This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3433 07437201 6

George Bancroft

George Bancroft

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΠΑΝΤΑ.

EURIPIDIS

OPERA OMNIA;

EX EDITIONIBUS PRÆSTANTISSIMIS

FIDELITER RECUSA;

LATINA INTERPRETATIONE, SCHOLIIS ANTIQUIS,

ET

ERUDITORUM OBSERVATIONIBUS,

ILLUSTRATA:

NECNON

INDICIBUS OMNIGENIS

INSTRUCTA.

VOLUMEN OCTAVUM.

GLASGUÆ:

EX PRELO ACADEMICO,

CURA ET TYPIS ANDREÆ ET JOANNIS M. DUNCAN;

IMPENSIS RICARDI PRIESTLEY,

LONDINI.

1821.

LENOX LIBRARY
NEW YORK

LUDOV. CASPAR. VALCKENÆRII

DIATRIBE

IN

EURIPIDIS

PERDITORUM DRAMATUM

RELIQUIAS.

ILLUSTRISSIMIS ACADEMIÆ LUGDUNO-BATAVÆ

CURATORIBUS,

NATALIUM, MUNERUM, VIRTUTUM GLORIA SPLENDIDISSIMIS,

GULIELMO, COMITI DE BENTINCK,

RHOONÆ ET PENDRECHTÆ DOMINO, EQUESTRI HOLLANDIÆ ORDINI ADSCRIPTO, EJUSQUE NOMINE INTER DELEGATOS PRÆPOTENTIUM HOLLANDIÆ ORDINUM PRINCIPEM LOCUM TENENTI, AGGERIBUS ET VIIS RHENOLANDIÆ CURANDIS SEPTEMVIRO, ETC. ETC. ETC.

CORNELIO DE WITT, I. C.

JAARSVELDIÆ DOMINO, CIVITATIS DORDRACENÆ SENATORI, ET CONSULI, ETC. ETC. ETC.

PETRO STEYN, I. C.

PRÆPOTENTIUM HOLLANDIÆ ORDINUM CONSILIARIO ET SYNDICO SUPREMO, MAGNI SIGILLI CUSTODI, SUPREMÆ CURIÆ FEUDALIS PRÆSIDI, EJUSQUE TABULARII PRÆFECTO, AGGERIBUS ET VIIS RHENOLANDIÆ CURANDIS SEPTEMVIRO, ETC. ETC. ETC.

EORUMQUE COLLEGIS,

NOBILISSIMIS AMPLISSIMISQUE VIRIS, CIVITATIS LEIDENSIS CONSULIBUS,

JOANNI VANDER MARCK, ÆG. F. I. C.

JOANNI VANDER MARCK, I. C.

ADRIANO CRUCIO, I. C.

PETRO CAAUW.

NEC NON GRAVISSIMO, CONSULTISSIMOQUE VIRO,

JANO VAN ROYEN, DAVIDIS FILIO, I. C.

CIVITATIS LEIDENSIS SYNDICO, ILLUSTRI ACADEMIÆ CURATORUM CONSULUMQUE COLLEGIO AB ACTIS.

Qui mihi honorificum in Academia, quam sapienter moderamini, Lugduno-Batava locum adsignastis, viri perillustres, ne hoc quidem meæ erga vos observantiæ quantulumcunque pignus accipere dedignabimini. Nec sane videri poterit libellus indignus qui vobis offeratur: continet enim exquisitas ante duo annorum millia clari scriptoris sententias, quem virum longe sapientissimum fuisse judicabat, ne dicam Apollinem Delphicum, (quamvis et hoc memoriæ sit proditum,) illud multo certius et veracius Amstelædamensis civitatis oraculum, quod in adminis-

tranda republica vos hodieque, viri magnifici, frequenter adhibetis, Petrus Cornel. Hoofdius. Quique juvenis divini poëtæ præ reliquis vim mirabatur, Hugo Grotius, ad rempublicam vocatus in eodem erga Euripidem semper affectu perstitit. Danieli Heinsio videbatur *sapientiæ non tam auctor bonus Euripides, quam oraculum, neque dux modo ad virtutem, sed certissimus prudentiæ antistes.* In amabili Academiæ vestræ umbra a Josepho Scaligero formati, natura quippe sua veterum admiratoris, Heinsii si vos forte minus movet auctoritas, tantam tamen in animis vestris vim arbitror habiturum par illud popularium admirabile, ut Grotii Hoofdiique judicium centenis, quæ fortasse proferri possent, laudum testimoniis anteferendum, atque Euripidem judicaturi sitis dignissimum, cujus ex perditis tragœdiis excellentia dicta vobis dedicata ante offerantur, quam cum harum literarum studiosis hominibus communicentur. Ea veterum fuit poëtarum ratio, ut carminum suavitate homines allicerent, ferosque mores ad humanitatis amorem cultumque emollirent. Præ omnibus Euripides sub fabularum velo eam sapientiæ partem tractavit in tragœdiis, quæ moribus civium formandis emendandisque, quæque humanæ societati in universum maxime esset accommodata. Qua claruit, ætas in pacis etiam artibus magnorum fuit inter Græcos ingeniorum feracissima. Præter Periclem, Socratem, Anaxagoram, vidit illa Democritum, Hippocratem, Herodotum, Thucydidem, Sophoclem, Eupolin, Cratinum, Aristophanem, quorum vel unicus seculo suffecisset illustrando. Socratis familiaris gravissima quoque religionis capita frequenter attigit Euripides. Osor formidolosæ superstitionis, quæ cives etiam Atticos agitabat, de uno Deo universi conditore, de provida divinæ mentis circa res humanas cura, de virtutis amore, de anima post funera superstite, d

certo scelerum vindice, de præmiis piorum, de rebus divinis in universum sic sensit, ut in ista terrarum orbis caligine solus ille poëtarum sapuisse, dignusque Socratis consortio fuerit visus Christianorum veterum eruditissimo Clementi Alexandrino, atque inter paucos proximus accessisse veritatem, quam Christiani profitemur. Morum disciplinæ nullam equidem partem arbitror a philosopho veteri excogitatam, quam ille non pertractaverit, veræ virtutis et honesti laudator constantissimus. Suæ ætatis et civitatis morum censor, reipublicæ præsertim administrandæ, sed et privatim quibusvis saluberrima dedit præcepta. Hujus autem in scena philosophi dramata, olim regum quoque deliciæ, studiose legebantur ab Alexandro Macedone, Antigono, Ptolemæo Euergete, Cæsare Augusto, ut illinc regni administrandi præcepta peterent, aut in Musicis his elegantiis a negotiis vacui jucunde conquiescerent. Æquiora quidem ille posterorum, quam suæ ætatis hominum expertus judicia, ab Archelao tamen rege vocatus in Macedoniam et blande fuit exceptus, qui cum poëta summam communicare consiliorum non dubitavit. Adeo rerum scena fuit mutata, ut hoc seculo cum Euripide præclare agi arbitremur, si versuum illius dulcedine tanquam Sirene capti Græcis literis erudiendi, qui quidem indolis sint generosioris, ad amorem humanitatis veterisque philosophiæ se commoveri patiantur. Hanc vel in primis partem mihi a vobis, viri perillustres, demandatam credidi, dum scriptores mihi Græcos in Academia vestra commisistis interpretandos; ut, qui meam se darent in disciplinam, non Græci magis sermonis, quam veteris memoriæ rerum priscæque sapientiæ cognitione quadam imbuerentur; non ut verborum ornamentis rhetorumque formulis ditati ingenium tantum excolerent, aut doctiores evaderent; sed ut antiquitatis monumenta tractantes animum etiam emendarent,

atque his in literis exercitati cives patriæ quisque suæ meliores evaderent. Hæc in Academia Frisiaca per quinque et viginti annos mea fuit ratio, ut, veteris sapientiæ fontibus demonstratis, observationum aliarum tædium rerum ab antiquis scriptoribus traditarum jucunditate minuerem, juvenesque ad illa discenda cohortarer, quæ viris etiam essent utilia futura. Poëtarum autem dicta in animos bene moratorum facilius influunt, et memoriæ firmius inhærent: a nugis vero, quibus rectam indolem sibi juvenes necari patiuntur, potente poëtarum lenocinio sunt avocandi, atque hoc tanquam calcari ad amorem humanitatis exstimulandi. Et videri fortasse potueram pretium operæ tulisse, nisi ingenio claros nonnullos, ab Anglis eruditis et Germanis laudum præmio honestatos, literarum commodis inimica mors rapuisset ante diem. Quantumvis autem

Vitæ summa brevis spem nos vetet inchoare longam,

si Deus O. M. cœptis adspiraverit, in Academiæ vestræ frequentia damnum illud insigne erit aliquando reparabile. Jam nunc inveniuntur, qui severa lege his studiis invigilantes in hoc genere literarum viri sint futuri. Nam, quorum pectora semel percusserit honestus antiquitatis amor, ad hæc studia deserenda nulla conditione, nullis verborum tormentis permovebuntur. Ea quidem est harum literarum, ea veri, quantulum illud cunque sit, delectatio, ut hoc sint earum cultores præmio contenti. Nihil tamen his literis in Academia Batava promovendis majus attulit incrementum et decus potenti patrocinio et benigno favore, quo vos, viri perillustres, harum cultores et professores, non ultimos Academiæ decus promovisse judicantes, dignati semper fuistis atque etiam nunc dignamini. Quum ante hos triginta annos valde juvenis unum hic maxime mirarer Albert. Schu

tensium, nobilissimorum decessorum vestrorum exquisita me benignitas ditavit; dum, aditu ad recondita Bibliothecæ scrinia patefacto, amplissimam mihi fecere quascunque vellem veteres membranas contrectandi potestatem. Istius beneficii temporisque memoriam dum sæpe recolo jucundissimam, gratus recordor illustris consulis Joannis Van den Bergh, pacis bellique temporibus viri permagni, quique illustrissimo curatorum et consulum erat consessui ab actis, excellentis etiam doctrina Davidis Royeni, qui, cum ad ceteras laudes eam homines adjicerent eruditissimi, ut Academiæ literarumque commodis semper invigilarent, sua tum perfecerunt commendatione, ut hoc ego commodo per biennium perfruerer. Ingentis beneficii semper memori sæpe mihi fuit occasio subnata de Leidensi Bibliotheca bene merendi, ex qua huic etiam libello quædam accesserunt ornamenta minime pervulgata; in quo poëtæ philosophi dicta disjecta componere, atque illuminare conatus, quibus longi temporis ætas obscuritatem quamdam intulerat, philosophiam etiam Euripidis, tum alia tradidisse videor, quæ harum rerum intelligentibus inexspectata sint neque injucunda futura. Hunc vos libellum non dubito quin comiter et benigne sitis excepturi, eum etiam in finem editum, ut Academiæ Batavæ hac in parte decus meo quodam modulo nonnihil amplificaretur. Quod si quis forte tenue opusculum personis vestris non satis dignum judicet, vos, Mæcenates optimi, levem tamen officii honorem, et gratum offerentis animum humanissimi judices non adspernabimini, illustrissimorum nominum vestrorum,

Cultoris devotissimi,

L. C. VALCKENÆR.

Scribebam Lugduni-Batav.
III. Id. Sept. CIƆIƆCCLXVII.

INDEX CAPITUM DIATRIBES.

CAP. I. De fragmentis perditorum Euripidis dramatum, Pag

II. De numero perditorum Euripidis dramatum, . .

III. Exhibet Chrysippi fragmenta, ...

IV. In Euripidis Anaxagorea quædam, ...

V. Exhibet Euripidis Anaxagorea, ...

VI. ——————— de duobus rerum creatarum principiis systema, ...

VII. In fragmenta dramatis Antiopes, ...

VIII. Ex Antiope partem scenæ præbet, ...

IX. De Rheso dramate, ...

X. ———— incerti dramate, ...

XI. In Prologum Philoctetæ Euripidis, ...

XII. Ad Scholia in Aram Dosiadæ, ...

XIII. In Euripidis Meleagri fragmenta, ...

XIV. In fragmenta variorum dramatum, ...

XV. De Amore ejusque patre, ...

XVI. In fragmenta variorum dramatum, ...

XVII. In Inonis tragœdiæ reliquias, ...

XVIII. In duorum dramatum fragmenta, ...

XIX. In octo dramatum reliquias, ...

XX. In quatuor tragœdiarum fragmenta, ...

XXI. & XXII. In fragmenta dramatum incertorum, . . . 213, et

XXIII. De Eloquentiæ abusu in Attica Republica, . .

XXIV. De Phœnicis Euripidei dramatis argumento, . .

XXV. Caput Diatribes, sive ad illam Corollarium criticum,

VALCKENÆRII DIATRIBE

IN

EURIPIDIS FRAGMENTA.

Numeri marginales paginas ed. Valck. indicant.

CAPUT I.

DE FRAGMENTIS PERDITORUM EURIPIDIS DRAMATUM.

Euripidis perditarum Trag. reliquias præstare fragmentis aliorum poëtarum. Barnesio negligenter tractatas. Pro Euripideis dedisse B. quae essent Grotii. In Barnesianis optima Bentleio deberi. Latinorum poëmatum fragmenta diligentius collecta, quam Græcorum. Reliquias tales colligere periculosum. Quid in editore requiratur. Emendantur fragmenta quædam Danaës Eurip. *φθίνειν, perire.* Προσφερὴς, *similis.* Annuæ commutationes, *ἔτειοι μεταλλαγαί,* Ἔτειον ἱερὸν restitutum Xenophonti. Amorem Ἔφηβον dictum. *Τιμάορος· ξυνάορος.* Τίθεσθαι, pro *ἡγεῖσθαι, νομίζειν.*

Euripidis in scena philosophi sententiæ pleræque, ad humanitatis virtutisque pulcritudinem commendandam, aut emendandos mores, vitamque bene informandam, aut rempublicam administrandam sunt comparatæ; ex perditis autem tragœdiis exquisitissimas quasque nobis Veteres custodiverunt, hujus inprimis tragici versibus tanquam veris optimi morum magistri præ- 2
ceptis usi, vel tanquam sapientissimi viri testimoniis. Hoc quum cadere nequeat in dubitationem, multum erraret opinione sua, qui reliquias dramatum Euripideorum cum cujusvis Græci poëtæ vel alterius scriptoris fragmentis æquipararet, Sophocleis verbi gratia, vel Callimachi, vel Nicandri. Ut enim his similibusque soli delectantur antiquitatis amatores, quæque his insumitur redintegrandis opera non magnam in universum præ-

stare plerisque videtur utilitatem, Euripidea neminem arbitror A
vilipendere posse, qui quidem illa paulo propius cognoverit, atque usu didicerit, quantam in animis hominum bene moratorum vim habeant paucis expressa magnorum virorum dicta præ prolixis philosophantium disputationibus; quique, præter alios veteres Christianos, Clementem legerit Alexandrinum, atque ex locis, huic uni conservatis, perceperit, quam prope in isthac caligine superstitionis ad veritatis lucem Euripides accesserit.

Non vulgarem itaque laudem ab omnibus Barnesius fuisset promeritus, qui ex perditis illius tragœdiis sua nobis in editione plusquam duo mille et quadringentos versus adnumeravit, si per tot libros veteres dispersas dramatum istorum reliquias,
aut prout legerentur, aut emendate scriptas in unum libellum B
collegisset; et, si quid esset a se mutatum, et, qua in sede singulæ legerentur, magna cum cura nobis adnotasset. Sed minimum duo millia horum versuum vir illustris H. Grotius interpretatus Latine partim in Stobæo suo dederat, partim in Excerptis ex Tragœdiis et Comœdiis Græcis, viamque demonstraverat, qua diversorum dramatum inveniri possent fragmenta, facillimam. Hanc viam Barnesius ingressus alteri tamen fragmentorum ex duobus istis libris describendorum munus demandavit; in qua re dici vix potest quanta ubique incuria Barnesianus ille amanuensis fuerit grassatus. Apud Stobæum reperta
sedis incertæ fragmenta cum ad illud pleraque drama retulisset, C
e quo præcedens petitum diceretur, multa dedit velut ex perditis tragœdiis, quæ legerentur aut in tragœdiis integris, aut ad alia loca pertinerent: postquam typis jam essent descripta, nonnunquam erratum Barnesius animadvertit, cujus in Cressas. v. 21. Inon. v. 72. v. 80. notas inspicienti patebit quod dicebam; illud etiam, alterius hac in re opera usum editorem, ob hanc negligentiam jure culpandum. Gravioribus negotiis occupato doctori satius fuisset hæc non attigisse, quæ poscebant mentem ab omnibus aliis curis vacantem. Sive autem huic debeantur additamenta, seu alteri, quæ accesserunt ad Grotiana, sunt ill oppido pauca; nam ne trecentos quidem versus conficiunt q rum forte dimidia pars multo rectius fuisset prætermissa.

A Veterum libros, ipsius etiam Stobæi Florilegium, diligentius tractassent, alia plurima reperiri potuerant, quæ sine controversia de perditis essent Euripidis dramatibus repetita. Sedes fragmentorum a Barnesio raro fuit indicata; vix unquam prisca lectio versuum, a Grotio sic interpolatorum, ut vulgatas tamen ille lectiones in notis suis plerasque fideliter exhiberet. Utrumque autem in hoc instituto pernecessarium fuisse fatebuntur, quotquot harum rerum sunt scientes. Inimitabilis ille Græcorum poëtarum interpres multa Grotius librariorum peccata feliciter emandavit, sæpenumero tamen etiam in Euripideis *Virorum maximus legitimum Atticae scenæ sermonem violavit*, quod sane verissimum judicium ut omnibus adprobarem verbis proposui
B Tiberii Hemsterhusii, sic scribentis ad Scholion in Lucian. p. 556. In his Euripidis locum invenit vel inprimis, quod de poëtis veteribus in universum scribit Porphyrius in Quæst. Homer. c. VIII. *τὰ ποιήματα σχεδὸν ἀνάπλεω πάντα τυγχάνει ἁμαρτημάτων γραφικῶν, καὶ τῶν ἄλλων παραδιορθωμάτων πάνυ ἀγροίκων.* Tantum non omnia *τὰ τοῦ πάνυ παραδιορθώματα* in versus admisit Euripideos Barnesius, recepitque tanquam senarios solutam interdum orationem, cui speciem quamdam versuum indiderat Grotius, velut in Œdipum V. 3—6. et alibi, quorum similes et ipse poëta tornavit in Stheneb. v. 11. Phryxi, v. 33. Inc. Trag. v. 442, 443, &c. Ista talia si cautos lectores doctosque minime fallunt, qui-
C bus fontes accedere licet; alios tamen sæpius in errores abduxerunt, velut Euripidea nobis excitantes, quæ Grotii sint aut alterius. Olim quanto opere doctis hominibus illud facinus displiceret, præter ceteros, fratres monstrant Canteri, Gulielmus, Nov. Lect. VI. c. 23. Theodorus Var. Lect. II. c. 17. ex quibus Variarum Lectionum libris æstimare licet juvenem eruditissimum in Euripidis aliorumque tragicorum inter se comparandis reliquiis fuisse occupatum; qui, si hoc viveret ævo, unus omnium foret his tractandis aptissimus. Nec periit Theodori Canteri labor, clariss. Jacobo Philippo D'Orvillio laudatus in Vanno Crit. p. 251. et hodiedum ornat præstantissimi Joannis D'Orvillii Bibliothecam. Sed, ut illuc redeam, nihil in hac certe postrema parte protulit Euripidis editor, quod absque illo

homines ignorassent literati, et ne unicam quidem suam alicu- A
jus momenti correctionem. In quorum quidem manus nondum venisset illa R. Bentleii ad Jo. Millium Epistola, cum prodiret Euripides Barnesii, in his fragmentis nonnulla forte laudaverint velut nova, Ἀλκμαίωνα τὸν διὰ Ψωφῖδος· diversa dramata inscripta Κρῆτες et Κρῆσσαι, et alia quædam minime vulgata, Barnesiis certe ante incognita, quam ista, qui solus forte viderat, primus monuisset Bentleius in perdocta epistola; in qua cum hæc scripserit, p. 20. *non placere* sibi *eorum rationem, qui, cum meræ corniculæ sint, emendicatis hinc inde plumis germanos pavones se pollicentur;* quanta Bentleii debuit esse indignatio, cum sic a populari suo, Græcæ tamen linguæ peritissimo, dilaceratas tragici videret B
reliquias, quas ipse, juvenis, tam sollicita cura composuis-
4 set; nam ex eadem didicimus epistola, *fragmenta omnium poëtarum Græcorum cum emendationibus et notis grande opus edere* olim Bentleium constituisse. Hoc quale fuisset opus pars ejus exigua demonstrat, quæ publicata prostat, exhibens operum Callimachi perditorum reliquias; qua nihil in hoc genere præstantius prodiit aut magis elaboratum. In Lysiacis reliquiis colligendis Bentleii laudem æmulatus est, rebus nuper humanis, quod dolemus, ereptus, clarissimus Demosthenis editor Joannes Taylor. In Latinorum tamen poëtarum aliorumque scriptorum componendis fragmentis tanta cum cura versati sunt C
Hier. Columna, Franc. Dousa, Jos. Scaliger, Jan. Rutgersius, Petr. Scriverius, aliique, ut horum ad exemplum sua concinnasse videri queat Bentleius; sed in Græcis plerique infra laudem istam substiterunt, a qua Barnesius quam longissime abfuit in Euripideis. In his plurimos errores nuper profligavit vir clariss. Benj. Heathius Notis suis in Euripidem, cujus fragmentis Barnesianis ejecit multa, addidit etiam non pauca, de tragicis in universum bene meritus. Sed Heathius etiam, vir doctissimus, variis exemplis monstravit, quam sit illud perditorum dramatum reliquias colligentis *Periculosæ plenum opu aleæ:* illorum specimen duæ tresve operis utilissimi pagin præbere poterunt. Velut incertorum dramatum omissa Barn sio fragmenta posuit ex Ammonio verba Euripideæ Antiop

A ex Etymologico M. mendosa, quæ recte scripta præbet ejusdem libri p. 537, 34,

Κρήμνη σαυτὴν ἐκ μέσης ἀντηρίδος.

præterea verba Medeæ Euripidis, v. 1382. Ex Scholiis in Pindarum, quæ prostant in Inone, v. 15. Ex Eustathio quatuor fragmina; quorum primum exstat in Eurip. Phœn. v. 1471. (in Phœn. v. 70. et 965. leguntur prolata ex Scholiis in Hesiodum et Plutarchi, T. II. p. 407. D.) secundum supra recte mecum ad Palamedem retulerat. Tertium,

Ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλει,

B Hippolyti versus est 103. Quartum tanquam ex Euripidis Polyido minus vitiosum Scholion exhibet ineditum in Homer. Il. K'. v. 56. In istis suis ad Homerum commentariis centena nobis excitans Euripidea, unicum, quod mirandum est, ex Aristophane Grammatico tantum præbet senarium Eustathius, omnibus prætermissum, ex incerta tragœdia deperdita petitum; hunc nimirum ad Il. E'. p. 429, 52. qui proverbii vim obtinuit:

Ἔνδον γυναικῶν καὶ παρ' οἰκέταις λόγος.

prout scribendum pro οἰκέτας. Quæ tanquam Euripidea Suidas exhibet in v. Λογισμὸς, Sophoclis esse monuit clariss. Jo. Toupius

C Em. in Suid. II. p. 133. Dum egregia nobis in eadem pagina describeret ex Strabone Heathius, olim, ut equidem arbitror, in Cresphonte lecta, cur suavissimum versum omisit intermedium, neque interpreti animadversum, VIII. p. 563. B?

Παμισὸν, εἰς θάλασσαν ἐξορμώμενον.

In hac vero parte addendorum si permultum deficere dixero, qua est humanitate vir clariss. moleste non feret, quam sibi sumit more suæ gentis libertatem laudabilem aliis non denegaturus.

Quod si quis igitur, omnibus ad eam rem præsidiis instructus, his etiam brevioribus tragicorum reliquiis edendis manum admoverit, multa reperiet, quæ priores sibi peragenda reliquerint; a quo non sane postularem, ut incertæ sedis fragmenta laboraret ad certam reducere, aut operose Veterum nobis loca designaret,

qui quidem ad singula tragicorum dicta nobiliora respexerint A tantum; quorum hoc in multis præstare potuisset theologorum literatissimus Th. Gatakerus; utrumque non nisi a perpaucis, qui proximi Bentleium, aut Hemsterhusium accessuri sint, exspectandum videtur: sed illud tamen requirerem, ut ex omnibus Veterum libris, quibus sua Grotius, Barnesius, Heathius, derivarunt, aut etiam aliis collecta, in ordinem legitimum disposita, maxima cum fide, etiam depravatissima quævis, nobis repræsentarentur. Huic inprimis ceterisque Φιλευριπιδείοις hæc opella mea proderit, tametsi non deteriora dari potuissent in Sophocleis, Euripideis præsertim Fragmentis, hinc inde selectis, illuminandis emaculandisque dicata. Quando de Barnesio forte plura dixi B quam necesse erat, is autem primo loco Danaës Euripideæ collocavit ex Stobæo reliquias, Danaës ἀποσπασματίῳ, quod Hieron. invenerat Commelinus, subjectas, de his primum pauca ponam, quibus a me dicta confirmentur.

Primos octo versus, Plutarcho servatos T. II. p. 306. A. Grotius in Excerptis ad Danaën retulit: Grotium sequutus Barnes. in nota, *Hunc*, ait, *locum alii ad Dictyn fabulam referendum putant*: cur Bentleium non nominat? qui in Epist. ad Jo. Millium, Barnesio lecta, p. 15. solus monstraverat, locum ex Euripidis esse Dictye repetitum. Danaës ex Stobæo fragmenta, qualia dederat Grotius, exhibuit pleraque Barnes. illius conjecturas, C non Euripidæ verba, nobis mox in primi fragmenti postremis versibus exhibens:

Οἱ ζῶσι σὺν κακοῖσιν, οἱ δ' ὄλβου μέτα·
Φθίνουσι δ' αὐτοὺς πρόσφοροι μεταλλαγαί.

His deceptus clar. Heathius scribendum putabat, Φθίνουσι δ' αὖ
6 τοὺς —— ut, τοὺς pro τινὰς posito, sensus esset: *quosdam porro perdunt etiam mutationes istæ, quæ utilitatem adferre videntur.* Ne reliqua dicam, præter insolentissimum illud τοὺς, quo nobis argumento persuadebunt, Φθίνειν verbum esse transitivum? Sua Grotius e conjectura dedisse fatetur in Ecl. Stob. p. 141. pr vulgatis a Cantero, p. 16. Ζῶσίν τε σὺν κακοῖσιν, —

Φθίνουσ' αἰτίοις προσφόροις μετ' ἀλλαγαῖς.

A Hæc, sic legitimo more redintegrata, nobis, ut puto, restituent Euripidea:

Φθίνουσ', ἐτείοις προσφερεῖς μεταλλαγαῖς.

Intereunt, annuis similes commutationibus. Ponam et vicinos versus, prout legendi videntur:

Οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα, τῶν μὲν εὐτυχεῖ
Λαμπρᾷ γαλήνῃ· τῶν δὲ συννεφεῖ πάλιν,
Ζῶσίν τε σὺν κακοῖσιν· οἱ δ' ὄλβου μέτα
Φθίνουσ', ἐτείοις προσφερεῖς μεταλλαγαῖς.

Φθίνειν *non perdere*, sed significat *perire*, sive *deficere*: ut in hac
B ipsa ῥήσει· Θάλλειν τε καὶ μὴ, ζῆν τε καὶ φθίνειν ποιεῖ. Soph. Œd. in Col. v. 603. Φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος. apud Etymol. p. 602, 2. et in Euripideæ Inonis fragm. (v. 59.) quod partim ex Stobæo Gesn. p. 561, 20. Grot. p. 435. Plutarch. II. p. 104. B. Gataker. in M. Antonin. VII. 40. sic debuerat vulgari:

Ἄνασσα, πολλοῖς ἐστιν ἀνθρώπων κακά·
Τοῖς δ' ἄρτι λήγει· τοῖς δὲ κίνδυνος μολεῖν.
Κύκλος γὰρ αὐτὸς καρπίμοις τε γῆς φυτοῖς,
Θνητῶν τε γέννᾳ. τῶν μὲν αὔξεται βίος,
Τῶν δὲ φθίνει τε, καὶ θερίζεται πάλιν.

C *Interire* dicuntur, ἐτείοις προσφερεῖς μεταλλαγαῖς, *anniversariis vicissitudinibus non dissimiles*: *Similes* non tantum ἐμφερεῖς, παρεμφερεῖς, προσεμφερεῖς, sed et Euripidi dicuntur προσφερεῖς· Or. v. 402. νυκτὶ προσφερεῖς κόρας. Herc. v. 130. Cycl. v. 435. Helen. v. 558, 590. Ἑλένῃ προσφερής, quæ transsumsit Philostr. de Vit. Soph. II. p. 570. — Ubi paulo ante mentio facta fuerat θέρους et χειμῶνος, facile patebat attendenti, ἐτείους μεταλλαγὰς esse τὰς τῶν ὡρῶν μεταβολὰς, *anniversarias vicissitudines*, Ciceroni de N. D. II. c. 38. *annuas commutationes*, de Invent. I. c. 34. Herodot. II. c. 77. in Ægypto οὐ μεταλλάσσουσι αἱ ὧραι· ἐν γὰρ τῇσι μεταβολῇσι — τῶν ὡρέων, &c. *Annuus*, ἐτήσιος, et ἐπέτειος, hic paulo insolentius dicitur ἔτειος. ut in Rhes. v. 432. Pindaro Ἰσθ. IV. 114. ὥρας ἐτείους præbet Diogenes Lib. IX. 10. Suidas: Ἔτειον, ἐνιαύσιον. Hesych. Ἔτειον, τὸ 7

κατ' ἔτος, ἐτήσιον. In Epist. Socrat. XVIII. Xenophon suos e schola Socratis sodales invitat in secessum Scilluntеum, ad agendum illic *festum diem anniversarium in honorem Deæ venatricis;* ubi vulgatur: ἄγοντες τὴν εὔϊον ἑορτὴν τῇ Ἀγριμάδι. *festum fortunatumque diem*, L. Allatio; unius literæ mutatione scribendum, ἐτήσιον ἑορτὴν eodem errore in iisdem Epist. p. 73. v. 8. Ἀγόραν transiit in Ἀγύαν. Sed hic persequar Euripidea ex Danaës dramate; in quorum versum 84. scripti Cod. Paris. lectio, Πρέπει, admitti posset, Grotio memorata; in versum 91. Plutarchea:

Ἔρως γὰρ ἀργὸν, κἀπὶ τοιούτοις ἔφυ.
(Otia si tollas, periere Cupidinis arcus.)

uti legendum vidit B. Martinus Var. Lect. II. c. 6. ante Jo Piersonum Verisim. I. c. 11. p. 135. Ad vocem, τοιούτοις, quempiam adscripsisse reor τοῖς ἀργοῖς, atque inde natam lectionem quæ prostat in Stobæi Florilegio. Ejusdem loci versus, aliis etiam tentatus, sic forsan legi posset:

Ἐν τοῖς δ' ἔχουσ' ἔφηβος ἐμπέφυχ' ὅδε.

Pro νὴ τὸν Ἔρωτα, Meleager in Epigr. inedito scripsit:

Ναὶ τὸν ἁβρὸν ἔφηβον ἐπόμνυμαι, Ἀντίοχος μὲν
Ἦν ἂν Ἔρως, ὁ δ' Ἔρως τοὔμπαλιν Ἀντίοχος.

Sed præstiterit fortasse versum, voce tantum transposita, cum Joanne Nostro Luzacio legisse:

Ἐν τοῖς δ' ἔχουσι πέφυκεν ἡβητὴς ὅδε.

Huic senario qui proxime subjiciuntur apud Stobæum, p. 399. 5 tanquam ejusdem poëtæ, ad Danaën in edit. Barnesii sunt re lati: si illinc sumti sunt, a præcedentibus separari saltem debu erant.

Paulo post duo versus (106, 107.) collocantur ex Stobæ Grotii, p. 301. (Ed. Gesn. p. 432, 3.) ad quos alii duo recte ad jiciuntur in Addendis: junctos hos quatuor præbet Stobæus, p 452. 38. Grotii, p. 330.

Γυνὴ μὲν, ἐξελθοῦσα πατρῴων δόμων
Οὐ τῶν τεκόντων ἐστὶν, ἀλλὰ τοῦ λέχους·

A Τὸ δ' ἄρσεν ἵστηχ' ἐν δόμοις ἀεὶ γένος
Θεῶν πατρῴων καὶ τάφων τιμάορον.

Τιμάορον corrigendum, pro τιμᾷ ὅρον, vidit Th. Stanlei. ad Æschyl. in Choëph. v. 141. σοῦ, πάτερ, τιμάορον, *tui, pater, ultorem:* idem H. Valesio venit in mentem ad Harpocrat. p. 33. scribenti tamen τιμήορον. hoc velut suavius Apollonius Rhod. aliique probarunt: formam τιμάορον, magis congruam gravitati scenæ tragicæ, 8
adhibuit Æschylus l. c. in Agam. v. 523. v. 1587. Suppl. v. 43. Æschylum sequutus Euripides, *vindicem*, τιμάορον, *conjuges* (συνηόρους aliis) ξυναόρους dixit; *uxorem* non tantum ξυνάορον in Or. v. 647. 1573. 1583. Phœn. v. 1709. Alc. v. 840. et apud Clem. Alex.
B Strom. IV. p. 621. 22. sed et *maritos* ξυναόρους· in Or. v. 1135. Νύμφας [τ'] ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων. illinc Hesychius: Ξυναόρων, ἀνδρῶν. *Idem:* Ξυνάορον, τὴν συμβιοῦσαν γυναῖκα γαμετήν. Ad eamdem rationem Τετράορον ἅρμα scribitur et τετράορον. est autem horum similiumque ut origo sic eadem significationis translatæ ratio, attendenti non obscura.

Possent et alia quædam ad Danaës fragmenta notari; sed unum nunc tantum attingam, sic vulgatum:

Φιλοῦσι μέν τοι τῶν μὲν ὀλβίων βροτοὶ
Σοφοὺς καλῆσαι τοὺς λόγους.

Plerique plenum judicant sapientia.
C Quicquid profantur divitus. — *Grotius.*

vulgaris quidem ista sententia, verbisque aliis Euripidi sæpius expressa; eleganter in senario, quem dedit Sextus Empir. p. 277.

Κάλλιστα Μουσῶν φθέγγεται πλουτῶν ἀνήρ.

Sed, nisi egregie fallor, sibilis in Attica scena fuisset exceptum, doctis auribus inauditum, illud καλῆσαι, æque ac κομπῆσαι, alibi male positum. Ubi vulgavit ista Grotius in Stobæi sui Tit. XCVII. p. 391. in notis, *Quia*, ait, *Euripidi asscribuntur hi versus, putavi καλῆσαι a poëta scriptum: quod autem hic legitur ἡγεῖσθαι esse ex glossemate.* In Stobæo Gesneri legerat, p. 519. 40.

Σοφοὺς ἡγεῖσθαι τοὺς λόγους. —

Sine cunctatione corrigendum arbitror:

Σοφοὺς τίθεσθαι τοὺς λόγους. —

Hic velut interpretamentum scribi potuit ad Τίθεσθαι] ἡγεῖσθαι, νομί ζειν. potuit etiam genuina vox in illam depravari, ut sæpe ΤΙ e Η inter se male transmutata varia nobis loca corrupere. *Putare reputare*, τὸ ἡγεῖσθαι sæpe Veteribus dicitur Τίθεσθαι ob eam ratio nem, quam indicarunt Casaubonus, et Hemsterhusius in Misc Obs. V. 3. p. 66. — In versu Medeæ 572. Τὰ λῷστα καὶ κάλλισ τα πολεμιώτατα Τίθεσθε· scribi etiam ab Euripide potuit Ἡγεῖσθε· si paulo ante, πάντ' ἔχειν νομίζετε. Soph. Elec. v. 1282. Δαιμόνιον αὐτ τίθημ' ἐγώ. Philoct. v. 513. τὸ κείνων Κακὸν τῷδε κέρδος Μέγα τιθέμενος
9 *illorum damnum huic velut in lucro ponens*, vel *in lucri ratione referens:* proximum accedit ad illud hoc in Xenophontis qui di citur Agesil. p. 66. ἐχθρὸν μὲν οὐδένα ἡγούμενος πολίτην, — σώζεσθα δὲ πάντας κέρδος νομίζων, ζημίαν δὲ τιθεὶς εἰ καὶ ὁ μικροῦ ἄξιος ἀπόλοιτο. Sa piunt et ista Sophistam, qui meminerat ἡγεῖσθαι et τίθεσθαι vel τιθέναι in multis loquendi formis promiscue poni: Heliodor. VIII. p 404. 30. φιλίους μᾶλλον ἢ πολεμίους τοὺς ἐπιόντας ἐπιτιθεμένη· paulo post pro τίθεσθαι, πείθεσθαι ex Codicibus, hic scribendum τιθεμένη· sic v. p 210. 14. *malum* ἀγαθὸν μέγιστον τιθέμενοι. et VIII. p. 375. 29. *Pro nihilo ducere* Græcis dicebatur παρ' οὐδὲν ἄγειν· παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι· ve ἡγεῖσθαι, vel τίθεσθαι. quorum hoc est in Æsch. Agam. v. 238. Lu cian. I. p. 528. παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὸν εὐεργέτην. Clem. Alex. p. 539. 1 παρ' οὐδὲν ἡγοῦνται τὸ ζῆν quod ἐν οὐδενὸς τίθεσθαι λόγῳ Pausaniæ p. 875 76. aliisque. *Aliquid* sive *aliquem* ἐν τιμῇ τίθεσθαι, vel ἐν αἰσχρῷ sunt Euripideæ phrases; aliorum, τίθεσθαι ἐν γενναίοις· ἐν φιλοσόφοις· ἐ οὐδενί· ἐν λόγῳ πολλῷ· ἐν μεγάλῳ· *in magno habere*, Sueton. Cæs. c 23. Casaub. *in gloria ponebant*, Livii XXVI. c. 37. Thoma Mag. Ἐν σπανίοις ἐτίθει, κάλλιον, ἢ σπάνιον ἡγεῖτο.

CAPUT II.

DE NUMERO PERDITORUM EURIPIDIS DRAMATUM.

Euripidis perdita dramata minimum LVI. Multo plura vulgo numerari. Apollodori Chronica senariis scripta. Fuerintne Ψάλτριαι Euripidis et Κάδμος. Schol. in Aristoph. et Probus emend. Scripseritne Eurip. Atrea, Thyesten, Cercyona, Nioben, Sisyphum, Phrygas. Carcini Alopes fragmen em. Niobe Sophoclis et Æschyli. Athenæi locus explic. Socratis amicus Eurip. Tentatur locus Æliani. Indice dramatum Eurip. ejicienda nomina. Terea Sophoclis fuisse, non Eurip. Βάκχαι ἢ Πενθεὺς unum drama. Interlocutores dramatum sæpe peperisse ficta nomina. Aufertur Diphilo Comœdia. Euripidis Λικύμνιος. Photii peccata ex dramatum nominibus poëtas efformantis, Dictyn, Hypobolimæum, &c.

Euripidem *quinque et septuaginta Tragœdias* scripsisse M. Varro testatur apud A. Gellium N. A. XVII. c. 4. Totidem nobis etiam innotuerunt: nam, præter XIX. quæ supersunt dramata, (Rhesum etiam Euripidi tribuerunt) ex perditis tragœdiis sex et quinquaginta pervenerunt ad nos fragmenta. Dramatum deperditorum, quæ sine ulla dubitatione nobilissimo tragico contribui debent, hæc sunt nomina:

Αἰγεύς.
Αἴολος.
Ἀλεξάνδρα, ἢ Ἀλέξανδρος.
Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος.
Ἀλκμήνη.
Ἀλόπη.
Ἀνδρομέδα.
Ἀντιγόνη.
Ἀντιόπη.
Ἀρχέλαος.
Αὔγη.
Αὐτόλυκος Σατυρικός.
Βελλεροφόντης.
Βούσιρις.
Γλαῦκος.
Δανάη.
Δίκτυς.
Ἐρεχθεύς.
Εὐρυσθεὺς Σατυρικός.
Θερισταὶ Σάτυροι.
Θησεύς.
Ἰνώ.
Ἰξίων.
Ἱππόλυτος καλυπτόμενος.
Κρεσφόντης.
Κρῆσσαι.
Κρῆτες.
Λαμία.
Λικύμνιος.
Μελανίππη ἡ σοφὴ, ἢ δεσμῶτις.
Μελέαγρος.
Οἰδίπους.
Οἰνεύς.
Οἰνόμαος.
Παλαμήδης.
Πειρίθους.
Πελιάδες.
Πηλεύς.
Πλεισθένης.
Πολύειδος.
Πρωτεσίλαος.
Ῥαδάμανθυς.
Σθενέβοια.
Σίσυφος Σατυρικός.
Σκείρων Σατυρικός.
Σκυρίαι.
Συλεύς.

Τήλεφος.	Ὑψιπύλη.	Φοῖνιξ.
Τήμενος.	Φαέθων, ἢ Κλυμένη.	Φρίξος.
Τημενίδαι.	Φιλοκτήτης.	Χρύσιππος.

In hoc numero cum Varrone consentiunt ista Suidæ in Εὐριπίδης· — δράματα δὲ αὐτοῦ κατὰ μέν τινας οε'. sed addit Suidas: κατὰ δὲ ἄλλους ἐνενήκοντα δύο· σώζονται δὲ οζ'. quæ postrema demonstrant antiquitatem Grammatici, cui debentur. Præter ceteros, de numero Tragœdiarum Euripidis probabiliter egerat in Chronicis Apollodorus Grammaticus nobilissimus; ex quibus ista de Menandro nobis servavit A. Gellius N. A. XVII. c. 4.

Κηφισιεὺς ὢν ἔκγε Διοπείθους πατρὸς,
Πρὸς τοῖσιν ἑκατὸν πέντε γράψας δράματα,
Ἐξέλιπε πεντήκοντα καὶ δυεῖν ἐτῶν.

vocem δυεῖν dedit MS. Franeq. pro ἐκ in versu primo scripsi ἔκγε.
11 hinc quoque liquet, quod ex Stephano Byz. noveramus, et ex Diogenis Laërt. VIII. 52. (ubi senarios latere primus forte vidit Adrianus noster Heringa,) Chronica sua versibus scripsisse senariis iambicis Apollodorum, quod disertis etiam verbis Scymnus Chius testatur in Periegesi, v. 33. &c. cujus eam in rem testimonio Th. Galeus jam usus est in Dissert. de Script. Mythol. c. VI. — Numerum Tragœdiarum etiam XCII. explevit superavitque Jo. Meursius in Euripide; sed præter istas LVI. a me designatas, quæ Meursio, Barnesio, aliisque commemorantur velut Euripidis Tragœdiæ, aut nulla nituntur, aut certe dubia auctoritate. Harum classe tamen excipi duæ fortasse poterunt, atque ad Euripideas LXXV. adjici,

Κάδμος,
et
Ξάντριαι.

Euripidis Ξαντρίας, Asclepiadis auctoritate munitas, nobis præbet, atque illinc decerptum fragmentum, Scholion in Aristoph. Ran. v. 1385. Νύμφαι ὀρεσίγονοι] Ἐκ τῶν Ξαντριῶν Εὐριπίδου φησὶν Ἀσκληπιάδης, — Νύμφαι ὀρεσσιγόνοι θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου, ὑπὸ ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. In his literas primum ὑπὸ, ex proximis me

A repetitas, delendasque mecum vidit elegantiss. Jo. Piersonus.
Quænam tragico dicta fuerit ἀγείρουσα, latuisset, opinor, absque Platone, qui Lib. II. de Republ. p. 381. D. *nec in tragœdiis*, ait, *neque in aliis quis poëmatibus* εἰσαγέτω Ἥραν ἠλλοιωμένην ὡς ἱέρειαν, ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. prout recte vulgavit pro βίου δῶρα H. Stephanus. Junonem itaque, adsimilantem anum sacerdotem, quæ *Nymphis montanis Deabus Inachi filiabus almis stipem cogeret*, ista tragicus in scena fecerat dicentem, hoc forte modo constituenda:

Νύμφαισιν ὀρεσσιγόνοισι θεαῖς
Ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου
B Ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις.

Sed Euripides ista dixerit an Æschylus dubitari poterit: Æschyli Ξάντριαι citantur et aliis; Euripideæ nusquam alibi; et similia Æschyli peccata plura damnat etiam in viciuia Plato, p. 380. et p. 383; Euripidis, quod meminerim, nullum.

Velut ex Euripidis Cadmo quædam excitat Probus in Virgil. Eclog. VI. v. 31. quæ sic mendosa feruntur in editionibus: "*aëra — Euripides in Cadmo* Χάος *appellavit sic*: οὐρανὸς ὑπὲρ ἡμᾶς καινῶς φοιτῶν ἴδος δαιμώνιον, τόδ' ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς οἱ μὲν ὀνομάζουσι χάος." his paulo emendatius scriptis usus est Jos. Scaliger. Conj. in Varron. p. 81. οὐρανὸς ὑπὲρ ἡμᾶς κενὸς, φώτων ἴδος δαιμόνιον. τὸ 12
C δ' ἐν μέσῳ οὐρανοῦ, &c. ut erant, vitiosa protulit clar. Benj. Heathius Not. in Eurip. Fragm. p. 171. Meliora quidem, necdum tamen sincere scripta prout olim prodierant, præstare ausim, si sic legantur:

οὐρανός θ' ἡμᾶς ὕπερ·
Καὶ Γῆ, βροτῶν κοινόν τε δαιμόνων θ' ἕδος·
Τὸ δ' ἐν μέσῳ τοῦ τ' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς
Χάος μὲν ὀνομάζουσιν.

Hujus nominis si scripsit Euripides tragœdiam, in illa forte Cadmus dixerit, dum in anguem mutaretur, quæ velut Euripidea nobis servavit Hermogenes, p. 226. et 227.

Οἴμοι· δράκων μου γίγνεται τόγ' ἥμισυ·
Τέκνον, περιπλάκηθι τῷ λοιπῷ πατρί.

Illic nullam quidem Rhetor Cadmi facit mentionem, sed p. 484. A Κάδμος, inquit, δράκων ἐγένετο ἐξ ἀνθρώπου et res manifesta est: Euripidea quinimo spectabat Ovidius IV. Met. 584.

me tange, manumque
Accipe, dum manus est; dum non totum occupat anguis.

Dubia nituntur auctoritate, quæ dicuntur Euripidis

Ἀτρεύς. Νιόβη.
Θυέστης. Σίσυφος.
Κερκύων. Φρύγες.

Euripidis Atreo et Thyestæ quæ tribuuntur, desumta videntur ex ejus Cressis, quarum argumentum ante ignotum plerisque, B certe Barnesio, primus patefecit vir in hoc quoque genere literarum maximus R. Bentleius in Epist. ad Jo. Mill. p. 23, 24. vid. celeberr. P. Burmannus in Ovid. II. Trist. v. 391. — Euripidis Κερκυόνα ex unico J. A. Fabricius memorat Eustathii loco, quinque vicibus citantis Euripidem ἐν Κερκυόνι, ad Hom. Il. Z'. p. 522. 15. Od. Θ'. p. 324. 28. Γ'. p. 371. 46. Λ'. p. 430. 38. Φ'. p. 749. 7. Sed diversis istis locis, et ad Il. Φ'. p. 1321. 31. ubi nomen tantum legitur tragici, duo duntaxat attigit fragmina, Cercyonis filiam Alopen spectantia, ex Neptuni compressu — γέμουσαν κύματος θεοσπόρου, in quem illa dixerit nativa simplicitate sua,

Πλήσας δὲ νηδὺν οὐδ' ὄναρ κατ' εὐφρόνην C
Φίλοις ἔδειξεν αὐτόν.

Probabiliter Clar. Heathius ad Euripidis Alopen referenda censuit. Excitans autem ista Veterum Scholiis in Homerum Eus-
13 tathius nullam certe legerat Euripidis aut alterius tragœdiam, quæ nobis perierit. — ὁ Καρκίνου ἐν τῇ Ἀλόπῃ Κερκύων nominatur Aristoteli Ethic. Eudem. VII. 7. p. 175. 3. in quibus errantes notavit P. Leopard. Em. XII. c. 21. hic, opinor, locus ex Aristotelis Eth. Eud. obversabatur H. Valesio ad Harpocr. in Καρκίνος, ubi ex Orat. Lysiæ c. Mnesimachum laudatur Καρκίνος ὁ ποιητής, εἰπών, Οὐ (Νοῦ, Vales.) κεῖνος ἐξέστησε, &c. vitia quando viri doctissimi reliquerunt intacta, egregiam Carcini tragici sententiam, si

A milem Euripideæ in Bacch. v. 311. ponam hic emendatius scriptam, suoque modulo illigatam,

> Νοῦ κεῖνος ἐξέστηκε· τὰς γὰρ ἐν φύσει
> Ὀρθῶς φρένας παγείσας
> Οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν.

Hujus quoque tragici nomen ut Euripidei dramatis dederat Jo. Meursius: sed Carcino recte dictum vindicarunt Grotius et Th. Gatakerus.

Nioben scripserunt Æschylus et Sophocles: hoc nomine fabulam Euripidem docuisse non ante credam, quam alicunde fulcrum [illegible]esserit obscuro loco Aristotelis de Poët. c. XVIII. p.
B 244. [illegible] nam, quod excitat Zeno Diogenis Laërt. VIII. 29. ἐκ τῆς Νιόβης· Ἔρχομαι, τί μ' ἀΰτεῖς, aut Æschyleum est, aut, quod probabilius, Sophoclis, cujus dicto legitur usus etiam Zeno, §.19. Utriusque Nioben frequenter laudant Veteres, Euripideam nemo, si seponas locum Aristotelis. In Aristoph. Vesp. v. 578. Οἴαγρος — οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν Ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν τὴν καλλίστην ἀπολέξας. Scholiastæ dicitur is actor *repræsentasse* τὴν Νιόβην, ἢ Σοφοκλέους ἢ Αἰσχύλου· In Niobe definiverat Æschylus numerum Niobidarum; Euripides autem in Cresphonte, quod liquet ex Schol. in Eurip. Phœn. v. 161. — In Athenæi loco prima facie dubites Sophoclis an Æschyli Niobe sit intelligenda Lib. XIII. p. 601. A. καὶ
C Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν τοὺς ἔρωτας, ὁ μὲν τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον· ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ τὸν τῶν παίδων. ad Æschyli Nioben hæc retulit Stanleius; male: formula ὁ μὲν — ὁ δὲ monstrat prius ad Æschylum, ad Sophoclem posterius esse referendum, ut in simili loco, p. 602. E. et alibi sæpius; sed scripsisse puto Athenæum: ἦγον εἰς τὰ θέατρα — τοὺς τῶν παίδων ἔρωτας (ut p. 602. A.) ὁ μὲν τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον, ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ τὸν τῶν Νιόβης παίδων. Nioben hic Sophoclis esse intelligendam, hoc plane demonstrat Plutarchi T. II. p. 760. D. τῶν τοῦ Σοφοκλέους Νιοβίδων (L. Νιοβιδῶν) βαλλομένων καὶ θνησκόντων ἀνακαλεῖταί τις οὐδένα βοηθὸν ἄλλον οὐδὲ σύμμαχον, ἢ τὸν ἐραστήν. Alterum Æschylo certe tribuendum (forsan in Myrmidonibus traditum,) liquet ex Platonis Symposio, T. III. p. 180. A. Αἰσχύλος δὲ φλυα-

ρεῦ φάσκων Ἀχιλλέα Πατρόκλου ἐρᾷν, &c. Sed tota mihi videtu: servatio docti lectoris, verbis Platonis ex Scholio marginis i jecta.

14 Sisyphum, drama satyricum, una cum Alexandro, Palan Troasin, atque adeo tetralogiam istam quo anno detulerit] pides in certamen docet Ælian. V. H. II. c. 8. atque ex illa, ut fabula satyrica, perexigua quædam nobis innotuere fragı ta; sed istiusmodi fabulæ minime congrua prolixa ῥῆσις, c ex ejus Sisypho Grotius et Barnesius exhibent, illa, meo ju multum ab Euripideo scribendi colore diversa, Critiæ tanq auctori tribuenda est cum Sexto Empir. p. 562. De hac re sibi videretur mallem non dixisset vir eximius, sed in ho[illegible] literarum minus exercitatus, quam judicem decebat, Jo. I Moshemius ad Cudworthi Syst. Intell. p. 793.

Phrygum nomine scripsisse fabulam Euripidem mihi qu non liquet ex frigido Mnesilochi joco apud Diog. Laërt. II

Φρύγες ἐστὶ καινὸν δρᾶμα τοῦτ' Εὐριπίδου,
Ὧ, καὶ Σωκράτης τὰ φρύγανα ὑποτίθησι.

Recte, ni fallor, restituit secundum versum Jo. noster Piersc

Ὧ, καὶ τὰ φρύγαν' ὑποτίθησι Σωκράτης.

Si signum his subjiciatur interrogantis, nihil inde conficias id unum, visum fuisse Socratem adjutasse tragicum in scribe: συμποιεῖν Εὐριπίδῃ· ibidem ex Aristophanis editione Nubium dita duo versus proferuntur, sic, ni fallor, emendandi:

Εὐριπίδου δ' ὁ τὰς τραγῳδίας ποιῶν
Τὰς περιλαλήτους οὗτός ἐστι τὰς σοφάς.

Socratem certe noveramus et aliunde Nostri fuisse studio mum, ex his etiam Æliani V. H. II. c. 13. εἴποτε Εὐριπίδη ἠγωνίζετο καινοῖς τραγῳδοῖς, τότε γε ἀφικνεῖτο. Καὶ Πειραιοῖ δὲ ἀγωνίζ τοῦ Εὐριπίδου καὶ ἐκεῖ κατῄει. Quid sit καινοῖς τραγῳδοῖς ἀγωνίζεσθαι cuit vir summus in Lucian. I. p. 166, 167. nemo autem, c sciam, quid sit Πειραιοῖ ἀγωνίζεσθαι· neque in Piræeo ullæ fat rum fuisse leguntur commissiones. Pro καὶ Πειραιοῖ δ. ἀ. c gendum suspicabar, καὶ ἐπὶ Ληναίῳ δὲ ἀγωνιζομένου. Quod si rec

A est, qui raro theatra frequentabat Socrates, non ille tantum nobilissimis ludis adesse scenicis dignatus fuit, cum novæ Dionysiis urbanis, τοῖς ἐν ἄστει, committerentur Euripidis tragœdiæ, sed et Lenæis interesse, quum illic inter cives jam ante actæ repræsentarentur Euripideæ fabulæ: Lenæis enim aderant μόνοι Ἀθηναῖοι, χωρὶς τῶν συμμάχων καὶ ξένων, ut scribit Schol. in Aristoph. Acharn. v. 503.

Αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, οὑπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών.

Huic vero conjecturæ parum tribuo, cum illam adprobare non potuerim Cl. D. Ruhnkenio, qui de Dionysiis perdoctam nuper edidit dissertationem in Auctario Emend. ad Hesychium. Sed B hic agere cœperam de tragœdiis Euripidis, quarum catalogo, præter illud Καρκίνου, hæc quoque nomina meo quidem arbitratu sunt eximenda:

Ἀλεάδαι.	Οἰλεύς.	Σκύλλα.
Δίδυμοι.	Πασιφάη.	Τέννης.
Ἑλένης ἀπαίτησις.	Πενθεύς.	Τηρεύς.
Καπανεύς.	Πηνελόπη.	Τρῶες.
Κλεῖδες.	Πολύδωρος.	Φαίδρα.
Κτίμενος.	Πολυνείκης.	

Ad Aleadas vel Ἀλωΐδας Euripidis duo retulit fragmenta Barnesius, quorum prius aut Sophoclis, aut ex incerta Euripidis est C tragœdia; posterius velut ex Sophoclis Aloadis (Ἀλωάδαι genuinum dramatis esse nomen docuit Ti. Hemsterhusius ad Lucian. p. 495.) exhibet Stobæus Gesneri, p. 239. 34. Grotii, p. 162. hac ratione scribendum:

Κοὐκ οἶδ' ὅ, τι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν,
Ὅταν οἵ γ' ἀγαθοὶ πρὸς ἀγεννήτων
Καταvικῶνται·
Ποία πόλις ἂν τάδ' ἐνέγκοι;

vulgatur v. 2. ὅταν οἵ τ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγεννῶν, vel ἀγενῶν. Sophocleum, Ἀγεννήτων, δυσγενῶν interpretatur Hesychius. — Ἑλένης ἀπαίτησις, quo nomine dramata scripserunt Sophocles et Timesitheus, cur Euripidi tribueremus nihil esse causæ Jo. Piersonus

ostendit ad Mœr. p. 172. et Benj. Heathius in Fragm. E
p. 168. Monitumque fuit partim ab aliis, partim a Clar.]
thio, in Κλεισί, Κτιμένῳ, Οἰλεῖ, Τρωσί, vitiose scriptis, Euripidis l
Cretenses, Temenum, Sylea, (alter locus, ad Œlea relatus,
phoclis est ex Ajace Locro:) Troadas. —

Ad Tennem unicum fragm. refertur: duo sunt divers
senarii: Stobæus Gesneri, p. 30. 39. eorum alterum exhibet
quam ex Euripidis Tenne: in Τεννε vel Τημω. latet opinor Τ
alterum tanquam Sophoclis,

Σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται·

quem Sophocleum esse ipsa etiam indicat verborum struc
Tennes tamen, quod minime negem, aptam tragœdiæ pra
potuit materiem; sed, quantum recordor, nullius drama ho
mine memoratur alibi. — Ex Sophoclis Tereo petitus vi
versus apud Stobæum, p. 145. 25.

Θάρσει λέγων τἀληθὲς οὐ σφαλῇ ποτε.

quem, sic scribendum, absque ulla ratione retulit ad Euri
16 incognitam ceteris, Terea, Meursium sequutus sive Barn
seu potius is, cujus in his summa incuria describendis opera
nesius fuit usus. Nostri quoque Terea sibi Meursius apud
mentem Alex. detexisse videbatur; errantem notavit Tl
Gataker. A. M. P. c. XI. p. 533. F. quid verum esset ha
parte non ante constitit, quam emendata Clementis scriptio
set eruta Tib. Hemsterhusio, et indicata ad Schol. in Aris
Plut. p. 227. Præter ceteros, Cl. P. Burmannum ad (
Trist. II. 389. in Tereo decepit Euripidis dramatum catalo
quo Capanea, Penthea, Polynicen jam vidit Gatakerus eji
das; Pasiphaën, et Phædram, Fabricius. — Nulla, opinor
teribus Polydori nomine memoratur tragœdia: et creder
Euripidis Polydorum innotuisse recentiori grammatico de dia
scribenti? citat ille quædam ex nostri Hecuba, in qua prod
scenam εἴδωλον Πολυδώρου, ac si legerentur ἐν τῷ Πολυδώρου δρ
illo doctiori debetur forte Vaticani Codicis lectio ἐν Πολυΐδῳ,
tissimo G. Kœnio memorata ad Gregor. de Dialect. p. 8. U
legerat Euripidis Oresten Fulgentius; in Oreste lecta *in tr*

A *dia* scribit Electræ reperiri Mythol. III. c. 5. in Plautinis citandis simili fraude usus. — Argumentum nobilissimum, vulgatis Penthei nomine tragœdiis, tractarunt Thespis, Æschylus, Chæremon, et Jophon; si hujus tamen Pentheus a Bacchabus fuit diversa. Certe suspicor apud Suidam in Ἰοφῶν scribendum Βάκχαι ἢ Πενθεύς· Æschyleam quoque binominem fuisse tragœdiam; et in veteri catalogo τῶν Αἰσχύλου δραμάτων κατὰ στοιχεῖον nomina Βάκχαι et Πενθεύς male distracta: ex Euripidis Pentheo quæ pauca citantur, leguntur in ejus Bacchabus, quæ tragœdia in eximio Codice Florentino Euripidis Πενθεύς inscribitur, ut in eodem Codice Euripidis Hippolyto præfigitur Φαίδρα· huc spec-
B tabat Is. Vossius ad Catull. p. 221. cujus industriæ debetur ad istum Codicem Euripidis aliquot dramatum instituta accuratissima collatio, quam Bibliotheca præbet Leidensis. Quandoquidem Sophoclis Phædra valde fuit nobilitata, minime mirandum est, hic illic subPhædræ nomine citari, quæ sint ex Euripidis Hippolyto derivata: sæpe numero evenit, ut interlocutores dramatum veteribus commemorati tanquam dramatum nomina ab interpretibus aliisque viris literatis considerarentur: hinc prodierunt velut Euripidis Capaneus, Polynices, Pasiphaë, &c. errores etiam plures in indice dramatum Sophoclis. Comœdiæ quoque recensentur nonnullæ, nusquam olim inventæ: ut unam memo-
C rem, Diphili nobis Ἡμέραι excitantur Zenobio. In hujus Cent. IV. Pr. 18. Ἢ κρίνον ἢ κολοκύντην vulgatur: μέμνηται ταύτης Δίφιλος λέγων ἐν Ἡμέραισιν, Αὐτὸς ἑπτά σοι γέρων, &c. Forma vocis productior erroris admonere viros doctos debuerat; obliterabunt comœdiæ nomen senarii comici sic restituti:

Ἐν ἡμέραισιν αὐτὸν ἑπτά σοι, γέρων, 17
Θέλω παρασχεῖν ἢ κολοκύντην ἢ κρίνον.

Intra dies septem ipsum tibi, mi senex, tradam vel sanum vel mortuum. — Fragmentum Antiopes Euripideæ apud Clementem Alex. Strom. V. p. 716. l. hinc in Euseb. Præp. XIII. p. 679. D. ipsi Frid. Sylburgio videbatur recentioris cujusdam Amphionis, his Clementis decepto, Ἀμφίων λέγει τῇ Ἀντιόπῃ. Non recordabatur vir eruditissimus Amphionis et Zethi, ex Antiope Nycteide Jovi natorum, quos in isto dramate egregio pro sua quem-

que arte fecerat Euripides concertantes; præter Antiopen Euripidis nullam hujus nominis legerat tragœdiam Clemens: huic citatorum auctorum indicem qui confecit J. A. Fabricio, præter istum, errores in hoc etiam genere turpissimos commisit. Accurate Schol. in Aristoph. Ran. v. 1114. prolato loco ex Euripidis Phryxo subjecerat: ἀλλ' ὁ λέγων ἐστὶ Φρύξος· *sed qui dicit ista* in dramate ipse Phryxus est: sic litera mutata corrige vocem vulgatam, ἀλλ' ὀλίγων ἐ. Φ. — Sed non erat omittenda, quam inter fictas sub Euripidis nomine tragœdias secundo loco posui, Δίδυμοι. In Stobæi Eclogis Ed. Canteri, p. 10. ad versum Euripidis legitur Εὐριπ. διδύμοις, videturque alibi in istius operis Codice scripto id ipsum invenisse Grotius: vid. viri magni Excerpta ex Eurip. p. 380. et Gataker. A. M. P. c. XI. Hi dum nobis aliunde Gemini demonstrentur, tanquam apta tragœdiæ, vel satyricæ saltem fabulæ, materia, suspicabor in illis latere nomen Λικυμνίου, tragœdiæ Euripidis, ut et alio loco in iisdem Eclog. p. 129.; ubi ex Porphyrii de Styge libello multa nobis exhibentur Apollodori, hæc præter cetera: κατωνομάκασιν Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχη· ὡς καὶ Μελανιππίδης ἐν Περσεφόνῃ· hujus verbis ista subjiciuntur: ἐπεὶ καὶ Λικυμίδι φησί, Μυρίαις, &c. quæ, eleganter emendata, — μυρίαις παγαῖς | Δακρύων Ἀχέρων ἀχέων τι βρύει, caute velut incerti posuit Grotius Ecl. Stob. p. 164. Mihi prorsus congrua videntur Euripidis ingenio, frequenter ἐτυμολογοῦντος, atque ex ejus petita Licymnio, ut adeo restituendum arbitrer: καὶ Εὐριπίδης Λικυμνίῳ φησί, — μυρίαις πηγαῖς, &c. Poëta quidem fuit raro memoratus Licymnius, ut minime mirer, quæ velut Licymnii dederat G. Canterus, sub hujus nomine protulisse Hier. Columnam ad Ennii Fragm. p. 243. et Th. Galeum Diss. de Scriptor. Mythol. p. 28. Illud lætor, quam veram arbitror, lectionem in Stobæo dudum ante me detexisse Th. Reinesium V. L. III. p. 346.; nollem vero, virum literatissimum ab inventa veritate retractum auctoritate Photii, poëtas inter, e quibus excerpta dederit Stobæus, Licymnium quoque recensentis, Cod. 167. Non alibi fateor Licymnii factam Stobæo mentionem præterquam in isto loco; sed quid mirum illius etiam Codicem hoc loco fuisse vitic
18 sum? Peccata autem Photii similia in hac ipsa recensione noi

A animadverterat Reinesius: inter poëtas, quibus usus fertur ad excerpta concinnanda Stobæus, Photio p. 195. numerantur, Δικτὺς— Πολυειδὴς — Λικύμνιος — Ὑποβολιμαῖος. In Polyïde non nescio quid disputari possit ex Aristot. Lib. de Poët. c. 16. et 17. sed illud etiam novi, nullam istius in Stobæi collectaneis factam mentionem; sæpius Euripidis in Polyïde, prout in margine scribi solet. Sed quæro cui tandem ex tota antiquitate innotuerint velut poëtæ Dictys, et Hypobolimæus? Non certe Stobæo, qui multorum genuina tamen scripta triverat, quorum ne nomina quidem aliunde haberemus cognita. Ut philosophos, ex sodalitio Pythagoreorum, Sthenidam, Phintin; sic Photius nomina dramatum in poëtas transformavit. Menandri comœdia fuit Ὑποβολιμαῖος·
B Euripidis fuere tragœdiæ, Δίκτυς· Πολύειδος· Λικύμνιος. De Photio cum plerisque nimis benigne judicans, Reinesius his animadversis de conjectura certe sua non dubitasset.

CAPUT III.

EXHIBET CHRYSIPPI FRAGMENTA.

Chrysippi dramatis Fragmenta; unum perinsigne. Verba ficta a literis affectus indicibus, ἰζῶν· αἰζῶν· ὠζῶν· &c. Versus incertæ sedis ad Chrysippum relati. Laïi sententia; *video meliora, deteriora sequor.* Laïum auctorem inter Græcos dici τοῦ τῶν ἀῤῥένων ἔρωτος.
C Chrysippum, non a Jove raptum, sed secundum Praxillam forsan ab Œdipode, morte dedecus expiasse. Tradita Pisandro sequutum Euripidem. Pelopis diræ. Tantalo et Minoi imputari, quod ab aliis datur Laïo.

Perpauca nobis reliqua sunt ex Euripidis Chrysippo, ultima fabularum in Dramatum Indice: in his exemplum ponam, ad quod perditarum tragœdiarum reliquiæ mihi viderentur posse collocari, veterumque locis, in quibus leguntur, adnotatis muniendæ. Quod primum ponam Chrysippi fragmentum sanequam eximium, nec ulla parte defectum, sæpius repetitum, harum elegantiarum studiosis semper placiturum confido.

A

19 I. ΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΕΛΟΣ.

Γαῖα μεγίστη, καὶ Διὸς αἰθὴρ,
Ὁ μὲν ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ,
Ἡ δ', ὑγροβόλους σταγόνας νοτίους
Παραδεξαμένη, τίκτει θνατοὺς,
Τίκτει δὲ βορὰν, φῦλά τε θηρῶν·
Ὅθεν οὐκ ἀδίκως
Μήτηρ πάντων νενόμισται.
Χωρεῖ δ' ὀπίσω, τὰ μὲν ἐκ γαίας
Φύντ' ἐς γαῖαν· τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου
Βλαστόντα γονῆς εἰς οὐράνιον]
Πόλον ἦλθε πάλιν· θνήσκει δ' οὐδὲν
Τῶν γιγνομένων, διακρινόμενον δ'
Ἄλλο πρὸς ἄλλου
Μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξεν.

Horum versuum septem primos Sextus præbet Empir. Ἀντ. VI. §. 18. p. 360. in exemplum στασίμου μέλους, qualia ad lyram canerentur in scena: Septem versus posteriores, velut tragici, Philo Judæus περὶ ἀφθαρσίας κόσμου, p. 948. C. D. Postremos, θνήσκει δ' οὐδὲν, &c. dederat et initio libri, p. 939. D. quos repetit p. 963. E. ubi vocat τὸ φιλοσοφηθὲν ὑπὸ τοῦ Τραγικοῦ.—Ex Euripidis esse Chrysippo Grotius in Excerptis didicit ex Clemente Alex. Strom. VI. p. 750, 22. ubi, positis Empedoclis versibus, nisi quædam exciderint, quod suspicor, hæc proxima subjecit: Εὐριπίδης ἐν Χρυσίππῳ μεταγράφει, Θνήσκει δ' οὐδὲν τῶν γινομένων· διακρινόμενον δὲ ἄλλο πρὸς ἄλλο μορφὴν ἑτέραν ἐπέδειξεν. Accidit autem ut dissita sollertissime Grotius componens inter excerpendum duo versus apud Sextum relinqueret intactos, 6 et 7. quos, proinde etiam Barnesio prætermissos, illinc repetendos monuit Heathius.—V. 8, 9, 10. et pars sequentis minus emendate scripti ubi citantur M. Antonino VII. 50. docta notat Gatakerus, ultimo versu vulgatæ ἰδίαν præferens lectionem alteram ἑτέραν· ἰδίαν recte nuper tuitus est Heathius, repertum, ni fallor, Vitruvio, cujus verba ad sola Euripidea, apud Clementem reperta, comparavit The

A Canterus Var. Lect. II. c. 15.—Hæc si viris doctissimis in- 20
notuere loca, non viderant, opinor, partem horum citatam Heraclito Allegor. Homer. p. 440, πᾶν, inquit, τὸ φυόμενον ἔκ τινων εἰς ταῦτα ἀναλύεται διαφθειρόμενον, ὡσπερεὶ τῆς φύσεως, ἃ δεδάνεικεν ἐν ἀρχῇ, χρέα κομιζομένης ἐπὶ τέλει. διὸ δὴ τοῖς Κλαζομενίοις δόγμασιν ἑπόμενος Εὐριπίδης φησί, Χωρεῖ δ' ὀπίσω, &c.—et Plutarcho qui dicitur de Placitis Philos. V. c. 19. Ἀγέννητον τὸν κόσμον, et ἐκ μεταβολῆς τῆς ἀλλήλων γινᾶσθαι τὰ ζῶα· μέρη γὰρ εἶναι τοῦ κόσμου τούτου· ὡς καὶ Ἀναξαγόρας; καὶ Εὐριπίδης, Θνήσκει, μεταμειβόμενα δὲ ἄλλο πρὸς ἄλλο, μορφὰς ἔδειξεν. in his, vitiose scriptis, nostra Euripidis latere, et in horum versuum pæne ultimo, pro Ἄλλο πρὸς ἄλλο, scribendum, Ἄλλο πρὸς ἄλλου, monitum fuit in notis ad Eurip. Phœn. p. 313. monueratque
B jam ante, qui opus illud Plutarchi Florentiæ eleganter edidit Eduardus Corsinus.

II. Γνώμῃ σοφός μοι, καὶ χέρ' ἀνδρείαν ἔχων
Δύσμορφος εἴην μᾶλλον, ἢ, καλὸς, κακός.

Sic leguntur in Stobæi Flor. Gesn. T. LXIV. p. 409. Grotii T. LXIV. p. 271. Adhibuit et cum ejusdem sententiæ dictis contulit Gataker. A. M. P. c. XII. p. 542.—Versu secundo scribendum videtur, Δύσμορφος εἴη μᾶλλον, *sit potius deformis, quam formosus et ignavus:* ut Pelopis fortasse sit votum, vel alterius, de filio loquentis.

C III. Ὦ δέσποτ', οὐδεὶς οἶδεν, ἄνθρωπος γεγὼς,
Οὔτ' εὐτυχοῦς ἀριθμὸν, οὔτε δυστυχοῦς.

Ex Stob. T. CIII. p. 560, 53. Grot. p. 433. In his, quamvis *duriusculum* videretur, Dan. Heinsius in Jani Rutgersii Var. Lect. IV. p. 405. εὐτυχοῦς et δυστυχοῦς accipiendum censuit ἀντὶ τοῦ, εὐτυχίας ἢ δυστυχίας.

IV. Εἰάζων.

Hesychius: Εἰάζων, εἶα ἐπικελεύων. Εὐριπίδης Χρυσίππῳ.—[Ab εἶα sic formarunt Εὐάζειν ab αἶ, αἶ, Αἰάζειν· atque ad eamdem rationem ab aliis voculis, literisque, quas velut affectus notas inter- 21
serunt orationi, verba produxerunt: ab ἃ formarunt Ἄζειν. Grammat. Sangerm. MS. penes Clar. Ruhnken. Ἄζειν, τὸ στένειν· Σοφο-

κλῆς. et Ἄζειν. τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν Ἄζειν λέγουσιν Ἀττικοί, A μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος. οὕτως Νικόχαρις. sic a Φεῦ, Φεύζειν· ab αἶ lamentantis Οἴζειν· (ut ab οἴμοι, οἰμοῖζειν, Οἰμώζειν·) ab ὢ admirantis Ὤζειν. Hesychius: Ὤζειν, βοᾷν † Ὦζεν, ἐβόησεν. † Ὤζοντες, βοῶντες, καὶ λέγοντες ὢ ὢ, καὶ θαυμάζοντες. Æiius Dionysius Eustathii ad Il. X'. p. 1384, 39. Ὤζειν, τὸ θαυμάζειν, ὡς ὢ (L. ὢ ὢ) λέγειν. καθὰ καὶ Οἰμώζειν, τὸ οἴμοι λέγειν. καὶ Φεύγειν, τὸ Φεῦ λέγειν. scribendum utique καὶ Φεύζειν· ejulanti Cassandræ Φεῦ, Φεῦ, in Æschyli Agam. Chorus, v. 1317. Τί τοῦτ' ἔφευξας; sed hæc, fateor, nihil ad Euripidem faciunt.]

V. ΛΑΙΟΣ. Λέληθεν οὐδέν τῶνδέ μ', ὧν σὺ νουθετεῖς·
Γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται.

VI. ΛΑΙΟΣ. Αἶ, αἶ, τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακὸν, B
Ὅταν τις εἰδῇ τἀγαθὸν, χρῆται δὲ μή.

Huc ista duo non dubitanter refero Laïi Euripidei dicta, quibus, ut equidem opinor, in nullo dramatum Euripideorum locus fuit præterquam in Chrysippo. — Horum prius, longe elegantissimum, Laïo in scena attributum fuisse novimus ex his Clementis Alex. Strom. II. p. 462, 17. ὁ μὲν Λάϊος ἐκεῖνος κατὰ τὴν τραγῳδίαν φησὶν, Λέληθεν οὐδὲν, &c. τουτέστι τὸ ἔκδοτον γεγενῆσθαι τῷ πάθει. ἡ Μήδεια δὲ αὐτὴ ὁμοίως ἐπὶ τῆς σκηνῆς βοᾷ,

Καὶ μανθάνω μὲν οἷα δρᾷν μέλλω κακά·
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. C

In Scholis ista philosophorum fuere decantata Medeæ Euripidis v. 1074, 1075. sic Latine leguntur apud Chalcidium in Tim. Platon. p. 273.

22 Nec me latet nunc quam cruenta cogitem;
Sed vincit ira sanitatem pectoris.

ut hæc ex Euripidis Medea, sic illa sunt ex ejusdem Chrysippo, quæ Grotius velut incerti tragici posuit in Excerpt. p. 467; in Stob. Ecl. p. 173, tanquam *incerti ex Laïo*, atque ita convertit:

Ego esse vera et recta quæ memoras scio:
Sed improbata cogit ingenium sequi.

A huic tamen fragmento locum dedit Barnesius inter Euripidea incertæ Tragœdiæ, v. 278, 279. Nihil habebat causæ Gatakerus, cur ex Æschyli Laïo petitum suspicaretur A. M. P. c. X. p. 529; in quo cum Euripide paulo familiarius versati τὸν Εὐριπίδειον mox agnoscent χαρακτῆρα. — Alterum fragmentum, una cum parte præcedentis exhibet Plutarchus T. II. p. 446. A. αἱ δὲ τῆς ἀκρασίας (φωναὶ,) Γνώμην ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται. καὶ, Αἶ, αἶ, τὸ δὴ (L. τόδ' ἤδη) θεῖον ἀνθρώποις κακὸν, Ὅταν, &c. Leguntur et hi duo senarii sincere scripti in ejusdem Plutarchi lib. de Aud. Poët. p. 33. E. ubi graviter philosophus sententiam vituperat. Laïi fuisse dictum, quem amabat, Chrysippum rapientis, atque adeo decerptum ex Euripidis Chrysippo mihi quidem liquet ex his Al-
B cinoi Isagoge in Platonis Doctrinam, c. XXIV. ὁρᾶται δέ γε ἐπὶ μὲν τῆς, Μηδείας ὁ θυμὸς λογισμῷ μαχόμενος· λέγει γοῦν τὸ, Καὶ μανθάνω μὲν, &c. — ἐπὶ δὲ τοῦ Λαΐου τὸν Χρύσιππον ἁρπάζοντος ἐπιθυμία λογισμῷ μαχομένη, λέγει γὰρ οὕτως,

Αἶ, αἶ, τὸ θεῖόν ἐστιν ἀνθρώποις κακὸν,
Ὅταν τις εἰδῇ τἀγαθὸν, χρῆται δὲ μή.

Dan. Heinsius expressit:

Heu majus illud crimine humano malum,
Si quis bonum non nescit, et spernit tamen.

C His usus Stanleius, ad Argum. in Sept. c. Theb. Æschyli, vitiosa dedit Euripidea, et P. Pantinus in Mich. Apostolii Cent. II. Prov. 4. Αἶ, αἶ, τὸ ἡδὺ (L. τόδ' ἤδη) θεῖον, &c. Illud his in rebus exercitatus fortasse miretur, cur philosophi ceterique, qui plurimi Medeæ Euripidis verba protulerunt, his Euripidei Laïi tamen ex Chrysippo præter unum alterumve omnes abstinuerint. Non tamen ista Stobæus adnotare prætermisit, in cujus leguntur Florileg. T. V. p. 63, 22. velut incerti tragici, atque hinc in Excerptis ex Stob. Grotii, p. 35. ex Trag. p. 465. Velut Euripidis ista Barnesius recepit in Fragm. incertæ tragœdiæ, bis 23
male repetita, v. 56, 57. et v. 276, 277. Postremo loco pro χρῆται δὲ μὴ, cum Grotio in Exc. ex Trag. dedit δράσῃ δὲ μή. In altero versu lectioni, quam Heinsii præbet Alcinous, Αἶ, αἶ, τὸ

θεῖον ἐστιν — vulgatam prætuli: Αἴ, αἴ τόδ' ἤδη θεῖον tanquam Euripideam, Androm. v. 1054. Οἴμοι, τόδ' ἤδη δεινόν. Bacch. v. 879. Οἴμοι, τόδ' ἤδη δόλιον. — Ceterum hæc et similia Laïi Euripidei, amori turpissimo, quem damnabat, obsecundantis, et deteriora sequentis, dum probaret meliora, Ciceroni videntur obversata, scribenti in Tusc. Disp. IV. c. 33. *Quis aut de Ganymedis raptu dubitat, quid poëtæ velint? aut non intelligit quid apud Euripiden et loquatur et cupiat Laius?* ubi commode Chrysippi meminit Euripidei Jo. Davisius, ex quo dramate petita, quæ supra posui, hæc quoque Ciceronis demonstrant.

VII. Λάϊος — τοῦ τῶν ἀῤῥένων ἔρωτος — Ἑλλήνων πρώτιστος ἄρξας in Chrysippo ferebatur Euripidis: Ælianus de N. A. VI. c. 15. de Delphino agens pueri Iasensis cadaveri intabescente, Λάϊος, ait, ἐπὶ Χρυσίππῳ, ὦ καλὲ Εὐριπίδη, τοῦτο οὐκ ἔδρασε, καίτοι τοῦ τῶν ἀῤῥένων ἔρωτος, ὡς αὐτὸς λέγεις, καὶ ἡ φήμη διδάσκει, Ἑλλήνων πρώτιστος ἄρξας. Ubi morem flagitiosum in Creta natum, hinc in Græciam propagatum scribit Timæus, Heraclidæ hac in parte consentiens, ἄλλοι δὲ φασὶν, inquit Athen. XIII. p. 602. F. τῶν τοιούτων ἐρώτων κατάρξασθαι Λάϊον, ξενωθέντα παρὰ Πέλοπι, καὶ ἐρασθέντα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Χρυσίππου, ὃν καὶ ἁρπάσαντα, &c. miror quod addit Athenæus, p. 603. A. Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία ὑπὸ Διὸς φησὶν ἁρπασθῆναι τὸν Χρύσιππον. Flagitia Jovis utiliter noverant etiam Christiani, quique semichristianus Homilias scripsit Clementinas illa percalluit; (vid. Hom. IV. 16.) Jovi tamen omnivolo Chrysippi raptum nemo alius, ut opinor, objecit; fortasse ne Praxilla quidem, si verum est, quod suspicor, in istis apud Athenæum ὑπὸ Διὸς, (ΥΠΟΔΙΟΣ) latere verum nomen Οἰδίποδος· ut scripserit, ὑπ' Οἰδίποδος φησὶν ἁρπασθῆναι τὸν Χρύσιππον. Œdipus certe a nonnullis Chrysippi Pelopidæ habitus fuit ἐραστής· Scholiastes in Eurip. Phœn. v. 66. *quosdam tradere* scribit, ὅτι Λάϊος ἀνῃρέθη ὑπὸ Οἰδίποδος, ὅτι ἀμφότεροι ἦρων Χρυσίππου. Œdipodi itaque raptus Chrysippi potuit a Praxilla imputari, non Jovi. Auctor antiquus argumenti septem c. Thebas Æschyli, *Pelopiden*, inquit, *Chrysippum* ὁ Λάϊος ἥρπασεν ἐρασθεὶς αὐτοῦ, καὶ αὐτῷ συνεγίνετο, καὶ πρῶτος ἐν ἀνθρώποις τὴν ἀῤῥενοφθορίαν ὑπέδειξε, καθώσπερ δὴ καὶ ὁ Ζεὺς ἐν θεοῖς, τὸν Γανυμήδην ἁρπάσας. — Si licet in his perexigui

A momenti rebus hariolari, hariolor equidem in hoc Euripidis dra- 24
mate Chrysippum expiasse morte voluntaria dedecus sibi a Laïo
illatum; atque hac in parte, ut sæpius in aliis, secedentem tra-
gicum a reliquis historiæ veteris enarratoribus, qui fratrum invi-
dia, aut etiam novercæ, patri præ ceteris dilectum filium subla-
tum tradiderant, sequutum Pisandrum in Heraclea; quo pro-
lixo poëmate sic Pisander Herculis acta cecinit, ut, *a nuptiis Jo-
vis et Junonis incipiens, universas historias, quæ mediis omnibus
seculis usque ad ætatem ipsius Pisandri contigerunt, in unam se-
riem coactas redegerit;* quæ verba sunt Macrobii Saturn. V. c.
2. Ex isto poëmate Pisandri multa nobis enarrantur in Schol.
ad Eurip. Phœn. v. 1773. hæc præter cetera, (ὅτι) πρῶτος ὁ Λάϊος
B τὸν ἀθέμιστον ἔρωτα τοῦτον ἔσχεν ὁ δὲ Χρύσιππος ὑπὸ αἰσχύνης ἑαυτὸν διεχρήσα-
το τῷ ξίφει. Ne illud quidem indignum notatu, quod sub eodem
teste traditur ibidem; a Junone (*cui vincla jugalia curæ,*) immis-
sam idcirco Thebanis Sphinga, quod Laïi nefandum amorem
reliquissent impunitum, ὅτι Λάϊον, ἀσεβήσαντα εἰς τὸν παράνομον ἔρωτα
τοῦ Χρυσίππου, — οὐκ ἐτιμωρήσαντο. Diræ, quibus Pelops Laïum prop-
terea devovit, Apollinis oraculo sunt decantatæ, quo Scaliger
usus in Euseb. p. 44. ad ista Hieronymi, Laïus Chrysippum
rapuit; neque fidem meretur quod de Laïo scribit mendacissi-
mus auctor Parall. inter Plutarchi Opera T. II. p. 313. E. ἐλέους
ἔτυχε παρὰ τοῦ Πέλοπος διὰ τὸν ἔρωτα, *propter amorem,* in Pelopis ta-
men familia non inauditum; cujus patri Tantalo veterum non-
C nulli raptum tribuere Ganymedis apud Eustath. in Il. Υ'. p. 1280.
21. huic narrationi Mnaseam dat auctorem Scholion vetus ex
MS. Cod. vulgatum in Dissertat. de Schol. in Hom. p. 136. ubi
pro Tantalo Minoa nominat Dosiades, et ἐξ αὐτῶν (a Tantalo et
Minoë) πρώτων ἡ παιδεραστία dicitur ἄρξασθαι. De Tantali e filia
Niobe nepotibus nonnulla dici possent ex Athen. XIII. p. 601.
A. B. Plutarch. T. II. p. 760. D. Huc non pertinent quæ de
aliis traduntur, et de Thamyra, et Orpheo, qui, secundum Stobæi
Phanoclem, πρῶτος ἔδειξεν ἐνὶ Θρήκεσσιν ἔρωτας Ἄῤῥενας. Quo argu-
mento Jovem Socrates in Xenoph. Symp. 523. 35. eodem Bar-
nesius excusavit Euripiden, qui ferebatur τὸν Χρύσιππον, τὸ δρᾶμα
Ἀγάθωνι χαριζόμενος διαφροντίσαι, Ælian. V. H. II. c. 21.

25

CAPUT IV.

IN EURIPIDIS ANAXAGOREA QUÆDAM.

In quibus Anaxagoram sequutus sit Eurip. ut ille, ἀγέλαστος. Illius in physicis delectatio expicta verbis discipuli. ἡ Γεωμετρία, dicta γῆς ἱστορία. Uni philosoph cantis imago Platonica. Physicorum veterum vanæ conjecturæ rejectæ tragico, tori dictorum Anaxagoræ. Ciceronem multa mutuatum esse a Chrysippo Stoico. libros suos opplevisse versibus poëtarum. Pater ut sator, mater ut humus spec Euripidi secundum Anax. cujus opiniones de Nili incremento, de sole massa ignit pressæ tragico. Hujus versus de sole magis urente remotiora; de causa pleu Τὰ πόῤῥω et τἀγγύθεν opponi.

Fragmentorum, quæ caput exhibet præcedens, primo dam insunt, quæ scripsisse perhibetur Euripides Heraclit Allegor. Hom. p. 440. τοῖς Κλαζομενίοις δόγμασιν ἑπόμενος. Q doquidem in aliis quoque dictis suis Anaxagoram traditur zomenium sequutus, ea de re sic pauca dicam, ut variis in dispersa hic legi possint collecta, nonnulla quoque meliora, q alibi. Singulæ propemodum Euripidis γνῶμαι nobis monstı quod et aliunde noveramus, in Socratis illum exercitum fuisse læstra: et hæc præsertim popularis nobis in Euripide placet a tam regendam utilis philosophia. Physica si multa nobis de set istius ævi, vel metaphysica, illa quo vivimus seculo non n ni pleraque faceremus. In physicis tamen ante, quam fam riter uteretur Socrate, diligenter illum versatum fuisse cogn mus; suumque amorem, quo præceptorem in his rebus An goram prosequeretur, aliquoties nobis testatum voluit. Ing quoque moribusque præceptori discipulum suspicor fuisse si limum. Utriusque lineamenta duci forte possent nonnulla: satis erat unum attigisse.

De Anaxagora Ælianus V. H. VIII. c. 13. Ἀναξαγόραν — μὴ γελῶντά ποτε ὀφθῆναι, μήτε μειδιῶντα τὴν ἀρχήν. Duo ipsius di puli, ingenia capitalia, Pericles et Euripides etiam fuisse ferur ἀγέλαστοι. De tragico testis est apud A. Gellium, N. A. X c. 20. Alexander Ætolus, (vid. in Eurip. Phœn. p. 588.)

26 Ὁ δ᾽ Ἀναξαγόρου τρόφιμος χαιοῦ στρυφνὸς μὲν ἔμοιγε προσειπεῖν,
Καὶ μισογέλως, καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ᾽ οἶνον μεμαθηκώς, ——

Viri optimi Anaxagoræ, quem constat omnia postposuisse *disc*

A *di quærendique divinæ delectationi*, imago Euripidis animo, ni fallor, obversabatur, dum philosophi nobis physici laudes caneret et geometræ in versibus, quos ex incerto dramate servavit Clemens Alex. Strom. IV. p. 634.

* Ὄλβιος, ὅς τις
Γῆς ἱστορίας ἔσχε μάθησιν,
Μήτε πολιτῶν ἐπὶ πημοσύνας,
Μήτ' εἰς ἀδίκους πράξεις ὁρμῶν·
Ἀλλ' ἀθανάτου καθορῶν φύσεως
Κόσμον ἀγήρω, πῇ τε συνέστη.
Τοῖς γε τοιούτοις οὐδέποτ' αἰσχρῶν
Ἔργων μελέτημα προσίζει.

B Hic addam et Latina Grotii,

Felix animo quisquis doctas
Imbibit artes: non ille malum
Quærit populo: sed nec ad actus
Fertur iniquos. Senii ignarum,
Natura, tuum speculatur opus; 27
Ubi constiterit, qui, quoque modo.
Factu quicquid turpe est, animis
Id nunquam talibus hæret.

* Versus anapæsticos paulo aliter,
C quam vulgo fit, dispositos adscripsi prout emendandos arbitror. Pro τῆς ἱστορίας, scripsi Γῆς ἱστορίας. quæque versui sexto, πῇ τε συνέστη, legebantur subjecta, καὶ ὅπη καὶ ὅπως, prætermisi tanquam interpretamenta voculæ πῆ· pro Τοῖσδε τ. scribens Τοῖσγε τοιούτοις. — Velut Euripidea dedit ista Grotius in Excerpt. p. 433. descripta ex Clem. Alex. l. c. Sed illic cujus ista sint tragici non traditur: Euripidis indicium Polluci debemus II. 14. hinc ut Euripidis citanti κόσμον ἀγήρω, et Themistio, secundum quem in Orat. XXIV. p. 307. D. (ψυχαὶ ἐρωτικαὶ καὶ φιλόκαλοι,) τὰ ἐν ποσὶν ἀτιμάσασαι, περιπολοῦσι τὸν οὐρανὸν· καὶ αὗταί εἰσιν, ἃς Εὐριπίδης ὁ σοφὸς Οὔτε πολιτῶν [φησὶν] ἐπὶ πημοσύνας, Οὔτ' εἰς ἀδίκους πράξεις ὁρμᾷν, Ἀλλ' ἀθανάτου καθορᾷν φύσεως Κόσμον ἀγήρων. ad sententiam ille suam accommodavit verba tragici. — Ceteris suo loco relictis, auctoritate Themistii v. 3. recepi cum Scaligero ἐπὶ πημοσύνας· pro vulgato apud Clem. Alex. ἐπὶ πημοσύνῃ, potuerat etiam scribi ἐπὶ πημοσύνην, cum Jo. Piersono Verisim. p. 128. Ex vulgatis, Πῇ τε συνέστη (σύνεστιν vitiosum est) καὶ ὅπη καὶ ὅπως, postrema recte opinor me rejecisse: neque enim sunt Euripidea; quæque substituit Heathius, χ' ὅπη χ' ὅπως, tragici non conveniunt τῇ γλαφυρότητι. ad Πῇ interrogantis, hic paulo insolentius positum, adscriptum fuisse videtur, καὶ ὅπη καὶ ὅπως. — Quod primum posui, docto me spero lectori adprobaturum, Γῆς ἱστορίας. In schola quidem Pythagoræ per excellentiam geometria dici potuit ἱστορία. v. Jambl. V. P. sect. 89. sed alibi quamcunque quis disciplinam scripto mandaret, illius tradere dicebatur ἱστορίαν· Musices ex. gr. arithmetices, geometriæ, &c. Eudemi Γεωμετρικὴν ἱστορίαν citat Eutocius Præf. Comm. in Archimed. de Dimens. Circuli, p. 49.

Talem nobis philosophum Platonis Socrates expingit ab omni A re alia semotum, qui toto animo suæ se dedit delectationi, in Theæteto, p. 173. D. cujus mens, quæ mirantur reliqui mortales, ταῦτα πάντα ἡγησαμένη σμικρὰ, πανταχῇ φέρεται κατὰ Πίνδαρον, τά τε γᾶς ὑπένερθεν, καὶ τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομοῦσα, καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν ἐρευνωμένη τῶν ὄντων, ὅλως εἰς τι τῶν ἐγγὺς οὐδὲν αὑτὴν συγκαθιεῖσα. sic ista Platonem scripsisse puto, sæpe veteribus usurpata. Talem fuisse Anaxagoram monstrant vel Menagio collecta in Diog. Laërt. II. 6, 7.

Tortuosa autem de obscuris naturæ rebus philosophemata, qualia veterum quoque fuerunt in Ionia physicorum ante Anaxagoram, qui primus Deum, mentem puram et infinitam, a materia separavit, damnat Euripides in his apud Clem. Alex. B Strom. V. p. 732, 8. quæ hic ponam, prout legenda suspicor:

* Δυσδαίμων ὃς τάδε λεύσσων
Θεὸν οὐχὶ νοεῖ . . . . . .
. . . . . . μετεωρολόγων δ'
28 Ἑκὰς ἔῤῥιψεν σκολιὰς ἀπάτας,
Ὧν ἀτηρὰ γλῶσσ' εἰκοβολεῖ
Περὶ τῶν ἀφανῶν,
Οὐδὲν γνώμης μετέχουσα.

In Anaxagoræ schola, ejusque exemplo didicerat Euripides, *præmeditatione futurorum malorum lenire eorum adventum*: hoc C

* Ex Clemente dedit ista Grotius in Excerpt. p. 433. (hinc Barnes. p. 509.) sic conjecturis suis interpolata, ὦ δυσδαίμων, Ὃς τ. λ. Θ. ο. ν. Μετεωρολογῶν δὲ καταῤῥίπτει Σκολιὰς ἀπάτας οἷον ἀτυχὴς Γλῶσσ', &c. — Hæc leguntur apud Clementem: ὁ μὴ πειθόμενος τῇ ἀληθείᾳ, διδασκαλίᾳ δὲ ἀνθρωπίνῃ τετυφωμένος δυσδαίμων ἄθλιός τε κατὰ τὸν Εὐριπίδην, ὃς τάδε λεύσσων Θεὸν οὐχὶ νοεῖ, μετεωρολόγων δ' ἑκὰς ἔῤῥιψεν σκολιὰς ἀπάτας, ὧν ἀτυρὰ γλῶσσα, &c. in quibus ἀτηρὰ scribendum vidit Potterus: in reliquis ante vulgatas lectiones substitui conjecturis Grotii; suspicatus intermedia quædam excidisse, ubi defectus indicia posui: ut hæc versuum istorum sit sententia: *Miser ille, qui spectans ista Deum animo non cernit*: (contra, τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας — Τὰ σεμνὰ ταῦτα, ut loquitur Menander Stobæi, p. 608, 23. felicem judico, qui, Deo universi conditore animadverso,) *longe projicit tortuosos physicorum laqueos, quorum lingua noxia sensus omnis vacuas leves periclitatur de rebus tenebricosis conjecturas.* Si vel ista fuit, vel similis istius Euripidis sententia, exciderunt certe nonnulla. Vocem μετεωρολόγων, cujus loco scribi quoque potuit μετεωροπόλων [Hesych. Μετεωροπόλων, τῶν τὰ οὐράνια σκοπούντων.] Grotiu in participium convertit μετεωρολογῶν. sed vellem vir magnus nos docuisset, quid esset καταῤῥίπτειν ἀπάτας, quid hoc loco valeret οἷον ἀτυχὴς γλῶσσα. vulgatum pertinet utique ad μετεωρολόγων, ἀτ noxius, est in Eurip. Hipp. v. 626. A v. 353.

A in vita quotidiana perutile monitum a viro se didicisse sapiente sub Thesei persona testatus in scena, Anaxagoram Atticis spectatoribus notissimum designavit: Cicero Tusc. III. c. XIV. *apud Euripiden a Theseo dicta laudantur. — Nam qui hæc audita a docto meminissem viro*, &c.—*Quod autem Theseus a docto se audisse dicit, id de se ipso* (legendum arbitror, *de se ipse*, *Euripides* nempe, sub persona Thesei,) *loquitur Euripides: fuerat enim auditor Anaxagoræ, quem ferunt nuntiata morte filii dixisse: sciebam me genuisse mortalem.* Literatissimi Stoici, Chrysippi si nobis superessent commentarii, intelligeremus, ex illis quam multa Cicero quoque derivasset in opera sua philosophica; ista quidem certe præter cetera sumsit a Chrysippo, e
B cujus scriptis cum multa refutanda sibi Galenus excerperet in opere *περὶ τῶν καθ' Ἱπποκράτην καὶ Πλάτωνα δογμάτων*, hæc habet Lib. IV. T. I. p. 283, 48. *καὶ τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου παρείληφεν ἐνταῦθα* (Chrysippus,) *ὡς ἄρα τινὸς ἀναγγείλαντος αὐτῷ τεθνάναι τὸν υἱὸν, εὖ μάλα καθεστηκότως εἶπεν, ᾔδειν θνητὸν γεννήσας, καὶ ὡς τοῦτο λαβὼν Εὐριπίδης τὸ νόημα τὸν Θησέα πεποίηκε λέγοντα,*

Ἐγὼ δὲ τοῦτο παρὰ σοφοῦ τινὸς μαθὼν,

— sequuntur ibi decem senarii, ex eadem scena Thesei Euripidei sumpti; quibus versus subjicitur ex Eurip. Alc. 1085. rectius scriptus quam vulgatur. Euripidæ præsertim, cujus erat
C studiosissimus, sed et aliorum poëtarum sententiis *velut quibusdam testimoniis, quæ proposuerat confirmans*, (Quinctil. Inst. O. 29
p. 96.) adeo scripta quædam sua Chrysippus oppleverat, ut hoc etiam ipsi vitio verterint adversarii, quos Stoicus habuit eruditissimos: certe Galenus ipsi objicit ejusdem operis, Lib. III. p. 265, 37. *τὸ, ἐμπιμπλάναι τὸ βιβλίον ἐπῶν ποιητικῶν·* et v. 54. *τὸ, πλῆθος ἐπῶν παραγράφειν ἐξ ἁπάντων τῶν ποιητῶν ἐκλέγοντα.* Dicitur et Diogeni Laërtio Chrysippus VII. 180. *πλείστῃ τῶν μαρτυριῶν παραθέσει χρώμενος, ὥστε καὶ —ἔν τινι τῶν συγγραμμάτων* (in libris forte, *περὶ παθῶν*) *παρ' ὀλίγον τὴν Εὐριπίδου Μήδειαν ὅλην παρετίθετο.* Ad nos si pervenissent laboriosi hominis scripta, nobis quidem ista talia antiquitatis amatoribus non displicerent.

Sed missis, quæ similia possent non pauca dari, potius Anax-

agoræ quædam placita colligam, ab Euripide expressa. Aristoteli περὶ Ζώων γενέσεως, IV. p. 269, 14. statuisse dicuntur Ἀναξαγόρας καὶ ἔνιοι τῶν φυσιολόγων, γίνεσθαι ἐκ τοῦ ἄῤῥενος τὸ σπέρμα, τὸ δὲ θῆλυ παρέχειν τὸν τόπον. Eamdem doctorum hominum in Ægypto fuisse opinionem testatur Diodorus Siculus I. p. 91, 66. τὸν πάτερα μόνον αἴτιον εἶναι τῆς γενέσεως, τὴν δὲ μητέρα τροφὴν καὶ χώραν παρέχεσθαι τῷ βρέφει. Hæc constans Euripidæ quoque fuit sententia, qui, dum patrem adpellat τὸν φύσαντα· τὸν φυτεύσαντα· τὸν φυτουργόν· τὸν ἀροτῆρα· τὸν τοῦ γένους ἀρχηγέτην· huic ut originis auctori omnia liberos debere statuit; matri τῇ τροφὰς ὑποστάσῃ nihil adeo præter *nutrimenta*, quam instar humi semen recipientis considerabat: ejus Orestes in Oreste, v. 545. A B

> Πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς,
> Τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα.

In Fragm. incerti dramatis Eurip. ap. Stobæum, p. 455, 22. filius ad matrem sic loquitur, ut multo se plus patri debere significet:

> Στέργω δὲ τὸν φύσαντα τῶν πάντων βροτῶν
> Μάλισθ', ὁρίζω τοῦτο, καὶ σὺ μὴ φθόνει.
> Κείνου γὰρ ἐξέβλαστον· οὐδ' ἂν εἷς ἀνὴρ
> Γυναικὸς αὐδήσειεν, ἀλλὰ τοῦ πατρός.

ultimum illud, quod moris fuisse negat Euripides, solis Lyciis consuetudine receptum scribit Herodotus I. c. 173. ἓν τόδε ἴδιον νενομίκασι· — καλέουσι ἀπὸ τῶν μητέρων ἑωϋτοὺς, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῶν πατέρων. — Quod de matre Noster, didicerat id ipsum a physicis Æschylus, quam in rem notata quædam sunt in Eurip. Phœn. v. 34. C

Increscentis in Ægypto Nili causam Æschylus etiam quæsivit in nivibus Æthiopiæ solis calore liquefactis: qui duabus in tragœdiis idem tradidit Euripides hac in re Anaxagoræ præceptoris dicitur sententiam sequutus Diodoro Sic. I. p. 46. Ἀναξαγόρας ὁ φυσικὸς ἀπεφήνατο τῆς ἀναβάσεως αἰτίαν εἶναι τὴν τηκομένην χιόνα κατὰ τὴν Αἰθιοπίαν· ᾧ καὶ ὁ ποιητὴς Εὐριπίδης μαθητὴς ὢν ἠκολούθηκε· adfertur tum Helenæ Euripidis initium, adhibitum et Aristophani Thesmophor, v. 862. atque in eamdem rem in Schol. ad Apollon. Rhod. IV. v. 269, ubi Ἀναξαγόρας φησὶ διὰ τὴν τῆξιν τῆς χιόνος πληθύνειν

A (τὰς Νεῖλον) ᾧ ἕπεται καὶ Εὐριπίδης λέγων. εἱλουμένη δὲ, &c. scribendum, λέγων,

Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαὶ,

versum Helenæ Eurip. secundum illic restituendum vidit procul dubio celeberr. Wesseling. Quod præter ista præbet ex Euripidis Archelao scriptor incertus de Nili incremento in Edit. Herod. renovata, p. 788. scribi sic potuerat emendatius,

Νείλου λιπὼν κάλλιστον ἐν γύαις ὕδωρ,
Ὃς ἐκ μελαμβρότοιο πληροῦται ῥοαῖς
Αἰθιοπίδος γῆς, ἡνίκ' ἂν τακῇ χιὼν,
Τέθριππ' ὀχοῦντος ἡλίου κατ' αἰθέρα.*

B Fertur Anaxagoras solem, velut indignum divino cultu, *massam* dixisse *lapideam ignitam*, μύδρον διάπυρον· ex ejus sententia, λίθον διάπυρον dixit Xenophon Ἀπομν. IV. p. 474, 41. quo illud sensu capiendum sit, optime mihi tradidisse videtur Rad. Cudworth. Syst. Intell. c. III. Sect. 24. et c. IV. Sect. 20. p. 460. Nec 31
sane mirum, Athenis a forensi rabula Periclis amicum impietatis propterea accusatum; si Deorum beneficentissimus ob simile dictum (μύδρον εἶναι τὸν ἥλιον) jam olim Tantalum pœna gravissima dignum censuit; quod ex quorumdam traditione narrant Eustath. in Od. Λ'. p. 457, 51. et Scholiastes in Pindari Ol. I. v. 97. addens, καὶ Ἀναξαγόρου δὲ γενόμενον τὸν Εὐριπίδην μαθητὴν πέτρον εἰρηκέναι τὸν ἥλιον ——καὶ βῶλον· quibus firmandis ejus adfert ex Oreste
C verba v. 6. et 972. posteriori loco certe solem dixisse videtur, *cœlum inter et terram* τεταμέναν Αἰωρήμασι πέτραν Ἁλύσεσι χρυσέαις, et φερομέναν Δίναισι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου. quo loco de lapide βῶλον cepit Thomas M. in v. Ab his diversum e perdita tragœdia locum respexisse videntur Scholiastæ in Apoll. Rhod. I. 498. et in Eurip. Hippol. v. 597. Secundum utrumque ex præceptoris Anaxagoræ placito Noster χρυσέαν βῶλον τὸν ἥλιον εἶπεν. In Anax-

* Primo versu positum ἐν γύαις, *in arvis*, pro ἐκ γαίας, ex emendatione docti juvenis, Joannis Luzac. Mutavi ῥοὰς in ῥοαῖς. pro τεθρίππου ὄντος, et versum æque vitiante Codicum lectione Τεθριπποῦντος· quae probari nuper non debuerat, eximiam recepi Grotii lectionem Τέθριππ' ὀχοῦντος ἡλίου· *Sole quadrigas agitante*: Solis enim currus, ut *quadrigæ* Latinis, alibi etiam Euripidi τέθριππα fuit dictus.

agora Diogenes Laërt. II. 10. Solem χρυσέαν βῶλον Euripidem A dixisse scribit ἐν τῷ Φαέθοντι. Phaëthontis Euripidei locus, quo spectant, latuit plerosque; non tamen clar. Nath. Forsterum, qui Notis in Platon. Apolog. Socratis, p. 345, 346. locum etiam ex Phaëthonte eumdem in finem attigit. In hujus dramatis prologo, ni fallor, scripserat Euripides Clymenen elocatam regi Æthiopiæ,

Ἣν ἐκ τεθρίππων ἁρμάτων πρώτην χθόνα
Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέᾳ βώλῳ φλέγει.

ad filium Ovidii Clymene,

Unde oritur, terræ domus est contermina nostræ,

Met. I. 774. Apud Strabonem, qui quinque nobis ex Eurip. B Phaëthonte versus servavit I. p. 58, 59. alter eorum quos posui legitur,

Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέᾳ βάλλει φλογί.

Barnes. ad ista scripsit "*al.* χρυσέᾳ βώλῳ φλέγει." quod cui debeat equidem ignoro; valde autem probabile sic ut posui versum præter grammaticos legisse Diogenem Laërtium, sive potius,

Φοῖβός γ' ἀνίσχων χρυσέᾳ βώλῳ φλέγει.

Quando Phaëthontis Euripidei dramatis mentionem feci, at- C que ex illo versus superstes poëtam philosophum monstrat in rebus naturæ, ut erant tum tempora, exercitatum, hunc etiam versum emendatiorem adponam quam vulgari solet. Versum nobis servavit Vitruvius Lib. IX. c. iv. p. 188. ubi, *Si radii*, (Solis, inquit) *per omnem mundum fusi circinationibus vagarentur, neque extentionibus porrecti ad trigoni formam linearentur, propiora flagrarent. Id autem etiam Euripides animadvertisse videtur: ait enim, quæ longius a Sole essent, hæc vehementius ardere, propiora vero contemperata* (leg. *eum temperata*, ex MSS. Codd. cum clar. P. Bondamo Var. Lect. II. c. iii. p. 137.) *habere: itaque scribit in fabula Phaëthonte sic*,

Καίει τὰ πόῤῥω, τὰ δ' ἐγγὺς εὔκρατ' ἔχει.*

Non dubitanter corrigo,

Καίει τὰ πόῤῥω· τἀγγύθεν δ' εὔκρατ' ἔχει.

Hoc etiam fortasse παράδοξον in Anaxagoræ schola didicerat 33
Euripides: talibus certe delectatum Clazomenium physicum vere monuit clar. Ed. Corsinus in Dissert. I. ad Plutarch. de Placitis Philos. p. 29.

In ea quoque physiologiæ parte quæ morbos eorumque spectat curationem, versatum tragicum præcepta monstrant quæ medicis dat utilissima. Sed unicum hic tantum ponam Scyriarum Euripidis fragmentum, quod Sexto Empirico perplacuit: ut ostendat epitheton a poëta adjectum sæpenumero illius in arte peritiam ostendere, præter Homerica Sextus excitat 'Αντιῤῥ. I. p. 285. τὸ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐπὶ τῇ Λυκομήδους θυγατρὶ Δηϊδαμείᾳ λεγόμενον,

† A. Ἡ παῖς νοσεῖ σοῦ κἀπικινδύνως ἔχει·
ΛΥΚ. Πρὸς τοῦ; τίς αὐτὴν πημονὴ δαμάζεται;
Μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῇ.

* Sic ista Grotius, voce tamen, quam vulgatis interjecit, indicata, scripsit in Excerpt. p. 411.

Καίει τὰ πόῤῥω μὲν, τὰ δ' ἐγγὺς εὔκρατα
Ἔχει.

quæ ut totidem Euripidea dedit Barnes. in Phaëthonte, sollerter tamen in Eclogis Stobæi Grot. p. 157. repertum ex eadem fabula senarium istis præfigens. In εὔκρατα, cujus penultima producitur, claudicare metrum animadvertit Heathius, atque eam in sanando hoc versu medicinam adhibuit, quam, reperta veritate, nunc ipsemet pro candore suo repudiabit. A Schottus Obs. Hum. V. c. 25. ex Vitruviani Codicis MS. vestigiis correxisse videtur, τἀγχόγιως· sed more suo scripserat Euripides, ut arbitror,

Θερμὴ δ' ἄνακτος φλὸξ ὑπερτέλλουσα γῆς
Καίει τὰ πόῤῥω· τἀγγύθεν δ' εὔκρατ' ἔχει.

In talibus ἐγγύθεν sic solet usurpari. Rhesi versus est 478. Μή νυν τὰ πόῤῥω, τἀγγύθεν μεθεὶς, σκόπει. Eurip. Ion. v. 587.

Οὐ ταυτὸν εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων
Πρόσωθεν ὄντων, ἐγγύθεν θ' ὁρωμένων.

Soph. Philoct. v. 468. Plutarch. II. p. 625. c. senes πόῤῥω τὰ γράμματα τῶν ὀμμάτων ἀπάγοντες ἀναγινώσκουσιν· ἐγγύθεν δὲ οὐ δύνανται. ibid. Sophocles, Πόῤῥω δὲ λεύσσων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός. Apud eumdem Plutarch. T. II. p. 1124. F. duo leguntur ex tragœdia versus:

Ἔστιν Δίκης ὀφθαλμὸς, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ·

καὶ,

Πέλας γὰρ ἑστὼς ὁ θεὸς ἐγγύθεν βλέπει.

quorum secundum alibi me legere non memini; suspicor autem voce mutata corrigendum:

Ἑκὰς γὰρ ἑστὼς ὁ θεὸς ἐγγύθεν βλέπει.

Deus enim stans longe remotus prope tamen spectat: ἑκὰς in talibus etiam adhiberi solet: Eurip. Herc. v. 197. Phœn. v. 921. Bacch. v. 387. Æsch. Agam. v. 1113.

† Hoc modo versus leguntur apud Sextum, nisi quod χολῇ scripserim pro χολῆς. Suspectum mihi quoque verbum γυμνάζει, in χειμάζει, vexat, mutandum

34 Hoc versu quæsitum putat Sextus, μήτι πλευριτικὴ γέγονεν; et A paucis tradidisse poëtam, quid accidat ex frigore laborantibus lateris dolore, quem acuta febris comitatur et tussis, per quam excreatur pituita biliosa: διὰ τὸ τοὺς πλευριτικοὺς βήσσοντας ὑπόχολον ἀνάγειν. Pleuritide laborans ἀναβήσσει ὑπόχολα Hippocrati, p. 493, 30. in peripneumonia ἀποχρέμπτεται —— ὑπόχολον, p. 518. 5.—Ad ista ex Scyriis non absurde Barnes. hunc versum adjecit Euripidis,

Ψύχος δὲ λεπτῷ χρωτὶ πολεμιώτατον.

in quo scribi malim λεπτόχρωτι cum Grævio in Ciceronis Lib. XVI. Ep. VIII. ad Tironem, ubi de Euripide Cicero, *cui tu*, ait, *quantum credas nescio; ego certe singulos ejus versus singula testimonia* B *puto.*

CAPUT V.

EXHIBET EURIPIDIS ANAXAGOREA.

Anaxagorea quædam Euripidis placita ex Chrysippo dramate Vitruvium enarrasse. Tragici sententia de Diis fictis, de Deo vero; de Æthere et Terra, principiis genitalibus, sive conjugibus omniparentibus. Deorum et fabularum irrisor sua receptis opinionibus accommodavit. Deus Euripidi αὐτοφυὴς, universi conditor, ὁ Δημιουργὸς Νοῦς, mens pura Anaxagoræ. Alia tragici de Deo dicta veritati congrua. Preces ad Deum optantis C malorum humanorum depulsorem.

Pervenustum Euripidis ex Chrysippo dramate canticum hic mihi sumam retractandum, atque unicum de multis hoc et sequenti capite consideratius expendendum, ut Euripidis de uno Deo, hujus universi conditore, rerumque creatarum duobus prin-

conjecit clar. Ruhnkenius.—A Grotio interpolata in Exc. p. 431. Barnesius recepit, edoctus a Gatakero A. M. P. c. x. (p. 520.) ad quam fabulam pertinerent. Achilli, in Lycomedis gynæceo latenti, Veneris furto cognita Deidamia, Statio Achill. III. 172.

silet ægra, premitque
Jam commune nefas:

adhibita clandestinis amoribus socia puellæ nutrix (v. 275.)

raptumque pudorem
Surgentemque uterum atque ægros in pondere menses
Occuluit.

A cipiis, sententia in sua luce collocetur, et simul manifestum fiat, quid ex Anaxagoræ præceptoris disciplina haustum isto cantico posuerit. Hæc mea comparanti ad Systema Intellectuale R. Cudworthi cap. IV. sect. XIX. antiquitatis Græcæ minus perito, ut sunt operis eximii laudatores non pauci, suspicari jure licebit, multa virum minime vulgarem aliis hoc in genere reliquisse peragenda, in quo sæpenumero criticum desideres, mendosis decepto, et sine controversia sive ab homine * Judæo, seu a Christianis fictos, velut versus Orphei, Sophoclis, et aliorum nobis adnumerante iis etiam in locis, ubi, sæpe verbosus, tacet clar. Moshemius. Sed Euripidis illud, quod dicebam, canticum hic primum repo-
B nam: *δὶς γὰρ, κατὰ Πλάτωνα, τόγε καλῶς ῥηθὲν οὐδὲν βλάπτει.*

Γαῖα μεγίστη καὶ Διὸς αἰθὴρ,
Ὁ μὲν ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ,
Ἡ δ᾽, ὑγροβόλους σταγόνας νοτίους
Παραδεξαμένη, τίκτει θνατοὺς,
Τίκτει δὲ βορὰν, φῦλά τε θηρῶν·
Ὅθεν οὐκ ἀδίκως
Μήτηρ πάντων νενόμισται.
Χωρεῖ δ᾽ ὀπίσω, τὰ μὲν ἐκ γαίας
Φύντ᾽ ἐς γαῖαν· τὰ δ᾽ ἀπ᾽ αἰθερίου
Βλαστόντα γονῆς εἰς οὐράνιον
Πόλον ἦλθε πάλιν· θνήσκει δ᾽ οὐδὲν
Τῶν γιγνομένων· διακρινόμενον δ᾽
C *Ἄλλο πρὸς ἄλλου*
Μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξεν.

Hæc eadem Euripidis obversabantur Vitruvio, ista scribenti in Præfatione Lib. VIII. *omnium rerum principium professus est —Euripides, auditor Anaxagoræ,—Aëra et Terram; eamque, ex cælestium imbrium conceptionibus inseminatam, fœtus gentium et omnium animalium in mundo procreavisse: et quæ ex ea essent prognata, cum dissolverentur, temporum necessitate coacta, in eadem* (legendum puto, *in eamdem*, nempe terram) *redire: quæque*

* Judæis cur hanc fraudem imputari malim, quam Christianis, exemplo mendacis Judæi nitar aliquando demonstrare, qui si homines etiam primarios decepit, quid de aliis erit existimandum?

de aëre nascerentur item in cœli regiones reverti, neque interitiones A
recipere, sed, dissolutione mutata, in eamdem recidere, in qua ante fuerant, proprietatem. Partem tantum Euripideorum, quæ ipsi ex Clem. Alex. nota erat, Theod. Canter. Var. Lect. II. c. 15. cum his comparavit Vitruvii, adhibitis etiam J. A. Fabricio ad Sextum Empir. Ἀντιῤῥ. X'. p. 685. ubi Sextus, ut demonstret,
36 universi originem Euripidi ex duobus principiis repetitam *terra* et *æthere*, non eximium illud Chrysippi dramatis fragmentum, quod supra posuerat Sextus, p. 360. sed excitat versum hexametrum velut Euripidis,

B

> Αἰθέρα καὶ Γαῖαν πάντων γενέτειραν ἀείδω.

quem ex hymno quodam Euripidis sumptum suspicatur Fabricius, probabiliter admodum; nam illorum simillima leguntur et in Orphicis Hymnis: H. III.

> Οὐρανὲ παγγενέτωρ,
> ἀρχὴ πάντων, πάντων τε τελευτή,
> Κόσμε πατὴρ, σφαιρηδὸν ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν.

H. xxv.

> Γαῖα, θεῶν μῆτερ μακάρων, θνητῶν τ' ἀνθρώπων.

prout ibi, pro Γαῖα θεὰ, corrigendum esse vidit sagacissimus me- C
dicus Frisius Adrianus noster Heringa. Sed ista de Terra, una Deorum hominumque matre poëtis satis sunt vulgata: Pindarus Nem. Od. VI. initio,

> Ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος, ἐκ
> Μιᾶς δὲ πνέομεν
> Ματρὸς ἀμφότεροι

Matrem illic sive terram accipias cum Scholiaste, seu *materiam*, τὴν ὕλην, cum Clem. Alex. Strom. V. p. 710. 2. res eodem recidit: attigit et ista Pindari Cudworthus Syst. Intell. p. 431. Secundum Hesiodum quoque Dii

> Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,

Theog. v. 106. et a ceteris Γενεαλόγοις fingebatur Οὐρανὸς γήμας Γῆν.

A Secundum Lucretium II. 589. *Tellus habet in se corpora prima:* —v. 598.

> Quare magna Deûm mater, materque ferarum,
> Et nostri genetrix hæc dicta 'st corporis una.

Telluri tum eleganter accommodat poëta, quæ de magna Deûm matre

> veteres Graiûm docti cecinere poëtæ.

Ab his ceterisque longe diversus Euripides quid mihi sensisse videatur, re altius repetita, paucis dicam. "Deorum, quales a "Græcis vulgo colerentur, contemptor, Euripides unicum ag- "novisse Deum videtur *αὐτοφυῆ·* mentem puram, æternam, atque
B "adeo infinitam, nulliusque rei indigam: non ille, quæ aliorum "fuit opinio, Deum mentem esse censuit, quæ, materiæ velut "infusa, ac cum illa arcte conjuncta, hanc molem instar spiritus "agitaret; sed puram et a materia longe semotam; cui mate- "riæ natura sua quiescenti et confusæ mens ista divina motum "indiderit atque ornatum, creatrix cœli et terræ. Cœlum au- "tem, sive Æthera, et Terram, velut duo elementa consideravit, "ex quibus omnia in hoc universo nascerentur, et in quæ om- "nia, cum viderentur mori, in suum quodque, resolverentur. "Sed, ut carminum poëta consuleret suavitati, atque ingenio "elegantissimo morem gereret, veluti quodammodo *συνέχοντας*
C "*τῷ μεγίστῳ δαίμονι*, omniparentes Æthera et Terram *εἰδοποιήσας*, "connubio junxit; suasque hic poëta *ἐρωτικὸς* Amori qui diceba- "tur partes elegantissimas adsignavit: ex hoc conjugio omnia "primum enata cecinit, atque etiam nunc per hos conjuges, "vernis præsertim temporibus in mutuos ruentes amplexus in "ordine quidque suo vegetatum custodiri conservarique." Quæ dixi pleraque advocatis Euripideis non difficulter demonstrari possunt.—Dii, quales a primis theologis poëtis confictos vulgus Græcorum venerabatur, omnibus vitiis, quæ in hominem cadunt, deformes, huic in scena philosopho probari certe non poterant: de illis quid sentiret sæpenumero neque illud obscure significavit; et his homines eruditi inter Christianos quibusdam com-

mode sunt usi, ad Deos istos nihili Gentilis poëtæ verbis irridendos, eorumque cultores velut testimoniis domesticis confutandos. Præter cetera, quæ plurima possent excitari, satis erit legisse Eurip. Ionem v. 445—455. Herc. Fur. v. 1306—1312. v. 1332—1337. Andromach. v. 1153. conferri poterit Cudworthi Syst. Intell. c. IV. §. 19. p. 424. et p. 433. Vere scripsit in Bellerophonte, A

Εἰ θεοί τι δρῶσιν αἰσχρὸν, οὐκ εἰσὶν θεοί.

Adversariorum calumniis, et exemplis motus aliorum cautius postea mercari didicit, quodque Pindarus dicebat, τόγε λοιδορῆσαι θεοὺς, ἐχθρὰν esse σοφίαν animadvertit, *insanientem sapientiam* Horatio. Sic olim orsus Euripides suam Melanippen, B

Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν, οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ
Κλύων.

primo versui hunc postea substituit,

Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο,——

correctum versum præbet Aristoph. Ran. v. 1275. adhibitum etiam Hermogeni, p. 555. Priora leguntur apud Athenag. p. 26. Justin. M. p. 41. E. Luciano hinc facile restituenda T. II. p. 689. Ad Plutarch. T. II. p. 756. B. C. comparari poterit Theod. Canter. Var. Lect. I. c. 25. Post obitum poëtæ demum actis, Bacchabus insunt Euripidis non pauca, quibus receptam civibus suis religionem videri voluit tueri; editamque fabulam a C
38 poëta, *ut impietatis a se crimen amoveret*, suspicabatur amicus elegantissimus S. Musgravii Emend. in Eurip. p. 151. Istorum unum adhibet perdoctus defensor patriæ superstitionis Plutarchus l. c. B. *in iis quæ Deos spectant*, ἀρκεῖ, inquit, ἡ πάτριος καὶ παλαιὰ πίστις, ἧς οὐκ ἔστιν εἰπεῖν οὐδ᾽ ἀνευρεῖν τεκμήριον ἐναργέστερον, οὐ δι᾽ ἄκρας τὸ σοφὸν εὕρηται φρενός. in his syllaba fuit elisa a vicina: corrigendum enim, Οὐδ᾽ εἰ δι᾽ ἄκρας, &c. sive prout legitur in Eurip. Bacch. versu 196. quem cum vicinis sic adscribam ut emendandos arbitror.

A * Οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσιν
Πατρίους παραδοχὰς, ἅς θ' ὁμήλικας χρόνῳ
Κεκτήμεθ', οὐδεὶς αὐτὰ καταβαλεῖ λόγος,
Οὐδ' εἰ δι' ἄκρων τὸ σοφὸν εὕρηται φρενῶν.

Sed in istis aut plebis indignatur superstitionem, et poëtarum de Diis figmenta damnat (ut in Hercule, v. 1337. ἀοιδῶν, ait, οἵδε δύστηνοι λόγοι, quæ valde vitiata leguntur apud Plutarch. II. p. 1052. E.) aut, quod sæpenumero callide fecit Plato, ad suæ se civitatis mores accommodat.

De Deo quid vere senserit Euripides, in choris aliquoties declaravit, ex sua sæpe persona chori ministerio loquutus: comicos hoc in parabasi fecisse ubi scribit Pollux IV. 3. atque illud
B tragicis monet inusitatum, ἀλλ' Εὐριπίδης, inquit, αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν. Tale Χορικὸν ᾆσμα fuisse suspicor in ejus dramate
Pirithoo, cujus hanc nobis partem dedit Clemens Alex. Strom. 39
V. p. 717. ex illo Eusebius Præp. Ev. XIII. p. 681. B.

† Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ
Ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ',

* Exhibent in his edd. σοφιζόμεσθα· Πατρὸς παραδοχὰς,—et καταβάλλει. Comparandus ad h. l. Chorus in Bacch. v. 879, &c. In Erechthei Fragmentis versus est 108. Προγόνων παλαιὰ θεσμὰ ὅστις ἐκβαλεῖ. Pietatem veteres Athenienses sitam putabant ἐν τῷ μηδὲν κινεῖν ὧν αὐτοῖς οἱ πρόγονοι παρέδοσαν, Isocrat. Areopag. p. 145. D. Attico autem more scripserit Πατρίους
C παραδοχὰς, ut τιμὰς scribunt πατρίους, et θυσίας πατρίους.—Ut versuum istorum secundo Κρόνῳ scribi quoque potuerit, cum de antiquissimis Κρόνιοι quoque νόμοι dicantur; vulgatum χρόνῳ mutari nolim: αἰὼν χρόνου παῖς dicitur in Eurip. Heraclid. v. 900. eidem οὐδενὸς ἐκφὺς χρόνος, in Bellerophonte apud Stobæum Grot. p. 11.

† Vulgata versu primo lectione non deterior, quam præbet Eusebius, Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, σὲ τὸν αἰθερίῳ—(qui in v. 2. Ῥέμβῳ præter ceteros Grotio præbuit in Exc. p. 399. pro ὄμβρῳ·) Sed illam Clementis adfirmat Schol. in Eurip. Orest. v. 972. priores hinc duo versus excitans: Schol. in Apollon. Rhod. IV. 144. ad v. Ῥυμβόνας, citat ut ex Euripidis Pirithoo: σὲ τὸν αὐτοφυῆ πάντων θεῶν αἰθέρα ῥύμβῳ. τουτέστι κινήσει. ὅθεν καὶ τὸ κινούμενον τροχίσκιον, &c. Euripidea corrupit interpolator; scripserat, opinor, grammaticus: Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ ῥύμβῳ· et rectius posuisset δινήσει et δινούμενον· cum enim duplex sit motus, κίνησις intelligenda τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ στρεφομένου· vid. Plato Theæt. p. 181. c. Parmenid. p. 138. c. Theocrit. II. 30. ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος—Ὣς κεῖνος δινοῖτο. huc pertinens Scholion male Calliergus adscripsit ad v. 18. Ῥόμβος δὲ, ὃν οἱ Ἀττικοὶ ῥύμβον καλοῦσι· sic recte Piersonus emendavit apud Ruhnken. in Tim. Lex. Platon. p. 164. Nostro certe loco Ῥύμβῳ scribendum vidit accuratiss. Ed. Twaites ad ista Eustathii in Dionys. Perieg. v. 1134. τινὲς δὲ Ῥύμβον γράφουσι διὰ τοῦ υ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πειρίθῳ αἰθέριον ῥύμβον φησὶν, ὅ ἐστι στροφὴν καὶ τροχοειδῆ κίνησιν· monuitque clar. P. Wesseling. ad Itiner. Hieros. p. 603. huc pertinere Hesychianum Αἰθέριος (vel Αἰθέριος) ῥύμβος, οὐρανός, ubi de Pirithoi scripta fragmento a cl. Jo. Alberti mallem omissa. In Orphico Hymno III. εἰς Οὐρανὸν versus est 4.

Οἶκε θεῶν μακάρων, ῥόμβου δίναισιν ἑλίσσων.

Ὃν περὶ μὲν φῶς, περὶ δ' ὀρφναία
Νὺξ αἰολόχρως, ἀκριτός τ' ἄστρων
Ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.

Hæc sunt Latina Grotii:

Te voco, te non aliunde satum,
Qui naturam turbine versas
Totam ætherio, quem lux circum,
Noxque atricolor, semper et ingens
Circumsultat chorus astrorum.

His ex Pirithoo versibus usus est R. Cudworthus Syst. Intell. p. 434. Recte meo judicio Clemens, ἐνταῦθα, inquit, αὐτοφυῆ, τὸν δημιουργὸν νοῦν εἴρηκεν *hoc in loco* tragicus αὐτοφυῆ *dixit mentem divinam*, sive *Deum opificem universi:* mundi enim opificem Deum vocabant δημιουργὸν, et τῶν ὅλων, sive τῶν ὄντων δημιουργόν. veritatem, quæ Christianis innotuit, proximi videntur Indi accessisse, a
40 quibus τὸν λόγον, ὃς ἐς τὸν δημιουργὸν τῶν ὅλων εἴρηται, dicuntur Ægyptii transsumsisse Apollonio in Apologia ad Domitian. Philostr. de V. A. VIII. c. 7. p. 337. ὁ λόγος δὲ, inquit, τῆς μὲν τῶν ὅλων γενέσεώς τε καὶ οὐσίας θεὸν δημιουργὸν οἶδε. Multis quidem veterum philosophorum dicebatur rerum omnium quæ sunt in universo auctor Deus, et pater, et opifex, ἀρχά τε καὶ αἰτία τᾶς τῶν ὅλων διακοσμάσιος Callicratidæ Stobæi, p. 486. 24. sed qui dixerit non tantum rerum universi γενέσεως, sed et οὐσίας, atque adeo ipsius etiam *materiæ* creatorem, δημιουργὸν, neminem equidem novi.

Cur autem Clemens, non θεὸν τὸν δημιουργὸν, sed scripserit τὸν δημιουργὸν νοῦν, ratio mihi videtur in Euripidæ præceptore Anaxagora quærenda: Thales in Ionica Schola statuerat νοῦν τοῦ κόσμου τὸν θεὸν, sed primus vidit inter Græcos Anaxagoras νοῦν κοσμοποιὸν τὸν θεόν· sic recte physicorum istorum opiniones in Eclogarum initio distinguit Stobæus: Deo, quem puram mentem esse atque a materia longe semotam percepit, hujus universi tribuit Anaxagoras omnem ornatum: omnia secundum illum in unum congesta et permixta nihil erant *nisi pondus iners;* inerti ponderi motum, formam, atque ornatum mens indidit divina, atque ita hoc universum condidit: Diogenes Laërt. Procem. §. 4. Ἀναξα-

A γόρας πάντα ἔφη χρήματα γεγονέναι ὁμοῦ· Νοῦν δὲ ἐλθόντα αὐτὰ διακοσμῆσαι. Plutarch. de Placitis Philos. I. c. VII. ὁ Ἀναξαγόρας φησὶν, ὡς εἱστήκει κατ' ἀρχὰς τὰ σώματα, Νοῦς δὲ αὐτὰ διεκόσμησε Θεοῦ, καὶ τὰς γενέσεις τῶν ὅλων ἐποίησεν. ipsa nobis verba videtur Anaxagoræ servasse I. c. 3. si pro διῆρε, Græcis inusitato, διήρεε, atque ita scripserit ista more Ionico, ὁμοῦ πάντα χρήματα ἦην· Νόος δὲ αὐτὰ διήρεε καὶ διεκόσμεε. *erant res omnes congestæ: congeriem Mens dirimebat atque in ordinem omnia disponebat.* ibidem propterea laudatur, ὅτι τῇ ὕλῃ τὸν Τεχνίτην προσέζευξεν. Diogen. Laërtius II. 6. πρῶτος, ait, τῇ Ὕλῃ νοῦν ἐπέστησεν. Plutarch. in Pericle, p. 154. B. C. τοῖς ὅλοις—πρῶτος—διακοσμήσεως ἀρχὴν—νοῦν ἐπέστησε καθαρὸν καὶ ἄκρατον. nonnulla dederunt P. Merula ad Ennii Ann. p. 123. et Æg. Menag. in Dio-
B gen. Laërt. sed data opera sententiam exposuerunt Anaxagoræ Cudworthus Syst. Intell. c. IV. Sect. 20. p. 458—460. et clar. Heinius *dans l'Histoire de l'Acad. Royale de Berlin de l'année* 1753. p. 363. et seqq. Qui jam contulerit Diodor. Sic. I. p. 11. Dionysium Halicarn. T. II. p. 85. 16. p. 102. 45. et Nath. Forsterum in Platonis Phædon. p. 374. non dubitaturum puto, quin Clemens ex Anaxagoræ sententia τὸν δημιουργὸν Νοῦν intelligi voluerit, atque optime fuerit Euripidis ista ex Pirithoo interpretatus. Deum itaque, qualem in Anaxagoræ schola cognoverat, hic invocat Euripides, tanquam

τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ
C Ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ',

Non aliunde satum, sed natura sua æternum, *atque universi con-* 41
ditorem. Ῥύμβος αἰθέριος Hesychio est ὁ οὐρανός· Cœlum autem, sive ὁ κόσμος, secundum veteres περιέχει τὰ πάντα, terram, mare, quæque in iis sunt omnia complectens: in talibus τὴν φύσιν, sive τὰ πάντα dicant, sive τὴν τῶν πάντων φύσιν, nihil interest: *quique adeo omnia mundo intexuit,* ὁ ἐν αἰθερίῳ ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξας, Deus est *ædificator mundi.* Est autem eximie ῥύμβος αἰθέριος, Aristophani Nub. v. 379. αἰθέριος δῖνος, ἡ τῶν ἀστέρων δίνησις (vid. Markland. ad Max. Tyr. XXII. fine;) sive κύκλῳ περιφορὰ, prout Platoni dicitur de LL. V. p. 747. A. VII. p. 818. C. ἡ περιφορὰ τῆς ὅλης συντάξεως apud Athen. IX. p. 378. D.

Deus Αὐτοφυὴς dicitur ὁ ἔχων ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ εἶναι, (τὸ εἶναι veteribus A
φῦναι dicebatur et πεφυκέναι) *qui est a se ipso: αὐτόθεος·* vim istam vocis αὐτὸς in composito sic explicat Ulpian. ad Demosth. de Cor. p. 180. ὃς (hoc inserendum) οἴκοθεν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχει τὸ, &c. virtute nonnihil diversa apud Platonem de LL. I. p. 642. c. ὅσοι Ἀθηναίων εἰσὶν ἀγαθοὶ διαφερόντως εἰσὶ τοιοῦτοι—μόνοι γὰρ ἄνευ ἀνάγκης αὐτοφυῶς εἶσιν ἀγαθοί· *natura, φύσει, boni:* sic ista lego rejectis in marginem istis, θείᾳ μοίρᾳ, ἀληθῶς καὶ οὔτι πλαστῶς, commodis interpretamentis vocis αὐτοφυῶς·—Deus dicitur αὐτοφυὴς, ut αὐτοτελὴς, *in se et natura sua perfectus:* Hippodamus Stobæi, p. 553. 24. αὐτοτελέα explicat, ὅσα δι' αὐτὰ τελέα ἐντὶ καὶ οὐδενὸς ἐπιδεῆ τῶν ἔξωθεν, οὔτε ποτὶ τὸ ἦμεν, οὔτε ποτὶ τὸ καλῶς ἦμεν. τοιοῦτος δέ κεν εἴη ὁ θεός· Euryphamo, p. 556. 42. homo dicitur non αὐτοτελὴς — ἀλλὰ τέλειος· sic enim leg. pro B
ἀλλ' ἀτελής. Deus nullius indigus, ut philosophis ceteris, sic et Euripidi Herc. Fur. v. 1336.

> Δεῖται γὰρ ὁ θεὸς, εἴπερ ἔστ' ὄντως θεὸς,
> Οὐδενός.

Aristæo quoque Pythagoreo in Stobæi Eclog. p. 45. 33. Deus est ἀγένατος καὶ αὐτοτελής. Sed quæ dixit Hymno in suum Jovem omnium efficacissima Aristides, T. I. p. 5. apte congruunt in Deum Euripidis τὸν αὐτοφυῆ· ὅδε ἐστὶ πρῶτός τε καὶ πρεσβύτατος, καὶ ἀρχηγέτης τῶν πάντων, αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ γενόμενος· ὁπότε δὲ ἐγένετο οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ἀλλ' ἦν τε ἄρα ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἔσται ἐσαεὶ, αὐτοπάτωρ τε καὶ μείζων ἢ ἐξ C
ἄλλου γεγονέναι. καὶ — αὐτὸς ἑαυτὸν ἐξ ἑαυτοῦ ἐποίησε, καὶ οὐδὲν προσεδεήθη ἑτέρου εἰς τὸ εἶναι. In his Euripideis tractandis modum forte videbor excessisse.

Ejusdem alia quædam de Deo dicta, ex uno Alexandrino Clemente collecta, simpliciter ponam. Loco, jam ante prolato, Δυσδαίμων, aiebat, Δυσδαίμων, ὃς, τάδε λεύσσων, (hujus puta universi ordinem) θεὸν οὐχὶ νοεῖ. In Clementis Protrept. p. 59, 19.

> Θεὸν δὲ ποῖον εἰπέ μοι νοητέον;
> Τὸν πάνθ' ὁρῶντα κ' αὐτὸν οὐχ ὁρώμενον,

Εὐριπίδης λέγει. In ejusdem Strom. V. p. 691. istis Iesaiæ, λέγει

A κύριος, — ποῖον οἶκον οἰκοδομήσετέ μοι; &c. παγκάλως καὶ ὁ Εὐριπίδης συνᾴδει τούτοις, γράφων, 42

Ποῖος δ' ἂν οἶκος, τεκτόνων πλασθεὶς ὕπο,
Δέμας τὸ θεῖον περιβάλοι τοίχων πτυχαῖς;

Parietibus includere Deos Persis etiam, ut notum est, absurdum videbatur. Uno præterea hic contentus ero Euripidis cantico, quod perinsigne solus etiam nobis Clemens Alex. servavit Strom. V. p. 688. ubi πάνυ, inquit, θαυμαστῶς ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλόσοφος Εὐριπίδης τοῖς προειρημένοις ἡμῖν (nempe περὶ τοῦ γνωστικοῦ βίου) συνῳδὸς διὰ τούτων εὑρίσκεται, Πατέρα καὶ Υἱὸν ἅμα οὐκ οἶδ' ὅπως αἰνισσόμενος. Filium Patris æterni, quem eximie sic dictum adoramus Christiani,
B Græco poëtæ veteri vel obscurissimis verbis adumbratum, hoc quidem ævo nemo sibi facile persuaderet; estque sane verissimum, quod de Clemente scribit alia occasione Moshemius ad Cudworthi Syst. p. 427. n. 6.

Sed μέλος illud Euripidis adponam, hic illic paulo rectius scriptum, quam a Grotio in Excerptis, p. 431. Barnesio, p. 510.

* Σοὶ, τῷ πάντων μεδέοντι, χοὴν,
Πέλανόν τε φέρω, Ζεὺς εἴτ' Ἀΐδης
Ὀνομαζόμενος στέργεις· σὺ δέ μοι 43
Θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας
Δέξαι πλήρη προχυθεῖσαν.
C Σὺ γὰρ, ἔν τε θεοῖς τοῖς οὐρανίδαις
Σκῆπτρον τὸ Διὸς μεταχειρίζων,
Χθονίων θ' Ἀΐδη μετέχεις ἀρχῆς·
Πέμψον μὲν φῶς ψυχαῖς ἀνέρων
Τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν,
Πόθεν ἔβλαστον, τίς ῥίζα κακῶν,

* In his a Grotio recessi: V. 1. τῷ revocavi ex Clem. pro τῶν. V. 4. θυσίαν ἄπορον in θ. ἄπυρον mutavi obsequutus Abreschio Anim. ad Æsch. p. 256. Heathio in Fragm. Eurip. p. 185. et Toupio Emend. in Suid. III. p. 319. Pro παγκαρπίας recepi Grotianum παγκαρπείας· Sophocles Polyido: Ἐνῆν δὲ παγκάρπεια συμμιγὴς ὀλαῖς.—V. 5. paulo forsan audacius scripsi (θυσίαν ἄπυρον) προχυθεῖσαν (ut οἶνον προχυθέντα Demetrius Phal. π. Ἑρμ. §. 173.) ubi Clemens προχυτίαν præbet, Grotius προχύτην τι· Heathius, προχυταίαν· Non recordabatur vir clar. incolam insulæ cujusdam prope Siciliam προχυταῖον dictum; cetera vocem esse æque inusitatam ac προχυτίαν et pæne dixeram προχύτην isto sensu: hoc quoque versu quid aptius ut et præcedenti aliquando excogitabitur.—V. 9, 10. resti-

Τίνα δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένοις A

Εὑρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν.

hæc sunt Latina Grotii,

> **Tibi cunctorum domino vinum**
> **Salsamque molam fero, seu Ditis**
> **Tu sive Jovis nomine gaudes.**
> **Cunctis larga defusa manu**
> 44 **De frugibus accipe dona.**
> **Tu namque Deos superos inter**
> **Sceptrum tractas sublime Jovis,**
> **Idem regnum terrestre tenes.**
> **Tu lucem animis infunde virûm,** B
> **Qui scire volunt, quo sata mentis**
> **Lucta sic ortu, quæ causa mali,**
> **Cui cœlicolûm rite litando**
> **Requiem sit habere laborum.**

His precibus ad Summum rerum Moderatorem fusis hoc in genere nihil illustrius esse vere judicabat Rad. Cudworthus Syst. Intell. c. IV. §. 19. Illud equidem non exputo, quamobrem ad ista, *Θυσίαν ἄπυρον παγκαρπίας*, et qua mente adscribi potuerit ab Alexandrino, *ὁλοκάρπωμα γὰρ ὑπὲρ ἡμῶν ἄπυρον* (sic leg. v. 19. p. 688.) *Θῦμα ὁ Χριστὸς*, quibus alludere Paulina videtur *τὸ πάσχα— ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστὸς*, ex I Epist. ad Corinth. v. 7. Nec miror

tui Clementina, nisi quod *ψυχᾶς* posuerim pro *ψυχάς*· Grotius dederat, *ψυχαῖς ἀνδρῶν ταῖς βουλομέναις*·—et in v. 12. *Τίνι δεῖ μακάρων εὖ θυσαμένους*, pro vulgatis apud Clem. *τίνα δὴ μακάρων ἐκθησαμένοις*· ubi Lowthii conjecturam, legentis *ἐκθυσαμένοις*, firmatam Codice MS. recepi ad Herodotum, p. 480.—Quod paulo ante dicere incipiebam, nec Grotii lectio, *προχύτην τι*, locum invenit in horum versuum quinto: sic poculum quoddam dicebatur; *salsæ fruges*, in victimam ignemque sacrum defusæ, *Προχύται*, plurali semper numero, (ut *οὐλαί*, et *οὐλοχύται*,) appellantur Euripidi Elec. v. 803. Iph. Aul. v. 1112. 1471. Sed *molæ*, in memoriam ritus antiqui *sparsæ*, in his sobriis sacris vereor ut locus fuerit: erat enim frugum omne genus oblatio et *ἄπυρος θυσία*· mirorque adeo cur Grotius *χοὴν Πελανόν τι*, *vinum Salsamque molam* reddiderit: nota lex vetus Attica ap. Petit. p. 69. qua jubebantur Deos et heroas honorare *ἀπαρχαῖς καρπῶν πελάνοις τε ἐπετείοις*· Apud Pausan. in Atticis, p. 62. f. *Διὸς* memoratur *Ὑπάτου βωμὸς, ἔνθα ἔμψυχον θύουσιν οὐδὲν, πέμματα δὲ θέντες οὐδὲν ἔτι οἴνῳ χρήσασθαι νομίζουσιν*· isti Jovi suo Cecrops *πέμματα ἐπιχώρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθήγισεν, ἃ πελάνους καλοῦσιν ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς Ἀθηναῖοι*, Pausan. VIII. p. 600. m. de his *ἀπύροις ἱεροῖς*, apud Eleos, Arcadas Phigalenses, Delios, aliosque usitatis multa dici possent quæ hujus non sunt loci, præter illa quæ dedere Ez. Spanhemius ad Callim. p. 494, 616. ad Aristoph. Plut. V. 659, 660. et Jac. Perizon. in Ælian. V. H. XI. c. 5. C

A tamen ista Clementis de Euripide, ὅτι τὸν σωτῆρα αὐτὸν οὐκ εἰδὼς λέγει. sic enim ultima scripta sunt poëtæ philosopho, ut videri quodammodo queat Deum quemdam desiderasse salutiferum, qui malis, quibus homines insanabilibus premebantur, aliunde non exspectandum præsentissimum adferret remedium. Invocat Deum gubernatorem universi, cujus nomen sibi fatetur incognitum; quemque, ut verbis utar Pauli Lucaneis, ἀγνοῶν — ηὐσέβησεν huic frugum offert suarum primitias in animi grati testificationem ob benefacta: hujus in superis inferisque agnita potentia, petit ab illo supplex, ut mentes illuminare dignetur veritatis amatorum, atque hos edocere, præter cetera,

Ἵνα δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένοις
B Εὑρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν.

Cui cœlicolûm rite litando
Requiem sit habere laborum.

CAPUT VI. 45

EURIPIDIS EXHIBET DE DUOBUS RERUM CREATARUM PRINCIPIIS SYSTEMA.

C Euripidis Anaxagorea. Cœlum, sive Æther, et Terra duo rerum creatarum principia. Æther tragico genitor hominumque deûmque, vulgo Jupiter dictus, Terram complexus ut conjugem. Nomina Jovis, Ætheris, Cœli in talibus permutari. Æthera semen genitale in Terram omniparentem defundere. Horum conjugum amorem venuste tragicis enarrari. Nilum amorem Telluris dictum ex mente Ægyptiorum. In Ægypto versatum et Anaxagoram. Secundum Eurip. nihil mori; in suum quodque resolvi corpus genitale. Corpus in terram redire; in cœlum, seu Æthera animum, sive illud in mente quod sit immortale.

Ut orsa capite præcedenti detexam, etiam secundum Euripidem, præter Opificem, τὸν αὐτοφυῆ, nihil ante conditum hoc universum fuit, nisi *rudis indigestaque moles.* Sectam congeriem *in* duo *membra* Deus *redegit* ædificator, *cœlum* et *terram:* hæc duo consideravit velut corpora genitalia, sive rerum postea cre-

atarum principia, hac in re quoque præceptorem sequutus A
Anaxagoram: Diodorus Siculus, Lib. I. exposita veterum sententia statuentium ante mundum conditum *μίαν ἔχειν ἰδέαν Οὐρανόν τε καὶ γῆν, μεμιγμένης αὐτῶν τῆς φύσεως*, &c. *ἔοικε δὲ*, inquit, p. 11. *περὶ τῆς τῶν ὅλων φύσεως οὐδ' Εὐριπίδης διαφωνεῖν τοῖς προειρημένοις, μαθητὴς ὢν Ἀναξαγόρου τοῦ φυσικοῦ· ἐν γὰρ τῇ Μελανίππῃ τίθησιν* (corrigendum *φησιν*, syllabam *τι* peperit litera præcedens,) *οὕτως*,

> *Ὡς οὐρανός τε γαῖά τ' ἦν μορφὴ μία·*
> *Ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα,*
> *Τίκτουσι πάντα κἀνέδωκαν εἰς φάος,*
> *Δένδρη, πετεινά, θῆρας, οὕς θ' ἅλμη τρέφει,*
> *Γένος τε θνητῶν.*

his versibus, quos Melanippen *τὴν σοφὴν* fecit in scena dicentem, B
istum præfixerat poëta:

46 *Οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα, Ὡς*, &c.

quo versu suam erga præceptorem Anaxagoram benevolentiam insinuasse dicitur Dionysio Halic. Arte Rhetor. p. 85. 21. *ἡ ἀρχὴ τοῦ λόγου αὐτῷ αἰνίττεται τὴν πρὸς τὸν διδάσκαλον εὔνοιαν·* illic non lectum, initium istud exhibet infra, p. 103, 3. ubi paulo ante, *Ἀναξαγόρᾳ*, inquit, *προσεφοίτησεν Εὐριπίδης· Ἀναξαγόρου δὲ λόγος ἐστὶν ὅτι Πάντα ἐν πᾶσιν* (addendum videtur *ἦν*·) *εἶτα ὕστερον διεκρίθη*. Ista tamen, personæ minime congrua dum mulierem poëta dicentem facit, hanc esse arbitror *τὴν τῆς Μελανίππης ῥῆσιν*, quam velut ex- C
emplum *τοῦ ἀπρεποῦς καὶ μὴ ἁρμόττοντος* notabat Aristoteles de Poët. c. xv. Primum autem versum eleganter alludens in Symposio Plato T. III. p. 177. A. *ἡ μέν μοι ἀρχὴ τοῦ λόγου ἐστὶ κατὰ τὴν Εὐριπίδου Μελανίππην, οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλὰ Φαίδρου τοῦδε·* habuit non in Sophistis tantum sed et poëtis imitatores: errat in Aristide Scholiasta Jebbii, T. II. p. 33. excitans diversæ sententiæ hemistichium ex Eurip. Hippolyto, v. 352.

Quæ quidem philosophanti Melanippæ *cælum* et *terra*, propria Euripidi adpellatione dicuntur *æther* et *terra*. Si res ipsa spectetur, verum videri poterit quod posuit Casaubonus Anim. in Athen. X. c. v. ejusdem Euripidem fuisse sententiæ cum Ho-

et Xenophane Colophonio: sed in Euripidis Sthenoboeæ ento, quod tractat Casaubonus, explicando a viro summo tirem; et, velut ab illorum opinione diversam, Euripidis um principiis sententiam considerarunt veteres; quorum ro istius ævi ratione Theod. Canterus attigit Var. Lect. 15. Sextus Empir. p. 685. Vitruvius Præfat. L. VIII. s in Virgil. Eclog. VI. v. 31. qui, memorata Xenophanis ne, duo statuentis creationis principia terram et aquam, *tit*, ait, *in numero Euripides, sed speciem discriminat; Ternim et Aëra inducit principia.* Aëra et Terram dixit et rius; sed Sextus, aliorum recensitis hac in re placitis, *ἐκ* inquit, *καὶ Αἰθέρος* [*γεγενῆσθαι τὰ πάντα θέλει*] *Εὐριπίδης*, hic quiocem adhibens Euripidis genuinam *Αἰθέρος*, in quam freandam tragicum huncce *εὐεπίφορον* fuisse vere scribit Schol. istoph. Ran. v. 919. quo versu

Αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα,

Euripides, si quis alius præter Socratem, indignissimus, ties turpiter violatus a comico in scena agitaretur: Euride æthere sententiam ridendam exponit Aristoph. in Thes. v. 13.

οὕτω ταῦτα διεκρίθη τότε.
Αἰθὴρ γὰρ ὅτε τὰ πρῶτα διεχωρίζετο,
Καὶ ζῶ' ἐν αὐτῷ ξυνετέκνου κινούμενα,
Ὧι μὲν βλέπειν χρὴ πρῶτ' ἐμηχανήσατο, &c.

ther Euripidi, velut genitor, ex Terra matre omnia pro- 47
it animantia et inanima: in Chrysippi dramatis nobili frago,

Γαῖα μεγίστη, καὶ Διὸς αἰθὴρ,

uidem hominum deorumque *γενέτωρ*, illa animantium et frualma genetrix,

Μήτηρ πάντων νενόμισται.

er flumina, mare, Solem, injuriæ testes invocantur Æschyli netheo, v. 88, 90. *Ὦ δῖος αἰθὴρ, — παμμῆτόρ τε γῆ.* Sed Euri-

[illegible] atque ex diversis locis verba Pacuvius expressit in A
Chryse: locum a Scaligero ad Varron. p. 31. Gatakero in M.
[illegible] IV. [illegible] G. J. Vossio, aliisque emendatum, versu in
[illegible] ut puto, sedem reposito, hic adscribam :

> [illegible] circum supraque, quod complexu continet
> Terram : nostri cœlum memorant, Graii perhibent æthera :
> Quidquid est hoc omnia is animat, format, auget, alit, creat,
> Sepelit, recipitque in sese omnia ; omnium idem est Pater ;
> Mater est terra ; ea parit corpus ; animam æther adjugat ;
> Indidem eademque oriuntur ; de integro atque eodem occidunt .

[illegible] ista ex dramate Chrysippo, respexit in his vel inprimis Euripides, forsan e Cressis petita, quæ, sæpe veteribus et recen- B tioribus adhibita, ne hic quidem omitti possunt :

> Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα,
> Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις·
> Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ Θεόν.

ut nec Enniana,

> Aspice hoc sublime candens, quem invocant omnes Jovem.

præ reliquis, qui hic plures nominari possent, huc spectantia collegit Thom. Gataker. l. c. peregregia : ubi stoïcus Chrysippus disputabat, ut scribit Cicero de N. D. I. c. 15. *Æthera esse eum, quem homines Jovem appellarent*, Euripidis præsertim nitebatur hanc in rem testimoniis : Euripidi vero, ceterisque poëtis Græcis et Latinis hac etiam in parte præivit Homerus, cui in Il. T'. 357. C

> ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται·

Nihil interest utrum in talibus dicatur ἐκ Διὸς, an ἐξ οὐρανοῦ, vel ἐξ
48 ἀέρος· illic ἐκ Διὸς interpretatus ἐξ οὐρανοῦ qui docte scripsit de Arati Vita et Opere, p. 273. D. ut monstret per Δία etiam τὸν ἀέρα posse intelligi, testem ait citari Philemona comicum, p. 274. B. cujus illic verba sic scribi debuerant :—"Ον οὐδὲ εἷς λέληθεν (οὔτε κακὸν οὔτε ἐσθλὸν πεποιηκὼς, sensum tantum dat a se omissorum Grammati-

A cus, quæ Stobæus nobis exhibet in Eclogis Cant. p. 6. et p. 25.)
—οὗτός εἰμ' ἐγὼ

Ἀὴρ, ὃν ἄν τις ὀνομάσειε καὶ Δία.

his tandem subdit, ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ βίῳ φαμὲν, τὸν Δία ὕειν. in hanc quotidianam loquendi formulam nonnulla adscripta sunt ad Herodotum p. 109. conf. Toupio notata in Suid. II. p. 139. G. J. Vossius de Orig. et Progress. Idol. II. c. ult. et Jo. Potter. in Lycophr. Cass. v. 80. Secundum Macrobium in fine Saturn. *Alcman Lyricus dixit rorem aëris et Lunæ filium*: sumsit ex Plutarchi Sympos. II. p. 759. B. ubi Alcman, οἷα, φησὶ, Διὸς θυγάτηρ μέγα τρέφει καὶ σελάνας. non μέγα, sed ἔρσα dederat hic Plutarch. ut
B p. 918. A. 940. A. Alcman autem: Οἷα Διὸς θυγάτηρ ἔρσα τρέφει Καὶ σελάνας δίας. attigit Victorius V. L. XIV. c. 17. Chrysippo alisque stoicis, quibus Jupiter erat Æther, *aër interjectus inter mare et cœlum*, (Cicero de N. D. II. c. 26.) *Junonis nomine* censebatur consecratus: *qui diligentius eruunt veritatem* secundum Macrobium Saturn. III. c. 4. *dixerunt, esse — medium æthera Jovem, Junonem vero imum aëra cum terra.* Sed solius ferme Euripidæ locis hic uti constitueram.

Æther tragico pater hominumque deûmque, atque adeo est is ipse, qui vulgo Jupiter dicebatur; quam Æther *tenero circumjectu amplectitur*, Terram Ætheri tragicus stabili connubio
C junxit: ex perdita sunt Euripidis tragœdia, nec Grotio neque aliis, quantum recordor, animadversa, quæ præbet Cornutus de N. D. p. 184. Κορυφὴ δὲ θεῶν, κατ' Εὐριπίδην, ὁ περὶ χθόνα ἔχων φαεινὸς αἰθήρ· ex Chorico carmine procul dubio petita sunt:

Κορυφὴ δὲ θεῶν, ὁ περὶ χθόν' ἔχων
Φαεινὸς αἰθήρ.

id est, ὁ περιέχων χθόνα αἰθὴρ,—Scripserat Lucretius, II. 1065.

—avido complexu quam tenet æther.

non *quem*, sed *quam*, nempe *materiam*, sive *terram*: Lib. V. 319.

Hoc circum supraque, quod omnem
Continet amplexu Terram: quod procreat ex se
Omnia, (quod quidam memorant) recipitque peremta.

49 nota sunt illa Lucretii excellentissima, II. 990. A

> Denique cœlesti sumus omnes semine oriundi:
> Omnibus ille idem pater est, unde alma liquentes
> Humorum guttas mater cum Terra recepit, &c.

Lib. I. v. 251.

> pereunt imbres, ubi eos pater Æther
> In gremium matris Terraï præcipitavit,
> At nitidæ surgunt fruges, &c.

quæ cum aliis quibusdam poëta philosophus ab Euripide mutuatus est, cui in talibus sæpenumero Ζεὺς, αἰθὴρ, Διὸς αἰθὴρ, et οὐρανὸς usurpantur promiscue; quod partim jam liquet ex dictis, B multisque aliis adfirmari posset: in illis Terræ matri jungitur velut omniparens, *Æther*, *cœlum*, *Jupiter*, *dius* sive *Jovis Æther*: in Amatorio Plutarchi, p. 747. D. Euripidis ὁ πετάμενος ἱερὸν ἀνὰ Διὸς αἰθέρα Γοργοφόνος, fuit, ut suspicor, in Andromeda Perseus: neque illud inter Euripideas retulere reliquias, nec quod ponam, in ejus Melanippe lectum: in Aristoph. Thesmoph. Euripides, v. 279.

> Ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.

In istam fabulam Scholia vetera non pauca possunt apud Suidam C reperiri: sed versum Euripidis,

> Ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρ', οἴκησιν Διὸς,

quem præbet Suidas in v. Παρακεκινδυνευμένον, velut illius legerat in Scholiis ad Arist. Ran. v. 100. ubi nostris prostat in exemplaribus tanquam ἐκ Μελανίππης Σοφοκλέους. infrequens corrector Steph. Bergler. in notis ad Thesm. v. 279. docte emendat ἐκ Μελανίππης σοφῆς, sive τῆς σοφῆς· facilis fuit error describentis, qui sic nomen Sophoclis sæpe legerat compendifactum; cujus, quæ nulla fuit, Melanippe nititur isthac voce mendosa. Euripidea præsertim spectabat in Ibide scribens Ovidius, v. 71.

> Ipsaque tu Tellus,
> Ipse meas Æther accipe summe preces.

A Ut in vita communi indignitate rei commoti, *cœlum*, *terram*, *mare*, *Solem*, inclamabant, apud Euripidem Jovem et Terram invocant jurantque: Orestes in Elec. v. 1177. Ἰὼ Γᾶ, καὶ Ζεῦ πανδερκέτα βροτῶν, Ἴδετε τάδ' ἔργα. Chorus in Medea, v. 148. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ Γᾶ, καὶ φῶς, Ἰαχάν Eurip. Hippolytus, v. 1029. Νῦν δ' ὅρκιόν σοι Ζῆνα καὶ πέδον χθονὸς Ὄμνυμι· Medea, v. 744. Ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' ἥλιον πατρὸς Τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος. Medea more gentis suæ cœlo et terra matre potuerat esse contenta: nam apud Apollonium Rhod. III. v. 699. sorori dicenti, Ἀλλ' ὄμοσον γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν, mòrem Medea gerens, v. 714.

Ἴστω (Κόλχων ὅρκος ὑπέρβιος, ὅντιν' ὀμόσσαι
B Αὐτὴ ἐποτρύνεις·) μέγας οὐρανὸς, ἥ θ' (ed. ἠδ') ὑπένερθε
Γαῖα, θεῶν μήτηρ· ——

Euripides apud Macrob. Saturn. I. c. 23.

Καὶ Γαῖα μῆτερ· Ἑστίαν δέ σ' οἱ σοφοὶ
Βροτῶν καλοῦσιν, ἡμένην ἐν αἰθέρι.

In Æthere sedentem dixit terram, quam pater Æther circumjectus περιεῖχε, *amplectebatur*: τοῦ χθόν' ἐγκυκλουμένου Αἰθέρος meminit in Bacchabus, v. 288. Troadum versus 877.

Ὦ γῆς ὄχημα, κἀπὶ γῆς ἔχων ἕδραν,

C —Ζεὺς, cum seqq. hic me non detinebit: vid. clar. Nath. Forster. in Platonis Phædon. p. 390.—Æthera Terramque tanquam Omniparentes Chrysippi nobis expingit Euripidei fragmentum: alius ex perdita tragœdia locus ejusdem ferme sententiæ, ni fallor, obversabatur Porphyrio π. Ἀ. III. 25. p. 135. ista scribenti: συγγενὲς ἡμῖν τὸ τῶν λοιπῶν ζώων γένος· καὶ γὰρ τροφαὶ πᾶσαι αἱ αὐταὶ πᾶσιν αὐτοῖς, καὶ πνεύματα, ὡς Εὐριπίδης, καὶ,

φοινίους ἔχει ῥοὰς
Τὰ ζῶα πάντα·

καὶ κοινοὺς ἁπάντων δείκνυσι γονεῖς, Οὐρανὸν καὶ Γῆν. *Communes omnibus animantibus parentes monstrat cœlum et terram*; omnibus etiam mortalibus alio sensu communes, *ceu lumina Solis et auræ*, Ovid.

Met. I. v. 135. ut VI. 350. *usus communis aquarum ; Nec Solem* A
proprium Natura, nec aëra fecit. Claudian. Rapt. Pros. II. 260. *alii quascunque tulerunt Raptores, saltem communi Sole fruuntur ;* ut Menander dixit Τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, p. 184. et p. 260. ἴσπασας τὸν ἀέρα Τὸν κοινὸν, Philemon, τὸν αὐτὸν ἀέρα Ἑτέροις συνέλκεις. Euripides Helena, v. 905.

> Κοινὸς γάρ ἐστιν οὐρανὸς πᾶσιν βροτοῖς
> Καὶ Γαῖ'; ἐν ᾗ, &c.

51 Elegantissime Cœlum sive Æther secundum Euripidem maritus, sæpius alias, sed præsertim verno tempore genitale semen desiderantis conjugis in gremium sese

> Rejicit, æterno devinctus vulnere amoris ; B

ex hoc autem Ætheris compressu

> alma liquentes
> Humorum guttas mater cum Terra recepit.
> [Ἡ δ'] ὑγροβόλους σταγόνας νοτίους
> Παραδεξαμένη, τίκτει, &c.
> Fœta parit nitidas fruges, arbustaque læta,
> Et genus humanum, et parit omnia sæcla ferarum.

interprete Lucretio, II. 991, &c. Eustath. in Hom. Il. Ξ'. p.
966, 31. τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν (*) συνδυάζει ἀλλήλοις ὁ μῦθος, τὸν μὲν ὡς γό- C
νιμον, τὴν δὲ, ὡς ἐκεῖθεν τὰς τοῦ γεννᾷν αἰτίας ἔχουσαν. Amorem horum conjugum castissimum, quo omnia in mundo animantur, formantur, aluntur que, nativa sua suavitate sic cecinit Noster, ut, quod imitandum habebat, exemplar Æschyli, meo certe judicio longe superaverit, nihilque scribi posse videatur venustius.—Partem Eclogæ tantum proferam, quam, tredecim versibus constantem, nobis ex perdita Euripidis tragœdia servarunt Athenæus, XIII. p. 599, et 600. et Stobæus Ecl. Phys. Canteri, p. 21, 22. Grotii, p. 149. Sex primis versibus cum egisset Euripides de la-

* Συνδυάζει significat *connubio jungit :* συνδυασθέντες ἄῤῥην θηλείᾳ, Plato de LL. VIII. p. 840. D. hinc Ælian. de N. A. III. c. 44. Ἀφροδισιαστικῶν συνδυασμῶν meminit Athen. X. p. 457. D. Clem. Alexandr. p. 558, 21. Gregor. Nazianz. T. I. p. 564. A.

A tissime patente Veneris imperio; (et Venus apud Statium Sylv. I. Ecl. ii. v. 185. *ipsum*, inquit,

ipsum in connubia Terræ
Æthera, cum pluviis rarescunt nubila, solvo.)

hi septem versus emendate, ut arbitror, scripti subjiciuntur:

* Ἐρᾷ μὲν ὄμβρου Γαῖ', ὅταν ξηρὸν πέδον,
Ἄκαρπον αὐχμῷ, νοτίδος ἐνδεῶς ἔχει·
Ἐρᾷ δ' ὁ σεμνὸς Οὐρανὸς, πληρούμενος
Ὄμβρου, πεσεῖν ἐς γαῖαν Ἀφροδίτης ὕπο.
Ὅταν δὲ συμμιχθῆτον ἐς ταὐτὸν δύο, 52
Τίκτουσιν ἡμῖν πάντα, κἀκτρέφουσ' ἅμα,
Ὅθεν βρότειον ζῇ τε καὶ θάλλει γένος.

B Exiguam in paucis scripturæ diversitatem nunc non expendam. Et quibus ista nota sunt, hic tamen non illibenter legent Æschyli locum e Danaïsin paulo melius scriptum, quam vulgarunt Grotius et Stanleius:

† Ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς Οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα·
Ἔρως δὲ Γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν·
Ὄμβρος δ', ἀπ' εὐνάεντος οὐρανοῦ πεσὼν,
Ἔδυσε γαῖαν· ἡ δὲ τίκτεται βροτοῖς

* Partem fragmenti quæ huc spectat, ex Athenæo repetitam, Eustathius protulit C in Il. π'. p. 967, 6. attigit omnium primus tribus in locis Aristoteles Ἠθικ. Νικ. IX. p. 136, 8. Ἠθ. Μεγ. II. p. 65, 6. Ἠθ. Εὐδημ. VIII. p. 186, 5. Plutarch. II. p. 770. A. et M. Antonin. X. 21. Aristotelis loca jam indicata Victorio, V. L. XX. c. 20. Gatakerus designavit ad M. Antonin. p. 303. et diligenter enotata protulit loca poëtarum Latinorum ex istis Euripideis vel Æschyleis derivata: huic omissa pauca quædam legi poterunt apud Stanleium ad Æschyli Agam. v. 1400. et Christ. Schœttgenium ad Columellæ, X. v. 206. Sed ab his ante omnes laudari debuerant, ne Turnebum, Columnam, aliosque dicam, Jos. Scaliger Conj. in Varron. de LL. p. 27. et Fulv. Ursinus in Virgil. Collat. Græc. ill. p. 135, 136. ex quo solo discimus Euripidæ ῥῆσιν ex ejus Œdipode decerptam, quod dramatis nomen MS. Stobæi Codex Ursino monstrasse videtur.

† In v. 1. τρῆσαι· frustra posuit Grotius pro lectione Athenaica τρῶσαι· amoris *vulnus* nemini displicet: Phædra Euripidis in Hippol. v. 394. Ἐπεί μ' ἔρως ἔτρωσεν. frequentius, fateor, *amore saucia* dicitur πληγεῖσ' Ἔρωτι, quam τρωθεῖσα. et hic τρῶσαι novo quodam modo poneretur: mihi non displiceret—βρέξαι χθόνα. quod libenter Moscho restituerem in Epigramm. in Cupidinem aratorem:

Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ, βρέξον ἀρούρας.

Xenophon Œconom. p. 501, 26. πρὸς τὸν θεὸν ἀποβλέπουσιν, ὁπότε βρέξας τὴν γῆν ἀφήσει αὐτοὺς σπείρειν. in epigramm. Moschi pervenusto vulgatur,

τρῆσον ἀρούρας
Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

—V. 3. ἀπ' εὐνοοῦντος dedit Grotius pro vulgata voce ἀπ' εὐνάεντος· cujus loco, monente Clar. Ruhnkenio, Athenæi præbet Epitome MS. Paris. ἀπ' εὐνάοντος. ex

Μῆλων τε βοσκὰς, καὶ βίον Δημήτριον, A
Δένδρων τ' ὀπώραν, ἣ 'κ νοτίζοντος γάμου
Τέλειός ἐστι. τῶνδ' ἐγὼ παραίτιος.

Illinc recte Stanleius explicuit Æschylum in Agam. v. 1400. quo satis absurde tragica Clytæmnestra se mariti cruore respersam dicit,

53 Χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον, ἢ Διὸς νότῳ
Γᾶν·

In ejusdem Supplicibus vulgata, v. 886. Ὃς ἐρωτᾷς· ὁ μέγας Νεῖλος ὑβρίζοντά σε ἀποτρέψειεν in margine libri sui, quem servat Leidensis Bibliotheca, sic emendabat Jos. Scaliger, ne litera quidem adjecta: B

Ὁ ἔρως γᾶς, ὁ μέγας
Νεῖλος·

quæ perdocta magni viri correctio nititur, ut puto, Ægyptiaca veteri traditione, quam nobis Heliodorus conservavit Æth. IX. p. 423. et 424. θεοπλαστοῦσι τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι,—ἀντίμιμον οὐρανοῦ τὸν ποταμὸν σεμνηγοροῦντες [Ὃς ἀντὶ Δίας ψεκάδος Αἰγύπτου πέδον—ὑγραίνει, Eurip. Helenæ, v. 2.]—ἃ δὲ ἐκθειάζουσιν ἐκεῖνα· τοῦ εἶναι καὶ ζῆν ἀνθρώπους ὑγρᾶς τε καὶ ξηρᾶς οὐσίας σύνοδον μάλιστα νομίζουσιν·—καὶ τὴν μὲν ὑγρὰν τὸν Νεῖλον, θατέραν δὲ τὴν Γῆν τὴν αὐτῶν ἐμφαίνειν·—πρὸς δὲ τοὺς μύστας Ἶσιν
54 τὴν γῆν, καὶ Ὄσιριν τὸν Νεῖλον καταγγέλλουσι·—ποθεῖ γοῦν ἀπόντα ἡ θεὸς, καὶ χαίρει συνόντι. hæc minime protrita miror omissá clar. Jablonskio de Nilo agenti Panthei Æg. IV. 1. ubi conferri poterit, p. 168. accedant ista Philostrati de V. A. VI. c. I. de Indo et Nilo: ποταμοὶ ἀμφοῖν ὅμοιοι· περαίνουσι γὰρ τὰς ἠπείρους ἐν ὥρᾳ ἔτους, ὁπότε ἡ γῆ ἐρᾷ τούτου. nempe τοῦ περαίνεσθαι· cujus sensum turpem cogitabat sophista. C

Cum Ægyptiaca traditione de duobus vitæ animalis princi-

qua vera forsan lectio detegetur: mihi venit olim in mentem εὐρώεντος, *tenebrosi*, vox poëtis sed non de cœlo pluvio frequentata.—V. 4. pro Ἔκυσε, vel Ἔλυσε, vel Ἔδυσε, quod placet Heathio, posui Ἔδυσε γαῖαν· *terram subire solet;* eleganti conjectura corrigebat clar. Ruhnkenius: Ὄμβρος—Ἔπλησε γαῖαν, memor in Alope dedisse tragicum, Πλήσας δὲ νηδύν.—Versu 6. vulgata apud Athen. Δένδρων δέ τις ὥρα ex v. Grotio scripta, Δένδρων δὲ θ' ὥρα ex v. Stanleio, Δένδρων δέ τις ὥρ' ex v. Heathio, Δένδρων δέ πως ὥρ' ex v. recte a me arbitror emendata,

Δένδρων τ' ὀπώραν, ἣ 'κ νοτίζοντος γάμου
Τέλειός ἐστι·

Et fruges arboreas, quæ ex maritis imbribus suam adipiscuntur maturitatem.

A piis, et Nilo terram Ægypti instar Dei fœcundante, Euripidea si conferantur sive etiam Anaxagorea de Cœlo sive Æthere et terra, hæc sane videri poterunt ex eodem fonte ducta, quo multa veteres Græcorum physici derivarunt: inter illos qui ad Ægyptios ἐξεδήμησαν φυσιολογίας χάριν καὶ θεολογίας ἀκριβεστέρας memoratur etiam Anaxagoras Clazomenius Procopio in Librum III. Regum, p. 185. inter illos nec Clementi Alex. neque Plutarcho nominatus, nec Diogeni Laërtio, qui itineris in Ægyptum comitem Platoni dat Euripidem, III. 6.

Sed undecunque sua hauserit Euripides de Æthere et Terra, velut rerum creatarum principiis duobus, (quibus et Ægyptii arbitrabantur τὰ ἄλλα στοιχεῖα συνυπάρχειν τε καὶ συναναφαίνεσθαι, Helio-
B dor. p. 424. 1.) cum Anaxagora, aliisque physicis veteribus, Euripides nullam rerum creatarum mori statuit, aut ad nihilum interimi, sed in suum quidque genitale corpus resolvi: statuerat Anaxagoras, τὴν φύσιν εἶναι σύγκρισιν καὶ διάκρισιν, τουτέστι γένεσιν καὶ φθοράν statuit Euripides, in terram redire quod esset e terra; quodque ex æthere natum divinioris esset originis in æthera reverti:

Χωρεῖ δ' ὀπίσω, τὰ μὲν ἐκ γαίας
Φύντ' ἐς γαῖαν, τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου
Βλαστόντα γονῆς εἰς οὐράνιον
Πόλον ἦλθε πάλιν· θνήσκει δ' οὐδὲν
Τῶν γιγνομένων· διακρινόμενον δ'
C Ἄλλο πρὸς ἄλλου
Μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξεν.

Euripidei simillimum nobile dictum Epicharmi bis terve hanc in rem adhibuit, præter cetera, Th. Gatakerus de S. N. I. p. 48. A. M. P. p. 327. ad M. Antonin. p. 225. Epicharmea Menander respiciebat in istis, p. 184.

Τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω,
Ὅς τις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
Τὰ σεμνὰ ταῦτ', ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ·

qui celeriter illuc abiit, unde venerat: cujus, corpore in terram recedente, anima cœlo demissa illuc sublimis abiit: nam

55 Nec sic interimit mors res, ut materiaï
Corpora conficiat, sed cœtum dissupat ollis :

Lucret. II. 1001, 2.

quidque in sua corpora rursum
Dissolvit Natura, neque ad nihilum interimit res,

Idem I. 216. Ex suis placitis interpretandus Ovidii Pythagoras Met. XV. 165.

Omnia mutantur ; nihil interit :

v. 244. *omnia fiunt ex ipsis, et in ipsa cadunt :* in elementa nempe sua, sive corpora genitalia : v. 252.

Nec perit in tanto quicquam (mihi credite) mundo,
Sed variat faciemque novat :

Philosophorum hic loca possent excitari loquentium περὶ τῆς συγκρίσεως καὶ διακρίσεως, sed ad ultima Euripidis ista pauca sufficiun illuminanda ; cui constans hæc fuit de corpore et anima doctrina, ut de Euripide Socratis familiari vere dici possit, quod d Socrate scribit Cicero in Lælio, c. IV.—*non tum hoc, tum illud ut in plerisque, sed idem dicebat semper, animos hominum esse divinos, iisque (piisque* legendum arbitror) *cum e corpore excessissent reditum in cœlum patere :* hoc dixit in Tuscul. I. c. XI. *animos, cum e corporibus excesserint, in cœlum quasi in domicilium suum pervenire.* I. c. 49. *emittique nos e custodia et levari vincli arbitremur, ut — in æternam et plane in nostram domum remigremus :* dantur in hanc sententiam Platonis, et Platonicorum multa : cum philosophis Manilius non dubitanter statuit, IV. 891. e emendatione Bentleii :

esse et nobis terrenæ corpora sortis
Ætheriasque auras animo.

ubi subdubitabat Nemesianus Ecl. I. v. 39.

si sublimes animæ cœlestia templa,
Sidereasque colunt sedes, mundoque fruuntur :

Barthius locum etiam Euripidis adnotavit, neque Gatakero ne

A glectum, ex Supplic. v. 541. nuper adeo sic eleganter emendatum a Jo. Toupio Emend. in Suid. II. p. 6.

Ἐάσατ᾽ ἤδη γῇ καλυφθῆναι νεκρούς·
Ὅθεν δ᾽ ἕκαστον εἰς τὸ ζῆν ἀφίκετο,
Ἐνταῦθ᾽ ἀπελθὸν πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα,
Τὸ σῶμα δ᾽ εἰς γῆν.

In Eurip. Oreste, v. 1085. 56

Μήθ᾽ αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον,
Μὴ λαμπρὸς αἰθήρ·

Scholiasta Pindari recte supplet, τὸ πνεῦμά μου δηλονότι. Euripidis autem Schol. qui legisse videtur,

B Μὴ σῶμά μου δέξαιτο. κ. π.

interpretatur μὴ ἑνωθείην τοῖς στοιχείοις τελευτήσας. absurde secundum Eurip. in Hypsipyle apud Stobæum, p. 568, 12.

ἄχθονται βροτοὶ
Εἰς γῆν φέροντες γῆν.

Reddenda terræ est terra: tum vita omnibus
Metenda, ut fruges; sic jubet necessitas.

Euripides apud Ciceron. Tusc. III. c. [illegible]

Insigne perditæ tragœdiæ fragmentum Grotius in Excerpta ex Eurip. retulit sic scriptum, p. 423.

C Ὁ δ᾽ ἄρτι θάλλων σάρκα, διοπετὴς ὅπως
Ἀστὴρ ἀπέσβη, πνεῦμ᾽ ἀφεὶς εἰς αἰθέρα,
Νεκρὸν δὲ σῶμα κἂν μίμημα δαιμόνων.

Ad postrema Grotius in notis: *Apud Plutarchum* μικρὸν *et* καὶ, *libro cur oracula defecerint. Explicans, ait homines Deorum esse effigiem:* his omissis, ut sine dubio Euripidea dedit ista Barnesius, p. 511. Vitiosa voce μίμημα notata, Heathius, p. 180. magis etiam mendosa legi monuit apud Plutarchum. Pro Euripideis verba viri docti nobis dedere Plutarchi, in eo occupati, T. II. p. 416. c. d. ut monstret præter Deos et homines medium quoddam genus dari, Δαίμονας· ἡ δὲ φύσις, inquit, αἰσθητὰς εἰκόνας

ἐξέθηκε καὶ ὁμοιότητας ὁρωμένων Θεῶν, ὡς ἥλιον καὶ ἄστρα· Θνητῶν δὲ, σέλα καὶ κομήτας καὶ διάττοντας (*ὡς Εὐριπίδης εἴκασεν, ἐν οἷς εἶπεν,*

'Ο δ' ἄρτι θάλλων σάρκα, διοπετὴς ὅπως
'Αστὴρ ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς εἰς αἰθέρα,
Μικρὸν δὲ σῶμα·)

καὶ μίμημα δαιμόνιον (sive *Δαιμόνων*) *ὄντως τὴν σελήνην, τῷ*, &c. Signa tantum posui parentheseos; in Luna quæsivit imaginem *Δαιμόνων·* ut Deorum, in Sole et astris; hominum mortalium, in subitis cœli fulgoribus et cometis, stellisque istis quæ vulgo videbantur *Præcipites cœlo labi*, et *multa cum luce currentes; vulgi sequitur* in his *opinionem*, Servio quoque judice, Virgil. Georg. I.
57 365. Æn. II. 694. v. 527. Vocem forte non invenit Apuleius in libello de mundo, qua in his, *σέλα τε καὶ διάττοντες καὶ κομῆται*, mediam nobis interpretaretur. Cum his fulgoribus, subito extinctis, ad mentem Plutarchi hominem in medio ætatis splendore extinctum comparaverat Euripides; cujus ille verba suis interjecit: sed primum, ut puto, scripserat Plutarchus: *καὶ διάττοντας* (*οὓς Εὐριπίδης εἴκασε θνητοῖς, ἐν οἷς εἶπεν*, tum Euripidea hac ratione posuerat:

'Ο δ' ἄρτι θάλλων σαρκὶ, διοπετὴς ὅπως
'Αστὴρ, ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς ἐς αἰθέρα,
Μιαρὸν δὲ σῶμα.)

nempe *γῇ καλυφθῆναι ἀφεὶς τὸ μιαρὸν σῶμα·* ista vox, huic apta sedi, sæpe transiit in *μικρόν·* vid. Eurip. Hippol. v. 1439. Corpus spiritu vacuum sive inanimum, *μιαρὸν*, cujus *θανάσιμοι ἐκπνοαὶ* contage sua polluebant. Sed ne in his quidem Euripidem ab Anaxagoræ discessisse sententia monstrat comparatio, et verbum *ἀπέσβη*, censuit enim Anaxagoras, *τοὺς καλουμένους διάττοντας ἀπὸ τοῦ αἰθέρος σπινθήρων δίκην καταφέρεσθαι, διὸ καὶ παραυτίκα κατασβέννυσθαι* quæ leguntur eadem in opere de Placitis Philos. III. c. 2. et in Stobæi Ecl. Phys. p. 63.—*Θάλλων σάρκα* legatur in Euripideis, an *σαρκὶ*, nihil interest: hoc ut usitatius prætuli, etiam oblatum a Plutarcho, priora hujus fragmenti iterum adhibente, T. II. p. 1090. c. Hoc usus est loco clar. Noster Ruhnkenius in Timæi Lexicon,

A p. 28. ad Ἀπίσϐη· pro ἀπίστη restituendum et in Euripidis Medea, v. 1215.

> Χρόνῳ δ' ἀπίσϐη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
> Ψυχήν.

Sed, ut alia mittam ex Helena et Supplicibus loca, non erat omittendus nobilis Euripidæ de animo immortali, atque in æternam suam domum retrocedente, locus ex Helenæ v. 1013.

> ὁ νοῦς
> Τῶν κατθανόντων ζῇ μὲν οὔ, γνώμην δ' ἔχει
> Ἀθάνατον, εἰς ἀθάνατον αἰθέρ' ἐμπεσών.

egregie Grotius :

B
> anima post fati diem
> Jam non, ut ante, vivit ; at sensus tamen
> Servat perennes, hospes æterni ætheris.

Hic quoque locus copiose tractari posset, nisi hoc jam capite in his Euripideis modum excessissem. Legi poterunt atque ad examen revocari de hoc loco subtiliter disputata Cudwortho, ejusque interpreti clarissimo Moshemio, p. 1039, 1040.

CAPUT VII. 58

IN FRAGMENTA DRAMATIS ANTIOPES.

C Antiopes Euripideæ nomen Aristoteli restitutum ; fragmenta quædam exiguntur ad historiam veterem. Asii Samii poëma perpaucis, Pausaniæ lectum. Geminos Antiope quando pepererit, et ubi. Pastor juvenum educator. Præter nominum notationem nil ex Antiopa reprehensum comico. Cum ignota matre loquentis Amphionis versus. Jovem dictum rem habuisse cum puellis sub tegmine Satyri, anseris, &c. Antiopes ad filium verba, Deo culpam tribuentis. Dramatis fragmen de Dirce raptata. Matre vindicata Pæan Amphioni cantatus. Fratrum, quorum ingenia diversissima, colloquium de Musica concertantium, Ciceroni memoratum aliisque.

Ut physica quæque illuc in Euripideis spectant attigimus pleraque, sic et alia tractari possent non pauca, politica præsertim, quibus sua jam ætate labentis Atticæ reipublicæ mores perversos notavit, aut rem publicam gerentibus vera dedit præcepta. Sed, ut equidem arbitror, plerique harum literarum amantes libentius legent cujuscunque generis Euripidæ reliquias emendatius

scriptas, quam prostant vulgatæ. Hoc mihi capite sumam re- A
liquias quasdam Antiopes Euripideæ. Sed nomen ante nobilis-
simi dramatis restituere conabor Aristoteli de Poët. c. XIV. illud
inprimis in tragœdia probanti, si fingat poëta τὸν μέλλοντα ποιεῖν τι
τῶν ἀνηκέστων δι' ἄγνοιαν ἀναγνωρίσαι πρὶν ποιῆσαι. In tali temporis arti-
culo factam laudat Aristoteles agnitionem in Cresphonte, et in
Iphigenia: hæ cum sint Euripidis tragœdiæ, ejusdem alia pro-
59 babiliter latet in proximis, p. 239, 22. καὶ ἐν τῇ Ἕλλῃ ὁ υἱὸς τὴν μητέρα
ἐκδιδόναι μέλλων ἀνεγνώρισεν· nullum autem fuisse arbitror Euripidis
drama, in quo talis matris ἀναγνωρισμὸς locum invenerit præter-
quam in Antiope: ἐν Τηλέφῳ dramate, filius quidem matrem
Augen *agnovit*, nec tamen ἐκδιδόναι μέλλων· at in Antiope: hoc
vero nomen cum a vicinis (fac scriptum ΕΝΤΗΙΕΠΗ.) facile potu- B
erit absorberi, corrigendum suspicor: καὶ ἐν τῇ Ἀντιόπῃ ὁ υἱὸς, τὴν
μητέρα ἐκδιδόναι μέλλων, ἀνεγνώρισεν· *et in Antiope, cum filius.* (Zethus
nempe) *jam jam in eo esset, ut exposcenti* (Dircæ) *dederet ma-
trem, agnovit.*

Historiam Antiopes,

Ἣ δὴ καὶ Διὸς εὔχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι,

plerisque perturbate traditam, unus omnium, sic ut suis singula
temporibus videantur illigata, nobis breviter enarravit Scholias-
tes Apollon. Rhod. IV. 1090. Cum quis, Jovem mentitus, for-
mosam Nycteïda vitiasset, iram illa patris verita, instante partu,
Sicyona aufugisse videtur ad Epopea. Sed ante, quam illuc C
perveniret, quos utero gerebat, geminos in antro montis Cithæ-
ronis enixa reliquisse, vel pastori educandos commendasse; one-
re tum levata sic Epopeo jam ante nota placuisse, ut hic illam
sibi duceret uxorem.—Sed hinc diversa facies fuit narrationis in
Euripidei dramatis prologo, quo non ante fecit Zethum et Am-
phiona parientem Antiopen, quam post mortem patris, et mariti
Epopei, a Lyco patruo, Sicyone vi Thebas *reduceretur:* habuit
et ille suæ narrationis auctores, quos sequutus est Apollod. III.
p. 144. qui re sic narrata de Lyco victore, τὴν Ἀντιόπην, ait, ἤγαγεν
αἰχμάλωτον· ἡ δὲ ἀγομένη δύο γεννᾷ παῖδας ἐν Ἐλευθεραῖς τῆς Βοιωτίας. et
de eodem Lyco Hygin. Fab. VIII. *Interfecto Epopeo Antiopam
vinctam abduxit in Cithæronem: parit geminos, et reliquit.* His

A forte veriora Pausanias tradidit II. p. 124; sed et hoc auctore post mortem Epopei Lyco tradita, ὡς ἐς Θήβας ἤγετο, ἐνταῦθα καθ' ὁδὸν τίκτει secundum (*) Asium illic olim citatum,

> Ἀντιόπη δ' ἔτεκε Ζῆθον κ' Ἀμφίονα δῖον
> Ζηνί τε κυσαμένη, καὶ Ἐπωπέϊ ποιμένι λαῶν.

Quod dicebam de serie narrationis Euripideæ mihi constitit ex 60
Antiopes fragmento, quod ope Eustathii ex Ammonio eruam, tradente differentiam inter Κύειν et Τίκτειν, p. 86. vulgatur illic: Εὐριπίδης ἐναντίον, Ἡ κύουσα τίκτω (εἶπεν) ἡνίκ' ἡγόμην πάλιν. Illic ne juvenis quidem cogitare debueram de Euripidis Antigone: quid verum sit Eustathius monstrat in Od. Π'. p. 601. l. 45. ubi pro-
B latis Ammonii verbis ista subjicit: καὶ φέρεται εἰς τοῦτο χρῆσις ἐξ Ἀντιόπης τὸ, Κύουσα τίκτον ἤγουν κατὰ γαστρὸς φέρουσα εἶτα ἔτεκον. Utrum jam scribatur apud Ammonium Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ, an, propter illud εἶπεν interjectum, et quia ipsius erant Antiopæ verba, Εὐριπίδου Ἀντιόπη — εἶπεν, nihil refert; nec multum sane, utrum in versu probes Euripidis Κύουσ' ἔτικτον· ad ductum Eustathii; an, quod ego malim,

> Κύουσα, τίκτω δ' ἡνίκ' ἡγόμην πάλιν.

ut copula pendeat ab iis quæ præcesserant: præter alia, præsens τίκτω de re sic adhibetur Euripidi dudum præterita, Androm. v.
C 9. Iphig. Aul. v. 1164. Taur. v. 23. 1320. Bacch. v. 2, 43. Ion. v. 359. Helenæ v. 8. Illud vero minime dubitandum, quin in hoc versu, qui tantum poni potuit in prologo, verba sint Antio-

* Asium illic olim citatum dico: nam pro vulgatis, καὶ ἔπη τούτῳ πεποίηκεν Ἄγις ὁ Ἀμφιπτολέμου, scribendum, καὶ ἔπη ἐς τοῦτο πεποίηκεν Ἄσιος ὁ Ἀμφιπτ. Asii Samii, Amphiptolemi filii, poëtæ antiquissimi, (τὸν Σάμιον ποιητὴν Ἄσιον, τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον dixit Athen. III. p. 125. B.) carmen epicum, quo historias ille veteres complexus inprimis ἐγενεαλόγησε, nescio an ulli eorum, qui nobis supersunt, fuerit lectum, præterquam Pausaniæ; nam quæ illinc exhibent Strabo VI. p. 406. c. et Athen. XII. p. 525. E. aliis accepta retulerunt: sed ut alia multa solus, sic et hoc Asii poëma legit et sæpe laudat Pausanias, cui dicitur Ἄσιος ὁ Ἀμφιπτολέμου Σάμιος, VII. p. 530. A. alibi simpliciter Ἄσιος ὁ τὰ ἔπη ποιήσας citatur, et Ἄσιος ἐν τοῖς ἔπεσιν. Lib. IV. p. 282. præter cetera incertorum poëmata ad rem, quam tractabat, inquirendam evolvisse se narrat ἐπόσα — Ἄσιος ἐγενεαλόγησεν· οὐ μὴν ἔσγε ταῦτα ἦν σφίσιν οὐδὲν πεποιημένον· Lib. VIII. p. 599. πεποίηται — Ἀσίῳ τοιάδε ἐς αὐτόν. ex hoc more scribendi Pausaniæ, in primo loco corrigebam ἐς τοῦτο πεποίηκεν Ἄσιος, cujus nomen semel etiam alibi vitiose scribitur Ἄρειος, III. p. 239. F. Sed hic Ἄσιος ponendum jam vidit Jac. Palmerius in Pausan. p. 384. Conferatur Magni G. J. Vossii libellus de Poëtis Gr. in *Asio*.

pæ gravidam se peperisse narrantis, cum iterum Thebas reduceretur. A

A patrui conjuge, Dirce, Thebis omnibus injuriis vexata cum iterum aufugisset Antiope, nescia mater incidit in filios; a Zetho autem, cujus sibi opem implorabat, repulsam passa, cum jam esset dedenda Dircæ, quæ illam insequuta exposcebat, aut quum jam a sæva muliere abriperetur, commodum intervenit pastor juvenum educator, certisque documentis facile quidem Amphioni, sed et duro agrestique Zetho, fugitivam illam matrem esse tandem persuasit: si itaque Zethus est filius, qui *τὴν μητέρα, ἐκδιδόναι μέλλων, ἀνεγνώρισεν*, vere Aristoteli videor restituisse voces *ἐν τῇ Ἀντιόπῃ*.

Dicitur illa quidem Apollodoro ad filiorum *ἔπαυλιν* venisse *δεχθῆναι ἀπ' αὐτῶν θέλουσα*· et a filiis agnita; sed commodum dramatis B
Euripidis (sive Pacuvii dicere malis cum Th. Reines. V. L. p. 374.) et Enniani nobis argumenta servavit Hyginus, Fab. VII. et VIII.; in hoc, ni fallor, Ennii dramatis argumento unius fit
61 Zethi, matri primum reluctantis, mentio: "devenit *Antiope* ad filios suos; ex quibus Zethus existimans fugitivam non recepit. In eundem locum Dirce — delata ibi Antiopam repertam ad mortem extrahebat. Sed, ab educatore pastore adolescentes certiores facti eam esse matrem suam, celeriter consecuti matrem eripuerunt."

Multo facilius, et dudum ante Zethum, matrem tacitum Amphiona agnovisse mihi persuadeo: Amphiona C

Musarum comitem, cui carmina semper
Et citharæ cordi, numerosque intendere nervis,

ingenium mite et natura potentior jam commoverant. Ecce testem in historia veteri idoneum Propertium III. El. XIII. de Antiope canentem, v. 29.

Et durum Zethum, et lacrymis Amphiona mollem,
Experta est stabulis mater abacta suis.

(Huc pertinet ex Antiopa Pacuvii versus apud Nonium in Amolimini,

A Nonne hinc vos propere stabulis amolimini?)

v. 35.

Sera tamen pietas: natis est cognitus error:
Digne Jovis natos qui tueare senex,
Tu reddis pueris matrem.

Hujus educatoris nomen *tam fuisse ignorabile* mirabatur Broukhusius: 'Ορδίων dicitur Cedreno, p. 22. c. et Jo. Malelæ, p. 55, et 56. sed istiusmodi testes mecum Broukhusius, credo, repudiaret, qui veteres nobis historias suis emblematis atque insulsis mendaciis contaminant: hoc in fabulis facile ferendum putabunt hujus ætatis sophi, suam quisque Helenam nempe veridicam mi-
B rati. De pastore isto, ejusque uxore minime vulgata tradit Dio Chrysost. Orat. XV. p. 237. B. C. illinc discimus pastores istos, Eleutheris degentes, servos Œnei fuisse, nothi filii Pandionis; corrigendum enim illic est: πλήν γε τῆς Οἰνέως (pro τῆς οἰήσεως) τοῦ Πανδίονος — νόθου παιδός. τῆς Οἰνέως nempe δούλης· quod illic relinquitur ex iis quæ præcedunt supplendum; sæpius omissum: v. in Herodotum, p. 168. 55. nexum orationis non attendens, Jo. 62
Meursius τοῦ Οἰνέως refingebat de Reg. Athen. II. c. 15. Dicuntur autem Dioni pastor ejusque uxor quos invenissent ἐν τῇ ὁδῷ expositos infantes, cujus essent ignari, cupide sustulisse proque suis educasse.

Prope Eleutheras antrum monstrabatur Pausaniæ I. p. 93. F.
C de quo narrabant, ὡς Ἀντιόπη τεκοῦσα κατάθοιτο ἐς αὐτὸ τοὺς παῖδας. Secundum Euripidem partus doloribus pressa Antiopa fœtum geminum *in via, sive bivio*, fuit enixa prope Eleutheras: ab hoc oppido Hysiæ non longe aberant, ad Cithæronem etiam sitæ. Meminit et Hysiarum Euripides, sed forte tanquam oppidi, quod a Nycteo conditum (κτίσμα Νυκτέως dicitur Eustathio in Il. Β΄. p. 200. 43.) filiæ Antiopæ fuerat natale: Harpocration, 'Υσιαί, — τῆς Βοιωτίας πόλις, ἧς μνημονεύει καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ. Apud Stephanum Byz. in 'Υρία, Hesiodus ἐν 'Υρίᾳ τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι· Εὐριπίδης δ' ἐν 'Υσίᾳ. Leg. ἐν 'Υσιαῖς. In bivio peperisse secundum Euripidem vel ex his Hygini solis suspicari licuisset: c. VII. *dolor eam in ipso bivio coëgit partum edere. Quos pastores*

pro suis educarunt, et appellarunt Zeton ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον· *Alterum* A *autem Amphionem* ὅτι ἐν διόδῳ ἢ ὅτι ἀμφὶ ὁδὸν αὐτὸν ἔτεκεν. Nollem his ineptiis tragicus eximium illud suum drama dedecorasset: in quo lecta fuere Etymologo servata,—p. 411, 13. velut Euripidis, Τὸν μὲν κίκλησκε, sive

> Τὸν μὲν κικλήσκει Ζῆθον· ἐζήτησε γὰρ
> Τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσά νιν.

(vox ultima νιν in Etymol. MS. transiit in γυνή.) et horum similia de Amphionis nomine: nam, in eodem libro, p. 92. 4. λέγει Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ἐτυμολόγος τὸ Ἀμφίων (scrib. ὁ τραγικὸς, ἐτυμολογῶν τὸ Ἀμφίων) ὅτι Ἀμφίων ἐκλήθη παρὰ τὸν ἄμφοδον, ἤγουν παρὰ τὸ παρὰ (sic MS.) τὴν ὁδὸν γεννηθῆναι. ibidem dicitur Aristophanes ista ridendo exagi- B tasse: hujus versum servavit nobis Pollux IX. 36. ex altera editione Thesmophor.

> Ἄμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοὔνομα.

Præter ista, digna sane quæ sibi sumeret comicus irridenda, pauca suspicor hoc in dramate elegantissimo Euripidis reperta quæ mordacissimus Aristophanes arrodere potuerit: Antiopes certe Euripidis nusquam fit Aristophani vel in Scholiis ad comicum mentio, nisi semel in his cum laude: nam ubi meminit comicus sæpius vexatæ Andromedes in Ran. v. 53. quæstionem ponit criticus, cur non potius meminerit nuper actorum dramatum Euripidis, τῶν καλῶν, Ὑψιπύλης, Φοινισσῶν, Ἀντιόπης· et respon- C det ad illam, ἐπειδὴ οὐ συκοφαντητέα ἦν τὰ τοιαῦτα.

Paulo ante memini diversitatis ingeniorum in his Antiopæ geminis: cum durus Zethus stabulis illam velut mulierem abegisset fugitivam, lacrymis miseræ mulieris motum Amphiona
63 casus suos atque infortunia narrantem aure benigna suspicor audivisse; et lacrymis mollitum ad durum fratrem dixisse, quæ præbet Stobæus Gesn. p. 153. 24. Grot. p. 91. Barn. v. 61.

> Ἀμουσία τοι μήδ' ἐπ' οἰκτροῖσιν δάκρυ
> Στάζειν, κακὸν δὲ, χρημάτων ὄντων ἄλις,
> Φειδοῖ πονηρᾷ μηδέν' εὖ ποιεῖν βροτῶν.

A sed cum amorem mulier memoraret, quo virginem Jupiter dignatus, satyri sub tegmine, gemino fœtu frustra Deo reluctantem implevisset, in scena respondisse suspicor Amphiona,

[Οὐκ ἔστι ταῦτά γ',]

et quæ apud Clem. Alex. Strom. V. p. 716. I. Ἀμφίων λέγει τῇ Ἀντιόπῃ,

οὐδὲ γὰρ λάθρα δοκῶ,
Φωτὸς κακούργου σχῆματ' ἐκμιμούμενον,
Σοὶ τήνδ' ἐς εὐνὴν, ὥσπερ ἄνθρωπον, μολεῖν.

Causa vix videtur cur τήνδ' ἐς εὐνὴν dixerit: una litera mutata
B Jovis nomen, Ζῆνα, restituet:

Σοὶ Ζῆν' ἐς εὐνὴν, ὥσπερ ἄνθρωπον, μολεῖν.

noverat Amphion solere puellas isthoc ævo sæpius,

Εἰς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἁμαρτίαν λέχους·

qui versus est Eurip. Bacch. 29. Secundo versu *Satyri celatum imagine*, qualem dixerat Antiope, Amphion designasse videtur. Ovidius Met. VI. 109.

Fecit olorinis Ledam recubare sub alis:
Addidit, ut Satyri celatus imagine pulcram
Jupiter implerit gemino Nycteida fœtu.

C Σατύρῳ ὁμοιωθεὶς, Schol. Apollon. IV. 1090. Diserte satyri meminisse tragicum hic non falsus testis est Cedrenus, p. 22. E. ὁ μὲν Εὐριπίδης — τὸν Δία φησὶν, εἰς Σάτυρον μεταβληθέντα, τὴν Ἀντιόπην φθεῖραι. paria dedit Jo. Malelas, p. 58. quæ paucis tradit Cedrenus, eadem mendacia verbose nobis enarrans: cum his nugatoribus nullo modo comparandus perdoctus scriptor Clementin. Homiliar. V. c. 13. de Jove, μίγνυται, inquit, καὶ Ἀντιόπῃ τῇ Νυκτέως, Σατύρῳ παρεικασμένος· — Νεμέσει τῇ Θεστίου, τῇ καὶ Λήδᾳ νομισθείσῃ (malim, ὀνομασθείσῃ,) Κύκνος, ἢ Χὴν γενόμενος. ex ultimis pro ἀναγράψαντες scri- 64
bendum χῆνα γράψαντες, Hom. VI. c. 23. loco, qui Davisii diligentiam præteriit, sic ni fallor restituendo: τὸν δ' αὐτῶν ὄντα πατέ-

ρα θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, ὃν οἱ πολλοὶ Δία λέγουσι, Λήδᾳ συνεσχηματισμένον A χῆνα γράψαντες ἐν πίναξι δημοσίᾳ ἀνατιθέασιν.

Amyclæo formosior ansere Ledæ,

Ciris dicitur Virgilio, v. 489. scripserat forte Clemens Alex. Protrept. p. 53. 7. τῇ Λήδᾳ ἐπιποτώμενον τὸν ὄρνιν — ἐναποτυποῦσι ταῖς σφενδόναις. vid. Eurip. Helena, v. 18, &c. Venuste Manilio, I. v. 346.

Deus in niveum descendit versus olorem,
Tergaque sidenti subjecit plumea Ledæ.

Amphionis Euripidei ad Antiopen verbis ista Clemens Alex. p. 716. proxima subdit Sophocles de Hercule dicta: B

Τὴν τοῦδε γάρ τοι Ζεὺς ἔγημε μητέρα,
Οὐ χρυσόμορφος, οὐδ᾽ ἐπημφιεσμένος
Πτίλον κύκνειον, ὡς κόρην Πλευρωνίαν
Ὑπημβρύωσεν, ἀλλ᾽ ὁλοσχερὴς ἀνήρ.

Sophoclea miror in Excerptis prætermissa Grotio, nec non Amphionis ad Antiopen ista; qui si præterea dixerit in Euripidis dramate, Jovem, æterna pace beatum, atque omnibus in cœlo rebus bonis affluentem, Deorum regina conjuge cum frueretur, turpiter ab hominibus fingi formas in terris quotidianas venantem, et hominis istar cum illis rem habentem; hoc, vel simile C quid si dixerit Amphion Euripidis, ad ista respondere potuit Antiope, præter alia, quæ prostant ex Euripidis Antiopa in Stobæi Florileg. p. 386. 25. Grot. p. 239. Barn. v. 86.

Κόρος δὲ πάντων· καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων
Λέκτροις ἐν αἰσχροῖς εἶδον ἐκπεπληγμένους.
Δαιτὸς δὲ πληρωθείς τις ἄσμενος πάλιν
Φαύλῃ διαίτῃ προσβαλὼν ἥσθη στόμα.

Horum versuum quartum, cum forte legeretur Athenæo citatus X. p. 421. F. Grotius retulit inter Excerpta ex incerta trag. p. 435. et Barnes. p. 514. hic tamen ab eruditissimo populari Gatakero veram versus sedem discere potuisset ex A. M. P. c. x.

A p. 519. qui similis sententiæ dicta, hoc etiam Antiopes adscripsit ad M. Antonin. VI. 46.

Si similia quoque dixerit in Jovem Antiope his Propertii: III. El. xiii. 19.

> Jupiter Antiopæ nusquam succurris habenti
> Tot mala? corrumpit dura catena manus.
> Si Deus es, tibi turpe tuam servare puellam?

quæ præcedunt, et quæ sequuntur,

> Invocet Antiope quem nisi vincta Jovem?

monstrant, opinor, scripsisse Propertium:

> Si Deus es, tibi turpe, tuam servire puellam.

B quod aliquoties in ista versus sede, etiam absque casu, collocavit. Solent autem malis pressi sic apud Euripidem sæpe loqui, Phœn. 84. Cycl. v. 355. Herc. v. 347. Elec. 583, &c.—Amphiona non dedecent quæ habet ex Antiopa Stobæus, p. 439. 53. Grot. p. 320. Barn. v. 96.

> Οὐ σωφρονίζειν ἔμαθον, αἰδεῖσθαι δὲ χρὴ,
> Γύναι τό, τι λίαν, καὶ φυλάσσεσθαι φθόνον.

Euripidis formam scribendi φυλάσσεσθαι præbet Stobæus Gesn. sed ubi vulgarunt, Γύναι, τὸ λίαν voculam interjeci, quia primam in λίαν, comicis aliisque etiam productam, vicies corripit Euripides; cujus perpauca loca, quæ possent objici, facillimam omnia C medelam admittunt.—Nec in hac scena cum Amphione loquenti Antiopæ disconvenirent ista apud Stob. p. 538. 28. Grot. p. 417. Barn. v. 28. partim Erotiano in Κατεφρόνει ex Antiope citata,

> Φρονῶ δ' ἃ πάσχω, καὶ τόδ' οὐ σμικρὸν κακόν·
> Τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ
> Νοσοῦντα· κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία.

Agnita matre, quum injurias filii cognovissent multiplices, quibus illam imperiosa Dirce tanquam mariti concubinam ut mulier crudeliter vexaverat, nihil tale meritam, supra naturam et ipsi sævientes sævam mulierem crudeli supplicio necarunt: hoc quoque supplicium in scena narratum ab Euripide ex uno novimus Antiopes fragmento, quod Longinus protulit in exemplum rebus

aptæ verborum compositionis, qua in parte fuit artifex Euripides A admirabilis. Miserationem movebant de Hippolyto narrata, furiis equorum distracto, Eurip. Hipp. v. 1233. qui, curru suo excussus, et resupinus hærens,

ἡνίαισιν ἐμπλακεὶς
Δεσμὸν δυσεξέλικτον ἕλκεται δεθεὶς,
Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτραις φίλον κάρα,
Θραύων δὲ σάρκας.

66 Seneca Hipp. v. 1093.

Late cruentat arva, et illisum caput
Scopulis resultat; auferunt dumi comas:
Et ora durus pulcra populatur lapis.

Contra spectatoribus dramatis Antiopes perplacuerunt a nuncio B de Dirce relata, per montes, per scopulos, a truci tauro huc illuc raptatâ: hinc ista pauca, plena latentis artificii, nobis dedit Longinus π. Ὑ. XXXIX. 7.

εἰ δέ που τύχοι
Πέριξ ἑλίξας [ταῦρος,] εἷλχ᾽ ὁμοῦ λαβὼν
Γυναῖκα, πέτραν, δρῦν, μεταλλάσσων ἀεί.

Qui quidem Euripideum norunt in scribendo χαρακτῆρα, hi, ni fallor, recte me vocem ταῦρος interseruisse vulgatis, atque ista, Πέριξ ἑλίξας, versus initio collocasse fatebuntur.

Chori verba quædam Dircen a scelerum vindice tarde quidem, C punitam tamen, canentis illa suspicor esse, quæ sunt ex Antiopa in Stobæi Eclog. p. 9. ed. Grot. p. 123. Barn. v. 31—34.

Feceritne etiam Euripides in Antiopa lætum Amphiona hymnum sive pæana canentem non temere dixerim: et hoc tamen aliquis suspicaretur ob ista Philostrati in Hippodromo V. S. II. 27. §. 4.

Καὶ κρεῖττον ὄλβου κτῆμα,

ἐκάλει [τὴν μελέτην] ἐκ τῶν Εὐριπίδου τε ὕμνων καὶ * Ἀμφίονος. canentem certe, matre vindicata, fecit Propertius III. El. XIII. v. 41.

* Amphionis illic, ut poëtæ, hymnos citari, præter Olearium, censuit eruditiss. Petrus Joannes Burette dans les Memoires de Litterat. de L'Acad. R. des Inscr. T.

A Prata cruentantur Zethi; victorque canebat
Pæana Amphion rupe, Aracynthe, tua;

cantare sæpe *solitus* (Virgil. Ecl. II. 23.)

si quando armenta vocabat,
Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

hoc etiam ab Euripide sumsit Virgilius: nam, teste Probo, 67 *Amphionem et Zethum Euripides, Jovis ex Antiopa Nyctei filia natos, ait cantando potuisse armenta vocare.*

Musicus Amphion, Zethus pastor et rusticus, pro sua quisque arte disputarunt in Euripidis dramate; sed more hominum facientes, qui suarum quisque opinionum studio abrepti causam, de qua agere cœperint, in aliam sæpe derivare solent, motam de sola Musica, essetne utilis necne, controversiam ad alia fratres B traduxerunt Euripidei: suas poëta delicias philosophiam, veri nominis Musicam, amantem fecit Amphiona; cumque hic in artis suæ defensionem sapientiæ virtutisque utilitatem commendasset, agrestis ille Zethus, primum Musicam ad majora nato inutilem esse contendit et noxiam, quippe quæ rectam indolem necaret; tum, omnibus conquisitis, quæ dici possent in nimium philosophiæ studium, altius provectus studium in universum sapientiæ virtutisque vituperavit, effecitque adeo, ut, seposita tantisper lyra, fratris severitati morem gesserit Amphion, atque ad armenta remque familiarem tuendam augendamque animum adjecerit. Quod ultimum dicebam, si non Euripidis, nititur saltem Horatii testimonio 1 Epist. XVIII. v. 39.

C Nec tua laudabis studia, aut aliena reprendes;
Nec, cum venari volet ille, poëmata panges.
Gratia sic fratrum geminorum Amphionis atque
Zethi dissiluit; donec suspecta severo
Conticuit lyra: fraternis cessisse putatur
Moribus Amphion.

Acroni Amphion citharam omisisse dicitur *causa discordiæ vitan-*

X. p. 194. Apud Harpocration. in Ἑκατομβαιὼν legitur Ὑπερίδης ὁ τοῦ Ἀμφίονος φησίν· ubi corrigendum puto, Ὑπερίδης· ὁ γοῦν Ἀμμώνιος φησὶν &c. ut Lamprensis Ammonius designetur nostro citatus in v. Βωμός, et sæpius Harpocrationi, cujus verba in v. Ἀμαζόνειον hoc videntur modo restituenda: διείλεκται περὶ τῆς Ἀμαζονείου ἀφιδρύσεως Ἀθήνησιν Ἀμμώνιος.

dæ. Platonis illic Gorgiæ meminit D. Lambinus, præbetque A huc spectantis Stratonici dictum.

Cetera quæ dixi de hac Euripidea fratrum disputatione partim ex reliquiis, illinc a Stobæo aliisque decerptis, demonstrari possunt, partim Platonis, Ciceronis, Dionis Chrysostomi, aliorumque hac de re dictis. Auctor Rhetoricorum ad Herenn. II. c. 27. *Verendum*, inquit, *est*, *ne de alia re dicatur*, *cum alia de re*
68 *controversia sit*, *inque hujusmodi vitio considerandum est*, *ne — tota caussa mutata in aliam derivetur; uti apud Pacuvium Zethus cum Amphione, quorum controversia cum de Musica inducta sit* (MSS. *est:* malim *esset*), *disputatio in sapientiæ rationem et virtutis utilitatem consumitur.*—Cicero de Orat. I. c. 37. *miror*, *cur philosophiæ, sicut Zethus ille Pacuvianus, prope bellum indixeris.* B
Utrum Pacuvii Zethum aut Amphiona dicant, an Euripidis, res eodem recidit; Pacuvius enim Antiopam Euripidis Latinam fecit, atque adeo eadem geminos hos disputantes, quæ multo fecerat elegantius Euripides Græcis senariis dicentes. Cicero de Invent. I. c. 51. *Amphion apud Euripidem, item apud Pacuvium*, — *vituperata* (a fratre Zetho, nempe) *Musica, sapientiam laudat:* sed disertum Ciceronis est testimonium de Fin. I. c. 2. *Quis tam inimicus pene nomini Romano est, qui Ennii Medeam aut Antiopam Pacuvii spernat aut rejiciat, qui se iisdem Euripidis fabulis delectari dicat:* paulo ante, has ipsas intelligens, fabulas dixerat *Latinas ad verbum de Græcis expressas:* hoc usus est loco R. Bentlei. in Epist. ad J. Mill. p. 17. ceteris etiam P. C
Scriverius in Pacuvii tragœd. reliquiis, p. 75. Bentleium miror Antiopam Euripidis leviter attigisse tantum; Scriverium nihil invenisse reliquiarum, quod videri possit in ista scena, quam toties attigerunt veteres, locum reperisse, qua tam animose verbis fratres concertarunt Euripidei. Claudam hoc caput verbis Dionis Chrysost. ex Orat. LXXIII. p. 635. B. C. quibus istius Euripideæ scenæ nobis argumentum traditur: *τί δὴ βουλόμενος ταῦτα ἐγὼ διῆλθον; οὐ γὰρ δὴ νουθετῶν σε τοιαύτην νουθεσίαν οὐδὲ ἀποτρέπων τοῦ πιστὸν εἶναι· πολὺ γὰρ ἂν εἴην Ζήθου φαυλότερος τοιαῦτα ἐπιτιμῶν· ὡς ἐκεῖνος ἐνουθέτει τὸν ἀδελφὸν, οὐχ ἀξιῶν φιλοσοφεῖν αὐτὸν, οὐδὲ περὶ Μουσικὴν διατρίβειν, ἐάσαντα τὴν τῶν ἰδίων ἐπιμέλειαν· ἔφη δὲ αὐτὸν ἄτοπόν τινα καὶ ἀσύμφορον μοῦσαν εἰσάγειν·* mox senarium exhibet Euripidei Zethi,

A Ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις.

sumseritne ista sua Dion ex ipso Euripide, an e Platone dubito. Sed de Euripideis ex Antiopa, quæ multo nobis plura dedit Plato, et de ista dramatis parte nobilissima dicam capite sequenti.

CAPUT VIII. 69

EX ANTIOPE PARTEM SCENÆ PRÆBET.

B Amphionis et Zethi colloquentium versus ex Antiopa in suum locum relati. Quid sibi velit in Platone Ἀμφίονος ῥῆσις. Critoni locus non in Critia, sed in cognomine dialogo. παρὰς ἐξ redditum Euripidi. D. Heinsii quædam gloriatio. Διαστρέφειν, *pervertere, leges, musicam, &c.* ψυχῆς γενναία φύσις. τοιαῦται φύσεις, *ingenia ejusmodi.* Euripidis dictum, Qua pote quisque in ea conterat arte diem. Πολὺ νέμειν τινί, *multum alicui tribuere.* Unus vir sæpe præstat multitudini. Athletices contemptor Eurip. Non agenda esse multa. Diphilus abutitur Euripideis. Παῦσαι δ' ἀοιδῶν. *ut desine querelarum.* Ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ, *quin da te mihi.*

Amphionis Euripidei tres nobis senarios, quos et aliunde notos habuissemus, exhibet in Gorgia Plato I. p. 484. E. vellem totam Amphionis ῥῆσιν objecisset Callicli philosophiæ vituperatori Platonis Socrates; ille semper amabilis εἴρων, cum jam ad angustias redactus Callicles interruptum colloquium cuperet, Gorgia cete- C risque dissentientibus, neque ipse, inquit, illibenter cum Callicle usque eo verba commutassem, ἕως [ἂν] αὐτῷ τὴν τοῦ Ἀμφίονος ἀπέδωκα ῥῆσιν ἀντὶ τῆς τοῦ Ζήθου· p. 506. B. hinc, Platonem refutans satis acerbe, τὴν τοῦ Ἀμφίονος ῥῆσιν memorat Aristides T. III. p. 167. Zethi scilicet Euripidei versus aliquot, suis tamen verbis accommodatos, Callicles adhibuerat Platonis, p. 485. et 486. ut, quibus ille fratrem in scena nonnihil moverat, iisdem argumentis Socratem abstraheret a philosophia, quam juvenibus pulcram atque utilem fassus, si quis ætatem in illa contereret, seni præsertim inutilem, et, si forte aliquando in jus traheretur, forensis eloquentiæ rerumque quotidianarum ignaro noxiam esse contendebat. Calliclèa autem quem in finem dederit ista Plato, et de

qua philosophia non noluerit intellecta, recte mihi declarasse videtur A. Gellius N. A. X. c. 22. quo Calliclis ista Platonis e
70 Gorgia transscripsit, Euripidea quæ dicebam continentia. Sententiam Calliclis sic paucis expressit Olympiodorus in Gorgiam Platonis MS. Προφέρει — ἀπὸ Ἀντιόπης τοῦ δράματος Εὐριπίδου ἰαμβεῖα διάφορα, προτρεπόμενος τὸν Σωκράτη μὴ φιλοσοφεῖν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν πολιτικὸν βίον ζῆν· καὶ λέγει αὐτῷ, ὅτι τὸ μειράκια παιδία μεταχειρίζεσθαι φιλοσοφίαν ἐπαινῶ. τὸ δὲ γέροντας μὴ καταφρονεῖν μωρόν. Ubi Callicles ore Platonis ad Socratem, κινδυνεύω, inquit, πεπονθέναι νῦν ὅπερ ὁ Ζῆθος πρὸς τὸν Ἀμφίονα ὁ Εὐριπίδου. Olympiodori commentarius ista dat: πρὸς τὸν Ἀμφίονα] Ὁ Ἀμφίων οὗτος Μουσικὸς ἦν. ὁ οὖν Ζῆθος, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἔλεγεν αὐτῷ, ὅτι ῥίψον τὴν λύραν, καὶ κέχρησο ὅπλοις. κἀγὼ οὖν λέγω σοι, ὅτι ῥίψον τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν δεῦρο, καὶ δίκαζε.—Ad ista Calliclis, p. 486. Δ. εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ. hæc habentur ibidem: Κατὰ ἀλήθειαν ὁ Καλλικλῆς ὡς εὐνοῶν ἔλεγεν· ἀλλ' ὁ Σωκράτης κελεύει αὐτὸν σκοπῆσαι, εἰ τῷ ὄντι ἡ εὔνοια αὕτη ἐπωφελής ἐστιν. Οὕτω γοῦν καὶ ἐν τῷ (*) Κριτίᾳ πρὸς τὸν Κρίτωνα φησί. Hæc olim in Frisia adhuc hærente mecum communicavit amicissimus D. Ruhnkenius ex libro nondum edito descripta; alia quoque, quæ, cum ad verba spectent Euripidis, suis locis commodius collocabuntur.—Præter tres quatuorve senarios, quæ latebant in Gorgia Platonis Euripidea, nec Ficino neque Serrano animadversa, aliis forsan ante detecta, primus indicavit G. Canterus Nov. Lect. VII. c. 27. Ex ineditis in Gorgiam commentariis etiam Olympiodori quædam alia quoque dedit Dan. Heinsius Notis in Horatium, p. 55. Ab his in nonnullis diversa concinnavit H. Grotius in Excerptis ex Eurip. p. 373. Horum diligentiam hac in parte superavit Th. Gatakerus, et Platonis Euripidea quibusdam additamentis, sagaciter in Stobæi Florilegio

* Critiam Dialogum Platonis mors interrupit imperfectum; sed in Critia neque Critoni fuit inter interlocutores locus, neque huic Socratis correctioni. Scripserat procul dubio Olympiodorus ἐν τῷ Κρίτωνι πρὸς τὸν Κρίτωνα φησί. In Critone Platonis loquitur in carcere Socrates cum uno Critone, ut erat amantissimus præceptoris, animose cupiente ut se sineret amicorum ope quantocius carcere liberari: istam Critonis προθυμίαν ceterorumque laudat Socrates; sed multis demonstrat indignum esse persona sua, si ex carcere se sinat educi: ad ista Platonis e Phædone, p. 171. ἥδιον, ἔφη ὁ Κρίτων· Olympiodorus ista dixisse scribit Critonem, διότι πεῖραν αὐτοῦ εἶχεν ἐν ὁμωνύμῳ διαλόγῳ, ὡς καταφρονητικῶς ἔχοντος περὶ τὸν θάνατον. ista nobis excerpsit ex ejus commentariis Clar. Forster. De Critone Platonis sæpe miratus sum quod Platoni frequenter injurius scribit Athen. XI. p. 506. D.

A detectis, locupletavit A. M. P. c. x. p. 510. Excerpta Grotii, prout auxerat illa Gatakerus emendaveratque, Barnesius repræsentavit, subjectis ex Stobæi Florilegio Grotiano, quæ illic velut ex Euripidis Antiope decerpta reperiuntur: ex vitiosis, quæ reliquit Gatakerus, more suo ne literam quidem emendavit. De multis hic in exemplum attingam unicum versum, inter Barnesianos ex Antiope 17.

> ['Ανὴρ γὰρ, ὅστις εὖ βίον κεκτημένος] 71
> Τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμελείᾳ παρείασιν,

Quantillum erat Euripidæ manum restituisse, corrigendo:

B Τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμελίᾳ παρεὶς ἐᾷ·

In Stobæi legitur Florileg. p. 209, 40. ἀμελείᾳ παρειάσιν· in suo dederat Grotius, p. 139. — ἀμελίᾳ παρειάσιν Gatakerus, qui primus hæc ex Antiopa esse docte suspicabatur, legebat, quod exhibet editio Barnesii, ἀμελείᾳ παρείασιν. Ad hæc Heathius notis in Fragm. Eurip. p. 165. *Verbum*, ait, παρειασι *penultimam necessario producit*, &c. *Forsan reponi potest* παρειται, *subaudita ad* τα μεν κατ' οικους *præpositione* κατα. Sed ἀμελείᾳ tolerari non potest in ista sede senarii tragici; nil dicam de παρίεται fatebitur, qua est facilitate vir humanissimus, ex παρειάσι, ne litera quidem mutata, recte efformasse me,

C Τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμελίᾳ παρεὶς ἐᾷ·

Apud Euripidem multo frequentius quam ceteros παρεὶς, παρεῖσα· πάρες· vicies minimum, reperiuntur: Gesnerus, Grotius, Barnesius (v. 97.) ut Euripidea vulgarunt ex Bellerophonte:

> 'Εγὼ γὰρ, εἰ νοῦν εἶχ' ἐμ' ὁ σπείρας πατὴρ,
> 'Ηπιστάμην ἂν Μουσικὴν παρεισπονεῖν·

vidit mecum Heathius, de quo nemo dubitabit, scribendum,

> 'Ηπιστάμην ἂν, Μουσικὴν παρεὶς, πονεῖν.

In Ione, v. 745. μὴ πάρες κόπῳ nempe σεαυτὸν, eleganter emendabat amicus Musgravii Emend. in Eurip. p. 168. In Troadum 72

v. 697. Ἄφθογγός εἰμι καὶ παρεῖτ' ἐῶ στόμα· verbum ἐῶ sollicitari non debuerat. Sophocles Œd. in Col. 355. τὰ μὲν — Παρεῖτ' ἐάσω. Sed illud ipsum παρεὶς ἐᾷ legitur in Euripideis apud Plutarch. II. p. 24. c.

> *Ζεὺς γὰρ τὰ μὲν τοιαῦτα φροντίζει βροτῶν,*
> *Τὰ μικρὰ δ' ἄλλοις δαίμοσιν παρεὶς ἐᾷ.*

Incerti tragici Grotio visa in Excerpt. p. 467. et Davisio in Ciceron. de N. D. II. c. lxvi. non dubitanter Euripidi tribuo cum Gatakero ad Antonin. VII. 31. Euripidis certe sunt apud eumdem Plutarch. II. p. 464. A.

> *τῶν ἄγαν μὲν ἅπτεται*
> *Θεὸς, τὰ μικρὰ δ' εἰς τύχην ἀφεὶς ἐᾷ.*

Quod legitur p. 811. D. in eodem dicto, — ἀνεὶς ἐᾷ· Grotius rece- B
pit in Exc. ex Eurip. p. 429. hinc Barnes. Incert. v. 360. alterum equidem cum Heathio rectius arbitror ἀφεὶς ἐᾷ. Pro ἀφέσιμα, Heringa noster Posidippo comico recte restituit ἀφεὶς ἔα, Observ. c. xxviii. p. 286. Eurip. in Electra, v. 379.

> *Κράτιστον εἰκῆ ταῦτ' ἐᾷν ἀφειμένα·*

de isto versu miror quod nobis narrat Diogenes, Lib. II. 33. Eurip. Stobæi, p. 437, 20.

> *Οὐ γάρ ποτ' ἄνδρα τὸν σοφὸν γυναικὶ χρὴ* C
> *Δοῦναι χαλινοὺς, οὐδ' ἀφέντ' ἐᾷν κρατεῖν.*

ad reliqua propius accedit hoc Sophoclis Aj. v. 765. Ajacem μήδ' ἀφέντ' ἐᾷν. *Aliquid vel aliquem missum facere* dicitur quis in talibus sæpe ἐᾷν· ἀφιέναι· et ἀφεὶς ἐᾷν.

Dan. Heinsius notis suis in Horatium, p. 55. concinnatis quodammodo Zethi Euripidei ex Platone nonnullis, "nullo, "inquit, negotio, partim ex ipso, partim nondum editis duobus, "qui penes nos sunt, interpretibus, totam ῥῆσιν continuare possis, "et eximium præstantissimi autoris locum a tenebris vindicare: "quod fortasse operæ pretium sit." In his pæne dixerim Heinsium κανεύεσθαι. in cujus Lectionibus Theocrit. alicubi *juvenilem*

antiam notare memini Tib. Hemsterhusium in Scholia ad stoph. II. p. 180. istiusmodi vero ingeniis a quibusvis insul- hoc sane permoleste ferimus. *Duo cum faciunt idem non est* a. Sed, si verum licet fateri, quæ dedit illic tanquam Euri- ea, non optime sunt tornata: potuisset tamen poëta Heinsius, 73
us ope ingenii, Zethum atque Amphiona elegantissimis Græcis m senariis fecisse pro sua quemque arte probabiliter dispu- tes. Sed Atticorum veterum et Euripidis amantes, non qui- ı *attoniti* legeremus, duros tamen ex Antiopa Pacuvii verru- ı hoc quidem in loco versus suavissimis Heinsii Græcis ante- eremus: ad ductum enim Pacuvii ex multis incertæ sedis sibus Euripidæ forsan inveniremus ex hac Antiopæ scena de- ptos: *ἀλλὰ ταῦτα δὴ εὐχαῖς ἐστιν ὅμοια·* hic unicus Pacuvii chaicus a Gellio servatus N. A. XIII. c. viii. recte scriptus J. Vossio,

Ego homines odi ignava opera, et philosopha sententia,

hi personæ non disconvenit: neque illo cum viris doctis ver- ı Euripidis,

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός.

alium opinor expressum qui nobis perierit. Quandoquidem) cum Heinsio operæ pretium fore videtur, si quoad ejus fieri erit hic illic nonnulla in hanc scenam restituantur; ego, ime *ποιητικὸς*, in ejus reliquiis dispersis et sæpe retractatis integrandis concinnandisque periculum faciam.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΝΤΙΟΠΗΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ. 74

ΖΗΘΟΣ. ΑΜΦΙΩΝ. ΧΟΡΟΣ.

ΖΗ. *Ἀμφίον, ἀμελεῖς ὧν ἐπιμελεῖσθαί σε δεῖ,*
Αἰσχρῶς τι, ψυχῆς ὧδε γενναία φύσις,

ZETHUS. AMPHION. CHORUS.

[Latina, pleraque Grotii, interdum ad Græca non respondent.]

ZE. *Omittis ea, quæ te respicere oporteat,*
Amphion: animi sicne generosi indolem

Ver. 1—3. De plerisque reliquis se- us, hæc etiam spero me viris doctis adprobaturum, quæ nonnihil a vulgatis sunt diversa: nituntur primum his Pla-

Γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι.

* * * * *

* * * * *

76 † AM. * * * ἐν τούτῳ γέ τοι
Λαμπρός θ' ἕκαστος, κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται,

In morem et habitum feminarum emasculas?
77 AM. Hac re triumphat quisque, in hanc connititur,

tonis ex Gorgia, p. 485. E. ubi Callicles ad Socratem, καὶ ἐμοὶ, ait, τοιοῦτ' ἄττα ἐπέρχεται πρὸς σε λέγειν, οἷάπερ (ὁ Ζῆθος) πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ὅτι ἀμελεῖς, ὦ Σώκρατες, ὧν δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι, καὶ φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι· quid hinc velut Euripidis effecerit G. Canter. vid. in ejus N. L. VII. c. 27. Ut sequentia necterentur cum iis quæ præcedunt, posueram ex Platone: [ἀμελεῖς, ὦ 'Αμφίων, ὧν δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι.] Quibus apud me lectis feliciter doctiss. Jo. Noster Luzacius illinc senarium efformavit: 'Αμφίων, ἀμελεῖς ὧν ἐπιμελεῖσθαί σε δεῖ. Ejusdem etiam adjacent Latina: mihi primum videbatur scripsisse Plato, φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν — διαστρέφεις· *adeo generosam animi indolem — pervertis.* Qui *jura, leges, Musicam,* &c., *pervertunt* dicuntur illa διαστρέφειν. opposite ad Orphea et Amphiona notantur οἱ διαστρέψαντες καὶ κατάξαντες τὸ σεμνὸν τοῦ μέλους, Dioni Chrys. Or. 32. p. 380. C. Non *oculi* tantum *perversi*, ut strabonum, διάστροφοι, sed ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι memorantur Soph. Ajac. 446. Æsch. Prom. v. 674. Thom. M. in Διάστροφοι φρένες· — καὶ διάστροφος μορφή. — Et sic a Platone scribi potuit, tametsi alterum esset Euripidis, in margine forsan adnotatum, sicut ad vocem Platonis Μειρακιώδει hæc leguntur in Olympiodori commentario MS. 'Ορᾷς πῶς, Εὐριπίδου, γυναικώδει, εἰρηκότος, αὐτὸς μειρακιώδει εἶπε. Sed Euripidem posuisse Γυναικομίμῳ, didicit Grotius ex Philostr. de V. A. IV. c. 21. quo sui temporis Athenienses dicebat Apollonius in Bacchanalibus, Γυναικομίμῳ μορφώματι, κατὰ τὸν Εὐριπίδην, αἰσχρῶς διαπρέπειν· hinc διαπρέπεις restituendum monuit et Heathius, quod Barnesius etiam exhibet v. 4. Grotius sic ista dederat: — ψυχῆς ὧδε γενναίαν φύσιν Γυναικομίμῳ διατρέπεις μορφώματι. Jo. Piersonus, Præfat. in Mœrid. Attic. ex Philostrati aliorumque locis suspicabatur, p. XLIV. sic expleri posse senarios Euripide

Φθείρεις δὲ ψυχῆς ὧδε γενναίαν φύσιν
Γυναικομίμῳ διαπρεπὴς μορφώματι.

aut etiam putabat διαπρέπων legi posse Qui corrumpunt indolem suam recte qui dem dicuntur τὴν φύσιν διαφθείρειν ut Lu ciano in fine Somnii, φύσιν οὐκ ἀγεν νῆ διαφθείρειν. et significatum voluit Ze thus Euripidis, *Quid — necas rectam in dolem?* sive *præclaram ingenii indolem* Sed neque illud φθείρειν sic, ut puto, adhi betur apud tragicos, neque adeo lique quo nitatur. Quum vero præberet αἰσχρῶ Philostratus, hoc adfirmatum a Platone p. 485. A. et 486. A. recepi tanquam op timum; utque ad διαπρέπεις cetera con gruerent, γενναίαν φύσιν in γενναία φύσι mutavi, videorque adeo forma paulo rari ori, hinc obscurata, expressam hanc Euri pidis Zetho restituisse sententiam: Re negligis familiarem, Amphion, *quiqu præclaram adeo habes ingenii indolem forma muliebri turpiter speciosus incedis*. sive dicatur Amphion ψυχῆς γενναία φύσει sive γενναίαν ἔχων τῆς ψυχῆς φύσιν, au etiam ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τῇ φύσει τὸ γενναῖ ἔχων· idem his locutionibus significabitur ἐν τῇ φύσει Τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν, Eurip Bacch. v. 311. vid. Adnot. in Hippol v. 79. ex loco Demosthenis ibi citato quo scribit *juris et æqui pudorisque altari maxime veneranda, inesse* ἐν αὐτῇ τῇ ψυχ ἑκάστου καὶ τῇ φύσει· facile vox corrig poterit in hujus Orat. contra Midiam, p 371. §. 349. — Recte Schol. Soph. i Œd. T. v. 683. ad ista αἱ δὲ τοιαῦται φύ σεις, — scribit, οἱ ἔχοντες ἄνθρωποι, nemp τοιαύτην φύσιν· sic accipi debent αἱ ὑμέτερα φύσεις bis apud Thucyd. VII. c. 14. α τοιαῦται φύσεις in Isocratis Paneg. p. 64 B. Terent. And. 1, 1, 64. *qui cum ingeni conflictatur ejusmodi.*

Ver. 4—7. In hac, poëtis Græcis e Latinis decantata, notissima sibi sententi

Νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος,
Ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνει κράτιστος ὤν.
*   *   *   *   *
† Τὸ δ' ἀσθενές μου καὶ τὸ θῆλυ σώματος
Κακῶς ἐμέμφθης· καὶ γὰρ, εἰ φρονεῖν ἔχω,

In hac diei maximam partem terit,
Excellere in qua maxime se senserit.
Tu corpus in me molle et infirmum [secus]
Non jure culpas, si mihi sapientia

…r errare potuisse Grotium: Cicero Off. I. c. 31. *ad quas res aptissimi …us, in iis potissimum elaborabimus:* …laboramus plerique: nam *trahit sua …aque voluptas;* et *Naturæ sequimur …ina quisque suæ,* Propert. III. El. VII. Latinis itaque Grotii substitui quæ …it Gatakerus Dissert. de N. I. S. c. . qui citatis auctoribus sic ibi senten… …ı tractavit Euripidis, et in M. An… …n. v. 1. ut ejus observatis frustra quid …ceretur: Cicero ad Att. v. Ep. x. in …: *O illum! verum,* ἔρδοι τις, *dices:* …ilem respexit versum sive Aristopha… …seu illo antiquiorem, in ejus certe …pis 1422.

Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.
Quam pote quisque, in ea conterat arte diem:

…m versum frustra sollicitabat Gatake… . Recte etiam versu ult. pro τυγχάνῃ, …d fraudi fuit Grotio, et Davisio ad …x. Tyr. XXIII. sect. 1. restituit τυγ… …ει, et κράτιστος ex Plutarcheis; sed iu …io loci constituendo labuntur ambo. …his apud Platonem, p. 484. E. συμ… …ει τὸ τοῦ Εὐριπίδου, Λαμπρός τε ἐστὶν ἕκασ… …ἐν τούτῳ, κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται, Νέμων, . vide mihi quæso quid efformaverit …otius velut Euripidis! Excerpt. ex …rip. p. 427.

Λαμπρὸς ἐν
Τούτῳ 'σθ' ἕκαστος

…untus hoc Gataker. iu Antonin. in …sert. aliud substituit deterius adhuc:

λαμπρὸς ἐν τούτῳ τι γὰρ
Ἕκαστός ἐστι,

…rnes. vocem prorsus inusitatam dedit, ἐν τούτωι γὰρ λαμπρός θ' ἕκαστος.— hæccine, ἐν τούτωι· ἐν τούτῳ τι γὰρ· ἐν …τῳ 'σθ', doctissimis Græcorum ver…suum artificibus excidisse! quorum nihil usquam simile legerant in fine senariorum, in quo cum apud Eurip. ceterosque frequenter sit in gnomis — γέ τοι, hoc posui: legi tamen etiam commode posset:

ἐν τούτῳ γε πᾶς
Λαμπρός τις ἐστὶ, κἀπὶ τ. λ.

prout aliquoties loquitur Euripides; sed laudo Barnesium, qui hæc primus ad Antiopen retulerit: mihi hac in scena fuisse videntur Amphionis. Esse ex Antiope tum ex Platone suspicari licet, tum ex Olympiodoro, cujus huc etiam ista pertinere puto: προφέρει ἀπὸ Ἀντιόπης Εὐριπίδου ἰαμβεῖα διάφορα.— In hanc sententiam Amphionem plura dixisse non opinor, tametsi his senariis ista proxima subjiciat Plato: ὅπου δ' ἂν φαῦλος ᾖ, ἐντεῦθεν φεύγει, καὶ λοιδορεῖ τοῦτο· τὸ δ' ἕτερον ἐπαινεῖ. — Eleganter autem, in qua re cupide quis elaborat, *cuique* adeo *maximam tribuit diei partem,* Euripidi dicitur Νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος· errantem in his G. Budæum Comm. L. G. p. 731. recte corrigit H. Steph. Thes. L. G. T. II. p. 1017. G. Sed utrumque latuit Euripidæ locus, quo spectabat philosophus: hinc commode explicari possunt locutiones, πολὺ, πλέον, πλεῖστον τινὶ νέμειν· *multum, plus, plurimum alicui tribuere;* et ἔλασσον, vel οὐδὲν τινὶ νέμειν. sic bis terve, (semel plene, p. 169, 36.) loquutus, Thucyd. scripserat, VI. c. 88. p. 433. 17. ἵνα μηδὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἔλασσον δοκῶσι νέμειν· pro δοκῶσιν εἶναι· de quo dubitare non debuit Dukerus. Similiter loquutum Euripidem ostendit Jer. Markland. in Eurip. Suppl. v. 390.

8—10. Huc retraxi quæ dat ex Antiopa Euripidis Stobæus Gesn. p. 36, 1. Grot. p. 17. Barnesius, v. 46—48. Rectius Gesnerus dederat, v. 1. *corpus meum*

Κρεῖσσον τόδ' ἐστι καρτεροῦ βραχίονος. A
† Γνώμῃ γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις,
Εὖ δ' οἶκος· εἴς τ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα·
Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας
Νικᾷ· σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία πλεῖστον κακόν.
† Καὶ μὴν, ὅσοι μὲν σαρκὸς εἰς εὐεξίαν
'Ασκοῦσι βίοτον, ἢν σφαλῶσι χρημάτων,
Κακοὶ πολῖται· δεῖ γὰρ ἄνδρ', εἰθισμένον
'Ακόλαστον ἦθος γαστρὸς, ἐν ταὐτῷ μένειν.
* * * * *

Concessa, plus hoc quam lacertorum tori.
Sapiente cura civitas feliciter
Domusque regitur: eadem et ad bellum valet. B
Sententia una vincit innumeras manus.
Multi imperiti plena res discriminis.
Hi qui saginæ manciparunt corpora,
Periculosum civitatibus genus,
Pecunia fugiente: ventri obnoxios
Manere iisdem rebus optandum foret.

imbecillum ac muliebre, quam Grotius, — *infirmum secus*, non sane suspicatus Amphionis esse verba ad ista fratris quæ præcedunt respondentis: ne jam dicam vocem *secus* Romanis sic non usurpatam, quod e summo liquet J. F. Gronov. ad Liv. XXVI. c. 47.—v. 9. ἐμέμφθης recte ceperunt, *vituperasti:* quomodo μεμφθῆναι etiam pro μέμψασθαι aliquoties adhibetur Euripidi. — In eodem versu, Heathio adnotatam præbet lectionem Maximus: εἰ γὰρ εὖ φρονεῖν ἔχω· hæc leviter mutata, in εἰ γὰρ εὖ φρενῶν ἔχω, mihi quidem perplaceret; hoc tamen fateor minime necessarium.

11—14. Ex Eurip. Antiopa lecta in Stobæo Gesn. p. 359. Grot. p. 205. ad hanc scenam pertinere vidit Th. Gataker. A. M. P. c. x. p. 510. G. qui sententiam utramque ex similibus veterum dictis illuminavit, iis etiam plerisque nominatis, qui ipsa repræsentarunt Euripidis verba: quatuor hos versus exhibet Scriptor vitæ Hom. p. 366, 67. in his autem Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα a Grotio mendosæ voci recte substitutum, et πλεῖστον κακὸν, quod, pro πλέον, etiam dat Sextus Emp. 'Αντιῤῥ. I. p. 277. Conferri possunt, his partim usi, Plutarch. T. II. p. 790. A. Polybius I. p. 50. Diogen. Laërt. VI. 104. Galenus in Protrept. p. 5. v. 57. ubi vitiosissima leguntur, Eustath. in Il. B'. p. 182. 24. Latent Euripidea in Themistii Orat. XV. p. 191. A. οὐχ οὕτω σοφὸν (L. σοφὸν ἓν) βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, ὡς εὐσέβεια καὶ φιλανθρωπία. non item in ejusdem Or. XVI. p. 207. D. Hæc eadem Platoni suspicor obversata scribenti quæ leguntur in Amatoribus T. I. p. 138. B. C.

15—18. Hæc etiam, ex Antiope, velut Amphionis, huc revocavi ex Stob. Gesn. C p. 79. 31. Grot. p. 43. Barn. v. 54—57. — Grotii Latina Græcis, v. 18. non sane respondent, nec satis intelligo quid sibi velint; neque etiam illa, quæ Grotianis nuper vir clarissimus substituit. Euripidea — δεῖ γὰρ ἄνδρ', εἰθισμένον 'Ακόλαστον ἦθος γαστρὸς, ἐν ταὐτῷ μένειν· significant: *adsuetus enim intemperantiæ semper ventrem expleat necesse est.* His lectis sententiam metro præstans animi juvenis Joannes Luzacius sic eleganter illigavit:

qui se pugilice nutriunt
Gulæ necesse semper est sic obsequi.

opibus autem destitutus quocunque tandem modo sibi parabit, quo corpus possit saginare, atque adeo evadat malus civis: contra qui tractat artem musicam sibi patriæque civis est utilissimus: congruunt

A † Εἰ δ' εὐτυχῶν τις, καὶ βίον κεκτημένος, 80
Μηδὲν δόμοισι τῶν καλῶν πειράσεται,
Ἐγὼ μὲν οὔποτ' αὐτὸν ὄλβιον καλῶ,
Φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα.
* * * * *

† Τοῖος δὲ θνητῶν τῶν ταλαιπώρων βίος·
Οὐδ' εὐτυχεῖ τὸ πάμπαν, οὔτε δυστυχεῖ·
Εὐδαιμονεῖ τε, κ' αὖθις οὐκ εὐδαιμονεῖ.
Τί δῆτ', ἐν ὄλβῳ μὴ σαφεῖ βεβηκότες,
Οὐ ζῶμεν ὡς ἥδιστα μὴ λυπούμενοι.

Quicunque largis opibus et gaza affluens 81
B Monumenta sortis nulla molitur suæ,
Non hic beatus jure nuncupabitur,
Custos sed auri fortuito munere.
Plena est laborum vita data mortalibus:
Non semper est infesta, non semper favens
Fortuna: nunc res læta, nunc improspera.
Quando ergo nostra tam vaga est felicitas,
Quin absque curis discimus vita frui?

ad hæc Euripidis ista Ciceronis Tusc. II. c. 16. *aniculæ sæpe inediam biduum aut triduum ferunt. Subduc cibum unum diem athletæ, Jovem, eum ipsum* (hic sciolus forsan adscripserat, *Jovem Olympicum,*) *cui se exercebit implorabit: ferre non posse clamabit:* notat ibi Davisius; athletas, eorumque saginam a poëta, certaminum istorum osore, notari, extra controversiam positum est: quid de omni hac
C re sentiret nos docuit Euripides egregiis istis versibus, quos ex ejus Autolyco nobis servarunt Athenæus X. p. 413. et Galenus in Protrept. p. 4. Sumam inde tantum, quæ ad hunc locum pertinent:

Οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀθλητῶν γένους.
πῶς γὰρ, ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
Γνάθου τε δοῦλος, νηδύος θ' ἡσσημένος,
Κτήσαιτ' ἂν ὄλβον·
Οὐδ' αὖ πένεσθαι κἀξυπηρετεῖν τύχαις
Οἷοί τ'· ἔθη γὰρ οὐκ ἐθισθέντες καλὰ
Σκληρῶς μεταλλάσσουσιν εἰς τἀμήχανα·

In tali ῥύσει perparum interest, utrum dicas ἔθη οὐ καλὰ ἐθισθέντας, an εἰθισμένον Ἀκόλαστον ἔθος γαστρός. Illud rarius quod legitur in Grammatico Sangerm. MS. Νόσον ἔχειν, ἀντὶ τοῦ φαῦλον ἔθος ἔχειν· Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ.— Athletæ, qui egestate coacti Σκληρῶς μεταλλάσσουσιν εἰς ἔργα ἀμήχανα, sive κακὰ, sunt utique Κακοὶ πολῖται. In istis ex Autolyco, κἀξυπηρετεῖν τύχαις ex Galeno dedit Grotius: apud Athenæum exstat, καὶ ξυνηρετεῖν· si legeretur, καὶ ξυνηρετμεῖν τύχαις· hoc altero minus usitatum hic non esset deterius, et certe pro ξυνηρεμεῖν in fine senarii, quo nonnullos offendit, Sophocli restituendum est ex Codicibus et aliunde in Aj. v. 1346. Schol. Ξυνηρετμεῖν] Συμφωνεῖν, συντρέχειν·—ἐκ μεταφορᾶς τῶν κοινῶς ἐρεσσόντων. 81

19—22. Hæc quidem Amphiona vel inprimis decent, ex Antiopa prolata Stobæo Floril. Gesn. p. 153, 20. Grot. p. 91. Barn. 58—61. Horum versuum secundo quod legitur in Maximi sententiis, (p. 188.) Μηδὲν δ' ὅμως τι τῶν καλῶν πειράσεται vulgata lectione rectius judicabat clar. Heathius.

23—27. Quia cum v. 26, 27. apte cohærere videbantur v. 28, 29. Amphioni sine controversia tribuendi, hac in sede collocavi ex Antiopa petita Stobæo, p. 560, 43. Grot. p. 433. Barn. v. 104—108. — versus 26 et 27. iterum posuit Grotius, ut ex incerta Euripidis Trag. in Exc. p.

† Ἐγὼ μὲν οὖν ᾄδοιμι, καὶ λέγοιμί τι A
Σοφὸν, ταράσσων μηδὲν ὧν πόλις νοσεῖ.
82 † Ὅστις δὲ πράσσει πολλὰ, μὴ πράσσειν παρὸν,
Μωρὸς, παρὸν ζῆν ἡδέως ἀπράγμονα.
† ΧΟ. Ἐκ παντὸς ἄν τις πράγματος δισσῶν λόγων
Ἀγῶνα θεῖτ' ἂν, εἰ λέγειν εἴη σοφός.
† ΖΗ. Καὶ πῶς σοφὸν τοῦτ' ἔστιν, εἴ τιν' εὐφυᾶ
Λαβοῦσα τέχνη φῶτ' ἔθηκε χείρονα;
* * * * *

Cantare promtum, dicere est promtum mihi,
Quod juvet, et urbis neutiquam incendat mala.
83 Vitam otiosam qui potest traducere,
Negotium si quærit, haud recte sapit. B
Cho. In utramque partem facile de re qualibet
Disserere, si quis valeat eloquii artibus.
Ze. Sapientiæ quid in arte, quæ recta accipit
Ingenia, sed pejora discendo facit?

435. ex Clem. Alex. Strom. VI. p. 744, 9. ex Antiopa esse monuit Gatakerus A. M. P. X. p. 520. In his pro Τί δεῖτ' ἐν ὄλβῳ· Clementis exhibent Edd. Τί δέοντ' ὄλβῳ μὴ σαφεῖ βεβηκότες· alterum tamen verius arbitror; ne cui vero suspectum sit, ὄλβος μὴ σαφὴς Euripidi idem est ac οὐκ ἀσφαλὴς vel οὐ βέβαιος. μὴ σαφεῖ cum βεβηκότες aptius convenire videbatur.

28, 29. Leguntur ut ex Antiope in Stob. Gesn. p. 38, 17. Grot. p. 23. non, ut hic, duo, sed quinque versus continui; quos omnes etiam Euripidis Editor Barnes. ad Antiopen retulit, v. 49—53. Nec meminerat etiam Gataker. in Antonin. II. 13. tres istorum quinque versuum ex Eurip. Electra petitos v. 294, etc. quod monuit Heathius: leguntur autem illic paulo melius scripti, quam in edita Electra, et prout scribendos vidit amicus Musgravii Emend. in Eurip. p. 174.

82 30, 31. Hoc dramatis fragmentum primum est in Excerptis Stobæi περὶ ἡσυχίας, p. 374. Grot. p. 21. voces, παρὸν ζῆν ἡδέως, hinc transsumsit Apollodorus comicus apud Stob. Floril. p. 153, 13. — Ad sententiam illustrandam hæc et similia dedit Gatakerus in M. Antonin. IV. 24. ad illud Democriti ὀλίγα πρῆσσε, εἰ μέλλεις εὐθυμήσειν· *Qui tranquille volet vivere, nec privatim agat multa, nec publice.* Secundum Euripidem, Τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίῳ, Hippol. v. 785. hic dicitur μωρόν· Sophocli Antig. v. 68. τὸ — Περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα. Musicam artem tractantibus, *qui nihil præter suum negotium agunt*, placuit semper laudabilis ista ἀπραγμοσύνη, præsertim Amphioni: Julianus in Epistola apud Suid. in Ἀμφίων· παρέστι σοι καὶ σχολὴ, καὶ φύσεως ἔχεις εὖ, καὶ φιλοσοφίας ἐρᾷς· quæ tria scribit effecisse Amphiona τῆς παλαιᾶς μουσικῆς εὑρετήν. Amphiona τῆς κιθαρῳδικῆς ποιήσεως inventorem statuit Heraclides apud Plutarch. T. II. p. 1131. F. C

32, 33. Ex Antiope habet Stobæus Gesn. p. 472, 44. Grotii, p. 345. qui ad mentem Scaligeri dedit δισσὸν λόγον, pro δισσῶν λόγων· sed hoc etiam præbet Athen. XV. p. 677. B. distichon excitans ut Euripidis, atque illinc Eustath. in Il. Υ'. p. 1262. v. 51. Grotius iterum in Excerpt. p. 373. et Gataker. Diss. de N. I. S. c. XV. Casaubonus Anim. in Athen. XV. c. 6. "hoc, inquit, vult Eurip. facile esse diserto et facundo viro de quacunque re orationem instituere, aut aiendo aut negando; κατάφασιν et ἀπόφασιν vocat δισσοὺς λόγους." — mihi verba Choro convenire, atque in hac sede apte hærere videbantur.

34, 35. Grotius in Exc. ex Eurip. Antiopa, p. 373. primus eruit ex his Callicles

A † Ἀνὴρ γὰρ ὅστις, εὖ βίον κεκτημένος,
Τὰ μὲν κατ᾽ οἴκους ἀμελίᾳ παρεὶς ἐᾷ,
Μολπαῖσι δ᾽ ἡσθεὶς τοῦτ᾽ ἀεὶ θηρεύεται,
Ἀργὸς μὲν οἴκοις καὶ πόλει γενήσεται,
Φίλοισι δ᾽ οὐδείς· ἡ φύσις γὰρ οἴχεται,
Ὅταν γλυκείας ἡδονῆς ἥσσων τις ᾖ·
* * * * *
* * * *
† Οὐδ᾽ ἐν δίκης βουλαῖσιν ὀρθῶς ἂν λόγον 84

Quicunque, magna copia florens opum,
Domus regendæ deserit custodiam,
Soloque cantu gaudet, et fidium sono,
Non civitati, non domo prodest suæ,
B Non ille amicis: ipsa natura excidit
Ubi quis subactus dat voluptati manus.
[Nec quicquam idonei, frater, aut recte in foro
Dices, bonive consules; sed nec manu 85

ad Socratem in Platonis Gorg. p. 486. A. καί τοι πῶς σοφὸν τοῦτό ἐστιν, ὦ Σώκρατες, ἥτις (εἴ τιν᾽ εὐφυᾶ scribi malui cum Jo. Luzacio) εὐφυᾶ λαβοῦσα τέχνη φῶτα ἔθηκε χείρονα, μήτε αὐτὸν αὑτῷ δυνάμενον βοηθεῖν, μηδ᾽ ἐκσῶσαι ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων, μήτε ἑαυτὸν, μήτε ἄλλον μηδένα. — His versibus olim subjecti perierunt; nec enim dubito quin alia quoque Zethus hic dederit Euripidis, et ex Platonicis hunc forte senarium eruas,

C Μήτ᾽ αὐτὸν αὑτῷ δυνάμενόν γ᾽ ἐπαρκέσαι.

Sed in istis dum εὐφυῆ scribebat, non recordabatur Grotius moris Attici: εὐκλεᾶ· δυσκλεᾶ legerat et in Euripideis: vid. Thomas M. in v. Ὑγιᾶ et Pierson. ad Mœr. p. 375. Ceterum hoc dicto sæpius nituntur verba Calliclis ad Socratem, p. 484. c. d. et p. 485. d. ὑπάρχει τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ, (in senectute etiamnum philosophanti) κἂν πάνυ εὐφυὴς ᾖ, ἀνάνδρῳ γενέσθαι, φεύγοντι τὰ μέσα τῆς πόλεως καὶ τὰς ἀγοράς.

36—41. Hos versus ex Euripidis esse Antiope, et cum sequentibus ad unam pertinuisse scenam sagaciter suspicatus est Gatakerus, p. 510. — Leguntur hi sex velut Euripidis in Stobæo Gesn. p. 209. Grot. p. 133. Eorum quatuor apud Sextum Empir. Ἀντιφ. VI. p. 363. ubi cum nomen etiam omissum esset poëtæ, Menandreos esse, neque absurde, suspicabatur J. A. Fabricius: uno omisso posuit ex Sexto Grotius in Exc. ex Tragicis incertis p. 467. exhibens illic inventam lectionem v. 40. φίλοισι δ᾽ οὐδείς, (quod posui pro οὐδεὶς) ἀλλ᾽ ἄφαντος οἴχεται. quæ properanti videntur excidisse. — In hujus ῥήσεως versum secundum, pro παρειάσει, meum recepi παρεὶς ἐᾷ· tanquam supra satis adfirmatum. — Primum horum versuum sic suis Diphilus comicus interjecit, ut Euripidem urbano simul joco mulierum osorem perstringat apud Athen. VI. p. 247. b. c. *mulieres ille in Tragœdiis,*

στυγεῖ,
Τοὺς δὲ παρασίτους ἠγάπα· λέγει γέ τοι,
Ἀνὴρ γὰρ ὅστις, εὖ βίον κεκτημένος,
Μὴ τοὐλάχιστον τρεῖς ἀσυμβόλους τρέφει,
Ὄλοιτο, νόστου μή ποτ᾽ εἰς πάτραν μολών.
(τύχοι poscere videtur sententia)
B. Πόθεν ἐστὶ ταῦτα, πρὸς θεῶν; A. Τί δέ σοι μέλει
Οὐ γὰρ τὸ δρᾶμα, τὸν δὲ νοῦν σκεψόμεθα.

42—45. Ex his Calliclis Platonici in Gorgia, T. I. p. 486. A. καὶ οὔτ᾽ ἂν δίκης βουλαῖσι προθεῖο ἂν ὀρθῶς λόγον, οὔτ᾽ εἰκὸς καὶ πιθανὸν ἂν λάβοις, οὔθ᾽ ὑπὲρ ἄλλου νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιο· speciem quam-

Προθεῖο πιθανὸν, οὔτ' ἂν ἀσπίδος ποτὲ A
Κύτει γ' ὁμιλήσειας, οὔτ' ἄλλων ὕπερ
Νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό τι.
* * * *
* * * *
* * * *
† * * * ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ·

Clypeo vibrato rem juvabis publicam:]
Non alta capias mœnia, aut pro innoxii
Salute calida capere consilia audeas.
* * Audi me igitur; hos cantus leves

dam versuum efformavit G. Canterus N. L. VII. c. xxvii. hiantes aliquot senarios Grotius in Excerpt. ex Eurip. p. 373. instructus Olympiodori in Gorgiam Platonis
85 commentario; ubi hæc leguntur scripta: καὶ οὔτ' ἂν δίκης βουλαῖσι] Ὁ Εὐριπίδης εἶπεν καὶ οὐκ ἂν ἀσπίδος κύτει προσομιλήσεις. οὗτος δέ φησι, δίκαις σχολάζει, ὦ Σώκρατες. ultima sic potius scripsisse videtur Olympiod. οὔτ' ἂν δίκαις σχολάσαις, ὦ Σώκρατες. Quæ Grotius dedit ut Euripidea, hoc modo corrigenda censuit Gatakerus A. M. P. c. x. p. 510.

Οὔτ' ἐν δίκης βουλαῖσιν ὀρθὸν ἄν ποτε
Λόγον προθεῖ' ἢ πιθανόν· οὔτ' ἐν ἀσπίδος
Κύτει ὁμιλήσας ἂν ὀρθώσαις στρατόν·
Οὐ τεῖχος ἂν λάβοις δή· οὔτ' ἄλλων ὑπὲρ
Νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό τι.

Horum versuum secundo cur posuerit προθεῖ' ἢ π. non exputo: sequentia sic dederat Grotius, ἂν ὀρθώσῃς στρατόν Οὐ τεῖχος ἂν λάβοις σὺ, οὔτ', &c. Græce quidem dicitur ὀρθῶσαι πόλιν· πατρίδα· sed quæro quis dixerit ὀρθῶσαι στρατόν; *Urbem* vero *capere* nemo mihi facile persuadebit dici posse τεῖχος λαβεῖν. Sed ut vel maxime Græca sint ista, qua tandem auctoritate vel quibus ista verbis nituntur Platonis? Οὐ τεῖχος ἂν λάβοις effinxit Grotius ex Platonicis, οὔτ' εἰκὸς — ἂν λάβοις· quæ sunt interpretantis Euripidea Calliclis: Antiphontis est, p. 115, 8. κἂν ὁτιοῦν εἰκὸς παραλάβητε. — His itaque rejectis, quinque versus in quatuor contraxi; nihilque in his dedisse videor, quod Euripidem dedeceat, quodque non possit adfirmari similibus tragici dictis. Ἀσπίδος κύτει ὁμιλῆσαι est Thucydideum πολέμῳ ὁμιλεῖν ex Lib. VI. c. lxx. Neque huic flexus optativus ὁμιλήσειας in versu displicebit Euripidis, qui quidem in Euripideis legere se meminerit τέρψειας· πείσειας· B
πράξειας· γήμειας· φράσειας· κρύψειας· Med. v. 1132. Alc. 716. Androm. 463. Iphig. in Aul. v. 464. in Taur. 506. 1025.

46. ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ, &c.] Hæc quidem ausim Euripidea præstare, nonnihil emendatius nunc scripta, quam ante: Plato suum Calliclem ista facit dicentem, p. 486. c. ἀλλ' ὦ 'γαθὲ, ἐμοὶ πείθου, παῦσαι δ' ἐλέγχων, πραγμάτων δ' εὐμουσίαν ἄσκει, καὶ ἄσκει ὁπόθεν δόξεις φρονεῖν, ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς, εἴτε ληρήματα χρὴ φάναι εἶναι, εἴτε φλυαρίας, Ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις. conf. Dion. Chrys. finis Orat. LXXIII. In Platonis Gorgiam hæc præbet Olympiodorus: ὁ Ζῆθος, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἔλεγεν αὐτῷ, ὅτι ῥίψον τὴν λύραν καὶ κέχρησο ὅπλοις. et paulo post ad ista, Πραγμάτων δ' εὐμουσίαν] Ἐκεῖνος εἶπε τῷ Ἀμφίονι, ὅτι πολέμων δὲ εὐμουσίαν ἄσκει· οὗτος δέ φησι, πραγμάτων. ad ultima, Ἐξ ὧν κε- C
νοῖσιν] Παῦσαι τούτων, ἐξ ὧν ἐν κενοῖς καὶ ματαίοις κατοικήσεις οἴκοις· οὐδὲν γὰρ ἐκ τούτων κερδανεῖς. harum notarum prima hujus partis sensum tantum exhibere videtur: hinc tamen Heinsius effinxit in Horat. p. 55.

ῥίψον λύραν
Κέχρησο δ' ὅπλοισι, πολέμων δ' εὐμουσίαν
Ἄσκει.

mihi venerant in mentem velut Euripide non indigni senarii:

Ῥίψον λύραν, Ἀμφίων, ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ,
Κέχρησ' ὅπλοισι, πολεμίων δ' εὐμουσίαν
Ἄσκει.

Sed ob eam, quam dicebam rationem, his omissis, Grotio posita recepi; nisi quod,

A Παῦσαι δ' ἀοιδῶν πολεμίων δ' εὐμουσίαν 86
Ἄσκει· τοιαῦτ' ἄειδε, καὶ δόξεις φρονεῖν,
Σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίοις ἐπιστατῶν
Ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς σοφίσματα,
Ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις.

Omitte, teque ad Martis exerce sonum. 87
Ut judiceris sapere, quæ dico cane:
Fodias, aresque, pecora fac pascas tua:
Oblectet alios iste nugarum labor,
Per quas inani tibi sit habitandum domo.

B

CAPUT IX. 88

DE RHESO DRAMATE.

In Rheso dramate nihil adeo legi de meteoris. De auctore dubitatum. Ex prologo perdito XI versus proferuntur, a Junone tragica pronunciati, Minervam alloquente. Prologum fuisse conditum ad exemplum Sophocleum. Hinc multum diversos Euripidis prologos, comico jure notatos. De Rhesi auctore doctorum hominum judicia. Illud drama perpaucis veterum citatum. Euripidæ varii. Rhesum scribi potuisse a tragici fratris filio. Certe non Sophoclis tantum, sed et indignum Euripidis esse persona. Euripidis abesse τὸ τραγικὸν, τὸ γνωμικὸν, τὸ ἀκριβὲς, τὸ γλαφυρὸν, τὸ ἐκλέγειν κοινὰ καὶ δημώδη. Verba inesse de rarissimis permulta, qualibus abstinet Euripides.

C Quo capite physica quædam Euripidis attigi, miretur forsan aliquis, Rhesi nullam a me factam fuisse mentionem, qui quidem

rejectis vocibus Ἄρειος, πραγμάτων· pro πολέμων Olympiodori, scripserim πολεμίων δ' εὐμουσίαν Ἄσκει· nempe τῶν πολεμικῶν πραγμάτων, quæ, ut notum est ex T. H. ad Lucian. T. I. p. 379. P. W. ad Diodor. I. p. 64. Abresch. Diluc. Thucyd. πολέμια vocabant. — Παῦσαι δ' ἀοιδῶν scribatur, an Παῦσαι δ' ἀείδων, utrumvis ex Euripide poterit adfirmari: ad prius respondet Horatianum, *desine mollium Tandem querelarum:* hoc idcirco prætuli, quia paulo post sequitur, τοιαῦτ' ἄειδε· sed neque in Euripide multum valet ista ratio. — Primum illud — ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ· est certe Euripideum, totidem literis in fine versuum scriptum in ejus Heraclid. 175. Helen. 322. Soph. Œd. in Col. v. 1437. μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ. Eurip. Bacch. v. 305. ἀλλ' ἐμοὶ, Πενθεῦ, πιθοῦ. hic nomen sua sede collocatur, quod ne in istis quidem, Ἀμφίων, ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ, aliena poneretur: — Quæ v. 49. post Ἄσκει sequuntur, duo etiam sequentes versus commodum servaverat Stobæus Gesn. p. 369. 33. Grot. p. 217. cum prioribus sic jungenda vidit Gatakerus. In versu 49.

Σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίων ἐπιστατῶν·

ad evitanda ὁμοιοτέλευτα, quod suspicor Euripidem dedisse, restitui, ποιμνίοις. utrumque usitatum est: hoc Sophoclis Œd. T. v. 1038. ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν. — cum his conf. Alciphronis Lib. III. Ep. xiv. Versum ultimum Stobæanis jam adjecerat Grotius, a Platone et Dione subministratum.

in argumento Rhesi dramatis ista legere se meminerit: τὸ δὲ δρᾶμα A ἔνιοι νόθον ὑπενόησαν, ὡς οὐκ ὂν Εὐριπίδου· τὸν γὰρ Σοφόκλειον μᾶλλον ὑποφαίνει (scribendum ὑποφαίνειν) χαρακτῆρα· ἐν μέντοι ταῖς διδασκαλίαις ὡς γνήσιον ἐπιγέγραπται, καὶ ἡ περὶ τὰ μετάρσια δὲ ἐν αὐτῷ πολυπραγμοσύνη τὸν Εὐριπίδην ὁμολογεῖ. Sed mirari desinet, ubi cognoverit, in dramate Rhesi superstite, cui præfiguntur ista, nihil reperiri quod illuc referri potuerit, nisi forsan unum illud, quo Trojani vigiles, qui Chorum conficiunt, Pleiadum sideris jam apparentis, et Aquilæ medium cœli tenentis, meminere v. 523.

> Τίνος ἁ φυλακά, τίς ἀμείβει
> Τὰν ἐμάν; πρῶτα
> Δύεται σημεῖα· καὶ ἑπτάποροι
> Πλειάδες αἰθέριαι B
> Μέσα δ' αἰετὸς οὐρανοῦ ποτᾶται.

98 quibus tragicus Homerica quodammodo expressit ex Iliad. K'. v. 251.

> ἐγγύθι δ' ἠώς·
> Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε· παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ
> Τῶν δύο μοιράων.

ista autem ex Rheso, quæ recte cepit clar. amicus Musgravii, p. 145. velut ab astronomiæ peritissimo poëta scripta Jos. Scaliger admiratur in Prolegom. ad Manilium, p. 6. et 7. ubi, præter cetera, *Auctor*, inquit, *Rhesi vetustissimus scribit Vergilias eminere supra finitorem Aquila culminante.* Qui Rhesum Euripidis esse tragœdiam cum Scaligero negat, Sam. Petitus Scaligeri tamen super hoc loco observata conatus est labefactare C Miscell. III. c. xxii. — Ab hoc uno loco si discedas, nulla hoc in dramate deprehendetur περὶ τὰ μετάρσια πολυπραγμοσύνη· neque ista pauca videntur hac potuisse nota designari, tanquam quæ censeri deberent Euripidem χαρακτηρίζειν quum contra minus accurate de sideribus loquatur Euripides; hoc monuit Scaliger ibidem, et Castig. in Catull. p. 92.

Si hujus nominis drama scripsit Euripides Mnesarchides, posset quis suspicari, ex istius argumento sumta, quæ supra posui;

A prout Scaliger putabat, de duobus argumentis, quæ Sophoclis præfiguntur Philoctetæ, alterum, versibus scriptum senariis, non istius esse dramatis, sed alterius cognominis sive Æschyli seu Euripidis; nam ad istud argumentum hæc sua manu scripsit vir summus in exemplari edito Bibl. Leidensis: *ἔστιν ὑπόθεσις οὐ τοῦ παρόντος δράματος, ἀλλὰ τοῦ ἐπωνύμου, ἢ τοῦ Αἰσχύλου ἢ τοῦ Εὐριπίδου· ἀμφότεροι γὰρ Φιλοκτήτην δρᾶμα ἐδίδαξαν.*

Sed Rhesi drama superstes cujuscunque sit auctoris, videtur ad nos imperfectum pervenisse. Ex ejus prologo, qua parte deficit, versus aliquot, atque adeo dramatis initium, quod huc usque latuit in tenebris, hic in lucem proferam. Verbis ex argumento vulgato paulo ante descriptis, in Euripidis Codice MS.
B Florentino, quem Is. Vossius adhibuit, hæc proxima subjunguntur, ex libello descripta Leidensis Bibliothecæ: *Πρόλογοι δὲ διττοὶ φέρονται. ὁ γοῦν δικαίαν ἐπιτιθεὶς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ῥήσου γράφει κατὰ λέξιν οὕτως,*

Νῦν εὐσέληνον φέγγος ἡ διφρήλατος

Καὶ ἐν ἐνίοις δὲ τῶν ἀντιγράφων ἕτερός τις φέρεται πρόλογος, πεζὸς πάνυ, καὶ οὐ πρέπων Εὐριπίδῃ. καὶ τάχα ἄν τινες τῶν ὑποκριτῶν διεσκευακότες εἶεν αὐτόν. ἔχει δὲ οὕτως. Sequuntur tum undecim senarii, partim Is. Vossii, meo partim arbitratu sic leviter emendandi:

C * *Ὦ, τοῦ μεγίστου Ζηνὸς ἄλκιμον τέκος,*
Παλλὰς, παρῶμεν· οὐκ ἐχρῆν ἡμᾶς ἔτι
Μέλλειν Ἀχαιῶν ὠφελεῖν στρατεύματα.
Νῦν γὰρ κακῶς πράσσουσιν ἐν μάχῃ δορὸς,
Λόγχῃ βιαίᾳ γ' Ἕκτορος στροβούμενοι.
Ἐμοὶ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἄλγιον βάρος,
Ἐξ οὗ γ' ἔκρινε Κύπριν Ἀλέξανδρος θεὰν
Κάλλει προήκειν τῆς ἐμῆς εὐμορφίας,

* In his versibus, quæ Codicis Florentini contextus minus sincera dabat, erant in margine melius scripta. Sed v. 4. pro *μακῇ δορὸς*, quæ Codicis erat lectio, ponere malui, *ἐν μάχῃ δορὸς* (ut in Eurip. Cycl. v. 5. et apud Stobæum, p. 240. 17.) quæ cum Is. Vossio, *ἐν ἀκμῇ δορός*.—V. 5. vocem *βιαίας* in *βιαίᾳ γ'* immutavi; et prout oportebat sic scripta, v. 7. *ἔκρινε Κύπριν Ἀλέξανδρον θεάν*. Versum 9. sic Codex præferebat: *καὶ σῆς Ἀθηνὰ, φίλτατ' ἐμοί θ' ἰῶν·* Is. Voss. emendabat: *Καὶ σῆς, Ἀθηνᾶ, φιλτάτη ἐμοὶ θεῶν.* turpis hiatus facile monstrabat formam legitimam *φιλτάτης*.

Καὶ σῆς, Ἀθάνα, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
Εἰ μὴ κατασκαφεῖσαν ὄψομαι πόλιν
Πριάμου, βίᾳ πρόῤῥιζον ἐκτετριμμένην.

Re minus considerata his versibus Is. Vossius subscripserat: *sunt autem hæc verba Ulyssis.* Imo vero sunt sine ulla dubitatione verba Junonis in scenam prodeuntis, Minervam, quam adloquebatur Trojanis non minus iniquam, ad auxilium Argivis suis ferendum graviter cohortantis, nocte istum diem sequuta, quo Græcos Hector maxima clade affecerat: hujus ubi meminit Homerus Il. Κ'. (v. 48—52.) in ista quidem parte carminis, quam Δολωνοφονίαν καὶ Ῥῆσον inscripsere, hujus dramatis argumento præcipuo, Junonis nullam fecit mentionem, sed ejus Scholiastes in Il. Κ'. v. 435. de Rheso agens, δείσασα, inquit, Ἥρα περὶ τῶν B
Ἑλλήνων Ἀθηνᾶν ἐπὶ τὴν τούτου διαφθορὰν πέμπει. illic etiam oraculo significatum scribit Rheso, invictum fore, ἐὰν οἱ ἵπποι αὐτοῦ τοῦ Σκαμάνδρου πίωσι, καὶ τῆς αὐτόθι νομῆς γεύσωνται. sed qua nocte venerat (αὐτονυχεὶ, inquit Eustathius) in castra Trojana, Rhesi tentoria *multa cæde cruentus* vastavit Diomedes, ejusque equos albicantes avertit in Græcorum castra,

priusquam
Pabula gustassent Trojæ, Xanthumque, bibissent;

91 Virg. Æn. I. v. 476. qui de Diomede et Ulysse Homero narrata in par illud amabile Nisum et Euryalum, artifice manu disposita, C
transtulit.

Et, ne quis dubitet, tragœdiæ non optimæ pater, hac etiam in re, sicut in multis, verbis tamen potius, quam rerum apta dispositione, Homerum sequutus, Minervam fecit Ulyssi et Diomedi benignam adjutricem in Rheso contrucidando. Nam cum, interfecto speculatore Dolone contentus, in castra sua retrocedere cuperet Ulysses, adparet ex improviso Minerva, quidque facto opus esset amicos admonet. Ut Homeri Ulysses

ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης,

Il. Β'. v. 182. et Tydides in Dolonia, Il. Κ'. v. 512.; sic Ulysses tragici Deam suam agnovit tutelarem Rhesi, v. 604.

A Δέσποιν' Ἀθάνα, φθέγματος γὰρ ᾐσθόμην
Τοῦ σοῦ συνήθη γῆρυν· ἐν πόνοισι γὰρ
Παροῦσ' ἀμύνεις τοῖς ἐμοῖς ἀεί ποτε.

quæ partim ex Homereis, v. 278. ἥτε μοι αἰεὶ Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, expressa sunt: sed cum his, et supra positis ex Flor. Cod. comparet mihi quis ex Ajace Sophoclis ejusdem Ulyssis simillima, v. 14.

Ὦ φθέγγμ' Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
Ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως
Φώνημ' ἀκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενί.

In his imitatorem Homeri agnovit Eustathius, qui Rhesi tra-
B gœdiam non memorat in suis ad Homerum commentariis. Ut in Rheso Juno, sic in Ajace Sophoclis prima prodibat in theatrum Minerva, nec pro more Euripidis sola, sed Ulyssem adloquens, qui tentorium Ajacis adstabat speculator. Ad illud initium Rhesi,

Ὦ, τοῦ μεγίστου Ζηνὸς ἄλκιμον τέκος,
Παλλάς,

exigantur primi versus dramatum Sophoclis; Electræ,

Ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ 92
Ἀγαμέμνονος παῖ.

C Œdipodis Tyranni,

Ὦ τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,

Œdipodis in Colono,

Τέκνον τυφλοῦ γέροντος, Ἀντιγόνη,

Antigones,

Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα.

Quisquis demum Rhesi drama scripserit, istius prologi conditor hac in parte non Euripidis morem, sed Sophoclis expressit artificium, qui, quantum apta valeret fabulæ dispositione præ Euripide, dramatum quoque suorum prologis demonstravit. Sopho-

cleis, aut huic etiam Rhesi prologo, nihil simile deprehendetur in viginti qui supersunt prologis Euripideis.

In his Euripidis prologis, versibus elegantissimis, et sæpe magna cum cura *κατεῤῥινημένοις*, sed ad Homeream tamen Sophoclis majestatem neutiquam æquiparandis, totum dramatis argumentum, ea interdum enarrantur, quæ omnem ex ultima demum parte capiendam auditoribus intervertant voluptatem.

Sæpe nimis sunt verbosi; quique primus in scenam prodit solus verba facit, nec raro *γενεαλογεῖ*. Plus æquo mordax, justam tamen in Euripidis prologos meo quidem judicio censuram exercuit Aristophanes, acerbe *διαβάλλων τὴν ὁμοειδείαν τῶν εἰσβολῶν τῶν δραμάτων*, in Ranis v. 1230.—ad v. 1277. hoc vix uno potuit exemplo refelli,

Ἵν' οὗτος οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.

Tanquam in prologis *ἡδέως ἀπαγγέλλων τὰ γένη* ridetur in Acharn. v. 47, &c.

Sed undecim isti versus ex Rhesi prologo sic sunt facti, ut ipsa verborum *σύνθεσις* ex Sophocleis potius videatur quam ex Euripideis expressa: mirorque adeo grammatici Græci judicium, cui πρόλογος iste videbatur *πεζὸς πάνυ, καὶ οὐ πρέπων Εὐριπίδῃ*. nec multum vereor, ne illius hac in parte judicium ab elegantiarum veterum doctis spectatoribus meo anteponatur. Ista naturæ congrua simplex oratio, *σεμνὴ καὶ εὐεπέστατα ἔχουσα μεγαλοπρέπεια*, ne Sophocle quidem est indigna, et, si ad paucos istos versus Rhesi totum drama, quod legimus, responderet, suspicaremur cum Scaligero Sophoclem Rhesi dramatis esse auctorem.

Sophoclem tamen, nec mirum, dubitanter nominat Scaliger, sed Euripidem fabulam scripsisse confidenter negat Prolegom. ad Manil. p. 7. ubi *auctor* inquit *Rhesi Tragœdiæ vetustissimus, qui sine dubio non est Euripides*:—Comment. in Culicem, p. 31. *auctor Trag. Rhesi, non enim est Euripides.* et habuit vir summus huic suæ sententiæ suffragatores, Flor. Christianum, Dan. Heinsium, Andream Schottum, et Sam. Petitum; hic, satis absurdam de Aristarcho tanquam auctore suspicionem suam exhibens, docte tamen Sophocli fabulam abjudicat et Euripidi, utiturque

A in eam rem argumentis minime contemnendis Miscell. III. c. xxii.

Euripidis editorem clarissimum non sane miror ista scribentem in Rhesi v. 427. "si qua mihi in his rebus perspicacitas, "non modo Sophoclei characteris omnino nihil sapit, sed totum "penitus Euripidem ad vivum exprimit. Hoc centum plus in-"stantiis possem probare." Sic ex cathedra poterat S. T. B. Barnesius probabiliter loqui, et, nemine contradicente, si liberet, Ῥησίζειν. scripto mandata verba duntaxat videntur et neminem movent.

Illud sæpe miratus, tam pauca ex Rhesi dramate veteribus, Euripidea libenter adhibentibus, excitata, tandem animadvertisse B mihi videor, hoc drama veterum perpaucis fuisse lectum. Illinc sumtos quinquaginta minimum versus, aut integros, aut leviter ad suam in scribendis versibus infantiam accommodatos, incertus auctor inseruit tragœdiæ suæ Χριστοῦ πάσχοντος. In Jo. Tzetzæ (Chiliad. IV. v. 965, &c.) ἱστορίᾳ περὶ Ῥήσου κατὰ Εὐριπίδην duo leguntur senarii qui sunt in Rheso v. 506, 507. — Ex Rheso quoque voces in Lexicon suum tragicum receperat Didymus; hinc præbet Hesychius, Γοργωπὸν ἕδραν, sumtum ex Rhesi v. 7. * vidit A. Heringa, Observ. p. 212. Κερόδετα τόξα, ex v. 34. E. Spanhem. in Callim. H. Apoll. v. 33. Ὕπαφρον, ex v. 706. P. Wesseling. Probab. p. 47. Ἐδέννασεν, ex v. 922. et 947. (ubi scripserat, opinor:

C Μάτην ἄρ' ἡμᾶς Θρήκιος † τροχηλάτης 94
Ἐδέννασ', Ἕκτορ·)

Πολυπτύσας, Homericum, ex v. 741. Προταινί, ex v. 519. et ex proxi-

* Versui 7. Λῦσον βλεφάρων γοργωπὸν ἕδραν· hic præmittitur in Cod. Flor.

Ὄρθου κεφαλὴν πῆχυν ἐρείσας.

dignus qui restituatur in sede, qua excidit. Paulo post ex eodem Cod. scribendum:

Τίς δή; ἦ φίλιος φθόγγος; τίς ἀνήρ;
Τί τὸ σῆμα; θρόει.

† Vulgatam, Θρήκιος στρατηλάτης sic corrigo: viditque Portus aurigam fuisse Rhesi, quod liquet ex v. 767. 777. 800, &c. Speciem vulgatæ voci Barnesius conciliavit; et apud Homerum excitat Apollo cognatum Rhesi Θρηκῶν βουληφόρον Ἱπποκόωντα· Il. K'. 518. sed in tragœdia famulus fuit auriga Rhesi; nec nominatur propterea. Poëtis Latinis dictus *agitator equorum*, his poëtis est διφρηλάτης, ἁρματηλάτης et τροχηλάτης. Eurip. Phœn. v. 39. Λαΐου τροχηλάτης· in hujus Trossin v. 444. ubi recte scriptum, Δαναϊδῶν στρατηλάτα· Codex Flor. exhibet ἀρχηγέτα.

mo versu 520. Ἔγειρτί, nam ubi vulgatur Ἐγείργει, γρηγορεῖ, scriben- A
dum videtur, Ἔγερτί, ἐγρηγόρως. hæc forma vulgaris, Homericum
est ἐγρηγορτί, in Il. K'. v. 182. illud in loco Rhesi legitur, et sensu
nonnihil diverso in Soph. Antig. v. 419. — Ubi testis laudari po-
tuerat Herodotus I. c. clxxiii. laudatur Εὐριπίδης ἐν Ῥήσῳ Eustathio
in Dionysii Perieg. v. 270. respicienti versum Rhesi 29, 30. ubi
pro τὸν eleganter γόνον corrigebat Jo. noster Piersonus:

Τίς δ' εἶσ' ἐπὶ Πανθοΐδαν, ἢ γόνον
Εὐρώπας, Λυκίων ἀγὸν ἀνδρῶν.

*Quis huc arcesset Polydamanta Panthi f. aut filium Europæ Sar-
pedona?* Idem ille Piersonus in Verisim. I. c. vi. p. 82. alium
Rhesi locum emaculavit ex Etymologico MS. curatius elimatum
Toupio Emend. in Suid. II. p. 21. In edito etiam Etymologico B
memoratur Εὐριπίδης Ῥήσῳ· et, velut Euripidis, Rhesi versus 211
adhibetur a Mario Victorino Artis Grammat. Lib. I. Quantum
recordor unicum tantum ex Rheso dictum in Excerpta sua Sto-
bæus retulit, p. 360, 7. versum nempe 105. cum tribus sequen-
tibus.

Tametsi non sit Euripidis istius nobilissimi drama, potuit ut
Euripidis adhiberi, siquidem jam olim inter Euripidea locum re-
pererit. Etiam florente republica Attica cognomines aliquot
nobis innotuere; Euripides notatus Aristophani Eccles. v. 821.
quem rempublicam gessisse vidit St. Bergler. Euripides comicis
irrisus recentioribus Anaxandridæ et Ephippo apud Athen. XI. C
p. 482. c. d. Duo quoque tragici poëtæ, alter antiquior nostro;
alter ipsius, Suida teste, ἀδελφιδοῦς. Secundum eumdem Suidam
Noster filium etiam habuit sibi cognominem: hic Euripides, ut
puto, post patris obitum, dramata paterna Iphigeniam in Aulide,
Alcmæona, Bacchas, Liberalibus urbanis in certamen detulit, et
quintæ, ut suspicor, victoriæ honorem paterno nomini compara-
95 vit: hoc partim nititur fide veterum criticorum in Schol. ad
Aristoph. Ran. v. 67. αἱ Διδασκαλίαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου,
τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμωνύμως ἐν ἄστει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκ-
μαίωνα, Βάκχας. Bacchas præ ceteris, Luciano quoque judice T.
III. p. 114. βιβλίον κάλλιστον, perplacuisse suspicor Atheniensibus,

c drama designatum Suidæ, ubi Euripides Mnesarchi F. a honoratus dicitur victoria μετὰ τελευτὴν, ἐπιδειξαμένου τὸ δρᾶ- ἀδελφιδοῦ αὐτοῦ Εὐριπίδου. Euripidis cognominis fuisse sus- ır Heathius in Eurip. p. 83. quæ profert ex Eurip. Iphig. ıus. Huic cognomini fratris filio, velut auctori tragico, Suidas attribuit dramata, Oresten, Medeam, Polyxenam: t *Rhesum illi tribuerim*, inquit Mart. Anton. Delrio Prole- in Senecæ Trag. p. 22. Quæ non sanequam absurda est :io: nec enim tum longe quærendum, cur alterius Euripidis ati inter nobiliora locus fuerit concessus.

ıidquid hujus sit, id mihi quidem et cum aliis et cum erudi- o Jacobo Hardionio jam ab aliquot annis (olim aliter sen- n, re nondum satis explorata) visum fuit manifestum, Rhesi a nec Euripidis esse, neque Sophoclis. Sophoclea quidem t, non pauca; loquendi quoque formulæ ab Æschylo et ıide transsumtæ; sed, ab Æschyleis diversissimum, drama ıiversum non Sophocle tantum sed et indignum arbitror ıidis persona. Horum ingenia qui cognoverint mecum ır fatebuntur ab utriusque ingenio alienissima huic fabulæ lineamenta. Verum sic hoc genus natura comparatum t, quos in multis similes facile tanquam diversos dignoscas, alter tamen demonstres dissentienti.

æter prologum, de quo ante dictum fuit, tota œconomia æ variis casibus implicitæ abhorret a more fingendi Euripi- Qua parte semper habitus fuit ab antiquis criticis Euri- admirabilis, nihil est in hoc dramate, quod spectatoribus is videri potuerit miserabile atque adeo dignum tragica ıtate. Euripidæ proprium in omnibus tragœdiis, πολὺ τὸ ιῶν hinc abest, ubi more potius Sophocleo hic illic brevissi- quædam interseruntur, aptæ pleræque sententiæ. Nullum Euripidis drama, in quo Chorus non admisceat ab actione lam remota, aut non attingat historias, quæ spectatoribus ı Atticis videri debuerunt tenebricosæ: ad Eurip. Phœn. 96 ı26. quædam prostant ea de re scripta: nihil in Rheso ıus

medios intercinit actus, A
Quod non proposito conducat et hæreat apte;

ubique contra, oratione, nisi vitiata sit a librariis, intellectu facillima, in Rheso, et multo quidem constantius quam debuerat,

Actoris partes chorus officiumque virile
Defendit.

Rhesi quidem conditor Sophocleæ Sirenis dulcedinem studuit, et Euripidis repræsentare τὸ ἀκριβὲς καὶ γλαφυρὸν, sed ab utriusque virtutibus, inprimis a verborum utrique propria συνθέσει, abfuit quam longissime. Dionysio Halic. judice solus inter tragicos usus est Euripides τῇ γλαφυρᾷ καὶ ἀνθηρᾷ συνθέσει. illa secundum Dionys. T. II. p. 46. et 47. εὔφωνά τε βούλεται εἶναι πάντα [τὰ] ὀνόματα καὶ λεῖα καὶ μαλακὰ καὶ παρθενωπά· τραχείαις δὲ συλλαβαῖς καὶ ἀν- B
τιτύποις ἀπέχθεταί που· τὸ δὲ θρασὺ πᾶν καὶ παρακεκινδυνευμένον καὶ δι' εὐλαβείας ἔχει. ad hanc normam qui cum Euripideis Rhesum comparabit, diversi patris filiolum fatebitur. — Aristot. Rhetor. III. p. 120. 4. ubi artem, ne offendat auditorem, in dicendo occultandam præcipit, κλέπτεται δ' εὖ, inquit, ἐάν τις ἐκ τῆς εἰωθυίας διαλέκτου ἐκλέγων συντιθῇ, ὅπερ Εὐριπίδης ποιεῖ, καὶ ὑπέδειξε πρῶτος.

Recedens ab Homerica Sophoclis et Æschyli præsertim magniloquentia, vocibus poëticis, quantum fieri poterat, evitatis, ex usitatis in sermone Atheniensium quotidiano selegit optimas et elegantissimas, atque his orationem suam artificio latente con- C
texuit: usus Euripides κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι, (natura minime μεγαλοφυὴς ὢν) quantam tamen suis versibus vim indiderit διὰ μόνου τοῦ συνθεῖναι καὶ ἁρμόσαι ταῦτα, docet Longinus π. ῾Υ. xxxix. 3, &c. xv. 6.

In tot millibus Euripidæ senariis, perpauca verba reperientur, quæ harum rerum gnaris, poëtis censeri queant solis usitatæ, aut illiteratis istius ævi Atticis incognitæ; quales Homericas fuisse plurimas, tum aliunde satis noveramus, tum demonstrat comici Stratonis locus perinsignis apud Athen. IX. p. 382. et 383. Istiusmodi λέξεις, vulgo inusitatæ, plures in uno Rhesi dramate reperiuntur, quam in undeviginti tragœdiis Euripidæ, perditarumque reliquiis omnibus. Euripidi quidem inusitatæ, sive

:lese λέξεις seu Æschyli, hic a me longe plurimæ desig-
ossent: de multis ex Rheso, quæ sunt ad manum, paucas
um, quibus, me judice, sic nunquam fuisset usurus Euripi- 97
out illas adhibuit Rhesi poëta: V. 177. Τίν' οὖν 'Αχαιῶν ζῶντ'
λεις θέλεις; V. 505. — κακῷ δὲ μερμέρῳ παλαιόμεν. V. 625. πολε-
ιθλωκότων. V. 772. "Ηκουσα. V. 922. ἰδέννασιν, et v. 948. V. 813.
ἐ γ', ἢ καρανιστὴς μόρος. V. 741. Θρῆξιν πένθος πολυπεύσας· quæ
post male repetita legi vidit amicus Musgravii. V. 519. χρὴ
τάξειαν Φρουρὰν ἐγερεῖ. *Noctis caliginem* lecta voce sæpe
ɛt Euripides εὐφρόνην· semel aut bis ὄρφνην. Rhesi conditor
φναν ἐν ὄρφνῃ δι' ὄρφνας· singula posuit plus semel repetita.
vero, quæ dantur plurima, nunc non attingere statueram.
ι pleraque nemo miraretur, in Sophoclis si sparsa legeren-
agœdiis. Hic vocabulorum fuisse fertur novator: sed
prorsus verba procudere, nisi a sono quædam ficta, ne
ro quidem licuit: potuit et obsolefacta Sophocles in usum
re; et sæpius usu cognitis novam quamdam indidit signi-
i vim, qua parte summus tragicus habuit in Herodoto se
n imitatorem.

CAPUT X.

DE RHESO INCERTI DRAMATE.

so dramate brevis disputatio. Legem Sophocli servatam hic ubique violari. Hec-
qualem pinxerit poëta. Totum tum enarratur drama, ut liqueat neutri convenire.
Flor. vulgatis meliores excitantur lectiones. Dolon Eumedides. Hominis ven-
ommentum. Tertius in hoc dramate miles gloriosus Rhesus: huic amata Argan-
. Equos tantum Rhesi Diomedem et Ulyssem, tum primum equitantes, in castra
vertisse. Ocius ventis nihil Homero fingi; equos veloces tantum ἱππείμους. In
) veteri dictos videri πνοαῖς ἀνέμων θέοντας. Hectori tribui responsa frigida ad ac-
ones aurigæ Thracis. Superstitiosus Nicias δυσειόνιστος. 'Ενδοιάζεσθαι, dubitare.
ι in ultimo dramate minus probabilis oratio. "Ετερον de malo. ἕτερος δαίμων. mala
: ῥᾶστα φέρειν.

ESI drama neutri equidem, sed, si alterutri tribuendum esset,
ius tamen Euripidi tribuerem quam Sophocli, a cujus in-

ec mea de Rheso quæque leguntur nono, prout hic vulgantur, ante scripta sunt, quam legissem Jacobi Har- dionii de hoc Dramate Dissertationem,

[illegible] quam legitimo disponentis, œco- A
[illegible] ἀνακόλουθητος, planissime abhorret.
[illegible] jam indicavit turpissima hujus
[illegible] neque Euripides admisisset, εἰ καὶ (τὰ
[illegible] scribit Aristoteles de Poët. c. XIII. p. 237.
[illegible] dedecent Sophoclem. Hic præterea,
[illegible] Homereæ, quales tragœdia requirebat,
[illegible] ἐπιεικεῖς repræsentavit, οἵους δεῖ εἶναι. Hæc
[illegible] Doctore sæpius in eodem libello inculcata lex
[illegible] 27. 229. 12.) turpiter ab auctore Rhesi

[illegible] præcipuum dramatis heroa, suis nobis colori-
[illegible] quem Sophocles sic fecisset loquentem, *ut fluere* B
[illegible] *sutura* viderentur; sed, absurde meo judicio, ut
[illegible] *pectore* militem, *qui nil nisi prælia* nosset, cu-
[illegible] inconsideratam confutare debuerint et Æneas,
et qui pro castris excubabant vigiles. Habuit in Ænea quem
[illegible]: ex antiquis Philostratus in Heroicis, p. 723. ἐκάλουν
οἱ Ἀχαιοὶ τὸν μὲν Ἕκτορα χεῖρα τῶν Τρώων, τὸν δὲ Αἰνείαν, νοῦν. Fueritque
Trojanorum fortissimus Hector θρασύς, manu melior, quam con-
silio, Hectora tamen dedecent quæ tragicus ipsum facit dicen-
tem: quasque dat Æneæ partes, rectius, ut apud Homerum,
sustinuisset Polydamas,

Πανθοΐδης· ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω C
Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα.

Il. Σ. 250. Hujus æqualis providentissimi, atque eo nonnunquam timidi, consiliis sæpe reluctatus, interdum utiliter se præbuit Hector Homeri morigerum. Ἕκτωρ [ὤνατο] Πολυδάμαντος, ubi scribit Ælianus V. H. XII. c. XXV. nonnulla notarunt Kuhn. et Perizonius. — Initio Rhesi vigiles, ne noceat officio defuisse,

dans les Memoires de Litterature de l'Acad. Royale des Inscriptions et B. L. T. X. p. 323—337. Tragici peccata notat vir egregius, p. 329. et seqq. Nec Sophocli drama tribuendum neque Euripidi decrevit, p. 334, &c. Lectis Hardionii meisque observatis videbit lector eruditus, raro in eadem nos ambo incidisse cogitandi vestigia, nisi quod rem eamdem nostro quisque modo conati simus probabilem reddere.

a somno Hectorem excitant, indicaturi tota nocte in castris Græcorum ignes collucere, v. 41.

> Πῦρ αἴθει στρατὸς Ἀργόλας, Ἕκτορ,
> Πᾶσαν ἀν' ὄρφναν.

Hoc audito sibi mox Hector persuadet, fugam Græcos moliri; clamat ad arma; atque isthac ardet nocte fugientes insequi. Verbis illum satis intempestivis a suspicione retrahere frustra vigiles conantur. Loquentibus intervenit Æneas; hic, re cognita, tanquam juvenis rector, regaliter damnat Hectoris audacem temeritatem. Si habuisset utrumque poëta probe cognitum, non tam arroganter ista fecisset Æneam dicentem v. 105.

> * Εἴθ' ἦσθ' ἀνὴρ εὔβουλος, ὡς δρᾶσαι χερί·
> Ἀλλ' οὐ γὰρ ωὐτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν
> Πέφυκεν· ἄλλῳ δ' ἄλλο πρόσκειται γέρας·
> Σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖσδε βουλεύειν καλῶς.

Τὸ καλῶς βουλεύειν tribuit, opinor, Antenori, Priamo, ceterisque curiæ Trojanæ senatoribus, *queis ætas longa magistra fuit:* suam tamen etiam Æneas tragicus βουληφόρου personam hic, modeste, sustinuit. Ad Creusæ suæ fratrem, maximum Hectora,

> tota salus in quo Trojana manebat,

ista dixisset Æneas, si quis alius, magni imperatoris admirator, umbram Hectoris qui sic in somno compellabat:

> O lux Dardaniæ, spes O fidissima Teucrûm!

* Εἴθ' ἦσθ'] Præter Stobæum, p. 360, 7. quatuor versus istos leviter immutatos adhibuit Auctor Trag. Christ. v. 2373. Dum quartum sic exhibet, Σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖσδε δ' αὖ κρίνειν εἰδέναι invenisse videtur in suo Codice Σοὶ et τοῖς· quod (τοῖσδε hic malui, quam τοῖς δὲ, vel τοῖσδε δὲ) recepi, probatum H. Stephano Annot. in Eurip. p. 116. qui magis accommoda, quam dederat P. Victorius V. L. X. c. 5. comparavit Homerici Polydamantis verba ex Il. Ν'. 729. Hectori movendo multo dicentis aptiora. Sallustii Jugurtha (B. I. c. VII.) *quod difficillimum in primis est, et prælio strenuus erat, et bonus consilio; quorum alterum ex providentia timorem, alterum ex audacia temeritatem adferre plerumque solet:* dedit ibi nonnulla Jos. Wassius. A *fortitudine* quantum distet *temeritas* monstrat auctor Rhetor. ad Herenn. IV. c. 25. Qui dicitur Eusebius apud Stobæum, p. 359, 37. Θάρσος τὸ πρὸς τὰ φοβερὰ σὺν λόγῳ αἴνει, (ἀνδρεῖα γάρ,) τὴν δὲ μετὰ ἀλογίης ἐπ' αὐτὰ ὁρμὴν, Θράσος νόμιζε, καὶ ἀποστύγει. Ille itaque fortissimus Hector secundum Æneam tragici fuerit miles odiosus inconsiderata temeritate.

Virgil. Æn. II. 281. Ad intolerabilem tamen istam superbiam A nihil respondet Hector tragicus, et Hector Homeri prudentissimo sibique carissimo Polydamanti, votis contraria loquuto, nisi meum, inquit, consilium sequaris,

Αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις,

Il. M'. 250. — Decebat Augusti personam ad Romanos duces scribentis Euripidæ trochaicus ex Phœn. v. 608.

Ἀσφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης.

sed Trojanos vigiles dedecet in Hectora dictum, Rhesi, v. 132.

Σφαλερὰ δ' οὐ φιλῶ στρατηγῶν κράτη.

Mittere speculatorem in castra Græcorum dramatis Æneæ sua- B denti cum vigiles adstipularentur, quid Hector? — *quantum mutatus ab illo Hectore!* Νικᾶτ', inquit, v. 137.

Νικᾶτ', ἐπειδὴ πᾶσιν ἀνδάνει τάδε.

Verbis victus Hector Trojanos rogat vigiles, quis ex ista cohorte (ὄντας ἑκὼν ἐν λόχῳ, v. 149. ut optime cepit Heathius:) vellet intra Græcorum ire munimenta quid agitarent speculatum; neque enim se dicit unum ad omnia sufficere; veritus videlicet, ne sibi
101 regi et imperatori has speculatoris partes Æneas vellet demandatas. Sic certe loquitur, v. 152.

Οὔτοι πάντ' ἐγὼ δυνήσομαι C
Πόλει πατρῴᾳ, συμμάχοις θ', ὑπηρετεῖν.

Non *magno laudum perculsus amore*, sicut apud Homerum Diomedes et Ulysses, Virgilii Nisus et Euryalus, suam sibi virtutem sat præmii reputantes, sed offert se periculo spe lucri motus quidam * Dolon. Hic in dramate primum alienissimo tem-

* Vocula τὶς, hominem nobis in Dolone contemtum Homerus indicavit Il. K'. 314.

Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·

cujus Diomedes nil magni fuerat de se pollicitus; Dolon, quod recte veteres in Homerum Critici monuerunt, αἰτεῖ μὲν ἀδύνατα, ὑπισχνεῖται δὲ πράξειν ὑπέρογκα. Homerum sequutus, Phryga *timidum* dixit Ovidius, *imbellemque Dolona.* vid. Salvagnius in Ovidii Ibin, v. 629. Hæc etiam, ita suspicor, fuisset emendaturus retractata Virgilius Æn. XII. 346. quibus dicitur Æneæ comes Eumedes.

antiqui prolcs bello præclara Dolonis,
Nomine avum referens, animo manibusque parentem.

multa super præmio cum Hectore loquutus, tandem (*Æn.* 350.)

Ausus Pelidæ pretium sibi poscere currus,

mum ait abiturum, ut ad opus se furtivum comparet. Frauquam moliretur Dolon, intelligere desideranti Choro, hac ta ratione,

Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν,

ıus iste commentum suum pandit, quod isthoc ævo bellatoriæque ac nostro perridiculum videri debuit: Homeri Dolon '. 334.

Ἕσσατο [δ'] ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο

λυκέην, v. 459. hinc vide quid effecerit tragici Dolon, v.

* *Λύκειον ἀμφὶ νῶτον ἄψομαι δορὰν,*
Καὶ χάσμα θηρὸς ἀμφ' ἐμῷ θήσω κάρᾳ,
Βάσιν τε χερσὶ προσθίαν καθαρμόσας,
Καὶ κῶλα κώλοις, τετράπουν μιμήσομαι
Λύκου κέλευθον.

iadis Epitome, (quod elegans car- Pindari nomen præferens, utinam ante diem rapto Higtio nostro li- t expolire, centenis mendis expur-),) v. 712. legitur in Edd. *Trojanus* ;s, in optimo Cod. MS. *Trojus Eu-* *'es*: corrigendum arbitror, *Trus Eu-* *'es.*

ïc versus istos emendate scriptos ex Flor. exhibui in Eurip. Phœn. p. b. Χάσμα θηρὸς obtulit etiam a se itatum clar. Jo. Toupius Emend. id. III. p. 308. Cimbrorum equi- Plutarchi Mario, p. 420. a. gestasse tur κράνη εἰκασμένα θηρίων φοβερῶν ... — Codicis istius Florentini lec- aliquot in Rheso, probabiles pleras- i hic illic enotavero, facturus videor a literarum studiosis rem minime tam. Rhesi v. 40. illic scribitur, τρατιῶς ἀπέδειξας· seq. Πῦρ αἴθει. V. ... δ' ὑποπτ. V. 73. λελειμμένοι (scri- m, λελημμένοι.) V. 79. ἐμῇ φρενί. [In !. Λόχος κρυφαῖος recte legit auctor Trag. Χριστοῦ Π. v. 93. Sequentia quædam prostant in Eurip. Phœn. v. 731.] V. 151. Τίς ἂν γένοιτό γ' ὧδε (scripserat, opinor, ὧδε γῆς εὐεργέτης; *quis tanto beneficio patriam mactabit?*) V. 160. Νῦν δὶς τόσως ἔθηκας εὐκλεέστερον· et v. 281. — λόγων δὲ δὶς τόσον μ' ἐκούφισας quam lectionem ex duobus Codd. Parisinis enotavit etiam clar. Jac. Hardionius dans L'Histoire de L'Acad. des Inscr. T. IX. p. 47. (ut v. 753. Eurip. Elec. 1092. et sæpius alibi: δὶς τόσως ex eodem Cod. scribi poterit in Eurip. Medeæ, v. 1191. et δὶς τόσως δὲ πλείονα in fragm. incertæ Trag. inter Barnesiana pæne ultimo.) V. 169. Χρυσὸς πάρεστιν — V. 180. πρὸς δόμους. V. 203. Κἀκεῖθεν ἥσω — V. 205. κλωπικοῖς τε βήμασι. V. 220. σύμβολον σαφὲς δ' ἔχων (leg. δ' ἔχων σαφὲς quod ex duobus Codd. præbet Hardionius, p. 46.) V. 239. Ἀχαιὸν Ἄρη. V. 249. Ἐνὶ δὲ θάρσος· et in antistrophe v. 257. Ὃς ἐπὶ πτόλιν. ubi vulgatum πῶλον absurdum est.

102 Aptum illud παρθένῳ ἠϊθέῳ τε videri poterat terriculum; et hinc diversa facies Orniti venatoris in Virgil. Æn. XI. 679.; recte A
Longus τέχνην judicavit ποιμένι πρέπουσαν, Pastoral. I. p. 14. cujus ope Dorcon puellam terrefactam ad obsequium cogeret: in illum enim decore Longus transtulit, quæ mihi quidem in Trojano milite videntur absurda: Λύκου μεγάλου δέρμα λαβὼν, — περιέτεινε τῷ σώματι ποδῆρες κατανωτισάμενος· ὡς τούς τ' ἐμπροσθίους πόδας ἐφηπλῶσθαι ταῖς χερσὶ, καὶ τοὺς κατόπιν τοῖς σκέλεσιν ἄχρι πτέρνης, καὶ τοῦ στόματος τὸ χάσμα σκέπειν τὴν κεφαλήν. hæc Longi verba nobis interpretantur emendata tragici Dolonis, quem, natura timidum, recte Rhesi nobis poëta paucis versibus, 219—223. militem pingit arrogantem; nam se cum spoliis rediturum gloriatur, Ulyssis et Tydidæ
cæde peracta, cujus omne robur erat B

Ventosa in lingua, pedibusque fugacibus.

Sed indigna sunt Sophocle et Euripide, quæ tragicus Hectori contribuit.

Actu II. prodit ex Ida monte pastor regius, gratissimum, ut putabat, nuncium allaturus Hectori super adventu sæpe Trojanis desiderati Rhesi cum exercitu Thracico. Pastorem primum vix alloquio dignatus Hector, tanquam de armentis verba facturum, ubi rem tandem intellexit, superbe respondet, nec Thracum se nunc auxilio, neque Trojam indigere Rheso defensore, qui, cum
vocatus tempori non advenisset, nunc tandem post festum veni- C
103 ret; Trojam sua solius dextra defensam, et defensum iri, quandoquidem die, qui instaret, Græci tandem essent debellandi. Ad hanc magniloquentiam cum non inepte rusticus dixisset, non tamen auxiliatorem, Dea natum, temere repellendum videri, cujus sola præsentia formidinem hostibus incuteret; Chorus autem vigilum, si non ut auxiliarem, instar hospitis saltem Rhesum recipere suaderet; mox iterum totus a se mutatus Hector, utriusque sententia collaudata, Rhesum se tanquam socium recepturum pollicetur, pastoris, quem paulo ante despexerat, judicio motum, ut scilicet! Rhesus aureis armis, et clypei splendore

Oculorum præstringeret aciem in acie hostibus.

Hectoris mutati verba sunt, v. 335.

* Σύ τ' εὖ παραινεῖς, καὶ σὺ καιρίως σκοπεῖς.
Ὁ χρυσοτευχὴς δ' οὕνεκ' ἀγγέλου λόγων
Ῥῆσος παρέστω τῇδε σύμμαχος χθονί.

Ad ista Chorus, priorum immemor, et Hectoris securus, laudes accinit Rheso, tanquam Deo tutelari, cujus unius præsentia, facile debellatis Græcis, antiquum Trojæ splendorem restitueret.

Satis odiosa Hectoris tragici videbatur arrogantia; sed illam tamen longe superat qui Actu III. prodit in scenam tertius glo-
riosus miles, ad cujus *virtutes ne* suas Mars *ausit æquiparare:* 104
nam

B Meri bellatores gignuntur, quas hic prægnantes fecit.

Neque tamen amatam sibi puellam Arganthonen Rhesus causam fuisse moræ fatetur, quod e Parthenio † noveramus, at bellum commemorat Scythicum: sed cur non etiam

Istas tu legiones difflavisti spiritu
Quasi ventus folia?

* In his deterior est lectio Flor. παρέστω. Sed in hoc actu recte scriptos Codex exhibet v. 263. Καὶ γὰρ σὺ ποίμνας δεσπόταις τελεσφόρους· v. 266. Οἷ χρὴ γεγωνεῖν σ' εὐτυχοῦντα ποιμνίων. In v. 273.
C τῇδε γῇ. V. 276. εἰς Τροίαν. V. 298. Ἑστῶτ' ἐν ἀσπίσιν Θρῃκίοις ὄχοις. V. 299. ζυγηφόρον. V. 306. ἄπλατον. V. 309. ὁμαρτῇ, Θρῃκίαν στολὴν ἔχων. V. 314. πρὸς τἀγαθά. V. 319. Ἔλθωσι λαίφη. V. 320. Τροίᾳ φίλος. V. 323. Ὀρθῶς ἔλεξας [hoc tragicis usitatum: suum, Ὅρα ὡς ἀπίζεις, ne sibi quidem ipse clar. Heathius nunc, opinor, adprobaret] V. 325. οἱ σώζοντες Ἴλιον πάλαι. V. 327. τοὐπιὸν θεοῦ σέλας. [V. 329. βοηδρομεῖν hic in Cod. et recte legitur, v. 409. hoc tamen loco βοηδρόμον præstiterit.] V. 345. Ἐπελάσθης Φρυγίαν πρὸς αὐλάν. V. 352. Ἥκεις διφρεύων. V. 381. Παρὰ πορπάκων κελαδοῦντας.

† Parthenio auctore π. Ἐ. Π. c. 36. bello Trojanis coorto, μετήεσαν αὐτὸν οἱ βασιλεῖς ἐπίκουρον· ἡ δὲ Ἀργανθώνη, εἴτε δι' ἔρωτα, — εἴτε καὶ ἄλλως καταμαντευομένη τὸ μέλλον, βαδίζειν αὐτὸν οὐκ εἴα. Fatum illa forsan morari voluit, quod suspicari potuit ex oraculo, memorato Eustathio et Schol. in Hom. Il. κ'. 435. — In istis Parthenii μετήεσαν αὐτὸν, non utique significat *miserunt eum* reges, sed Rhesum *arcessiverunt* Priamus et Hector missis legationibus; de quibus vid. Rhesi, v. 396. et v. 932. ubi clar. Hardionio, p. 48. jure laudatam Codd. Reg. lectionem adfirmat tragœdia Χριστοῦ Πασχ. V. 1376. ἀλλά σ' Ἕκτορος πρεσβεύματα, αἵ τε μυρίαι γερουσίαι Ἔπεισαν ἐλθεῖν, κἀπικουρῆσαι φίλοις. — Ubi Steph. Byz. meminit Ἀργανθώνης, Ῥήσου γυναικὸς, L. Holstenius commodum recordabatur Eustathii in Dionys. Perieg. v. 322. sed non vidit ex istis, Μυσοὶ — ἀπὸ Μυσοῦ υἱοῦ Ἀργανθώνης τῆς γενναίας τῆς Ὀρσιβίου, mendosis, hæc effingenda sincera, Ἀργανθώνης, Ῥήσου γυναικὸς, τῆς Ὀρεσιβίου. ignoto patri nomen imposuisse putem conveniens vitæ venatricis puellæ, quæ solo amore venandi percussa homines ante oderat, quam pulcerrimum Rhesum cognovisset; in montibus et sylvis degens, τὴν κατ' οἶκον δίαιταν καὶ μονὴν ἀπέστυγεν, inquit Parthenius.

qui quidem hoc in dramate gloriaris, unicum tibi diem satis fu- A
turum, ad id omne conficiendum, quod per solidos annos decem perficere non potuisset Hector. Hectoris exceptus asperrima oratione, cum satis apte respondisset ad accusationis Hectoreæ singula capita, tarde quidem, tempori se tamen venisse testatur; effecturum enim, ut uno die sit cum Græcis debellatum; sequenti die, re confecta, domum se abiturum. En totidem pæne verba Pyrgopolinicis istius, v. 440.

Ἀλλ' ὕστερον μὲν ἦλθον· ἐν καιρῷ δ' ὅμως.
Σὺ μὲν γὰρ ἤδη δέκατον αἰχμάζεις ἔτος,
Κοὐδὲν περαίνεις· ἡμέραν δ' ἐξ ἡμέρας
* Ῥίπτεις κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρην.
Ἐμοὶ δὲ φῶς ἓν ἡλίου καταρκέσει, B
Πέρσαντι πύργους, ναυστάθμοις ἐπεισπεσεῖν,
Κτεῖναί τ' Ἀχαιούς. θ' ἀτέρᾳ δ' ἀπ' Ἰλίου
Πρὸς οἶκον εἶμι.

Sed horum immemor, Troja liberata periculo, spoliisque Diis consecratis, velle se dicit Hectore comitatum in Græciam proficisci, ut illam ferro et igne popularetur, v. 467.

Ξὺν σοὶ στρατεύειν γῆν ἐπ' Ἀργείων (MS.) θέλω,
Καὶ πᾶσαν ἐλθὼν Ἑλλάδ' ἐκπέρσαι δορί.

Græcorum fortitudinem in alieno quoque solo pugnantium decem annorum experimentis edoctus Hector, cum arroganter dicta refutasset philosophica moderatione, Thracem tandem inter- C
rogat, qua parte velit cum suis in prælio collocari: hic redit ad

* Ῥίπτεις legendum pro Πίπτεις, monuerunt Claudius Sallierius dans L'Histoire de L'Academ. des Inscr. T. v. p. 125. et Ti. Hemsterhusius ad Schol. in Aristoph. Π'. p. 205. Nollem vir clariss. F. L. Abreschius hanc quoque rejecisset conjecturam, quam jure felicissimam vocat Benj. Heathius. Unam in v. 446. literam mutavi ex MS. Flor. in quo deerat v. 397. ab alia forsan manu ex vicinis factus. V. 401. servandum quod vulgatur Σὺ δ' ἐγγενὴς ὤν, — sed v. 410. scribendum puto, Οἱ δ' οὐδὲν ἡμῖν ἐν γένει πεφυκότες· ut in Eurip. Alc. v. 929. Dicæogeni in Stob. Grot. p. 261, etc. — Meliora dat vulgatis Cod. MS. v. 413. Οἱ δ' ἐν θ' ὅπλοισι, καὶ παρ' ἱππείοις ὄχοις. V. 421. κατ' ὄμμα τὸν λέγω. V. 428. φόνος. V. 439. Ξὺν τοῖσδ' ἄυπνος οἶδα πλὰς παρατάσμασιν, (de hoc versu miror eruditorum virorum judicia: subjecta τελείᾳ στιγμῇ voci ὁρίσματα, scriberem: Οἶδ', ὡς σὺ — Οὐδ' ἐν) V. 452. μόνον. V. 473. νομὸν τὸν Ἑλλάδος. V. 475. ἀριστεῦς. V. 489. λόγος γ' ἦν. V. 492. Τί δαὶ; V. 502. πυλῶν παραστάτας. V. 508. κλωπικὰς ἕδρας. V. 510. ἀμπείρας. V. 556. σεσπαίσας.

A ingenium Rhesus; ad Hectoris regnum tutandum facere se velle ceteris otium significat, et solum pugnare: quod si sibi minus illud decorum judicaret Hector, adversus Achillem ceterosque Græcos se unum collocaret in prima acie: jam ante dixerat, v. 448.

Ὑμῶν δὲ μήτις ἀσπίδ' αἴρηται χερί.

(sic MS. Flor. pro αἰρέτω·) hic v. 484. 106

Μόνος μάχεσθαι πολεμίοις, Ἕκτορ, θέλω·
Εἰ δ' αἰσχρὸν ἡγῇ μὴ συνεμπρῆσαι νεῶν
Πρύμνας, πονήσας τὸν πάρος πολὺν χρόνον,
Τάξαι μ' Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα.

B Ajace tum Hector, Diomede, Ulysse collaudatis, Rhesi plenum arrogantiæ sermonem silentio refutans ab exercitu reliquo separatum Thracibus locum adsignat, ubi castris positis noctem istam exigerent quieti.

Quartum dramatis Actum, conditum non sine artificio, quod attigit R. P. Brumœus dans son Theatre des Grecs, T. IV. p. 401. dedecorant interventu suo Minerva et Alexander, ut recte Sam. Petito fuit animadversum Miscell. III. p. 192, 193. Neque Euripides, nedum Sophocles, Deam in scenam introduxisset in Paride decipiendo tam turpiter mendacem; Minervæ Homericæ, et Sophocleæ in Ajace dispar est ratio. Hujus dramatis poëta Minervam non mendacem tantum repræsentat, sed muliebriter enarrantem illius hostis formidandi virtutes, (quibus dicta hominis non conveniunt;) tandem, quibus favebat, Ulyssi et 107
Diomedi, nec mirum, adjutricem in obtruncando Rheso, carissimæ sibi Musæ filio unico.

Indice Dea non egentes heroës apud Homerum adventum Rhesi sedemque separatam ab exercitu cognoverant ex Dolone; tragici vero Dolon ante castris jam exierat, quam Rhesus ab alia parte venisset ad Hectora. Illud autem, sæpe ferendum in his antiquis poëmatis, non adeo plerisque mirum videbitur, pauxillo temporis momento, quo Minerva, Veneris faciem mentita, cum Alexandro loquebatur, confectam a Tydide fingi Rhesi

comitumque cædem; equos ab Ulysse abductos. Alexandrum a fraudibus suis amolita Dea, mox amicos retrahit ab incepto,

(Sensit enim nimia cæde atque cupidine ferri,

Virgil. Æn. IX. 354.) his verbis usa:

* Ὑμᾶς δ' ἀϋτῶ, τοὺς ἄγαν γ' ὁρμωμένους,
Λαερτίου παῖ, θηκτὰ κοιμίσαι ξίφη·
Κεῖται γὰρ ὑμῖν Θρῄκιος στρατηλάτης,
Ἵπποι τ' ἔχονται

108 Hic subito Dea vigilum adventus admonitos amicos suos destituit: nec mirarer, ex Dolone cognita tessera istius noctis militari,

* In his dubitanter ὑμῖν, sed persuasus ὁρμωμένους restitui, pro ἱεμένους· quod hinc alienum in his rebus exercitati fatebuntur, qui norunt ὁρμώμενον et ὡρμημένον in talibus aliquoties reperiri: ubi recte vulgatur in Eurip. Hippol. v. 1147. πρὸς δόμους ὁρμώμενον· MS. Flor. præfert ὁρώμενον· quantillum hoc differt ab ἱεμένον; — Ex hoc quoque loco liquet, Diomeden Ulysse comitatum equos tantum Rhesi in sua castra avertisse, non currum: Scaligerum fefellit, notis in Culicem, p. 51. versus Rhesi 793. quo dicuntur ὄχημα πωλικὸν λαβόντες ἵππων· sed his quoque, more scribendi Euripideo, *equos* solos designari ostendit clar. Heathius. De curru cogitantem Tydiden retraxit Homeri Minerva, Il. κ'. 504—509. cui probabiliter fingitur Ulysses equos arcu propellens, quia ne scuticam quidem ex Thracico curru rapere cogitaverat,

In sua captivis castra revectus equis,

Sabini Ulysses, v. 17. Nusquam *equitatus* fit apud Homerum mentio; et ne hos quidem heroas nisi Minervæ monitu equis Rhesi velut equites usos contendit doctiss. Nicolaus Freretius dans les Memoires de Litterature de L'Acad. des Inscr. T. VII. p. 287, 288. — In Iliadis Epitome, Pindari quæ dicitur, v. 735. *multo candore nitentes* (versus interjectus recte omittitur in MS.) Thraces (leg. Thracis) *equos rapiunt, quos nec præcederet Eurus,* (sic MS.) *Nec posset volucri cursu superare sagitta.* Homero pinguntur Il. κ'. 437.

Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
Qui candore nives anteirent, cursibus auras,

Virgilio Æn. XII. 84. sed secundum Homeri Schol. χιόνος δύναταί τι λευκότερον γίνεσθαι, ἀνέμου θᾶσσον οὐδέν. Neque, opinor, inveniemus in Iliade Homeri vel Odyssea, *Vincentem pedibus ventos, Manilii,* v. 79. *cursuque pedum prævertere ventos,* Virgil. Æn. VIII. 807. XII. 345. Ipsius Achillis equi Homero ἅμα πνοιῇσι πετέσθην, Il. π'. 149. ἀελλάδες et ἀελλόποδες ἵπποι, Lucian. vid. T. II. p. 500. Callimachus scripserat, ut puto, — ἀλλὰ θέοντας Ἰσανέμους· vel Ἶσ' ἀνέμοις· non Ὡς ἀνέμων, ut vulgatur in Fragm. CXXXV. Achillem ἰσάνεμον ποδοῖν dat Eurip. Iphig. in Aul. v. 206. In ejusdem tamen Callim. H. Dian. v. 94. Pan Deæ dedit venatrici Θάσσονας αὐράων κυνοσουρίδας. Quos ventis velociores dicere noluit Homerus, equos dixit Θάσσονας ἰρήκων, Il. ν'. 819. Solis equos ventis, credo, velociores dixerat qui hymnum Soli scripsit, inter istos qui velut Homeri vulgantur, p. 106. Ed. nuperæ, quam debemus clariss. Ernesto,

καλὸν δὲ περὶ χροῒ λάμπεται ἔσθος
Λεπτουργὲς πνοιῇ ἀνέμων· ὑπὸ δ' ἄρσενες ἵπποι.

Solis etiam ἄρσενες ἵπποι sunt sane notissimi; sed ista, πνοιῇ ἀνέμων, dum quis nobis interpretetur, suspicabor equidem dedisse poëtam:

ἔσθος
Λεπτουργές· πνοιῆς δ' ἀνέμων ὑπὸ θάσσονες ἵπποι.

His lectis, ὑπὸ in πολὺ quoque mutandum eleganter suspicabatur Jo. Luzacius. Nihil ista faciunt ad Rhesi drama, in cujus actu quarto destituit nos Codex Florent.

A Ulyssem solum præsentissimo se periculo potuisse liberare: sed vix intelligerem quomodo manibus vigilum elabi potuerint ambo, dum equos Rhesi albedine ardentes illinc averterent, nisi Deæ potentissima machina ad omnia sufficeret.

Versum dramatis 682. vigilum partim semichoro, partim Ulyssi contribuendum,

'ΗΜ. Ἦ σὺ δὴ Ῥῆσον κατέκτας; ΟΔ. ἀλλὰ τὸν κτανοῦντά σε.

Petito non optime tentatum, p. 196. probabiliter interpretatur clar. Heathius: sed vigilibus, si noverant obtruncatum in tentorio Thracum regem, versus quomodo convenit 687?

B Ἀλλὰ συμμάχους ταράσσειν δεινὸν ἐν νυκτῶν φόβῳ.

Noverant quidem, prope castra Græcos venisse speculatores; 109
ignorasse tamen truncum Rhesi sanguine singultantem, manifestum est ex v. 741. (quod vidit etiam Petitus,) et v. 755. quibus respondent ad lamenta Thracis aurigæ.

Hic, graviter ipse quoque vulneratus, actu quinto * sic suum infortunium et domini cædem lamentatur, ut primum de cladis auctore dubitasse videatur, quam Græcis imputat exploratoribus Chorus, v. 800.

† Ἡνίοχε Θρῃκὸς, τοῦ κακῶς πεπραγότος,
Μηδὲν δυσοίζου πολεμίους δρᾶσαι τάδε.

C * Quinti actus initium recte figit in v. 723. Hardionius dans les Memoires de Litterat. &c. T. X. p. 328.

† Si scripsit poëta πολεμίους, quod additur, Μηδὲν δυσοίζου nequit explicari: verbo rarissimo speciem conciliat δυσοίζων, moleste ferens, supra positum, v. 720. quodque præbet Hesychius, Δυσοίζου. huc Rhesi locum, dubitanter tamen, viri docti retulerunt, et multo magis alienum Clementis Romani. Si lenissima mutatione refingas Hesychianum, in Δυσοίστου, οἰμωζομένου, καὶ ἄγαν ὑποπτεύοντος· nihil aliud desideres: duplicem in talibus significandi vim sæpius attigit Thomas M. vid. T. H. in Lucian. p. 179. isto sensu Δύσοιστος dici potuit cautus ille dux Atheniensium Nicias, καὶ φύσει δεισιδαίμων, ut dicitur Diodoro Sic. XII. c. xii. f. Thucyd. p. 478. 2. Scripserat, opinor, Schol. in Aristoph. Eq. v. 357. δυσοιώνιστος (pro δυσώνητος) γὰρ ὁ Νικίας. quam vocem adhibet in Lysistr. v. 506. Lucian. II. p. 355. Nusquam nobis lectum verbum Δυσοιωνεῖν ex Phrynichi Sophist. Appar. mihi suppeditavit clar. Ruhnkenius: Δυσοιωνεῖν, inquit Phryn. τὸ δυσφήμως καὶ ἀπευκταίως ἐπί τινι πράξει μελλούσῃ διαλέγεσθαι. — Nihil horum quadrat in hunc Rhesi locum, ubi nescienti famulo, quis herum obtruncasset, sinistri tamen aliquid de *sociis* suspicanti, hos nisi memoraverint, respondere debuerunt vigiles: *dubitare omnino noli, quin hostes hoc facinus patraverint:* scripseratne itaque poëta, Μηδὲν δοιάζου, aut, quod malim,

Μήδ' ἐνδοιάζου πολεμίους δρᾶσαι τάδε.

In τοιοῦτος, ποιεῖν, corripitur et a tragicis interdum οι, multo tamen rarius ab Euri-

Sed cum vigilibus propter officium neglectum mortem Hector A minaretur, omnem auriga Rhesi modum exsuperat, in ipso Hectore velut auctore facinoris palam accusando; Hectora dicit ipso Paride fratre magis sceleratum; quippe qui suum hospitem obtruncaverit, turpi motus equorum ejus adipiscendorum cupidine: hoc quibuscunque poterat argumentis auriga Rhesi demonstrare conatur, v. 830—850.

Ne his quidem dictis Hectoris exardescit violentia: dixisse saltem potuerat, qualia Virgilii Turnus in Drancen, Æn. XI. 408.

> Nunquam animam talem dextra hac (absiste moveri,)
> Amittes.

Sed ad ista vix ferenda convitia mitissime respondet Hector tragici, de Dolone, quem miserat exploratorem, multo magis B sollicitus, quam de fama, castrisque suis, Rhesi regis, et socii, hospitisque, tristi cæde turpiter violatis. Cumque vulneris dolore Thrax irritatior impudenter instaret criminationi, Hectora dicentem facit, v. 865.

> Σὺ δ' οὖν νόμιζε ταῦτ', ἐπείπερ σοι δοκεῖ.

Illo saltem, si sibi moriendum esset, in patria terra mori desiderante, Sithonia nive frigidior est versus, (Hecubam non dedecet in dramate Eurip. cognomine, v. 278. Μηδὲ κτάνητε· τῶν τεθνηκότων ἅλις·) quo respondet Hector: C

> Μὴ θνῆσχ'· ἅλις γὰρ τῶν τεθνηκότων ὄχλος.

Quo se verteret domini tutela destitutus, nescienti famulo vide quam benigne Hector dicat,

> Οἶκός σε κεύθων οὑμὸς ἐξιάσεται.

Fabulæ conditoris, *Credo*, —

> Sic maternus avus dixerit, atque avia.

pide, quam a ceteris. Ἐνδοιάζειν et ἐνδοιάζεσθαι est ἐν δοιῇ εἶναι, vel ἐστηκέναι· *dubitare:* Thucyd. I. p. 28. 75. p. 78. 84. ἐνδοιάζων τῇ γνώμῃ, Sylla Plutarchi I. p. 457. B. Herod. VII. p. 589. 99. οὐδ' ἔτι ἐνδοιαστῶς. Parthen. π. Ἐ. Π. c. IX. p. 363. φράζειν ἐκέλευε ταῖς ἀδελφαῖς, μὴ (μηδ') ἐνδοιάσασθαι, ὡς τῆς πράξεως ἐπὶ τέλος ἀχθησομένης, εἰ μὴ ἐκεῖνοι ἐνδοιασθεῖεν.

A Hoc humanitatis officium auriga Rhesi propterea repellente, quod manibus curari nollet homicidis; mansuetus instar ovis, qui semet ipse supra, v. 58. satis absurde leonem dixerat, Hector,

Οὐδ' αὖ τὸν αὐτὸν μῦθον οὐ λήξει λέγων.

Ad tot convitia, impudenter jactata, qui ne gemitum quidem de- 111
derat indignabundus, quid mirabimur si suis iste vigilibus facile fuerit placatus, quibus paulo ante, cœlo teste, mortem minabatur, v. 813.

Ἦτοι μάραγνά γ', ἢ καρανιστὴς μόρος,
Μένει σε δρῶντα τοιάδ', ἢ τὸν Ἕκτορα
Τὸ μηδὲν εἶναι καὶ κακὸν νομίζετε.

B His duo dat Hector mandata; primum ut aurigam Rhesi vulneratum in ædes suas (*tentorium* dicere potuerat,) deducant, atque illic affatim omnia curent ipsi necessaria subministrari, ut ne haberet scilicet! quod amplius criminaretur, v. 874.

* Λάζυσθ' ἄγοντες αὐτὸν εἰς δόμους ἐμούς,
Οὕτως θ', ὅπως ἂν μὴ 'γκαλῇ, πορσύνετε.

Alterum Hectoris mandatum Priamum spectat et senatum, quibus urbem ingressi cadavera honorifice sepelienda præciperent, v. 877.

νεκροὺς
Θάπτειν κελεύειν λεωφόρους πρὸς ἐκτροπάς.

C Sed tot jam versibus agitata lis ne maneret indecisa, Dea erat ex machina evolvenda, quæ cladis auctores indicaret. Jam ante cœlo Junonem devocaverat et Minervam, ἀνθρώπινα φρονούσας. Hic una de Musis in aëre apparuit: Euterpe fuerit, an Calliope, vel Terpsichore Rhesi mater, poëtæ non satis constitit. Apparuit

* Λάζυσθ' — Οὕτως θ' optime restituit Reiskius: Eurip. Phœn. v. 1674. Λάζυσθε τήνδε, κεὶς δόμους κομίζετε. — Πορσύνετε, quod perperam acceperunt, significat *subministrate*. — Paulo post, pro λαοφόρους, alteram formam hic aptiorem prætuli, λεωφόρους πρὸς ἐκτροπάς. huic sæpe vulgarem substituerunt: Μενίλεων, pro Μενίλαον positum, in oraculo quod ex Œnomao dat Euseb. Præp. Ev. V. p. 223. B. versum vitiatum emendabit: apud Harpocr. in Ἀργαῖος, Ἀρχίλεων scripsisse Theopompum monstrat Aldinum ἀγγίλεων.

autem in ulnis gestans cruentum filii cadaver, hoc minus misera- A
bile spectaculum, quod superba magniloquentia sibi vivus audi-
torum odium conciliaverat. Visa Dea Chorus, v. 882.

* Ἐὰ ἐά, ὦ, ὤ,
Τίς ὑπὲρ κεφαλῆς θεὸς, ὦ βασιλεῦ,
Τὸν νεόδμητον [Ῥῆσον] χειροῖν
Φοράδην πέμπει;
Ταρβῶ λεύσσων τόδε πῆμα.

Musa cædis auctorem designat Ulyssem, et, more cœlestium,
112 vindictæ cupida, hoc punito se sperat animum expleturam.
Diris etiam devovet Diomeden, et, primam malorum causam,
Helenam. Tum satis frigide suos uni Strymoni mutatæ vir-
ginis amores, ereptamque adeo sibi virginitatem spectatoribus B
enarrat, suamque pro filio sollicitudinem, quem fati non nescia
frustra mater ab hac studuerit expeditione avertere. Hoc alie-
nissimo loco captavit occasionem tragicus dicendi, quæ placitura
noverat ingeniis Atticis. Velut oblita Dea priorum, hic nihil
Ulyssem, nihil adeo fecisse fatetur Tydiden; omnem facinoris
culpam in unam conjicit Minervam, v. 935.

† Καὶ τοῦδ', Ἀθάνα, παντὸς αἰτία μόρου,
(Οὐδὲν δ' Ὀδυσσεὺς, οὐδ' ὁ Τυδέως γόνος
Ἔδρασι, δράσας·) μὴ δόκει λεληθέναι.

* In his vulgari solet versus 884. vitiosus: Τὸν νεόδμητον ἐν χειροῖν· elidi potuit a vicinis nomen Ῥῆσον, et explet versum anapæsticum: Ῥῆσον χειροῖν itaque posui pro ἐν χειροῖν· ἔνι χειροῖν scribens, Heathius vocem ξύνον vel similem excidisse suspicabatur. — Πέμπει versu seq. vitiosum puto: πενθεῖ forte non displicebit? *quæ Dea manibus gestans Rhesum luget?* Sed hos versus qui proximi præcedunt, partim cum Reiskio et Heathio, sic opinor restituendos:

Τίς ποτ' εὐτυχίας
Ἐκ τῆς μεγάλης Τροίαν ἀνάγει
Πάλιν εἰς πένθη
Δαίμων ἕτερόν τι φυτεύων;

Sic veteres ἕτερον et ἕτερόν τι per εὐφημισμὸν dicebant τὸ κακόν. quique *causa mali* Pythagoreis, Philolao, Timæo, Archytæ, C ἁ κακοποιὸς ἀρχὰ, Plutarcho ὁ τῶν φαύλων δημιουργὸς, dicebatur et ἕτερος δαίμων. Plutarch. de Is. et Os. Ed. Squir. p. 116. οἱ δὲ τὸν μὲν ἀμείνονα, Θεὸν, τὸν δὲ ἕτερον, Δαίμονα καλοῦσιν, ὥσπερ Ζωροάστρης·— (Zoroastris de Deo magnifica dabit Euseb. Præp. Ev. I. p. 42. A.) hinc calamitates et infortunia ἕτερος δαίμων Phalaridi Epist. XII. Καλῶς et ἑτέρως opponuntur Demostheni de Cor. p. 150. §. 150. Platonem in Theæteto scripsisse, p. 173. D. εὖ δὲ ἢ ἑτέρως τι γέγονεν ἐν πόλει· suspicor ex Jamblichi Protr. c. XIV. p. 84. 25. Miror quæ scripsit Bentleius ad censuram Boylei, p. 129.

† Hæc posui, prout eleganter a S. Musgravio fuere collocata Exercitat. in Eurip. II. c. 9. — In versu 955. hic quidem scribere ausus sum ἐφήδομαι pro συνήδομαι·

A Deam Diva criminatur velut immemorem beneficiorum *, quibus urbem Palladi dilectam sorores Musæ semper honorassent; suæ se arguit in Athenas benevolentiæ præmium referre, quod gestaret, cruentum filii cadaver. — Qui tam sollicitam famuli Thracis curam gesserat paulo ante Hector, hic ne verbo quidem debita matri dedit

solatia luctus
Exigua ingentis.

Indicat non obscure, se, vel absque Dea indice, cædis auctorem habuisse cognitum, v. 949. Legerat hic tragicus Homeri verba in Od. Υ'. 331. Teucri Sophoclei Aj. v. 1008. sententiam
B Archilochi,

Οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσιν.

Animi turpissimi vitium ne sibi Dea imputaret, Hector tragicus a se suspicionem removet, quæ nemini, nedum Deæ, poterat in mentem venire, v. 955.

Οὐ μὴν θανόντι γ' οὐδαμῶς ἐφήδομαι.

Hæc mea qui sibi sumserit examinanda, si voluerit ista per figuram λιτότητος tueri, quid proximis faciet, ubi se Deæ narrat Hector paratum ad honorem tumuli mortuo deferendum? Sed
C hoc officium aspernata Dea quos filio duraturos pararet honores indicat; neque ipsa muliebriter mortuum lamentata Thetidis, filii casum multo gravius laturæ, semet ipsa solatur exemplo, v. 971.

† Ῥᾷον δὲ πένθος τῆς θαλασσίας θεοῦ
Οἴσω· θανεῖν γὰρ καὶ τὸν ἐκ κείνης χρεών.

narrat quidem Pollux III. 101. Isocratem συνηδόμενοι scripsisse, ἀντὶ τοῦ ἐφηδόμενοι. quo nihil aliud conficias, quam Codicem grammatici hac in voce fuisse vitiatum: ἐφησθησόμενοι recte nostræ præferunt Edd. (p. 176. c.) hoc verbum, non illud, in talibus adhibebant veteres.

* Istam partem dramatis, v. 938. et seqq. docte Jac. Hardionius interpretatur, p. 335. quodque putat Socratem obscure poëtæ designatum mihi minus displicet, quam Heathio.

† Pro Βαιὸν δὲ πένθος — hic quoque recepi S. Musgravii conjecturam ex ejus Exercit. in Eurip. p. 95. legentis Ῥᾷον δὲ πένθος τῆς θαλασσίας θεοῦ Οἴσω. Humanissimo viro non ingratum fore puto, si dixero, mihi dudum id ipsum in mentem venisse; qui cum Musgravio noveram, *moderate ferentes luctum, injurias, mor-*

[illegible] mater in locum excurrit communem, [illegible] quia vacat istiusmodi sollicitudinibus, fœcundo [illegible] Hector denique, curis istis solutus, Rhesi [illegible] Thracum immemor, redit ad ingenium; ignes in [illegible] jaculaturum pollicetur, atque isthoc die bello [illegible], v. 985.

[illegible] hæc collocata qui non putat indigna pleraque [illegible] Sophocle, vel Euripide, hunc equidem existimabo cum [illegible] nondum satis consuevisse familiariter. Eum [illegible] hæc scripsi, ne φιλευριπίδειος, Euripidis, ut tragici, [illegible] admirator, cui verum videtur Aristotelis judicium, [illegible] ἐφεξῆς θῇ ῥήσεις ἠθικὰς, καὶ λέξεις καὶ διανοίας εὖ [illegible] ὃ ἦν τῆς τραγῳδίας ἔργον. In Euripidem etiam B [illegible] quod Plutarchi Leonidas (T. I. p. 52. B.) ἀκαί-[illegible] οὐκ ἀχρήστων διαλεχθέντος, ὦ ξένε, ἔφη, οὐκ ἐν δέοντι [illegible]

CAPUT XI.

EXHIBENS PROLOGUM PHILOCTETÆ.

[illegible] Philoctetæ dispositio partim indicatur, ab Æschylea et Sophoclis diversa. Prologus Euripidei dramatis exhibetur, qualem oratione soluta Dion præbet Chrysost. Qui supersunt ex prologo versus, suis sedibus collocati quibus debeantur. Tentamen in C [illegible] ex Dione senariis aliquot Euripideis. Attica forma loquendi, τί σοὶ [illegible] [illegible] Morbi vis interquiescens dicitur λωφᾶν. Vulnus ubi Philoctetes acceperit. Χρύσῃ et Minerva dicta fuit, et insula, olim Lemno vicina, a mari absorpta. Philoctetes in Lemnum expositus, in insula Chryse fuerat ictus ab angue venenato.

Ut ex Rhesi prologo quosdam in lucem revocavi, sic ex prologo Philoctetæ Euripidis hoc capite versus aliquot restituam ex ejus paraphrasi, quam dedit nobis Dion Chrysostomus Oratione

bos, calamitates alias, ista dici ῥᾷον et ῥᾷστα φέρειν· Euripidi Hipp. v. 205. Ῥᾷον δὲ νόσον — οἴσεις. Dictye, βλέποντα δ' εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ Ῥᾷον φέροις ἄν. Helenæ, v. 253. Elec. v. 72. Soph. Œd. T. v. 693. Timocli Stobæi Grot. p. 511. Xenoph. K. Π. VIII. p. 136. 6. Adrastum sic solatur Crœsus Herodoti I. c. xxxv. συμφορὴν ὡς κουφότατα φέρων κερδανέεις πλεῖστον.

a quæ dicitur LIX. Dramatis enim Euripidis esse prologum, quod etiam aliunde nobis constitisset, liquet ex ejusdem Orat. LII. 115 qua *Dion Philocteten Æschyli, Euripidis, ac Sophoclis, tanquam unus ex judicibus commisit*, ut scribit Dan. Heinsius Prolegom. in Aristarch. p. 643. sic autem de tribus tragicis judicat Dion, ut, cum Quinctiliano, *iis qui se ad agendum comparant* longe utiliorem Æschylo et Sophocle Euripidem voluerit lectori commendatum, et Or. XVIII. p. 255. D. et in hac elegantissima trium virorum comparatione, p. 551. A. et D. ubi δι' ὅλου, inquit, τοῦ δράματος πλείστην μὲν ἐν τοῖς δράμασι (leg. πράγμασι) σύνεσιν καὶ πιθανότητα ἐπιδείκνυται, ἀμήχανον δὲ καὶ θαυμαστὴν ἐν τοῖς λόγοις δύναμιν. Œconomiam quoque Euripidei Philoctetæ partim saltem illinc novimus,
B prologum egisse Ulyssem; hunc in Lemnum venisse Diomede comitatum; Chorum dramatis ex indigenis fuisse Lemniis æque ac in Æschyli dramate; p. 549. D. ἄμφω ἐκ τῶν Λημνίων ἐποιήσαντο (leg. ἐποίησαν τὸν) χορὸν, sed Euripides εὐθὺς ἀπολογουμένους πεποίηκε περὶ τῆς πρότερον ἀμελείας, ὅτι (leg. οἵγε) δὴ τοσούτων ἐτῶν οὔτε προσέλθοιεν πρὸς τὸν Φιλοκτήτην, οὔτε βοηθήσαιεν οὐδὲν αὐτῷ. Neque omni tamen Lemniorum auxilio tam longo tempore destituit suum Philocteten poëta, sed Dione teste, p. 550. B. Ἕκτορα εἰσάγει ἕνα Λημνίων, ὡς γνώριμον τῷ Φιλοκτήτῃ προσιόντα, καὶ πολλάκις συμβεβληκότα. Sophoclis Ulysses in Lemnum venit cum Neoptolemo; Euripideus cum Diomede: p. 551. D. πεποίηκε τὸν Ὀδυσσέα παραγινόμενον—μετὰ τοῦ Διομήδους. Ὁμηρικῶς καὶ τοῦτο. hac in parte sequitur Euripiden Dosiades in ara
C secunda, ubi Philocteten ex Lemno

φὼρ
Δίζωος, Ἶνίς τ' ἀνδροβρῶτος Ἰλιοραίστας,
Ἦρ' ἀρδίων, εἰς Τευκρίδ' ἄγαγον τρίπορθον.

fur bis vivus (Ulysses) *filiusque virivori* (Tydei,) *Trojæ vastator, sagittarum gratia, duxerunt in Troada ter vastatam.* Finxit autem Euripides, ut materiam sibi dicendi pararet, legatos Trojanos regnum offerentes Philoctetæ, si secum venire Trojam vellet adversus ingratos Achivos cum telis invictis auxiliator: hoc patet e Dione, p. 551. D. et p. 575. D. Oratores istos Trojanos non dedecent quæ dedit ex Euripidis Philoctete Justinus M. sive

alius auctor libelli περὶ Μοναρχίας, p. 41. E. Ὁρᾶτε δ' ὡς κἀν, sic A
forte scribenda:

> Ὁρᾷς γ', ὅπως κἀν θεοῖσι κερδαίνειν καλὸν,
> Θαυμάζεται δ' ὁ πλεῖστον ἐν ναοῖς ἔχων
> Χρυσὸν &c.

vides, quam pulcrum deorum quoque judicio lucrum sit, &c.—
116 Ad hæc vel similia a Græcis exploratoribus dici potuit ille olim nobilis ex Euripidis Philoctete senarius:

> Αἰσχρὸν σιωπᾷν, βαρβάρους δ' ἐᾶν λέγειν.

De hoc versu quæ leguntur adscripta Quinctiliano I. O. III. c. I. p. 215. conf. cum notatis Th. Gatakero A. M. P. c. X. p. 525. B
Qui præter istos e Philoctete supersunt Euripidis versus, sunt e prologo nonnulli. Quod inter tragœdiæ fragmenta primum collocatur, ex Stobæi Eclog. Grotii, p. 171. descriptum, olim a me temere fuit tentatum:

> Τί δῆτα, θώκοις ἀργικοῖς ἐνημένοι,
> Σαφῶς διόμνυσθ' εἰδέναι τὰ δαιμόνων
> Οἱ τῶνδε χειράνακτες ἄνθρωποι λόγων.

postrema recte tuetur Heathius: in primo versu sine controversia corrigendum:

> θώκοις ἀρχικοῖς ἐνημένοι

altera vox ne Græca quidem; hæc est usitatissima, et hac in sede C
commoda: ἀρχικὸς, ἀρχικὸν γένος· τέχνη ἀρχικὴ et similia frequentantur: ἐφορικῶν δίφρων meminit Xenophon, p. 402. 10. Herod. VI. c. LXIII. Aristoni ἐν θώκῳ κατημένῳ μετὰ τῶν ἐφόρων.—ἀρχικῶν θρόνων, Basilius T. III. p. 190. A.

Euripideo more solus prologum egit Ulysses: Schol. Soph. ad initium Philoct. Καὶ παρὰ τούτῳ προλογίζει Ὀδυσσεὺς, καθάπερ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ, ἐκεῖνο (ἐκείνῳ) μέντοι διαφέρει, παρ' ὅσον Εὐριπίδης πάντα τῷ Ὀδυσσεῖ περιτίθησιν.—Prologi Euripidei paraphrasin quam dedit nobis Dion (Or. LIX.) p. 574—577. paulo emendatiorem quam vulgatur, interjectis aliquot Euripidæ senariis, hic descripsisse non pœnitebit.

A EURIPIDIS PHILOCTETÆ PROLOGUS 117

EX PARAPHRASI DIONIS CHRYSOSTOMI.

Προλογίζει ὁ Ὀδυσσεύς.

"Φοβοῦμαι μή ποτε μάτην κατ' ἐμοῦ φανῶσι ταύτην οἱ σύμμαχοι τὴν δόξαν εἰληφότες, ὡς ἀρίστου δὴ καὶ σοφωτάτου τῶν Ἑλλήνων 118

Πῶς δ' ἂν φρονοίην, ᾧ παρῆν ἀπραγμόνως,
Ἐν τοῖσι πολλοῖς ἠριθμημένῳ στρατοῦ,
Ἴσον μετασχεῖν τῷ σοφωτάτῳ τύχης.
Ἀλλ' οὐδὲν οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφυ·
B Τοὺς γὰρ περισσοὺς, καί τι πράσσοντας πλέον,
Τιμῶμεν, ἄνδρας τ' ἐν πόλει νομίζομεν.

" Καί τοι ποία τις ἡ τοιαύτη σοφία καὶ φρόνησις, δι' ἥν τις ἀναγκάζεται

1. In hanc Euripidei prologi paraphrasin recepi, quæ Casaubonus, Reiskius, Heathius, alii, vulgatis dederant meliora: si quid præterea fuit mutatum, verbo indicabitur.

3. Πῶς δ' ἂν φρονοίην,] Hac in sede dudum a me collocatos, versus huc referendos ex Dionis paraphrasi vidit, monuitque dar. Heathius Notis in Fragm. Eurip. p. 182. — Primos etiam versus cum Dionis paraphrasi jam contulerant Theodor. Canter. V. L. I. c. II. et Jac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. VI. c. XVIII. agentes uterque de loco Aristotelis, quo tres C primi horum versuum adhibentur, Ethic. Nicom. VII. c. VIII. Ethic. Eudem. V. c. VIII. Eosdem protulit Plutarch. T. II. p. 544. c. — In quarto horum versuum, quo spectat Hesych. in Γαῦρος, voculam, hac in serie necessariam, restitui, 'Ἀλλ' οὐδὲν — pro Οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον, ὡς ἀνὴρ ἔφυ· ut legitur in Schol. ad Aristoph. Ran. v. 284. citatus ex Euripidis Philoctete: hinc a studioso lectore positus in margine in contextum irrepsit Dionis Chrys. Orat. LII. p. 551. a. versus enim sententiam et illic paraphrasi Dion jam expresserat. — Senarium 5 et 6 ut incerti positos in Stobæo Gesneri, p. 199. Grotii, p. 127. ex Philoctete petitos observavit Th. Gataker. in M. Antonin. IV. 3. et dudum ante Theod. Canterus. Sextum versum, re non satis considerata, Gatakerus suspicabatur Aristoteli restituendum; ego quintum etiam illinc auferendam judico cum Th. Cantero et Jac. Nic. Loënsi. — Versui, quem interjeci, emendato commode subjicitur, Τοὺς γὰρ περισσοὺς — ubi, tragicis inusitatam, Homeri voculam ἄρ posuit Grotius in Exc. p. 413. quem sequutus Barnesius, non recordatus, eosdem sibi versus supra male jam collocatos, ut ex Eurip. Archelao, p. 458. — Ulyssis Euripidei, hic abhorrentis a vita negotiosa, hujusque adeo loci meminerat Plato, dum elegantissima fabula finem imponebat libro x. de Rep. p. 620. animas illic fingens defunctorum, quam quis in luce probasset, vivendi rationem eligentes; (ex qua opinione Virgilius Æn. VI. 654.

vivis quæ cura nitentes
Pascere equos, eadem sequitur tellure repostos.)

animam Epei εἰς τεχνικῆς γυναικὸς ἰοῦσαν φύσιν, Thersitæ, πίθηκον ἐνδυομένην, sed Ulyssis animam, μνήμῃ τῶν προτέρων πόνων, φιλοτιμίας λελωφηκυῖαν, ζητεῖν περιιοῦσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος. καὶ μόλις εὑρεῖν κείμενόν που καὶ παρημελημένον ὑπὸ τῶν ἄλλων. Ad hæc componantur Euripidei Ulyssis ista,

Πῶς δ' ἂν φρονοίην, ᾧ παρῆν ἀπραγμόνως, &c.

9. Καί τοι ποία] In ista sex versuum paraphrasi, v. 10. posui πλείω τῶν ἄλλων pro vulgata voce Ἑλλήνων. recepi v. 12, 13. μεγαλόφρον et ὡς· quod, oblatum in 118

" πλείω τῶν ἄλλων πονεῖν ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας καὶ νίκης· ἐξὸν, ἕνα
" δοκοῦντα τοῦ πλήθους, μηδενὸς ἔλαττον ἐν τούτοις ἔχειν τῶν ἀρίστων.
" ἀλλὰ γὰρ ἴσως χαλεπὸν εὑρεῖν οὕτω μεγαλόφρον καὶ φιλότιμον ὁτιοῦν,
" ὡς ἀνὴρ πέφυκε. Τοὺς γὰρ φανεροὺς, καὶ πλειόνων ἅπτεσθαι τολμῶν-
119 " τας, σχεδὸν τούτους ἅπαντες θαυμάζομεν, καὶ τῷ ὄντι ἄνδρας ἡγού-
" μεθα.

Ὑφ' ἧς φιλοτιμίας κἀγὼ προάγομαι πλεῖστα πράγματα ἔχειν, καὶ
ζῆν ἐπιπόνως παρ' ὁντινοῦν

> Ὀκνῶ δὲ μόχθων τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν,
> Καὶ τοὺς πιτνοῦντας οὐκ ἀπωθοῦμαι πόνους.

" ἀεὶ δέ τινα προσδεχόμενος καινὸν κίνδυνον, ὀκνῶ διαφθεῖραι τὴν ἐπὶ
" τοῖς ἔμπροσθε γεγονόσιν εὔκλειαν." Νῦν οὖν κατὰ πρᾶξιν πάνυ ἐπι-
σφαλῆ καὶ χαλεπὴν δεῦρο ἐλήλυθα εἰς Λῆμνον, ὅπως Φιλοκτήτην καὶ
120 τὰ Ἡρακλέους τόξα κομίζοιμι τοῖς συμμάχοις· ὁ γὰρ δὴ μαντικώτα-
τος Φρυγῶν, Ἕλενος ὁ Πριάμου, ὃς ἔτυχεν αἰχμάλωτος ληφθεὶς, κατεμή-
νυσε, ἄνευ τούτων μήποτ' ἂν ἁλῶναι τὴν πόλιν. Πρὸς μὲν δὴ τοὺς βασιλέας
οὐχ ὡμολόγησα τὴν πρᾶξιν, ἐπιστάμενος τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἔχθραν, ᾧγε αὐτὸς
αἴτιος ἐγενόμην καταλειφθῆναι, ὅτε δηχθεὶς ἔτυχεν ὑπὸ χαλεπῆς καὶ ἀνιά-
του ἐχίδνης· οὐκ ἂν οὖν ᾤμην, οὐδὲ πειθὼ τοιαύτην ἐξευρεῖν, ὑφ' ἧς ἄ
ποτε ἐκεῖνος ἐμοὶ πρᾴως ἔχοι· ἀλλ' εὐθὺς ἀποθανεῖσθαι ᾤμην ὑπ' αὐτοῦ
ὕστερον δὲ, τῆς Ἀθηνᾶς μοι παρακελευσαμένης καθ' ὕπνους, ὥσπερ εἴωθε
θαῤῥοῦντα ἐπὶ τὸν ἄνδρα ἰέναι· αὐτὴ γὰρ ἀλλάξειν μου τὸ εἶδος καὶ τὴ
φωνὴν, ὥστε λαθεῖν αὐτῷ ξυγγενόμενον· οὕτω δὴ ἀφῖγμαι θαῤῥήσας. Πυ

Anecdotis Gr. Wolfii I. p. 280. probat Heath. v. 13. *claros* et *illustres* dixisse videtur φανερούς. V. 14. Malui τούτους ἅπαντες, quam ἅπαντας. neque aliter scripsit his usus Gatakerus in Antonin. p. 97.
119 a. — Ut Ulysses Euripidis versibus senariis, in hac quoque paraphrasi ipse loquitur Ulysses, atque adeo poëtam sequutus hic paraphrastes, διὰ μιμήσεως. Sed alibi Dion, tanquam διηγητὴς, sententiam Ulyssis expressit Or. LII. p. 551. B. ἐξὸν γὰρ αὐτῷ ἀλύπως καὶ ἀπραγμόνως ζῆν, ὁ δὲ ἑκὼν ἀεὶ ἐν πράγμασι καὶ κινδύνοις γίνεται. τούτου δὲ φησὶν αἴτιον εἶναι τὴν τῶν εὐφυῶν καὶ γενναίων ἀνδρῶν φιλοτιμίαν, &c. paraphrasis, in qua poëtæ μίμησις, Iliadis initio, facta fuit ἁπλῆ διήγησις, specimen dedit Plato de Rep. III. p. 393, 394. ad cujus imitationem Sophistæ sæpius in talibus ingenium exercuerunt; in iisdem etiam Homericis Aristides in Ed. Jeb T. II. p. 487.

18. Ὀκνῶ δὲ] Hos etiam duo senari apud Plutarch. repertos, T. II. p. 544. Grotius jam retulit ad Philocteten. E rum primum ut Menandri dederat in St bæo suo, p. 127. et in illo, prout Gesner ediderat, ἐκχέας· ubi scribendum ἐκχέαι jam monuerat Th. Canter. V. L. II. v. In secundo pro πίπτοντας, quod ve sum vitiat, cum Heathio posui πιτνοῦντ formam tragicis adhibitam, ubi altera m dulo reluctabatur: ὀκνῶ servandum c didi, ponendumque in proximis Dion pro ὀκνῶν, ubi pro ἀεὶ nexus requireb ἀεὶ δέ.

22. δεῦρο ἐλήλυθα] In his paraphrast exemplaris vestigiis proxime videtur i stitisse: senariorum hic apparent Eurip dis moduli:

θάνομαι δὲ καὶ παρὰ τῶν Φρυγῶν πρέσβεις ἀπεστάλθαι κρύφα, ἐάν πως δύνωνται τὸν Φιλοκτήτην πείσαντες δώροις, ἅμα καὶ διὰ τὴν ἔχθραν τὴν πρὸς ἡμᾶς, ἀναλαβεῖν εἰς τὴν πόλιν αὐτὸν καὶ τὰ τόξα. Τούτου προκειμένου ἄθλου πῶς οὐ πάντα χρὴ ἄνδρα γίνεσθαι πρόθυμον; ὡς διαμαρτάνοντι τῆς πράξεως ταύτης πάντα τὰ πρότερον εἰργασμένα μάτην πεπονῆσθαι ἔοικε. Παπαὶ, πρόσεισιν ὁ ἀνὴρ, αὐτὸς ὅδε ὁ Ποίαντος παῖς, οὐκ ἄδηλος τῆς ξυμφορᾶς, μόλις καὶ χαλεπῶς προβαίνων. Ὦ τοῦ χαλεποῦ καὶ δεινοῦ ὁράματος ὄντως· τό, τε γὰρ εἶδος ὑπὸ τῆς νόσου φοβερόν· ἥ τε στολὴ ἀήθης, δοραὶ θηρίων καλύπτουσιν αὐτόν. Ἀλλὰ σὺ ἄμυνον, ὦ δέσποινα Ἀθηνᾶ, καὶ μὴ μάτην φανῆς ἡμῖν ὑποσχομένη τὴν σωτηρίαν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ. 121

Τί δὴ βουλόμενος, ὅστις εἶ ποτὲ σὺ, ἢ τίνα τόλμαν λαβὼν, πότερον ἁρπαγῆς χάριν ἥκεις ἐπὶ τήνδε τὴν ἄπορον στέγην, ἢ κατάσκοπος τῆς ἡμετέρας δυστυχίας;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Οὔτοι γε ὁρᾷς ἄνδρα ὑβριστήν.

ΦΙΛ. *Οὐ μὴν εἰωθώς γε πρότερον δεῦρο ἥκεις.*

ΟΔ. *Οὐκ ἄρ' εἰωθώς. εἴη δὲ καὶ νῦν ἐν καιρῷ ἀφῖχθαι.*

ΦΙΛ. *Πολλὴν ἔοικας φράζειν ἀλογίαν τῆς δεῦρο ὁδοῦ.*

ΟΔ. *Ἓν τοίνυν ἴσθι, οὐ χωρὶς αἰτίας με ἥκοντα, καὶ σοίγε οὐκ ἀλλότριον φανησόμενον.*

ΦΙΛ. *Πόθεν δή; τοῦτο γὰρ πρῶτον εἰκός με εἰδέναι.*

ΟΔ. *Ἀλλ' εἰμὶ Ἀργεῖος τῶν ἐπὶ Τροίαν πλευσάντων.*

Νῦν αὖ . . . . δεῦρ' ἐλήλυθα
Εἰς Λῆμνον, . . . τὸν Φιλοκτήτην ὅπως
Ἡρακλέους τε τόξα τοῖσι ξυμμάχοις
Φέροιμ'· ὁ γὰρ δὴ μαντικώτατος Φρυγῶν
Ἕλενος ὁ Πριάμου δουρίληπτος [ἐμήνυσεν,]
Ἄνευ γε τούτων μήποτ' ἂν πέρσαι πόλιν.

De Heleno conf. Soph. Phil. 606, &c. Qui his immorari voluerit, exercitatus in Euripideis, ex paraphrasi nobis Dionis aliquando plures eruet senarios, tragico non indignos; κατιμήνυσι in verbis Dionis sua sede reposui: mox πρέπως ἔχειν in πρέπος ἔχει mutavi.

38. Παπαὶ,] Paulo ante pro τοῦ videbatur sufficere τούτου [προκειμένου ἄθλου] et sæpe memini τούτου in τοῦ mutatum.—In his iterum facile restituas Euripidea quædam:

Παπαὶ, πρόσεισιν· αὐτός ἐστ' ἀνὴρ ὅδε
Ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς, ...
Μόγις προβαίνων· ὦ θεάματός γε δὴ
Δεινοῦ.

hoc certe Euripideum in Med. v. 1164. δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν. est et in Soph. Phil. v. 263. Ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης. 121

52. Πόθεν δή;] Paulo ante, v. 51. χωρὶς pro χάριν restitui in istis diversimode tentatis, οὐ χωρὶς αἰτίας με ἥκοντα. Hinc iterum Euripideos senarios efficias:

ΦΙΛ. Πόθεν δέ; τοῦτο πρῶτά μ' εἰκὸς εἰδέναι.
ΟΔ. Ἀργεῖος εἰμὶ τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.
ΦΙΛ. Πόθεν; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον.

Mitto reliqua tanquam incertiora; sed in tribus istis senariis nihil est, quod non similibus possit tragicorum locis adfirmari.

ΦΙΛ. Πόθεν; εἰπὲ πάλιν, ὡς εἰδῶ σαφέστερον.

ΟΔ. Οὐκοῦν ἔτι δεύτερον ἀκούεις, τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων Ἀχαιῶ[ν] εἶναι φημί.

ΦΙΛ. Καλῶς δῆτα ἔφης ἐμὸς εἶναι φίλος, ὁπότε γε τῶν ἐμοὶ πολεμιωτάτω[ν] Ἀργείων πέφηνας· τούτων δὴ τῆς ἀδικίας αὐτίκα μάλιστα ὑφέξεις δίκην.

122 ΟΔ. Ἀλλ' ὦ, πρὸς θεῶν, ἐπίσχες ἀφεῖναι τὸ βέλος.

ΦΙΛ. Οὐ δυνατὸν, εἴπερ Ἑλλήνων τυγχάνεις, τὸ μὴ ἀπολωλέναι σε ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ.

ΟΔ. Ἀλλὰ πέπονθά γε ὑπ' αὐτῶν τοιαῦτα, ἐξ ὧν δικαίως σοὶ μὲν ἂν φίλο[ς] εἴην, ἐκείνων δὲ ἐχθρός.

ΦΙΛ. Καὶ τί δὴ τοῦτό ἐστιν ὃ πέπονθας οὕτω χαλεπόν;

ΟΔ. Φυγάδα με ἤλασεν ἐκ τοῦ στρατοῦ Ὀδυσσεύς.

ΦΙΛ. Τί δὲ ἔδρας, ἐφ' ὅτῳ τῆσδε τῆς τύχης ἔτυχες;

ΟΔ. Οἶμαί σε γινώσκειν τὸν Ναυπλίου παῖδα Παλαμήδην.

ΦΙΛ. Οὐ γὰρ δὴ τῶν ἐπιτυχόντων οὐδὲ ὀλίγου ἄξιος συνέπλει, οὔτε τῷ στρατῷ, οὔτε τοῖς ἡγεμόσι.

ΟΔ. Τὸν δὴ τοιοῦτον ἄνδρα ὁ κοινὸς τῶν Ἑλλήνων λυμεὼν διέφθειρε.

ΦΙΛ. Πότερον ἐκ τοῦ φανεροῦ μάχῃ κρατήσας, ἢ μετὰ δόλου τινός;

123 ΟΔ. Προδοσίαν ἐπενεγκὼν τοῦ στρατοῦ τοῖς Πριαμίδαις.

ΦΙΛ. Ἦν δὲ κατὰ ἀλήθειαν οὕτως ἔχον, ἢ ἐπεπόνθει κατεψευσμένος;

122 60. Ἀλλ' ὦ,] Senarius evadet Euripideus:

ΟΔ. Ἐπίσχες ὦ, πρὸς θεῶν, ἀφεῖναι βέλος.

Respondere potuit præter cetera Philoctetes:

ΦΙΛ. Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ κατθανῇ τῇδ' ἡμέρᾳ.

Sed nec a Dione scribi potuit, opinor, εἴπερ Ἑλλήνων τυγχάνεις, neque, quæ clar. Reiskii est conjectura, Ἕλλην ὤν. Græcis enim in Lemnum delatis lætabatur inprimis Philoctetes Soph. v. 234. dicente enim Neoptolemo, Ἕλληνές ἐσμεν· exclamabat, Ὦ φίλτατον φώνημα· V. 242. ὦ φίλης χθονός. Paulo post ex Ilio se venire narranti respondet: Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύγ' ἦσθα ναυβάτης Ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου. — si scripserat Dion, οὐ δυνατὸν, εἴπερ Ἑλλήνων [τῶνδε εἷς ὢν] τυγχάνεις, — Critico manifestum videbitur, voces sic positas, ut centies alibi, etiam hic inter describendum omissas.

65. Καὶ τί δὴ] Hinc efformatos ponam iterum aliquot versus tragicos:

ΦΙΛ. Τί δὴ πέπονθας ὧδε δεινὸν, [ὦ ξένε;]
ΟΔ. Φυγάδα μ' Ὀδυσσεὺς τοῦ στρατοῦ γ' ἀπήλασ[ε.]
ΦΙΛ. Τί δρῶν γε τῆσδε τῆς τύχης ἐτύγχανες;
ΟΔ. Οἶμαι Παλαμήδην σ' εἰδέναι τὸν Ναυπλίου

Paulo post ex v. 72. hunc senarium f[or]mavit Jo. Piersonus in Mœr. p. 407.

Μάχῃ κρατήσας, ἢ δόλου τινὸς μέτα;

75. τοῦ μηδενὸς] Hæc et proxima [...] ad mentem constitui clar. Heathii; Re[is]kii τοῦτον τὸν ἄνδρα præter alia rece[pi.] V. 79. ἤπερ in ἧπερ, id est ὥσπερ, levi[ter] mutavi. V. 78. Heathio servandum [vi]debatur ὃς οὐδὲν ἧττον ὠφέλιμος ἦν τ[οῖς] ξυμμάχοις· mihi cum Casaubono leg[en]dum, ὃς οὐδενὸς ἧττον — eadem forma [lo]quendi Dioni Or. XVII. p. 248. dicitur Εὐριπίδης οὐδενὸς ἧττον ἔνδοξος τῶν ποιητῶν. imitabatur illic orator[em] Æschinem c. Tim. p. 21. 27. ubi legit[ur] ὁ τοίνυν οὐδενὸς ἧττον σοφὸς τῶν ποιητ[ῶν] Εὐριπίδης.

83. Ἀλλὰ τί δὴ] Versum arbitror E[u]ripidæ fuisse:

A ΟΔ. Πῶς δ' ἂν δικαίως γένοιτο τῶν ὑπ' ἐκείνου γιγνομένων ὁτιοῦν, τοῦ μηδενὸς ἀποσχομένου τῶν χαλεπωτάτων;

ΦΙΛ. Ὦ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ πανουργότατε ἀνθρώπων Ὀδυσσεῦ, οἷον αὖ τοῦτον τὸν ἄνδρα ἀνῄρηκας; ὃς οὐδενὸς ἧττον ὠφέλιμος ἦν τοῖς ξυμμάχοις, ἤπερ, οἶμαι, τὰ κάλλιστα καὶ σοφώτατα ἀνευρίσκων καὶ συντιθείς· ὥσπερ ἀμέλει κἀμὲ ἐξέθηκας, ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας τε καὶ νίκης περιπεσόντα τῇδε τῇ ξυμφορᾷ, δεικνύντα τὸν Χρύσης βωμὸν, οὗ θύσαντες κρατήσειν ἔμελλον τῶν πολεμίων· εἰ δὲ μὴ, μάτην ἐγίγνετο ἡ στρατεία. Ἀλλὰ τί δή σοι προσῆκον τῆς Παλαμήδους τύχης;

ΟΔ. Εὖ ἴσθι, ὅτι ἐπὶ πάντας τοὺς ἐκείνου φίλους ἦλθε τὸ κακὸν, καὶ πάντες 124
ἀπολώλασιν, ὅστις μὴ φυγεῖν ἠδυνήθη. Οὕτω δὲ κἀγὼ τῆς παροιχομένης νυκτὸς διαπλεύσας μόνος δεῦρο ἐσώθην. Σχεδὸν μὲν οὖν ἔγωγε ἐν ἴσῃ χρείᾳ καθέστηκας αὐτός. Εἰδ' οὖν ἔχων τινὰ μη-
B χανὴν ξυμπροθυμηθείης ἡμῖν περὶ τὸν οἴκαδε ἀπόπλουν, ἡμᾶς τε εὖ πεποιηκὼς ἔσῃ, καὶ ἅμα ἄγγελον ἀποπέμψεις πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ οἴκαδε τῶν σοι παρόντων κακῶν.

ΦΙΛ. Ἀλλ', ὦ δύστηνε, πρὸς τοιοῦτον ἕτερον ἥκεις ξύμμαχον, αὐτόν τε ἄπορον καὶ ἔρημον φίλων, ἐπὶ τῆσδε τῆς ἀκτῆς ἐῤῥιμμένον, γλίσχρως καὶ
μόλις ἀπὸ τῶνδε τῶν τόξων πορίζοντα καὶ τροφὴν, καὶ ἐσθῆτα, ὡς 125
ὁρᾷς. ἣ γὰρ ἦν ἡμῖν ἐσθὴς πρότερον ἀπὸ τοῦ χρόνου ἠνάλωται. Εἰ

ΦΙΛ. Ἀτὰρ τί σοι προσῆκει Παλαμήδους τύχης;

Thomas M. Προσήκει [et Προσῆκε] μοι τοῦδε, ἀντὶ τοῦ μετοχὴ ἔστι μοι. Aristoph.
C Avib. v. 970. Τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων; *Quid vero mihi cum Corinthiis est?* In his similibusque pendet secundus casus a voculis τί et οὐδέν· Xenoph. Κ. Α. III. p. 176. 23. τούτῳ γε τῆς Βοιωτίας προσήκει οὐδέν. Ἑλλ. VII. p. 345. 37. τί ταῦτα (leg. τούτου) αὐτονομίᾳ προσήκει; Antiphon, p. 145. 15. οὐδέν μοι προσήκει τῆς αἰτίας ταύτης, p. 147. 2. Andocides, p. 5, 7. τούτων ἐμοὶ τῶν λόγων ἢ τῶν ἔργων τί προσήκει; p. 33. 29. ἐμοὶ μὲν οὐδαμόθεν προσήκει τούτου τοῦ πράγματος· — Ἀλκιβιάδης (leg. — δη) δὲ μάλιστα πάντων Ἀθηναίων. Lysias, p. 121. 1. οὐδὲν προσήκει Ἀνδοκίδῃ τῶν συνθηκῶν, &c.

86. Οὕτω δὲ κἀγὼ] Non indigni mihi quidem Euripide viderentur versus:

ΟΔ. Οὕτω δὲ κἀγὼ τῆς πάροιθεν εὐφρόνης
Δεῦρ' ἐξεσώθην [ὧδε] διαπλεύσας μόνος.

Noctem etiam Euripides aliquoties dixit εὐφρόνην. — τῆς πάροιθεν ἡμέρας, est in Eurip. Phœn. 867.

89. οἴκαδε] Legi potuit in fine senarii; hic etiam subjungi:

Τῶν σοὶ παρόντων ἄγγελον πέμψεις κακῶν.

93. ἔρημον φίλων,] Voces aliter collocatæ dabunt versum iambicum:

Φίλων ἔρημον, κἀπὶ τῆσδ' ἐῤῥιμμένον
Ἀκτῆς.

95. ἣ γὰρ ἦν] Quid si dederit Euripides:

ἣ πρὶν γὰρ ἦν
Στολὴ μακρῷ δὴ πᾶσ' ἀνάλωται χρόνῳ.

Εἰ δὲ δὴ τοῦδ'] Ex his etiam faciles ef- 125
formantur iambi:

ΦΙΛ. Εἰ δ' οὖν θελήσεις τοῦδε κοινωνεῖν βίου,
Ἔστ' ἂν ποθέν σοι παραφανῇ σωτηρία
Οὐκ ἂν φθονοῖμεν· δυσχερῆ δὲ θεάματα
Τἄνδον, ξέν', εἰσίν.

Ex proximis Dionis vox excidit: Reiskius

δὲ δὴ τοῦδ' ἐθελήσεις κοινωνεῖν τοῦ βίου μεθ' ἡμῶν ἐνθάδε, ἕως ἂν ἑτέρα σοι παραπέσῃ σωτηρία ποθὲν, οὐκ ἂν φθονοῖμεν. Δυσχερῆ γε μὴν τἄνδον ὁράματα, ὦ ξένε, τελαμῶνές τε . . . . . ἀνάπλεοι, καὶ ἄλλα σημεῖα τῆς νόσου. αὐτός τε οὐχ ἡδὺς ξυγγενέσθαι, ὅταν ἡ ὀδύνη προσπέσῃ· καί τοι λελώφηκε τῷ χρόνῳ τὸ πολὺ τῆς νόσου,

κατ' ἀρχὰς δ' οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν.

supplebat, τελαμῶνες τε λύθρου ἀνάπλεοι· de ulceris sanie πύον rectius diceretur: dici forte potuerunt ἀνάπλεοι νοσηλίας Τελαμῶνες. ut Sophocli Phil. v. 39. Ῥάκη, βαρείας τοῦ νοσηλείας πλέα. Nec tamen istam, ut puto, vocem adhibuisset Euripides; cujus est in Oreste, v. 1172. Εἴ ποθεν ἄελπτος παραπέσοι σωτηρία.

100. καί τοι λελώφηκε] Postrema sola, quod miror, hinc Grotius enotaverat, ut senarium Euripidis ex Philoct.

Νόσος κατ' ἀρχὰς οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν.

Gatakerus, ubi supplet et corrigit Grotiana, A. M. P. c. x. p. 505. duo velut Euripidis versus efformavit; cumque dixisset eodem pertinere senarium Aristoteli laudatum de Poët. c. XXII. quem attigerat et Jac. Nic. Loënsis Misc. Epiphyll. VIII. c. VIII. tres nobis senarios ut in eadem sede lectos Barnes. adnumerat:

Καίτοι πολ' ἤδη τῷ χρόνῳ λώφησέ μοι
Νόσος· κατ' ἀρχὰς δ' οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν
Φαγέδαινά γ', ἥ μου σάρκα θοινᾶται ποδός.

126 sic, opinor, editum voluit Barnesius, non Καίτοι πόλλ' ἤδη —· πολ' ἤδη, nusquam, opinor, lectum, posuit Gatakerus l. c. et iisdem usus in M. Antonin. X. 22. Horum versuum primum, *ex Dionis paraphrasi satis infeliciter consarcinatum* jure merito censet Heathius. Clar. D'Orvillius in Charit. p. 355. *sic*, inquit *lege*:

Καίτοι πολὺ ἤδη τῷ χρόνῳ λώφησέ μοι
Νόσος.

Suo more leniter non nominatum D'Orvillium corrigit humanissimus Jer. Markland. in Eurip. Suppl. v. 120. Non sane πολὺ νόσος μοι ἐλώφησε· sed Græcum mihi videtur, quod præbet Dion, λελώφηκε τὸ πολὺ τῆς νόσου· *interquiescit morbi sævitia:* Photius in Lex. MS. Λωφᾷν, τὸ ἠρεμεῖν καὶ τὸ ἐνδεδωκέναι καὶ ἀναπαύεσθαι δηλοῖ, οὐ τὸ πεπαῦσθαι δὲ παντελῶς. non longe distat hoc Platonis de LL. IX. p. 854. c. ἐὰν μὲν σοὶ δρῶντι ταῦτα λωφᾷ τι τὸ νόσημα. Eadem forma loquendi quidni scribi potuit ab Euripide? (hujus errorem corrigit Sophoclis Philoctetes, v. 258. cui νόσος 'Αεὶ τέθηλε κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται.

Καί τοι τὸ πολὺ δὴ τῆς νόσου 'λώφησέ μοι
Χρόνῳ· κατ' ἀρχὰς δ' οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν
Φαγέδαινά γ', ἥ μου σάρκα θοινᾶται ποδός.

Sed hunc tamen versum in dramate sedem diversam tenuisse suspicor. Ortum fuerat ulcus tæterrimum, quo pes ejus annum jam decimum erodebatur, ex morsu viperæ, vel hydri sub fatali Chryses Minervæ latentis altari: supra v. 81. Philoctetes Euripideus Dionis se dicit περιπεσόντα τῇδε τῇ ξυμφορᾷ, δεικνύντα τὸν (τῆς) Χρύσης βωμὸν, οὗ θύσαντες κρατήσειν ἔμελλον τῶν πολεμίων. Hic Χρύσης nomine insulam Chrysen Lemno vicinam, an Minervam insulæ cognominem Chrysen designatam voluerint vix definiri poterit: in hac historia fit et alibi mentio τῆς Χρύσης καλουμένης 'Αθηνᾶς· et in argumento, quod primus, opinor, (non enim reperitur C in Edd. Aldina aliisque antiquioribus:) Sophoclis Philoctetæ præfixit in MS. Cod. repertum Turnebus:

Χρύσης 'Αθηνᾶς βωμὸν ἐπιπεχωσμένον,
'Εφ' οὗπερ 'Αχαιοῖς χρηστὸν ἦν θῦσαι, μόνος
Ποίαντος ᾔδει παῖς, τοθ' 'Ηρακλεῖ συνών·
Ζητῶν δὲ τοῦτον ναυβάτῃ δεῖξαι στόλῳ,
Πληγεὶς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν.

his emendatius scriptis, quam vulgata prostant, partim usus est Salmasius in Addendis ad notas in Aram Dosiadæ primam, p. 243. et Philostrati Jun. verbis ex Icone Philoctetæ, p. 889. tentatis Jo. Meursio in Lycophr. Alex. v. 912. Recte docuit Salmasius, a Stephano Byzant. aliisque confundi Chrysen Homeri Troicam, et Chrysen sive Lemni, sive Lemno vicinam; sed, re minus considerata, sta-

CAPUT XII. 128

PRÆBET HOLOBOLI SCHOLIA IN ARAM DOSIADÆ.

ALTARE Minervæ Χρύσης loqui fingitur in ara secunda Dosiadæ. Salmasio probabiliter non visa, proferuntur Holoboli Rhetoris Scholia. Illuminantur obscura quædam istius carminis. Jason Χρύσας ἄϊτας. Medeæ nomen aufertur e Scholio in Aristoph. Medorum regio χώρα πιδιάς. Non templum Jason in insula Chryse, sed altare Minervæ condidit, septo distinctum ab agro vicino; neque Διὸς ἄβατον in monte Lycæo templum fuit. Talus Cretæ custos ter quotannis insulam circumibat. Vulcanus ἀνάτης. Ultimi carminis versus illustrantur.

MINERVÆ Chryses altare, de quo dicere cœpi in fine capitis
B XI. in insula, Lemno vicina, Chryse dedicatum ab Jasone testatur in ara prima Dosiades; qui in altero poëmatio ipsam illam ab Jasone conditam aram facit loquentem; et hæc quidem de Philoctete:

tuit Salmas. hanc Chrysen, ad cujus altare fuerit ictus a vipera vel hydro Philoctetes, in ipsa fuisse Lemno promontorium isthoc nomine dictum: insulam Chrysen fuisse Lemno vicinam, negat Salmasius notis in Aram Dosiadæ secundam, p. 147. et alibi. Non recordabatur ista scribens Salmas. Pausaniæ VIII. p. 668, 669. narrantis Lemno non longe dissitam olim fuisse vulnere Philoctetæ
C nobilitatam (πλεῦν ἀπεῦχιν οὐ πολὺν) Chrysen insulam, quæ mari absorpta postea non amplius fuerit reperta: κατέδυ τι ἡ Χρύση καὶ ἠφάνισται κατὰ τοῦ βυθοῦ. Recte itaque Leo Allatius Pausaniæ locum præter cetera Salmasio objecit in libello de patria Homeri, p. 129. docuitque Chrysen insulam fuisse Lemno vicinam; conf. Salvagnius in Ovidii Ibin, v. 255. Neque in Lemno, sed alibi percussum ab angue Philocteten ipsa monstrat a plerisque tradita narratio: nam expositus dicitur in Lemnum insulam, postquam Græci satis diu sustinuissent tæterrimi vulneris putorem, et Philoctetæ lamenta, sacra sæpius interturbantis. Dionis Philoctetes Euripideus in Ulyssen, κἀμὲ inquit, ἐξέθηκας· Ulysses Sophoclis in Philoct. initio, *hæc*, inquit, *est acta Lemni*, in quam v. 5.

Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε,
Νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα,
Ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμὶν οὔτε θυμάτων
Παρῆν ἑκήλοις προσθιγεῖν, ἀλλ' ἀγρίαις
Κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις
Βοῶν, στενάζων.

V. 257. dicuntur illum in Lemnum ἐκβαλόντες Atridæ et Ulysses. V. 265.

Ἔρριψαν αἰσχρῶς ὧδ' ἔρημον, ἀγρίᾳ
Νόσῳ καταφθίνοντα, τῆς ἀνδροφθόρου
Πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι.

de venenato morsu loquentis Æschyli Philoctetæ duo senarios, omissos Stan- 128
leio, hos emendatos eruas ex Plutarchi T. II. p. 1087. F.

Οὐ γὰρ δράκων ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐνῴκισε
Δεινὴν γε στομάτων ἔκφυσιν, ποδὸς λαβών.

In insula Chryse Minervæ, de insula Chrysæ dictæ, Jason olim altarè construxerat. Huic altari, in quo contra Trojam profectus Hercules, puero tum Philoctete comitatus, sacra fecerat, serpens ille custos fuerat adpositus.

Ἐμὸν δὲ τεῦγμ' ἀθρήσας
Θεοκρίτοιο κτάντας,
Τριεσπέροιο καύτας,
Ἄιξεν, αἶν' ἰύξας·
Χάλεψε γάρ νιν ἰῷ
Σύργαστρος ἐκδὺς γῆρας.

Mea structura (sive *me*) *visa Philoctetes, qui Parin interfecit, et Herculem cremavit, subsiliit formidabilem in modum exclamans; nam serpens, qui positis exuviis juvenescere solet, illum veneno læserat.* Hoc tenebricosum poëma, cui idem atque alteri præfigitur in Codicibus MSS. Dosiadæ nomen (quod absque scriptis Codicibus detexit Jo. Meursius Att. Lect. Lib. III. c. XVII.) dubium nullum est quin Salmasio rectius Is. Vossius sit interpretatus ad Melæ II. c. VII. ipse etiam, quod nec diffitetur, Scholiis adjutus ineditis Holoboli Rhetoris. Quum in aram secundam nusquam Scholia vetera memoret Salmasius, nonnulla quoque male ceperit, his illum equidem suspicor fuisse destitutum, quantumvis Isaac. Vossius illum *Holoboli Rhetoris Scholia ubique* dicat *ad verbum descripsisse.* Ea de re judicandi ut fiat omnibus copia, Holoboli Rhetoris Scholia, ex Vossiano Codice Bibliothecæ Leidensis olim a me juvene descripta, quæ quidem ad hanc aram spectant, iterum descripsisse non pœnitebit. Suspicor autem ex antiqua membrana veteri quædam Scholia descripsisse Manuelem Holobolum; nam hominem Ecclesiasticum ævo Michaëlis Palæologi, et Andronici, cujus fata sæpius attigit in istorum temporum historia Georgius Pachymeres; hominem, inquam, istius ævi, absque subsidio Grammatici veteris, obscurissima quævis, nec Scaligeris neque Salmasiis intellecta, probabiliter adeo interpretari potuisse non opinor. Hujus quidquid fuerit, hæc sunt in istam aram Dosiadæ secundam, quæ ara legi poterit emendatius quam alibi scripta in Isaac. Vossii Observ. ad Melæ Lib. II. c. VII. Scholia.

A

IN ARAM DOSIADÆ 130

ʽΕΡΜΗΝΕΙ͂ΑΙ

ΤΟΥ ʼΟΛΟΒΩʹΛΟΥ ʽΡΗʹΤΟΡΟΣ, ΚΥʹΡΟΥ ΜΑΝΟΥΗʹΛ, ΚΑΙ ΜΕΓΑʹΛΟΥ ΠΡΩΤΟΣΥΓΓΕʹΛΟΥ.

ʼΩς ἀπὸ τοῦ Βωμοῦ ὁ λόγος, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ βωμὸς, ὃν ῎Ετευξε καὶ κατεσκεύασεν ʼΙάσων, ὁ ΜΕʹΡΟΨ, ἤτοι ὁ Θεσσαλὸς, ὁ ΔΙʹΣΑΒΟΣ δὲ, ὁ δὶς 131 ἡβήσας, τὸ μὲν τῇ φύσει, τὸ δὲ τῆς Μηδείας ἑψήσει, καὶ τῇ ἐντεῦθεν ἀνανεώσει. ὁ ΠΟʹΣΙΣ καὶ ὁ ἀνὴρ, διὰ τὸ μέτρον ʼΑΙ͂ΤΗΣ καὶ ἐραστὴς, τῆς ΣΤΗʹΤΑΣ καὶ τῆς γυναικὸς, τοῦ ῎ΑΡΣΕΝΟΣ καὶ τοῦ ἀνδρὸς· ἐπιβουλεύσασα γὰρ Μήδεια Θησεῖ, καὶ φωραθεῖσα, ἔφυγεν εἰς τὸ μέρος τῆς ʼΑσίας, ὃ νῦν

B Μηδία ἐξ αὐτῆς καλεῖται, ἀνδρῴαν περιβαλοῦσα στολήν. οὐχὶ ὁ ΣΠΟ-

3. ὃν ῎Ετευξε] Posuerat hic ex MS. Is. Voss. ὃν καὶ ἐτεύξεν· ex alio Cod. adscripserat, ἐμὲ τεῦξε. mox, ʼΙάσων ὁ μέροψ. Inter ipsius poëmatii versus hic illic in antiquissimo Cod. hæc erant interpretamenta adscripta: V. 1. Στήτας] Γυναικὸς καὶ τῆς Μηδείας. V. 2. ʼΑνὴρ Θεσσαλὸς ὁ ʼΙάσων. V. 3. ʼΕμπούσας] Θέτιδος. V. 4. Τεύκροιο βοώτα] ʼΑλεξάνδρου. V. 7. ʼΑπάτωρ] ὁ Ἥφαιστος. (Leg. ῞Ηφαιστος.) V. 9. Τεῦγμ'] Οἰκοδόμημα. V. 10. Θευπρέπτου] ʼΑλεξάνδρου. V. 11. Καύτας] ʼΕντεφιαστής. V. 14. ʼΕκδὺς] Καταδυόμενος. Ad versum ultimum hæc scripserat Is. Vossius: "῞Ηρ' ἀρδίων] ἦρα hic plurale est, ut sæpe, pro χάριν. itaque ἦρ' ἀρδίων hic est χάριν ἀρδίων." *Propter hospitalitatem*, ἕνεκα vel χάριν τῆς φιλοξενίας, Callimachus

C dixit ἦρα φιλοξενίης· in fragm. Bentl. XLI.

6. διὰ τὸ μέτρον ʼΑῖτης] Quid bic ista velint non adsequor; nisi versum spectent quintum; ubi Χρύσας ἀΐτας quis esset veterus ignorasse videntur grammatici: nec mirum adeoque, Holobolum ista non attigisse: aliorum ne commenta memorem, Salmasius intelligit Apollinem, in Troadis urbe Chryse cultum eximia religione: multum vero sudavit vir magnus, ut vicina lectori viderentur Apollini convenire: vulgata lectione servata Is. Vossius ad Melam, Chrysæ, inquit, *amator* hic dicitur *Achilles propter Chryseïdem, quæ Chrysensis erat.* Ne Chryseidis quidem amator Atrides in istiusmodi carmine dici posset Χρύσας ἀΐτας· amata vero Pelidæ Briseïs non utique Chrysensis erat; sed Lyrnessis: quid itaque? una litera interserta scriberem Χρύσας δ' ἀΐτας· — *sed amator Chryses Minervæ;* idem ille Medeæ maritus, μέροψ δίσαβος· non Achilles, — sed Jason, 131 qui hoc altare (Χρύσης ʼΑθηνᾶς βωμὸν dictum in argumento Sophoclis Philoctetæ,) in honorem Deæ sibi carissimæ construxerat.

7. τοῦ ῎Αρσενος] Ex alio Codice his Is. Voss. adscripserat, τῆς ἄρσενος καὶ τῆς ἀνδρώας· ex quo στολὴν, pro πόλιν, in proximis recepi; ἀνδρῴαν περιβαλοῦσα στολὴν, quia virilem induta stolam in Asiam profecta dicitur Medea, rectissime Voss. initio carminis emendasse videtur Εἰμάρσενός με στήτας· causa enim nulla est cur ʽΗμάρσενα *semimasculam* dixisset, quam tamen lectionem dubio vacuam putabat Salmas. Εἶμ' ἄρσενος (ʼΕγὼ ὁ βωμὸς εἰμὶ,) ut vulgatum erat, hic legisse videtur et Holobolus. — Quod ait de Medea in Asiam fugiente, et de Media ab illa denominata, traditum etiam ab aliis, nemo adhibebit, opinor, ad tuendum nomen Μηδείας in Scholio quod sic vulgatur in Aristophanis Equit. v. 603. ἀντὶ λόχου (corrige, λόφου) Μηδικοῦ· ἰδόκει γὰρ ἡ Μηδικὴ χώρα Μηδείας τι οὖσα καὶ κάθυγρος εὔφορος εἶναι εἰς τὰς τῶν κτηνῶν τροφάς. ubi cum docto lectore correctionem communicavero Tib. Hemsterhusii, quam mihi vir summus olim indicavit, Μηδείας nomini, quod sciolo debetur originis memori, feliciter substituens, πεδιάς τι οὖσα καὶ κάθυγρος· *regio campestris et plana.* talis etiam fuit Thessalia; ἡ τῶν Θετταλῶν, πεδιὰς, atque idcirco equis alendis accommoda: vid. Plato L. I. de LL. p. 625. D. ne plures nominem.

ΔΕΥ´ΝΑΣ, ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ ἐν σποδῷ καὶ πυρῷ εὐναζόμενος παρὰ τῆς
132 οἰκείας μητρὸς Θέτιδος, ὡς δηλοῖ Λυκόφρων. πάλιν οὐχ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ
ἼΝΙΣ καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἘΜΠΟΥ´ΣΑΣ, ἤτοι τῆς Θέτιδος. φάσμα γάρ τι ἡ
Ἔμπουσα νυκτερινὸν εἰς μυρίας μορφὰς ἀλλοιούμενον, ὡς φησὶ καὶ Φιλό-
στρατος· μετεβάλλετο δὲ καὶ ἡ Θέτις εἰς μυρίας μορφὰς, ὅτε μιγῆναι αὐτῇ ὁ
Πηλεὺς ἔσπευδεν ἢ καὶ ἐμίγη σηπίας εἴδει. Πάλιν οὐχ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ
ΜΟ´ΡΟΣ καὶ ὁ θάνατος, τοῦ ΒΟΥ´ΤΑ καὶ τοῦ βουκόλου, ἢ τοῦ Ἀλεξ-
άνδρου, τοῦ ΤΕΥ´ΚΡΟΥ καὶ τοῦ Τρωὸς, τοῦ ΤΕΚΝΩ´ΜΑΤΟΣ τῆς ΚΥ-
133 ΝΟ`Σ, ἢ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἑκάβης. Τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ ναὸς, ὃν κα-
τεσκεύασεν ὁ ἀνὴρ τῆς Μηδείας, οὐχ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ τοιόσδε καὶ τοῖος, ἀλλ' ὁ
Ἰάσων· δύο γὰρ Θεσσαλοὺς ἄνδρας ἔσχεν ἡ Μήδεια, τὸν Ἰάσονα ἐν Θετταλίᾳ,
καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐν ταῖς νήσοις τῶν μακάρων.——Πότε δ' ἐμὲ ἔτευξεν ὁ Ἰάσων;
ἯΜΟΣ καὶ ἡνίκα ἔσυρε καὶ ἘῬῬΑΙΣΕ καὶ ἔφθειρεν ἡ Μήδεια τὸν ΟΥ̓-
ΡΟΝ καὶ τὸν ὁρμητικὸν, ΓΥΙΟ´ΧΑΛΚΟΝ καὶ χάλκεον ἄνδρα, τὸν Τάλων,
134 κωλύοντα τοὺς Ἀργοναύτας διελθεῖν, ὃς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ περιώδευε τὴν Κρήτην
νῆσον καὶ ἐφύλαττεν. [ὃν ΜΟ´ΡΗΣΕ] καὶ μετὰ μόρου καὶ κακοπαθείας ὁ

10. πυρῷ] Πυρὶ potius scribendum. — Lycophronis Alex. designatur, v. 179. quo de septem liberis Achillem canit Μοῦνον φλέγουσαν ἐξαλύξαντα σποδόν. — Pro Ἴννις hic et infra scripsi Ἶνις more usitato.

13. Φιλόστρατος] Ἐμπουσῶν mentionem fecit Philostr. V. A. II. c. 4. IV. 25. p. 165, 166. conf. Jo. Meursii Lect. Att. III. c. 17.

18. ὁ ναὸς] Dici debuit ὁ βωμὸς, sed Chryses Minervæ templum etiam memoratur in Schol. ad Soph. Philoct. v. 1321. ubi dicitur Philoctetes,

Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ
Σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις.

Hinc discimus ab agro reliquo separatum altare fuisse sepimento pro more istius ævi. Nullum ibi templum fuit; neque ævo Lycaonis in Arcadiæ Lycæo monte Διὸς ἄβατον ἱερὸν, ut dicitur fuisse in Eratosth. Catast. c. I. hinc Hygino et Scholiastæ Germanici; sed tantum Διὸς ἄβατον, ut Eratosthenem arbitror scripsisse, nempe τέμενος, a reliquo monte sepimento distinctum: quod liquet ex Pausan. VIII. p. 678. Plutarchi T. II. p. 300. A. Λυκαίου πλησίον σηκώματος est in Euripidis Electra, v. 1272.

22. ἔσυρε καὶ] Ex alio Cod. Vossius enotaverat εὗρε καί. — in his latere videtur vox Dosiadæ ἴψανδρα· cujus explicatio vel ab Holobolo vel a librario fuit omissa.

τὸν Οὖρον] Recte cepit Isaac. Vossius, Cretæ *custodem* interpretatus: Salmasius legit in ipso poëmatio τὸν γυιόχαλκον θῦνον· *Achillem* intelligens: in Cod. MS. altero οὖνον· in altero recte legebatur οὖρον, ut hic in Scholiis, ubi male redditur ὁρμητικός· rectam lectionem sequutus est Thom. Galeus in Apollodor. p. 31. Talon juxta Apollon. Rhod. IV. v. 1643. Εὐρώπῃ Κρονίδης νήσου πόρεν ἔμμεναι οὖρον.

23. τὸν Τάλων,] In Codd. hic erat πάλων et πάλλων. Ad ista Catulli, *Non custos si fingar ille Cretum*, Is. Vossius, p. 122. hæc attulit Holoboli Rhetoris, et in iis τὸν Τάλω κωλύοντα τοὺς Ἀργοναύτας διελθεῖν· — De Talo, Argonautas litore Cretæ navem religare vetante, Medeæ magicis artibus tandem confecto, quæ hic narrantur pleraque, præter alia, cecinit Apollon. Rhod. IV. v. 1638—1689. Illic primum Τοὺς δὲ Τάλως χάλκειος — εἶργε χθονὶ πείσματ' ἀνάψαι· 1645. — δέμας καὶ γυῖα τέτυκτο χάλκεος (Dosiadæ γυιόχαλκος·) qui tandem a Medea confectus, 1688. ἀμενηνὸς ἀπείρονι κάππεσε δούπῳ. Talus ille Cretensis, χαλκοῦς — τῆς Κρήτης περίπολος Luciano dictus, T. III. p. 47. secundum Simonidem, quem hac in parte sequitur Dosiades, fuit Ἡφαιστότευκτος· quod ex Suida licet æstimare in Σαρδόνιος γέλως· et meminit Eustathius in Od. Υ'. p. 735, 50. τοῦ δοθέντος ὑπὸ Διὸς τῇ Εὐρώπῃ φύλακος Ἡφαιστοτεύκτου. apud Zenobium Cent. v.

A Ἥφαιστος ἐπεκτήνατο, ὁ ἈΠΆΤΩΡ· ἐκ γὰρ τῆς Ἥρας μόνης ἐγεννήθη. ὡς φησὶν Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ, ἣ καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὸν ὡς ἐτώσιον ἄχθος· ὁ ΔΎΣΕΥΝΟΣ, ὁ δύο γυναῖκας ἔχων, τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν Χάριν· ἘΜῸΝ δὲ ΤΕΥ͂ΧΜΑ, καὶ τὴν ἐμὴν κατασκευὴν, ἰδὼν ὁ Φιλοκτήτης, ὁ ΚΤΆΝΤΑΣ, καὶ ὁ φονεὺς, τοῦ ΘΕΟΚΡΊΤΟΥ, ἢ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ τὰς θεὰς κρίναντος· ὁ ΚΑΎΤΗΣ, καὶ ὁ ἐνταφιαστὴς, τοῦ Τριεσπέρου Ἡρακλέους· γνώριμοι αὗται αἱ ἱστορίαι ἐν τῷ Λυκόφρονι. Καὶ τί ἐποίησεν; ἍΙ͂ΞΕ, καὶ ὥρμησεν, ἈΝΙΎΞΑΣ καὶ κράξας. ἤτοι ἐμὲ ὕμνησε καὶ ἐδόξασεν ἰδὼν ὁ Φιλοκτήτης· εἰς δὲ ἀντίχαριν (οὕτω γὰρ τιμῶσι δαίμονες τοὺς τιμῶντας αὐτοὺς) ΧΆΛΕΨΕ, καὶ χαλεπῶς ἔτρωσε, ΝΙΝ, καὶ αὐτὸν, ἐν ἸΟ͂Ι, καὶ 135 φαρμάκῳ, ὁ ΣΎΡΓΑΣΤΡΟΣ, ἢ ὁ ὄφις ὁ τῇ γαστρὶ συρόμενος, ὁ ἘΚΔΥ͂Σ τὸ ΓΗ͂ΡΑΣ. νεάζει γὰρ ὁ ὄφις τῇ τῆς παλαιᾶς λεβηρίδος ἀπεκβολῇ. Τοῦτον δ' ἘΛΙΝΝΎΟΝΤΑ, καὶ βραδύνοντα, ἐν τῇ ἈΜΦΙΚΛΎΣΤΩι, B Κρήτῃ, μετὰ χρόνους εἰς τὴν ΤΕΥΚΡΊΔΑ, ἢ τὴν Τροίαν, τὴν ΤΡΊΠΟΡΘΟΝ, καὶ τρὶς πορθηθεῖσαν, παρὰ Ἡρακλέους, τῶν Ἀμαζόνων, καὶ τῶν Ἑλλήνων, ἭΓΑΓΕΝ, ἕνεκα τῶν ἈΡΔΊΩΝ, καὶ τῶν βελῶν τοῦ Ἡρα-

Prov. 85. Minoi dicitur a Vulcano datus Cretæ custos, *quam*, τρὶς ἑκάστης ἡμέρας τὴν νῆσον περιερχόμενος, ὁ Τάλως ἐτήρει. hoc, ut erat, absurdum videbatur Apollonio; dixitque adeo v. 1644. τρὶς περὶ χαλκείοις Κρήτην ποσὶ δινεύοντα. *Ter*, quotannis nempe, *circumeuntem Cretam*: τρὶς περὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ut scribit in Minoë Plato, fabulæ velum removens T. II. p. 320. E. Platonis locum dedit, et alia de Talo J. Meursius in Creta c. XIV.

25. ἐν Μόρησι] Ista posui, pro scripta lectione μόρου. Ex grammaticis solis nobis innotuit Μορῆσαι isto significatu, pro C πονῆσαι μετὰ κακοπαθείας, qui Homeri Μορόεντα nobis interpretantur τὰ μετὰ πολλοῦ καμάτου πεποιημένα, in Γυιομόροι quærentes τὸν γιωσόνον.

26. Ἥφαιστος — ὁ Ἀπάτωρ·] Hæc eadem si Salmasius ad manum habuisset Scholia, ab errore non uno sibi cavisset, Parin intelligens, ubi Vulcanus designabatur, ὁ ἀπάτωρ, *matrimus*, ut Minerva *patrima*, secundum Scaligerum ad Catullum. conf. P. Wesseling. Observ. II. c. x. p. 181. — Laudans hic Hesiodum Holobolus, sive potius illo longe vetustior grammaticus, versum spectabat Theogon. 927. quo fratrem et maritum, Τριτογενείας patrem, imitata Ἥρη (δ') Ἥφαιστον κλυτὸν, οὐ (sic pro ἐν recte fuit emendatum: vid. Galeus in Apollodor. p. 8.) φιλότητι μιγεῖσα, Γείνατο· — ibidem paulo post Ἀγλαΐην Vulcanus v. 946. Ὁπλοτάτην Χαρίτων, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν. Veneris et Aglaïæ maritus quanto rectius Dosiadæ δίσευνος dicitur, quam Paris? — Excidit paulo post Μητρόῤῥιπτος· quo pertinent ista, ἣ καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὸν ὡς ἐτώσιον ἄχθος· in uno Cod. περὶ ἑώσιον, in altero erat ὡς ἑτώσιον· hoc sincerum: ἐτώσιον ἄχθος est in Hom. Il. Σ'. v. 104.

31. Ἡρακλέους·] Reposui, ubi Voss. ex Codd. scripserat τοῦ τριεσπεροῦ κλέους· et paulo ante, τοῦ τὰς θεὰς κρίναντος· pro κρίνοντος· ex altero Cod. enotatum ibi, τοῦ τῆς θ. κρινοντος. — Ubi mox ex Codd. absque sensu legebatur, καὶ ἐποίησεν· αἶξε· scribendum censui καὶ τί ἐποίησεν; — *ecquid fecit Philoctetes?* sic in his Scholiis infra, v. 39. Τίς; supra v. 20. πόσει δ' ἐμὲ ἔπευξεν ὁ Ἰάσων;

33. Ἀνιύξας,] Posui pro ἀνεύξας· quantumvis mihi quoque cum Vossio carminis conditor dedisse videretur: Ἄϊξεν, αἶν' ἰύξας. ex Codicum altero Voss. notaverat Θώϋξιν ἀνιύξας· ex altero, αἶξιν ἀνεύξας — Sequentia Scholiastæ, ἤ τοι ἐμὲ ὕμνησε (in alio Cod. erat ἢ ἐμὲ ὑμνήσας) καὶ ἐδόξασεν, etc. aliam spectant lectionem, nostra tamen deteriorem, forsan Ἄιεν.

39. Κρήτῃ,] Error est sive Holoboli seu librarii, cujus memoriæ supra memorata Creta inhærebat: a veteri grammatico scribi debuit ἐν τῇ ἀμφικλύστῳ Λήμνῳ· tum dubito scripseritne μετὰ χρόνους, an μετὰ

κλέους· Τίς; ὁ ΦΩ῀Ρ, καὶ ὁ κλέπτης τοῦ Παλλαδίου ὁ ΔΙ'ΖΩΟΣ, ὁ εἰς Αἴδου A
κατελθὼν καὶ ἐκεῖθεν ἀνελθών· ὁ ΕΥ'ΝΕ'ΤΑΣ τῆς ΜΗΤΡΟ'Σ τοῦ Πανὸς,
ἢ τῆς Πηνελόπης· ἢ ἔτεκε τοῦτον ἐκ τῆς μίξεως πάντων τῶν μνηστήρων.
136 45 Καὶ ἄλλος τὶς ἤγαγε τοῦτον τὸν Φιλοκτήτην εἰς τὴν Τροίαν ὁ 'ΙΛΙΟΡ'-
Ρ'ΑΙ'ΣΤΑΣ, ὁ τῆς 'Ιλίου φθορεὺς, ἤτοι ὁ Διομήδης. ὁ ῎ΙΝΙΣ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ
Τυδέως, τοῦ 'ΑΝΔΡΟΒΡΩ῀ΤΟΣ· ἔφαγε γὰρ οὗτος ὁ Τυδεὺς τὴν κεφαλὴν τοῦ
Μελανίππου, καταῤῥοφήσας τὸν ἐν αὐτῷ μυελόν.

137

CAPUT XIII.

IN EURIPIDIS MELEAGRI FRAGMENTA.

Versus aliquot ex Meleagri prologo. Diana sæpius Euripidi dicta Διὸς κόρη. Althææ forte tragicæ dictum, 'Ηδὺ τὸ φῶς βλέπειν. In Creontis Soph. dicto τηλικόσδε tantæ vir B ætatis, et tantillus. Meleagri dramatis exiguntur reliquiæ. 'Εσθλὸν ἂν φῦναι γόνον positum pro ἐσθλὸν ἀμφοῖν ἐγγονον. In Atalanten dicta. Pro ταῦ' ἐκ Πιερίδος, ταρασσοῦν redditum Æschylo. 'Αθῆναι Διάδες in Eubœa, prope τὸ Κήναιον promontorium. 'Αντὶ Εὐβοίδα scripsisse tragicos, vel Εὐβοΐδα. ῞Ελκη ἐγχαράττω, sive τιμάω. In Meleagro descripti qui adversus aprum convenere Calydonium: hos inter Γευῆδ' ἔπαλλ' Ancæus, bipennifer.

Ex Euripidis Meleagro pars quoque prologi superest: hoc dramatis fuit initium:

Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίας χθονὸς
'Εν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσ' εὐδαίμονα.
Οἰνεὺς δ' ἀνάσσει τῆσδε γῆς Αἰτωλίας,
Πορθάονος παῖς· ὅς ποτ' 'Αλθαίαν γαμεῖ,
Λήδης ὅμαιμον, Θεστίου δὲ παρθένον. C
[Οὗτός] ποτ', ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,

χρόνους ι', id est δέκα· post decennium; tamdiu enim in Lemno hæserat Philoctetes. *Annum* recentiores Græci Χρόνον vocabant: Schol. Æsch. in Argum. Trag. VII. c. Theb. Schol. in Eurip. Or. v. 894. 1667. Eustath. in Hom. Il. Β'. p. 172, 9. μετὰ τοὺς ἐννέα δηλαδὴ χρόνους. conf. Jo. Mill. ad finem Ev. Matthæi et Marci. T. H. in Aristoph. Plut. p. 178. et p. 407.

45. 'Ιλιοῤῥαίστας] In ultimis Dosiadæ Is. Vossium miror cum Salmasio ἰνοῤῥαίσταν scribentem, et ἀνδροβρῶ, genitivum, ut ait, Doricum pro ἀνδροβρῶτος· hoc postremum erat in utroque Cod. quorum alter dabat Δίζωος, ἶνις τ' ἀνδρόβροτος ἰνοραίσταν· alter Δίζ· ἶνυς τ' ἀνδροβρῶτος ἰλιοῤῥαίστας. Ingeniosa Jos. Scaligeri conjectura in Theocrito Heinsii, p. 234. velut de Ulysse posita, qui Cyclopi oculos eruit, legentis σῖνίς τ' ἀνδροβρῶτο; ἰλλοραίστας, illa versum vitiat. Pæne ultimi duo carminis versus iambici sunt dimetri hypercatalectici; postremi ejusdem generis trimetri, sic, opinor, scribendi:

Δίζωος, ἶνίς τ' ἀνδροβρῶτος 'Ιλιοραίστας
῞Ηρ' ἀρδίαν εἰς Τευκρίδ' ἤγαγεν τρίπορθον.

ut hic Diomedes 'Ιλιοραίστας, Nero dicitur 'Ο Μητροραίστης in senario, quem emendavit vir clar. P. Wesseling Dissertat. Herod. p. 181.

A Θύων ἀπαρχὰς οὐκ ἔθυσε [παρθένῳ]
Ἀρτέμιδι.

Œnea namque ferunt pleni successibus anni
Primitias, frugum Cereri, sua vina Lyæo,
Palladios flavæ latices libasse Minervæ, &c.
solas sine thure relictas
Præteritæ cessasse ferunt Letoïdos aras.

Furtivum Martis cum Althæa concubitum, quo gravida Meleagrum Œneo pepererit, forsan etiam, si qua fides ficto Plutarcho, T. II. p. 312. A. in prologo tragicus attigerit; quodque modo nato infanti Parcæ fatum cecinerant,

B Tum suæ vitæ finem ac fati internecionem fore 138
Meleagro, torris quum esset interfectus flammeus.

quæ nobis ex Attii Meleagro dedit Nonius, p. 15. ex prologo probabiliter Euripidis (nam hujus fabulam Latinam fecerat Attius) petita. In prologo potuit et sedem reperire versus Etymologo servatus in Μελέαγρος, p. 576. 30.

Μελέαγρε· μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύσεις ἄγραν.

vel ἀγρεύεις, ut editum. Sed Euripidis solos desideramus versus; argumentum enim Euripideæ fabulæ peti posset vel ex Hygino F. 174. olim forte præfixa dramati Latino Attii, aut ex Schol. in Aristoph. Ran. v. 1269. ubi Euripidis versuum, quos posui, pri-
C mus dramatis fuisse dicitur initium, et μετὰ ἱκανὰ τῆς ἀρχῆς legi, quæ sibi sumsit comicus vexanda,

Οἰνεύς ποτ', ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,
Θύων ἀπαρχὰς,

τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ στίχου fuisse dicitur in Scholiis,

οὐκ ἔθυσεν Ἀρτέμιδι.

isthac in sede vitioso Dianæ nomini substitui posse suspicabatur Heathius Ἐνοδίᾳ. In Choricis carminibus Euripidis, et Sophoclis, Εἰνοδίας, semel Ἐνοδίας, *Triviæ*, nomen in senario legerat vir clariss. hinc alienum: fatebitur, elegantem esse conjecturam, quam exhibui, clarissimi juvenis Joannis Piersoni legentis:

Θύων ἀπαρχὰς, οὐκ ἔθυσε παρθένῳ A
Ἀρτέμιδι.

nusquam tragici senarium claudit nomen Ἀρτέμιδος· sæpius orditur, Iphig. in Aul. v. 91. 358. 433. 1114. 1463. Iph. in Taur. v. 9. 36. quibus ad firmandam conjecturam Piersonus fuit usus, Ez. Spanhemium laudans de Diana virgine agentem ad Callim. h. Dianæ, v. 6.

Quantumvis autem voces in vicinià positas repetere sæpe soleat tragicus easdem, si disjectos versus sic a me probabiliter junctos vidisset nostras, cum nec adpareat ratio, cur hic virginitatem poëta Deæ memorasset, quæ in Hippolyto, v. 17. et alibi est manifesta, virginis titulo hic mecum prætulisset:

οὐκ ἔθυσε Διὸς κόρῃ B
Ἀρτέμιδι.

139 ut in Hippol. v. 15. Ἄρτεμιν, Διὸς κόρην. Iphig. Aul. v. 1468, 69.— Διὸς κόρην Ἄρτεμιν. V. 1542, 3. Ἐπεὶ γὰρ ἱκόμεσθα τῆς Διὸς κόρης Ἀρτέμιδος ἄλσος. — si, quos posui, versus ultimi hac in sede commode hærent, non male, versu sexto, nomini Οἰνεὺς videbitur a me substitutum pronomen Οὗτος.

Ultima hujus ῥήσεως Luciani fuissent instituto magis accommoda T. III. p. 436. ubi nunc primi duo versus prostant, etiam laudati Demetrio, qui dicitur Phalereus, περὶ Ἑρμ. §. 58. olim ambo, ni fallor, lecti in Aristot. Rhetor. III. p. 131. 9. ubi quæ Σοφοκλέους vocantur ἰαμβεῖα sine controversia sunt Euripidis, quamvis ad eamdem rationem suum Philoctetæ drama Sophocles ordiatur: C

Ἀκτὴ μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς
Λήμνου.

Ad primos duo, tres senarios Heath. addidit ex commentatore Artis Rhetor. Aristotelis: ut illic legitur, Porthaonides Euripidi, ni fallor, dictus fuit Œneus Πορθάονος παῖς· nec tamen formam nominis, Παρθάονος, Ætolicam, temere rejecerim: huic alteram prætulerunt Th. Galeus, et Th. Munckerus; utramque probat N.

A Heinsius in Ovid. Met. VIII. 541. — In primo versu stare nequit Πιλωτής, apud Lucian. relictum: Πιλωτίας scribatur, an Πιλοπίας, perparum refert: hoc tamen ex Aristotele recepi et Demetrio: hanc in sedem senariorum προμηθείας, ἱππείου, et similia libentius admiserunt tragici, quam προμηθίας, ἱππίου &c.

Quod inter Meleagri dramatis fragmenta collocavit ultimum Barnesius, primus Grotius ex MS. Paris. protulit in lucem in Stobæi Florileg. sic interpolatum, p. 491.

> Τερπνὸν τὸ φῶς μοι, τὸ δ' ὑπὸ γῆν ᾄδου σκότος
> Οὐδεὶς ἂν εἶδεν αὖ ἐς ἀνθρώπους μολών.
> Ἐγὼ μὲν οὖν γεγῶσα τηλίκη δόμου
> B Ἀπέπτυσ' αὐτὸ κοὔποτ' εὔχομαι θανεῖν.

Scripti Codicis Grotio memoratis lectionibus omissis, nec indicata loci sede fecit Barnesius, vel quem is habuit ad manum in his describendis, ut nemo his sanandis ausus sit manum commodare: ipsum quinimo Barnesium intolerandus in secundo versu videtur hiatus offendisse: voculæ itaque αὖ, furtim substituit, ἄψ, in Attica scena prorsus inauditum. Sed fac Græca: τὸ δ' ὑπὸ γῆν ᾄδου σκότος Οὐδεὶς ἂν εἶδεν αὖ ἐς ἀνθρώπους μολών; isthæccine, obsecro, significare possunt:

> inferûm nigra est domus,
> C Cui nemo semel inclusus in lucem redit?

an Græca sunt γεγῶσα τηλίκη δόμου· et Latine convertenda, *nata — nobili inprimis domo?* Hæc quidem facillimam admittunt medelam, si sic emendentur: 140

> Ἐγὼ μὲν οὖν, γεγῶσα τηλικήδ', ὅμως
> Ἀπέπτυσ' αὐτὸ,

ego quidem certe, quæ sum adeo grandæva, mortem tamen abominor. Quæ præcedunt Grotius se testatur effinxisse de his scriptis in Cod. Reg. Paris. (cui plura debebit aliquando Stobæus) ἄτερπνον τ. φ. μ. τὸ δ' ὑπὸ γῆν δι' ᾄδου σ. οὐδεὶς ὄνειρον οὐδεὶς ἀνθρώπους μολεῖν. — Ex his, sane vitiosissimis, ista dudum efformavi, tragico minus indigna:

'Ηδύ γε τὸ φῶς μοι· τὸ δ' ὑπὸ γῆν ᾅδου σκότος A
Ἄτερπνον οὐδεὶς εἶλετ' ἀνθρώπων ἰδεῖν.

Quid si ad hos quatuor versus Euripideus adjiceretur, qui proximus subjicitur in Stobæo Grotii; alter item, quem ex Euripidis Meleagro profert Auctor Etymologici M. p. 803. 46. in v. Φῷ, ἀντὶ τοῦ φωτὶ, quo *κατὰ* mutandum in *κάτω*? Sex sic versus adipisceremur continuos, ab Althæa forte scenica pronunciatos:

'Ηδύ γε τὸ φῶς μοι· τὸ δ' ὑπὸ γῆν ᾅδου σκότος
Ἄτερπνον οὐδεὶς εἶλετ' ἀνθρώπων ἰδεῖν.
'Εγὼ μὲν οὖν, γεγῶσα τηλικήδ', ὅμως
'Απέπτυσ' αὐτὸ, κοὔποτ' εὔχομαι θανεῖν.
Ψυχῆς ἄρ' οὐδέν ἐστι τιμιώτερον· B
Τὸ μὲν γὰρ ἐν φῷ· τὸ δὲ κάτω σκότος κακόν.

Ultima siquis hinc remota voluerit, non valide sic sentienti reluctabor: sed, quæ tanquam Euripidea restitui, arbitror æquis me judicibus, nec solis, ubi similia quædam comparavero, adprobaturum. Familiarem Euripidi sententiam esse constabit ex notatis Gatakero in M. Antonin. X. 34. et Hemsterhusio in Luciani, T. I. p. 434. qui eamdem expressit, p. 444. ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς, καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν καὶ φευκτέον. illic etiam adhibita Solano, hic duo reponam Euripidis ex Iphig. in Aul. loca: v. 1218.

Μή μ' ἀπολέσῃς ἄωρον· ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς
Βλέπειν· τὰ δ' ὑπὸ γῆς μή μ' ἰδεῖν ἀναγκάσῃς. C

hæc paulo aliter scripta apud Plutarchum, T. II. p. 17. D. cum absque nomine poëtæ legerentur, ut incerti tragici versus in Excerpta retulit Grotius, p. 467. Eadem Euripidis Iphigenia, v. 1250.

141 Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν·
Τὰ νέρθε δ' οὐδέν. μαίνεται δ' ὃς εὔχεται
Θανεῖν.

vulgatur οὐδεὶς, alterum præbet Stobæus, p. 601. 24. et 608. 50. hæc ex Euripidis nobis ignota tragœdia:

A Οὕτως ἔρως βροτοῖσιν ἔγκειται βίου·
Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν. τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρίᾳ
Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου.

quibus paria dedit, aliis expressa verbis, Euripidea nutrix Phædræ philosopha Hippol. v. 191. Timidum Phryga decet in Oreste versus 1524.; sed indigna dicit Socrate Luciani Cerberus T. I. p. 421. ubi legitur itidem εἶδε τὸν ζόφον· ut nostro loco et alibi τὸ σκότος ἰδεῖν. cui tamen verbo si quis præferat hoc in loco μολεῖν· uti poterit eam in rem præter cetera versu ex Œnomao Eurip. inter illos Barnesii 20.—Τὸ δ' ὑπὸ γῆν, vel ὑπὸ γῆς (hoc præfert, ut magis Atticum Thomas M. in 'Υπὲρ,) ᾅδου σκότος, quia le-
B gitur in MS. Cod. δι' ᾅδου, scribi quoque posset ἀεὶ σκότος· ut legimus τὸν ἀεὶ χρόνον· τῆς ἀεὶ τύχης· et similia plurima: in δι', ἀεὶ latere potuit, et ᾅδου velut interpretamentum adscribi.

Illud, 'Εγὼ μὲν οὖν, γεγῶσα τηλικήδ', ὅμως — dubio caret. Admetus ad patrem, in Eurip. Alc. v. 659. "Ος, τηλικόσδ' ὢν, κἀπὶ τέρμ' ἥκων βίου, Οὐκ — ἐτόλμησας θανεῖν. Animose Sophoclis Creon Antig. v. 737.

Οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ
Φρονεῖν παρ' ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν.

Ego scilicet tantæ vir ætatis talisque sapere docebor a tantillo juvene: ἀναραὶ γὰρ τοῖς τηλικοῖσδε — νουθετήσεις, Hierocles Stobæi, p.
C 462. 48. Sophoclea, quæ rectius cepit H. Stephanus Annot. in Soph. p. 43. quam Ill. Ez. Spanhem. in Julian. Or. I. p. 116. gestu juvabantur ab actore, sicut ista Terentii: *Quem ego* (homo senex) *puerum modo tantillum*, &c. Idem Sophocles litera scripserat auctius Œd. in Col. v. 728.

ἄνδρα τόνδε τηλικόνδ' ἀπεστάλην

est enim idem τηλικόσδε, ac τηλικοῦτος· conf. Sophron apud Demetrium περὶ 'Ερμ. §. 151. Lesbonax Protrept. p. 174. 36. Lucian. T. III. p. 85. 90. Aristid. Jebb. T. II. p. 430. 6. Philostr. V. A. VI. c. xi. ὢν δ' ὅμως τηλικόσδε — οὐκ ὀκνήσω, &c. Scripserat, ut puto, fictus Phalaris Epist. 92. p. 72. 2. τηλικοῦτος ὢν absque voce γέρων.

[illegible] exiguas Euripidis Meleagri reliquias ple- A
[illegible] secundum collocavit Barnes. quale Gro-
[illegible] in Pind. Nem. X. 12. Hic τῷ σπάσας,
[illegible] quidem isto significatu πάσας (*gustare* πά-
[illegible] substituit: et nomini hinc alienissimo Περσεύς,
[illegible] quod Scaliger etiam adscripserat ad Pindarum:
[illegible] Heathius πυρσαῖς γένυσι scribendum censuit, quo-
[illegible] Salmas. ad aram Dosiadæ secundam, p. 157.
[illegible] dicitur filius ἀνδροβρῶτος *hominum voratoris:*
[illegible] meminit et Lycophron Alex. v. 1066. Poly-
[illegible] ἀνδροβρῶτα dixit Eurip. Cycl. v. 93. Mihi
[illegible] Euripides Meleagro:

> [illegible] ἡδονὰς ἀφίξεται B
> [illegible] Τυδεὺς γένυσι Μελανίππου σπάσας.

[illegible] versum, quem præbet etiam Lexicon Photii MS. [illegible], repetiit Grotius, litera forte mutata scribendum:

> [illegible] σὺ νῦν δή γ', ὡς ἐπράϋνας τύχην.

in [illegible] Cod. MS. Leid. legitur: ὁρᾷς σ. ν. δή με, ὡς ἐπρ. τύχη.

Reliqua Meleagri fragmenta Barnesio sunt ex Grotii Stobæo transcripta: omiserunt hos duo versus, post decimum Barnesii collocandos, ex Stobæo Grot. p. 260. Gesn. p. 399. 19.

> Ἡ γὰρ Κύπρις πέφυκε τῷ σκότῳ φίλη· C
> Τὸ φῶς δ' ἀνάγκην προστίθησι σωφρονεῖν.

alios etiam duo versus, quos dat Stobæus Gesn. p. 433, 4, 5. Μισῶ γυναῖκας, &c. ex Meleagro petitos indicat Codex Stobæi Leidensis MS.

Ex Stobæo Grotii p. 307. (Gesn. 431, 2.) dedit Barnes. v. 16—18.

> Ἡγησάμην οὖν, εἰ παραζεύξειέ τις
> Χρηστῷ πονηρὸν λέκτρον, οὐκ ἂν εὐτεκνεῖν·
> Ἐσθλοῖν δέ τ' ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἀμφοῖν ἔκγονον.

Ultima, sine controversia vitiosa sic, insistens literarum vestigiis, corrigo:

'Εσθλοῖν δέ γ' ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἂν φῦναι γόνον.

utrique bono prolem etiam egregiam nasci turam. φῦναι transierat in φῦν ἐκ· errore notissimo: eadem sententia et alibi, et in Alcmæone:

'Εσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν ἐσθλὰ γίγνεσθαι τέκνα.

Ne singulis adfirmandis immorer, istis versibus in dramate proximos fuisse subjectos suspicor v. 11—15. ex Stob. Grot. sumtos p. 290. (Gesn. p. 425. 40.) voce ἀεὶ in τινὶ mutata, hac ratione, ni fallor, scribendos:

Εἰ δ' εἰς γάμους ἔλθοιμ', (ὃ μὴ τύχοι ποτε,) 143
Τῶν ἐν πόνοισιν ἡμερευουσῶν τινὶ,
Βελτίον' ἂν τέκοιμι δώμασιν τέκνα·
'Εκ γὰρ πατρὸς, καὶ μητρὸς, ὅστις ἐκπονεῖ
Σκληρὰς διαίτας, οἱ γόνοι βελτίονες.

Insignis est in eam rem locus in Lycurgo Plutarchi, p. 47. F. Hæc in dramate dicta videntur occasione Atalantæ, quæ cum juvenum nobilissimis ad aprum convenerat confodiendum

Venatrix, non illa colo calathisve Minervæ
Fœmineas adsueta manus:

cui, præter Meleagrum plerisque faventibus, suæ civi hoc virile decus invidebant Ancæus et Cepheus, Arcades ambo, sed inprimis Thestiadæ, Meleagri avunculi: horum alterutri congruunt et ex Attii Meleagro quædam reliquiæ, et in Euripideis versus 28—32, 33, 34. ex Stobæo Gesn. p. 432. 47. 439. 42. Grot. p. 309. 320. quos aliter collocatos atque emendatius scriptos, quam vulgantur, hic ponam:

"Ενδον μένουσαν τὴν γυναῖκ' εἶναι χρεὼν
'Εσθλήν· θυραῖοι δ' ἀξίαι τοῦ μηδενός.
Εἰ κερκίδων γὰρ ἀνδράσιν μέλοι πόνος,
Γυναιξὶ δ' ὅπλων ἐμπέσοιεν ἡδοναὶ,
'Εκ τῆς ἐπιστήμης παρεκπεπτωκότες,
Κεῖναί τ' ἂν οὐδὲν εἶεν, οὔτ' ἡμεῖς ἔτι.

horum secundo vulgatur, θυράσι δ' ἀξίαν scribi potuit: θύραθεν ἀξίαν· quod posui magis Euripideum videbatur: si sic isti versus

olim cohæserunt, tertio γὰρ poni a me debuit pro μὲν quod illinc distractus a Stobæo versus accepit: versu quinto contra Grotius μὲν substituit pro γάρ. ex γὰρ ἐκπεπτωκότες hic, ut opinor, aptissimum feci παρεκπεπτωκότες.

Idem illud participium, sed paulum diverso significatu positum, miram subiit corruptelam in Æschyli versu, quem ex ejus Γλαύκῳ ποντίῳ vita præbet Arati, post Victorium, vulgata D. Petavio in Uranolog. p. 269. A. εἰσὶ δὲ καὶ τῆς Εὐβοίας Ἀθηναίων Δαΐδαις μέμνηται (in margine corrigitur Ἀθῆναι ὧν μέμνηται) ἐν Γλαύκῳ Ποντίῳ Αἰσχύλος,

Κἄπειτ' Ἀθήνας Δαΐδας παρ' ἐκ Περσῶν·

Petavius Latina dedit sensu vacua: *Exinde Athenas Daïdas e Persis.* Persas hinc fugabit una duntaxat ablata litera; una etiam transposita senarium nobis Æschyli restituet:

Κἄπειτ' Ἀθήνας Διάδας παρεκπεσών.

144 *Cumque deinceps furtim Athenas Diadas se subduxisset.* Facillime jam vicina sic corrigi poterunt: εἰσὶ δὲ καὶ τῆς Εὐβοίας Ἀθῆναι Διάδες, ὧν μέμνηται — Αἰσχύλος. hæc non attigerunt Stanleius, aut commentatores Stephani Byz. qui eadem forsan olim posuerat in Ἀθῆναι ubi enim istius nominis urbs sexta memoratur in Eubœa, atque ista prostant, τὰς δ' Ἀθήνας καὶ Διάδας λέγεσθαι· primitus forte scripserat Grammaticus: ταύτας τὰς Ἀθήνας καὶ Διάδας λέγεσθαι Αἰσχύλος μαρτυρεῖ. Quando autem Stephanus, sequutus Strabonem X. p. 684. A. Δῖον urbem fuisse scribit Eubœæ περὶ τὸ Κήναιον, a qua prope abfuerint (πρὸς ταύτῃ ἦσαν) Διάδες Ἀθῆναι καλούμεναι, suspicor equidem, quos eâdem laudat e tragœdia. Strabo, p. 687. A. versus Æschyli versui paulo ante emendato jungendos:

Εὔβοιδα καμπὴν, ἀμφὶ Κηναίου Διὸς
Ἀκτὴν, κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα.

nihil interest Εὐβοΐδα scribatur an Εὐβοΐδα. Euripides apud Strabon. VIII. p. 546. B. Οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα· apud eumdem I. p. 104. A. ex Ionis Omphale lecta sic corrigo:

Εὔβοιδα μὲν γῆν λεπτὸς Εὐρίπου κλυδὼν
Βοιωτίας ἐχώρισ' ἀκτῆς, ἐκτεμὼν,
Πρόβλημα, πορθμόν.

1

ır absurde: Πρὸς Κρῆτα πορθμόν. Soph. Trach. v. 74. Εὐ-
ώραν. Ibidem v. 241.

Ἀκτή τις ἔστ' Εὐβοῖς, ἔνθ' ὁρίζεται
Βωμοὺς θ', ἕλη τ' ἔγκαρπα, Κηναίῳ Διί.

rigendum puto pro Βωμοὺς, τέλη τ' ut *lucus* possit designari: ıis malit τεμένη, raptim ut dissyllabum pronunciatum: nam . prope Cenæum promontorium Jovi Hercules

Βωμοὺς ὁρίζει, τεμενίαν τε φυλλάδα.

Jani Rutgers V. L. II. c. 6. et Jos. Wasse in Thucyd.

nihil ista faciunt ad Euripidis Meleagrum, in cujus frag-ı, v. 35—42. ex Stobæo Grotii, p. 327. 357 descriptis ıdeo desideres, nisi v. 37. Heathii lectionem, κἂν πένησι δῶ-— Versus 43, 44. ut sæpe solet, Stobæus ad duo diversa ·at excerptorum capita xcviii. et cxxiii. p. 527. 36. 609. c bis tamen Barnesio debuerant describi, absque ulla spe-Pirithoum relata, quum priori loco dicantur ex Meleagro ı quod monuit Gataker. in M. Antonin. X. 31. Videtur ex diversis hæc vera scriptio:

Τοὺς ζῶντας εὖ δρᾷν. κατθανὼν δὲ πᾶς ἀνὴρ
Γῆ καὶ σκιά· τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν βλέπει.

acile dixerim, cui votum tribuendum sit: (Ovidii, *Phœbe*, 145 ıpycides, Met. VIII. 351.

Da mihi quod petitur, certo contingere ferro,)

ıem præbet Hermogenes, p. 564. versum,

Ὦ Ζεῦ γένοιτο καταβαλεῖν τὴν σὺν ἐμέ.

ɔr tamen in Euripidis Meleagro lectum.

ı ad aprum coïere Calydonium conficiendum, aliunde nobis ımos vellem numeris etiam Euripideis legeremus laudatos: scenæ, qua secundum Macrobium Saturn. V. c. 18. *nun-ıducebatur describens quo quisque habitu fuerit ex ducibus, qui rum capiendum convenerant*, istius scenæ pars tamen exigua fuit a Macrobio servata: illic, præter Telamonem, Ata-

lanten, Thestiadas, Arcadis nobis Ancæi nomen, dudum oblite-ratum, felicissima conjectura repræsentavit amicus clar. Joannes Schraderus Observ. I. p. 15. Hos quoque versus emendate scriptos hic adponam:

Τελαμὼν δὲ χρυσοῦν αἰετὸν πέλτης ἔπι,
Πρόβλημα θηρὸς, βοτρύσι δ' ἔστεψεν κάρα,
Σαλαμῖνα κοσμῶν πατρίδα τὴν εὐδαίμονα·
Κύπριδος δὲ μίσημ', Ἀρκὰς Ἀταλάντη, κύνας,
Καὶ τόξ' ἔχουσα· Πελέκεως δὲ δίστομον
Γένυν γ' ἔπαλλ' Ἀγκαῖος· οἱ δὲ Θεστίου
Κόροι, τὸ λαιὸν ἴχνος ἀνάρβυλοι ποδὸς,
Τὸν δ' ἐν πεδίλοις, ὡς ἐλαφρίζον γόνυ
Ἔχοιεν, ὃς δὴ πᾶσιν Αἰτωλοῖς νόμος.

In ultimis memoratum Ætolorum morem attigi ad Schol. in Eurip. Phœn. v. 140. conf. Jo. Brodæus Miscell. III. c. viii. v. 7. Κόροι positum pro Παῖδες ob Aristotelis apud Macrobium verba. v. 4. olim lecta Καὶ πρὸς δὲ μίσημ'. in Κύπριδος δὲ μ. egregie mutavit Th. Canter V. L. I. c. xxi. *Securim* Sophocles aliquoties dixit γένυν· *ancipitem securim*, ἀμφήκη γένυν, in Elec. v. 488. et nescio quis Ἀμφίγενυν. vid. Hesych. et in illum notata: Idem Ἀμφακῆς, ἀξίνη· pertinuit, opinor, ad locum Sophoclis Ἀμφάκης [γένυς] ἀξίνη. Πέλεκυν δίστομον, *latam bipennem*, dixit Euripides, v. 5. *maxillam securis ancipitem*, πελέκεως δίστομον γένυν· nisi tamen, quod suspicor, scripserit,

Γενῆδ' ἔπαλλ' Ἀγκαῖος·

certe pro Γένυν, γένειον, γενῆδα, scripserunt et Γενῆδα, Hesych. Γενῆ-δα, ἀξίνην, πέλεκυν· ex hoc forte loco. — Ista autem — ἔπαλλ' (aut ἀνέπαλλ') Ἀγκαῖος — pro vitiosis πέπλ' ἀλλακάταιος, vere emendavit eximius criticus, Jo. Schrader.

CAPUT XIV. 146

IN FRAGMENTA VARIORUM DRAMATUM.

Ex Æolo sententia, de vi consilii robori corporis anteponenda. Versus ex Alexandro, 'Αγλωσσίᾳ ληφθείς. Locus ex Hippol. priore. Orationis εὔροιαν multus fluens Python orator. "Ιν' ἦσαν, ἵν' εἶχον, &c. Alcmæonis exiguntur reliquiæ. Τί τοῦτ' αὐτοῖς πλέον; πλέον ποιεῖν, *proficere*, et πλέον ἔχειν. Dramatis fragmentum male cepit Pindari Schol. Œdipi filius non Οἰδίποδος dictus, sed 'Ωδίπου. 'Ω'χαρνῆθεν κισσὸς in epigramm. Vitiose scripta decepisse Grammaticos; rarius Eustathium.

Qua ratione paucorum dramatum Euripidis, Danaës, Chrysippi, Antiopæ, Philoctetæ, Meleagri, sunt a me reliquiæ tractatæ, si ceterorum quoque sumerem singulas pensiculatius expendendas, liber excresceret instituto meo minus aptus, quique mole quoque sua plerisque displiceret. Quando vero non nimis operosam scribere Diatriben institueram, curam istam futuro reliquiarum editori relicturus, mutata nunc ratione, hinc illinc unum alterumve Tragœdiæ Fragmentum, prout fors tulerit, decerpam, quod hac opella mea possit illuminari.

Ex Æoli dramate sumam unicum quod primum se offert inter Barnesiana, decerptum ex Chori carmine, quo vim animi consilique corporis robori tragicus anteposuerat, et probabiliter ostenderat, unus vir quantum sæpe præstet multitudini, quod omnis ævi historia luculentis nos docet exemplis in Epaminonda, Philippo Amyntiade, Juda Maccabæo, Archimede, similibusque. Particulæ, quæ nobis illinc decerpta superest, hæc est sententia; homini quidem exiguas tantum corporis esse vires, sed animi vim tantam, qua corporis robore secum minime comparandas feras, quævis animantia maxime formidolosa, edomare valuerit. Ex Stobæo partim, cui debetur dramatis nomen, p. 360. 1. indicatum, partim ex Plutarchi T. II. p. 959. c. d. in Excerpt. ex Eurip. dedit ista Grotius:

Βραχύ τοι σθένος ἀνέρος·
Ἀλλὰ ποικιλίαις πραπίδων
Δαμᾷ φῦλα πόντου
Χθονίων τ' ἀερίων τε παιδεύματα.

147 ultima dividit in duo versus Heathius: quæ Grotius, eadem tc tidem literis similiter collocata dederat Theod. Canter. V. I II. c. xx. et sane miror, quotquot istorum Euripidis meminer unius tantum Plutarchi fuisse loci recordatos, nisi quod isti t men duumviri vocem ἀερίων aliunde repetierint: nam Plutarcl loco cit. mendosa prostant: ἢ βραχύ τοι σ. ἀνέρος· ἀ. ποικιλίαις π. δαμ φῦλα πόντου, χθονίων τ' ἐανά τε παίδευματα. ex quibus tanquam sincer scriptis S. Bochartus, vir in suo genere Maximus, hæc fecit L tina Hieroz. I. Lib. III. c. xxvii. "*sibi subjicit maris belluas,* *terrestrium subtilem scientiam,* id est quicquid in terrestribus fer est vaferrimum." Sed Plutarchi liber de Fortuna, p. 98. D. ista nobis præbet: Τραχὺ μὲν σθένος ἀνδρὸς, ἀλλὰ ποικιλίᾳ πραπίδων, δει μὲν πόντου, χθονίων τ' ἀερίων τε δάμναται παιδεύματα. Hinc voc aliquot Euripidis lucrati, duobus locis inter se comparatis, s versus auctiores melioresque adipiscemur:

Ἠ βραχύ τοι σθένος ἀνέρος·
Ἀλλὰ ποικιλίᾳ πραπίδων
Δεινὰ μὲν φῦλα πόντου,
Χθονίων τ', ἀερίων τε,
Δάμναται παιδεύματα.

In his ποικιλίᾳ prætuli vulgato, tanquam Stobæo teste firmatun *formidabiles belluæ marinæ,* ἀναιδέα δείματα πόντου, Oppiano, 'A v. 24. apte dicuntur δεινὰ φῦλα πόντου· nec adèo commode dici pc erant πόντου, ut terrestrium ferarum et volucrium, παιδεύματ Quin verbum Δάμναται huic sedi conveniat dubium nullum es adhibitum Homero, Alcæo, Archilocho, Theocrito ἐν Παιδικ Æschylo Prom. v. 162. Δάμναται οὐρανίαν γένναν.

Euripidis hoc loco sententiæ simile quid dederat Æschylus Choëph. v. 583, &c. eamdem explanatius exsequitur Chorus Sophoclis Antig. v. 349. &c. et Oppianus 'Αλ. V. v. 1—43. U S. Jacobus in Epist. III. 7. πᾶσα, inquit, φύσις θηρίων τε, καὶ πε νῶν, ἑρπετῶν τε καὶ ἐναλίων δαμάζεται — τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ· alia J Pricæus, sed sola dedit omnium aptissima Euripidea Grotius.

Ut unicum attingam Alexandri dramatis Fragmentum; int Barnesianos, v. 8, 9, 10. ex Stobæo Grotii, p. 160. (Ge p. 238. 20.) petiti sunt: eorum medium emendavit jam ol

A Theod. Canter. V. L. II. c. 5. ut legendum vidit Heathius ex Clem. Alex. I. p. 340.

> Ἀγλωσσίᾳ δὲ πολλάκις ληφθεὶς ἀνὴρ,
> Δίκαια λέξας, ἧσσον εὐγλώσσου φέρει.

Primum illud ἀγλωσσίᾳ postulat oppositum εὐγλώσσου· diciturque ἀγλωσσίᾳ ληφθεὶς ut νόσῳ ληφθεὶς Sophocli Trach. v. 452, &c. ἔρωτι 148
ληφθεὶς Xenophonti, p. 91. 1. aliisque, δυσπραξίᾳ ληφθεὶς non Menandro, quod putabat J. A. Fabricius ad Sextum Empir. p. 282. sed probabiliter Euripidi apud Plutarch. T. II. p. 51. E.

Qui versibus ex Alexandro paulo ante positis proximi duo
B subjiciuntur apud Clementem Alex. tanquam ex eodem loco petiti,

> Νῦν δ' εὐρόοισι στόμασι τἀληθέστατα
> Κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν ἃ χρὴ δοκεῖν.

mihi non videntur cum vicinis cohærere, et, tanquam ex alio loco derivati, vocula καὶ interposita, a prioribus separandi: fuerunt in prima editione Hippolyti lecti, ex qua hos quatuor profert continuos Stobæus Gesn. p. 472. 38. Grot. p. 345.

> Φεῦ, φεῦ, τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν
> Φωνήν, ἵν' ὦσι μηδὲν οἱ δεινοὶ λόγοι.
> Νῦν δ' εὐρύθμοις πιστώμασι τἀληθέστατα
> Κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν ἃ χρὴ δοκεῖν.

C horum tertio, ne sedem quartam pes occuparet antibacchius, Barnesius edidit τἀληθέα· dumque hujus mutationis lectorem non admonet, viam obstruxit, qua vera posset detegi. Cum forte legeretur εὐρύθμοισι στώμασι sciolum, qui hæc in oratores Atticos dicta noverat, πιστώμασι posuisse suspicor: dudum emendaveram:

> Νῦν δ' εὐρύθμοισι στόμασι τἀληθέστατα.

postea lectione versus apud Clem. Alex. conjecturam vidi confirmatam. τὰς περὶ τὴν λέξιν εὐρυθμίας, quibus nimium studuit, Isocrates memorat ad Philipp. p. 87. F. Sed magis etiam placet alterum,

> Νῦν δ' εὐρόοισι στόμασι

Phædrus Platonis T. III. p. 238. C. παρὰ τὸ εἰωθὸς εὔροιά τίς σε εἴληφε.

est *libere fluens oratio:* jussus Macedonas laudare Callisthenes dicitur εὐροῆσαι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, Plutarcho T. I. p. 695. D. sed odiosa plerumque censebatur *linguæ volubilitas, flux de bouche:* hanc in Philippi Pythone notabat Orator, p. 162. §. 246. πολλῷ ῥέοντι, *multo fluente*, sive *ruente:* vid. clar. Toupius in Demosth. Taylori, T. II. p. 697. In istorum Euripidis versuum secundo legendum ex Plutarchi T. II. p. 802. A.

ἵν' ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν.

hic quoque convenit *mixta quodammodo ex ut et ubi vocis* ἵνα *sig-*
149 *nificatio*, quam attigit Bentlei. in Menand. p. 41. Ad oram
libri sui sincera Sophoclis Œd. T. v. 1388. Ἵν' ἦν τυφλός τε καὶ
κλύων μηδέν· sic mutanda censebat Scaliger, Ἵν' ᾖ τυφλόν τε καὶ κλύον
μηδέν non attendens ad Atticum scribendi morem: Eurip. Hip-
pol. v. 643. ἵν' εἶχον· Lexicon Biblioth. Coisl. p. 497. Ἵνα μετὰ B
παρατατικοῦ· ἐκ τοῦ κατὰ Ἀνδροτίωνος, ἵνα ἐκεῖ περὶ χιλίων ἐκινδυνεύομεν·
ista Demosthenis ex Or. c. Androt. leguntur, p. 387. 39. 389.
51. et apud eumdem hujus generis alia p. 511. 25. 624. 23. p.
695. 6. ubi nostrum ἵν' ἦν. In orationis Isæi fragm. apud Dionys.
Halic. T. II. p. 169. 29. ἵνα βελτίων τε δοκῇ πᾶσιν εἶναι — καὶ — παρ-
εῖχεν· παρέχῃ scribi maluisset Sylburg. ego παρεῖχεν servandum
judico, scribendumque ἵνα βελτίων τ' ἐδόκει. hoc ipsum ἵνα ἐδόκει le-
gitur et alibi plus semel: conf. H. Stephan. de Dial. Att. p. 137.
et Markland. in Lysiæ Or. I. P. 22.

In Alcmæonis fragmentorum primo duo confundi suspicaba- C
tur apud Erotianum Jo. Piersonus, quorum prius sic esset con-
stituendum,

Γυναῖκες, ὁρμήθητε, μήδ' ἀτιμίαν
Σκεθρήν τις ὑμῶν (καταχέῃ. vel simile quid.)

Posterius hoc modo:

ταῦτα γὰρ σκεθρῶς ὁρᾷν
Ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.

Secundum, sive versum inter Barnesiana fragmenta Grotii, 4. et 5. emendavi in Phœn. v. 431. Senis illic memorati Phegei filia, quam habuit uxorem pristinæ sanitati restitutus Alcmæon, fuit

Arsinoë. Maniaco filium filiamque Manto pepererat filia Tiresiæ secundum Euripiden apud Apollodor. III. p. 162. — v. 6. Grotio scriptus in Exc. Ἐπεὶ τεκόντος aliter in Eurip. Phœn. p. 217. scribi poterit cum Barnesio; cum Heathio v. 8. et 15. quem miror formam non offendisse Doricam v. 18. μεγίσταν. quod attigit ἐκδιδάσκετ' est e conjectura Grotii, qui hæc ne Græca quidem, nedum Euripidea,

Γυνὴ καὶ ὠφέλειαν ἀνδρὶ καὶ νόσον
Φέρει μεγίσταν, ἐκδιδάσκετ' ἐμῷ λόγῳ·

effinxit in Stobæo suo p. 287. ex his in Stobæo Gesneri, p. 423. 28. Γυναῖκα καὶ ὠφέλειαν καὶ νόσον ἀνδρὶ φέρει μεγίσταν, ἐδίδαξα τοὐμῷ λόγῳ. Quæ de choro petita si sic collocentur,

B *Γυναῖκα δ' ὠφέλειαν*
Καὶ νόσον ἀνδρὶ φέρειν μεγίσταν,
Ἐδίδαξα τῷ 'μῷ λόγῳ.

nihil in his præterea desiderem. 150

In istis v. 22. Ἢ τί πλέον, &c. ex Stobæo Gesn. p. 455. 12. Grot. p. 339. literam ἢ peperit sequens τί. corrigatur,

Τί πλεῖον εἶναι παῖδας ἀνθρώποις, πάτερ,
Εἰ μὴ 'πὶ τοῖς δεινοῖσιν ὠφελήσομεν;

Si non, rebus afflictis, opem feramus, quid, pater, ex liberis homines commodi percipient? sive *quid proderunt hominibus liberi?* τὸ εἶναι παῖδας τί δῆτα πλέον ἔσται ἀνθρώποις. Crates Athenæi VI. p. 267. F.

C B. *Τί δῆτα τοῦτ' αὐτοῖς πλέον;* [A. *πρόσεισιν αὐθέκαστον*]

Plato Symp. p. 217. C. οὐδέν μοι πλέον ἦν· *nihil proficiebam:* Aristoph. Plut. v. 531.

Καί τοι τί πλέον πλουτεῖν ἐστιν πάντων τούτων ἀποροῦντι;

sic libenter legerem, non ἀποροῦντας· attigit Muretus V. L. XII. c. xiii. ubique dativus accedit in hac formula vere Græca: vid. Soph. Antig. v. 274. Antiphon, p. 140. 42. Xenoph. K. Π. V. p. 86. 33. τί γὰρ ἐμοὶ πλέον τὸ τὴν γῆν πλατύνεσθαι, αὐτὸν δὲ ἀτιμάζεσθαι; In alias sæpe formas ista locutio variari solet; Bentleium mira-

bar ista scribentem in Philemonis Reliquias, p. 117. "Græci Ἀ πλέον ἔχειν *proficere* dicunt, *non* πλέον ποιεῖν·" imo vero æque ac illud; Amphis Athen. II. p. 69. c. Theocritus Chius VIII. p. 344. B. Andocides, p. 19. 27. (scripserat: οὐδέ γέ τι πλέον ποιήσετε) Eurip. Hippol. v. 284. et dederat, opinor, Philemon:

Τί δὴ ποιεῖς πλέον; Δ. οὐδὲν, ἡ λύπη δ' ἔχει,
Ὥσπέρ γε δένδρον, τοῦτο καρπὸν, δάκρυα.

Alterum πλέον ἔχειν olim etiam lectum fuit in versu Menandri (Fragm. p. 240.) nam ubi vulgatur in Stobæi Flor. p. 497. 6. Οὐδ' ἕνα δ' ἔχοις ἰδεῖν ἂν οὐδ' εἰπεῖν ὅτῳ — Codex hujus Florilegii MS. pleraque saltem exhibens veterum poëtarum dicta, quem, in Leidensi Bibliotheca cum multis latentem, nuper adeo adhibui, obtulit eadem quæ dat Ed. Veneta Trincavelli: οὐδὲν ἔχουσι πλεῖον, B οὐδ' ἐρεῖ ὅτῳ. Hinc sincera lectio facile eruitur:

Οὐδὲν δ' ἔχουσι πλεῖον, οὐδ' ἐρεῖς ὅτῳ
Οὐκ εἰσὶ πάπποι.

In Addendis Barnesius, p. 518. ad Euripidis Alcmæona retulit hos primum versus:

ΑΛΚ. Ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς.
ΑΔΡ. Σὺ δ' αὐτόχειρ γε μητρὸς ἥ σ' ἐγείνατο.

151 sic Grotius ista posuerat in Exc. ut incerti tragici, p. 463. quæ tanquam Alcmæonis et Adrasti tragici dederat Plutarch. T. II. p. 35. D. et p. 88. F. 89. A. legat mihi quis Barnesio hunc in lo- C
cum notata: mihi versus isti Sophoclei videntur, atque ex hujus Alcmæone sumti.

Sed et hæc habet ibidem Barnesius,

Ὅ, σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', Οἰδίπους δέ με
Χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

sua Barnes interpretatur, *Hic* (Ὅ,) *tibi parentem perdidit*, *Virum mihi*, &c. Heathius, "pessime ait, hæc vertuntur; ita redde; *Quod tibi patrem perdidit*, *me vero*, &c." Barnesius ne hic quidem monito lectore πατέρα substituit voci χρυσοῦν. Hæc invenit in Scholiis ad Pindari N. IV. 32. Ἀμφιτρύωνος] Ἀντὶ πατρωνυμικοῦ, τοῦ Ἀμφιτρυωνίδου. — καὶ Εὐριπίδης.

Ὁ, σοι χρυσοῦν ἀπώλεσ', Οἰδίπους δέ με,
Χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

οὐ γὰρ ὁ Οἰδίπους ἤνεγκε χρυσοῦν ὅρμον εἰς Ἄργος, ἀλλ' ὁ Πολυνείκης, καὶ ἔδωκεν Ἐριφύλῃ. ἔστιν οὖν (ἀντὶ τοῦ) Οἰδιποδίδης. De Polynice verum est, aureum monile, *Harmonies dotale* (Statio Theb. IV. 106.) primum Argiæ dedisse conjugi; hac, abeunte in bellum marito, illud gerere recusante, proditi mariti pretium fuisse Eriphylæ: vid. Columna in Ennii Alcmæonis fragm. p. 282. Latini tragici verba, de Euripideis facta, mihi videntur in istis apud Ciceronem latere de Inv. I. c. l.

avarum est mulierum genus;
(Nam) Eriphyle .... auro vitam viri vendidit.

B De Eriphyles scelere libenter loquentis Euripidis verba Chrysippus adhibuerat; quod liquebit Galenum comparanti T. I. p. 282. 11. quæque supra scripta sunt.

Sed quo tandem modo nobis persuadebit, qui tot suæ nobis dedit imperitiæ documenta, Pindari Scholiastes, Euripiden filio dedisse nomen paternum Œdipodis, toties in suis fabulis commemorati? Corrige Grammatici peccatum, vel Codicis quo fuit usus: nam mihi vix dubium est, quin scripserit Euripides,

ἀπώλεσ'· Ὠιδίπου δ' ἐμὲ,
Χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

C Χρυσὸς * γέ τοι σ' — impleret forsan minus absurde versum pri- 152
mum. Sintne ista ex Alcmæonis dramate vel aliunde petita definiri nequit; sed Polynices, Œdipi filius, ὁ Οἰδίπου Euripidi Suppl. v. 160. Ὁ δ' Οἰδίπου, τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών; hic scriptum Euripidi Οἰδίπου· et more postea recepto Ὠιδίπου· ut ὁ οἶνος, ὁ οἰνοχόος contracta leguntur in ᾧνος, ᾠνοχόος, Eurip. Cycl. v. 556. Istiusmodi crases sæpe viris etiam doctis fraudi fuerunt.

Ut diversi generis quid interjiciam, clar. Reiskius in Epigram-

* His editioni paratis (Adnotationes in Hippol. typis jam erant descriptæ) pervenit ad me libellus elegantissimus Toupii, Partem III. exhibens Emend. in Suid. in cujus præfatione ingeniose corrigit hunc versum, p. xi.

Οὔ σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', Οἰδίπους δέ με

sed primum in verbis Scholiastæ Euripideis substituit vocem πατέρα voci χρυσοῦν, per omnes editiones a Romana Z. Calliergi ad Oxoniensem usque vulgatæ: deinde difficulter mihi persuadebit, Polynicen a tragico potuisse designari nomine Œdipodis.

matum a se publicatorum 497. Euphorionis, vulgavit, *Ὥσπερ γῆθεν A
dubitans tamen, hoc sincerum esset an ὡς χερσῆθεν, pro lectione MS. ὡς χαρνῆθεν. In meo apographo legitur optime:

Ὠ' χαρνῆθεν * ἀεὶ κισσὸς ἀεξόμενος.

'Αχαρνεὺς κισσὸς et 'Αχαρνείτης κισσὸς memorantur et in epigrammatis Anthol. editæ I. c. lxvii. 17. III. 26. ep. 42. quorum hoc, ejusdem formæ ac 'Αταρνείτης ab 'Αταρνεὺς, Suidas interpretatur 'Αθήνηθεν· ibi Kustero placebat 'Αχαρνῆθεν· nihil mutandum persuadebit Alciphron II. Ep. 3. p. 238.

Sed ut illuc redeam, qui paulo legerit attentius in Pindarum Scholia, nemo mirabitur adeo errorem in Œdipodis nomine commissum. Si libri molem spectes, errores istius generis non magno numero reperientur in Eustathii commentariis in Home- B
rum. Codicum tamen ille suorum vitiis interdum fuit deceptus, etiam in Euripideis: exemplo sit quod habet in Il. Η'. p. 543. 40. ex tragico: ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, ἤγουν εἷς (σε) λόγος ἐκτάδην ῥίψει. Nostris in exemplaribus recte legitur in Eurip. Medeæ, v. 585.

ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος.

153 Etymologus in Τρέφοιν, p. 764. 52. hunc nobis dat Euripidis versum e perdita tragœdia sumtum:

Ἄφρων ἂν εἴην εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.

in quo τρέφοιν, pro τρέφοιμι, ex τρεφοίην, συγκοπῇ τοῦ η contractum narrat: ἀλγοίην· ὁμιλοίην· φρονοίην· θαρσοίην· et similia reperientur et C
in tragicis; nusquam, puto, τρεφοίην· sed vitiosum certe est τρέφοιν. Corrigamus mendam Codicis antiqui legendo:

Ἄφρων ἂν εἴην ἐκτρέφων τὰ τῶν πέλας.

Insanirem, si aliorum liberos enutrirem. verbum ἐκτρέφειν frequentat Eurip. Iphig. Aul. v. 1450. Troad. v. 383. 761. Bacch. v. 273. Cycl. v. 142. Ion. v. 360. 820, &c. In Euripidis versu scribi quoque posset cum Jo. Nostro Luzacio, — εἰ τρέφοιμι τὰ τῶν πέλας.

* Hoc etiam in loco clar. Toupius, Em. in Suid. III. p. 63. Ὡς ἀρχῆθεν reponens, dum *veram* se putabat *lectionem* restituere, Ἥμβροτεν, οὐδ' ἔτυχεν. Atque in hoc genere literarum sæpius evenit, ut, quos velut genuinos veritatis filiolos amplectimur, *amore refrigerato*, tanquam ἀμβλωθρίδια projicere non recusemus.

Pindari Scholiastes in Nem. IV. 3. ut ostenderet τοὺς μεθ' Ὅμηρον οὐκ ἀκριβεύειν τὴν ἀντωνυμίαν, ex Euripide profert, Τοιγάρ νιν αὐτὰς, &c. non vidit scribendum, Τοιγάρ νυν (id est Τοιγαροῦν) αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ' ἐγώ· prout legitur in Bacchabus v. 32.

CAPUT XV. 154

DE AMORE, EJUSQUE PATRE.

§ Dramatis Antigones fragm. de puero Diones. Non illic cum Schol. Pind. Bacchus intelligendus, sed Cupido. Puer Veneris et Liber sæpe junguntur. Hæmonis nomen versui insertum. Quem urget Amor, huic Deus est intolerandus. Amor, μέγιστος θεῶν etiam Socrati, altari demum honoratus Athenis ætate Pisistrati. De hoc altari Hermiæ quædam non protrita. Euripidi θεὸς μέγιστος, rex hominumque Deûmque. Dictus expertis malus puer, sævus, improbus. Veneris puero fueritne pater atque avus idem Jupiter? ὁ Διὸς παῖς vulgo dici videtur Euripidi; hinc Eustathio fabulatori. Nec poëtis veteribus Græcis, nec genealogis, neque Christianis scriptoribus Græcis Jovis et Veneris filiolus innotuisse videtur.

Error Scholiastæ Pindari hic dicendi mihi præbebit materiam. Harum rerum scientibus mirum videri quoque debuit, quod legitur in Scholiis in Πυθ. III. 176. Θυώνῃ] Τῇ Σεμέλῃ φησί, διωνυμίᾳ γὰρ ἐκέχρητο. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν αὐτὴν Διώνην λέγουσιν, ὥσπερ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιγόνῃ,

Ὦ παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεὸς,
Διόνυσε, θνητοῖς τ' οὐδαμῶς ὑποστατός.

Pro ὃς — ὑποστάτης, sic correxit in margine libri Scaliger, et Grotius in Exc. ex Euripidis Antigone, p. 371. qui de Dionyso Diones filio non videntur dubitasse. Quod scriptum in Anim. ad Ammon. p. 208. istius Scholiastæ solius dubia fide nititur. In cœlum illata Semele mater a filio dicta fuit Θυώνη· vid. Jo. Davies in Cicer. de N. D. III. 23. et P. Wesseling in Diodor. I. p. 232. Semelen qui Διώνην dixerit, inter veteres neminem, quæ Bacchum dixisse videatur Diones aut Veneris filium, unicam ex antiquitate Praxillam novi: hoc tamen ubi tradit Hesy-

chius, alii Διώνης nomine Semelen intellexerunt, ubi poëta nobis ignotus meminerat Βάκχου Διώνης. unicum in suo genere locum adscribam Hesychii: Βάκχου Διώνης· οἱ μὲν βακχευτρίας Σεμέλης. οἱ δὲ
155 Βάκχου, τοῦ Διονύσου, καὶ Ἀφροδίτης, τῆς Διώνης· παρόσον διωνυμία περὶ τὰς Θεάς. Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία Ἀφροδίτης παῖδα τὸν Θεὸν ἱστορεῖ· quem? Βάκχον opinor, diversum a Διονύσῳ. ad Aristidis Panathenaici T. I. p. 167. ista, ὥσπερ ἐν πομπῇ· hæc leguntur in Scholiis quæ sunt penes clar. P. Burmannum Secundum MSS. ἐν ταῖς πομπαῖς ὁ μὲν Διονύσου, ὁ δὲ Σατύρου, ὁ δὲ Βάκχου ἀνελαμβάνετο (leg. ἀνελάμβανε τὸ) σχῆμα. Sed Bacchum istum Veneris filium Cicero, quique præter illum Deos recensuere cognomines, ignorarunt omnes. An itaque Dionysum, Veneris, aut certe Diones filium isthoc Euripidis loco designatum credemus? Non opinor. Primum quia non solet in his ab opinione recepta tragicus dissentire, nedum talia consectari.

Ipse Amor, puer Diones,

ut in Veneris dicitur Pervigil. v. 76. meo judicio hic etiam intelligendus est. Sed dicat quis Dionysum tamen nominari; et hic loca mihi poëtarum excitet, qui plurimi cecinere Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτα· quod Sophoclem in choricis fecisse carminibus scribit Hermesianax Athen. XIII. p. 598. D. de se senex amabilis Solon apud Plutarch. in Solone, p. 96. E.

Ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα καὶ Διονύσου, C
Καὶ Μουσέων, ἃ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας.

Cum Veneris puero non male Bacche facis,

Ovid. Art. Am. III. 762. Achilli Tat. II. p. 71. Ἔρως καὶ Διόνυσος jure dicuntur δύο βίαιοι Θεοί·

Amor, et Liber, durus uterque Deus,

Propertio I. El. III. 14. — Sed præterea in Bacchum, præ Euripideis, aptius conveniunt ista Diphili apud Athen. II. p. 35. D.

Ὦ πᾶσι τοῖς φρονοῦσι προσφιλέστατε
Διόνυσε, καὶ σοφώτατ', ὡς ἡδύς τις εἶ.

et Baccho quis locus, obsecro, dabitur in Antigones dramate,

quo solus Amor ardore suo corripuerat Hæmona Creontis F. etiam in Euripideo; quod liquet ex argum. Sophoclis Antigones, et ultimo in illam Scholio. Hujus ad Hæmonem Euripidea verba si nobis servavit ista Stobæus, p. 567. 45. (ex Antigone esse Eurip. e Grotii novimus Stobæo, p. 446. sive MS. Paris.)

μή νυν θέλε
Λυπεῖν σεαυτὸν, [Αἷμον,] εἰδὼς, πολλάκις
Ὅτι καὶ τὸ λυποῦν ὕστερον χαρὰν ἄγει.

jure videbor egregii juvenis (ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγοῦντος, Soph. 156
Ant. 690. interjecto nomine correxisse vulgata:

Μὴ οὖν ἔθελε λυπεῖν σαυτὸν εἰδὼς πολλάκις

sic Grot. posuit pro Μὴ οὖν θέλε ut evitaret anapæstum secunda sede, quarta nobis pedem dedit Creticum; nam Μὴ οὐ tragicis et comicis Atticis in unam semper syllabam contrahuntur; nusquam, si bene memini, μὴ οὖν. Ad hæc accedant vitiosi Codices, quibus toties se decipi passus est iste Pindari Scholiasta, neque temere videbor sic Euripidis ex Antigone versus restituisse:

Ὦ παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεὸς,
Μόνος τε θνητοῖς οὐδαμῶς ὑποστατός.

O puer Diones, quam magnus es Deus, et solus (Deorum) *mortalibus nequaquam tolerandus:* de Græcis hos fecit Latinos senarios Joann. Noster Luzac:

Puer Diones, quantus es! mortalibus
Tu parvule, Deus, solus intolerabilis!

Loquitur non

Felix, cui placidus leniter afflat Amor,

sed unus ex miseris, *quos hic graviter Deus urget,* Tibull. II. El. I. 79.

ex omni *quem* premit ille Deus,

Propert. III. El. XX. 6. in quem *tota ruit Venus,* Horat. I. Od. xix. 9. — Μόνος τε scripsi totidem literis pro Διόνυσε, quod nomen ex versu præcedente facile potuit in hunc irrepere. Sed

hic commodum memini, Ruhnkenio nostro, quocum olim hanc conjecturam communicabam, placuisse quidem meam de errore Grammatici sententiam, sed in mentem mox venisse vocem non minus aptam,

Δεινός τε, θνητοῖς τ' οὐδαμῶς ὑποστατός.

Joannes Piersonus, cui primus ad has literas auctor fui tractandas, quas ingenio felicissimo, longiori vita dignissimus, unus omnium inter nostrates maxime exornasset, hæc posuerat in schedis suis, quas pater eruditissimus Jacobus Piersonus, filio clarissimo etiam nunc inter Frisios meos superstes mecum communicavit: " In Διόνυσι gravissima hærere videtur macula, nam " Scholiasten decipi certum est et loquitur Euripides de Amore " Diones filio. Forte

" Θεοῖσι, θνητοῖς τ'

157 " ut Διόνυσι e præced. versu fluxerit, vid. fragm. Androm. ubi " Τύραννος θεῶν καὶ ἀνθρώπων." Hæc nostra quod ad summam rei conspiratio non nihil efficiet ad Grammaticum erroris arguendum. — Venus autem sæpe Dione dicitur, et Dionæa, a matre, quam Διώνην vocantem Homerum Il. Ε'. 370. plerique sequuti sunt; Euripides etiam in Helenæ v. 1097. Κούρη Διώνης Κύπρι. hoc matris nomen, Διώνην, reponendum pro Δωδώνην in Clement. Hom. IV. 16. in quibus infra Η'. v. 13. vulgatur Κύπρις, ἣν καὶ Δωδώνην λέγουσιν ubi recte vir D. Διώνης nomen ponendum censuit.— De puero Diones nihil hic dicitur, quod non conveniat in Amorem. Hic μέγας θεὸς et μέγιστος θεῶν Euripidi, hac etiam in re Socratem sequuto, qui Amorem vocabat δαίμονα μέγαν et μέγιστον τῶν ἄλλων δαιμόνων, teste Themistio Or. XIII. p. 162. B. Præter cetera, in Platonis Sympos. Socratis Phædrus indignatur T. I. p. 177. A. cum tot poëtæ Diis ὕμνους et pæanas cecinerint, τῷ Ἔρωτι, τηλικούτῳ ὄντι καὶ τοσούτῳ θεῷ, ne unum quidem illorum πεποιηκέναι μηδὲ (sic pro μηδὲν scribendum) ἐγκώμιον. Euripides Hippol. v. 540. Ἔρωτα δὲ, τὸν τύραννον ἀνδρῶν, — οὐ σεβίζομεν. Deorum potentissimo Pisistrati ævo primus Amori statuit altare Charmus ad Academiam: Clemens Alex. Protrept. p. 38. 33. τὸν Ἔρωτα — ἐτίμα πρότερον οὐδείς, πρὶν ἢ Χάρμον μειράκιόν τι ἑλεῖν, καὶ

A βωμὸν ἱδρύσασθαι ἐν Ἀκαδημίᾳ, χαριέστερον (lege χαριστήριον) ἐπιτελοῦς γενομένης ἐπιθυμίας. vid. Jo. Meursii Ceramic. c. xxv. et H. Vales. in Harpocr. p. 96. Quæ mecum ex Hermiæ Commentario MS. in Platonis Phædrum communicavit, quem mihi collegam vel in primis gratulor, clar. Ruhnkenius, minime protrita hic docto lectori proponam: Καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἵδρυτο ἱερὸν (leg. τὸ ἱερὸν) καὶ τοῦ Ἔρωτος βωμοὶ καὶ ἀγάλματα ἦσαν, καὶ Ἀντέρωτος (conf. Servius in Æn. IV. 520) ὡς καὶ ἐπιγράμματά γε ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων ἐγέγραπτο ἐπαινούντων τὸ ἱερόν. καὶ ὁ δρόμος ὁ μακρὸς τοῖς Παναθηναίοις ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἔρωτος ἐγίνετο. ἐντεῦθεν γὰρ ἁψάμενοι (ἅψαντες requiri videtur,) οἱ ἔφηβοι τὰς λαμπάδας ἔθεον, καὶ τοῦ νικήσαντος τῇ λαμπάδι ἡ πυρὰ τῶν τῆς θεοῦ ἱερῶν ἐφήπτετο. quibuscum conferri unus Plutarchus poterit in
B Solone, p. 79. A. B. Superest insigne fragmentum Auges, Euripidei dramatis, apud Stob. Grot. p. 243.

Ἔρωτα δ' ὅστις μὴ θεὸν κρίνει μέγαν,
Καὶ τῶν ἁπάντων δαιμόνων ὑπέρτατον,
Ἢ σκαιός ἐστιν, ἢ, καλῶν ἄπειρος ὤν,
Οὐκ οἶδε τὸν μέγιστον ἀνθρώποις θεόν.

Cæcilius comicus apud Ciceron. Tusc. IV. c. xxxii. ex conjectura Bentleii:

[*Ego vero, Amorem*] deum qui non summum putet,
Aut stultum, aut rerum esse imperitum existimo.

C sua probabiliter Menandro debet, qui libenter exprimebat Euri- 158
pidea, quod vere monuit illic Davisius. Eadem Stobæi pagina hoc ex comœdia dat Alexidis: Εἶτ' οὖν — corrige:

Εἶτ' οὐ μέγιστός ἐστι τῶν θεῶν Ἔρως,
Καὶ τιμιώτατός γε τῶν πάντων πολύ;

Indignantis illud Εἶτ', οὐ sequente, frequens apud comicos; etiam in ipsius Alexidis versibus apud Athen. III. p. 123. F. X. p. 443. F. &c. — Mirabili Abderitanorum morbo probabilem sane caussam adsignat Lucianus T. II. p. 2, 3. per plateas ex Euripidis Andromeda versus magna voce recitantium, præsertim τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν, cujus, ut literatis hominibus notissimæ, primum tantum versum ponit:

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων Ἔρως·

[illegible] itaque beneficio didicit Gatakerus, docuitque Barnesium, [illegible] versus continuos, quos exhibet Athen. XIII. p. 561. E. [illegible] esse referendos Euripidis; sed hanc fabulam, [illegible] dici possent, nunc suo loco relinquam. Mos fuit [illegible] versum interdum eumdem in diversis repetere tragœdiis: [illegible] versibus istius ex Andromeda ῥήσεως simillimis in [illegible] Grotii præfigitur alius diversæ sententiæ, p. 261.

Σὺ δ' ὦ κάκιστε παῖ θεῶν τε καὶ βροτῶν

[illegible] itaque et ista ex alio dramate petita. Sed videamus tamen: versus iste Scaligero debetur; hoc ubi nos docet Grotius, vulgatam nobis exhibet ex Stobæo Gesn. p. 399. 5. lectionem, quam præbet etiam Codex Stobæi Leidensis:

Σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κἀνθρώπων.

[illegible] scriptum:

Σὺ δ' ὦ . . . . θεῶν τε κἀνθρώπων . . . .
Ἢ μὴ δίδασκε τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλά,
Ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρίστασο.

ubi sequentia sunt eadem, quis tandem ex Athenæo supplere defectum primi versus dubitaret?

Σὺ δ' ὦ [τύραννε] θεῶν τε κἀνθρώπων [Ἔρως,]

ego quidem ista præferrem, supplemento scioli literatoris vitiosissimo, [κάκιστε πάντων] ipsius etiam Scaligeri πάντων, in παῖ· κἀνθρώπων commutantis, absque ulla auctoritate, in καὶ βροτῶν. Neque C
159 etiam vetulus iste Puer (qui de se ipse testatur in aliis Simmiæ; τῶς ὧν δάσκια βίβριθα λάχνᾳ γένεια·) diceretur Euripidi παῖς κάκιστος βροτῶν, nedum θεῶν. Ut erat tamen, sæpenumero expertis dicebatur etiam *Malus ille Puer; sævus; improbus; ferus;* Virgilio Ciri v. 133. Æn. IV. 412. Tibull. I. vii. 3. Horat. II. Od. 8. 14. Apollon. Rhod. IV. 446, &c. Oppiano Ἀλ. IV. 11, &c. ipsa matre teste in Moschi Eid. I. Bion πάντεσσι κακὸν τὸν Ἔρωτα dixit in istis apud Stobæum versibus (p. 401. 23. Grot. p. 267.) quos Ursino Bionis reliquias colligenti monuit omissos Theod. Canter

V. L. I. xx. et nemo tamen bene monenti morem gessit. Neque a eodem dramate hoc negaverat Euripides, cujus tribus versibus paulo ante positis hæc ex Andromeda subjicit Stobæus:

> Ἔρωτα δεινὸν ἔχομεν· ἐκ δὲ τῶν λόγων
> Ἑλοῦ τὰ βέλτισθ'· ὥστ' ἄπιστον ἔστ' Ἔρως
> Κἂν τῷ χακίστῳ τῶν φρενῶν οἰκεῖν φιλεῖ.

In hunc locum hæc erant in schedis Piersoni: — "Corrige: — "ὡς χάκιστον ἔστ' Ἔρως· In Stob. Grot. legitur ὥστ' ἄπιστον quod "non video quomodo explicari aut servari queat. Rectissime "autem χάκιστον ponitur, ubi sequitur ἐν τῷ χακίστῳ. Sic in fr. e "Danaë a nobis emendato Verisim. p. 134, Ἔρως γὰρ ἀργὸν κἀπὶ "τοῖς ἀργοῖς ἔφυ."

Quem in his primum attigi, ponam locum e Ciri Virgilii, v. 133.

> Sed malus ille puer, quem nec sua flectere Mater
> Iratum potuit, quem nec pater atque avus idem
> Jupiter.

hoc si verum est,

> ille sorore
> Natus avoque suo,

ut Veneri dilectus Adonis Ovidio Met. X. 520. Recentiores hic niti poterant auctoritate Virgilii. Qui ante Virgilium, aut ejus ætate, vel proxima, dixerit Cupidinem Jove natum et Venere, neminem, opinor, habemus. Dicitur nostris quidem in exemplaribus Euripidis Hippol. v. 536.

> Ἔρως ὁ Διὸς παῖς·

sed quum eodem in loco more solemni videatur dictus ὁ τᾶς Ἀφροδίτας· Veneris filius, videor mihi probabilem meam fecisse conjecturam legentis,

> ὁ τᾶς Ἀφροδίτας
> Ἔρως ὀλίγος παῖς.

Hanc conjecturam ante hoc ferme decennium per literas memini 160 me communicare cum clar. Musgravio, cum suo me donasset Hippolyto. Hic postea vulgatæ se lectionis, prolatis aliisque

sed istis inprimis versibus Virgilianis, patronum professus est Exercit. in Eurip. II. c. iv. Nostra nihil refert, utrum inter tot alia hoc quoque flagitium imputandum Jovi sit, nec ne: libenter tamen viro elegantissimo, mecum Euripidis et veritatis amatori, persuaderem, hac in parte cum ceteris popularibus conspirasse, cum vulgo certe loquutum tragicum. Hoc futurum autumo, si quæ in istum Hippolyti locum a me scripta sunt Musgravio non displicent. Ex antiquitate Græca veterem certe neminem arbitror testem citari posse, qui patrem et avum Cupidini Jovem dederit. Recentior ille conditor fabulæ satis absurdæ de Amor. Ismen. Eustathius, ut ex Euripide longe plurima descripsit, hæc etiam habet IX. p. 342. Ὦ παῖ Διὸς, τύραννε Ἔρως, &c. X. p. 393. Ἔρως ὁ Διὸς παῖς ἐκστρατεύει κατὰ τοῦ πατρός. is itaque id ipsum in suo Cod. legit, quod in omnibus qui supersunt Euripideis Codd. probabiliter invenietur. Virgilium quoque juvenem (si Ciris est Virgilii, quod erudite probabile reddidit clar. Jo. Schraderus Observ. L. II. c. iii.) voce vitiose scripta potuisse decipi, quis tandem auderet suspicari? Si rem tradidit aliunde notam, admirabile videbitur nemini poëtarum veterum (*Nonnum* excipio qui centena sine teste protulit:) Amorem usquam dici in patrem quoque suum imperium exercere, ubi toties ipsum Jovem cœlo detraxisse suisque sagittis victum domuisse narratur, et Venus aurea celebratur, ut amatori Helena,

Jove digna viro, ni Jove nata foret.

Cum ubique *Puer Veneris*, nusquam a veteribus filius ille Jovis vocatur; ne ab illis quidem, qui in Anthologia sive edita, seu inedita, tot centena nobis epigrammata condidere, qui toties Amoris, ut Veneris filioli meminere, quique, ut sua homuncionum excusent vitia, pristina Maximi Jovis et omnivoli furta tam libenter commemorant: exercitatus in hac palæstra Meleager patrem se Cupidinis ignorare fatetur:

Πατρὸς δ' οὐκέτ' ἔχω φράζειν τίνος·

Anthol. VII. Ep. 16. Non ille Veneri natus, ut Minerva Jovi, Junoni Vulcanus, habuit inter cœlicolas patrem ὁ ἀμφιβαλὴς Ἔρως

Aristophani Av. v. 1735. Amorem honeste quidem vulgus hominum, secundum Senecam Octav. 560.

> Genitumque credit Venere, Vulcano satum. 161

oculatiores Vulcani conjugi natum noverant ex furtivo cum Marte, vel fratre Mercurio, concubitu: Simonidea legantur in Schol. ad Apollon. Rhod. III. 26. ubi variorum opiniones recensentur de patre Cupidinis: id quoque peculiare fuit Alcæo Lyrico, ut Amorem Zephyri statueret et Eridis filiolum: in Etymologico MS. Parisiis ista legit D. Ruhnkenius in v. Ἵμερος· — τὰ ἄνθη λέγουσιν Ἵμερα, ἐπεὶ ἐν τῷ ἔαρι φύονται, ὅτε καὶ τὰ ἐρωτικὰ θερμότερα ἐστί. τούτου χάριν καὶ ὁ Ἀλκαῖος Ζεφύρου καὶ Ἴριδος τὸν Ἔρωτα φησίν.
B Scripsisse Grammaticus Ἔριδος videbitur L. Gyraldi comparanti Hist. Deor. Synt. XIII. p. 405. F. et Michaëlis Fourmontii Dissert. de Venere insertam Actis Academ. Reg. Inscript. T. VII. p. 25, 26. — Mars, Vulcanus, alii nominantur Servio in Virgil. Æn. I. 664. veterum Genealogorum, qui diversis Cupidinibus diversos etiam dedere genitores, quis tandem Jovem suspicatus est? nemo. Cicero de N. D. III. c. xxiii. *Cupido primus Mercurio et Diana prima natus dicitur; secundus Mercurio et Venere secunda; tertius Marte et Venere tertia:* hæc tertia, *Jove nata et Diona*, Vulcano nupta, *cum Marte se miscuit, unde Cupido natus esse dicitur*, ut scribit Ampelius, c. ix. Tredecim Cupidines, Gyraldum sequutus, invenit apud veteres Fourmontius, nullum Jove natum et Venere. Sed Christiani Scriptores Græci, qui tot nobis Jovis flagitia commemorant, hoccine prætermisissent intactum, si legissent alicubi, Jove natam Venerem patri filiolum peperisse?

Si ne hæc quidem Jovem hujus unius flagitii poterunt absolvere, sit sanequam *Malus ille puer*, nec tamen deterior *avo genitore creatus;* fueritque secundum nonnullos, præter ceteras, Jovi Venus,

> quod Pelopea Thyestæ,
> Myrrha suo patri, Nyctimeneque suo.

162 A

CAPUT XVI.

IN FRAGMENTA VARIORUM DRAMATUM.

Ex Archelao dramate sententia; in liberis enitescit patrum virtus. Aoristi de re fieri solita. Cratini duo versus ex Athenæi, Lib. II. MS. Auges, cujus nomen in αὐγῆς transiit, fragmentum. Quæ onus ex Hercule conceptum deposuerat, ἀποτέτασθαι dicta. Νέρασθαι. Acrocorinthus ὄχθος Ἀφροδίτας. Bellerophontis reliquiis Barnesianis eximuntur aliquot versus. Improba quædam dicta, personis tragicis forte congrua. Hecate Ἐνοδία. Sophoclis ex Ῥιζοτόμοις anapæsti; Euripidei Erechthei pacem cupientis. Araneárum pleno Catulli sacculo similia poëtarum Græc. dicta. Πατρὸς et προς permutantur. Σελλοὶ sacerdotes Dodonæi, Γηλεχέες, Τόμουροι. Eurysthei Satyrici duo fragm. Locus ex Cyclope.

Nimis iterum ab instituto me locus abduxit ex Euripidis Antigone. Archelai dramatis initium si nobis præbet Aristophanes Ranis v. 1237. hujus quoque tragœdiæ duplex fuisse videbitur editio. Duo fragmenta Barnesius suis locupletavit supplementis, quibus libenter carebimus; versum scilicet 60 implevit adjecto nomine Ἀρχέλας· versuique 49. Μὴ πλούσιον θῇς, &c. ista præfixit a se excogitata: — στρατιώτην δὲ σὸν, qui in tot millibus senariis ista certe sede nusquam vocem legerat στρατιώτην. — In versu 46 Ἐνέλαζε vulgavit, Grotium sequutus in Stobæo, p. 359. B

Ἐν τοῖς τέκνοις γὰρ ἡ ἀρετὴ τῶν εὐγενῶν
Ἐνέλαζε· κρείσσων τ' ἐστὶ πλουσίου γάμου.

In Stobæo Gesneri legitur: ἐν ἔλαζε· mihi corrigendum omnino C
videtur,

Ἐν τοῖς τέκνοις γὰρ ἡ 'ρετὴ τῶν εὐγενῶν
Ἐνέλαμψε·

Fortes creantur fortibus et bonis:
Est in juvencis, est in equis patrum
Virtus;

163 Horat. IV. Carm. IV. 29. — Significant Euripidea: *In liberis enim parentum virtus solet enitescere:* qua vi significandi noster etiam cum ceteris interdum aoristos adhibuit; διώλεσεν, in Suppl. v. 238. Ἔζαψεν, in Or. v. 699, &c. usum attigere præter H.

A Steph. de Dial. Att. p. 139. 143, &c. Græviús, Hemsterhusius, in Lucian. I. p. 516. Gataker. de S. N. I. c. vi. et R. Bentleii. in Horat. III. Od. xxiii. v. 19. — Ut Latinis *virtus nitet* sive *enitescit:* (Sallust. vid. Cat. c. liv. v. et Cortius:) Græcis λάμπειν dicitur; hic in liberis indoles generosa parentum ἐλλάμπειν. Nec auro, neque argento, sic neque ingenio nec virtuti suus est color, *nisi temperato splendeat usu*, Horat. II. Od. II. 3. sua Ovidius, I. Amor. VIII. 51.

Aëra nitent usu:
Canescunt turpi tecta relicta situ;

B sumsit e Sophocleis:

Λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν, ὥσπερ εὐπρεπὴς
Χαλκός, χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος.

quæ servavit Plutarch. T. II. p. 792. A. 1129. D. et p. 788. B. Ejusdem fortasse sunt senarii, qui velut incerti leguntur initio Florilegii Stobæi:

Ἀρετὴ δ', ὅσῳπερ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς,
Τοσῷδε μᾶλλον αὔξεται τελειουμένη.

in his vitioso τελειουμένη nihilo melius Grotianum τελεουμένη· corrigo, dubitanter tamen,

αὔξετ' ἠγλαϊσμένη.

C *Tanto magis crescit virtus quanto magis splendet usu:* ἠγλαϊσμένος et ἐπηγλαϊσμένος nonnunquam adhibentur; hoc etiam in Cratini versibus, quos in Codice Parisino clar. Ruhnkenius invenit: in Epitome, quam legimus Libri secundi Athenæi, hæc tantum ut Cratini prostant, p. 49. A. τράπεζαι τρισκελεῖς σφενδάμνιναι. illinc apud Eustath. in Od. Α'. p. 29. 50. Ex integro Opere Athenæi, præter alia quædam loca poëtarum, clarissimus amicus hæc etiam Cratini invenit: Γαυριῶσαι δ' ἀναμένουσιν ὧδ' ἐπηγλαϊσμέναι μεῖραξ φαιδραὶ τράπεζαι τρισκελεῖς σφενδάμνιναι. Duo trochaici sic videntur scribendi,

Γαυριῶσαι δ' ἀναμένουσιν ὧδ' ἐπηγλαϊσμέναι
Μείρακες φαιδραὶ τραπέζας τρισκελεῖς σφενδαμνίνας.

Ad Augen Euripidis recte retulit Grotius quæ prostant apud A
Clem. Alex. Strom. VII. p. 841. 34.

164 Σκῦλα μὲν βροτοφθόρα
Χαίρεις ὁρῶσα, τῶν νεκρῶν ἐρείπια·
Κοὐ μιαρά σοι ταῦτ᾽ ἔστιν. εἰ δ᾽ ἐγὼ ῎τεκον,
Δεινὸν τόδ᾽ ἡγῇ.

ipsius enim Auges verba sunt ad iratam Minervam, in cujus illa virginis templo suum fuerat onus enixa, quod vim Herculis passa conceperat: ἡ αὐτὴ Potterum decepit in Clemente: scripserat is: ἡ Αὔγη, δικαιολογουμένη πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ἐπὶ τῷ χαλεπαίνειν αὐτῇ τετοκυίᾳ ἐν τῷ ἱερῷ· eamdem mendam ex Euripidei Telephi prologo apud Dionys. Halic. II. p. 59. 17. sustulit primus P. Leopard. B Em. III. c. xxiv. et plus semel apud Pausaniam F. Sylburgius, nec tamen vidit VIII. p. 698. Αὔγην ἐν γόνασι, legendum pro αὐτήν. Sed ad Euripidea Clementis opportunum tragici locum adfert Potterus; potuit et excitare Iphig. in Taur. v. 74.

Θριγκοῖς δ᾽ ὑπ᾽ αὐτοῖς σκῦλ᾽ ὁρᾷς ἠρτημένα.

Ammian. Marcellin. XXII. c. viii. p. 341. *immolantes advenas Dianæ — cæsorum capita fani parietibus præfigebant.* In Epistola Mariæ Cassobelensis ad Ignat. p. 97. Josias Deorum θυσιαστήρια νεκροῖς (leg. νεκρῶν) λειψάνοις μιαίνει. Sed in Euripidis Auge spolia designantur hostium cadaveribus detracta: scribendum C enim censui τῶν νεκρῶν ἐρείπια· pro vulgatis in Clemente, [Χαίρεις ὁρῶσ᾽] ἀπὸ νεκρῶν ἐ. Grotio, X. ὁρῶσα, κἀπὸ ν. ἐ. — Ubi comicus in Ran. v. 1112. — κατέδειξ᾽ οὗτος Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς. Scholiasta: ἔγραψε γὰρ τὴν Αὔγην ὠδίνουσαν ἐν ἱερῷ.

De onere hoc deposito fortasse Chorus in Auge verbum adhibuerat ἀπονήσασθαι. Hesychius: Ἀπενήσω, ἀπέβαλες. Εὐριπίδης Αὔγῃ. hoc Is. Vossio et L. Kustero de menda suspectum esse non debuerat, quod satis tuebitur ejusdem Hesychii, Ἀπονησαμένη, ἀποσωρεύσασα. alibi vitiose scriptum, Ἀποθησαμένη, ἀποσωρεύσασα· hic, fateor, Ἀποσεισαμένη poterat etiam in mentem alicui venire, sed sincerum est alterum Ἀπονησαμένη, Euripideum quippe: nam, ubi vulgatur in Ione v. 873.

A Οὐκ ἔτι κρύψω λέχος, ὡς στέρνων
'Απονισαμένη ῥᾳῶν ἔσομαι.

nemo monitus dubitabit mecum restituere Hesychianum hinc sumtum,

'Απονησαμένη·

illic Barnesius 'Απονιψαμένη nescio cujus absurdam conjecturam (nam talia non debebant Scaligero tribui) in contextum intulit, suamque meliorem, 'Αποσεισαμένη, in margine posuit: unice verum est quod dicebam: 'Απονήσασθαι, est *onus deponere.* Erotianus:
'Υπονησαμένη, ὑποσωρεύσασα. Apollon. Rhod. I. 364. ἀπὸ δ' εἵματα — 165
B νήσαντο· *vestes humeris deposuerunt:* νήησα πυρὴν in Argonauticis
quæ dicuntur Orphei, v. 952. restituit Amicus meus eruditiss. Adrian. Heringa. Νήσασθαι sive νηήσασθαι est eximie in *cumulum congerere; congestum acervum diruere,* ἀπονήσασθαι· νεκρῶν ὁμοῦ ἐπ' ἀλλήλοις ξυννενημένων meminit Thucyd. p. 505. 5. σωροὺς νεκρῶν dabit Xenophon, p. 306. 36. Eurip. Phœn. v. 1211. Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ' ὁμοῦ. Lucretius VI. 1261.

Confertos ita acervatim mors accumulabat.

Reliquiis e dramate Bellerophonte Barnesius versus aliquot adjecit, quos ego quidem illic mallem prætermissos. Indicare
C saltem debuerat, qua ratione motus Euripidea retulerit ad hoc
drama, quæ legerat apud Strabon. VIII. p. 582. in quibus basin anapæsticam efficere nequeunt "Ακρον Κόρινθον· aut versum parœmiacum ista, 'Ιερὸν ὄχθον πόλιν 'Αφροδίτας· Euripides forte dederat:

῞Ηκω προλιποῦσα περίκλυστόν γ'
'Ακροκόρινθον,
'Ιερὸν ὄχθον γ' 'Αφροδίτας.

Usitatum arcis Corinthiacæ nomen ex Mediceo Strabonis Cod. nobis præbuit clariss. Abr. Gronov. Animadv. p. 198. vocem πόλιν ut interpretamentum forte quis adscripserat: nam satis erat dixisse ἱερὸν ὄχθον, *sacrum collem Veneris:* arcem Athenarum ἐλαιοφόρον ὄχθον vocat in Herc. Fur. v. 1169. 'Αθάνας σκόπελον, Ione v. 1433. 1480. vid. Pindar. Nem. XI. 31. forte scripserat in

Electra noster v. 1287. Χώρει πρὸς ὄχθον Κεκροπίας εὐδαίμονα· non A
οἶκον.

Ad Bellerophontem retulit etiam Barnesius duodecim senarios Latinos, quos tanquam ex Euripidis Bellerophonte dederat P. Scriverius in Tragic. Latin. Reliquiis, p. 184. ex Senecæ Epist. cxv. Sed de duodecim istis versibus quinque tantum huc referri debuerant postremi: hos enim ex Bellerophonte sumtos aliunde novimus: septem priores ex diversis videntur Euripidis et Sophoclis fabulis eum illic in finem a philosopho collecti, ut nec *apud tragicos* deesse monstraret, *qui lucro innocentiam, salutem, opinionem bonam* mutarent: ultimos tantum versus ex Bellerophonte petitos hæc Senecæ quoque monstrant: *cum hi novissimi versus in tragœdia Euripidis pronuntiati essent: — dabat in illa fabula pœnas Bellerophontes:* nec primi septem versus continui B
potuerunt in scena pronuntiari, sed sunt e diversis sedibus. Ne Grotius quidem hic satis attentus in Excerpt. ex Eurip. p. 379. ad primum ex versibus Senecæ,

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.

hunc posuit Græcum:

Ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν.

Sed invenerat Grotius in Carminibus Gregor. Nazianz. [p. 210. B. T. II.] inter veterum dicta τὰ μὴ καλὰ, hos tres versus continuos, atque in una tragœdiæ sede positos: C

Ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν·
Κρεῖσσον γὰρ, ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους
Πένητα ναίειν, δόξαν ἠμπολημκότα.

hos duo Grotius reliquit suo loco, quia Senecæ Latinos omnes esse arbitrabatur ex Bellerophonte: secundus autem et tertius illic legebantur,

An dives, omnes quærimus; nemo, an bonus:
Non quare, et unde; quid habeas, tantum rogant.

Isti tres versus Græci e quo dramate sint petiti prorsus latet; et ne quidem satis constat sintne Euripidis an Sophoclis; mihi ta-

A men Euripidei videntur vel Ixionis aut alterius; ex hujus Ixione similia quædam dant Stobæus, p. 30. 8. et Plutarch. T. II. p. 18. E. 987. A. Nisi legum meminisset divinarum, sententia Sophocli non disconveniret, cujus ista velut dicta non optima dat Athen. III. p. 122. B. τὰ μὲν Δίκαι' ἐπαίνει· τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου· hoc quoque: μηδὲν εἶναι ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν. Ex Aloidis et Creusa Sophoclis similia reperientur in Stobæi Florilegio Grot. p. 371. et 373.

Quod inter Bellerophontis reliquias ultimo loco posuit dramatis fragmentum Barnes. ad Phœnissas emendavi; pæne ultimum, ex Stobæo Grot. p. 441. Gesn. p. 565. 9. sic mihi videtur corrigendum:

Θνήσκοιμ' ἄν· οὐ γὰρ ἀξιῶ λεύσσειν φάος,
B Κακοὺς ὁρῶν πᾶσ' ἐκδίκως τιμωμένους.

vulgatur: οὐ γὰρ ἄξιον λ. φ. et Κακοὺς ὁρῶντας.

Ipsius Bellerophontis, *Cui cœlum campus fuerat*, Manilio v. 97. verba præbet Scholiastes in Aristoph. Vesp. v. 754. quibus ille videre desiderabat, τίν' ἔχει στάσιν Εἰνοδία· *quam sedem haberet Luna.* vulgatam vocém ἐνοδίας in εὐοδίας Flor. Christianus, D'Orvillius in Charit. p. 192. in εὐδίας mutatam voluit: recte Heathius mecum 167
restituit Hecates sive Lunæ nomen Εἰνοδία· sic scriptum in Eurip. Ione, v. 1048. Orphei Precibus ad Musæum (v. 45.) subjecto hymno in Hecaten, Anthol. I. c. v. ep. 24. Reisk. Ep. 454. et in
C Sophoclis 'Ῥιζοτόμοις apud Schol. Apollon. Rhod. III. 1213.; cujus dramatis istud fragmentum adponam paulo emendatius quam vulgatur in Scholiis, aut in Exc. Grot. p. 139. vel Scaligeri Conj. in Varron. p. 108.

῞Ηλιε δέσποτα,
Καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς εἰνοδίας
'Εκάτης ἔγχος, τὸ δι' * Οὐλύμπου
Πολλὸν γε φέρῃ, καὶ γῆς ναίουσ'
'Ιερὰς τριόδους, στεφανωσαμένη

* Οὐλύμπου] Hanc in anapæstico versu formam fortasse non rejiceret clar. Toupius, quam senarium Atticum *respuere* putabat in Suid. III. p. 155. tum forte non recordatus formarum μοῦνος· οὔνομα· γούνατα· δουρίληπτος· et similium, quas Ionicas Attica scena vetus admisit.

Δρυσὶ, καὶ πλεκτοῖς A
Ὠμῶν σπείρῃσι δρακόντων.

vulgantur ultima, πλείστοις ὤμῳ σπειρήμασι δρακ. Scaliger dedit, πλείσταις Ὠμῶν σπείραισι. πλεκτοῖς ponatur an πλεκταῖς parum refert, sed alterutrum arbitror requiri: designatur eadem, ni fallor, in fragmento Argonauticorum Varronis Atacini (Atacinus pro Acinnius recte correxit Is. Voss. in margine libri sui) apud Nonium in v. Angues,

Cujus ut adspexit torta caput angue revinctum.

versu 3. non ausim ἔγχος cum Scaligero in φέγγος mutare, quia novator est Sophocles etiam in voce ἔγχος, in qua vid. Etymolog. M. p. 313. 3. In Ῥιζοτόμοις *Sophocles Medeam descripserat maleficas herbas secantem*, teste Macrob. Saturn. V. c. xix. ubi quæ B
leguntur inde sumta, Αἶδε καλύπτραι, &c. sic commode restitui poterunt:

Αἶδε καλυπταὶ
Κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομὰς,
Ἃς ἥδε βοῶσ', ἀλαλαζομένη,
Γυμνὴ χαλκέοις ἤμα δρεπάνοις.

hæ radicum
Cistæ condunt segmina tectæ,
Quæ vociferans, nudaque oberrans
Hæc desecuit falcibus æneis. C

168 ut eleganter expressit Græca, ex patrueli mea natus, doctiss. Joann. Luzacius; hinc Ovidii Medea, quod Micyllum non latuit, *herbas — succidit curvamine falcis aënæ*, Metam. VII. 227. vulgantur ultima, Χαλκέοισιν ἤμα δρεπάνοις τομάς. hæc vox e præcedentibus male fuerat repetita: βοῶσα forsan sequentis est interpretamentum: *operculis tectæ cistæ* dicuntur καλυπταὶ κίσται Sophocli; cujus in Antig. v. 1023. Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.

Sophocleis succedant Euripidis aliquot anapæsti, hic emendatius scribendi quam leguntur alibi. De certamine, quo Hercules

Æripidis quarto tulit aurea cornua cervi,

A sic in Temenidis Euripides cecinit teste Æliano de N. A. VII. c. xxxix.

Ἦλθε δ' ἐπὶ χρυσόκερων ἔλαφον,
Μεγάλων ἄθλων τινὰ δεινὸν ὑπο-
στὰς, κατ' ἐναύλους ὀρέων, ἀζάτους
Ἐπὶ λειμῶνας, ποίμνιά τ' ἄλση.

Versuum secundo ἵνα mutavi in τινὰ, quod, quamvis certamen ἆθλος diceretur ἀρσενικῶς, alia tamen voce magis accommoda libenter mutatum legerem: ultima vulgantur, ἐπί τε Λειμῶνας ποιμένια τε ἄλση.

Ex Euripidis Erechtheo nobis anapæstos aliquot præbere B videtur Stobæus T. LIII. p. 367. 37. vitiose scriptos:

Ἀρκείτω μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχνα,
Μετὰ δ' ἡσυχίας πολιῷ γήραϊ συνοικοίην, &c.

Grotius, p. 211. Salmasii dedit conjecturam,

Ἄρχυϊ τὠμῷ μίτον ἀμφιπλέκῃ ἀράχνα,

non optimam, me judice: nam *rete* dicitur ἄρκυς eximie venatoris, quocum nihil adeo commune fuit Erechtheo: quid hujus personam deceret sensit Grotius, cujus ista sunt Latina:

Araneæ circa meam decurrat orsus hastam.

Redeat in suum locum *hasta* regis, dum vigebat juventâ, bellato-
C ris: scripserat tragicus,

Κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν
Ἀράχναις.

Hasta mea inserviat araneis, quæ circa illam texant telam; μίτον proprie, *pede quod gracili deducit aranea filum*, Ovid. Amor. I. 14. 7. Quam proposui lectionem sic emendatam nuper mihi 169
præbuit eamdem Stobæi Codex Vossianus MS. voce δόρυ hic auctior, et verbi ἀρκείτω literis postremis dans inscriptas, σθω. Illam jam ante inveneram in Nicia Plutarchi T. I. p. 529. A. ἐπόθουν τὸν — ἀπόλεμον βίον, ἡδέως μὲν ᾀδόντων τὰ τοιαῦτα χορῶν ἀκούοντες, Κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχναις. *Quiescat hasta aranei*

telis revincta, Xyland. quæ certe sunt eadem atque illa Stobæi. A Pacis amatoris Theocriti votum idem est Eid. XVI. 96.

ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.

huc spectat Eustath. in Hom. Od. Π'. p. 593. 1. Et alia pacis sunt commoda secundum Bacchyliden,

Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν
Ἔργα πέλονται.

apud Stobæum p. 367. 28. Plutarch. Numa T. I. p. 73. C. (comparavit P. Leopard. Em. IV. c. xxi.) ex quo ἀραχνᾶν ἔργα recepi, pro lectione Stobæi ἀραχνᾶν Ἱστοί, quod legitur apud Interpretem B Iesaiæ LIX. 5. *telas araneorum*, et *operas araneorum* dixit Plautus: ἔργον ἀράχνα Suidas in v. Ἀράχνη profert ex Callimacho; genitivus est Doricus pro ἀράχνου· quod et monuit Toupius in Suid. III. p. 211. Ibidem præbet Suidas (adjiciamus enim ista, quæ Kustero videbantur adeo obscura:) Sophoclis anapæsticum ex Inacho,

Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει

Omnia telam texentibus araneis sunt oppleta: habet et Suidas in esurientem Cratini senarium,

Ἀραχνίων μεστὴν ἔχεις τὴν γαστέρα· C

Ventrem habes aranearum plenum; qualis sacculus erat Catulli; ad quem Cratini versum comparavit Janus Dousa filius Conjectan. in Catullum c. iii. His Cratini subjiciuntur apud Suidam ista: Φερεκράτης Τυραννίδι Ἀράχνεια ὥσπερ ταῖς σικυαῖσι ταῖς κεναῖς. excidit primum syllaba quæ legitur infra v. Συκυαῖσι· Φερεκράτης Τυρ. Ἄρ' ἀράχνι' ὥσπερ ταῖς συκυαῖσι· Hæc, in editionibus frustra repetita, absunt a præstantissimo Codice MS. Suidæ Leidensi, qui, suo loco in Ἀράχνη eadem exhibens veterum loca, in Pherecrateis præbet, ἄρ' ἀράχνια — sed neque in *cucurbitulis* locus erat araneis æque commodus ac in *panariis* inanibus, ταῖς ἀρτοθήκαις· litera tantum mutata corrigo,

Ἄρ' ἀράχνι', ὥσπερ ταῖς σιπυαῖσι ταῖς κεναῖς.

oph. Pluto, Ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι v. 807. ἔστι δὲ [ἡ Σιπύη]
παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Κωμικοῖς, Harpocrat. in. v. In Theo- 170
Simoc. Epist. XXVI. [ἡ δὲ σιπύη κενὴ] καὶ ἡ ἄλλως λιμοῦ μοι
κ. voces uncinis inclusas, omissas in Edd. etiam in Al-
æbuit Codex MS. olim Palatinus Themist. Or. XVIII.
B. οὔκουν αἱ σιτοθῆκαι μεσταὶ εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς
πλοι. Propertius III. El. IV. 33.

Putris et in vacuo texetur aranea lecto:

ib Homero Od. Π'. 35. ubi Ulyssis εὐνὴ — κάκ' ἀράχνια
υσα. Homerum et Hesiodum E. κ. H. v. 473. sequuti
iqui.
Euripidis ex Erechtheo, quæ præter tractata plura præ-
ɔæus, ut diversi generis versus disposuit Heathius; mihi
mutatis in anapæsticorum legem omnia facile cogi posse
tur. In specimen partem eorum ponam:

Αἴδοιμι δὲ, καὶ, στεφάνοισι κάρα
Πολιὸν στεφανώσας, Θρηΐκιον
Πέλταν πατρός γ' ἐν 'Αθάνας
Περὶ κίοσιν ἀγκρεμάσας, &c.

ia premere malo, ne nonnullos offendat licentia, quæ jam
ırte nimia videri poterit: ἀγκρεμάσας et 'Αθάνας in his sub-
ıvit Stobæi Codex MS. Ad columnam in Minervæ
suspendere desiderabat Erechtheus peltam Thracicam,
ı socio Tereo, Thracum rege, pater ejus acceperat Pan-
ɔro vulgatis Πέλταν πρὸς 'Αθηνᾶς, paulo, fateor, audacius
Πέλταν πατρός γ' ἐν 'Αθάνας. Sæpe tamen vox πατρὸς, ut a
s compendifacta ponebatur, in præpositionem πρὸς fuit
; ni fallor, etiam in Philostrati Hercule Furente, p. 848.
: δὲ προσέῤῥιπται τῷ βωμῷ βρέφη ἀγεννῆ, καὶ τῇ λεοντῇ. προσβέβληται,
rrigendum arbitror: βρέφη νεογενῆ (hoc dedit et J. Pierson
ı. p. 234.) αὐτῇ λεοντῇ πατρός· βέβληται δ' ὁ μὲν κατὰ τοῦ λαιμοῦ,
n Demosthenis Orat. πρὸς Εὐβουλίδην, p. 713. 77. vulgatur ὁ
ὁ τοῦ πατρὸς, sententia poscit, ut dicatur *avus paternus*, ὁ
ὁ πρὸς πατρός· literæ eædem bis fuerant describendæ.
hæc quæque dari similia possent nihil ad Euripidem faci-

unt, ejusque Erechthea, in quo dramate nondum exputo qua occasione memorari potuerint et Μίασμα δρυὸς, illinc sumtum in Append. Vatic. II. Prov. 67. et Dodonæi sacerdotes: de his enim dixerat in Erechtheo quæ cum Homericis comparat Clem. Alex. Strom. VI. p. 739. 17.

εὕδουσ' ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ,
Πήγαισι [Σελλοί] δ' οὐχ ὑγραίνουσιν πόδας.

171 attigit hæc Eustath. in Il. Π'. p. 1074. 41. vox versui deerat implendo: commodam, quam vicinæ literæ videntur absorpsisse, restitui, Σελλοί, nomen his sacerdotibus Dodonæi Jovis proprium: Hom. Il. Π'. 234. — ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι. Sophocl. Trach. v. 1183. Σελλῶν meminit ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν. Recte Philostrat. Jun. Icon. II. p. 859. ubi hos Sellos memorat ἀνιπτόποδας et χαμαιεύνας, αὐτοσχέδιοί τινές εἰσιν, inquit, καὶ οὔπω κατεσκευασμένοι τὴν βίον. Callimacho Γηλεχέες H. Deli v. 286. hæc enim forma melior altera Γηλοχέες, quam præbet Etymol. p. 230. 1. λέοντες ὀρειλεχέες χαμαιεῦναι sunt in Empedoclis versu apud Ælian. de N. A. XII. c. vii. qui versus cum sequente ut Orphei prostat in Ed. clar. Gesneri, p. 411. Dodonæi isti Τόμουροι, quia *caudam* sibi *demetebant* sic, ni fallor, dicti, hac in parte paucos, sed millenos habuerunt in vita horrida atque inculta imitatores inter illos, qui ceteris hominibus meliores sanctioresque videri voluerunt: similia narrantur de Essenis inter Judæos, de Gymnosophistis in Æthiopia et in India, Philoni Jud. p. 1115. D. Philostrato V. A. III. c. xv. VI. c. x. de monachis inter Christianos, quos inter hodiedum χαμαιευνάδες, οἰοχίτωνες, ut dicuntur Gregorio Nazianz. T. II. p. 118. B.

Ex Euripidis Eurystheo Satyrico quæ proferuntur in Scholiis ad Eurip. Hecubam v. 826. sic videntur scribenda,

Οὐκ ἔστιν, ὦ γεραιὲ, μὴ δείσῃς τάδε·
Τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δόκει,
Βλέπειν τ' ἀγάλμαθ'· ὧδ' ἀνὴρ κεῖνος σοφός.

vulgatur illic, δοκεῖ, Βλέπει — ὅδ' ἀνὴρ, neque aliter ista leguntur in Jo. Tzetzæ Chil. I. 516. qui scripserat, v. 512.

Ὡς Εὐριπίδης γράφει μὲν ἐν δράματι Ἑκάβης.

non ἐν γράμματι Ἑ. Euripidea Tzetzes male tribuit comico Platoni: Platonis exhibet in eamdem rem ista Scholiastes,

> Α. Οὗτος, τίς εἶ; λέγε ταχὺ, τί σιγᾷς; οὐκ ἐρεῖς;
> Ε. Ἑρμῆς ἔγωγε, Δαιδάλου φωνὴν ἔχων,
> Ξύλινος βαδίζων, αὐτομάτως ἐλήλυθα.

In his ex Euripidis Eurystheo apud Stobæum, p. 531. 39. Grot. p. 409.

> Οὐκ οἶδ' ὅτῳ χρὴ κανόνι τὰς βροτῶν τύχας
> Ὀρθῶς ἀθρήσαντ' εἰδέναι τὸ δραστέον.

docte Jo. Piersonus restituit,

> Ὀρθῶς σταθμήσαντ' εἰδέναι τ. δ.

quid posceret sententia Grotium non latuit: *Non video, qua sint* 172
lance res mortalium Examinandæ: in Euripidis Cyclope v. 378. ubi socios dicitur Ulyssis devorasse:

> Δισσούς γ' ἀθρήσας, κἀπιβαστάσας χεροῖν,
> Οἳ σαρκὸς εἶχον εὐτραφέστατον πάχος.

ista Piersonus in schedis posuerat: "G. Canter. N. L. V. c. "xxix. legit, Δισσούς γ' ἀθροίσας. quod merito damnat Barnes. "Lege,

> " Δισσοὺς σταθμήσας

"Hesychius: Σταθμήσας, ἐν ζυγῷ στήσας. Similiter in Eurystheo "Satyr. fragm. Barn. ult. Lege, 'Ὀρθῶς σταθμήσαντ' pro ἀθρήσαντ'. "conf. fragm. Soph. apud Athen. Lib. XIII. p. 564. c. (Eurip.) "Syleo v. 22. Valck. ad Ammon. p. 109. σταθμήσας Eurip. "Ion. v. 1137." In hoc Cyclopis loco dudum idem illud restitueram ex Hesychio:

> Δισσοὺς σταθμήσας κἀπιβαστάσας χεροῖν·

Cum duo manibus sublatos velut in lance ponderasset: porcas emptori rusticus Megarensis commendat in Aristoph. Acharn. v. 766.

> Ἄντεινον, αἰ λῇς, ὡς παχεῖαι καὶ καλαί.

id est *βαστάσας στάθμησον* sive *διασήκωσον*. in perdito dramate comicus apud Stobæum, p. 268. 25. *ἰχθύδια* dixit *βεβαστακεμένα Ἐπ' ἰχθυοπώλου χειρί*. Lucianus T. III. 413. *τὸ βάρος (τοῦ ἐκπώματος) ἵστασαν αὐτοὶ διαβαστάσαντες*. hinc apud Atticos *Βαστάσαι*, Suida teste, significabat etiam *τὸ ψηλαφῆσαι, καὶ διασηκῶσαι, καὶ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν*. conf. Aristoph. Thesm. v. 444. et L. Kusterus.

173

CAPUT XVII.

IN INONIS TRAGŒDIÆ RELIQUIAS.

Ad Inonis drama fragmenta quædam referuntur. *Ἰνοῦς ἄχη.* *Σπινθὴρ* figurate. *Λαμπτὴρ* servandum in Euripidis versu. *Σιγᾷν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν* sententia plus semel adhibita Æschylo et Euripidi. Sedes fragmentorum dramatis indicantur. Vinum ægritudinis remedium. *Ἄλυπον ἄνθος μανίας* profertur ex Sophoclis dramate Satyrico. Usitata consolatio, Non tibi hoc soli. Fragmenta dramatis cum historia collata. De iisdem diversa tradit in diversis Trag. Euripides.

Ex Euripidis Inone septuaginta nobis versus servavit Stobæus: quos ex Grotii Florilegio Stobæano plures dedit Barnesius, ipsemet ex Ione fatetur petitos: unicum adjecit Stobæanis ex Pollucis Onom. et in Addendis ex Athenagora duo versus, quos continuos ponere non debuerat, quique dubium Sophoclis sint an Euripidis: huic deberi puto quæ dat Plutarchus T. II. p. 556. A. *τῆς Οἰνοῦς* [leg. *Ἰνοῦς* cum Gatakero A. M. P. c. xxx. p. 758.] *ἐν τοῖς θεάτροις λεγούσης ἀκούομεν ἐφ' οἷς ἔδρασε μεταμελομένης*,

Φίλαι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους
Ἀθάμαντος οἰκήσαιμι, τῶν πεπραγμένων
Δράσασα μηδέν.

Quia verba sunt Inus, factorum pœnitentia ductæ, *πῶς* hic non adeo capiendum *ἐρωτηματικῶς*, sed *εὐκτικῶς*, pro *ὡς*, vel *εἴθε*, Euripideo more: *πῶς ἂν οἰκήσαιμι* *utinam incolerem*; vid. Eurip. Hipp. v. 208. et illic notata.

In Scholiis ad Pindari Ἰσθμ. IV. 39. ut Euripidis ista prostant:

Ἰδοῦσ' ἀδινοῦς συμφορὰν πολὺν χρόνον,
Νῦν ὄμμ' ἐγείρει.

inter incertorum dramatum fragmenta posuit Barnes. v. 428.

Ἰδοῦσα δεινὰς συμφορὰς

Ne litera quidem mutata scribendum: 174

Ἰδοῦσα δ' Ἰνοῦς συμφορὰν —

qui sic corrigendum mecum vidit Jo. Pierson de Venere dictum suspicabatur:

At Venus immeritæ neptis miserata labores

dicitur Ovidio Met. IV. 530. Ἰνοῦς ἄχη ex Zenobio IV. prov. 38 et aliunde sunt notissima: Schol. in Aristoph. Vesp. v. 1404. παρὰ Εὐριπίδῃ γέγραπται ἡ Ἰνὼ κρεμαμένη καὶ ὠχρὰ ὑπὸ τῆς κακοπαθείας. Ista quidem suspicor esse ex Euripidis Inone, quo certe dramate repetita sunt in iisdem ad Pindarum Scholiis Πυθ. III. 66. sub Euripidis tantum nomine laudata: Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαῖον ἅλας Πρήσειεν ἄν τις. Scaliger in ora libri sui corrigebat:

Μικροῦ γὰρ ἐκ σπινθῆρος Ἰδαῖον λέπας
Πρήσειεν ἄν τις.

Est illud quidem in hac sententia percommodum, probatum in Animadv. ad Ammon. p. 139. In Aristoph. Pace v. 607. Pericles

ἐξέφλεξε τὴν πόλιν,
Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος.

Philo Judæus de Migrat. Abrah. p. 407. A. σπινθὴρ καὶ ὁ βραχύτατος ἐντυφόμενος, ὅταν καταπνευσθεὶς ζωπυρηθῇ, μεγάλην ἐξάπτει πυράν. Nunc videtur vocem tragicus adhibuisse λαμπτῆρος. Hos quatuor versus in Inone dedit Barnesius ex Stobæo Grot. Tit. XLI. p. 159. (Gesn. p. 237. 33.)

"Ιστω δὲ μηδεὶς ταῦθ', ἃ σιγᾶσθαι χρεών·
Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος 'Ιδαῖον λέπας
Πρήσειεν ἄν τις, κἂν πρὸς ἕν' εἴπῃς ποτὲ,
Πύθοιντ' ἂν ἀστοὶ πάντες, ἃ κρύπτειν χρεών.

In horum tertio πρὸς ἕνα legitur in Edd. Gesn. Grotii, nec non MS. Cod. Leidensi: πρὸς ἕνα γ' εἴπῃς corrigit clar. Heath. Em detur versus ex Plutarchi T. II. p. 507. B.

καὶ πρὸς ἄνδρ' εἰπὼν ἕνα,
Πύθοιντ' ἂν ἀστοὶ πάντες, ἃ κρύπτειν χρεών.

Ad hos versus in isto dramate videtur Ino respondisse versibı Stobæo servatis, p. 500. 29. Grot. p. 363. sic paulo melius s bendis, quam illic prostant, aut a Barnesio sunt vulgati, v. 4

175 'Επίσταμαι δὲ πάνθ' ὅσ' εὐγενῆ χρεὼν,
Σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν, ἵν' ἀσφαλὲς,
'Ορᾶν θ' ἃ δεῖ με, κοὐχ ὁρᾶν ἃ μὴ χρεὼν,
Γαστρὸς κρατεῖν τε· καὶ γὰρ ἐν κακοῖσιν ὢν
'Ελευθέροισιν ἐκπεπαίδευμαι τρόποις.

Sed si sunt ipsius Inonis verba, dicere debuisse videretur, κα ἐν κακοῖσιν οὖσ' 'Ελ. neque sic elisa vocalis in fine senarii esset i lens: ὢν de femina poni potuit; ut de se Creusa θνητὸς ὢν ὑπερβ Eurip. Ion. v. 973. Antigone Sophoclis v. 461. θνητὴν ὄντ' ὑπε μεῖν· quod posuit Dawesius Miscell. Crit. p. 317. multis lab tari potest, præter ista quæ dedit B. Heath. in Eurip. Me 846. Hæc quamvis ad tuendam vulgatam lectionem dici sint, plerisque tamen placituram opinor elegantem conjectı Jo. Luzacii, legentis,

κἂν γὰρ ἐν κακοῖσιν ὦ.

Esse autem ista Inonis liquet ex his Plutarchi de Garrul. p. c. ἡ δ' Εὐριπίδειος 'Ινὼ, παῤῥησίαν ἄγουσα περὶ αὐτῆς, εἰδέναι φησὶ

Σιγᾶν θ' ὅπη δεῖ, καὶ λέγειν ἵν' ἀσφαλές.

Eumdem versum, Σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ, &c. profert Plutarch. de lio p. 606. A. Gellius N. A. XIII. c. xviii. comparat Æschyleo, ἐν τῷ Πυρφόρῳ Προμηθεῖ,

Σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν τὰ καίρια.

Is versus si fuit in Æschyli Prometheo Πυρκαεῖ, eamdem in quatuor dramatis Æschylus adhibuit sententiam, Choëph. v. 580. Sept. c. Theb. v. 625. Eumen. v. 277. qui locus postremus sua scribenti, ni fallor, obversabatur Euripidi:

'Εγὼ, διδαχθεὶς ἐν κακοῖς, ἐπίσταμαι
Πολλοὺς καθαρμοὺς, καὶ λέγειν ὅπου δίκη,
Σιγᾷν θ' ὁμοίως.

Noster in Oreste, v. 631.

ἔστι δ' οὐ σιγὴ λόγου
B Κρείσσων γένοιτ' ἂν, ἔστι δ' οὐ σιγῆς λόγος.

conf. Iphig. in Aul. v. 924, 925. Pindar. Nem. v. 32. Gataker. A. M. P. c. x. p. 508. Dissert. de N. I. S. c. 25. p. 130. — Præter ista duo dramatis fragmenta, lubet hic Inonis Euripideæ reliquias Stobæanas attingere reliquas, locis, ubi prostant desig- 176
natis; sequar ordinem Barnesii:

Ver. 1, 2. leguntur in Stob. Gesn. p. 52. 45. Grot. p. 27.

Ver. 3—6. Retulit ad duo loca diversa Stobæus suorum Excerptorum Tit. X. et XCIII. Leguntur in Stob. Gesn. p. 127. 36. Grot. p. 71. et p. 507. 20. (tanquam ex Ione) Grot. p. 377. Latina Grotii sunt utrobique diversa: priori loco legitur, Βίᾳ νῦν εἵλκετ', ὦ — altero, Καὶ νῦν ἐφέλκετ', ὦ κακοὶ, τιμὰς, βροτοί.

C Ver. 7—13. Insignem de invidia locum, quem præbet Stobæus, p. 222. 20. Grot. p. 149. respicit Ælianus de N. A. III. c. xvii. Λέγει μὲν οὖν Εὐριπίδης δυσώνυμον ὄντα τὸν φθόνον. — Ver. 9. Ποῦ καὶ πότ' οἰκεῖ sic mihi videtur refingendus:

Τί δή ποτ' οἰκεῖ σώματος λαχὼν μέρος;

versu 11. emendandum videri,

Τομαῖς ἀφαιρεῖν, ἢ ποτοῖσι φαρμάκοις·

monitum fuit ad Eurip. Hippol. v. 518.

Ver. 14—17. Sedes jam ante fuit indicata.

Ver. 18—25. Nulla parte vitiati scribuntur in Stobæo Grot. p. 281. Gesn. p. 420. 32. Nam v. 21. me judice non est cum

viro doctissimo vox ἂν interserenda: ὡς, æque ac ἵνα, jungi solet temporibus verborum præteritis imperfectis.

Ver. 26—30. Sunt in Stobæo Gesneri, p. 432. 32. rectius scripti, quam in Stob. Grot. p. 309. illic enim reperitur, quod reponendum scribit Heathius, v. 27.

Ver. 31—33. sic leguntur in Stobæo Grot. p. 349. una litera minus in Ed. Gesn. 381. 31.

Τοιάνδε χρὴ γυναικὶ πρόσπολον ἐᾷν·

μ' ἐᾷν Grotius edidit; *γ' ἐᾷν*, Heathius, qui recte corrigit v. 33.—*κεὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔχει*. sed, v. 31. scribi malim, *πρόσπολόν σ' ἐᾷν*. fortasse *περᾷν* probabit, memor versus Eurip. in Hippol. 641.

Χρῆν δ' εἰς γυναῖκα πρόσπολον μὲν οὐ περᾷν.

Ver. 34, 35. Stob. Gesn. p. 493. 15. Grot. p. 353.

Ver. 36, 37. Gesnero uno ductu posita, p. 498. 19. recte Grotius separavit, p. 361; neque enim iambicos tetrametros admisit tragœdia.

Ver. 38—40. ibidem leguntur.

Ver. 41—45. Sedes supra fuit designata.

Ver. 46—49. Leguntur in Stob. Gesn. p. 511. 51. hic prout
a Grotio sunt interpolati; qui v. 47. pro *τοὔνεχ' ὃν σέβειν πρέπει*
177 posuit, minus Græca, *οὕνεκ' εὐσεβεῖ πρέπει*. v. 48, 49. pro *Μήδ' ὡς — ἀπώλεσεν*, *Μὴ, ὡς — ἀπωλέσῃς*· utrumque vitiosum: mihi, v. 47. visum fuit olim scribi commode posse, *τοὔνδικον σέβειν πρέπει*. Nunc commodum ab Heathio monitus, in Stobæo Grotii, Tit. IX hunc versum aliter scriptum legi, p. 55. (Gesn. p. 99. 51.) his inter se collatis versus Euripidis sic restituendos arbitror:

Κέκτησο δ' ὀρθῶς, ἃ ''ν ἔχῃς, ἄνευ ψόγου,
Καὶ σμικρὰ σῶζου, τῇ δίκῃ ξυνὼν ἀεί·
Μήδ', ὡς κακὸς ναύκληρος, εὖ πράξας ποτὲ,
Ζητῶν τὰ πλείον', εἶτα πάντα γ' ἀπολέσῃς.

Ver. 50—54. Ut Euripidis leguntur in Stobæo Gesn. p. 559 50. Grot. T. CV. p. 430. emendavit, atque ex Philostrati V A. VII. c. v. ostendit ex Inone petitos Gatakerus, A. M. P. c

XI. In notis ad Eurip. Phœniss. v. 561. suspicatus sum hos quatuor olim hoc in loco dramatis lectos:

> Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.
> Ὁρᾷς τυράννους διὰ μακρῶν ηὐξημένους
> Ὡς σμικρὰ τὰ σφάλλοντα· καὶ μί' ἡμέρα
> Τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω.

si justa fuit suspicio, huic versui subjecti apud Stobæum oportet ex alio fuerint loco petiti:

> Ὑπόπτερος δ' ὁ πλοῦτος, οὓς γὰρ ἦν ποτε,
> Ἐξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτίους ὁρῶ.

Versu 52. ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω, recte emendarunt Th. Canter. et Grotius, ut legitur apud Plutarch. T. II. p. 104. A. et in loco quem ex Joannis Lydi libello de mensibus inedito citat Leo Allatius in Socrat. Epist. p. 148. ἐν μιᾷ γὰρ, (leg. μία γὰρ,) ὥς ἔφη τις, ἡμέρᾳ (ρα) Τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω.

Ver. 55—59. His usus sum Diatribes c ii.

Ver. 60—62. Sunt e Stob. Grot. p. 461. Gesn. 580, 4, 6.

Ver. 63, 64. Stob. Gesn. p. 582. 28. Grot. p. 467. Pro Μὴ Barnes. posuit:

> Μηδὲ σκυθρωπὸς ἴσθ' ἄγαν, πρὸς τοὺς κακῶς
> Πράσσοντας ἄνθρωπος γεγώς.

Aliter ista collocari debuerant:

> μὴ σκυθρωπὸς ἴσθ' ἄγαν
> Πρὸς τοὺς κακῶς πράσσοντας ἄνθρωπος γεγώς.

Ver. 65, 66. Velut ex Inone leguntur in Stobæo Grot. p. 468; 178
ex Œneo in Stob. Gesn. p. 583. 28. Alibi prostant ut ex Euripidis Antiope sumti.

Ver. 67, 68, 69. In Grot. Florileg. p. 468. leguntur ut ex Inone; in Stobæo Gesn. p. 583. 30. recte velut ex Ione; et Grotius in Excerptis ex Eurip. p. 332. erratum suum correxit: sunt autem in Ione, v. 730, 731, 732. quod monuit et Heathius: sed, pro versu vulgato 731.

> Ἃ μὴ γένοιτο δ' εἴτι τυγχάνοι κακὸν,

hunc præbet Stobæus,

Εἰ δ' ἄρα συμβαίνοι τὶ δυσχερέστερον.

et in v. 732. vulgato εἰσβλέψαι melius ἐμβλέψαι,

Εἰς ὄμματ' οἴνου φωτὸς ἐμβλέψαι γλυκύ.

quod Plutarchus adfirmat, bis minimum hoc usus senario T. p. 49. F. p. 69. A. qui hac voce vitiata legitur in Schol. ad P dari Nem. VIII. 73.

Ver. 70. — Οὐκ ἔστι λύπης, &c. — 74. Leguntur ibidem ap Stobæum; nec tamen indicatur, ex Inone petitos. Sed in hi

Ὅς τις δὲ ταύτῃ τῇ νόσῳ (id est τῇ λύπῃ) ξυνὼν ἀνὴρ
Μόνος ταράσσει καὶ γαληνίζει φρένα,
Παραυτὰ δ' ἡσθεὶς ὕστερον στένει διπλᾶ.

vitium latet: cur enim diceretur quis *illo solus ægrotans malo*, *solus turbare mentem turbatamque sedare*, causa nulla poterit cogitari: Gesneri nobis conjecturam exhibuit Grotius pro gata lectione, μεθ' ἧς ταράσσει, — sic facile corrigenda:

Ὅς τις
Μέθῃ ταράσσει καὶ γαληνίζει φρένα,
Παραυτίκ' ἡσθεὶς ὕστερον στένει διπλᾶ.

Μέθῃ dubio vacat, *ebrietate*, sive *vino*: *vino madidus*, Μέθῃ δὲ β θεὶς τῆς ἐμῆς μητρὸς πόσις, Eurip. Elec. v. 326. quæ cur figurato su caperet M. A. Muretus V. L. v. 16. causæ nihil erat: S Œd. Tyr. v. 789. ὑπερπλησθεὶς μέθης, *vino plenus*; qui τὸ μεθύειν que dixit πημονῆς λυτήριον, teste Athen. II. p. 40. A. quin Eurip etiam Τὴν παυσίλυπον ἄμπελον in Bacch. v. 761. et hunc imit Astydamas tragicus: τὴν ἀκεσφόρον λύπης — ἄμπελον, ibid. a Athen. p. 40. B. Varro apud Nonium in Coagulum, p. 28.

179 Vino nihil jucundius quisquam bibit;
Hoc ægritudinem ad medendam invenerunt.

Propius ad priora Dion Chrys. Or. VI. p. 93. c. νήφοντα ἐπὶ μέθης, ὡς ἀπαλλαγησόμενον τῶν συμφορῶν. Præter ceteras, egreg ex Lexico Sangerm. MS. quam ex Phrynichi Sophistico Ap ratu putat haustam, hanc observationem debeo clar. Ruhnke

Ἄλυπον ἄνθος ἀνίας εἰ θέλοις εἰπεῖν ἐπί τινος πράγματος ὃ λύπης ἀπαλλά

ὥσπερ ἂν χρήσαιο ὡς Σοφοκλῆς ἐν τῷ Διονυσιακῷ Σατυρικῷ. ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευσαμένου τὸν (leg. — νων τῶν, R.) κατὰ τὸν χορὸν Σατύρων Πόθεν ποτὲ ἄλυπον ὧδε εὗρον ἄνθος ἀνίας. In his Sophocleis aptius mihi videretur ἄλυπον ἄνθος μανίας· in Trachiniis contra, v. 1017. quo vulgatur ἀκήλητον Μανίας ἄνθος, accommodatius futurum Ἀνίας ἄνθος, *insanabilem vim doloris.* Apollonii dictum, τῆς ὀξυθυμίας τὸ ἄνθος μανία, legitur apud Stobæum, p. 173. 49. Quam vero Grammaticus laudat fabulam Satyricam Sophoclis nusquam alibi memoratam invenimus Casaubonus aut ego, nisi ubi Hesychio Θωχθείς explicatur μεθυσθείς. In tertium versum de tribus istis supra positis, pro Παρ' αὐτὰ δ' ἡσθείς, recepi Gesneri conjecturam, Παραυτίχ' ἡσθείς, tum quia τῷ δὲ hic locus non erat, tum quia Παραυτίκα legebatur
B et apud tragicos, Æsch. Suppl. v. 774. Eurip. Or. v. 901. et apud quosvis scriptores Atticos; (Westen. vid. in Pauli Epist. II. ad Cor. IV. 17.) non item Παραυτά, in Epistolis Socraticis, Ignatii, apud Gregor. Nazianzen. similesque obvium.

Ver. 75, 76. In Stobæo Gesn. p. 615. 40. Grot. p. 507. ad flebilem Inonem probabiliter a mulierum Choro (φίλαι γυναῖκες dicuntur apud Plutarch. T. II. p. 566. A. ut Helenæ, v. 254. Hippol. v. 373. Med. v. 216.) dicti, consuetam præbent consolationis formulam:

Γίγνωσκε τἀνθρώπεια· μηδ' ὑπερμέτρως
Ἄλγει· κακοῖς γὰρ οὐ σὺ πρόσκεισαι μόνη.

C Cicero Tuscul. III. c. xxxiii. *consolatio —usitata — sæpe prodest: Non tibi hoc soli:* Sophocles Electr. v. 154. Οὔτοι σοὶ μούνᾳ, τέκνον, Ἄχος ἐφάνη βροτῶν. hic semel, sæpius Euripides usus est hac ratione: Hippol. v. 835. Οὔ σοι τάδ' ὦ 'ναξ ἦλθε δὴ μόνῳ κακά. Alc. 916. 949. Androm. v. 1041. In Med. v. 1013.

Οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων
Κούφως φέρειν χρὴ, θνητὸν ὄντα, συμφοράς.

horum recordatus, qui Phalaridis nomine scripsit Epistolas, Epist. 144. f. οὐ, (leg. ὅτι οὐ,) μὰ τὸν Δία, μόνον σὺ τοιαύτης ὀπεσφάλης γυναικὸς, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐκείνη τοιούτου ἐστερήθη ἀνδρός. ἐπεὶ τοίνυν οὔτε πρῶτος, οὔτε μόνος τοιαύτῃ ἐχρήσω συμφορᾷ, λογίζου τὰ ἀνθρώπινα πράως φέρειν. Qui sequuntur in editione Barnesii, p. 473. versus sunt ex Ionis 180

dramatis, præter hunc unicum, apud Pollucem repertum VII. A
178.

Κοίλοις ἐν ἄντροις ἄλυχνος, ὥσπερ θὴρ, μόνος.

quæ forsan in Athamanta dici potuerunt: Hyginus in argumento dramatis Euripidei f. IV. *Athamas in venatione per insaniam Learchum majorem filium suum interfecit: at Ino eum minore filio suo Melicerta in mare se dejecit, et Dea est facta.* De matre et filio, divinos honores adeptis, Euripidis ex Inone versus, vel Sophoclis, præbet Athenagoras Legat. pro Christ. c. xxvi. καὶ Ἰνὼ μετὰ τὴν μανίαν — θεὸν δοξάζουσι γεγονέναι,

Πόντου πλάνητες Λευκοθέαν ἐπώνυμον.

καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς, B

Σεμνὸς Παλαίμων ναυτίλοις κεκλήσεται.

Ubi comicus Inonis meminit Euripideæ Vesp. v. 1406. Scholiastes, ex mente forsan Euripidis in Inone, Ἰνὼ, inquit, κατὰ χόλον Ἥρας μανεῖσα, ἔῤῥιψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ. Verum tamen, quod addit Scholiastes: Εὐριπίδης δ' ἐν Μηδείᾳ φησὶν αὐτόχειρα τῶν δύο παίδων γενομένην, Λεάρχου καὶ Μελικέρτου, αὐτὴν ὕστερον εἰς θάλασσαν ῥίψαι. quæ leguntur eadem in Scholiis ad Euripidis Medeam, v. 1281.; locum adscribam Euripidis, ut legitur in Cod. Flor. MS.

Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
Γυναικῶν ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις, C
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.

et paulo post:

Δυοῖν δὲ παίδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.

In diversis tragœdiis aliquoties Euripides diversos auctores fuit in fabulis narrandis sequutus; quod eo dico, ne quis hoc etiam utatur argumento in dramate Medeæ Euripidi abjudicando, quod antiqui scriptores gravissimi nostro tragico tribuerunt, quodque illi omnino tribuendum censeo.

CAPUT XVIII. 181

IN DUORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

A Ex Cresphonte versus aliquot apud Strabonem. Meropes dicta, quæ Cresphontis fuit uxor, ut Atrei, Aërope. Theodorus, poëta dictus Æliano, actor fuit tragicus. Regis partes tributæ tertiarum actoribus. Demosthenis et Ciceronis explanantur loca leni mutatione. Ad illa tragicæ Meropes, verba Polyphontis. Duo fragm. dramatis Melanippes, quam cœlesti pondere Neptunus implevit. Plebis utilis opinio, de rebus humanis in Jovis tabulas relatis, a sapiente Melanippe rejecta. Ciceronis de Furiis sententia egregia. Secundum Eurip. rebus aderat humanis divina Justitia tacita spectatrix, et tarda quidem, certa tamen scelerum vindex. Stricto juri sapientibus prudens lenitas interdum videbatur anteponenda. De voce *αὐθέντης* disputatio satis verbosa, in qua de XXX Tyrannis Athen. nonnulla, tum de Socrate a judicibus ut sicariis interfecto. Observatio de Euripidis Palamede, sub cujus persona Socrates adumbratus.

In Cresphonte locum videbuntur invenisse tredecim Euripidis
B versus, quos nobis Strabo servavit VIII. p. 563. si præter alia quis contulerit Pausan. IV. p. 285. et hæc ex Ennii Cresphonte apud Nonium: *An inter se sortiunt urbem atque agros?* — In hoc Euripidis dramate, Meropes, quam Cresphontes habuit uxorem infortunatissimam, dicta nonnulla Plutarchus custodivit, partim bis posita Barnesio; nam, quos jam ante dederat, versus infra reposuit, p. 529. omisit illuc sine controversia referendum fragmentum, quod præbet Plutarchus T. II. p. 998. E. *σκόπει καὶ τὴν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ Μερόπην, ἐπὶ τὸν υἱὸν αὐτὸν, ὡς φονέα τοῦ υἱοῦ πέλεκυν ἀραμένην, καὶ λέγουσαν, Ὠνητέραν,* [leg. e MSS.

> *'Οσιωτέραν] δὴ τήνδ' ἐγὼ δίδωμί σοι*
> C *Πληγήν*

ἴσον ἐν τῷ θεάτρῳ κίνημα ποιεῖ. Quem inscia mater parum aberat quin interfecisset, suum esse filium agnovit: Aristoteles de Poët.
c. xiv. *ἐν τῷ Κρεσφόντῃ ἡ Μερόπη μέλλει τὸν υἱὸν ἀποκτείνειν, ἀποκτείνει δὲ* 182
οὔ, ἀλλ' ἀνεγνώρισεν. Aëropen Cressam, Atrei uxorem, in scenam produxit Euripides in Cressis; in Cresphonte Meropen, infortunia sua lamentantem: hujus personam sic egisse suspicor coram Alexandro Pheræo Theodorum actorem tragicum, ut tyranno lacrymas expresserit: Ælianus V. H. XIV. c. 40. *Θεοδώρου τοῦ τῆς τραγῳδίας ποιητοῦ ὑποκρινομένου τὴν Ἀερόπην* (scribendum puto *τὴν*

Μερόπην) σφόδρα ἐμπαθῶς, ὥστε εἰς δάκρυα ἐξέπεσεν. Quæ nonnunqu alios, et virum egregium J. A. Fabricium in Bibl. Gr. dec Ælianum, opinor, adpellatio τραγῳδοῦ, sæpe huic actori nobilissi data, qua tragicum credidit poëtam designatum: hic vero τρα δοποιὸς dicebatur. Ut histriones comici Κωμῳδοί, Τραγῳδοί veteri erant *actores tragici*; recentiores et Ælianus ipsos poëtas dicere non dubitarunt.

Inter actores tragicos nobilissimos Theodorum recensens I tarchus T. II. p. 348. E. sæpius illius meminit, etiam in Πολιτ παραγγέλμασι, p. 816. F. his notatu dignissimis: τὸν μὲν ἐν τραγ πρωταγωνιστὴν, Θεόδωρον ἢ Πῶλον ὄντα, μισθωτῷ, τῷ τὰ τρίτα λέγοντι, πολλάκις ἕπεσθαι καὶ προσδιαλέγεσθαι ταπεινῶς, ἂν ἐκεῖνος ἔχῃ τὸ διάδημα κα σκῆπτρον. respicit ibi Plutarch. locum Demosth. de Falsa Le p. 253. §. 445. nec Valesio neque Tayloro satis, opinor, intel tum: ἐν πᾶσι δράμασι τοῖς τραγικοῖς ἐξαίρετόν ἐστιν ὥσπερ γέρας τι τοῖς τ γωνισταῖς, τὸ τοὺς τυράννους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσιέναι. corr tur, τὸ τούτους (nempe τοὺς τριταγωνιστὰς) τυράννους καὶ τὰ σκῆπτρα ἐ τας εἰσιέναι. conf. Plutarch. Lysandro. p. 446. D. Cur au partes regis in tragœdiis datæ fuerint tertiarum partium act bus tradit in Scholiis ad h. l. Demosthenis ὁ τὰς θεατρικὰς ἱστ συγγράψας· fuit is, ni fallor, Asclepiades in Tragodumenis. commode succedent ista Ciceronis Divinatione in Q. Cæcil. O I. 1. p. 325. *Ut in actoribus Græcis fieri videmus, sæpe il qui est secundarum aut tertiarum partium, quum possit aliqu clarius dicere, quam ipse primarum, multum submittere, ut princeps quam maxime excellat.* In his *actores Græci* jam di cuisse videntur Asconio; scripsisse suspicor Ciceronem: *U actoribus tragicis fieri videmus*, — nam Græci fuerint actore Latini, nihil ad rem faciebat determinasse: Latine loque videbant audiebantque Romani; et hos potius intellexisse Ci videbitur legenti Tuscul. I. c. xliv. de Off. I. c. xxxi. Or c. xxxi. Tragicos actores designari non comicos monstrar verba Demosthenis, Plutarchi, et ipsius Ciceronis, non quotidianæ speculo, sed tragœdiæ congrua magnificen Utrumque locum præter alia H. Valesius adhibuit in N Mauss. ad Harpocr. p. 293, 294. conf. J. F. Gronovii Obs

ript. Eccles. c. xxv. p. 285. et Jo. Taylor. in Demosth. T. . 354.

si nobis in hoc scribendi genere liberrimo emansoribus esse st, ista nimium abire faterer ab Euripidis in Cresphonte Me- 183
, cujus ad Polyphontem dictum, criticis antiquis vexatum, gie tuetur A. Gellius N. A. VII. c. iii.

Εἰ γάρ σ' ἔμελλεν, ὡς σὺ φῄς, κτείνειν πόσις,
Χρῆν καὶ σὲ μέλλειν, ἕως χρόνος δῆθεν παρῆν.

s literas adjeci vulgatis, Χρὴ—et ὡς· posuique Χρῆν, et ἕως, tamen in unam syllabam contrahendum pronuncianti: *tu ue tamdiu cessare debueras a cæde, usque dum tempus scilicet adesset;* quo frater, quod fingis, consilium exsequi aggre- tur: miror, quæ de Græcis, ὡς χρόνος δῆθεν παρῆν, Latina fecit lar. *cum occasio non esset omnino tibi defutura:*
jusdem Meropes ad patrem Cypselum argumentationem ex ii nobis Cresphonte, probabiliter Euripideo, dedit Auctor toricorum ad Herenn. II. c. xxiv.

Injuria abs te afficior indigna, pater;
Nam, si improbum Cresphontem existimaveras,
Cur me huic locabas nuptiis? sin est probus;
Cur talem invitum invitam cogis linquere?

rsunt, præter ceteros, quinque versus Ennii, quibus quatuor pideos, verbum de verbo propemodum, expressit. — Fratris æ scelus suum excusantis Polyphontis, ut suspicor, verba , quæ nobis e Cresphonte dedit Schol. in Eurip. Med. v. 84.

Ἐκεῖνο γὰρ πέπονθ', ὅπερ πάντες βροτοί,
Φιλῶν μάλιστ' ἐμαυτὸν οὐκ αἰσχύνομαι.

n sententiam Victorius attigit V. L. XIV. c. vi. cum simili- dictis comparavit Gataker. in M. Antonin. XII. 4.
uo tantum attingam e fragmentis dramatis Melanippes: hoc, tium sequutus, ordine tertium posuit Barnesius:

εἰ δὲ παρθένος
Φθαρεῖσά γ' ἐξέθηκέ τις τὰ παιδία,

petitum ex Dionys. Halic. Arte Rhetor. p. 103. illic Dionysio, vel cuicunque demum, scripta comparanti ad p. 185. mihi videtur ad patrem tragica dixisse Melanippe:

εἰ δὲ παρθένος
Φθαρεῖσά γ᾽ ἐξέθηκεν εἰς βουφόρβια,
Φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ δράσεις φόνον;

184 his scriptis clar. Toupium vidi Emend. in Suid. III. p. 21. Euripidea paulo aliter constituisse.

Quos ex Neptuno conceperat infantes inter armenta posuerat Melanippe; inter vaccas repertos stulte pater puellæ Desmontes monstra credidit: mortem filiolorum ut averteret, ista patri dixit Melanippe. Dionysius, p. 85. 25. ὁ (σχηματισμὸς) τῆς Μελανίππης, τίς (legerim, ὅτι τὶς) τὰ παιδία ἐξέθηκεν εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια. p. 103. 6. ἡ δὲ Μελανίππη ἐπαιδεύθη μὲν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος· γέγονε δὲ ταύτῃ παιδία· ἐξέθηκε δὲ αὐτὰ εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια· &c. vitiosum est ἐπαιδεύθη· non longe recedit ἐπλήσθη μὲν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. Ingeniosa est doctissimi Toupii conjectura III. p. 20. qua legit ἐπαιδώθη· meo tamen judicio ne Callimacheum quidem παιδοῦσα, tanquam insolens, adhibuisset Dionysius; ut ille, βουφόρβια, vocem servavit Euripidis, sic et πλησθῆναι hac in re suspicor adhibitum tragico de Neptuno, qui puellam vitiatam impleverit κύματος θεοσπόρου, cujus γέμουσαν, ἐκ Ποσειδῶνος δηλαδὴ, teste Eustathio ad Od. I. p. 371. 46. dixerat Alopen Euripides in Cercyone:

Cœlesti tumidus pondere venter erat, C

Ovid. Fast. III. 42. Ejusdem Alopes Euripideæ, a Neptuno, postquam Deus libidinem expleverat, se neglectam questæ hæc nobis verba servavit Eustathius in Od. Φ′. p. 749. 6. simplicitate sua pervenusta.

Πλήσας δὲ νηδὺν οὐδ᾽ ὄναρ κατ᾽ εὐφρόνην
Φίλοις ἔδειξεν αὐτόν.

Sunt etiam voces Euripideæ βουφορβὸς, βουφορβεῖν, βουφόρβια, in Iph. in Taur. v. 238. Alc. v. 8. v. 1050.

Alterum dramatis Melanippes fragmentum generis est diversissimi; quo sapientiæ civibus non valde fructuosæ specimen

præbuit Euripides. Atticam quoque plebem utilis ista continebat superstitio, qua credebant inter homines oculis humanis non spectabiles versari rerum laudabilium inspectores, scelerumque spectatrices et vindices, qui quæve bonorum malorumque nomina referrent ad suum imperatorem Jovem, suis quæque tabulis inscribenda. Qui prologum agit in Plauti Rudente Arcturus, v. 13.

> Qui falsas lites falsis testimoniis
> Petunt; quique in jure abjurant pecuniam;
> Eorum referimus nomina exscripta ad Jovem.

v. 21.

> Bonos in aliis tabulis exscriptos habet.

Dum nomina factaque hominum in tabulas inscribi curabat
Jupiter, dicitur illa ἀπογράφεσθαι. vid. in Herodotum a me notata 185
P. 400. et a clar. Jo. Aug. Ernesto in Callim. H. Cerer. v. 47. Sed Pater Optimus Max. tardus ad vindictam, non nisi sceleribus conduplicatis, tabulas illas suas pelliceas evolvebat: hac mente suspicor Æschylum, aliumve tragicum veterem scripsisse senarium, qui vim obtinuit proverbii,

> 'Ο Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας·

postea pellibus pugillares et libros substituerunt: de teste veraci
C proverbium habet Lucianus de Merc. Cond. T. I. p. 667. ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς. Hoc velut populare figmentum Euripidis philosopha rejecit Melanippe in Stobæi Excerptis de Rer. Nat. Grot. p. 121.

> Δοκεῖτε, πηδᾷν τἀδικήματ' εἰς θεοὺς
> Πτεροῖσι, κἄπειτ' ἐν Διὸς δέλτων πτυχαῖς
> Γράφειν τιν' αὐτὰ, Ζῆνα δ', εἰσορῶντά νιν,
> Θνητοῖς δικάζειν;

quæ proxima sequuntur,

> οὐδ' ἅπας ἂν οὐρανὸς,
> Διὸς γράφοντος τὰς βροτῶν ἁμαρτίας,
> 'Εξαρκέσειεν

comparati possunt cum his apud auctorem Philopatridis (Lucian. T. III.) p. 603. v. 38. *πολλούς γε γραφέας φῂς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι.* dixerat ibidem Triephon. p. 599. *ἔστιν ἐν οὐρανῷ βλέπων δικαίους τε κᾀδίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος.* hæc quem in finem scripta sint neminem latet. Nec tamen impias opiniones in vulgus serere voluit Euripides; sed qua mente sapienter et animose Cicero scripsit Orat. in L. Pison. c. xx. *Nolite — putare, — ut in scena videtis, homines consceleratos impulsu Deorum terreri Furiarum tædis ardentibus: sua quemque fraus, suum facinus, suum scelus, sua audacia de sanitate ac mente deturbat: hæ sunt impiorum furiæ, hæ flammæ, hæ faces.* horum, ut opinor, recordatus Quinctilian. Declam. CCCXIV. p. 623. non tamen sine causa traditum putat, *eos, qui aliquid commiserunt scelus, Furiis agitari, et per totum orbem agi: ut nomina,* inquit, *mentita sit* (sic scribendum, *sit, vetus ætas* nempe,) *ut aliquid fabulæ affingant, ab aliquo tamen exemplo ista experimenta venerunt.* Tabulas in cœlo fictas repellens Euripides, statuit tamen rebus humanis Justitiam adesse facinorum spectatricem, quæ, mortalium oculis non nisi mentis spectabilis, omnia videret, et,
186 tacito lentoque gressu sceleratos sequuta, pœnæ tandem gravitate tarditatem suam compensaret. hunc ipsum locum, quem tractavi, sic claudit Melanippe:

ἀλλ' ἡ Δίκη
'Ενταῦθα πού 'στιν ἐγγὺς, εἰ βούλεσθ' ὁρᾷν.

nihil in his me quidem offendit: quos enim alloquuta primum Δοκεῖτε, *Nolite putare*, vel *Putatisne* potius, — ad eosdem nunc *εἰ*, inquit, *βούλεσθ' ὁρᾷν· si vultis* illam, oculis nempe mentis, *intueri, hic præsens* adesse deprehendetur *Justitia:* ingeniose tamen amicus quidam meus corrigere tentabat, *εἰ κοὐκ ἔσθ' ὁρᾷ* proferens ex Stob. Ecl. Grot. p. 123. versum 'Ορᾷς Δίκην ἄναυδ οὐχ ὁρωμένην· et ex p. 127. 'Η δ' ἐγγύς ἐστιν· οὐχ ὁρωμένη δ' ὁρᾷ· hæc Euripidis, Æschyli sunt priora apud Theophil. ad Autol. I p. 256.

De Justitia divina, tarda, certa tamen, scelerum vindice, locu est Euripidis e perdito dramate peregregius apud Plutarch. c

Sera Numinis Vindicta, p. 549. A. et Stobæum Ecl. Grot. p. 121. 123. his inter se collatis corrigendus, et forte versu Euripidis, alibi lecto, sic augendus:

Οὔ τοι προσελθοῦσ' ἡ Δίκη σε, μὴ τρέσῃς,
Παίσει πρὸς ἧπαρ, οὐδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν
Τὸν ἄδικον· ἀλλὰ σῖγα, καὶ βραδεῖ ποδὶ
Στείχουσα μάρψει τοὺς κακοὺς ἀεὶ βροτῶν,
Ὅταν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ, Δίκη.

huc pertinet etiam, alium in usum adhibitus, in Oreste versus 414.

Μέλλει τὸ θεῖον δ' ἐστὶ τοιοῦτον φύσει.

B de Deo Euripides Troad. v. 880.

πάντα γὰρ, δι' ἀψόφου
Βαίνων κελεύθου, κατὰ δίκην τὰ θνήτ' ἄγεις.

Raro antecedentem scelestum
Deseruit pede Pœna claudo,

Horat. III. Od. ii. 32.

Sera tamen tacitis Pœna venit pedibus,

Tibull. I. El. X. 4. βραδεῖ ποδὶ, vel δι' ἀψόφου κελεύθου. Themistio feliciter Euripidea restituit Jo. Toupius Emend. in Suid. ad Δίκης ὀφθαλμός. Æschyli locum Noster expressit, quem apud Theophilum Antiochen. Theod. Canter. jam emendavit V. L. I. c. iv.
C Versum proverbialem ore vulgi tritum præbet Sextus Empir. p. 279.

Ὀψὲ Θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτά.

In Stobæi laudato Tit. sic vulgavit primus ex Cod. MS. Gro- 187
tius hos Euripidis e perdita tragœdia versus p. 125.

Συγγνώμονάς τοι τοὺς θεοὺς εἶναι δοκεῖ,
Ὅταν τις ὅρκῳ θάνατον ἐκφυγεῖν θέλῃ,
Ἢ δεσμὸν, ἢ βίαια πολεμίων κακὰ,
Ἢ παισὶν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων·
Ἤ τ' ἄρα θνητῶν εἰσὶν ἀσυνετώτεροι,
Ἢ τἀπιεικῆ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

horum tres priores tamen jam ante legebantur paulo al in Stobæi Floril. Gesn. p. 197. 37. Grot. p. 123. hin inter Barnes. p. 507. 102. quibus tres reliquos ι Heathius monuit, p. 184. B. Ut sint isti versus sinc tribus certe reliquis insunt mendosa: ex quarto quæ cit Grotius, *Vel una dominis tecta quos pueris habent,* ι mittunt his accommodam sententiam: corrigens ist convertit: *Aut filios homicidas in domus receperit: fil. patres* nihil intererat: cum homicidis sub eodem tecto, dem esse navi, nefas arbitrabantur. Fac scriptum ἢ ι est mutatio in ἢ τοῖσιν αὐθ. Sequenti versu scribendum more Ἦτ' ἄρα — ultimo, Εἰ τἀπιεικῆ. Sic itaque hos v ciendos arbitror,

Συγγνώμονάς τοι τοὺς θεοὺς εἶναι δοκεῖς,
Ὅταν τις ὅρκῳ θάνατον ἐκφεύγειν θέλῃ,
Ἢ δεσμὸν, ἢ βίαια πολεμίων κακὰ,
Ἢ τοῖσιν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων;
Ἦτ' ἄρα θνητῶν εἰσὶν ἀσυνετώτεροι,
Εἰ τἀπιεικῆ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

Si quis perjurio mortem evitare studet, aut carcerem, vel li mala; aut cum homicidis sub eodem versatur tecto; Deos esse putas ad condonandum faciles? Sunt profecto Dii minus sapientes, si juri et æquo nimiam lenitatem hic enim opponuntur τἀπιεικῆ τῇ δίκῃ, ut alibi opponit *stricto juri*; τοὐπιεικὲς καὶ τὴν χάριν τῇ ἁπλῶς δίκῃ, sive n cus, seu, quod credere malim, Sophocles (ob Plutarc p. 761. F. facile emendanda) apud Clem. Alex. St 494. 9. ubi Orcus, *Illacrymabilis Horatio;* ἄσπονδος S Alcest. v. 436. cujus

Panditur ad nullas janua nigra preces,

Propert. IV. El. XI. 2.

οὔτε τοὐπιεικὲς, οὔτε τὴν χάριν
Ἤδει μόνον δ' ἔστεργε τὴν ἁπλῶς δίκην.

188 sic Cato Uticensis, justitiæ rigidæ satelles, dicitur

A δικαιοσύνην ἀτενὲς, καὶ ἄκαμπτον εἰς ἐπιείκειαν καὶ χάριν, ὑπερηγαπηκὼς, Plutarcho T. I. p. 761. D. Erat tamen boni regis ac judicis persona dignius τὸ ἐπιεικὲς δίκαιον, τὴν αὐστηρὰν τῶν νόμων φωνὴν παραμυθούμενον, magistratibus prudenter, neque inter Græcos frustra, commendatum a Sopatro Stobæi, p. 314. 2. et ejusdem Diotogeni, p. 331. 45. rex bonus dicitur futurus, δίκαιός τε ὢν, καὶ ἐπιεικὴς καὶ εὐγνώμων et v. 54. ἁ ἐπιείκηα καὶ εὐγνωμοσύνα πάρεδροί τινες — τᾶς δικαιοσύνας, ἁ μὲν τὸ ἀπότομον τᾶς βλάβας μαλθαίνοισα, ἁ δὲ τοῖς ἐπὶ ποσὸν ἀμπλακίσκουσι συγγνώμας ἀπομερίζουσα. eamdem rationem probabant Socrates, Plato, Aristoteles: hic vero ferme loquitur personæ serviens Euripides, ut postea solebant stoici, suum sapientem ἐπιεικῆ esse negantes. Sed, nostro nos modulo metientes, minutas potius lec-
B tionum varietates persequamur. Scribendum censui:

Ἦτ' ἄρα θνητῶν εἰσὶν ἀσυνετώτεροι,
Εἰ τἀπιεικῆ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

utrumque ex Euripidis more; de quo nonnulla scripta sunt in hunc locum Hippol. v. 482.

Ἦτ' ἄρά γ' ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἄν,
Εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν.

Pro Οὔτ' ἄρ', Iphig. in Aul. loco nostri simillimo, scribendum puto v. 1189.

Ἦτ' ἄρ' ἀσυνέτους τοὺς θεοὺς ἡγοίμεθ' ἄν,
C Εἰ τοῖσιν αὐθένταισιν εὖ φρονήσομεν.

ultimum verbum vitiosum arbitror: εὔφρονες γένοιντ', aut simile quidpiam, ad Deos referendum, sensus loci postulare videtur, qui commodum præbet, quod Euripidis versu præcedenti restitui:

Ἢ τοῖσιν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων.

Domini, δεσπόται, et αὐτονόμοι, quibus licebat αὐτοδικεῖν, *auctores* etiam, recentioribus αὐθένται dicebantur et αὐθεντεῖν veteribus istis Atticis, qui florente republica Græcorum viguerunt, ut equidem puto, nusquam: his vel sui vel aliorum *interfectores* αὐθένται vocabantur: locum Euripidis, qui potuerat obmoveri, (vid. Observ.

horum tres priores tamen jam ante legebantur paulo aliter scripti A in Stobæi Floril. Gesn. p. 197. 37. Grot. p. 123. hinc excerpti inter Barnes. p. 507. 102. quibus tres reliquos adjiciendos Heathius monuit, p. 184. B. Ut sint isti versus sincere scripti, tribus certe reliquis insunt mendosa: ex quarto quæ Latina fecit Grotius, *Vel una dominis tecta quos pueris habent*, nullam admittunt his accommodam sententiam: corrigens ista vir clar. convertit: *Aut filios homicidas in domus receperit: filii* sint an *patres* nihil intererat: cum homicidis sub eodem tecto, aut in eadem esse navi, nefas arbitrabantur. Fac scriptum ἢ πίσιν facilis est mutatio in ἢ τοῖσιν αὐθ. Sequenti versu scribendum Euripideo more Ἦτ' ἄρα — ultimo, Εἰ τἀπιεικῆ. Sic itaque hos versus reficiendos arbitror, B

Συγγνώμονάς τοι τοὺς θεοὺς εἶναι δοκεῖς,
Ὅταν τις ὅρκῳ θάνατον ἐκφεύγειν θέλῃ,
Ἢ δεσμὸν, ἢ βίαια πολεμίων κακὰ,
Ἢ τοῖσιν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων;
Ἦτ' ἄρα θνητῶν εἰσὶν ἀσυνετώτεροι,
Εἰ τἀπιεικῆ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

Si quis perjurio mortem evitare studet, aut carcerem, vel tristia belli mala; aut cum homicidis sub eodem versatur tecto; huiccine tu Deos esse putas ad condonandum faciles? Sunt profecto mortalibus Dii minus sapientes, si juri et æquo nimiam lenitatem anteponunt. hic enim opponuntur τἀπιεικῆ τῇ δίκῃ, ut alibi opponit *æquitatem* C *stricto juri*; τοὐπιεικὲς καὶ τὴν χάριν τῇ ἁπλῶς δίκῃ, sive noster tragicus, seu, quod credere malim, Sophocles (ob Plutarchea T. II. p. 761. F. facile emendanda) apud Clem. Alex. Strom. II. p. 494. 9. ubi Orcus, *Illacrymabilis Horatio*; ἄσπονδος θεὸς, Eurip. Alcest. v. 436. cujus

Panditur ad nullas janua nigra preces,

Propert. IV. El. XI. 2.

οὔτε τοὐπιεικὲς, οὔτε τὴν χάριν
Ἤδει· μόνον δ' ἔστεργε τὴν ἁπλῶς δίκην.

188 sic Cato Uticensis, justitiæ rigidæ satelles, dicitur τὸ περὶ τὴν

A δικαιοσύνην ἀπηνῆ, καὶ ἄκαμπτον εἰς ἐπιείκειαν καὶ χάριν, ὑπερηγαπηκὼς, Plutarcho T. I. p. 761. D. Erat tamen boni regis ac judicis persona dignius τὸ ἐπιεικὲς δίκαιον, τὴν αὐστηρὰν τῶν νόμων φωνὴν παραμυθούμενον, magistratibus prudenter, neque inter Græcos frustra, commendatum a Sopatro Stobæi, p. 314. 2. et ejusdem Diotogeni, p. 331. 45. rex bonus dicitur futurus, δίκαιός τε ἂν, καὶ ἐπιεικὴς καὶ εὐγνώμων et v. 54. ἁ ἐπιείκεια καὶ εὐγνωμοσύνα πάρεδροί τινες — τᾶς δικαιοσύνας, ἁ μὲν τὸ ἀπότομον τᾶς βλάβας μαλθαίνοισα, ἁ δὲ τοῖς ἐπὶ ποσὶν ἀμπλακίσκουσι συγγνώμας ἀπομερίζουσα. eamdem rationem probabant Socrates, Plato, Aristoteles: hic vero ferme loquitur personæ serviens Euripides, ut postea solebant stoici, suum sapientem ἐπιεικῆ esse negantes. Sed, nostro nos modulo metientes, minutas potius lec-
B tionum varietates persequamur. Scribendum censui:

Ἦτ' ἄρα θνητῶν εἰσὶν ἀσυνετώτεροι,
Εἰ τἀπιεικῆ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

utrumque ex Euripidis more; de quo nonnulla scripta sunt in hunc locum Hippol. v. 482.

Ἦτ' ἄρά γ' ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἄν,
Εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν.

Pro Οὔτ' ἄρ', Iphig. in Aul. loco nostri simillimo, scribendum puto v. 1189.

Ἦτ' ἄρ' ἀσυνέτους τοὺς θεοὺς ἡγοίμεθ' ἄν,
C Εἰ τοῖσιν αὐθένταισιν εὖ φρονήσομεν.

ultimum verbum vitiosum arbitror: εὔφρονες γίνοιντ', aut simile quidpiam, ad Deos referendum, sensus loci postulare videtur, qui commodum præbet, quod Euripidis versu præcedenti restitui:

Ἢ τοῖσιν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων.

Domini, δεσπόται, et αὐτονόμοι, quibus licebat αὐτοδικεῖν, *auctores* etiam, recentioribus αὐθένται dicebantur et αὐθεντεῖν veteribus istis Atticis, qui florente republica Græcorum viguerunt, ut equidem puto, nusquam: his vel sui vel aliorum *interfectores* αὐθένται vocabantur: locum Euripidis, qui potuerat obmoveri, (vid. Observ.

Miscell. V. I. p. 109. et Jo. Alberti ad Hesych. in Αὐθέντης) emen- A
davit egregius criticus Jer. Marklandus in Suppl. Eurip. v. 452.
Recte Thomas M. in v. Δεσποτεία, — Αὐθεντία, inquit, παρ' οὐδενὶ τῶν
δοκίμων ῥητόρων εὕρηται ἐπὶ τοῦ τῆς δεσποτείας ὀνόματος· — τὸ γὰρ Αὐθέντης
οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ φονέως τάττουσιν. Sed ne hoc quidem sensu veteri-
189 bus Atticis valde vox fuit frequentata, si bene memini, nunquam
adhibita Demostheni, nunquam Isocrati; *sui ipsius interfectorem*
frequenter appellantibus αὐτόχειρα. miror adeoque vulgata nobis
in Harpocrationis Lex. Αὐθέντης, ὁ αὐτόχειρ, ἢ ὁ αὐτὸν ἀναιρῶν διὰ παρ'
Ἰσοκράτει αὐθέντης· Mallem scripsisset ut veriora, Αὐθέντης, ὁ αὐτόχειρ,
ἢ ἑαυτὸν ἀναιρῶν, παρ' Ἀντιφῶντι· διὸ παρὰ Σοφοκλεῖ, αὐτοέντης. certe, teste
Phrynicho in Soph. Appar. Σοφοκλῆς λύσας τοὔνομα αὐτοέντης εἶπεν.
conf. Eustath. Il. Ε'. p. 397. 3. sed ille Laïi interfectores αὐτοέντας B
dicit, Œd. Tyr. v. 107. Unus oratorum Antiphon τὸν αὐτόχειρα
plus semel dixit αὐθέντην· cui hoc ipsum restituendum Orat. VIII.
p. 122. 44. ὀῤῥωδῶ μὴ οὐ μόνον τῆς χρείας τοῦ παιδὸς ἀποστερηθῶ, ἀλλὰ καὶ
αὐτὴν τὴν προκαταγνωσθέντα ὑφ' ὑμῶν ἐπίδω αὐτόν. corrigendum est, ἀλ-
λὰ καὶ αὐθέντην προσκαταγνωσθέντα —. *sed et metuo, ne insuper illum
videam a vobis condemnatum tanquam sui ipsius interfectorem:* con-
feratur accusatio in fine p. 120. et p. 123. 4. — Αὐθέντης eodem
sensu legitur p. 123. 39. 125. 4. 6. P. 124. 17. respondens ad
ista priora, σχετλιάζει, inquit, κακῶς ἀκούειν φάσκων τὸν παῖδα, εἰ μήτε
ἀκοντίσας μήτε πονήσας αὐθέντης ὢν ἀποδέδεικται· in his, pro μήτε πονήσας,
scribendum arbitror μήτ' ἐπινοήσας, scil. ἀκοντίσαι· ut p. 123. 2. dixit C
οὔτε ψαύσαντα τοῦ ἀκοντίου, οὔτε ἐπινοήσαντα ἀκοντίσαι. De *homicida* in
genere semel adhibuit Antiphon Orat. de cæde Herodis, p. 130,
31. ὁ διώκων τὴν δίκην τοῦ φόνου ἵνα μὴ ὁμωρόφιος γένηται τῷ αὐθέντῃ· *ne ac-
tor cum homicida sub eodem esset tecto*, sive *scelerati contage pol-
lueretur:* hoc esset Euripidi, μὴ — τοῖσιν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων.
Antiphontis ultima Spanhemius attigit in Callim. H. Cereris v.
118. notatis quædam adjecit apposita Jacob. Elsnerus Observ. S. in
Evang. Matthæi VIII. 8. — Quod præterea scribit Harpocration
in v. Αὐθέντης, Lysiam in oratione quadam sua, nobis perdita, vocem
sibi quodam peculiari modo, ἰδίως, posuisse de XXX. tyrannis,
καίτοι δι' ἑτέρων εἰργάζοντο τοὺς φόνους· attendenti nemini mirum vide-
bitur. Αὐθένται, *percussores* et *sicarii*, dici poterant qui per car-

A nifices suos tot centenos cives intra paucos menses e medio sustulerunt: *cædis* enim *auctores* non minus fuerunt, quam si suis ipsi manibus patrassent. Heraclit. in Allegor. Homer. p. 434, *οἱ νομοθέται*, inquit, *τοὺς πατροκτόνας χειροκοποῦσι.* Persarum rex, *Τιθραύστην καταπέμψας, ἀποτέμνει αὐτοῦ* (Tissaphernis) *τὴν κεφαλὴν*, Xenophon Ἑλλ. III. p. 293. 30. qui de his ipsis XXX. tyrannis sub persona Cleocriti, Lib. II. Histor. Græc. p. 278. 21. *ὀλίγου δεῖν*, ait, *πλείους ἀπεκτόνασιν Ἀθηναίων ἐν ὀκτὼ μησὶν, ἢ πάντες Πελοποννήσιοι, δέκα ἔτη πολεμοῦντες.* Secundum Senecam de Tranquill. c. III. p. 352, *mille trecentos cives, optimum quemque, occiderunt:* mille quadringentos, Diogen. Laërt. VII. 5. quinimo mille quingentos *ἀκρίτους* interfecisse non uno loco dicuntur Isocrati et Æschini; huic de
B mala Legat. p. 38. 15. contra Ctesiph. p. 87. 20. Isocrati in Areop. p. 153. c. contra Lochit. p. 397. D. hic nihil vetabat om- 190
nia loca adnotasse, partim tantum designata præceptoribus meis, Ti. Hemsterh. ad Schol. in Aristoph. Plut. p. 440. P. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 643. ubi hanc historiæ particulam attigerunt. Viros aliquot primarios, quos percussores isti sustulere, recenset Jo. Taylor V. C. in Lysiæ Vita, p. 47. — Horum impotenti dominationi, quantum poterat, obluctatus Socrates illud quidem evasit incendium; sed, anno post ejectos Tyrannos duodecimo, ab eodem isto populo, cujus jura fuerat et libertatem contra tyrannos tuitus, insons morti fuit damnatus: de Socrate
C Dion Chrys. Or. XLI. p. 507. A. B. *ἐν μὲν τῇ τυραννίδι τῶν τριάκοντα ἔπραττε πάντα ὑπὲρ τοῦ δήμου· — ἀλλ' ὅμως ὑπὸ τοῦ δήμου, δι' ὃν ἐκινδύνευεν, ὕστερον εὖ πράττοντος, διαβληθεὶς ὑπὸ συκοφαντῶν τινῶν, ἀπέθανεν.* In Socratem itaque pejores istis triginta sicariis in libera republica judices Atticos, eadem voce, qua tyrannos istos Lysias, *αὐθέντας* dixerat, ni fallor, Aristippus, seu qui sub ejus nomine scripsit Epistolam XVI. inter Socraticas: *ἀνεχωρήσατε πάντες ἀπ' Ἀθηνῶν οἱ Σωκράτους ἐρασταὶ — δεδιότες μή τι ἐφ' ὑμᾶς ἔλθοι τῶν αὐτῶν ἂν*, Corrigo, *τῶν αὐθεντᾶν. veriti, ne quid et vobis eveniat a sicariis.* Quæ quidem in istis Epistolis Aristippi nomen præferunt, Dorice scriptæ, IX, XI, XIII, XVI. nihil, quantum memini, continent indignum Aristippi persona; sed eidem inscriptam Epistolam XXVII. velut ad Areten filiam datam, qualem tamen memorat Diogen.

Laërt. II. 84. in qua nulla sunt Dorismi vestigia, illam tanquam A
spuriam rejicio, nec tamen omnes cum præstantissimo sane viro Jo. Pearsono Vind. Ignat. p. 361.

Non adeo hæc remota sunt, quam prima specie videbuntur, a reliquiis perditarum Euripidis Tragœdiarum, si Palamedis dramate sub hujus persona Socratem nobis expinxit, jam tum, cum illud prima vice ageretur Euripidis drama, sycophantarum Atticorum sæpe calumniis vexatum, atque in Attico theatro splendidis Aristophanis mendaciis turpiter agitatum: docuit enim suas Nubes mordacissimus comicus, in Socratis contumeliam scriptas, Olymp. LXXXIX. anno I.; octo demum annis post actas primum illius Nubes, suum drama Palamedem Euripides in certamen duxit, Olymp. XCI. a. 1. Quod dicebam tametsi mihi B
quidem videatur verisimillimum, non potuit tamen Euripides hoc in dramate sub fictis personis exprobrare civibus suis immane scelus in Socrate necando commissum. Ista nihilominus, oppresso calumniis Ulyssis et aliorum Palamede, in Euripidis Palamede cantata sunt a Choro:

> 'Εκάνετ', ἐκάνετε τὰν
> Πάνσοφον, ὦ Δαναοί,
> 191 Τὰν οὐδὲν' ἀλγύνουσαν
> 'Αηδόνα Μουσᾶν,
> Τῶν 'Ελλάνων τὸν ἄριστον.

vid. in Eurip. Phœn. notata, p. 112. Et his auditis, intellecto C
quid vellet indicatum poëta, fertur totum theatrum illacrymasse: ista, sed ex incerto rumore, narrantur in argumento Busiridis Encomii Isocratei: καὶ νοῆσαν τὸ θέατρον ἅπαν ἐδάκρυσε, διότι περὶ Σωκράτους ᾐνίττετο. Atheniensibus in Palamede Socratis mortem exprobrasse, censuit et Diogenes Laërtius; nam narratis, quæ illam sunt Athenis consequuta, Lib. II. 44. Εὐριπίδης δὲ, inquit, καὶ ὀνειδίζει αὐτοῖς ἐν τῷ Παλαμήδει λέγων, 'Εκάνετ', ἐκάνετε τὰν Πάνσοφον, &c. sed quod mox addit Diogenes, Φιλόχορος δέ φησι, προτελευτῆσαι τὸν Εὐριπίδην τοῦ Σωκράτους, verissimum utique: Philochorus sub Archonte Callia mortem adnotaverat Euripidis; illam Socratis, octennio post sub Lachete: si quid in hoc genere certum, planissime constat, Euripidem rebus humanis ereptum, Olymp. XCIII.

A anno 1.; Socratem demum, Ol. XCV. 1. hoc a Jo. Meursio, Jo. Pearsono Vind. Ignat. p. 361. aliisque demonstratum neque Sam. Petitus negare potuit, Miscell. I. c. xiii. In historia levem errorem commisit Cl. *Sallierius dans les Memoires de Litterat. de L'Acad.* R. T. VI. p. 388. Sed quam Petitus illic iniit rationem, ut post mortem Socratis acta videretur Tragœdia Palamedes, perpaucis probatam arbitror: mihi sic videtur; Euripidi, qui Attica noverat civium suorum ingenia, dum drama conderet Palamedis, obversatum præ ceteris amicum suum Socratem; forsan etiam quæ postea demum evenerunt, ut erat in rebus humanis perspicax, partim prævisa. Sed si verum est, toto theatro lacrymas fuisse profusas, dum ageretur Palamedes, atque ista, quæ posui, flebilibus modis canerentur, hoc evenisse suspicor, quum
B post mortem Socratis Euripidis repræsentaretur Palamedes.

CAPUT XIX. 192

IN OCTO DRAMATUM RELIQUIAS.

Ex tragœdiis dicta quædam Ciceronis ad Atticum. Additamenta hic illic Ciceronis verbis olim videntur interjecta. Ad Œdipum fragmenta quædam relata. Οἰδίπους de felici conjectore. Sphinx, οὐρὰν ὑπίλασ', erat versicolor. de Iride verba Anaxagoræ et Xenophanis proferuntur ex MSS. Ex oratione soluta versus efformasse Grotium. Œdipum Euripidis Ἐξομμάτωσαν famuli Polybi. Exoculati Phineus et filii, Φινεῖδαι. Ἐξωμμάτω-
C ται, *oculatus factus est*, Aristophani. Talia dari etiam apud Latinos. Ex Œneo quædam et Pirithoo. Notitia Codicis Stobæi Leid. ex quo nomina quædam dramatum eruuntur, &c. et emendate scripti versus Phanoclis. De Glauco Minoïde extincto in dolio melle pleno. Ex Eurip. Polyido versus aliquot ex MS. proferuntur, quibus augur ex artis disciplina loquitur. Κυματότροφος et similia vi passiva. Aliud dramatis fragm. ex MS. Suis quædam personis attributa. Ex Rhadamantho quædam et Syleo; ex hoc Satyrico dramate dictum jocosum. Ξύλον usu rariori positum. Loca veterum indicantur qui dictum alludunt ex Sthenebœa, Amor poëtam vel facit vel invenit.

Perditæ tragœdiæ videtur esse fragmenta in Ciceronis * ad Atticum Epist. III. Libri vii.

* Sunt et in istis ad Atticum Epistolis alia perditarum tragœdiarum fragmenta: Sophoclea videntur, Lib. XIV. Ep. xxii. Ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τόνδ' ἀπωθοῦνται ψόγον. Lib. XV. Ep. xi. partim repetita, Lib. XVI. Ep. vi.

ποῦ σκάφος A
Τὸ τῶν Ἀτρειδῶν;

193 Aliud etiam arbitror in Epist. quarta latere Lib. VI. qua, cum dixerat Attico scripturum se *μυστικώτερον*, nonnulla de uxoris suæ liberto loquutus *ἐν αἰνιγμοῖς*, ista dedisse censetur : *δέδοικα δὴ, μήτι νοήσῃς. εἷς δή που τοῦτο δὴ περισκεψάμενος τὰ λοιπὰ ἐξασφάλισαι.* Ultima ne nobis quidem obscura sunt, si ad præcedentes hinc abstractæ referantur voces *εἷς δή που·* in quibus facile mecum Lector detegat nomen Οἰδίπου· Tragici veteris, ut, puto, verba sunt:

δέδοικα δὴ,
Μή τοι νοήσῃς, Οἰδίπου·

vereor sane ne rem intelligas Œdipe : hariolor autem ex Euripidis Œdipode verba fuisse Jocastæ. In ista Ciceronis quadrat B
Plauti dictum Pœn. I. iii. 34. *isti quidem hercle orationi Œdipo opus est conjectore, qui Sphingi interpres fuit.* Νῦν Σφιγγὸς γρίφους

Ἢ δεῦρ' ἰδὼν σοι τί δύναται νῦν Ͽεοπρέπει;

Sophocleis præsertim delectabatur Atticus : Cicero Lib. II. Ep. vii. *cupio istorum naufragia ex terra intueri, cupio, ut ait tuus amicus Sophocles, κἂν ὑπὸ στέγῃ Πυκνῆς ἀκούειν ψεκάδος·* quibus commodum A. Schottus utitur ad Zenob. Cent. III. Pr. 95. Ἐξάντης λεύσσω τὸν ἐμὸν (sic scribendum) κακὸν ἄλλον ἔχοντα. So-
194 phoclis versus e Tympanistis, qui leguntur in Stobæo Gesn. p. 377. 5. et Grotii p. 227. vitiati, Τί τούτου χάρμα, &c. nihil vetat hic emendatos posuisse :

Τί τοῦδε χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις ποτὲ
Τοῦ γῆς ἐπιψαύσαντα κἂν ὑπὸ στέγῃ
Πυκνῆς ἀκοῦσαι ψεκάδος εὑδούσῃ φρενί;

Cum Attico suo, qui, Cornelio teste, *sic Græce loquebatur, ut Athenis natus videretur,* toties Græce *loquutum* huiccine Ciceronem crederemus vocem γλίσχρως Latina *minutalim* interpretatum Lib. XVI. Ep. i. p. 702.? Ne ad hæc quidem Pindari, Πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, Lib. XIII. Ep. xxxviii. adjecisset ista: *id est, utrum aperte hominem asperner et respuam.* Ad Romanorum scribens doctissimum Varronem Epist. ad Fam. IX. Ep. i. *Scito — me — redisse cum veteribus amicis nostris in gratiam ;* his non utique interjecisset, *id est cum libris.* Scripserat, opinor, Servius Sulpicius ad Ciceronem (Lib. IV. Ep. v. p. 195.) *Noli te oblivisci Ciceronem esse ; neque imitare malos medicos,* &c. quæ vulgantur his interjecta, *et eum qui aliis consueris præcipere et dare consilium,* mihi literatoris esse videntur, qui vim nominis juvenibus explicabat. His in Catone Majore, c. xiii. p. 420. *divine enim Plato escam malorum voluptatem appellat,* subjecta, *quod ea videlicet homines capiantur, ut hamo pisces,* equi- C
dem rejecerim, ut indigna Cicerone, quibus ad intelligendum illud Platonis (ἡδονὴν μέγιστον κακῶν δέλεαρ, in Timæo, p. 69. D.) neque nos indigemus, neque censeri poterant egere Scipio vel Lælius. In Hortensio scripserat Cicero : *an vero voluptates corporis expetendæ, quæ vere et graviter a Platone dictæ sunt illecebræ atque escæ malorum ?* — Istiusmodi additamenta adulterina in aliis etiam scriptis philosophicis Ciceronis dantur meo quidem judicio nonnulla. Quod de Latinis aliquot scriptoribus nuper adeo vere dicebat Jerem. Marklandus in Explicat. quas Euripidis Supplicibus subjecit, p. 261. de Græcis etiam verissimum arbitror, et præsertim dici potest de Xenophonte.

A Οἰδίπους ἐφρασάμην, est Alcæi scriptoris epigrammatum Anthol. III. c. xii. Ep. 19.

De Sphinge certe fuit Euripidis in Œdipode dictum elegans,

> Οὐρὰν δ' ὑπίλλουσ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν
> 'Εκαθέζετ'·

prout illud scriptum legitur ad Schol. in Phœn. p. 790. emendatius quam apud Ælian. de N. A. XII. c. vii. Athen. XV. p. 701. B.' Erotian. Lex. Hippocr. in v. 'Υπείλλειν conf. T. H. apud Ruhnken. in Timæi Lex. p. 52. 'Υπήλλασα quum legatur apud Ælianum, apud Athenæum ὑπήλασ'· a τίλλειν autem formentur τῖλαι (Theocr. III. 23.) τίλας· ἐκτίλας, ἀποτίλας· venit in mentem tan-
B quam verior Euripideæ vocis scriptio,

> Οὐρὰν δ' ὑπίλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν,

Sphinx Senecæ pingitur in Œd. v. 96.

> caudam movens
> Sævi leonis more;

sed

> quum conciperet minas,
> Quumque e superna rupe, jam prædæ imminens,
> Aptaret alas verbere.

C Sphinx autem in hoc Euripidis loco *consedit*, ab Œdipo jam 194
soluto carmine:

> caudamque remulcens
> Subjecit pavitantem utero:

quæ Virgiliana contulit ex Æn. XI. 812. aptissima Hemsterhusius; Horatii quoque simul spectari potest Cerberus Bacchi veneratione *leniter atterens Caudam*, Carm. II. Od. xix. 30.

Huc usque latuerunt in Stobæi Plutarcheis, p. 403. 1. tres de Sphingis colore senarii, quos ob voces, et vocum σύνθεσιν, arbitror equidem ex Euripidis Œdipode petitos:

> Εἰ μὲν πρὸς αὐγὰς ἡλίου, χρυσωπὸν ἦν

Νώτισμα θηρὸς, εἰ δὲ πρὸς νέφη βάλοι, A
Κυανωπὸν, ὥς τις Ἶρις, ἀνταυγεῖ σέλας.

De Iride Scholion hic proferam in Homeri Il. Ρ΄. v. 547. ex MS. Leidensi, tum quia ineditum est, e quo nihil excerpsit Eustathius, tum quia fit in illo mentio præceptoris Euripidis: Ὅταν ἐξ ἐναντίας τῷ ἡλίῳ νέφος στῇ πεπιλημένον καὶ πλῆρες ὕδατος, αἱ δὲ ἀκτῖνες προσπίπτωσι τῷ νέφει, καὶ καθάπερ ἀπὸ κέντρου τοῦ ἡλίου περιγράφωσι κύκλον, τότε τοῦ μὲν τῶν ἀκτίνων ἐρυθροῦ φαινομένου πρὸς τὸ κροκοειδὲς, τοῦ δὲ ἐν τῷ νέφει μέλανος ἐκλυομένου πρὸς κυάνεον, ἡ κρᾶσις ἀμφοῖν Ἶρίς ἐστιν. Ἀναξαγόρας δὲ φησὶν, Ἶρις νεφέλῃσιν ἀντιλάμπει τῷ ἡλίῳ. In ejusdem libri scripti Scholiis in Il. Λ΄. v. 27. sub nomine Xenophontis hi duo versus exstant:

Ἥν τ' Ἶριν καλέουσι, νέφος καὶ τοῦτο πέφυκε
Πορφύρεον, καὶ φοινίκεον, καὶ χλωρὸν ἰδέσθαι. B

Pro Ξενοφῶν illic scribi debuerat Ξενοφάνης. Xenophanis versus dedit Eustathius, p. 759. 20. et alibi nomina ista permutata sunt, et apud Etymologum in Γηρὰς, p. 231. 3. Ξενοφῶν vulgatur, ubi Ξενοφάνης legendum.

Quæ duo prima posuit ut Euripidei dramatis fragmenta Barnesius abjicienda sunt: primi duo versus sunt ex ejus Antigona; sequentia sunt ne versus * quidem. Horum loco ponendos duo, quos notis in Schol. ad Phœn. v. 61. Grotio dicebam et Barnesio prætermissos, posuisse video Barnesium in Addendis, p.
196 521. cum duobus aliis ex Galeni Protreptico, qui cum non legerentur in Sophoclis Œd. Tyr. et memorarent τὸν πλανήτην Οἰδίπουν· satis hoc causæ credidit, cur huc illos referendos judicaret; C
tum forte non recordatus, Œdipum in Colono scripsisse quoque Sophoclem, et hujus dramatis versus esse tertium et quartum; quos Galeno commode narratur adhibuisse, quum fracta nave salvus Syracusas venisset, Aristippus.

In Euripidis, quos paulo ante dicebam, versibus ex Œdipode

* Hac parte sæpe peccavit in Stobæo suo Grotius, cujus viri maximi, ut hominis, errores tamen præcavendi sunt: ex. gr. quæ dedit ut Antiphanis, p. 411. miris modis interpolata, verba sunt Antiphontis: ex Aristotelis verbis plus semel poëtarum nobis senarios efformavit. Quæ dat ut incerti, Florileg. p. 25. Κρύπτειν ἀμαθίαν — Heracliti verba sunt: κρύπτειν ἀμαθίην κρέσσον, ἢ ἐς τὸ μέσον φέρειν. ad quæ Sositii vel Sosibii nomen adscriptum fuit, p. 487. mihi non videntur esse poëtæ, πῶς ἀναλύεται τὸ σῶμα πνεύματος φυγόντος.

A miror famulos Laïi facientes, quam sibi vim Œdipus ipse intulerit: Scholia in Phœn. v. 59. ἐν τῷ Οἰδίποδι οἱ Λαΐου θεράποντες ἐτύφλωσαν αὐτὸν,

> Ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρείσαντες πέδῳ
> Ἐξομματοῦμεν, καὶ διόλλυμεν κόρας.

Huc videri potuisset respexisse comicus in Pluti v. 635.

> ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ
> Ἐξωμμάτωται, καὶ λελάμπρυνται κόρας·

nisi Scholiastæ diceretur ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ στίχος· in contrarium videlicet sensum adhibitus Aristophani, quam fuerat a Sophocle B de Phineo, in pœnam divinitus cœcato, quod uxoris Idææ fraude scelerata suaque motus credulitate filios ex Cleopatra prior cœcasset: sic rem, in nonnullis controversam, Sophoclem narrasse novimus ex Schol. in Apollon. Rhod. II. v. 178. Quæ tamen illic dantur Phinîdis nomina, barbara Sophoclis senariis non conveniebant, sed Græca Plexippi Pandionisque, memorata in Schol. ad Soph. Antig. v. 982. In versu comici Timoclis apud Athen. VI. p. 223. c.

> Ὀφθαλμιᾷ τις; εἰσὶ Φινεῖδαι τυφλοί·

de sincera, quam dedit, scriptura dubitare non debuerat Casaubonus in Anim. p. 396. neque ista scribere: *non Phinei liberos, sed ipsum oculis captum narrant poëtæ;* Sophoclis et aliorum, dum C scribebat ista, non recordatus: ubi Diodor. Siculus IV. p. 288. 28. τινὲς τῶν μυθογράφων τυφλωθῆναι φασὶ τοὺς Φινείδας ὑπὸ τοῦ πατρὸς, notat Cl. Wesselingius. Sunt autem Timocli Φινεῖδαι non Phinidæ tantum, sed et ipse Phineus cum filiis; quo sensu sæpe Herodoto memorantur aliisque Πεισιστρατίδαι.

Sophocli Phineus Ἐξωμμάτωται, *oculorum* fuit *acie privatus;* ut Euripides suum adhibet Ἐξομματοῦμεν· contrario sensu, posuit ex Aristophanis versu Ælianus de Nat. Anim. XVII. c. xx. Ἀριστοτέλης λέγει γίνεσθαι ἐν Σάμῳ λευκὴν χελιδόνα· ταύτης γε μὴν ἐάν τις κεντήσῃ (f. ἐκκεντήσῃ) τοὺς ὀφθαλμοὺς, γίνεσθαι μὲν αὐτὴν παραχρῆμα τυφλὴν, μετὰ ταῦτα δὲ ἐξομματοῦται καὶ τὰς κόρας λελάμπρυνται, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ὁρᾷ, ὡς ἐκεῖνος φησί. de quarumvis hirundinum pullis hoc narrat

197 Aristoteles, verbum adhibens ἐκκεντῆσαι, Z'. 'I. II. p. 49. 24. VII. A
p. 163. 24. π. Z. Γ. IV. p. 294. 5. Scripserat Ælianus probabiliter versum comici:

Ἐξωμμάτωται, καὶ λελάμπρυνται κόρας.

Aristoph. autem verbum posuit pro *oculatus factus est*: sed et *oculos eripere*, *exoculare*, dicebatur ἐξομματῶσαι. Quæ sunt in Onomastico veteri, *Exoculasso*, ἐξοφθαλμίζω. *Exoculatus*, ἐξομματωμένος· spectant loca Plauti Rud. III. IV. 26. et Apuleii Met. VIII. p. 207. 6. cujus Apuleii plurima præbet illud a Vulcanio vulgatum Onomasticon. Ista diversa vis præpositionis est in aliis etiam nonnullis conspicua: ἐξοπλίζειν significat non tantum *armare* sed et *exarmare*: ἔκδικος est ὁ ἄδικος, et ὁ ἄγαν δίκαιος, Eustath. in Il. O'. p. 1039. 23. ad ἐξαίσιον. apud eumdem in Od. Δ'. p. 193. 44. B
Ἔκτιμον παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἑλένῃ τὸ ἔξω τιμῆς — τὸ Ἐκτιμᾶσθαι τιμῆς ἐπίτασιν δηλοῖ. vigent et alia quædam hac duplici virtute; apud Romanos *incoctus* et *infractus* significant bene coctum et valde fractum: alia dedit criticorum princeps R. Bentlei. in Horat. III. Od. ii. 18. Supersunt et in Stobæanis ex Euripidis Œdipode reliquiis emaculanda.

Œnei dramatis fragmenta suis singula personis ex argumento probabiliter poterunt adsignari. Quæ prima ponuntur Diomedis verba sunt e bello domum redeuntis. Ad senem infortunatum (nam secundum Timoclem apud Athen. VI. p. 223. c. et
Stobæum, p. 616. 42. C

Γέρων τις ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.)

nescio cujus ista sint ex Œneo apud Stobæum, p. 583. 21. Grot. p. 469.

Σχολὴ μὲν οὐχί· τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως
Τερπνὸν τὸ λέξαι, κἀποκλαύσασθαι πάλιν.

sic ista dedit ex Chrysippo Stoico Galenus circa finem Lib. IV. de Hipp. et Platon. Dogm. τοῖς δὲ δυστυχοῦσί πως Τερπνὸν τὸ κλαῦσαι καὶ ἀποδύρασθαι τύχας· hinc formarem ut Euripidea,

Τερπνὸν τὸ λέξαι κἀποδύρασθαι τύχας.

A De Pirithoo dubitatum, utrum Euripidis esset drama, an Critiæ, liquet ex Athen. XI. p. 496. B. ex quo saltem hoc fragmentum ad reliqua istius dramatis referri potuerat:

Ἵνα πλημοχόας τάσδ' εἰς χθόνιον
Χάσμ' εὐφήμως προχέωμεν.

Ipsius in hoc dramate verba forte fuerint, ex tragœdia certe
Pirithoi, quæ sub nomine prostant * Pirithi vel Pirithoi in Sto- 198
bæo Gesneri, p. 220. 17. Grot. p. 147.

* Hanc meam de Pirithoo tanquam dramatis nomine suspicionem adfirmavit, quem nuper demum diligenter adhibui, Vossianus Leidensis Bibliothecæ Codex ex optimo descriptus, bonitate potius
B commendabilis, quam antiquitate, qui pleraque complectitur ex Stobæi Florilegio Poëtarum dicta, de ceterorum dictis pauca. — In hoc Codice MS. Euripidis ex Archelai dramate versibus (Ed. Gesn. p. 497. 49.) præfigitur tantum nomen Ἀρχελάου. Alibi (Ed. p. 562. 24.) locis Κλειτομάχου· Βάθωνος ἐξ Αἰτωλῶν· subjiciuntur hæc ut Ἀρχελάου, Πάλαι σκοποῦμαι, &c. — versus sunt ex Euripidis Archelao. — Ubi nihil Euripideum præcesserat, leguntur in Codice MS. tanquam Ἀντιγόνου, Ἀνδρὸς δ' ἐρῶντος (forte, ὁρῶντος) εἰς Κύπριν νεανίου, &c. quæ sunt in Ed. p. 386. 32. Euripidis ex Antigone. Ubi ex eodem petita dramate prostant ista in Ed. p. 411. 47. Ζευχθεὶς γάμοισιν οὐκέτ' ἔστ' ἐλεύθερος, &c.: in MS. Leid. tantum præfigitur nomen Ἀντιγόνου· Alibi locis contiguis nomina præfiguntur in MS.
C Διφίλου· Πολυΐδου· Ἀλέξιδος· ubi est in Ed. Gesn. p. 514. 43. Euripidis in Polyide. — Quamvis et ista suum habeant usum, ut hoc constat exemplo, mihi scriptum Codicem, quem in angulo Bibliothecæ publicæ latentem indicio Ruhnkenii mei feliciter detexi, præsertim commendant spectabiles, quas obtulit nonnullas, lectiones, et nomina dramatum nonnunquam poëtarum nominibus iis etiam in locis adjecta, in quibus illa ne ex Parisinis quidem Grotius enotavit. Speciminis gratia pauca quædam indicabo.

Ed. Gesn. p. 101. 34. Grot. p. 58. his Palamedis persona dignissimis,

Εἷς τοι δίκαιος μυρίων οὐκ ἐνδίκων
Κρατεῖ, τὸ θεῖον τήν δίκην τε συλλαβών.

Vir justus unus millia immensa improbûm
Superat, favente fretus et jure et Deo.

in Edd. tantum Euripidis nomen, in MS. ubi versus præcedunt ex Euripidis Theseo, adscriptum legitur, τοῦ αὐτοῦ Παλαμήδει.

Ed. Gesn. p. 222. p. 50. Grot. p. 150. 199
his versibus,

Ἤδη γὰρ εἶδον καὶ δίκης παραστάτας
Ἐσθλοὺς πονηρῷ τῷ φθόνῳ νικωμένους·

adscriptum in MS. Εὐριπίδου Βελλεροφόντης. In versu illic sequente MS. recte præbet,

Οἴμοι· θανοῦμαι διὰ τὸ χρήσιμον φρενῶν,

ubi vulgatur θανοῦμεν·

Ed. P. 226. Tit. περὶ πατρίδος, Grot. p. 154. primo fragmento, Εἰκὸς δὲ παντὶ, &c. tantum Euripidis nomen, in MS. adpositum Εὐριπίδου Τημενίσιν. scribi debuerat, Τημενίδαις.

Ed. Gesn. p. 437. 20. Grot. p. 315. ad ista, Οὐ γάρ ποτ' ἄνδρα τὸν σοφὸν γυναικὶ χρὴ, &c. ubi præcesserant Euripidis ex Andromache versus, scriptum in Cod. Leid. τοῦ αὐτοῦ Κρήσσαις.

Æschyli, Sophoclis, Aristophanis, Menandri, et aliorum loca suis illinc fabulis aliquando poterunt restitui. Euripidea tractanti quæ dedi sufficere videbantur. Cui hæc lectu minus digna fuerint visa, huic suavissimos aliquot Phanoclis versus non arbitror displicituros, quos ex isto Stobæi Codice paulo meliores adscribam, quam prostant a Trincavello vulgati, vel Gesnero, p. 399. vel. Grot. p. 263.

Ἢ ὡς Οἰάγροιο πάϊς Θρηΐκιος Ὀρφεὺς
Ἐκ θυμοῦ Κάλαϊν στέρξε Βορηϊάδην.
Πολλάκι δὲ σκιεροῖσιν ἐν ἄλσεσιν ἕζετ' ἀείδων,
Ὃν πόθον, οὐδ' ἦν οἱ θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ.
Ἀλλ' αἰεί μιν ἄγρυπνοι ὑπὸ ψυχῇ μελεδῶναι
Ἔτρυχον, θαλερὸν δερκομένου Κάλαϊν.
Τὸν μὲν Βιστονίδες κακομήχανοι ἀμφιχυθεῖσαι
Ἔκτανον, ὠήκη φάσγανα θηξάμεναι.

Τρόπος ἐστὶ χρηστὸς ἀσφαλέστερος νόμου. A
Τὸν μὲν γὰρ οὐδεὶς ἂν διαστρέψαι ποτὲ
Ῥήτωρ δύναιτο· τὸν δ' ἄνω τε καὶ κάτω
Λόγῳ σπαράσσων πολλάκις λυμαίνεται.

Ultimum ita versum corrigo, quo vulgo legitur,

Λόγοις ταράσσων·

alterum formulæ ἄνω τε καὶ κάτω convenire mihi videbatur aptius, non nescienti tamen versum Aristophanis Ἀχ. 688. Ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν. Plato de Rep. VII. 539. c. χαίροντες, ὥσπερ σκυλάκια, τῷ ἕλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεί. Lucian. Icaromen. T. II. p. 776. οὐδὲν ἀνιᾶσι διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ.

Peliadum Euripidis primus versus,

Μήδεια πρὸς μὲν δώμασι τυραννικοῖς, B

ob unicam literam male pronunciatam latuit in Scholiis ad Eurip. Medeam in hunc versum 691, in Peliasin etiam lectum,

Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.

Schol. Σεσημείωται ὁ στίχος, ὅτι καὶ ἐν Πελιάσιν ἐστὶν, ὧν ἄρχει, Μήδ. π. μ. δ. τ. scribendum ὧν ἀρχὴ, ut apud Athen. legitur XIII. p. 559. F. ἐν Σεμέλῃ, ἧς ἀρχὴ, Ὦ νύκτες. Ædibus adstabat Peliæ regiis venefica, — κτανεῖν πείσουσα Πελιάδας κόρας Πατέρα· conf. Eurip. Med. v. 9. 485. 504. Argumento respondet hinc enotatum apud Hesych. Ἀρταμεῖν, κατακόπτειν· Εὐριπίδης Πελιάσιν. Sunt et ex Peliasin apud eumdem alia quædam, et in Lexico MS. Sangerm. C penes Ruhnken. In his Æliani de N. A. VII. c. xlvii. τῶν ὑστρίχων — τὰ ἔκγονα ὄβρια καλεῖται· καὶ μέμνηται Εὐριπίδης ἐν Πελιάσι τοῦ ὀνόματος, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ Δικτυουλκοῖς. ad indicium Æschyli scribi facile potuerat ὀβρίκαλα καλεῖται· sed in editione Londinensi permulta reliquerunt aliis viri doctissimi curanda: Αἰσχύλος Ὀβρίκαλα φησὶ τοὺς λεοντιδεῖς, Eustath. in Il. Γ'. p. 288. 36.

In his Θρηΐκιος ex Cod. Paris. Grotius adnotaverat in exemplari Stobæi sui; in quo etiam erat μιλιδῶναι, v. 5. ut et in Cod. MS. Leid. qui præbuit, v. 8. εὐνήκη (hoc est etiam in Leopardi Em. IV. c. iv.) et, v. 6. pro διρκόμενον, hic elegantius διρκομένου. Μιλιδῶναι διρκομένου Κάλαϊν ἀεὶ αὐτὸν ἔτρυχον.

A In Polyïdi dramate nomen auguris usitato more Πολύιδον scripsisse suspicor Euripidem; quia de Sophocle notatum a Grammaticis, nomen ipsi scriptum pæne ultima correpta, Πολύϊδον. Præter versus ex Polyïdo, quos infra ponam, alia quoque ex ineditis non pauca, hæc mecum pro humanitate sua literarumque amore communicavit clar. noster Ruhnkenius ex Etymologico Regio Paris. Πολύϊδος. οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, καί ἐστι φησὶν πολυΐδμων μάντις ὤν. οὕτω δὲ καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει· μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξενος. καὶ Σοφοκλῆς δὲ Μάντεσι συνέστειλεν, ὁρῶ πρόχειρον. (leg. Ὁρῶ πρὸ χειρῶν) Πολυΐδου τοῦ μάντεως. καὶ πάλιν. Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυΐδην (Πολυΐδῳ.) τῷ κοιράνῳ. horum pauca prostant in edito Etymologico, p. 681. 24. nihil apud Eustathium.

Polyïdi dramatis argumentum vel ex Æliano non difficulter 201
B intelligeretur, ubi cum aliis negat in Creta noctuam reperiri, tragicum etiam vituperat qui ex noctua visa Polyïdum fecerit augurantem: de N. A. V. c. ii. Ἔοικεν ὁ Εὐριπίδης ἀβασανίστως πεποιηκέναι τὸν Πολύϊδον ὁρῶντα [Γλαῦκα,] καὶ ἐξ αὐτῆς τεκμηράμενον ὅτι εὑρήσει καὶ τὸν Γλαῦκον τὸν τεθνεῶτα, τοῦ Μίνω τὸν υἱόν. Minoïdes ille Glaucus ceciderat *in dolium melle plenum*, Hygin. f. 136. εἰς μέλιτος πίθον πεσὼν ἀπέθανεν, Apollod. III. p. 134. πίθῳ, φασίν, ἐναπεπνίγη μέλιτος, Eustath. in Hom. Il. Μ'. p. 850. 39. non scripserat illum Palæphatus π. Ἀ. c. xxvii. *extinctum* ἐπὶ τῷ μέλιτι, quod vulgatur; sed ἐν πίθῳ μέλιτος. Horum M. Solanus non recordabatur ad Lucian. T. III. p. 245. 24. Puerum, cujus ne cadaver quidem usquam
C inveniebatur, quærentibus respondisse parentibus fertur Apollo secundum Hyginum, l. c. *Monstrum vobis natum est, quod si quis solverit puerum vobis restituet.* — (Minoï) *dixerunt natum esse vitulum, qui ter in die colorem mutaret.* ob ultima videtur Polyïdi drama designasse Scholiastes in Aristid. ed. Jebb. T. II. p. 307. Τραγικῆς βοὸς] Δρᾶμα πεποίηται Εὐριπίδου, ἐν ᾧ βοῦν τρίχρωμον ποιεῖ εὑρῆσθαι τισί. quæ subjiciuntur, περὶ οὗ γέγονεν αὐτοῖς φιλονεικεία βασιλείας, nihil illa huc, opinor, faciunt; videnturque ab alio adjecta, confundente Minois vitulum cum aureo Pelopis in stabulis ariete; *Agnum inter pecudes aurea clarum coma* dixit Attius.

Dubium erat, utrum Glauci cadaver esset mari obrutum, an in terra jaceret neglectum. Aquila visa marina, quæ in litore

prædam quæreret, auspicio lætus augur in Euripidis dramate A
Polyïdus exclamabat: Ἔα, ἔα. Ὁρῶ τὸν ἀκταῖς — vel, ut scribendum potius arbitror:

Ἔα, ἔα.
Ὁρῶ γ' ἐν ἀκταῖς νομάδα, κυματοφθόρον
Ἁλιαίετον· τὸν παῖδα χερσεύει μόρος·
Εἰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς εἰς θάλασσαν ἵπτατο
Ὁ κύματ' οἰκῶν ὄρνις, ἡρμήνευσεν ἂν
Τὸν παῖδ' ἐν ὑγροῖς κύμασιν τεθνηκέναι.
Νῦν δ', ἐκλιπὼν ἤθη τε καὶ νομὸν βίου,
Δεῦρ' ἔπτατ'. οὔκουν ἔσθ' ὁ παῖς ἐν οἴδμασιν.

Ea! Video equidem marinum prædonem Haliæëton (servavit Græcam vocem Ovidius,) *in litore quærentem escam: in terra jacet pueri cadaver:* (τὸν παῖδα χερσεύει μόρος, obscura forma loquendi divinum non dedecebat;) *Siquidem enim ales in undis habitans* B
202 *marinis* (οἰκοῦσι περὶ θάλατταν καὶ ἀκτὰς, Aristoteles Ζώων Ἱστ. IX. p. 281. 14.) *in mare evolasset, puerum in undis extinctum significaret: nunc locis sibi consuetis, quibus escam venatur, derelictis huc devolavit: non itaque puer fluctibus jacet obrutus.* Obscura quæ videbantur hoc in loco Latinis adjectis explanasse me pleraque opinor: de primi versus voce κυματοφθόρον dubitantem confirmavit amicus eruditissimus D. Ruhnkenius, sibi non displicere significans κυματότροφον. hoc legitimum atque Euripidi restituendum C
censeo; *mari nutritum Haliæëton* sic dixerit poëta; ut *a feris nutritum* θηρότροφον· Cithærona montem χιονότροφον dixit *nivibus nutritum.* Præter alia sic ὀρεσίτροφος et οἰκότροφος adhibentur. Hunc locum insignem, unicum in suo genere, in lucem profero ex Scholiis ineditis in Hermogenem, qui tres tantum versus medios ex Euripidis nobis proferebat Polyïdo, p. 416. Schol. MS. (ex quo clar. Ruhnkenius excerpta mihi dedit utenda) ad ista Hermogenis, Τὸ Εὐριπίδου ἐν Πολυΐδῳ] Οὕτως, inquit, ἔχουσι τὰ τοῦ Πολυΐδου ῥητά. tum sequuntur, post voculas, clamantis hic indices lætantisque, septem versus continui, quos harum rerum studiosis non ingratos futuros exhibui.

Ejusdem auguris esse videntur quæ dat ex Euripidis Polyïdo Stobæus, p. 382. 20. quibuscum componi poterit querela Tiresiæ

A similis in Eurip. Phœniss. v. 968. seqq. Polyïdo neganti fieri posse, quod mortui filioli pater desiderabat, dicere potuit hoc in dramate Minos:

Ὅστις νέμει κάλλιστα τοῖς αὐτοῦ φίλοις,
Οὗτος σοφὸς πέφυκεν εἰς τὸ συμφέρον.

quæ Grotio ceterisque prætermissa sunt in Stobæo Gesn. p. 36. 43. dramatis indicium ex Cod. MS. Paris. præbuit Grotius, p. 18. recepta in hunc locum lectione, quam Gesner. posuerat in margine.

Aliud hujus tragœdiæ fragmentum lucramur ex Scholiis Homeri Leidensis MSS. in Il. Κ΄. v. 56. ubi ad Τέλος nomini Ξε-
B νοφῶντι subjiciuntur ista: ποτὲ δὲ τὸ δαπάνημα, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πολυείδῳ,

Μάτην γὰρ οἴκῳ σὸν τόδ' ἐκχαίει τέλος.

καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, Χεῤῥόνησον δὲ ἐν τοῖς αὐτοῦ τέλεσι διορύξει. Scribendum ut sua de Philippo scripsit Demosth. Philipp. III. Χεῤῥόνησον δὲ τοῖς αὐτοῦ τέλεσι διορύξειν· τέλεσι τοῖς οἰκείοις est apud Thucyd. p. 272. 89. quæ, præter cetera, dedit A. Dounæus in Demosth. p. 40. alia Toupius in Suid. III. p. 36. Omisso dramatis nomine, verba tamen hinc Euripidis excerpsit Eustathius, p. 702. 47.

Μάτην δ' εἰκοστὸν τόδ' ἐκβαίη τέλος.

C Juvant ista se invicem: absque illis ex εἰκοστὸν difficulter eruisset aliquis οἴκῳ σῷ· pro ἐκχαίει commodum præbet Eustath. ἐκβαίη. Dedisse tragicum arbitror,

Μάτην ἄρ' οἴκῳ σῷ τόδ' ἐκβαίη τέλος. 203

vel οἴκων σῶν. *hæc impensa frustra de bonis tuis decederet:* huic versui fortasse proxime fuere subjecta, quæ dat ex Eurip. Polyïdo Stobæus, p. 613. 37.

ἀνθρώπων δὲ μαίνονται φρένες,
Δαπάνας ὅταν θανοῦσι πέμπωσιν κενάς.

quæque de Minoë dicta præbet Plutarchus, T. II. p. 1104 D.

Κρηταιὼς A
Αὐλαὼς, θανούσης κῶλα ποικίλης νεβροῦ,
[Συνέθαψε]

Faciunt ista præsertim ut suspicer insigne me hujus dramatis detexisse fragmentum in Eratosthenis Epistola de cubi duplicatione, quam scriptam ad Ptolemæum regem servavit nobis Eutocius Ascalonita Comment. in Archimedis Lib. II. de Sphæra et Cylindro, p. 20. hinc repetitam, cum aliis reliquiis operum Eratosthenis, Arati sui Phænomenis subjecit venerandus Joann. Fellus: sic autem Epistolam inchoat Eratosthenes: Τῶν ἀρχαίων τινὰ Τραγῳδοποιῶν φασὶν εἰσαγαγεῖν τὸν Μίνω τῷ Γλαύκῳ κατασκευάζοντα τάφον· πυθόμενον δὲ, ὅτι πανταχοῦ ἑκατόμπεδος εἴη, εἰπεῖν, μικρὸν γ' ἔλεξας B
βασιλεικοῦ σηκὸν τάφου, διπλάσιον ἔστω. τοῦ δὲ τοῦ κύβου μὴ σφαλῇς. quæ sequuntur verba sunt Eratosthenis, quibus, ut et illis, versuum speciem indidit Jac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. III. c. I. Duo tragici versus sic videntur scribendi,

Μικρόν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου·
Διπλάσιος ἔστω· τοῦ κύβου δὲ μὴ σφαλῇς.

Ex Euripidis Rhadamantho versum pæne integrum præbet Grammat. Sangerman. Ruhnkenii: Ἐξαιρεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπαιρεῖν (leg. ἀφαιρεῖν J. P.) Εὐριπίδης δὲ Ῥαδαμάνθυϊ. Οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς ἐξαιρήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀφαιρήσεται. Probabiliter, αὐτὸν inserto, versum explevit Jo. Piersonus: C

Οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς αὐτὸν ἐξαιρήσεται.

Sic verbum etiam illud cum duplici accusativo construit Euripides Med. v. 789. Alc. v. 69. 864. Iph. Aul. v. 972. Heraclid. 977. Ad exemplum Homeri frequentius ἀφελέσθαι hunc in modum adhibent veteres: vid. Herodot. p. 620. 38. et nota, ut et Wesselingii in p. 470. 89. Præter Sophoclem Phil. v. 376. 930. Eurip. Hec. 285. Alc. 44. Androm. 325. et ejusdem dramatis v. 771. si pro Τιμὰ scribatur,

Τιμὰν καὶ κλέος
Οὔτοι λείψανα τῶν ἀγαθῶν
Ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνος.

A Idem ille Sangerm. Grammaticus MS. ex Euripidis Syleo servavit ista: 20·

Βαυζῶμεν εἰσελθόντες· ἀπόμορξαι σέθεν
Τὰ δάκρυα.

Domum ingressi cubitum eamus: absterge tuas lacrymas: sic enim pro Βαζῶμεν scripserim, et Βαυζᾷν pro lectione Codicis, Βαζᾷν ἀντὶ τοῦ καθεύδειν. Εὐριπίδης Συλεῖ, Βαζῶμεν, &c. — Κάνθαρος Μηδείᾳ, Βαζήσομεν. Præter Hesychium, præbet Βαυζᾷν ex Aristophane Grammatico inter alias καινοφώνους λέξεις Eustathius in Hom. Od. Ξ'. p. 546. 3.

Ex eodem dramate, nisi fallor, Satyrico, dictum quoddam jocosum exhibet Eustath. in Il. A'. p. 80. 52. a se repertum in Arte Grammatica Georgii Chœrobosci: Φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τῆς λέ-
B ξεως (εἶα) κειμένην, φησὶ, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Συλεῖ ταύτην,

εἶα δὴ, φίλον ξύλον
Ἔκτεινέ μοι σεαυτὸ, καὶ γίνου θρασύ.

Per ξύλον hoc in loco forte quis Herculis notius gestamen, *clavam,* τὸ ῥόπαλον intelligat: quam clavam qui primus finxit gestantem Stesichorus dixisse videtur,

Ξύλον τ' ἔχοντα καὶ λεοντῆν καὶ βέλη·

vocem ultimam vulgatæ τόξα substituendam suspicabatur Doctiss. Jo. Luzacius apud Athen. XII. p. 512. F. Eustath. Il. X'. p. 1384. 12. Adjecta vero, φίλον ξύλον, Ἔκτεινέ μοι σεαυτό· quin imo τὸ,
C γίνου θρασὺ, aliud ῥόπαλον, sive *telum* demonstrant, τὸ δεῖνα, δόρυ quoque dictum, ut Aristophani, sic Diogeni; quo Hercules ἐν μιᾷ νυκτὶ τὰς Θεστίου πεντήκοντα θυγατέρας, ut loquitur modeste Gregorius Nazianzenus, T. I. p. 81. D. memor Theocritei fortasse (nam sancti Patres isti qui vocantur, et cœlestes animæ, ἀνθρώπινα δεδράκασι, et humane loqui debuerunt,) ex Eid. I. 105.

Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος.

Ipsa Venus Aristophanis Lysistratæ dicitur v. 553. ἐντέξαι τετανὸν περπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμούς. hoc itaque Herculis *telum,* quo semper armatus, antequam in cœlum abiret, strenue pugnavit 205
Ὀρθαγόρας, potuit ut ξύλον sic et ῥόπαλον, vocari. Multa dici pos-

N 3

sent, quæ nec severissimi Catones suum usum habere negarent, A
siquidem forte meminissent عصب, עץ, ξύλον, in Orientalibus sic linguis adhiberi, et magni interpretis Jobi XXIV. 20. — p. 689. b. Velint autem, nolint, Curii, *aliter hæc sacra non constant.*

Ex Euripidis Stheneboœa supersunt aliquot fragmenta pervenusta, de quibus singulis nonnulla dici possent. Unicum, sed omnium, me quidem judice, elegantissimum nunc tantum pertractabo; ubi primum ista proposuero ex Athen. X. p. 427. E. de Stheneboœa, quem mortuum putabat, Bellerophontem tamen amante:

> Πεσὸν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χερὸς,
> Ἀλλ' εὐθὺς αὐδᾷ, τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.

Docte Casaubonus explicuit Animadvers. p. 722. Huc spectat B
Aristoph. in Thesm. v. 410.

> Ἀνὴρ ἐρωτᾷ· τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα;
> Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.

Illic vellem Scholia nobis legerentur, aut apud * Suidam: Cratini versus,

> Ἵησι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέει,

partem facit loci, quem cum Hesychii nota Jo. Piersonus emendavit in Mœr. p. 253, 254.

In his, quæ dedit ex Excerptis Grotii, p. 401. C

> Μουσικὴν δ' ἄρα
> Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ἦν τὸ πρὶν,
> Συνετόν τε ποιεῖ, κἂν ῥάθυμος ἦν τὸ πρίν.

Si nolebat Barnesius vera monentem tantæ vir auctoritatis tum juvenem sequi Bentleium, turpe saltem vitium, κἂν — ἦν, scribendo ᾖ, cum sui ordinis populari haud paulo doctiore, Th. Gata-

* Ex Suida multa poterunt colligi, in Scholiis ad istam olim Comœdiam lecta; quæ Scholia forsan ex antiquo nobis Codice aliquando prodibunt in lucem: in hoc enim unico propemodum genere Grammatico monumentorum veterum multa latent in Bibliothecis, cum Editores primi librorum meliora haberent peragenda, jure neglecta; quæ nunc tamen nollem ab elegantiarum veterum cupidis quibusdam fastidiose rejicerentur, poëtas pensiculatius tractantibus instrumenta pernecessaria.

A kero A. M. P. p. 527. corrigere potuerat, et abjicere horum versuum tertium, quo priorum venustas deformatur: sed talis suspi- 206
cio nunquam Barnesiis venit in mentem. Comparat Gatakerus senarium, quem Apostolii (XX. 92.) fide credidit Euripidis esse; niti poterat auctoritate Stobæi, p. 200. 42. qui dat ex Euripidis Telepho, Οὐ γάρ τ' Ὀδυσσεὺς, sive, Οὐ γὰρ Ὀδ. ut est in MS. Cod. Leid. scribi malim:

Οὐκ ἄρ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἱμύλος μόνος,
Χρεία διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν

Quod apud Suidam legitur in v. Χρεία·

Χρεία διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ, σοφόν·

B suspicatur Cl. Toupius Emend. III. p. 321. ex Menandri * dramate ductum, cui nomen fuerit Καρχηδόνιος· Illinc non vidit Gatakerus, in altero Euripidis loco, non Μουσικὴν, sed scribendum Μουσικὸν, quod ubi primus monuit perspicacissimus ille R. Bentlei. in Epist. ad Mill. p. 21. præter alia, "Legent, inquit, qui sapient, μουσικὸν, non μουσικήν. Μουσικὸν διδάσκει, i. e. ποιητὴν ἀποδείκνυσι, *poëtam reddit:* Quasi hoc senario Latine dixeris:

"Amor poëtam vel facit vel invenit."

Observatio Bentleii minime vulgaris manet eadem, sive legatur μουσικὸν, seu, quod Euripidem arbitror dedisse:

C ποιητὴν δ' ἄρα
Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.

Quod Grotius aliique dedere, μουσικὴν δ' ἄρα — semel apud Plutarchum Sympos. I. v. p. 622. c. alterum legitur apud eumdem bis. In Erotico Plutarchi reperiuntur ista, p. 762. B. ἐπεὶ, καίπερ ὢν ἐρωτικὸς, ὁ Εὐριπίδης τὸ σμικρότατον ἀπεθαύμασεν, ἐπεὶ (f. leg. εἰπὼν)

ποιητὴν ἄρα
Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.

* Menandri certe latet apud Suidam comœdia et alibi, et in v. Ἀντάλλαγον, — Μένανδρος Κανηφόρῳ· Ἐδεῖτο χρῆσαι τὴν σεαυτῆς θυγατέρα ἀντάλλαγον χήραν. Ἐκοῦσα ἡ ἀδελφὴ, &c. quæ nimis sunt vitiosa. Sed in istis corrigi facile poterit:

Ἐδεῖτο χρῆσαι τὴν σεαυτῆς θυγατέρα
Ἀντάλλαγον.

ἐν Χήρᾳ, Ἑκοῦσ' ἀδελφὴ, &c. conf. Suidas in Ἀποκρίθητι· Ἀπόστα· Αἴρων· Ζάκορος. &c.

συνετόν τε γὰρ ποιεῖ, κἂν ῥάθυμος ᾖ τὸ πρὶν, καὶ ἀνδρεῖον, ᾗ λέλεκται, τὸν ἄτολ- A μον. Ex verbis Plutarchi Grotius nobis hic quoque versum effformavit,

207 Συνετόν τε ποιεῖ, κἂν ῥάθυμος ᾖ τὸ πρίν.

quem de hoc loco, tanquam indignum Euripide, criticis furcillis deturbabimus. Eadem Euripidis latent in Plutarchi mendosis de Pyth. Orac. p. 405. F. ὁ δ' Εὐριπίδης ἐπιὼν διδάσκειν ποιητὴν, ὡς ἔρως κἂν ἄμουσος ᾖ τοπρὶν ἐννοῆσαι. ὅτι, &c. in variis lectionibus posita, διδάσκει μουσικὴν ἔρως, virorum doctorum παραδιορθώσεις, vulgatis quædam sunt ex Ed. Bas. meliora. Scripserat hic Plutarchus, ut puto, ὁ δ' Εὐριπίδης, εἰπὼν, ποιητὴν ὡς ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν, B ἐνενόησε, ὅτι ποιητικὴν καὶ μουσικὴν ἔρως δύναμιν οὐκ ἐντίθησιν, ἐνυπάρχουσαν δὲ κινεῖ. Primus, opinor, Euripidis non nominati dictum ut testimonium adhibuit in Symposio Plato, p. 196. D. E. πρῶτον μὲν ποιητὴς ὁ θεὸς σοφὸς οὕτως, ὥστε καὶ ἄλλον ποιῆσαι· πᾶς γοῦν ποιητὴς γίγνεται.

κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν,

οὗ ἂν Ἔρως ἅψηται, ᾧ δὴ πρέπει ἡμᾶς μαρτυρίῳ χρῆσθαι ὅτι ποιητὴς ὁ Ἔρως ἀγαθὸς, &c. Nemo nunc, opinor, dubitabit, quin, æque ac Plutarchus, Plato, legerit ποιητὴν in hoc Euripidis dicto; cujus ubi partem adhibet Aristophanes Vesp. v. 1069.

[Ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω,] κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν, C

in Scholiis, ὁ στίχος esse dicitur ἐκ Σθενεβοίας Εὐριπίδου. docenti nos Grammatico, unde locus insignis sit translatus, peccatum condonat Bentleius in Epist. p. 20. Dictum Euripidis bis expressit Aristides; cujus T. I. p. 55. Bacchus

Ποιεῖ χορευτὴν, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.

Incolis Romæ, p. 345. Græculus adulatur tanquam τοιούτοις ἀνδράσιν, ὑφ' ὧν τις,

κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν,

κατ' Εὐριπίδην, ἐμμελής τε καὶ δεξιὸς εὐθὺς γίγνεται, καὶ δύναται λέγειν καὶ περὶ τῶν μειζόνων ἢ κατ' αὐτόν. neque hic Canterum latuit; latuit omnes in

A Longino dictum illud ante, quam in perverse scriptis, *κἂν ἄλλως ἴσιν*, detexisset Boivinius Longini manum *κἂν ἄμουσος ᾖ*. Sect. xxxix. Ed. Toll. p. 208. *αὐλὸς — βάσιν ἐνδούς τινα*, (*ῥυθμοῦ* vocem 208
hic omissam maluissem; nisi Ruhnkenio videretur in *εὔρυθμον* mutanda,) *πρὸς ταύτην ἀναγκάζει βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ συνεξομοιοῦσθαι τῷ μέλει τὸν ἀκροατὴν, κἂν ἄμουσος ᾖ παντάπασι.* Correctionem loci, jam ante depravati quam Codices scriberentur superstites, eximiam Toupium, cujus ingeniosissimi critici Longinum legere vehementer desideramus, arbitror in contextum recepturum, veritatis paene vi coactum; experturum in illa quoque quod scribit Longinus VII. 4.

B

CAPUT XX.

IN QUATUOR TRAGŒDIARUM FRAGMENTA.

Sisyphi nomine tragœdiam Critias, drama Satyr. scripsit Eurip. Ex talibus rara cur legantur prolata. Prologi forte fragm. Telephus Euripidis comico vexata, etiam injuste. Sublimia quædam dicta, quorum vis in propriis magnorum virorum sita nominibus. Hypsipyles eruitur venustum fragm. de infante Ophelte in gramine ludente. Quibus versibus matrem, infante necato, soletur Amphiaraus tragicus. Redintegratur fragm. vitiosissimum apud Galenum. *Αἰετοὺς*, pinnaculis templorum fastigatis, insculptas imagines fuisse. Statuarii quidam veteres. De Smilide Ægineta, cujus nomen redditur Pausaniæ, paulo plura notantur. Ex Euripidis Phryxo reliquiæ. *Ἄνδρες αἱ πόλεις, οὐ
C τύχη*, sententia variis adhibita. *Σιροὶ foveæ cavatæ*, sive Thracum granaria.

Ex Critiæ Sisypho duo nobis et quadraginta versus Sextus Empiricus servavit; quorum duo primi tanquam Euripidis prostant apud illum, qui sub nomine Plutarchi de Placitis scripsit Philosophorum; hujus auctoritate totum fragmentum retulit ad Euri- 209
pidis Sisyphum Grotius. Longam hic ea de re disputationem ingredi commodum nunc non est: mihi versus isti non videntur Euripidis, quem tamen edidisse drama novi Satyricum sub nomine Sisyphi, quod partem fecit Tetralogiæ in scenam commissæ, Ol. XCI. 1. testis est Ælianus V. H. II. c. viii. isthoc anno superatum a Xenocle, quum docuisset Alexandrum, Palamedem, Troadas, et Sisyphum Satyricum.

Istiusmodi fabulæ jocosæ, quibus probabiliter plebs Attica A multo magis delectabatur, quam heroicorum dramatum severitate, nihil admodum continebant ad virtutis commendationem aut mores formandos. Nihil itaque, quod meminerim, Stobæus ex Euripidis excerpsit Cyclope, nihil ex Autolyco, nihil ex Sisypho: nihil etiam ex Syleo, quod ego quoque Satyricum fuisse drama suspicor. Ex Sophoclis Satyricis fabulis, Andromeda, Amyco, Amphiarao, Hercule, * Inacho, Nausicaa, ne unicus quidem versus in edito Stobæi reperietur Florilegio.

Ex Euripidis Sisypho nominatim nihil enotatum nostris in libris inveni nisi vocem Hesychio; ob formam autem loquendi duo versus in Suidæ Lexico: Hesychio ad Ἑλίσσων, πλέκων, ψευδόμενος, οὐκ ἐπὶ εὐθείας λέγων· laudatur Εὐριπίδης Σισύφῳ. in ejus etiam Oreste, v. 882. Talthybius dicitur καλῶς κακοὺς λόγους ἑλίσσων· sic B enim scribendum puto pro καλοῖς. Duo versus ex Sisypho præbet Suidas, emendate scriptos, Etymologo adjutore, in notis in Eurip. Phœn. p. 287. Paululum diversa quæ placuit Heathio, mihi quoque nunc lectio placet,

Χαίρω σέ γ', ὦ βέλτιστον Ἀλκμήνης τέκος,
Ἐλθόντα, τὸν δὲ μιαρὸν ἐξολωλότα.

quæ retractata Toupio suspicor placitura præ suis Emend. in Suid. III. p. 310.

Solus nobis Dicæarchus, in Βίῳ Ἑλλάδος, p. 22. hos quatuor versus custodivit Euripidis: C

Ἕλλην γὰρ, ὡς λέγουσι, γίνεται Διός·
Τοῦ δ' Αἴολος παῖς· Αἰόλου δὲ Σίσυφος,
Ἀθάμας τε, Κρηθεύς τ', ὅς τ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς
Θεοῦ μανεὶς ἔῤῥιψε, Σαλμωνεύς, φλόγα.

Non tantum non leguntur hi versus in superstite dramate Euripidis, sed nec perditorum ulli congruere mihi videntur præter-

* Duo tamen ex Sophoclis Inacho versus præbet Stobæanus Codex MS. Leid. de quo supra dicebam: ubi enim p. 307. 31. Grot. p. 178. Sophoclis tantum nomen legitur, in isto Cod. adscriptum, Σοφοκλέους ἐν Ἰνάχῳ,

Ἐστήνισ'· ἴσθι δ', ὥσπερ ἡ παροιμία,
Ἐκ κάρτα βαιῶν γνῶτος ἂν γένοιτ' ἀνήρ.

quæ dramati congruunt Satyrico, ut et quæ supersunt reliqua: vid. T. H. ad Schol. in Aristoph. II. p. 248.

quam Sisypho; qui ex fratris inimici Salmonei filia Tyro divinitus jussus duo filios procreavit: videntur itaque ex Euripidis Sisyphi prologo repetiti. Grotio prætermissos versus Heathius tamen ut ex incerto dramate sumtos proposuit, p. 189.

Ad Telephi reliquias idem Heathius ex Aristophane fragmenta quædam retulit, quæ Scholiastarum beneficio novimus ex isto dramate petita. Quæcunque præbet Aristophanes continua dari mallem, quam diversis in locis distracta legi. Dedit inter illa quoque versum Heath. ex Schol. in Ἀχ. 453.

Τί δ' ὦ τάλας σὺ τῷδε πείθεσθαι μέλλεις;

ubi vox ultima, quæ versum vitiat, in legitimam θέλεις facile poterat commutari; ad ultimum etiam istorum versuum ex Aristoph. Λυσ. 707.

Ἄνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλεύματος,

adjici qui sequitur 710.

Τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων;

ut Euripideus: sed Euripidis dicendi χαρακτὴρ illic etiam in vicinis quibusdam adparet: Scholia vulgatis meliora plura nobis, opinor, monstrarent. Cum ceteris etiam Heathius omisit ex Telepho versum, quem dat Plutarch. T. II. p. 46. F. οὐ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησί, τὸ Τηλέφου τραῦμα

Πριστοῖσι λόγχης θέλγεται ῥινήμασιν,

ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυέσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται. Usus his fuit Ti. H. in Luciani T. I. p. 82. Est illud distichon in Epigramm. Anthologiæ MS. non invenustum:

Τήλεφον ὁ τρώσας καὶ ἀκέσσατο· μὴ σύγε κούρη
Εἰς ἐμὲ δυσμενέων γίνεο πικροτέρη.

horum sunt in Latinis poëtis multa similia, quædam etiam in Anthologia Latina, quam clar. nostri P. Burmanni Sec. legimus beneficio.

Omnium Euripidis tragœdiarum maxime Telephum vexavit Aristophanes, cui tale fuit ingenium, ut minime mirarer, si non-

nulla vituperaverit, quæ castigatis etiam ingeniis placuei Scholiasta, καὶ ταῦτα, ait, ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου, in Ἀχ. v. 554.

211 Ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἐδρᾶτε· τὸν δὲ Τήλεφον
Οὐκ οἰόμεσθα;

nempe δράσειν· Telephi verba fuisse cum Ulysse loquentis li ex Scholiis in Aristid. Jebb. T. II. p. 16. Τὸν δὲ Τήλεφον οὐκ Τίς τῶν ποιητῶν εἰσάγει τὸν Τήλεφον ἐλέγχοντα τὸν Ὀδυσσέα ἐκ τῶν αὐτοῦ γων, οὓς πρὸς τὸν Τήλεφον εἶπε. mihi Telephi dictum videtur e gium, et quodammodo comparandum cum Iphicratis dicto su biam sumentis quæsitam meritis sanequam magnifico, quod n custodivit cum aliis quibusdam viri magni dictis Aristides, III. p. 657. proditionis accusatus ab Aristophonte, oratione adversarium conversa, σὺ δ' αὐτὸς, inquiebat, εἰ κύριος ᾖσθα τῶν πότερον προὔδωκας ἄν, ἢ οὔ; ἐπειδὴ ἀπέφησεν ὁ Ἀριστοφῶν, " εἶτα σὺ μὲν οὐ προὔδωκας, ὢν Ἀριστοφῶν· Ἰφικράτης δὲ προὔδωκεν;" *Siccine vero? tu, es Aristophon, tu quidem non prodidisses naves; et prodidisset Iphicrates?* Dantur hic illic similia quædam; nihil tamen legere recordor huic dicto nisi longo intervallo proximum, q mihi quidem videtur Demostheneæ δεινότητος· et fertur dic Demosthenis apud Lucian. T. III. p. 525. ἐπείσθην ἂν τούτοις Ἀρ ὤν· ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, &c. cujus simile Macedonis Alexai ad Parmenionem apud Diodorum Siculum, T. II. p. 206. Plutarch. T. I. p. 681. F. olim lectum apud Longinum IX Versus fuit in Euripidis Telepho,

Ἕλληνες ὄντες βαρβάροις δουλεύσομεν;

quem versum comparat Clemens Alex. Strom. VI. p. 746. cum his ex oratione Thrasymachi pro Larissæis: Ἀρχελάῳ δου σομεν Ἕλληνες ὄντες βαρβάρῳ· meas aures oratoris periodus num sior accideret, litera si producta sic pronunciaretur, Ἀρχελάῳ λεύσωμεν; *Archelao serviremus? qui sumus Hellenes, barba* Oratoris Attici commodum recordor, ubi ore loquitur Hero p. 579. 78. Συρηκοσίοισι, ἐόντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίης; (bus literis ablatis suam me vim arbitror dicto restituisse. A cis ingeniis jucundam sententiam Euripidis Iphig. in Aul 1400.

A Βαρβάρων δ' Ἕλληνας ἄρχειν εἰκὸς, ἀλλ' οὐ βαρβάρους.

Demosth. expressit Olynth. III. p. 25. §. 33. ὑπήκουε δὲ ὁ ταύτην τὴν χώραν ἔχων αὐτοῖς βασιλεὺς (Perdiccas Macedo,) ὥσπέρ ἐστι προσῆκον βάρβαρον Ἕλλησι.

Multo rarius, quam Telephum Euripidis, attigit Aristophanes eximium Hypsipyles drama, cum Antiopa commissum et Phoenissis. Hinc suspicor sumptum elegans fragmentum, quo canebat chorus Hypsipyles alumnum Ophelten, Lycurgi filiolum et Eurydices, dum nutrix infantis Hypsipyle sitientibus Danais aquae fontem monstrabat, suosque casus narrabat,

Lascivum, et prono vexantem gramina cursu, 212

B ut canit Statius Theb. v. 612. cujus sunt ista de puerilibus actis in cespite flores inter aggestos locati Opheltae pervenusta IV. v. 786.

At puer in gremio vernae telluris, et alto
Gramine, nunc faciles sternit procursibus herbas,
In vultum nitens; caram modo lactis egeno
Nutricem clangore ciens, iterumque renidens,
Et teneris meditans verba illuctantia labris,
Miratur nemorum strepitus, aut obvia carpit.

Archemorus, *obvia carpens*, his verbis tragici veteris non nominati bis pingitur Plutarcho, T. II. p. 93. c. et p. 661. F.

C [ὁ τῆς Ὑψιπύλης τρόφιμος]

Εἰς τὸν λειμῶνα καθίσας
Ἔδρεπεν ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ
Αἰρόμενος ἄγρευμ' ἀνθέων,
Ἁδομένᾳ ψυχᾷ,
Τὸ νήπιον ἄπληστον ἔχων.

Eadem utrobique leguntur, nisi quod in altero loco sit ἄχρηστον ἔχων· Grotius, una alterave voce frustra mutata, in Exc. p. 463. ut incerti posita tragici, sic Latina fecit:

In prato residens puer
Nunc hunc nunc alium cupit

Risum capere: gaudio
Mens perfunditur: innocens
Explere studium nequit.

Cui quidem ista conveniant, Hypsipyles drama, qui mihi innotuit, nemo scripsit præter Euripidem; huic idcirco restituamus dramatis fragmentum. Aliud habet insigne fragmentum tragœdiæ Plutarchus, quam aliunde novimus Hypsipylen Euripidæ fuisse: octo versibus ista præmittuntur apud Plutarch. in Consolat. ad Apollon. p. 110. F. *οὐ φαύλως γὰρ ἂν δόξειεν ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ Ἀμφιάραος παραμυθεῖσθαι τὴν Ἀρχεμόρου μητέρα, δυσχεραίνουσαν ὅτι νήπιος ὢν ὁ παῖς καὶ ἄγαν ἄωρος ἐτελεύτησε· φησὶ γὰρ οὕτως,*

Ἔφυ μὲν οὐδεὶς ὅστις οὐ πονεῖ, &c.

In Statii Carmine narratur Eurydice

Fœmineos cœtus plangentiaque agmina ducens,

lib. v. 652. et quibus illa modis immaturam filioli mortem sit lamentata VI. 138—184. Sed illam de septem ducibus nemo consolatur: tumultum sedat Amphiaraus v. 669. Lycurgum v. 46.

solatur Adrastus
Alloquiis genitorem ultro, nunc fata recensens
Resque hominum duras, et inexorabile pensum;
Nunc aliam prolem, mansuraque numine dextro
Pignora.

Archemori matrem in Euripidis Hypsipyle his verbis solabatur Amphiaraus, hic una alterave vocula emendatius scriptis, quam alibi reperientur:

Ἅ γ' οὖν παραινῶ, ταῦτά μοι δέξαι, γύναι.
Ἔφυ μὲν οὐδεὶς, ὅστις οὐ πονεῖ, βροτῶν,
Θάπτει τε τέκνα, χ' ἅτερ' αὖ κτᾶται νέα,
Αὐτός τε θνήσκει. κᾆτα δ' ἄχθονται βροτοὶ
Εἰς γῆν φέροντες γῆν. ἀναγκαίως δ' ἔχει
Βίον θερίζειν, ὥστε κάρπιμον στάχυν
Καὶ τὸν μὲν εἶναι, τὸν δὲ μή. τί ταῦτα δεῖ
Στένειν, ἅπερ δεῖ κατὰ φύσιν διεκπερᾶν;
Δεινὸν γὰρ οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς.

A Quales in Stobæo suo p. 449. dederat Grotius, novem versus repræsentavit Barnesius, orsus a vitiosa voce 'Εγῶν illic legerat ἔγ' οὖν, operarum peccatum: tres horum versuum Heathius exhibuit melius scriptos ex Plutarcho. Præter primum et ultimum, septem reliquos ex Euripidis dedit Hypsipyle Stobæus Gesn. p. 568. 10. Plutarchus octo T. II. p. 110. H. pæne sex, sed hos inter solus primum Clemens Alex. Strom. IV. p. 588. Horum quinque, de quorum ad consolandum usu a Chrysippo Carneades dissentiebat, Latinos fecit Cicero Tusc. III. c. 25. Locum notissimum, uno alterove versu adnotato, sibi revocavit in memoriam M. Antonin. VII. 40. XI. 6. Imperatoris philosophi verba tractans Leopardus Em. XVI. c. xxiii. ad Latina Ciceronis
B dudum ante Davisium Græcos adjecit Euripidis, accuratius tamen Davisio scriptos et Gatakero.

Ex Euripidis Hypsipyle voces enotantur Harpocrationi, Hesychio; in inedito quoque libello Grammatici Sangerm. 'Εκδημία, et Νεαρὸς, ἀντὶ τοῦ νέος· ex veteribus Grammaticis apud Eustath. in Il. Ν'. p. 940. 46. Σᾶ pro σῶα· ubi ad istam formam versus adfertur ex Hypsipyle, prætermissus et aliis et Grotio:

Εὔφημα, καὶ σᾶ, καὶ κατεσφραγισμένα.

Eustathii observatis utenti Piersono ad Mœr. p. 348. jure merito 214
suspectum erat in hoc senario vocabulum Εὔφημα, scripserat, ut
C puto, Euripides:

Εὔσημα, καὶ σᾶ, καὶ κατεσφραγισμένα.

Quæ velut ex Euripidis Hypsipyle valde vitiata prostant apud Galenum Operum T. v. p. 615. 20. ἰδοὺ πρὸς αἰθέρα ἐξαμιλλῆσαι κόραι γραπτοὺς οἷσι προσβλέπον τύπους· quæque primum nullo tentamine sananda videbantur, cum amici clarissimi monitu retractassem, quid sibi vellent adparuit. Hippocratis ἀέτωμα οἴκου postquam exposuisset Galenus, causam quoque, cur *domus fastigium* sic adpellassent οἱ παλαιοὶ, hæc subjunguntur: δὲ τὸν δὲ καὶ οἶδε (ἀετὸν δὲ καὶ οἶδε, nempe οἱ παλαιοὶ, recte corrigit Foesius in v. 'Αέτωμα,) καθάπερ καὶ ὁ Πίνδαρος, (hoc ulcus satius erit non attigisse) — καὶ Εὐριπίδης ἐν 'Υψιπύλῃ φησὶν, ἰδοὺ, &c. Sic primum verba vulgata ponam, ut constet hic senarios latere:

Ἰδοὺ πρὸς αἰθέρ' ἐξαμιλλῆσαι κόραι
Γραπτοὺς ..... οἶσι προσβλέπον τύπους.

Cur autem Euripidea protulit Galenus? ut ædificiorum fastigium, Hippocrati ἀέτωμα dictum, veteribus etiam dictum fuisse doceret ἀετόν. Sed ἀετοῦ, vel ἀετῶν, nulla fit in Euripideis istis mentio: οἶσι, literis quæ præcesserant extritis, remansit ex ἀετοῖσι, vel αἰετοῖσι. Probabiliter, ut equidem puto, nunc Euripidis versus integritati suæ restituo sic scriptos:

Ἰδοὺ, πρὸς αἰθέρ' ἐξαμιλλῶνται κόραι
Γραπτοὺς ἐν αἰετοῖσι προσβλέπειν τύπους.

En, cœlum versus spectantes puellæ pictas (sive *sculptas*) *in* (*templi*) *fastigiis imagines intueri certatim connituntur*. De primo versu nulla erit, opinor, dubitatio, cum singula sint Euripidea. *picturæ* tragico sunt γραφαί, et γραπτοὶ τύποι, *imagines pictæ*: γλυπτοὺς, *sculptas*, in templorum quis forte fastigiis maluerit. Aquilæ poëtis etiam Atticis sunt αἰετοί. Templorum præsertim *fastigia*, sive *pinnacula fastigata* (J. F. Gronov. in Livii I. c. xxxviii. f.) Ἀετοὺς fuisse, et cur ita fuerint dicta docuerunt P. Leopardus Emend. V. c. ii. A. Fœsius Œcon. Hipp. in v. et, in primis lectu dignissima animadversione, P. Scriverius in Martial. X. ep. xix. Sed, quod ne ex horum quidem liquet observatis, in templorum istis pinnaculis triangularibus τύπους fuisse γραπτοὺς, sive γλυπτοὺς, hoc variis nos exemplis thesaurus antiquitatum docebit Pausaniæ, Lib. VI. p. 500. m. viii. p. 693. m. f. ix. p. 732. f. præsertim, Lib. V. p. 399. et 400. ubi enarrat imagines insculptas in Olympici templi τοῖς ἀετοῖς· et cujus fuerint statuarii τὰ ἔμπροσθεν τῶν ἀετῶν· cujusque τὰ ὄπισθεν αὐτῶν. quæ visebantur in parte fastigii postica, opera fuisse dicuntur Alcamenis ætate Phidiæ clari, atque ad illius præstantiam proximi; quæ in antica parte, opera fuisse Pæonii Mendæi. Pæonius ille, ex urbe Thraciæ Mende natus, cum aliis omissus est in Francisci Junii, vitiis sæpe decepti, Catalogo veterum Artificum utilissimo: memoratur tamen, qui nullus fuit, Mendæus statuarius; ex Pausaniæ V. p. 446. 4. ἔργον ibi dicitur Μενδαίου Παιωνίου. qua ra-

A tione * eidem τέχνη Ἀργείου Γλαύκου, p. 447. ἔργα Αἰγινήτου Σίμωνος. Sed, præter ceteros Æginetas statuarios, antiquissimus ex isthac insula memoratur Smilis, Euclidæ filius. De hoc Smilide, qui dicitur æqualis fuisse Dædalo, sed multo minus nobilitatus, cum dixisset Pausanias, Lib. VII. p. 531. subdit p. 532. *nusquam illum videri peregrinatum*, ὅτι μὴ παρὰ Σαμίους καὶ ἐς τὴν Ἠλείαν. Samiæ Junonis illum signum effinxisse et aliunde noveramus; sed quo tandem argumento confecit Pausanias in Elide versatum Æginetam illum Smilida? In Eliacis quidem Pausaniæ nusquam illius nomen invenietur; ab erudito tamen scriptore semel illic positum sub duabus literis depravatis huc usque latuit. Lib. V. c. xvii. initio, signa templi Junonis enarrans, τὰς inquit,
B καθημένας ἐπὶ θρόνων Ὥρας ἐποίησεν Αἰγινήτης Ἔμιλος. hic Σμῖλις reponatur, verum nomen; et ex Indice in Pausaniam, et ex Junii Catalogo ejiciatur Emilus. Quod vero vidit, ante Wesselingium in Probab. p. 312. Franc. Junius in Euclides et in Smilis, in loco Clementis Alex. legendum Σμίλιδι Εὐκλείδου, miror non animadversum R. Bentleio in Callimachi Fragm. cv. Istius epigrammatis primum hic distichon ponam, prout voce mutata jam olim emendandum censui:

Οὔπω Σμίλιδος ἔργον εὔξοον, ἀλλ', ἐπὶ βαθμοῦ
Δηναίου, γλυφάνῳ ἄξοος ἦσθα σανίς.

Illud nobis epigramma qui servavit Plutarchus in Eusebii Præp. 216
Ev. III. p. 99. a turpi menda liberabitur, si pro vulgatis, Ἡ δὲ
C τῶν ξοάνων (id est ἐξεσμένων λιθίνων ἢ ἐλεφαντίνων,) ποίησις ἀρχαῖον ἔοικεν εἶναι scribatur, ἀρχαῖον οὐκ ἔοικεν εἶναι. quam lectionem sequentia postulant Plutarchi quæque præcedunt Eusebii verba. Sed, ne quid de Smilide relinquam intentatum, scribi non potuisse ab Athenagora, Legat. p. 61. ἡ ἐν Σάμῳ Ἥρα καὶ ἐν Ἄργει Σμίλιδος χεῖρες· sed scribi debuisse suspicor, Σμίλιδος χειρὸς, vel χειρῶν, nempe ἔργα εἰσί. Scriptor Libri Sapientiæ Salomon. XIII. 10. ἐκάλεσαν θεοὺς ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων — ἢ λίθον ἄχρηστον χειρὸς ἔργον ἀρχαίας. — Sed redeundum est ad Euripidis ex tragœdiis perditis reliquias.

* Talis scribendi ratio, Grammaticis usitatissima, turpem, præter ceteros, errorem peperit apud Suidam in Ἀνανεοῦσθαι· — pro, καὶ Πλούταρχος Κρατῖνος· scribendum, καὶ Πλούτοις Κρατῖνος· Comœdiarum sic nomina nominibus comicorum sæpe præmittuntur apud Suidam: Δραπέτισι Κρατῖνος, in v. Ἀνακάσασθε. Δουλοδιδασκάλῳ Φερεκράτης, in v. Ἀναψηφίσασθαι. Λημνίαις Ἀριστοφάνης, in Ἀπεχρήσατο, &c.

Phryxi dramatis emendati si fuit initium, quod dicitur i Scholiis ad Aristoph. Ran. v. 1256. ex prioris esse videntu editionis prologo, quæ dat Scholiastes in Eurip. Phœniss. v. (— In Ed. Barnesii versuum e Phryxo tertius ex Etymol. p. 41(44. — versus 4. cum duobus seqq. ex Justino M. p. 41. D. sun Euripidei; sequentes, ex eodem descripti, partim tantum. Hui ῥήσει subjectus, v. 17.

Λάτρις πενέστης ἀμὸς ἀρχαίων δόμων,

ex Phryxo citatur Athenæo VI. p. 264. c. hinc Eustathio i Hom. Il. Π'. p. 1120. 22. Thessalis, ut notum est, quos bell captos sibi servire cogebant, proprie πενέσται dicebantur: πενεστῶ τῶν ἐκ Θετταλίας mentionem faciunt Aristoph. Vesp. v. 1264. X(nophon. 'Ελλ. II. p. 273. 42. VI. p. 340. 4. Theopompus Ath(næi VI. p. 259. F. p. 265. B. &c. — Isti versui subjecti:

Ἀνὴρ δ' ὃς εἶναι φῄς· ἀνέρος οὐκ ἄξιον
Δειλὸν κεκλῆσθαι, καὶ νοσεῖν αἰσχρὰν νόσον.

sic scripti Stobæo Gesn. p. 95. 5. Grot. p. 50. forsan aliis vid(buntur sincere scripti, mihi quoque viderentur ista sana Ἀνὴρ δ' εἶναι φῄς, — si legerentur alibi: ut ἀνὴρ εἶναι φῄς, multa Græcis a eamdem rationem dicuntur: proximum accedit hoc Ganymed ad Jovem Luciani, T. I. p. 209. Σύ, ὦ βέλτιστε φῂς εἶναι, ὃς πρώη κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν; sed cum sequentibus ista sta posse nego; scribendumque arbitror, una fere tantum lite mutata:

Ἀνέρα δέ σ' εἶναι φῄς; ἀνέρος οὐκ ἄξιον, &c.

hæc adhibens vir doctiss. ἀνέρος pro ἀνδρὸς ponendum putab Iphig. Aul. v. 1224. ubi nunc forte placebit conjectura nostrat Piersoni. — Versum qui sequitur, ex Stobæo Grotii sumptu p. 162. in Stob. Gesn. p. 239. 27.

Αἱ γὰρ πόλεις εἴσ' ἄνδρες, οὐκ ἐρημία.

217 dubites utrum hunc quoque versum respexerit Aristides, T. I p. 332. dum laudat τὸ πάλαι (imo τὸ παλαιὸν) τοῦτο, ὡς ἄρα οὐ τείχ &c. — αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ' ἄνδρες αὐτοῖς εἰδότες θαῤῥεῖν; scribendum ἀλ

A ἄνδρες αὐτοὶ εἰδότες ϑ. Thucyd. p. 498. 31. αὐτοί τε πόλις ἐστε. ad Rhodios Aristides urbe eversa terræ motu T. II. p. 371. οὐκ οἰκίαι, — ἡ πόλις — ἀλλ' ἄνδρες χρῆσθαι τοῖς ἀεὶ παροῦσι δυνάμενοι. Recte Canterus attulit versum Alcæi,

Ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήϊοι·

repetitum ex Scholiis in Æsch. Pers. v. 349. Si meminisset Scholiorum in Sophoclis Œd. Tyr. v. 56. ubi præter fragmentum Alcæi hæc leguntur ut verba Demosthenis, Ἄνδρες γὰρ πόλεις, καὶ οὐ τείχη, hujus forsan etiam dictum Sophistam in animo habuisse censuisset: Decent ista verba Demosthenem, in cujus
B tamen orationibus illa non arbitror inveniri quæ supersunt: reperiuntur apud illum, quem sibi Demosthenes ut exemplar imitandum præfixerat, Thucydidem, qui dat ista Niciæ VII. c. 77. f. ἄνδρες γὰρ πόλις, καὶ οὐ τείχη, οὐδὲ νῆες ἀνδρῶν κεναί. ubi nonnulla notat Jos. Wasse. dicti primum auctorem laudat Aristides T. III. p. 339. ubi vere dicitur re ipsa Themistocles demonstrasse ἀληθῆ τὸν λόγον ὄντα, ὃν πάλαι μὲν Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς εἶπεν, ὕστερον δὲ οἱ πολλοὶ (scribendum ὕ. δὲ πολλοί, nam οἱ πολλοί sunt *vulgus*) παραλαβόντες ἐχρήσαντο, ὡς ἄρα οὐ λίθοι — αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ', ὅπου ποτ' ἂν ὦσιν ἄνδρες, αὐτοὺς σώζειν εἰδότες, ἐνταῦθα καὶ τείχη καὶ πόλεις.

Quod reliquis subjungitur Phryxi dramatis fragmentum,

C ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἠξίου·

petitum est ex Etymologico M. p. 714. 20. Draco Stratonicensis in libello de metris, quem sibi descripsit ineditum Ruhnkenius noster: Σιροί, οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνοντες (leg. ὀξύνοντες) τὸ ὄνομα τὸ ι βραχύνουσιν· ἡ δὲ συνήθεια ἐκτείνει εὑρίσκεται δὲ καὶ (nempe βραχὺ) παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Φρίξῳ, — ἀνοῖξαι δὲ (sic MS. Cod.) σιροὺς οὐκ ἠξίου. Ex Etymologico MS. Leidensi versum saltem implere poterimus: ista dat liber editus in Σιροί — Ἀμμώνιος ἱστορεῖ ὡς οἱ Ἀττικοί, ὀξύνοντες τὸ ὄνομα, τὸ ι βραχύνουσι. quæ sequuntur sic in libro scripto juvenis meliora legi: καὶ ἡ μὲν τριβὴ τῆς ἀναγνώσεως ἐκτείνει αὐτό· εὑρίσκεται δὲ καὶ βραχὺ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Φρίξῳ, Καὶ μῶν ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἠξίου. In ista versus sede Καὶ μῶν non convenit: corrigo:

Καὶ νῷν ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἠξίου.

Et nobis quidem aperire granaria recusabat: Καὶ νῦν sic incho in Eurip. Oreste versum 1122. Vocem σιροὺς, quam ab Atti corripi recte tradit Ammonius, sic adhibuit in Epigramma
218 Eratosthenes perinsigni, quo suam figuram, qua cubi duplic tionem demonstravit, regi dedicavit Ptolemæo apud Eutociu in Archimed. p. 22. initium tantum adscribam:

Εἰ κύβον ἐξ ὀλίγου διπλάσιον, ὦ 'γαθὲ, τεύχειν
Φράζεαι, τὴν στερεὴν πᾶσαν ἐς ἄλλο φύσιν
Εὖ μεταμορφῶσαι. τὸ δέ τοι πάρα, κἂν σύ γε μάνδρην,
Ἢ σιρὸν, ἢ κοίλου φρέατος εὐρὺ κύτος.

nempe τεύχειν φράζῃ vel νοήσῃς· vocem σειρὸν, in σωρὸν male mu tam, emendate scriptam jam exhibuit Jo. Fellus, ubi hanc e dit Eratosthenis Epistolam. Corripit et vocem adhibitam s significatu nativo Anaxandrides in Protesilao, jocose traduc epulum Iphicratis nuptiale in Thracia apud Cotyn, Athen. I p. 131. c. narrat comicus, illum in dotem accepisse præ cetera,

Κέγχρων τε χύτραν, βολβῶν τε σιρὸν
Δωδεκάπηχυν,
Καὶ πουλυπόδων ἑκατόμβην.

sic arbitror ista scribenda, et ne βολβοὺς quidem aut πολύποδας n morari absque aceto, tanquam βρώματα quæ Menander voca ὑποβινητιῶντα; quibus miles Atticus indigeret, ad viragin Threïssam exsaturandam. In his primum Casaubonus scrib dum conjecerat βολβῶν σειράν· legat quis ejus Animadvers. I c. iii. et fatebitur hunc etiam utilem nobis errorem viri mag quem illinc postea recte *foveæ* retraxerunt *in usum granarii vatæ*, dictæ Græcis σιροὶ, *siri* Latinis, quarum præsertim Thracia fuit usus: τῶν μελινῶν καὶ τῶν ὀλυρῶν τῶν ἐν τοῖς Θρᾳκίοις σ meminit Demosthenes in Oratione quæ olim dicebatur oct Philippicarum, p. 60. §. 56. Illinc corrigendum suspicor loc Xenophontis in Κ. 'Α. VII. p. 240. 13. De his Thracum g *nariis* sive *siris* egerunt H. Valesius in Harpocr. ad v. Μελίνη, 125. P. Wesseling. in Diodori Siculi T. II. p. 351. Victor et Schoettgenius in Varron. de R. R. I. c. lvii.

A

CAPUT XXI. 219

IN FRAGMENTA DRAMATUM INCERTORUM.

Timor expellit memoriam. Ipsi hoc evenit Demostheni. Λόγων ἀγών. τἀπὸ, τἀγίνητα. Loca Tragic. et Comic. quæ latent apud Plutarch. T. I. cujus emendantur et alia quædam. Menandrea Tolluntur in altum, &c. Locus ex Iphig. Aul. Mars optimum quemque metit, ἀμᾷν φιλεῖ. Hoc in Æschyli repositum trochaico. Πάτις in fine senariorum. Omissa multa Barnesio. Μεταβολὴ πάντων γλυκὺ, Euripidis sententia ab incerto comico refutata, cujus versus aliquot eruuntur ex Schol. MSS. in Eurip. Medicus cunctator secanti sæpe præferendus. Μέλλειν. Æschyleum, μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς. Θυμὸς, *excandescentia.* Vitæ miseris etiam inest dira cupido. Θνατοῖς οὐδὲν γλυκερώτερον αὐγᾶς in lapide scriptum; rarius etiam illud κάλλον τύνας οὔριον εὐφροσύνᾳ, explanatur. Ἐφῦναι et δεῦναι ἡδονῇ. De vento secundo locutiones. Locus ex Oreste. Pedem laxare. Στάλα et στήλη in lapidibus
B scripta. Exhibetur ex lapide egregii poëtæ Epigramma.

Attingam etiam incertarum Euripidis tragœdiarum fragmenta nonnulla, quæ multo plura supersunt quam a Grotio fuere Latinis numeris reddita, aut a Barnesio vel Heathio indicata. Sed omissa proferre, editoris erit officium, si quem aliquando nanciscatur suorum dramatum Euripides, qualem hac qua vivimus ætate desideraremus. In his quem sequamur ordinem quum nihil referat, sequemur editionis Barnesii ductum. P. 506. præbet ex Stobæo Grot. p. 53. Gesn. p. 97. hanc egregiam et verissimam Euripidis sententiam:

> Ὁ φόβος, ὅταν τι σώματος μέλλει πέρι,
> Λέγειν καταστὰς εἰς ἀγῶν' ἐναντίον,
> C Τό, τε στόμ' εἰς ἔκπληξιν ἀνθρώπων ἄγει,
> Τὸν νοῦν τ' ἀπείργει μὴ λέγειν, ἃ βούλεται.

Tribus illum verbis expressit admirabilis in talibus artifex Thucydides II. c. 87. v. 41. Φόβος μνήμην ἐκπλήσσει. Thucydideum qui 220
effinxerint imitando partim indicantur viro summo T. H. in Thom. Mag. p. 287, 288. Quibus autem memoriam timor excutit, dicuntur ἐκπίπτειν. Hoc Græculis sæpius evenisse sophistis, dum verba facerent coram Romanis Imperatoribus, haud sane mirandum est, siquidem illud evenerit *omnium suæ ætatis facundissimo Theophrasto, verba ad populum Atheniensem facturo;* quin obticuerit ipse coram Philippo Demosthenes: vid. Ælianus

V. H. VIII. c. 12. ibi Scheffer. Perizon. et Philostratus de V. A
Soph. p. 565. 614. Quam omnes experti novimus, monstrant et ista veritatem sententiæ, verbis Euripidis eleganter expressæ; cujus versum secundum una voce mutata legi malim:

Λόγων καταστὰς εἰς ἀγῶν' ἐναντίον.

Vulgatum Λέγειν tuiturus diu frustra requiret exemplum simillimum, quale hoc esse nego Stobæo servatum ibidem p. 97. 28. Hyperidis, τὴν ἀγωνίαν τοῦ λέγειν πέδην εἶναι· ego vero λόγων ἀγῶν' Euripidi frequens esse novi, positum in Androm. v. 233. Phœniss. v. 597. 944. et alibi: Herodot. p. 704. 54. Thucyd. p. 210. 61. Sophoclis in Elec. v. 1521.

λόγων γὰρ οὐ B
Νῦν ἐστιν ὁ 'γὼν, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.

Sic et in loco, quem tractamus, Euripidæ reliquis hi versus subjiciuntur:

221 Ὅμως δ' ἀγῶνα τόνδε δεῖ μ' ὑπ' ἐκδραμεῖν·
Ψυχὴν γὰρ ἆθλα τιθεμένην ἐμὴν ὁρῶ.

de vita namque mea certamen esse video: Grotius: Cui posita merces aut mea est mors aut salus: sed *vitam positam mercedem* Græce non dixeris, opinor, ψυχὴν ἆθλα τιθεμένην· sed τιθεῖσαν vel τιθειμένην. Hoc itaque restituamus Euripidi:

Ψυχὴν γὰρ ἆθλα τιθειμένην ἐμὴν ὁρῶ.

Poëtarum ῥήσεις excerpenti Stobæo sæpe vocula visa fuit mu- C
tanda, qua connectebantur cum illis quæ præcedebant: Versus inter Euripideos istos 76.

Ἐμοὶ γένοιτο πτωχὸς

cum sequentibus sic legitur apud Stob. p. 145. 27. Grot. p. 183. Hoc modo scriptos exhibet omisso nomine tragici Plutarchus T. II. p. 64. A.

Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχὸς, εἰ δὲ βούλεται
Πτωχοῦ κακίων, ὅστις ὢν εὔνους ἐμοὶ
Φόβον παρελθὼν τἀπὸ καρδίας ἐρεῖ.

A sic omnino scribenda syllaba *τἀπὸ*, ut possit produci, sæpissime nostris in libris male scripta: apud eumdem Plutarchum * latuit

* Sophoclea latent et Euripidea in isto secundo volumine operum Plutarchi longe plurima; sed et in primo hic illic Sophoclis, Euripidis, et comicorum nonnulla: Marcellum dixit et Cimonem T. I. p. 310. c. 480. E. *κατὰ τὸν Εὐριπίδειον Ἡρακλέα*,

Φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν·

priori loco superfluum *ὂν* ejiciendum est; posteriori *χρῆμα* mutandum in *σχῆμα*. Ex Euripidis esse Licymnio versum anapæsticum novimus ex Diog. Laërt. III. 63. Suida in *Ἰδία* (sic MS. Leid. ubi vulg. *Εἰδία*·) et in *φαῦλον*· Etymolog. p. 789. 33. qui illinc facile corrigi poterunt.
B — Prorsus latent apud Plutarch. T. I. Euripidis senarii, p. 320. D.

Σοφὸς γὰρ ὁ 'νὴρ, τῆς δὲ χειρὸς οὐ κρατῶν·

et p. 444. E. versus ex ejus Telepho, cujus supra non recordabar, p. 206. A.

Οὐκ ἄρ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἱμύλος μόνον, &c.

— Euripideis ex Andromache v. 598. quæ respicit Propertius III. El. XII. 3. subjicit in Numa Plutarchus ista Sophoclis vitiose scripta I. p. 77. A. *Καὶ τὰν νιοργὸν ἄσιτ' ἄστολος χιτὼν*, &c. Redeat in suum locum Sophoclea vox *νίορτος recens orta*; vox *ἄσιτ'* cum Aurato separetur in duas *ἃς ἔτ'*· et ex Hermione Sophoclis dramate hoc chori lucrabimur fragmentum:

Καὶ τὰν νίορτον, ἇς ἔτ' ἄστολος χιτὼν
Θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν
C *Πτύσσεται, Ἑρμιόναν.*

Duo Cratini senarii latent in Solone Plut. p. 92. B.

Πρὸς τοῦ Σόλωνος, καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν
Φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς ταῖς κύρβεσιν.

hinc restituendi Scholiis in Aristoph. Nub. v. 447. — Ex Eupolidis *Δήμοις* Periclem facit cum Myronide loquentem Plutarch. I. p. 165. E. senariis, sic facile scribendis:

ΠΕΡ. *Ὁ νόθος δέ μοι ζῇ;* ΜΥΡ. *Καὶ πάλαι γ' ἂν ἦν ἀνὴρ,*
Εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑπωρρώδει κακόν.

Latent Diphili versus in Nicia, p. 523. D. et forsan Aristophaneus, p. 524. C.

Γεροντανωγῶν, κἀναμισθαρνῶν διδούς·

comparandus ad Aristoph. Equit. v. 1096. — In Periclem Hermippi versus anapæstici sunt acerbissimi, p. 170. E. sic, ut puto, disponendi,

Βασιλεῦ Σατύρων,
Τί ποτ' οὐκ ἐθέλεις δόρυ βαστάζειν,
Ἀλλὰ λόγους μὲν περὶ [τοῦ] πολέμου
Δεινοὺς παρέχῃ,
Ψυχὴν δὲ Τέλητος ὑπέστης;

scripserat fortasse:

Ψυχὴν δ' Ἀτέλητος ὑπέστης.

sequentia, ad eamdem rationem facile concinnanda, paulo sunt obscuriora: Teleclidis anap. tetrametri catalectici prorsus latent in Pericle, p. 161. E. *Τηλεκλείδης παραδεδωκέναι φησὶν αὐτῷ τοὺς Ἀθηναίους*,

Πόλεών τε φόρους, αὐτάς τε πόλεις, τὰς μὲν δεῖν, τὰς δ' ἀναλύειν·
Λάϊνα τείχη, τὰ μὲν οἰκοδομεῖν, τὰ δ' αὐτὰ πάλιν καταβάλλειν.
Σπονδὰς, δύναμιν, κράτος, εἰρήνην, πλοῦτόν τ', εὐδαιμονίαν τε.

Hæc speciminis instar sufficient. — Quibus ista minus placent, quando Plutarchi Vol. primum est ad manum, his dabo de multis pauca melius scripta, quam vulgantur. In Romulo p. 28. c. laudatur *Ἀντίγονος*· ubi scribendum *Ἀντίας*· et *Valerius Antias* est intelligendus: vid. p. 25. E. 75. E. &c.—In Pericle p. 162. B. *ἅπαντα μὲν οὖν ταῦτα τῆς Ἀναξαγόρου σοφίας*· posuisse videtur, *ἀπᾴδοντα μὲν οὖν* —· verbum *ἀπᾴδειν*, eadem structura frequentatum, reddi poterit Æliano in V. H. XIII. c. I. 843. I. pro *ἀποδεῖν*. — In Marcello Plutarchi, p. 305. E. ubi memorantur *λογικῆς καὶ πραγματικῆς ἀποδείξεως οὐκ εὐποροῦντα προβλήματα*· nemo corrigere dubitabit *λογικῆς καὶ γραμμικῆς ἀποδ.* apud Suidam eadem vox in *γραμματικῇ* degeneraverat, monente Toupio, I. p. 61. — In Plutarchi Cleomene, p. 808. B. memorantur *δύο τῶν συντρόφων Κλεομένους, οὓς Σαμοθρᾷκας καλοῦσιν.* Samothraces isti nimis diu lectores fatigarunt: corrigendum est, *οὓς Μόθακας καλοῦσι.* vid. Meursii Misc. Lacon. II. VI. p. 130. cum scriba per errorem *μόθρακας* dedisset, sciolus egregie se facturum credidit, si Samothracas in hunc locum induceret.

222 idcirco Sophoclis versus T. II. p. 732. D. in istis, ἅπαντα τὰ γένη A τὸ πρῶτον ἦλθεν ἅπαξ. Quis dubitet Sophoclis esse senarium:

Ἅπαντα τἀγέννητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ;

adhibitum ἐπὶ τῶν ὅτι μὴ πρότερον ἦν ἀπιστουμένων εἰ γέγονε νῦν. Eadem illius fuit opinio, cujus exhibet Aristoteles Rhetor. II. p. 102. hunc quoque versum,

Ἄπιστ' ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνειν βροτοῖς.

A veteribus multa tamen ἄπιστα nobis narrantur, in quæ hujus ætatis homines dicerent, quæ Minutius Felix in Oct. c. XX. p. 185. *si essent facta, fierent; quia fieri non possunt, ideo nec facta sunt.*

Ver. 80, 81. Si quis hinc auferre velit tanquam incerti versus, vicinos ex Stobæo, p. 172. 24. 25. horum loco ponere poterit Euripideos sine controversia,

Τῷ γὰρ βιαίῳ κἀγρίῳ τὸ μαλθακὸν
Ἐς ταὐτό γ' ἐλθὸν τοῦ λίαν παρείλετο.

litera mutata sonum effeci suaviorem, quam in ταυτὸν ἐλθόν. Sen-
223 tentiæ vim auditoribus arbitror fuisse conspicuam, cum in Sophoclis perdito dramate ad Ajacis convitia responderet Nestor:

Οὐ μέμφομαί σε· δρῶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις.

quem auctore suo dignum senarium etiam Plutarcho debemus, C T. II. p. 504. B. 810. B.

In v. 85. pro ἄνθρωπον scribendum omnino

Κρινεῖ τίς αὐτὸν πώποτ' ἀνθρώπων μέγαν;
Ὃν ἐξαλείφει πρόφασις οὐ τυχοῦσ' ὅλον.

Hanc ῥῆσιν quæ præcedunt in Stob. Gesn. p. 187. 21. itidem tribuuntur Euripidi: Menandro dedit Grotius, p. 110. Codicis auctoritate Paris. motus; mihi quoque videntur Menandrea, sententiam complectentia, quam egregie tractavit Claudianus:

tolluntur in altum
Ut lapsu graviore ruant:

Ἐπαίρεται γὰρ μεῖζον, ἵνα μεῖζον πέσῃ·

quem Grotius adjecit reliquis, apud Antonium Melissam, p. 141. legitur ut Philistionis versus.

V. 99. 100. 101. — scriptos Grotio, p. 123. quales in Stob. 224
legerat Gesneri, p. 196. 32. perperam etiam apud Theophilum Antioch. II. p. 259. in duo trochaicos esse redigendos, quorum alter illinc esset restituendus * in Euripidis Iphig. in Aul. ante v. 395. viderunt S. Musgravius Exercit. in Eurip. I. c. ix. et B. Heathius in Eurip. p. 77. Utrique rem arbitror non ingratam me facturum si dixero, versus præcedentis, 394. lectionem sic emendatam fuisse Piersono nostrati, — ὅρμα. μωρίᾳ δ' εἴσῃ φρενῶν Τοὺς κακῶς — ignorabat ille versum hic interserendum, utpote qui
B necdum accurate tractasset Stobæana. Videant nunc viri doctissimi, quam bene cohæreant omnia, si sic scribantur ista:

Οὓς λαβὼν στράτευέ γ', ὅρμα· μωρίαν δ' εἴσῃ φρενῶν.
Οὐ γὰρ ἀσύνετον τὸ θεῖον, ἀλλ' ἔχει συνιέναι
Τοὺς κακῶς παγέντας ὅρκους καὶ κατηναγκασμένους.

In horum primo stare non poterat οἶμαι, paulo ante recte adhibitum, hinc autem alienum: literis vulgatis proximum ὅρμα cum στράτευε quam apte hæreat multis posset vel ex Herodoto solo exemplis monstrari, si quis illa requireret, cui sæpe reges dicuntur ὁρμῆσαι στρατεύεσθαι· hoc sic distractum στράτευέ γ', ὅρμα· animoso
C regi videtur inprimis congruum.

Sed, ut hic latebant, sæpe trochaici versus latent apud Athenæum, Plutarchum, aliosque, Sophoclei in Schol. ad Apollon. Rhod. IV. 223. ἐν τοῖς Σκύθαις ὁ Σοφοκλῆς ἑτερομήτορα τῆς Μηδείας (conf. Schol. in Apollon. III. 242.) τὸν Ἄψυρτον λέγει. οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς κοίτης ἔβλαστον. ἀλλ', &c. senarios hinc efficere tentabat clar. Heathius in Soph. Fragm. p. 104. Una voce κοίτης ejecta, quam Grammati-

* Ex Suida in Χιάζειν versus, qui probabiliter excidit, restitui poterit in Aristophanis Nubibus, quam suspicionem miror clar. Toupio non incidisse, dum tractabat Suidæ locum Emend. III. p. 315. Inserto versu, quem præbet Suidas, sic egregie cohærent Aristophanei anapæstici Nubib. v. 966.

Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολόχευσαιτ', ἢ κάμψειέν τινα καμπὴν,
[Αὐτὸς δείξας, ἥν τ' ἁρμονίαις Χιάζειν ἢ Σιφνιάζειν,]
Οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους·
Ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς, ὡς τὰς μούσας ἀφανίζων.

cus adjecerat, aut ex vicinia repetitam librarius, restitui facile poterunt Sophoclis trochaici:

> Οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς ἔβλαστον· ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηΐδος
> Τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκε, τὴν δ' Ἰδυῖα πρίν ποτε
> Ὠκεανοῦ κόρη γ' ἔτικτεν.

Sophocleis Æschyli succedat trochaicus ex Stobæi Florilegio. Ex Æschyli Caribus, p. 356. 28. quæ Gesneri præbet editio continuo ductu, sic Grotius collocavit, p. 199.

225 Ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ
> Ἀεὶ τὰ λῷστα πάντα τ' ἀνθρώπων στρατοῦ.

Stanleius eadem dedit, et hæc Latina: *verum Mars amat semper viros præcipuos exercitus.* Siccine vero amat illos Ἄρης, qui secundum Sophoclem Plutarchi T. II. p. 23. B. 757. B. cœcus,

> Συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά;

amabat, opinor, Ὡς λύκοι ἄρνα φιλοῦσ'· at cur, obsecro, dicitur *amare semper*

> τὰ λῷστα πάντα τ' ἀνθρώπων στρατοῦ·

(aut πάντα γ' ἀνθρώπων, ut emendandum putabat Pauwius:) *optima omnia hominum exercitus:* an ut ne ranarum aut murium intelligeremus exercitum; aut ne crederemus illum, insignem Συὸς προσώπῳ, suo genere contentum? Redeat vox ἀνθρώπων in suum compendium ἀνων. Alicubi μῶν in Euripidis versu mutatum fuit in νῷν. hic ἀνων mutetur in ἀμῶν, *metens:* de Marte homicida, qui *demetit* ense suo *præstantissimos quosque,* dici certe potuit: χαίρει γ' ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ' ἀμῶν στρατοῦ. Sed φιλεῖ requirit ἀμᾷν hoc itaque restituamus, et suum Æschylo versum trochaicum:

> Ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ γ' ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ' ἀμᾷν στρατοῦ.

Sed amat metere semper Mars optimos quosque ex exercitu: metere, sicut Claudius, Horatii Carm. IV. Od. xiv. 31.

> Primosque et extremos metendo
> Stravit humum.

Lib. II. Epist. ii. 178. *metit Orcus Grandia cum parvis:* plura dedit in eam rem N. Heins. in Ovid. Met. V. v. 104. Ajax Philostrati, p. 690. 1. τοὺς τὰ πλήθη ἀποκτείνοντας θεριστὰς ἡγεῖτο μέγα μηδὲν ἀμῶντας. Pausan. p. 612. f. ἔμελλεν ὁ δαίμων καὶ τὸ γένος τὸ Κασσάνδρου κακῶς ἐξαμήσειν. Sophoclis chorus de Antigone moritura Antig. v. 610. νιν φοινία θεῶν τῶν Νερτέρων ἀμᾷ κόπις· (ut vulgatam vocem κόνις recte corrigit Reiskius: *illam Deorum inferorum* 226 *sævus ensis demetit*, quam in ædibus Œdipi dixerat ultimam ῥίζαν. proprie Medea ῥιζῶν — τομὰς — Χαλκέοις ἦμα δρεπάνοις, in Sophoclis 'Ριζοτόμοις, teste Macrobio Saturn. V. c. xix. p. 511. Sed neque verbum, opinor, in controversiam cadet, nec ipsa sententia dubitabitur an Marti, sive bello, conveniat:

B Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθοὺς, ὦ παῖ, φιλεῖ
Ἄρης ἀναιρεῖν

solet interficere: Sophoclis est ex Phrygibus apud Stob. p. 96. 53. ubi vulgatur Ἄρης συναίρειν. apud eumdem, p. 356. 25. Sophoclis est e Scyriis versus:

Φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους.

In Philoct. 436.

πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν
Αἱρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί.

C Apud Stobæum quoque sunt ex Temenidis versus Euripidis, p. 351. 40. [vulgatis videtur præfigendum

Καὶ γὰρ] φιλεῖ τοι πόλεμος οὐ πάντ' εὐτυχεῖν,
'Εσθλῶν δὲ χαίρει πτώμασιν νεανιῶν.

Vacare, fateor, culpa potueram, quam deprecor. Nimis diu me versus Æschyli detinuit.

Quem in his excerpendis ad manum habuit Barnesius, post versum iii. præter ceteros, undecim in una pag. Stobæani Florileg. (240. 12, &c. 29—31.) Grot. p. 165. reliquit intactos. Postquam posuisset ex Stob. Grot. p. 171. (Gesn. 276. 38.)

ἄρχεσθαι χρεὼν
Κακοὺς ὑπ' ἐσθλῶν, καὶ κλύειν τῶν κρεσσόνων.

ubi scribi debuerat κρεισσόνων ex p. 185. Grotii posuit ista:

Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται
Δεινοῖς ἐρῶσιν, οὓς φυλακτέον πέρι.

ut ille dederat, pro ἧς φυλακτέον π. Gesneri, p. 343. 31. Neut Græcum arbitror, genuinum autem quod prostat in Herc Wess. p. 223.

Δεινῶς ἐρῶσιν, οὓς φυλακτέον, πάτερ.

in fine versuum πάτερ etiam in fragmentis invenietur tragœdia Æoli, v. 47. Alcmæonis, v. 22. Danaës, v. 124. ad οὓς φυλα
227 unius adscribam Andocidis c. Alcibiad. verba ex p. 32. 12. δεῖ σωφρόνων ἀνδρῶν φυλάττεσθαι πολιτῶν τοὺς ὑπεραυξομένους, ἐνθυμου (Markland. in Lys. p. 180. 9.) ὑπὸ τῶν τοιούτων τὰς τυραννίδας καὶ μένας.

Quæ in Ed. Gesn. p. 324. 41. Grot. p. 183. ut Euripidis, loco legebantur ex Plisthene subjecta, more suo retulit B. a tius dramatis reliquias: atque ita subjecta versibus ex Herac Gesn. p. 307. 1. Grot. p. 177. prætermisit, suspicatus, opino isto dramate reperiri: hic etiam fefellit illum opinio. Sur perdito dramate versus Euripidis:

Ἐγὼ γὰρ ὅστις, μὴ δίκαιος ὢν ἀνὴρ,
Βωμὸν προσίζει, τὸν νόμον χαίρειν ἐῶν,
Πρὸς τὴν δίκην ἄγοιμ' ἄν, οὐ τρέσας θεούς.
Κακὸν γὰρ ἄνδρα χρὴ κακῶς πάσχειν ἀεί.

Eadem ratio, cur hos omiserit amanuensis Barnesii, in p. Grot. Gesn. p. 498. 14. quorum primum commode restituit Piersonus Verisim. p. 138.

Τὸν σὸν δὲ παῖδα σωφρονοῦντ' ἐπίσταμαι,
Χρηστοῖς θ' ὁμιλοῦντ', εὐσεβεῖν τ' ἠσκηκότα,
Πῶς οὖν ἂν ἐκ τοιοῦδε σώματος κακὸς
Γένοιτ' ἄν; οὐδεὶς τοῦτό μ' ἂν πίθοι ποτέ;

rum versuum tertio σώματος mutandum videtur in σχήματος·

Πῶς οὖν ἂν ἐκ τοιοῦδε σχήματος κακὸς
Γένοιτ' ἄν;

sus sit, οὕτως ἐσχηματισμένος, *istis ornatus virtutibus quomodo n malus fieret?* vid. T. H. in Luciani Somnium p. 11. a. missos in editione Barnesii versus Euripidis, qui mihi pluunt ad manum ex quibusvis scriptoribus, hic non conqui-

ignis ista ῥῆσις ex Stobæo p. 355. 20. vitio vacabit si scriba-. 120.

'Ορᾷς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος,
"Ο, τ' ὄλβος, ἔξωθ' εἴ τις ἐστὶ πραγμάτων.

ωθεν τίς· — Vitiosum dedit versum 131. Grotium sequutus:

'Εγὼ γὰρ ἃ "χω λέκτρα, τάδε καλῶς ἔχειν.

uod ille scripserit ἃ ἔχω, minus vitiose, memorans in notis nem a se mutatam in Ed. Gesn. p. 429. 20.

'Εγὼ γὰρ ἕξω λέκτρα αὐτοῖς καλῶς ἔχειν,
Δίκαιόν ἐστιν, οἷσι συγγηράσομαι.

legitimam facile formabimus; in γὰρ ἕξω latet παρέξω. mon- 228
ipsa sententia patris, ut puto, cum filia loquentis, Euripidedisse:

A. 'Εγὼ παρέξω λέκτρα σοὶ καλῶς ἔχειν.
B. Δίκαιόν ἐστιν, οἷσι ξυγγηράσομαι.

n structura Noster ista posuit in Iphig. in Aul. v. 936.

οὐ γὰρ ἐμπλέκειν πλοκὰς
'Εγὼ παρέξω σῷ πόσει τοὐμὸν δέμας.

nissos ne memorem, ab illo facile detegendos, qui hoc sibi derit negotii datum; incuriæ Barnesianæ specimen inter p. 508. versus præbet 147. omnis sensus inanis. Duo tur in Stobæo Gesn. p. 454. 10. Grot. p. 335.

"Οστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν βίῳ σέβει,
"Οδ' ἐστὶ καὶ ζῶν καὶ θανὼν θεοῖς φίλος.

non enim ex Heraclidis esse sed incerto dramate monuit Grotius: sequentes illic duo sunt ex isto dramate; qui sequitur ex incerto; quo pro Καὶ nihil interest utrum χρὴ scribatur, an

Δεῖ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν νέμειν.

adjici poterit ex pagina sequente 455. 11. Grot. p. 339.

Δίκαια τοὺς τεκόντας ὠφελεῖν τέκνα.

In his, post versum 164. omissus, legitur apud Stobæum versus p. 507. 28.

Σκαιὸν τὸ πλουτεῖν, κἄλλο μηδὲν εἰδέναι.

Grotius in suo Florileg. p. 377. alterum huic præfixit ex Plutarch. T. II. p. 20. D. utrumque dedit et in Exc. ex Eurip. p. 421. Restituenda vox est a viro summo mutata:

A. Χρυσοῦ σε πλήθει, τούσδε δ' οὐ χαίρειν χρεών;
B. Σκαιὸν τὸ πλουτεῖν, κἄλλο μηδὲν εἰδέναι.

atque in alium longe sensum accipienda sententia: *Tene decet auri copia lætari, hos autem dedecet?* quin imo his nocerent divitia ἄλλο μηδὲν εἰδόσι. Eadem Stobæi p. v. 44. versum dat Euripidis qui huc debuerat referri,

Πολλῶν τὰ χρήματ' αἴτι' ἀνθρώποις κακῶν.

229 Pag. autem 531. 41. tres velut ex Iphig. quos vidit Grotius ex incerto dramate petitos, hos nempe:

Πολλαί γε πολλοῖς εἰσὶ συμφοραὶ βροτοῖς,
Μορφαῖς δὲ διαφέρουσιν· ἕνα δ' ἄνευ τύχης
Μόλις πότ' ἐξεύροι τὶς ἀνθρώπου βίον.

versu secundo Grotius ἐνδ' in ἕνα δ' egregie mutavit. sunt et ex incerta tragœdia versus Euripidis, quos dat Stobæus Gesn. p. 558. 18. Grot. p. 427.

Κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ
Αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν· ᾧ δ' ἀεὶ κακῶς
Ἔστ', οὐδὲν ἀλγεῖ συγγενῶς δύστηνος ὤν.

A Hac sententia correxisse forsan videbitur alteram suam Euripides, in Oreste saltem ægrotante, (Orest. v. 228.) si non in universum, veram

Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

Eustath. in Od. Α'. p. 38. 50. οὔτε ἡ ὑπερβολὴ ἀεὶ καχίζεται, οὔτε μεταβολὴ πάντων ἡδὺ ἐξ ἀνάγκης κατ' Εὐριπίδην. idem ad ista in Il. Ρ'. p. 1124. 43. δῆλον γὰρ, ait, ὡς γλυκὺ ἔστιν ἡ μεταβολὴ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἡ τῶν κακῶν. Atque ita in Scholiis ad Eurip. Orest. v. 228. προσυπακουστέον (MS.) τὸ κακῶν. quod additur, κεκωμῴδηται δὲ ὁ στίχος, forsan referri potuisset ad Antiphanis locum apud Athen. X. p. 446. A. ubi vid. Animadv. Casaub. X. c. XIII. nisi pro vulgatis φήσει μὲν γάρ τις, &c. hæc multo mihi meliora Codex præberet
B Augustanus MS. Φησὶ γὰρ ὁ Κωμικὸς, ὁ πρῶτος εἰπὼν μεταβολὴ πάντων γλυκὺ οὐχ ὑγιαίνει δέ ποτε· ἐκ μὲν γὰρ κόπου (vel κόπων) γλυκίαι (sic MS.) ἀνάπαυσις, ἐξ ἀλουσίας δὲ ὕδωρ καὶ τὰ τοιαῦτα. ἂν δὲ ἐκ πλουσίου πτωχὸς γένηται, μεταβολὴ μὲν, ἡδὺ δὲ οὔ. ὥστε οὐχὶ πάντων ἡ μεταβολὴ γλυκεῖα. sic in librum ista meum ex Augustano transscripsit Georg. Tryllitschius. Ex his sex versus incerti comici, si verba nonnihil adjuventur, hi poterunt effingi:

Ὁ πρῶτος εἰπὼν, μεταβολὴ πάντων γλυκὺ,
Οὐ δῆθ' ὑγιαίνει, δέσποτ'· ἐκ μὲν γὰρ κόπων
Γλυκεῖ' ἀνάπαυσις, ἐξ ἀλουσίας δ' ὕδωρ,
Καὶ τἄλλα δὴ τοιαῦτά γ'· ἂν δ' ἐκ πλουσίου
C Πτωχὸς γένηται, μεταβολὴ μὲν, ἡδὺ δ' οὔ·
Ὥστ' οὐχὶ πάντων μεταβολὴ γλυκεῖα δή.

Versu secundo τὸ δέσποτα non male videor restituisse pro δέ ποτε ut servum comicus fecerit irridentem Euripidea: δήποτ' isti 230
versus sedi non conveniebat; ejus initio scribi quoque poterit: Οὔ τοι γ' ὑγιαίνει· sic Aristoph. Pluto v. 364. Οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς. sic sæpe loquutus v. 507. 1061. 1067. Nub. 1278, &c.

Ad hæc et similia poëta noster philosophus multa, opinor, dixisset; cujus hoc etiam est sapientissimum dictum Plutarcho sæpe laudatum aliisque:

Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακά,
Ἀλλ' ἔστι τις σύγκρασις ὥστ' ἔχειν καλῶς.

forsan dixerit Euripides, qualia multa Maximus Tyr. Diss. quinta, ubi præter alia §. 6. ποθεῖ, inquit, ἄνθρωπος καὶ νύκτα μεθ' ἥλιον, καὶ λιμὸν μετὰ κόρον, καὶ δίψαν μετὰ μέθην· κἂν ἀφέλῃς αὐτοῦ τὴν μεταβολὴν, λύπην τὴν ἡδονὴν ποιεῖς. sed laudare dictum Euripidis dignatus est Aristoteles, loco quem indicat Ti. Hemsterhus. in Lucian. p. 435. 25.

Inter versus Barnesianos, 166. aliique, alibi jam sunt emendati.

Ver. 170.

Μέλλοντ' ἰατρὸς τῇ νόσῳ διδοὺς χρόνοις

defendi poterit ut recte sic scriptus in Stob. Flor. Gesn. p. 551. 7. Grotii p. 422. Sed nemo negabit scribi quoque potuisse:

Μέλλων γ' ἰατρὸς, τῇ νόσῳ διδοὺς χρόνον,
Ἰάσατ' ἤδη μᾶλλον, ἢ τεμὼν χρόα.

mihi quidem perplacet Μέλλων γ' ἰατρὸς, *medicus qui quidem* prudenter *cunctatur*, τῇ νόσῳ διδοὺς χρόνον, *suos morbo dies relinquens*, atque exspectans τὴν κρίσιμον tempus illud intermedium ducendo, medicus ille cunctator *sanare* certius *sæpe solet, quam si remediis morbum irritaret:*

Ἰάσατ' ἤδη μᾶλλον, ἢ τεμὼν χρόα.

hanc aoristi vim non attendebat Cl. Heathius. In his μέλλων esset ut apud Thucyd. p. 56. 82. τὸ βραδὺ καὶ μέλλον, ὃ μέμφονται. in Eurip. Orest. v. 414. Μέλλει τὸ θεῖον. in Cresphonte: Χρῆν καὶ σὲ μέλλειν. Xenoph. Ἑλλ. II. p. 270. 15. οὐ γὰρ ἔτι ἐνεχώρει μέλλειν. Sed sæpe medico quiescere non licet, ἡνίκ' ἂν ὀξὺς ὁ καιρὸς ὢν διαμέλλειν μὴ διδῷ, Longin. π. Ὑ. XXVII. 2.

Ver. 180, 181. apud Stobæum quidem p. 570. 17. leguntur ut Euripidei; mihi vero gravitate digni videntur Æschyli, cui tribuuntur a Plutarcho T. II. p. 116. F. ex utriusque scriptura hæc mihi legitima videtur:

A ᾿Ανδρῶν γάρ ἐστιν ἐνδίκων τι καὶ σοφῶν, 231
Κἂν τοῖσι δεινοῖς μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.

Iracundiâ exardescere θυμοῦσθαι dicebatur veteribus, non θυμεῖσθαι, Æschylo in Aristoph. Ran. v. 1038. Θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ. Soph. Œd. T. v. 352. Θυμοῦ δι' ὀργῆς ἥτις ἀγριωτάτη. Herodotus p. 529. 64. ἐθυμώθη ὁ Ξέρξης καὶ ἀμείβετο· quod etiam recipi debuerat ex Codd. In Aristoph. Ran. v. 592. scribendum: οἶδ', οἶδ', ὅτι θυμοῖ, pro θυμεῖ. Non θύμωσις, quod vulgatur, sed scripsisse videtur Cicero Tusc. IV. c. 9. *ut — Excandescentia sit ira nascens, — quæ* θυμὸς *Græce dicitur:* Vocem θύμωσις illic jam displicuisse video H. Stephano Th. Gr. L. T. I. p. 1598. A. conf. Menag. et Kühn. in Diogen. Laërt. VII. 114. In hac quidem voce non aberrans a veritate Plato Cratylo, p. 419. E. Θυμὸς, ait,
B ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχοι ἂν τοῦτο τὸ ὄνομα.

Versum 185. in Ed. Gesneri, p. 581. 28. valde vitiatum, egregie Grotius edidit emendatum, p. 463. in vicino versu, quo posuit ἐξαίρου, pro ἐξ ᾅδου, latet adhuc veritas. Qui hic, ut apud Stobæum, proximi præcedunt:

Πτηνὰς διώκεις, ὦ τέκνον, τὰς ἐλπίδας,
Οὐχ ἡ τύχη σε· τῆς τύχης δ' οὐχ εἷς τρόπος.

obversati videntur Horatio Carm. III. Od. xxix. v, 53. ubi

Fortuna —
Ludum insolentem ludere pertinax —
Laudo manentem: si celeres quatit
C Pennas; resigno, quæ dedit.

Versum 188. et sequentes decem quæ macula deformat, tolli non poterat, nisi veteri lectione adhibita quæ prostat apud Stobæum, p. 608. 44. ἃ δαιμόνων, cujus loco Κακοδαίμονος posuit Grotius, p. 499. scribi debebat,

Εὐδαιμονῶν ταῖς συμφοραῖς ἐλοιδόρουν.

centies a librariis ευ et α permutata sunt: κατ' εὐφύλλους ἀνὰ κήπους legitur in loco Strattidis apud Athen. II. p. 69. A. pro καταφύλλους ἀνὰ κήπους. κατάφυλλος dictum ut κατάδενδρος, κατάπυρος, &c. Qui

frequenter hoc vitium præter ceteros attigit D'Orvillius in Charit. p. 241. multis ibi pertractat locum Herodoti IV. c. cxci. quo, litera tantum detracta, θηρία κατάψευστα scribendum vidit Gisbertus Kœnius, quem, Academiæ Frisiacæ nuper adeo datum dignissimum Doctorem, aliquando proximum speraveram accessurum ad præstantiam Piersoni mei, ante diem anno hujus seculi
232 LIX. ætatis XXIX. rapti. Sed et Kœnium, qui annum vix tricesimum excesserat, invida mors extinxit hujus anni (MDCCLXVII.) mense Aprili, Gregorii de Dialectis edito libello duraturum nomen inter harum literarum amatores adeptum.

Quæ mortales tenet etiam miserrimos vivendi divinitus insita voluptas his in versibus eleganter et vere tragico fuit expressa:

ὦ φιλόζωοι βροτοί, 1
Οἳ τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν
Ποθοῦσ', ἔχοντες μυρίων ἄχθος κακῶν·
Οὕτως ἔρως βροτοῖσιν ἔγκειται βίου.

Seneca in Agamemn. v. 589.

Heu quam dulce malum mortalibus additum,
Vitæ dirus amor! cum pateat malis
Effugium, et miseros libera mors vocet,
Portus æterna placidus quiete.

Tibullus II. El. VII. 1.

credula vitam
Spes fovet, et melius cras fore semper ait.

τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν Ποθοῦσ'·

Lucretius III. 1090.

Quæ mala nos subigit vitaï tanta cupido?

Virgil. Æn. VI. 721.

quæ lucis miseris tam dira cupido?

Æn. XII. 646.

Usque adeone mori miserum est?

Hac, qua fruimur, luce nihil esse mortalibus jucundius dixerat

etiam Auctor epigrammatis in sepulcrum cujusdam ante diem raptæ Cleopatræ, quod ex antiquo lapide Th. Reinesius exhibet Inscript. Classe XVII. 36. p. 824. Primus erat epigrammatis versus,

Στὰς ξένε, τάνδ' ἄθρησον ἐπὶ στάλᾳ Κλεοπάτραν.

sed ista quam dicebam sententia latet in versu septimo, sic vulgato:

ΚΑΙ ΓΝΟΥΣ ΩΣ ΘΑΝΑΤΟΙΟ ΟΥΔΕΝ ΓΛΥΚΕΡΩΤΕΡΟΝ ΑΥΓΑΣ
ΖΗΘΙ ΚΑΛΟΝ ΤΕΙΝΑΣ ΟΥΡΙΟΝ ΕΥΦΡΟΣΥΝΑΝ.

ex his non mirum est Latina prodiisse, quæ neminem opinor in-
B tellecturum:

Et cognoscens quod morte nihil dulcius splendore:
Vive bonum tendens ventum secundum prudentiam.

In talibus, qualia centena prostant in Inscriptionibus, nihil aliud 233
Latina monstrant, nisi, quod absque illis non ignoraretur, Græca editori non intellecta fuisse. Reinesius, (cujus tamen ista Latina non sunt:) "Septimo, ait, versu, ne sensus contrarius emergat, "muto *θανάτοιο* in *βιότοιο*. Octavo, *κάλων*. *Πάντα κάλων κινεῖν*, apud "Lucian. *extr.* Scytha." mihi quidem ea vis videtur, et *θνατοῖς* in *θνατοιο* hinc in *θανατοιο* multo facilius mutatum: Latinum *splendore* monstrat ex lapide descriptum *αὐγᾶς*. Sed illud *πάντα κάλων*
C *κινεῖν* nobis non explicat secundum versum, cujus formulam minime vulgatam nihil hic vetat pertractasse: sic distichon illud arbitror scribendum:

Καὶ γνοὺς, ὡς θνατοῖς οὐδὲν γλυκερώτερον αὐγᾶς,
Ζῆθι, κάλων τείνας οὔριον εὐφροσύνᾳ.

sic autem Latine reddendum: *Atque, ubi cognoveris, nihil hac luce dulcius esse mortalibus, vive, cursu secundo plenisque velis veram animi voluptatem persequutus.*

Non sane *vela* Græcis erant *κάλωες*· sed non ante torti *funes rudentes* moti tendebantur, quam quum vela ventis darentur; quique vento secundo velisque adeo plenissimis navigabant, omni fune contento navigabant, *πάντα κάλων τείναντες*. Ex his, opinor,

paucis figuratæ locutiones pleræque poterunt intelligi. Doctus A
epigrammatis scriptor contractam adhibuit: — κάλων τείνας οὐρίῳ εὐφροσύνᾳ tantumdem significat, ac si dixisset: κάλων τείνας, οὐρίᾳ ἐφεὶς εὐφροσύνᾳ· sive potius κάλων τείνας, οὐρίῳ δρόμῳ, ἐφεὶς ἑαυτὸν εὐφροσύνᾳ, ut *fune contento cursuque* usus intelligatur *secundo, qui totum se dat honestæ voluptati.* Qui se voluptati dederant dicebantur in Euripidis Œneo, ἐφέντες ἡδονῇ· eadem ellipsi, qua de Prodico Philostratus et Isæo, ἡδοναῖς ἐδεδώκει, p. 496. et 512. de Laïo tragicus in Phœn. v. 21. Ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς· quod sane nollem clar. Marklando de menda fuisset suspectum in Ed. clar. Joann. Burtoni, p. 63. Nunc verba spectentur Platonis, quæ scriptor forsan epigrammatis habebat in animo, ex Protagora T. I. p. 338. A. ubi verba facturis auctor est Hippias, Socrati quidem ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις· contra Protagoræ, μὴ πάντα κάλων ἐκτείναντα, οὐρίᾳ 1
ἐφέντα, φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων· *ne omni fune contento, vento secundo vela dans, orationis se in magnum æquor immitteret:* Ovidii Pythagoras, *magno*, ait, *feror æquore, pleniaque ventis Vela dedi*, Metam. XV. 176. Est et in Dialogo Sisypho locus, illinc nunc non explicandus. Locutiones, πάντα κινεῖν κάλων, et Euripideam ἐξιέναι πάντα κάλων sive κάλως, tractarunt P. Leopardus Em. X. c. viii. et L. Kusterus in Aristoph. Equit. v. 753. Platonis attigit verba clar. Abreschius in Auctario Dilucid. Thu-
234 cyd. p, 404. Platonis mentem clarius explicant ista Philonis Judæi de Legat. ad Caium, p. 1017. E. quibus calumniator πάντα δὴ κάλων ἀνασείων, ὡς οἱ πνεῦμα δεξιὸν κατ' οἰάκων ἔχοντες, ἐφέρετο πλησίστιος οὐριοδρομῶν. Platonis οὐρίᾳ ἐφέντες hic sunt οἱ πνεῦμα δεξιὸν κατ' οἰάκων ἔχοντες· *accipientes ventum a tergo*, ut loquitur Ovidius Met. XII. 37. Πρύμνηθεν οὖρον dixit Euripides in Troasin, v. 20. Thucydides II. c. xcvii. ἢν κατὰ πρύμναν ἱστῆται τὸ πνεῦμα, *si ventus navi fuerit secundus:* ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν, Sophocli Philoct. v. 1447. (conf. clar. D. Ruhnkenius Epist. Crit. I. p. 16, 17.) cui *ventum adversum* dici πνεῦμα τοὐκ πρώρας recte vidit cl. D'Orvillius in Chariton. p. 115. sed non vidit corruptum illic esse verbum ἀγῇ· quod, ab ἄγνυσθαι *frangi* derivans, interp etatur *fuerit fractus* ventus adversus: Καταγῇ hoc ferme sensu legerat vir doctissimus apud Aristophanem semel, et apud Platonem; ἀγῇ forte

A nusquam; nusquam saltem apud tragicos, nedum hoc sensu: laudat D'Orvillius Hesychium in Ἄγη. Quid Hesychius itaque nobis narrabit? Ἄγη, inquit, *θάμβος, ἔκπληξις, μίασμα. ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κατεαγῆναι, ὡς τὸ,*

Πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη ξίφος.

παρὰ δὲ Τραγικοῖς, τιμὴ, σεβασμός. ultima virum eruditissimum ab errore revocare debuerant; monstrant enim priorem istum usum non esse ex Lexico Tragico: sunt ex Homerico, sic emendanda: *Ἄγη — ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ κατεάγη, ὡς τὸ,*

Νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσιν ἄγη ξίφος.

sic olim in codicibus scriptis lectum; quod et ex tribus enota-
B tum in edit. Barnes. Hom. Il. Γ'. 367. ubi rectius vulgatur *ἐν χείρεσσ' ἐάγη.* Hesych. *Ἐάγη, κατεάγη,* &c. At hoc quidem dubio vacat; neque minus in Sophoclis Philoct. v. 641. non *ἀγῇ,* sed legendum, quod etiam vidit Jo. Pierson Verisim. p. 63. *ἀνῇ, remiserit:*

ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀνῇ,
Τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ.

Herodot. IV. p. 347. 28. *οὐ γὰρ ἀνίει τὸ πνεῦμα.* de morbi vel doloris violentia remissa, in Sophoclis dramate, v. 761. *ἕως ἀνῇ Τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου το νῦν παρόν.* Eurip. Oreste, v. 221. *ὅταν ἀνῇ νόσος.* idem illud legitur in ejusdem dramatis eleganti loco, quem partim ex Stobæo ponam melius paulo scriptum quam vulgatur,
C v. 688.

Ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσὼν,
Ὅμοιος ὥστε πῦρ κατασβέσαι λάβρον.
Εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτὸν ἐντείνοντι μὲν
Χαλῶν ὑπείκοι, καιρὸν εὐλαβούμενος,
Ἴσως ἂν ἐκπνεύσει'· ὅταν δ' ἀνῇ πνοὰς,
Τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥᾳδίως ὅσον θέλεις.

Latinis ista numeris, præter Grotium, expressit Nicol. Abramus in Orat. Ciceronis de Provinciis Consul. c. xv. accedant ex 235
Oreste qui paulo leguntur inferius duo versus:

Καὶ ναῦς γὰρ, ἐνταυθοῖσα πρὸς βίαν ποδὶ,
Ἔβαψεν ἔστη δ' αὖθις, ἣν χαλᾷ πόδα.

et ex Antigone Soph. v. 726.

ναὸς ὅστις ἐγκρατῆς πόδα
Τείνας ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω
Στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.

De veli nauticis pedibus sint omnia pervulgata; qui de illis egerunt, hos spectantem Aristophanem non tamen animadverterunt in Lysistrata scripsisse, ut emendandum arbitror, v. 173.

Οὐχ ἇς πόδας γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεες.

(conf. Etymolog. in Ἀταλάντη et Ποδοῤῥώη.) neque locum Epicratis comici, quem ex Athenæi Epitome MS. Casaubonus dedit Anim. XI. c. iv. p. 782. f. cujus ultima vulgantur illic: ἐντρεπῆ τε τὸν κόντον ποοῦ, καὶ τοὺς κάλους ἔκλυε καὶ χάλα πόδας. Sic corrigenda videntur:

εὐτρεπῆ τε τὸν κόντον ποιοῦ,
Καὶ τοὺς κάλως ἔκλυε, καὶ χάλα πόδα.

contum compone; solve rudentes et pedem laxa. Huic contrarium κάλων τείνας dixit auctor epigrammatis apud Reinesium, p. 824. quod integrum si ad finem hujus capitis adscripsero, credo equidem illis rem me non ingratam facturum, qui versiculos e lapidibus paucos non postponunt illis, quos multo plures in libris habemus chartaceis. In epigrammatis primo versu, pro ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ, Reinesius optime correxit ἐπὶ στάλᾳ· — τάνδ' ἄθρησον ἐπὶ στάλᾳ Κλεοπάτραν. forma vocis insolentior neminem offendet, qui legerit στάλαν λιθίναν, et στάλας λιθίνας τρεῖς, in aliis lapidibus Doricis, Inscriptione Corcyræa, quam dedit Ven. Montfauc. Diar. Ital. p. 421. Fœdere Cretensi apud Gruter. p. DV. v. 4. ubi exhibet illud Chishullus in Antiq. Asiat. p. 133. non debuisset omittere fracti lapidis reliquias: forma vocis usitata turpiter vitiata legitur in Gruteri Thes. p. 1073. 4. ΕΤΗΛΑΗΝ. Dubium enim non est quin tabula præbuerit ΣΤΗΛΗΝ λαϊνέην, *lapideam columnam;* quam illic Æsculapio dedicat sanitati restitutus. Nostrum epigramma columnæ insculptum erat sepulcri Cleopatræ, pro more

A veterum, cujus Plato jam meminit IX. de LL. p. 873. D. XII. p. 958. E. ubi mensuram præscribit non λιθίνοις tantum ἐπιστήμασι (sepulcro στήλην ἐπιστῆσαι est apud Lucian. T. III. p. 538.) sed et ipsis epigrammasin in laudem defunctorum, quæ noluit esse 236
πλείω τεττάρων ἡρωϊκῶν στίχων. Usus, ut puto, Platonis scriptis satis familiariter Epigrammatis auctor apud Reines. p. 824. ista dederat in honorem Cleopatræ non invenusta disticha:

Στὰς, ξένε, τάνδ᾽ ἄθρησον ἐπὶ στάλᾳ Κλεοπάτραν,
  Ἂν φθόνος εἰς ἀΐδαν, οὐ χρόνος, ἤγαγετο.
Μορφᾶς ᾇ πρωτεῖον ἔχειν δωρήσατο Κύπρις,
  Ἔργα δ᾽ Ἀθαναία τερπνὰ σαοφροσύνας.
Μοῦσα δὲ καὶ σοφίαν, καὶ πακτίδα τὰν φιλέραστον,
B   Συμφώνως ἐρατοῖς μιξαμένα μέλεσιν.
Καὶ γνοὺς, ὡς θνατοῖς οὐδὲν γλυκερώτερον αὐγᾶς,
  Ζῆθι, κάλων τείνας οὔριον εὐφροσύνᾳ.
*   *   *   *   *   *   *   *   *
  *   *   *   *   *   *   *

Εἰ καὶ σοῦ κεύθει κάλλος νέον, ὦ Κλεοπάτρα,
  Τύμβος, καὶ φροῦδον σῶμα λέλογχε κόνις,
Ἀλλ᾽ ἀρετὰ βιοτᾶς αἰὲν ζωοῖσι μέτεστι;
  Ψυχᾶς μανύουσ᾽ εὐκλεᾶ εὐφροσύναν.

Hoc epigramma sic emendatum cum Joanni nostro Luzacio dedissem, Romani juris et Græce supra ætatem perdocto, Latinis
C numeris illigandum, quæ mihi tradidit de Græcis Latina digna sane visa sunt, quæ juvenibus Batavis in exemplum proponerentur: sunt autem hæc:

Hospes siste gradum; Cleopatram in marmore cernas,
  Quam non abripuit tempus, at invidia.
Cypria cui tribuit præstanti excellere forma;
  Artes quam docuit blanda Minerva bonas.
Dotibus instruxit cantus cum pectine Musa,
  Cordaque jucundo tincta lepore dedit.
Quumque scias homini vitæ nil gratius aura,
  Hanc carpas. Puppim vela rudente vehant,
Gaudia quem tendant. *   *   *   *
  *   *   *   *   *   *   *   *

* * * *. Tua sed quamvis Cleopatra, A
Formosæ et juvenis pulvis hic ossa tegat;
Semper erit vivis præsens virtutis imago,
Mentis quæ dotes indicet usque tuæ.

237

CAPUT XXII.

IN FRAGMENTA DRAMATUM INCERTORUM.

Sanguine juncti, οἱ ὁμόθεν ὄντες. Suam cuique mentem secundum Eurip. esse Deum. Ex B Dione tragœdiæ fragmentum. Mari navigantes σώζει ξύλον τριδάκτυλον. Anacharsidis dictum. in Philetæ versu vis ventorum μένος. Ne nave quidem fracta spe nautas destitui. Ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι. *Amor honestus*, παίδευμα σοφίας, *alumnus sapientiæ*, ἀρετῆς ὑπάρχει, *inchoat virtutem.* De hoc amore quædam Euripidis, probantis moderata. Ejus aliquot trochaici, quibus uxorem φίλανδρον describit. Alia quædam illius ex Clemente Alex. Matris querela, quæ vitam ἄπαιδα præfert liberis. Locus ex Iphig. Taur. De usu accentuum in Græcis. Attica suppletur βραχυλογία. Euripidis anapæsti ex Dionys. Halic. Φίλε θυμὲ in versu f. Alcæi. Non Πειραιτέρω τὸ κάλλος ἢ μέσως vel ἢ 'ν μέσῳ λαβεῖν.

Incertæ tragœdiæ quod nobis ultimum dedit fragmentum Barnesius, v. 205—208. ex Stobæo Grotii, p. 517. dedit quoque viri magni conjectura deformatum; cujus loco pristinam ex Stobæo Gesneri (p. 621. 7.) scripturam recte monuit Heathius revocandam: mihi quoque scripsisse videtur Euripides: C

Σπάνιον ἄρ' ἦν θανοῦσιν ἀσφαλεῖς φίλοι,
Κἂν ὁμόθεν ὦσι· τὸ γὰρ ἔχειν πλέον κρατεῖ
Τῆς εὐσεβείας· ἡ δ' ἐν ὀφθαλμοῖς χάρις
Ἀπόλωλ', ὅταν τὶς ἐκ δόμων ἔλθῃ θανών.

ultimum illud est Scaligeri, sic defectum supplentis; et, ne cui suspectum sit illud de mortuo dictum ἐκ δόμων ἔλθῃ, vel ἐξέλθῃ δόμων· inspiciat Euripidis Alcest. v. 783. Phœn. v. 1758. Miror Grotio non intellectam formulam Κἂν ὁμόθεν ὦσι, *tametsi sint* vel *iisdem parentibus*, vel *eodem genere prognati* : nam *fratrum quoque gratia rara est.* Cyrus moriturus apud Xenophontem K. Π. p. 139. 28. filio Cambysi, si quem sibi vellet adjungere, fratrem

A fratri commendat; neminem enim amiciorem inventurum Cambysen τοῦ ὁμόθεν γενομένου. Eurip. Oreste, v. 479. Ἑλληνικόν τοι, τὸν 238
ὁμόθεν τιμᾷν ἀεί. Soph. Elect. v. 157. Οἷς ὁμόθεν εἶ, καὶ γονᾷ ξύναιμος, *quibus es sanguine conjuncta.* — Illud fragmentum qui sequuntur e perditis tragœdiis ducenti versus, omnes labore Grotii collecti sunt, atque ex Excerptis viri summi descripti, non quo ordine Grotius fragmenta posuerat, p. 421—435. sed ordine quacunque tandem de causa perturbato: Barnesii cura triginta circiter versus accesserunt ad Grotiana fragmenta; quorum nec sedes fuit indicata, neque lectiones antiquæ memorantur. Quorumdam autem sedes difficulter investigabitur. V. 226.

Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἐστιν ἐν ἑκάστῳ θεός.

B Mortalium cuique sua mens est Deus.

Dubito legaturne usquam alibi plenus iste senarius quam in Excerptis Grotii, p. 429. Sententiam novimus Euripidis, quam sic, opinor, explevit Grotius: neque enim hunc versum, quem legerat apud Grotium, invenit apud Theonem Sophistam Gatakerus, ut videretur ex ejus in M. Antonin. commentario XII. 26. sed ista tantum, p. 79. Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς τὸν νοῦν ἡμῶν ἑκάστου ἔφησεν εἶναι θεόν. In Ægypto fertur Alexander Psammonis illud maxime probasse dictum, ὅτι πάντες ἄνθρωποι βασιλεύονται ὑπὸ θεοῦ· τὸ γὰρ ἄρχον ἐν ἑκάστῳ καὶ κρατοῦν θεῖόν ἐστιν· ut scribit Plutarchus in Alexandro T. I. p. 680. F. a quo T. II. p. 999. D. Menandro
C tribuuntur ista: Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ὁ θεός. ut mirum non sit ista scripsisse Nemesium de Nat. Hom. p. 169. Εὐριπίδης καὶ Μένανδρος ἐν ἐνίοις τὸν νοῦν ἐν ἑκάστῳ φασὶ προνοεῖν ἑκάστου, θεὸν δὲ μηδενός. sic enim pro μηδένα videtur legendum. In Schol. ad Pindari Nem. VI. 7. similes Diis esse dicimur κατὰ νοῦν. Θεῖος γάρ τις ἐν ἡμῖν κατὰ τὸν Εὐριπίδην scribendum, Θεὸς γάρ τις ἐν ἡμῖν· Cicero Tuscul. I. c. 26. *animus, ut ego dico, divinus, est, ut Euripides dicere audet, Deus:* sic ista videntur interpungenda. Præter cetera, Theonis illic verba dedit etiam Davisius, alieniora Bouhierius.

In versum 250.

Σμικραῖς δ' ἐπιτρέπουσιν αὐτοὺς ἐλπίσιν,

quem habet Grotius, p. 421. paucis e Plutarcho sumtis T. II. p. 390. c. subjectum; in istum, inquam, ver. Heathius, p. 185. « Hunc, ait, versum apud Dionem Prus. Orat. LXIV. præcedit « alter cujus metrum ita Gatakerus A. P. p. 505. restituit,

« Ποντου περωντες ἀωρι κυματ' ευρεως."

Ista verborum ingrata σύνθεσις non est Euripidea; melior erui facile poterit ex his Dionis verbis, p. 594. c. Εὐριπίδης τὸν ναύτην μέμφεται, Ἀωρὶ πόντου κύματ' εὐρέως περῶντα· καὶ διὰ τῶν ἑξῆς ἐπιτιμᾷ λέγων ὅτι

Σμικραῖς ἐπιτρέπουσιν αὑτοὺς ἐλπίσιν. 1

9 Hinc primum liquet, hunc versum aliorum aliquot intervallo tantum fuisse proximum reliquis; deinde, non sic Euripidis fuisse verba collocata, sed hunc potius in modum scripta:

[ἀλλὰ] μέμφομαι
Τὸν ναυβάτην, ἀωρὶ κύματ' εὐρέος
Πόντου περῶντα.

Hæc nonnullis Euripidea videbuntur; neque tamen mirabor si non videbuntur aliis. Illorum cupidus, videor et Euripidea detexisse proximis in verbis Dionis: ὦ παῖ Μνησαρχίδου ποιητὴς μόνη (sive μὲν) ᾔσθα, σοφὸς δὲ οὐδαμῶς. οὐδὲ γὰρ πίττῃ τὴν ψυχὴν οὔτε σχοινίοις ἐπιτρέπουσιν, οὔτε τριδάκτυλον αὐτοὺς σώζει ξύλον πεύκινον. Dicere qui- C dem vix ausim, Euripidis versum videri:

[ἀλλά νιν μόνον]
Τριδάκτυλον σώζει τὸ πεύκινον ξύλον.

sive hunc,

Τὸ πεύκινον σώζει τριδάκτυλον ξύλον.

Ab Euripide tamen sumsisse Dionem arbitror τριδάκτυλον ξύλον· qua trium tantum digitorum tabula fragili navigantes dixerit a morte remotos: Mardonium ad Græcos dicentem facit in Aristide Plutarchus, p. 324. c. Νενικήκατε θαλασσίοις ξύλοις χερσαίους ἀνθρώπους. — Senario conveniebat τριδάκτυλον ξύλον, non τετραδάκτυλον· tantundem abesse navigantes a morte dixerat Anacharsis: rem

satis notam ex Diogene Laërt. I. 104. f. et aliunde, quia paulo aliter tradit, ineditum Grammatici Scholion adponam ex Homeri Cod. MS. Leid. in Il. O'. 628. Τυτθὸν] Ὀλίγον. βραχὺ γάρ ἐστι τὸ διεῖργον αὐτοὺς τοῦ θανάτου διάστημα. Πρῶτος δὲ τοῦτο εἶπεν Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης, ὃς, πρόεμενος τινὰς τῶν ναυτῶν, (ἠρώτησε videtur omissum,) πόσον ἀπέχομεν τοῦ ὕδατος, καὶ μαθὼν, ὥστε (leg. ὡς) τέσσαρας δακτύλους, τοσοῦτον, ἔφη, καὶ τοῦ θανάτου. καὶ Ἄρατος, ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον: Aratea Phænom. v. 299.

> ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει.

attulit Longinus: π. Ὕ. X. 9. ut ostenderet, quantum absint ab
imagine Homeri, cujus *nautis tremor alligat artus*, quando πάρ-
B εστιν

> Αἰψηρῶν ἀνέμων μοῦνον ὀρᾶν τὸ μένος·

ut scripserat Philetas, non ὁρᾶν τέμενος, quod post Gesnerum Grotius dedit in Stobæo suo p. 227. quodque præbet Cod. MS. Leid. χειμῶνος ἄγριον μένος est in Eurip. Heraclid. v. 429. Homerea miratur ista præsertim Longinus,

> τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·

tantillum enim a morte rate vecti, *quantum fluctibus absunt.* Li- 240
banius in Progymn. T. I. p. 124. c. οἱ πλωτῆρες, ait, πλησίον ἔχοντες
τὸν θάνατον πλέουσι, λεπτὴν ἔχοντες εἰς σωτηρίαν ἐλπίδα, τὰ ξύλα, ἐφ' ὧν φέ-
C ρονται. Euripidis senario,

> Σμικραῖς δ' ἐπιτρέπουσιν αὐτοὺς ἐλπίσιν,

similem Sophoclis e Scyriis sententiam exhibet Stobæi Tit. περὶ ναυτιλίας, p. 376. 31. Grot. p. 225. qua ποντοναῦται

> Λεπτῆς ἐπιῤῥοπῆσιν ἐμπολὰς μακρὰς
> Ἀεὶ παραῤῥίπτοντες οἱ πολύφθοροι
> Ἴσως ἂν ἢ 'κέρδηναν, ἢ διώλεσαν.

Sic Gesnero vulgata, Ἧς ὡς ἂν κέρδανον, corrigo: Grotius dederat, Ἕως ἂν ἢ κέρδανον. hoc non bene cohæret cum παραῤῥίπτοντες, quod explanavit clar. Abreschius Addend. in Dilucid. Thucyd. p. 828. Sed, ne nave quidem fracta nautas omni spe destitui, dix-

isse suspicor eumdem Sophoclem; hujus certe, vel alterius tragici, verba prorsus in his latuisse apud Plutarchum T. II. p. 1103. E. καὶ τοι νεὼς μὲν ἐκπεσὼν ἐπιβάτης διαλυθείσης ἐλπίδος ὀχεῖται τινὸς, ὡς γῇ προσέξων τὸ σῶμα καὶ διανηξόμενος. Hic id unum mihi detur, vocum poëtæ loco duo nunc interpretamenta legi, pro Βάτης] ἐπιβάτης· pro Λυθείσης] διαλυθείσης. quorum hoc de navis tabulis huc illuc disjectis usitatius, illud de vectore. Facile tum restitui poterit fragmentum tragœdiæ, ni fallor, Sophoclis:

καί τοι νεὼς μὲν ἐκπεσὼν
Βάτης λυθείσης ἐλπίδος ὀχεῖται τινὸς,
Ὡς γῇ προσέξων σῶμα.

hujus est interpretatio, quod additur, καὶ διανηξόμενος. Venustum illud ἐλπίδος ὀχεῖται τινὸς, pro ὑπ' ἐλπίδος, vel potius ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖται. Aristophanis ex Equit. v. 1241. Λεπτή τις ἐλπίς ἐστ', ἐφ' ἧς ὀχούμεθα· turpiter distractus prostat in libello Biblioth. Coislin. p. 467. Λεπτῆτις. ἐλπίς. ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. Eurip. Or. v. 68. ἐπ' ἀσθενοῦς Ῥώμης ὀχούμεθ'. istius locutionis elegantiam attigit Ti. Hemsterhusius in Lucian. T. I. p. 30. 21.

Pag. 511. undecim nobis versus offert anapæsticos ex Chori cantico in honorem Amoris, quos ex Athenæi XIII. p. 561. A. Grotius dedit in Exc. p. 421. Ut vera sit Grotii sententia, *Ad virtutem sapere egregius Dat doctor Amor;* non illa tamen Euripideam satis exprimit accurate, in his aliter, ac solent, distinctis facile quærendam:

Παίδευμα δ', Ἔρως, σοφίας, ἀρετῆς
Πλεῖστον ὑπάρχει.

Amor, alumnus sapientiæ, plerumque virtutem inchoat; atque ade
241 ad virtutem viam demonstrat. Sæpe quidem malorum dicuntu auctores κακῶν vel ἀδίκων ἔργων ὑπάρξαι· ut in Eurip. Phœniss. v 1598. sed frequenter etiam auctores primi beneficiorum dicuntu εὐεργεσίας ὑπάρξαι vel ἐλευθερίας, vel cujuscunque boni, quod gra memorem animum postulet: apud Andociden, p. 18. 34. Isocra tem, p. 307. D. Demosth. p. 260. §. 512. p. 286. §. 79. Dionem Chrys. p. 314. c. Gul. Budæum C. L. G. p. 135. Amor sapienter πεπαιδευμένος, *sapientiæ* velut *alumnus*, eleganter hic dicitur πα

α σοφίας, more Euripidis: sensu non nihil diverso Hylas illius παίδευμα, Ὅς μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα. Eurip. Elec. . ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου Παίδευμα Πυλάδη. Hippol. v. 11. Ἱππόλυτος, ῦ Πιτθέως παιδεύματα. cujus pater fuerat *virgo pii Lycomedis*, t. Achill. II. 199. Sophocli dicitur Philoct. v. 243. (Ὦ) τοῦ τος θρέμμα Λυκομήδους. per contemtum quemdam Ægyptii *Nili-æ* Platoni θρέμματα Νείλου vocantur de LL. XII. p. 953. E. et ματα dicere quoque potuisset Euripides, quæ vocabat in ilo, Χθονίων τ' ἀερίων τε παιδεύματα. conf. locus comici Nausicratis :tatus clar. Jo. Toupio Emend. in Suid. III. p. 223. sumsit Euripide χθόνια γῆς παιδεύματα Lucianus in Jovem Trag. T. II. 543. — Qui Platonis scripta legerunt aliorumque ex eadem æstra, hi multa possunt de Amore φιλολογεῖν honestum amorem irtutis etiam alumnum sæpe commendavit Euripides, cujus ica ponam dicta; alterum ex Plutarchi T. II. p. 11. E.

Ἀλλ' ἔστι δή τις ἄλλος ἐν βροτοῖς ἔρως,
Ψυχῆς δικαίας, σώφρονός τε, κἀγαθῆς.

issum, ni fallor, Grotio ceterisque: homo amabilis Æschines ator c. Tim. p. 21, 27. Εὐριπίδης, inquit, ἐν τι τῶν καλλίστων ὑπο-λάβων εἶναι τὸ σωφρόνως ἐρᾷν, ἐν εὐχῆς μέρει τὸν ἔρωτα ποιούμενος λέγει που,

Ὁ δ' εἰς τὸ σῶφρον ἐπ' ἀρετήν τ' ἄγων ἔρως
Ζηλωτὸς ἀνθρώποισιν, ὧν εἴην ἐγώ.

ior ἀρετῆς πλεῖστον ὑπάρχων, hic dicitur ἐπ' ἀρετὴν ἄγων ἔρως; cujus Theagenes et Charicleam σώματα dicebat, σωφρονοῦντος ἔρωτος, αἰχ-μάλωτα, Heliodoro IV. p. 194. Cujus supra dedi versum pri-m, hic totum canticum adscribam, specimen egregium suavi-s et facilitatis Euripideæ:

Παίδευμα δ', Ἔρως, σοφίας, ἀρετῆς
Πλεῖστον ὑπάρχει, καὶ προσομιλεῖν
Οὗτος ὁ δαίμων
Πάντων ἥδιστος ἔφυ θνητοῖς·
Καὶ γὰρ, ἄλυπον τέρψιν τιν' ἔχων, 242
Εἰς ἐλπίδ' ἄγει.
Τοῖς δ' ἀτελέστοις τῶν τοῦδε πόνων
Μήτε συνείην, χωρίς τ' ἀγρίων

Ναίοιμι τρόπων.
Τὸ δ᾽ ἐρᾷν προλέγω τοῖσι νέοισιν
Μήποτε φεύγειν,
Χρῆσθαι δ᾽ ὀρθῶς, ὅταν ἔλθῃ.

Nam bonum est pauxillum amare sane, insane non bonum est: quæ Plauti sententia Circul. I. Sc. III. 20. eadem erat Euripidis, moderatam Venerem desiderantis. Hic quoque miseros judicabat, in quos *tota rueret Venus;* felicem contra *cui placidus leniter afflaret Amor.* Perditæ spectabat Plutarchus tragœdiæ locum, ista scribens, T. II. p. 132. A. πρὸς τὸν οἶνον, ὥσπερ Εὐριπίδης πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, διαλεκτέον,

Εἴης μοι μέτριον δέπας, εἴης, B
Μήδ᾽ ἀπολείποις.

δέπας esse videtur a Plutarcho; scribi potuit ab Euripide

Εἴης μοι μετρία θεὸς αἰεὶ,

Eurip. Iphig. in Aul. v. 543. Μάκαρες, οἳ μετρίας θεοῦ Μετά τε σωφροσύνας μετέσχον Λέκτρων Ἀφροδίτας, &c. Med. v. 629. εἰ δ᾽ ἅλις ἔλθοι Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς Εὔχαρις οὕτω. Grotius, in Stobæo suo, p. 239. ista Latina fecit, *Dulce et salubre quæ modum novit Venus,* de his Euripideis ex Antigone,

Ἢν δ᾽ εὖ προσῆται Κύπρις, ἥδιστον λαβεῖν.

quæ mihi quidem illud significare non posse videntur, atque in C
alium sensum accipienda: præcedunt enim ista:

Ἀνδρὸς δ᾽ ὁρῶντος ἐς Κύπριν νεανίου
Ἀφύλακτος ἡ τήρησις

ut illic pro ἐρῶντος pereleganter emendavit S. Musgravius in Exercit. p. 100. hæc fortasse non male succederent,

Ἢν δ᾽ οὐ προσῆται, Κύπριν ἥδιστον λαβεῖν.

Quod si non admiserit, vel *admittere recusaverit,* nolentis *flore frui jucundissimum;* Ut sensus non multum sit dissimilis istius versus:

Γλυκεῖ᾽ ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότος.

Diversissimi generis trochaicos, prout illos Grotius interpola- 243
vit in Exc. p. 423. 425. exhibet Barnes. p. 512. nisi quod ista [Οὐδέν ἐστί μοι Πικρὸν] ὃ περὶ σοῦ φορήσω· *nîl erit pro te grave, Nîl acerbum*, quæ Grotius addidisse se fatetur versui explendo, mutari siverit in ὃ παρὰ σοῦ φ. Utrumque satis erit iis monstrasse qui Græce docti harum rerum gustum habent. Duo quoque versus Grotius hinc distractos in suam certe sedem non restituit. Rejectis emblematis facile redibunt emendatiora quædam, partim ex Clemente Alex. cui soli debet istos versus Grotius, Strom. IV. p. 620, 621; sic ibi Clemens: Φίλανδρον μετὰ σεμνότητος ὑπογράφει γυναῖκα Εὐριπίδης παραινῶν,

> Εὖ λέγειν δ', ὅταν τι λέξῃ, χρὴ δοκεῖν, κᾂν μὴ λέγῃ,
> Κἀκποιεῖν, ἃ ἂν τῷ ξυνόντι πρὸς χάριν μέλλῃ λέγειν.

Ex eadem Clementis pag. petita quoque sunt sequentia, atque ex eadem scena dramatis:

> Ἡδὺ δ', ἢν κακόν τι πράξῃ, συσκυθρωπάζειν πόσει
> Ἄλοχον, ἐν κοινῷ δὲ λύπης θ' ἡδονῆς τ' ἔχειν μέρος.

His ista proxima subjunguntur apud Clementem: τό, τε πρᾷον καὶ φιλόστοργον ὧδέ πως ὑποδεικνύειν· κᾂν ταῖς συμφοραῖς ἐπιφέρει,

> Σοὶ δ' ἔγωγε καὶ νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέξομαι,
> Καὶ κακῶν τῶν σῶν συνοίσω.

καί,

> οὐδέν ἐστί μοι
> Πικρόν· μετὰ γὰρ τῶν φίλων εὐτυχεῖν τι χρή
> Τί γὰρ δὴ φίλον ἄλλο πλὴν τόδε.

Attendenti primum apparebit verba quædam apud Clementem loco suo mota; neque enim cohærere ὑποδεικνύειν et κᾂν ταῖς συμφοραῖς ἐπιφέρει. deinde, verba poëtæ, κᾂν ταῖς συμφοραῖς, Clementem junxisse more suo cum ἐπιφέρει· tandem, Clementem scripsisse primum ista: τό, τε πρᾷον καὶ φιλόστοργον ὧδέ πως ὑποδεικνύει,

> Σοὶ δ' ἔγωγε * * * *
> Καὶ κακῶν. * * * * * πικρόν.

his subjunxisse,

Κἂν ταῖς συμφοραῖς, ἐπιφέρει, * * μετὰ τῶν φίλων
Εὐτυχεῖν * * * * * *

Nunc concinnari poterunt *disjecti membra poëtæ.* atque hi quatuor èrunt Euripide, nisi egregie fallor, digni trochaici:

244 Σοὶ δ' ἔγωγε καὶ νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέξομαι,
Καὶ κακῶν τῶν σῶν συνοίσειν οὐδὲν ἐστί μοι πικρόν.
Κἂν [τε] ταῖσι συμφοραῖσι [δυστυχεῖν] μετὰ τῶν φίλων,
Εὐτυχεῖν τε χρή· τί γὰρ δὴ τὸ φίλον ἄλλο, πλὴν τόδε;

duo horum medii sic fuerant a Grotio facti:

Καὶ κακῶν τῶν σῶν ἀνοίσω· καὶ [γὰρ] οὐδὲν ἐστί μοι
Πικρὸν, [ὃ περὶ σοῦ φορήσω. δυστυχεῖν] μετὰ τῶν φίλων.

In istorum secundum, verbis ultimis a me revocatis, pro συνοίσω, recipi debebat συνοίσειν, veteri more positum pro συμφέρειν· quo sensu nempe Medea dicitur in cognomine trag. v. 13. πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι. Antiphon vid. p. 122. 21. et Thom. M. in Συμφορά. Συνοίσειν adhibitum Xenophonti saltem et Isocrati. Hesychius: Συνοίσειν, συνεισενεγκεῖν. Ex Lexico Rhetor. Biblioth. Coislin. p. 493. vulgatum, Συνοίσειν, τὸ εἰς αὐτὸ (leg. ταὐτὸ) συμφέρειν, Ταραντῖνοι. excidit, opinor, comici nomen, et legendum: Ἄλεξις Ταραντίνοις. alibi plus semel istud citatur Alexidis drama; his etiam in Excerptis Grammaticis Montfauconi, p. 482. Κάθου, Ἄλεξις Ταραντίνοις. ibidem legitur, Καθίσω, καθεδοῦμαι. ἀπολέγων διαμαρτανούσῃ· ubi suspicarer in ἀπολ. latere nomen Ἀπολλόδωρος, cujus dramata memorantur Ἀπολείπουσα· Ἀποκαρτερῶν. Ἀποτυγχάνων, &c. nisi legisset in Cod. MS. clar. Ruhnkenius ἀπολέγει. et corrigendum putaret, Εὔπολις λέγει.

Ex eadem forte dramatis incerti scena petiti sex trochaici, qui paucis interjectis sequuntur apud Clementem, p. 621. hinc apud Grotium et Barnes. p. 512. hic etiam, paucis emendatius scriptis, adponentur:

Οὐδεμίαν γ' ὤνησε κάλλος εἰς πόσιν ξυνάορον·
Ἡ 'ρετὴ δ' ὤνησε πολλάς· πᾶσα γὰρ ἀγαθὴ γυνὴ,
Ἥ τις ἀνδρὶ συντέτηκε, σωφρονεῖν γ' ἐπίσταται·
Πρῶτα μέν γε τοῦθ' ὑπάρχει, κἂν ἄμορφος ᾖ πόσις,
Χρὴ δοκεῖν εὔμορφον εἶναι τῇγε νοῦν κεκτημένῃ·
Οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ κρῖνόν ἐστιν, ἀλλὰ νοῦς, * * *

ιναι versui visum fuerat explendo pæne necessarium ad Phœn. 209; quod quidem omnes anteponent viri magni supplementis, ὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ [μορφὴν] κρῖνον ἐστιν, ἀλλ' [ὁ] νοῦς. clar. Heathius l meam conjecturam, *de hujusmodi*, inquit, *conjecturis non nisi rquam incerte statui potest.* hujus observati veracissimi, neque leo tamen ignoti studiosis harum literarum, non semper vir ɔctissimus fuit recordatus. In istis Euripideis materfamilias cuta, mulier certe, quod liquet ex Clemente, consilia novæ nupɜ dedisse videtur, qualia dat in Epistola Dorica Melissa Cleare- 245
ɜ; et qualia in Euripidis cognomine dramate Andromache Herionæ; quorumque ipsa in se fuerat utilitatem experta: legantur Euripidis Troasin uxoris optimæ mores expicti, v. 640—651. ı ejus Androm. leguntur ista v. 206. οὐ τὸ κάλλος, ὦ γύναι, 'Αλλ' 'ρεταὶ τέρπουσι τοὺς ξυνευνέτας. v. 212. Χρὴν γὰρ γυναῖκα, κἂν κακῷ πόσει δοθῇ, Στέργειν, ἅμιλλαν τ' οὐκ ἔχειν φρονήματος. v. 228. Μὴ τὴν τεκοῦσαν φιλανδρίᾳ, γύναι, &c. addam et ista Hermionæ v. 236. 'Ο νοῦς ὁ μοι μὴ ξυνοικοίη, γύναι. Si ne nunc quidem vocula γύναι, quæ cessario debuit omitti Clementi, Heathio placet, neque etiam is ejus popularibus, alteri spatium vacuum relinquamus, nunam nobis rediturae.

Trochaicos istos præcedit apud Grotium et Barnesium Eurilis præceptum medicis datum, quod cum Hippocratis sentencomparans Clemens Alex. Strom. VI. p. 749. dixisse propea scribit Euripidem ἐν ἐξαμέτρῳ χρήσει, prout emendat Ti. H. Aristoph. Plut. p. 227. Ab omissis pendere potuit in Euripiis ἰατρεύειν quæ sic, una tantum inserta litera, legi desiderem:

ὅσοι δ' ἰατρεύειν καλῶς,
Πρὸς τὰς διαίτας τῶν ἐνοικούντων πόλιν,
Τὴν γῆν τ', ἰδόντας τὰς νόσους σκοπεῖν χρεών.

ıile præceptum ex Eurip. Bellerophonte servatum Stobæo, p. 9. 48. Grot. p. 418. comparavit Gatakerus A. M. P. c. X. 519. In istis ex incerto dramate litera ne quem offendat sæıs producta, versus faciet Euripidis, qui velut proverbialis adɔetur Eustathio in Il. Α'. p. 840. 30.

Ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσι βρύων.

Ex ejusdem Clementis Lib. III. Strom. p. 520. dedit nobis et Barnesio (v. 334—340.) Grotius matris Euripideæ querelam, vitam ἄπαιδα fœcundo matrimonio præferentis. Tractavit eumdem locum Euripides in Medea v. 1086—1101. in Alcesti v. 903—909. in Œnomai ῥήσει quam inde servavit Stobæus Tit. 76. Grot. p. 329. ceterorum Euripidis nihil illic attulit. Quos habet ex tragœdia Clemens, sententia, præter verborum compositionem, monstrat Euripideos esse, sunt autem hi versus:

> Ἔπειτα παῖδας σὺν πικραῖς ἀλγηδόσι
> Τίκτω· τεκοῦσα δ', ἢν μὲν ἄφρονας τέκω,
> Στένω ματαίως, εἰσορῶσα μὲν κακούς·
> Χρηστοὺς δ', ἀπολέσασ'· ἢν δὲ καὶ σεσωσμένους,
> 246 Τήκω τάλαιναν καρδίαν ὀῤῥωδίᾳ.
> Τί τοῦτο δὴ τὸ χρηστόν; οὐκ ἀρκεῖ μίαν
> Ψυχὴν πολεύειν, κἀπὶ τῇδ' ἔχειν πόνους;

Melius ista nunc distincta quam ante, voculas aliquot ex Clemente receperunt, partim etiam Heathio probatas; cujus tamen in ultimo horum versuum conjecturam Grotianæ postposui. Legitur apud Clem. οὐκ ἀρκεῖ μίαν Ψυχὴν ἀπολύειν· corrigit Heathius ἀπολαύειν, interpretatur, *unius vitæ fructus percipere.* Latina miror, et invectum anapæstum, quem toties ista sede deturbavit: sed forsan αυ in ἀπολαύειν, ipso judice, corripi poterat, ut ευ corripit * in γενοίμην. Grotii placet ψυχὴν πολεύειν. Hesychius: Πολεύειν,

* In Eurip. Iphig. in Taur. v. 953. ad Δαιτὸς γενοίμην· clar. Heath. "*Quid obsecro est γίνεσθαι δαιτὸς καὶ σώματος. Procul dubio reponendum est γευοίμην.*" Hic enim rei metricæ peritus, pro iambo, spondeum admisit in secundam senarii sedem; aut diphthongum ευ statuit ab Attico posse poëta corripi, ut ει nonnunquam corripitur; neutrum doctis ille suis popularibus aut auribus Batavis adprobabit. Scripserat Euripides, ut vulgatur: ὅπως Δαιτὸς γενοίμην σώματός τ' αὐτῶν δίχα· *ut ab ipsorum convivio separatus essem:* δίχα γενέσθαι, ut Euripidis, phrasis est Thucydidea I. p. 42. 12. p. 78. 81. VI. p. 442. 70. Thucydides autem Atticismi regula. Xenophontis Cyrus K. Π. VIII. p. 140. 10. ἡ ψυχὴ ἐπειδὰν τοῦ—σώματος δίχα γένηται. *mens cum a corpore fuerit separata.* Matris cæde contaminato quid Athenis evenerit Oresti narrant Athenæus ex Atthide Phanodemi, X. p. 437. c. et Plutarch. T. II. p. 613. a. emendatus A. Schotto Observ. Human. V. c. 29. conf. Jo. Meurs. de Reg. Athen. III. c. 8. et Th. Stanlei. in Æsch. Choëph. v. 289. — Magis adhuc insolens, præter cetera, visum fuisset Atticis auribus in scena εἴωθμεν, quod, pro ἔοιγμεν, in Heraclid. v. 681. legi forsan potuisse suspicabatur clar. Heath. qui moleste non feret, quod in Adnot. in Hippol. quæ dederat accentibus destituta, iisdem instruxerim. Ipse vocibus in alium a se sensum acceptis, ad mentem lectori declarandam, accentus imponere nonnunquam se coactum sensit: in Alcesti v. 520. συμβαλῶν corrigens pro συμβαλών. v. 581. τῷ, pro τῷ. v. 944. εἶμεν, pro εἰμὶν· Androm. v. 1017. ἂν pro ἄν. Iphig. Aul. v. 62. συναμυνεῖν,

A τρέφειν, οἰκεῖν, περιέχειν, θεραπεύειν, περιάγειν. unum hinc auferatur οἰκεῖν, Homeri spectans πολεύειν in Od. X'. 223. *versari;* reliqua huic loco satis congruunt: quique terram *versat* aratro πολεύων dicitur Sophocli Antig. v. 348. — Quæ medio horum versuum locum invenit, interpretibus certe non intellecta βραχυλογία, posita distinctione nunc quidem facile patebit attendenti: Plena forma loquendi scriberentur ista hunc in modum: Τεκοῦσα δὲ παῖδας χρηστοὺς, τούτους ἀπολέσασα στένω· ἐὰν δὲ καὶ τοὺς χρηστοὺς σεσωσμένους εἰσορῶ, 247
Τήκω τάλαιναν καρδίαν ὀῤῥωδίᾳ. metu nempe μὴ πάθωσί τι, ut loquitur in Œnomai dramatis fragmento. Edaces parentum sollicitudines duobus versibus expressit in Med. v. 1096. scribens,

Καταστρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον,
B Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς,
Βίοτόν θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις.

Istius quam dicebam Atticæ βραχυλογίας exempla simillima Sophocles quidem et Euripides perpauca subministrabunt: non illud diversissimum, quod ex jocoso dramate Euripidis Scirone præbet Pollux IX. 75.

Καὶ τὰς μὲν ἄξῃ, πῶλον ἣν δίδως ἕνα,
Τὰς δὲ, ξυνωρίδ'· αἱ δὲ κἀπὶ τεσσάρων
Φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν

præter Thucydidea, proximum hoc accedit Demosthenis de falsa legat. p. 240. §. 331. Νῦν δ' ἃ μὲν ἦν πλεύσασι σῶσαι, βαδίζειν κελεύων ἀπολώλεκεν οὗτος· ἃ δ' εἰποῦσι τἀληθῆ, ψευδόμενος. plene dixisset: ἃ
C 248
δ' ἦν εἰποῦσι τἀληθῆ σῶσαι, ψευδόμενος ἀπολώλεκεν.

Ex proximis versibus unum omiserunt: quinque debuerant ex Clementis Lib. III. Strom. p. 521. hac ratione scribi:

pro συνημμένων. v. 995. et alibi, ταὐτὰ pro ταῦτα. Heraclid. v. 198. κρινοῦσι, pro κρίνουσι. v. 690. προστιθεὶς, pro προστίθεις. Helenæ v. 1231. χρόνια, pro χρονία. Ionis v. 239. τᾶσδ' ἱερωτᾶς, pro τάσδ' ἱερῶτα. v. 580. ἀναμένει, pro ἀναμενεῖ. v. 712. κύρει, pro κυρεῖ. Elec. v. 873. νυν, pro νῦν. v. 625. πορευνῶν, pro πόρευν' ὡς. In his, et in centenis similibus vim vocum Lectori soli monstrant accentus. — Quid itaque? an accentus libris Græcis poëtarum saltem atque oratorum sunt ejiciendi, qui certe, quod nemo, credo, diffitebitur, versuum et periodorum modulo nocent? Quinimo sunt ad significatuum diversitatem determinandam pernecessarii; quod in istis suis correctionibus sensisse virum doctissimum opinor. Accentibus, quam occupant, sede relictis, sic tamen statuo, ne unicum quidem versum poëtæ, et ne unicam quidem oratoris periodum legi debere secundum accentus.

Ὦ δυστυχεῖς φὺς καὶ κακῶς πεπραγέναι A
Ἄνθρωπος ἐγένου, καὶ τὸ δυστυχὲς βίου
Ἐκεῖθεν ἔλαβες, ὅθεν ἅπαντ' ἐνήρξατο
Τρέφειν ὅδ' αἰθὴρ, ἐνδιδοὺς θνητοῖς πνοάς.
Μή νυν τὰ θνητὰ θνητὸς ὢν ἀγνωμόνει.

Quos ex Grotio præbet Barnes, v. 355, &c. leguntur apud Dionys. Halicarn. de Compos. Verbor. p. 8. apud eumdem Dionysium omiserunt Euripidis ista, p. 55. 25. Ὦ βασιλεῦ χώρας τῆς πολυβόλου Κισσεῦ, πεδίον πυρὶ μαρμαίρει, quæ una litera transposita, prima prætermissa, sic videntur scribenda:

Βασιλεῦ χώρας τῆς πολυόλβου,
Κισσεῦ, πεδίον πυρὶ μαρμαίρει. B

Sed, altero loco Dionysii positis si voculam liceret interjicere commodam, paulo melius fortasse sic possent illa disponi:

Μή μοι λεπτῶν θίγγανε μύθων,
Ψυχή [γε φίλη,] τί περισσὰ φρονεῖς;
Εἰ μὴ μέλλεις
Σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις.

hoc si minus placet, non displicebit, opinor, Homericum φίλε θυμὲ, Theognidi aliisque adhibitum, in his apud Athenæum IX. p. 388. E. F. αἰεί μ' ὦ φίλε οὐ με τανύπτερος ὡς ὄκα πορφυρίς. Alcæi, cujus alia quædam his olim ad avis πορφυρίδος nomen firmandum praefixa nobis perierint, verba fuisse suspicor:

Αἴρεις μ', ὦ φίλε θυμὲ, τανύπτερος ὡς ὄκα πορφυρίς.

Anime mi, effers me, sicut alis extensis porphyris evolat in altum.

Quam dederat Grotius, p. 433. vocem non Græcam περάτερον [κάλλος] admisit Barn. in v. 385. alia tribuit Barnesio vir clar. Ista sunt in Galeni Protrept. p. 3. 9. *Corporis olim forma stulte*
249 *superbi, quum evanuit illa*, τῷ γήρᾳ λοιδοροῦνται, (sic legendum non λοιδοροῦντας) δέον ἑαυτοῖς, καὶ τὸν Εὐριπίδην ἐπαινοῦσι λέγοντα, οὐ γὰρ ἀφελὲς εἶναι περαιτέρω τὸ κάλλος ἢ μέσῳ λαβεῖν, hinc ista mihi videntur Euripidis:

οὐ γάρ ἐστιν ἀσφαλὲς,
Περαιτέρω τὸ κάλλος ἢ μέσως λαβεῖν.

ιc de uxore loquutum; sensus erit, *non esse tutum uxorem sibi umere, cujus forma præ quotidianis nimis excellat:* utraque vox est Euripidea: μέσως legitur in ejus Hec. v. 1095. Androm. v. 865. Herc. v. 58. ἢ 'ν μέσῳ vel μέσον æque commodum esset: μέσον κάλλος esset *media forma*, seu *mediocris pulcritudo:* Περαιτέρω, id est πλέον, legitur in Eurip. Phœn. 1695. Androm. 270. Iphig. in Taur. 248. Thucyd. p. 216, 17. οὐδὲν (δεινὸν) ὅτι οὐ ξυνέβη, καὶ ἔτι περαιτέρω, *cuncta fuere, et alia amplius*, Sallustius. habet et in Trachin. v. 676. Sophocles.

Sophoclis esse versus, quos dedit Barnes. ut Euripideos, v. 422—425. recte monuit Heathius; non animadverterat Sophocli quoque tributos a Plutarcho T. II. p. 89. A. ubi φιλεῖ γὰρ, inquit, ὁ τοιοῦτος, κατὰ τὸν Σοφοκλέα,

[Φιλεῖ δὲ πολλὴν] γλῶσσαν ἐκχέας μάτην
Ἄκων ἀκούειν οὓς ἑκὼν εἴπῃ λόγους.

quam lectionem prætulissem Stobæanæ, οὓς ἑκὼν εἶπεν κακῶς, nisi veram servasset Clemens Alex. Pædag. II. p. 181. 12.—Φιλεῖ—

Ἄκων ἀκούειν, ἅπερ ἑκὼν εἶπεν κακῶς.

Præivit in his Hesiodus Ἔ. κ. Ἡ. v. 721.— Aristides T. III. p. 726. ὁποῖ' ἄττ' ἂν εἴποις, τοιαῦτ' ἂν ἀκούσεσθαι (leg. τοιαῦτ' ἀντακούσεσθαι· et vid. Jobi XI. 2.) χρὴ προσδοκᾷν. Euripidea, seu Menandri similia, Terentio (Andr. V. iv. 17.) non ignota fuere scribenti,

Si mihi perget quæ volt dicere, ea quæ non volt audiet.

250

CAPUT XXIII.

DE ELOQUENTIÆ ABUSU IN ATTICA REPUBLICA.

Euripides morum erat magister. Eloquentiâ cur unis Athenis tot oratores valuerint. Illam alibi in Græcia fuisse neglectam. Abusus eloquentiæ Ciceroni agnitus et Quinctiliano. Secundum illos etiam Athenas perdidit. De demagogis atque oratoribus disputatur. Omnes Δημαγωγοὺς fuisse ῥήτορας· non contra. Δημαγωγοῦ honesta principum in civitate virorum olim adpellatio. Locus tractatur Eupolidis nunc primum editus. Postea sic dicti quicunque gererent et quomodocunque remp. aliis etiam adpellationibus designati. Corruptis moribus Demagogi pessimi fuerunt adulatores, ornate dicentes speciosa. Euripides illos et abusum damnat eloquentiæ. A demagogis diversi ῥήτορες, in tribunalibus bonorum accusatores et malorum patroni, flagitia verborum obscurantes ornamentis, Athenis venales. Mercenariis patronis exemplo suo præivit Antiphon. Socrate fingit Aristophanes indigna. In hos etiam rabulas Euripidis quædam, cui vindicatur ex Clemente dictum. Εὐγλωσσίᾳ adversarium in foro vel quomodocunque Νικᾷν· B cui contrarium ἡττᾶσθαι. Εὔγλωσσος· εὔστομος, εὔστομα.

Socratis exemplum sequutus, isthac jam ætate corruptos civium suorum mores emendare studuit Euripides, ἄξιος ὡς ἀληθῶς Σωκρατικῆς διατριβῆς, ut vere Clementi dicitur Alex. in Protrept. p. 65. 12. si præstare non adeo potuit, facere tamen conatus est, quod poëtam decere dicit Agathon in Aristoph. Ran. v. 1041. Pro istius ævi licentia malos cives nominatim insectabatur Aristophanes, quorumdam etiam optimorum irrisor maledicentissimus. Humanitatis amans, Euripides sub heroicis personis, antiquis certe, vitia civitatis Atticæ plurima modeste notavit; nullum frequentius, quam bonis civibus et civitati perniciosum eloquentiæ studium. Vim ornate dicendi florente republica rebus omni- C
bus pæne anteponebant Athenienses, quique illa pollerent, omni honoris genere cumulabant; ut minime mirandum sit, Athenis, vigente libertate, tot oratores eminentissimos prodiisse, pæne
251 nullos extra Athenarum ambitum. Hanc in rem dignissima lectu sub finem Libri primi Hist. Rom. scribit Velleius Paterculus. In nonnullis Græciæ civitatibus facultatem bene dicendi nec profiteri licebat neque exercere. Cretensium hac de re legem, expressam Lycurgo Spartano, memorat ex Academicorum scriptis Clitomachi et Charmidæ Sextus Empiricus 'Αντιῤῥ. II. περὶ ῥητορικῆς, (§. 20, 21.) quo libro protulit pleraque Sextus, quæ dicta fuerant in abusum eloquentiæ, Romanorum etiam disertis-

simis agnitum, Ciceroni et Quinctiliano. Cicero de Off. II. c. xiv. *quid est tam inhumanum*, inquit, *quam eloquentiam, a natura ad salutem hominum — datam, ad bonorum pestem perniciemque convertere.* Idem Cicero apud Ammian. Marcellin. XXX. c. iv. *Mihi*, ait, *hoc plus mali facere videtur, qui oratione, quam qui pretio judicem corrumpit: quod pecuniâ corrumpere prudentem nemo potest; dicendo potest.* Quinctilianus I. O. XII. c. i. *si vis*, ait, *illa dicendi malitiam instruxerit, nihil — publicis privatisque rebus perniciosius eloquentia.* Quæ scribit eam in rem plura Quinctilianus, illa pleraque congruunt Atticis hujus ætatis oratoribus, sive populo quid suaderent dissuaderentve; seu sceleratis nebulonibus causas orantes patrocinarentur; aut innocentes
B in judicio capitis arcesserent, omnibus certe modis vexarent immeritos. His *rerum natura* (verba sunt Quinctiliani,) *non parens, sed noverca, facultatem dicendi, sociam scelerum, adversam innocentiæ, hostem veritatis* invenisse dicenda est. Nihil horum in Atticos oratores dixit Cicero, nihil adeo Quinctilianus; ea tamen uterque, ex quibus ista conficias. Cicero pro L. Flacco, c. vii. *illa*, inquit, *vetus* [Græcia] *quæ quondam opibus, imperio, gloria floruit, hoc uno malo concidit, libertate immoderata ac licentia concionum.* Concionum temeritas concionantibus est imputanda; a quorum ore pendebant in theatro homines imperiti, rerum saltem publicarum *rudes ignarique:* atque hinc malorum repetit originem
C Quinctil. Declam. CCLXVIII. p. 509. *Civitatum status scimus ab oratoribus esse conversos: sive illam Atheniensium civitatem, quondam late principem, intueri placeat, accisas ejus vires animadvertemus vitio concionantium.* De temporibus etiam vigentis adhuc reipublicæ dici potuit, quod scribit de recentioribus Livius XXXI. c. 44. *nec unquam ibi desunt linguæ promtæ ad plebem concitandam: quod genus, cum in omnibus liberis civitatibus, tum præcipue Athenis, ubi oratio plurimum pollet, favore multitudinis alitur.* Illic Dukero, eximio sane viro, laudatus H. Stephanus, Dialogo de Græcorum moribus, *linguas promtas ad plebem concitandam* potius τὰς τῶν δημαγωγῶν fuisse censet, quam τὰς τῶν ῥητόρων. Hoc idcirco miror, quod mihi liquet ex isthoc etiam libello, ad hanc partem Atticæ reipublicæ non indiligenter atten-

disse hominem inter paucos linguæ rerumque Græcarum peritissimum, Henr. Stephanum. Non omnes quidem Ῥήτορες Athenis
252 erant δημαγωγοὶ, sed omnes δημαγωγοὶ, ut erant, dicebantur etiam ῥήτορες. Recte Gellius N. A. III. c. xiii. *Is Callistratus*, (inquit, quem sectari cœperit Demosthenes,) *Athenis orator in republica fuit: illi δημαγωγοὺς appellant.* Ubi ῥήτορες aliquot ἔνδοξοι καὶ μεγάλοι, qui ante claruerint, quam ipse ad rempublicam accesserit, memorantur Demostheni de Cor. p. 177. primus comparet Καλλίστρατος ἐκεῖνος. Hi quidem boni consiliarii populum utiliter ducebant, erantque adeo optimi δημαγωγοί· nec enim natura sua nomen illud odiosum est, sed honesta primum fuit magnorum in civitate virorum appellatio; qui, sapienter populares, moribus nondum corruptis, speciosis utilia præferenti populo placebant. Tales fuere Solon,* Miltiades, Aristides, Themistocles, Pericles, B
alii, populares iisdem, et senatores, et imperatores optimi, προστάται τῆς πόλεως καὶ στρατηγοί. quam in rem legi poterunt Isocrates, p. 170. c. 262. c. D. Demosth. (usus editione sum Parisina Be-

* Eupolis in comœdia quadam sua (ἐν Δήμοις, ut suspicor ob narrata Plutarcho in Pericle, p. 153. E. conf. Eupolidea Stobæi, p. 239. 49, &c.) Miltiadem et Periclem excitabat ab inferis, qui imperium abrogarent sui temporis imperatoribus, adolescentulis luxuriosis, quique virtutes imperatorias non in mente haberent, sed in pedum malleolis repositas. Ad ista Aristidæ, T. III. p. 374. τῶν Κωμικῶν τις ἐποίησε τέτταρας τῶν προστατῶν ἀνιστῶντας· hæc leguntur in Scholiis ineditis, quæ clar. Petri Burmanni Secundi perinsignem ornant Bibliothecam, quæque dignissimi possessoris mecum humanitas communicavit: Εὔπολις ἐποίησεν ἀναστάντα τὸν Μιλτιάδην, καὶ Ἀριστείδην, καὶ Γίλωνα, (corrigo, Σόλωνα,) καὶ Περικλέα. ἐν τούτοις οὖν ἔνεισι δύο φησὶ Περικλῆς καὶ Μιλτιάδης. λέγει δὲ Εὔπολις οὕτως, Καὶ μηκέτι ἄναξ Μιλτιάδου καὶ Περικλεῦ, ἐᾶτε ἄρχειν μειράκια κινούμενα Ἐν τοῖσι σφυροῖσιν ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν. Eupolidis sic mihi scribendi videntur versus:

Καὶ μηκέτ', ὦ 'ναξ Μιλτιάδη, καὶ Περίκλεες,
Ἐάσατ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα,
Ἐν τοῖς σφυροῖς ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν.

253 Sensum arbitror expressisse me comici paulo superius; et verbis minus invidiosis turpe vitium obvolvisse notatum comico, dum μειράκια dixit κινούμενα· quo sensu Euripidis Macareus apud Aristophanem, ἐκίνει Ἀδελφὸς — τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν. Respexisse mihi videtur in his Eupolis Archilochi trochaicos,

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον,
Ἀλλά μοι μικρός τις εἴη, καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
Ῥοικὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίης πλέως.

Hæc nobis Archilochi servarunt Dion Chrys. Or. XXXIII. p. 399. et Galenus in Hippocrat. T. V. p. 630. 30. et 618. 8. quibus formam indidit trochaicorum D. Heinsius Lect. Theocr. c. viii. p. 323. in una voce errantem corrigit T. H. in Hesych. T. I. p. 959. Hi autem Eupolidis versus Hegesippo mihi videntur obversati, seu quicunque orationem inter Demostheneas scripsit de Halonneso, cum hæc in ultima scriberet oratione, p. 53. §. 53. εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε. de quibus, Longino quoque tractatis, sect. 38. 1. Hermogeni, p. 294. A. Dounæo in Demosth. p. 74, 75. dici possent, quæ hujus esse loci non viderentur.

nenati) p. 24. §. 30. 31. Æschines c. Tim. p. 4. 23. Talis ad exemplum Solonis, Aristidæ, Periclis, fuit apud Athenienses Phocion, pace rector civitatis prudentissimus, bello quinque et 253
quadraginta vicibus designatus Imperator: vid. Plutarchi Phocion. p. 744. F. 745. A. Talis apud Romanos M. Cato, quo, teste Cicerone de Orat. III. c. 33. *nemo apud populum fortior, nemo melior senator: idem facile optimus imperator.* Notatu dignissima verba sunt Solonis apud Diogen. Laërt. I. 64. τὸ θεῖον καὶ οἱ νομοθέται οὐ καθ' ἑαυτὰ δύνανται ὀνῆσαι τὰς πόλεις, οἱ δὲ ἀεὶ τὸ πλῆθος ἄγοντες (atque adeo οἱ δημαγωγοί) ὅπως ἂν γνώμης ἔχωσιν· οὕτω δὴ καὶ τὸ θεῖον καὶ οἱ νόμοι, εὖ μὲν ἀγόντων, εἰσὶν ὠφέλιμοι, κακῶς δὲ ἀγόντων, οὐδὲν ὠφελοῦσιν. dicti veritatem Attica demonstrat historia: salutares ante, post mortem Periclis nihil amplius civitati profuere Solonis leges,
B mutandarum legum libidine, quæ demagogos agitabat, morumque depravatione in contemptionem adductæ. Honestam olim bonorum civium adpellationem fuisse δημαγωγοῦ monstrant vel Aristophanis ex Equit. ista v. 191.

Ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
Ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους·

olim itaque fuerat. Pericles, bonis omnibus laudatus, δημαγωγὸς 254
Isocrati, p. 184. D. *Princeps* ille *consilii publici*, dicitur ἄγων τὴν πολιτείαν Thucydidi, p. 82. 11. Plutarcho in Nicia, p. 524. D. ἀπό τε ἀρετῆς καὶ λόγου δυνάμεως τὴν πόλιν ἄγων. Ἔπαινος ῥήτορος καὶ δημαγωγοῦ legi poterit apud Pollucem, IV. 34.

C Moribus mutatis, ut erant bonis civibus invisi plerique qui male rempublicam gerebant, debuit etiam odiosum fieri nomen Δημαγωγῶν. Sic tamen omnes, sive bene rem administrarent, seu male, dicebantur Athenis, qui verba faciebant in concione populi, οἱ λέγοντες Demostheni, οἱ λέγοντες ἐν τῷ δήμῳ Lysiæ, qui decreta condebant; qui fœdus, bellum, pacem vel suadebant vel dissuadebant; quique adeo in universum personam gerebant συμβούλων, ut dicuntur sæpe Dinarcho c. Dem. p. 99. 22. p. 102. 36. 39. haberi volebant populares, et *consiliarii*; dici amabant et *patroni civium*, προστάται, Aristoph. Εἰρ. v. 683. Ἐκκ. v. 176. Thucyd. VIII. c. lxv. Qui gerebat rempublicam, λέγων καὶ γράφων Demostheni de Cor. p. 150. §. 151. Plutarcho in Phocione,

disse hominem inter paucos linguæ rerumque Græcarum peritissimum, Henr. Stephanum. Non omnes quidem Ῥήτορες Athenis
252 erant δημαγωγοί, sed omnes δημαγωγοί, ut erant, dicebantur etiam ῥήτορες. Recte Gellius N. A. III. c. xiii. *Is Callistratus,* (inquit, quem sectari cœperit Demosthenes,) *Athenis orator in republica fuit: illi δημαγωγοὺς appellant.* Ubi ῥήτορες aliquot ἔνδοξοι καὶ μεγάλοι, qui ante claruerint, quam ipse ad rempublicam accesserit, memorantur Demostheni de Cor. p. 177. primus comparet Καλλίστρατος ἐκεῖνος. Hi quidem boni consiliarii populum utiliter ducebant, erantque adeo optimi δημαγωγοί· nec enim natura sua nomen illud odiosum est, sed honesta primum fuit magnorum in civitate virorum appellatio; qui, sapienter populares, moribus nondum corruptis, speciosis utilia præferenti populo placebant. Tales fuere Solon,* Miltiades, Aristides, Themistocles, Pericles, B
alii, populares iisdem, et senatores, et imperatores optimi, προστάται τῆς πόλεως καὶ στρατηγοί. quam in rem legi poterunt Isocrates, p. 170. c. 262. c. d. Demosth. (usus editione sum Parisina Be-

* Eupolis in comœdia quadam sua (ἐν Δήμοις, ut suspicor ob narrata Plutarcho in Pericle, p. 153. e. conf. Eupolidea Stobæi, p. 239. 49, &c.) Miltiadem et Periclem excitabat ab inferis, qui imperium abrogarent sui temporis imperatoribus, adolescentulis luxuriosis, quique virtutes imperatorias non in mente haberent, sed in pedum malleolis repositas. Ad ista Aristidæ, T. III. p. 374. τῶν Κωμικῶν τις ἐποίησε τέτταρας τῶν προστατῶν ἀνεστῶτας· hæc leguntur in Scholiis ineditis, quæ clar. Petri Burmanni Secundi perinsignem ornant Bibliothecam, quæque dignissimi possessoris mecum humanitas communicavit: Εὔπολις ἐποίησεν ἀναστάντα τὸν Μιλτιάδην, καὶ Ἀριστείδην, καὶ Γίλωνα, (corrigo, Σόλωνα,) καὶ Περικλέα. ἐν τούτοις οὖν ἴνεισι δύο φησὶ Περικλῆς καὶ Μιλτιάδης. λέγει δὲ Εὔπολις οὕτως, Καὶ μηκέτι ἄναξ Μιλτιάδου καὶ Περικλεῦ, ἐᾶσαι τ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα Ἐν τοῖσι σφυροῖσιν ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν. Eupolidis sic mihi scribendi videntur versus:

Καὶ μηκέτ', ὦ 'ναξ Μιλτίαδες, καὶ Περίκλεες,
Ἐᾶσατ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα,
Ἐν τοῖς σφυροῖς ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν.

253 Sensum arbitror expressisse me comici paulo superius; et verbis minus invidiosis turpe vitium obvolvisse notatum comico, dum μειράκια dixit κινούμενα· quo sensu Euripidis Macareus apud Aristophanem, ἐκίνει Ἀδελφὸς — τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν. Respexisse mihi videtur in his Eupolis Archilochi trochaicos,

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον,
Ἀλλά μοι μικρός τις εἴη, καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
Ῥοικὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίης πλέως.

Hæc nobis Archilochi servarunt Dion C
Chrys. Or. XXXIII. p. 399. et Galenus in Hippocrat. T. V. p. 630. 30. et 618. 8. quibus formam indidit trochaicorum D. Heinsius Lect. Theocr. c. viii. p. 323. in una voce errantem corrigit T. H. in Hesych. T. I. p. 959. Hi autem Eupolidis versus Hegesippo mihi videntur obversati, seu quicunque orationem inter Demosthenéas scripsit de Haloneso, cum hæc in ultima scriberet oratione, p. 53. §. 53. εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε. de quibus, Longino quoque tractatis, sect. 38. 1. Hermogeni, p. 294. A. Dounæo in Demosth. p. 74, 75. dici possent, quæ hujus esse loci non viderentur.

A nenati) p. 24. §. 30. 31. Æschines c. Tim. p. 4. 23. Talis ad exemplum Solonis, Aristidæ, Periclis, fuit apud Athenienses Phocion, pace rector civitatis prudentissimus, bello quinque et 253
quadraginta vicibus designatus Imperator: vid. Plutarchi Phocion. p. 744. F. 745. A. Talis apud Romanos M. Cato, quo, teste Cicerone de Orat. III. c. 33. *nemo apud populum fortior, nemo melior senator: idem facile optimus imperator.* Notatu dignissima verba sunt Solonis apud Diogen. Laërt. I. 64. τὸ θεῖον καὶ οἱ νομοθέται οὐ καθ' ἑαυτὰ δύνανται ὀνῆσαι τὰς πόλεις, οἱ δὲ ἀεὶ τὸ πλῆθος ἄγοντες (atque adeo οἱ δημαγωγοὶ) ὅπως ἂν γνώμης ἔχωσιν· οὕτω δὴ καὶ τὸ θεῖον καὶ οἱ νόμοι, εὖ μὲν ἀγόντων, εἰσὶν ὠφέλιμοι, κακῶς δὲ ἀγόντων, οὐδὲν ὠφελοῦσιν. dicti veritatem Attica demonstrat historia: salutares ante, post mortem Periclis nihil amplius civitati profuere Solonis leges,
B mutandarum legum libidine, quæ demagogos agitabat, morumque depravatione in contemptionem adductæ. Honestam olim bonorum civium adpellationem fuisse δημαγωγοῦ monstrant vel Aristophanis ex Equit. ista v. 191.

Ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
Ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους·

olim itaque fuerat. Pericles, bonis omnibus laudatus, δημαγωγὸς 254
Isocrati, p. 184. D. *Princeps* ille *consilii publici*, dicitur ἄγων τὴν πολιτείαν Thucydidi, p. 82. 11. Plutarcho in Nicia, p. 524. D. ἀπό τε ἀρετῆς καὶ λόγου δυνάμεως τὴν πόλιν ἄγων. Ἔπαινος ῥήτορος καὶ δημαγωγοῦ legi poterit apud Pollucem, IV. 34.

C Moribus mutatis, ut erant bonis civibus invisi plerique qui male rempublicam gerebant, debuit etiam odiosum fieri nomen Δημαγωγῶν. Sic tamen omnes, sive bene rem administrarent, seu male, dicebantur Athenis, qui verba faciebant in concione populi, οἱ λέγοντες Demostheni, οἱ λέγοντες ἐν τῷ δήμῳ Lysiæ, qui decreta condebant; qui fœdus, bellum, pacem vel suadebant vel dissuadebant; quique adeo in universum personam gerebant συμβούλων, ut dicuntur sæpe Dinarcho c. Dem. p. 99. 22. p. 102. 36. 39. haberi volebant populares, et *consiliarii*; dici amabant et *patroni civium*, προστάται, Aristoph. Εἰρ. v. 683. Ἐκκ. v. 176. Thucyd. VIII. c. lxv. Qui gerebat rempublicam, λέγων καὶ γράφων Demostheni de Cor. p. 150. §. 151. Plutarcho in Phocione,

disse hominem inter paucos linguæ rerumque Græcarum peritis- A
simum, Henr. Stephanum. Non omnes quidem Ῥήτορες Athenis
252 erant δημαγωγοὶ, sed omnes δημαγωγοὶ, ut erant, dicebantur etiam
ῥήτορες. Recte Gellius N. A. III. c. xiii. *Is Callistratus*, (inquit,
quem sectari cœperit Demosthenes,) *Athenis orator in republica
fuit: illi δημαγωγοὺς appellant.* Ubi ῥήτορες aliquot ἔνδοξοι καὶ μεγάλοι, qui ante claruerint, quam ipse ad rempublicam accesserit, memorantur Demostheni de Cor. p. 177. primus comparet Καλλίστρατος ἐκεῖνος. Hi quidem boni consiliarii populum utiliter ducebant, erantque adeo optimi δημαγωγοί· nec enim natura sua nomen illud odiosum est, sed honesta primum fuit magnorum in civitate virorum appellatio; qui, sapienter populares, moribus nondum corruptis, speciosis utilia præferenti populo placebant.
Tales fuere Solon,* Miltiades, Aristides, Themistocles, Pericles, B
alii, populares iisdem, et senatores, et imperatores optimi, προστάται τῆς πόλεως καὶ στρατηγοί. quam in rem legi poterunt Isocrates, p. 170. c. 262. c. d. Demosth. (usus editione sum Parisina Be-

* Eupolis in comœdia quadam sua (ἐν Δήμοις, ut suspicor ob narrata Plutarcho in Pericle, p. 153. e. conf. Eupolidea Stobæi, p. 239. 49, &c.) Miltiadem et Periclem excitabat ab inferis, qui imperium abrogarent sui temporis imperatoribus, adolescentulis luxuriosis, quique virtutes imperatorias non in mente haberent, sed in pedum malleolis repositas. Ad ista Aristidæ, T. III. p. 374. τῶν Κωμικῶν τις ἐποίησε τέτταρας τῶν προστατῶν ἀναστῶντας· hæc leguntur in Scholiis ineditis, quæ clar. Petri Burmanni Secundi perinsignem ornant Bibliothecam, quæque dignissimi possessoris mecum humanitas communicavit: Εὔπολις ἐποίησεν ἀναστάντα τὸν Μιλτιάδην, καὶ Ἀριστείδην, καὶ Γίλωνα, (corrigo, Σόλωνα,) καὶ Περικλέα. ἐν τούτοις οὖν ἔνεισι δύο φησὶ Περικλῆς καὶ Μιλτιάδης. λέγει δὲ Εὔπολις οὕτως, Καὶ μηκέτι ἄναξ Μιλτιάδου καὶ Περικλεῦ, ἐάσατ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα Ἐν τοῖσι σφυροῖσιν ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν. Eupolidis sic mihi scribendi videntur versus:

Καὶ μηκέτ', ὦ 'ναξ Μιλτιάδη, καὶ Περίκλεις,
Ἐάσατ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα,
Ἐν τοῖς σφυροῖς ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν.

253 Sensum arbitror expressisse me comici paulo superius; et verbis minus invidiosis turpe vitium obvolvisse notatum comico, dum μειράκια dixit κινούμενα· quo sensu Euripidis Macareus apud Aristophanem, ἐκεῖνε Ἀδελφὸς — τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν. Respexisse mihi videtur in his Eupolis Archilochi trochaicos,

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον,
Ἀλλά μοι μικρός τις εἴη, καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
Ῥοικὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίης πλέως.

Hæc nobis Archilochi servarunt Dion Chrys. Or. XXXIII. p. 399. et Galenus in Hippocrat. T. V. p. 630. 30. et 618. 8. quibus formam indidit trochaicorum D. Heinsius Lect. Theocr. c. viii. p. 323. in una voce errantem corrigit T. H. in Hesych. T. I. p. 959. Hi autem Eupolidis versus Hegesippo mihi videntur obversati, seu quicunque orationem inter Demostheneas scripsit de Haloneso, cum hæc in ultima scriberet oratione, p. 53. §. 53. εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε. de quibus, Longino quoque tractatis, sect. 38. 1. Hermogeni, p. 294. A. Dounæo in Demosth. p. 74, 75. dici possent, quæ hujus esse loci non viderentur.

nenati) p. 24. §. 30. 31. Æschines c. Tim. p. 4. 23. Talis ad exemplum Solonis, Aristidæ, Periclis, fuit apud Athenienses
Phocion, pace rector civitatis prudentissimus, bello quinque et 253
quadraginta vicibus designatus Imperator: vid. Plutarchi Phocion. p. 744. F. 745. A. Talis apud Romanos M. Cato, quo, teste Cicerone de Orat. III. c. 33. *nemo apud populum fortior, nemo melior senator: idem facile optimus imperator.* Notatu dignissima verba sunt Solonis apud Diogen. Laërt. I. 64. *τὸ θεῖον καὶ οἱ νομοθέται οὐ καθ' ἑαυτὰ δύνανται ὀνῆσαι τὰς πόλεις, οἱ δὲ ἀεὶ τὸ πλῆθος ἄγοντες* (atque adeo *οἱ δημαγωγοί*) *ὅπως ἂν γνώμης ἔχωσιν· οὕτω δὴ καὶ τὸ θεῖον καὶ οἱ νόμοι, εὖ μὲν ἀγόντων, εἰσὶν ὠφέλιμοι, κακῶς δὲ ἀγόντων, οὐδὲν ὠφελοῦσιν.* dicti veritatem Attica demonstrat historia: salutares ante, post mortem Periclis nihil amplius civitati profuere Solonis leges, mutandarum legum libidine, quæ demagogos agitabat, morumque depravatione in contemptionem adductæ. Honestam olim bonorum civium adpellationem fuisse *δημαγωγοῦ* monstrant vel Aristophanis ex Equit. ista v. 191.

> *Ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ*
> *Ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους·*

olim itaque fuerat. Pericles, bonis omnibus laudatus, *δημαγωγὸς* 254
Isocrati, p. 184. D. *Princeps* ille *consilii publici*, dicitur *ἄγων τὴν πολιτείαν* Thucydidi, p. 82. 11. Plutarcho in Nicia, p. 524. D. *ἀπό τε ἀρετῆς καὶ λόγου δυνάμεως τὴν πόλιν ἄγων.* *Ἔπαινος ῥήτορος καὶ δημαγωγοῦ* legi poterit apud Pollucem, IV. 34.

Moribus mutatis, ut erant bonis civibus invisi plerique qui male rempublicam gerebant, debuit etiam odiosum fieri nomen *Δημαγωγῶν.* Sic tamen omnes, sive bene rem administrarent, seu male, dicebantur Athenis, qui verba faciebant in concione populi, *οἱ λέγοντες* Demostheni, *οἱ λέγοντες ἐν τῷ δήμῳ* Lysiæ, qui decreta condebant; qui fœdus, bellum, pacem vel suadebant vel dissuadebant; quique adeo in universum personam gerebant *συμβούλων*, ut dicuntur sæpe Dinarcho c. Dem. p. 99. 22. p. 102. 36. 39. haberi volebant populares, et *consiliarii*; dici amabant et *patroni civium*, *προστάται*, Aristoph. Εἰρ. v. 683. Ἐκκ. v. 176. Thucyd. VIII. c. lxv. Qui gerebat rempublicam, *λέγων καὶ γράφων* Demostheni de Cor. p. 150. §. 151. Plutarcho in Phocione,

disse hominem inter paucos linguæ rerumque Græcarum peritis- A simum, Henr. Stephanum. Non omnes quidem ʽΡήτορες Athenis
252 erant δημαγωγοὶ, sed omnes δημαγωγοὶ, ut erant, dicebantur etiam ῥήτορες. Recte Gellius N. A. III. c. xiii. *Is Callistratus*, (inquit, quem sectari cœperit Demosthenes,) *Athenis orator in republica fuit: illi δημαγωγοὺς appellant.* Ubi ῥήτορες aliquot ἔνδοξοι καὶ μεγάλοι, qui ante claruerint, quam ipse ad rempublicam accesserit, memorantur Demostheni de Cor. p. 177. primus comparet Καλλίστρατος ἐκεῖνος. Hi quidem boni consiliarii populum utiliter ducebant, erantque adeo optimi δημαγωγοί· nec enim natura sua nomen illud odiosum est, sed honesta primum fuit magnorum in civitate virorum appellatio; qui, sapienter populares, moribus nondum corruptis, speciosis utilia præferenti populo placebant. Tales fuere Solon,* Miltiades, Aristides, Themistocles, Pericles, alii, populares iisdem, et senatores, et imperatores optimi, προστάται τῆς πόλεως καὶ στρατηγοί. quam in rem legi poterunt Isocrates, p. 170. c. 262. c. d. Demosth. (usus editione sum Parisina Be-

* Eupolis in comœdia quadam sua (ἐν Δήμοις, ut suspicor ob narrata Plutarcho in Pericle, p. 153. E. conf. Eupolidea Stobæi, p. 239. 49, &c.) Miltiadem et Periclem excitabat ab inferis, qui imperium abrogarent sui temporis imperatoribus, adolescentulis luxuriosis, quique virtutes imperatorias non in mente haberent, sed in pedum malleolis repositas. Ad ista Aristidæ, T. III. p. 374. τῶν Κωμικῶν τις ἐποίησε τέτταρας τῶν προστατῶν ἀναστάντας· hæc leguntur in Scholiis ineditis, quæ clar. Petri Burmanni Secundi perinsignem ornant Bibliothecam, quæque dignissimi possessoris mecum humanitas communicavit: Εὔπολις ἐποίησεν ἀναστάντα τὸν Μιλτιάδην, καὶ Ἀριστείδην, καὶ Γίλωνα, (corrigo, Σόλωνα,) καὶ Περικλέα. ἐν τούτοις οὖν ἔνεισι δύο φησὶ Περικλῆς καὶ Μιλτιάδης. λέγει δὲ Εὔπολις οὕτως, Καὶ μηκέτι ἄναξ Μιλτιάδου καὶ Περικλεῦ, ἐᾶτε τ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα Ἐν τοῖσι σφυροῖσιν ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν. Eupolidis sic mihi scribendi videntur versus:

Καὶ μηκέτ', ὦ 'ναξ Μιλτίαδες, καὶ Περίκλεες,
Ἐᾶσατ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα,
Ἐν τοῖς σφυροῖς ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν.

253 Sensum arbitror expressisse me comici paulo superius; et verbis minus invidiosis turpe vitium obvolvisse notatum comico, dum μειράκια dixit κινούμενα· quo sensu Euripidis Macareus apud Aristophanem, ἐκίνει Ἀδελφὸς — τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν. Respexisse mihi videtur in his Eupolis Archilochi trochaicos,

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον,
Ἀλλά μοι μικρός τις εἴη, καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
Ῥοικὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίης πλέως.

Hæc nobis Archilochi servarunt Dion Chrys. Or. XXXIII. p. 399. et Galenus in Hippocrat. T. V. p. 680. 30. et 618. 8. quibus formam indidit trochaicorum D. Heinsius Lect. Theocr. c. viii. p. 323. in una voce errantem corrigit T. H. in Hesych. T. I. p. 959. Hi autem Eupolidis versus Hegesippo mihi videntur obversati, seu quicunque orationem inter Demostheneas scripsit de Haloneso, cum hæc in ultima scriberet oratione, p. 53. §. 53. εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε. de quibus, Longino quoque tractatis, sect. 38. 1. Hermogeni, p. 294. A. Dounæo in Demosth. p. 74, 75. dici possent, quæ hujus esse loci non viderentur.

A nenati) p. 24. §. 30. 31. Æschines c. Tim. p. 4. 23. Talis ad exemplum Solonis, Aristidæ, Periclis, fuit apud Athenienses Phocion, pace rector civitatis prudentissimus, bello quinque et 253
quadraginta vicibus designatus Imperator: vid. Plutarchi Phocion. p. 744. F. 745. A. Talis apud Romanos M. Cato, quo, teste Cicerone de Orat. III. c. 33. *nemo apud populum fortior, nemo melior senator: idem facile optimus imperator.* Notatu dignissima verba sunt Solonis apud Diogen. Laërt. I. 64. τὸ θεῖον καὶ οἱ νομοθέται οὐ καθ' ἑαυτὰ δύνανται ὀνῆσαι τὰς πόλεις, οἱ δὲ ἀεὶ τὸ πλῆθος ἄγοντες (atque adeo οἱ δημαγωγοί) ὅπως ἂν γνώμης ἔχωσιν· οὕτω δὴ καὶ τὸ θεῖον καὶ οἱ νόμοι, εὖ μὲν ἀγόντων, εἰσὶν ὠφέλιμοι, κακῶς δὲ ἀγόντων, οὐδὲν ὠφελοῦσιν. dicti veritatem Attica demonstrat historia: salutares ante, post mortem Periclis nihil amplius civitati profuere Solonis leges,
B mutandarum legum libidine, quæ demagogos agitabat, morumque depravatione in contemptionem adductæ. Honestam olim bonorum civium adpellationem fuisse δημαγωγοῦ monstrant vel Aristophanis ex Equit. ista v. 191.

Ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
Ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους·

olim itaque fuerat. Pericles, bonis omnibus laudatus, δημαγωγὸς 254
Isocrati, p. 184. D. *Princeps* ille *consilii publici*, dicitur ἄγων τὴν πολιτείαν Thucydidi, p. 82. 11. Plutarcho in Nicia, p. 524. D. ἀπό τε ἀρετῆς καὶ λόγου δυνάμεως τὴν πόλιν ἄγων. Ἔπαινος ῥήτορος καὶ δημαγωγοῦ legi poterit apud Pollucem, IV. 34.

C Moribus mutatis, ut erant bonis civibus invisi plerique qui male rempublicam gerebant, debuit etiam odiosum fieri nomen Δημαγωγῶν. Sic tamen omnes, sive bene rem administrarent, seu male, dicebantur Athenis, qui verba faciebant in concione populi, οἱ λέγοντες Demostheni, οἱ λέγοντες ἐν τῷ δήμῳ Lysiæ, qui decreta condebant; qui fœdus, bellum, pacem vel suadebant vel dissuadebant; quique adeo in universum personam gerebant συμβούλων, ut dicuntur sæpe Dinarcho c. Dem. p. 99. 22. p. 102. 36. 39. haberi volebant populares, et *consiliarii*; dici amabant et *patroni civium*, προστάται, Aristoph. Εἰρ. v. 683. Ἐκκ. v. 176. Thucyd. VIII. c. lxv. Qui gerebat rempublicam, λέγων καὶ γράφων Demostheni de Cor. p. 150. §. 151. Plutarcho in Phocione,

p. 744. F. 751. A. est γράφων ψηφίσματα· in Alcib. Plutarchi, p. 200. B. ἔγραψε τῶν ῥητόρων Δημόστρατος καὶ εἶπεν. ubi de se Critias ad Alcibiadem, p. 209. F.

> Γνώμην δ', ἥ σε κατήγαγ' ἐγὼ ταύτην ἐν ἅπασιν
> Εἶπον, καὶ γράψας τοὔργον ἔδρασα τόδε.

Οἱ λέγοντες καὶ τὰ ψηφίσματα γράφοντες demagogi sunt apud Athen. XII. p. 532. C. in verbis Theopompi, qui partem historiæ Philippicæ dicavit moribus enarrandis τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν, Athen. IV. p. 166. D. in qua certe parte potuit ingenio Theopompus obsequi. Ubique δημαγωγοὶ dicti, dicuntur et ῥήτορες καὶ δημαγωγοί, Isocrati p. 185. B. Duas proponit in Hesychio conjecturas clar. Jo. Toupius Emend. III. p. 279. quarum alteram jam dederat Jo. Meursius, altera vereor ut probari possit. Dicuntur οἱ δημα- B
γωγοῦντες ῥήτορες, Sexto Empir. p. 297. sæpenumero simpliciter ῥήτορες, Aristophani, Andocidæ, Lysiæ, ceterisque; dicuntur et πολιτευόμενοι sive τὰ κοινὰ vel τὰ πολιτικὰ vel τὰ τῆς πόλεως πράττοντες· scripsisse Lysias videtur, p. 118. 10. παρασκευάζεται τὰ πολιτικὰ πράττειν καὶ ἤδη δημηγορεῖν· conf. 307. 15. 309. 13. 423. 6. Demosth. p. 221. §. 192. cui p. 144. §. 104. junguntur πολιτεύεσθαι καὶ δημηγορεῖν. Andocides c. Alcib. p. 32. A. στρατεύονται μὲν οἱ πρεσβύτεροι, δημηγοροῦσι δὲ οἱ νεώτεροι. Callistratum τὸν δημηγόρον Iphicrates adjungebat sibi, teste Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 344. 34.

Cum Solonis leges nihil amplius proficiebant, hi demagogi blanda oratione decipientes adulabantur populo: vere Sextus C
Empir. Ἀντιῤῥ. II. §. 41. ὁ δημαγωγὸς, inquit, κακοδιδασκαλεῖ τοὺς πολλοὺς τὰ κεχαρισμένα λέγων, καὶ διαβολαῖς αὐτοὺς ἐξαλλοτριοῖ πρὸς τοὺς ἀρίσ-
255 τους. Pravæ hujus δημαγωγίας temporibus antiquissimis Theseo rege jam præbuerat exemplum Menestheus Petei filius, πρῶτος (ὥς φασιν) ἀνθρώπων ἐπιθέμενος τῷ δημαγωγεῖν, καὶ πρὸς χάριν ὄχλῳ διαλέγεσθαι, ut scribit Plutarch. in Theseo, p. 15. B. Aristophanis et Oratorum dicta de demagogis proferri possent plurima; sed nostro nunc sufficiet instituto dixisse, præsertim his temporibus demagogo, qui populo placeret, vim ornate dicendi fuisse necessariam. Duas sibi res confidentiam et vocem defuisse confitetur Isocrates quominus ad rempublicam accesserit Orat. ad Philipp. p. 98. C. πρὸς μὲν τὸ πολιτεύεσθαι πάντων ἀφυέστατος ἐγενόμην τῶν πολιτῶν

οὔτε γὰρ φωνὴν ἔσχον ἱκανὴν οὔτε τόλμαν, &c. et in Panathen. p. 234. E. Legitur in Ciceronis Catone Maj. c. v. Isocrates] *eum librum, qui Panathenaicus inscribitur, quarto et nonagesimo anno scripsisse dicitur.* Ciceronem vero hoc in loco posuisse, non quod vulgatur, sed, *scripsisse se dicit*, quod et in uno Cod. Palatino repertum fuit, liquebit Isocratem comparanti, p. 288. E. Neque vox tantum sonora, verum eloquentia requirebatur in demagogo, qua mellitos verborum globulos in aures animosque auditorum insinuaret. Aristoph. Equit. v. 215.

τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιοῦ,
Ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς,
Τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικὰ,
Φωνὴ μιαρὰ, γέγονας κακῶς, ἀγοραῖος εἶ.

B Qui hæc et centena similia comicorum non illibenter audiebant, quos habebant despicatui, iisdem utebatur populus, ἐπιθυμῶν προπηλακίζειν τοὺς ἐν ἀξιώματι καὶ συκοφαντεῖν ut de Hyperbolo loquens in Alcibiade scribit Plutarch. p. 197. A. Semper autem populo in concione placebant οἱ λόγῳ τέρποντες ῥήτορες, ut Cleoni dicuntur Thucydidæ III. c. xl. qui tribuit ipsis τὸ εὖ εἰπεῖν, ipsemet hac re populo commendabilis et impudentissima confidentia. Andocidæ dicitur Alcibiades τοὺς μὲν λόγους δημαγωγοῦ, τὰ δὲ ἔργα τυράννου παρέχων. Isocrates Or. de Pace, p. 159. D. αὐτοὶ, inquit, πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας μελετᾷν καὶ φιλοσοφεῖν οὐ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνοίσειν, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν. Hæc et similia qui habuerit in
C numerato, ne dubitabit quidem, quin sui temporis demagogos, atque hanc Atticæ civitatis pestem sæpenumero suis in tragœdiis respexerit Euripides; velut in his, quæ facit Hecubam ad Ulyssem dicentem in Hec. v. 254.

Ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους
Ζηλοῦτε τιμὰς, μηδὲ γινώσκοισθέ μοι·
Οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε,
Ἢν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.

Ubi nuncium facit in Oreste narrantem quid evenerit in Argiva 256
populi concione, post primum oratorem illic v. 893.

ἀνίσταται
Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων, θράσει,

256 Θορύβῳ τε πίσυνος, κἀμαθεῖ παῤῥησίᾳ,
Πιθανὸς ἔτ' ἀστοὺς (sic l.) περιβαλεῖν κακῷ τινι.
Ὅταν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις, φρονῶν κακῶς,
Πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα.
Ὅσοι δὲ σὺν νῷ χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεὶ,
Κἂν μὴ παραυτίκ' αὖθίς εἰσι χρήσιμοι.

his ultimis utilia speciosis præferentes populo commendatos voluit; quumque supra dixisset Orestes v. 763.

Δεινὸν οἱ πολλοὶ, κακούργους ὅταν ἔχωσι προστάτας·

subjicit Pylades,

Ἀλλ' ὅταν χρηστοὺς λάβωσι, χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεί.

In his Cleone non meliorem Cleophontem demagogum observatum tragico, quod suspicatur Scholiastes, verisimile reddit quod B
ex Philochoro nobis narrat, firmatum a Diodoro Siculo XIII. c. liii. ubi de homine seditioso notatis a Wesselingio multa possent addi. Perniciosam hanc civitati facundiam non dubito quin respexerit dum ista scribebat sub Phædræ persona tragicus noster in Hippol. v. 488.

Τοῦτ' ἔσθ' ὃ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας
Δόμους τ' ἀπόλλυσ', οἱ καλοὶ λίαν λόγοι.
Οὐ γάρ τι τοῖσιν ὠσὶ τερπνὰ δεῖ λέγειν,
Ἀλλ' ἐξ ὅτου τις εὐκλεὴς γενήσεται.

istorum versuum loco suspicor in editione prima dramatis lectos; quos nobis adservavit Stobæus:

Φεῦ, φεῦ, τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν C
Φωνὴν, ἵν' ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν.
Νῦν δ' εὐρόοισι στόμασι τἀληθέστατα
Κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν ἃ χρὴ δοκεῖν.

sic istos versus esse scribendos alibi jam fuit monitum.

Quos habet ex ejus Archelao Stobæus Gesneri, p. 215. 5. pro λέγε, scribendo λέγ' εὖ, facile sanari poterunt:

257 Ἁπλοῦς ὁ μῦθος, μὴ λέγ' εὖ· τὸ γὰρ λέγειν
Εὖ δεινόν ἐστιν, εἰ φέροι τινὰ βλάβην.

Huc etiam spectasse dictum videtur in Troasin v. 960. sic, ni fallor, emaculandum:

Πειθῶ διαφθείρει σε τῆσδ', ἐπεὶ λέγει
Καλῶς κακοῦργος οὖσα. δεινὸν οὖν τόδε.

;atur, Πειθὼ διαφθείρουσα τῆσδ'. In Bacchabus quæ dicit in hea Tiresias conveniunt in malos demagogos Atticos v. 269.

Σὺ δ' εὔτροχον μὲν γλῶσσαν ὡς φρονῶν ἔχεις,
Ἐν τοῖς λόγοισι δ' οὐκ ἔνεισί σοι φρένες.
Θρασὺς δὲ δυνατὸς, καὶ λέγειν οἷός τ' ἀνὴρ
Κακὸς πολίτης γίγνεται, νοῦν οὐκ ἔχων.

nusquam hoc malorum civium genus clarius expinxit quam persona Thebani præconis in Supplicibus v. 421. et seqq. as, inquit, a qua missus huc venio,

Ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, οὐκ ὄχλῳ κρατύνεται.
Οὐδ' ἔστιν αὐτὴν ὅστις, ἐκχαυνῶν λόγοις,
Πρὸς κέρδος ἴδιον ἄλλοτ' ἄλλοσε στρέφει·
Οὐδ' αὐτίχ' ἡδὺς, καὶ διδοὺς πολλὴν χάριν,
Εἰσαῦθις ἔβλαψ', εἶτα διαβολαῖς νέαις,
Κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματ', ἐξέδυ δίκης.

nobis ratione locum emendavit Jer. Marklandus, quem, in cis quoque scriptoribus exercitatissimum criticum, latere :as non poterat. "His, inquit, versibus describit Euripides, persona præconis Thebani, mores Rhetorum et δημαγωγῶν emporis."

li demagogi sæpe bonos cives accusabant in judicio; sed et a agogis diversi rabulæ, sive ῥήτορες, in tribunalibus dominaban- hoc quoque genus pessimorum civium notavit Euripides, sua vi dicendi turpiter abutebantur ad judices corrumpendos; ipsi pro se verba facientes scelera sua speciosis argumentis nderent, seu patrocinarentur aliis, qui quidem essent indigni ocinio: nam *nocentem aliquando, modo ne nefarium impiumque, ıdere — patitur consuetudo, fert etiam humanitas*, judice Cine de Off. II. c. xiv. Indignabatur Euripides, insontes in :io toties vexari; justitiam et leges perversis interpretamentis ıri; resque turpissimas orationis ornamentis velari; non adeo, nvis hoc quoque noluerit, *pulcra vocabula pigris Prætendi* s, ut loquitur Claudianus in Eutrop. II. v. 206. *verbisque de-* 258

coris Obvolvi *vitium*, ut Horatius Serm. II. Ecl. VII. 41. Hoc qui faciebant Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν, in Aristoph. Pluto v. 159. Sed in Atticos istos oratores potius congruit illud Musonii apud Stobæum, p. 597. 54. τὰ δεινὰ καλλωπίζουσί τε καὶ ἐπισκιάζουσιν ἑτέροις ὀνόμασιν, et S. Joannis Chrysost. T. III. p. 27. B. στωμυλία ῥητόρων τοῖς κατευγλωττισμένοις λόγοις ὑποκλέπτουσα τὴν ἀλήθειαν. In judicio sæpenumero,

Καὶ τὰν ἀλάθειαν τὸ δοκεῖν βιάζεται·

quæ Simonidis sententia turpiter vitiata in Scholiis ad Eurip. Orest. v. 229. sincere scripta prostat ad v. 780. Scripsisse mihi Menander videtur,

Τὸ ψεῦδος ἰσχὺν τῆς ἀληθείας ἔχει
Ἐνίοτε μείζω, καὶ πιθανωτέραν ὄχλου.

non quod vulgatur in Stobæi Titulo XII. Florileg. περὶ ψεύδους· Τὸ πιθανὸν ἰσχὺν — Dinarchus c. Demosth. p. 97. 1: εἶτ' οὐ δεινὸν ὅτι — ἴσχυσεν ἂν τὸ ψεῦδος τῆς ἀληθείας μᾶλλον. v. 6. νῦν τὰ νόμιμα — καὶ τὰ δίκαια καὶ τἀληθῆ ἀσθενέστερα γενήσεται τῶν Δημοσθένους λόγων; καὶ ἰσχύσει μᾶλλον τῆς ἀληθείας ἡ — διαβολή; Æschines c. Ctesiph. p. 55. 21. εὕρηνται κρείττονες λόγοι τῶν νόμων. p. 67. 2. dicitur ipsi Demosthenes καλλίστοις ὀνόμασιν αἰσχίστας πράξεις γράφων.

Ob scelera periclitantibus quam facile fuerint patroni venales Athenis, ex variis liquet Aristophanis e Nubibus dictis: vid. v. 1034. et seqq. ubi se gloriatur Ἄδικος,

Αἱρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους ἔπειτα νικᾷν.

illic v. 444. et seqq. rabulis istis dignæ leguntur adpellationes. Pluti versus est 379.

Τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασι τῶν ῥητόρων.

Lycurgus c. Leocratem p. 167. 23. ἐκπέπληγμαι, inquit, μάλιστα ἐπὶ τοῖς — μισθοῦ συναπολογουμένοις ἀεὶ τοῖς κρινομένοις. Ceteris patronis mercenariis exemplum jam præbuit Antiphon, cujus quidem, teste Philostrato, p. 499. comici meminerunt ὡς δεινοῦ τὰ δικανικὰ, καὶ λόγους κατὰ τοῦ δικαίου ξυγκειμένους ἀποδιδομένου πολλῶν χρημάτων αὐτοῖς μάλιστα τοῖς κινδυνεύουσι. nec frustra populo suspectum Antiphontem fuisse διὰ δόξαν δεινότητος quod scribit Thucyd. VIII. c. lxviii.

eventus docuit. Illud minime protritum est, quod in procemio librorum de Vitis Soph. narrat Philostratus p. 483. f. Sophistas tribunalibus exclusos Athenis, ὡς ἀδίκῳ λόγῳ τοῦ δικαίου κρατοῦντας καὶ ἰσχύοντας παρὰ τὸ εὐθύ. Romæ quidem notum est quid legato Atheniensium Carneade audito censuerit Cato censorius. Sed mendacissima malevolentia Strepsiadi dat in Nubibus suis Aristophanes magistrum Socratem, unum omnium maxime alienum 259
ab oratoriis artibus. Is causæ suæ fretus justitia ad judices initio Platonis Apologiæ, *ex me*, inquit, *audietis* πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, οὐ μέν τοι — κεκαλλιεπημένους γε λόγους, ὥσπερ οἱ τούτων, ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασιν, οὐδὲ κεκοσμημένους.

Nunc ponam Euripidea quædam, quibus malos Oratores, καλλιεπουμένους, sive καλλιλεκτοῦντας, respexisse videtur, speciosa ora-
B tione jus et leges violantes. In ejus Hecuba cum sceleri suo Polydorus honestam causam prætexuerat, illamque verbis ornatissimis commendaverat, ad judicem, Hecuba v. 1169.

Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχρῆν ποτὲ
Τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον·
Ἀλλ', εἴτε χρήστ' ἔδρασε, χρήστ' ἔδει λέγειν·
Εἴτ' αὖ πονηρὰ, τοὺς λόγους εἶναι σαθροὺς,
Καὶ μὴ δύνασθαι τἄδικ' εὖ λέγειν ποτέ.
Σοφοὶ μὲν οὖν εἰσ' οἱ τάδ' ἠκριβωκότες,
Ἀλλ' οὐ δύναιντ' ἂν διὰ τέλους εἶναι σοφοί.

C ultimum sic versum exhibet Cod. MS. Leid. sequentem 1176. si Codicibus abesset, nemo, credo, requireret.

Ad Eteoclis impiam orationem sui muneris memor Chorus in Phœniss. v. 536.

Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς,
Οὐ γὰρ καλὸν τοῦτ' ἀλλὰ τῇ δίκῃ πικρόν.

In Ione senex v. 831.

Οἴμοι, κακούργους ἄνδρας ὡς ἀεὶ στυγῶ,
Οἳ, συντιθέντες τἄδικ', εἶτα μηχαναῖς
Κοσμοῦσι.

Suam, ut sæpe, sententiam Euripides Medeæ tribuit, in Med. A v. 579.

Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν·
Ἐμοὶ γὰρ ὅστις, ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ᾽ εὖ περιστελεῖν
Τολμᾷ πανουργεῖν. ἔστι δ᾽ οὐκ ἄγαν σοφός.

Hæc qui legerit non dubitaturum confido, quin sint Euripidis ex perdito dramate versus, quos ex tragœdia servavit Clemens Alex. Strom. I. p. 340, 341. quosque Grotius ut incerti tragici posuit in Excerptis. Sic versus isti leguntur apud Clementem minus emendate scripti: B

Ὦ παῖ, γένοιντ᾽ ἂν εὖ λεγόμενοι οἱ λόγοι
Ψευδεῖς· ἐπῶν δὲ κάλλεσιν νικῷεν ἂν
Τἀληθές· ἀλλ᾽ οὐ τοῦτο τἀκριβέστατον,
Ἀλλ᾽ ἡ φύσις καὶ τοὐρθόν· ὃς δ᾽ εὐγλωσσίαν
Εἰ καὶ σοφὸς μὲν, ἀλλά γε τὰ πράγματα
Κρείσσω νομίζω τῶν λόγων ἀεί ποτε.

Primorum versuum deteriorem vulgata lectionem dedit Grotius, veram, ut arbitror, aut veræ proximam Marklandus in Eurip. Suppl. v. 120. nam virum arbitror humanissimum suæ hanc etiam prælaturum:

Ὦ παῖ, γένοιντ᾽ ἂν οἱ λελεγμένοι λόγοι
Ψευδεῖς· C

propter hæc Euripidis in Suppl. v. 343. Ἐμοὶ λόγοι μὲν, μῆτερ, οἱ λελεγμένοι Ὀρθῶς ἔχουσ᾽. Iphig. in Aul. v. 402. Οἶδ᾽ αὖ διάφοροι τῶν πάρος λελεγμένων Μύθων, &c. — Ultima recte constituit, ante Grotium, Sylburgius,

ἀλλ᾽ ἐγὼ τὰ πράγματα
Κρείσσω νομίζω τῶν λόγων ἀεί ποτε.

in hanc sententiam Thucydides III. c. lxvii. [ἔργων] ἀγαθῶν μὲν ὄντων, βραχεῖα ἡ ἐπαγγελία ἀρκεῖ· ἁμαρτανομένων δὲ λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες προκαλύμματα γίγνονται. ἀλλ᾽ ἢν ἡγεμόνες, &c. — ἧσσόν τις ἐπ᾽ ἀδίκοις ἐρ-

λόγους καλοὺς ζητῆσαι. De armis Achillis judicaturos jubet
: Antisthenis, p. 181. 28. μὴ εἰς τοὺς λόγους σκοπεῖν, περὶ ἀρετῆς
ρας, ἀλλ' εἰς τὰ ἔργα μᾶλλον. (τἄργα σκοπεῖν Sophocles.) et Pala-
es Gorgiæ, p. 191. 18. Dion Chrys. Or. LXIX. p. 622. A.
ν, inquit, ἀπὸ (sic scribendum pro ὑπὸ) τῶν λόγων μᾶλλον, οὖς
τις, ἢ ἀπὸ τῶν ἔργων εἰδέναι καὶ τεκμαίρεσθαι τὸν ἑκάστου βίον.
d in istis Euripidis versibus vitiosa,

ὃς δ' εὐγλωσσίαν
Εἰ καὶ σοφὸς μὲν

s attendenti videri poterit recte Grotius sanasse, corri-
o,

ὃς δ' εὐγλωσσίαν
Ἀσκεῖ, σοφὸς μὲν

quidem verbi noverit ἀσκεῖν usum, et meminerit, Isocratis
hrasin, τὴν δεινότητα τὴν ἐν λόγοις ἀσκεῖν. ego tamen jam dudum 261
: mihi persuasi, in vitiatis εὐγλωσσίαν εἰ καὶ latere voces sin-
, εὐγλωσσίᾳ νικᾷ· atque adeo Euripidem hic scripsisse:

ὃς δ' εὐγλωσσίᾳ
Νικᾷ, σοφὸς μὲν, ἀλλ' ἐγὼ τὰ πράγματα
Κρείσσω νομίζω τῶν λόγων ἀεί ποτε.

*cundia dicendi victor est in judicio, hujus ille quidem rei peri-
t; sed facta verbis semper equidem anteponenda judico.*
i sententiis judicum liberabatur etiam in foro Νικᾷν, qui
cadebat dicebatur ἡσσᾶσθαι. Scripserat Isæus, non quæ
ntur in ejus Orat. de Agniæ Hæred. p. 86. 3. τὸν μὲν νικᾶσ-
ὸν δὲ ἡττᾷν quorum hoc illis ne usitatum quidem; sed scrip-
τὸν μὲν ἡττᾶσθαι, τὸν δὲ νικᾷν. quod harum rerum scientes ve-
esse fatebuntur; aliis nunc commode demonstrari non
t, ubi sufficient Euripidea quædam emendationi versus Eu-
i firmandæ. In Oreste legitur, v. 833.'

Ἀλλ' οὐχ ἔπειθ' ὅμιλον, εὖ δοκῶν λέγειν,
Νικᾷ δ' ἐκεῖνος ὁ κακὸς ἐν πλήθει λέγων.

Ubi præcesserant in Supplicibus ista v. 443.

Γεγραμμένων δὲ τῶν νόμων ὅ, τ' ἀσθενὴς
῾Ο πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσην ἔχει.

sequitur v. 447.

Νικᾷ δ' ὁ μείων τὸν μέγαν δίκαι' ἔχων.

Ubi vulgatur in Hecubæ v. 293.

Τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγῃς, τὸ σὸν
Πείσει.

A. Gellius præbet τὸ σὸν Νικᾷ, N. A. XI. c. iv. In Aristoph. Ran. v. 1521.

῎Εκρινα νικᾷν Αἰσχύλον

ut de Alcibiade, qui tantum valuit dicendo, *ut nemo ei potuerit resistere*, Andocides, p. 31. 42. *judices*, inquit, νικᾷν ἔκρινάν αὐτόν. Incertum scripseritne comicus in Vesp. v. 579. δίκην νικᾷ, an δίκῃ νικᾷ. nam in Equit. v. 93. — νικῶσι δίκας. alibi legitur usitatior structura, qua hic in Euripideis εὐγλωσσίᾳ Νικᾷ. In Equit. Aristophanis, v. 833. Ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας, *Laudo linguæ tuæ volubilitatem*, qui quidem reipublicæ sis præfuturus. Suaviloqui Nestoris eloquentiam τὸ Νεστόρειον εὔγλωσσον μέλος vocat Eurip. apud Athen. initio Lib. XV. quocum dicto comparari possunt Eurip. Alcest. v. 367. Iphig. in Aul. 1211. Εὔγλωσσος est εὐεπὴς, εὐγλωσσία dicitur et εὐέπεια· quorum hoc Procopio restitui debet in C
262 Iesaiæ XLIII. 20. p. 492. *per* Σειρῆνας παρίστησι τῶν ἔξω τινὰς σοφοὺς ἐπείᾳ (imo εὐεπείᾳ) κεκοσμημένους, πρὸς θεὸν ἐπιστρέψοντας. illud, ni fallor, scripserat Menander, si Menandri sunt versus apud Stobæum, p. 217. 23.

Αἰσχρόν γ' ὅταν τις, εὐεπὴς γλώσσῃ φυεὶς,
Γλώσσῃ ματαίους ἐξακοντίσῃ λόγους.

pro vulgato ἐπὶ, ἤπιος edidit, p. 145. Grotius.

CAPUT XXIV.

DE PHŒNICIS EURIPIDEI DRAMATIS ARGUMENTO.

cis Euripidei unde erui possit argumentum, viris doctis incognitum. De Phœnice
ilia Homero narrata, in versibus etiam Aristarcho male rejectis. Homerei loci
trator elegantia. Juvenis Phœnicis πταῖσμα. Secundum Eustath. Euripidi fingi
nicem ἄπταιστον, *immunem omnis culpæ*; qualis laudatori Sophistæ fingitur Agesilaus
ἱέρτης. Ἄπταιστοι quinam Judæis Hellenistis. De Eustathio, qui in Homerum
loca profert librorum S. S. Enniani Phœnicis de Græcis facti versus. Amyntorides
ereus et Euripideus moribus pinguntur diversis. Ex Hieronymo de poëtis et aliunde
atis firmatur argumentum. Ad illud accommodantur fragmenta quædam. De rei
us judici potius spectandis quam accusantis testibus. Non omnibus laudatum dictum,
um esse ubicunque bene sit. Πικρὸν νέῳ γυναικὶ γέρων. ΙΔ ΔΙ ΑΙ et Μ permutantur
ariis. Δμώς vox etiam Euripidea. Uxoribus ancillari pecuniosis pauperes, vetulos
ibus. Seni cœlibi prolem desideranti datum a Deo Delphico, docti poëtæ ministerio,
ium non absurdum, Ἰστοβοῆϊ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην.

IRATOR Homeri Sophocles in argumentis ex isto fonte pe-
sæpenumero fuit ausus, Cyclicos veteres aliosque sequutus,
omero tradere diversissima, de Euripide hoc minus est
dum. Quid in multis novaverint tragici plene cognosce- 263
, ut arbitror, si pervenissent ad nos Asclepiadis Τραγῳδού-
et librorum Hieronymi Rhodii de Poëtis ea pars, qua de
is egerat. Sed vel ex reliquiarum antiquitatis lenta com-
one multa possunt detegi. Præbeat hanc in rem ultimum
exemplum Euripidis Phœnix. Ex ista tragœdia Græci
n versus pauci supersunt; et de his, quos Barnesius dedit,
t videntur ejiciendi, quorum loco decem ex Ennii Phœnice
tites collocari poterunt, de Græcis conversi.

il admodum his inesse fateor ex Phœnice notis reliquiis,
o conficias argumentum dramatis. Aliunde tamen illud
oterit; inter se comparatis Æschine contra Timarch. p. 21.
uida in Ἀναγυράσιος· et Eustathio in Hom. Il. I. p. 667. 35.
uit Eustathii verba, sed in his ceterisque longius a vero
vit, Hieron. Columna ad Ennii fragm. p. 276. Ad verba
hii, καὶ Εὐριπίδης ἐν Φοίνικι ἄπτιστον τὸν Ἥρωα συντηρεῖ· "hoc est,
et in Phœnice Euripides indivisum (ab Achille scilicet)
servat heroem. Hunc, — cum matris Hippodamiæ preci-

"bus impulsus Clytiam patris pellicem stuprasset, cumque id "rescisset Amyntor, odiosum atque invisum jam inde habuit." Non mirum profecto patri Phœnicem odiosum fuisse, si patris filius pellicem stupravit.

Error est in his Columnæ verbis non unus: ἄπτιστος hoc sensu non potuit ab Eustathio poni, Græcis inusitatum. Phœnix in Euripidis dramate nihil habuit commune cum Achille, quippe qui Peleo nondum esset natus, cum evenirent isthoc in dramate narrata. Secundum Homerum quidem, matris non injustis precibus expugnatus, Amyntorides ad patri dilectam puellam paulo propius accessit, ἄσσον ἦλθε Κλυτίας, non ut cupidinem expleret; sed ut illa, suum juvenis experta vigorem, senilem patris adversaretur amplexum, suæque adeo matri minus esset odiosa. Pondus illa juvenile non experta Phœnicis, ἄπειρος et prorsus ἀπαυγύρη, potuerat forsan Amyntoris esse contenta συχίνῃ ἐπικουρίᾳ· sed ἥτις ἀνδρὸς ἦν γεγευμένη vetulum profecto debuit ἀθερίζειν. Amyntor Homeri, puellam ubi sensit doctiorem quam ante, facile suspicatus palæstram, in qua fuerat exercita, filio diras imprecatus eam vovet partem infructuosam, qua in se peccaverat. Cum non irrita caderent vota; (malis enim precibus * parentum Dii liben-
264 ter morem gerebant istarum regionum) hanc indignatus Phœnix sibi factam contumeliam, accensus ira, impium facinus videtur meditatus in patrem, quod Deus benignior averterit. Iisdem in ædibus cum irato patre versari postea noluit Phœnix; seque contulit exul ad amicum æqualem Pelea, qui partem regionis primum dedit, postea filium ipsi commisit regendum. Hæc sua juvenis peccata narrat Achilli, non ille severus minoris castigator, Homeri Phœnix Amyntorides.

Prorsus hinc diversam in suo Phœnicis dramate scenam instruxit Euripides; tametsi rem narraverit eodem articulo temporis, quo contigere Homero tradita, atque inter eosdem gestam. Sed ab Homero nondum ausim secedere, ne quis hæc mea conferens ad illius carmina finxisse me dicat quæ ne Ho-

* Nollem his exemplis etiam Amyntoris et Thesei Platonem usum Lib. XI. de LL. p. 931. a. De his antiquis patrum imprecationibus exstant observata quædam clariss. Claudii Francisci Fraguierii in Hist. Acad. Reg. Inscript. T. V. p. 24 et seqq.

A merus quidem confinxerit; humanum Homero juvenis commemorari Phœnicis peccatum, at nullum facinus impium, quod fuerit in patrem meditatus. Hæc itaque legat Homerei Phœnicis:

Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
Ἀλλά τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
Δήμου θῆκε φάτιν, καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων·
Ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.

Per multa secula, fateor, hi versus abfuere ab oratione Phœnicis in Il. Ι.; ab Aristarcho, ne lecti nocerent juvenibus, ejecti carminibus Homeri: hoc nos docet Plutarchus, T. II. p. 26. F. 27.
B A. et simul quam apte fuerint ab Homero atque utiliter, secus ac Grammaticus arbitrabatur, scripti: quod plenius demonstrat Plutarchus de Adulat. et Amici discr. p. 72. B. Laudo Jo. Henr. Lederlinum, cujus, narrante Steph. Berglero, consilio versus isti sunt in editionem Wetstenianam recepti; Barnesium quoque, qui sedem illis in edit. Cantabrigiensi restituit, ut arbitror, suam post versum 457 Iliadis Ἰῶτα. Locorum Plutarchi viris doctis prior tantum innotuisse videtur. Hoc exemplo disci poterit, quanta fuerint etiam in Homeri poëmatis grassati licentia; ut minime mirandum sit si postea idem in aliis multo frequentius fecerint. Præbebit aliud exemplum hæc eadem historia.

C Superius a me narratis conveniunt plerisque versus Homeri ex Il. Ι. 448, &c. Qui mea legunt patienter ne hic quidem Phœnicis Homerici versus aliquot elegantissimos relegere recusabunt:

Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο,
Ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο καλλικόμοιο,
Τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
Μητέρ' ἐμήν· ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων
Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα·
Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα. πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀϊσθεὶς
Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐρινῦς. 265
Μή ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν

Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα. Θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαρὰς, A
Ζεύς τε καταχθόνιος, καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια.

ultimo horum versuum proximos quatuor illos poëta subjecerat, quos Aristarchus inconsiderate voluit ejectos quam occupabant sede.

In his suavissimus senex suam quidem juvenis in amatore patre, patre tamen, irritando culpam fatetur; atque adeo sibi puellæque, quam pellicis loco pater haberet, πραχθῆναι, quæ Theocriti Simæthæ (Eid. II. 143.) videbantur τὰ μέγιστα. Juvenile peccatum poëta verbis quantum potuit imminuit aptissimis. Uxorem Amyntor ἀτιμάζεσκε· hæc, optimi juvenis mater, non tantum λισσέσκετο, sed filium αἰὲν λισσέσκετο γούνων· et quid adeo obsecrabat mater Phœnicem? non ut in eodem cum patre se inquinaret B volutabro; non μιγῆναι, sed Παλλακίδι προμιγῆναι· antequam adeo senex, qui sibi pellicem destinaverat, cum ea rem habuisset: ἵν' ἐχθήρειε γέροντα. Eustathius veterum criticorum exhibet observationem non ineptam, qua nititur quod dicebam de verbo προμιγῆναι· τὴν Κλυτίαν Ἀμύντωρ (p. 667. 3.) οὔπω μὲν ἔγνω, καθὰ οἱ παλαιοὶ φασὶν, εἰς τοῦτο δὲ ἀνέτρεφε. διὸ οὐδὲ μιγῆναι φησὶν ὁ Φοῖνιξ τῇ παλλακίδι, ἀλλὰ προμιγῆναι, ἤτοι πρὸ ἐκείνου μιγῆναι, ἵνα ἐχθήρειε τὸν γέροντα. Matris, non injusta petentis, expugnatum se Phœnix fatetur precibus fecisse, quod illa tam *cupienter cupierat :*

Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα·

Hoc si peccatum erat in patrem, et πταῖσμα juvenile Phœnicis, C hominum ille more fecit; πολλὰ γὰρ πταίομεν ἅπαντες, Jacobus inquit in Epist. III. 2.

Ἄνθρωπος ὢν ἔπταικε·

Liceat mihi verba hic adhibere comici veteris sensu diverso posita apud Stobæum, p. 530. 9. ut vel hinc intelligantur Columnæ non intellecta Eustathii verba, de Euripidis Phœnice, p. 667. 35. καὶ Εὐριπίδης δὲ ἐν Φοίνικι ἄπταιστον (sic vulgatur) τὸν Ἥρωα συντηρεῖ.

Sed valde notabilia sunt quæ hæc verba proxima præcedunt apud Eustathium. Ut præceptor Achillis vitiis etiam juvenilibus

carnisse censeretur, Nyssaëënsis Aristodemus, Rhetor et Grammaticus, Homerea sic *μετέγραψεν*, ut dixisse videretur,

Τῇ οὐ πιθόμην οὐδ' ἔρεξα· sive potius, *οὐδ' ἔρξα.*

atque adeo negaret se fecisse, quod fatetur. Qui hoc tradit apud Eustathium Apion laudatores mutati versus Aristodemum ait invenisse: *εὐδοκιμήσας ἐτιμήθη, ὡς εὐσεβῆ ποιήσας τὸν Ἥρωα.* miror quod addit de Sosiphane, fortasse tragico: *πρὸ δὲ αὐτοῦ Σωσιφάνης τὴν τοιαύ-* 266
την εὗρε γραφήν. minime miror ista: *καὶ Εὐριπίδης δὲ ἐν Φοίνιξι ἄπταιστον τὸν Ἥρωα συντηρεῖ.* *Euripides in Phœnice heroa* suum *servat* sic *lapsus* et offensionis *immunem*, ut nullius insimulari possit culpæ, atque adeo omni careat reprehensione: hæc mihi vocis *ἄπταιστος*
B isto loco vis esse videtur: Judæis Græciensibus, Sacrisque Scriptoribus nostris, quos tamen nominatim nusquam * memorat in

* Partim verum est, quod in Gnomolog. Homerica, p. 278. scribit Jacobus Duportus: "Eustathius, — in tam vastis "Commentariis (in Homerum) Sacros "Scriptores raro admodum citat; Sacram "Scripturam, quod scio, nunquam." — Illud ubi merito miratum Duportum dixerat J. A. Fabricius B. G. Lib. II. c. iii. 10. quam hujus dat silentii vir eximius rationem vereor ut illis sit adprobaturus, qui commentarios Eustathii legerunt. Per Sacros Scriptores, dum Sacram Scripturam distinguit, Duportus Ecclesiasticos voluit intellectos. Verissimum autem est, in tam vasto opere Homeri com-
C mentatorem, quo centenos laudat Scriptores Profanos, ne unicum quidem nominatim citasse Scriptorem Sacrum libri Novi Fœderis aut Antiqui; neque etiam nominatim ullum veterem Scriptorem Ecclesiasticum. Quinimo ne narrata quidem in libris nostris Sacris attigit, ubi commoda se præberet occasio. Hæc quamvis vera sint; parce quidem, nonnunquam tamen verba quædam profert de libris Sacris petita. Ex libris N. F. sunt quæ præbet in Il. Γ'. p. 289. 39. [*κονιάω — ἐξ οὗ*] *τοῖχος κεκονιαμένος.* in Il. Ε'. p. 443. 33. [*ὁποῖον καὶ τὸ,*] *βάλε σεαυτὸν κάτω.* Antiqui Fœderis loca quædam obscurius designata reperientur in Hom. Il. Β'. p. 178. 48. p. 234. 21. *τὸ αἷμα σταφυλῆς τὸν οἶνον λέγειν, ἐντεῦθεν ἤρτηται.* Il. Γ'. . . . . . *φῶς ἀναβαλέσθαι ἱματίου δίκην.* [Psalmi CIII. 2. verba proferuntur et in Schol. ad Theocrit. VI. 21.] Il. Ζ'. p. 486. 20. *ὁ ὡς ἄνθος ἀγροῦ θάλλειν γνωματεύων τὰ ἡμέτερα.* in Il. Ι. p. 693. 33. *ὡς ἐν τῷ, σελήνην καὶ ἀστέρας, ἃ σὺ ἐθεμελίωσας·* eadem ex Ps. VIII. 4. præbet in Il. Ξ'. p. 977. 28. in Il. Φ'. p. 1342, 36. *ὡς ἐν τῷ, ἀνῆκεν ἡ γῆ βοτάνας,* ex Genes. i. 12. Libri Jobi scriptor ipsi dici videtur in Il. Φ'. p. 1316. 30. *τις τῶν θείων καὶ πάνυ μεγάλων,* qui *ἐν οἰκείῳ λόγῳ* meminerit *Σειρίου καὶ Ὠρίωνος.* et designari Jobi xxxviii. 31. ubi nostris in libris Græcis *Πλειάδος* fit et *Ὠρίωνος* mentio. — Sed disciplinæ, quam vir eruditissimus profitebatur, alia quoque in istis ad Homerum commentariis quædam indicia reperientur in Il. Α'. p. 86. 13. p. 94. 40. Δ'. p. 357. 3. Θ'. p. 595. 30. Μ'. p. 867. 18. in Odyss. Θ'. p. 323. 11. Ι'. p. 340. 4. Λ'. p. 416. 37. In Il. Λ'. p. 73. 25. *οἱ τῆς ἡμετέρας,* ait, *θείας αὐλῆς Μέροπας τοὺς ἀνθρώπους ἐπικληθῆναι φασὶν ἀπὸ τοῦ μερισμοῦ — τῆς ὀπὸς, ὃν ἔπαθον μετὰ τὸν τῆς Χαλάνης πύργον, διαμερισθέντες ἁπανταχοῦ τῆς γῆς.* hunc tamen locum observatum quoque Duporto fuisse liquet ex ipsius in Theophr. Prælect. p. 225. Qui dicitur ipsi in Od. Χ. p. 785. 15. *σοφὸς πάμμεγας καὶ ἱερὸς,* Gregorius est Nazianzi Episcopus, cujus ex altera in Julianum Oratione verba cum Eustathianis attulit P. Leopardus Emend. X. c. ix. f. Sed Imperatoris ille Juliani scripta libentius legit quam Gregorii; certe sæpius ipsi citatur Julianus, semper tamen, opinor, adpellatione, qua *οἱ τῆς θείας αὐλῆς* fuerant usi, *τοῦ παραβάτου.* 267

suis ad Homerum commentariis Eustathius, supra captum seculi sui perdoctus ille antiquitatis admirator, Judæis, inquam, Græce loquentibus ἄπταιστοι sunt pæne iidem qui dicuntur illis ἀπρόσκοποι, ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχοντες· et μηδενὶ σκανδάλου ἀφορμὴν παρέχοντες. In Epistola Judæ, §. 24. φυλάξαι ἀπταίστως· Vulgatus reddidit *conservare sine peccato:* huc spectat in Glossario Gr. Lat. Ἄπταιστος, *inpeccatus, irreprehensibilis.* Qui sub nomine Xenophontis Agesilaum laudavit, talem illum finxit. In Ed. Hutchinsoni, p. 80. ἀναμάρτητος, inquit, ἐτελεύτησε, quem Xenophon in Hellenicis ut virum egregium miratus, hominis tamen atque
267 imperatoris peccata commemorare non prætermisit: ut unum de multis attingam, vid. Ἑλλ. Lib. V. p. 333. 29. quæque illic sequuntur et p. 334.

Talem quoque fecit in hoc suo dramate Phœnicem Amyntoriden Euripides, non qualem se Homeri senex juvenem fuisse fatebatur, juvenilia passum atque ἀνθρώπινα ἁμάρτοντα. Habuit hac etiam in re probabiliter Euripides Pherecyden, aut Hellanicum, vel Pisandrum, vel Epicum ex Cyclo, quem imitaretur; neque ab Aristophane, nec ab aliis propterea reprehensus. Τὸν ἄπταιστον, Phœnicem, opinor, Euripidis ipsum, audiamus Ennii verbis loquentem, servatis ex hujus Phœnice A. Gellio N. A. VII. c. 17.

Sed virum vera virtute vivere animatum addecet;
Fortiterque eum vacare adversus adversarios:
Ea libertas est, qui pectus purum et firmum gestitat;
Aliæ res obnoxiosæ nocte in obscura latent.

268 Hos quoque versus ex Phœnice, Columnæ collectos et Scriverio, ipsius arbitror heroïs esse Phœnicis, atque ex eadem oratione:

Sæviter suspicionem ferre falsam, futilum est.

Ut quod factum est futile, amici, nos feramus fortiter.

Plus miser sim, si scelestim faxim: quod dicam fore —

Ultimi trochaici pendet a perditis sententia: fac amicos, quos ex Homero quoque liquet habuisse juvenem fidelissimos, auctores ipsi fuisse, ut quomodocunque vindictam de patre sumeret injusto: respondere potuit:

Plus miser sim, si scelestim faxim,

Innoxium pater ira cœcus cœcaverat: fortiter tulit calamitatem:

Ut quod factum est futile, amici, nos feramus fortiter.

Falsam suspicionem non ille *sæviter*, sed tulit, ut,

qui pectus purum et firmum gestitat,

atque adeo velut ἄπταιστος.

Nihil est horum, quod non scenæ conveniat Euripidis, eumdem in hac historia sequuti, quem Apollodorus, III. p. 191. ubi Φοῖνιξ, inquit, ὁ Ἀμύντορος — ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐτυφλώθη, καταψευσαμένης (αὐτοῦ videtur inserendum) φθορὰν Κλυτίας τῆς τοῦ πατρὸς παλλακίδος.
B illic etiam oculorum aciem Phœnici dicitur restituisse Chiron; et *sanavit*, ipso Propertio teste,

Phœnicis Chiron lumina Phillyrides.

II. El. I. 62. Sed hoc nihil ad Euripideum hujus diei Phœnicem, qui, jam exul abiturus ab injusto patre, ut erat, veste lacera cœcus in scenam prodiit: Euripides Aristophanis, Ἀχ. v. 417. 420. Τὰ ποῖα τρύχη; — Τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος; absurdum est Joannis Tzetzæ commentum ad Lycophr. Alex. in v. 421.

Τὸν πατρὶ πλεῖστον ἐστυγημένον βροτῶν.

Ne ceteros nominem; Homeri Phœnici, qui culpam juvenilem
C confitetur senex, pater diras fuerat imprecatus. Euripidis Phœ- 269
nix, prorsus insons et ἄπταιστος, ob falsam suspicionem ab Amyntore patre fuit excœcatus: ob pœnam, quam memorat Homericam, nihil est cur censeremus de Phœnice dicta in Or. XXVII. p. 362. C. D. Themistium ex Euripidis perdita sumsisse tragœdia: non is unicus est error Jo. Harduini in istum Themistii locum. Periit Hippolytus *Credulitate patris, sceleratæ fraude novercæ.* Eadem sæpe fuit mutatis nominibus fabula. Pellex Amyntoris, a Phœnice juvene secundum Euripidem passa repulsam, credulum senem falsis facile criminibus impulit, ut castum juvenem cœcaret. — Pellex hoc in dramate quomodo dicta sit, ista monstrant Hesychii: Ἀμήστευτος γυνὴ, ἡ παλλακή. Εὐριπίδης

Φοίνιxι. hinc nonnihil diversa, quæ Sophoclis ex Phœnice, multo rarius laudato dramate, memoratur Φορβὰς γυνὴ, Eustathio in Hom. Il. Π'. p. 1117. 12.

In Ἀνάγυρον κινεῖν, et in Ἀναγυράσιος δαίμων, alia narrant Parœmiographi: nova quædam traduntur ex MS. Cod. Biblioth. Coislin. p. 604. No. 6. sed qui fecit ista Latina non intellexit Græcam phrasin αἰτίαν ἔχοντα ἐξυβρίζειν· *parvamque insulam sterilem*, λυπρὸν νησίδιον, convertit in insulam Lypron, omnibus aliis inauditam. Solus Suidas in Ἀναγυράσιος testem laudans idoneum egregia nobis tradidit, atque ad Phœnicis Euripidei argumentum demonstrandum utilissima: memoratur illic etiam Ἀνάγυρος ἥρως, cujus nomen pro ἄνθρωπος (ἀ̅ν̅ο̅ς̅) ἥρως reddi poterit Zenobio Cent. II. Pr. 55. Istius Anagyri rusticus ex isto demo dicitur lucum violasse, qui propterea, ut erant heroës isti facile irritabiles, τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμηνε τὴν παλλακήν· ἥτις, μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα, διέβαλεν ὡς ἀσελγῆ τῷ πατρί. ὁ δὲ, inquit, ἐπήρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν. ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀνήρτησεν· ἡ δὲ παλλακὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔῤῥιψεν. his ista subdit Suidas: Ἱστορεῖ δὲ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ Τραγῳδοποιῶν, ἀπεικάζων τούτοις τὸν Εὐριπίδου Φοίνικα. In his ἐγκατῳκοδόμησεν, id est, καθεῖρξεν εἰς οἴκημα, Erasmo non intellectum, transsumsit Hieronymus ab Æschine contra Timarch. p. 26. 7. (Ed. Taylori, p. 78. 3.) crudelissimum Atheniensis Hippomenis innominati facinus narrante: Kustero notata dedit et plura H. Vales. in Harpocr. p. 106. conf. Duker. in Thucyd. p. 216, 217. Cui sua Suidas debet, Hieronymum si quis aliunde habet incognitum, ut habebat Erasmus in Adag. *Anagyrum commoves*, adeat Jo. Jonsium de Script. Hist. Phil. II. c. iii. §. 6.

Nulla remanebit amplius super Euripidis Phœnice dubitatio, hæc ubi fuerint Oratoris Æschinis rite spectata ex eadem Orat. c. Tim. p. 21. Ed. cl. Taylori, p. 66. Primum illic de virtutis amore duo versus exhibet Euripidis (ex ejus Œdipo petitos) qui dicitur ipsi οὐθενὸς ἧττον σοφὸς τῶν ποιητῶν. Paulo post, πάλιν, inquit, ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἐν τῷ Φοίνικι ἀποφαίνεται (infra legitur recte, v. 43.
270 γνώμας — ἀποφαίνεται· hic requiri videtur, φαίνεται — ἀπολογούμενος·) ὑπὲρ τῆς γεγενημένης αὐτῷ πρὸς τὸν πατέρα διαβολῆς ἀπολογούμενος, καὶ ἀπεθίζων τοὺς ἀνθρώπους μὴ ἐξ ὑποψίας μηδὲ ἐκ διαβολῆς ἀλλ' ἐκ τοῦ βίου τὰς

κρίσεις ποιεῖσθαι. Sequuntur tum novem versus Euripidis, in dramate ab amico pro Phœnice dicti, quos, una alterave voce mutata, hic etiam ponam:

Ἤδη δὲ πολλῶν ᾑρέθην λόγων κριτὴς,
Καὶ πόλλ', ἁμιλληθέντα μαρτύρων ὕπο,
Ἐναντί' ἔγνων, συμφορᾶς μιᾶς ὕπερ·
Κἀγὼ μὲν οὕτω, χ' ὥστις ἔστ' ἀνὴρ σοφὸς,
Λογίζομαι τἀληθὲς, εἰς ἀνδρὸς φύσιν
Σκοπῶν, δίαιταν ἥντιν' ἐμπορεύεται.
Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἥδεται κακοῖς ἀνὴρ,
Οὐ πώποτ' ἠρώτησα, γινώσκων ὅτι
Τοιοῦτός ἐσθ' οἷοισπερ ἥδεται ξυνών.

Latina sunt Grotii, propter quæ Barnesii laudat *sagacitatem* clar. Jo. Taylor in Æschin. p. 104. Versu tertio vulgatur Τἀναντί' ἔγνων σ. μ. πέρι vel πάρα· sequenti, οὕτως, ὅστις· χ' ὥστις est in Ione, v. 785. Æschini respondens Demosthenes Or. de Falsa Legat. Τὰ ἰαμβεῖα ἐκ Φοίνικος Εὐριπίδου, tres saltem ultimos ex istis versibus acriter in adversarium retorquet, p. 252.; adhibitos Diodor. Sic. XII. c. xiv. ad Charondæ quam dicebat κακομιλίας δίκην. Præter Plinium IV. Epist. xxvii. laudatum Gatakero in Antonin. III. 4. ultima transtulit in contrarium sensum Libanius Epist. 430. Ὅστις γὰρ ὁμιλῶν Εὐριπίδῃ ἥδεται· scripsisse videtur: Ὅστις δ' ὁμιλῶν (κατ' Εὐριπίδην) ἥδεται Θεμιστίῳ, Οὐ πώποτ' ἠρώτησα, γιγνώσκων ὅτι τοῦ ζῆν ὡς ἄριστα ποιεῖται λόγον.

C Quæ cum istis novem versibus posuit in Exc. e Phœnice Grotius, p. 415. versum efficiunt trochaicum:

Τἀφανῆ τεκμηρίοισιν εἰκότως ἁλίσκεται.

Clemens ista servavit Alexandr. et similis sententiæ multa Strom. VI. p. 747. 4. a Clemente sumsit cum vicinis Theodoretus Therap. VI. in fine: sed apud hunc perperam scribitur, ἐν Φοινίσσαις· ubi vulgari debebat ἐν Φοίνικι. sic loco ex Phœnice, quem dat Stobæus, p. 222. 39. in Codice MS. Leid. adscribitur, Εὐριπίδου Φοινίσσαις.

Quæ versibus ab Æschine custoditis subjecta sunt in editione Barnesii:

Ἅπας μὲν ἀὴρ αἰετῷ περάσιμος·
Ἅπασα δὲ χθὼν ἀνδρὶ γενναίῳ πόλις.

nihil habebat causæ Barnesius cur huc referret: in Grotii Stobæo
271 Tit. XL. p. 158. loco subjiciuntur ex Euripidis Phœnissis; in Stobæo Gesn. p. 234. 39. versus isti duo leguntur a Musonio laudati. Sententia, quæ potuit et in Phœnice locum invenire, philosophis placuit et poëtis: vid. Gataker. in M. Antonin. VI. 44. Eleganter Athenienses ætate Themistoclis πατρίδα dicuntur τὴν ἐλευθερίαν νομίσαντες, Isocrati in Archid. p. 124. D. Patriam esse reputantes, ubicunque bene sit, μὴ τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὴν οὐσίαν πατρίδα αὐτοῖς ἡγεῖσθαι, Lysiæ dicuntur in Orat. XXXI. p. 487. b. explanavit Lysiæ mentem eleganter M. A. Muretus V. L. II. c. iii.

In istis ex Euripidis Phœnice Stobæi Gesn. p. 226. 31. Grot. p. 155.

Σὺ δ' ὦ πατρῴα χθὼν ἐμὴ γεννητόρων.

tormento forte quodam adhibito defendi poterit ἐμή· mihi leve vitium videtur sic corrigendum, ut scribatur:

Σὺ δ' ὦ πατρῴα χθὼν ἐμῶν γεννητόρων
Χαῖρ'· ἀνδρὶ γάρ τοι, κἂν ὑπερβάλλῃ κακοῖς,
Οὐκ ἔστι τοῦ θρέψαντος ἥδιον πέδον.

et, ne dubitemus, ex Cod. Paris. MS. ἐμῶν enotavit in margine libri sui Grotius, quem servat Bibl. Lugd. Bat.

In senem amatorem et suspicacem Amyntora dici potuit in Phœnice versus e Stobæo Gesn. 592. 17.

Ὦ γῆρας, οἷον τοῖς ἔχουσιν εἶ κακόν.

ubi scribi poterit et τοῖς δ' ἔχουσιν, ut placebat Marklando in Suppl. v. 1118.

Occasione pessimæ pellicis, cujus fraudulenta libidine Phœnix a patre fuit oculorum lumine privatus, potuit osor mulierum Euripides ingenio suo morem gerere; atque in ista oratione versum etiam collocare, quem habet ex illius Phœnice Stobæus

A Gesn. p. 434. 26. paulo aliter scriptum quam Grot. p. 312. et forte rectius,

Γυνή τι πάντως ἀγριώτατον κακόν.

qualia multa dixit in mulieres præter ceteros ὁ μισογύνης Euripidis Hippolytus; cui dramati simillimum fuit quod ad rei summam Phœnicis argumentum: bene proinde junguntur Arriano Diss. Epict. I. c. xxviii. p. 149. ποία τραγῳδία ἄλλην ἀρχὴν ἔχει; — Φοῖνιξ [τί ἐστι;] τὸ φαινόμενον. Ἱππόλυτος; τὸ φαινόμενον.

Mirarer, cum toties pudicus laudetur Hippolytus, tam raram Euripidei factam Phœnicis mentionem, nisi dixisset apud Homerum:

Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα·

B atque in his etiam prævalere debuerit omnibus aliorum narra- 272
tionibus auctoritas Homeri.

Sed non erant omnino versus hic a me prætermittendi, quos ex Phœnice petitos quatuor continuos exhibet editio Barnesii. Sub titulo Stobæi, Ὅτι ἐν τοῖς γάμοις τὰς τῶν συναπτομένων ἡλικίας χρὴ σκοπεῖν, primum p. 429. Grot. p. 293. tres versus isti locantur ut ex Eurip. Phœnice; quos valde vitiatos reliquit Grotius, quales invenerat in Edd. et Codd. MSS.

Μοχθηρὸν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ τέκνα
Δίδωσιν ὅστις. οὐχὶ ὡραῖος γαμεῖ.
Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.

C sub finem Tituli versus legitur itidem ex Phœnice:

Πικρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

Senex maritus fœminæ ingratissimus.

Talis in hoc dramate pellici juvenculæ videri debuit Amyntor, Phœnicis etiam juvenis amore percussæ secundum Euripidem. Neque ignorabat Homerica materfamilias Hippodamia, suum vetulum despicatui futurum pellici, *tauri ruentis in Venerem* si semel illa *pondus* tolerasset; idcirco filium orabat juvenem Phœnicem,

Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα.

ad quem versum Eustathius in Il. I. p. 667. 1. ἀφίσταται γὰρ, quit, γέροντος νέα γυνὴ, πειραθεῖσα ἡβῶντος (et σφριγῶντος) ἀνδρός.

Γυναικί τ' ἐχθρὸν χρῆμα πρεσβύτης ἀνὴρ,

Euripidis ex Danaë versus iste legitur ibidem apud Stobæ alterum ex Phœnice, voce mutata, transsumsit in perditam comœdiam Aristophanes, si hujus est versus,

Αἰσχρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνὴρ,

273 ut esse dicitur Clementi Alex. Strom. VI. p. 747. 12. Theognidis sententiam nobilem, v. 458—460. multo re quod fecit Athenæus XIII. p. 560. A. et hunc sequutus Jo.. lor Lect. Lys. c. ii. comparasset cum Theophili comici ver ex Neoptolemo, qui quidem ex Theognideis accurate sun pressi:

Οὐ σύμφορον νέα 'στὶ πρεσβύτῃ γυνή.
Ὥσπερ γὰρ ἄκατος οὐδὲ μικρὸν πείθεται
Ἐνὶ πηδαλίῳ· τὸ πεῖσμ' ἀποῤῥήξασα δὲ
Ἐκ νυκτὸς ἕτερον λιμέν' ἔχουσ' ἐξευρέθη.

in συμφέρον literam mutavi; vocemque τὸ πεῖσμ', in τὰ δέσμ' in tatam Grotio, p. 707. restitui.

Sed quid reliquis versibus faciemus velut ex Phœnice pro Primi sententia, si separetur a reliquis, in universum sumta, est; nec cum vicinis jungi potest. τέκνα Δίδωσιν ὅστις absurdur Laudo Heathium, qui monuerit primum a reliquis separan in altero pro Δίδωσιν corrigere tentat Δείλαιος· huic ille pr candore meam anteponet conjecturam legentis ex literarum (nam * IΔ et M sæpe fefellere librarios, ἐστιν uno ductu scribe: Δμώς ἐστιν, ὅστις —.

* Literæ IΔ ΔI ΛI et M a librariis permutatæ, frequenter errores pepererunt: in verbis Perictiones apud Stobæum, p. 487. 48. pro ἠμφιᾶσθαι εἵματα, male vulgatur ἢ διαφᾶσθαι εἵματα. ut alterius generis quid adjiciam, legitur in Evangelio Marci VIII. 1. vox παμπόλλου· Græcis quidem πάμπολυς adhibetur; sed nusquan quum occurrat in N. F. aut in A Fœderis Alex. Vers. Codicum lectio, πάλιν πολλοῦ ὄχλου ὄντος, Marci VI. 34. comparanti fortas nuina videbitur.

Primo versui de tribus hanc restituo sententiam:

> Μοχθηρόν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ νέα [Γυνὴ]

ex τῃ νέα ubi natum esset τέκνα, versus alterius omitti debuit initium. Sequentis loci, qui potuit alibi in Phœnice poni, hæc mihi scriptio pro Δίδωσιν legitima videtur:

> Δμώς ἐστιν, ὅστις οὐκ ἔθ' ὡραῖος γαμεῖ·
> Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.

horum versuum secundus ut Euripidis legitur in Aristoph. Thesm. 420. Hujus *dominæ* meus ille Δμώς apte, ni fallor, respondet. Vox est Homerica Δμώς, non illa tamen evitata Xenophonti, neque tragicis; in Euripidis una quoque tragœdia Electra sæpe repetita ver. 628. 631. 799. 814. 822. 844. 851. 960. Δμωΐς legitur in Euripideis, quæ nusquam alibi reperiri suspicor, quam in Alexandri Rhetoris libello (p. 28.) sic fere emendata Laur. Normanno, p. 175.

> Ἀλλ' ἤδη μ' ἐξέσωσεν· ἔστι δέ μοι τροφὸς, 274
> Μήτηρ, ἀδελφὴ, δμωῒς, ἄγκυρα, στέγη.

Commodum recordor, in hoc ipso dramate, Phœnice, vocem adhibitam Euripidi: hæc nobis valde vitiata (quod multis evenit in isto libello tragœdiarum fragmentis) prostant in Erotiani Lexico Hippocrat. Διϊπετὴς ὁ γόνος] Ἀντὶ τοῦ διαυγὴς καὶ καθαρός. ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Φοίνικι, (sic clar. Jo. Alberti ad Hesych. I. p. 993. 3.) λέγων, Δμωσὶ δ' ἐμοῖσιν εἶπον ὡς ταυτηρίαις πυρίδες καὶ διηπέτη κτεῖναι. Quando per duo secula nihil opis allatum est ex Codicibus, et φαγέδαιναν licet medicis ἀποκόψαι· in hoc quoque cancro vix medicabili licebit adhibere medicinam periculosam. Quid si dixerit Amyntor in Phœnice?

> Δμωσὶν δ' ἐμοῖσιν εἶπον, ὡς καυτήρια
> Ἐς πῦρ ἰδεῖ καὶ [ταῦτα] δὴ διϊπετῆ
> Θεῖναι.

Voluitne ferro candente oculos exurere filio sævus ille senex furiis amoris accensus? quo cœcatus mulieri servæ rex tum

temporis *ancillabatur* Amyntor, Ὁ τῆς γυναικὸς (vid. Eurip. Elec. v. 931.) velut Δμὼς, — ut comico *Titinnio dotibus deleniti* dicebantur *uxoribus ancillari*, præsertim si vetulis nupserant mulieribus; Ἢν γὰρ, πένης ὢν, nempe γαμῇ, secundum comicum Anaxandriden apud Stobæum, p. 419. 26.

> Ἢν γὰρ, πένης ὢν, τὴν γυναῖκα, χρήματα
> Λαβὼν, ἔχει δέσποιναν, οὐ γυναῖκ' ἔτι,
> Ἧς ἐστι δοῦλος.

Eadem est ex Euripidis Melanippe sententia. Ex ejus Phaëthonte quæ veteres Homeri dederant interpretes ista nobis servavit Eustathius in Od. Ν'. p. 502. 33.

> Ἐλεύθερος δ' ὢν δοῦλός ἐστι τοῦ λέχους,
> Πεπραμένον τὸ σῶμα τῆς φερνῆς ἔχων.

Ultima non intellecta latent apud Plutarchum T. II. p. 498. A. Veterum sapientum simillima prostant ea de re monita Cleobuli, Pittaci, Ocelli Lucani, Callicratidæ; ceterorumque: Callicratidæ Laconis ista; ἃ τῷ πλούτῳ καὶ τῷ γένει καθυπερέχοισα τἀνδρὸς ἄρχειν προαιρεῖται· addit Ocellus, παρὰ τὸν τᾶς φύσιος νόμον. Ad ultima Euripidea videbuntur aptiora Plautini verba Megadori Aulul. III. v. 60.

> Nam quæ indotata est, ea in potestate est viri:
> Dotatæ mactant et malo et damno viros.

275 sed et hinc nostra distant ex Phœnice:

> Δμώς ἐστιν, ὅστις οὐκ ἔθ' ὡραῖος γαμεῖ·
> Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.

Ut ut autem hæc vera sint, et severa legantur in istiusmodi nuptias dicta, ex. gr. Plutarchi in Solone, p. 89. D. E. minime tamen absurdum erat Dei Delphici consilium Ergino datum seni cœlibi, Παιδῶν τ' ἐραστῇ, quo sensu se fuisse dicebat Iphis in Eurip. Suppl. v. 1098. Consilium illud divinum, præter Pausan. IX. p. 785. nobis exhibet Œnomaus Eusebii, Præp. Evang. V. p. 215. his suavissimis versibus expressum:

Ἔργῳ Κλυμένοιο πάϊ Πρεσβωνιάδαο,
Ὀψ' ἦλθες γενεὴν διζήμενος, ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Ἱστοβοῆϊ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην.

maus infrequens ille Deorum cultor, nimis pæne severe, ore iberrimo, Γέροντι, inquit, νέαν συνοικεῖν (imo συνοικίζειν,) εἰ παίδων εἴ, οὐ μάντεως οὐδὲ τοῦτο, ἀλλὰ φύσιν ἐπισταμένου. quasi vero non Dii hominesque dederint divini, quæ absque ope cœlesti *consumere nati* forsan adinvenissent. Cujuscunque sint ersus poëtæ, Delphico sacrario inservientis; istiusmodi inrum, ut habemus nonnulla, vellem plurima ad nos oracula nissent. Probabiliter Deum ille suum *virilitatem* et *mulieris am* facit nominibus designantem non ex humana petitis to, sed quibus eam in rem nemo mortalium, tametsi multa uam excogitaverint, ante fuisset usus, tanquam ex Deorum to; quam ab humana diversam multis docet exemplis Dio-Dionis Chrys. p. 149. et noveramus ex testimoniis Homeri, ecydæ, Epicharmi, Sannyrionis, Philoxeni, Platonis, alioue, quorum primus ut multa sic sibi quoque licere credidit διαλέγεσθαι, ut scribit Dion, p. 157. B. sed si, Διαστὶ loquuta, ores Apollinis Delphici versum dederit,

Ἱστοβοῆϊ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην.

dum est voces divinas tam diu turpiter latuisse depravatas s apud Diogenianum Cent. II. Prov. 72. Ἀεὶ γέροντι νέαν ἐπιν κούρην] Τοῖς πρεσβυτέροις νέαν συνευνάζειν. Illinc in Suidæ Lexiorrupta transierunt; ad veram rationem nostri versus redrata jam dudum in Epist. Critica II. p. 67. ab amicissimo uhnkenio.

276
CAPUT XXV.

SIVE COROLLARIUM CRITICUM.

Non tamen inutilia criticorum observata videri de diversis modis, quibus errarint librarii. His literas conjungendas etiam male distrahi. Proponuntur correctiones ex hoc errorum fonte. Pro τρίδ' ἴδε scribendum τηδὶ δὲ in Heniochi ver. Χωρὶ θεωρικά. Κόθωνα μόνον scripsisse Polemonem, non κ. μόνον τόν. Clinias minus notus Alcibiadis frater. Senes vitæ cupidos Antiphani dictum Charontem non ἐπὶ τόπον θεῖον, sed ἐπὶ τὸ πορθμεῖον ἄγω. Pedibus tractus. De Charonte quædam, ejusque cymba etiam ex Minyade. Redditum εὐπλεῦμεν Luciano, pro εὖ πλέωμεν. Κλῖναι χρυσαῖ. Νηδὺν αἰσχρῶν matrem dictam. 'Ολιγοστιχίες ἀοιδαὶ Callimacho dicti videntur veteres in Delum hymni, non λίην πολλάς. Petri τὰ παλαιὰ ἀναπτύγματα dixerat Clemens Alex. non τὰ παλαιὰ τὰ κτήματα. Judæi Babylone στραγγαλώμενοι Africano. Plutarcho τὸ Μεναδρεῖον restitutum, pro τὸ μὲν ἀνδρεῖον· alibi reperiri contrarium vitium. Τὸ λογικὸν in mente ὕπατον dixisse Timæum. Quædam ex Archimede, Eutocio, aliis. Πόσου παρέσῃ; in epigramm. Restituuntur οὖθαρ Æschylo; 'Αμφιαραϊάδῃ in oraculo; τὸ τῶν λόγων νᾶμα, Philoni Jud. 'Ιστᾶν, *appendere ad libram*, Dioni Chrys. Quædam Luciano, Æliano, Philostrato. 'Ερμοῦ νᾶμα Pausaniæ. 'Ηπιόνης nomen, matris Asclepiadarum, Aristidæ; quod et adfirmatur: filiæ nomen latere in nomine ignoti Grammatici. Restituuntur tandem Thucydidi καλλιστεῦσθαι· Xenophonti Ποτιδᾶν et alia Dorica; nomen etiam Αἰξωνέων· alibi ἐξ Οἴου· Antiphonti τὰ τιμιώτατα τοῖς ἀνθρώποις· Lycurgi Tyrtæo ἱερατῆς ἥβης ἄνθος. Andocidi Agyrrhius non ἄρχων, εἷς, sed dictus fuerat ἀρχώνης τῆς πεντηκοστῆς. Isæo, pro ἐξάκις, restitutum ἐξ Ἄκης, *ex urbe Ace*.

Qui critici libertatem legibus velut certis terminis idcirco nolunt circumscriptam, quod vim cogitandi necare videntur, quodque regulis serviliter addicti rari veritatem detegunt abstrusam, eruendam ex sola vi sententiæ probe perspecta; vera tamen omnes
277 esse fatebuntur, quæ suo more scripsit M. A. Muretus in Variarum Lectionum Libri XV. capite sexto decimo. Centum minimum diversis modis peccarunt librarii veteres, quos omnes in numerato habuisse magnam adfert vitia librorum antiquorum sanaturis utilitatem. Præ ceteris omnibus peccarunt triplici modo; semel tantum scribentes literas quæ fuerant bis ponendæ; separanda conjungentes; distrahentes literas, quas conjungere debuerant. Qui multos de reliquis attigerunt, hunc etiam emendandi fontem aperuere P. Leopardus, Jos. Scaliger, in Græcis præsertim scriptoribus Is. Casaubonus. In uno hoc, si quis ita velit, conjecturali genere studiorum, hac tamen parte (parva magnis liceat componere,) mathematicos imitamur.

Quotquot enim has humanas literas tractamus, pro suo quisque ingenii modulo, tamen eamdem omnes viam insistimus, quam primi nobis monstrarunt post renatas in Italia literas artis hujus Musicæ cultores: ut minime mirandum sit, ex iisdem etiam errorum fontibus recentiores criticos, quique hac nobiscum ætate vivunt, optimas quemque suas derivasse conjecturas. Paucis forte poteram exemplis novis centum diversos errorum fontes juvenibus harum rerum studiosis demonstrare; triplicem autem istum, quem dicebam, errandi modum permultis. Unum inprimis attingam hoc capite, quo literæ conjungendæ male distractæ, vel jam olim a librariis, aut a primis librorum editoribus, voces nobis pepererunt ab auctorum veterum mente alienissimas.

Ex hoc fonte variis in locis hujus etiam Diatribes Euripideos versus sanavi; ex Meleagro (cap. xiii.) pro ἐσθλὸν ἀμφοῖν ἔκγονον, corrigens, ἐσθλὸν ἂν φῦναι γόνον. eodem cap. pro παρ' ἐκ Περσῶν, in Æschyli versu παρεκπεσών. in Euripidis ex Inone (c. xvii.) pro 'Ιδοῦσ' ἀδινοῦς σ. — 'Ιδοῦσα δ' 'Ινοῦς συμφοράν. c. xix. ex εἴς δή που nomen feci Οἰδίπου. Euripidea, c. xxiii. restitui,

ὃς δ' Εὐγλωσσίᾳ Νικᾷ·

pro vulgatis apud Clementem Alexandrinum,

ὃς δ' εὐγλωσσίαν Εἰ καὶ

Duplex illic error erat; nam vitiosa quoque pronunciatio pro νικᾷ dederat νεικᾷ. Duplex idemque obtinet in Heniochi comici versu apud Stobæum Florileg. Ed. Gesn. p. 241. 19. quem Codex MS. Leid. non aliter exhibet ac vulgatur,

Τὸ χωρίον μὲν γὰρ τόδ' ἐστὶ πᾶν κύκλῳ
'Ολυμπία. τήνδ' εἶδε τὴν σκηνὴν ἐκεῖ,
Σκηνὴν ὁρᾷν θεωρικὴν νομίζεται.

Grotius ultimum illud in νόμιζέ σε recte, ni fallor, mutavit, p. 169. 278
cui εἶδε est *aspice*. Corrige,

'Ολυμπία· τηνδὶ δὲ τὴν σκηνὴν ἐκεῖ
Σκηνὴν ὁρᾷν θεωρικὴν νόμιζέ σε.

paulo post, Ἐλευθέρ' ἀφίκοντο θύσουσαι· *Hocce vero tentorium illic* (quod digito demonstrabat) *puta te tentorium videre legatorum*, quos nempe mittebant civitates ad ludos solemnes. Grotium dedisse miror *scenam spectacularem*: ut noster σκηνὴν, θεωρικὴν κίστην (τῶν ἐπὶ τὰς θεωρίας στελλομένων, Schol. in Aristoph. Ἀχ. v. 108.) dixit Pollux X. 165. Ad quatuor inprimis ludos Θεωροὺς quem in finem miserint Athenienses, velut κοινωνοῦντας θυσιῶν τε καὶ ἀγώνων τοῖς θεοῖς, et quales ex sua civitate mitti voluerit, insignis docet Platonis locus de LL. XII. p. 950. E. Has etiam diversis locis memorans θεωρίας, Demosthenes oraculum exhibet Dodonæi Jovis, quo neglecti officii accusantur Athenienses, c. Midiam, p. 532. §. 95. in Or. de Cor. p. 151. §. 161. Byzantiorum decretum; quo præter alia constituerunt ἀποστεῖλαι δὲ καὶ θεωρίας ἐς τὰς ἐν τᾷ Ἑλλάδι πανηγύριας, B Ἴσθμια, καὶ Νέμεα, καὶ Ὀλύμπια, καὶ Πύθια, καὶ ἀνακαρῦξαι τὼς στεφάνως, οἷς ἐστεφάνωται ὁ δᾶμος ὁ Ἀθηναίων. emendata dedi, quæ perverse scripta vulgantur etiam in Ed. clar. Taylori.

In Heniochi senario necesse non erit τηνδὶ lectori commendasse: Pherecratis versum adscribam ex Athen. XI. p. 502. B. Οὗτος σὺ, ποῖ τὴν ἀργυρίδα τηνδὶ φέρεις; et ista Diphili ex Lib. X. p. 421. E. Τονδὶ δὲ νᾳστὸν, sic emendata præstantissimo critico A. Heringæ Observ. p. 279. quæ prostant iisdem vitiis, Τὸν δ' εἶδεν ἀστὸν, quibus erant apud Stobæum Heniochi verba deformata.

Hujus etiam generis mendis Athenæi Deipnosophistas plurimis liberavit Casaubonus; de multis, quas vir summus intactas reliquit, ex hoc quoque fonte nonnullæ hic tolli poterunt. Vul- C gatur in Archedici comici versu, Οὐθεὶς δὲ διηκόνηκεν ἐπιπονώτερον, Lib. VII. p. 294. c. scribendum opinor, Οὐθεὶς δεδιηκόνηκεν· duplici augmento; quo recentiores Attici delectabantur: δεδιακόνηκεν scribebant veteres ob eamdem rationem, ob quam ἀνάλωσεν· &c. Quia Mœris adnotavit, Πεπαρῴνηκεν, Ἀττικῶς· παρῴνηκεν, Ἑλληνικῶς, supra dedisse videtur, p. 121. Δεδιηκόνηκα, Ἀ. διηκόνηκα, Ἑ. Præbet et Hesychius Δεδιηκόνηκεν· et Thucydideum Ἐξεδιῄτητο, ἔξω τῆς νομίμου διαίτης ἐγεγόνει. sic enim scribendum pro Ἐξεδιῄτει, τὸ — sed, qui me nimis diu tenerent, istiusmodi Grammaticos hoc in capite non attingam. In Epicharmi versu, non μεγαλοχὰς μονὰς, sed μεγαλοχάσμονας Athenæum dedisse Lib. VII. p. 315. F. liquet

ex p. 327. F. — Non *μετὰ νυκτρίδα*, sed *μετανιπτρίδα* scripserat in Antiphanis, vel alterius, versu, Lib. X. p. 423. D. Neque in ver- 279
bis Polemonis, Lib. XI. p. 484. C. *κώθωνα μόνον τὸν ῥαβδωτὸν κρατῶν.* Sed ad Bacchi sinistram stabat Polemoni Satyrus manu dextra *κώθωνα μόνωτον ῥαβδωτὸν κρατῶν·* istiusmodi *pocula μόνωτα, unam ansam habentia*, sæpe memorantur Athenæo; quin Hesychio tale fuisse dicitur Κώθων. Virgilii Sileno,

> Et gravis attrita pendebat cantharus ansa.

Literæ male distractæ Niciam nobis pepererunt apud Athen. ubi Platonem insectatur, XI. p. 506. D. *καὶ τὸν ἀδελφὸν δὲ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ* Νικίαν *μαινόμενόν τε ἀποφαίνει, καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἠλιθίους.* Qui scriptum invenit ΚΑΙ vel ΚΛΙ ΝΙΑΝ, egregie se facturum credidit
B si paulo ante lectum nomen ΝΙΚΙΑΝ hic substitueret. Corrigi debuerat Κλεινίαν· hunc enim *fratrem suum* Platonis Alcibiades in primo Alcibiade, T. II. p. 118. E. dixit *μαινόμενον ἄνθρωπον·* et Periclis duo filios *ἠλιθίους·* ut adeo pronomini *αὐτοῦ* nomen illic etiam Περικλέους videatur omnino substituendum; neque enim adolescens Alcibiades filios habuit quos illic memoraret Plato; cujus Socrates ibidem, *ἐπειδὴ τοίνυν*, inquit, Κλεινίας *μὲν μαίνεται, τὼ δὲ* Περικλέους *υἱεῖ ἠλιθίω ἐγενέσθην*, &c. Sed ne Pericles et Alcibiades ab instituto me abducant; unicum adhuc proponam ex Athenæo Philochori locum sic scriptum, Lib. XV. p. 693. E. *θεσμὸς, φησὶν, ἐτέθη τότε, προσφέρεσθαι μετὰ τὰ σιτία πᾶσιν ἀκρατούμενος ὂν γεῦμα* — Ne
C litera quidem mutata scribendum, *ἀκράτου μὲν ὅσον γεῦμα καὶ δεῖγμα τῆς δυνάμεως τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ, τὸ δὲ* (hoc monstrat *μὲν* præcessisse) *λοιπὸν ἤδη κεκραμένον.*

Sed nihil horum comparari potest ad elegantiam correctionis, quam Casaubonus dedit in Animadv. XV. c. xvii. Ex Elegia Alexandri Ætoli versus sic literis male distractis prodierat in Athen. XV. p. 699. c. omni sensu vacuus:

> *Ξεῖνος Μιμνέρνου δεῖ σε πόσα χρονίων,*

distracta suis singula locis disponit, neque literam tamen immutat corrector felix et eruditissimus:

> *Ξεῖνος, Μιμνέρνου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών.*

minime jactator ingenii, quales dari nollem inter illos, qui has nobiscum literas tractant, Casaubonus his sibi tamen placuit inventis: *si usquam*, inquit, *alibi, hic certe favit nobis Critice*, &c.

In Stobæi Florilegio, quod paulo ante in manus sumseram, jam alibi in nota quadam ad Herodotum suam εὐεστοῦν Democrito restitui latentem in εὖ ἐστ' οὖν suas etiam voces aliis. Hic duo præsertim mihi loca sumam paulo plenius, aliis quibusdam inter-
280 jectis, tractanda. Alter est Antiphanis ἐν Διπλασίοις, cujus ista leguntur in Ed. Gesn. p. 608. 11. Grot. p. 497.

Οὐδεὶς πώποτε,
Ὦ δέσποτ', ἀπέθαν', ἀποθανεῖν πρόθυμος ὤν·
Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾷ τοῦ σκέλους
Ἄκοντας ὁ Χάρων, ἐπὶ τόπον θεῖόν τ' ἄγει.

Ne hic quidem dubium quin dederit,

ἐπὶ τὸ πορθμεῖόν τ' ἄγει,
Σιτιζομένους καὶ πάντ' ἔχοντας ἀφθόνως.

Literas distractas ἐπὶ τόπορ θμεῖον sciolus mutavit in vulgatas, τόπον θεῖον. Dubitat vir summus in Lucian. I. p. 421. an ab Antiphane sumserit Lucianus quod Cerberum dicentem facit, ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ κατέσπασα τοῦ ποδός· propterea minus dubitem, quod Charonti partes etiam attribuit Cerberi T. II. p. 390. ubi Demonax, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη, velut brevi nempe me κατασπάσων τοῦ σκέλους. Quando vero dixit et a fato velut victore *pedibus tractum* Lucianus T. I. p. 746. 37. hinc opinor explicandam sæpius usurpatam Dionysio Tyranno vocem; *qua, pedibus tractum, non insidentem equo, relinquere tyrannidem, dixerit debere;* ut scribit Livius XXIV. c. xxii. 8. aliter cepit Erasmus in Adag. *Pedibus trahere.* Se ipse dicebat Lucianus pro Mercede Cond. p. 705. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα. Cymbam sic Charontis Lucianus decies πορθμεῖον vocat; *naulum* portitori dandum aliquoties τὰ πορθμία. in hac voce forma placuit, qua dicebantur ἐλλιμένιον· ἐμπόριον· ἐμφόρβιον· ad hanc in Hesychio vocem vid. Ti. H. Ex usu vulgari, a quo, præter alios, Callimachum secedere mirum non est,

A recte Cyrillus in Lex. MS. Leidensis Bibl. Πορθμεῖον καὶ Πορθμίον διαφέρει. πορθμεῖον λέγεται τὸ πλοῖον· πορθμίον δὲ ὁ ναῦλος. ad Suidam in v. notat nonnulla clar. Toupius, III. p. 69. et in voce Τελωνεῖον, (p. 195.) a qua τελώνιον, *vectigal*, distingui potest. Capacem torvi senis cymbam Theocritus dixerat fortasse,

εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῖο Χάροντος,

Eid. XVI. 41. ubi vulgata — στυγνοῦ Ἀχέροντος· sic recte correxisse D. Lambinum ad Horat. Carm. II. Od. iii. in f. præter alia, monstrat Theocriti Eid. XVII. v. 49 Charontem vocantis, στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων, et paulo ante v. 47. Ἀχέροντα πολύστονον. Formam forte quis præferat in Theocrito Græcis usitatiorem στυγνοῖο Χάρωνος. Athenæi XIII. p. 597. Hermesianacta scripsisse B suspicabar v. 4.

Ἔνθα Χάρων ἄκρην ἕλκεται εἰς ἄκατον
Ψυχὰς οἰχομένων·

pro voce nihili ἀκοὴν, sic, inquam, ante suspicabar, quam amicis 281
meis placuisset κοινήν. De Theseo Pirithooque, quorum corpora viva non libenter in cymbam suam sutilem accepit Charon, ex antiquissimo Minyadis poëmate duo versus Pausanias custodivit, X. p. 866. qui sic scribi poterunt emendate:

Ἔνθ' οὔτοι νέα μὲν νεκυάμβατον, ἣν ὁ γεραιὸς
Πορθμεὺς ἦγε Χάρων, οὐκ ἔλλαβον ἔνδοθεν ὅρμου.

C Tetrum quoque Porthmea dixit Juvenalis Sat. III. 267. πορθμέα νεκρῶν Callimachus in Schol. inedito Cod. Basil. MS. in Homeri Il. κ'. 67. In Luciani Dialogo, T. I. p. 374. Mercurius ad Charontem, (qui senior tamen *Ipse ratem conto subigit, velisque ministrat*, Virg. Æn. VI. 302.) πέτασον, inquit, τὸ ἱστίον, εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον, εὐπλοῶμεν. sic procul dubio pro εὖ πάθωμεν legendum esse demonstrant quod ex eodem est dialogo, p. 376. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ, quodque legitur de eadem rate Charontis, p. 641. 26. ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν. literæ ΛΟ in vicinas ΑΘ transierant.

Hujus generis alia proferrem, nisi me dixissem loca daturum, in quibus literæ perperam essent a se invicem distractæ: hæc suppeditant Stobæi Eclogæ Cant. p. 131. l. 47. κατ' αὐτὸν μεγάλου

δαίμονος ὅσον τόσον καλεῖ δία. liquet, literis duabus ejectis sic reliquas A
olim fuisse conjunctas, μεγάλου δαίμονος ὄντος, ὃν καλεῖ Δία. verba sunt Porphyrii enarrantis Apollodori sententiam. In Florileg. Gesneri, p. 489. 16. memorantur in verbis Musonii, loquentis de inutili supellectile, κλίναι μὲν ἐλεφάντιναι καὶ ἀργυραῖ. ἐν εἴδει δὲ χρυσαῖ. Corrigo, ἔνιαι δὲ χρυσαῖ. literæ perverse scriptæ ει ειδι male quoque fuerant distractæ: χρυσαῖ κλίναι in similibus quoque dictis memorantur apud Stobæum, p. 509. 39. 512. 17. p. 557. 50. Plutarch. Pompeio, p. 638. F. Alexandro, p. 696. c. sæpius etiam apud alios. Craterum Macedona scribit ἐπὶ χρυσῆς κλίνης καθεζόμενον Demetrius περὶ Ἑρμ. §. 308. et Sardanapalum Maximus Tyr. X. §. 9. p. 113. f. *jacentem* ἐπὶ χρυσηλάτου κλίνης· sic enim scripserat, opinor, non σφυρηλάτου. B

Sed poëtæ potius locum adscribam ex Stobæi Floril. Grot. p. 37. Versus esse dicuntur Lini: videntur cujusdam Pythagorei, quos Lino carmina supposuisse tradit Jamblichus de V. P. §. 139. Sunt autem sic Grotio vulgati versus de animo a fæcibus expurgando agentis,

> Οὗτος γάρ σε καθαρμὸς ἀναμπλακέως ὀσιεύσει,
> Εἶκεν ἀληθείῃ μισεῖς ὅλοδν γένος αὐτῶν,
> Ἦδος μὲν πρώτιστ' αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων,
> Ἣν ἐπιθυμία ἡνιοχεῖ μαργοῖσι χαλινοῖς.

282 In primum versum pro ὄντως, δικαίως, probabiliter interpretamentis, quam vocem admisit, ἀναμπλακέως nusquam legerat, opinor, Grotius. Dum vera vox alicunde nobis prodeat, Græca saltem C
scribi poterit:

> Οὗτος γάρ σε καθαρμὸς ἀπ' ἀτρεκέως ὀσιώσει.

id est, ἀτρεκέως ἀφοσιώσει, *vere te expiabit.* Horum versuum tertio lectores sæpe credo miratos Ἦδος — δώτειραν, Ἣν — debetur et illud Grotio. Vetus scriptio in Ed. Gesn. p. 64. 8.

> ἤδη * μὲν πρώτιστ'

in poësin recepta Philos. H. Stephani, p. 112. si paululum adjuvetur, veram dabit:

> Νηδὺν μὲν πρώτιστ', αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων.

iteræ vocis prima et ultima a reliquis male distractæ pepererant ἰδη. Ex eadem schola sunt in Aureo Carmine, v. 10.

> κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε,
> Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε.

Palladas Antholog. I. c. lxxviii. ep. 3.

> Νηδὺν ἀναίσχυντον στιβαροῖς ᾔσχυνα λογισμοῖς, &c.

Euripidis est ex Autolyco versus apud Athen. X. p. 413. D.

> Γνάθου τε δοῦλος, νηδύος θ' ἡσσημένος.

ut νηδὺν καὶ γνάθον πλῆσαι in Cyclop. v. 303. Sed Linus per Νηδὺν αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων, &c. omnem intelligit *intemperantiam*, quam ἀκρασίαν Pythagorei dicebant et φιλαδονίαν, hanc fœcundam vitiorum *matrem* unam de duabus adpellantes: ad illorum exemplum Zeno *omnium* illam *perturbationum arbitrabatur esse matrem*, ubi scribit Cicero Academ. I. c. x. *omnium perturbationum fontem*, Tusc. Disp. IV. c. ix. Liceat ista talia, ne literarum semper dicamur venatores, hic illic interjecisse correctionibus nostris.

Sed ad institutum aptius præbebit exemplum Callimachus, si doctis hominibus, quod futurum auguror, conjecturam adprobare potero, qua hymno in Delum versu 28.

> Εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαὶ,

corrigendum suspicor, 283

> Εἰ δ' ὀλιγηπελέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαὶ,
> Ποίῃ ἐνιπλέξω σε; τί σοι θυμήρες ἀκοῦσαι;

Si vero carmina, quæ cantantur tibi, vim habent exiguam; quomodo nudum nectam tibi coronam, quæ tibi *sint auditu jucundæ?* Recens magister Græculus, qui nullius momenti quasdam adnotatiunculas dedit in Callimachum, sine teste loquens Pindari nobis et Bacchylidis narrat ut Callimacho designata carmina: fac eorum in Delum hymnos huic innotuisse nugatori, quod vix opinor, non tamen illi dicerentur poëtæ λίην πολέες ἀοιδαί. Solius Olenis ille Lycii hymnum memorat in transcursu, νόμον Λυκίοιο

γέροντος. Olenis, Pamphi, similiumque hymni antiquissimi, in sacris decantati, Callimacho videri debuerunt ὀλιγηπελέες ἀοιδαί. quale historico Livio, XXVII. c. xxxvii. 13. Livii Andronici quoddam carmen videbatur sollemni pompa cantatum a virginibus; *illa*, inquit, *tempestate forsan laudabile rudibus ingeniis, nunc abhorrens et inconditum si referatur*. De voce Homerica ὀλιγηπελής nemo dubitabit quin Callimacho conveniat, qui τὴν εὐεστοῦν, sive τὴν εὐετηρίαν dixerit εὐηπελίαν vid. in H. in Cerer. v. 136. Animadversio Bentleii, in qua magni viri levis error corrigi poterit indicatus a T. H. ad Hesych. in Εὐηπελεῖς exhibetur illic epigramma Crinagoræ, in quo τὠλιγηπελὲς ῥάκος Εὐνικίδαο memoratur. Hesychius: Λιγηπελές, ἢ ὀλιγηπελές, ἀσθενές, ἀγενές. Oppiani verba ex Ἁλ. I. 767. ἀφύης ὀλιγηπελὲς ἔθνος profert auctor Etymolog. in Ἀφύη. ψυχὰν ὀλιγηπελία dixit Synesius Hymno III. v. 359. Rarius Hesychii, Ἀνηπελία, ἀσθένεια.

Verum ista talia me nimis diu detinerent, quique tam multa jam pertractavi poëtarum, Euripidis certe loca, hujus generis aliquot correctiones proferre nunc in alios malo scriptores, nullo ordine hic observato. — In libello *Quis dives sit salvandus*, Clemens Alex. Petri cum præceptore suo loquentis dictum, ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα, &c. sic tractat, p. 947. ut per τὰ πάντα neget intelligi debere τὰ κτήματα, quippe quæ piscatori prope nulla fuerint: si quæras, quid itaque per illa voluerit significatum, respondebit Clemens, v. 41. intelligenda Petri τὰ παλαιὰ ἀτακτήματα καὶ ψυχικὰ νοσήματα. hac ratione connecti debent literæ male divulsæ τὰ παλαιὰ τὰ κτήματα. contra genium sermonis Græci positus articulus vocem mihi genuinam monstravit, a Stoïcis repetitam. — In isthoc Clementis libello rem pessime Franciscus Combefisius administravit, in dissentientes a suorum formulis, viros etiam excellentes, asperrimus monachus.

Una litera a suo nomine distracta Meursium, Menagium,
284 Wetstenium editorem decepit in Epistola Africani ad Origenem, p. 221. et in Origenis Epistola qua ad illam respondet, p. 241. In illa Africani Judæi dicuntur apud Chaldæos ἐν τῇ Βαβυλῶνι ἀστραγαλώμενοι, καὶ ἐν ταῖς πλατείαις ῥιπτούμενοι. utrobique interpreti, *talorum lusu distracti*. Abutentem hoc loco Meursium ad Hesych.

Miles, p. 128. sequitur Menagius in Diog. Laërt. IV. 34. Scripserat Africanus, ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ στραγγαλώμενοι, respiciens ista libelli Tobith II. 3. εἷς ἐκ τοῦ γένους ἡμῶν ἐστραγγαλωμένος ἔῤῥιπται ἐν τῇ ἀγορᾷ· *strangulatus:* in usu fuere vulgari στραγγαλίσαι et στραγγαλῶσαι. Ignatius in Epist. ad Trallian. §. v. φοβοῦμαι — μήποτε — στραγγαλωθῆτε. Hesychius exhibet Στραγγαλοῦται. Plutarchus ἐστραγγάλισαν, T. II. p. 530. D. Apries Diodori I. p. 79. 88. στραγγαλισθεὶς ἐπελεύτησεν· sic enim scripserat, opinor, non στραγγαληθείς· sicut scripsit ἀπεστραγγάλισε, T. I. p. 648. 33. ἐπὶ τὴν στραγγάλην πορευόμενος est in Plutarchi T. I. p. 804. A.

In Plutarchi qui dicitur de Placitis Philos. Lib. II. c. xxv.
literæ male distractæ peperere voces κατὰ τὸ πυροειδὲς σῶμα· scriptum
fuerat olim, κατοπτροειδὲς σῶμα· non tale corpus Lunam censuisse
B dicitur Pythagoras in Eclog. Phys. Stobæi, p. 59. — De Diis
dixerat apud Plutarch. T. I. p. 156. D. Pericles, ταῖς τιμαῖς, ἃς
ἔχουσιν, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἃ παρέχουσιν, (vulgatur, ἅπερ ἔχουσιν,) ἀθανάτους
εἶναι τεκμαιρόμεθα. — Secundum eumdem, T. II. p. 1102. B. Epicurus θύειν μὲν ὡς μαγείρῳ παρέστηκε τῷ ἱερεῖ σφάττοντι, θύσας δὲ ἄπεισι λέγων. Τὸ μὲν ἀνδρεῖον ἔθυον οὐ προσέχουσιν οὐδέν μοι θεοῖς. coalescant literæ distractæ: λέγων τὸ Μενάνδρειον,

Ἔθυον [γὰρ] οὐ προσέχουσιν οὐδέν μοι θεοῖς.

Alibi contrario vitio Menandri nomen vulgatur; etiam in Epis-
tola, quam velut Socraticorum ultimam vulgavit L. Allatius, p.
C 75. ista, οὐδὲ τῷ ἀλαζονίκω, ἀλλά μοι δοκεῖ ἐμόντι τυχόντα Μένανδρος νέω,
καὶ φυλακτικῶ, &c. sic corrigi poterunt, ut legatur, οὐδὲ τῷ ἀλαζόνι εἴκω, ἀλλ' ἐμῖν δοκέει ἐν δέοντι, τυχόντα μὲν ἀνδρὸς νέω καὶ φυλακτικῶ ὑπεροφθέντα κακὸν ῥάψαι ἐς τὸν ὑπεροπτεύσαντα. Quando ceterorum sententia constiterit, hæc quoque poterunt retractari.

Nisi fallor, ὑπάτῳ scribendum, ubi vulgatur ὑπ' αὐτῷ in Timæi Locri libello, p. 557. 2. τἆλλα μέρεα τᾶς ψυχᾶς καὶ τῶ σώματος ὑπηρετέειν τούτῳ, καθάπερ ὑπ' αὐτῶ τῶ σκάνεος ἅπαντος. quinimo, καθάπερ ὑπάτῳ τῶ σκάνεος ἅ. ut mentis τὸ λογικὸν dixerit ὕπατον μέρος· alias sæpe Timæum, nihil in istis juvat Plato: Νόος ὕπατος sic dicebatur Archytæ in fragmento libelli περὶ σοφίας apud Jamblich. Protrept. c. iii. illinc derivatam Platonis ea de re sententiam Plu-

tarchus explicans in Platon. Quæst. p. 1007. E. F. τὸ Λογιστικὸν
ab illo collocari scribit εἰς τὴν τῆς ὑπάτης (χώραν·) τὸ γὰρ ἄνω καὶ πρῶ-
285 τον Ὕπατον οἱ παλαιοὶ προσηγόρευον. Paulo post suum Jovi constat
nomen Ὕπατος, ut in lib. de Is. et Osir. p. 127. in ὕστατος male
mutatum, T. II. p. 1065. E.

Ex fonte erroris, de quo dicere cœpi, sæpius Pythagoreorum Doricæ reliquiæ, lapidumque veterum inprimis inscriptiones emendari possunt. Perictionæ, pro γυνὰ ἱκανώσασθαι, restitui ad Herodotum, γυναῖκα νώσασθαι. Sed Pythagoreorum reliquiis istis, lapidumque veterum Inscriptionibus, in quibus sunt ex hoc genere permulta, tractandis suus forsan aliquando locus dabitur.

Quo errore alibi πόθ' ὅλον, pro Dorico πόθοδον· — δύς ποτ' ὅλον B
legitur initio Epistolæ quam præfixit Archimedes operi περὶ
Κωνοειδέων καὶ Σφαιροειδέων, p. 47. 4. ubi scribi debet: δυσπόθοδον vel
δυσπότοδον ἔχειν τι φανείσας — εὑρεσίας. Loca proprie dicebantur
δυσπρόσοδα, *ad quæ difficilis esset aditus:* hinc ad alia quævis, etiam
ad δυσθεώρητα καὶ δυσσύνοπτα facta fuit translatio. Literæ quoque
distractæ vocem nihili pepererunt in Archimedis Psammite, p.
123. v. ult. ὅπως καὶ τῶν ἄλλων οἱ τῷ βιβλίῳ μὴ περιτεύατ' ἐς τὸ ποτὶ
Ζεύξιππον γεγραμμένῳ μὴ πλανῶνται· Scripserat utique: οἱ τῷ βιβλίῳ
μὴ περιτυχόντες τῷ ποτὶ Ζεύξιππον γ. *qui non inciderunt in librum,*
quem inscripsi Zeuxippo: μὴ περιζητεύοντες ex conjectura non opti-
ma dedit Jo. Wallisius, qui Psammiten Archimedis edidit
Operum Mathem. T. III. Qualis fuit, factus Demosthenes di- C
citur Libanio in Progym. p. 20. D. ἐκ τοῦ φεύγειν τὰ ῥᾷστα, ἐκ τοῦ
προστετυχέναι βιβλίοις. illic vero scribendum, ἐκ τοῦ προστετηκέναι
βιβλίοις, quod significat *libris affixum intabescere.*

In Eratosthenis Epigrammate apud Eutocium in Archimed. p. 22. legitur: Εὖ αἰὼν πτ. π. ὅτι παιδὶ συνη ων. In editione quam dedit et aliorum Eratosthenis, et hujus quoque carminis Joann. Fellus, legitur: Εὖ αἰὼν Πτολεμαῖε πατὴρ ὅτι παιδὶ συνήδων· sed hoc ne Græcum quidem; scripserat Eratosthenes:

Εὐαίων Πτολεμαῖε πατὴρ, ὅτι παιδὶ συνηβῶν
Πάνθ' ὅσα καὶ Μούσαις καὶ βασιλεῦσι φίλα
Αὐτὸς ἐδωρήσω.

Vulgatur in Scholiis ad Aristoph. Acharn. v. 86. αὐδετέρως λέγεται τὸ κρίβανον, ὡς μαρτυρεῖ Φερεκράτης,

> Τουτὶ τί ἐστιν, ὡς ἂν ἑκάστῳ τὸ κρίβανον.

abjecta syllaba male repetita, coëant literæ in ἀνεκὰς,

> Τουτὶ τί ἐστιν; ὡς ἀνεκὰς τὸ κρίβανον.

formula est mirantis, τουτὶ τί ἦν; sive τουτὶ τί ἐστιν; frequens in 286
comœdia; quæ vocem etiam ἀνεκὰς admisit, significantem ἀνωτάτω vel πάνυ ἑκὰς, ut redditur Erotiano in Lex. Hipp. et in Scholio in Aristoph. Vesp. v. 18. quod plenius legit Suidas in v. Ἀνεκὰς, Eupolidis laudans et Cratini versum.

Anthologiæ, quæ quidem integra nondum fuit publicata, epigramma (Philodemi) 291. in Miscell. Lips. Nov. IX. p. 114. literæ distractæ partim obscurarunt: in istis

> Α. Θέλεις ἅμα σήμερον ἡμῖν
> Δειπνεῖν; Β. εἰ σὺ θέλεις. Α. εἶτ' ἀπό σου παρέσῃ.

scribendum enim: — εἶτα πόσου παρέσῃ; *quo mihi pretio aderis?* eodem modo, præpositione suppressa, legitur δραχμῆς ἔχε, *habe* puellam *drachma*, epigr. 314. p. 135.

> Δραχμῆς Εὐρώπην τὴν Ἀτθίδα, μηδὲ φοβηθεὶς
> Μηδένα, μήτ' ἄλλως ἀντιλέγουσαν ἔχε.

C vulgatur illic μήτε φοβηθῇς. conf. aliud epigramma Philodemi N. 319. Athen. XIII. p. 596. F.

In Æschylei dramatis fragmento, a Scholiaste ad Homer. Od. Λ'. 133. servato, mecum verum vidit clar. Heathius; unam ille mallem vocem reliquisset intactam: ut illic legitur vulgarat Stanleius,

> Ἐρρωδιὸς γὰρ ὑψόθεν ποτώμενος
> Ον θ' ὡς ἔπληξεν, ἡ δὲ νιὸς χειλώμασιν.

cum sine controversia scribi debeat versus:

> Ὄνθῳ σε πλήξει, νηδύος χειλώμασιν.

aut si quis malit χιλώμασιν· utrumque dat Hesych. Χιλοῦσθαι et Χιλοῦσθαι, παχύνεσθαι, σιτίζεσθαι. *ventris fultura te feriet:* Æschylo dramatis Ψυχαγωγῶν argumentum Homeri præbuit Νεκυίας· atque ista Tiresiæ verba fuerunt ad Ulyssem; qui mortuus est ἀκανθοπλὴξ secundum Sophoclem, quem plerique hac in re sunt sequuti.— In Æschyli Choëph. v. 530. genuinæ, quæ tantum conjungi debuerant, literæ οὖθαρ, in οὐκ ἄρ' (ut εἶδαρ in εἶδ' ἄρ' in versu 460. Maximi περὶ καταρχῶν) ut puto, transiere,

Καὶ πῶς ἄτρωτον οὐκ ἄρ' ἦν ὑπὸ στυγός;

Legendum arbitror:

Καὶ πῶς ἄτρωτον οὖθαρ ἦν ὑπὸ στυγός;

287 *Et quomodo mamma, quam draco sugebat, mansit invulnerata;* Clytæmnestræ mammam, v. 542. μασθὸν dictam, hic non frustra, tanquam de bellua loquens, dixerat οὖθαρ.

In Arati vita (in Uranologio Petavii) Æschyli versum emendavi ex eodem fonte: ut Alcmanis ibi vulgatis, p. 273. c. ἐγὼ δὲ ἀεί σοι με ἐκ Διὸς ἀρχόμενα· hæc adduntur, *Ego vero semper tibi me ex Jove incipiens.* Nemo mecum corrigere recusabit:

Ἐγὼ δ' ἀείσομαι ἐκ Διὸς ἀρχόμενος.

Μοῦσαν suam Παιδικὴν orditur Strato, (secundum est epigramma, Μὴ ζήτει, &c.)

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καθὼς ἔκρινεν Ἄρατος, C
Ὑμῖν δ', ὦ Μοῦσαι, σήμερον οὐκ ἐνοχλῶ.

Ab Jove, Musa parens,
Carmina nostra move. Jovis est mihi sæpe potestas
Dicta prius. cecini plectro graviore Gigantas;
Nunc opus est leviore lyra.

Ovid. Met. X. 148.

In Oraculis veterum de Græcis mendosis viri alias doctissimi absurda dedere Latina: in his apud Euseb. Præp. Evang. VI. p. 241. D.—ἄστρων ὁδὸν, εἴρειν Θ' ἕδραν ἀμαντοσύνης.—corrige, sodes:

Σήμερον οὐκ ἐπίοικε λέγειν ἄστρων ὁδὸν ἤδη,
Ἕδρανα μαντοσύνης γὰρ ἐν ἀστράσι νῦν πεπέδηται.

hæc ne interprete quidem egent: In Oraculo Alcmæoni dato, p. 257. A. errorem errore cumulavit Vigerus, scribens primum Ἀμφὶ Ἀρκαδίῃ, *versus Arcadiam*, et in Œnomai verbis ἀμφὶ Ἀρκαδίης· in sua dederat edit. Rob. Stephanus, Ἀμφὶ ἀρηαδίῃ, et ἀμφὶ ἀρηαδίης. In oraculo corrigendum — Ἀμφιαραϊάδῃ· — et paulo post scripserat Œnomaus, εἴ σέ τις ἐρωτᾷ Ἀμφιαραϊάδης. *si quis te interrogat Amphiarai filius*. Partem veri vidit L. Holstenius in notis ad Porphyr. de V. Pythag. p. 33. verum Ἀμφιαρηδίης non fuit forma patronymica Græca, sed quam dicebam, Amphiaraïades, Ovidio quoque reddenda, Fast. II. 43. pro Amphiaraïdes; ob eamdem enim rationem, indicatam quoque R. Dawesio Miscell. Crit. p. 173. sic scribi debuit, ob quam Telamoniades, Acrisioniades, Anchisiades: quod est apud Suidam in Ἀγχίσης, Ἀγχισίδης non fuit in usu, sed Ἀγχισιάδης. egregia dedit G. Kœnius ad Gregor. de Dialect. p. 231.

Sed ecce iterum versus attigi poëtarum, qui aliorum ex isto 288
fonte me dixeram loca quædam emendaturum. — Philoni Judæo de Somniis, p. 1144. B. ubi literæ quoque male distractæ errorem pepererant, restituendum, διὰ γὰρ τούτων (*per labia*) τὸ τῶν λόγων νᾶμα φέρεται· vidit etiam clar. Mangey, T. I. p. 693. Platonis e Timæo (p. 75. E.) τὸ τῶν λόγων νᾶμα κάλλιστον πάντων ναμάτων, Platonis imitatoribus perplacuit. Horum quando memini,
C in rem quam tractamus Dion Chrysostomus, Lucianus, Philostratus, Aristides, aliique, singuli saltem unicum nobis exemplum præbeant.

In Euboica Dion rusticum exhibet narrantem nativa sua simplicitate, quid in concione viderit populi: p. 107. D. rogatum a prætore, vellentne singuli τάλαντον Ἀττικὸν δοῦναι, respondisse se dicit, οὐχ ἥκιστα μὲν, τὰ κρέα ἡμεῖς· ἃ δ' ἂν ᾖ δίδομεν. sic scriptis sensus inest nullus, neque commodus emendationi Casauboni, οὐχ ἥδιστα μὲν — mihi scripsisse Dion videtur ex mente montigenæ: οὐ δῆθ' ἵσταμεν τὰ κρέα ἡμεῖς. nos *sane non solemus carnes ad libram appendere, sed damus qualescunque nobis fuerint*, sive salitæ seu fumo duratæ: hæc enim sequuntur: ἔστι δὲ ὀλίγα ἐν ἁλσί, τἄλλα δ' ἐν τῷ

καπνῷ ξηρά. sic emendatis rustica videtur inesse ἀφέλεια· quid auri essent et argenti τάλαντα rusticus ignorans, carnium quas noverat *libras* τάλαντα dictas, duas requiri credidit, negavitque sui moris esse, carnes, quas darent petentibus, lancibus imponere ponderandas. Recte Eustathius in Il. Μ΄. p. 875. 50. Σταθμὸς, inquit, παρὰ τὴν στάσιν· ἱστᾷ γὰρ ἐν ἰσότητι τὰς ὁλκάς. Qui lances æquato sustinebat examine, cujuscunque rei pondus ad libram æstimaturus, dicebatur eximie ἱστᾷν, etiam veteribus, Herodoto, II. p. 135. 89. Platoni de Rep. X. p. 602. D. in Timæo, p. 63. B. Xenophonti, K. II. p. 125. 27. ipse quoque Dion. Chrys. dixit p. 217. A. ἱστάντα ἐπὶ πλάστιγγος· Hermias Irris. Gentil. p. 228. 5. ζυγῷ τὸν κόσμον ἱστάς. Interpres Jobi xxxi. 6. ἱστᾷ με ἐν ζυγῷ δικαίῳ. sed usus in libris sacris ex Bossii Animadv. ad Suidam, p. 140. Elsneri Obs. in A. A. VII. 60. et aliunde quibusvis notus est.

In Operum Luciani duobus voluminibus, nec mirum, centena reliquere corrigenda; illud etiam T. III. p. 20. μὴ μελλήσας λέγε ὅ, ττικεν ἐπί κε ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ. Solanum miror non vidisse literas ferme tantum conjungendas, ὅ, ττικεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ· noverat enim aliunde Solanus Æschyli dictum; sæpius a librariis depravatum illud jam ostenderant P. Victorius, V. L. XI. c. xvi. et Paul. Leopardus, Em. VII. c. 21. — Ex poëta Dorico sumtum putat a Luciano Gesnerus, T. III. p. 129. ἔαδε μηνίειν· sed non bene profecto cohærerent ἐξετάσας ἔαδε· aut ἔαδε μηνίειν· emenda,
289 sodes, vitiosa hunc in modum, ἐχαλέπαινε καὶ βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βασίλεια· excandescenti convenit indignantique regi: de regibus C
etiam iratis χαλεπαίνειν legitur apud Ælian. V. H. XII. c. 54. IV. Maccab. IX. 10. quin et apud Lucian. T. III. p. 532. 38. de aliis sæpius adhibitum.

In Heroicis Philostrati, p. 740. 8. ex Cod. Barocc. ἐπὶ κέρδει ἂν dedit Olearius; junctis ego literis scriberem: τὰς δὲ ἐκβολὰς τῶν λόγων μὴ λῆρον, ἀλλ' ἐπικερδείαν (vel potius ἐπικέρδεια) ἡγώμεθα τῆς ἐμπορίας ταύτης· sermones κερδαλέους, digressiones reputaret ἐπικέρδεια, quod ad lucrum illud insuper adjiceretur: ejusdem Philostrati Proclus, p. 603. 31. quas accipiebat ex Ægypto merces aliis dabat vendendas, οὐδὲ ἐραστὴς τοῦ πλείονος, οὐδὲ ἐπικέρδια μαστεύων, ἢ τόκους, ἀλλ' αὐτὸ ἀγαπῶν τὸ ἀρχαῖον· hic etiam ἐπικέρδεια scribendum.

ea vis præpositionis in vocibus etiam rarissimis, ἐπίβοιον et ον· quas ex oratoribus nobis servavit Harpocration: 'Επώνια, iunt Grammatici, τέλος ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῇ ὠνῇ διδόμενον. — Apud eb. in Hieroclem, c. xxviii. p. 450. edidit Olearius, ὡς σεμνά - τοῦ δίου (*divini illius viri*) τὰ σπουδῆς ἄξια ἐρωτήματα· pro vul- s τοῦ Διὸς, in τοὐνδρὸς, sive potius τἀνδρὸς mutandis: sic præter ros scribere solet in isthoc etiam libello Eusebius, cap. xxxi. 45. i. c. 48. f.

a Æliani de N. A. VII. hoc capitis est xxix initium: "Ιδιον δὲ τῆς τῶν κυνῶν εἰς τοὺς τρέφοντας εὐνοίας καὶ ἐκεῖνο μαρτυρεῖ. 'Ο Κολο- ς ἀνὴρ, &c. ubi scribi debuerat, καὶ ἐκεῖνο μαρτύριον. Κολοφώνιος — Leve vitium, quo nullum in hoc genere frequentius, relic- quoque fuit XII. c. xxxv. οἱ κύνες — συμμετῴκισαν τῷ Ξανθίππῳ· bendum enim συμμετῳκίσαντο Ξανθίππῳ. contra apud Diogen. rt. III. 23. scribendum, Χαβρίᾳ συνεῖπε τῷ στρατηγῷ, (pro συνεί- τῷ) *Chabriæ fuit advocatus*. In ejusdem Æliani Lib. XII. 5. in Arionis hymno, circa finem Φῶτες δόλιοι conveniunt, non ες δ' ἔλιοι· neque illic Delphines Nereïdum dicti videntur λα θρέμματα, sed "Εναλ' ἀθύρματα. marinas cicadas ἄθυρμα Περ- dicebant Seriphii secundum Ælian. XIII. c. xxvi. cui μα hoc sensu frequentatum monuit Ti. H. ad Thomam M. in μα κρεῖττον ἢ παίγνιον. De Diis loquentes adhibent in eumdem e sensum ἀνάθημα, Pausanias VII. p. 579. f. 'Εν Φαραῖς δὲ καὶ ἱερόν ἐστι τοῦ 'Ερμοῦ. "Αμα μὲν τῇ πηγῇ τὸ ὄνομα· τοὺς δὲ ἰχθῦς οὐχ ἰσιν ἐξ αὐτῆς, ἀνάθημα εἶναι τοῦ θεοῦ νομίζοντες. *Hama* fonti nomen : non potuit. Probabiliter nomine repetito videbor correxisse: Ερμοῦ. 'Ερμοῦ νᾶμα μὲν τῇ πηγῇ τὸ ὄνομα. *fons* vel *scaturigo Mercurii*. , VIII. Pausaniæ, p. 660. m. πηγὴ memoratur 'Ολυμπιὰς καλου- , τὸν ἕτερον τῶν ἐνιαυτῶν οὐκ ἀποῤῥέουσα. Ut sua nomini ratio con- , scribendum arbitror τὸν ε' τῶν ἐνιαυτῶν, *anno quoque quinto*. 290
i fallor, γὰρ in τρίτος, δεύτερος in δὲ transiit apud Diodor. Sicu- , Lib. III. p. 187. 76. καὶ ὁ τρίτος δὲ Πτολεμαῖος· legendumque, γὰρ ὁ δεύτερος Πτολεμαῖος, ex p. 202. 49. et aliunde.

Quorumvis errorum exempla unus etiam Pausanias facile præ- rit; illius quoque quem hoc capite cœperam tractandum. 221. recte Kühnius voces εἶναι καὶ mutavit in εἵνεκα, sic enim

more Pausaniæ scribendum, non ἵνκα. Ex eodem more corrigendum I. p. 93. ὁπόσων θέας εἴργονται, *quorumcunque visu arcentur;* ubi vulgatur ὅπως ὤν. Apud illum nomina propria permulta vitiose scribuntur, quæ vel vere correcta hinc tamen aliena viderentur.

Aristidæ potius restituam Ἠπιόνης nomen matris Asclepiadarum Asclepiadas laudanti T. I. p. 82. (ed. Jebb. p. 46. 3.) velut felices etiam ob sorores; οἷς Ἰασώ τε καὶ Πανάκεια καὶ Αἴγλη εἶναι καὶ Ὑγίεια, ἡ πάντων ἀντίῤῥοπος ἠπίων· ἧς δὴ παῖδες ἐπώνυμοι· *Canter. et Hygiæa, quæ omnibus par est medicis, et liberis nomen dat:* in his quid verum esset latuit et eximium Jo. Matth. Gesnerum, in Comment. Societ. Scient. Gotting. T. II. p. 289. Literæ, in duas voces, ἠπίων ἧς, male distractæ, coalescant in unum maternum nomen Ἠπιόνης· et scribatur in posterum Ἠπιόνης δὴ παῖδες ἐπώνυμοι· dicanturque Machaonis et Podalirii sorores *a leni matris nomine* Ἠπιόνης *suum certe* singulæ *trahentes*, Ἰασώ, Πανάκεια, Αἴγλη et Ὑγίεια, *Hygia*, sive *salus omnibus rebus æquiparanda.* De nomine suo *mitis* Ἠπιόνη, suam artem, qua facile prodesse noverat vulneratis, ἐπί τ' ἤπια φάρμακα θεῖναι, docuerat ipsa Praxagoram medicum secundum epigramma Crinagoræ Anthol. IV. c. 7. XI. *quænam vulneribus imponenda sint*

Φάρμακα, πρηεῖης οἶσθα παρ' Ἠπιόνης.

Idem Crinagoras in Antholog. MS. puellæ vovet utero laboranti partus dolores

Ὠδῖνας —— ἐλθεῖν
Πρηείας, μαλακαῖς χερσὶ σὺν Ἠπιόνης.

totum dabit epigramma Vannus Critica, p. 191. Quæ filias peperit Æsculapio tam salutiferas filiosque suis et posterorum humanissimis virtutibus adeo claros, matrem miror Ἠπιόνην in transcursu tantum memoratam Thomæ Reinesio, et Jo. Henr. Meibomio in Jusjur. Hippocr. c. v. §. 15. c. vi. §. 3. laudatis Hem-
291 sterhusio de filiabus agenti ad Schol. in Aristoph. Plut. p. 214. 232. et seqq. Illam Epidaurii quidem ut Dei sui maritam venerabantur: τέμενος erat Epidauriis Ἀσκληπιοῦ, καὶ ἀγάλματα ὁ θεὸς

αὐτὸς, καὶ Ἠπιόνη· γυναῖκα δὲ εἶναι τὴν Ἠπιόνην Ἀσκληπιοῦ φασὶ, verba sunt Pausaniæ, II. p. 177. qui inter aliarum Dearum signa ἄγαλμα Ἠπιόνης in Æsculapii luco se testatur invenisse, p. 174. Ubi matrem nominat, filiæ nomen intercepit ignotus omnibus Grammaticus apud Etymolog. p. 434. 18. Ἤπιος· οὕτω πρότερον ἐκαλεῖτο ὁ Ἀσκληπιὸς — ᾧ καὶ γυναῖκα παραδίδωσιν Ἠπιόνην, ἐξ ἧς αὐτῷ γενέσθαι Ἰάσωνα, Πανάκειαν· Δεκτίων ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος. Olim filias hic memoratas suspicor Ἰασὼ, [Ὑγείαν,] Πανάκειαν, Ἀκεσὼ, hujus autem nomen in Δεκτίων fuisse depravatum: primum, præter ceteras, Ἀκεσὼ memorat inter filias Suidas in Ἠπιόνη. deinde commentarius in Lycophrona, ubicunque laudatur in Etymologico M. absque auctoris nomine, legitur ut hic aliquoties ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος· tandem velut hujus interpres, nusquam ignotissimus Δεκτίων, sed Theon memoratur alibi. Apud Etymologum in v. Εἰνάνυχις Tarrhæus citari videtur Sylburgio et Fabricio: recte Codex MS. Leid. εἰ δέ τινα ταράσσει τὸ ἐπιφέρεσθαι, &c. Scholiastes autem Lycophronis, qui cognominem marito conjugem dabat Ἠπιόνην, ista notabat ad Ἠπίου γόνον in Alexandra, v. 1054. Ex istis Scholiis antiquioribus in suum Etymologicon multa retulisse videtur Orus: vid. nostrum Etymolog. p. 191. 47. 298. 30. hinc levis error natus est clar. J. A. Fabricii B. G. III. c. xvi. §. 8. Magna parens ipsius etiam Hippocratis, Ἠπιόνη, me, fateor, hic nimis diu detinuit. Observationem istam verbosam, dum chartæ quid superest his capiendis destinatum, redimam aliquot correctionibus ejusdem plerisque generis in scriptoribus primi ordinis.

In Thucydidis Lib. VI. c. lxxxiii. p. 430. 87. verba καὶ οὐκ ἄλλῳ ἑπόμεθα, sensus vacua, atque idcirco sæpe vexata, ex Codd. Græviano et Basileënsi literis aliter divisis hac ratione sunt emendanda: καὶ οὐ καλλιεπούμεθα, ὡς ἢ τὸν βάρβαρον μόνοι καθελόντες εἰκότως ἄρχομεν, *neque ornata nos oratione jactamus, quod merito tenemus principatum qui soli barbarum profligavimus*, &c. Rarius illud Καλλιεπεῖσθαι usurpatur a Platone, cujus in Apologia Socrates, p. 17. B. se negat adhibiturum κεκαλλιεπημένους λόγους ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασιν. Scriptor Hipparchi, Platonis studiosissimus, T.

II. p. 225. c. τῶν σοφῶν ῥημάτων meminit, ὧν οἱ δεξιοὶ περὶ τὰς δίκας καλλιεποῦνται. Agathon ὁ καλλιεπὴς est in Aristoph. Θεσμ. v. 52.

Partem veri viderunt H. Steph. et Leunclavius in his Xenophontis Ἑλλην. III. p. 289. 2. quibus monstrare nititur Agesilaus, Leotychidem (ex Alcibiade conceptum) non esse fratris sui Agidis filium: ἀλλ' ὁπότι δ' ἂν ὡς μάλα σοι ψευδομένῳ κατεμήνυσεν, ἐκ τοῦ
292 θαλάμου ἐξελάσας σεισμῷ ἐς τὸ φανερὸν τὸν σὸν πατέρα. comparantes locum Plutarchi in Agesilao p. 597. D. ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν (vid. et Alcibiadem Plutarch. p. 203. E.) corrigendum statuerunt pro vulgatis literis ἀλλ' ὁπότι δ' ἂν — proxima viri docti reliquerunt intacta: mihi primum literarum vestigia formam monstrarunt nominis Neptuni Doricam, ὁ Ποτειδὰν, — deinde ad hoc tenue indicium suspicabar dictum hoc Agesilai formis fuisse Doricis Laconum expressum a Xenophonte; quem id ipsum aliquoties in historia sua Græca fecisse recordabar. Laconica talia reperientur apud Xenophontem, Ἑλλ. I. p. 252. 33, 34. IV. p. 306. 19. Ναὶ τὼ σιώ, &c. conf. K. Ἀ. VI. p. 230. 9. alibi formas in Xenophonte Laconicas scioli videntur obliterasse, ut in Agesilai quoque verbis plerasque: illa hac mihi ratione scripta Xenophonti, atque adeo restituenda videntur: ἀλλ' ὁ Ποτειδὰν ὡς μάλα σεῦ ψευδομένω κατεμάνυσεν. id est, ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν κατὰ σοῦ ὡς μάλα ψευδομένου ἐμήνυσεν· *sed vel in primis te Neptunus arguit mendacii:* μηνύειν κατά τινός, et καταμηνύειν τινός, *aliquem indicio suo deferre,* dixit aliquoties, præter ceteros, Lysias, p. 114. 7. p. 115. 2. p. 232. 8. p. 249. 8. δεῖ αὐτὸν ἀποδεῖξαι ὡς οὐ κατεμήνυσε τῶν ἀνδρῶν τούτων. C

In ejusdem Xenophontis Ἑλλην. II. p. 279. 4. qui stabant contra Thrasybulum equites περιέτυχον δὲ καὶ τῶν ἔξω νέων τισὶν ἐς τοὺς αὐτῶν ἀγροὺς ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια πορευομένοις. Quamvis οἱ ἔξω et οἱ ἔνδον in Xenophonte mihi non ignoti sint, illic tamen omnino corrigendum censeo, τῶν Αἰξωνέων τισὶν, *incidebant in quosdam Æxonensium*; qui nempe stabant a partibus Thrasybuli. Horum sæpe, aliorum etiam Attices pagorum nomina prostant plurima in lapidibus, in oratoribus antiquis, alibi quoque vitiose scripta: exemplo sint duo in Scholiis ad Aristoph. Ran. v. 504. ubi traditur *de Deo* dicendum, τὸν ἐν Μελίτῃ· *de homine* [τὸν] ἐκ Μελίτης. adduntur ista, ἐξ Ἰοῦς, ἐκ Κολωνῶν. Ex Colono qui censebantur ἐκ Κολω-

νοῦ dici solebant, et Κολωνῆθεν· scripserat, ni fallor, Schol. ἐξ Οἴου· ἐκ Κηδῶν. ne nunc alia proferam, ista duo sic in eamdem rem adhibentur Stephano Byzant. in v. Ἀζρότονον· ubi Berkelius non est audiendus: vid. Suidas in Ἐν Κλάρῳ. Apud Eunapium in Maximo, p. 93. 11. velut, ignoti tamen verbi, participium legitur ἐκθεσπιῶν· sed ὁ ἐκ Θεσπιῶν, Thespiensis, significatur.

Ut alia multa, hæc certe mendosa sunt in Antiphontis Orat. de Cæde Herod. p. 140. 38. ἀραῖς τῶν· scribamus Χρηστῶν δέ τοι ἐστὶν ἀνδρὸς περὶ θανάτου φεύγοντος τὰ ψευδῆ καταμαρτυρῆσαι, ut et χρηστοὺς dixisse censeatur per ironiam. Quibus hoc minus placebit his tamen aliam correctionem in Antiphonte me sperem adprobaturum: Orat. περὶ τοῦ χορευτοῦ, p. 141. 32. leguntur ista: εἴργεσθαι πόλεως, 293
ἱερῶν, θυσιῶν, ἀγώνων, ἅπερ μέγιστα καὶ παλαιότατα τοῖς ἀνθρώποις. Latine quidem diceremus, rebus istis nihil hominibus sanctius aut *antiquius* haberi, sive earumdem curam hominibus *antiquissimam* esse: sed istius ætatis Græcis hoc sensu non arbitror usitatum παλαιότατα, sed τιμιώτατα, quod, iisdem pæne ductibus literarum constans, non dubitanter Antiphonti restituerem: τὰ τιμιώτατα talia dixere Demosth. p. 176. med. Dionys. Halic. T. II. p. 171. 34. p. 311. 35. μέγιστα καὶ σπουδαιότατα dixit Lycurgus c. Leocr. p. 166. 32. Sed Lycurgus in eadem Oratione nobis aptius in rem nostram præbebit exemplum, ista Tyrtæi, p. 163. 14.

νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
Ὄφρ' ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ,
Ἀνδράσιν ἐν θνητοῖσιν ἰδεῖν.

Scripserat utique Tyrtæus:

Ὄφρ' ἐρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ,

quæ præcedunt non meminerat clar. Taylor sumsisse Tyrtæum ex Homeri Il. X'. 71—76. ubi et ista leguntur, νέῳ δέ τι πάντ' ἐπέοικεν, &c. ἐρατῆς ἥβης sive νεότητος alii fecere mentionem, nemo forte frequentius Simonide in epigrammatis Antholog. III. c. v. 54. c. XXIII. ep. 17. c. XXXII. ep. 5. — ἐρατῆς ἥβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν. Simonides apud Stob. p. 531. 2. Θνητῶν δ' ὄφρα τὶς ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης, &c. sic Theognis, v. 1001. v. 1127. Solon, &c.

Licet aliunde nobis ignotum, Ἀμίαντον τὸν ἐξ Αἰγίνης Andocides dedisse videbitur p. 9. 25. non Ἀμίαν τοῦτον ἐξ Αἰγ. In his sequentis pag. 10. 6. τὴν δὲ κατηγορίαν ποιεῖται κατὰ ψήφισμα πρότερον γενόμενον, ὃ εἶπεν εἰς ὅτι μηδ' ἴσον, latere nomen Ἰσοτιμίδης G. Canterus (N. L. VIII. c. x.) et ego feliciter deteximus, ambo memores ψηφίσματος τοῦ Ἰσοτιμίδου, (atque adeo ὃ εἶπεν Ἰσοτιμίδης) memorati supra p. 2. 10. — Ægre fero, pessimum nebulonem Agÿrrhium ob aliquot literas male distractas inter Archontes relatum a Meursio de Archont. Athen. IV. c. xx. His solis nititur Meursius verbis, vulgatis in eadem de Myst. Orat. Andocidis p. 17. 22. Ἀργύριος γὰρ (Ἀγύῤῥιος γὰρ) οὑτοσί, ὁ καλὸς κἀγαθὸς ἄρχων, εἷς ἐγένετο τῆς πεντηκοστῆς· voces ἄρχων, εἷς coëant in unam, ἀρχώνης ἐγένετο τῆς πεντηκοστῆς τρίτον ἔτος· *tertium jam annum eorum qui quinquagesimam redemere fuit princeps.* Etymologus, p. 151. 19. Ἀρχώνης, ὁ ἄρχων ὠνῆς ἥστινος οὖν· atque ita etiam Lex. Rhetor. MS.
294 Agyrrhius triginta talentis redemerat quinquagesimam mercium, quæ portum Athenarum inveherentur: de hoc vectigali quæ permulta dici possent, præter notata Meursio Att. Lect. v. c. 21. Valesio ad Harp. et de vectigalium redemtoribus, hujus illa non sunt loci; ubi verba quædam emendassem Isæi Orat. II. p. 46. 8. nisi, pro ἔστι αὐτὰς γυναῖκας, legendum ἑστιᾷν τὰς γυναῖκας, jam monuisset G. Canterus N. L. VIII. c. 14. qui tamen huic contrarium vitium in seq. pag. Isæi 47. 9. non animadvertit: ista vulgantur: τίς γὰρ οὐκ ἀπεκείρατο ἐπειδὴ τὼ δύω ταλάντω ἐξάκις ἤλθετον. absurdissima de his Latina prostant in Ed. Hanov. p. 409. ἐξάκις commutetur in ἐξ Ἄκης. Ptolemaide, tum *Ace* dicta, mortuus fuerat mercator Nicostratus; illinc Athenas venere duo talenta: vid. Harpocrat. in Ἄκη· H. Vales. p. 211. Demosth. p. 681. 29. et H. Relandi Palæstina p. 537. — De hoc quoque genere plura supersunt; sed jam nunc vereor ne quis mihi dictum objiciat Corinnæ,

Τᾷ χειρὶ σπείρειν, μηδ' ὅλῳ τῷ θυλάκῳ.

DIATRIBES FINIS.

INDEX

SCRIPTORUM VETERUM,

QUORUM

IN HAC DIATRIBE LOCA VEL EMENDANTUR VEL TENTANTUR.

A

ÆLIANUS in V. H. p. 16. c. 173. c. 215. c.
———— de N. A. p. 169. A. 189. c. 193. B. 289. A. B.
Æschines Orator. p. 267. B.
Æschyli Tragœdiæ, p. 56. A. 286. B.
———— Tragœd. fragmenta, p. 119. c. 132. A. 218. c. 225. A. 285. c. 286. A. 288. B.
Africani Epist. ad Origen. p. 282. c. 283. A.
Ammonius Grammat. p. 63. A. B.
Andocides, p. 117. c. 140. A. 294. A.
Anthologia Græca, p. 142. A. 285. B. c.
Antiphon, p. 182. A. B. 293. A. B.
Apollodori Biblioth. p. 265. A.
Apollonius Rhodius, p. 53. A.
de Arati vita Scriptor. p. 50. c. 132. A.
— in illa Alcman. p. 286. B.
Archimedes, p. 284. B. c. quater.
Aristides Soph. p. 210. c. 211. B. 245. B. c. 290. A.
Aristophanes Comicus, p. 139. c. 217. c. 225. A. 230. A.
Aristoteles, p. 62. A. 126. B.
Athenæus, p. 15. B. c. 26. c. 277. A.
Athenæi Alcæus, p. 244. B. c.
———— Anaxandrides, p. 212. B.
———— Antiphanes, p. 278. A. B.
———— Archedicus, p. 276. c.
———— Cratinus, p. 153. c.
———— Epicharmus, p. 276. c.
———— Epicrates, p. 230. B.
———— Hermesianax, p. 279. B.
———— Philochorus, p. 277. B. c.
———— Polemon, p. 277. A.
———— Stesichorus, p. 197. B.
———— Strattis, p. 225. c.
———— Theophilus, p. 270. B.
Athenagoras, p. 209. c.

C

Callimachus, p. 104. B. 209. B. 282. A.
Cicero, p. 31. A. 58. B. 79. B. 141. A. 182. B. 186. B. c. 225. A. 251. A.
Clementinæ Homiliæ, p. 67. c. 146. B. c.
Clemens Alexandrin. p. 46. B. 68. A. 137. A. 146. c. 154. A. 239. c. 256. A. B. 283. B
———— ejus Thrasymachus, p. 204. c.
Coislinianæ Biblioth. libelli, p. 236. B. 240. B. 266. A.

D

Demosthenes, p. 78. c. 161. c. 174. A.
———— ejus Byzantiorum decretum, p. 276. A. B.
Diodorus Siculus, p. 48. A. 283. A. 289. c.
Diogenes Laërtius, p. 16. B. 289. B.
Diogenianus, p. 273. B.
Dion Chrysostomus, p. 65. B. 110. c. 113. et seqq. 234. B. 257. A. 287. c.
Dionysius Halicarnass. p. 48. B. 176. B.
———— ejus Isæus, p. 138. B.
Draco Stratonic. de metris, ined. p. 211. c.

E

Eratosthenes, p. 122. c.
Erotiani Lex. Hippocr. p. 138. c. 271. c.
Etymologicum M. p. 66. A. 128. A. 142. B. 188. A. 291. A. B.
———— MS. Paris. p. 151. A. 193. A.
———— MS. Leid. p. 211. c.
Eunapius, p. 293. A.
Euripidis tragœdiæ superstites, p. 40. c. 60. c. 100. A. 129. A. 163. B. 170. A. 172. B. 181. B. 196. c. 202. A. 217. A. B. 229. B. c. 242. c. 252. A. 253. A. 255. c. 257. B.

Eusebii Œnomaus, p. 273. A. 286. c.
——— Plutarchus, p. 209. B. c.
Eusebius c. Hieroclem, p. 289. A.
Eustathius in Homer. p. 5. B. 142. B. 207. B.
——— in Dionysium, p. 101. c.
Eustathii Ælius Dionys. p. 24. A.
Eutocii Eratosthenes, p. 196. A. 212. A. 284. c.

G

Galenus, p. 80. c. 207. c. 244. c.
A. Gellii Apollodorus, p. 12. A. Euripides, p. 175. A.
Grammaticus in Cod. Sangerman. p. 196. B. 197. A.

H

Harpocration, p. 71. c. 107. c. 182. A.
Harpocrationis Carcinus, p. 14. c.
Heliodorus, p. 10. B.
Hermias in Platonis Phædrum, ined. p. 147. A.
Herodotus, p. 226. A.
Hesychius, p. 91. B. 105. c. 134. B. 154. c. 229. A. 276. c.
Homeri nomine vulg. hymnus, p. 104. c.

I

ad Ignatium Epist. p. 154. B.
Inscriptiones lapidum, p. 227. B. 230. B. c. 231. A. B.
Isæus, p. 257. A. 294. B.

L

Libanius, p. 267. B. 284. c.
Longinus, p. 201. A.
Lucianus, p. 279. c. 288. c.
Lucretius, p. 51. c.
Lycurgi Tyrtæus, p. 293. B. c.
Lysias, p. 250. B.

M

Macrobius, p. 158. B.
Marci Evang. [ex Codd.] p. 270. c.
Maximus Tyrius, p. 280. A.
——— περὶ καταρχῶν, p. 286. A.
Mœris Attic. p. 276. c.
Moschus Bucolicus, p. 55. c.

N

Nemesius, p. 233. c.
Nonius Marcellus, p. 158. A.

O

Olympiodorus in Gorgiam Platonis, ined. p. 74. c. 84. B.
Oracula apud Euseb. p. 107. c. 286. c. 287. A.
Origenis Epist. ad African. p. 282. c.
Orphica, p. 38. B. 155. B.
Ovidius, p. 287. A.

P

Pacuvius, p. 50. A.
Palæphatus, p. 293. B.
Parthenius, p. 101. B.
Pausanias, p. 63. A. 154. B. 209. A. B. 289. B. c.
——— ejus versus ex Minyade, p. 279. B.
Phalaridis Epist. p. 129. c. 171. c.
Philemon, p. 140. A.
Philo Judæus, p. 287. B.
Philostratus, p. 161. c. 288. c.
Photii Biblioth. p. 21. A.
Phrynichi Sophist. Appar. ined. p. 170. c.
Pindari quæ dicitur Epitome Iliadis, p. 99. B. 104. c.
Plato, p. 16. A. 44. A. 108. c. 146. c.
Plutarchus, p. 15. c. 25. A. 35. B. 40. c. 51. A. 60. B. 136. A. 173. B. 199. c. 200. A. 215. sæpius. 283. A. ter. 284. A.
Plutarchi Cratinus, p. 215. c.
——— Eupolis, p. 215. c.
——— Hermippus, p. 215. A.
Probus in Virgil. p. 13. B.
Procopius in Iesaiam, p. 258. c.
Propertius, p. 69. A.

Q

Quinctilianus, p. 178. B.

R

Rhesi Scriptor, p. 91. c. 92. A. 100. A. 101. c. 102. A. 104. A. 105. c. 107. B. 108. A. 109. c.
Rhetoricorum ad Herennium Auctor, p. 72. A.

S

Scholiastes in Æschylum, p. 19. A.
——— Apollonium Rh. p. 32. c. 157. c.
——— Aristiden, p. 193. c.
——— ined. p. 744. A. 248. B.
——— ejus Eupolis, 248. c.
——— Aristophanem, p. 12. c. 20. A. 52. c. 121. c. 203. B. 215. c. 292. c.
——— ejus Pherecrates, p. 285. A.
——— Aram Dosiadæ, p. 121, &c.
——— Euripidem, p. 86. A. 192. B. 223. A.
——— ejus Simonides, p. 254. A.
——— Homerum, MS. Leid. p. 188. A. 195. A. 235. A.

Scholiastes in Pindarum, p. 140. c. 143. A. 233. c.
———— Sophoclem, p. 112. c.
———— Theocritum, p. 41. c.
Socraticæ Epistolæ, p. 8. A. 183. c. 283. B. C.
Sophoclis Tragœdiæ, p. 81. c. 129. B. c. 133. A. 171. A. 229. B.
Sophoclis Dramatum perditorum reliquiæ, p. 17. c. 153. B. 157. c. 158. c. 186. B. 193. A. 215. B. 216. A. 217. c. 219. A. 235. c. 245. B.
Stephanus Byzant. p. 65. c. 132. B.
Stobæus, p. 20. B. 212. B.
Stobæi Florileg. MS. p. 191.
——— Alexis, p. 147. c.
——— Antiphanes, p. 278. A.
——— Euryphamus, p. 44. A.
——— Heniochus, p. 275. c.
——— Linus, p. 280. B.
——— Menander, p. 140. A. 254. B. 258. c.
——— Musonius, p. 280. A.
——— Perictione, p. 270. c.
——— Phanocles, p. 191. c.
Stobæi Philetas, p. 235. B.
——— Porphyrius, p. 280. A.
Straboni laudatus Ion, p. 132. c.
Suidas, p. 19. A. 199. c. 209. c. 287. B.
Suidæ Pherecrates, p. 160. c.

T

Themistius, p. 80. B.
Theocritus, p. 279. A.
Theodoretus, p. 267. c.
Theophylactus Simoc. p. 161. A.
Thucydides, p. 78. c. 291. c.
Timæus Locrus, p. 283. c.
Jo. Tzetzæ Chiliades, p. 162. c.

V

Vitruvius, p. 34. c. 37. c.

X

Xenophon, p. 117. c. 292. B. c.

Z

Zenobius, p. 186. B. 266. A.
Zenobii Diphilus, p. 19. c.

INDEX

RERUM ET VERBORUM,

QUÆ IN HAC DIATRIBE TRACTANTUR.

A

Ab ἄ formatum Ἄζων ex Gramm. MS. p. 23. c.
Διὸς Ἄβατον, nempe τέμενος, in monte Lycæo, p. 122. c.
Accentus versuum et periodorum modulo nocent, p. 243. c. suum tamen usum habent apud poëtas etiam et oratores, ibid.
Acharnensis hedera, ὁ Ἀχαρνῆθεν κισσός, p. 142. A.
Ἄκη, *Ace*, Ptolemaïs; ἐξάκις mutatur in ἐξ Ἄκης, p. 294. c.
Ἀκρασία, *intemperantia*, vitiorum mater, p. 281. A.
Additamenta quædam Ciceronis verbis interjecta videntur, p. 186. B. c.
Æoli dramatis fragm. p. 135. 136.
Aërope persona Trag. in Cressis, p. 173. c.
Æther et Terra duo principia Eurip. p. 48. et seqq. ut conjuges considerantur, p. 51. B. &c.
Ἀετοὶ, *fastigia* templorum sculptis imaginibus ornata, p. 208. c.
Æschinis oratoris de Euripide judicium, p. 266. c.
Æschyli Ψυχαγωγῶν argumentum in Homeri fuit Νεκυίᾳ, p. 286. A.
Ἀγέλαστοι Anaxagoras, Pericles, Eurip. p. 28. c.
Agenda non multa εὐθυμεῖν μέλλοντι, p. 82. c.
Ἀγέννητοι, *ignobiles* Sophocli, p. 17. c. ἀγέννητα, p. 216. A.
Agesilaum fingit *laudator* ἀναμάρτητον, non Xenophon, p. 264. A.
Λέγων Ἀγὼν frequentatur Euripidi, p. 214. A.
Agyrrhium inter Archontes male retulit Meurs. p. 294. A.
Αἰξωνέων, Æxonensium, nomen Xenophonti restitutum, p. 292. c.
Alcmæonis dramatis fragm. p. 138. seq.
Alexandri dramatis fragm. p. 136. c. et 137. A.
Alexidis comœdia Ταραντῖνοι, p. 240. B.
Ἀλιαίετος κυματότροφος, p. 194. A. B.
Alopes Euripideæ fragmina, p. 14. B.
Althææ f. dictum vetulæ, vivere tamen cupientis, p. 128. A.
Ἄλυπον ἄνθος μανίας, p. 171. A.
Ἀμᾶν, *metere*, quo sensu *metit Orcus Grandia cum parvis*, p. 219. A.
Ἀμίαντος nomen prop. p. 294. A.
Amor ἁβρὸς etiam ἔφηβος dictus, p. 8. B.
—— Ætheris et Terræ, p. 54. 55.
—— Διὸς παῖς dici videbatur Euripidi, p. 149. c. 150.
—— malus puer; sævus; improbus; p. 148. c.
—— μέγας θεὸς et θεῶν μέγιστος. quando altari primum fuerit honoratus, p. 146.
—— moderatus Euripidi probatur, p. 238. A. B.
—— Poëtam vel facit, vel invenit; dictum Eurip. p. 199. B.
—— Veneris filius quem patrem habuerit; an Jovem? p. 149. et seqq.
—— virtutis alumnus commendatus Eurip. p. 237.
Amphiaraaïdes scribendum, non Amphiaraïdes, p. 287. A.
Amphion Eurip. p. 64. c. 66. c. 67. A. B. 70. c. 71. A.
Amphionis ῥῆσις de Musica, p. 73, &c.
———— ἀπραγμοσύνη, p. 82.
Anacharsidis de navigantibus dictum, p. 235. A.
Ἀνάθημα Mercurii pisces dicuntur, p. 289. B.
Anaxagorea Euripidis, p. 30—61.

e dictum, filii morte nunciata,
.
— de mente divina, materiæ
ı tribuente, p. 42. c.
ıs in Ægypto versatus, p. 56. c.
qui dicantur uxoribus, p. 272. A.
Diomedes, p. 130. A.
πάνυ ἱκάς, p. 285. B.
ıominum esse æternos secund.
p. 58. B. 61. A.
dæ, p. 68. A.
ılerius Antias, p. 215. B.
ı dramatis fragm. p. 144. c.
nius Eurip. tragœd. p. 19. c.
parce notata, p. 66. B.
es reliquias, p. 61—85.
historia, p. 62. seq.
dramatis scena partim exhibe-
77. &c.
patronus mercenarius, p. 254. c.
re fieri solita, p. 152. c. 153. A.
τῆς σοφίας, &c. p. 215. c.
'ulcanus, *matrimus*, p. 123. c.
: mortuo, p. 60. B. c.
ιδῆ πολλὰ, p. 216. A.
us Chronica versibus scripsit
, p. 12. B.
αι· acervum congestum diruere,
ponere, p. 154. c. 155. A.
quinam Judæis Hellenistis, p.

, sive ἀναμάρτητος, Euripidis
dicitur Eustathio; talis Sophis-
tur Agesilaus, p. 264. A.
, p. 46. B. c.
n pleno Catulli sacculo similia
r. p. 160. c.
ιγα et ἰστοί, p. 160.
dramatis fragm. p. 152. seq.
i trochaici de belli duce egregio,
B.
elestem quid efficiat Schol. tra-
edito, p. 188. A.
ne amata Rheso, p. 101. c.
en Scholia inedita ex Biblioth.
manni Sec. p. 144. A. 248. B. c.
ni versus ex Suida restitutus, p.

nomen sæpius orditur senarium,
m claudit, p. 126. A.
ιος κόρην sæpe dixit Eurip. p.

male collocatus monstrat vitium
entis, p. 282. c.
ίκαι, &c. p. 112. B.
ῆς πεντηκοστῆς· princeps eorum
nquagesimam redemere, p. 294.

nius, poëta antiquiss. p. 63. A.

Ἀστραγαλώμενοι, vitiosum, decepit viros doctos, p. 282. c. 283. A.
Ἀτακτήματα τὰ παλαιὰ Petri, p. 282. B.
in Atalanten venatricem f. dicta, p. 131. B.
Ἀτηρός, *noxius*, p. 30. c.
Athleticen contemnit Eurip. p. 81. B. c.
Ἀθύρματα Nereidum Delphines, p. 289. B.
Audit quæ non vult dicens quæ vult, p. 245. c.
Augmento duplici in verbis quibusdam delectabantur Attici recentiores, p. 276. c.
Augur Eurip. ex artis disciplina loquens, p. 194. A.
οἱ τῆς ἡμετέρας θείας Αὐλῆς Christiani dicuntur Eustathio, p. 263. c.
Auctores sunt cædis, qui aliorum utuntur ministerio, p. 183. A.
Auges dramatis fragm. p. 154.
——— nomen obscuratum sub pronom. αὐτῆς, p. 154. A.
Αὐθένται Antiphonti, Lysiæ, &c. *sui* vel *aliorum interfectores*, p. 182. seq.
Αὐτοφυὴς quo sensu Deus dicatur, et αὐτοτελὴς, p. 44.
Ἀφιλίσθαι cum duplici accus. p. 196. c.
Ἀχαρνὴς et Ἀχαρνεύτης, p. 142. A.
Ἄψοφος κέλευθος Justitiæ divinæ, p. 179. B.

B

Bacchæ Eurip. etiam inscriptæ Πενθεύς, p. 19. A.
Βάκχος et Διόνυσος diversi, p. 144. A.
Bacchum Veneris F. ignorant veteres, p. 144. A.
———— et Amorem sæpe jungi, p. 144. B. c.
Barnesii in Euripideis fragm. peccata, p. 2. 3. is multa debet Bentleio, p. 4. A.
Βαστάσαι ut in lance *examinare*, p. 164. A.
Βάτης νεὼς λυθείσης ἱστιεὼν, p. 236. A.
Βαυβᾶν, καθεύδειν, p. 197. A.
Bellerophontis dram. fragm. p. 155. B. c. &c. fragm. erutum ex MS. p. 191. B.
Bello optimi quique cadunt, p. 219. A. B.
Bentleii fragmenta Gr. Poëtarum, p. 4. B.
in Bibliothecis inedita ferme tantum latent Grammaticorum scripta, p. 198. c.
Boni creantur bonis, p. 131. A.
Βουφορβεῖν. βουφόρβια, voces Eurip. p. 176. B. c.
Βραχυλογία Attica, p. 243. B.
Βρέξαι χιόνα dicitur Jupiter pluvius, p. 55. c.

C K

Cadmi nomine scripseritne Eurip. tragœdiam, p. 13. c.
Καλῆσαι· κομπῆσαι· Atticis inaudita, p. 9. c.
Καλλιεπεῖσθαι redditum Thucydidæ, p. 291. c.
apri Calydonii venatores Euripidi descripti, p. 133. c.
Καλυπταὶ κίσται, tectæ cistæ, Sophocli, p. 158. c.
πάντα Κάλων σείνας explic. p. 227. B. c.
Carcini Trag. sententia egregia, p. 14. c.
Casauboni correctio capitalis, ne litera quidem mutata, p. 277. c.
Κατασπᾷν τοῦ σκέλους sive τοῦ ποδὸς vitæ nimis cupidos dicuntur Charon et Cerberus, p. 278. B. c.
Κατάφυλλος· ut κατάδενδρος, &c. p. 225. c.
Κατοπτροειδὲς σῶμα Luna Pythagoræ, p. 283. A.
Causa mali, ἁ κακοποιὸς ἀρχὰ, &c. p. 108. c.
Cercyon in Alope Carcini Trag. p. 14. c.
Cerebrum in calcibus conculcatum, non in capite, gerere, p. 248. B.
Cicero f. multa debet Chrysippo Stoico, p. 31. A.
Κινεῖν· et μειράκια κινούμενα, p. 248. c.
Cleophon demagogus tecte notatus Euripidi, p. 252. A.
Κλίναι χρυσαῖ, p. 280. A. κλίνη χρυσήλατος, ibid.
Clinias, frater Alcibiadis, μαινόμενος ἄνθρωπος, p. 277. B.
G. Kœnius, Gregorii de Dial. Editor, juvenis diem obiit, p. 226. A.
H. Columna notatus, p. 259. c.
F. Combefisius notat, p. 282. c.
Communis omnibus aër et sol, p. 53. c.
Consolatio usitata, *Non tibi hoc soli*, p. 171. c.
——— Eurydices Euripideæ, p. 206. B.
Κορώνη νέα legitur in oraculo Delphico, p. 273. A. B.
Κώθων μόνωτος, *poculum unam habens ansam*, p. 277. A.
Crases vocalium errores peperere, p. 141. c.
Cresphontis dram. fragm. p. 173—175.
Cressarum dram. fragm. erutum ex MS. p. 191. B.
Critoni locus non in Critia sed in Platonis Critone, p. 74. c.
R. Cudworthi Syst. Intellect. p. 37. A.

D Δ

Δάμναται, *domat*, poëtis usitatum, p. 136. B.
Danaës dram. fragm. p. 6—9.
Δεδιηκόνηκεν Atticorum est recentiorum, p. 276. c.
Demagogi Athenis omnes erant 'Ρήτορες' non contra, p. 243. A. 250. c.
——— olim optimi, p. 248. seq.
——— pessimi, moribus mutatis, placuere, p. 250. c. 251.
——— Euripidi sæpius vituperati, p. 252. seq.
——— variis adpellationibus designati, p. 249. c. 250.
Δημαγωγὸς Gellio est *orator in republica*, p. 248. A. sive boni essent, seu mali, sic dicebantur, p. 249. c.
Δημιουργὸς, Deus mundi conditor, p. 42. B.
Demosthenes expressit sententiam Eurip. p. 205. A.
——— obticuit coram Philippo, p. 213. c.
Deus αὐτοφυὴς, et αὐτοτελὴς natura sua perfectus, p. 44. A. de Deo dicta veritati congrua, p. 44. B. 45. A.
——— salutifer ab Euripide desideratus, p. 47. A.
Dialectus Deorum ab humana lingua diversa, p. 273. B.
Διαστὶ διαλέγεσθαι Diogeni Dionis Chrys. p. 273. B.
Διαστρέφειν, *pervertere*, leges, jura, &c. p. 78. B.
Διάσσοντες, *stellæ*, p. 60. A. B.
Dic ὅ, στίχιν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔλθῃ, p. 288. B.
Dicta Tragic. non optima, p. 156. B. c.
ποιητὴν Ἔρως Διδάσκει, p. 199. B. c.
Διδόναι ἡδονῇ scil. ἑαυτὸν, p. 228. A.
tribus, quatuorve Digitis a morte quinam abesse dicantur, p. 235. A.
Διδύμων nomine non videtur drama scriptum Trag. p. 20. A. B.
Dii poëtarum Euripidi displicuerunt, p. 39. c.
Dii cur immortales videantur Pericli, p. 283. B.
Δίνησις qualis motus, p. 41. B.
Διώνη Venus, et Dionæa, p. 146. B. c.
Dionysii Tyranni vox apud Livium unde explicanda sit, p. 278. B.
Diphilus adhibet versum Eurip. p. 83. B. c.
Diphthongus ευ non corripitur ab Atticis poëtis, p. 242. c.
Dirce a tauro per montes et scopulos raptata, p. 70. B.
Disputantes de Musica causam in aliam derivarunt fratres Eurip. p. 71.
Δίχα γενέσθαι τινὸς, *ab aliquo separatum esse*, p. 242. c.
Δμὼς, vox etiam Euripidea, p. 271. A.
Dodonæi sacerdotes variis nominibus dicti, p. 162. A.

τας, *viri dolosi*, p. 289. B.
umedides, p. 98. c. 99. c.
ara, p. 120. in illam Scholia, p.
c.
ἴχει, p. 285. B.
· et Δυσσωπούμενος, p. 105. c.
quis dici possit, p. 105. c.
ὰ quæ pr. dicantur et figurate, p.
.

E

ιῦς, ἀφεὶς Ἐᾷ, p. 76.
ας, &c. p. 35. c.
, frequens Euripidi, p. 142. c.
et πόρρω opponi, p. 35. B.
ματευσύνης in orac. p. 286. c.
s optat. etiam in Euripideis, p.
B.
ignantis, εὖ sequente, p. 147. c.
compositis nonnullis etiam notat
ut in ἔκδικος· ἐξαίσιος· ἐξεπλίζειν,
190. A.
ἀρχώμεσθα, p. 286. B. c.
ν ἐξ Οἴου, p. 293. A. ὁ ἐκ Θεσπιῶν,
L A.
ται oculos pullis hirundinum, p.
. 190. A.
ν de Sophistis etiam dictum, p.
.
τῆς ἀντὶ in δραχμῆς ἔχει, &c. p.
B.
tiæ abusus in Attica republica,
, &c.
et ἐπ' ἐλπίδος ἐχεσθαι, p. 236. B.
clis versus sub Orphei nomine
us, p. 162. B.
κολούμησιν, id est καθεῖρξιν εἰς οἴκη-
266. B.
ν, ἐνδοιάζεσθαι· *dubitare*, p. 106. c.
Phœnicis verba, p. 264. B.
. B.
Hecate sive Luna, p. 157. B.
δαίμων dicitur et mortuus, p.
.
ῶσαι, *oculorum acie privare* et
um reddere, p. 189. c.
ικὴς opponitur τῇ ἁπλῶς δίκῃ,
. c. a sapientibus prælata, p. 181.

ιον, εια, quod ad lucrum adjicitur,
ιον, p. 288. A.
mata ex Antholog. Gr. MS. p. 8.
A. 203. c. 290. B. initium An-
giæ Stratonis, p. 286. B. c.
ma sepulcrale ex lapide Latinis
us reddidit Jo. Luzacius, p. 231.
— ——— quot distichis inclu-
serit Plato, p. 231. A.
ων ποιμένεις, p. 85. c.

Ἐπιστήματα λίθινα sepulcrorum, p. 231. A.
Ἐρατῆς ἥβης Simonides sæpe meminit, p. 293. B.
εἰς τὰ Ἔργα μᾶλλον σκοπεῖν, ἢ εἰς τοὺς λόγους, p. 256. c.
Erechthei dramatis fragm. p. 159—162.
Esca malorum voluptas Platoni, p. 186. B. c.
Essenorum inter Judæos vita horrida, p. 162. B.
Ἔτειος· ἔτειαι μεταλλαγαὶ, *annuæ commutationes*; ἔτειος ἑορτὴ, *festus dies anniversarius*, p. 7. c. 8. A.
Ἕτερον, τὸ κακὸν, per euphemismum, et ἕτερος δαίμων, &c. p. 108. c.
Ἑτέρως et καλῶς opponuntur, p. 108. c.
γῆν Εὔβοιδα vel Εὐβοΐδα scripsere Trag. p. 132. c.
Εὔγλωσσος· εὐγλωσσία, p. 258. B.
Εὐεπής· εὐέπεια, p. 258. B. c.
Εὐπλοῶμεν, pro εὖ πάθωμεν scriptum apud Lucian. p. 279. c.
Euripidæ florente republ. Atticâ varii, p. 92. B. c.
Euripidem quænam χαρακτηρίζουσι, p. 93. c. 110. A.
Euripidis reliquiarum bonitas, p. 1. reliquiæ suis tragœdiis ex MS. adsignatæ, p. 191.
——— reliquiæ negligenter tractatæ, p. 2. c.
——— Systema de Deo, et duobus rerum principiis, p. 39—61.
——— tragœdiæ perditæ minimum LVI. p. 11.
——— tragœdiarum indice eximenda nomina, p. 17. B.
Euripides Æliano notatus, p. 193. A. B.
——— Cyclicos aliosque sequitur interdum in historia, p. 27. A. 265.
——— diverso modo res narrat in diversis trag. p. 172. c.
——— male ἐτυμολογεῖ, p. 66. A. B.
——— morum magister damnat bonis perniciosum eloquentiæ studium, p. 246—255.
Εὔροια in dicendo; *flux de bouche*, p. 138. A.
Eurysthei dram. fragm. p. 162. seq.
Euphemismus S. Gregorii Nazianzeni, *Hercules una nocte 50 Thestii filias* . . . p. 197. c.
Eustathius Comment. in Homerum nusquam nominatim testem citat Scriptorem Sacrum; verba tamen pauca profert ex libris N. F. et F. A. versione Gr. p. 263. B. c.
Ἐξαιρεῖσθαι cum duplici accus. p. 196. c.
οὐρία Ἐφίεναι, p. 228. B.
Ἐφῆσθαι mortuo turpe, p. 108. c. 109. B.

H

Ἠγλαϊσμένος et ἐπηγλαϊσμένος, p. 153. c.
τοῦδ' Ἥδη θεῖον Euripideum, p. 26. A.
Ἠπιόνης, matris Asclepiadarum, nomen redditum Aristidæ, p. 290. A. B. de illa quædam, p. 291. A.
ἦρα cum genit. ut ἕνεκα. p. 121. B.
Ἦτ' ἆρα, εἰ sequente, p. 181. B.
Ἡττᾶσθαι dicti qui causa cadebant: ἡττᾷν Atticis non erat in usu, p. 257. c.

F

Fabulas veteres a Græculis recentioribus contaminatas, p. 65. A.
Fecisse dicitur quæ per alium quis patraverit, p. 182. c. 183. A.
Formula mirantis, τουτὶ τί ἐστιν; p. 285. A.
Fortes creantur fortibus, p. 152. c.
Fragmenta poëmatum perditorum colligere, periculosum, p. 4. c. in editore quæ requirantur, p. 5. c.
Fragmenta Poëmatum, &c. ex Codicibus MSS. inedita.
———— Anaxagoræ, ex Schol. in Homer. Leid. p. 188. A.
———— Callimachi, ex Schol. in Homer. Basil. p. 279. c.
———— Comici incerti sex versus, ex Schol. in Eurip. Cod. August. p. 223. B. c.
———— Cratini duo versus, ex Athenæi Cod. Paris. p. 153. c.
———— Eupolidis tres versus ex Schol. in Aristid. p. 248. c.
———— Euripidis ex Olympiod. p. 74. A. ex Gramm. Sangerm. p. 81. c. 196. c. ex Stobæi Cod. p. 191. seq. quatuor versus ex Schol. in Hermog. p. 194. c. ex Schol. in Homer. Leid. p. 195. A.
———— Nicocharis Com. ex Gramm. Sangerm. p. 23. c.
———— ex Rhesi Prologo XI versus ex Euripidis Cod. Florent. p. 87. B. alia quoque indidem edita, p. 90. B. 100. B. 101. c. &c.
———— Sophoclis ex Gramm. Sangerm. p. 23. c. 170. c. 171. A. ex Stobæi Cod. Leid. p. 202. c. ex Cod. Etymologi Paris. p. 193. A.
Furiæ impios agitantes quænam secund. Ciceron. p. 178. A.

G Γ

Γηλεχεῖς sacerdotes Dodonæi, p. 162. B.
Γῆς ἱστορία, *geometria*, p. 29. c.
in Genitalia corpora, omnia resolvi, p. 87, seq.
Gestu juvanda in Trag. et Comœd. p. 129. c.
Glaucus Minoïs F. in melle pleno dolio extinctus, p. 193. B.
Glossematica plura in Rheso, quam in XIX. Trag. Eurip. p. 94. c. 95. A.
Γραμμικὴ ἀπόδειξις, p. 215. c.
Grammaticorum errores in locis mendosis, p. 141—143.
Γράφων ψηφίσματα est demagogus, p. 250. A.
Grotius, eximius interpres, in Græcis corrigendis sæpe labitur, p. 3. A. ex dictis Antiphontis, Aristotelis, et aliorum, versus effinxit, p. 188. c.
Gymnosophistarum vita horrida, ut sacerd. Dodon. p. 162. B.
Γύναι in fine versuum Eurip. p. 241. B.

H

Hectoa qualis fingatur in Rhesi dramate, p. 96. &c.
Hegesippi f. Oratio est de Haloneso, p. 248. c.
D. Heinsii quædam gloriatio, p. 76. c.
T. Hemsterhusii emendatio in Schol. ad Aristoph. p. 121. c.
Hermiæ non vulgaria de Amoris altari et simulacro, p. 147. A.
Ern. Gul. Higtius edere constituerat Iliadis Epitomen, p. 99. B.
ex Hieronymi Rhodii libro de Tragicis minus vulgata. p. 266. B.
Hippolytus Eurip. in MS. Cod. dicitur Phædra, p. 19. B.
Hippolyti argumento simillimum illud Phœnicis, p. 269. A.
———— prioris Ed. versus, p. 137. B.
Historias etiam fabulosas contaminarunt Cedrenus, &c. p. 65. A.
Holoboli Scholia in aram Dosiadæ ex Cod. MS. p. 121. &c.
Homeri carmine versus ab Aristarcho male ejecti, p. 261. A. versus in sensum contrarium mutatus ab Aristodemo, p. 263. A.
in Homeri versu var. lectio, p. 229. A. B.
Homericæ voces rariores vulgo Græcis incognitæ, p. 94. c.
Homeriaci Phœnicis de se juvene loquentis enarrantur verba quædam, p. 262. A. B.
Homini vis corporis exigua, animi magna. p. 135. c.
Horatiana de Græcis, p. 153. A. 225. B.
in vita Horrida sacerdotum Dodon. imitatores, p. 162. B.

:res in Delum ἰλιγγητιλίες ἀω-
2. A.
dramatis fragm. p. 205. &c.
cur Eurip. meminerit in An-
65. c.

I

in τηνδὶ, τονδὶ, p. 276. B.
ententia eadem Euripideæ. p.
alia, p. 262. c.]
, Diomedes Dosiadæ, p. 124.

s Attici, adolescentes luxuri-
18. B. c.
nes patrum Dii ratas habebant,
B.
ἰα, vim intendit simplicium in
p. 190. A. B.
habere; in gloria ponere. p.

ıperf. indicat. Ἰν ἦσαν· Ἰν ἰδόκει,
38. A.
natis fragm. p. 164—172.
prov. p. 165. B.
iina: ἱμπόριον· ἰλλιμένιον· &c.
c.
atia, mater sive fons omnium
tionum, p. 281. A. B.
ıres dramatum nomina pepère-
19. B.
—— ut poëtarum nomina le-
n Stobæi Florileg. MS. Bibl.
191. c.
rmas, μοῦνος, οὔνομα, admisit
:ena, p. 157. c.
lictum sublime, p. 204. A.
remp. gerendam duæ res deë-
250. c.
Panathen. scripsisse se dicit
ιν. ibid.
es æquato examine, *ad libram*
estimare, p. 288. A.
ίερον legitur in oraculo Delphi-
13. A. B.
res accusati spectandi potius,
ıtes accusantis, p. 267. A.
Catalogus Artificum emend. p.
209. A.
n rapuit Chrysippum, p. 26. c.
her, cœlum, permutantur, p.

vina tarda, sed certa scelerum
p. 178. seq.

L Λ

perperam mutata, p. 279. c.
Laconica dicentes facit Xeno-
292. B.

Laïi Euripidei dicta, p. 24. B. 25. A.
Laius inter Græcos ἄρξας τοῦ τῶν ἀῤῥένων ἔρωτος secundum Eurip. [dissentiente Plutarcho, I. p. 297. E. F.] p. 26. B.
Λάμπει virtus, ut *Æra nitent usu*, p. 153. A.
Λέγοντες καὶ γράφοντες, demagogi. p. 250. A.
Ληφθεὶς ἔρωτι· νόσῳ· &c. p. 137. A.
in Λίαν primam corripit Euripides, p. 69. B.
Liberis prælata vita ἄπαιδος. p. 242. A.
Librariorum errandi diversos modos cognovisse critico utile est, p. 274. c. 275. A.
Licymnius drama Eurip. p. 20. B. c.
Lini nomine carmina scripsit Pythagoreus, p. 280. B.
Literæ conjungendæ male distrahuntur, p. 275. A. &c. ex isto emendandi fonte quædam correctiones exhibentur, p. 275. et seqq.
Livii Andronici carmen abhorrens ab ætate Livii historici, p. 282. A.
Longi figmentum ex Rheso ductum, p. 100. A.
Λωφᾷν dicitur vis morbi *interquiescens*, p. 118. c.
Lucretius interpretatur Euripidea, p. 52. A. 54. B.
Λυπρὸν πεδίον, *parva insula sterilis*, p. 266. A.

M

M IΔ ΔI AI permutantur a librariis, p. 270. c.
Mala lenire præmeditatione, p. 30. c.
Mater ut humus considerata, p. 32. A.
Materiæ quoque Deus creator secundum Indos, p. 42. B.
Medea malas herbas secans in Ῥιζοτόμοις Soph. p. 158. A.
Melanippes dram. fragm. p. 175. c. 178.
Meleagri Eurip. fragmenta quædam, p. 124, &c.
Μέλλειν, *cunctari: μέλλων ἰατρὸς* laudatur, p. 130. B. c.
Menandri Χήρα, p. 199. c.
———— nomen aufertur, p. 283. B. c.
τὸ Μενανδρεῖον redditum Plutarcho, p. 283. B.
Mendacia prævalent veritati, p. 254. A.
ventorum τὸ Μένος, *vis*. p. 235. B.
Mens sua cuique Deus secundum Eurip. p. 233. B. c.
'ν Μέσῳ, vel μέσον κάλλος, p. 245. A.
Μεταβολὴ πάντων γλυκὺ in malis, p. 223. A. B. sententia a Comico refutata, p. 223. B. cui αἱ μεταβολαὶ λυπηρὸν, p. 223. B.

Μέθη. βρεχθεὶς, *vino madidus*, &c. p. 170. B.
Metere sensu *occidendi*, p. 218. c. 219. A.
Μὴ οὐ contrahi in unam syll. non item μὴ εἶν, p. 145. B.
Μηνύειν κατά τινος, p. 292. B.
Merope lamentabatur in Cresphonte, p. 173. B. c. 175. A. B.
Milites gloriosi pinguntur in Rhesi dramate, p. 107—109.
Μίμνεις poëtæ in simplicem narrationem conversa, p. 114. c.
Monachi χαμαιευνάδες, p. 162. c.
Monile Harmonies accepit Eriphyle, p. 141. A.
Mori nihil; res tantum mutari, p. 57. B. 58.
Μόθακες, Spartiatarum juvenum σύντροφοι, restituuntur Plutarcho, ubi Σαμοθρᾷκες irrepserant, p. 215. c.

N

Ερμοῦ Νᾶμα, fonti nomen restitutum, p. 289. A.
τὸ τῶν λόγων Νᾶμα κάλλιστον ἁπάντων ναμάτων, p. 287. B.
Naturæ semina quisque sequimur, p. 79. A. B.
Nautas ne nave quidem fracta spe destitui, p. 235. c.
Νικηρῶν ἱερεῖα et λείψανα. p. 154. B. c.
πολὺ Νέμειν τινὶ, *multum alicui tribuere*, p. 79. c.
Νεόρτος, *recens ortus*, p. 215. B.
Νηδὺς, αἰσχρῶν ἁπάντων δώτειρα, p. 281. A.
Νήσασθαι, &c. p. 155. B.
Νικᾷν in foro dicti, qui sententiis judicum liberabantur, p. 257. c.
—— δίκη et δίκην, p. 258. B.
Nicias superstitiosus, p. 105. c.
Nili crescentis causa secund. Anaxag. p. 32. c.
Nilus amor terræ Ægypt. p. 56. seq.
Nioben scripserunt Æsch. et Soph. p. 15. A. B.
Nitet virtus usu, p. 153. A.
Nomina dramatum poëtarum nominibus præmissa apud Grammat. p. 209. c.
in Nominibus propriis vis quorumdam dictorum, p. 204. A. B.
Νοῦς δημιουργὸς, p. 42.
Novæ nuptæ consilia dantur utilia ab Eurip. p. 240. c. 245. A. B.

O Ω

ab ὦ admirantis Ὤζειν, p. 24. A.
Œdipodi raptus Chrysippi videtur imputatus a Praxilla, p. 26. c.
ab οἱ lamentantis Οἴζειν, p. 24. A.
Œdipi filius, Ὦ Ἰδίπου dictus, p. 141. c.
Œdipodis dramatis Eurip. fragm. p. 185—190.
Οἰδίπου nomen Ciceroni restitutum pro εἷς δῆπου, p. 186. A.
——— —— de felici conjectore positum, ibid.
Œdipus a Polybi famulis cœcatus secundum Eurip. p. 189. A.
Œnei dram. fragm. p. 190. B.
Œnomaus oraculorum irrisor, p. 273. A.
Ὀλιγηπελὴς, ὀλιγηπελίης ἀοιδαὶ, p. 281. c. 282. A.
Ὀλυμπιὰς fonti cur nomen inditum, p. 289. B. c.
Ὁμιλεῖν πολέμῳ, p. 84. c.
Ὁμόθεν ὄντες, *eodem genere prognati*, p. 232. c.
Ὦν etiam de femina positum, p. 166. B.
Onomasticon a B. Vulcanio vulgatum, p. 190. A.
Opheltæ pueri in gramine ludentis imago, p. 205. B.
Oraculum Ergino datum pervenustum, p. 272. c. 273. A.
Oratores Athenis labente rep. pessimi, p. 247. &c.
——— ——— remp. Atticam perdidere, p. 247. B.
——— ——— jus et leges violabant, p. 254. seqq.
Orcus inexorabilis, p. 180. c.
Orestes, cæde contaminatus, a conviviis remotus Athenis, p. 242. c.
Orus ex Schol. in Lycophr. multa recepit in Etymologicon, p. 291. B.
Ovidius expressit Euripidea, p. 14. A. 158. c. Sophoclea, p. 153. A. sententiam Stratonis, p. 286. c.
Οὖθαρ de mamma Clytæmnestræ, p. 286. A.
ἐλπίδος, et ἐπ' ἐλπίδος Ὀχεῖσθαι, p. 236. B.

P Π

Pacuvius interpretatur Euripidea, p. 50. A. 72. A.
Pæonius Mendæus, statuarius, p. 208. c.
Παίδευμα Πιτθέως Hippolytus, et similia, p. 236. c. 237. A.
Παιδικοὺς ἔρωτας in scenam induxerunt Æsch. et Soph. p. 15. c.
——— eorum origo inter Gr. p. 26. A. B. 27. B. c.
Παίδων ἐραστὴς etiam liberorum cupidus, p. 272. c.
Palamedis dramate Socratem an expinxe-

rit Eurip. p. 184. A. 185. illius fragm. erutum ex MS. p. 191. A.
Παμπόλλον vox inexspectata in Evang. Marci, p. 270. c.
τὰ Πάντα Petri Apostoli quid sint Clementi Alexandr. p. 282. B.
Παραυτὰ et Παραυτίκα, p. 171. A. B.
Παρεκπεσὼν Æschylo; παρεκπεπτωκότες redditum Euripidi, p. 132. A.
Παρεὶς ἐῷ Euripidi frequens, p. 76.
Παρέχειν ἀγαθὰ Dii dicuntur, p. 283. B.
Partes Regis in Trag. datæ tertiarum actoribus, p. 174. B.
Πάτερ in fine senariorum, p. 220. A.
Patrem variis appellationibus designat Eurip. p. 32. A.
Patriam esse putantes ubicunque bene sit notantur Lysiæ, p. 268. A.
Πατρὸς in πρὸς mutatum a librariis, p. 161. c.
nocenti Patrocinari licet aliquando, p. 253. c.
Patroni sceleratis venales Athenis, p. 254. B. C.
Παῦσαι δ' ἀοιδῶν, vel ἀείδων, p. 85. c.
χώρα Πεδιὰς, *campestris* et *plana*, equis alendis apta, p. 121. c.
Pedibus tractum relinquere debere tyrannidem, p. 278. c.
Peliadum Eurip. fragm. p. 192.
Pellex Amyntoris Euripidis Phœnicem fraude sua cœcavit, p. 265. c.
a Πέλω, ἀνηπελία· εὐηπελία· ὀλιγηπελής· p. 282. A.
Πενέσται Thessalis *servi bello capti*, p. 210. A.
Penthea sive Bacchas varii scripserunt, p. 19. A.
Περαιτέρω, pro πλέον, p. 245. A.
Περιπέττων ὀνόματι τὴν μοχθηρίαν, p. 254. A.
Περιπτυχεῖν βιβλίῳ, p. 284. B.
Perjuris Dii scelera non condonabant, p. 180. B.
Ex Jo. Piersoni schedis et alibi nonnulla; et p. 146. A. 149. A. 163. B. 196. B. de illius obitu immaturo, p. 226. A.
Pirithoi dram. fragm. p. 191. seq.
Pirithous, non poëta, sed argumentum trag. apud Stob. p. 191. A.
Pisandri Heracléa, poëma operosum, p. 27. A.
ἐμοὶ Πιθοῦ, p. 85. c.
Plato abutitur patrum imprecationibus in filios, p. 260. c.
—— respicit Euripidea, p. 113. B. 200. B.
Platonis locus expl. p. 228. c.
Πλέον ἔχειν et πλέον ποιεῖν, *proficere*, p. 140. A.
Πλησθῆναι dicitur a Neptuno puella, p. 176. B.
Πνεῦμα δεξιὸν κατ' οἴακα ἔχοντες, p. 228. B.
Pœna venit *tacito pede*, δι' ἀψόφου κελεύθου· sive *lento gradu*, βραδεῖ ποδὶ, p. 179. B.
Poëtarum versus latentes apud Plutarch. p. 214. c. 215. et alibi sæpius indicantur.
ἄνδρες Πόλις, οὐ τείχη, p. 210. c. 211. A.
Polydori nomine drama non extitit, p. 18. c.
Polyïdi nominis corripit Soph. pæne ultimam syll. p. 193. A.
——— dramatis fragm. p. 193—196.
Πολιὸν usu rariore, p. 243. A.
Πολιτεύεσθαι dicuntur et τὰ τῆς πόλεως πράττειν demagogi, p. 250. B.
Porthaon et Parthaon dictus pater Œnei, p. 126. c.
Porthmeu tetrum, et πορθμεία νεκρῶν Charontem dixere, p. 279. c.
Πορθμεῖον de *cymba* Charontis; πορθμεῖον de *naulo*, p. 278. c.
Πῶς ἂν εἰκάσαιμι, &c. *Utinam*, &c. p. 164. c.
Πόσον παρέστη; ad puellam dictum, p. 285. B.
Ποῦς, *pes veli nauticus*: χαλᾷν πόδα, p. 230. A.
Pro nihilo ducere, παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι, &c. p. 10. B.
Prologi dramatum Eurip. quantum distent a Sophocleis, p. 89. c. 90. A.
patris παλλακίδι Προμιγῆναι cur scripserit Homerus, non μιγῆναι, p. 262. B.
Προσήκει μοι τοῦδε, p. 117. B. C.
Προστάται τῆς πόλεως, demagogi, p. 249. c.
Προσπεπηκέναι βιβλίοις dicitur, qui *libris affixus intabuit*, p. 284. c.
Προσφερεῖς, *similes*, p. 7. c.
Προχύται, *salsæ fruges*, p. 46. c.
κατὰ Πρύμναν ἵσταται τὸ πνεῦμα, p. 228. c.
Πταῖσμα Phœnicis Homerei juvenile, p. 262. c.
Πταίομεν ἅπαντες πολλὰ, Jacobi Apost. dictum, p. 262. c.
Ptolemæus Secundus, p. 289. c.

R P

Ῥᾷον et ῥᾷστα φέρειν calamitates, &c. p. 109. c. 110. c.
Religionem receptam tuetur Eurip. p. 40. c.
Rhadamanthi dram. fragm. p. 196. B.
Rhesi drama paucis lectum videtur, p. 90, 91.

de Rheso dramate, p. 85. et seqq.
Rheso redditum oraculum Virgil. respicit, p. 88. B.
Ῥήτορες καὶ δημαγωγοί, p. 250. A.
Ῥήτορες a demagogis diversi, p. 253. c. 254.
Ῥιζοτόμοι Sophoclis, p. 157. c.
Ῥύμβος αἰθέριος quid Euripidi, p. 43. c.
Rustica simplicitas elegans, p. 287. c.

S Σ

SATIETAS est omnium rerum, p. 68. c.
Satyri celatus tegmine Jupiter, p. 67. B.
ex Satyricis fabulis cur perpauca supersint, p. 202. A.
Scaligeri nota de argum. Philoct. Soph. ined. p. 87. A.
Scholiasta Pindari sæpe deceptus, p. 141. B.
per Σειρῆνας in Græcis Iesaiæ quos intelligat Procopius, p. 258. c.
Selli dicti, Dodonæi Jovis sacerdotes, p. 162. A.
Senarii quidam ex paraphrasi Dionis restituti, p. 115. et seqq.
Senex maritus πικρὸν νέᾳ γυναικί, p. 269. c.
—— ancillatur uxori juveni, p. 271. A.
—— odiosus σφριγῶντος παρθένῳ, p. 270. A.
Seni μοχθηρὸν νέα γυνή, p. 271. A.
—— liberos desideranti datum Delphis consilium, p. 272. c. 273. A.
Σιγᾷν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν· Æschylo sæpe dictum, p. 167. A.
Σιπύη, *panarium*, p. 160. c. 161. A.
Σιροί, Thracum *granaria*, p. 212. c.
Sisyphus, Eurip. drama Satyricum, Critiæ tragœdia fuit, p. 16. A. 201. c.
Smilis Ægineta statuarius, p. 209.
Socrates Euripidi fuit amicissimus, p. 16. B.
——— ab ingrato populo insons morti damnatus, p. 183. c. quo anno, p. 185. A.
——— alieniss. ab oratoriis artibus, turpiter vexatus ab Aristoph. p. 255. A.
in Socraticis Epist. Aristippi nomen præferentes Dorice scriptæ, p. 183. c.
Sol μύδρος διάπυρος Anaxag. Eurip. p. 33. B. c. 34. A.
a Sole remotiora vehementius ardere, p. 34. c.
Sophoclis Διονυσιακὸς Σατυρικὸς in MS. memoratur, p. 171. A.
——— dramatum Prologi diversi ab Eurip. p. 89. c.
——— heroës quales fuerint, p. 96. A. B.
Sophoclis Inachi fragm. ex MS. p. 202. c.
Σπαράττειν λόγῳ legem dicitur orator, p. 192. A.
Σπινθὴρ ὁ βραχύτατος ἐξάπτει πυρὰν, p. 165. c.
Sphinx Οὐρὰν ὑπίλας', utero caudam quæ subjecit, p. 187. A. B.
——— ejus color, qualis Iridis, p. 188. A.
Σταθμῆσαι, ut in lance *ponderare*, p. 163.
Στᾶλαι et στῆλαι in inscript. memorantur, p. 230. c. 231. A.
Statius expressit Euripidem, p. 205. B. 206.
Stheneboeæ dram. fragm. p. 198.
Stobæani Florileg. MS. in Biblioth. Leid. notitia, p. 191.
Στραγγαλίσαι στραγγαλῶσαι· στραγγαλώμενοι, *strangulati*, p. 283. A.
Stricto juri opposita æquitas, p. 180. c. lenitas prælata, p. 181. A.
Suidæ Cod. MS. Leidensis optimus, p. 160. c.
Suidas Scholia præbet in Aristoph. Thesmoph. p. 198. c.
Sylei dramatis Satyr. fragm. p. 197.
Σύμβουλοι quoque dicti οἱ δημαγωγοί, p. 249. c.
Συνδυάζειν, *connubio jungere*, p. 54. c.
Συνεῖπε, pro συνείπετο, restitutum Diogeni Laërt. p. 289. B.
παιδὶ Συνηβᾶν, p. 284. c.
Συνηρετμεῖν τύχαις, p. 81. B.
Συνοίσειν pro συμφέρειν Attice positum, p. 240. B.

T

IN Tabulas Jovis relata bonorum et malorum nomina, p. 177. A. illas in cœlo dari negat Euripides, p. 177. c.
Τάλαντα, *talenta*, et *libræ*, p. 288. A.
Τάλως, Cretæ custos, ter quotannis insulam circumibat, p. 122. c.
Τἀνδρὸς redditum Eusebio, p. 289. A.
Τέλεσι τοῖς οἰκείοις, *suis sumptibus*, p. 195. B.
Telephi dramatis fragm. p. 203. seq.
——— Eurip. dictum egregium, p. 204. A.
Telum, quo Hercules una nocte 50 Thestii filias . . . . p. 197. c.
Temenidarum dramatis fragm. erutum ex MS. p. 191. B.
Templum non fuit in Arcadiæ monte ævo Lycaonis, p. 122. c.
Tempus præsens de re præterita, Τίκτει, p. 63. B.

Tennis nomine drama non innotuit, p. 18. A.
Terea scripsit Soph. non Euripides, p. 18. B. C.
Terentiana de Græcis facta, p. 245. C.
Terra mater, et Æther duo principia, Eurip. p. 48, etc.
Τηλικόσδι, ut τηλικοῦτος, *tantæ vir ætatis*, et *tantillus*, p. 129. B.
Θάρσος, *fortitudo*; Θράσος, *temeritas*, p. 97. C.
Theodorus, actor trag. nobiliss. p. 173. C. 174. A.
Theon, interpres antiquus Lycophronis, p. 291. A.
Theophili Com. vss. ex Theognideis expressi, p. 270. B.
Θεωρικὰ σκηνὴ, κίστη, p. 276. A.
Θεωροὶ ad ludos solemnes missi legati, p. 276. A.
Θυμὸς, θυμοῦσθαι, non θυμεῖσθαι, *exardescere in iram*, p. 225. A.
Θυώνη dicta Semele in cœlum illata, p. 143. C.
Τί μοι πλέον, *quid mihi prodest*, seq. infinit. p. 139. B.
Τίθεσθαι, *putare*, *reputare*, p. 10. A. παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, *pro nihilo ducere*, et similia, p. 10. A.
Τιμάορος, et τιμάορος, *ultor*, p. 9. A.
Τιμιώτατα hominibus quæ dicantur, p. 293. B.
Timor excutit memoriam, p. 213. C.
Τὶς Δόλων, per contemptum, p. 98. C.
Τόμουροι cur dicti sacerdotes Dodonæi, p. 162. B.
Tragici actores restituuntur Ciceroni, p. 174. C.
à Tragicis novata in historia tradidisse videntur Asclepiades et Hieronymus, p. 259. B.
Τραγῳδοὶ sunt actores tragici: τραγῳδοποιοὶ, poëtæ, p. 174. A.
Tragœdiarum nomina leguntur ut Tragicorum in Stobæi Floril. MS. Bibl. Leid. p. 191.
κυματότροφος· χιονότροφος· θηρότροφος, p. 194. A.
Tyranni XXX Athenis quot cives occiderint, p. 183. A.
Tyrannis istis pejores qui Socratem necarunt, p. 183. B.

V

Ventis velocius nihil ab Homero fingi, p. 104. B.
Vento secundo navigare quomodo Gr. dicatur, p. 228. B. C.
Venus Dione dicta et Dionæa, p. 146. B.
Verba ficta a literis affectus indicibus, p. 23. C. 24. A.
Vinum ægritudinis remedium, p. 170. B. C.
Virgilius reliquit a se emendanda, p. 98. C.
——— Platonis fabulam respicit, p. 113. C.
Virtus usu nitet, p. 153. C.
Vita functos iisdem rebus delectari, quas olim probaverant, p. 113. B. C.
Vitæ miseris etiam dirus amor, p. 226. C.
Vitruvius interpretatur Euripidem, p. 37. C.
Vitia verbis decoris obvolvere, p. 253. C. 254. A.

X Ξ

Ξαντρίας an scripserit Euripides, p. 13. B.
Xenophontis nomini Xenophanes subetit. p. 188. B. C. 198. A.
Ξύλον, usu rariori, ut Orient. γγ. p. 197. B.
Ξύλον τριδάκτυλον, et τετραδάκτυλον, de navi, p. 234. C.
Ξυνάοροι, *conjuges*, p. 9. A.

U Υ

Ὑγίεια, πάντων ἀντίῤῥοπος, p. 290. B.
Unus sæpe præstat multis, p. 80. A.
Ὑπάρξαι εὐεργεσίας· ἐλευθερίας &c. . 236. C.
Ὕπατον μέρος τοῦ σκάφους, p. 283. C. Ὕπατος Jupiter, p. 284. A.
Uxores dotatæ maritorum dominæ, p. 272. A. B.

Z

Zethus Eurip. osor musices et philos. p. 64. A. 66. C. 71.

Φ

Φαῦλον, ἄκομψον, Herculem dixit Eurip. p. 215. A.
a Φιῶ, φιάζειν, p. 24. A.
ἀνὴρ εἶναι Φὴς, p. 210. B.
Φίλε θυμὲ, p. 244. C.
Philoctetæ Euripidis œconomia, p. 110. seq. Prologus, p. 113. &c.
Philosophiæ vacantis imago, p. 29. 30.

de Rheso dramate, p. 85. et seqq.
Rheso redditum oraculum Virgil. respicit, p. 88. B.
Ῥήτορες καὶ δημαγωγοὶ, p. 250. A.
Ῥήτορες a demagogis diversi, p. 253. c. 254.
Ῥιζοτόμοι Sophoclis, p. 157. c.
Ῥόμβος αἰθέριος quid Euripidi, p. 43. c.
Rustica simplicitas elegans, p. 287. c.

S Σ

Satietas est omnium rerum, p. 68. c.
Satyri celatus tegmine Jupiter, p. 67. B.
ex Satyricis fabulis cur perpauca supersint, p. 202. A.
Scaligeri nota de argum. Philoct. Soph. ined. p. 87. A.
Scholiasta Pindari sæpe deceptus, p. 141. B.
per Σειρῆνας in Græcis Iesaiæ quos intelligat Procopius, p. 258. c.
Selli dicti, Dodonæi Jovis sacerdotes, p. 162. A.
Senarii quidam ex paraphrasi Dionis restituti, p. 115. et seqq.
Senex maritus πικρὸν νέᾳ γυναικὶ, p. 269. c.
—— ancillatur uxori juveni, p. 271. A.
—— odiosus σφριγώντος παρακοίτῃ, p. 270. A.
Seni μοχθηρὸν νέα γυνὴ, p. 271. A.
—— liberos desideranti datum Delphis consilium, p. 272. c. 273. A.
Σιγᾷν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν· Æschylo sæpe dictum, p. 167. A.
Σιπύη, panarium, p. 160. c. 161. A.
Σιροὶ, Thracum granaria, p. 212. c.
Sisyphus, Eurip. drama Satyricum, Critiæ tragœdia fuit, p. 16. A. 201. c.
Smilis Ægineta statuarius, p. 209.
Socrates Euripidi fuit amicissimus, p. 16. B.
——— ab ingrato populo insons morti damnatus, p. 183. c. quo anno, p. 185. A.
——— alieniss. ab oratoriis artibus, turpiter vexatus ab Aristoph. p. 255. A.
in Socraticis Epist. Aristippi nomen præferentes Dorice scriptæ, p. 183. c.
Sol μύδρος διάπυρος Anaxag. Eurip. p. 33. B. c. 34. A.
a Sole remotiora vehementius ardere, p. 34. c.
Sophoclis Διονυσιακὸς Σατυρικὸς in MS. memoratur, p. 171. A.
——— dramatum Prologi diversi ab Eurip. p. 89. c.
——— heroës quales fuerint, p. 96. A. B.
Sophoclis Inachi fragm. ex MS. p. 202. c.
Σπαράσσειν λόγῳ legem dicitur orator, p. 192. A.
Σπινθὴρ ὁ βραχύτατος ἐξάπτει πυρὰν, p. 165. c.
Sphinx Οὐρὰν ὑπίλασ', utero caudam quæ subjecit, p. 187. A. B.
——— ejus color, qualis Iridis, p. 188. A.
Σταθμῆσαι, ut in lance ponderare, p. 163.
Στᾶλαι et στῆλαι in inscript. memorantur, p. 230. c. 231. A.
Statius expressit Euripidea, p. 205. B 206.
Stheneboeæ dram. fragm. p. 198.
Stobæani Florileg. MS. in Biblioth. Leid. notitia, p. 191.
Στραγγαλίσαι στραγγαλῶσαι· στραγγαλώμενοι, strangulati, p. 283. A.
Stricto juri opposita æquitas, p. 180. c. lenitas prælata, p. 181. A.
Suidæ Cod. MS. Leidensis optimus, p. 160. c.
Suidas Scholia præbet in Aristoph. Thesmoph. p. 198. c.
Sylei dramatis Satyr. fragm. p. 197.
Σύμβουλοι quoque dicti οἱ δημαγωγοὶ, p. 249. c.
Συνδυάζειν, connubio jungere, p. 54. c.
Συνεῖπε, pro συνιέπετε, restitutum Diogeni Laërt. p. 289. B.
παιδὶ Συνηβῶν, p. 284. c.
Συνηριτμεῖν τύχαις, p. 81. B.
Συναίρειν pro συμφέρειν Attice positum, p. 240. B.

T

In Tabulas Jovis relata bonorum et malorum nomina, p. 177. A. illas in cœlo dari negat Euripides, p. 177. c.
Τάλαντα, talenta, et libræ, p. 288. A.
Τάλως, Cretæ custos, ter quotannis insulam circumibat, p. 122. c.
Τάνδρὸς redditum Eusebio, p. 289. A.
Τέλεσι τοῖς οἰκείοις, suis sumptibus, p. 195. B.
Telephi dramatis fragm. p. 203. seq.
——— Eurip. dictum egregium, p. 204. A.
Telum, quo Hercules una nocte 50 Thestii filias . . . . p. 197. c.
Temenidarum dramatis fragm. erutum ex MS. p. 191. B.
Templum non fuit in Arcadiæ monte ævo Lycaonis, p. 122. c.
Tempus præsens de re præterita, Τίκτω, p. 63. B.

Tennis nomine drama non innotuit, p. 18. A.
Terea scripsit Soph. non Euripides, p. 18. B. C.
Terentiana de Græcis facta, p. 245. C.
Terra mater, et Æther duo principia, Eurip. p. 48, etc.
Τηλικόσδε, ut τηλικοῦτος, *tantæ vir ætatis*, et *tantillus*, p. 129. B.
Θάρσος, *fortitudo*; θράσος, *temeritas*, p. 97. C.
Theodorus, actor trag. nobiliss. p. 173. C. 174. A.
Theon, interpres antiquus Lycophronis, p. 291. A.
Theophili Com. vss. ex Theognideis expressi, p. 270. B.
Θεωρικὴ σκηνὴ, κίστη, p. 276. A.
Θεωροὶ ad ludos solemnes missi legati, p. 276. A.
Θυμὸς, θυμοῦσθαι, non θυμαῖσθαι, *exardescere in iram*, p. 225. A.
Θυώνη dicta Semele in cœlum illata, p. 143. C.
Τί μοι πλέον, *quid mihi prodest*, seq. infinit. p. 139. B.
Τίθεσθαι, *putare*, *reputare*, p. 10. A. παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, *pro nihilo ducere*, et similia, p. 10. A.
Τιμάορος, et τιμήορος, *ultor*, p. 9. A.
Τιμιώτατα hominibus quæ dicantur, p. 293. B.
Timor excutit memoriam, p. 213. C.
Τὶς Δόλων, per contemptum, p. 98. C.
Τόμουροι cur dicti sacerdotes Dodonæi, p. 162. B.
Tragici actores restituuntur Ciceroni, p. 174. C.
à Tragicis novata in historia tradidisse videntur Asclepiades et Hieronymus, p. 259. B.
Τραγῳδοὶ sunt actores tragici: τραγῳδοποιοὶ, poëtæ, p. 174. A.
Tragœdiarum nomina leguntur ut Tragicorum in Stobæi Floril. MS. Bibl. Leid. p. 191.
κυματότροφος· χιονότροφος· θηρότροφος, p. 194. A.
Tyranni xxx Athenis quot cives occiderint, p. 183. A.
Tyrannis istis pejores qui Socratem necarunt, p. 183. B.

V

Venti velocius nihil ab Homero fingi, p. 104. B.
Vento secundo navigare quomodo Gr. dicatur, p. 228. B. C.
Venus Dione dicta et Dionæa, p. 146. B.
Verba ficta a literis affectus indicibus, p. 23. C. 24. A.
Vinum ægritudinis remedium, p. 170. B. C.
Virgilius reliquit a se emendanda, p. 98. C.
——— Platonis fabulam respicit, p. 113. C.
Virtus usu nitet, p. 153. C.
Vita functos iisdem rebus delectari, quas olim probaverant, p. 113. B. C.
Vitæ miseris etiam dirus amor, p. 226. C.
Vitruvius interpretatur Euripidem, p. 37. C.
Vitia verbis decoris obvolvere, p. 253. C. 254. A.

X Ξ

Ξαντρίας an scripserit Euripides, p. 13. B.
Xenophontis nomini Xenophanes subetit. p. 188. B. C. 198. A.
Ξύλον, usu rariori, ut Orient. γγ. p. 197. B.
Ξύλον τριδάκτυλον, et τετραδάκτυλον, de navi, p. 234. C.
Ξυνάορος, *conjuges*, p. 9. A.

U Υ

Ὑγίεια, πάντων ἀντίῤῥοπος, p. 290. B.
Unus sæpe præstat multis, p. 80. A.
Ὑπάρξαι εὐεργεσίας· ἐλευθερίας &c. . 236. C.
Ὕπατον μέρος τοῦ σκάφους, p. 283. C. Ὕπατος Jupiter, p. 284. A.
Uxores dotatæ maritorum dominæ, p. 272. A. B.

Z

Zethus Eurip. osor musices et philos. p. 64. A. 66. C. 71.

Φ

Φαῦλον, ἄκομψον, Herculem dixit Eurip. p. 215. A.
a Φεῦ, φεύζειν, p. 24. A.
ἀνὴρ εἶναι Φὴς, p. 210. B.
Φίλε θυμὲ, p. 244. C.
Philoctetæ Euripidis œconomia, p. 110. seq. Prologus, p. 113. &c.
Philosophiæ vacantis imago, p. 29. 30.

Phineus et Phinidæ, Φινεῖδαι, cœcati, p. 189. B. c.
Phœnicis dram. Eurip. argumentum, p. 259, &c. fragmenta, p. 267, &c.
de Phœnice Homero narrata, p. 260. seq.
Phœnix Homero ἐπταικὼς, Euripidi fingitur ἄπταιστος, p. 262. c. hinc Ennio, p. 264. seq. cœcus in scenam prodiit, p. 265. B.
Photii peccata, poëtas fingentis ex dramatum nominibus, p. 20. c. 21. A.
Physicorum σκολιαὶ ἀπάται, p. 28. B. c.
Φθίνειν, *perire, deficere*, p. 7. A.
ἡδὺ τὸ Φῶς βλέπειν, dictum Eurip. p. 128. B. 129. A.
Phrygas non videtur Eurip. scripsisse, p. 16. B.
Phryxi dramatis fragm. p. 210—212.
Φύσεις τοιαῦται· *ingenia ejusmodi*, p. 78. c.

X

Χαλεπαίνειν regi convenit indignanti, p. 288. c.
de Charontis cymba quædam, p. 278. c. 279. A.
Χυλοῦσθαι sive Χιλοῦσθαι· νηδύος χείλωμα· *ventris fultura*, p. 286. A.
Σμίλιδες Χειρὸς scil. ἔργον, p. 209. c.
τὸν παῖδα Χερσινέι μέρος, p. 194. B.
Χρόνος et Κρόνος de rebus antiquiss. p. 41. c.
Χρόνος, *annus* Græcis recentioribus dicitur, p. 123. c. 124. c.
Χρύση insula prope Lemnum, a mari absorpta, p. 119. c.
—— Minerva dicta, p. 119. c.
Chrysippi dramatis fragm. p. 21. &c.
Chrysippus Eurip. f. expiavit morte voluntaria dedecus, p. 27. A.
Chrysippus Stoicus poëtarum fuit studiosissimus, p. 31. B. c.

FINIS.

JPPLEMENTUM SCHOLIORUM

IN EURIPIDIS

HECUBAM, ORESTEM, PHOENISSAS,

ET MEDEAM,

EX EDITIONE MATTHIÆ;

QUIBUS ACCEDUNT

NONNULLA EX LABORIBUS FÆHSII.

ΤΩ͂Ι ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ΄ΤΩΙ ΚΑΙ΄ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑ΄ΤΩΙ ΠΑΤΡΙ ΚΑΙ
ΚΥΡΙ΄ΩΙ ἩΜΕΤΕ΄ΡΩΙ,

ΚΥΡΙ΄ΩΙ ΠΑΥ΄ΛΩΙ ΤΡΙ΄ΤΩΙ

ΤΗ͂Σ ἉΓΙ΄ΑΣ ΤΟΥ͂ ΘΕΟΥ͂ ῬΩΜΑΪΚΗ͂Σ ΚΑΙ΄ ΚΑΘΟΛΙΚΗ͂Σ ἘΚΚΛΗΣΙ΄ΑΣ
ἌΚΡΩΙ ἈΡΧΙΕΡΕΙ͂,

ἈΡΣΕ΄ΝΙΟΣ

Ὁ ΜΟΝΕΜΒΑΣΙ΄ΑΣ ἈΡΧΙΕΠΙ΄ΣΚΟΠΟΣ

ἘΝ ΚΥΡΙ΄ΩΙ ΧΑΙ΄ΡΕΙΝ ΠΑ΄ΝΤΟΤΕ.

ΕἸ καὶ πρὶν περιττῶς, μακαριώτατε πάτερ, τὸ τῶν Ἑλλήνων γένος ἐξευτελίζων καὶ ταλανίζων ἐτύγχανον, ὑποπεσὸν ἤδη μυρίοις χειμῶσιν ἀνιαροῖς, ἀλλὰ τόγε νῦν ἔχον, αὐτὸ εὔδαιμον ἥγημαι καὶ μακαριστὸν, ἅτε δή σε ἀρχιερέα μέγαν ἔναγχος κληρωσάμενον, κλεινόν τε καὶ ἀξιάγαστον, καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκ σπαργάνων τὸ δὴ λεγόμενον θαυμάζοντά τε καὶ ἐκθειάζοντα, καὶ τοῖς ἐκείνων προστετηκότα καὶ προσηρτημένον μαθήμασιν, ὅθεν καὶ πρὸ τοῦ λόγου τὼ χεῖρε κροτῶ, καὶ μεθ' ἡδονῆς ὑψόθι μετεωρίζομαι καὶ συνεπαίρομαί σοι τῷ ἐπιβάντι τῆς ἄκρας ἀρχῆς ἐπ' ἀγαθῷ κοινῷ τοῦ τῆς ἐκκλησίας πληρώματος, καὶ ἰδίᾳ τοῦ γένους ἡμῶν. ὁρῶ γὰρ αὐτὸ διὰ σοῦ ὅσον τάχος εὐδαιμονῆσον, καὶ τοὺς λόγους αὖθις εἰς ἐπίδοσιν ἥξοντας. τίς οὖν τοιαῦτα θεώμενος οὐ σκιρτήσει; τίς οὐ χαιρήσει, καὶ οὐ σωφρόνως χορεύσει, καὶ μέγιστον τὸν ἴακχον ᾄσεται; νῦν πᾶσα πόλις τῇ Ῥώμῃ συνήδεται, νῦν πᾶς τις συντίθησι τὰ ἐγκώμια, καὶ σοι μεγαληγόρως τοὺς ὕμνους ἀναφωνεῖ, καὶ πάνδημον εὐτρεπίζει τὸν θρίαμβον· νῦν δέον νενόμικα καὶ αὐτὸς μὴ σιγῇ παρελθεῖν τά γε μὴ σιγῆς ἄξια, ἀλλά τι τῶν πρὸς τὴν σὴν εὐφημίαν ἡκόντων διεξελθεῖν κατὰ δύναμιν. ἐπείγε καὶ εἰ παρῆσαν Ὀρφεῖς καὶ Μουσαῖοι Ὅμηροί τε καὶ Πίνδαροι, οὐδὲ πρὸς πολλοστημόριόν τι τῶν σῶν εὐφημιῶν ἠδυνήθησαν ἐφικέσθαι τὸ σύνολον. ἀρκτέον τοίνυν μοι κατὰ δύναμιν, ἐπεὶ οὐχ οἷόν τε εἰπεῖν κατὰ ἔφεσίν τε καὶ βούλησιν. Σὺ μὲν, παναγιώτατε πάτερ, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, τὴν Ὁμηρικὴν πραγματείαν καὶ τὴν Ἀριστοτέλους σοφίαν, οὐ μόνον ὅση περὶ τὰ φυσικὰ καὶ ὅση περὶ συλλογισμοὺς καταγίνεται, ἀλλὰ παντοίαν

καὶ πᾶσαν τὴν ἐκείνων παιδείαν ἀπομαξάμενος ἔτυχες, καὶ τοῦτό μοι Φλωρεντία καὶ αὐτὴ Ῥώμη συμμαρτυρήσετον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ βάθη τῆς θεολογίας αὐτῆς καταδὺς, κἀκεῖ ἔλαιον οὐκ ὀλίγον καταναλώσας, ἀνέκυψας φέρων τὰ πρῶτα τῶν ἐν θεολογίᾳ καταβαλόντων πολλὴν φροντίδα τε καὶ σπουδήν. τῷ τε καὶ ἀρετῆς πᾶν εἶδος κατωρθωκὼς ἁπασῶν ὁρμητήριον γέγονας, καὶ μετὰ περιουσίας ὅτι πλείστης, ἐπαινετοῦ παντὸς καὶ σωτηριώδους ἔφθασας ἐπὶ τὸ ἀκρότατον. ἐπαινετοὶ μὲν καὶ οἱ πρὸ σοῦ ἀρχιερατεύσαντες, καὶ ὕμνων ἐπάξιοι καὶ εὐφημιῶν· σὺ δ' ὁ τοῦ Παύλου συνώνυμός τε ὁμοῦ καὶ ὁμότροπος, καὶ μᾶλλον ἐκείνων ἐπαινετέος καὶ ἀξιάγαστος. οἷς γὰρ ἀληθοῦς πολιτείας κατεβάλου τὴν ὑποβάθραν καὶ βίου θεαρέστου ὑπέδειξας ὑποτύπωσιν, καὶ εὐφημεῖσθαι τὰ μέγιστα ὑπὸ τούτων καὶ μέγα κροτεῖσθαι παρὰ πάντων οὐκ ἀπεικός· τοιγαροῦν ὁ μέν σου τὸ ἦθος, ὁ δὲ τὸν βίον, ἕτερος δέ σου τὸ ἐπιτήδευμα ὑμνῶν διεξέρχεται, τὸ μὲν, ὅπως συνεσταλμένον διατελεῖ τε καὶ μέτριον, καὶ σε πρὸς τἄνω ἐκ τῆς κάτω περιδινήσεως ἀποσπώμενον, τὸ δὲ, ὡς οὐράνιον ὄντα καὶ ἄϋλον καὶ τοῖς ἀγγέλοις μικροῦ δεῖν παραπλήσιον· τὸ ἐπιτήδευμα δὲ, ὡς καλοῦ παντὸς μεταχείρησις καὶ θεοεικέλων πρακτέων συμφόρησις. ταῦτ' οὖν ἅπαντα λόγῳ περιλαβεῖν καὶ εὐκρινῶς συντάξαι ἀνέφικτον· τὸ δέ γε τῶν οἰκτιρμῶν πελαγίζον τε καὶ ἀκένωτον ἀπορώτερον αὖθις πρὸς ἔκφανσιν. ἀλλὰ τίς σου τῶν θαυμασίων ἔργων ἀνήκοος, ὧν πᾶσα μὲν πόλις μεστὴ, πάντων δ' ἀνθρώπων ἀγυιαί; ἐῶ φάναι τὸ πρὸς ἐπικουρίαν ὀξὺ, τὸ πρόχειρον πρὸς τὸν τῶν ἐπηρεαζομένων συνασπισμὸν, τὸ πρὸς σύναρσιν τῶν ἀδικουμένων ταχύτατον, τὸ ἑτοιμότατον πρὸς τὴν τῶν ἀνιωμένων παραψυχὴν, τὸ πρὸς πᾶσαν ἐπίκλησιν ἐκ θεαρέστου προηγμένην σκοποῦ κατεπειγμένον καὶ σπουδαιότατον. τίς ἄν σου τὰ λοιπὰ ἀριδήλως ἐκφράσειε, καὶ πρὸς τοὐμφανὲς καθηκόντως ἀγάγοι; ἀλλ' οὖν ἀρκεῖ καὶ ταῦτα, φασὶν, ἐξ ὄνυχος δεικνύναι τὸν λέοντα. ἀλλὰ τούτων οὕτως ἐχόντων, μικράν τινα ῥῆσιν τοῦ θεοφάντορος Βασιλείου, εἶ μοι (συγγνοίης δ' ἂν, εὖ οἶδα, μακαριώτατε, παῤῥησιαζομένῳ δὴ τὴν ἀλήθειαν) ἡδέως ἂν παρῳδήσαιμι. ἐκεῖνος γὰρ ἔν τινι τῶν ἑαυτοῦ λόγων προοιμιαζόμενος ἔλεγε· μάχεται Ἰουδαϊσμὸς Ἑλληνισμῷ, καὶ ἀμφότεροι Χριστιανισμῷ. ἐγὼ δὲ παρῳδῶν τὴν ῥῆσιν, οὕτω φημί· μάχονται Ἀγαρηνοὶ Χριστιανοῖς, ἀμφότεροι δὲ τοῖς ταλαιπώροις Γραικοῖς. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ τὸ ἡμέτερον βασίλειον ἀνηλεῶς ἠνδραπόδισαν, καὶ τὰς πόλεις κατέσκαψαν, καὶ τὸ γένος ἡμῶν εἰς τὰ γῆς πέρατα, ὥσπερ τινὰς Αἰγυπτίους ἀγύρτας περιπλανᾶσθαι καὶ περιέρχεσθαι διεσκέδασαν, τῶν δ' ἑσπερίων τινὲς, οὐχ' ὅπως οὐκ ἀνίστανται πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀλλ' εἴ τι καὶ πόπανον ὑπὸ τῶν θεοστυγῶν ἐκείνων εἴη που καταλελειμμένον ἐν τῇ Ἑλλάδι, κἀκεῖν' ἁρπάζοντες κατεσθίουσι, πέμποντες ἡμῖν ἀνηλεεῖς τινας ἐπιτρόπους, μᾶλλον δ' εἰπεῖν τελώνας, οἳ τῶν ἐπισκοπῶν πωλοῦσι τὰ εἰσοδήματα, οἷς οὐκ ἀρκεῖ κουρεύειν ἐν χρῷ τὰ ταλαίπωρα πρόβατα, καὶ τὸ γάλ' ἐκπίνειν, καὶ κατεσθίειν γε τὸν τυρὸν, ἀλλ' οὐδ' αὐτῶν τῶν δερμάτων ἀπέχονται. αἱ ἐκκλησίαι δὲ τῶν ἐπισκο-

πτῶσιν φεῦ ἀπειλοῦσιν οὐκ εἰς μακράν. αἱ μάνδραι δ' ἀτημελεῖς οὖσαι, τῶν ιένων ἀποδημούντων, ὑπὸ μυρίων λύκων ἐπιβουλεύονται. ταυτὶ μὲν Ἰταλῶν ν ὑπάρχει τἀνδραγαθήματα. καὶ οὐ λέγω περὶ ἁπάντων, (μὴ γὰρ οὕτω μα- ι) ἀλλ' οἷς πεττὸς ἤρεσεν οὐκ ἔχων στάσιν, καὶ δεῖπνα συχνὰ, καὶ χρονίζοντες ι, καὶ κυμβάλων κρούσματα ῥαστώνης χάριν, θυμὸς, φθόνος, ἔριδες, ἡδονὴ, ἅπας ὁ πικρὸς ἑσμὸς κοσμικῆς ἀπληστίας, ἀφ' ὧν τὸ σεπτὸν φεῦ σμικρύνεται τος. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ. ἡμεῖς δὲ δύστηνοι Μεγαρῆες, "οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ιθμῷ." τίνος χάριν, παναγιώτατε; οὐ καὶ αὐτοὶ πρεσβεύομεν τὰ Χριστιανῶν; τῇ ἱεροαγίᾳ ἐκκλησίᾳ τῆς Ῥώμης διατελοῦμεν πειθήνιοι; οὐ σὲ τὸν μέγαν ἀρ- ρέα καὶ ποιμένα, πατέρα καὶ διδάσκαλον οἰκουμενικὸν ὁμολογοῦμέν τε καὶ ανα- ύττομεν; τί τοίνυν, ὥσπερ τινὰς ὑποβολιμαίους, τῆς πατρικῆς κληρονομίας ιστερεῖς; τὰ πατρῷα αἰτοῦμεν, παναγιώτατε, καὶ ταῦτα μέρος ἐκείνων πολ- τημόριον. οὐκ αἰτοῦμεν σκιάδιον πορφυρόβαφον, πολυτελές τε καὶ πολυπρόσοδον ιτοι γε οὐδ' ἀπεικὸς ἦν, ἵνα ἢ δύο τῶν Ἑλλήνων ἐν τοσούτοις παντοδαποῖς ἐνα- ισθαι τῶν καρδηνάλεων) οὐδὲ ζητοῦμεν πολυταλάντους ἀρχιεπισκοπὰς, οὐδ' κοπὰς καὶ ἀββαδείας τῶν παχειῶν, ἀλλ' "ὀλίγον τε φίλον τε." ταῦτα δὲ καὶ ῦτ' ἐν Ῥώμῃ πεντεκαιδέκατον ἔτος οἶμαι τουτὶ γονυπετῶν ἐνώπιον Λέοντος τοῦ αγιωτάτου κατετραγῴδησα γοερῶς· ὃς οἴκτῳ τινὶ συσχεθεὶς προμήθειάν τινα φῆναι προστέταχεν, ἥτις ἐς τόδε μένει νεκρά. οἶσθα γὰρ ἀκριβῶς, ὡς ὁ καλὸς ῥήτωρ φησὶν, ὡς "ἅπας μὲν λόγος, ἂν ἀπῇ τὰ πράγματα, μάταιόν τι φαίνε- καὶ κενόν." ταύτην πέμπω τῇ ὑμετέρᾳ παναγιότητι, ὥστε ζωῶσαι αὐτὴν, ἐμ- ισας ζῶσαν ψυχὴν τῷ παναγιωτάτῳ σοῦ στόματι. καὶ τότε δὴ τότε τοὺς τῶν λήνων λόγους ἀναζωπυρήσεις τὰ λοίσθια πνέοντας, καὶ δείξεις ἐν Ἑλλάδι ιλοὺς ἑλληνίζοντας καὶ Ἕλληνας ἰταλίζοντας, ἑκατέρους ἀρίστους ἑκατέ- ταῖν γλώτταιν, οἵ σε καὶ ὑμνήσουσι λόγοις, καὶ ἐπαινέσουσιν ἐγκω- ι, τὴν ἀληθῆ σου σοφίαν, τὴν ἀρίστην σου φρόνησιν, τὴν τῆς ἀληθείας ιν, τὸ ἱλαρὸν σου καὶ κόσμιον καὶ φιλάνθρωπον, τὸ ἐλευθέριον τῆς οὐρανίου σου μεγαλόνου ψυχῆς, ἄλλα τε πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, καὶ τοῖς χρῄζουσι τὴν ἐπαρ- ι, ἅ σοι μεγίστην δόξαν ἐς τὸν ἐσόμενον σώσει, καὶ ἀπαθανατήσει τὴν μνήμην, ὡς δεχομένου παρὰ πατρός. καὶ ταῦτα μὲν ἐκβαίη, ᾗ ἂν φίλον δόξοι θεῷ, καὶ ῷ θειοτάτῳ γε ἀρχιποίμενι. ἐπεὶ δ' ἔθος ἐστὶ παλαιὸν, διδόναι δῶρα ὀπτήρια, δὲ ὑπό τε ποδάγρας καὶ πενίας, δυοῖν ἐξωλεστάτοιν θηρίοιν, κωλύομαι ἰδεῖν τὴν σὴν ἀρχιεροπρεπεστάτην καὶ θεοείκελον πρόσοψιν, προσκύσαι δὲ καὶ προσ- ;ασθαι καὶ τοὺς ἱεροαγίους σου πόδας, τὰ εἰς ἑπτὰ τραγῳδίας τοῦ Εὐριπίδου άδην εὑρισκόμενα σχόλια, ἃ δή γε οἷά τις μέλισσα ἐνιζάνων αἷς ἐνέτυχον βί- ς τῶν παλαιῶν ἔν τε τῇ Μίνωος πόλει καὶ Ῥαδαμάνθυος Ἐνετίῃσί τε κἀν ρεντίᾳ ἠρανισάμην ἐπιμελῶς, καὶ οἷόν τινα συνηρμολογησάμην σειρὰν, πέμπω ν ὀπτήριον τῇ ὑμετέρᾳ παναγιότητι. οἶδα γάρ σε, μακαριώτατε, Ὁμηρικώτα-

τον ὄντα, καὶ ποιηταῖς οὐχ' ἧττον ἢ καὶ τοῖς φιλοσόφοις προσκείμενον. ὅτι οἱ τραγικοὶ τοῖς μετ' ἐπιστασίας δεξιοῦσι τἀκείνων οὐχ ὀλίγην παρέχουσι τὴ[ν] λειαν, Τιμοκλέους ἄκουσον.*

ὦ 'τᾶν ἄκουσον, ἤν τί σοι δοκῶ λέγειν.
ἄνθρωπός ἐστι ζῷον ἐπίπονον φύσει,
καὶ πολλὰ λυπήρ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει.
παραψυχὰς οὖν φροντίδων ἀνεύρατο
ταύτας· ὁ γὰρ νοῦς τῶν ἰδίων λήθην λαβὼν,
πρὸς ἀλλοτρίῳ τε ψυχαγωγηθεὶς πάθει,
μεθ' ἡδονῆς ἀπῆλθε παιδευθεὶς ἅμα.
τοὺς γὰρ τραγῳδοὺς πρῶτον, εἰ βούλει, σκόπει,
ὡς ὠφελοῦσι πάντας· ὃν μὲν γὰρ πένης,
πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον
γινόμενον, οὕτω τὴν πενίαν ῥᾷον φέρει·
ὁ νοσῶν τι μανικὸν Ἀλκμαίων' ἐσκέψατο·
ὀφθαλμιᾷ τις, εἰσὶ Φινεῖδαι τυφλοί·
τέθνηκέ τῳ παῖς, ἡ Νιόβη κεκούφικε·
χωλός τίς ἐστι, τὸν Φιλοκτήτην ὁρᾷ·
γέρων τις ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα·
ἅπαντα γὰρ τὰ μείζον', ἢ πέπονθέ τις,
ἀτυχήματ' ἄλλοις γεγονότ' ἐννοούμενος,
τὰς αὐτὸς αὐτοῦ συμφορὰς ἧττον στένει.

καὶ ταῦτα μὲν Τιμοκλῆς. σὺ δὲ, μακαριώτατε πάτερ, τὰ τοῦ Εὐριπίδου σίως ὑποδεξάμενος, προσδόκα καὶ ἄλλα τῶν χρησιμωτάτων μετ' οὐ π[ολύ], Λουκᾶς Ἀντώνιος Ἰούντας ὁ τά τε ἄλλα ἐπιεικὴς, κἀν τῷ τυποῦν ἐπιμελ[εῖ] δεξιότητι χρώμενος. ἑτοιμάζει δεύτερον ὀπτήριον τῇ ὑμετέρᾳ παναγιότητι.

Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε.

* Conf. Athen. p. 223. B. C. Stob. p. 508. Grot. ex quo sumsisse hæc Arsenius: conspirat enim in omnibus, etiam in εἰσὶ Φινῖδαι τυφλοί, v. 13.

SUPPLEMENTUM SCHOLIORUM

IN

EURIPIDIS HECUBAM.

SCHOLIA OMNIA SUNT EX EDIT. MATTHIÆ, NISI QUÆ NOMINE FÆHSE DISTINGUUNTUR.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΕΡΙ ΕΙΔΩΛΟΥ.*

ΕΠΕΙΔΗ' περὶ τοῦ εἰδώλου προεθέμεθα εἰπεῖν, τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα γλώσσαις μὲν ἁπάσαις προβέβληται, οὐδέπω δὲ σεσαφήνισται, ἀλλ' ἔστιν οὗ καὶ διαφόροις ἐννοίαις ἐκφέρεται, χρεὼν εἰπεῖν, τί ποτε τοῦτό ἐστι, καὶ πόθεν εἴληφε τὴν συνθήκην. πῇ μὲν γὰρ εἴδωλα τῶν σωμάτων φαμὲν τὰς ψυχὰς, καὶ ῥήτορα εἰδωλοποιὸν ὀνομάζομεν, τὸν ταῖς ἀπελθούσαις τῶν σωμάτων ψυχαῖς λόγους περιτιθέμενον. Φιλόσοφοι δὲ ξύμπαντες τὰ χείρονα, εἴδωλα τῶν κρειττόνων φασίν. οὕτω γὰρ κἀπὶ τῆς συνηθείας ἐστὶν εἰδεῖν· οὗτος μὲν γὰρ ὁ χαλκοῦς ἀνδριὰς, Ἡρακλέους εἴδωλον, ὁ δὲ Θησέως· καὶ ἡ χαλκῆ λύκαινα, ἡ τοὺς μαστοὺς ὑποτιθεῖσα τοῖς βρέφεσι, ποιήματα μὲν παλαιᾶς ἐργασίας, εἴδωλα δὲ ἀληθείας, καθ' ἣν Ῥῆμος καὶ Ῥώμυλος ὑπὸ τοῦ Φαιστύλου ῥιφέντες ἐπὶ τὴν ἀκτὴν, τῆς ζώσης λυκαίνης τοὺς μαστοὺς εἵλκυσαν· τίς οὖν ὁ τῆς διαφορᾶς λόγος; ἐγὼ γοῦν φημι λογισάμενος, καὶ ἐκτιθέμενος, ὡς ἡ ψυχὴ οὐ πέφυκε εἴδωλον, ἀλλὰ τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς, ὡς χεῖρον κρείττονος· ἐπεὶ δὲ αἱ ψυχαὶ φανταζόμεναι, σωματικοῖς τυποῦνται μορφώμασι πρὸς τὴν τῶν ὁρώντων δύναμιν, ἀσαφέσι μέντοι καὶ συγκεχυμένοις, καὶ τὸ ὅλον σκιώδεσι, διὰ ταῦτα λέγονται τῶν σωμάτων εἴδωλα· σῶμα μὲν γὰρ καὶ τὸ σχῆμα ὄρθριον, καὶ τὴν ἁφὴν στεῤῥὸν, καὶ ἀντιτυπὲς, καὶ τὸ χρῶμα ἔνι λευκὸν, καὶ βαρὺ, καὶ γεῶδες, καὶ ἀέρι μὴ ἐποχούμενον, ἡ δὲ τοῦ Πολυδώρου ψυχὴ οὐχ οὕτω τῇ Ἑκάβῃ ἐφαίνετο, ἀλλὰ ζοφερὸν, καὶ σκιᾷ παρόμοιον, καὶ δυσείκαστον· διὰ γοῦν τὴν τοιαύτην μορφὴν, τὴν ἀσαφῆ καὶ συγκεχυμένην, εἴδωλα φασὶν οἱ σοφοὶ τὰς ψυχὰς τῶν σωμάτων· καὶ Πλάτων γοῦν ἐν τῷ Φαίδωνι τὰ ἐν τοῖς τάφοις φαινόμενα σκιοειδῆ φαντάσματα, ψυχὰς φιλοσωμάτους ὠνόμασεν· ὡς μηδὲ μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀποδημίαν πρὸς τὸ καθαρὸν ἀνιούσας φῶς, ἀλλ' ἔτι τῶν σωμάτων ἐχομένας, ἃ δὴ διὰ τὰς ἀνδραποδώσεις ἠγαπήκασιν ἡδονάς· διὰ ταῦτα μὲν οὖν εἴδωλον σωμάτων ἡ ψυχή· αὖθις δὲ σῶμα, ψυχῆς εἴδωλον· ὅπερ ὃ τούτῳ ὀφθαλμὸς, ἐκείνῃ ὁ νοῦς· καὶ ὃ τούτῳ ἁφὴ, ἐκείνῃ πάλιν ἐξεταστική· καλλίων δὲ νοῦς ὀφθαλμοῦ, καὶ νοερὰ ζήτησις, δυνάμεως ἁπτικῆς· διὰ ταῦτα πάλιν εἴδωλον τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς· τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο ὁ Χριστιανῶν ἐμυσάχθη θεσμὸς, ὅτι δὴ τοῖς Ἑλληνικοῖς θεοῖς ἐπεφημίσθη εἴκασμα.

1. Ἥκω,] Οἱ ῥήτορες τὸν ἐνεστῶτα ἀντὶ παρῳχημένου λαμβάνουσιν. ἢ διὰ τὸ ἀεικίνητον τῆς ψυχῆς.† Flor. 25.

Κευθμῶνα] Ἤγουν τὸν ἀπόκρυφον τόπον. gl. Gu.

Σκότου] Καὶ σκότος κατὰ τὸ ἐντελὲς καὶ σκότου κλινόμενον. δηλοῖ δὲ τὸ μὴ διαλυόμενον σκότος τῆς νυκτός. Flor.

* Post Manuelis vitam Euripidis, quæ sine varietate exhibetur, edidit Musgr. ejusdem Opusculum hoc. *Beck.*

† Vide schol. Gu. ad. v. 501.

25. ἔρχομαι τῶν νεκρῶν τὸ κατοικητήριον ἀπολιμπάνων, τὰ τοῦ ᾅδου χωρία. Flor. 33.

Σκότου πύλας] Εἴτοι (l. ἤτοι) τὴν εἰς ᾅδου κατοίκησιν. gl. Gu.

2. Ἅιδης ὁ περὶ τὴν γῆν σκοτεινὸς ἀήρ. Flor. 34. 59. 76.

Χωρὶς ᾤκισται] Κεχωρισμένος ἤγουν ᾠκισμένος ἐστὶ τῶν οὐρανίων. gl. Gu.

3. Γεγὼς] Γεννηθείς. γίγνομαι, γενήσομαι, γέγονα, καὶ κατὰ συγκοπὴν γέγωα· ἡ μετοχὴ ὁ γεγὼς, τοῦ γεγονότος. Flor. 21.

4. Ὅς μ', ἐπεὶ] Ὅστις ἀφ' οὗ τὴν τῶν Φρυγῶν πόλιν μοῖρα ἀπόνοια ἔλαβε ὑπὸ τῷ Ἑλληνικῷ ξίφει, φοβηθεὶς ἔπεμψέ με τῆς Τρωϊκῆς γῆς. Flor. 33. τὸ ἐπεὶ καὶ χρονικὸν καὶ Ἀττικόν (l. αἰτιατικόν) ἐστι. gl. Gu.

5. Κίνδυνος] Ἀνάγκη, ἐποψία (l. ὑποψία.) Ἔσχε] Ἐκράτησε. Πεσεῖν] Πολέμῳ καταστραφῆναι. gl. Gu. Δορὶ,] Ἤγουν δυνάμει Ἑλληνικῇ. Flor. 21.

6. Ὑπεξέπεμψε] Ἤγουν λάθρα ἔπεμψεν. Flor. 21. ἡ ὑπὸ τὸ λάθρα δηλοῖ, ἡ δὲ ἐξ τὸ ἔξω. Flor. 18. 76. gl. Gu. ὑπὸ καὶ ἡ ἐκ πρόθεσις δηλοῖ τὴν λαθραίαν ἐκ τῶν ἰδίων ὅρων πομπήν. Flor. 25.

7. Δῶμα,] Πρὸς τὸ δῶμα τοῦ Θρακικοῦ φίλου, τὸ τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης. Flor. 21.

8. Πλάκα] Πεδιάδα γῆν. gl. Gu.

8. s. Ὃς — δορί.] Ὅστις τὴν ἔνδοξον Χερρόνησον γῆν διοικεῖ, ἰθύνει, κρατεῖ, καὶ τὸν πολεμικὸν λαὸν διευθύνων αἰχμῇ. Flor. 33.

9. Σπείρει,] Γεωργεῖ, κατοικεῖ. gl. Gu. Φίλιππον] Ἱππικόν. gl. Gu.

Φίλιππον λαὸν εὐθύνων] Ἀντὶ τοῦ τὸν ἵππον φιλοῦντας παρορμῶν. Flor. 21. Εὐθύνων] Τὸν στρατὸν διεξάγων ἐν τῷ πολέμῳ. Flor. 21. ἄγων. gl. Gu.

10. Σὺν ἐμοὶ] Μετ' ἐμοῦ, χάριν ἐμοῦ. gl. Gu. Ἐκπέμπει] Δηλονότι ὁ ἐμὸς πατὴρ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει κρυφίως, ὅπως, ἐάν ποτε τὰ τῆς Ἰλίου τείχη πέσῃ, ὑπάρχῃ τοῖς ζῶσιν αὐτοῦ παισὶν ὁ χρυσὸς, μὴ ὁ βίος ὀλιγοστὸς ᾖ. Flor. 33.

11. Πέσοι,] Καταστραφῇ. gl. Gu.

12. Τοῖς ζῶσιν] Τουτέστιν ἐμοί. Flor. 34. gl. Gu. Σπάνις βίου.] Στέρησις, ἔνδεια ζωῆς. gl. Gu. Σπάνις] Ὑστέρησις. Βίου.] Ζωῆς. Flor. 56. Βίου,] Περιουσίας. Flor. 21.

13. Νεώτατος] Μικρότατος δὲ ἤμην Πριαμιδῶν, τουτέστι τῶν ἐμῶν ἀδελφῶν, δι' ὃ καὶ ἐξέπεμψεν ἐμὲ Τρωϊκῆς γῆς. Flor. 21. διὰ τὸ ὄντα με νεώτατον τῶν Πριάμου παίδων τῷ τοιούτῳ τρόπῳ κἀμὲ τῆς ἰδίας γῆς ὑπεξέπεμψε. Flor. 33.

Ὃ Καὶ] Διό. Gu.

14. s. Οὔτε γὰρ] Καὶ γὰρ οὐκ ἦν οἷος, ἤγουν ἄξιος, δυνατός. Flor. 21. οὔτε ὅπλα οὔτε κοντάριον φέρειν ἴσχυον νέος ὤν. Flor. 33.

14. Φέρειν] Κινεῖν. φέρ. ὅπλα, ἤγουν ὁπλίζεσθαι. Gu.

Ὑπεξέπεμψεν.] Κρυφίως ἔπεμψε. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

15. Ἔγχος] Ξίφος. Gu. Νέῳ βραχίονι.] Τῷ ἐμῷ βραχίονι, χειρί. Flor. 21. βρεφικῇ χειρί. Gu.

16—20. Ἕως οὖν τῆς ἐμῆς γῆς σῶα ἦσαν τὰ τείχη καὶ οἱ πύργοι ἄθραυστοι τῆς Τρωϊκῆς γῆς, καὶ ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς Ἕκτωρ εὐτύχει τῷ δορὶ ἐν τῷ πολέμῳ, καλῶς καὶ ἐγὼ ὁ τάλας ταῖς τροφαῖς, ὡς οἷά τις κλάδος νεαρὸς, ηὐξανόμην παρὰ τῷ Θρακικῷ ἀνδρὶ καὶ πατρῴῳ φίλῳ. Flor. 33.

16. Ἕως] Μέχρις ὅτου. Flor. 21.

Ὀρθ'] Ἄθραυστα καὶ ἀναρρητά (leg. ἀνάῤῥηκτα). Flor. 21. ὀρθίαν εἶχον θέσιν. Flor. 18. 34. 56. 59. 76. Gu. Ἔκειθ'] Ἵστατο. Flor. 10. Ὁρίσματα] Ἀντὶ τοῦ τὰ τείχη καὶ ὁροθέσια. Flor. 21. οἱ ὅροι. Gu.

17. Πύργοι] Τὰ τείχη. Ἄθραυστοι] Ἀσάλευτοι. Gu.

18. Ηὐτύχει] Εὐοδοῦτο. Δορί,] Τῷ πολέμῳ. Gu.

19. Καλῶς] Ἐπίκρασις (?), ἐπιμελῶς. Gu.

20. Τάλας.] Ἄθλιος. Flor. 21. Gu.

21. Ἐπεὶ δὲ Τροία] Συνεκδοχή. gl. in marg. τοῦτο λέγεται συνεκδοχὴ ἀπὸ τοῦ ἑπομένου τὸ προηγούμενον. Gu.

Ἀπώλετο,] Ἀλώθη, ἐφθάρη. Flor. 21. ἡ ἀπώλεια σημαίνει δύο, τὴν παντελῶς ἀφάνισιν, καὶ τὴν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταβολήν. Flor. 25. ἀφ' οὗ δὲ ἡ Τροία καὶ ἡ τοῦ Ἕκτορος ψυχὴ ἀπώλετο, καὶ ἡ πατρικὴ οἰκία κατηδαφίσθη, καὶ ὁ ἐμὸς πατὴρ Πρίαμος ἐν τῷ θεοκτίστῳ βωμῷ πίπτει, σφαγεὶς δηλονότι ὑπὸ τοῦ μιαιφόνου παιδὸς τοῦ Ἀχιλλέως — Νεοπτόλεμος ἦν ὁ αὐτός· μετὰ γὰρ τὴν σφαγὴν Ἀχιλλέως, Πύῤῥος καὶ Νεοπτόλεμος ἐλθόντες ἐν Τροίᾳ πολλοὺς ἔκτειναν καὶ ἔν τινι ναῷ καταλαβὼν Νεοπτόλεμος τὸν Πρίαμον ἀνεῖλεν. Flor. 33.

22. Ἑστία] Ἤγουν ἡ οἰκία θεὰ τῆς ξένης (sic). Flor. 21. ἑστία λέγεται ὁ τόπος, ἔνθα ἅπτεται τὸ πῦρ, ὅς ἐστι μεσαίτερος παντὸς τοῦ οἴκου· ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦτο τῇ θεᾷ τῇ Ἑστίᾳ. δῆλον καὶ οἱ παλαιοὶ ἐν αὐτῷ τὴν θυσίαν ἐτέλουν αὐτῇ. Flor. 25.

23. Αὐτὸς] Ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ὁ Πρίαμος νεῷ βωμῷ λίθῳ κατεσκευασμένῳ πίπτει, ἐνταφιάζεται. Flor. 21.

Βωμῷ] Βωμὸς καλεῖται τόπος, ἐν ᾧ τὰ θύματα ἔσφαζον, τετραγωνοειδὴς ὢν καὶ μέρος τοῦ ἱεροῦ· ἐσχάρα δὲ ὁ λάκκος, ἐν ᾧ τὰ ἱερὰ ἔκαιον. Gu.

Θεοδμήτῳ] Θεοκατασκευάστῳ. Flor. 6. τῷ δομηθέντι διὰ τοὺς θεούς. Gu.

24. Παιδὸς] Πύῤῥου καὶ Νεοπτολέμου. Flor. 59.

Μιαιφόνου,] Αἱμοχαροῦς. Flor. 6. τοῦ μιαροῦ. Flor. 21. παρανόμου. Gu.

25. Κτείνει] Ἀντὶ τοῦ φονεύει. Flor. 17. 18. ἀντὶ τοῦ ἔκτεινε. Gu. ἕνεκεν δηλονότι τοῦ χρυσοῦ ὁ πατρικὸς φίλος ἐμὲ τὸν ταλαίπωρον ἔκτεινε· καὶ κτείνας εἰς τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης ἀφῆκεν, ὅπως αὐτὸς τὸν ἡμέτερον χρυσὸν ἐν τοῖς ἑαυτοῦ οἴκοις κατέχῃ. Flor. 33.

Ταλαίπωρον,] Τὸν ἄθλιον. Flor. 6. 17.

26. Κτανὼν] Φονεύσας εἰς τὸ κύμα τῆς θαλάσσης ἔῤῥιψεν, ὅπως ὁ Πολυμήστωρ δηλονότι τὸν χρυσὸν ἐν τοῖς οἴκοις ἔχῃ. Flor. 21.

Οἶδμ'] Οἶδμα ἀπὸ τοῦ οἴδομαι τὸ ἐξογκοῦμαι. Flor. 9. εἰς τὴν θάλασσαν αὐτὸς ἔῤῥιψεν. Flor. 17. Οἶδμα] Κῦμα. Gu.

27. Μεθῆχ',] Ἤγουν ἔῤῥιψεν. Gu.

28. Ἄλλοτ'] Ἐπίῤῥημα. Flor. 21. ἄλλοτε μέν· ἐπάγεται γὰρ τὸ νῦν δέ. Flor. 56. 59. 76. κατάκειμαι ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς καὶ τῇ τῆς θαλάσσης ταραχῇ· πολλαῖς δὲ συστροφαῖς κυμάτων φερόμενος, καὶ ἄταφος καὶ ἄκλαυστος. Flor. 33. Ἄλλο—τ' (sic). ἐπάγεται γὰρ τὸ νῦν δέ. Gu.

29. Διαύλοις] Δίαυλα λέγονται τὰ κύματα τὰ εἰσερχόμενα καὶ ἐξερχόμενα. διαύλους τὰς παλιῤῥοίας τῶν κυμάτων. κυρίως δὲ διαύλους, ὅσον οἱ δρομεῖς διέρχονται ἐν τῷ ἀπελθεῖν καὶ ἐλθεῖν, ὅθεν καὶ δίαυλοι τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ ἱππικοῦ. Flor. 25. 6.

Φορούμενος,] Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυμάτων, ὁ πολλοὺς σταδίους τῶν κυμάτων τῇ βίᾳ ἀνύσας. δίαυλος ἐπὶ ξηρᾶς, κέλευθος ἐπὶ θαλάσσης. κυρίως δὲ λέγεται ὁ στενομήκης τόπος τοῦ ἱπποδρομίου, ἔνθα τὴν αὐτὴν καὶ ὁμοίαν ὁδὸν ἀνέρχονται καὶ κατέρχονται οἱ κέλητες. οὐκ ἀπεικότως δὲ εἰρήκει διαύλους τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Flor. 6. 25. ἀγόμενος. Flor. 17. 59. κομιζόμενος. Flor. 21.

30. Ἄκλαυστος,] Χωρὶς κλαυθμοῦ καὶ τάφου εἰμὶ, χωρὶς ἐνταφιασμοῦ. Flor. 21.

Ὑπὲρ] Ἀντὶ τοῦ ὑπεράνω τῆς μητρός. Gu. Φίλης] Τῆς ἠγαπημένης. Flor. 21. Νῦν δὲ ὑπὸ (leg. ὑπὲρ) τῆς προσφιλεστάτης μου μητρὸς Ἑκάβης ὁρμῶ, ὅπως τὸ ἐμὸν σῶμα καταλείψω καὶ ἡσυχάσω, ἤγουν ταφῶ. Flor. 33.

31. Ἀΐσσω,] Ὁρμῶμαι. Flor. 2. ὁρμῶ. Gu.

Ἐρημώσας] Ἤγουν ἔρημον ἀφείς. Gu.

32. Τριταῖον] Ἤγουν τρίτον. Flor.

17. 34. 56. 59. 76. Gu. ἤγουν τρεῖς ἡμέρας, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ὑψούμενος καὶ φερόμενος ἢ φανταζόμενος. Flor. 21.

Ἤδη] Ἄρτι. Flor. 56. Φέγγος] Ἤγουν ἡμέραν. Αἰωρούμενος,] Κρεμάμενος. Gu. ἐν ἀέρι φερόμενος. Flor. 2. 6. τρία γὰρ νυχθήμερα ταυνῦν ἔχω ταλαιπωρούμενος. Flor. 33.

33. Ὅσον] Χρόνον. Flor. 59. Ἐν γῇ] Πάρεστιν, ἤγουν ἐλθοῦσα ἐστίν. Flor. 2. ἐνταῦθα. Flor. 59. τοσοῦτον ἐν τῇδε Χερσονησίᾳ γῇ. Flor. 33.

34. Πάρα.] Πάρεστι. ποιητικὸν δὲ τὸ πάρα. Flor. 21. ἡ ἐμὴ μήτηρ ἡ κακοτυχὴς ἐκ Τροίας πάρεστιν. Flor. 33.

35. Ἀχαιοί,] Οἱ Ἕλληνες. Flor. 21.

Ἔχοντες,] Ἐμπαρασκεύους δηλονότι, κρατοῦντες. Flor. 21. ἤγουν οἰκοῦντες. Gu. Ἥσυχοι] Ἡσύχως. Gu. οἱ δὲ πάντες Ἀχαιοὶ ἥσυχοι μένουσιν ἐν ταῖς ἑαυτῶν ναυσί. Flor. 33.

36. Θάσσουσ',] Κάθηνται ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ταύτης τῆς Θρᾳκικῆς γῆς. Flor. 33. προσμένουσι. Flor. 21. καθέζονται. Flor. 10. ἤγουν κάθηνται. Gu.

37. Ὑπὲρ] Ὑπεράνω τοῦ τύμβου φαντασθείς. Flor. 21. ἄνω τοῦ τάφου αὐτοῦ. Gu.

38. Κατέσχ',] Ἐκράτησεν τοῦ προσμεῖναι ὅλον. Flor. 21. καὶ ὁ τοῦ Πηλέως παῖς Ἀχιλλεὺς εἰς τὸν ἑαυτοῦ τάφον ἀναφανεὶς καὶ ἐκράτησεν ὅλον τὸν ἑλληνικὸν στρατόν. Flor. 33.

39. Εὐθύνοντας] Ταχέως κινοῦντας. Flor. 21. διεξάγοντας. Flor. 17. πρὸς οἶκον δι' ἰθύνοντας εἰς τὴν θαλασσίαν κώπην. Fl. 33.

40. Αἰτεῖ] Ζητεῖ τοῦ σφαγῆναι. Flor. 21. καὶ δι' ὀνείρου αἰτεῖ τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν Πολυξένην σφαγιασθῆναι, καὶ τὸν προσφιλέστατον αὐτοῦ τάφον ῥαντισθῆναι τῷ αἵματι, ἵνα λάβῃ γέρας παρ' αὐτῶν. Flor. 33.

41. Φίλον] Ἠγαπημένον. 17. προσφιλές. Gu. Πρόσφ Θῦμα. Flor. 2. ἤγουν σφάγιον Γέρας] Τιμήν. Flor. 17. 2 Gu.

42. Τεύξεται] Λάβῃ, ἐ Flor. 21. 59.* ἐπιτύχοι. 5 τεύξεται δῆλον τύχῃ τῆς τιμῆ τῶν ἰδίων φίλων καὶ ἔσται π ἀνδρῶν τιμημένος (sic). Flor. Ἀδώρητος] Ἄνευ δώρων. Fl Χωρὶς δώρων. Flor. 33. ἤγουν τος. Gu. Φίλων] Ἀγαμέμνο Μενελάου. Flor. 21.

43. Πεπρωμένη] Ἡ τύχη 2. 17. 21. ἡ μοῖρα. Gu. Ἐλαύνει. Gu.

44. Θανεῖν ἀδ.] Ἀποθα Πολυξένην. Flor. 17. 21. κα ἀδελφὴ τῇδε τῇ ἡμέρᾳ θανεῖτα 33.

45. Δυοῖν] Καὶ ἡ ἐμὴ μήτη ζῇ δύω νεκρὰ σώματα τῶν δύ αὐτῆς κατόψεται, ἐμοῦ τοῦ Ι ρου, καὶ τῆς ἐμῆς πολυστενάκτ φῆς Πολυξένης. Flor. 33.

46. Κόρης.] Τῆς θυγατρός 36. 59. 76.

47. Φανήσομαι] Ὀφθήσομ θήσομαι, ἵνα τύμβου ἐγὼ ὁ ἄθ τύχω. Flor. 21. ἐπιφανήσομα τάφου ἐρχόμενος ὁ πολλὰ ὑπομ τύχω δηλονότι ταφῆς. Flor. : τάφου] Ἵνα ἐνταφιασμοῦ. Gu

48. Πάροιθεν] Ἤγουν μακ προσθεν ἐν τῷ αἰγιαλῷ τῷ παρ σίῳ. Flor. 21. ἔμπροσθεν τ τῆς ἐμῆς μητρός, τῆς δούλης μένης ἐν τῷ κλυδωνίῳ, δῆλον ἁλώσει τῆς Τροίας. Flor. 33.

49. Κάτω] Εἰς τὸν ᾅδη 59. Σθένοντας] Τοὺς δυναμένο ἤγουν τοὺς καταχθονίους ἐξήτη Flor. 21. ἐγὼ τοίνυν ὁ Πολύδ κάτω βασιλεύοντας, ἤγουν Π καὶ Περσεφόνην, αἰτήσας τάφ χεῖν καὶ εἰς τὰς χεῖρας τῆς μ

* ἐπιτύχῃ etiam Gu.

... Flor. 33. Ἐξῃτησάμην] Καθι-... Gu.

50. Κυρῆσαι,] Τυχεῖν. Gu. Πε-...] Εὑρεθῆναι. Flor. 21.

51. Τοὐμὸν] Βούλημα. Gu. τὸ ..., ἤγουν τὸ τυχεῖν τάφου. Flor. 21. ...λημα. Flor. 59. κἀγὼ ὅσον ἤθελον ..., εἴληφα. Flor. 33.

52. Ἐκποδὼν] Ἐπίῤῥημα τοπικὸν ... δηλονότι. Flor. 21. τῇ δὲ γε-... μητρὶ ἐκποδὼν διαχωρισθήσομαι. Flor. 33. Χωρήσομαι] Ἀναχωρήσω, ...λθω. Flor. 21. 56. 76. ἀντὶ τοῦ ...χωρήσω. Gu.

53. Περᾷ] Ἐκβάλει (sic) ἡ Ἑκάβη. Flor. 21. συνεκδοχὴ ἐστὶ ... τὸν πόδα. Flor. 21. ἀπέρχεται γὰρ καὶ αὐτὴ καὶ τὸν πόδα κινεῖ πρὸς τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος σκηνήν. Flor. 33.

54. Φάντασμα] Τὸν ὄνειρον. Ἐμόν.] Ἤγουν ὅπερ εἶδε περὶ ἐμοῦ. Gu. Δει-μαίνουσ᾽] Φοβουμένη τὴν ἐμὴν φαντα-σίαν. καὶ γὰρ κατ᾽ ὄναρ ἐκείνη ὤφθη. Flor. 21. τὸ ἐμὸν φάντασμα φοβοῦσα, δειλιῶσα. Flor. 33.

55. Φεῦ.] Θαυμαστικόν. Flor. 17. βαβαὶ ὦ μῆτερ, ἢ φεῦγε ὦ μῆτερ ἐκ τῶν βασιλικῶν οἴκων. Flor. 33. Ἥτις] Σὺ οὖσα. Flor. 21. Ἐκ τυραννικῶν δόμων] Ἤγουν μετὰ βασιλικοὺς οἴ-κους. Gu.

56. Δούλειον] Δουλικὴν ἡμέραν ἔγ-νως. Flor. 21. δουλοσύνης ἡμέραν ἐπέστης καὶ κακῶς πράττεις. Flor. 33. Ὡς] Λίαν δυστυχήσεις. Flor. 21. Πράσσεις] Διάκεισαι. Πράσ-σεις κακῶς,] Ἀντὶ τοῦ δυστυχεῖς. Flor. 56. 59. 76. Gu.

57. Ὅσον περ.] Ὅσον, ὁπόσον εὖ ποτε πρότερον ἔπραττες, νῦν κακῶς πράσσεις. Flor. 21.

Ἀντισηκώσας] Ἀντισταθμήσας. Gu. ἀνακουφίσας σέ τις θεῶν. Flor. 21. ἀναμετρήσας. Flor. 2. 6. ὅσον ποτὲ εὖ καὶ καλῶς εἶχες, νῦν δὲ δυστυχίαν ὑπο-μένεις. τίς ἐκ τῶν θεῶν τῆς προτέρας ἡμῶν εὐπραξίας διέφθειρε καὶ ἠφάνισεν. Flor. 33.

58. Φθείρει] Ἔβλαψεν. Flor. 17. 34. 56. 59. 76. Gu. Εὐπραξίας.] Εὐπραγίας. Flor. 56. 59. 76. Gu. εὐτυχίας. Gu.

59. seqq. Ἐγερθεῖσα ἡ Ἑκάβη τε-ταραγμένη ἀπὸ τοῦ ὀνείρου ταῦτα φησίν. Gu.

Ἄγετε,] Ἐπιῤῥηματικῶς, κομίσατε. Flor. 21. φέρετε. Flor. 56. ἐκβάλλετε. Flor. 59. Παῖδες,] Παιδίσκαι. Flor. 56. Γραῦν] Τὴν ἀσθενῆ. Flor. 56. Πρὸ δόμων,] Ἤγουν ἔξω τῶν σκηνῶν. Flor. 21. ἤγουν ἔξω τοῦ δόμου τοῦ ἐμοῦ καὶ ἔμπροσθεν τῶν δόμων τοῦ Ἀγα-μέμνονος. Flor. 59. προϊοῦσα ἡ Ἑκάβη ἀπὸ τῆς σκηνῆς ταῦτα φησὶ χειραγω-γουμένη ὑπὸ τῶν Τρωάδων δουλίων διὰ τὸ ἀδυνάτως βαδίζειν ὑπὸ τοῦ γήρως καὶ τῆς δυστυχίας. Flor. 33.

60. Ὀρθοῦσαι] Ὑψοῦσαι, ὑπηρέτου-σαι (an ὑπηρετοῦσαι?) Flor. 21. ἤγουν ἐπὶ τῶν ποδῶν ἱστᾶσαι. Flor. 17. κου-φίζουσαι. Flor. 59. ἀντὶ τοῦ ἀνορθοῦ-σαι. Gu.

Ὁμόδουλον,] Τὴν μεθ᾽ ὑμῶν δοῦλον οὖσαν. Flor. 21. νῦν ὑποστηρίζεσθε τὴν ὁμόδουλον ὑμῖν, τὴν ἔμπροσθεν δὲ βασί-λισσαν. Flor. 33. ἐμὲ δηλονότι, τὴν ποτε μὲν δέσποιναν οὖσαν, νῦν διὰ τὴν αἰχμαλωσίαν ὁμόδουλον ὑμῖν. λέγει γὰρ ταῦτα πρὸς τὰς ἀπὸ τῆς Τροίας αἰχμα-λώτους γυναῖκας. Gu.

61. Τρῳάδες,] Παῖδες ἐκ τῆς Τροί-ας. Flor. 21. ὦ γυναῖκες. Flor. 56.

Πρόσθε] Πρότερον δὲ οὖσαν ἄνασ-σαν ὑμῖν ἤγουν βασίλισσαν. Flor. 21. καὶ πρότερον δέσποιναν. Flor. 17. πρό-τερον οὖσαν δέσποιναν ὑμῶν. Flor. 59.

62. s. Λάβετε,] Κρατήσατέ με. Flor. 56. 59. Gu. Φέρετε,] Βαστάζετε. Flor. 56. 59. Gu. Πέμπετ᾽,] Ἤγουν ἀποπέμπετε, ἔξω φέρετε. Flor. 21. ὁδοποιήσατε. Flor. 6. ὁδηγεῖτε. Flor. 59. Ἀείρετε] Ἤγουν αἴρετε, ὑψώ-σατε, ἀναβαστάζετε. Flor. 6. 59. Πέμπετ᾽, ἀείρ.] Ἀνακουφίσατε. λείπει τὸ σῶμα. Gu. Δέμας,] Σῶμα. Flor.

17. 59. ἐπιλάβετε καὶ ἐπάρατε, κουφήσατέ μου τῆς ἀδυναμίας. Flor. 33.

64. Γεραιᾶς χειρὸς] Ἤγουν διὰ τῆς χειρὸς ἐμοῦ τῆς γεραιᾶς λαμβανόμεναι, ἐχόμεναι, ἁπτόμεναι. Flor. 6. 21.* Gu. τὴν χεῖρα ἐμὴν τὴν γεραιάν. Flor. 17. χεὶρ, χειρὸς ἢ χερὸς Αἰολικῶς. Gu.

Προσλαζύμεναι·] Ὑψώμεναι. Flor. 21. προσλαβόμεναι, Αἰολικῶς ἔτρεψε τὸ β εἰς ζ, τὸ δὲ ο εἰς υ. Flor. 25. 6. λήβω, ὁ μέλλων λήψω, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἄλλο ῥῆμα † λαβάζω, καὶ κατὰ συγκοπὴν λάζω, λάξω, τὸ λαμβάνω. Flor. 6. 25.

65. Σκολιῷ σκίμπωνι] λοξῷ ῥάβδῳ. Flor. 34. 56. 59. 76. Gu. ἐν καμπτῷ ῥάβδῳ. Flor. 21. ἐπερειστικῇ βακτηρίᾳ. Gu. σκίπων λέγεται ἡ ῥάβδος. ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ σκιὰν ποιεῖν, ἢ ἀπὸ τοῦ σκεδαννύειν τὰ βλάπτοντα. δι' αὐτῆς γὰρ σκεδάννυμεν τὰ καθ' ἡμῶν διά τινα βλάβην ἐπερχόμενα. Flor. 6. 25. καὶ ἐγὼ ἐπικαμπεῖ βακτηρίᾳ διὰ χειρὸς λαβοῦσα. Flor. 33.

66. Διερειδομένα,] Ἀναπαυομένη. Flor. 21. ἤγουν διὰ τῆς χειρὸς στηριζομένη. Gu.

Βραδύπουν] Βραδεῖαν, τὴν βραδυκίνητον. Flor. 59. στηριζομένη σπουδάσω τὴν βραδεῖαν ἔλευσιν ἐνδυναμοῦσα. Flor. 33.

67. Ἤλυσιν] Πόρευσιν. Flor. 59. σπεύσω τὴν κίνησιν τὴν βραδύπουν διὰ τῶν ἐμῶν ποδῶν ἁρμονιῶν. Flor. 21.

Προτιθεῖσα.] Ἐμαυτὴν καὶ διερειδομένη. Flor. 21. προβιβάζουσα. Flor. 6. 59. καὶ πορείαν τῶν ἐμῶν μελῶν προσθήσω διὰ τὴν συμφοράν. Flor. 33.

68. Ὦ στεροπὰ] Ἤγουν ὦ ὄνειρον. Flor. 59. αὐτὸν τὸν Δία ἐπικαλεῖται. Flor. 22. Gu. στεροπὴν ἐνταῦθα τὸν ὄνειρον κατὰ τὴν ἀστραπήν· ταχέως ἀφανίζεται, ἢ διὰ τὸ καταπληκτικὸν ὥσπερ καὶ ἡ ἀστραπή. Flor. 59.

Σκοτία] Μέλαινα. Flor. 21. ὦ ἀστραπὴ τοῦ Διός. ὦ σεβασμία νύξ· καὶ οὕτως· ὦ σελήνη, ἡ δίκην ἀστραπῆς καταυγάζουσα τὸν νυκτερινὸν καιρόν. Flor. 33.

69. Τί ποτ'] Τίνος ἕνεκεν, πῶς. Flor. 17. 21. Αἴρομαι'] Ἐπαίρομαι. Flor. 6. ἐκφοβοῦμαι. Flor. 59. φαντάζομαι, μετεωρίζομαι ἀπὸ τοῦ καθεστηκότος. Ibid. διὰ τί ποτε φαντάζομαι ἐν τῇ νυκτὶ οὕτως. Flor. 33.

70. Δείμασι, φάσμασιν;] Φόβοις φασμάτων ἡ δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς. Flor. 6. 17. 56. 59. 76. ‡ ἐν δείμασι φαντασμάτων ἐχρῆν εἰπεῖν, ἀλλ' ὅμως ἀντὶ γενικῆς ἡ δοτικὴ φέρεται. Flor. 21. τὸ δείμασι φαντάσμασιν, ἢ ἐν φαντάσμασι καὶ ὀνείροις, δείμασι καὶ δειματοποιοῖς, ὥσπερ καὶ σχέτλιος ὁ σχετλιοποιός, συντακτέον, ἢ καὶ οὕτως, ἤγουν ἐν δείμασι καὶ φοβήμασι, καὶ ἐν φαντάσμασιν. Flor. 59. φοβερισμοῖς, φαντασίαις. Flor. 33. φοβήμασι, ἐνυπνίοις. Gu.

Ὦ πότνια χθὼν,] Ὦ σεβασμία γῆ. Flor. 17. 21. 33. 59. Gu. ἢ οὕτως ὦ μητρικὴ γῆ, τί δή μοι ὧδε τὰ σκοτεινὰ ὄνειρα καὶ δι' ὅλης νυκτὸς ἀποπλανῶμαι διὰ τὴν τῶν ὀνείρων θεωρίαν. Flor. 33.

71. Μελανοπτερύγων] Διὰ τὸ τὴν νύκτα ἔρχεσθαι μέλανοι καλοῦνται. Flor. 21. τῶν μελαίνας πτέρυγας ἐχόντων. Flor. 17. μελάνων, ἀφανῶν καὶ σκοτεινῶν. Flor. 59. πτέρυγας τιθέασιν οἱ Ἕλληνες πᾶσι τοῖς σύντομον ἔχουσι κίνησιν. Gu.

Μᾶτερ] Αἰτία. Flor. 17. δημιουργή. Flor. 6.

72. Ἀποπέμπομαι] Ἤγουν ἀποτροπιάζομαι. Flor. 6. 17. 34. 56. 76.

* In Gu. deest διὰ et ἁπτόμεναι.

† Fl. 25. καὶ ἐξ αὐτοῦ ἄλλος μέλλων λαβάζω.

‡ Gu. τῶν φασμάτων. ἡ δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς ὀνείρασι φάσμασιν ἔρωσιν. in quo scholio, rubrica scripto, verba φασμάτων — γενικῆς uncis atramento pictis seclusa sunt.

Gu. ἤγουν ὁρῶ καὶ κεῖμαι εἰς νυκ-ὸν φάντασμα. Flor. 21.
Ὄψιν,] Θέαν. Flor. 17. ὄνειρον. ιτ. 59.
'3. Τοῦ σωζομένου] Ἤγουν τοῦ τρε-όνου. Flor. 21. Κατὰ] Εἰς. Flor. τοῦ κατὰ τὴν Θρήκην φυλαττομέ- Flor. 33.
'4. Ἀμφί] Ὁμοῦ καὶ περὶ τῆς λυξένης· ἀπὸ κοινοῦ ὑπακούεται τὸ ι. ἀμφὶ ποιητικὸν, ἢ περὶ κοινόν.
. Φίλης] Ἀγαπητικῆς. Flor. καὶ περὶ τῆς προσφιλεστάτης μου ατρὸς Πολυξένης διὰ τῶν νῦν ὀνεί-καὶ φαντασμάτων. Flor. 33.
'5. s. Εἶδον] Ἐθεασάμην. Flor. 59. ἴδην γὰρ φοβερὰν θεωρίαν καὶ ἔγνω ἔγνων.) Flor. 33. τὸ Εἶδον τὸ ὄπισ-καὶ τοῖς πρόσθεν ἐπεκτείνεται. Gu.
Φοβερὰν] Φόβον ἐμποιοῦσαν. Flor. 17. θαυμασίαν. Flor. 21. Ἔμα-] Ἐκ παραλλήλου ἐνόησα. Flor. τί ἐστί. Flor. 21. Ἐδάην.] Ἐδι-θην. Flor. 6. 21. τὸ αὐτό. ιr. 17. ἐδιδάχθην ἤγουν ἐπιστημο-ὶς ἔμαθον. Flor. 59. ἔμαθον ἐπισ-όνως. Gu.
'7. Χθόνιοι] Γήϊνοι. Flor. 21. ὑποί. Flor. 56. ὑπόγειοι. Gu. ούτων καὶ Περσεφόνη. Flor. 59.
. Σώσατε] (Ζῶντα. Gu.) Φυλά-ε. Flor. 17. 59. Gu. ὦ καταχθό-θεοί, διασώσατε τὸν ἐμὸν παῖδα ιὔδωρον. Flor. 33.
'8. Ἄγκυρα] Ἀσφάλεια, βασιλεία. ιr. 21. στερέωμα. Flor. 17. ἄγκυ-καὶ στήριγμα καὶ ῥίζα. Flor. 59. ς μόνος, ἤλπιζον ὑπάρχειν τῶν ἡμε-ν οἴκων κληρονόμος. Flor. 33.
'9. Χιονώδη] Τὴν ψυχράν. Flor. 17. 56. 59. 76. Gu. τὴν συνεχῶς ιάζουσαν. Flor. 21. Κατέχει,] ιε. Flor. 6. 17. ἀντὶ τοῦ ἔχει ι7 Gu.) ἡ κατὰ περισσή. Flor. 56. 59. 76. Gu. κατέχων αὐτὸς φυλάττων εἰς τὴν χιονώδη Θρᾴκην. ιr. 33.
'0. Φυλακαῖσιν.] Ἐν συντηρήσεσιν. ιr. 21. ἀσφαλείαις. Flor. 59. ἐν ταῖς τηρήσεσι τοῦ πατρικοῦ φίλου ἦν. Flor. 33. ἐπιτηρήσεσι. Gu.

81. Ἔσται τι νέον] Γενήσεται ὃ οὐ γινώσκομεν. τὸ νέον λαμβάνεται καὶ ἐπὶ καινοῦ τινὸς καὶ ἐπὶ δεινοῦ. Flor. 6. 25. ἔσεται πρᾶγμα μάταιον. Flor. 21. νεοστόν. Flor. 56. γενήσεται και-νόν. Flor. 59. τὸ νέον ἀντὶ τοῦ δεινὸν τὸ νεωστὶ, τὸ ἰσχυρὸν, τὸ ἀπαλὸν καὶ τὸ παράδοξον, ὅπερ καὶ ἐνταῦθα. Flor. 59.

82. Μέλος γοερὸν] Θρῆνος θρηνώ-δες. Flor. 6. λυπηρὸν, θλιβερὸν ἐν ἡμῖν ταῖς ἀθλίαις. Flor. 21. ποιαὶ φωναί. Flor. 17. ἐλεύσεται θρῆνος θρηνητικὸν ἡμῖν ταῖς θρηνούσαις. Flor. 59. παραγενήσεταί τι μέλος θρηνητι-κὸν ἡμῖν. Flor. 33.

83. Οὔποτ'] Φησὶν ἡ Ἑκάβη, ὅτι οὐδέποτε δεδίττω τι καὶ γίνομαι ἄψυχ-τος ἐκείνου. Ἄλλως. οὐδέποτε ἡ ἐμὴ ψυχὴ ἀχώριστος μένει φόβου, τουτέσ-τιν, ἀεὶ ἐν κακοῖς εἰμί. Flor. 25. οὐ-δέποτε, φησὶν, ἡ ἐμὴ ψυχὴ ἡ ἐμοὶ (l. ἡ ἡ ἐμὴ) διάνοια ὧδε φόβου ἀχώριστός ἐστιν, ἀλλ' ἀεὶ τρέμει καὶ φοβεῖται. οἱονεὶ ὅτι φοβοῦμαι καὶ ὑπονοῶ λέγεται. Flor. 33. Ἀλίαστος] Ἀνέκφευκτος· ἀπὸ τοῦ λιάζω τὸ ἐκφεύγω, τουτέστιν, οὐδέποτε ἐκφεύγει ἡ δειλία ἀπὸ τῆς ἐμῆς ψυχῆς. Flor. 25. ἀμέτοχος. Flor. 17. ἤρεμος, ἀτάραχος. Gu.

84. Φρίσσει, ταρβεῖ] Θαυμάζει, δει-μαίνει. Flor. 21. τὸ μὲν φρίσσει καὶ ταρβεῖ ταυτόν ἐστιν· ὁ δὲ νοῦς· οὐδέποτε ἡ ἐμὴ ψυχὴ ὑπονοεῖ τι καὶ τούτου ἀχώ-ριστος γίνεται. Flor. 25.

85. Θείαν] Ἀρίστην, τοῦ ἐμοῦ υἱοῦ τοῦ μάντεως ψυχήν. Flor. 21. ἄρα μαντικὴν, τουτέστι τὸν Ἕλενον· ἔζη γάρ. Flor. 6. 56. 59. 76. Gu. τουτέστι τὸν Ἕλενον. ἀπὸ τοῦ κρείττονος μέρους αὐτὸν ὀνομάζει, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἀντὶ τοῦ τὸν δεῖνα εἰπεῖν τὴν ἱερὰν λέγομεν κεφαλήν. Flor. 59. ὁ Ἕλενος καὶ ἡ Κασάνδρα μαντικοὶ ἦσαν, δι' ὃ λέγει· ποῦ μοι ὁ Ἕλενος καὶ ἡ θεία αὐτοῦ ψυχὴ, καὶ ἡ Κασανδρα, ἵνα μοι κρίνωσι τοὺς ὀνείρους. Flor. 33.

86. Κασάνδρας] Τὴν θείαν ψυχήν.

Flor. 59. *τῆς ἐμῆς θυγατρός.* Flor. 21. Ἐσίδω,] Θεάσω. Flor. 6. *Θεάσομαι.* Gu. *ὄψομαι.* Flor. 21.

87. Κρίνωσιν] Ἵνα *διαλύσωσι, ἤγουν διακρίνωσιν, ὅθεν καὶ ὀνειροκρίτης.* Flor. 6. 21. 56. 59. 76. *διερμηνεύσωσιν ὅθεν καὶ ὀνειροκρίτης.* Gu.

88. Εἶδον γὰρ] Ἐξήγησις *τοῦ ὀνείρου.* Flor. 21. *ἐθεασάμην.* Flor. 59. Βαλιὰν] Βαλιὰ ἀπὸ *τοῦ βάλλω.* Flor. 9. *τὴν ὀξεῖαν καὶ οἷον σύντονον τῷ σώματι, ἀπὸ τοῦ λίαν βαίνειν· ἢ βαλιὰν ἐνεργὸν τῷ βήματι, ἢ τὴν κατάστικτον καὶ ποικίλην. βαλιὰ ἡ κατάστικτος ἔλαφος λέγεται, καὶ βαλιὰ ἡ δρομικωτάτη, ἡ βαίνουσα λίαν.* Flor. 25. *τὸ βαλιὰν ἢ τὸ ταχεῖαν ἀπὸ τοῦ λίαν βαίνειν, ἢ τὴν κατάστικτον ὀξυτόνως, ἀπὸ τοῦ τὰς στίξεις αὐτῆς βολαῖς καὶ τρώσεσιν ἐοικέναι, ἤγουν αἱματώδεις καὶ κοκκίνους.* Flor. 59. *βαλιὰν, ἔλαφος ἡ τελεία καὶ ὀξεία ἐκ τοῦ βαίνειν λίαν.* Flor. 33.

Αἵμονι χ.] *Αἱματηρῷ ὄνυχι.* Flor. 17. 21. Gu. Χαλᾷ] Διὰ *ὄνυχος.* Flor. 6. *χεῖλος τὸ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ χέω διὰ διφθόγγου· χηλὴ δὲ ὁ ὄνυξ ἀπὸ τοῦ χαλῶ.* Flor. 9.

89. Σφαζομέναν,] Συνάπτεται *τοῦτο πρὸς τὸ οἰκτρῶς.* Flor. 6. *ὑπὸ λύκου κατάστικτον διὰ τῶν χηλῶν ἤγουν ὀνύχων σφαζομένην.* Flor. 33.

Ἀπ' ἐμῶν] Τὸ *σχῆμα πρωθύστερον.* Flor. 59. Σπασθεῖσαν] Ἀρπασθεῖσαν *μετὰ ἀνάγκης, βιαίως.* Flor. 17. 21. 34. 56. 76. *ἀρπασθεῖσαν καὶ ἑλκυσθεῖσαν, ἤγουν σὺν βίᾳ.* Flor. 59. *καὶ ἀπὸ τῶν ἐμῶν κόλπων ἀποσπασθεῖσαν δι' ἀνάγκης ὀδυνηρῶς.* Flor. 33. *ἤγουν ἁρπασθεῖσαν (ἀφαιρεθεῖσαν)* Gu.

90. Οἰκτρῶς.] Ἀνηλεῶς. Flor. 21. 56. *ἐλεεινῶς.* Gu.

Δεῖμα] Τὸ *φόβημα.* Flor. 6. 17. *καὶ τοῦτο φάντασμα τοῦ Ἀχιλλέως πλέον με φοβεῖσθαι ποιεῖ· συντείνει γὰρ εἰς τὸν ὄνειρον. ἢ οὕτως· ἢ εἰς ἐμὲ ἐτράπη τὰ κακὰ Ἀχιλλέως, γέρας ζητοῦντος τοὺς Ἕλληνας μίαν τῶν Τρωϊκῶν γυναικῶν. ἰδικῶς τὴν πόλιν ᾐτήσατο, ἀλλὰ μίαν τῶν αἰχμαλώτων κάλλει ὑπερφέρουσαν.* Flor. 25. Τόδε] Ὅπερ *εἶδον.* Δεῖμα,] Φόβος. Gu.

91. Ὑπὲρ ἄκρας] Ἄνω *ὑπὲρ τοῦ ἄκρου τῆς κορυφῆς τοῦ τύμβου.* Flor. 6. 21. 56. 59. 76. *τοῦ ἐν Χεῤῥονήσῳ κενοταφίου. ἐτάφη γὰρ ἐν Τροίᾳ φονευθεὶς ὑπὸ Πάριδος ἐν τόξοις εἰς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς νεὼν, ὅτε τοῦτον ἔμελλε Πρίαμος Πολυξένῃ συνάψαι. εἰκότως δὲ ταύτην σφάγιον ᾔτησεν, ὅτι δι' αὐτὴν πεφόνευται. τὸ δὲ ποιεῖν κενοτάφιον ἔθος ἦν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῶν ἀποιχομένων.* Gu.

92. Φάντασμ'] Τὸ *φανὲν δηλονότι καὶ τὸ εἴδωλον.* Flor. 17. 59. *καὶ τὸ τοιοῦτον δεῖμα καὶ φόβισμα ἦλθεν ὑπὸ τῆς κορυφῆς καὶ ἄκρας τοῦ Ἀχιλλέως τάφου, δῆλον τὸ δρᾶμα.* Flor. 33. Φάντασμα] Διὰ *τό. (εἴδωλον.)* Gu.

93. Γέρας,] Τιμήν. Flor. 21. Gu. *εἰς τιμήν.* Flor. 17. Πολυμόχθων] Τῶν *πολλὰ κοπιασάντων.* Flor. 17. *δυστυχῶν.* Flor. 59. *δυστυχεστάτων, (πολυπαθῶν.)* Gu.

94. Τρωϊάδων.] Γυναικῶν *δηλονότι.* Flor. 21. *καὶ ἐζήτει τιμὴν μίαν ἐκ τῶν Τρωϊκῶν γυναικῶν τῶν ὑπομενουσῶν πολλὰ κακά.* Flor. 33.

95. Ἀπ'] Μακράν. *τὸ δευτερολογεῖν ἢ ἐπὶ χαρᾶς ἢ ἐπ' ἐκπλήξεως, ὡς ἐνταῦθα, ἢ ἐπὶ θλίψεως.* Gu. Τόδε] Ἤγουν *τὸ αἴτημα, (τὴν τοῦ γέρως* [sic] *αἴτησιν ἢ τὸ δεῖμα.)* Gu. *αἴτησιν τῆς Πολυξένης.* Flor. 6. *τὸ φάντασμα καὶ τὸ δεῖμα.* Flor. 21. 56. *τὸ ζήτημα τοῦ Ἀχιλλέως.* Flor. 59.

96. Πέμψατε,] Ἀποστήσατε. Flor. 17. *ἀποπέμψατε, ὦ θεοί.* Flor. 21. 17. *ἀποδιώξατε.* Gu. *ὦ θεοί, ἱκετεύω ἐκβῆναι τὸν ὄνειρον ἐπ' ἀγαθῷ.* Flor. 33.

97. Ἑκάβη,] Ἔοικεν *οὐ διασωθῆναι Ἑκάβην μέχρι τῆς σκηνῆς Ἀγαμέμνονος, ἐμποδισθεῖσαν παρὰ τοῦ χοροῦ, ἀλλ' ἀπελθεῖν εἰς τὴν σκηνὴν Πολυξένης.* Gu. Χορὸς ἐκ Τρωϊάδων *αἰχμαλωτίδων γυναικῶν. χορὸς διαιρεῖται εἰς τρία, εἰς στάσιμα, εἰς παροδικὰ καὶ εἰς κωμικά.* Flor. 25. *ὁ χορὸς ἐκ*

ὧν Τρωϊκῶν γυναικῶν τῶν αἰχμαλωτισθεισῶν συνέστη. Flor. 33. ὁ δὲ λόγος· ὦ Ἑκάβη, πρὸς σὲ ἐλιάσθην, γοῦν ἐξώρμημαι καὶ παραγενόμην, μετὰ σπουδῆς, τὰς δεσποτικὰς σκηνὰς τοῦ Ἀγαμέμνονος λιποῦσα. Flor. 25. Σπουδῇ] Σπουδαίως. Flor. 59. ἀντὶ τοῦ μετὰ ταχυτῆτος, (σπουδαίως. ἀπὸ ὀνόματος τὸ ἐπίῤῥημα.) Gu. Ἐλιάσθην,] Προσῆλθόν σοι, προσέφυγον σύνταττε δὲ τοῦτο πρὸς τὸ παθέων, τὰ δ' ἄλλα διὰ μέσου. Gu. Ἐλ.] Ἤγουν ἔφυγον. (ἀπὸ τοῦ λίαν, ἀΐσσω καὶ ὁρμῶ). Gu. ἤγουν ἔφυγον, προσῆλθον. Flor. 6. 59. ἔφυγον, ἦλθον, ὡρμίσθην, παραγενόμην. ἔλομαι τὸ πλανοῦμαι. Flor. 21. ἦλθον συντόμως. Flor. 17. ἐκλίνθην. gl. Havn.

98. Δεσποσύνους] Δεσπόσυνοι κατὰ τοὺς ποιητὰς τὸ τοῦ δεσπότου κτῆμα, παρ' ἡμῖν ὁ τοῦ δεσπότου υἱός. Gu.* Δεσποσ.] Δεσποτείας. Flor. 21. plut. 32. τὰς δεσποτικάς. περιφραστικῶς τὰς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Flor. 10. Gu. δεσπόσυνος δὲ κυρίως ὁ τοῦ δεσπότου υἱός. κατεχρήσατο οὖν δεσποσύνους τὰς τῶν δεσποτῶν σκηνάς· ἦν γὰρ Ἑκάβη ἐν τῇ τοῦ Ὀδυσσέως σκηνῇ, ὁ δὲ χορὸς ἐν τῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὸ πλεῖον δὲ, διότι ἦν ἡ Κασάνδρα ἐν τῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος. διὰ τοῦτο οὖν λέγει τὰς δεσποσύνους, τουτέστι τοῦ Ἀγαμέμνονος. Flor. 25. Σκηνὰς] Τέντας. Flor. 17. κατοικίας. Flor. 59. Προλιποῦσα,] Ἀφεῖσα. Flor. 59.

99. Ἵν' ἐκληρώθην] Ὅπου ἐκ κλήρου ἔλαχον. Flor. 6. 17. 56. 59. ὅπου, εἰς ἃς σκηνάς. Flor. 21. ὅπου διὰ κλήρου κατέστην. Flor. 21. plut. 32. Gu. Προσετάχθην] Ἀντὶ τοῦ τάχθην καὶ ὡρίσθην εἶναι δηλονότι. Flor. 59. ὅπου εἰς κλῆρον ἐδόθης καὶ παρεδόθης δούλη. Flor. 33. καὶ ἐκληρώθην. (ἐγενόμην, ὡρίσθην. ἡ πρὸς ὑστεροχρόνιος ἐνταῦθα.) Gu.

100. Ἀπελαυνομένα] Διωκομένη τῆς σῆς πόλεως Ἰλιάδος. Flor. 33. ἐξελθοῦσα καὶ διωκομένη. Gu.

101. Λόγχης] Τοῦ λόγχου, τοῦ πολέμου. Flor. 17. ἤγουν τοῦ δόρατος. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. νόμῳ πολέμου. Flor. 21. Αἰχμῇ] Τῷ ξίφει. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. διὰ τῶν Ἑλληνικῶν δοράτων αἰχμαλωτισθεῖσα. Flor. 33.

102. Δοριθήρατος] Αἰχμάλωτος. Flor. 21. plut. 32. ἤγουν δοριάλωτος (αἰχμάλωτος γενομένη δηλονότι.) Gu.

103. Οὐδὲν παθέων] Ἐλιάσθην πρὸς σὲ οὐδὲν ἀπὸ τῶν παθῶν, ὧν ἔχεις δηλονότι, κουφίζουσα. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. οὐδὲ τῶν περιεχόντων ἀποκουφίζουσα, ἤγουν τῶν κακῶν θεραπεύουσα, ἐλαττοῦσα. Ἄλλως ἐν ὑπερβατῷ· σπουδῇ προσελιάσθην. σπουδῇ, φησὶν, ἐχωρίσθην ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Flor. 25. καὶ οὐδὲν τῶν παθέων ἀνακωχὴν ἔχουσα. Flor. 33.

Οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσα (sic), ἀλλ' ἀγγελίας ἀειρομένη (sic). — Μέγα,] Οὐκ ἐλαττοῦσα τὰς συμφοράς σου· ἀλλὰ μᾶλλον καὶ παραύξουσα καὶ διὰ ταύτης ἀγγελίας. ἄλλως ἐν ὑπερβατῷ· Ἑκάβη, σπουδῇ πρὸς σ' ἐλιάσθην· οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσα (sic), ἀλλὰ τοὐναντίον ἐπιθεῖσα βάρος ἀγγελίας· τοῦτ' ἔστιν ἕτερά σοι πρὸς οἷς (sic) κακὰ ἀπαγγέλλουσα. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

104. Ἀλλ' ἀγγελίας] Μᾶλλον δὲ μηνύματος φορτίον ἐπιφέρουσα. Flor. 17. διὰ τῆς φήμης. Flor. 59. μηνύσεως. Flor. 6.

Ἀραμένη] Ἐπιτιθεῖσα. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. ἀλλὰ βάρος μέγα φέρουσα ἀγγελίας. Flor. 33. ἐπιτιθεῖσα, ἤτοι ἕτερα πρὸς οἷς ἔχεις κακοῖς, ἀπαγγέλλω σοι κακά. Flor. 10. Αἰρομένη,] Κομίζουσα, φέρουσα. γρ. ἀραμένη, ἤγουν ἐπιτιθεῖσα. (προστιθεῖσα, ἐπιτιθεῖσα, φορτίζουσα.) Gu.

105. Σοί τι,] Καὶ ἦλθον. Gu.

* Brevius scholion e C. C. C. edidit King. δεσπόσυνος κυρίως λέγεται ὁ τοῦ δεσπότου υἱός.

Γύναι, κῆρυξ] Ὦ Ἑκάβη, ἐγενόμην κῆρυξ σοι τῶν θλίψεων. Flor. 21. ἄγγελος λυπῶν καὶ θλίψεων. Flor. 6. 17. 56. 59. 76. Gu. Ἀχέων] Ἀπὸ τοῦ α ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ χάνω. Flor. 9. τοὐναντίον ἐπιτίθεις σαυτῆς. σὺ, ὦ γύναι, ὑπάρχεις κῆρυξ τῶν Ἑλλήνων. Flor. 33.

106. Πλήρει ξυνόδῳ] Συναθροίσει. Flor. 6. ἐν πεπληρωμένῃ ἐκκλησίᾳ. Flor. 21. ἐν τῇ συναγωγῇ. Flor. 56. πεπληρωμένῃ συνάξει. Flor. 59. τὴν πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων ἔχουσαν. Flor. 17. ἐπὶ γὰρ τῶν Ἑλληνικῶν συνόδων πᾶσαι λέγονται εἶναι αἱ συμβουλαί. Flor. 33. Πλήρει] Τῇ πολλῇ. (πεπληρωμένῃ καὶ τελέᾳ.) σύνοδος κυρίως ἡ ἀπὸ πάντων συνέλευσις· ἐκκλησία δὲ ἡ ἀπὸ τῶν ἐκλεκτῶν. Gu.

107. Δόξαι,] Ψηφισθῆναι. Flor. 21. ἀρεστὸν φανῆναι ἤγουν κυρωθῆναι. Flor. 59. καὶ εἰνομισθεῖ (sic) τὴν σὴν παῖδα σφάγιον θῦσαι τῷ Ἀχιλλεῖ. Flor. 33. Δόξαι,] Ἤγουν κυρωθῆναι. (ἀρεστὸν φανῆναι, ἐπεψηφίσθαι τῇ βουλῇ.) Gu.

108. Σφάγιον] Πρόσφαγμα. Flor. 21. θυσίας γέρας. Flor. 59. Θέσθαι] Ἤγουν ποιῆσαι (ποιήσασθαι, γενέσθαι.) Gu. Τύμβου] Τοῦ ἑαυτοῦ τύμβου γὰρ ἐπαναστάς. Flor. 6. τοῦ ἑαυτοῦ τύμβου γὰρ ἐπιβὰς καὶ πορευθείς. Flor. 59. τοῦ τάφου τοῦ ἑαυτοῦ στάς. Flor. 17. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἐπαναβὰς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τύμβου. Flor. 21. ἐπίβαινε ἐν τῷ τάφῳ αὐτοῦ δῆλον ὁ Ἀχιλλεὺς ὄναρ ἐπιστὰς ἐζήτει τὸ αἴτημα. Flor. 33. ὅτι τὸ ἐπιβαίνειν ἐνίοτε μὲν γενικῇ συντάσσεται, ὡς ἐνταῦθα· τύμβου δ' ἐπιβάς, ἐνίοτε δὲ δοτικῇ, ὡς ἐν τούτοις· "τὸν πρῶτον ἐπιβάντα Ἀθηναίων τῇ νήσῳ ἄκριτον ἀποθνήσκειν." Gu.

109. Οἶσθ'] Γινώσκεις τοῦτο δηλονότι. Flor. 17. 21. γινώσκεις ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπάνω στὰς τοῦ ἰδίου τύμβου σὺν ὅπλοις χρυσοῖς ἐπεῖχε τὰς ναῦς, οὔριον ἐχούσας τὸν πλοῦν, ταῦτα λέγων. Flor. 25. συντακτέον οὕτως· οἶσθα δὲ, ἤγουν οἶσθα γὰρ καὶ γινώσκεις, ὅτι καὶ ὁπότε ἐφάνη ὁ Ἀχιλλεὺς σὺν ὅπλοις χρυσέοις ἐπὶ τοῦ τύμβου καὶ ἐπάνω τοῦ τύμβου βὰς καὶ πορευθείς, καὶ τὰ ἑξῆς. Flor. 59 Ἐφάνη] Ὁ Ἀχιλλεὺς δηλονότι. Flor. 17. 59.

110. Τὰς ποντοπόρους] Τὰς ἐν τῷ πόντῳ τὴν πορείαν ποιουμένας, ἢ τὰς περώσας τὸν πόντον. Flor. 21. τὰς πορευομένας ἐν τῷ πόντῳ. Gu. Ἔσχε] Ἐκράτησεν. Flor. 21. ἐκώλυσεν. Flor. 6. 17. 36. 59. 76. Gu. κατέσχε. Gu.

111. Λαίφη] Τὰ ἄρμενα τοῖς ἱστίοις ἐντεταμένα πρὸς τὸ πλεῖν. Flor. 6. 10. 25. ἤγουν διὰ τῆς λαίφης, μέρος νεώς. Flor. 21. Ἐπερειδομένας,] Συνδεδημένας, ἐκτεινώσας. Flor. 21. ἐπιστηριζομένας. Flor. 17. 56. μετὰ πολλοῦ στηριγμοῦ ἐχούσας. Flor. 59. τὰ ἄρμενα καὶ σχοινία τῶν πλοίων ἐντεταμένα ἔχουσι. Flor. 33.

112. Τάδε θωΰσσων] Ταῦτα λέγων, ἤγουν βοῶν ὁ Ἀχιλλεύς. Flor. 6. 17. 21. 56. 59. 76. ταῦτα βοῶν, λέγων δηλονότι ὁ Ἀχιλλεύς. Flor. 33. κυρίως δὲ ὑλακτῶν. Flor. 10. ἤγουν θηριωδῶς (μεγάλως) βοῶν. Gu. βοῶν. gl. Havn.

113. Δαναοί.] Ἀπὸ Δαναοῦ τινὸς βασιλεύσαντος αὐτῶν. Flor. 17.

114. Στέλλεσθε] Ποῖ ἀποπλέετε. κυρίως δὲ τὸ ἀποστέλλεσθαι ἐπὶ νεώς. ἔστι δὲ καὶ τὸ δι' ἑτέρου, ἢ ἐκπλεῖν ἢ ἐκπέμπειν. Flor. 25. ὦ Ἕλληνες, τὸν ἐμὸν τάφον ἀποπλέετε καὶ ἄτιμον ἐᾶτε. Flor. 33. Ἀγέραστον] Ἄτιμον. Ἀφέντες,] Καταλείψαντες. Gu.

115. Συνέπεσε] Ἤγουν συνέκρουσε, συνῆλθε μετὰ ταραχῆς. Flor. 59. τὸ Συνέπεσεν] Ἤγουν συνῆλθεν, ἐγένετο. Flor. 59. συνέβη, συνῆλθε. μεταφορικῶς ὅρα διὰ τὸ δίυγρον τοῦ λόγου. Gu. Κλύδων,] Θόρυβος. Flor. 56. 59. μετὰ δὲ φιλονεικίας ἐγένετο ταραχή. Flor. 33.

116. Δόξα] Δόγμα. Flor. 6. 17. 56. 59. 76. δόκησις. Flor. 10. 21. δόξα, ἤγουν δόκησις, βουλή. Flor. 59. ἤγουν δόγμα. (ὑπόληψις, θέλησις.)

u. Ἐχώρει] Ἐπορεύετο. Flor. 21. ‹ουν ἐκινεῖτο. (ἐφημίζετο, ὥρμα.) Gu. ἰχ'] Δstory. Flor. 6. 21. 76. δι-λῶς. Flor. 56. 59. Gu. ὑπονοίᾳ ῆφος ἐχώρει διπλῶς ἐν τοῖς Ἕλλησι, καὶ εἰς τὸν πολεμικὸν στρατόν. Flor. 3.

117. Αἰχμητὴν,] Πολεμικόν. Flor. . 17. 21. 56. 76. Gu. πολεμικὸν, ρατιωτικόν. Flor. 59. Τοῖς μὲν δι-δόναι] Δοκοῦν καὶ ἀρέσκον ἦν κατὰ κατάστροφὴν διδόναι σφάγιον τῷ τύμ-ῳ, τοῖς δὲ οὐχὶ δοκοῦν καὶ ἀρέσκον ἦν υσουσίαν. Flor. 59. καὶ οἱ μὲν δδιόναι ἔλεγον τὸ σφάγιον πρὸς αἰτήσεως Ἀχιλ-λέως, οἱ δὲ οὔ· ἤγουν δόκησις διττὴ ἐγέ-νετο περὶ τούτου. Flor. 33.

118. Σφάγιον,] Θῦμα. Flor. 17. Δοκοῦν.] Ἀντὶ τοῦ δοκοῦντος καὶ οὐκ δόκει. Flor. 56. ἀντὶ τοῦ δοκοῦντος, ἀρέσκον ἦν. Flor. 59. φαινομένου. Flor. 17. δοκοῦντος καὶ φαινομένου καὶ ἀρέσκοντος. Gu.

119. Τὸ μὲν σὸν] Ἤγουν τὸ σοὶ ὑμμετρον. Flor. 17. ἦν δὲ ὁ Ἀγα-μέμνων εἰς τὸ σὸν συμφέρον σπεύδων. Flor. 25. Τὸ σὸν Ἀγαθὸν] Τὸ μὴ τὴν σὴν θυγατέρα σφαγῆναι, ἀλλὰ ἄλ-λην τινὰ αἰχμαλωτίδων. Gu. Σπεύ-δων] Ἤγουν ὁ συντείνων καὶ σπουδάζων. Flor. 59. ἦν δὲ ὁ Ἀγαμέμνων εἰς τὸ σὸν συμφέρον, καὶ σπεύδει σῶσαι τὴν σὴν παῖδα Πολυξένην, διὰ τὸ ἔχειν λέκτρα, ἤγουν κοίτην, συνουσίαν, μετὰ τῆς Κα-σάνδρας, τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς. Flor. 33. Σπεύδων] Σπουδάζων. σπεύδω γώ· ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον. (ἀγωνιζόμενος, συναγωνιζόμενος.) Gu.

120. Μαντιπόλου] Τῆς ἀναστρε-φομένης ἐκ τῆς μαντείας. Flor. 6. Βάκχης] Ἡ ἐκκεχυμένη τὴν βάσιν ἢ τὴν βοήν. Gu.

Ἀνέχων] Ὁ τιμῶν τὴν κοίτην τῆς Κασάνδρας, τῆς μαντιπόλου, τῆς περὶ τὰ μαντεῖα πολούσης. Flor. 25. μαντικὴν καὶ βάκχην τὴν Κασάνδραν λέγει, διότι αὕτη θυγάτηρ ἦν Ἑκάβης, καὶ πρὸ τοῦ ἀλωθῆναι τὴν Τροίαν ἐμαν-τεύετο τὰ γινόμενα. Flor. 33.

Ἀνέχων] Τιμῶν, κρατῶν. cod. Paris. 1135. Βάκχην] Διὰ τὸ ἐν-θουσιαστικόν. cod. Paris. 2648. Μαν-τίπολον δὲ ὡς μάντιν. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

122. Ὄζω] Ἤγουν ὄζοι, ἤγουν οἱ κλάδοι. Flor. 6. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. οἱ δὲ δύο υἱοὶ τοῦ Θησέως, οἱ κλά-δοι τῶν Ἀθηνῶν. Flor. 33.

123. Δισσῶν μύθων] Διπλῶν· ἤγουν τῷ ἐνὶ ἐδόκει τὸ ναί, καὶ τῷ ἑτέρῳ τὸ οὔ. Flor. 21. Δισσῶν — Συνεχώρ.] Ἤγουν οἱ μὲν λόγοι διττοὶ ἦσαν, ἐπεὶ καὶ δύο οἱ λέγοντες Θησεῖδαι συνέτρε-χον δὲ καὶ συνέβαλλον ἐν μιᾷ βουλῇ, ἤγουν τὴν Πολυξένην τῷ Ἀχιλλεῖ γέρας γενέσθαι ἔλεγον. Flor. 59.

125. Στεφανοῦν] Ἀπὸ τοῦ πλεονάζον-τος τοῦτο λέγεται, ὥσπερ τὸ καταλιθοῦν τοῖς μήλοις. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον στεφανῶσαι αἵματι νέας παιδός. Flor. 33.

126. Χλωρῷ] Νέῳ. Flor. 17. 59. νεαρὸν, ὑγρὸν, αὐξητικόν. Flor. 33. Χλ.] Ἤγουν νεάζοντι, (νέῳ καὶ παρθενι-κῷ, ὑγρῷ, νεοῤῥύτῳ νέας παρθένου.) Gu.

Τὰ δὲ Κασάνδρας] Ἤγουν οὐ συνε-χώρησαν προτιμῆσαι τὴν Κασάνδραν τὴν κατεχομένην παρ' Ἀγαμέμνονος εἰς ἄλοχον. Flor. 21. μηδαμῶς δὲ διὰ τῆς Κασάνδρας τὴν κοίτην ἄτιμον ἐάσο-μεν τὴν ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα τοῦ Ἀχιλλέως. Flor. 33.

Τὰ δὲ Κασάνδρας λέκτρ'] Λέκτρα ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος λέγεται, ὥσπερ τὸ καταλιθοῦν τοῖς μύλοις. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

128. Πρόσθεν θήσειν] Προτιμήσειν, ποιήσειν, ἤγουν προτιμήσασθαι. Flor. 59. * προτιμῆσαι καὶ προκρῖναι. Flor. 21. Λόγχης.] Τῆς δυνάμεως τοῦ Ἀχιλλέως. Flor. 21. ἤγουν τῆς πο-λεμικῆς δυνάμεως (ἀπὸ συμβόλου τὸ κύριον.) Gu.

129. Σπουδαὶ] Ἤγουν ἀντιλαβαί.

* Gu. προτιμήσειν, cujus ultimæ syllabæ ab al. m. suprascriptum est σασθαι.

Flor. 21. ἤγουν ἅμιλλαι, (ἀγῶνες, κρίσεις, μελέται.) Gu. Λόγων] Λέξεων. Κατατεινομένων] Ἤγουν ἀντιτεινόντων. Flor. 6. 21. 56. 76. γινομένων. Flor. 17. πολλαὶ δὲ σπουδαὶ λόγων διατεινομένων ἐν ἰσότητι πάντων εὑρέθησαν. Flor. 33. ἤγουν ἀντιτεινόντων. (σφοδρῶς καὶ σπουδαίως φερομένων, διϊσχυριζομένων καὶ ἐνστατικῶς λεγομένων, σπουδαζομένων.) Gu.

Κατατεινομένων] Ἐφαπτομένων. *Fæhse.*

130. Πρὶν] Ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ. Flor. 21. 17. ἀντὶ τοῦ πρὶν Ὀδυσσεὺς μιᾷ γνώμῃ καὶ ψήφῳ προσετέθη. Flor. 21.

Ποικιλόφρων,] Ἤγουν ὁ πολυμήχανος, (ὁ ποικίλος τὸν νοῦν καὶ φρόνιμος. ἰδίωμα τῶν ῥητόρων τὸ ποικίλως φρονεῖν.) Gu.* Ποικιλ.] Ὁ πανοῦργος. Flor. 17. πολύβουλος. Flor. 6. συνετόβουλος. Flor. 21. ποικιλόβουλος. Flor. ὁ ποικίλος τῇ φρονήσει καί. Flor. 33.

131. Κόπις,] Σύντομος, καὶ ὀξὺς, καὶ ἡδὺς τῶν λόγων (τῷ λόγῳ.) Flor. 21. Ἡδυλόγος,] Ἡδύνων, γλυκαίνων τοῖς λόγοις. Flor. 17. γλυκυλόγος τῷ πλήθει. Gu. Κόπ. ἡδ. δημ.] Λάλος, ἡδυλόγος, καὶ τῷ δήμῳ κεχαρισμένος. Flor. 33.

Ἡδυλόγος,] Διαφέρει ἡδυλόγος καὶ ἡδύλογος. ἡδύλογος γάρ ἐστι ὁ ἡδὺς λόγος· ἡδυλόγος δὲ ὁ ἡδεῖς λόγους χέων· ὥστε θεολόγος καὶ θεόλογος· ὅπερ οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει· θεολόγος γάρ ἐστιν ὁ θείους λόγους χέων καὶ λέγων· θεόλογος δὲ, ὅπερ ἐστὶ δύσχρηστον, ὁ θεῖος λόγος. καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ εὑρίσκονται τοιαῦτα σημαίνοντα. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

132. Λαερτιάδης] Ὁ υἱὸς τοῦ Λαερτίου. Flor. 6. 17. 21. 56. 59. 76. εἰώθασιν οἱ ποιηταὶ πατρωνυμικῶς. Flor. 56. Πείθει] Ἀντὶ τοῦ ἔπεισε. Flor. 6. 17. 56. 59. 76. πρὸ τοῦ πεῖσαι. Flor. 21.

Πείθει στρατιὰν,] Στρατιὰ μὲν λέγεται τὸ ἄθροισμα, ἤτοι τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν· στρατεία δὲ αὐτὸς ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἐν πολέμῳ παράταξις. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

133. Τὸν ἄριστον] Ἤγουν τὸν κρείττονα, τὸν ἀνδρεῖον (sic) τῶν Ἑλλήνων. Flor. 17. τὸν ἀνδρειότατον. Flor. 56. μηδαμῶς τὸν ἔνδοξον Ἑλλήνων πάντων. Flor. 33. τὸν κρείττονα (εὐδοκιμώτερον.) Gu.

134. Δούλων] Αἰχμαλωτῶν (—ωτικῶν?) Flor. 59. Σφαγίων] Θυμάτων. Flor. 17. σφαγμάτων, ἤγουν τῆς Πολυξένης. Flor. 21. Ἀπωθεῖ,] Ἀποδιώκειν ἀφ' ἡμῶν τὸν Ἀχιλλέα, ἤγουν μὴ ἐχθρὸν ἡμῖν αὐτὸν ποιῆσαι. Flor. 59. παραβλέπειν, (παραλογίζεσθαι, ἀποπέμπειν ἀγέραστον, ἀποστρέφεσθαι, ἀτιμάζειν.) Gu.

135. Παρὰ] Ἀπέναντι τῆς Περσεφόνης. Flor. 21.

136. Φθιμένων,] Ἀπὸ τῶν τεθνηκότων ἐν Τροίᾳ. Flor. 6. 17. 56. 59. 76. Gu. τῶν ἀποθανόντων στάντα παρὰ τῇ θυγατρὶ τῆς Δήμητρος, τῇ ἀλόχῳ τοῦ καταχθονίου θεοῦ Πλούτου τοῦ κρίνοντος τοὺς τεθνηκότας. Flor. 21.

Στάντα φθιμένων,] Οὐχ ἁπλῶς λέγει περὶ τῶν θανόντων καὶ ἐν ᾅδου ὄντων ἀλλὰ τῶν Ἑλλήνων τῶν ἐν Τροίᾳ ἐν τῷ ἀριστεύειν ἀποθανόντων καὶ ἄλλων προμάχεσθαι (sic inverso verborum ordine) ῥηθέντων καὶ ἀναιθέντων [b](pro ἀναιρεθέντων) καὶ ἐν ᾅδῃ ὄντων. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

Ὡς ἀχάριστοι] Ὅτι ἀγνώμονες γενόμενοι. Flor. 6. 17. 21. 56. 59. 76. ὅτι ἀγνώμονες (γινόμενοι, μὴ διδόντες τὴν χάριν.) Gu. Δαναοὶ] Ἰστέον, ὅτι Δαναοὶ, Ἀχαιοὶ καὶ Ἕλληνες ταὐτά ἐστι. Flor. 9. μηδὲ ἀχάριστοι γένοιντο οἱ Ἕλληνες τῶν φονευομένων καὶ ἀπολλυμένων Ἑλλήνων. Flor. 33.

Ὡς ἀχάριστοι Δαναοὶ Δαναοῖς τοῖς οἰχομένοις] Ὅτι ἀχάριστοι οἱ Ἕλληνες ἐγένοντο εἰς τοὺς τελευτήσαντας ὑπὲρ αὐτῶν Ἕλληνας· ἢ ὡς ἀπέβησαν ἀπὸ τῶν πεδίων τῆς Τροίας οἱ Δαναοὶ ἀχάριστοι τοῖς Δαναοῖς τοῖς τεθνηκόσι ὑπὲρ

* In edit. schol. Junt. Basil. Barn. nihil legitur nisi φρόνιμος. cui King. add. ὁ ποικ. τὸν νοῦν.

αὐτῶν. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

137. Οἰχομένοις] Φθαρεῖσιν. Flor. 59. τεθνηκόσιν. Flor. 21. τοῖς Ἕλλησι τοῖς φθειρομένοις ὑπὸ (l. ὑπὲρ) τῶν Ἑλλήνων. Flor. 33. τοῖς ἀποθανοῦσιν, (ἀπολωλόσιν). Gu.

139. Τροίας πεδίων] Ἀντὶ τοῦ Τροίας περιφραστικῶς. ἀπὸ τῶν χωρίων ἀπῆλθον. Flor. 17. Πεδίων] Τῶν ἀρουρῶν, χωρίων. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. τῆς Τρωϊκῆς γῆς ἀπέβησαν. Flor. 33. Ἀπέβησαν.] Ἀπήλθοσαν (ἀπῆλθον, ἀπέπλευσαν, ἀπεχώρησαν.) Gu.

140. Ἥξει] Ἐλεύσεται ἐνταῦθα. Flor. 59. τὰ τοῦ χοροῦ ῥήματα. Flor. 21. Ὅσον οὐκ ἤδη,] Ἀντὶ τοῦ ὅσον οὔπω, ταχέως. Flor. 17. 21. 59. 76. ἀντὶ τοῦ ὅσον οὔπω, πρὸ ὀλίγου. Flor. 6. ἔρχεται Ὀδυσσεὺς οὐ μετὰ πολλὸν, ἀλλὰ ἀρτίως. Flor. 33. ἀντὶ τοῦ ὅσον οὔπω. (μετ' ὀλίγον, ταχέως, παραυτίκα.) Gu.

Ὅσον οὐκ ἤδη,] Οὐδέπω, μετ' οὐ πολύ· ὁρᾷ γὰρ αὐτὸν ἑστῶτα ἐγγύς· καὶ διὰ τοῦτό φησιν ὅσον οὐκ ἤδη· οὐδαμῶς γὰρ ἔμελλεν ἀργῆσαι, ὥστε εἰπεῖν χορὸν, ὅσον οὐκ ἤδη. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

141. Πῶλον] Ἤγουν τὴν θυγατέρα. Flor. 59. Ἀφέλξων] Ἀφέλκω, ὁ μέλλων ἀφέλξω, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ ἀφέλξων. Flor. 17. ἤγουν ἀποσπάσων (ἀφελκύσων.) Gu. Μάζων,] Μαστὸς ἐπὶ γυναικὸς, ὡς ὁ τοιοῦτος ἀλλαχοῦ λέγει· (Hec. 424.) "ὦ στέρνα μαστοί μ' ἐθρέψαθ' ἡδέως·" μαζὸς δὲ ἐπὶ ἀνδρὸς, ὡς "τὸν δρῦν μαζῷ πέλασε" παρ' Ὁμήρῳ (Il. δ'. 123.) εὕρηται, καὶ μαζὸς ἐπὶ θήλεος καταχρηστικῶς καὶ ὡς ἐνταῦθα καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ· (Id. 3. 15. seq.) "ἦ ῥὰ λεαίνης μαζὸς θήλασδε." φασὶ μὲν οἱ τεχνικοί, ἐπὶ μὲν θήλεος διὰ τὸ στ ἐκφέρεται, οἱονεὶ μαστηρὸν, ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς διὰ τὸ σθ, οἷον ὁ μὴ ἐσθιόμενος. Flor. 56. ἀντὶ τοῦ τὴν σὴν θυγατέρα, τὴν παρθένον, τὴν νεάνιδα, ἀπὸ τῶν σῶν μαστῶν ἀποσπάσει, αἴρει. Flor. 33. μαζὸς ἐπὶ ἀνδρὸς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, "νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν·" μαζὸς (l. μαστὸς) δὲ ἐπὶ γυναικὸς, οἱονεὶ μαστηρός τις ὤν. ἐνταῦθα γοῦν ἀπὸ μαζῶν εἴρηκε ἀντὶ τοῦ στήθους, δεικνὺς τὴν φυσικὴν προσπάθειαν ὁ ποιητής. Gu. Ἀπὸ μ.] Ἤγουν ἀπὸ τοῦ σοῦ κόλπου.

142. Χ[illegible]ς] Ἀπὸ τῆς σῆς ἐντίμης χειρὸς ἀφα[illegible]σει. Flor. 33. Ὁρμήσων.] Καὶ ἐλεύσεται συνεκδοχικῶς ἐξορμήσων καὶ μέλλων ἐκβαλεῖν ἀπὸ τῆς γεραιᾶς χερὸς τὴν πῶλον. Flor. 59.

143. Ἴθι πρὸς βωμοὺς,] Ἤγουν ἐπικαλοῦ τοὺς θεοὺς τοὺς βοηθῆσαι τὴν σὴν πῶλον. Flor. 21. ἔρχου πρὸς τοὺς ναοὺς καὶ εἰς τοὺς θεικοὺς βωμούς. Flor. 33. βωμοὺς, θυσιαστήρια. Flor. 59.

Ἀλλ' ἴθι ναοὺς,] Ναὸς, ἐν ᾧ προσηύχοντο. Βωμὸς, ἐν ᾧ ἔθυον. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

144. Ἵζ'] Πίπτε. Flor. 6. κάθισον. Flor. 17. κάθιζε καὶ δέου τοῦ Ἀγαμέμνονος. Flor. 21. 76. Ἱκέτις] Ἱκετικῶς. Flor. 17. καὶ γίνου παρακλήτωρ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Flor. 33. Γονάτων] Ἁπτομένη δηλονότι. γονάτων ἥπτοντο οἱ καθικετεύοντες καὶ γενειάδος καὶ δεξιᾶς χειρός. (διά. οὕτω λαμβανομένη ἔξωθεν ἡ διὰ συντακτέον· οὐ γὰρ τὰ γόνατα ἔμελλε παρακαλεῖν, ἀλλὰ δι' ἐκείνων ἱκετεῦσαι ἐκεῖνον· οὕτω νοεῖται περὶ τούτου ὁ κύριος Μάξιμος. Gu.

145. Κήρυσσε] Εὔχου. Flor. 59. ἐπικαλοῦ, (ἀνακάλει, μεγάλως.) Gu. Οὐρανίδας,] Ἤγουν τοὺς οὐρανίους, τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν καὶ τοὺς ἄλλους. Flor. 59. καὶ ἐπικαλοῦ τοὺς οὐρανίους καὶ καταχθονίους θεοὺς, βοηθούς σοι γενέσθαι. Flor. 33. τοὺς οὐρανίους. (πατρωνυμικῶς ἤτοι τοὺς υἱοὺς τοῦ Οὐρανοῦ, τὸν Κρόνον καὶ τὴν Ῥέαν. πατρωνυμικὸν ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ.) Gu.

146. Τούς θ' ὑπὸ γαίαν,] Τοὺς ὑποχθονίους, τὸν Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην. Flor. 59.

Λιταὶ] Αἱ παρακλήσεις αἱ εἰς τοὺς θεούς. Flor. 17. 56. 59. αἱ ἱκεσίαι. Flor. 21. ὅπως αἱ σαὶ λιταὶ διακωλύσουσι τὴν σφαγὴν τῆς σῆς θυγατρός. Flor. 33.

147. Διακωλύσουσ'] Ἐὰν ποιήσης, ὅπερ λέγω. Flor. 59. ἐμποδίσουσιν. Gu.

Ὀρφανὸν] Κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὀρφανὸς ἐλέγετο καὶ πατὴρ ἐπὶ στερήσει παιδὸς, καὶ οἶκος ὀρφανὸς ἐπὶ στερήσει οἰκήτορος· παρ' ἡμῖν ὀρφανὸς ἐπὶ στερήσει γονέων, ὅθεν καὶ ὀρφανικὰ χρήματα τὰ εἰς παρακαταθήκην τιθέμενα ἀτελῆ ὄντος τοῦ παιδός. Gu.

Ὀρφανὸν] Ὀρφανὸς κυρίως ὁ ἐστερημένος πατρὸς ἢ μητρός. ἐνταῦθα τίθεται ἐπὶ τῶν γονέων τῶν στερηθέντων τῶν ἰδίων τέκνων. Διὰ τί εἶπεν ὀρφανὸν καὶ οὐκ εἶπεν ὀρφανήν; ἢ διὰ τὸ δεῖξαι τὸ ἀνδρεῖον τοῦ φρονήματος τῆς γυναικὸς, ἢ ἐχρήσατο τῷ λόγῳ ὡς πολλοί, λέγοντες ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ ἄνθρωπος, ὁ κάλλιστος καὶ ἡ κάλλιστος καὶ ἄλλα πλείονα. οὕτως οὖν, ὡς οἶμαι, ἐχρήσατο τῷ λόγῳ ὁ παρὼν ποιητὴς, εἰπὼν ὀρφανόν. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

148. Ἢ] Τὸ ἢ διαλυτικόν ἐστι ἀντὶ τοῦ εἰ δὲ μή. Flor. 21.

149. Προπετῆ,] Προνενευμένην. Flor. 21. προπετὴς, *pronus*, πρηνὴς, *resupinus*. Flor. 21. φανερῶς κειμένην, (ἔμπροσθεν κειμένην.) Gu.

Φοινισσομέναν] Ἡματωμένην. Flor. 59. ἐπὶ τὸν τάφον πορευομένην αἵματι φοινισσομένην. Flor. 33. ἤγουν βαπτομένην, (μολυνομένην.) Gu.

Προπέτης] Ὁ κοινῶς λεγόμενος πρόγλωσσος. Προπετὴς δὲ, ὁ ἔμπροσθεν τινὸς κείμενος. cod. Paris. 2648. (Moschop. Προπετὴς] Ὁ ἔμπροσθεν κείμενος· Προπέτης δὲ, παρὸν παῤῥησιαζόμενος· ἀπὸ τῶν στρουθίων τῶν πρὸ καιροῦ ζητούντων πέτεσθαι.) *Fæhse.*

150. Χρυσοφόρου] Τῆς ποτὲ χρυσοφόρου δειρῆς, ὡς τὸ εὐμελῶ πριοάμοιο (sic v. Il. δ'. 165.) Flor. 21. τὴν πάνιδα δεδεμένην ἐκ τῆς ποτε χρυσοκοσμημένης. Flor. 33.

151. Δειρῆς] Τοῦ τραχήλου. Flor. 6. 21. 56. 59. Gu. δειρὴ τὸ ἔμπροσθεν τοῦ τραχήλου. λέγεται δὲ κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων διὰ τὸ ἐκεῖθεν ἐκδέρεσθαι. Gu. Νασμῷ μελαναυγεῖ] Χύσει αἵματος μελανεῖ. Flor. 57. τῇ ῥύσει (leg. ῥεύσει) τοῦ μέλανος αἵματος. Flor. 10. 21. μέλαν, σκοτεινῷ. τὸ ἐρυθρὸν μᾶλλον πλησιάζει τῷ μέλανι ἢ ἄλλῳ οἱῳοῦν χρώματι. Gu.

152. Οἴ ἐγὼ μελέα,] Φεῦ, οἴμοι καὶ οἴ ἐμοὶ κοινὸν, οἱ ἐγὼ μετ' εὐθείας ποιητικόν. ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι δυσφοροῦντες, ὅτι πλῆθος κακῶν ἔχουσιν. Gu. Οἴ] Φεῦ μοι. Flor. 21. Μελέα,] Ἀθλία. Flor. 6. 17. 21. 56. 59. 76. Ἀπύσω;] Εἴπω. Flor. 59. φρονήσω. Flor. 21. οὐαί μοι τῆς ἀθλίας, καὶ τί δὴ βοήσω. Flor. 33. ἤγουν βοήσω, (φωνήσω, πρὸς τὸ παρὸν ἄκουσμα.) Gu.

153. Ἀχώ;] Θλίψιν. Flor. 59. φωνήν. Flor. 17. βοήν. Flor. 6. 21. τραγῳδίαν. Flor. 56. ἢ περισπωμένως, ἀχῶ. Flor. 10. Ὀδυρμόν;] Κλαυθμόν. Flor. 17. ποίαν ἠχὴν ἤγουν βοὴν καὶ ποῖον κλαυθμόν. Flor. 33. ἤγουν θρῆνον. Gu.

154. Δειλαία δειλαίου] Ἀθλία εἰμὶ ἀθλίου ἕνεκα. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. ἀθλία εἰμὶ ἕνεκεν τοῦ δυστυχοῦς καὶ ἀθλίου γήρως. Flor. 17. ἡ ἄθλιος καὶ ταλαίπωρος τοῦ δυστυχουμένου καὶ ταλαιπώρου μου γήρως. Flor. 33.

155. Τλατᾶς,] Τῆς ἀνυποίστου, τῆς οὐχ ὑπομονητῆς. Flor. 6. 17. 56. 59. 76. Gu. ἕνεκα τῆς ἀπίστου. Flor. 21. καὶ δουλοσύνης τῆς ἀνυπομονήτου καὶ ὑπερηφάνου ποτέ. Flor. 33.

156. Οὐ φερτᾶς.] Οὐ φορητῆς. ποιητικὸν φερτὸν, κοινὸν φορητόν. φορυτὸς δὲ ὁ συρφετὸς ἤγουν ἡ πολλὴ ἀχρεία εἰς ἓν συνηγμένη. Gu.

157. Ἀμύνῃ] Ἤγουν βοηθήσῃ. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. Ἀμύνει] Ἤγουν βοηθήσει. ἀμύνω τὸ ἐκδικῶ καὶ βοηθῶ δοτικῇ, ἀμύνομαι τὸν ἐχθρόν μου ἀντὶ τοῦ κολάζω, ἀεὶ αἰτιατικῇ. ἐκ τούτου λέγεται καὶ ἄμυνα ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ ἀμυντήρια ὅπλα, οἷον ξίφος ἢ δόρυ ἢ τόξον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, δι' οὗ ἀναστέλλομεν μηκόθεν τὸν πόλεμον. (Ἀμύνει] Βοηθεῖ. μετὰ ὁριστικοῦ καὶ εὐκτικοῦ τὸ τίς καλόν ἐστι.) Gu.

Ποία γέννα,] Τῶν τέκνων. Flor.

17. καὶ γὰρ καὶ τὰ πεντήκοντα φροῦδά ἐστιν. Flor. 21. τίς βοηθήσει μοι ἢ τίς ἐπαμείψεσθαι τοὺς ἠδικηκότας; ποία γενεά. Flor. 33. Γέννα,] Ἤγουν πολὺν τέκνων. γέννα ἡ ἐκ τῆς μήτρας ἔκπτωσις τοῦ ἐμβρύου καὶ τὸ γεννηθέν. οὕτω καὶ τόκος. Gu.

158. Ποία δὲ πόλις;] Ἀμύνη μοι δηλονότι. Flor. 17. 21.

159. Φροῦδος] Ἀφανής, πρὸ ὁδοῦ. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. Gu. Πρέσβυς,] Ὁ γέρων ὁ Πρίαμος. Flor. 17. ἄφαντα, ἀβέβαια τὰ ἐμὰ πάντα, ἀφανὴς ὁ ἀνήρ, ἤγουν ὁ Πρίαμος, οἱ παῖδες. Flor. 33.

Φροῦδοι] Φροῦδος λέγεται ὁ προαφανισθείς. λέγεται δὲ ἐκ τῆς πρὸ προθέσεως καὶ τοῦ ὁδὸς, πρόοδός τις ὢν καὶ λεγόμενον. συγκοπῇ οὖν τοῦ ο ὤφειλε γράφεσθαι πρoῦδος· διὰ δὲ τὸ τίθεσθαι δασεῖαν εἰς τὸ ὁδὸς, γίνεται φροῦδος, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ. — Τὸ μέτρον τῶν στίχων τούτων μολοσσικόν, etc. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

160. Ποίαν,] Εἰς ποίαν βοήθειαν παραγενήσομαι. Flor. 33. ὁδὸν δηλονότι. τοῦτο λέγουσιν ἐξαπορούμενοι καὶ ἐν ἀφύκτοις ὄντες πράγμασιν ἄνθρωποι. Gu.

161. s. Στείχω;] Ὀδεύσω. Flor. 17. βαδίσω. Flor. 59. ἤγουν πορευθῶ. (πορεύσομαι, ἐνεστὼς ἀντὶ τοῦ μέλλοντος. in marg. ἰστέον ὅτι ὑποτακτικὸς ἐνεστὼς μέλλοντος καὶ ἐνεστῶτος σημασίαν ἔχει· τὸ στείχω γὰρ ἐνεστὼς ὢν ἐνταῦθα μέλλοντα ἐμφαίνει· ὁ δὲ παρακείμενος καὶ ἀόριστος μέλλοντα μόνον.) Gu.

Ἥσω;] Ὁρμήσω εἰς ποίαν βοήθειαν. Flor. 21. ποῦ πέμψω ἤγουν εἰς τίνα ἄνθρωπον πέμψω ὥστε βοηθῆσαί με. Flor. 59. ποῦ ἔλθω· ποτὶ τίς ἐκ τῶν θεῶν βοηθήσει μοι. Flor. 33. ἥσω, ἤγουν πορευθῶ (ὁρμήσω. ἵημι, ἥσω.) Gu.

Ἥσω;] Ὁρμήσασα. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

Θεῶν, ἢ δαιμόνων] Τοῦτο διὰ τὸν Δία λέγει· οὗτος γὰρ μόνος οὐ λέγεται δαίμων, ἀλλὰ θεός· οἱ δὲ ἕτεροι καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες. Gu.

162. Ἐπαρωγός;] Ἤγουν βοηθὸς ἔσται δηλονότι. Gu.

163. Κάκα] Δεινά. Flor. 17. Ἐνεγκοῦσαι] Ὑπομένουσαι. Flor. 17. ἤγουν διακομίσασαι. Flor. 76. ἀπαγγείλασαι, ἢ ὑπομείνασαι καὶ παθοῦσαι. Flor. 10. ἤνεγκα ἀντὶ τοῦ ἐκόμισα καὶ ἤνεγκα ἀντὶ τοῦ ὑπέμεινα. Gu. Τρῳάδες,] Κόραι δηλονότι. Flor. 17. ὦ κακὰ πήματα καὶ βλάβας ἀπαγγείλασαί μοι, Τρωϊκαὶ γυναῖκες. Flor. 33.

Ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι πήματα] Ὦ γυναῖκες Τρωϊκαί, κακά μοι καὶ ἀβούλητα μηνύματα ἀπαγγείλασαι, ἢ ὦ Τρῳάδες κακὰ ὑπομείνουσαι καὶ παθοῦσαι. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

164. Πήματα,] Βλάβας. Flor. 17. 21. 56. 59.

165. Ὠλέσατ',] Ἀπώλεσα ἀντὶ τοῦ ἔφθειρα καὶ ἀντὶ τοῦ κοινῶς ἐχάλασα. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. Gu. Οὐκέτι] Εἰς τὸ ἑξῆς. Flor. 59. Βίος] Ἤγουν διαγωγή. Flor. 59.

Ἀπώλεσα] Ἀντὶ τὸ ἔφθειρα καὶ ἀπώλεσα ἀντὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον. ἐχάλασα. (ἔχασα a χάζω existimo esse scribendum.) cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

166. Ἀγαστὸς] Θαυμαστὸς, ἤγουν οὐκέτι μοι τὸ ζῆν περισπούδαστον. Flor. 6. Gu. θαυμαστὸς, ποθητὸς, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων. Flor. 21. ἤγουν θαυμαστὸς. (ποθητὸς, ἀπόδεκτος, ζηλωτός.) Gu. Φάει.] Ἡμέρᾳ. Flor. 17. καὶ τῷ φωτί, τῇ ζωῇ. Flor. 21. 59. καὶ ἀμφότερα μικρὰ γράφει ὁ κύριος Μάξιμος. οὐκ εἰς τὸ μετὰ ταῦτα ὁ βίος καὶ ἡ διαγωγὴ ὁ ἐν τῷ φάει καὶ τῷ φωτὶ ἤγουν τῇ ζωῇ ἀγαστὸς καὶ ποθεινὸς, ἤγουν οὐ θέλω ζῆν, ἀλλὰ θανεῖν. Flor. 59. οὐδαμῶς μοι ὁ βίος θαυμαστὸς, καὶ φωτοφανής, ἀλλ' ἐπαχθὴς καὶ ἀπολεσμένος. Flor. 33. Ἐν φάει.] Φωτί, (ἐν τῇ ἡμέρᾳ.) Gu.

167. Τλάμον,] Ταλαίπωρε. Flor. 59. 76. ἀθλία. Flor. 17. ἰνδον ἰδού-

λετο εἰσελθεῖν πρὸς τὴν αἰχμαλωτίδων σκηνήν. βούλεται γὰρ συντυχεῖν τῇ Πολυξένῃ καὶ μηνῦσαι τὸν ἐσόμενον αὐτῇ θάνατον. Flor. 10. Ἄγησαι] Ἤγουν ἡγεμόνευσον. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. ὁδηγὸς γενοῦ. Gu. ὑπούργησον. Flor. 17. ὦ τλῆμον, ἐλεινή, ἀθλία θύγατερ θανατοῦσαι ἢ μήνυσαι μοι τῇ γραίᾳ τὰ ἐπελθόντα σοι. Flor. 33.

169. Πρὸς] Πρὸς τήνδε τὴν αὐλήν, ὦ παῖ τῆς ἀθλιωτάτης καὶ ταλαιπώρου μητρός. Flor. 33. ἡ πρὸς καὶ ἐπὶ ἐμψύχου καὶ ἀψύχου. ὡσαύτως καὶ ἡ εἰς. Gu.

Ὦ τέκνον, ὦ παῖ] Ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. λέγεται δὲ ἐκ παραλλήλου, ὅτε συνέλθωσι διάφοροι φωναὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας δηλωτικαί. Gu.

170. seq. Ἔξελθ', ἔξελθ'] Ἐκ δευτέρου καὶ τρίτου λέγεται ὁ αὐτὸς λόγος, ἢ δι' ὑπερβάλλουσαν χαράν, ὡς ἐν τῷ ἐγκαίνια ἐγκαίνια, ἢ δι' ὑπερβάλλουσαν λύπην, ἢ διὰ κατεπείγουσαν ἀνάγκην. Gu. ἔξελθε ἐκ τῶν οἴκων καὶ ἄκουσον τῆς σῆς μητρὸς τὴν φωνήν, ὦ τέκνον. Flor. 33.

172. Εἰδῇς,] Μάθῃς. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. Ἰδῇς] Ἤγουν μάθῃς, (ἀκούσῃς, αἴσθησις ἀντὶ αἰσθήσεως, ὃ καὶ μετάληψις αἰσθήσεως λέγεται, ἀντὶ τοῦ ἄκουε.) Gu.

173. seq. Οἵαν,] Οἵαν ἤκουσα φωνὴν ἢ φήμην περὶ τῆς ψυχῆς, ἤγουν περὶ τοῦ σοῦ θανάτου. Flor. 21.

174. Ψυχᾶς.] Ζωῆς. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. Gu. καθὼς ἤκουσα λόγον περὶ τῆς ψυχῆς, ἤγουν περὶ τοῦ σοῦ θανάτου. Flor. 33.

175. Ἰώ.] Ἀντὶ τοῦ ἰοὺ θρηνικόν, ἢ οὐαὶ μῆτερ, τί βοᾷς. Flor. 33. Νέον] Παράδοξον, (πρόσφατον, ὃ πρώην οὐκ ἐγινώσκομεν.) Gu.

176. Καρύξασ'] Εἰποῦσα. Flor. 59. τί δὴ νεωστὶ λόγον κηρύξας, καὶ ὥσπερ ὄρνιν. Flor. 33. βοήσασα. Gu.

177. Θάμβει] Ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι ποιεῖς. Flor. 17. τῷ φόβῳ. Gu. Ἐξέπταξας;] Ἐφόβησας. Flor. 17. ἐδειλίασας. Flor. 10. τῷ τοιούτῳ φόβῳ ἐξέπτηξάς με καὶ καταπτῆξαι καὶ δειλιάσαι πεποίηκας. Flor. 33. Ἐξέπταξας,] Ἐξέπτηξας ἢ μᾶλλον σὺ φόβῳ ἐξέβαλες. οὕτω λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου ὑποπτήσσει ἀντὶ τοῦ ἐν φόβῳ κρύπτεται. (πτοηθῆναι ἐποίησας, ἐθρόησας, ἐφόβησας.) Gu.

178. Ἰώ μοι,] Ὁ λόγος τῆς Ἑκάβης οὐ πρὸς τὴν ἐρώτησιν τῆς Πολυξένης, ἀλλὰ καθ' ἑαυτὴν κλαυθμός ἐστι διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν λύπην. Gu.

179. Δυσφημεῖς;] Βοᾷς. Flor. 17. τί με δύσφημα φθέγγεις. Flor. 6. 21. 10. τί με δύσφημα καὶ κακόφημα φθέγγῃ; καὶ προοίμιά μοι κακὰ προλέγεις; Flor. 33. δυσφημῶ κυρίως τὸ κακῶς λέγω, ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ λέγω ἁπλῶς· οὕτω γὰρ συμβιβασθείη καλῶς. Flor. 59.

180. Αἶ αἶ,] Δυσφημῶ δηλονότι περὶ τῆς σῆς ψυχῆς, ἤτοι ἕνεκα τῆς σῆς ζωῆς. Αἶ αἶ,] Οὐαὶ οὐαὶ τῆς σῆς ψυχῆς. Flor. 33.

181. Μὴ κρύψῃς] Ὅρα ἵνα. Flor. 6. 17. 21. 56. 59. 76. ἔξειπε, λέξον, μή μοι κρύψῃς ἐπὶ πολύ, ἢ ἐπιδήλωσον. Flor. 33. τὸ μὴ μετὰ τῶν ἄλλων χρόνων προστακτικῶς λέγεται, μὴ τύπτε, μετὰ δὲ τοῦ ἀορίστου ὑποτακτικῶς, μὴ τύψῃς ἀντὶ τοῦ μὴ τύψον. Gu.

182. Δειμαίνω,] Δέδοικα. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. φοβοῦμαι, μῆτερ. Flor. 33.

183. Ἀναστένεις;] Στενάζεις. Flor. 17. 59. στένεις. Flor. 21. τί δήποτε στενάζεις, ὦ τέκνον ἀθλίας μητρός. Flor. 33. ἤγουν μεγάλως * στενάζεις, ἐπειδὴ ἡ ἀνὰ τὸ ἐπάνω δηλοῖ, ἢ ἐκ δευτέρου στενάζεις, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐκ δευτέρου δηλοῖ ἡ πρόθεσις. Gu.

184. Ὦ τέκνον,] Ὦ τέκνον μητρὸς ἀθλίας.

185. Μελέας] Ἀθλίας, (ματαίας.) Gu.

* Huic voci ab al. m. suprascr. est πολλαχῶς.

186. Τί τόδ'] Τί ἐστι τόδε ὃ λέ-
ις. Flor. 17. τί ἐστι τόδε ὃ ἀγγέλ-
ις καὶ μηνύεις. Flor. 56. 59. 76.
ὰ τί λέγεις τόδε. Flor. 6. διὰ τί
ἀγγεις. Flor. 21. τί δὴ ὅπερ ἀγγέλ-
εις; Flor. 33. Ἀγγέλλεις;] Λέγεις. Gu.

187. Κοινὰ] Ἡ κοινὴ τῶν Ἑλλή-
ν γνώμη συντείνει, ἤτοι προκρίνει τοῦ
σφάξαι σε πρὸς τὸν τάφον τοῦ Πηλείδου,
ἤλον τοῦ Ἀχιλλέως, ὅς ἐστι τοῦ Πη-
λέως γεννά. Flor. 33.

Κοινᾷ γνώμᾳ] Ἐν κοινῇ γνώμῃ.
Cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

188. Συντείνει] Συνέρχεται, ὁμο-
νοεῖ, (συντρέχει ἢ ἐπισπεύδει. ἡ κοινὴ
γνώμη τῶν Ἀργείων συντείνει τῇ γέννᾳ
τοῦ Πηλείδα σφάξαι σε πρὸς τύμβον.)
Gu. Γνώμᾳ] Βουλῇ. ἀλλαχοῦ ἡ
προαίρεσις. ὅθεν καὶ εὐγνώμων καὶ
ἀγνώμων. Gu.

189. Γέννα.] Τῇ γέννᾳ καὶ τῇ
γενεᾷ τῶν Ἀργείων, ἤγουν τοῖς Ἀργείοις,
συντείνει καὶ συντρέχει γνώμη καὶ βου-
λὴ καὶ αἵρεσις κοινή, ἤγουν τῶν ὅλων,
ὥστε σφάξαι σε πρὸς τὸν τύμβον καὶ
τὸν τάφον τοῦ Ἀχιλλέως δηλονότι τοῦ
Πηλείδου καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως·
ἡ γέννα τῶν Ἀργείων, ἤγουν οἱ Ἀργεῖοι,
συντείνει καὶ συντρέχει ἐν κοινῇ γνώμῃ
καὶ βουλῇ, λεγούσῃ, σφάξαι σε πρὸς
τὸν τύμβον τοῦ Πηλείδου Ἀχιλλέως.
Flor. 59. ὁ Πύῤῥος. Flor. 21.

190. Φθέγγῃ] Λέγεις. Flor. 17.
6. 59.

191. Ἀμέγαρτα] Ἀνέλπιστά μοι
κακά, ἢ ἄφθονα κακά μοι ἐπαγγέλλεις·
ἐν γὰρ κακὰ οὐδεὶς φθονεῖ. Flor. 33.
μέγ.] Μέγιστα, ὅθεν καὶ μέγαρα,
τὰ ἔνδοξα οἰκήματα, (ἀφθόνητα, ὧν
ὰν ἄν τις τοῖς ἔχουσι φθονῇ διὰ τὸ
εἶναι κακά· τοῖς γὰρ κακοῖς οὐδεὶς
φθόνος.) Gu.

192. Μάνυσον] Δήλωσον. Flor. 6.
7. 21. 56. 59. 76. φανέρωσον. Flor.
7. λέγε μοι, λέγε μοι. Flor. 33. τὸ
μηνύειν παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ
ἁπλῶς λέγειν ἐστί, παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς
τὸ πέμπειν μεθ' ἑτέρου τινὸς πρός τινας
λόγους περί τινος. καὶ μηνυτὴς ὁ τού-
τους διακομίζων, ἀλλὰ καὶ ὁ πέμπων.
εἰπέ. (ἄγγειλον ταῦτα τὰ κακά.) Gu.

193. Αὐδῶ,] Λέγω. Flor. 6. 17.
56. λέξω. Flor. 21. Αὐδὴ] Κυρίως
ἐπὶ μόνων ἀνθρώπων λέγεται. σύγκειται
δὲ ἐκ τοῦ αὔω τὸ φωνῶ, καὶ τοῦ δέω τὸ
δεσμεύω, ἡ συνδεδεμένη καὶ ἔναρθρος
φωνή. Gu. Δυσφήμους φάμας] Οὐ
καλὰς φήμας ἐχούσας. Flor. 17.
ἤγουν πράγματα οὐ καλὴν φήμην ἔχον-
τα καὶ λόγους. Flor. 6. 9. 21. 56.
59. 76.

194. Ἀγγέλλουσ'] Μηνύουσιν.
Flor. 17. 56. δόξαι καὶ βουλαὶ ἐκ
τῶν Ἑλλήνων ἀγγέλλουσί μοι. Flor.
33. Δόξαι ψήφῳ] Ἤγουν ἐκκλησιάσαν-
τες οἱ Ἀχαιοὶ κακὰ περὶ σοῦ ἐψηφίσαν-
το. Δόξαι] Κυρωθῆναι. Gu.

195. Ψήφῳ] Τῇ κρίσει, τῇ ἀπο-
φάσει. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59.
76. ψήφῳ καὶ κρίσει περὶ τῆς σῆς ψυ-
χῆς, ἤγουν περὶ τοῦ σοῦ θανάτου. Flor.
33. τό Μοι] Σχετικόν, (περισσόν.)
Gu. Ψυχᾶς.] Τῆς ζωῆς, οὐ περι-
ποιήσασθαι, ἀλλ' ἀφανίσαι· ἥρμοζε
γὰρ εἰπεῖν μᾶλλον περὶ τοῦ σοῦ θανά-
του. Gu.

196. Ὦ δεινὰ π.] Βαβαί, φοβερὰ
ὑπομένουσα, ὦ παναθλία, ἐλεεινή. Flor.
33. ὦ δυστυχεστάτη. Flor. 10. πολυ-
παθεστάτη. (ὑπομείνασα. γραμματι-
κὸν τὸ ἦθος καὶ ῥητορικόν.) Gu.

198. Οἵαν, οἵαν] Τίς δὲ ἐκ τῶν
θεῶν πάλιν σοι βλάβην μεμισημένην καὶ
ἐχθροτάτην καὶ ἀνέκφραστον διήγειρεν.
Flor. 33.

Λώβην] Βλάβην. τὴν ἑαυτῆς στέ-
ρησιν λώβην καλεῖ ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς
νόσου. Gu.

199. Ἀῤῥήταν] Μὴ δυναμένην ῥηθῆ-
ναι. Flor. 17. μεγάλην, (ἣν οὐ δύνα-
ταί τις αἴρειν διὰ τὸ μέγεθος, μὴ δυνα-
μένην ῥηθῆναι.) Gu.

200. Ὦρσε] Ἐπήνεγκε. Flor. 6.
9. 17. 21. 56. 59. 76. ἐνέβαλεν.
Flor. 21. διήγειρε, (ἐνέβαλε, παρώρ-
μησε. ὄρω τὸ διεγείρω· ὁ μέλλων κοινῶς
ὀρῶ, Αἰολικῶς δὲ ὄρσω, ὡς τὸ σπείρω,
σπερῶ, σπέρσω, καὶ κείρω, κερῶ, κέρσω.

ὄρσω γοῦν ὁ μέλλων, ὁ ἀόριστος ὦρσα, ὦρσας, ὦρσε.) Gu. Δαίμων;] Κακοποιὸς θεός. Flor. 59.

201. Οὐκέτι] Εἰς τὸ ἑξῆς. Flor. 59. οὐχ ὑπάρχει σοι παῖς αὕτη οὐδαμῶς. Flor. 33.

202. Γήρᾳ] Τῷ ταλαιπώρῳ γήρει (sic), καὶ οὐκέτι συνδουλεύσω σοι ἐγὼ ἡ ἀθλία. Flor. 33.

203. Συνδουλεύσω.] Οὐκέτι σοι συνδουλεύσω, οὐ μὴ σοι ἀποδώσω τὴν κεχρεωστημένην τοῖς πατράσι περὶ τῶν παίδων τιμήν. Gu.

204. Σκύμνον] Ὡς σκύμνον. τὸ ὡς ἀπὸ κοινοῦ. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. σκύμνον λέγει διὰ τὸ βασιλικὸν, διότι καὶ ὁ λέων τῶν ἄλλων ζώων βασιλεύει. Flor. 59. ὥσπερ τινὰ σκύμνον ἢ μόσχον ἐν ὄρει τρεφόμενον ὄψει με, ὦ δειλαία, τὴν ταλαίπωρον ἀρπαζομένην, καὶ λαιμοτόμον ὄψει· οἷον, ὄψει με τῷ ᾅδῃ πεμπομένην οὐ κοινῷ θανάτῳ, ἀλλὰ τῷ ξίφει θανατουμένην, καὶ ἀποπεμπομένην εἰς τὸν τῆς γῆς σκότον, κἀκεῖ μετὰ νεκρῶν ἀταλαιπωρήτως κατοικήσομαι. Flor. 33.

Σκύμνον γὰρ] Σκύμνος — καὶ ὑπὸ τὸν σκότον τοῦ ᾅδου πεμπομένην. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

205. Μόσχον,] Νέαν. Flor. 10. 59. οἱ παλαιοὶ ἐπὶ παντὸς νέου παραλάμβανον. Flor. 6. μοσχάριον. Flor. 11. Μόσχον,] Ἁπαλόν. μόσχος λέγεται παρ' ἡμῖν τὸ μοσχάριον, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς τὸ νεογνὸν γέννημα, ὡς ἐνταῦθα. Gu. Δειλαία, δειλαίαν] Ἀθλία τὴν ἀθλίαν. Flor. 17.

206. Εἰσόψει] Θεάσει. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἀναρπαστὰν] Ἡ ἀνὰ τὴν ἄνω σχέσιν δηλοῖ, ἤγουν ἐλαφρῶς, εὐκόλως ἁρπασθεῖσαν. Gu.

207. Ἀπολαιμότομον] Τὸ λαιμότομον ἤγουν τὸν λαιμὸν κεκομμένην, ὅ ἐστι πεφονευμένην. Flor. 59. ἐν τῷ λαιμῷ τμηθεῖσαν. Flor. 10. λαιμοτόμος, ὁ κόπτων τὸν λαιμὸν, λαιμότομος δὲ ὁ τμηθεὶς τὸν λαιμόν. Gu.*

Ἀίδαν] Εἰς τὸν Ἅιδην. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

208. Ὑποπεμπομέναν] Πορευομένην. Flor. 59. ὑπερβατόν. Gu. Σκότον,] Τὸν σκοτεινὸν τόπον. Flor. 59. Ἔνθα] Εἰς ὃν τάφον, ὅπου. Flor. 21. ὅπου. Flor. 59.

211. Καί σε,] Σὲ δὲ, μῆτερ ταλαίπωρε, θρηνῶ πανολεθρίοις κλαυθμοῖς. Flor. 33. θέσις ῥητορικὴ καὶ κατάφασις φιλόσοφος. Gu. †

212. Πανοδύρτοις] Τοῖς πᾶσι πάντα τὸν ὀδυρμόν. Flor. 6. πλείστοις, (παγκλαύστοις·) θρῆνος καὶ κλαυθμὸς τὸ αὐτό· πένθος ἡ διὰ λύπην μελανειμονία· καὶ ἡ κουρά· καὶ ἡ οἴκοι ἀπόκλεισις καὶ ὅσα τοιαῦτα. Gu.

213. Τὸν ἐμὸν δὲ β.] τὸν δὲ ἐμὸν βίον, ἤγουν τὴν στέρησιν τῆς ἐμῆς ζωῆς, καὶ τὴν βλάβην καὶ τὴν λύμην τὴν ἐμὴν, ἤγουν τὴν στέρησιν τοῦ θανάτου, οὐ κλαίω. Flor. 59. τὸν δὲ ἐμὸν βίον τὸν βλαβερὸν καὶ ἐπικίνδυνον, οὐ θρηνῶ. Flor. 33. ἀπολλύμενον δηλονότι, (τὴν ἐμὴν ζωήν). Gu. Λώβαν,] Τὴν ὄντα ὕβριν καὶ βλάβην. Flor. 17. 21. 56. τὴν ἐμὴν βλάβην. Flor. 59. λώβη ἡ ὕβρις, λύμη ἡ βλάβη. Flor. 33. βλάβην (ὄντα). Gu.

214. Μετακλαίομαι.] Οὐ κλαίομαι ἀντὶ τοῦ οὐκ ὀδύρομαι. Flor. 21. ἤγουν οὐ κλαίω μετὰ τὸ κλαίειν σέ· τὸ κλαίω, τὸ σφάττω, τὸ ὑβρίζω καὶ ἕτερα τοιαῦτα ῥήματα πάθος ἔχοντα ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς ἔμφυτον οὐκ ἔχουσι τὰ παθητικὰ ἀντ' ἐνεργητικῶν. οἷον κλαίομαι τὸν δεῖνα ἢ ὑβρίζομαι ἢ σφάττομαι τὸν δεῖνα, ἀλλὰ κλαίομαι ὑπὸ τοῦ δεῖνος ἢ σφάττομαι ἢ ὑβρίζομαι. παρὰ δὲ τῇ ποιητικῇ αὐτονομίᾳ λαμβάνονται καὶ τὰ τοιαῦτα παθητικὰ ἀντ' ἐνεργητικῶν, ὡς ἐνταῦθα, μετὰ προθέσεων, καὶ τὸ ἀνα-

* In eodem vocis ἀπολαιμότομον duabus syllabis prioribus a m. pr. suprascriptum est ἀναστροφή.

† Idem scholion adscriptum est v. 214. sed ibi legitur ἄρνησις ῥητ.

κλαίομαι, μετακλαίομαι, ἐπικλαίομαι καὶ ἀποκλαίομαι. Gu. *

215. Ξυντυχία] Δυστυχία. Flor. 10. ἤγουν τὸ σὺν αὐτῇ μοι κρεῖσσον ὑπῆρξ' ἐμοὶ ὥστε θανεῖν. Flor. 17. ἤγουν ἡ συμφορὰ τοῦ θανάτου κρείσσων ὑπῆρξεν ἐμοὶ τῆς ζωῆς δηλονότι. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἀλλὰ κρείσσων ἐκύρησεν, ἤγουν κυρεῖ καὶ ὑπάρχει ἐμοὶ ἡ ξυντυχία, ἡ ἐπιτυχία, ἡ συνέλευσις τοῦ θανάτου τῆς ζωῆς δηλονότι. ἐπιτυγχάνει δέ τις τοῦ θανάτου, ἤγουν ἀποθνήσκει. τοῦ θανεῖν δὲ ἤγουν τοῦ θανάτου. Flor. 59. ἀλλὰ ἡ τοῦ θανάτου δυστυχία κρείσσων μοι φαίνεται τοῦ ζῆν ἀτίμως. Flor. 33. ἡ συνάντησις (ἐπέλευσις.) Gu. 'Εκύρησεν.] Ἤγουν ἐγίνετο μοι κρείσσων ὁ θάνατος τῆς ἀτίμου ζωῆς. Flor. 33. ἐφάνη. Flor. 10. 'Εκηρύσσεν.] 'Εγίνετο. κυρέω κυρῶ ποιητικῶς τὸ ὑπάρχω, κυρόω κυρῶ κοινῶς τὸ βεβαιῶ, ἐπὶ διαθήκαις καὶ ψήφου ἀποφάσει νόμου καὶ συμβολαίων τιθέμενον. (συνέπεσεν, ἐφάνη, ἐψηφίσθη.) Gu.

216. Καὶ μὴν] Καὶ δὴ ἔρχεται ταχύδρομος, ὦ 'Εκάβη. Flor. 33. τὸ καὶ μὴν τίθεται ἐπὶ μεταπτώσει προσώπων καὶ ὑποθέσεων, ἢ ἐπὶ ἐναντιώσει, οἷον ὑβρίζεις με· καὶ μὴν ἐγὼ ἐπαινῶ σε. (τὸ μὴν βεβαιωτικὸν, ἔστι δὲ οὐ καὶ ἐναντιωματικόν.) Gu. Σπουδῇ ποδὸς,] 'Αντὶ τοῦ ἐν σπουδῇ. Gu.

217. Νέον] Χαλεπόν. Flor. 6. δεινόν. Flor. 10. λυπηρόν, (καινὸν, καλὸν, δεινόν.) Gu. Σημανῶν ἔπος.] Λέξων λόγον. Flor. 33. δηλώσων λόγιον. Gu.

218. Δοκῶ] 'Υπολαμβάνω, νομίζω. Flor. 6. Gu. Γνώμην,] Τὴν βουλήν. Flor. 9. 17. 21. Gu. τὴν δόξαν. Flor. 21. 56. 59. 76. Gu. ὦ γύναι, ὑπολαμβάνω γινώσκειν σε τὴν γνώμην καὶ βουλὴν τοῦ στρατοῦ. Flor. 33.

219. Ψῆφον] Ἤγουν τὴν κρίσιν. Flor. 6. 9. 10. 17. 21. 56. 59. 76. καὶ τὴν προκριθεῖσαν ψῆφον, ἀλλ' ὅμως λέξω. Flor. 33. Κραθεῖσαν·] Τὴν κυρωθεῖσαν, (τελειωθεῖσαν, et in marg. ἐνωθεῖσαν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν συγκιρνωμένων καὶ εἰς ἓν ἡνωμένων ὑγρῶν, οἴνου καὶ ὕδατος, ὄξους καὶ μέλιτος. καὶ ἡ βουλὴ ἐξ ἐναντιουμένων καὶ ἀμφοτερογνωμόνων ἑνοῦται καὶ συνδοξάζεται.) Gu.

220. Ἔδοξ'] 'Εφάνη. Flor. 17. 33. ἤρεσε. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἐκρίθη δίκαιον (ἐκυρώθη, ἤρεσε.) Gu.

221. Χῶμα] Μνῆμα, τὸν τάφον. Gu. Χῶμ'] Ἤγουν πρὸς τὸν ὑψηλὸν τάφον, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ μνῆμα. Flor. 21. θυσιάσαι πρὸς τὸ μέγα ἢ φανερὸν μνῆμα τοῦ 'Αχιλλέως. Flor. 33.

222. Πομπούς] 'Οδηγούς. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. προπομπούς, (ἀγωγοὺς, ὁδηγούς. π. καὶ κομ. ἐκ παραλλήλου.) Gu. Κομιστῆρας] 'Εκ παραλλήλου. Flor. 17. Gu. ἐπιμελητάς. Flor. 56. ἵνα κομίσομεν. Flor. 21. Κόρης] Τῆς Πολυξένης, ἢ τῆς παρθένου ἢ τῆς θυγατρός σου. Flor. 59. ἡμᾶς δὲ μεινδαταφόρους καὶ ἀποκομιστὰς ἔταξαν εἶναι. Flor. 33. κόρη ἡ ἄγαμος καὶ ἡ γαμηθεῖσα, εἰ τύχῃ νέα εἶναι, καὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὰ μὲν πρῶτα ἀπὸ τοῦ κορῶ τὸ ἐπιμελοῦμαι, τὸ δὲ δεύτερον ἀπὸ τοῦ κορὸν τὸ μέλαν. κόῤῥη ἡ παρειὰ διὰ δύο ρρ. Gu.

223. Τάσσουσιν] Καθιστῶσι (ἔταξαν. ῥητορικῶς ἐνεστὼς ἀντὶ παρῳχημένου.) Gu.

'Επιστάτης,] Οἰκονόμος. Fl. 17. ἡγεμών, πράκτης, ὁ τελειωτὴς ἤγουν ὁ Νεοπτόλεμος. Fl. 59. δεσπότης. Fl. 21. ἐνεργὸς, (οἰκονόμος, δεσπότης, ἡγεμών.) Gu.

224. 'Ιερεὺς] Σφαγεύς. (θύτης. κυρίως ἱερεὺς ὁ σφαγεὺς καὶ ἱέρευσις ἡ σφαγή. εἰκότως τὸν Νεοπτόλεμον θυτὴν τῆς Πολυξένης ἔταξαν, ὑπερπονοῦντα τοῦ πατρὸς καὶ λύπην ὑπὲρ τούτου ἔχοντα μείζονα.) Gu. 'Επέστη] 'Ετάχθη. Flor. 17. 'Ετάγη, ἐχειροτονήθη. Flor. 21. Gu. Παῖς 'Αχιλλέως.] 'Ο υἱὸς, ὁ Νεοπτόλεμος. Flor. 17. ἤγουν ὁ Νεοπτόλεμος ὁ καὶ Πύῤῥος. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. καὶ

* In eodem supra μετα scriptum est επιστι.

ἱερεύς, ἤγουν θυσιαστὴς ἦλθεν ὁ Νεοπτόλεμος, ὁ τοῦ Ἀχιλλέως παῖς. Flor. 33.

225. Οἶσθ'] Γινώσκεις. Flor. 17. Δρᾶσον;] Ποίησεις. Flor. 17. πράξεις. Flor. 56. ἐν οἷς μέλλεις ποιήσει (ποιήσειν?), ἢ ὅπερ βούλῃ ποίει. Flor. 33. Ὃ δρᾶσεις.] Τί δρᾶσαι ὀφείλεις, τὰ ἀκριβέστερα τῶν ἀντιγράφων οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον ἔχουσιν. Gu. Ἀποσπασθῇς] Ἀφαιρεθῇς, τῆς παιδός. Gu.

226. Ἅμιλλαν] Συνάντησιν. Flor. 56. μάχην (ἀγῶνα, ἔριν, βίαν. ἀπὸ τοῦ ἅμα καὶ τοῦ εἰλῶ τὸ συστρέφω.) Gu. Ἐξέλθῃς ἐμοί·] Ἔξω τοῦ προσήκοντος ἔλθοι (ἔλθῃς.) Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐξενέχθῃς (ἐξενεχθῇς) τοῦ προσήκοντος. Flor. 34. μήποτε ἐμοὶ εἰς τῶν ἐμῶν χειρῶν ἔριν καὶ ἀγῶνα ἔλθῃς. Flor. 33. ἀντιστῇς ἐμοὶ διὰ τῆς χειρός, ἔξω τοῦ προσήκοντος ἔλθοις. Gu.

227. Ἀλκήν,] Τὴν ἐμὴν ἰσχύν. Flor. 17. τὴν σὴν δύναμιν δηλονότι. Flor. 21. γίνωσκε τὴν ἐμὴν δύναμιν. Flor. 33. Gu. ἀρχήν. Flor. 10. Παρουσίαν Κακῶν] Καὶ τὰ παρόντα κακά. Flor. 21. καὶ σαυτῆς ἀσθένειαν. Flor. 10. ἐπιδημίαν (ἐπέλευσιν.) Gu.

228. Σοφὸν] Φρόνιμον. Flor. 17. γνῶσις (φρόνιμον ὑπάρχει, συνετόν. Gu. Κἂν κακοῖς,] Ἐν δυστυχήμασιν (συμφοραῖς.) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δυστυχοῦντες ἄνθρωποι ἐξίστανται τοῦ καλῶς φρονεῖν. Gu. Ἃ δεῖ φρονεῖν.] Τὸ μὴ ἐπαίρεσθαι καὶ παροξύνεσθαι. Gu. μὴ παροξύνεσθαι. Flor. 10.

229. Παρέστηχ',] Φαίνεται. Flor. 17. οὐαὶ οὐαὶ ἐπέστη μοι μεγάλη ἀγωνία. Flor. 33. ἦλθε, ἐνέστηκεν. Gu. Ἀγὼν μ.] Κίνδυνος (ἀγωνία μεγάλη.) Gu.

230. Πλήρης] Πεπληρωμένος. Flor. 17. 21. γεγεμισμένος. Gu.* Κενός.] Ἐστερημένος. Flor. 17. καὶ στεναγμάτων γέμουσα καὶ οὐκ ἄμοιρος δακρύων. Flor. 33. διὰ τοῦ στεναγμοῦ καὶ τῶν δακρύων τὸν θρῆνον δηλοῖ. Gu.

231. Ἐχρῆν] Ἔπρεπεν. Flor. 17. 21. διὰ τί οὐ κἀγὼ ἐθνησκον, ὅτι με ἔπρεπε ἀποθανεῖν, ἤγουν ὅτε ἐπολιορκήθη ἡ Τροία. Flor. 33. Θανεῖν] Ἐν τῇ Τροίᾳ. Flor. 10. Gu. ὅπου λέγει δὴ εἰς τὴν πρώτην εὐδαιμονίαν. Gu.

232. Οὐδ' ὤλεσε] Εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς ἔφερέ με. Gu. Ζεύς,] Ἡ μοῖρα. Gu. Τρέφει] Φυλάσσει. (σώζει) et in marg. τρέφει ἀντὶ τοῦ ἀνατρέφει καὶ παιδαγωγεῖ καὶ ἀντὶ τοῦ τροφὴν παρέχει καὶ ἀντὶ τοῦ φυλάσσειν, ὡς ἐνταῦθα. Gu. τρέφει εἶπεν ἀντὶ τοῦ διατηρεῖ με. Flor. 33. Ὅπως] Ἵνα. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἀλλὰ τρέφει με ὁ Ζεύς, ἤγουν ἡ εἱμαρμένη, ὅπως βλέπω. Flor. 33.

233. Κακῶν] Τῶν προτέρων. Flor. 17. Gu. Τάλαιν'] Ἡ ἀθλία. Flor. 17. καὶ ἄλλα κακὰ μείζονα τῶν προτέρων κακῶν ἡ ταλαίπωρος ἐγώ. Flor. 33.

234. Ἔστι] Ὑπάρχει. Flor. 17. ἀντὶ τοῦ ἔξεστιν, ἐκδεδομένον ἐστίν. Flor. 3. 21. 56. 59. 76. Gu. Ἐλευθέρους] Ἀντίκειται τῷ δούλῳ ὁ ἐλεύθερος. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. εἰ δὲ ἔξεστι τοῖς δούλοις λέγειν τοὺς ἐλευθέρους. Flor. 33. Τοῖς δούλοισι,] (ἡμῖν) Τοὺς ἐλ.] Τοὺς δεσπότας (ὑμᾶς. προδιόρθωσις καὶ προπαρασκευή.) Gu.

235. Δηκτήρια] Ἀπὸ τοῦ δάκνω. Flor. 21. ὅσα μὴ λυπεῖ τὴν καρδίαν, καὶ μὴ τιτρώσκει καὶ δάκνει. Flor. 33. δακνηρὰ (λυπηρά.) Gu.

Δηκτήρια] Δῆξιν ἐπάγοντα. γρ. μυστήρια. cod. Paris. 896. *Faehse.*

236. Ἐξιστορῆσαι] Ἱστορῆσαι. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἱστορῶ κατὰ τοὺς τραγικοὺς τὸ ἁπλῶς ἐρωτῶ, ὡς ἐνταῦθα· κατὰ δὲ τοὺς κοινοὺς τὸ παρελθοῦσαν ὑπόθεσιν γράφω, ὅθεν καὶ ἱστορικός· καὶ ἱστορῶ τὸ εἰκόνας γράφω, ὅθεν καὶ ἱστορογράφος. Gu. Σοὶ μὲν] Πρὸς σέ. Gu. Εἰρῆσθαι] Ἀποκρίνεσθαι, (λεχθῆναι, ἀπολογεῖσθαι πρὸς τὰ ἐρωτώμενα ὑπ' ἐμοῦ.) Gu. σοὶ μὲν πρέπει πρὸς τὸ ἐρώτημα ἀπολογήσασθαι. Flor. 21. σοὶ μὲν λέγειν ἀρ-

* In Gu. vocc. πλης. στ. suprascr. θέσις, (κατὰ θέσιν,) vocc. οὐδὲ ἔ. ἄ σις, (κατὰ ἄρσιν.)

ιόζει, ἡμᾶς δὲ ἀκούειν τὰ παρὰ σοῦ λεγόμενα. Flor. 33. ἁρμόζει, ἤγουν ἀπολογεῖσθαι πρὸς τῶν ἐρωτωμένων. Flor. 10.

238. Ἔξεστ᾽,] Ἄδεια ὑπάρχει. Flor. 17. Φθονῶ.] Φθονῶ, τὸ μέμφομαι, καὶ τὸ βασκαίνω. Flor. 6. εἰ ἔξεστί σοι λέγειν· διὰ τὸν καιρὸν γὰρ οὐ μέμφομαί σοι. Flor. 33. αἰνίττεται, ὅτι χρόνον μόνον μέλλει ἡ Ἑκάβη καθικετεύουσα ἀναλῶσαι. (φθονῶ, μέμφομαί σοι. φθονῶ τὸ μέμφομαι — ἐξ οὗ καὶ ὁ ἄφθονος πλοῦτος, ὁ ἄμεμπτος, — καὶ τὸ βασκαίνω.) Gu.

239. Κατάσκοπος,] Ὁ κοινὸς (κοινῶς Gu.) καταπατητής. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. γινώσκεις, ἐπίστασαι, ὁπόταν ἦλθες κατάσκοπος ἐν Τροίᾳ, ἤγουν συμβιβαστής. Flor. 33.

240. Δυσχλαινίᾳ] Ἐν δυσειμονίᾳ, περιβολῇ φαύλων ἐνδυμάτων. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. κακοφορεσίᾳ, (εὐτελεστάτῃ στολῇ καὶ ἐνδύσει, ἵνα μὴ λαμπρὰ φορῶν νοηθείης.) Gu. Ἄμορφος,] Ἀκαλλώπιστος, (δύσμορφος.) Gu. Ὀμμάτων τ᾽ Ἄπο.] Ὁ Ὀδυσσεὺς, ἵνα κατασκοπήσῃ ἀπὸ τῶν ἐντὸς τὴν Τροίαν, καὶ προσέξει, πόθεν ἐστὶ τὸ δυσαλώτερον μέρος, ἔβαλεν ἱμάτια πενιχρὰ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Τροίαν, ὡς πτωχός. ἰδοῦσα γοῦν τοῦτον ἡ Ἑλένη, ἐγνώρισεν αὐτὸν καὶ εἶπεν, ἵνα φονεύσωσιν αὐτόν. ὁ γοῦν Ὀδυσσεὺς φοβηθεὶς, μὴ φονευθῇ, παρεκάλεσε τὴν Ἑκάβην καὶ ἀφῆκεν αὐτόν. Flor. 59.

241. Φόνου σταλαγμοὶ] Ἔτρεχεν δάκρυα σημειωτικὰ φόνου, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπικειμένου σου (σοι) φόνου δακρύων σταλαγμοὶ κατέβρεχον τὴν σὴν γενειάδα. Flor. 33. ἀναιρέσεως δάκρυα, (ὑπὲρ τοῦ μὴ φονευθῆναι ἀγωνιῶν ἐδάκρυες.) Gu. Κατέσταζον] Ἔβρεχον, (κατέρρεον.) Gu.

242. Οἶδ᾽.] Ὅπερ λέγεις, οὐκ ἂν εἰς ἄκρον ἥψατό μου ὁ φόβος. Flor. 33. Οὐ γὰρ ἄκρας] Ἀλλ᾽ ἔνδον. Flor. 10. οὐ γὰρ τοῦ ἄκρου τῆς καρδίας μου ἥψατο τὸ πρᾶγμα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἔψαυσε] Ἤγουν προσέψαυσεν. Flor. 17. ἥψατο (τὸ πρᾶγμα· ἵνα καὶ εἰς λήθην τούτου ἀφιξόμεθα.) Gu.

243. Μόνη] Ἐκείνη. Flor. 21. Κατεῖπε] Ἀντὶ τοῦ εἶπε. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. ἐγίνωσκέ σε ἡ Ἑλένη καὶ εἶπέ μοι, ὅπως σε ἀνέλωσιν. Flor. 33.

244. Μεμνήμεθ᾽] Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι εἰς κίνδυνον ἤλθομεν μέγαν. Flor. 33.

245. Ἥψω] Ἐκράτησας ἱκετεύων με μὴ παραδοῦναί σε θανάτῳ. Flor. 17. Gu. τότε γὰρ τεταπεινωμένος ὑπῆρχες, καὶ ἥψω τῶν ἐμῶν γονάτων, ἤγουν ἐπροσκύνεις. Flor. 33.

246. Ὥστ᾽ ἐνθανεῖν] Ναὶ, λέγω, ἡψάμην, ὥστε καὶ ἐβουλήθην θανεῖν τὴν ἐμὴν χεῖρα ὑπὸ τοῦ δέους ἐν τοῖς σοῖς ἱματίοις, ἢ μᾶλλον ἐβουλήθην τὴν ἐμὴν χεῖρα θανεῖν ἢ ἀποσπασθῆναι ἀπὸ τῶν σῶν ἱματίων. Flor. 21. Ἐνθανεῖν] Νεκρωθῆναι, (μικροῦ καὶ ναρκῆσαι.) Gu. Χεῖρ᾽ ἐμήν.] Καὶ γὰρ διὰ τῆς χειρὸς τῶν ἐκείνης γονάτων ἥψατο παρακαλῶν ἐκείνην. Flor. 59. μήποτε θανατωθῶ ἐν τοῖς σοῖς οἴκοις. Flor. 33. Πέπλοισι] Εὐστόλοις ἐνδύμασιν. καὶ παρ᾽ ἡμῖν πέπλα λέγονται τὰ τίμια ὑφάσματα. Gu.

247. Ἔλεξας,] Εἶπας. Flor. 17. τί δὴ τότε ἔλεξας, ὡς δοῦλος ὢν ἐμὸς τότε, εἰ μόνον ἤθελον. Flor. 33. πάντα τὰ γνωστικὰ ῥήματα καὶ τὰ ἐναντία τούτων μετὰ μετοχῆς συντάσσονται. Gu.

248. Λόγων] Εἶπον σοι. Flor. 59. Εὑρήμαθ᾽,] Μηχανήματα. Flor. 17. Gu. ἐξευρήματα. Flor. 6. 9. 21. 34. 56. 59. 76. Gu.

249. Δῆτα] Ἀληθῶς. Flor. 6. Ἐξέπεμψα] Ἐξέβαλον. Flor. 59. κἀγὼ δέ σ᾽ ἔσωσα καὶ ἐξαπέστειλον τῆς ἐμῆς γῆς. Flor. 33.

250. Εἰσορᾷν] Ἀντὶ τοῦ ὁρᾷν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

251. Κακύνῃ] Κακὸς γίνῃ καὶ φαίνῃ. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. κακῶς ἁλίσκει. ὁ δὲ λόγος· κακῶς φαίνῃ ἐξ ὧν νῦν ἐβουλεύσω κατὰ τῆς ἐμῆς θυγατρὸς, δι᾽ ἐμοῦ ζῶν. Flor. 59.

διαφέρει κάκυνσις καὶ κάκωσις. κάκυνσις μὲν ἐπὶ ψυχῆς, κάκωσις δὲ ἐπὶ σώματος. οὐκοῦν κακῶς φαίνῃ; ζῶν (l. φαίνῃ ἐξ ὧν) νῦν δὴ ἐβουλεύσω κατὰ τῆς ἐμῆς θυγατρὸς, δι' ἐμὲ ζῶν. διαφέρει τὸ ὡραῖον. ἀπόφασίς ἐστι, καταγομένη πρὸς πρόσωπον, ὡς τὸ, " ἀχάριστον ἡμῶν τὸ σπέρμα, ὅσοι δημηγόρους ζηλοῦτε τιμάς." ἐπήγαγε δὲ τὸ ἡμῶν, ὃ καὶ κατὰ πάντα ἐστὶν, ὅτι ῥηθήσεται. τὸ δὲ γνωμικὸν ἀπόφασίς ἐστι, μὴ ἀφορῶσα πρὸς πρόσωπον, ἀλλ' ἀπολύτως ἀεὶ λεγομένη κατὰ πάντα, ὡς τὸ, " γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει." Flor. 56. κακίζω, ψέγω· κακύνομαι παθητικῶς τὸ κακὸς γίνομαι· κακόω, κακῶ, τὸ κακωτικὰ εἴς τινα ποιῶ. Gu.

252. Βουλεύμασιν,] Κατὰ ταῦτα τὰ βουλεύματα, ἃ δηλονότι ἐβουλεύσασθε κατὰ τῆς θυγατρός μου. Flor. 6. 21. 59. 76. Gu. ταῖς πανουργίαις. Flor. 59. διὸ μὴ κακύνῃς ἡμᾶς τοῖς τοιούτοις βουλεύμασιν, ὅστις, ἀντὶ τοῦ σὺ, ἐξ ἐμοῦ οὐκ ἔπαθές τι τῶν κακῶν, καθὼς λέγεις σὺ παθεῖν ἡμᾶς. Flor. 33.

253. Ἐξ ἐμοῦ] Παρ' ἐμοῦ. Flor. 17. τοιούτων εὐεργεσιῶν παρ' ἐμοῦ παθεῖν. Flor. 21. Φῄς] Ὁμολογεῖς. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. ἔπαθε κακόν τι καὶ ἔπαθε καλόν. τοῦτο λέγεται ἀποσιώπησις. Gu.

Οὐδὲν] Οὐδαμῶς. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἀττικοὶ τὸ οὐ ἀπαγορευτικὸν οὐδὲν λέγουσι. Gu.* ποιεῖς δὲ ἡμῶν οὐδὲν καλὸν, κακὸν δὲ ὅσον ἰσχύεις. Flor. 33. Δύνῃ;] Τὸ κοινὸν δύνασαι, τὸ Ἀττικὸν δύνῃ. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ποιοῦσι τοῦτο καὶ ἐν ταῖς συζυγίαις τῶν εἰς μι. Gu.

Κακῶς δ', ὅσον δύνῃ;] Τὸ θέμα δύνημι· τὸ παθητικὸν δύναμαι· τὸ β δύνασαι, καὶ ἐκβολῇ τοῦ σ δύναι, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η καὶ κράσει τοῦ η καὶ α δύνῃ. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

254. Ἀχάριστον] Τῶν δημαγωγῶν ὑμῶν τὸ σπέρμα ἀχάριστόν ἐστιν· ἐπιζητεῖτε γὰρ τὰς τιμὰς, ἀλλ' οὐκ ἔχετε ἀνταμείβειν. Flor. 33. οὐ μνημονεῦον χάριτος (ἄγνωμον.) Gu. Σπέρμα,] Γένος. Gu. Δημηγόρους] Τὰς ἐκ τῆς δημηγορίας. εἰς τοὺς κατ' αὐτὸν δημηγοροῦντας ἀποτείνει τὸν λόγον, ὡς διὰ τὸ τοῦ δήμου ἀρεστὸν βλάβην τοῖς φίλοις προξενοῦντας. κατατρέχει δὲ ὁ Εὐριπίδης διὰ τῆς Ἑκάβης τῶν τότε δημηγόρων. (τὰς ἀπὸ τοῦ δήμου συμβαινούσας ὑμῖν δι' ὧν ἀρέσκειν αὐτῷ σπεύδετε ἐκ τοῦ τὰ συμφέροντα αὐτῷ ἀγορεύειν.) Gu. ῥητορικὰς, τὰς δικανικάς. Flor. 59.† εἰς τοὺς κατ' αὐτὸν δημοκοποῦντας ῥήτορας τείνει. τὰ (ταῦτα?) εἰς τὴν κατ' αὐτῶν (κατ' αὐτὸν?) πολιτείαν λέγεται. καὶ ἔστι τοιοῦτος ὁ Εὐριπίδης, περιάπτων τὰ μεθ' ἑαυτὸν (l. τὰ καθ' ἑαυτὸν) τοῖς ἥρωσι, καὶ τοὺς χρόνους συγμένων. (συγχέων.) Flor. 59.

255. Ζηλοῦτε] Ποθεῖτε. Flor. 17. ἀγαπᾶτε. Flor. 59. Gu. μακαρίζετε. Gu.

256. Οἳ] Ὑμεῖς. Flor. 17. Φροντίζετε,] Λογίζετε. Flor. 56. ἐπιστρέφεσθε. Gu. θέλοντες γὰρ δοξάζεσθαι ἐν τῷ δημηγορεῖν προδίδοτε πολλάκις καὶ τοὺς φίλους. Gu.

257. Πρὸς χάριν] Πρὸς ἀποδοχήν τινα ἀφορῶντες. Flor. 17. ἡδονήν. Gu.

258. Ἀτὰρ] Ὁ ἀτὰρ σύνδεσμος γράφεται καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀντὶ δή ἀργοῦ. τίθεται δὲ εἰς ἀρχὴν κώλου, τὸ δὲ δὴ εἰς τέλος. Gu. τί δέ. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἀλλὰ τί δὲ τοῦτο τὸ συμβόλιον, ὦ ἡγούμενοι καὶ ἄρχοντες τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, εἰς τὴν τοιαύτην παῖδα ἐκρίνατε καὶ ὡρίσατε φόνου ψῆφον καὶ κρίσιν. Flor. 33. ἀτὰρ τί συμπέρασμα συντελοῦν εἰς κρίσιν τὴν περὶ τῆς Ἀχιλλέως τιμῆς. Flor. 10. 59.‡ αὐτοὺς τοὺς

* conf. ad v. 264.

† ῥητορικὰς est etiam in 6. 9. 17. 21. 56. 76. Gu.

‡ In cod. 59. hoc scholion cohæret cum altero ad v. 254. εἰς τοὺς — συγμένων, et in eo legitur ἄρτι συμπέρ. eique nullo spatio relicto adhærent verba αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, etc. quæ in 10. desunt.

υς κτείνειν ἤγαγε, τὸ δέον καὶ αὐτοὺς εἰς προθυμίαν ἤγαγεν ατονεῖν εἰς τάφους τῶν τελευτηοῦ γὰρ Πολυξένη αὐτῷ αἰτία γέγονεν. Flor. 59. Σόφισμα] συντελοῦν εἰς τὴν τοῦ Ἀχιλλέως βούλευμα σοφὸν ἔργον, φρόνημα πιθανολόγημα· ἤτοι τί σοφισάεἰ ἐφευρόντες δόξουσιν ἡμῖν εἰκόπερὶ τῆς ἐμῆς παιδὸς σφαγὴν ῦσθαι.) Gu.

Ψῆφον] Ἀπόφασιν, κρίσιν, σιν. Gu. κρίσιν. Flor. 6. 9. 56. 59. 76. ψῆφος ἀρσενικῶς ισμός. ἐκ τούτου καὶ ψηφίζω ιῶς. ψῆφος δὲ θηλυκὸν ἐνίοτε ικὸς νόμος, ἄλλοτε ἡ ἀπόφατὸ κῦρος. ἐκ τούτου καὶ ψηφίαθητικῶς ἀντὶ τοῦ ἀποφαίνοι. Ὥρισαν] Ἔταξαν. Flor. 7. 21. 56. 76. προσέταξαν, ντο, ἔταξαν. Gu. Flor. 59.

Πότερα] Τὸ πότερα ἀντὶ τοῦ στιν, ὡς ἔστιν καὶ τὸ "οὐ δεινὰ δεινὰ τοὺς εἰργασμένους," (Or. τὸ πληθυντικὸν ἀντὶ ἑνικοῦ.). Χρῆν] Τὸ χρὴ νόμιμόν ῥήματικῶς. Flor. 10. 21. ἡ ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἀνθρωποκτονεῖν, θυτεῖν. τοῦτο γὰρ μᾶλλον πρέτὸν τάφον ποιῆσαι. Flor. 33.] Καὶ πρέπειν, (τὸ πρέπον καὶ Gu. τὸ χρῆν κατὰ μὲν τοὺς : κανονίζεται, κατὰ δὲ τοὺς ά ἐστιν ἀπρόσωπον. κανονίζεται τοὺς παλαιοὺς χρῆμι, καὶ ὁ ικὸς ἔχρην. Ἀττικῶς διὰ τοῦ η. c. ap. Herm. Præf. p. X. Ἔνθα] Ὅπου, ἤγουν ἐν τῷ Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.] Τὸ θύω λέγεται ἀντὶ τοῦ σφάττω καὶ θύω τὸ εἰς θυσίαν καὶ θύω τὸ ἀτάκτως ὁρμῶ, θῦνος ὁ ἰχθὺς, καὶ θύρσοι οἱ ῆς εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου τες. Gu.

Ἡ τοὺς] Ἡ γὰρ Πολυξένη αὐτῷ αἰτία θανάτου γέγονε. Flor. 10. ἢ ἡμᾶς τοὺς τεθανατωμένους δηλονότι ὑπὸ τῆς αἰχμαλώσεως πάλιν θανατῶσαι θέλει. Flor. 33. τοὺς φονεύσαντας (αὐτόν. τοὺς θανάτου παραιτίους.) Gu.

263. Τήνδ'] Τὴν Πολυξένην. Flor. 17. Ἐνδίκως] Τὸ ἐνδίκως εἰς τὸ ἀνταποκτεῖναι σύνταξον. (ἐνδίκως λέγει, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐφονεύθη.) Gu.

264. Ἥδε] Αὕτη. Flor. 17. Εἴργασται] Ἀντὶ τοῦ εἰργάσατο. Flor. 17. ἀλλὰ οὐδαμῶς εἰς αὐτὸν αὕτη εἰργάσατο κακόν. Flor. 33.

265. Νιν] Αὐτὸν, τὸν Ἀχιλλέα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὸ νιν καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ. ἔστι δὲ ποιητικόν. Gu. Τάφῳ προσφάγματα.] Θύματα τῷ τάφῳ. Flor. 17. Ἑλένην δὲ μᾶλλον αὐτὸν χρὴ αἰτεῖν σφαγιασθῆναι ἐν τῷ ἑαυτοῦ τάφῳ. Flor. 33.

266. Ὤλεσεν] Ἔφθειρεν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἄγει.] Καὶ ἐκείνη δηλονότι ἤγαγεν εἰς τὴν Τροίαν αὐτόν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. ἐκείνη γὰρ ὤλεσεν αὐτὸν καὶ τοὺς λοιποὺς, οὓς ἐν τῇ Τροίᾳ ἤγαγεν. Flor. 33. προαθύστερον. Gu.

267. Ἔκκριτον] Ἐκλελεγμένον. Flor. 17. εὔμορφον. Flor. 21. εὐμορφίας ἕνεκα. Flor. 21. ἐὰν δέ τινα ἔντιμον ἐκ τῶν αἰχμαλώτων γυναικῶν χρὴ θανεῖν δι' αὐτόν. Flor. 33. ἐκλελεγμένην, (ἔξοχον, ἐπίλεκτον, ὡραίαν καὶ εὐγενίδα.) Gu.

268. Ὑπερφέρουσαν,] Ὑπερνικῶσαν. Flor. 17. καὶ κατὰ κάλλος ὑπερκειμένην, πλέον ἔχουσαν. * Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Τόδε.] Ἔστι. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. διαφέρουσαν τῶν λοιπῶν ἡμῶν πάντων ἐν κάλλει. Flor. 33. τὸ ἔκκριτον καὶ ὑπερφέρον, τὸ ὑπερφέρειν τῷ κάλλει. Gu.

269. Ἡ Τυνδαρὶς] Ἡ Ἑλένη ἐστὶν ἡ εὐπρεπεστάτη εἰς κάλλος. Τυνδαρὶς γὰρ αὐτὸς λέγει, διότι Τυνδάρεω ἦν θυγάτηρ. Flor. 33.

* Flor. 17. κατὰ τὸ κ. τὸ ὑπερκειμένον πλ. ἔχ.

270. Ἀδικοῦσα] Ἀντὶ τοῦ ἠδίκησα. Flor. 59. ὑμᾶς δηλονότι. Flor. 21. Ἧττον εὑρέθη.] Ἀλλὰ μᾶλλον ἐφωράθη. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἡ Τυνδαρὶς γὰρ εὐειδεστάτη καὶ ἐφωράθη μᾶλλον ἡμῶν ἀδικοῦσα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.

271. Τῷ μὲν δικαίῳ] Ὅσον κατὰ τὸ δίκαιον. Flor. 17. 21. ἕνεκα τοῦ δικαίου, ὅτι οὐ χρὴ ἀνθρωποθυτεῖν τάφοις, ἢ ὅτι οὐκ ἐφονεύσαμεν, ἢ ὅτι οὐχ ὑπερφέρομεν κάλλει. (κατὰ τὴν δικαίαν ἐξέτασιν, τῇ δικαιολογίᾳ, δικαίως.) Gu. Ἁμιλλῶμαι] Παρατίθημι. Flor. 10. 17. 59. ἀγωνίζομαι. Flor. 9. 56. ἀνταγωνίζομαι. Flor. 6. ἐπιθήσω. Flor. 21. τῷ τοιούτῳ γάρ ἐστι δίκαιον καὶ τὸν τοιοῦτον λόγον ἀντιφιλονεικῶ. Flor. 33. ἀγωνίζομαι, (ἀγωνιστικῶς λέγω.) Gu.

272. Ἀντιδοῦναι] Ἀνταποδοῦναι. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. αὕτη ἀντιδοῦναι, πρέπει σοι ζητεῖν. Flor. 33. Δεῖ] Ἀπόκειται. Flor. 17. Ἀπαιτούσης] Παρακαλούσης. Flor. 59. ὡς χρέος ζητούσης. Gu.

273. Ἥψω] Ἥψω προσπίπτων. Flor. 6. 9. 21. 59. 76. Gu. ἔλαβες. (— ου. Gu.) Flor. 17. 56. λάβε τῆς ἡμετέρας χειρός. Flor. 33. Φῄς,] Ὁμολογεῖς. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

274. Παρείαδος.] Ἡ παρειὰ κοινὸν, ἡ παρειὰς ποιητικόν. (ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν πώγωνος παρειάδος εἶπεν ἀπὸ τοῦ συνεγγύς. εἰ καὶ οὐδὲν ἄνω αὐτολεξὶ εἶπεν, ὡς ἥψατο τῆς χειρὸς Ἑκάβης καὶ τῆς παρειᾶς, ἀλλὰ δι' ὧν ὡμολόγησεν, ὡς ἥψατο τῶν αὐτῆς γονάτων ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστ' ἐν τοῖς πέπλοις αὐτῆς νεκρωθῆναι μικροῦ καὶ ναρκῆσαι τὴν χεῖρα αὐτοῦ, διὰ τούτων καὶ τοῦτο ἐδήλωσεν. ὁ γάρ τινα ἱκετεύων οὐ γονάτων αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ χειρὸς καὶ πώγωνος ἅπτεται, ἵνα κατανεύσῃ πρὸς τὴν αἴτησιν, (τοῦτο γὰρ ὁ πώγων βούλεται) καὶ ἐνεργήσῃ, (τοῦτο γὰρ τῆς χειρὸς) καὶ σπουδάσῃ τάχιστα ἐκτελέσαι· τῶν γὰρ ποδῶν ἐστι τὸ σπουδάζειν. τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, οὐδὲν δεῖ θαυμάζειν καὶ ἀπορεῖν, εἰ ὡς φῄς εἶπεν.) Gu.

Προσπιτνῶν,] Προσπίπτων, δεόμενος. Flor. 59.

275. Ἀνθάπτομαι] Ὁμοίως ἅπτομαι (ἀντιψαύω.) Gu. Τῶνδε τῶν αὐτῶν] Τῶν αὐτῶν τούτων, ἤγουν τῆς χειρὸς καὶ τῆς παρειᾶς. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. ὡς τῆς χειρὸς τῆς παρηΐδος. Flor. 59. κατασπάζομαί σου κἀγὼ τῶν αὐτῶν, δηλονότι χειρῶν. Flor. 33. ἤγουν γονάτων καὶ παρειᾶς. Gu. a m. pr.

276. Ἀπαιτῶ] Ζητῶ. Flor. 56. ἀπαιτῶ σοι δηλονότι τὴν χάριν, ἣν ᾐτήσας τότε ἐμοὶ καὶ ἱκετεύω σε. Flor. 21. ἱκετεύω γάρ σε καὶ αἰτῶ σοι τὴν τοιαύτην χάριν. Flor. 33. ὡς χρέος ζητῶ. Gu. Τὴν τόθ',] Γεγονυῖαν ὑπ' ἐμοῦ, ὅτι ἔσωσά σε τοῦ θανάτου. Gu. a m. pr.

277. Μή μου] Μὴ τὸ ἡμέτερον τέκνον ἐξαρπάσῃς ἐκ τῶν ἐμῶν χειρῶν. Flor. 33.

278. Ἅλις.] Αὐτάρκεια τῶν ἀποθανόντων μου τέκνων. Flor. 21. μηδὲ αὐτὴν θανατώσητε· ἀρκετὸν γάρ ἐστιν ὑμῖν τῶν τεθνεώτων ὁ ἀφανισμός. Flor. 33.

279. Κἀπιλήθομαι] Καὶ ἐπιλανθάνομαι τῶν (πρόσθεν) δυστυχιῶν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. ἐν ταύτῃ γὰρ δηλονότι τῇ Πολυξένῃ κἀγὼ χαίρομαι καὶ ἐπιλέλησμαι τῶν προτέρων κακῶν. Flor. 33.

280. Ἥδ'] Ἀπέθανον (ἀπέθανεν) ταῦτα· οὐ γὰρ ἔμελλον (— εν) γηροβοσκεῖν τὴν Ἑκάβην ἡ Πολυξένη. ὅμως μέντοι χρήζει μητρὸς ἱκεσίαν. Flor. 59. Ἀντὶ πολλῶν] Ὧν εἶχον. Flor. 17. αὕτη γάρ μοι καὶ ἀναψυχὴ ἀντὶ τῶν πολλῶν κακῶν ὧν ἔπαθον. Flor. 33. Παραψυχή,] Παραμυθία (παράκλησις.) Gu.

281. Τιθήνη,] Τροφὸς τοῦ γήρως. Flor. 21. Βάκτρον,] Ῥάβδος επερειστική. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76 Gu. ἀσφάλεια. Flor. 17. κόσμος τροφὸς, βακτηρία, παρηγορία τοῦ βίου

lor. 33. βακτηρία (στήριγμα.) Gu. [όλις,] Ἐνίοτε τὸ τεῖχος, ἄλλοτε ἡ ῆ, ἄλλοτε ὁ λαός. οὕτω καὶ οἶκος. λδὸς,] Καὶ ἡ στρατὰ καὶ ἡ ἀφορμὴ, ς τὸ ἔσχε ὁδὸν τοιαύτην ποιῆσαι τόδε. ιu.

282. Τοὺς κρατοῦντας] Τοὺς ἐν χαῖς ὄντας καὶ δυναμένους πράττειν, βούλονται, οὐ χρὴ εἰς κακὸν χρῆσθαι ῇ ἐξουσίᾳ, εἰδότες (—ότας) ὅτι οὐκ τῇ αὐτῇ μενοῦσι τύχῃ. Flor. 10. 9. οὐ χρὴ τοὺς ἡγεμόνας πράσσειν, περ μὴ πρέπει. Flor. 33. τοὺς δυναμένους, ὅθεν καὶ κράτωρ ποιητικὸν, αὐτοκράτωρ κοινόν. κρατῶ τὸ δύναμαι, ποιητικὸν, αἰτιατικῇ, καὶ κρατῶ τὸ κατέχω, κοινόν κρατῶ τὸ ἐξουσιάζω, γενικῇ, κρατῶ γαστρός. Gu. Κρατεῖν] Ἐξουσιάζειν. Flor. 17.

283. Οὐδ' εὐτυχοῦντας] Οὐδὲ τοὺς εὐτυχοῦντας δοκεῖν ἀεὶ ἔχειν καλῶς. Flor. 33.

284. Οὐκ εἴμ'] Οὐκέτι εἰμὶ, οὐδαμῶς εἰμί. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ποτὲ γὰρ καὶ ἐγὼ ὑπῆρχον βασιλίς, ἀλλὰ νῦν οὐκ εἰμί τι. (εἰμί τι?) Flor. 33.

285. Ἦμαρ ἓν] Ὅτε ἡ πόλις ἑάλω, ἡμέρα μία ἡ τῆς δυστυχίας. Gu. Ἀφείλετο.] Ἐστέρησε. Flor. 17. ὅλον γάρ μοι τὸν πλοῦτον μία ἡμέρα ἠφάνισε. Flor. 33. ἀφείλετό με τόδε, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν, .Ἀττικόν ἀφείλετο τόδε μου κοινὸν, ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικήν. Gu. a m. pr.

286. Φίλον] Προσφιλές. Flor. 17. Αἰδέσθητι] Ἐντράπηθι. Flor. 17. 56. δυσωπήθητι. Flor. 6. 9. 21. 59. 76. Gu. ἀλλ', ὦ προσφιλέστατον, τὸ γῆρας αἰσχύνθητε τὸ ἐμόν. Flor. 33.

287. Οἴκτειρον] Σὺ δὲ Ὀδυσσεὺς ἐλέησόν με καὶ πορεύθητι εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν. Flor. 33.

288. Παρηγόρησον,] Ἀντὶ τοῦ παρηλειγμένα (παρηλλαγμένα) ἀγόρευσον. Flor. 59. ἐνηλλαγμένα εἰπέ. Flor. 17. παρηγορῶ τὸ παραμυθοῦμαι καὶ τὸ παραινῶ. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. παράπεισον, νουθέτησον. Flor. 21. 33. τὰ ἐναντία ἀγόρευσον, ἤγουν παρ' ὃ ἠγόρευσας, εἰπέ.* (ἡ παρά τὴν παραλλαγὴν ἐνταῦθα δηλοῖ.) Gu. Φθόνος] Λύπη ἐπ' ἀλλοτρίων ἀγαθῶν, ἐνταῦθα δὲ μέμψις. (καὶ νέμεσις, καὶ φθόνου ἔργον ἐστί.) Gu.† ψόγος. Flor 59. ἄδικον. Flor. 21. μὴ διαφθόνον ἀποκτείνειν τὰς γυναῖκας. Flor. 33.

289. Τοπρῶτον] Κατὰ τὴν γυναῖκα. Flor. 59. ἃς ἐν τῇ ἁλώσει τῆς Τροίας οὐκ ἐκτείνατε. Flor. 33.

290. Βωμῶν] Ἀπὸ τῶν νεῶν. Flor. 59. ἡνίκα ἀπὸ τῶν βωμῶν ἐξάραντες, ἀλλ' ἠλεήσατε. Flor. 33.

291. Ἴσος] Τάχα. Flor. 17. σημαίνει τὸ ἴσος, ὅτι ὁ μὲν Ὅμηρος περισπᾷ αὐτὸ καὶ μακρὸν δέχεται, οὗτος δὲ ὀξύνει καὶ βραχὺ δέχεται. Flor. 59.

293. Ἀξίωμα,] Ἡ τιμιότης, (τὸ μέγεθος, ἡ ἀξία ἡ σή.) Gu. Κακῶς] Ἀδίκως. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. παραλόγως. Flor. 59. ἀσυμφόρως καὶ μὴ κατὰ γνώμην τῷ πλήθει. Gu. a m. sec. Τὸ σὸν] Στόμα. Flor. 59.

294. Πείσει.] Πόσῳ γε μᾶλλον, ὅτε καὶ ἔννομα. Flor. 10. Ἰὼν,] Ἐρχόμενος. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. λεγόμενος. Flor. 10.

295. Δοκούντων] Ἐντίμων, (ἐνδόξων, τῶν φαινομένων τε καὶ λαμπρῶν οἱ γὰρ ἄδοξοι ὥσπερ ἀφανείᾳ κρύπτονται.) Gu. Οὐ ταυτὸν σθένει.] Οὐ τὴν αὐτὴν δύναμιν δύναται [φονευθησόμενος καὶ τοῦ ἐλευθέρου ‡.] Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

296. Στεῤῥὸς] Τὰ παρ' ἡμῖν ἐκφερό-

* In eodem Cod. ab alia m. παραίν. παρ' ὃ πρόσθεν ἔφης, ἀγόρευσον.

† In margine aliud scholion est ad v. 286. sed in eo litteræ pleræque evanuerunt. Finis hic est: διό τινες ἐνταῦθα συντομίᾳ χρώμενοι, ἢ μᾶλλον * * * φθόνον ἀντὶ τοῦ μέμψις εἰρήκασιν.

‡ Quæ uncis inclusi, haud dubie e scholio ad v. 288. sq. huc retracta sunt. Cetera sunt etiam in Gu.

μενα εἰς α καὶ εἰς η, οἷον ἡ στεῤῥὰ καὶ ἡ κλυτὴ, παρ' Ἀττικοῖς εἰς ος ἐκφέρεται, κλυτὸς Ἱπποδάμεια, καὶ ἐνταῦθα στεῤῥὸς φύσις· τὰ δὲ παρ' ἡμῖν ἐκφερόμενα εἰς ος παρ' Ἀττικοῖς εἰς α ἐκφέρεται, οἷον λέγομεν ἡμεῖς ἡ οὐράνιος, ἐκεῖνοι φασὶν ἡ οὐρανία. Gu. Τὸ οὕτω πρὸς τὸ ἥτις ἔχει τὴν ἀπόδοσιν. ἐπάγομεν γὰρ καὶ οὕτω τὰς ἀποδόσεις τοῦ οὕτως καὶ τοῦ τοσοῦτον, οὐ μόνον πρὸς ὡς. Gu. a m. sec. Φύσις,] Προαίρεσις. Gu.

297. Γόων] Θρήνων. Flor. 17. 59. Μακρῶν, ὑψηλῶν, ὀξυφώνων (πολλῶν.) Gu. ὀδυρμάτων, θρηνημάτων. Flor. 59. τῶν σῶν θρήνων καὶ τῶν μεγάλων κλαυθμῶν εἰσακούουσα οὐχὶ δακρύσει. Flor. 33.

298. Θρήνους,] Κλαυθμούς. Flor. 59.

299. Διδάσκου,] Μάνθανε παρ' ἐμοῦ. Flor. 21. ὑπ' ἐμοῦ, ὃ ἀγνοεῖς (γνῶσιν λάμβανε οἴκοθεν, μάνθανε, σωφρόνει.) Gu. Θυμουμένῳ] Ὑπὸ τοῦ μέρους τοῦ θυμικοῦ. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. τῷ θυμώδει μέρει τῆς ψυχῆς, ἤτοι τῷ θυμοειδεῖ. Flor. 10.

300. Εὖ λέγοντα,] Καλῶς συμβουλεύοντα. Flor. 17. συμβουλευόμενον. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ποιοῦ φρενί.] Νόμιζε κατὰ τὸν λογισμόν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 76. νόμιζε, πράττε κατὰ τὸν λογισμὸν, κατὰ τὴν διάνοιαν. Flor. 59. τὸν καλῶς λέγοντα ποιεῖ τὸ περισσὸν φρόνημα.* Flor. 33. Ποιοῦ] Ἡγοῦ, (νόμιζε, λογίζου.) Gu. Φρενί.] Νοΐ, (κατὰ τὸν λογισμόν· θυμὸς γὰρ τὰς φρένας ἐξίστησιν.) Gu.

Τὸν εὖ λέγοντα,] Τὸν καλῶς συμβουλευόμενον ἐχθρὸν νόμιζε. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

Φρενί.] Κατὰ νοῦν. *Fæhse.*

301. Τὸ σὸν σῶμ'.] Ἤγουν σέ. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ηὐτύχουν,] Καὶ γὰρ σοῦ σωσάσης με ηὐτύχουν ἐν τῷ φάει. Flor. 21. εὖ ἔπραττον (ἰσοζύμην. ὅτι ἐφωράθην κατάσκοπος.) Gu.

302. Ἕτοιμός εἰμι,] Πρόχειρος ὑπάρχω. Flor. 59. Ἄλλως] Μάτην. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. ἀλλοτρόπως. Flor. 76. καὶ οὐ ματαίως λέγω. Flor. 33. μάτην, ἢ οὐκ ἄλλως ἐφρονῶ. Gu.

303. Εἶπον] Ἔλεξα. Flor. 59. Ἅπαντας,] Ὅλους τοὺς Ἀχαιούς. Flor. 59. τοὺς Ἕλληνας. Flor. 6. 9. κατέναντι πάντων Ἑλλήνων. Flor. 21. 56. Ἀρνήσομαι,] Ἀρνηθείην, τουτέστιν ὁμολογήσομαι. Flor. 59. τουτέστιν ὁμολογήσω. Flor. 6. 9. 21. 56. 76. Gu. ἀλλ' ὁμολογήσω. Flor. 17.

304. Ἀλούσης,] Κατασχεθείσης. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. κρατηθείσης. Flor. 59. δεικνύει τὸ ῥηθὲν παρ' αὐτοῦ εἰς πάντας. Flor. 21. Πρώτῳ] Ἤγουν τῷ στρατῷ. Flor. 17. πολιορκουμένης δηλονότι τῆς Τροίας, τῷ ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ καὶ ἐνδόξῳ Ἀχιλλεῖ ἐξαιτουμένῳ τὴν σὴν παῖδα Πολυξένην σφαγιασθῆναι. Flor. 33.

305. Σφάγιον] Θυσίαν. Flor. 59. εἶπον ἐγὼ δηλονότι δοῦναι αὐτῷ. Flor. 21.

306. Ἐν τῷδε] Τῷ πράγματι. Flor. 56. ἐν τούτῳ γὰρ πάσχουσιν ἐμφανίζονται αἱ πλεῖσται πόλεις. Flor. 33. διὰ τόδε, (διὰ τοῦτο. τῷ μὴ τιμᾶσθαι δηλονότι τοὺς ἀγαθοὺς καὶ γενναίους ἄνδρας.) Gu. Κάμνουσιν] Δυστυχοῦσι. Flor. 17. 21. 59. Gu. Πολλαί] Πλείονες. Flor. 21. Gu.

307. Πρόθυμος] Πρὸς πᾶν ἔργον, οἷος ὁ τοῦ Πηλέως. Gu. Ὢν] Ὑπάρχων. Flor. 17. ὅτι ὁ ἐσθλὸς καὶ ἀγαθὸς καὶ ἀνδρεῖος καὶ ἐμπρόθυμος ἄνδρας, ἵνα διαφέρει ἐπὶ πολὺ τῶν μακρῶν. Flor. 33.

308. Φέρηται] Ἀπολάβῃ. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἔχῃ. Flor. 59. προτιμᾶται. Gu. Κακιόνων] Κακῶν ἤγουν δειλῶν. Flor. 9. 17. 56.

* Scholion mutilum, sic fortasse supplendum: τὸν κ. λ. νόμιζε ἐχθρόν· τοῦτο γὰρ ποιεῖ τὸ περισσὸν φρόνημα vel simile quid.

-ῶν δειλῶν καὶ ἀνάνδρων, κακῶν.
21. 59. τῶν κακῶν, (ἢ δειλῶν,
-ρόνων αὐτοῦ ἀνδρῶν.) Gu.
. Ἡμῖν] Παρ'. Flor. 6. 9.
. παρ' ἡμῖν ὑπάρχει. Flor. 59.
] Δόξης. τιμὴ ἡ δόξα καὶ τὸ εἰς
-δόμενον. Gu.
. Ἑλλάδος] Οἱ Ἀττικοὶ λαμ-
-ι τὸ ἁπλοῦν ἀντὶ κτητικοῦ, οἷον
-δος τῆς Ἑλληνικῆς· οἱ δὲ Ἴωνες
-ιον, οἷον αἱ παρθενικαὶ ἀντὶ τοῦ
-θένοι. Gu. Κάλλιστα] Καλ-
, (ἐνδοξότατα.) Gu.
. Οὔκουν] Τολοιπόν. Flor. 59.
-υν (sic) ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ οὐδα-
-ῦται, ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ τοίνυν, ὡς
-α. Gu. Βλέποντι] Ζῶντι (ὁ
-λέπων ζῇ, ὁ δ' ἀποθανὼν οὔ.)
Φίλῳ] Προσφιλές. Flor. 33.
. Ἐπεὶ δ' ὄλωλε,] Ἐπειδὴ ἐφο-
Flor. 33.
. Εἶεν·] Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν
ἐχέτωσαν, ἔστω ταῦτα. Flor.
-τὶ τοῦ, ἔστω ταῦτα, ἃ εἴπομεν
-ι. Flor. 21. ἔσται. Flor. 33.
οὕτως ἔχει, ἔστω ταῦτα. ἤγουν
οὕτως ἔχουσιν. ἔστι δὲ τὸ εἶεν τῆς
; ἐννοίας ἀποθετικὸν, ἀρκτικὸν δὲ
τὰ ταῦτα. ἔστι δὲ ἀπόθεσις τὸ
; Ἀττικὴ καὶ ῥητορική.) Gu.
-ν] Λέξει ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.
59. καὶ τί λοιπὸν εἴποι. Flor.
-έξει. Flor. 6. τί δὲ ἐρεῖ τις ἀν-
-ν. Flor. 21. Αὖ φανῇ] Τὶς
φανερωθῇ. Flor. 33.
. Ἄθροισις,] Συναγωγὴ, σύναξις.
21. 59. Ἀγωνία;] Βία. Flor.
17. 21. 56. 59. 76. φόβος.
56. Gu. a m. sec. Ἀγωνία;]
ἀγὼν λέγεται ἡ μάχη, ἀγωνία
-ος ἀστοχίας γινομένου τινὸς πράγ-
. καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου γίνεται ῥῆ-
-γωνίζομαι, ἀπὸ δὲ τοῦ δευτέρου
. κατὰ δὲ Ἀττικοὺς λέγεται ἀ-
καὶ ὁ ἀγὼν, ὡς ἐνταῦθα. (ἅμιλ-
φόβος, βία, ἀνάγκη.) Gu.
. Πότερα] Ἀντὶ τοῦ πότερον, Ἀτ-
-μηχανησόμεθα. (μαχεσόμεθα.)
6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

Φιλοψυχήσομεν,] Μὴ μαχόμενοι. Flor. 21. τὴν ζωὴν ἀγαπήσομεν, (φιλοζωήσομεν, δειλιάσομεν, δειλανδρήσομεν.) Flor.

316. Κατθανόνθ'] Τὸν φονευθέντα. τὸ κατθανεῖν ἐπὶ βιαίου θανάτου λέγεται, ὡς τὸ ἐκθανεῖν καὶ ἐξέθανε παρ' Ἀττικοῖς. Gu. Κατθανόνθ'] Τὸν τεθανατωμένον ὁρῶντες. Flor. 33. Τιμώμενον;] Οὐ τιμὴν λαμβάνοντα. Flor. 17. καὶ οὐ διὰ τιμῆς ἔχοντα. Flor. 59.

317. Καθ' ἡμέραν,] Κατὰ τὴν ζωήν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. ἑκάστην, (τὴν παροῦσαν. Σωκρατικὸς καὶ οὗτος ὢν, καὶ τὴν ψυχὴν νομίζων καὶ μετὰ τὸν θάνατον ἐν τῷ ᾅδῃ ζῆν, διαστέλλων ἐκείνης τῆς ζωῆς ταῦτα φησίν· ζῶντι καθ' ἡμέραν, ἤγουν κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν, ἣν ὁ ἥλιος ποιεῖ, ἀντὶ τοῦ ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, ἔνθα ἡ ἡμέρα καὶ ὁ ἥλιος, καὶ οὐκ ἐν τῷ ᾅδῃ δηλονότι.) Gu.

318. Ἔχοιμι,] Ἔχω. Flor. 59. Κεἰ σμίκρ' ἔχ.] Ἤγουν μικρὰν καὶ ὀλίγην τιμὴν ἔχω. Gu. Ἀρκούντως] Ἀρκετῶς, ἱκανῶς. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἔχοι,] Διακέοιτο. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ὅτι καθ' ἡμέραν καίπερ μικρὸν προστιθεὶς αὐξάνω τὴν δόξαν μου. Flor. 10.

319. Ἀξιούμενον] Ἔνδοξον. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 76. ἄξιον τιμῆς νομιζόμενον. Flor. 10. 59. τιμώμενον, ἔνδοξον. Gu. τὸ ἂν πρὸς τὸ ὁρᾶσθαι σύναπτε, οὐ πρὸς τὸ βουλοίμην. Gu.

320. Ὁρᾶσθαι] Κατανοεῖν. Flor. 59. φαίνεσθαι. Flor. 21. Διὰ μακροῦ] Πολυχρόνιος. Flor. 59. Χάρις.] Δόξα. Flor. 59. ἐπὶ πολὺν γὰρ χρόνον μένει ἡ δόξα. Flor. 21.

321. Εἰ δ'] Ἀντίθεσις ἐλέους ἀξία. Flor. 59. ἐὰν δὲ ἐλεεινὰ ὑπομένειν λέγεις, τάδε κἀμοῦ ἄκουσον. Flor. 33.

322. Ἡμῖν,] Ἐν τῇ Ἑλλάδι δηλονότι. Flor. 10. 59. Ἕλλησι. Flor. 21. Οὐδὲν ἧσσον] Μᾶλλον. Flor. 6. 9. 17. 21. 76. ἀλλὰ μᾶλλον. μᾶλλον καὶ ἔλαττον. Flor. 56. Ἄθλιαι,] Ἐλεειναί. Flor. 59. εἰσὶ γὰρ καὶ παρ' ἡμῖν τοῖς Ἕλλησιν, οὐδὲ ἐλεί-

ποντο τῆς ἀθλιωτάτης σου γυναῖκες γραῖαι ταλαιπωρούμεναι, γυναῖκες ἀρίστων ἀνδρῶν καὶ στερισκόμεναι τῶν ἰδίων ἀνδρῶν. Flor. 33.

323. Γραῖαι] Ἀπὸ τοῦ ῥῶ, τὸ φθείρω, ῥέα καὶ γραῖα ἡ διεφθαρμένη ὑπὸ μακρῶν χρόνων. τὸ γὰρ ῥῶ πέντε σημαίνει. ῥῶ τὸ λέγω, ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα καὶ ῥήτωρ· ῥῶ τὸ ὑγιαίνω, ἐξ οὗ καὶ ῥῶσις, ἡ ὑγίεια· ῥῶ τὸ πράττω, ἐξ οὗ καὶ ῥέζειν τὸ πράττειν· καὶ ῥῶ τὸ χέω, καὶ ῥέω, ἐξ οὗ ἔρεθρον (ῥέεθρον) καὶ ῥεῖθρον, καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλως σημαινομένου. Flor. 6. Ἠδὲ] Καί. Flor. 56. 76. Gu. ἀλλά. Flor. 10. Πρεσβῦται,] Ἀντὶ τοῦ πρεσβύτεραι. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

324. Νύμφαι] Ἀντὶ τοῦ γυναῖκες. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. Ἀρίστων] Μεγάλων. Flor. 59. Νυμφίων] Ἀνδρῶν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Τητώμεναι,] Ἀντὶ τοῦ ἐστερημέναι. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. στερισκόμεναι. Flor. 17. Gu. στερηθεῖσαι. Flor. 10.

325. Ὧν] Ἀφ' ὧν. Flor. 59. νυμφίων, ἀνδρῶν. Flor. 10. 21. Ἥδε] Αὕτη. Flor. 59. Κεύθει] Κατέχει. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. κρύπτει. Gu. Ἰδαία] Ἡ Ἴδα ὄρος ἐν Τροίᾳ. Flor. 21. ὧντινων αὕτη ἡ Ἰδαία, ἤγουν ἡ Τρωϊκὴ κόνις, τὰ σώματα κρύπτει ἐν τάφοις. Flor. 33.

326. s. Τόλμα] Ὑπόμενε, φησὶ, ταῦτα. ἡμεῖς δὲ ἐὰν οἰόμεθα κακῶς δοξάζειν τοὺς ἀγαθοὺς, ἀμαθεῖς δόξομεν. *

326. Τόλμα] Καρτέρει. Flor. 10. 21. 59. Gu. φέρε. Flor. 59. ὑπόμενε. Gu. Κακῶς] Ἤγουν οὐκ ὀρθῶς. Νομίζομεν] Ἤγουν νόμους τιθέμεν καὶ νομικῶς κρίνομεν νομίζοντες δηλονότι. Flor. 6. 9. 21. 59. λογιζόμεθα ἢ νόμιμον ἡγούμεθα, ὑπολαμβάνομεν, νομοθετοῦμεν. Gu.

327. Ἀμαθίαν ὀφλ.] Ἀπαιδευσίαν λάβομεν. Flor. 59. ἐν ἀμαθίᾳ συγχωρήσομεν, ἐάσομεν. Flor. 10. μὴ τιμᾷν τὸν ἔνδοξον Ἀχιλλέα, ἀγνωσία ἐστὶ ἀλλὰ χρεώστημα. Flor. 33. μωρίαν. ἀσύνετοι λογισθησόμεθα. Gu.

328. s. Οἱ βάρβαροι] Ὑμεῖς δὲ οἱ Τρωαδῖται οὐχ ἡγεῖσθε τοῦτο, οὔτε εἰς τοὺς φίλους, οὔτε εἰς τοὺς καλῶς τεθνηκότας. Flor. 33.

329. Ἡγεῖσθε,] Προστακτικῶς. Flor. 21. νομίζετε. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. τιμᾶσθε. Flor. 10. Καλῶς] Ἐπαινετῶς. Flor. 56. χρησίμως, ἀνδρείως, ἐνδόξως. Gu. τεθνηκότας, ὑπὲρ ὑμῶν δηλονότι. Flor. 21. ἀνῃρημένους. Flor. 10.

330. Θαυμάζεθ',] Θαυμάζω τὸ ἐκπλήττομαι καὶ τὸ ἐπαινῶ, ὡς ἐνταῦθα. Flor. 6. Θαυμάζεθ',] Τιμᾶτε. Gu. Ὡς] Ἵνα. Flor. 9. 10. 21. 56. 59. 76. Ἑλλὰς] Ἡ γῆ τῶν Ἑλλήνων. Flor. 17. Εὐτυχῇ,] Κατὰ τοῦτο. Flor. 10. κατὰ τοῦτο, καὶ τοὺς βοηθοῦντας αὐτῇ ἔχῃ πολλούς. Gu.

331. Ὑμεῖς] Ἤγουν οἱ βάρβαροι. Flor. 59. Ὅμοια τοῖς βουλεύμασιν.] Ἤγουν δυστυχῆτε· τῶν γὰρ κακῶν βουλῶν τοιαῦτα καὶ τὰ ἔργα ἀπαντᾷ· οἰονεὶ τῷ καταφρονῆσαι τῆς τιμῆς τῶν ἀρίστων ὁμοίαν ἕξετε ἀντάμειψιν.† Baroc. 74. Gu. Ὅμοια] Ὁμοίως. Flor. 59. τὴν τύχην. Flor. 10. Βουλεύμασιν.] Ὑμῶν δηλονότι, ἤγουν κακῶς πράξετε. Flor. 21.

332. Πεφυκέναι,] Ὥστε εἰς ὕπαρξιν ἐλθεῖν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. οὐαὶ οὐαὶ τῆς δουλοσύνης, ὅτι κακὸν ὑπάρχει. Flor. 33. Πεφυκέναι,] Εὕρηται καὶ πέφυκ' ἀεί. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο χρήσιμον, ὥσπερ καὶ τὸ πέφυκέ τι. εὕρηται γὰρ καὶ τοῦτο. Gu.

333. Τολμᾷ] Πράττει, ὑπομένει τὰ ἀνοίπιστα (ἀνύποιστα.) Flor. 59.

* Deest hoc scholion in King. Musgr. In Basil. ad v. 325. adscriptum est.

† Ultima οἰονεὶ, etc. e Guelph. accesserunt. Ex eodem δυστυχῆτε pro δυστυχοῦτε recepi.

ολμᾷ θ'] Ὑπομένει τοι. Gu. Ἃ νη χρή,] Τολμᾶσθαι. Flor. 21. τὰ μὴ πρέποντα, τὰ ἀνύποιστα. Gu. ἰκρ] Ὑπὸ βίας. Flor. 6. 9. 21. 56. 76. ὑπὸ τῶν δυνατῶν. Gu. Νικώμενον.] Ἀναγκαζόμενον. Flor. 10. θαρρεῖ γὰρ εἰς ἅπερ μὴ πρέπει. Flor. 33. κρατούμενον καὶ ἀναγκαζόμενον ὑπὸ τῆς τῶν δεσποτῶν βίας. Gu.

334. Οὔμοι] Οἱ ἐμοί· ἔκλειψις καὶ φάσις. Flor. 59. ὦ τέκνον, οἱ ἐμοὶ μὲν ιῦγοι πρὸς αἰθέρα ἠφανίσθησαν καὶ εἰς μάτην περὶ τοῦ σοῦ φόνου. Flor. 33. τὸ, πρὸς αἰθέρα, πρὸς τὸ, μάτην ῥιφέντες, σύναπτε. Gu.

335. Φροῦδοι,] Ἀπῆλθον. Flor. 59. φροῦδος οἰκείως ὁ παρεληλυθὼς καὶ προαπελθὼν τῆς ὁδοῦ. Flor. 10. ἀφανεῖς εἰσίν, (κατ' οὐδὲν ἀνύσαι δύνανται.) Gu. Μάτην] Διακενῆς. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. ματαίως, εὐχερῶς. Flor. 17. Ῥιφέντες] Ἐκτοξευθέντες, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βελῶν τῶν τοῦ σκοποῦ ἁμαρτόντων. Gu.

336. Μείζω] Τινά. Flor. 10. διὰ τὸ τῆς ἡλικίας ἀκμάζον. Gu. Ἔχεις,] Κέκτησαι. Flor. 17. σὺ δὲ ἐάν τι ἔχεις δύναμιν λόγων. Flor. 33.

337. Σπούδαζε,] Ἀγωνίζου, ἐπιμελοῦ. Flor. 17. 59. μελέτα. Flor. 56. σπεῦδε καθὼς στόμα εὐλάλου ἀηδόνος. Flor. 33. ἀγωνίζου, ἤγουν ἀγωνιστικῶς καὶ σπουδαίως λέγε. Gu. Πάσας, καὶ παντοίας, ἤγουν ἡδείας καὶ συνεχεῖς θρηνῳδίας. θρηνεῖ γὰρ αὕτη τὸν Ἴτυν. τοιαύτη γὰρ τῆς ἀηδόνος ἐστὶ φωνὴ, πυκνὴ, συνεχὴς, ἡδεῖά τε καὶ παμποίκιλος, πρὸς τούτοις καὶ κλαυθμηρά. Gu. Ὥστ',] Καθά. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ὅ τε παρέλκει. Flor. 21.

338. Φθογγὰς] Λαλίας. Flor. 59. λόγους. Fl. 56. Ἱεῖσα,] Πέμπουσα. Fl. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. ἀφιεῖσα. Gu. καὶ φθογγὰς λόγων πέμπε, μὴ στερηθεῖσα τοῦ βίου. Flor. 33.

339. Πρόσπιπτε] Παρακάλει. Flor. 17. πρὸς τὸ γόνυ τοῦ Ὀδυσσέως οὐδὲ προσελθοῦσα πίπτε Οἰκτρῶς ἤγουν ἐλεεινῶς. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. πρόσπεσον ἐλεεινῶς ἐπὶ τοῖς γόνασι, ὡς ὑπολαμβάνῃ πεισθῆναί σοι. Flor. 33. πρόσπιπτε δὲ τῷ γόνυϊ, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν γόνυ· τὸ γὰρ προσπίπτω δοτικῇ συντάσσεται. Gu.

340. Πεῖθ'·] Πειθοῦ πείθειν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. [illegible] Gu. Πρόφασιν.] Αἰτίαν. Flor. 17. ἀφορμὴν τοῦ πείθειν. Gu.

341. Τῷδε,] Τῷ Ὀδυσσεῖ δηλονότι. Flor. 17. 21. 56. ὑπάρχουσι γὰρ καὶ τούτῳ τέκνα, ὥστ' ἐλεήσει σου τὴν ἡλικίαν. Flor. 33. εἰσὶ γὰρ καὶ αὐτῷ τέκνα, καὶ πτοηθήσεται, μὴ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν ἀνοικτὶ φονευθέντα τῆς ὁμοίας ἐγκύρσωσιν. Gu. Τύχην.] Ἀτυχίαν. Flor. 10. Gu. ἤγουν σὲ τὴν δυστυχῆ καὶ αἰχμάλωτον. Gu.

342. Ὑφ' εἵματος] Ἀντὶ τοῦ ὑποκάτω τοῦ ἱματίου. Gu. bis.

344. Πρόσθιγω] Προσψαύσω. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. ἱκετεύω σε. Flor. 10. ἱκετεύσω. Gu. μήποτε προσεγγίσω σου ἢ κατὰ πρόσωπόν σε ἴδω. Flor. 33.

345. Θάρσει·] Θάῤῥει. Flor. 21. μὴ φρόντιζε. Flor. 56. οὐχ ἱκετεύω γάρ σε τὴν δέησιν τὴν ἔχουσαν τὸ τῆς δίκης νόημα. Flor. 17. Πέφευγας] Ἐπεί. Flor. Ἐμὸν] Παρ' ἐμοῦ τοῦτο τυχεῖν. Flor. 10. χαῖρε ὅτι τὸν ἐμὸν παρακλήτορα Δία πέφευγας, ἡνίκα ἦς ἐν τῇ Τροίᾳ. Flor. 33. ἦν γὰρ καὶ ἕτερος Ζεὺς εὔφορος (ἔφορος) τῆς ἱκεσίας. λέγει δὲ ἡ Πολυξένη, ὅτι πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία, ἤγουν οὐχ ἱκετεύω σε περὶ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ γενέως (γενναίως) ἄξω. Flor. 21. Τὸν ἐμὸν ἱκ. Δία,] Τὴν ἐμὴν ἱκεσίαν. (ὃν ἐβουλόμην θέσθαι σοι εἰς παράκλησιν ὡς ἔστιν ὁ Ζεὺς ξένιος, φίλιος καὶ τὰ λοιπά. οὕτω καὶ ἱκέσιος.) Gu.

346. Ὡς] Ὄντως. Flor. 17. λίαν. Flor. 10. Ἀναγκαίου] Ἕνεκα τῶν ἀναγκῶν. Flor. 17. ἤγουν ἕνεκεν τῆς ἀνάγκης. Flor. 59. ἀπαραιτήτου· ἀπαραίτητος γάρ ἐστιν ἡ τῶν Ἑλλήνων κατ' ἐμοῦ ψῆφος. Gu.

347. Θανεῖν τι χρήζουσ'·] Ὡς λυτρωθῆναι σπουδάζουσα τῆς τυραννικῆς δουλείας τὴν κάκωσιν. Gu. Βουλήσομαι,] Καὶ βουληθῶ ζῆν. Flor. 59. τοῦτο ποιῆσαι δηλονότι. Flor. 21. ὅτι ἐπακολουθήσω σὲ, καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἀναγκαῖον, καὶ ὅτι βούλομαι ἀπολέσθαι. καὶ ἄλλως. ἕνεκα τῆς ἀνάγκης ἀκολουθήσω σοι, καὶ ὅτι ἀποθανεῖν βούλομαι, ἐπεὶ προτιμότερον ἐστὶ τοῦ ζῆν κακῶς. Flor. 10.

348. Φανοῦμαι,] Φανήσομαι. Flor. 21. 59. Φιλόψυχος] Φιλόζωος. (δειλή.) Gu.

349. Δεῖ] Τί με χρὴ ζῆν. Flor. 33. Ἤ, καὶ ὅπου. Flor. 17. ἐμοί. Flor. 21. Ἦν] Ὑπῆρχε. Flor. 17. Ἄναξ] Βασιλεύς. Flor. 17. 21.

350. Ἁπάντων] Ὅλων. Flor. 17. Πρῶτον] Τὸ κεφάλαιον. Flor. 10. 21. Gu. ἐπὶ ἀριθμήσεως. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. πρῶτον τριχῶς, ἢ κατὰ τὸ ἀξίωμα, ἢ κατὰ τάξιν, ἢ κατ' ἀπαριθμήσεως. Gu.

351. Ἐλπίδων] Τοῦ γενέσθαι νύμφη βασιλέως. Flor. 17.

352. Ζῆλον] Ἤγουν ζηλοτυπίαν οὐ σμικρὰν καὶ ἐλπίδα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἔπαινον, μακαρισμόν. Flor. 10. ἔριν τιθεῖσα βασιλεῦσι πρὸς ποῖον ἀφίξομαι. Flor. 10.

353. Ἑστίαν τ'] Καὶ εἰς τὴν θεάν. Flor. 21. ἔχουσα οἰκίαν καὶ πόλιν πεπαῤῥησιασμένην βασιλὶς ἡ ταλαίπωρος ταῖς Τρωϊκαῖς γυναιξὶν ἤμην. Flor. 33. νυμφῶνα. δῶμα τὸ ὅλον, ἑστία μέρος. ἀπὸ τοῦ εὑρεθῆναι ἀπό τινος γυναικὸς καλουμένης Ἑστίας. Gu.

354. Ἰδαίαισιν] Ἰδαιῶν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Τρωϊκῆς. Flor. 17. Τρωαῖσι. Flor. 21.

355. Γυναιξί,] Γυναικῶν. Flor. 6. 9. 21. 56. 76. Ἀπόβλεπτος] Περιφανής. Gu. a m. pr. Flor. 33. περίβλεπτος, εὐδαίμων, ἔνδοξος. Gu. ab al. m. Flor. 17. 21. 59.

356. Πλὴν] Χωρίς. Flor. 59. Gu. Κατθανεῖν] Τοῦ θανάτου δηλονότι. Flor. 17. ἐγὼ γὰρ ἦν θνητή, οἱ δὲ θεοὶ οὔ. Flor. 21. Πλὴν τὸ κατθ.] Οὐκ ἰσόθεος ἦν. οὐκ ἀποδίδοται δὲ τοῦτο πρὸς τὸ πλήν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἴσος (in marg. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτήτῃ δράματι (v. 299.) οἰκουμένη γὰρ στέγη πυρὸς μέτα πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ. et ab al. m. τὸ πλὴν μετὰ πασῶν τῶν πτώσεων συντάσσεται πλὴν τῆς κλητικῆς.) Gu.

357. Πρῶτα] Κατὰ πρῶτα. Flor. 17. καταρχάς. Gu. Τοὔνομα] Τὸ ὀνομάζεσθαι. Flor. 17. τὸ ὄνομα τῆς δουλείας. Flor. 6. 9. 10. 21. 56. 59. 76. τοῦτο τὸ δούλη. Gu.

358. Θανεῖν ἐρᾶν] Ἀποθανεῖν. Flor. 17. κακοσύνθετον δὲ τὸν λόγον πεποίηκε τὰ δύο ἀπαρέμφατα. Flor. 10. Ἐρᾶν] Ἀγαπᾶν. Flor. 56. φιλεῖν. Flor. 21. ἐπιθυμεῖν. Gu. Τίθησιν,] Ποιεῖ, (παραπείθει.) Gu. Οὐκ εἰωθὸς ὂν] Οὐ σύνηθες ὂν τοῦτο τὸ ὄνομα τῆς δουλείας ἐν ἐμοί· καὶ γὰρ οὐκ ἦν ποτε δούλη. Flor. 21. πρόθυμός εἰμι εἰς τὸ θανεῖν οὐκ εἴωθα τῆς δουλοσύνης τὰ ἔργα. Flor. 33.

359. Ἴσως ἂν] Οἱ Ἀττικοὶ πῇ μὲν ἐκλείπουσι τὸ ἄν, πῇ δὲ πλεονάζουσιν, ὡς ἐνταῦθα, ἴσως ἂν τύχοιμ' ἄν. Gu.

Δεσποτῶν] Αὐθεντῶν. Flor. 17. Ὠμῶν] Σκληρικῶν (σκληρῶν. Gu.) κατὰ ψυχήν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὠμῶν φρενῶν. Flor. 33.

360. Τύχοιμ' ἄν,] Λέγω ἐκεῖνον. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ὅστις] Δεσπότης. Flor. 21. ὅς τινα (ὅς ὥς τινα) ἀργυρώνητον δοῦλον. Flor. 33.

361. Κάσιν] Σημείωσαι, ὅτι τὴν θήλειαν κάσιν εἶπεν, εἰ μὴ ἀποκοπὴ κασιγνήτης. Flor. 10. τὴν Ἕκτορος καὶ ἑτέρων πολλῶν ἀδελφήν. Flor. 33.

362. Προσθεὶς] Ἐπιθείς. Flor. 6. 9. 56. 59. 76. Mosqu. D. G. ἐπιθεὶς δὲ ἐκεῖνος ὁ δεσπότης. Flor. 21. Ἀνάγκην] Δουλείαν. Flor. 59. Σιτοποιὸν] Τὰ πρὸς ζωάρκειαν ποιοῦσαν.

κοῦντα, ut Mosqu. D.* Flor. 6. 21. 56. 59. 76. Gu. Ἀν. Σιτοπ.] σιτουργικήν. εἶτα γὰρ καὶ σιτία τὰ ὠμάσματα· ἢ ἀρτοποιητικήν. (ἤγουν συγκάσας ἀλήθειν.) Gu.

363. Σαίρειν] Φιλοκαλεῖν. Flor. 10. 17. 21. Gu. a m. 2. σαροῦν. Gu. m. pr. Ἐφεστάναι,] Ἐπιστατεῖν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosq. D. ἐπιστάτην εἶναι. Flor. 17. καὶ σαίρειν, ἤγουν φιλοκαλεῖν τὰ οἰκήματα, καὶ παραστήκειν καὶ κυριεῦν, ἢ ἐν ὑβρίσμασιν παρεστήκειν. Flor. 33.

364. Λυπρὰν ἡμέραν] Λυπητικὴν διαφέρειν ἡμέραν. Flor. 33. οἰκτρὸν καὶ ἄθλιον βίον. Gu. Ἀναγκάσει] Ὁ ἐμὸς δεσπότης. Flor. 21.

365. Λέχη] Ἤγουν τὴν ἐμὴν παρθενίαν. Flor. 21. Ὠνητὸς] Ἀγοραστός. Flor. 17. 56. Gu. Ποθὲν] Ἀπό τινος τόπου. Flor. 56. Gu. καὶ τὴν ἐμὴν κοίτην καὶ συνουσίαν ἤγουν μίξιν χραίνει δοῦλος ἀγορητός. Flor. 33.

366. Χρανεῖ,] Φθείρει, μολύνει. Fl. 17. μιανεῖ, μολυνεῖ. Gu. Τυρ. πρ. ἠξ.] Βασιλέων πρότερον ἄξια κεκριμένα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. χρανεῖ καὶ μολύνει, ἔμπροσθεν τῶν τυράννων ἀξιουμένη. Flor. 33.

367. Οὐ δῆτ'.] Οὐδαμῶς ἀφίημι ἐλεύθερον φῶς ἐκ τῶν ὀμμάτων. Flor. 33. οὐκ ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐλευθέρως. Flor. 17. ταῦτα ὑποστήσομαι. Flor. 10. οὐκ ἀφίημι, διότι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν ἀκτῖνας ἐκπέμπουσιν, αἳ προσομιλοῦσι ταῖς ἡλιακαῖς ἀκτῖσιν· οὐκ ἄλλως γὰρ ὁρῶμεν, ἀλλ' ἢ ἐκ τῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως· θατέρου γὰρ ἀπολάμψαντος, κἂν τὸ ἓν ἐπικρατεῖ, σκότος ἡμῖν τὰ πάντα λελόγισται. Flor. 17. οὐκ ἀνέξομαι ζῆν ἐν τούτοις, οὐ προτιμήσω ταῦτα τοῦ θανάτου. (ἔσται τοῦτο.) Gu. Ἀφίημι] Καταλιμπάνω. Gu. Ἐλεύθερον] Ἤτοι ἐλεύθερον δουλείας· τουτέστιν ἐλευθέρα θέλω ἀποθανεῖν. Gu.

368. Προστιθεῖσ'] Δοῦσα, προσβαλοῦσα. Flor. 59. προσθήκην ποιήσασα, παραδοῦσα τὸ ἐμὸν σῶμα εἰς θάνατον. Flor. 6. ἀλλὰ τῷ ᾅδῃ προσεγγίζημι τὸ ἐμὸν σκῆνος. Flor. 33.

369. Ἄγ'] Ἄγαγε. Flor. 17. προηγοῦ μοι, ὦ Ὀδυσσεῦ, καὶ φέρε. Flor. 33. Διέργασαι] Φόνευσον. Flor. 6. 9. 10. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. σφάξαι. Flor. 17. θῦσον, σφάξον. Gu. a m. 2. Ἄγων,] Ἀγαγών. Flor. 17. διὰ χειρός. Flor. 59.

370. Τοῦ] Τινὸς, θηλυκόν. Flor. 10. Δόξης] Ὑπονοίας. Flor. 17. 21. 59. βοηθείας. Flor. 6. τινὸς ὑπολήψεως. (Τοῦ δόξης.] Ἔδει εἰπεῖν τῆς πρὸς τὸ ἐλπίδος νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ τῆς τοῦ Ἀττικῶς λέγει· οὗτοι γὰρ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἔσθ' ὅτε ἀρσενικῶς ἐκφέρουσιν, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Σοφοκλέους τὸ, οὔτε του σάλπιγγος, καὶ, τὼ χεῖρε καὶ τοῖν πολέοιν, παρ' Ἰσοκράτει καὶ Θουκυδίδῃ.) Gu. ἡ δόξα καὶ ἐγγὺς ἐλπίδος ἐστὶν, ἀλλ' οὐκ ἔχει τὸ πλέον, καὶ ὥσπερ προηγούμενόν ἐστι τῆς ἐλπίδος· ἔστι γάρ τι, ἀφ' οὗ τις δοξάζων περὶ αὐτοῦ τὰ βελτίω εἶτα ἐλπίζει. Gu.

371. Θάρσος] Εἶναι προσδοκίαν. Flor. 59. παρηγόρημα. Gu. Ἡμῖν] Τοῖς Τρωσί. Flor. 21.

372. Ἐμποδὼν] Εἰς ἐμπόδισμα, ἐπιῤῥηματικῶς. Flor. 21. σὺ δὲ, μῆτερ, μηδαμῶς ἔμπροσθεν ἡμῖν γενοῦ, ἢ ἐμπόδιος ἡμῖν. Flor. 33.

Ὦ μῆτερ] Πρὸ τοῦ τυχεῖν πραγμάτων ἀσχήμων (ἀσχημόνων?) ἤγουν οὐ κατ' ἀξίαν, τοῦτ' ἔστι παρὰ τὴν ἀξίαν, περὶ (παρὰ) τὸ πρέπον. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

373. Λέγουσα,] Μηδέ· ἀπὸ κοινοῦ τὸ μή. Flor. 6. 9. 10. 21. 56. 59. 76. Gu.† μήτε. Flor. 17. φλυαροῦσα, μηδὲν ἀνύουσα. Flor. 10. Δρῶσα·] Κωλύουσα. Flor. 59. πράττουσα. Flor. 10. Συμβούλου] Σύνθελε.

* In Gu. πωοῦντα est ab al. m.

† Similiter Mosq. D. vocab. λέγουσα suprascriptum habet: τὸ μή ἀπὸ κοινοῦ.

Flor. 17. σὺν ἐμοὶ βούλου. Gu. a m. pr. ἢ λέγουσα ἢ ποιοῦσα συμβούλευσόν μοι θανεῖν, πρὶν ἀνάξιόν τι πάθω. Flor. 33. σύνελθέ μοι (l. σύνθελέ μοι) σὺν ἐμοὶ βουλεύου ἀποθανεῖν. Flor. 10.

374. Μὴ κατ' ἀξίαν] Ἀναξίως. Flor. 17. πρὸ τοῦ τυχεῖν αἰσχρῶν πραγμάτων, ἤγουν ἀσχήμων, οὐ κατ' ἀξίαν, τουτέστι παρὰ τὴν ἀξίαν, παρὰ τὸ πρέπον. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.

375. Ὅστις] Ὅστις οὖν οὐκήθησε (sic. an: οὐκ ἤθησε) τῶν κακῶν, φέρει ἀκουσίως μέν λυπεῖται γὰρ ὁ αὐχὴν ἐν τῷ καμάτῳ. Flor. 33. Γεύεσθαι κακῶν,] Πεῖραν λαμβάνειν (ἅπτεσθαι) δυστυχιῶν. Gu.

376. Φέρει] Ὑπομένει. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. Ἐντιθεὶς] Ὑποβαλών. Flor. 56. Gu. Ζυγῷ] Ἤγουν ἀνάγκῃ. Gu.

377. Θανὼν] Ἤγουν ἀποθανών. Flor. 17. Μᾶλλον] Ἐκ παραλλήλου. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. κρεῖττον ἂν εἴη θανεῖν ἐν εὐτυχίᾳ, ἢ ζῶν ἐν ἀτυχίᾳ ὑπάρχειν. Flor. 33.

378. Μὴ καλῶς,] Ἀλλὰ δυστυχῶς. Flor. 17. τὸ γὰρ μὴ ζῆν καλῶς, μέγας πόνος ἐστί. Flor. 33.

379. Δεινὸς χαρακτὴρ,] Τὸ ἐξ ἀγαθῶν καὶ εὐγενῶν τινὰ γενέσθαι ἱκανόν ἐστιν εἰς γνωριμώτατον (f. γνώρισμα. Furia) καὶ χαρακτηρισμὸν ἐν τοῖς ἀνθρώποις· εἰ γάρ τοι καὶ ὁ γεννηθεὶς ἐξ εὐγενῶν μὴ ἔχῃ τινὰ ἀγαθὴν καὶ καλὴν πρᾶξιν, ὅμως ἐκ τῆς τῶν γονέων περιφανείας ἄριστος καὶ αὐτὸς εἶναι ὑπολαμβάνεται· εἰ δὲ καὶ τῆς εὐγενείας ἄξια πράττοι τι, ἐπὶ πλέον τῆς εὐγενείας αὐτῶν αὔξεταί καὶ ἐνδοξότερος γίνεται. Flor. 17. Δεινὸς] Μέγας. Flor. 17. ἐπιτήδειος, (δεξιός, μέγας.) Gu. Χαρακτὴρ,] Τύπος. Flor. 6. σφραγίς. Gu. Κἀπίσημος] Κατάδηλος. Flor. 17. φοβερόν ἐστι τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἄθλιον ὁ ὑψηλὸς χαρακτὴρ, ἤγουν ἄνθρωπος ἐξ ἀγαθῶν γονέων, τοῦ γενέσθαι ἄσημος καὶ ἀφανὴς, ὅτι τῆς εὐγενείας τὸ ὄνομα αἰσχύνηται. (—εται) Flor. 33. διάδηλος, (φανερός.) Gu.

Κἀπίσημος ἐν βροτοῖς,] Περιφανὴς, διάδηλος, ἔνδοξος. cod. Paris. 1135. *Fahse.*

380. Ἐσθλῶν] Εὐγενῶν (γονέων.) Gu. Γενέσθαι,] Γεννηθῆναι. Flor. 17. Gu. Κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται] Αὐξάνει, (αὔξεται.) Gu.

381. Τοῖσιν ἀξίοις.] Ὑπὸ (al. ἀπὸ) τῶν ἀξίων τῆς εὐγενείας. Flor. 17. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. καὶ ἐπὶ πολὺ θαυμαζόμενοι καὶ δοξαζόμενοι γίνονται οἱ παρασκευάζοντες ἑαυτοὺς ἀξίους τῆς εὐγενείας· οἷον τοῖς ἄξια τῆς εὐγενείας διαπραττομένοις ἐπεκτείνεται τὸ ὄνομα τῆς εὐγενείας ἐπὶ πλέον καὶ ἐνδοξότεροι γίνονται. Flor. 10. τοῖς ἠξιωμένοις ἐκείνου. ἐπὶ πλέον τὸ ὄνομα τῆς εὐγενείας αὐτῷ αὔξεται, καὶ ἀξιεπαινετώτερος καὶ ἐνδοξότερος γίνεται, εἰ καὶ τὰ τῆς εὐγενείας ἄξια διαπράττοιτο· πολλοὶ γὰρ εὐγενεῖς, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ πλέον ἔρχεται τὸ ὄνομα τῶν μὴ τὰ τῆς εὐγενείας πραττόντων ἄξια. Gu.

382. s. Καλῶς] Ἐνδεῶς σωφρότερον (sic.) Flor. 17. Εἶπας,] Ὅτι βούλῃ ἀποθανεῖν. Flor. 21.

Ἀλλὰ τῷ κ. λύπη πρόσεστιν.] Ἔνεστιν. (ἀλλὰ τῷ τοιούτῳ, ἤγουν τῷ νομιζομένῳ σοι καλῷ, τουτέστι τῷ θανάτῳ, λύπη.) Gu.

384. Χάριν] Τιμήν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. Mosq. D. ἐὰν δὲ δεῖ καὶ πρέπει τῷ τοῦ Πηλέως υἱῷ Ἀχιλλεῖ γενηθῆναι χάριν, καὶ ἀποφυγεῖν τὸ ὄνειδος τοῦ στρατοῦ, τήνδε μὴ φονεύσητε. Flor. 33.

385. Ὑμᾶς,] Τοὺς Ἕλληνας. ἐπιστρέφει πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. Flor. 21. Μὴ κτείνετε,] Ἤγουν μὴ φονεύσετε. Flor. 17.

386. Ἡμᾶς δ'] Ἡμᾶς δὲ ἄγετε εἰς τὴν θυσίαν τοῦ Ἀχιλλέως. Flor. 33.

387. Κεντεῖτε,] Κτείνετε. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. κτείνετε, (σφάζετε.) Gu. Μὴ φείδεσθ'·] Ἤγουν μὴ ἀκροβολογεῖσθε. Flor. 17. ἐλεήσετε.

Flor. 21. 56. ἔλεον λαμβάνοντι. Gu. τεκον] Ἐγέννησα. Flor. 17. Πάριν,] Ἤγουν τὸν Ἀλέξανδρον. Flor. 17. ἐμὲ κτείνατε, μὴ ἐλεήσητε. ἐγὼ ἔτεκον τὸν Πάριν, ἤτοι τὸν Ἀλέξανδρον. Flor. 33.

388. Ὤλεσεν] Ἔφθειρε. Flor. 17. ἐφόνευσεν. Flor. 2. 6. 9. 56. 59. 76. Βαλών.] Τὸν παῖδα, τὸν Ἀχιλλέα. Flor. 17. τιτρώσας. Flor. 21. ὅστις ἐποίησε ταῦτα τὰ κακά, ὅστις καὶ διὰ τοξεύματος ἀνεῖλε τὸν παῖδα τῆς Θέτιδος, ἤγουν τὸν Ἀχιλλέα. Flor. 33. σημείωσαι, ὅτι εἰς Τροίαν ἐφονεύθη ὁ Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου νυμφοστολικῶς πορευόμενος· περιπλεξάμενος γὰρ αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος χάριν ἀσπασμοῦ διεχειρίσατο αὐτὸν μαχαίρᾳ. ἄλλοι δὲ φασιν, ὡς ἀντικρὺς αὐτοῦ στὰς ἔτρωσεν αὐτὸν μετὰ βέλους. Gu.

389. Οὐ σ'] Οὐχὶ σὲ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως ὅραμα ᾐτήσατο τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ ταύτην. Flor. 33.

390. Ἠτήσατο.] Ἐξήτησεν. Flor. 17.

391. Ὑμεῖς δὲ] Εἰ καὶ τὸ φάντασμα ἐκείνην ᾔτησεν. Flor. 10.

392. Τόσον] Ὁπόσον. Flor. 17. καὶ διπλὸν* γενήσεται τὸ τῆς σφαγῆς αἷμα, ἢ διπλὸν πόμα τὸ αἷμα γενήσεται τῷ ζητουμένῳ νεκρῷ. Flor. 33. κατ' εἰρωνείαν. Gu.

394. Ἅλις] Ἀρκούντως. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Προσοιστέος] Προσενεκτέος. Flor. 17. οὐκ ἄξιος προσφέρεσθαι. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. κομιστέος, ληπτέος. Gu. a m. 2. ἀρκετός ἐστι ὁ τῆς κόρης θάνατος, οὐκ ὀφείλομεν ἄλλον ὑπὲρ ἄλλου σφάξαι. Flor. 33.

395. Πρὸς ἄλλῳ] Ἐπ' ἄλλῳ θανάτῳ. Flor. 6. 9. 21. 56. 76. Τόνδ' ὠφ.] Τὸν τῆς θυγατρός σου θάνατον ἐχρεωστοῦμεν. Flor. 6. 9. 21. 56. 76. Μηδὲ τόνδ' ὠφ.] Εἴθε μηδὲ τοῦτον ἐχρεωστοῦμεν. Gu.

396. Ἀνάγκη] Ἐστὶν ἐμοὶ δηλονότι. Flor. 21. ἐπεὶ τὰ μετὰ ἀνάγκης δούλης. Flor. 10.

397. Πῶς;] Ποιήσω τοῦτο δηλονότι; ἤγουν οὐ δύναμαι. καὶ γὰρ ἐγὼ κέκτημαι δεσπότας, ἤγουν κυρίους, τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Μενέλαον, καὶ οὐκ οἶδα τί βουλήσοντ' ἐκεῖνοι ἐν τούτῳ. Flor. 21. Πῶς] Ἔστιν ἀνάγκη, θέλεις ἀποθανεῖν; οὐ γὰρ ἀναγκάσεις με συναποκτεῖναί σε τῇ σῇ θυγατρί· οὐ γὰρ ἔχω σε κυρίαν καὶ δεσπότειαν, ὡς τὸ προσταχθὲν σοι πληρώσω καὶ ὑπακούσομαι. Gu. Οὐ γὰρ οἶδα δεσπ. κεκτ.] Τὸ οἶδα κεκτημένος οὐκ ἔστι περίφρασις Ἀττικὴ ἀντὶ τοῦ κέκτημαι, ἀλλὰ οὕτω νόει· οὐ γὰρ οἶδα, ὅτι δεσπότας ἔχω. Gu.† Δεσπότας,] Ἤγουν αὐθέντας. Flor. 17. οὐ γὰρ οἶδα, ὅτι δεσπότας ἔχω. Flor. 6. Κεκτημένος.] Ἔχων. Flor. 56. οὐ δοῦλος εἰμί. ἵνα μετὰ ἀνάγκης δεσποτῶν διαπράττομαί τι. Flor. 10.

398. Ὁποῖα] Καθά. Flor. 17. ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ὡς. Flor. 6. 9. 56. 59. 76. Gu. τοιαύτη ἔσομαι· ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ὡς ἔχεται, οὕτω τῆς Πολυξένης ἅψομαι. Flor. 21. Κισσὸς] Κισσός ἐστιν εἶδος δένδρου. καίπερ ἐν ταῖς ἀμπέλοις συνεχῶς ἔρχεται καὶ εἱλίσσεται ἐν αὐταῖς· ἀναφέρεται δὲ ἐν Διονύσῳ· ἐν τῷ νάρθηκι γὰρ ἐπέπλεκτο αὐτὸ τὸ φυτόν, καὶ οὕτως ἐχόρευον αἱ Βάκχαι ἔμπροσθεν τῷ Διονύσῳ. Flor. 17. Ὅπως] Οὕτως. (τὸ ὅπως ἀντὶ τοῦ ὥσπερ, ἀντὶ τοῦ πῶς, ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἀντὶ τοῦ ἐπεί, καὶ ἀντὶ τοῦ οὕτως.) Gu. Ἕξομαι] Ἅψομαι, (περιπλακῶ.) Gu.

399. Οὐχ·] Μὴ οὕτως ποιήσῃς, μὴ ἅψῃ τῆς θυγατρός. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. μηδαμῶς τοῦτο ποιήσεις. Flor. 10.

400. Ὡς] Γίνωσκε ὅτι. (τὸ ὡς, εἰ μὲν συνάψεις πρὸς τὸ μεθήσομαι, ἀντὶ

* διπλοῦν. Gu.

† Idem scholion est in Baroc. 74. sed mutilum et corruptum: τὸ οἶδα κεκτ. οὐ ἔστι περίφρασις, ἀλλ' Ἀττικὴ σύνταξις ἀντὶ τοῦ κέκτημαι.

τοῦ ὄντως ἐρεῖς, εἰ δὲ πρὸς τὸ ἑκοῦσα, ἀντὶ τοῦ καθά.) Gu. 'Εκοῦσα] Θέλουσα. Flor. 21. Μεθήσομαι.] Καταλείψω. Flor. 17. χωρισθήσομαι. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. χωρ. ἀπολύσω (ἀπολειφθῶ.) Gu. ταύτης μοι δὲ τῆς παιδὸς ἑκοῦσα οὐ χωρισθήσομαι, οὐκ ἐάσομαι. Flor. 33.

403. Χάλα] Τὸ χάλα ἐκ μεταφορᾶς τῶν τῆς νεὼς προτόνων εἴρηται, ἃ τεταμένα, ὅταν ἄνεμός τις συμβῇ, χαλῶσιν οἱ ναῦται, ἵνα μὴ τῇ τούτων τάσει καὶ τῇ τοῦ πνεύματος φορᾷ τὸ πλοῖον ὑποβρύχιον γένηται. Gu. a m. sec. σύγγνωθι γονεῦς (γονεῦσι.) Flor. 21. ἐνδίδου, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑποχαλώντων τὰ ἱστία διὰ πολλοῦ ὄντος ἀνέμου ἐν τῷ ἀρμένῳ τοῦ πλοίου. Flor. 10.* ὑπόπιπτε, ὕπεικε. Gu. a m. 2. Θυμουμένοις.] Τοῖς λυπουμένοις. Flor. 33. ὀργιζομένοις. Gu.

404. Σύ τ',] Μῆτερ 'Εκάβη. Flor. 21. σύ, ὦ τάλαινα, τοῖς βασιλεῦσι μὴ ἔριζε. Flor. 33. Κρατοῦσι] 'Ενδόξοις. Flor. 17. τοῖς ἄρχουσι, βασιλεῦσιν. Gu. Μάχου.] 'Αντίτεινε. Flor. 6. Μάχου.] Κατὰ 'Αττικοὺς δοτικῇ, κατὰ δὲ κοινοὺς αἰτιατικῇ, ὥσπερ καὶ τὸ ναυμαχῶ. Gu.

405. Βούλει] Βούλει καταπισθῆν καὶ πρὸς ὁδὸν ἑλκωθῆναι. Flor. 33.

406. Γέροντα χρ.] Τὸ σὸν γεραιὸν σῶμα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.† τὴν δὲ γεγηρακυῖαν πρόσοψιν, μετὰ βίας πατουμένη. Flor. 33.

407. 'Ασχημονῆσαι] 'Ατιμασθῆναι. Gu. a m. sec. Νέου] Νέος γάρ ἐστιν 'Οδυσσεύς. Flor. 21. καὶ ἀπὸ νεαροῦ βραχίονος ἀσχημονῆσαι. Flor. 33. Νέου] 'Ισχυροῦ. Gu.

408. Σπασθεῖσ';] Συρεῖσα, (ἑλκυσθεῖσα. Flor. 33.) Gu. Ἃ πείσῃ.] Ἅπερ πάθῃ, εἴθε μὴ πείσοις σύ.‡ ὑποτακτικὸν ἀντὶ εὐκτικοῦ. Flor. 21. Ἄξιον.] Ἔστι παθεῖν σε ταῦτα δηλονότι. Flor. 21. Ἅπερ μὴ παιθείης (sic) οὐκ ἔστιν ἄξιον. Flor. 33.

409. Φίλῃ] 'Αγαπητῇ. Flor. 21. 'Ηδίσταν] Γλυκεῖαν. Flor. 21. εὐφραντήν. Gu.

410. Προσβαλεῖν] Τουτέστιν ἐρεῖσαι καὶ πλησιάσαι τῇ ἐμῇ. Flor. 59. περιπλακῆναι, προσμίξαι. Flor. 6. ὡς μοι τὴν παρειὰν τὴν σὴν προσεγγίσαι τῇ ἐμῇ. Flor. 33. ἐρεῖσαι, (πλησιάσαι.) Gu.

411. 'Ως οὔ ποτ'] Ὅτι οὐδέποτε. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Νῦν] 'Ορῶ. Flor. 21. Πανύστατα,] 'Αντὶ τοῦ ὕστατον (τελευταῖον.) Gu. ἀντὶ τοῦ ὕστατον, τέλειον ὅτι οὐκέτι ἐσόψομαι. Flor. 21. ὡς οὐδέποτε ὄψομαι τὸ ἡλιακὸν φῶς. νῦν δὲ ἔστι μοι τὸ ἔσχατον πάντων. Flor. 33.

412. 'Ακτῖνα] Τὸ φῶς. πρῶτον ἡ ἀκτὶς ὑποπίπτει τῇ ὄψει, εἶτα ὁ δίσκος. Gu. Κύκλον] Τὸν ὅλον περιφραστικῶς. Flor. 17.

413. Τέλος] Τὸ πλήρωμα. οὐ γὰρ προσομιλήσω σοι τοῦ λοιποῦ. Gu. Προσφθεγμάτων.] Ἤγουν τῶν ῥημάτων, τῶν λέξεων. Flor. 17. ἀντὶ τοῦ τὰ ἐμὰ προσφθέγματα. Flor. 21. τῶν ἐμῶν λόγων τὸ τέλος εἴληφεν. Flor. 33.

414. Ὦ τεκοῦσα,] Ἤγουν ἡ γεννήσασα. Flor. 17. Κάτω.] 'Εν ᾅδῃ. Flor. 10. ἄπειμι, πορεύομαι ἐν τῷ θανάτῳ. Flor. 33.

415. 'Εν φάει] 'Εγὼ ἐν τῷ βίῳ δουλεύσω, δούλη ἔσομαι. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐν τῷ βίῳ. (ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ.) Gu. Πολυξένη οὐκ ἀπεκρίθη πρὸς ταῦτα, ἀλλ' ἔχεται τῶν αὐτῶν λόγων ἀπὸ τῶν ὦ μῆτερ μέχρι τοῦ τί σοι πρὸς Ἕκτορ', κἂν ἀμοιβαῖοι φαίνωνται οἱ στίχοι. Gu.

416. Ἄνυμφος,] Χωρὶς γάμου. Flor. 17. ἕπεται τοῦ λόγου. Flor. 21. ἄπειμι κάτω. Flor. 10. 'Ανυμέναιος,]

* Brevius Baroc. 74. Gu. a m. pr. ἐνδ. ἀπὸ τῶν χαλώντων τὰ ἱστία.

† Gu. ab al. m. addit τὸ ἁπλοῦν ἀντὶ κτητικοῦ.

‡ Gu. πάθῃς, ἣν μή μοι πείθῃ.

Ἀμελῴδητος. Flor. 56. χωρὶς ὕμνων. Flor. 17. ἀπέρχομαι δηλονότι ἄμοιρος ὑμεναίων. (ἄνευ γάμου, θαλάμων.) Gu. ὑμένας λέγουσι τὰ περιλαμβάνοντα σπλάγχνον ἤ τι τοιοῦτο λεπτότατον, ὥσπερ δέρμα· ἐπικράτησε δὲ ἰδίως λέγεσθαι ὑμένα τὸν τῆς παρθενίας, οὗ διαῤῥηγνυμένου τῇ συνουσίᾳ οὐκέτι τὸ θῆλυ πρὸς παρθενίαν ἐστί. διὸ καὶ [τῆς παρθενίας ὁ ὑμὴν] λέγεται ἀπὸ τούτου ὑμέναιος ἡ ἐπιθαλάμιος ᾠδὴ, ἤτοι ἡ ἐπὶ τῷ γάμῳ καὶ τῇ διαῤῥήξει τούτου τοῦ ὑμένος ᾀδομένη, ἀφ' οὗ ὕμνος, ὃς ἐπὶ θεοῦ μὲν καὶ θείων ἀνδρῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λέγεται, ἐτάχθη δὲ ὅμως λέγεσθαι καὶ ἐπὶ τῆς ἁπλῶς ᾠδῆς, καθὸ λέγουσιν ὑμνοπόλους τοὺς ποιητὰς ἤτοι τοὺς ἀναστρεφομένους περὶ τὴν ᾠδὴν ἁπλᾶς, ἤγουν τὴν ἐμμελῆ συνθήκην καὶ ἔμμετρον. λέγεται ὕμνος καὶ ἡ φήμη καὶ διαλάλησις, καθὸ λέγεται παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ βιὰ μὲν * ἀεὶ δ' ὑμνούμενα. κατὰ τοῦτο τὸ τελευταῖον σημαινόμενον λέγεται τὸ προθέλυμνον ἔπεσε τὸ δένδρον, ἤγουν οὕτως ἔπεσεν, ὡς εἰς φῶς προαχθῆναι καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο αὐτοῦ, δι' οὗ θέλει τὸ ὄνομα καὶ τὴν μνήμην τουτέστι τὴν ῥίζαν. ταύτης γὰρ σωζομένης, εἰ καὶ πᾶν ἐκκοπείη τὸ δένδρον, βλαστήσειεν ἄν τι ἀπ' αὐτῆς, ὃ φυλάξει τοὔνομα καὶ τὴν μνήμην τοῦ δένδρου. εἰ δ' ἀπόλοιτο αὕτη, καὶ ἡ τοῦ δένδρου πᾶσα ἐλπὶς καὶ μνήμη συναπόλλυται. ὁσάκις δὲ λέγει ὁ Ὅμηρος προθέλυμνον, ὅτι τὸ προβεβλῆσθαι καὶ ῥύεσθαι ἐπισπᾶται ὄνομα καὶ μνήμην. λέγεται καὶ πρόρριζον ἔπεσε τὸ δένδρον ὁμοίως, ἤτοι οὕτως ἔπεσεν, ὡς καὶ τὴν ῥίζαν αὐτοῦ ἀνασπασθῆναι καὶ εἰς φῶς προαχθῆναι. Gu.

Τυχεῖν.] Ἐπιτυχεῖν. Flor. 17. ἀνύμφευτος, μὴ τυχοῦσα ᾀσμάτων γαμικῶν. ὑμέναιον λέγεται ᾆσμα, ὃ ᾄδουσιν ἐν τοῖς γάμοις τοῖς νεογνοῖς νυμφίοις. Flor. 33.

Ὧν μ' ἐχρῆν τυχεῖν.] Ἤγουν νυμφεύματος καὶ ὑμεναίου. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

417. Οἰκτρὰ] Ἐλεεινή. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. διαφέρει οἰκτρὸς τοῦ ἀθλίου· οἰκτρὸς γὰρ λέγεται ὁ ἄξιος ἐλέους, ἀπὸ τοῦ οἶκτος, ἡ ἐλεημοσύνη· ἄθλιος δὲ ὁ πολλὰ δεινὰ πάσχων καὶ ὑπομένων ἀπὸ τοῦ ἀθλῶ τὸ καρτερῶ. Flor. 17. ἐλεεινὴ (διὰ τὸ τοῦ θανάτου ἄωρον. ἀξία οἴκτου καὶ ἐλέους.) Gu. Ἀθλία] Δυστυχής. Flor. 17. δυστ. διὰ τὴν σὴν στέρησιν. Gu.

418. Ἐκεῖ] Ἐν τῷ τόπῳ. (τοῦ ᾅδου add. Gu.) Flor. 17. Ἐν Ἅιδου] Ἐλλειπτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ᾅδου. Flor. 21.

419. Ποῖ] Χρονικόν. Flor. 59. Gu. Τελευτήσω] Τελέσω, πληρώσω. Gu.

420. Δούλη] Ὡς δούλη θνήσκω ἡ πρόσθεν ὑπάρχουσα βασιλέως θυγάτηρ. Flor. 33. Ἐλευθέρου.] Κυρίου. Flor. 21. ἤγουν ἀκαταδουλώτου, ἢ εὐτυχῶς καὶ καλῶς τραφέντος ἤγουν βασιλέως. Gu.

421. Πεντήκοντα] Αὔξουσα τὸ πάθος φησί· ιθ γὰρ μόνους παῖδας ἐγέννησεν. καὶ Ὅμηρος· (Il. ω'. 496.) "ἐννέα καὶ δέκα μέν μοι * ἐκ νηδύος ἦσαν" † ἢ ὅτι ἐμπεριλαμβάνει τοὺς νόθους διὰ τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνδρός. Flor. 10. τί ν λέγει; ὅτι ν τέκνα ἐποίησεν ὁ Πρίαμος. Flor. 33. Ἄμοιροι] Ἀμέτοχοι. Flor. 21. ἐστερημένοι. Flor. 56.

422. Τί σοι] Τί εἴπω πρὸς τὸν Ἕκτορα καὶ τὸν σὸν ἄνδρα καὶ σύνοικον; Flor. 33. Εἴπω] Ἀγορεύσω. Flor. 10.

Τί σοι πρὸς Ἕκτορα,] Τί βούλει. — ἢ πρὸς τὸν γέροντα τὸν σὸν πόσιν ἢ τὸν ἄνδρα εἴπω. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

423. Ἄγγελλε] Ἐκείνοις. Flor. 17. εἰπέ. Flor. 21. Ἀθλιωτάτην] Οὖσαν δυστυχεστάτην. Flor. 17. 56.

* Leg. βαί' ἀεὶ δ' ὑμν. ap. Soph. Aj. 292.
† Ex Homero lacuna ita explenda: ἴης ἐκ ν.

εἶναι. Flor. 21. τὸ ὑπερθετικὸν ἀντὶ συγκριτικοῦ. Gu.

424. Στέρνα,] Στῆθη. Flor. 21. 59. περιπτυσσομένη τὴν μητέρα ταῦτα φησίν. Flor. 10. 'Ηδέως.] Γλυκέως. Flor. 21.

425. Ὦ τῆς] Φεῦ, ἕνεκα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. χάριν, ἕνεκεν. Flor. 17. τῆς ἀθλίας καὶ πρόκαιρου σου τύχης. Flor. 33. Ἀώρου] Ἀκαίρου. Flor. 56. Gu. ταχυθανάτου. Flor. 10. ταχυθ. μήπω γηρασάσης τουτέστι νέας. Gu. Τύχης.] Ἡμῶν δηλονότι. Flor. 21.

426. Ἐμοί,] Σχετικόν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. Τεκοῦσα,] Ἡ γεννήσασά με. Flor. 17. μήτηρ ἐμή. Flor. 21. Κασσάνδρα] Ἀδελφή. Flor. 21. 56. ἡ Κασσάνδρα ἀδελφὴ ἦν τῆς Πολυξένης. Flor. 33.

427. Χαίρουσιν] Οἱ φονεύοντες, οἱ Ἕλληνες. Gu.

428. Ὅ, τ'] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ χαῖρε. Flor. 10. ὅ τι ἐν τοῖς πολεμίοις Θρᾳξὶν ὁ Πολύδωρος, ὁ ἐμὸς ἀδελφός. Flor. 33.

429. Εἰ ζῇ γ'· ἀπιστῶ δέ·] Τοῦ ὀνείρου γὰρ ἐμνημόνευσεν, ὃν εἶδε περὶ ἐκείνου ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ δράματος. Gu. Πάντα] Ἐν πᾶσι. Flor. 21. Δυστυχῶ.] Ὥστε ἀπιστεῖν εἰ ζῇ. Flor. 10.

430. Ζῇ,] Δηλονότι. Flor. 59. ἐκεῖνος. Flor. 17. Θανούσης] Σου. Flor. 17. 59. 76. Συγκλείσει] Ἀσφαλίσει. Flor. 17. καλύψει. Flor. 21. Gu.

431. Τέθνηκ' ἔγωγε,] — πρὸ τοῦ θανεῖν με τὸν φυσικὸν θάνατον, τέθνηκα ὑπὸ τῶν περιεχόντων με κακῶν. Gu. Πρίν] Πρὸ τοῦ. Flor. 56. Gu.

432. Κόμιζ',] Ἄπαγε πρὸς τὸν τάφον τοῦ Ἀχιλλέως. Gu. ἀντίπτωσις. ἄπαγε, ἀποκαλύψας τὴν κεφαλὴν τοῖς ἱματίοις. Flor. 10. ὦ Ὀδυσσεῦ, περιθεὶς τῇ ἐμῇ κάρᾳ τὰ βασιλικά μοι πέπλα, καὶ ἀποκόμισόν με. Flor. 33. Ἀμφιθείς] Σκεπάσας. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. περικαλύψας διὰ τὸ κόσμιον. Gu. Πέπλοις] Ἐν. Flor. 17. σκεπάσμασιν. Flor. 21. τοῖς σοῖς ἢ τοῖς ἐμοῖς. Gu.

433. Ἐκτέτηκα] Δεδάπανκα. Flor. 17. ἔλυσα, ἐξετάκην. Flor. 21. ἐδάπανησα. Flor. 56. Gu. ἤτοι κατακέκομμαι τὴν ψυχήν, ἐδαμάσθην. Gu. Καρδίαν] Τὴν ἐμαυτῆς καρδίαν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐμήν. Flor. 10. ἐξεπλάγην τῇ καρδίᾳ τοῖς θρήνοις τῆς ἐμῆς μητρός. Flor. 33.

Ἐκτέτηκα] Κυρίως — κατακεκοπτόντων καὶ ἀπὸ λύπης διαῤῥεομένων. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

434. Θρήνοισι] Ἐν. Flor. 10. Ἐκτήκω,] Πάλιν. Flor. 10. δαμάζω. Flor. 17. 56. λύω. Flor. 21. Γόοις.] Διὰ τῶν θρήνων. Flor. 17. θρήνοις. Flor. 56.

435. Ἔξεστί μοι·] Ἄδεια δέδοταί μοι. Flor. 17.

Ὦ φῶς·] Προσειπεῖν — ἤγουν καὶ γὰρ ἐνδίδωσί μοι προσειπεῖν τὸ σὸν ὄνομα. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

436. Μέτεστι] Μετέχει ἐμοί. Flor. 21.

Μέτεστι] Μετουσία — πλέον, πλὴν καθ' ὅσον χρ. l. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

437. Βαίνω] Περιπατῶ, πορεύομαι. Flor. 6. πορεύομαι μέσον ἐν τῇ θυσίᾳ τοῦ Ἀχιλλέως ἢ ἀνάμεσον τῶν Ἑλλήνων πορεύομαι, οἵτινες τῆς θυσίας τοῦ Ἀχιλλέως ἐγένοντο σύνεργοι. Flor. 33. οὐδέν ἐστι τὸ μεταξὺ τῆς πυρᾶς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ ξίφους. Flor. 10.

438. Προλείπω·] Ἤγουν ἀποψύχω. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. πρὸ τοῦ καιροῦ οἴχομαι, πρὸ τοῦ φυσικοῦ θανάτου λείπω τὴν ψυχήν, ἀντὶ τοῦ ἤδη θνήσκω. Gu. Λύεται] Τήκεται, φθείρονται. Flor. 21.

439. Ἅψαι] Κράτησαι. Flor. 17. ἐπιλαβοῦ. Flor. 56. ὦ θύγατερ, προσέγγισαι τῆς σῆς μητρός. Flor. 33. Ἔκτεινον] Ἅπλωσον. Flor. 56. ἐξάπλωσον, δός. Gu.

440. Δός·] Ἐπίδος μοι τὴν σὴν προσφίλην χεῖρα, μή μ' ἄτεκνον ἀπο-

ὑσπης. Flor. 33. Μὴ λίπῃς] μὴ ἰσως. Flor. 56. Ἀπωλόμην,] Ἐφ-ίρην. Flor. 17. 56. Φίλαι.] Γυ-ῖκες. πρὸς τὸν χορὸν τοῦτο φησί. Flor. 1.

441. Ὡς] Εἴθε καὶ οὕτως. Flor. 9. καθὼς σὲ τέκνον ὁρῶ, οὕτω καὶ τὴν ὸ Λακεδαιμονίας Ἑλένην, τὴν σύγ-ον τῶν Διοσκούρων, διὰ τῶν ὀφθαλ-ῶν μου ἴδοιμι. Flor. 33. Λάκαιναν] ακωνικήν. Flor. 59. Gu.

442. Διὰ καλῶν ὀμμ.] Δι' εὐπρέ-ειαν. Flor. 21. 59. 76. ἤτοι διὰ τὴν ὑμορφίαν αὐτῆς. Flor. 56. διὰ τὴν ὑπρέπειαν ἑαυτῆς. Flor. 10. διὰ τῆς ροσούσης αὐτῇ ὥρας. Gu.

443. Αἴσχιστα] Αἰσχρά. Flor. 7. αἰσχρῶς. Flor. 56. κάκιστα. 'lor. 21. Εἷλε] Κατέλαβε. Flor. . 9. 21. 56. 59. 76. Gu. ἐκράτησε. 'lor. 17. ἐπόρθησεν. Gu. Εὐδαί-ονα.] Εὐτυχεστάτην. Flor. 56. ἥτις ἰσχίστως τὴν Τροίαν τὴν πάμπλου-ον εἷλε καὶ ἠφάνισεν. Flor. 33.

444. Αὔρα,] Ὦ πνοὴ ἀνέμου καὶ ὰ θαλάσσης κομίζουσα τοὺς πόντῳ ορευομένους, ἤγουν ἐν γιαλῷ (sic) καὶ ὰς ταχείας ναῦς ἐπὶ τὸ κῦμα τῆς θα-άσσης, ποῦ ἐμὲ τὴν ἀθλίαν διακομίσεις. 'lor. 33.

446. Ἀκάτους] Ἄκατοι τὰ μικρὰ λοῖα· ἐνταῦθα δὲ τὰς ναῦς ἁπλῶς ἐγει. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. Λίμνας,] Ἴδιόν ἐστι τῆς ποιητι-ῆς τὸ χρῆσθαι ταῖς λίμναις ἀντὶ θα-ασσῶν, καὶ τῆς θαλάσσης ἀντὶ λιμνῶν. 'lor. 17. λίμνην τὴν θάλασσαν φησὶν Ὅμηρος· "ἠέλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν ερικαλλέα λίμνην." (Od. γ'. 1.) Flor. 10.

447. Πορεύσεις;] Ἤγουν κομίσεις, ἄξεις. Flor. 6. 9. 21. 59. 76. Gu. ιαβιβάσεις. Flor. 56.

448. Τῷ] Τίνι. Flor. 10. 59. Τῷ δουλόσυνος] Πρὸς τίνος οἶκον — ἢ πορεύσεις με ἀπὸ κοινοῦ πρὸς τὸν ὅρμον τῆς Δωρίδος γῆς· ἤγουν τῶν Πελοποννη-σιακῶν, ἢ εἰς τὸν ὅρμον τῆς Φθιάδος γῆς, ἤγουν εἰς τὰ Φάρσαλα. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

449. Κτηθεῖσα] Ὑποταγεῖσα, δε-θεῖσα, πραθεῖσα. Flor. 56. Ἀφίξο-μαι;] Γενήσομαι. Flor. 17. ἔλθω. Flor. 56. ἢ πορεύσομαι ἢ παρησιάσο-μαι. Flor. 33. πορεύσομαι καὶ παρα-γενήσομαι. Gu.

450. Ἦ] Ἀντὶ τοῦ ἄρα. Flor. 56. 59. Δωρίδος] Εἰς τὴν Πελοπόννησον. ἴσως διὰ τὸν Ἀγαμέμνονα.* Flor. 10. ἢ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τὸν ὅρμον. Flor. 33. Αἴας,] Γῆς. Flor. 10.

451. Φθιάδος,] Τῶν Φαρσάλων. Flor. 56. τῆς Θεσσαλίας διὰ τὸν Νεο-πτόλεμον. Flor. 59. τῆς Θετταλίας, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, διὰ τὸν Ἀχιλλέως υἱὸν Νεοπτόλεμον. Gu.

453. Ἀπιδανὸν] Ὄνομα ποταμοῦ. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Λιπαί-νειν,] Ἀρδεύειν. Gu. a m. pr.

454. Ἢ νάσων,] Ἢ εἰς τὴν Δῆλον πορεύσεις. διὰ τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τοῦ-το. Gu. καὶ τοῦτο ἴσως διὰ τὸν Ἀγα-μέμνονα φησί. καὶ Ὅμηρος· "πολλῇσι νήσοισι καὶ Ἄργει παντὶ ἀνάσσειν." (Il. β'. 108.) Flor. 10. Ἀλίηρει] Ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐρεσσομένῃ. Flor. 17. διὰ κώ-πης ἀλιήρους, ἤγουν ᾗ ἐρέσσουσι κατὰ τὴν θάλασσαν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. τῇ ἐν ἁλὶ ἐρεσσομένῃ κώ-πῃ. Flor. 10.

454. s. Ἀλιήρει κώπῃ] Ἢ πορεύσεις με τὴν — ἔνθα καὶ ὁ πρωτόγονος φοῖνιξ καὶ δάφνη πρωτογόνη (pro πρωτόγονος) ἱεροὺς ἀνεβλάστησε κλάδους, κ. τ. λ. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

455. Κώπᾳ] Κώπη πόθεν ἐτυμολο-γεῖται; ἀπὸ τοῦ κινεῖν τοὺς ὦπας καὶ τοὺς ὀ.† Flor. 56. Πεμπομέναν] Πορευομέναν ἐμέ. Flor. 6. Τάλαιναν,] Ἀθλίαν. Flor. 17.

456. Οἰκτρὰν] Ἐν οἷς ἀφίξομαι οἶκοι οἰκτρὰν ζωὴν ἔχουσαν. Flor. 59.

* Gu. διὰ τὸν Ἀγαμέμνονα λέγει τοῦτο.

† F. de Furia supplendum suspicatur καὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

ταλαίπωρον βιοτάν. Flor. 33. Ἔχουσαν] Ἀντὶ τοῦ ἕξουσαν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

457. Ἔνθα πρωτόγονος] Ἡ Λητοῦς ἀδελφὴ Ἀστερία, φεύγουσα τὴν Διὸς μίξιν, μετέβαλλεν ἑαυτὴν εἰς ὄρτυγα καὶ ἥλατο εἰς θάλασσαν, καὶ γέγονε νῆσος, ἥτις Ὀρτυγία καὶ Ἀστερία ἐκαλεῖτο. ὕστερον δὲ τοῦ Διὸς συγγενομένου Λητοῖ, καὶ ποιήσαντος αὐτὴν ἔγκυον Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα ζήλῳ τῆς Ἥρας μήτε ἐν γῇ μήτε θαλάσσῃ ὑποδεχομένῃ τῇ Λητοῖ πρὸς ἀπότεξιν *, κελεύσας τῷ Ποσειδῶνι Ζεὺς, καὶ ἀνέδωκε ταύτην τὴν Ὀρτυγίαν καὶ Ἀστερίαν καλουμένην, πρότερον κρυπτομένην τοῖς ὕδασιν, ἔτι καὶ ὑποτρέμουσαν καὶ ἐκ τοῦ φανῆναι αὐτὴν Δῆλον ὠνόμασεν. ἐκεῖ οὖν ἐλθοῦσα ἡ Λητὼ, καὶ δάφνης καὶ φοίνικος πρώτως ἐκεῖ φανέντων ἀψαμένη τὴν Ἄρτεμιν γεννᾷ. ἡ δὲ ταύτην μαιεύει, καὶ τίκτει καὶ τὸν Ἀπόλλωνα. καὶ Ἄρτεμις μὲν τὴν Δῆλον κατέσχεν, Ἀπόλλων δὲ εἰς Λυκίαν ἀπῆλθεν. Flor. 6. ὁ Ζεὺς τῇ Λητοῖ συμμιγεὶς, καὶ ζηλοτυπούσης ὑπὲρ τούτου τῆς Ἥρας, φοβούμενος ὁ Ζεὺς, μή τι κακὸν ἐπάγοι τῇ Λητοῖ ἡ Ἥρα, κατὰ τὸ μέσον τῆς θαλάσσης ἀνεδόθη ἡ Δῆλος νῆσος, κἀκεῖσε ταύτην ὁ Ζεὺς ἔπεμψε. καὶ μὴ ἔχουσα παραμυθίαν τινὰ ἕνεκα τῆς γέννας αὐτῆς, τότε πρώτως ἀνέδωκε τόν τε φοίνικα καὶ τὴν δάφνην ἐκ τῆς γῆς εἰς παραμυθίαν αὐτῆς. τεκοῦσα δὲ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν, ἀφιερώθησαν τὰ τοιαῦτα φυτὰ τῷ Ἀπόλλωνι. διὰ τοῦτο καὶ ἱερὰ καλοῦνται. Flor. 59. Ἔνθα] Ἐν ᾗ νήσῳ εἰς τὴν μὲν ἐκείνην Δῆλον ἀνεβλάστησεν τὸν φοίνικά τε καὶ τὴν δάφνην. Flor. 21. καὶ Ὅμηρος· Δήλῳ δήποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα. (Od. ζ΄. 162.) Flor. 10. Πρωτόγονος] Ὁ τότε πρώτως γεννηθεὶς ἐκ τῆς γῆς ὁ φοίνιξ καὶ ἡ δάφνη. Flor. 59. κατὰ πρώτην γένεσιν, ἐπιῤῥηματικῶς. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. πρωτοφυής. Gu.

458. Ἀνέσχε] Ἀνεβλάστησε, (ἀνέδωκε.) Gu.

460. Ἄγαλμα] Λείπει ἡ εἰς. τιμήν. Flor. 10. εἰς τέρψιν. Flor. 59. εἰς ἄγαλμα καὶ καλλώπισμα τῆς Λητοῦς ταῦτα μὲν κατέχουσα ἀπεκύησε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν. Flor. 59. Ἄγ.] Καλλώπισμα. Gu. Δίας;] Ἡ τῆς ἀπὸ Διὸς γινομένης. † Flor. 10. ἤγουν τῆς Ἀρτέμιδος. Flor. 21.

461. Τε] Περισσόν. Flor. 17. Κούραισιν,] Ἀντὶ τοῦ γυναιξίν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Τε] Ὁ τε πλεονάζει. Flor. 21. τοῦτο τὸ τε πρὸς τὸ χρυσέαν ἄμπυκα σύναπτε. Gu.

463. Ἄμπυκα,] Κεφαλοδέσμια. Flor. 10. περικεφαλαίαν. Flor. 17. 21. Gu. a m. sec. τὸ χρυσοῦν φάσμα (ὕφασμα.) Flor. 21. ἄμπυξ γάρ ἐστι ἐπίδεσμος χρυσὸς (χρυσοῦς), ὃς εἰς κόσμησιν τῆς κεφαλῆς περιδέδηται (—δεται) τῇ τριχώσει ὡς στέφανος συμπλεγμένος. Flor. 33. κρήδεμνον. Gu. Εὐλογήσω;] Μέλψω. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 76. Gu. ὅπως μέλψω καὶ εὐφημήσω, ὑμνήσω. Flor. 59.

464. Ἡ Παλλάδος] Ἡ τῆς πολεμικῆς Ἀθηνᾶς. Flor. 33. διὰ τοὺς Θησέως παῖδας Ἀκάμαντα καὶ Δημοφῶντα. Flor. 10. Gu.

465. Καλλιδίφρου] Καλὰ ἅρματα ἐχούσης. Flor. 59. τὰ πολεμιστήρια Ἀριστοφάνους· "Φειδ. πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια; Στρεψ. ἐμὲ μὲν σὺ τὸν πατέρα πολλοὺς ἐλαύνεις δρόμους. Ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τῶν Πασίας; τρεῖς μνᾶς διφρίσκου καὶ τρόχων Ἀμυνίᾳ." (Arist. Νεφ. 28. sqq.) Flor. 21. τῆς πολεμικῆς. Gu.

466. Κροκέῳ πέπλῳ] Ἤγουν ἐν ἱμα-

* Locum corruptum sic fortasse sanaveris: μήτε γῆς μήτε θαλάσσης ὑποδεχομένης, ut Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα ab ὑποδεχ. pendeant. Pro ἔγκυον in cod. erat ἔγκυρον. Nec sequentia sana sunt.

† Excidisse videtur ἢ τῆς θαυμαστῆς καὶ ἐνδόξου.

ῳ βεβαμμένῳ ἀπὸ τοῦ κρόκου. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. ἐν κοκκίνῳ βλατίῳ (sic). Flor. 33. κρόκη τὸ ἰδιωτικῶς καλούμενον ὑφάδιον, ὅπερ εἰλήγεται * περὶ τὸν στήμονα, ὡς Ἡσίοδος φησὶ λέγων "στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα πορύσσασθαι." (Ἔργ. 536.) Ἄλλως. καὶ τοῦ κρόκους ὁ αἰγιαλὸς παρὰ τὸ κρέκω τὸ κόπτω κρόκη καὶ κρόκη, εἰς ἃ κρέκονται καὶ κυλῶνται τὰ κύματα. οὐ μόνον δὲ αἱ παρθένοι ὕφαινον, ὡς φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ περὶ θεῶν αὐλῇ, † ἀλλὰ καὶ γυναῖκες τέλειαι, ὡς Φιλοκράτης ἐν δουλοδιδασκάλοις. ‡ Flor. 10. Κροκέῳ] Ὑφαντῷ· κρόκη γὰρ τὸ ὑφάδιον ἢ κροκοειδεῖ. Gu.

467. Ζεύξομαι] Κατασκευάσω καὶ φανῶ. Flor. 59. ὑφάσματι συναρμόσω. Flor. 9. 17. ἤτοι ἵππους ἅρματι ἐζευγμένους ποιήσω, (διὰ τῆς ὑφάνσεως συνάξω, ὑφανῶ.) Gu.

468. Δαιδαλέαισι] Ποικίλως εἰργασμέναις. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 6. Gu. ἐν ποικίλοις καὶ πολυχρωμάτοις βάμμασι. Flor. 33. Ποικίλλουσ'] Ζωγραφοῦσα. Flor. 56. καλλωπίζουσα. Gu.

469. Πήναις,] Κατασκευαῖς. Flor. 3. μετάξαις. Gu.

470. Τιτάνων] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ζεύξομαι. Flor. 21. ἤγουν τὴν Γιγαντομαχίαν, ἐν ᾧ ἐγράφετο ἡ ἀναίρεσις τῶν Τιτάνων ἢ τῶν Γιγάντων. ὁ δὲ νοῦς· ἐλεύθερα, φησίν, εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ τοὺς πώλους ζεύξομαι τοὺς ἐπὶ τῷ πέπλῳ, ἐπισκιάσω τὰς ἀριστείας αὐτῆς ὑφαίνουσα, ἢ τὴν Γιγαντομαχίαν. ἢ ἐν τῇ πόλει τῆς Παλλάδος ζεύξομαι καὶ φανῶ ἐν τῷ κροκέῳ πέπλῳ καὶ ἱστοὺς (sic) τοὺς ἐν τῷ ἅρματι πώλους τῆς καλλιδίφρου Ἀθηνᾶς. ἐπεὶ γὰρ πολεμικὴ ἡ θεός, ἀφιέρουν ταύτῃ πέπλους ἔχοντας ὑφαντοὺς καὶ τοὺς πώλους αὐτῆς σὺν τῷ ἅρματι. ἢ ἐπεσκίαζον καὶ ἑτέρας ἐν τῷ πέπλῳ καὶ ἑτέρῳ αὐτῆς ἀριστείῳ. Flor. 59. τὴν Γιγαντομαχίαν τούτους γὰρ πολεμήσασα ἐνίκησε. (in marg. σημαίνει, ὅτι Τιτᾶνες καὶ Γίγαντες οἱ αὐτοὶ ἐλέγοντο.) Gu.

472. Κοιμίζει] Θανατοῖ ἀντὶ τοῦ ἐθανάτωσεν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. ἀφανίζει ὡς ἐπαναστᾶσαν κατ' αὐτοῦ. Gu. a m. 2.

473. Ὦ μοι τεκέων] Ἐν γὰρ τῷ χορῷ καὶ παρθένοι εἰσὶν καὶ γυναῖκες. Flor. 10.

475. Καπνῷ κατηρ.] Ἀντὶ τοῦ πυρί. Gu. καθάπερ καπνῷ ἀφανίζεται. Flor. 33. πυρὶ καταβέβληται. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. Κατερείπεται] Κατεστράφη. Flor. 10. 21. καταστρέφεται. Flor. 21. ἀντὶ τοῦ καταβέβληται (εἰς τὴν γῆν, ἀφανίζεται.) Gu.

476. Τυφομένα,] Κεκαυμένη. Flor. 6. 9. 56. 59. ἀλαζονευόμενα, κενοδοξούμενα. Flor. 33. καιομένη (φλεγομένη.) Gu. Δορίκτητος] Δοριάλωτος, καὶ ὑπὸ τὴν κτῆσιν καὶ δεσποτείαν τῶν Ἑλλήνων γινομένη. Flor. 10. 21.

478. Κέκλημαι] Ἀντὶ τοῦ κληθήσομαι. Flor. 6. 9. 10. 17. 21. 56. 59. 76.

479. Ἀσίαν] Τὴν Τροίαν, τὸ ὅλον ἀντὶ τοῦ μέρους. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. εἰς τρία διαιρεῖται πᾶσα ἡ γῆ, εἰς Ἀσίαν, εἰς Λιβύην καὶ εἰς Εὐρώπην. Flor. 17.

480. Εὐρώπας] Τῆς τῶν Ἑλλήνων γῆς. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἑλλάδος. Flor. 17. Θεράπαιναν,] Γενέσθαι δούλην. Flor. 56.

481. Ἀλλάξασ'] Ἀλλαξαμένη τοῦ θανάτου τὸ ζῆν. ἢ ἀνταλλαξαμένη, ἀντὶ τοῦ θελήσασα ζῆν, ἤπερ τεθνάναι. Flor. 10. ἀνταλλαξαμένη τὸν θάνατον

* de Furia conjic. εἱλίσσεται.

† αὐλῇ quid sibi velit, non assequor. Apollodorum ἐν τῇ περὶ θεῶν ἑπτακαιδεκάτῃ laudat Schol. Soph. Œd. C. 502. Verba illa ἐν τῇ π. θ. α. desunt in Cod. 6.

‡ Sic Cod. 10. In 6. corrupte ἐν Διὸς διδασκαλικῷ. Pro Φιλοκράτης Cod. 6. Φιλόκρατος. sed leg. Φερεκράτης. v. Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 474. ed. Harl. Schweighæus. Ind. Auct. in Athen. p. 163.

τοῦ ζῆν. ἄλλως. ἀλλάξασ' ἀΐδα, ὅτι τὸν θάνατον ἀνταλλαξαμένη, ἀντὶ τοῦ θελήσασα μᾶλλον τεθνάναι ἢ τὸ ζῆν. Flor. 21. 59. ἀνταλλαξαμένη ᾅδου ἄκων. (leg. οἴκων. vid. Pors. ad Med. 44.) Flor. 17. ἀντιδοῦσα. Flor. 56. καταλλάξασα αὐτῶν τῶν θαλάμων τὸν ᾅδην. Flor. 33. Ἀλλάξασ' Ἅιδα θαλ.] Πολλοὶ γὰρ Ἑλλήνων ἐφείσαντο σφάξαι τὰς Τρῳάδας, ὡς παλλακίσιν αὐταῖς χρήσωνται. Flor. 10. 21. 59.* Θαλάμους.] Τὰ οἰκήματα τοῦ ᾅδου, ἤγουν θάνατον. Flor. 59. Κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐσφάγη ἡ Πολυξένη· ἔθος γὰρ τοῖς τραγικοῖς χοροῖς τὸ μὴ ἐπ' ὄψει τῶν θεατῶν ἀναιρεῖν· ἠνιάθησαν γὰρ ἂν ὁρῶντες τοιαύτην θέαν. Flor. 10. 59.

482. Ποῦ τὴν ἄν.] Ὦ κοῦραι καὶ νέαι Τρῳάδες, ποῦ τὴν ποτὲ οὖσαν βασιλίδα τῆς Τροίας Ἑκάβην εὕροιμι; Flor. 33.

483. Ἄνασσαν] Δέσποιναν. Flor. 17.

Ἐξεύροιμι,] Περισσὴ ἡ ἐξ. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

484. Αὕτη π.] Αὕτη ἐγγύς σού ἐστι, ἔχουσα ἐπὶ τὴν γῆν τὰ ἑαυτῆς νῶτα. Flor. 33.

Αὕτη] Δεικτικῶς. λειποθυμήσασα γὰρ διὰ τὴν τῆς θυγατρὸς ἀφαίρεσιν νεκροῦ δίκην κατὰ γῆς ἔῤῥιπτο. Gu.† Πέλας σου,] Ἔμπροσθέν σου κειμένη. Flor. 17. πλησίον. Flor. 21. 56.

485. Συγκεκλεισμένη] Συγκεκαλυμμένη διὰ πέπλων. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. ἐντετυλιγμένη. Gu. a m. 2.

486. Ὦ Ζεῦ,] Φεῦ, ἆρα εἴπω σε ὁρᾷν τοὺς ἀνθρώπους, ἢ λέξω τοῖς ἀνθρώποις ὑπόνοιαν ψευδῆ ταύτην κεκτῆσθαι τοὺς θεούς, τὴν τύχην δὲ εἶναι τήνδ' ὑπ' οὐράνιον τὴν σκοποῦσαν καὶ διοικοῦσαν αὐτούς. Flor. 17. ὦ Ζεῦ, ποῖα δὴ λέγειν πρότερον, ὁρᾷν ἀλληνάλλως τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μάτην γεγενημένην. ψευδὴ (sic) γὰρ οἱ θεοὶ τὴν τύχην ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐπισκοπεῖν. Flor. 33.

Λέξω;] Εἴπω. Flor. 17. 56. 59. Gu. Πότερα] Ἆρα λέξω ἐφορᾷν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. Ὁρᾷν;] Τουτέστι ἐπισκοπεῖν τοὺς ἀνθρώπους. Flor. 17. διοικεῖν. Flor. 10. ἐφορᾷν. Gu.

487. Ἢ] Λέξω. Flor. 59. Δόξαν] Ὑπόνοιαν. Flor. 10. 21. 59. δόκησιν, ὑπόληψιν. Flor. 17. δόξα σημειοῖ γ. τὸ δόγμα, τὴν δόκησιν καὶ τὴν τύχην. Flor. 6. Ἄλλως] Τὸ ἄλλως καὶ τὸ μάτην· ἐκ παραλλήλου. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.

488. Ψευδῆ,] Ψευδῶς. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὸ ψευδῆ μεθερμηνευτικόν ἐστι τοῦ μάτην καὶ τοῦ ἄλλως. Gu. Δοκοῦντας] Νομίζοντας γένος εἶναι θεῶν τοὺς ἀνθρώπους. Flor. 59. 21.‡ μὴ μέντοι γε εἶναι θεοὺς τοὺς ταῦτα ἐφορῶντας καὶ διέποντας. Gu.

489. Τύχην] Μοῖραν. Flor. 17. τυχηρόν. Flor. 59. Τἀν βροτοῖς] Πράγματα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἐπισκοπεῖν;] Ἐφορᾷν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. ἐπιτηρεῖν. Flor. 59. Gu. a m. 2. διοικεῖν. Gu. a m. 2.

490. Ἥδ'] Αὕτη ὑπῆρχεν. Flor. 56. Ἄνασσα] Βασίλισσα. Flor. 17. Πολυχρύσων] Εὐδαιμόνων. Flor. 17. οὐχὶ δὲ αὕτη βασιλὶς ἦν τῶν πολυχρυσοτάτων Τρώων; Flor. 33.

491. Μέγ' ὀλβίου] μεγάλως μακαρίου. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. οὐχὶ δὲ αὕτη τοῦ μεγαλοπλουσίου Πριάμου σύνοικος; Flor. 33. Δάμαρ;] Γυνὴ παρὰ τὸ δεδόσθαι ἀνδρί. Flor. 17. δάμαρ ἡ γυνὴ παρὰ τὸ δε-

* In Flor. 59. est τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ πολλοὶ ἐφείσ. σφ. τινὰς τῶν Τρ. ἀγαπῶντες αὐτὰς πολλάκις χρήσασθαι. In eodem et Cod. 10. hoc scholion v. 479. adscriptum est.

† Idem est hoc scholion, quod e Baroc. 74. ad v. 493. seq. adscripsit King. in quo male legitur ἀποθυμήσασα et ἀναίρεσιν. August. C. ap. Herm. Præf. ad Hec. p. xii. ad νῶτα. v. 494. λιποθυμήσασα διὰ τὴν Πολυξένην.

‡ Corrupte 21. νομιζομένους γένος εἶναι τοὺς ἀνθρώπους.

εῖσθαι ἅμα τῷ ἀνδρί. Flor. 6. δάμαρ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ δαμάζεσθαι ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἢ ἀπὸ τοῦ γάμος γάμαρ καὶ δάμαρ. Flor. 59.

492. Πόλις] Ἡ Τροία. Flor. 59. Ἀνέστηκεν] Ἀνετράπη. Flor. 17. ἀνάστατος γέγονε τῷ πολέμῳ, ἤγουν ὑπὸ τοῦ πολέμου, (ἀνετράπη, ἠφανίσθη.) Gu. καὶ νῦν ἡ αὐτὴ (αὐτῆς) πόλις πᾶσα ἠφάνισται δοριάλωτος. Flor. 33.

493. Αὕτη δὲ] Αὕτη δὲ δούλη καὶ ἄπαιδος (sic) καὶ γῆν τὴν ταλαίπωρον ἐπισπασομένη.* Flor. 33.

494. Κεῖται,] Ἀναπαύεται. Flor. 59. Φύρουσα] Ἀναδεύουσα. Flor. 10. Δύστηνον] Γεγηρακὸς, πεπαλαιωμένον.† Flor. 59.

495. Γέρων] Γέρων ὢν φιλόζωος εἰμί· ὅμως ἀποθανεῖν ἢ ἀτυχῆσαι εὔχομαι. Flor. 10. 21. ἔχρηζον ἀποθανεῖν ἐμὲ εὐτυχῆ ὄντα πρὸ τοῦ ἐμπεσεῖν εἰς δυστυχίαν. Flor. 17. Ὅμως δέ μοι] Τὸ ἐναντίον λέγει· οἱ γὰρ νέοι μᾶλλον φιλοῦσι ζῆν, οἱ δὲ γέροντες ἀποθανεῖν. λέγει δὲ, ἐπειδὰν μᾶλλον ὁ ἄνθρωπος ἐν γήρᾳ γένηται, τότε καὶ φιλοζωότερός ἐστι. τὸ αὐτὸ καὶ ὁ Ταλθύβιος γέρων μέν εἰμι λέγων, ὅμως δὲ πρὶν περιπεσεῖν τοιαύτῃ δυστυχίᾳ, γένοιτό μοι θανεῖν.

496. Εἴη,] Εἴθε, πρότερον πρὶν περιπεσεῖν ἀσχήμῳ τινὶ τύχῃ, ἤτοι πρὸ τοῦ δυστυχῆσαι. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.‡ Περιπεσεῖν] Ἐντυχεῖν. Flor. 59.

497. Ἀνίστασ',] Ἀνάστηθι, ἔγειραι.

Μετάρσιον] Εἰς ὕψος. Flor. 10. 17. 21. ἤγουν μετέωρον, ὀρθήν. Flor. 59. ὦ ἀθλία, ἀνάστα ἄνω. Flor. 33.

498. Πάλλευκον] Γεγηρακὸς, τὸ πεπαλαιωμένον.§ Flor. 17. λίαν λευκὸν, τὸ πάνυ γηραιόν. Flor. 59. λίαν λευκὸν (δι' ὅλου λευκὸν, ὁλόλευκον.) Gu.

499. Ἔα·] Γράφεται ὠή. ἔστι δὲ κλητικὸν ἐπίῤῥημα. Flor. 21. 59. ἄφες. Flor. 33.

500. Κεῖσθαι;] Ἀναπαύεσθαι. Flor. 59. ἡσυχάζειν. Gu. Κινεῖς] Ταράττεις, ὀχλεῖς. Gu. Ὅστις] Ὁποῖος. Flor. 17. Gu. Λυπουμένην;] Ὑπάρχουσαν. Flor. 56.

501. Ἥκω,] Ἦλθον. Flor. 17. 56. ἤλυθον. Flor. 59. ἔρχομαι τῶν Ἑλλήνων ὁ δοῦλος. Flor. 33. ἀπὸ τούτου δ' ἔχομεν γνῶναι, ὅτι ἐν τῷ εἶπεν (εἰπεῖν) ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα οὔ φησι διὰ τὸ ἀεικίνητον τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διότι ἐστὶν ἀττικόν· καὶ ἐνταῦθα γὰρ οὐχὶ ψυχή τις λέγει, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ταλθύβιος. Gu. Δαναϊδῶν] Τῶν παίδων τῶν Δαναῶν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. Gu.

502. Πέμψαντος,] Μετακαλέσαντος. Flor. 17. μετακαλεσαμένου (σε.) Gu. μεταστειλαμένου. Flor. 59. τὸ μεταπέμψαντος ἤγουν μεταστειλαμένου, ἢ, ὃ καὶ κάλλιον, μετακαλεσαμένου καὶ ζητήσαντος σὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Flor. 59.

504. Δοκοῦν] Κατὰ τὸ δοκοῦν. Flor. 6. 9. 21. 56. 76. δοκοῦντος, Ἀττικόν. Flor. 10. κατὰ τὸ δοκοῦντος, (l. κατὰ τὸ δοκοῦν, δοκοῦντος) ἀρέσαντος. Flor. 59. ἆρα δοκοῦντος καὶ ἀρέσαντος τοῖς Ἀχαιοῖς καὶ ἀρεστὸν φανέντος, ἦλθες ἐπαρεῖν καὶ ἐμὲ καὶ σφάξαι ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Ἀχιλλέως; μετὰ τῆς θυγατρός μου; εἰ οὕτως ἦλθες, λίαν λέγεις προσφιλέστατα. Flor. Φίλ'] Ῥήματα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.

505. Εἰκνῶμεν·] Οἱ γὰρ σπεύδοντες κονιορτοῦνται. Flor. 59. σπουδά-

* An: ἄπαις καὶ γραῦς κατὰ γῆν κεῖται, ἐς τὴν ταλαίπωρον κεφαλὴν κόνιν ἐπισπασομένη?

† Spectat ad lectionem πάλλευκον κ. quam comm. Flor. 10.

‡ πρὶν deest in 56.

§ γεγηρ. habet etiam 21. Pro πεπαλ. 10. πεπαλαιωμένον, λίαν λευκὸν est etiam in 6. 9. 21. 56. 76.

ζωμεν. Flor. 17. ἑτιμασθῶμεν (an: ἑτοιμασθῶμεν?) Flor. 56. ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό· οἱ γὰρ σπεύδοντες κονιορτεῖται τὰ γυμνὰ τοῦ σώματος. Flor. 21. ταυτολογία. Flor. 10. ἡ ταυτολογία τὴν προθυμίαν ἐμφαίνει τῆς Ἑκάβης. Gu.

507. Μεταστείχων] Μετακαλέσων, μεταπορεύσων, μεταπεμπόμενος. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μετακαλῶν. Flor. 10. μεταπεμπόμενος, (μετακαλούμενος.) Gu. Πέμπουσι] Ἀντὶ τοῦ ἔπεμψαν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

508. Δισσοὶ] Οἱ δύο. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ἀτρέως, καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Flor. 33. ἵνα μὴ τῷ τῶν ὀνομάτων πλήθει τὴν Ἑκάβην θορυβήσῃ, ἀνωτέρω παρ' Ἀγαμέμνονος μόνου πεμφθῆναι εἶπε. Gu.

509. Τί λέξεις;] Ἀντὶ τοῦ τί λέγεις. Flor. 6. 9. 21. 33. 56. 59. ἀντιχρονισμὸς λέγεται ἀντὶ τοῦ λέγεις. Gu. Οὐκ ἄρα] τὸ ἄρα ἐρωτηματικὸν ἢ συμπερασματικὸν καὶ ἀποφαντικὸν, διὸ καὶ ὀξύνεται καὶ περισπᾶται. καὶ ἐρωτηματικὸν μὲν δοκεῖ πρὸς τὸ τί λέξεις, ἀποφαντικὸν δὲ πρὸς τὸ σὴν παῖδα κατθανοῦσαν. Gu.

Λέξας;] Ἀντὶ τοῦ λέξεις. Ὡς θανουμένους] Ὡς θανουμένην, ἤγουν ὡς μέλλουσαν τεθνήξεσθαι. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

510. Μετῆλθες] Ἡ μετὰ ἀντὶ τῆς εἰς. Flor. 17. εἰς ἐμὲ ἦλθες. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μετακαλέσων ἦλθες. Flor. 59. Ἀλλὰ σημ.] Ἦλθες μηνύσων, ἀγγελῶν, δηλώσων, ἤτοι τὴν τῆς Πολυξένης σφαγήν. Flor. 59.

511. Ὄλωλας,] Ἐφθάρης, ὦ παιδίον μου. Flor. 17. ἐφθάρης, ὦ θύγατερ. Flor. 56. ὦ τέκνον, ἀπωλέσθης, ἀπέθανες. Flor. 33. Ἀρπασθεῖσ'] Ἀποσπασθεῖσα. Flor. 6. 9. 21. (qui addit τοῦ κόλπου.) 56. 59. 76.

512. Ἡμεῖς] Ἐσμέν. Flor. 59. ἡμεῖς δὲ ὅσον τὸ ἐπὶ σοὶ, ἤγουν τὸ κατὰ σὲ, ἄτεκνοι ὑπάρχομεν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὅσον τὸ κατὰ σὲ μέρος ἄπαιδες ἐσμέν. ὅσον τὸ κατὰ σὲ εἰπεῖν ἔζη γὰρ Κασσάνδρα, ἡγεῖτο δὲ καὶ τὸν Πολύδωρον ζῆν.* Flor. 10. 21. Τοὐπίσ·] Εἰς τὸ μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ μέλλον. Flor. 59. οἱ Ἀττικοὶ τὸ μὲν παρεληλυθὸς καλοῦσιν ἔμπροσθεν, τὸ δὲ μέλλον ὀπίσω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαδίσεως τῶν ζώων, προτιθεμένων τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν εἴτε παρεληλυθότων, καὶ μετερχομένων τῶν ἔμπροσθεν (leg. ὄπισθεν) ἤτοι μελλόντων. Flor. 59.

513. Ἐξεπράξατ';] Διεξεπράξατ'. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. διεχειρίσασθε. Flor. 59. Gu. διεχρήσατε. Flor. 17. πῶς δὴ ἐν αὐτῇ ἐποιήσατε. Flor. 33. Αἰδούμενοι;] Μετὰ τιμῆς. Flor. 6. μετὰ ἐντροπῆς. Flor. 56. Gu.

514. Δεινὸν] Καὶ τὸ ἀναιδὲς καὶ τὸ ὠμὸν καὶ τὸ ἄγριον. Flor. 17. πρὸς τὸ χαλεπόν. Flor. 33. τὸ ἀπηνὲς, (ἄγριον καὶ ἀναιδές.) Gu. ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἤλθετε, ἤγουν ἢ δεινῶς τουτέστιν ἀπηνῶς ἐφονεύσατε, ὡς ἐχθρὰν κτείνοντες. Gu. a m. pr.

515. Λέξων] Μέλλων εἰπεῖν. Flor. 17. 59. Φίλα,] Ἐμοί. Flor. 59. προσφιλῆ ἐμοί. Flor. 6. 17. καίπερ οὐ προσφιλῆ λέγεις. Flor. 33.

516. Χρήζεις] Θέλεις. Gu. Κερδᾶναι,] Ἐκχῆται. (sic) Flor. 21. κέρδος ἡγεῖται τὸ δὶς κλαῦσαι. Flor. 10. ὡς φιλόσοφος† φησὶ τὸ κερδᾶναι κέρδος γὰρ οἴεται τὸ κλαῦσαι καὶ δεύτερον περὶ τῆς Πολυξένης. οἱ γὰρ λυπούμενοι παραμυθίας ἔχουσι τὸ κλαίειν. τὸ κερδάναι (sic) γίνεται ἀπὸ τοῦ κέρδος, τὸ δὲ κέρδος ἀπὸ τοῦ τὸ κέαρ ἡδαίνειν (leg. ἡδύνειν) καὶ εὐφραίνειν. Flor. 59.

517. Οἴκτῳ·] Τῷ θανάτῳ. Flor.

* Ultima ὅσον τὸ ἐπὶ (sic) σε· ἔζη γὰρ, etc. sunt etiam in Gu.

† Fl. ὁ φίλος φησὶ τὸ κερδ. Gu. ὡς φιλόσοφος τὸ κερδ. E Gu. addidi etiam καὶ δεύτ. περὶ τῆς Π. reliqua in eo desunt.

. τῷ φόνῳ, ἤγουν τῷ ἐλέῳ. Flor. . τῆς σῆς παιδὸς τῇ φιλανθρωπίᾳ ἐπικάμψῃ (— ψει.) Flor. 33. γων κακὰ] Διηγούμενος ἀλγεινὰ, τυχῇ, ἤγουν τὸν φόνον αὐτῆς. Flor. . 59. 76. Gu. λέγων γὰρ τὰ συμντα βρέξω δι' ὀφθαλμῶν δάκρυα ερά· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ κερδάναι δάα. Flor. 33.

518. Τέγξω] Κάθυγρον ποιήσω, ιρυ·: δηλονότι (βρέξω.) Gu.

519. Παρῆν] Διήγησις. Flor. 59. ;ατο τῆς διηγήσεως. Flor. 21. ὑπῆρι. Flor. 17. 59. ἐπαρουσίαζεν. or. 59. Ἀχαϊκοῦ] Ἑλληνικοῦ. or. 59. ὅτι πρὸς τὸν τάφον ἔθνησκε, ρισυνήκει πᾶς ὄχλος. Flor. 33.

520. Πληρῆς] Πεπληρωμένος, ας. Flor. 17. 59. τὸ πᾶς καὶ τὸ ήρης κατ' ἐπίτασιν λέγεται. Gu.

521. Λαβὼν, κ. τ. λ.] Ὁ τοῦ Ἀχιλς παῖς Νεοπτόλεμος λαβὼν ἐκ τῆς ρὸς τὴν κόρην Πολυξένην ἔστησεν ἐπάτοῦ μνήματος, ἐγγὺς δὲ ἐγώ. Flor. .

Λαβὼν] Κρατήσας. Flor. 59. Gu. ὄς] Ἤγουν ὁ Πύῤῥος. Flor. 21.

522. Ἐπ' ἄκρου χώμ.] Ἐπὶ καθες γενικῇ, ἐπὶ δὲ κινήσεως αἰτιαῇ, ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἐναντίον ποιοῦ- Gu.

523. Λεκτοὶ] Ἐπίλεκτοι, (ἐξειλεγν.) Gu. Ἔκκριτοι] Ἐκλελεγν, εὐγενεῖς νέοι ἄνδρες. Flor. 59. ὰ τοῦ Νεοπτολέμου ἐκλελεγμένοι ρες, μή πως ἰδοῦσα τὸ ξίφος ἡ Ποένη τεινόμενον κατ' αὐτῆς καὶ φοβηα σκιρτήσῃ ἤγουν ἐκφύγῃ, ἐκεῖνοι δὲ, κρατήσωσι ταύτην. Flor. 59. καὶ κλελεγμένοι τῶν Ἀχαιῶν, καὶ ἔγοι, καὶ χρήσιμοι νέοι. Flor. 33.

524. Σκίρτημα] Τὸ κίνημα. Flor. 10. 21. 59. περιφραστικῶς τὸ κίνημα. or. 17. καὶ ὡς βοὴ μόσχου ἐγένετο. or. 33. σπάραγμα, κίνημα. Gu. χου] Νέας. Flor. 10. Καθέξον] Μέλλοντες κρατήσειν διὰ τῶν ῶν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

525. Ἕσποντο·] Εἵποντο. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. εἵποντο, ἠκολούθουν (παρεγίνοντο.) Gu.

Πλῆρες] Μέγαν. Flor. 21. πεπληρωμένου (l. — μένον) οἴνου δηλονότι. Flor. 17. 59. καὶ οἱ πάντες ἕποντο, ἠκολούθουν. Flor. 33.

526. Πάγχρυσον,] Ὁλόχρυσον. Flor. 39. Ἐῤῥει] Ἐῤῥει χοὰς, ὡς λέγω λόγον. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. προσφέρει τῷ πατρὶ τῷ Ἀχιλλεῖ χοάς. Flor. 21. Χειρὶ] Ἐκτείνει διὰ τῆς χειρός. Flor. 21.

527. Χοὰς] Σπονδάς. Flor. 10. ἤγουν θυσίας, χάριν τοῦ θανόντος πατρός. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

Σημαίνει] Παραδηλοῖ ἀντὶ τοῦ παρεδήλωσεν. Flor. 6. 9. 21. 56. 76. εἶπε δέ μοι, σιγὴν παντὶ τῷ στρατῷ ἐπισημῆναι. Flor. 33.

528. Σιγὴν] Ποιῆσαι. Flor. 21. Κηρῦξαι] Καταστῆσαι. Flor. 59.

529. Μέσοις] Τοῖς ἀνθρώποις, Ἀχαιοῖς δηλονότι. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὸ ἐν μέσοις περισσὸν· τὸ γὰρ παραστὰς τὴν ἔννοιαν δηλοῖ καθ' αὑτό. Gu.

530. Σιγᾶτ'] Σιωπᾶτε. Flor. 17. τὸ μὲν σιγᾶτε πρὸς τὸ πλῆθος, τὸ δὲ σῖγα, σιώπα καθ' ἕνα. τοιαῦτα γὰρ εἰώθασι ποιεῖν οἱ κήρυκες, πρῶτον μὲν προσφωνοῦντες δημοσίᾳ, εἶτα καθ' ἕνα ἕκαστον, σιγῶντες. Flor. 59. Σῖγα,] Ἐπίῤῥημα. Flor. 10. Σῖγα,] Ἐν σιγῇ (καθολικῶς.) Gu.

531. Νήνεμον] Ἀθόρυβον. Flor. 6. 56. 59. 76. νήνεμος ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ νη στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ ἀνέμου, ἡ ταραχή. Flor. 6. ἀντὶ τοῦ ἥσυχον, (ἀθόρυβον, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνέμων.) Gu. Ἔστησ'] Ἔταξα. Flor. 6. 56. 59. 76. ἐν ἡσυχίᾳ δὲ ἔστησα τὸν ὄχλον. Flor. 33. κατέστησα. (ὄχλος ἡ ὄχλησις καὶ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ.) Gu.

532. Ὁ δ'] Ὁ Νεοπτόλεμος. Flor. 17. 56. Πύῤῥος. Flor. 21. ὁ δὲ Νεοπτόλεμος εἶπεν· ὦ παῖ τοῦ Πηλέως καὶ πατὴρ ἐμός. Flor. 33. Ἐμὸς,] Ἀντὶ τοῦ ἐμὲ, Ἀττικόν. Flor. 6. 9. 21.

56. 59. 76. *αἱ ἀντωνυμίαι οὐκ ἔχουσι κλητικάς*. Flor. 59.

533. Χοὰς] *Σπονδάς*. Flor. 59. *τὰς ἀναφέρω τῶν νεκρῶν*. Flor. 17. Κηλητηρίους,] Τοὺς *σοὶ ἐνηδόνους, τοὺς σοὶ θυμήρεις*. Flor. 59. *ἀπαιτητικάς*. Flor. 21. *εὐφραντικούς*. Flor. 59. *κατακηλούσας τὰς ψυχὰς* [*τῶν*] *νεκρῶν, ἢ τοὺς καταχθονίους δαίμονας*. Flor. 10. 21. *θελκτικάς, τὰς σοὶ ἐνηδόνους καὶ ἀποδοχῆς ἀξίας*. Gu.

534. Νεκρῶν ἀγωγούς·] Τῶν τεθνειώτων *τοὺς προπομπούς. ἐλθὲ, ὅπως λάβῃς αἷμα μελιχρὸν τῆς καθαρᾶς κόρης, ὅπερ σοι προσφέρομεν, κἀγὼ καὶ ὁ στρατός*. Flor. 33.

535. Κόρης ἀκραιφνὲς] Παρθένου *παρθενικὸν, καθαρὸν, ἄχραντον*. Flor. 17. 56. 59. 76. *καθαρὸν, ἀμόλυντον, ὡς παρθενικόν*. Gu. Δωρούμεθα] Παρέχομεν. Flor. 59.

536. Πρευμενὴς] Γαληνὸς, ἥσυχος ὁ λεώς (leg. ἵλεως.) Flor. 17. *πρᾶος καὶ εὐμενής*. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. *συμπαθὴς, ἵλεως*. Gu. a m. 2. *σὺ δὲ γενοῦ ἡμῖν πρᾶος, ἵλαος*. Flor. 33. *ἐκ τῶν β σύγκειται ἡ λέξις. τὸ πρευμενὴς ἐκ δύο ταυτοσημαντῶν γίνεται λέξεων, τοῦ πρᾶος καὶ εὐμενής*. (cf. Schol. Guelph. ad v. 538.) *γίνεται οὖν πραευμενὴς, εἶτα κατὰ κρᾶσιν πρευμενής. ἢ πρευμενὴς καὶ πρᾶος καὶ εὐμενὴς γενοῦ ἡμῖν, ὥστε λῦσαι τὰς πρύμνας καὶ τὰ χαλινωτήρια τῶν νεῶν ἤγουν λυθῆναι, ἢ γενοῦ δὲ ἡμῖν πρευμενὴς καὶ ἔπειτα λῦσαι καὶ λυθῆναι ποίησον τὰς πρύμνας καὶ τὰ χαλινωτήρια τῶν νεῶν. στικτέον εἰς τὸ, πρευμενὴς δ' ἡμῖν γενοῦ, εἶτα δὸς ἡμῖν λῦσαί τε τὰς πρύμνας καὶ τὰ χαλινωτήρια τῶν νεῶν*. Flor. 59.

537. Πρύμνας, καὶ χαλ.] Περίφρασις. Flor. 17. *τὰ ἀπόγεια σχοινία*. Flor. 10. Χαλινωτήρια] Τὰ *πρυμνήσια*, (*τὰς ἀγκύρας, τὰ ὑπόγεια* [*ἀπόγεια*] *σχοινία*.) Gu. *καὶ ἡνίκα τὰ τῶν νεῶν δέματα λῦσαι θελήσομεν καὶ πορεύεσθαι βουληθῶμεν καὶ ἐπανελθεῖν εἰς τὰς πατρίδας, ἐπίδος ἡμῖν πραέως ἀπ' Ἰλίου ἐπαναζεῦξαι*. Flor. 33.

538. Πρευμενοῦς] Γαληναίου. Flor. 59. *πράου*. Flor. 10. *ἀλύπου, γαληνοῦ. ἀπὸ δύο λέξεων ταυτοσημαντικῶν γίνεται, τοῦ πρᾶος καὶ τοῦ εὐμενής*. Gu.

539. Νόστου] Στροφῆς. Flor. 17. *ἐπιστροφῆς*. Flor. 21. *ὑποστροφῆς*. Flor. 56. *καταστροφῆς*. Flor. 6. Τυχόντας,] Ἀντὶ τοῦ τυχεῖν. Flor. 21. *καινόσχημον πρὸς τὸ ἀπαρέμφατον. τυχοῦσι γὰρ ἔμελλεν εἰπεῖν πρὸς τὸ ἡμῖν*. Gu. Μολεῖν.] Ἀπελθεῖν δὸς ἡμῖν, *ἀπὸ κοινοῦ τὸ δός*. Flor. 21. 59.

541. Εἶτ' ἀμφίχρ.] Εἶτα περίχρυσον *σπάθην λαβὼν παρὰ τοῦ πιάσματος ἔσυρεν ἐκ τῆς ξιφοθήκης καὶ τοῖς ἐγκρίτοις ἔνευσεν*. Flor. 33.

542. Ἐξεῖλκε] Ἀνέσπα. Flor. 59. *ἐκ τοῦ Ὁμήρου τοῦτο ἔχει*. Gu.

543. Ἔνευσε] Ὥρισε (sic.) Flor. 56. Λαβεῖν.] Ἤγουν κατασχεῖν. Flor. 10. 17. *ὑπεσήμανε*. Gu.

544. ss. Ἡ δ' ὡς ἐφράσθη,] Ἡ δὲ Πολυξένη *ὡς ἐνόησεν τὸν θάνατον, τοῦτο εἶπε τὸν λόγον ὦ Ἕλληνες, οἱ τὴν ἐμὴν πόλιν πορθήσαντες, ἑκουσίως θνήσκω· καὶ μήτις ἐξ ὑμῶν τοῦ ἐμοῦ σώματος ἐφάπτηται*. Flor. 33.

544. Ἐσήμηνεν] Ἔλεγεν. Flor. 21. *εἶπεν*. Flor. 10.

545. Ὦ τὴν ἐμὴν] Ἐνταῦθα *φαίνεται τὸ ἀνδρεῖον τῆς Πολυξένης*. Gu.

546. Ἑκοῦσα] Εὐτόλμως. Flor. 6. 9. 10. 21. 56. 59. 76. Μή τις] Ὁρᾶτε ἵνα οὐδείς. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Χροὸς] Χρώματος. Flor. 17.

547. Παρέξω] Δώσω *τὴν δειρὴν, ἤγουν τὸν λαιμὸν, τολμηρῶς, εὐτόλμως. δώσω, καὶ παρέχω καὶ παρέχομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λέγεται*. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *δώσω τράχηλον εὐτόλμως*. Flor. 17. *καθὼς δὲ εἰμὶ βασιλὶς, τοσαυτικῶς θανῶ καὶ ὁλωεγκαρδίως* (sic) *παραδίδω τὸν ἐμὸν αὐχήν* (sic.) Flor. 33. Εὐκαρδίως.] Τολμηρῶς, *εὐτόλμως*, (*θαρσαλέως*.) Gu.

. Ἐλευθέραν] Ἀδέσμευτον. Flor. ίνετε, ἵνα ἐλευθέρως θάνω, καὶ λη δηλονότι. Gu.

. Πρὸς θεῶν,] Διὰ τοὺς θ. 17. ἀντὶ τοῦ ἕνεκεν τῶν θεῶν. 21. Μεθέντες.] Καταλείψαντες. 59. ἀφέντες, ἐάσαντες (ἀφέντες καταλείψαντες.) Gu.

νεκροῖσι γὰρ] Κτεινόντα (sic) με ἐρὰ τοῖς νεκροῖς μετὰ τῶν θεῶν ς κατοικεῖσθαι. Flor. 33. Ἐν] τῶν. Flor. 17.

. Δούλη] Δουλείαν γὰρ ἡγεῖτο ὁ δεδεσμημένην θανεῖν. Gu. θαι,] Ὀνομασθῆναι. Flor. 56. | Ὑπάρχουσα. Flor. 59. βασιλὶς ὑπάρχουσα αἰσχύνομαι τοῦ ι δούλην. Flor. 33.

. Ἐπεῤῥόθησαν] Ἀπὸ μεταφορῶν κυμάτων οὐ γὰρ ἐξακούεται ὺς ἡ τοῦ ὄχλου φωνὴ, ἀλλὰ λόγον ἀποτελεῖ ἡ ῥόθα. Flor.

. Μεθεῖναι] Ἀφεῖναι, ἐᾶσαι, ἐᾶν ηχετον. Flor. 10. 17. 59. 76.

. Ὑστάτην ὄπα,] Ἐσχάτην μεθ' ἣν οὐδεὶς ἄλλος ἔλεγεν. 59.*

. Μεθῆκαν,] Ἤγουν ἀφῆκαν. 17. ἔασαν. Flor. 76. Οὗπερ] ως. Flor. 10. Κράτος.] α. Flor. 17.

. Εἰσήκουσε] Ἡ κόρη. Flor.

. Λαβοῦσα] Λαβοῦσα τὰ τη- (sic) ἐκ τῆς ἄκρας τοῦ ὠμοφοπερ ἐφόρει ὡς βασιλὶς, ἔσχισεν. 33. Ἄκρας] Ἀπὸ τοῦ ἄκρου ωμίδος. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. ς περιτραχηλίου. Flor. 10. 17. . Λαγόνος] Ἤγουν τῶν λαγόνων. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μέχρι τῆς λαγόνος. Flor. 17. Παρ' ὸν,] Τὸ ἑξῆς εἰς λαγόνας. Flor. 21. μέχρι τῶν λαγόνων μέσων εἶτ' ἐπύγει, παρ' ὀμφαλὸν, δεικνὺς ὅτι τὸ μέσον τῶν λαγόνων ὀμφαλός ἐστιν. Gu.

558. Μαστοὺς] Καὶ ἔδειξεν τοὺς μαστοὺς, καὶ τὰ στέρνα τὰ κάλλιστα καὶ λαμπρά. Flor. [illegible]. Ὡς ἀγάλματος,] Ἀναθήματα. Flor. 17. καθὰ ὡς ἀνδριάντος τινός. Flor. 59. θείας μορφῆς. Flor. 21.

559. Καθεῖσα] Κλίνασα. Flor. 6. 9. 10. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. κατακλίνασα. Gu. a m. 2.

560. Ἔλεξε] Καὶ εἶπεν ἔμπροσθεν πάντων οἰκτρότατον λόγον καὶ θρηνητικόν. Flor. 33. Τλημονέστατον] Καρτερικώτατον, ὑπομονητικώτατον. Flor. 10. 17. 21. 59. ἀθλιώτατον, (οἰκτρότατον.) Gu.

561. Ἰδοὺ,] Τόδε τὸ σῶμα δηλονότι. Flor. 10. 21. τὸ σῶμα ἢ τὸ στέρνον. Gu.

562. Παίειν] Τύπτειν διὰ τοῦ ξίφους. Flor. 17. κεντεῖν. Gu. Προθυμῇ,] Θέλεις. Gu. Παῖσον] Ἤγουν τύψον. Flor. 17. Gu. Ὑπ' αὐχένα] Ἤγουν ὑπὸ τὸν τράχηλον, βούλει δηλονότι. Flor. 17. βαλεῖν τὸ ξίφος. Flor. 59. ἀρτηρίας. Flor. 10.

563. Χρήζεις,] Θέλεις παίειν δηλονότι. Flor. 6. 9. 21. 59. 76. Gu. Πάρεστι] Παίειν δηλονότι. Gu. Εὐτρεπὴς] Ἕτοιμος, (παρεσκευασμένος. Flor. 10. 59.) Gu. ἐὰν δὲ τὸν αὐχένα χρήζεις, παῖσον καὶ τύψον παρειστήκει σοι γὰρ ὁ εὔμορφος τράχηλος. Flor. [illegible].

564. Καὶ θέλων,] Διὰ τὸν πατέρα αὐτοῦ, ὑπ' ἀνάγκης· ὅπερ καὶ παροιμιακῶς λέγεται, ἑκὼν ἄκων. Gu. Flor. 10. 59.† Οἴκτῳ] Τῷ ἐλέῳ. Flor. 56. ὁ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως παῖς Νεοπτόλεμος ἄκων τε καὶ ἑκὼν τέμνει τῷ σιδήρῳ τὸν τράχηλον τῆς οἰκτρᾶς καὶ ταλαιπώρου κόρης. Flor. 33.

565. Διαῤῥοάς·] Δηλονότι τὰς φλέβας τοῦ πνεύματος ἔταμε. Flor. 33.

* Fl. 17. τὴν τελευταίαν, μεθ' ἣν ου. ἄ. ἔλεξεν. 10. om. ἄλλος.
† Flor. om. ἤγουν ἐλ. τὴν κ. et ὑπ' ἀν. — ἄκων.

τὰς ἀρτηρίας, τὰς διεξόδους, ἤγουν τὸν λαιμόν· διὰ τούτου γὰρ ἐκπνεῖ τε καὶ ἀναπνεῖ ῥέον τὸ πνεῦμα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.*

566. Κρουνοί] Διαῤῥοαί. Flor. 17. κρίσεις (l. ἐκρεύσεις) τοῦ αἵματος ὥρμουν. Flor. 59. αἱ σταλαγμοὶ τοῦ αἵματος ἐῤῥέον. Flor. 33. ῥεύματα ἐφέροντο, ὥρμουν. Gu.

567. Πρόνοιαν] Προμήθειαν (προσοχὴν, βούλευσιν, φροντίδα.) Gu. Πολλὴν πρ. ε.] Μεγάλην ἐπιμέλειαν εἶχεν. Flor. 33. Εὐσχήμως] Πρεπόντως τοῦ πεσεῖν ἐντίμως. Flor. 33. εὐπρεπῶς. (εὐσχημόνως, κοσμίως.) Gu.

568. Κρύπτειν] Καλιζηλία (imo κακοζηλία.) Flor. 17. οἱ δὲ ἄνδρες ἔκρυπτον τὰ ἑαυτῶν ὄμματα, καθὼς πρέπει ἀῤῥένων κρύπτειν. Flor. 33. Κρύπτειν] Κρύπτεσθαι. Flor. 59. Ἀρσένων] Μετάπτωσις. Flor. 17. ἔπεσεν εἰς τὸ κακόζηλον, ὅπερ κακίζουσιν οἱ βιβλίζοντες. Gu.

Κρύπτειν θ'] Καὶ κρύπτειν ἃ χρεὼν ἤγουν πρέπον κρύπτειν τὰ ὄμματα τῶν ἀῤῥένων. τὸ κρύπτω μετὰ αἰτιατικῆς λέγεται καὶ πρὸς τὸ πρόσωπον καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα, οἷον κρύπτω σε τὴν ἐμαυτοῦ βουλήν. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

569. Σφαγῆ,] Σφὰξ λέγεται τὸ κοῖλον τοῦ λαιμοῦ, ἐξ οὗ καὶ διάσφαγες τὰ κοιλώματα τῆς γῆς. ἀπὸ τούτου γοῦν λέγεται καὶ σφαγή. Flor. 59.

570. Πόνον,] Πόνος, ἡ ὀδύνη καὶ ἀπὸ τούτου ἡ ἐργασία. Flor. 9. 21. 56. 59. Gu. ἀφ' οὗ δὲ ἀφῆκε τὸ πνεῦμα ἐν τῇ σφαγῇ, οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων εἶχε τὸν αὐτὸν πόνον. Flor. 33. ἐνέργειαν. Gu.

572. Φύλλοις ἔβαλλον] Ἐκαλλώπιζον, ἐστεφάνουν. Flor. 17. διὰ φύλλων ἄνθεσιν ἔπαττον.† Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. ἐνίκησεν γὰρ ἐν ἀγῶνι Πολυξένη. Flor. 10. ἔστεφον, περιέσκεπον. Gu. Πληροῦσι] τελειοῦσι, ἔταττον. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59.

76. Πυρὰν,] Τὸν τάφον, τὸν τόπον, ἔνθα ἡ πυρὰ ἐγένετο. Gu.

573. Κορμοὺς] Ξύλα. Flor. 6.

574. Τοιάδ'] Ὑβριστικὰς τοιαύτας κατηγορίας. Flor. 17. Ἤκουσ.] Τὸ ἀΐω καὶ ἀκούω κατὰ Ἀττικοὺς αἰτιατικῇ, κατὰ δὲ κοινοὺς γενικῇ. Gu. Κακὰ·] Ὀνειδιστικὰ ῥήματα. Gu.

575. Ἕστηκας,] Ἀπὸ τοῦ στήμ.... χανονίζεται εἰς παρακείμενον. Flor. 59. Κάκιστε,] Δειλὲ, κακοτροπώτατε. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. ὥσπερ τὸ τρίτος ἐπὶ μορίων, ἢ τὸ τέταρτον, ἤ τι ἕτερον τῆς ἀκολουθίας ταύτης ἐνίοτε μὲν λέγεται μόνον, ἐνίοτε δὲ μετὰ τῆς συνθέσεως τοῦ μορίου, ἤγουν τριτημόριον, ἢ τεταρτημόριον, οὕτω καὶ τὸ κακὸν ἐπὶ τρόπου ἐνίοτε μὲν λέγεται μόνον, ἐνίοτε δὲ μετὰ τῆς συνθέσεως τοῦ τρόπου, ἤγουν κακότροπον. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. Gu.

576. Κόσμον] Ἀντὶ τοῦ κόσμιον. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἔχων;] Φέρων (ἄγων. ὡς τὸ ἔχε τῷ λέγοντι κίνδυνον ἤγουν ἄγε.) Gu.

577. Εἶ] Ὑπάρχεις ἐνταῦθα. Flor. 59. οὐ βαδίζεις δώσων τι τῇ περίσσῃ εὐτόλμῳ. Flor. 10. οὐ πορεύσεις, οὐδὲ βαδίσεις, ἀπὸ τοῦ ἴω. Flor. 21. Εὐκαρδίῳ,] Τολμηρᾷ. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μεγαλοψύχῳ, τῇ τολμηρᾷ, (γενναίᾳ, εὐτόλμῳ.) Gu.

578. Λέγον] Ἔλεγον, ποιητικόν. Gu.

579. Εὐτεκνωτάτην] Ὁ ποιητὴς ἐδέξατο μετὰ τῆς κνω, ὡς μὴ ἐκτεινομένου τοῦ τε, ἐπείτοιγε τὸ μὲν κ ἄφωνόν ἐστι, τὸ δὲ ν ἀμετάβαλλον (ἀμετάβολον,) ἀναγκασθεὶς διὰ τὸ μέτρον τοῦ στίχου, ἐπεὶ, εἰ μακρὸν ἔμελλε δέξασθαι τὸ τε, ἐγένετο ἂν ὁ στίχος σφαλερός. οἱ δὲ γραμματικοὶ γράφουσι τοῦτο μικρὸν κατὰ τὸν λόγον, ὅτι τὸ κ καὶ τὸ ν ἐκτείνουσι τὸ τε· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ώτερος καὶ ώτατος, εἰ μὲν ἔχουσι τὴν πρὸ τοῦ ω συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφουσιν, εἰ δὲ μικρὸν, διὰ τοῦ

* Idem scholion a vv. ἤγουν τὸν λ. exstat etiam in Gu. a m. pr. ab alia m. est διεξ. φλέβας.

† ἄνθεσιν deest in 59. et Gu.

ι, χωρὶς τοῦ ξενότατος καὶ στε-
, ἄττα ὁ Ὅμηρος γράφει μικρὰ
; διὰ τὴν τοῦ μέτρου ἀνάγκην,
ἢν μέγα τὸ νω, ὤφειλεν ἐκτεί-
καὶ ἡ πρὸ τοῦ (l. τῆς) διπλοῦ
ἡ, καὶ ἐγένετο ἀμφίμακρος, ὡς
διπλοῦ συλλαβῆς μακρᾶς οὔ-
(l. τῆς) δὲ ἕξει βραχείας καὶ
μακρᾶς. ἦν γοῦν ἐκεῖ νω ἀχρή-
ς τὸ τοῦ ἡρωϊκοῦ στίχου δακτυλι-
ρον. ἡμεῖς τοίνυν ἐκείνῳ ἀκολου-
ς ὡς ἀρχαιοτέρου καὶ τῶν ἑτέρων
κρείττονι κἀκείνων αὐτὸν ἀκο-
ύντων, γράφομεν καὶ ἡμεῖς τοῦτο
διδάσκαλον ἐκεῖνον ἔχοντες πάν-
τῶν λέξεων Ἑλληνιστὴν ἀκρι-
ν, ὡς καὶ τὸ ἴσον ἐκεῖνο (ἐκεῖνος)
ατο μακρὸν τὸ δε, (an: τὸ ι?)
ις καὶ περισπωμένην κατὰ τὸν
τὸν λέγοντα, πᾶσα φύσει μακρὰ
χείας ληκτικῆς, ὁ δέ γε παρὼν
ἐδέξατο βραχὺ τὸ ι, προστιθεὶς
ἰαν. ἐπακολουθοῦντες οὖν καὶ ἡ-
ν Ὅμηρον, καὶ οὐ τὸν Εὐριπίδην,
τινὰ τῶν ποιητῶν, περισπῶμεν
τεὶ ἐκεῖνος φυλάττει, ὡς εἴπομεν,
λέξεων ἀκρίβειαν. οὗτοι δὲ λο-
γράφοντες — οἱ γὰρ ἰαμβόγρα-
λογοειδῆ γράφουσι — τὰ ἑαυ-
τελείψαμεν, γράφοντες καὶ ἰσό-
ν ταῖς πεζογραφίαις μικρὸν τὸ
ἐδηλώσαμεν τὸ ἴσον μακρὸν ἔχον
γὰρ ἔχοντα μακρὰν τὴν πρὸ
λλαβὴν σμικρύνονται. Flor. 59.
. Δεινόν τι πῆμα] Χαλεπή τις
λάζη τῶν θεῶν, ἤγουν ἧς αἴτιοι
ἀπαραίτητος — λέγει δὲ τὴν*
ἅλωσιν — ἐπῆλθε τοῖς Πριαμί-
ὶ τῇ πόλει† τῇ ἐμῇ. τὸ δὲ ἐπέ-
ντὶ τοῦ ἐπήρθη καὶ ηὐξήθη, ἀπὸ
ρᾶς τοῦ ζέοντος ὕδατος ἐν τοῖς λέ-
ὶ ἐπαιρομένου ἐν τῷ ζέειν. Ἐπέ-
Ἀντὶ τοῦ ἐπέβρασεν, ἐπήρθη, ἐξεχύ-
μεταφορᾶς τοῦ βραζομένου ὕδατος
τι. λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ
ς, ὅτε ὑπεράνω πηδᾷ τῶν τοίχων

τῆς νηός. ἐξέζεσε δὲ ἐπὶ σκωλήκων λέγεται, ὅταν ἀπὸ σήψεως τῇ σαρκὶ γεννηθῶσι. λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἑψημένων ὕδατι. Gu.

582. Θεῶν] Παρὰ θεῶν, μετὰ ἀνάγκης δεδόμενον. Flor. 21. Ἀναγκαῖον] Ἀνάγκη. Flor. 10. ἀπαραίτητον τοῦτο ἦλθε. (ὡς πεπρωμένον, ὅπερ συνέβη νῦν, τὸ ἀναλωθῆναι τὴν Τροίαν.) Gu.

583. Οὐκ οἶδ'] Αὕτη ἡ ἔννοια γράφεται καὶ ἐν τοῖς ἐγκωμίοις. Gu.

584. Τινὸς,] Κακοῦ. Flor. 21. 59.

585. Τόδ'] Τὸ ἕτερον κακόν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. Gu. Παρακαλεῖ] Παρακινεῖ. Flor. 6. 9. 21. 33. 56. 76. παρακαλῶ τὸ καθικετεύω, τὸ παραμυθοῦμαι, ὅθεν καὶ παράκλησις, καὶ τὸ ἐφέλκομαι. Flor. 6. Gu. ἐφέλκεται. (παρασύρει, ἕλκει.) Gu.

586. Λύπη τις ἄλλη,] Ἄλλη κακὴ ἐναλλαγή. Flor. 33. Διάδοχος] Ἐγώ. Flor. 33. λύπης κακῶν, ἐν οἷς εἰμί. Gu.

587. Στένειν,] Θρηνεῖν. Flor. 59. Πάθος] Τὴν σὴν συμφοράν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

588. Ἐξαλείψασθαι] Ἀφελεῖν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐκβαλεῖν. Flor. 33. ἀντὶ τοῦ ἐξαλεῖψαι. Gu.

589. Τὸ δ' αὖ λίαν] Στένειν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ κακὸν, ὑπερβολικῶς. Flor. 6. θρηνεῖν. Flor. 17. 33. λυπεῖσθαί με. Flor. 10. 21. 76. Gu. πλέον, τὸ πάνυ λυπεῖσθαι. Flor. 59. Παρεῖλες,] Παρέκοψας. Flor. 17. 76. Gu. ἐμοί. Flor. 10. ἀφεῖλες. Gu.

590. Γενναῖος,] Τολμηρά. Flor. 21. 59. ἀποθανοῦσα τολμηρά. Flor. 10. 17. γενναία, μεγαλόψυχος. (γενναῖος ἀντὶ τοῦ γενναία Ἀττικόν. τὸ γενναῖος οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τοῦ εὐγενικοῦ ἔλεγον.) Gu.

Οὔκουν δεινὸν,] Οὐδὲν ὑπάρχει θαυ-

* Sic Junt. Gu. ut ed. King. Musgr. τὸ τὴν Basil.
† Junt. Basil. πόλει.

μαστὸν, εἰ ἡ γῆ μὲν κακὴ, τυχοῦσα καιροῦ καλοῦ ἢ ἐπιμελείας γεωργικῆς, φέρει καρπὸν καλὸν, ἡ δὲ καλὴ γῆ ἀμεληθεῖσα παρὰ τοῦ γεωργοῦντος αὐτὴν ἀποδώσει καρπὸν κακόν. ἐπὶ μὲν οὖν τῆς γῆς οὕτως ἔχει, ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων ὁ ἀπὸ φύσεως ὑπάρχων πονηρὸς ἢ κακὸς ἢ ἀγεννὴς καὶ μέχρι τέλους οὕτω διαμένει, ὁ δὲ ἐσθλὸς ἢ ὁ εὐγενικὸς καὶ ἀπὸ φύσεως ὑπάρχων ἀγαθὸς, κἂν καὶ μυρίαι συμφοραὶ περικυκλώσουσι τοῦτον, οὐ πάλιν διέφθειρε τὴν εὐγένειαν αὐτοῦ, ἀλλ' εἰς τέλος διαμένει χρηστός. τὸ αὐτὸ πέπονθε καὶ ἡ Πολυξένη εὐγενὴς οὖσα, μὴ πτοηθεῖσα, μηδὲ δειλανδρήσασα ἐπὶ τὴν σφαγὴν, ἀλλὰ βασιλικῶς καὶ γενναίως ἀποθανοῦσα. Flor. 59. οὐχὶ δεινὸν, ὅταν κακῇ γῇ τὰ ἐκ θεοῦ αὐτῇ * κατὰ καιρὸν ἀπαντήσῃ — λέγει δὲ τοὺς ὑετοὺς καὶ τὸν ἀέρα — φέρει στάχυν καλὸν, ἡ δὲ ἀγαθὴ τούτων ἀποτυχοῦσα κακὸν καρπὸν φέρει, τῶν δ' ἀνθρώπων ἀεὶ ὁ κακὸς ἐστιν, ὁ δ' ἀγαθὸς ἀγαθὸς, κἂν ἀτυχήμασι περιτύχῃ. Flor. 21. Οὔκουν δεινὸν,] Οὐκ ἔνι ἔπαινος. Flor. 17. Δεινὸν,] Παράδοξον. (θαυμαστὸν καὶ μέγα.) Gu.

591. Καιροῦ] Καλοῦ δηλονότι. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. ἐπιτηδείου. Gu. a m. sec. τουτέστιν εὐκρασίας ἀέρων. τοῦτο βούλεται λέγειν, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα πράγματα ταῖς ἐπιμελείαις ἢ ἀμελείαις τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἢ οὕτω γίνονται, οἱ ἄνθρωποι δὲ, ὡς ἔχουσι φύσεως, μένουσι καὶ οὐκ ἀλλάσσουσι τὴν προαίρεσιν τοῖς καιροῖς καὶ ταῖς πράξεσιν. Gu. a m. pr. Θεόθεν,] Παρὰ τῶν θεῶν. Flor. 21. Φέρει,] Εὐφορεῖ κατὰ τοὺς καρπούς. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.

592. Ἁμαρτοῦσ'] Ἁμαρτάνω, τὸ ἁμαρτίαν ποιῶ, ἀμεταβάτως· ἁμαρτάνω δὲ τὸ ἀποτυγχάνω καὶ συντάσσεται γενικῶς (l. γενικῇ,) ὡς τὸ ἥμαρτον τοῦ σκοποῦ. Flor. 17. ἀποτυχοῦσα, (ἀτυχήσασα.) Gu. Χρεὼν] Πρέπει. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

595. Συμφορᾶς ὕπο] Ὑπὸ τῆς δυστυχίας. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἤγουν παθών τι λυπηρόν. Gu.

596. Φύσιν διέφθειρ',] Ἤγουν φθείρει. Flor. 17. τὴν εὐγένειαν, τὴν γνώμην ἐπὶ τὸ χεῖρον μετέβαλεν, (φθείρει.) Flor. 6. 9. 21. 56. 76. Gu. φύσις οὐσίας διαφέρει· οὐσία γὰρ λέγεται ἡ ὕπαρξις, φύσις δὲ ἡ ἐπιφαινομένη τῇ οὐσίᾳ ἐνέργεια, οἷον οὐσία πυρὸς τὸ εἶναι ξηρὸν καὶ θερμὸν, φύσις δὲ τὸ φωτίζειν καὶ τὸ καίειν, καὶ φύσις ἀνθρώπου τὸ εἶναι ἀνδρεῖον ἢ δειλὸν, οὐσία δὲ τούτου τὸ εἶναι ζῶον λογικὸν, θνητὸν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν. Flor. 25. Gu. Ἀεί;] Διαπαντός. Flor. 17.

597. Ἆρ' οἱ τεκόντες] Ἆρα ἀπὸ φύσεως ἔχει τοῦτο ἤτοι ἀμετάβλητον τοῦ καλοῦ καὶ τῆς εὐγενείας, ἢ ἀπὸ παιδεύσεως καὶ ἀνατροφῆς; καὶ τὸ τραφῆναι καὶ παιδευθῆναι καλῶς ἔχει τινὰ δίδαξιν ἀγαθοῦ, πλέον δὲ ἀπὸ φύσεως ἔχει τοῦτο καὶ τὸ ἐξ εὐγενῶν εἶναι γονέων καὶ καλῶν. τοῦτο δὲ τὸ καλὸν ἐὰν μάθῃ τις, εἴτε ἀπὸ φύσεως, εἴτε ἀπὸ παιδεύσεως, οἶδεν ἀνάγκῃ καὶ τὸ καλόν· ὁ γὰρ γινώσκων τὸ καλὸν καὶ τὸ ἐναντίον τοῦτο (l. τούτου) γινώσκει, μαθὼν καὶ τοῦτο τῷ κανόνι τοῦ καλοῦ. Flor. 59. Ἆρ' οἱ τεκόντες] Πότερον ἡ εὐγένεια τῶν τεκόντων προτιμητέα ἢ ἡ ἀνατροφή, † καὶ τοῦτο μὲν προτιμεύει (an: προτερεύει?) δευτερεύει δὲ ἡ ἀνατροφή. διὸ καί φησιν, ὡς καλὸν καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς, τοῦ καὶ συνδέσμου προτίμησιν τῆς εὐγενείας ἐμφαίνοντος. Gu. Τεκόντες] Τεκνήσαντες. Flor. 17. γονεῖς. Flor. 21. Διαφέρουσιν] Διαφορὰν ποιοῦσιν. (εἰς τὸ εἶναι τινὰ καλὸν ὠφελοῦσι, συντελοῦσιν.) Gu.

598. Ἔχει γε] Ἔχει γέ τοι τοῦτο, ἀπήνεγκεν δηλονότι· πολὺ δέ φησι τὸ ἐκ γονέων εἶναι καὶ καλῶν. Flor. 21. Ἔχει γέ τι] Ἀντὶ τῦ — καὶ εἰπὲ τοῖς

* F. εἰ κακὴ γῆ, ὅταν τὰ ἐκ θ. αὐτῇ.
† Hæc etiam leguntur in Flor. 10. 21. sed pro προτιμητέον rectius προτιμοτέρα.

ῥγείοις τάδε, μὴ ψαύειν τῆς παιδὸς, ἤγουν θυγατρὸς οὐδέν', ἀλλ' εἴργειν ὄντ' ἐστι κωλύειν τὸν ὄχλον. ἔστι δὲ τὸ ἀλλὰ ἀντὶ καί· ἤγουν καὶ τὸν ὄχλον κωλύειν. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

599. Δίδαξιν] Μάθησιν. (διδασκαλίαν, γνῶσιν.) Gu. Τοῦτο δ'] Τὸ καλὸν ἐάν τις μάθῃ, εὖ οἶδε καὶ τὸ κακὸν, μαθὼν τοῦ καλοῦ τὸν κανόνα. Flor. 21. τοῦτο, τὸ καλῶς ἀνατραφῆναι. (τὸ ἐσθλόν.) Gu. Μάθῃ,] Γνωρίσῃ. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. Gu. τινὲς ἐπιλαμβάνονται τοῦ ποιητοῦ τῷ βάρβαρον εἰσάγειν καὶ λέγειν γνωρίσῃ περὶ φύσεως, ἀλλ' οὐ τὸ τυχὸν πρόσωπον ἡ Ἑκάβη, ἀξιοπρεπὴς δὲ ὡς ἀρχικόν. Gu. Τοῦτο δ' ἦν τ. εὖ μ.] Ὁ τὸ ὀρθὸν τῆς τέχνης μαθὼν οὐ χρείαν ἔχει μαθεῖν τὸ μὴ ὀρθόν· οἶδε γὰρ τῇ τέχνῃ τοῦ ὀρθοῦ, ὡς ὁ τὸ κατ' ἦχον μαθὼν οἶδε φυσικῶς τὸ παρ' ἦχον. Gu.

600. Οἶδε τό γ' αἰσχρ.] Ὁ γὰρ μαθὼν τὸ καλὸν μανθάνει καὶ τὸ κακόν. Gu. Κανόνι] Διὰ τοῦ κανόνος, ἰσότητι. (ἐν τῇ στάθμῃ, ἐπιστήμῃ, τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ ἀκολουθίᾳ.) Gu.*

601. Νοῦς] Ὁ ἐμός. Flor. 10. 17. 76. Ἐτόξευσεν μάτην] Ἀπέρριψεν διὰ κενῆς. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἀπέῤῥιψε ματαίως. Flor. 17. εἶπεν. Flor. 10. καὶ ταῦτα μὲν ὁ ἡμέτερος νοῦς ἐστοχάσθη ματαίως, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τοξοτῶν εὐστόχως βαλλόντων, ἤγουν ὅτι, εἰ καὶ οἱ λόγοι, οὓς εἶπον, εὔστοχοί εἰσι, καὶ ἀληθεῖς, ὥσπερ ἐν σκοπῷ τινι, ἤγουν τῇ ἀληθείᾳ, οὕτως ἐλέχθησαν οἱ λόγοι μου, ὅμως δὲ μάτην ἔλεξα τούτους μηδὲν ὠφελήσαντάς με. Flor. 59. ἡ ἐμὴ διάνοια μάτην ἐτόξευσεν, καὶ ὃ εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἐξέπεμψεν, ἀπέβαλεν. Flor. 21. ἐνεθυμήθη. Flor. 33. Ἐτόξευσε] Ἀπέῤῥιψε. (ἐξέπεμψεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τοξοτῶν. ὡς ἀπὸ τῆς Ἑκάβης λέγει ὁ ποιητής.) Gu. Μάτην·] Διακενῆς, ἀνωφελῶς, διὰ τὸ εἶναι παρὰ καιρὸν ἤγουν ἐν θρήνῳ. Gu.

602. s. Σὺ δ' ἐλθὲ,] Εἴσελθε, ὦ Ταλθύβιε. Flor. 21. Ἀργείοις] Ἀντὶ τοῦ τοῖς στρατηγοῖς. Flor. 21. Σὺ δ' ἐλθὲ,] Τὸ ἑξῆς, μὴ θιγγάνειν μου τῆς παιδὸς μηδένα. Ὄχλον, δὲ τὴν ὄχλησιν, ὡς τὸν (l. τὸ) "ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι." (Med. 338.) ἢ Ἀργείοις σήμηνον, ἀντὶ τοῦ στρατηγοῖς εἴργειν τὸν ὄχλον. ἐν τῷ πολλῷ πλήθει ἀπαίδευτος ὁ ὄχλος καὶ ἀκόλαστος καὶ ἀνεξέταστος. Flor. 33.

603. Θιγγάνειν] Θίγειν. Flor. 10. κωλύειν ἅπτεσθαι. Flor. 17. μὴ ἅπτηταί τις ἐκείνων τῶν στρατηγῶν δηλονότι, τῆς παιδὸς, ἀλλὰ μᾶλλον κωλύειν καὶ τὸν ὄχλον τοῦ ψαύεσθαι ἐκείνης. Flor. 21. μὴ ψαύειν μου τῆς παιδὸς, ἤγουν τῆς θυγατρὸς, μηδένα, ἀλλ' εἴργειν, τουτέστι κωλύειν, τὸν ὄχλον. ἔστι δὲ τὸ ἀλλά ἀντὶ τοῦ καί, ἤγουν καὶ τὸν ὄχλον κωλύειν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.

604. Μυρίῳ στρατεύματι] Ἐν τῷ στρατῷ ὁ ὄχλος ἀκόλαστος ὑπάρχει, ἀπαίδευτος· ἐξαιρέτως δὲ ἡ ναυτικὴ ναυαρχία, ἤγουν οἱ τὴν θάλασσαν πλέοντες, αἰδοῦνται τούτους εἰπεῖν καὶ βασιλεῖς, καὶ οὐκ ἀνακόπτουσιν ἀπὸ τῶν κακῶν· ὅπου δ' ἂν πλησιάσωσι, κρεῖσσον πυρὸς καίωσι (l. καίουσι.) τὸ αὐτὸ φοβηθεῖσα καὶ ἡ Ἑκάβη περὶ τῆς παρθένου κειμένης οὕτως ἐν μέσῳ τῷ πλήθει, μήπως τις ἀπὸ τῶν ἀκολάστων καὶ ἀπαιδεύτων, τῶν ὄντων ἐν τῷ πλήθει, ἢ ἁρπάσῃ τι τῶν ἱματίων αὐτῆς, ἤ τις τῶν πρὸς τὰς συνουσίας καταφερωτικῶν (sic) ἱστάμενος καθορᾷ τοὺς μαστοὺς καὶ τὴν αἰδῶ ταύτης, καὶ ἄτιμος φανῇ ἡ παρθένος· τοιαῦτα γὰρ εἰώθασι ποιεῖν οἱ ἐν τῷ ὄχλῳ ἀκόλαστοι· διὰ τοῦτο παραγγέλλει μὴ ψαύειν ταύτης τινός (l. τινάς.) Flor. 59.

605. Ἀκόλαστος] Ἀνοητότατος. Flor. 17. κυρίως ἀκολασία ἡ λαχνεία

* διὰ τοῦ καν. habent etiam Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. δοκίμῃ στάθμῃ. 17. τῇ ἀκολ. 21.

λέγεται, ἀκόλαστος γλῶττα καὶ ἀκόλαστος βρῶσις. Flor. 6. 25. Ἀναρχία] Ἀναίδεια. Flor. 17. ἀνυποταξία. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὁ νοῦς· ἐν πολλῷ στρατῷ ἀπαίδευτος ὄχλος καὶ ἀκόλαστος καὶ ἀνεξέταστος. ἐπικρατεστέρα δὲ ἡ ναυτικὴ ἀναρχία καὶ τοῦ πυρὸς παρ' αὐτοῖς καὶ κακοῖς οὖσι· καὶ ὁ μηδὲν κακὸν ποιῶν κακὸς νομίζεται, ἤγουν παρὰ τῷ πλήθει τῶν ἀτάκτων ὁ εὔτακτος καὶ μηδὲν κακὸν ποιῶν κακὸς νομίζεται. Flor. 17. ναυτικὴ ἀναρχία λέγει οὐχ ὡς ἀνάρχων ὄντων τῶν Ἀργείων αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι ἀνάρχοις ἐοίκασιν οἱ ναῦται, κἂν ὑπ' ἀρχὴν ὦσι, διὰ τὸ αὐτῶν ἀκόλαστον καὶ ἄτακτον. Gu.

606. Κρείσσων] Ἐπικρατεστέρα ὑπάρχει. Flor. 6. 9. 10. 21. 33. 56. 59. 76. ἰσχυροτέρα (ἐπικρατεστέρα, δραστικωτέρα.) κρείσσων ὁ καλλίων καὶ κρείσσων ὁ ἐπικρατίστερος, ὡς τὸ κρείσσων γέγονεν ἡ νόσος τῆς ὑγιείας, ἤγουν ἐπικρατεστέρα, νικήσασα τὴν ὑγίειαν. Gu. Κακὸς] Δοκεῖ. Flor. 17. παρὰ τοῦ πλήθους κακὸς νομίζεται ὁ μή τι δρῶν κακόν. Flor. 25. νομίζεται παρ' ἐκείνοις, ὡς οὐχ ἑπόμενος αὐτοῖς καὶ τὰ αὐτῶν πράττων αἴσχιστα. Gu. παρὰ τοῖς κακοῖς νομίζεται. Flor. 10. εἰ δὲ καὶ ἐστί τις ἐσθλὸς ἐν ἐκείνοις ὃς μηδὲν ἰδὼν ἢ ποιήσων τῇ ἐκείνων κακοπραγίᾳ, πονηρὸς καὶ οὗτος καλεῖταί τε καὶ νομίζεται. Flor. 21.

607. Ἀρχαία λάτρι,] Παλαιὰ δούλη, ἀντὶ τοῦ γραῦ. λάτρις δὲ ἡ μετὰ φόβου δουλεύουσα, παρὰ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ τρεῖν τὸ φοβεῖσθαι. Flor. 6. 10. 25. φησὶν ἡ Ἑκάβη πρὸς τὴν θεράπαιναν, καὶ ἔστι Ἀττικόν· λείπει γὰρ τὸ μέρος ἕνεκα τῆς ποντίας ἁλός. Flor. 33.

608. Βάψασ'] Πλήσασα. Flor. 17. ὠθήσασα κατὰ τοῦ ὕδατος. (πληρώσασα.) Gu. Δεῦρο] Ἐνταῦθα. Flor. 17. Gu. Ποντίας ἁλὸς,] Ὅμοιον τὸ ἔφαγε τοῦ ἄρτου καὶ ἔπιε τοῦ ὕδατος. Gu.

Βάψασα] Βάπτειν ἐστὶ τὸ χαλᾶν τι εἰς ὕδωρ ἤ τι ἕτερον ὑγρόν· ὅμοιον τῷ ἔφαγε τοῦ ἄρτου καὶ ἔπιε τοῦ ὕδατος. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

Ἔνεγκαι] Φέρω· οἴσω· ἤνεγκα, ἤνεγκας, ἤνεγκε, καὶ τὸ προστακτικὸν ἔνεγκαι. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

609. Πανυστάτοις] Ὑστέροις, τελευταίοις. Flor. 17. ἀντὶ τοῦ τοῖς ὑστάτοις. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐσχάτοις. Flor. 33.

610. Νύμφην] Ἀχιλλέως. Flor. 10. ὡς μνηστευθεῖσαν τῷ Ἀχιλλεῖ. Gu. Ἄνυμφον,] Κακόνυμφον (ὡς μὴ τῆς μνηστείας τετελεσμένης.) Gu. ἀπάρθενον, ἤγουν δυστυχῆ παρθένον. Flor. 6. 9. 10. 21. 56. 59. 76. σημείωσαι τὸ τραγικὸν ἔθνος (ἔθος. Fur.) νύμφην ἄνυμφον ἔσεσθαι παρὰ τὸ συνήθεστερον τοὺς ποιητὰς οὕτως κεχρῆσθαι, λέγοντας γάμον ἄγαμον, ἤτοι κακόγαμον, καὶ νῦν λέγειν νύμφην τ' ἄνυμφον καὶ παρθένον τ' ἀπάρθενον. Flor. 33. πρὸς τὸ στρατιωτικὸν (f. τραγικόν. Fur.) ἔθος. νύμφη, διότι ἔμελλε καλλωπίσαι ταύτην καὶ προθῆσαι (sic,) ἄνυμφος δὲ διότι οὐκ ἔζη, ἀλλὰ ἀπέθανεν. Flor. 59. Ἀπάρθενον,] Ἤγουν δυστυχῆ παρθένον, κακοπάρθενον. (εἰς κακὸν τὴν παρθενίαν φυλάξασαν.) Gu.

611. Προθῶμαι] Προθήσω. Flor. 6. 10. ποιήσω. Flor. 56. προθήσω ἀντὶ τοῦ θάψω. Flor. 21. θάψω. Flor. 10. 17. νεκρὸν ἔμπροσθεν πολλῶν θήσω. (εἰς μέσον θήσω.) Gu. Ὡς] Καθά. Flor. 59. 76. Ἀξία,] Ὑπάρχει. Flor. 59. 76. ἐστί. Flor. 17. Πόθεν;] Οὐδαμῶς. γράφεται ποθὲν, ἀντὶ τοῦ ἀπό τινος πράγματος. (πόθεν ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, ἐπίρρημα ἀρνήσεως. Flor. 25.) Gu. Ὡς μὲν ἀξία, πόθεν; κ. τ. λ.] Ὡς μὲν ἀξία ἐστὶν ἡ παρθένος προθῶμαι αὐτὴν, κόσμον ἀγείρασα παρὰ τῶν αἰχμαλωτίδων, ἵν' ᾖ περιττὸς ὁ Τε.* ὡς μὲν ἀξία αὐτὴν προθῶμαι, οὐκ ἂν δυναίμην, ὡς δὲ ἔχω,

* Guelph. etiam a m. sec. περιττὸς ὁ Τε.

ἵπως αὐτὴν προθῶμαι.* Flor. 59. προθήσω ἐπὶ τῷ κλαῦσαι αὐτήν. ὡς μὲν ἀξία, πόθεν· ἐπεὶ γὰρ βασιλὶς ἦν, ἀξία ἦν καλλωπισθῆναι ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῆς, ὡς νύμφης, πολυτελῶς, οἷα τὰ τῶν βασιλέων. μὴ ἔχουσα δὲ ἡ Ἑκάβη λέγει πόθεν, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς ἔχω ποῦ καλλωπίσματα ἁρμόζοντα τῇ θυγατρί μου. τοιοῦτον γάρ ἐστι τὸ πόθεν, ἤγουν πόθεν ἔχω εὑρεῖν ταῦτα; οὐδαμῶς· οὐκ ἂν δυναίμην, οὐκ ἔχω, οὐκ εὐπορῶ τῶν ἁρμοζόντων. ὡς δὲ ἔχω, προθήσω τὰ κατ' ἀξίαν μὴ ἔχουσα. τί γὰρ πάθω; εἰ πολλάκις ἀπὸ τῶν αἰχμαλωτίδων τινὲς λαθόντες ἑαυτῶν δεσπότας, ἔτι ἐν τῇ Τροίᾳ ἐσκύλευον, παρεκρύψαντό τινες κόσμους αὐτῶν, τούτους ἐρανισαμένη, καὶ καλλωπίσασα προθήσω αὐτήν. Flor. 59.

612. Δυναίμην] Κοσμῆσαι. Flor. 17. οὐ μὴ δυνηθῶ. Flor. 56. Ὡς δ' ἔχω,] Καθὼς (καθὰ Gu.) δὲ δύναμαι προθῶμαι. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. προθήσω ὡς εὐπορῶ. Flor. 10.

613. Κόσμον] Κόσμος τὸ πᾶν, καὶ ὁ καλλωπισμὸς, καὶ τὸ κατὰ τάξιν, ἕως κατὰ κόσμον ἔκειντο τὰ ὅπλα. Flor. 25. Gu. ἐγκόσμια. Flor. 56. περιττὸς ὁ τι. Gu. a m. 2. Ἀγείρασ'] Ἀθροίσασα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. συνάξασα. Flor. 56. συναθροίσασα. Flor. 33.

614. Πάρεδροι] Ἐγκάτοικοι. Flor. 17. παρακαθήμεναι, παραμένουσαι. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. συγκάθεδροι. Gu. Σκηνωμάτων] Τῶν σκηνῶν (κατοικιῶν.) Gu. κατὰ τοῦτο λέγεται καὶ σκήνωμα τὸ τοῦ ἀνθρώπου σῶμα διὰ τὸ πρὸς χρόνον βραχὺν κατοίκησιν εἶναι τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. σκηνὴ γὰρ καὶ σκήνωμα ἡ πρὸς χρόνον βραχὺν ὡς ἔτυχε γινομένη οἰκία ἢ τέντα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. Flor. 25. Gu.

615. Εἴ τις,] Ἀπὸ πληθυντικοῦ μεταπίπτει εἰς ἑνικὸν, ἴσως διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἁπάσας. Gu.

617. Ὦ σχήματ' οἴκων,] Τύποι καλλωπισμάτων. Flor. 17. κάλλη, εὐπρέπειαι καὶ σχηματισμοί. Gu. ἐνθυμηθεῖσα ἡ Ἑκάβη, ὅντινα εἶχε πλοῦτον καὶ καλλωπισμὸν, νῦν δὲ μὴ ἔχουσα κοσμῆσαι τὴν Πολυξένην, ἀποκλαίεται. Flor. 59. λέγουσα περὶ κόσμου ἀνεμνήσθη ὧν εἶχε, καὶ περὶ ἐκείνων λόγον μετὰ θρήνου ποιεῖται, ἀφεῖσα τὸν προκείμενον αὐτῆς λόγον. (ταῦτα δὲ λέγει ἀποβλέπουσα πρὸς τὴν πρόσθεν αὐτῇ προσοῦσαν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν νῦν ἀπορίαν.) Gu. Ποτ'] Ὅτε ἐβασίλευον. Gu.

618. Πλεῖστα] Πολλά. Flor. 33. πράγματα. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. κτήματα ἢ τέκνα. Gu. a m. 2.

619. Τέκνων,] Τῶν τέκνων τοῦ Πριάμου, ἤγουν καὶ ἐγὼ ἥδε ἡ γραῖα, ὡς συμμετέχουσα ἐκείνῳ τῆς εὐτεκνίας. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

Ἡδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων,] Τῶν τέκνων τοῦ Πριάμου, ἤγουν καὶ ἐγὼ ἥδε ἡ γεραιὰ συμμετέχουσα ἐκείνων τῆς εὐτεκνίας. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

620. Ὡς] Λίαν, (ὄντως. τὸ ὡς καὶ τὸ εἰς ἐκ παραλλήλου· τὶ γὰρ ὡς, ὅτε ἐπὶ κινήσεως τίθεται, ἀντὶ τῆς εἰς λαμβάνεται. οἱ δὲ τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὄντως ἢ λίαν ἐνταῦθα λέγοντες καὶ οὗτοι δοκοῦσιν εὖ λέγειν.) Gu. Τὸ μηδὲν] Ἤγουν εἰς τὸ εὐτελές. Flor. 10. 17. Ἥκομεν,] Κατέστημεν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. Φρονήματος] Δόξης, πλούτου. Flor. 17. φρόνημα ἐνταῦθα τὴν ἐκ τοῦ πλούτου λέγει ἔπαρσιν καὶ τὴν δόξαν· φρόνησις δὲ κυρίως ὁ νοῦς καὶ ἡ καθεστηκυῖα σύνεσις. Gu. ἐπάρσεως, (ὑπερηφανίας πλούτου, βασιλείας, εὐτυχίας, τῆς πρόσθεν ὑπεροχῆς καὶ λαμπρότητος.) Gu.

621. Πρὶν] Ἔμπροσθεν. Florr. πρώην. Gu. Στερέντες,] Στερηθέντες. (στέρημι Αἰολικῶς, καὶ ὁ παρατατικὸς ἐστέρην, ἡ μετοχὴ ὁ στερεὶς, τοῦ στερέντος.) Gu. Εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα,] ἐν

* Rectius Fl. 25. ὡς μὲν ἀξία αὐτὴν προθεῖναι, οὐκ ἂν δ. ὡς δὲ ἔ. οὖ. α. προτίθημι.

ἐρωτήσει ὁ λόγος καὶ ἥξει ἕως τοῦ τάδ' οὐδὲν, ἄλλως. τοῦτο κατ' ἰδίαν πεφώνηται. Flor. 33. 59.* ὁ μέν τις ἀφ' ἡμῶν ἠλαζονεύετο τοῖς πλουσίοις δώμασι ἤτοι τοῖς ποικίλοις, τοῖς λαμπροῖς, οἷς εἶχε πρότερον ὁ δὲ ἠλαζονεύετο ἐν τῇ ἀρχῇ, ἐν τῇ ἐξουσίᾳ· οἱ γὰρ ἄρχοντες παρὰ τοῖς πολίταις ἤτοι τοῖς ἀρχομένοις, τίμιοι καλοῦνται. ταῦτα δὲ οὐδέν εἰσί. Flor. 59. Ὀγκούμεθα,] Ἐπαιρόμεθα, μεγαλαυχοῦμεν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. οἱ ἄνθρωποι. Flor. 33.

622. Πλουσίοις] Ὑπερηφάνοις. Gu.

623. Τίμιος] Ἔνδοξος. Gu. Κεκλημένος.] Πεφημισμένος. Flor. 17.

624. Τάδ' οὐδέν] Ταῦτα εἰσὶν (ὁ πλοῦτος, ἡ τιμὴ, τά τ' ἄλλα. ἐνταῦθα λέγει καὶ τὰς βουλὰς καὶ τὰ πάντα τοῦ βίου ὡς μάτην ἔχουσιν.) Gu. Ἄλλως] Τὸ ἄλλως καὶ μάτην. εἰ μὲν ἐν λ γράφεται, ἀπὸ τοῦ ἄλη ἡ πλάνη γίνεται· οἱ γὰρ πλανώμενοι μάταιοι εἰσίν. εἰ δὲ δύο λλ, ἤγουν ἄλλως καὶ ἀλλοτρόπως ἔχει τὸ πρᾶγμα παρὸ λέγεις σὺ, ἤγουν οὐκ ἔχει οὕτως. ἀπὸ δὲ τούτου συνάγομεν τὸ ματαίως ἤγουν μάτην λέγεις. Flor. 59. Φροντίδων] Λογισμῶν (φρ. βουλ. ἤγουν φροντίδες Ἀττικῶς.) Gu. Βουλεύματα,] Στροφαί, (ἐφευρήματα, διανοήματα.) Gu. μάταια εἰσὶ τὰ βουλεύματα τῶν φροντίδων, ἤτοι οἱ ἐγκαυχώμενοι ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τῇ δόξῃ αὐτῶν μάτην καυχῶνται, μὴ γινώσκοντες, ποῦ μέλλει ἀποβῆναι ὁ βίος αὐτῶν καὶ ἡ ἀρχή. Flor. 59.

625. Γλώσσης τε κόμποι.] Καὶ μεγαλορημοσύναι (ἐπάρσεις, μεγαλαυχήματα, ῥητορεῖαι.) Gu. καυχήσεις Flor. 10. 17. καυχήματα. Flor. 21. 59. μάτην εἰσὶ τὰ βουλεύματα καὶ ἐφευρέματα τῶν φροντίδων καὶ ἐννοιῶν, οἱ κόμποι τε, καὶ αἱ μεγαλοῤῥημονίαι, καὶ αἱ κενοδοξίαι, καὶ αἱ γαυριώσεις καὶ αἱ ῥητορεῖαι τῆς γλώσσης. Flor. 33. Ὀλβιώτατος,] Εὐτυχέστατος (εὐδαίμων ὑπάρχει.) Gu. ἐκεῖνος δὲ ὀλβιώτατος, πλουσιώτατος, μακαριστὸς, ᾧτινι μηδὲν ἐπέλθῃ λυπηρὸν παντὶ τῷ βίῳ αὐτοῦ, ἀλλὰ τυγχάνει χωρὶς τινὸς θλίψεως. Flor. 59.

626. Κατ' ἦμαρ] Καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Flor. 10. καθ' ἡμέραν, ἤγουν κατὰ τὴν ζωήν, (κατὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν, παρ' ὅλην τὴν ζωήν.) Gu. Μηδὲν κακόν.] Μηδεμία δυστυχία. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. Τυγχάνει] Ὑπάρχει, συμβαίνει. Gu.

627. Ἐμοὶ χρῆν συμφορὰν,] Ἤτοι ἀπέκειτο γενέσθαι βλάβην, ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ δηλονότι, ὅτε κατὰ τὴν ἀρχὴν ἔκοψεν ὁ Ἀλέξανδρος ὕλην ἀπὸ ἐλάτης δένδρου, πλεύσων ἐπὶ τὸ κῦμα τὸ θαλάσσιον διὰ τὰ λέκτρα τῆς Ἑλένης, ἣν ὡραιοτάτην ὁ λαμπρὸς βλέπει ἥλιος.† πόνοι γὰρ καὶ ἀνάγκαι ἐπικρατέστεραι τῶν πόνων κυκλοῦσιν, ἡμᾶς δηλονότι. κοινὸν δὲ κακὸν ἀφανιστικὸν ἐξ ἰδίας μωρίας ἐπῆλθε τῇ Τρωϊκῇ γῇ, συμφοραί τε, ἀπ' ἄλλων συμφορῶν δηλονότι. ἐκρίθη δὲ, ἀντὶ τοῦ διεκρίθη, ἡ ἔρις, ὧν, ἀντὶ τοῦ δι' ἣν ἔριν ἐδίκασεν ἐν τῇ Ἴδῃ τὰς τρεῖς θυγατέρας τῶν θεῶν ὁ βουκόλος Ἀλέξανδρος, ἐπὶ πολέμῳ καὶ φόνῳ καὶ βλάβῃ τῶν ἐμῶν οἰκημάτων.

Χρῆν] Ἀπέκειτο, (εἱμαρμένον ἦν,

* In Gu. ἐν ἥθει (καὶ ἐρωτήσει) ὁ λ. ἕως, τοῦ τάδ' οὐδέν.

† King. et Musgr. dederunt: ἀπέκειτο ἐμοὶ συμφορὰν γενέσθαι, ἀπέκειτο ἐμοὶ βλάβην γενέσθαι, ὅτε πρῶτον ἐτάμετο τὴν Ἰδαίαν ὕλην τὴν ἀπὸ ἐλάτης δένδρου, στόλον νηῶν μέλλων κινήσειν ἐπὶ τὸ κῦμα τὸ θαλάσσιον ἐπὶ τὴν κοίτην τῆς Ἑλένης, ἣν εὐειδεστάτην λάμπει ὁ χρυσοφαὴς ἥλιος, baud dubie e Barocc. 74. nam eadem habet Guelph. nisi quod pro τὴν ἀπὸ ἐλάτης δένδρου legit τὴν εἰλατίνην, ἤγουν τὰ ἀπὸ τῆς Ἴδης τοῦ ὄρους δένδρα τὰ ἐλάτινα. Aliter Flor. 59. ἀπέκειτο καὶ εἱμαρμένον μοι ἦν παθεῖν συμφορὰν ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἧς πρῶτον καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἔκοψεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τῆς Ἴδης τὰ ἀπὸ ἐλάτων (sic) δένδρων ξύλα, μέλλων ἀπελθεῖν ἐπὶ τὰ λέκτρα τῆς Ἑλένης, ἥντινα τὴν Ἑλένην τὴν καλλίστην λαμπρύνει ὁ χρυσοφαὴς ἥλιος, ἤγουν τὴν ὡραιοτάτην· ἑτέραν γὰρ ὡραιοτάτην ταύτης ὁ χρυσοφαὴς ἥλιος οὐκ ἐθεάσατο. In fine King. male verba ἐπὶ πολέμῳ, etc. maiori interpunctione a præcc. separavit.

ιὰν ὑπῆρχε. ὁ Χορὸς ἑαυτὸν ἀνακίεται.) Gu.

Ἐμοὶ χρῆν συμφορὰν,] Ἀπέκειτο ιὶ συμφορὰν γενέσθαι· ἀπέκειτο ἐμοὶ άβην γενέσθαι, ὅτε πρῶτον ὁ Ἀλέξδρος ἐτάμετο τὴν Ἰδαίαν ὕλην τὴν ατίνην· ἤγουν τὰ ἀπὸ τῆς Ἴδης τοῦ ιυς δένδρα τὰ ἐλάτινα· στόλον νεῶν λλων κινήσειν ἐπὶ τὸ κῦμα τὸ θαλάσν· ἐπὶ τὴν κοίτην τῆς Ἑλένης, ἣν ιδεστάτην λάμπει ὁ χρυσοφαὴς ἥλιος. ιd. Paris. 2648. *Fæhse.*

628. Πημονὰν] Βλάβην. Gu. Γεσθαι,] Παραγενέσθαι. Gu. ὑπάρξαι. lor. 17.

629. Ἰδαίαν, τὴν ἀπὸ τῆς Ἴδης (τοῦ ους.) Gu. Flor. 59. δύο Ἴδαι· μία ἐν ῆ Τροίᾳ, καὶ ἑτέρα ἐν τῇ Κρήτῃ. Gu. Ὅτε] Ἀφ' ου καιροῦ Gu. Flor. 17. Ὕλαν] Τὰ ξύλα λέγει τῶν καραβίων. Flor. 59. ὕλη ἤγουν τὰ δένδρα. Gu.

630. Εἰλατίναν] Ἀπὸ ἐλάτης τῆς ένδρου. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἶδος δένδρου ἐπιτήδειον εἰς κατασκευὴν ηῶν ὄρθιον γὰρ καὶ μακρόν. Flor. 59.

631. Ἐτάμεθ',] Ἔκοψεν, (ἔτεμεν.) Gu. Ναυστολήσων] Πλεύσων. Gu. Flor. 6. 21. 33. μέλλων πλεῦσαι. Flor. 17.

632. Ἐπὶ λέκτρα,] Ἐπὶ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης. Flor. 59. διὰ στρωμνὰς (τὴν κοίτην.) Gu. λέκτρα πόθεν ἐτυμολογεῖται; ἀπὸ τοῦ λήγω τὸ καταπαύω. Flor. 17.

633. Καλλίσαν] Κρείττω τῶν ἄλλων γυναικῶν. Flor. 59. ὡραιοτάτην (εὔμορφον.) Gu. Χρυσοφαὴς,] Ὁ χρυσᾶ φάη ἔχων (ὁ χρυσοῦ δίκην ἀστράπτων.) Gu.

634. Αὐγάζει.] Θεωρεῖ, λάμπει, (δεικνύει. διὰ τὸ κάλλος ταύτης τοῦτο εἴρηκεν.) Gu.

635. Πόνοι] Ὀδύναι, (δυστυχίαι.) Gu. αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸ ἐμοὶ χρῆν συμφοράν. Gu.

636. Ἀνάγκαι] Βίαι, (δυστυχίαι.) Gu. Κρείσσονες,] Ἐπικρατέστεραι τῆς ἡμῶν δυνάμεως, (μείζονες τῶν πρὸ αὐτῶν.) Gu. μείζονες, χείρονες, χείρους. Flor. 59. 10. Κυκλοῦνται.] Περικυκλοῦσιν ἡμᾶς, (ἐπέρχονται, περιλαμβάνουσιν.) Gu. ἐπιφέρονται, ἐπικυκλοῦνται. Flor. 10. 21. ἐπέρχονται. Flor. 33. κυκλοῦσι γὰρ ἡμᾶς ἀνάγκαι καὶ πόνοι μείζονες τῶν ὧν ἔχομεν πόνων. Flor. 59. ὅταν καὶ νῦν σφαξαμένης. Flor. 10. *

637. Κοινὸν δ' ἐξ] Κοινὸν δὲ κακὸν ἀφανιστικὸν ἐπῆλθεν ἀπ' ἄλλων ἀνθρώπων τῇ Τρωϊκῇ γῇ ἐξ ἰδίας ἀφροσύνης τῆς γῆς δηλονότι· ἡ γὰρ τοῦ Πάριδος ἀφροσύνη οὐκ ἀλλοτρία τῶν Τρώων ἦν. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἢ καὶ οὕτως· ἐξ ἰδίας ἤγουν μερικῆς ἀνοίας, ἤτοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μόνου κοινὸν κακὸν ἐπῆλθε τῇ Τρωϊκῇ γῇ. Gu. ab ead. m. ἐκ δὲ τοῦ Πάριδος τῆς ἰδίας ἀνοίας κοινὸν κακὸν ὄλεθρον (sic) ἔμολε τῇ Τρῳάδι γῇ, οὐκ ἰδία αὐτῷ τῷ Ἀλεξάνδρῳ, καίτοι αὐτοῦ παρανομήσαντος καὶ ἀδικήσαντος· ἔδει γὰρ μόνῳ τῷ ἐργασαμένῳ γενέσθαι τὸ δεινὸν † ἐπὶ τῇ κρίσει τοῦ μήλου, ὅτε ἐν τῇ Ἴδῃ ἔκρινεν ὁ Ἀλέξανδρος ἔχειν τὸ μῆλον τὴν Ἀφροδίτην, τὰς ἄλλας δὲ θεὰς παραβλέψας. Flor. 33.

Κοινὸν] Καθολικὸν (εἰς πάντας τοὺς Τρῶας.) Gu. Ἰδίας] Οἰκείας ἢ μερικῆς (ἑνὸς ἀνθρώπου, ἤγουν ἐκ τοῦ Ἀλεξάνδρου.) Gu. μονομεροῦς, ἤγουν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀγνωσίας. Flor. 6. Ἀνοίας] Μωρίας, (ἀγνωσίας.) Gu.

638. Σιμουντίδι γᾷ] Σιμουντὶς δὲ λέγεται ἡ Τρωϊκὴ γῆ διὰ τὸ ῥεῖν ἐκεῖσε τὸν Σιμόεντα ποταμὸν ἤγουν τὸν Σκάμανδρον. Gu. a m. pr. Σιμουντὶς λέγεται ἡ Τροία ἀπὸ ποταμοῦ Σιμόεντος καλουμένου παρὰ ῥέας οὕτως (leg. παραῤῥέοντος) ἐκεῖσε. Gu. 25.

639. Ἀπ' ἄλλων.] Ἀνθρώπων (ἤτοι

* Sic legendum videtur: intricata enim et manca est scriptura, Sequitur forsan de sacrificio Polyxenæ. *De Furia.*

† Sic. Flor. 59. qui brevius scholion habet: ἐκ δὲ τῆς τοῦ Π. ἰδίας ἀνοίας κοινὸν κακὸν ἔμ. τῇ Τρ. γῇ. ἔδει γάρ, etc. Fl. 10. κἂν καὶ ἔδει μόνῳ τῷ ἐργῳ, etc. Fl. 33. ἀδικήσαντος μόνῳ αὐτῷ τῷ ἐργ. γενέσθαι τῶν δεινῶν.

τῶν Ἑλλήνων. ἢ ἀπὸ τοῦ Φερέκλου.) Gu. καὶ ἀπὸ ἑτέρων, ἤγουν τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Ἑλένης ἔμολε κοινὴ συμφορά. Flor. 59. συμφορῶν. Flor. 33. μεγαλοτέρα τῶν ἄλλων, ἐξαίρετος καὶ μεγάλη, οἷον πρὸς τὰς ἄλλας συμφορὰς ἐξηλλαγμένη. Flor. 10. 21. 59.

640. Ἐκρίθη] Κατέστη. (ἐτελειώθη καὶ διεχωρίσθη, ἐπλέσθη, εἰς κρίσιν ἔβη. σύναπτε τὸ ἐκρίθη ἐπὶ δορί.) Gu. ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. Flor. 21. 59. Ἔρις.] Ἡ φιλονεικία δηλονότι τῶν θεῶν. Flor. 21. στάσις τῆς ἔριδος τῶν τριῶν θεῶν ἦν αὕτη· ἐν τῷ τῆς Θέτιδος γάμῳ παρῆσαν τρεῖς θεαί, Ἥρα, Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ. ἡ Ἔρις οὖν ἄκλητος οὖσα καὶ ζηλοτυποῦσα ἔῤῥιψε μῆλον ἐν μέσῳ τῶν ῥηθεισῶν θεῶν καθημένων ἐν τῷ γάμῳ ἐπιγεγραμμένον οὕτως, τῇ καλῇ τὸ μῆλον. Flor. 25. καὶ ἀφ' οὗ καιροῦ ἐκρίθη καὶ διεχωρίσθη, ἡ ἔρις, ἣν εἶχον περὶ τοῦ μήλου ἤ τε Ἀθηνᾶ, ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀφροδίτη, ἐπιδώσας ὡς φιλήδονος τὴν Ἀφροδίτην τὸ μῆλον διὰ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς Ἑλένης, ἀπ' ἐκείνου καιροῦ ἀπέκειντο ἡμῖν τὰ δεινά. ἐπὶ πολέμῳ τοίνυν καὶ φόνῳ ἢ βλάβῃ τῶν ἐμῶν οἴκων ἔκρινε τὰς θεὰς ὁ Ἀλέξανδρος προτιμησάμενος τὴν Ἀφροδίτην. Flor. 59.

Ἐκρίθη δ' ἔρις, ἃν ἐν Ἴδᾳ] Ἣν ὁ ἀνὴρ ὁ βουκόλος ἤγουν ὁ Ἀλέξανδρος ἔκρινεν ἐν τῇ Ἴδῃ τὰς τρεῖς παῖδας τῶν μακάρων ἐπὶ πολ. κ. φ. κ. βλ. τῶν ἐμῶν οἰκημάτων. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

641. Τρισσάς] Σύνταξις ἑρμηνευτική. Flor. 33.

642. Βούτας,] Μετὰ ποιμένων ἀνετράφη, ἤγουν ὁ Ἀλέξανδρος, ποιμανῶν κἀκεῖνος πρόβατα. Flor. 59.

643. s. Ἐπὶ δορί,] Ἐπὶ πολέμῳ. ἀσπὶς πλείστη καὶ χεὶρ ἰσχυρὰ ἐπὶ στρατοπέδου· δόρυ δὲ καὶ ξίφος ἐπὶ πολέμου. γράφεται καὶ δουρί· οἱ γὰρ παλαιοὶ δοῦρα ἐκάλουν τὰ ξύλα. λέγεται καὶ ξυστὸς ἀπὸ τοῦ ξύεσθαι. Gu. Λώβᾳ·] Βλάβῃ, φθορᾷ, (ἀπωλείᾳ.) Gu. ἤγουν αἰχμαλώσας καὶ φόνῳ τῶν ἀνδρῶν καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἐμῶν οἴκων. Flor. 33.

645. s. Στένει] Θρηνεῖ. Fl 9. 21. 56. 59. 76. Gu. οὐ μ εἰς τὸ κοινὸν τῇ Τροίᾳ τὰ τῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου προῆλθεν, ἀλλ αὐτῇ τῇ Ἑλλάδι, οἷον οὐ μ Τρωάδες ἀπώλλυντο καὶ θρηνοῦσι λὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων τινές. Flo οὐ μόνον δὲ αἱ Τρωϊκαὶ θρηνοῦσι κες, οὐ μόνον ἐπὶ τῇ Τροίᾳ ἦλθε κὸν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς Ἕλλησι. καί τις κόρη πολυδάκρυτος ἐν τ κεδαιμονίᾳ ἀμφὶ τὸν εὔῤῥουν E — ἐκεῖσε γὰρ ῥέει ὁ Εὐρώτας π — ἤγουν καὶ αἱ τῶν Ἑλλήνων κες θρηνοῦσι, αἱ μὲν τοὺς αὐτῶν ἀ αἱ δὲ τοὺς παῖδας, ἀλλὰ καὶ μ θανόντων τῶν τέκνων αὐτῶν ξέου παρειὰς αὐτῶν ποιοῦσαι τὸν ὄνυχ ματώδη. Flor. 10. 59. Εὔρου λύῤῥουν. (παρήχησις.) Gu. Εὐ Παράκλησις (leg. παρήχησις.) ποταμοῦ περὶ τὴν Λακεδαιμονίαν. 17. σύνηθες τοῖς παλαιοῖς ἀπὸ μῶν καὶ πηγῶν καλεῖν τοὺς τόπο τὸ εἶναι ταῦτα ἀνεξάλειπτα. Gu

Στένει δὲ καί τις] Στένει δ τις κόρη Λάκαινα ἐν τοῖς πολυδάκρυτος περὶ τὸν Εὐρώταν cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

647. Πολυδάκρυτος] Πολυδ τως. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56 76.

648. Πολιὸν] Γηραιάν. Flo λελευκασμένον, (λευκήν.) Gu. τα] Κεφαλήν. Flor. 56. 59. Flor. 21.

649. Τίθεται] Τίθησι. Gu. 21. 56.

650. Δρύπτεται] Ξέεται, (κ καταξέει, σπαράττει.) Gu.

651. Δίαιμον] Ἡματωμένον, ματώδη. πᾶς γὰρ ὁ τὴν ἑαυτοῦ π ξαίνων ἀνάγκῃ καὶ τὸν ὄνυχα αἱμ Gu. ἠλλαγμένην. Flor. 17. δίδυμον. Flor. 10. Τιθεμένα] σα. Gu. Σπαραγμοῖς.] Ἐν Flor. 59. ἐν τοῖς σχίσμασι. Flo

653. Θῆλυν σποράν,] Θήλεια νεὰν (γυναῖκας πάσας.) Gu.

ι. Στέφ. ἀνθαιρήσεται.] Οὐδεὶς
; ἐκείνην ἐν κακοῖς στέφανον λά-
λλ' ἐκείνη νικῶσα πάντας ἐν κα-
εφανωθήσεται. Gu. Flor. 25.
λέγει διὰ τὸ τοὺς νικῶντας ἐν
γῶσι στεφανοῦσθαι. Gu.
5. Τί δ',] Τί ἐστιν, τί λέγεις.
59. Σῆς] Ἕνεκα σῆς κακο-
. Flor. 59.
ι. Ὡς] Ὄντως, (ὅτι, λίαν).
Εὕδει] Ἠρεμεῖ (ἡσυχάζουσιν,
οὔποτε παύσῃ δυστυχῆ ἀγγέλ-
. Gu. οὐδέποτε παύουσι τὰ λυ-
ου κηρύγματα. Flor. 59.
'. Ἑκάβη φέρω] Ἡ ἀπολογία
τί δ' ὦ τάλαινα. Flor. 59.
ικοῖσι] Πολλῶν κακῶν προκει-
Gu.
ι. Οὐ ῥᾴδιον] Οὐκ εὐχερῶς.
33. ὅταν καταλάβῃ τινά τι
καὶ ἄλλα μείζονα ἐπακολου-
ούτῳ. ἐν τοῖς κακοῖς δὲ τοῖς κα-
οῦσί τινα οὐκ εὔκολον ὑπάρχει
ν καὶ καλῶς λέγειν τοῖς βροτοῖς
ραμυθίᾳ τῆς λύπης αὐτὴν (sic),
καὶ μᾶλλον ἐπιφέρειν καὶ ἕτερα
τερα. Flor. 59. Εὐφημεῖν]
α λέγειν, καλῶς λέγειν. Gu.
. Καὶ μὴν] Ὄντως. Gu. Πε-
υγχ.] Ἐρχομένη, (ἤγουν περᾷ
έρχεται). Gu. περᾷν καὶ ἐπὶ
σης καὶ ἐπὶ ξηρᾶς, ὡς ἐνταῦθα·
ρος ἐπὶ θαλάσσης καὶ ἐπὶ ξηρᾶς
ι. οὕτω καὶ ὁδεύειν καὶ ἐπὶ θα-
: καὶ ἐπὶ ξηρᾶς· καὶ ὁδὸς ἐπ'
ρων λέγεται· ὁδοιπορεῖν δὲ ἐπὶ
μόνον. Gu. Flor. 25. Δόμων
Ἐπέκεινα ἤγουν ἔξω. Gu. ἔξω
ιων. Flor. 59.
ων ἄπο] Γρ. ὕπερ. ἀντὶ τῆς ὑπὸ
ως ἡ ὕπερ. cod. Paris. 896.
Fæhse.
). Ἐς καιρὸν] Εἰς πρέπον, ἐγ-
. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 76.
.. Ὦ παντάλαινα,] Ὦ παναθλία
α, καὶ ἔτι πλέον ἢ παναθλία.
Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

662. Ὄλωλας·] Ἐφθάρης, (ἀπωλέσθης. ὄλωλα ἐγὼ, ὀλώλεκα δὲ ἕτερον). Gu. Κοὐκετ' εἶ] Οὐδαμῶς ὑπάρχεις, ἤγουν ἀπέθανες. Gu. γράφεται· οὐκ ἔως ἐζώσας (sic) ζῇς. Flor. 33. οὐκέτι βλέπεις φάος καὶ ζῶσα οὐ ζῇς. Flor. 17.

663. Ἐξεφθαρμένη.] Παντελῶς διεφθαρμένη. Flor. 17. 33. κατὰ πολὺ ἀφανισθεῖσα. Gu.

664. Οὐ καινὸν εἶπας·] Νομίζουσα ἡ Ἑκάβη, ὅτι ἡ θεράπαινα τὸν τῆς Πολυξένης φέρει νεκρὸν, καὶ δι' ἐκεῖνον ἀποκλαίεται, καὶ τέλος δ' εἰς ταύτην αὐτὴν λέγει· οὐ παράδοξόν τι λέγεις, γινώσκουσι δὲ ἡμῶν τὴν λύπην λέγεις. διὰ τί δὲ φέρεις τὸν νεκρὸν τῆς Πολυξένης ἐνταῦθα ταφῆναι ἀτίμως καὶ κρυφίως, ἧστινος ὁ τάφος ἀπηγγέλθη γενέσθαι ἔμπροσθεν πάντων Ἀχαιῶν ἐνδόξως καὶ ἐντίμως, πάντων τῶν Ἑλλήνων συνεργούντων ἐπὶ τῷ τάφῳ, ἤγουν τῇ ταφῇ αὐτῆς. Flor. 59. Ὠνείδισας.] Ἀνέμνησας. Gu. τὴν σφαγὴν τῆς Πολυξένης ἀνέμνησας, εἶπας. Flor. 59. εἰδόσι προήγαγες τὰ δυστυχήματα, ὀνειδίζειν γάρ ἐστι τὸ φέρειν δυστυχήματα. Flor. 21. 59.*

665. Ἀτὰρ τί] Στικτέον εἰς τὸ τί καθ' ἀπόκρισιν (33. ὑπόκρ.) ἡ ἐρώτησις. Flor. 21. 33. τί δέ. Flor. 6. 9. 56. 59. 76. Gu. διὰ τί. Gu. a m. 2. Νεκρὸν] Ἐνόμισεν ἡ Ἑκάβη τὴν Πολυξένην εἶναι. Flor. 33.

666. Ἀπηγγέλθη] Ἐδηλώθη, (ἐμηνύθη μοι παρὰ Ταλθυβίου.) Gu.

667. Διὰ χερὸς] Κομισάντων εἰς τὴν πυρκαϊὰν φύλλα καὶ ξύλα. Flor. 10. Σπουδὴν ἔχειν;] (Ἐπιμέλειαν) ἤγουν σπουδάζεσθαι. Gu. ἀγῶνα, ἤγουν σπουδάζεσθαι. Flor. 59. τιμήν. Flor. 33. ἐπειδὴ ἤκουσεν, ὅτι οἱ μὲν αὐτὴν ἐφυλλοβόλουν τιμῶντες, οἱ δὲ ξύλα παρεκόμισαν εἰς τὴν πυρκαϊάν. Flor. 33. 59.

668. Ἧδ'] Ἡ αὐτή. Flor. 56. ἀποστροφὴ πρὸς τὰς γυναῖκας. Flor.

* ...or. 33. τὸ προσφέρειν (leg. προφ.) τὰ δυστ. τῶν ἑτέρων. Sic fere etiam 10. 25.

21. καθ' ἑαυτὴν τοῦτο λέγει. Gu. Μοι] Ἐνεκά μου. Flor. 17. παρέλκον. Flor. 59. ὑπ' ἐμοῦ κινηθεῖσα. Gu.

669. Νέων δὲ πημάτων] Ἤγουν τῆς Πολυδώρου σφαγῆς καὶ τῆς ἐν θαλάσσῃ τούτου ἀποῤῥιφῆς. Gu. Οὐχ Ἄπεσται.] Οὐκ αἰσθάνεται, (οὐ λαμβάνει αἴσθησιν). Gu.

670. Μῶν] Ἄρα. τὸ μῶν ἀντὶ τοῦ ἆρα, ἀπὸ τοῦ μὴν (leg. μὴ) οὖν γίνεται κατ' ἐκβολὴν τοῦ η, καὶ τροπῇ τοῦ ουν εἰς ων. Gu. Βακχεῖον] Μαντικόν. Flor. 17. 76. μανικόν. Flor. 10. 33. 59.

Βακχεῖον κάρα] Τὸ ἐνθουσιαστικὸν κάρα, ἤγουν τὸ σῶμα, ἀπὸ τοῦ κρείττονος μέρους τὸ ὅλον, ὡς παρὰ Συνεσίῳ· εἴη τὴν ἱεράν σου καὶ τριπόθητον κεφαλὴν, σχῆμα Πενταπόλει (?) πιθανὸν περιτίθησι. καὶ παρὰ τῷ θεολόγῳ Γρηγορίῳ· ἡ τιμία κεφαλὴ καὶ αἰδέσιμος. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

671. Θεσπιῳδοῦ] Τῆς μάντεως (τῆς μαντικῆς, χρησμῳδοῦ). Gu. τῆς ἐπὶ τὰς θυσίας μαντευομένης. Flor. 33. τῆς τὰ θεῖα λεγούσης. Flor. 33. θεσπιῳδὸς ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ θεὸς καὶ τοῦ ἔπω τὸ λέγω, καὶ τοῦ ᾠδὴ ἡ τραγῳδία, ὁ τὰ θεῖα λέγων. Flor. 6. 25.

672. Λέλακας·] Εἴρηκας, (εἶπας. τὸ λέλακας ἐπὶ μόνων ὀρνίθων λέγεται, ὡς καὶ Ἡσίοδος, "δαιμονίη, τί λέληκας;" περὶ ἀηδόνος λέγων. ὁ δὲ παρὼν τραγῳδὸς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ἐδέξατο τοῦτο.)* Gu.

673. Ἄθρησον] Θέασαι, βλέψον. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἴδε, θέασαι. Gu. Γυμνωθὲν] Ἀνακαλυφθέν. ἀνακαλύπτει τὸ σῶμα τοῦ Πολυδώρου ταῦτα λέγουσα. Gu.

674. Εἴ] Ἵνα, ὅπως. Flor. 59. ἐπεί. Gu. Παρ' ἐλπίδας.] Ἐξαίφνης. Flor. 59. προσδοκίαν. Gu.

676. Μοι] Ἕνεκα ἐμοῦ. Flor. 17. ἐξ ἐμοῦ. Gu.

677. Ἀπωλόμην] Ἐφθάρην. Flor. 17. 21. Δύστηνος,] Ἤγουν ἡ [...] Flor. 17. ζητητέον ἐπὶ τοῦ εἰμὶ δὴ, ἀπωλόμην δύστηνος, Ἑκάβη, καὶ πρότερον ἔχουσα πολλὰς τῶν τε παίδων καὶ τοῦ αὐτῆς, καὶ ἀλλοτρίως θρηνοῦσ[α] εἶπε καὶ τότε τὸ οὐκέτ' εἰμὶ δ[...] φαμὲν, ὅτι πρότερον πολλὰς ἔχου[σα ...]πας, ὅμως ἐθάῤῥει εἰς τὸν Πολ[ύδωρον] ὅπως, ἀνατραπέντος τούτου, κ[...] πάλιν τὴν Τροίαν, καὶ γενήσετ[αι ...]δοχος τοῦ πατρὸς αὐτῆς, καὶ [...] γενεὰ αὐτῆς, ὡς καὶ πρότερον ἰδοῦσα καὶ τοῦτον σφαγέντα, ἔχουσα ἄλλον τινὰ παῖδα, εἰς τὴν ἐλπίδα, ἀποκλαίουσα ἑαυτὴ[ν ...] ἕως τοῦ νῦν εἶχον τινὰ ἐλπίδα Πολύδωρον, ἀπὸ τοῦ νῦν δὲ οὐκέτ[ι ...]ξω ἔχουσα ἐλπίδα εἰς τὸ κρατῆ[σαι] αὖθις τὴν Τροίαν. Flor. 59.

679. Κατάρχομαι] Ἀρχὴ[ν ποιοῦ]μαι. Gu. Νόμων] Μελῶν. [...] γὰρ τοῖς μαινομένοις θρηνεῖν.) κατάρχομαι γόων ἤγουν θρη[νῳ]ᾠδῆς· νόμους γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ἔλεγον. Flor. 17. 21. 25. κ[...] αὕτη ἡ λύπη ἀφόρητος οὖσα οὐκ [...] τοῦτο φέρειν, ἀλλὰ ποιεῖν ὡς μα[...] βάκχη. Flor. 21. ἀρχὴν ποιοῦμ[αι] θρήνου τὸν βακχεῖον νόμον· οἱ γὰ[ρ] χεόμενοι μαινομένοις ἐοίκασιν. ἢ λ[...] ἡμᾶς ἡ ἀρχὴ τοῦ θρήνου τούτου ἐξ [...]τορός τινος, ἤγουν κακῆς τύχης, ἢ ἀλάστορος, ἤγουν τοῦ Πολυμή[στορος] ἀρτίως μαθοῦσα τὰ νῦν κακά. 59. ἀρχομένη λέγει τὸ αἲ αἲ [...] ἐστι νόμος ἀπὸ τῶν Βακχῶν [...] Βάκχαι πρῶτον τὸ αἲ ἐξεφ[...] Flor. 33.

680. Βακχεῖον,] Μανικῶν, [...]φρονεῖν ποιούντων, ἢ θρηνητικῶν) ἤγουν τοῦ Διονύσου. Flor. 17. [...]χεῖον, δὲ θρηνητικὸν ἢ κινητικὸν [...]τονον, ἀλλ' οὐκ ἐκ Διονύσου μ[...] τὸν βακχεῖον νόμον, ἀλλὰ ἐξ ἀ[λάστο]ρος, ἤγουν πονηροῦ δαίμονος· οἱ γ[...] τῶν βακχείων μεθ' ἡδονῆς γίνε[...]

* Priora usque ad τί λέληκας habet etiam Flor. 25.

δ' ἐμὸς οὐχ οὕτως. Flor. 25. κινητικὸν ἢ σύντονον, ἀντὶ τοῦ θρηνητικὸν, ἢ τὸν τῷ βακχείῳ διασυντιθέμενον, οὐχ ἐκ Διονύσου μαθοῦσα τὸν βακχεῖον νόμον. Flor. 33. Ἐξ ἀλάστορος] Ἐχθροῦ (τοῦ Πολυμήστορος). Gu. ἐξ ἐχθροῦ, φθονεροῦ (πονηροῦ, ut 6.) ἐξ ἐχθροῦ δαίμονος. Flor. 21. κακοποιοῦ δαίμονος. Flor. 17. ἐκ κακοῦ δαίμονος. Flor. 21. 59. ἀλάστωρ κυρίως λέγεται ὁ φονεὺς, ἢ ὁ ἄλαστα καὶ ἀλάθητα ἔργα ποιῶν· οὐδέποτε γὰρ δύναται κρυβῆναι ὁ φόνος· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλῶ τὸ πλανῶμαι· ὁ γὰρ φονεύσας τινὰ κατὰ τὴν παλαιὰν συνήθειαν ἐξήρχετο τοῦ τόπου αὐτοῦ, καὶ περιπατῶν κατὰ τόπους ἐπλανᾶτο ἔνθεν κἀκεῖθεν, ζητῶν τὴν ἴασιν τοῦ φόνου οὗ ἔπραξεν, ἕως οὗ ἔζη. μαρτυρεῖ δὲ τοῦτο καὶ Ὅμηρος, εἰς τὸν Βελλεροφῶντα πλανώμενον λέγων, "ἤτοι ὁ καππεδίον τοῦ Ἀληΐου οἶος ἀλᾶτο," (Il. ζ. 201.) ἤγουν μόνος. Ἀλήϊον δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλῶ τὸ πλανῶμαι. Flor. 59. ἀλάστωρ ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ λήθη, ὁ διάβολος, ἀπὸ τοῦ ἀλῶ τὸ πλανῶ, καὶ ὁ φθορεὺς ἀπὸ τοῦ ἀλλύειν. Flor. 33.

681. Ἀρτιμαθὴς] Ἡ μαθοῦσα τὰ κακὰ ἄρτι, ἡ πάντα τὰ κακὰ διελθοῦσα. Flor. 33. τῶν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἀρτίως μαθοῦσα. Flor. 59. ὑπ' ὀνείρου. Flor. 6. ἀπηρτισμένη, μαθοῦσα ἀπὸ τῶν ὀνείρων. Flor. 10.

682. Ἄτην] Ἤγουν ὑπὸ τίνος πέφονευται. G. Ὦ δύστηνε σύ;] Ἢ κατὰ ἀπόφασιν. Gu.

683. Ἄπιστα,] Οὐ πιστεύεσθαι δυνάμενα, (ἀπροσδόκητα, ἃ εἰ ἔκ τινος ἤκουον, οὐκ ἐπίστευον). Gu. οὐ πιστεύεσθαι δυνάμενα, παράδοξα, ἃ οὐκ ἔλπιζον μηδεμίαν ἔχοντα πίστιν, βλέπω. Flor. 59. 76. διττολογεῖ τὸ πάθος σφόδρα σχετλιαστικὸν ὁ τραγῳδὸς ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ποιῶν. Flor. 33. τὸ ἐπαναλαμβάνειν τοὺς αὐτοὺς λόγους ἐν τῷ θρηνεῖν σφόδρα σχετλιαστικὸν καὶ πάθος ἄγειρον (ἐγεῖρον) ἐν τῇ τραγῳδίᾳ. Flor. 10. 21. Καινὰ] Παράδοξα, (διὰ τὸ ἀνέλπιστον). Gu.

684. Ἕτερα δ' ἀφ' ἑτέρων] Μεθ' ἕτερα εὐθὺς κατὰ διαδοχήν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. Κυρεῖ] Ἐντυγχάνει ἡμῖν, (καταλαμβάνει ἐμὲ, ἐπιγίνεται, ἐπέρχονται). Gu. ὑπάρχει. Flor. 17. κυκλεῖ ἡμᾶς. Flor. 21.

685. Ἀδάκρυτον,] Χωρὶς δακρύων. Ἀστένακτον] Χωρὶς στεναγμῶν. (πρὸς μὲν τὸ ἡμέρα τὸ ἀδάκρυτος καὶ ἀστένακτος ἀποδοτέον,* πρὸς δὲ τὸ ἐμὲ ἀδάκρυτον καὶ ἀστένακτον.) Gu. δακρύων, στεναγμῶν μήτε τυχοῦσα. Flor. 21. δακρύων καὶ στεναγμάτων μὴ μετέχουσα. Flor. 10. 33.

686. Ἐπισχήσει.] Καταλήψεται (καταλάβῃ, κωλύσει.) Gu. κατέλαβε. Flor. 59. παύσει ἢ σχήσει ἐμέ. Flor. 21.

687. Δεινὰ,] Χαλεπά. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὸ τῆς Ἑκάβης πάθος οἰκεῖον ὁ χορὸς λογίζεται, ὡς βασιλίδος οὔσης πρόσθεν αὐτῶν. Gu.

688. Ὦ τέκνον,] Ὁ λόγος πρὸς τὸν Πολύδωρον· (ὡς ἐμψύχῳ τῷ σώματι προσδιαλέγεται. Flor. 17.) Gu.

689. Τίνι μόρῳ] Θανάτῳ, ἤγουν ποίῳ τρόπῳ θανάτου. (μόρος ἀπὸ τοῦ μερίζεσθαι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος.) Gu. Θνήσκεις,] Ἀντὶ τοῦ ἔθανες. Gu. Πότμῳ] Τύχῃ, (δυστυχίᾳ,) ἤγουν διὰ ποίαν αἰτίαν. Gu. προφάσει, δυστυχίᾳ. Flor. 10. 21. Κεῖσαι;] Ἀποθνήσκεις. Flor. 17. ἔθανες. Flor. 21.

690. Πρὸς τίνος] Ἀπὸ (παρὰ. Flor. 56.) Gu. παρὰ τίνος ἀνθρώπων (ὑπὸ τίνος τῶν ἀ. Flor. 10. 21.) ἐφονεύθης. Flor. 10. 21. 59. παρὰ τίνος διόλλυσαι. Flor. 17.

691. Οὐκ οἶδ'·] Ὁ τῆς θεραπαίνης λόγος πρὸς τὴν Ἑκάβην, τῆς Ἑκάβης πρὸς τὸν παῖδα λεγούσης. τοῦτο δὲ συμβαίνει οὕτω γίνεσθαι ἐν ταῖς λύ-

* Quæ uncis inclusa sunt usque ad ἀποδοτέον, leguntur etiam in scholiis vulgatis.

παις. Gu. Κυρῶ] Ἐντυγχάνω. Flor. 10.

692. Ἔκβλητον,] Πεπνιγμένον (ἐκπεπνιγμένον καὶ ἐκβεβλημένον ὑφ' ἁλός). Gu. τουτέστιν ἐκριφθέντα τῆς θαλάσσης. Flor. 17. ἤγουν πετρωμένον, (om. 25.) ἤγουν ἀποπνιγέντα ὑπὸ (10. 21. ἀπὸ) θαλάσσης. Flor. 10. 21. 25. 59. Πέσημα] Πτῶμα. (ἢ ὑπό τινος φονευθέντα.) Gu. ἢ ἀναιρεθέντα ἐν ξίφει (ἐκ ξίφους. 17. ξίφοις. 10. 21. ξίφει. 33. τῷ ξίφει. 10. 59.) πέσημα γὰρ τὸ πτῶμα. Flor. 25.

693. Ψαμάθῳ] (Ἄμμῳ. ἄμμος τὸ τῆς γῆς χῶμα παρὰ τὸ ἀμαθὲς καὶ ἀμέτρητον εἶναι.) ἄμμος ἡ ἐν ξηρᾷ, ὡς ἐν ἐρήμῳ, ψάμαθος ἡ ἐν θαλάσσῃ. Gu. Λευρᾷ] Ὁμαλῇ, πλατείᾳ, (λεπτῇ.) Gu.

694. Ἐξήνεγκε] Ἔξω ἔφερε. Flor. 56. 59. ἐξήνεγκεν ἡ κρίσις λόγους, ἐξήνεγκεν ἡ θάλασσα Πολύδωρον. Flor. 33. Πελάγιος κλύδων.] Περιφραστικῶς τὸ πέλαγος. Flor. 17. τὸ ὕδωρ. Flor. 59.

696. Ἔμαθον] Ἔγνων. Gu. Flor. 17. ἔγνωκα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ὀμμάτων] Τουτέστιν ἣν (Gu. ἃ) εἶδον τὰ ἐμὰ ὄμματα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. ἔμαθον τὸ ἐνύπνιον τῶν ἐμῶν ὀμμάτων, δηλώθη τὸ ὄναρ, ὅπερ εἶδον· εἰς γὰρ τὴν ἀρχὴν τοῦ δράματος εἶδε τοῦτο ἡ Ἑκάβη· οὐδὲ γὰρ ἦλθε τὸ φάντασμα ὡς οὐδὲν, οὐδὲ ἡ μελανόπτερος ὄψις, ἣν εἶδον, ὦ παῖ, διὰ σὲ οὐκέτι μέλλοντα ὁρᾶν τὸ φῶς, ἀλλὰ ἀληθὲς ἀπεδείχθη. μελανόπτερον δὲ τὴν ὄψιν, καὶ τὰ μὲν πτερὰ διὰ τὴν ταχύτητα καὶ τὴν ἀνυπόστασιν, ἣν ἔχει, καὶ ἀφανίζεται εὐθέως ἀποχωρήσαντος τοῦ ὕπνου, μέλανα δὲ διὰ τὸ σκοτεινὸν τῆς νυκτός. Flor. 59.

697. Παρέβα] Παρῆλθε, (παρέδραμε, ἀλλ' ἐγνώσθη.) Gu. φάσμα, φάντασμα. Flor. 6. 9. 21. 56. φαντασία. Flor, 59. ὄνειρον. Flor. 17. τὸ βλεπόμενον. Flor. 33.

698. s. Μελανόπτερον,] Σκοτεινὸν καὶ ἄγνωστον. μεσιμβόλημα.

Ἐσεῖδον] Ἀντὶ τοῦ εἶδον. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἀμφὶ σ',] Οἰκτρόν. Flor. 17. περὶ σοῦ (ἐκ νικῶς.) Gu.

700. Ὄντα] Πρὸς τὸ σημαινόμενον τοῦ, ὦ τέκνον, ὦ παῖ, ἀπέδωκε τὸ ὄντα· εἰ γὰρ πρὸς τὸ τέκνον, ὂν ἔδει εἰπεῖν. Gu. οὐκέτι μέλλοντα ἔσεσθαι. Flor. 59. λείπει τὸ ὡς, ὡς οὐκέτ' ὄντα Διὸς ἐν φάει. Flor. 21. Διὸς] Τοῦ ἀέρος. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Φάει] Ἐν τῷ παρόντι βίῳ. Flor. 56. ἤγουν οὐ ζῇς. Flor. 21.

701. Τίς] Δέ. Flor. 59. Ὀνειρόφρων,] Ὦ ἡ ἀπὸ τῶν ὀνείρων διαγινωσκομένη, (ἡ τοὺς ὀνείρους κρίνουσα, ἡ φρονοῦσα καὶ πιστεύουσα τοῖς ὀνείροις.) Τοῦτο λέγει ἡ θεράπαινα διὰ τὸ εἰπεῖν τὴν Ἑκάβην, ἔμαθον ἐνύπνιον. Gu. ἀκούσασα ἡ θεράπαινα τὴν Ἑκάβην λέγουσαν, ὅτι οὐ παρῆλθε τὸ φάντασμα ψευδὲς, λέγει, ὦ ὀνειρόφρον, ἤγουν τὸ ὄνειρον φρονοῦσα λέγειν τὴν ἀλήθειαν, καὶ τίς ἐφόνευσεν αὐτόν. Flor. 59.

702. Ξένος,] Φίλος. κατ' εἰρωνίαν λέγει τὸ Φίλος ἡ Ἑκάβη. Gu.* Ἱππότας,] Φίλιππος. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. φιλιππικός. Flor. 17. καβαλλάριος. Flor. 33.

704. Τί λέξεις;] Λέγεις. (ἤγουν τίνα αἰτίαν ἐρεῖς τοῦ θανάτου;) Gu. τὸν μέλλοντα ἀντὶ ἐνεστῶτος. Flor. 59.

705. Ἄῤῥητα,] Οὐ δυνάμενα ῥηθῆναι· ὑπερβολικῶς δὲ λέγεται. (τὰ καταλαβόντα ἡμᾶς πράγματα καὶ ἃ ἐκεῖνος ἐποίησε.) Gu. μὴ δυνάμενα λεχθῆναι βλέπω. Flor. 59. ἀπόῤῥητα (καὶ ἀδιήγητα. 33.) ταῦτα τὰ παρόντα (δηλονότι. 33.) Flor. 10. 33. τὸ ἄῤῥητον λέγεται τριχῶς· ἐπὶ ἀγαθοῦ, ὡς τὸ ἄῤῥητος ἡ φιλανθρωπία τοῦ θεοῦ· ἐπὶ

* κατ' εἰρωνίαν εἴρηται a sec. etiam m. adscriptum est. Florr. 21. 25. 33. κατ' εἰρωνίαν (εἴρηται addit 21.) ὁ ὀνομαζόμενος φίλος.

αχῆς τινος πράξεως, ἧς διὰ τὸ καλὸν ια ἔστι καλὸν ῥηθῆναι ταύτην· καὶ ἐπὶ ιλλῆς θλίψεως, (add. ὡς) καὶ νῦν. 'lor. 59. Ἀνωνόμαστα,] Μὴ δυνάινα ὀνομασθῆναι. Gu. τὸ ἀνωνόμαστα ιγεθύνεται, ὡς τὸ ἀνώνυμος καὶ τὰ αρ' αὐτοῦ. Flor. 59. Πέρα,] Ἐπέινα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 6. περαιτέρω. Flor. 10. 21. 33. ὅτι ἰν δηλοῖ τόπον, γράφεται μετὰ τοῦ ν, ; τὸ πέραν τοῦ χειμάῤῥου τῶν κέδρων, ι δὲ χωρὶς τοῦ ν, δηλοῖ τὸ ἐπέκεινα. lor. 33.

706. Ὅσια] Δίκαια. Gu. Flor. l. 56. τὸ ὅσιον ἐπὶ θεοῦ, τὸ δὲ δίκαιον ·ὶ ἀνθρώπου, τὸ κηδεμονικὸν ἐπὶ ζώων. lor. 33. Ἀνεκτὰ] Φορητά, (ὑποιητὰ) πάσχομεν δηλονότι. Gu. Δίκα ιων;] Ἡ ἔφορος τῶν ξένων. Gu. lor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ποῦ τὸ καιον τὸ ἐν τοῖς ξένοις (ἐν τῷ ξένῳ. lor. 21. τοῦ ξενίου Διὸς addit 10.) ποῦ ἡ ἐκδίκησις τῶν ξένων. Gu. a m. c. Flor. 10. 21. ποῦ ἐστὶν ἡ δίκη ν φονευόντων τοὺς ξένους. Flor. 59.

707. Ὦ κατάρατ' ἀ.] Ἀντὶ τοῦ καρώτατε. (Flor. 6. 9. 21. 56. 59.).) τοῦτο πρὸς τὸν Πολυμήστορα. 'lor. 17. 59.) λέγει ἡ Ἑκάβη, βλέυσα τὰς τομάς. Gu. Διαμοιράσω] ιεύψας, (εἰς μέρη διελῶ.) Gu. ἔταις. Flor. 17. ἤγουν εἶλες. Flor. 6.

708. Φασγάνῳ] Ξίφει. Gu. Flor. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

709. Μέλεα] Εἰς μέλη. Gu. ιχτίσας.] Ὠκτείρας. Flor. 10. 17.). ἠλέησας. Gu.

710. Ὡς] Λίαν. Gu. ὄντως, λίαν. lor. 17. 59. Πολυπονωτάτην] Ποιστέναχτον. Flor. 33. πολύλυπον, θλιωτάτην.) Gu.

711. Δαίμων] Κακοποιὸς θεός. lor. 17. θεὸς, (ἡ τύχη). Gu. Βαρύς.] Κακός. Flor. 21. 56. κακωτικὸς, ἐπαχθὴς, (πολέμιος, κακοποιὸς, ἐπώδυνος.) Gu.

712. Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ] Τὸ ἀλλὰ πρὸς τοὐνθένδε συναπτέον. τὸ δὲ, εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότου δέμας Ἀγαμέμνονος, διὰ μέσου. περιφραστικῶς δὲ, τὸ τοῦ δεσπότου Ἀγαμέμνονος δέμας, ἀντὶ τοῦ, τὸν δεσπότην Ἀγαμέμνονα. *

713. Τοὐνθένδε] Ἕνεκα τούτου. Flor. 17. ἀπεντεῦθεν, ἀπὸ τοῦ νῦν. Flor. 6. 10. ἀπὸ τοῦ νῦν, τοπικὸν καὶ χρονικόν. Gu. Σιγῶμεν,] Αἰδεσθεῖσαι αἱ γυναῖκες τὴν παρουσίαν τοῦ Ἀγαμέμνονος, σιγῶσιν, ὡς δεσπότην αὐτῶν ὄντα. Flor. 59. Φίλαι.] Γυναῖκες. Flor. 56. Τρωάδες δηλονότι. Flor. 21.

714. Κρύπτειν τάφῳ] Θάπτειν. Gu.

715. Ἐλθοῦσ',] Τὸ ἐλθοῦσα Ἀττικὴ σύνταξις· τὸ κοινὸν ἐλθεῖν. Gu. Ἐφ' οἷσπερ] Ὡς τοῦ Ταλθυβίου ἀναγγείλαντός μοι· καὶ γὰρ ἤγγειλέ μοι. Flor. 21. ὡς τοῦ Ταλθυβίου ἀπαγγείλαντος αὐτῷ, ἃ ἡ Ἑκάβη αὐτῷ ἐν τοῖς προλαβοῦσιν εἶπε. Flor. 25. 33. καθάπερ. Gu. Ἤγγειλέ μοι] Ἀνήγγειλέ μοι. Gu.

716. Θιγγάνειν] Ἅπτεσθαι. Flor. 59.

717. Ἐῶμεν,] Ἀντὶ τοῦ εἰάσαμεν (κατὰ τὸν σὸν λόγον.) Gu. ἤγουν ἀφίεμεν. Flor. 17. Ψαύομεν] Ἐψαύσαμεν. Gu. ἤγουν προσεγγίζομεν. Flor. 17. ἐθάψαμεν. Flor. 33. τοῦτο τὸ σχῆμα ἀντιχρονία λέγεται. Flor. 21. ἄρσις καὶ θέσις σημαίνουσα τὸ αὐτό. Flor. 59.

718. Σχολάζεις,] Σχολὴ ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ ἀργία, καὶ ἡ βραδύτης. ὅθεν καὶ σχολαῖον βάδισμα. ἀπὸ τούτων καὶ ῥήματα· σχολάζει ἀντὶ τοῦ ἀργεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ βραδύνει, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιμένει. Gu. Θαυμάζειν] Ἐκπλήττειν. Flor. 56. τὴν βραδυτῆτά σου.

* Omiserunt hoc scholion King. et Musgr. Ejus prior pars, τὸ ἀλλὰ — μέσου in u. est a m. sec. in margine; ex eo τοῦδε pro τοῦ scripsi; reliqua a prima manu sunt ter lineas, κατὰ περίφρασιν ἀντὶ τοῦ. In Florr. 10. 33. περιφραστικῶς τὸν δεσπότην. ræterea aliud est scholion in Gu. a m. sec. supra εἰσορῶ γὰρ scriptum: τὸ γὰρ περισ- ν κατὰ συνήθειαν τραγικήν.

Flor. 59. ἐκπλήττεσθαι, διὰ θαύματος ἔχειν. Gu.

719. Ἥκω] Ἦλθον. Gu. Flor. 17. 59. Ἥκω ἀποστ. σε.] Ἀπὸ τοῦ εἶμι αὖθις ἐκεῖ πέμψων σε. Gu. Ἀποστελῶν] Μεταπεμψόμενος. Flor. 33. Τἀκεῖθεν] Τὰ ἀπ' ἐκείνου τοῦ μέρους. (τὰ ἀπὸ τοῦ στρατοῦ γενέσθαι πρέποντα.) Gu. τὰ κατὰ τὴν Πολυξένην. Flor. 10. 17. 21. ἤγουν τὰ ἐν τῇ ταφῇ καλῶς ἐπράχθησαν, ἐὰν δυνατόν ἐστι καλεῖν ταῦτα τὰ πραχθέντα καλῶς. ἐπεὶ γὰρ (f. ἔστι γὰρ) σφαγὴ καὶ τάφος τι κακὸν ἤγουν ἐὰν τέως ἄξιον ὑπάρχει καλεῖν ταῦτα τὰ πραχθέντα καλῶς. Flor. 59. ἐν τῷ στρατῷ πάντα εὐτρέπισται, ἤγουν ἡ πυρά. Flor. 25.

720. Πεπραγμέν' ἐστίν,] Καλῶς ἐπράχθησαν. Gu. Τῶνδε] Ἅτινα ἐπράχθησαν. Flor. 17. τῶν πραχθέντων. (πεπραγμένων, τῶν μετὰ τὴν ταφήν.) κολάζει τὸν λόγον. Gu. Ἐστὶν καλῶς.] Ἀντὶ τοῦ ἔχων ἐστὶ καλῶς. Flor. 17. γινόμενα. Flor. 59. καὶ ἐὰν εἰσὶ καὶ τὰ ἐντεῦθεν ὄντως καλῶς εὐτρεπισμένα. ἢ οὕτως· ἐὰν δοκῇ σοι, Ἑκάβη, τῶν ἐκεῖσε πραχθέντων καλῶς. Flor. 25.

721. Ἐπὶ σκηναῖς] Κείμενον δηλονότι βλέπω. Flor. 17.

722. s. Ἀργείων,] Εἶναι δηλονότι. Flor. 17. ὅτι γὰρ οὐκ ἔστιν Ἑλληνικὸς ὁ νεκρὸς, φανερόν μοι ποιοῦσιν οἱ πέπλοι μὴ ὄντες Ἑλληνικοί, ἀλλὰ Τρωϊκοί. Flor. 10. 33. 59. οὐ γὰρ οἱ πέπλοι οἱ περιπτύσσοντες καὶ περισκέποντες τὸ σῶμα λέγουσιν ἐμοὶ εἶναι τὸν ἀποθανόντα Ἀργεῖον, ἤγουν Ἕλληνα. Flor. 25. οὐ γὰρ οἱ πέπλοι οἱ περικαλύπτοντες τὸ σῶμα αὐτοῦ λέγουσί μοι αὐτὸν συστέλλεσθαι. Flor. 59. Ἀγγέλλουσί μοι.] Διδόασί μοι συμβάλλειν, (μηνύουσιν, ἑρμηνεύουσι, δηλοῦσιν) εἶναι Τρῶον, καὶ οὐκ Ἀργεῖον δηλονότι. Gu.

724. Δύστηνε,] Καθ' ἑαυτὴν λέγει τὸν λόγον ἡ Ἑκάβη μέχρι πολλοῦ, μὴ ἀποκρινομένη τῷ Ἀγαμέμνονι. Gu. ὦ ἄθλιε Πολύδωρε. Flor. 33. Λέγω,] Ὀνομάζω. Flor. 33.

725. Ἑκάβη,] Ὥσπερ ἄλλη τις οὖσα λεγομένη. Ἑκάβη. Gu. Προσπίτνω γόνυ] Πρὸς τὸ γόνυ προσαλλοῦσα πίπτω. (κατὰ διάλυσιν, ὅτι προσπίπτω δοτικῇ συντάσσεται.) Gu. τοῦτο ἀπόπτωσίς ἐστι. Flor. 21. ὑπέρβατον. Flor. 33.

727. Τί μοι προσώπῳ] Διὰ τί ἐν τῷ προσώπῳ μου κλίνασα ἤγουν τρέψασα τὸν σὸν νῶτον. Gu. τί τὸ πρὸς νῶτον πρόσωπον τὸν νῶτον δοῦσα (leg. τί τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν νῶτον δ.) ὀδύρῃ καὶ θρηνεῖς; ἀντίπτωσις. τί τὸ πρόσωπόν σου κρύβεις καὶ στρέφεις ὀπίσω εἰς τὴν ῥάχιν, καὶ οὐ λαλεῖς. Flor. 33. Ἐγκλίνασα] Ὑποκύψασα. Flor. 59.

728. Ὀδύρῃ,] Τὸ ὀδύρῃ ἀντὶ τοῦ ὀδύρῃ, ὁ μέλλων ἀντὶ ἐνεστῶτος. ὁ γὰρ ἐνεστὼς μακρὸν ἔχει τὸ δυ, καὶ οὐ συμφωνεῖ τῷ μέτρῳ. Gu.

729. Ἀλλ' εἴ με,] Καθ' ἑαυτὴν καὶ ταῦτα λέγει. Flor. 21. ἀλλ' ἐὰν ὑπὲρ τοῦτον τὰ κακὰ τὰ ἐμά, ἢ κρατήσω τὸ γόνυ τούτου, φοβοῦμαι, μὴ ἡγησάμενος ἐμὲ εἶναι ποτὲ πολεμίαν, νῦν δὲ δούλην, ἀποδιώξει με τῶν γονάτων αὐτοῦ, καὶ ἀποδιωχθεῖσα προσθήσω ἐμαυτῇ πλειοτέραν θλῖψιν. Flor. 59.

730. Ἀπώσαιτ',] Ἀποδιώξει, εὐκτικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. Flor. 59. ἀποδιώξει ἐμὲ δηλονότι. Flor. 21. Ἄλγος] Λύπην, (τὸ ἐκ τοῦ ἀπωσθῆναι.) Gu. Προσθείμεθ' ἄν.] Τῷ ἄλγει δηλονότι. (τῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἄλγει.) Gu. τῷ ἄλγει δηλονότι, ἤγουν τῇ λύπῃ. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἀλλ' ἐὰν ἀπώσαιτο καὶ ἀποδιώξῃ [καὶ] ὁ Ἀγαμέμνων, ἡγούμενος ἐμὲ ἐχθρὰν, προσθείμεθα καὶ προσθήσομεν ἄλγος ἐν τῷ ἄλγει, ἤγουν λύπην περισσοτέραν. προσθείμεθα κανόνισον· τίθημι, ὁ μέλλων θήσω, ὁ β ἀόριστος ἔθην, ὁ μέσος ἐθέμην, καὶ τὸ εὐκτικὸν θείμην θεῖο θεῖτο, τὸ πληθυντικὸν θείμεθα καὶ προσθείμεθα. Flor. 25.

Πᾶν τὸ προστιθέμενον αὐτόν (?) ἐστι κυρίως, ᾧ προστίθεται. διὰ τοῦτο ἄλγος εἰπὼν τὸ δ' ἄλγει παρεσιώπησεν. *Faehse*

731. Κλύων,] Ἀκούων (τί πάσχεις. ἐκ τοῦ κλύω τὸ ἀκούω γίνεται καὶ τοί)

περίαλυτος, ὁ ἐξάκουστος ἤγουν ὁ περισσῶς ἀκουόμενος. Gu.

732. Ἐξιστορῆσαι] Μαθεῖν (γνωρίσαι, γνῶναι). Gu. Ὁδὸν] Μέθοδον, (τὴν θέλησιν, τὸν τρόπον). Gu. Βουλευμάτων.] Βούλημα, τὸ θέλημα· βούλευμα δὲ τὸ ἀπὸ τῆς βουλῆς ἤγουν σκέψεως κατάντημα. Gu. Ὁδὸν βουλ.] Τὰ σὰ βουλεύματα περιφραστικῶς. Gu.

733. Ἐκλογίζομαι] Ἀντὶ τοῦ συλλογίζομαι, ἤγουν νοῶ. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὑπολαμβάνω, διαλογίζομαι, ἔξω τοῦ νοὸς λογίζομαι, (Flor. 33. ἔξω τοῦ νοὸς κρίνω) ἔξω τοῦ καθήκοντος λογίζομαι καὶ τάττω, ὑποπτεύω. ἄρα παραλογίζομαι καὶ ἐκλαμβάνω τοῦτον δυσμενῆ. Gu. a m. sec. ἄρα χαλεπὰς καὶ ἐχθρὰς λογίζομαι τούτου τάς . . (φρένας add. 10.) Flor. 33. Δυσμενὲς] Ἐχθρῶδες. Flor. 21. Gu. πρὸς τὸ ἐχθρόν. Flor. 59. ἔχθος. Flor. 56. χαλεπόν. Flor. 33. Ἰδοῦσα ἡ Ἑκάβη τὸν Ἀγαμέμνονα πρᾴως ὁμιλοῦντα ταύτην (leg. αὐτῇ) καὶ ὡς εἰπεῖν συλλυπούμενον λέγει ἄρα ὑπολαμβάνω μᾶλλον τὰς φρένας τοῦ Ἀγαμέμνονος εἶναι πρὸς τὸ δυσμενὲς καὶ τὸ ἐχθρωδέστερον, μὴ ὄντος τοῦ Ἀγαμέμνονος οὐχὶ ἐχθροῦ, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον φίλου; Flor. 59.

735. Τῶνδε] Τῶν κακῶν. Flor. 56. Μηδὲν] Μήτι. ὄνομα γάρ ἐστιν ἐνταῦθα τὸ μηδέν. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

736. Ἐς ταυτὸν] (Τὸ ἓν καὶ) ὅμοιον ἤγουν ὅπερ θέλεις, ἐκεῖνο θέλω. (ἥκεις καὶ ἔρχῃ σὺ εἰς τὴν αὐτὴν γνώμην ἐμοί.) Gu. ἤγουν τὰ ἴσα μοι φρονεῖς· καὶ γὰρ οὐδὲ ἐγὼ θέλω κλύειν ἢ εἰς τὴν αὐτὴν γνώμην ἥκεις ἐμοί. Flor. 25. εἰ θέλεις ἐμὲ μηδέν τι τούτων γινώσκειν, εἰς τὸ ὅμοιον ἐμοὶ ἦλθες· καὶ γὰρ οὐδὲ ἐγὼ θέλω ἀκούειν. Flor. 59.

737. Οὐκ ἂν δυναίμην] Δυνηθῶ. Flor. 59. οὐ μὴ δυνηθῶ. Flor. 56. καθ' ἑαυτὴν λέγει ἡ Ἑκάβη, οὐ μέλλω δυνηθῆναι χωρὶς τοῦ Ἀγαμέμνονος βοηθῆσαι τοῖς τέκνοις μου, ἤγουν φονεῦσαι τὸν Πολυμήστορα. Flor. 59. Τιμωρεῖν] Βοηθεῖν. τιμωροῦμαι τὸ ἁπλῶς κολάζω καὶ ἀνταμύνομαι· καὶ τιμωρῶ τὸ ἁπλῶς βοηθῶ καὶ τὸ ἐκδικῶ. τὰ πρῶτα αἰτιατικῇ, τὰ δεύτερα δοτικῇ. Gu. τιμωρῶ τὸ βοηθῶ δοτικῇ συντάσσεται, τιμωρῶ δὲ τὸ κολάζω αἰτιατικῇ. Flor. 25. 33. ἀπεκδικεῖν. Flor. 21.

738. Τί στρέφω τάδε;] Διὰ τί. ἐπὶ νοῦν δηλονότι (Flor. 6. 9. 21. 56. 59. qui add. σκέπτομαι), ἢ στρέφω κατὰ νοῦν, ἢ στρέφω ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, κινοῦμαι πρὸς ἐκεῖνον. (τί τῇδε κἀκεῖσε ταῦτα φέρω, τί σκέπτομαι καὶ λογίζομαι, ἀναπεμπάζω καὶ κατὰ νοῦν περιφέρω.) Gu. τί σκέπτομαι λάθρα, καὶ οὐ λέγω ταῦτα. Flor. 59.

739. Τολμᾷν] Ἐπιχειρεῖν (τοῦτο τὸ εἰπεῖν. ὑπομένειν λέγειν. ἀνάγκη τολμᾷν καὶ θαρρεῖν προσπέσαι τοῖς γόνασι τοῦ Ἀγαμέμνονος, κἂν ἀκούσῃ μου κἂν οὔ.) τολμᾷν κατὰ κοινοὺς τὸ ὑπὲρ δύναμιν ἐπιχειρεῖν, κατὰ δὲ τοὺς ποιητὰς τὸ τὰ τυχόντα ἐπιχειρεῖν καὶ τὸ ὑφίστασθαι. Gu. ἀνάγκη ὑπάρχει τολμῆσαί με εἰπεῖν ταῦτα πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, κἂν τύχω βοηθείας κἂν μὴ τύχω. Flor. 59. Ἀνάγκη,] Ἀπαραίτητον ἐστίν. (ὑπάρχει. Flor. 59.) Gu. ἐμὲ ὁμιλεῖν τούτῳ δηλονότι. Flor. 21.

740. Ἱκετεύω] Ἤγουν παρακαλῶ σε. Flor. 17. Τῶνδε] Πρὸς (ἁπτομένη. ἕνεκα.) Gu. οἱ Ἕλληνες ὅταν ἔμελλον παρακαλέσαι τινά, εἰ μὲν ἐκάθητο, πρῶτον μὲν ἠσπάζοντο παρακαλοῦντες (— λοῦντες) τὸ γόνυ αὐτοῦ, εἶτα τὴν χεῖρα, εἶτα ἐκράτουν τῆς γενειάδος αὐτοῦ, ἵνα διὰ μὲν τοῦ γόνατος βαδίσῃ ἕνεκεν τῆς αὐτοῦ βοηθείας πρὸς τὸν βασιλέα, διὰ δὲ τῆς χειρὸς, ἵνα διὰ τῆς αὐτοῦ βασιλείας χειραγωγήσῃ αὐτὸν πρὸς τὰ χρήζοντα, διὰ δὲ τῆς γενειάδος, ἐπεὶ ὁ νοῦς ἀφανὴς καὶ ἀκατάσχετός ἐστιν, ἀντὶ νοῦ τὴν γενειάδα κατεῖχον, ὡς μὴ ἐπιλήσμων τῆς ὑπομνήσεως τάχα γένηται. Flor. 25. γενειάδος καὶ δεξιᾶς καὶ γονάτων ἥπτοντοὶ παλαιοὶ καθικετεύοντες, διὰ τῆς γενειάδος τὸ τίμιον ὑπεμφαίνοντες, διὰ τῆς

δεξιᾶς τὴν πρᾶξιν, διὰ τῶν γονάτων τὴν κίνησιν, πραγματικῶς, οἱονεὶ λέγοντες, κινηθεὶς πρᾶξον ἐντίμως εἰς ἐμέ. Gu.

741. Εὐδαίμονος] Εὐτυχοῦς, (βασιλικῆς.) Gu. εὐδαίμων γὰρ ἦν, ὢν ἄναξ πάντων Ἑλλήνων. Flor. 21.

742. Τί χρῆμα μαστεύουσα;] Τὸ μαστεύουσα μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν βρεφῶν τῶν τοὺς μαστοὺς τοῖς χείλεσιν ἀνιχνευόντων. Gu. τί χρῆμα (ποῖον πρᾶγμα. 59.) ἐπιζητοῦσα; μὴ οὖν ἐλεύθερον ἐκ μεταφορᾶς τοῦ μαστοῦ. Flor. 33. ἆρα ζητεῖς ποιῆσαι τὴν σὴν ζωὴν ἐλευθέραν; μαστεύω τὸ ζητῶ καὶ παρακαλῶ· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν νηπίων τῶν τὴν μητρὸς ἐπιζητοῦσαν μαστήν. Flor. 25. ἀμοιβαῖοι οἱ παρόντες στίχοι, διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα συγκόπτει τοὺς λόγους τῶν προσώπων κατὰ μικρόν. Flor. 59. Μῶν] Ἆρα. Flor. 17. ἆρα. Gu. μὴ οὖν μαστεύεις, (Gu.) ἆρα θέλεις. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἐλεύθερον] Ἀκαταδούλωτον. Flor. 59. δοῦλαι γὰρ ἦσαν τῶν Ἑλλήνων αἱ αἰχμαλωτισθεῖσαι. Gu.

743. Αἰῶνα] Τὸν τῆς ζωῆς χρόνον, ἤγουν τὸν ἅπαντα βίον. (αἰὼν ὁ χρόνος καὶ ἡ ἑνὸς ἑκάστου ζωή.) Gu. Θέσθαι;] Ποιῆσαι (ποιήσασθαι). Gu. Ῥᾴδιον] Εὔκολον. Flor. 17. 59. Gu. a m. sec. Ἐστί σοι.] Τὸ τυχεῖν τούτου δηλονότι. Flor. 21. ποιῆσαί σοι τοῦτο. Flor. 59.

744. Οὐ δῆτα·] Οὐδαμῶς θέλω τοῦτο. Flor. 59. μαστεύω τοῦτο δηλονότι. Flor. 21. Τιμωρουμένη,] Κολάζουσα. Gu. τιμωρ τὸ βοηθῶ προφέρεται ἐνεργητικῶς, τιμωροῦμαι δὲ τὸ κολάζω παθητικῶς. Flor. 33.

745. Δουλεῦσαι] Δούλη εἶναι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. δούλη ἔσεσθαι. Flor. 59.

746. Καὶ δὴ τίν'] Καὶ διὰ τίνα βοήθειαν λέγει ἡμᾶς ἐνταῦθα, τί θέλουσα. Flor. 59. τὸ εἰς ἀναστροφή, εἰς τίνα βοήθειαν ἡμᾶς καλεῖς. Gu.

747. Οὐδέν τι] Εἰς οὐδέν τι τούτων καλῶ σε, ὦ ἄναξ, ὧν ὑπονοεῖς· ἃ ἔμελλεν εἰπεῖν, διὰ δὲ τὴν προηγησαμένην πτῶσιν εἶπεν ὧν. Flor. 17. αἰτῶ δηλονότι, ἐπιθυμῶ, τὸ ζητεῖν με ἐλευθέραν ζωήν. Gu. Δοξάζεις,] Ὑπονοεῖς, (ὑπολαμβάνεις). δοξάζω ἀντὶ τοῦ τιμῶ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπολαμβάνω, καὶ ἀντὶ τοῦ στέργω, οἷον τὰ τῶν Ἰουδαίων δοξάζει. Gu.

748. Οὗ] Ὑπέρ. Flor. 10.

749. Τὸ μέντοι μ.] Ἤγουν τί (ἥτις Gu.) ἐστιν ἡ δέησις περὶ τούτου (ἡ ὑπὲρ τούτου τοῦ νεκροῦ. Gu.) οὐ δύναμαι νοῆσαι. Flor. 6. Gu. τὸ δὲ μέλλον, διὰ ποῖον τρόπον ἐφονεύθη, οὐ δύναμαι νοῆσαι. Flor. 59. ῥηθήσεσθαι, (ὃ περὶ τούτου μέλλεις εἰπεῖν. τὸ μέλλον καὶ ἐσόμενον διαφέρει, παρότι τὸ μὲν ἀμφίβολον, τὸ δὲ ἀναμφίβολον). Gu. Μαθεῖν] Νοῆσαι (ἢ εἰπεῖν. γρ. φράσαι.) Gu.

Τὸ μέλλον λεχθῆναι παρὰ σοῦ οὐ δύναμαι ὑπονοεῖν. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

750. Ἔτικτον, κἄφερον] Πρωθύστερον, (ὑστερολογία) ἀντὶ τοῦ ὑποκάτω τῆς ζώνης ἐβάσταζον ποτὲ καὶ ἔτικτον. Gu. πρωθύστερον ποίησον, ἵνα γένηται σαφές· τοῦτον ποτὲ ἔφερον ζώνης ὕπο καὶ ἔτεκον. Καὶ ἄλλως. τοῦτον ποτὲ εἶχον κατὰ γαστρὸς ὑπὸ τῆς ζώνης (τὴν ζώνην. 33.) καὶ εἶτα (om. 33.) ἐγέννησα αὐτόν. (παρὰ σοῦ. τί ἄρα ἐστι οὐκ ἔχω ὑπονοῆσαι γαστρὸς ὑπὸ ζώνης. 33.) Flor. 10. 21. 25. 33.

751. Τις] Ποῖος. τὸ τί ἐπὶ τῆς οὐσίας τίθεμεν ἐρωτῶντες, οἷον τί ἐστι τόδε; τὸ δὲ τίς ἐπὶ τῶν ὀνομάτων, οἷον τίς ἐστιν ὧδε; Gu. τίς δὲ καὶ πῶς ἀπὸ τῶν σῶν τέκνων ὑπάρχει οὗτος, ὦ ἀθλία; Flor. 59.

752. Οὐ] Λείπει τὸ καί. Flor. 33. Ὑπ' Ἰλίῳ.] Ἐντὸς τῆς Ἰλίου. ἡ ὑπὸ δηλοῖ τὸ κάτω, οἷον ὑπὸ τὸ δένδρον. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐντός, ὡς ἐνταῦθα καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ· ὑπὸ νύκτα ἔφυγον οἱ πολέμιοι. (ὑπὸ μετὰ δοτικῆς κατὰ Ἀττικούς· κατὰ δὲ κοινοὺς γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ.) Gu.

753. Ἦ] Ἐρωτηματικὸς ὁ η σύνδεσμος. ἆρα γάρ τινα ἄλλον ἐγέννησας

αὖθα παρὰ (Florr. παρ') ἐκείνους (ἐκεί-ν. 33.) ἐν (om. 33.) ἑτέρῳ τινί; Flor. 1. 25. 33. Gu. ἆρα, ὦ γύναι, ἐκεί-νους μόνους ἔτεκες, ἢ καὶ ἄλλον τινά; Flor. 59.

754. Ἀνόνητα] Ὡς φαίνεται, ἀνω-φελῶς ἐγέννησα τοῦτον, ὃν βλέπεις, μη-δεμίαν ὠφέλειαν παρέχοντά μοι. Flor. 59.

756. Ὀδύρωμαι] Ὀδύρωμαι τὸ φοβοῦ-μαι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων, τῶν τὴν οὐρὰν συστελλόντων διὰ φόβον ἐπὶ τὸν πρωκτὸν καὶ ἐν τοῖς αἰδοίοις δεσ-μοῦσι. Flor. 25. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κυνῶν τῶν φοβουμένων καὶ τῷ πρωκτῷ τὴν οὐρὰν βαλλόντων. Flor. 10.

757. Ποῖ;] Ποῦ ἐξαπέστειλεν αὐ-τὸν μόνον ἀποχωρίσας ἀπὸ τῶν ἄλλων τέκνων αὐτοῦ. Flor. 59. τοῦτον τὸν στίχον ἡ Ἑκάβη ἔμελλεν εἰπεῖν· τὸ γὰρ τοῖ μόνον μέλλει τῷ Ἀγαμέμνονι, ἀλλ' ἵνα σώσῃ ὁ στίχος καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς Ἑκάβης. Gu. a m. 2.

759. Πρὸς ἄνδρ',] Καὶ οὗτος ὁ λόγος τῆς Ἑκάβης. Gu. a m. 2. Ἄρ-χει] Ἀντὶ τοῦ βασιλεύει, καὶ ἀντὶ τοῦ προηγεῖται, ὡς τὸ ἄρχει φιλίας, ἤγουν πρῶτος αἰνεῖται εἰς φιλίαν· ἄρχεται δὲ τοῦ ἔργου παθητικῶς ἀντὶ τοῦ ἀρχὴν τίθησι τῷ ἔργῳ, καὶ ἄρχεται ἀντὶ τοῦ ὑπ' ἀρχὴν ἐστὶν ἤγουν ἐξουσιάζεται. Gu. a m. pr.

762. Ξένος.] Ὁ νομιζόμενος φίλος. Flor. 10. ξ. ὁ προσδεχθεὶς καὶ ὁ προσ-δεξάμενος, ὡς ἐνταῦθα. Gu.

763. Ἡράσθη] Ἐπεθύμησε, καὶ διὰ τοῦτο ἔκτεινε δηλονότι. Flor. 21.

764. Τοιαῦτ',] Καὶ τοιαῦτα — Τρώων οἱ γὰρ νεώτεροι τὴν αὐτὴν Τροίαν καὶ Φρυγίαν φασίν. Τοιαῦτ',] Ναὶ οὕτως (ἐποίησεν, ἔπραξεν, εἰργά-σατο). Gu. Φρυγῶν.] Ὅτι οἱ νεώ-τεροι τὴν αὐτὴν Φρυγίαν καὶ Τροίαν φασί. τὸ δὲ τοιαῦτα πληθυντικῶς ἀντὶ τοῦ ἐστι. Flor. 33.

765. Εὗρες] Τὸ εὑρεῖν ἐπὶ τὸ πλεῖσ-τον ἐπὶ τῶν ζητουμένων λέγεται, τὸ δὲ ἐντυχεῖν ἐπὶ τῶν ἐξαίφνης καὶ ἀπροσδο-κήτων. Gu.

767. Πονοῦσ'] Ἀττικῶς, ὡς τὸ γράφω γραφὴν καὶ λέγω λόγον, οὕτω καὶ πονοῦσα πόνον. Gu. Flor. 28.

768. Λουτρ' ὕχ.] Ἤγουν ὕδατα ἐπὶ λουτρῷ ἐπορεύθη μέλλουσα οἴσειν (κομίσουσα [μέλλουσα κομίσαι] ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Gu.) χάριν τῆς Πολυ-ξένης. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ὕδωρ ὤφειλεν εἰπεῖν εἰς λουτρὰ τῆς Πολυξένης. διότι δὲ τὸ ὕδωρ διὰ τὰ λου-τρὰ τῆς Πολυξένης ἔχρηζεν, αὐτὸ εἶπε λουτρά. Flor. 59. λουτρὰ τὰ ὕδατα, ὁ μισθὸς ὁ ἐπὶ τοῖς λουτροῖς διδόμενος, καὶ αὐτὸ τὸ κτίσμα. Gu.

769. Ἐκβάλλει] Ἀντὶ τοῦ ἐξέβα-λεν, ἤγουν ἔρριψεν. ἁρμοδία ἡ λέξις ἐπὶ θανάτου· καὶ ἔκβλητον γὰρ λέγε-ται, ὅπερ ῥιφῇ ὑπὸ θαλάσσης. Gu.

770. Ὧδε] Οὕτως, (ὡς ὁρᾷς.) δεικνύει τὰς τομάς. Gu. Διατεμῶν] (Φονεύσας, διαμοιράσας, διαμελίσας τὸ σῶμα ὁ Πολυμήστωρ.) Gu.

771. Σχετλία] Οἰκτρά, (δυστυ-χής.) βλέπων τὰς τομὰς ταῦτα λέγει ὁ Ἀγαμέμνων. Gu.

772. Ὄλωλα,] Ὄλωλα, φησίν, ὑπὸ τῶν κακῶν καὶ τῶν συμφορῶν, καὶ εἰς τὸ μηδὲν ἥκω. ἢ ἐλλειπτικῶς φασίν ὄλωλα, φησίν, Ἀγάμεμνον, καὶ οὐδὲν λοιπὸν τῶν κακῶν ἄκος εὑρεῖν δύναμαι, ἢ οὐδὲν ὑπολείπεταί μοι κακόν, ὃ σὺ πέπονθα.* Ὄλωλα,] Τελέως ἐφθά-ρην. Gu. ἐφθάρην. Flor. 17. 21. ἀπὸ τοῦ νῦν ἐφθάρην, ὦ Ἀγάμεμνον, παντε-λῶς καὶ οὐδέν ἐστιν ἐπίλοιπον τῶν κα-κῶν, ἀλλὰ πάντα συνῆλθοσαν εἰς ἐμέ. Κοὐδὲν λοιπόν,] Ὑπόλοιπον, (ἐπίλοιπον, ὃ μέλλω πείσεσθαι,) ἤγουν οὐδὲν ἀπὸ τῶν κακῶν ἐναπέμεινεν, ὅπερ οὐκ ἔπαθον. Gu. τὸ λοιπὸν οἱ παλαιοὶ οὐ τιθέασιν ἀν-τὶ τοῦ διὰ τοῦτο· πεζὸν γάρ ἐστιν, εἰ μὴ ἀντὶ τοῦ ἐπίλοιπον. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ λείπω λοιπὸς καὶ λοιπὸν τὰ ἔχοντα το ι (an: τὸ ο). Flor. 59. Κακῶν.] Ὑπό. Flor. 10.

774—782. Οὐκ ἔστιν ἑτέρα δυστυ-

* Idem scholion est in Flor. 33. e quo ἐλλ. φασὶν recepi pro ἐλλειπτικῶς φησίν.

δεξιᾶς τὴν πρᾶξιν, διὰ τῶν γονάτων τὴν κίνησιν, πραγματικῶς, οἱονεὶ λέγοντες, κινηθεὶς πρᾶξον ἐντίμως εἰς ἐμέ. Gu.

741. Εὐδαίμονος] Εὐτυχοῦς, (βασιλικῆς.) Gu. εὐδαίμων γὰρ ἦν, ὢν ἄναξ πάντων Ἑλλήνων. Flor. 21.

742. Τί χρῆμα μαστεύουσα;] Τὸ μαστεύουσα μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν βρεφῶν τῶν τοὺς μαστοὺς τοῖς χείλεσιν ἀνιχνευόντων. Gu. τί χρῆμα (ποῖον πρᾶγμα. 5 ἐπιζητοῦσα; μὴ οὖν ἐλεύθερον ἐκ μ φορᾶς τοῦ μαστοῦ. Flor. 33. ζητεῖς ποιῆσαι τὴν σὴν ζωὴν ἐλευ μαστεύω τὸ ζητῶ καὶ παρακα μεταφορὰ ἀπὸ τῶν νηπίων τ μητρὸς ἐπιζητοῦσαν μαστήν. Fl ἀμοιβαῖοι οἱ παρόντες στίχοι. τὴν γλυκύτητα συγκόπτει το τῶν προσώπων κατὰ μικρόν. Μῶν] Ἆρα. Flor. 17. ἄρ οὖν μαστεύεις, (Gu.) ἆρα 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἀκαταδούλωτον. Flor. ἦσαν τῶν Ἑλλήνων αἱ σαι. Gu.

743. Αἰῶνα] Τὸν ἤγουν τὸν ἅπαντα βίο καὶ ἡ ἑνὸς ἑκάστου θαι;] Ποιῆσαι (ποιεῖ διον] Εὔκολον. Flor sec. Ἐστί σοι.] λονότι. Flor. 21 Flor. 59.

744. Οὐ δῆ τοῦτο. Flor. 59 ὅτι. Flor. 21. ζουσα. Gu. ται ἐνεργητικῶ λάζω παθητι

745. Δου Flor. 6. 9. λῃ ἔσεσθαι.

746. Κ βοήθειαν λ λουσα. Fl εἰς τίνα β

747. χαλῶ σε, λειν εἶπεῖ

στῶσ. ... καὶ τὴν Πειρα... λον ... τὸ ἄταφον αὐτὸ ρα ... Flor. 10. 33. Τοὺς ... καὶ τοὺς λοιποὺς. Gu. ... τὸν φίλιον καὶ ξένιον ... 10. τοὺς οὐρανίους, ἢ τὸν ... ξένιον Δία. Flor. 33. ...]σας,] Φοβηθείς. δείδω τὸ ... καὶ δέδοικα καὶ δέδια τὸ ... ... δὲ τὸ φοβῶ ἕτερον. Gu. ... s. Κοινῆς τρ.] Πολλάκις ... ἐμοὶ τραπέζης, ἀπολαύ... Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. τῶ... φαγὼν καὶ πιὼν μετ' ἐμοῦ, καὶ ... τῷ ἀριθμῷ τῶν φίλων μου πρῶτος ... Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. ... καὶ ἐν ἀριθμῷ, ἤγουν ἐν τάξει ... φίλων πρῶτος ταττόμενος ... τῶν ἐμῶν φίλων. Gu. Flor. ... idem.† λείπει ἡ ἐν πρόθεσις, ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν ἐμῶν φίλων πολλάκις τῆς ... τραπέζης καὶ τῆς ξενίας τὰ πρῶτα πρῶτος λαχών. Flor. 59. εἰ γὰρ τὼς ἅπαξ κεκοινωνηκότας ἁλῶν καὶ ἄρτου μετά τινος οὐκ ἔξεστιν κτείνειν, πόσῳ μᾶλλον τοὺς πολλάκις τῆς αὐτῆς τυχόντας τραπέζης; καὶ τῆς ξενίας τὰ πρῶτα λαχὼν καὶ λαβὼν προμηθίας, ὃ ἐστι χρήματα καὶ πᾶσαν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πρόνοιαν τῶν κατ' ἐμὲ πραγμάτων. Flor. 25. 33. 59. ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν ἐμῶν φίλων πολλάκις τῆς κοινῆς τραπέζης καὶ τῆς ξενίας τὰ πρῶτα τυχών. Flor. 10. Πολλάκις] Ἀντὶ τοῦ πλειστάκις καὶ ἅπαξ. (ἐν πολλοῖς καιροῖς.) Gu.

782. Ξενίας] Ὑποδοχῆς φιλικῆς, (φιλίας). ξενία ἡ ὑποδοχὴ καὶ κυβέρνησις ἡ εἰς τοὺς ξένους, καὶ ξενία ἡ ξενιτεία. Gu. Ἀριθμῷ] Τὸ ἀριθμῷ ἐπὶ τοῦ τάττω, τὸ μετρῶ ἐπὶ τοῦ σκοπῶ. Flor. 33. Πρῶτα] Ἔχων (ὤν). Gu.

Καὶ ἐν ἀριθμῷ] Ἤγουν ἐν τάξει ἀξιώσεως φίλων πρῶτος ταττόμενος, ἐκλονότι τῶν ἐμῶν φίλων. cod. Paris. 896. *Fæhse.*

... Flor. ... κολα... Ἀλάστωρ... Flor. 6. 10. 21. 59. ... Κάτω, ... γῆς ... ἐφθη,]

* Hæc a verbis τοὺς μὲν κάτω (pro quo est θεοὺς ὀκλονότι τοὺς μὲν κάτω θεοὺς, ὅτι) ... ante τοὺς κ... e Baroec. ed. etiam King, sed ... in Gu. e quo recepi ... Gu. exstant, præter verbum ἀπολαύσας, quæ fideliter repetiit Musgr. † Quæ ... — τυχὼν λέξεως ...

...καὶ ...νόμῳ ...μους. ...θεοῦ νε-...ζομεν. ...πραγμάτων ...Προμηθίαν,] ...θεια, ἀντὶ τοῦ ..., κηδεμονίαν.) ...οδὸς πρόνοιαν καὶ ...ματα. Flor. 10. οἱ ...μήθειαν γράφουσιν.

...ὶ ἀντὶ τοῦ ἐπεί, σύνδεσ-... ἀντὶ παρασυναπτικοῦ.

... ἠξίωσεν,] ἄξιον ἔκρινεν. ...ικετεύω αἰτιατικῇ· ἀξιῶ τὸ ...ω καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ ...ιατικῆς εἰς γενικήν καὶ ἀξιῶ τὸ ...θεν καὶ ἀπηξίωσεν. Gu. Ἀφῆκε] ...ψεν. Gu. Πόντιον.] Εἰς τὴν θά-...σσαν. (θαλάσσιον.) Gu.

786. Ἴσως·] Ἀντὶ τοῦ ἐπίσης, μὴ ...χοντες παρὰ τινὸς τινὰ βοήθειαν. Flor. ... 9. 21. 56. 59. 76. ἀντὶ τοῦ ἐπί-...σης, (ὁμοίως, ἐξίσης.) ἴσως δὲ λέγει, ἐπεὶ ...χει ἔτι τινὰ ἐλπίδα τιμωρήσασθαι. Gu.

787. Σθένουσι] Ἰσχύουσιν, καὶ ὁ ...μος ἐκείνων, ἤγουν τῶν θεῶν, ὁ κρατῶν ...ῶν ἀνθρώπων δηλονότι, ἐξουσιάζων. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. ...ύνανται, ὥστε κολάσαι αὐτόν. Gu. a m. 2. Κρατῶν] Δυνάμενος, ἰσχύων. Gu. a m. 2.

788. s. Νόμῳ γὰρ] Διὰ τοῦ νό-...μου γὰρ τοὺς θεοὺς γινώσκομεν (ἤγουν ...διὰ νόμου καταλαμβάνομεν εἶναι θεούς,) καὶ ζῶμεν διὰ τοῦ νόμου τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα τάξαντες. τῶν νόμων ἐκ θεοῦ ...ντων τιμωμένων σώζεται καὶ ἡ εἰς ...κεῖνον τιμὴ, μὴ τιμωμένων δὲ καταλύεται. Gu. ἐν νόμῳ γὰρ νομίζομεν ζῆν τοὺς θεοὺς, ἤγουν νομίμως καὶ δικαίως διεξάγειν καὶ διακυβερνᾷν (διακυβερνᾷν) τὰ πάντα. ὑπὸ τῶν θεῶν δὲ διεξαγόμεθα ἡμεῖς τάξαντες ἡμᾶς ζῆν δίκαια. ἡμεῖς δὲ ζῶμεν ἄδικα καίπερ ὡρισμένοι τὴν δικαιοσύνην κρατεῖν καὶ δίκαια ζῆν. Flor. 59. ὑπολαμβάνομεν τοὺς θεοὺς ζῆν ἐννόμως. ἢ οὕτως· διὰ τοῦ θεοῦ γινώσκομεν τοὺς θεοὺς, καὶ ζῶμεν ἄδικα. Flor. 25. θεὸν ἴσμεν τῷ σέβειν θεοῦ νόμους. τῷ γὰρ φυλάττειν τὰ ὑπὸ θεοῦ νενομοθετημένα εἶναι καὶ τὸ θεῖον νομίζομεν.† Flor. 10. 59. διπλῶς τοῦτο εἶπεν· ἢ ὅτι τοὺς θεοὺς ἐννόμως ἡγούμεθα καὶ νομίζομεν ζῆν, ἢ ὅτι ἐννόμως καὶ τοῖς νόμοις πειθόμενοι τοὺς θεοὺς σεβόμεθα. Flor. 10. 33. 59. Ὡρισμένοι.] Ὁρίσαντες, τάξαντες. (ὑπὸ τῶν θεῶν. διακρίνοντες. ἤγουν ὁρισθέντες καὶ προσταχθέντες. ὥσπερ γὰρ φαμὲν προσετάχθην τὰ καὶ τὰ, οὕτως ὡρίσθην δίκαια καὶ ἄδικα ὑπὸ τοῦ νόμου, ἵνα τὰ μὲν φεύγω, τὰ δὲ πράττω.) Gu.

Νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς] Διὰ τοῦ νόμου γὰρ τοὺς θεοὺς γινώσκομεν καὶ ζῶμεν, διὰ τοῦ νόμου τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα τάξαντες. ἴσως δὲ λέγει· ἔχει καὶ τινὰ ἐλπίδα τιμωρήσεσθαι αὐτόν. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

790. s. Ὃς ἐς σ' ἀν.] Ὃς ὁ νόμος ἀνελθὼν εἰς σὲ, ὡς σὺ ὑπάρχεις βασιλεὺς, καὶ τὸ καταλῦσαι τὸν νόμον ἐν σοί ἐστιν καὶ τὸ συστῆσαι τοῦτον, εἰ διαφθήρεται (διαφθείρ. vel — φθερεῖται) καὶ μὴ δώσουσι δίκην, οἵτινες φονεύουσι τοὺς ξένους, ἢ τολμῶσι φέρειν, ἀντὶ τοῦ καταλύειν, τὰ ἱερὰ, ἤγουν τοὺς νόμους τῶν θεῶν, οὐ μὴ εἴπω, ὅτι ἔστι τι τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων δικαίως πραττόμενον, ἀλλὰ πάντα δηλονότι ἄδικα. Flor. 59.

* ἐπιβουλήν habet etiam King. fortasse e Barocc.

† Verba τῷ γὰρ φ. sunt etiam in Gu. a m. 2. sed scriptum est τὸ pro τῷ et ἤδειν pro εἶναι. Idem scholion mancum est in Florr. 10. 33. 59. τὸ γὰρ φυλάττειν τὰ ὑπὸ θεοῦ νομίζομεν. Etiam superiora θεὸν ἴσμεν — νόμους sunt in iisdem codd. bis, sed ibi τὸ σέβειν scriptum est. Iidem exhibent seqq. κακοσυνθέτως, κ. τ. λ. sed vitiose, δεῖ γὰρ οὕ. εἰπ. καὶ ζ. ἀδίκως τὰ δ. ὁρ. παρὰ τῶν θεῶν ἐν τοῖς πρ. τηρ. in quo παρὰ τῶν θεῶν fort. verum.

χειρoτέρα — οὔτε τοὺς ἄνω, οὔτε (del.) τοὺς οὐρανίους δείσας, ἔργον ἀνοσιώτατον πεποίηκεν. (τοὺς μὲν κάτω θεοὺς, ὅτι ἄταφον αὐτὸν ἔῤῥιψεν, τοὺς δὲ ἄνω, ὡς ἐφόρους ὄντας φιλίας, οὐκ ἔδεισεν.) ἀλλ᾿ ἐξειργάσατο τὸν φόνον τοῦ ἐμοῦ παιδὸς, τυχὼν ἐμοὶ κοινῆς τραπέζης, τουτέστι μετ᾿ ἐμοῦ πολλάκις ἑστιαθεὶς, καὶ τὰ πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων τυγχάνων, καὶ οὐκ αἰδεσθεὶς οὔτε τοὺς κοινοὺς ἅλας, οὔτε τὴν φιλίαν αὐτήν.*

774. Οὐκ ἔστιν,] τίς γυνὴ δυστυχεστέρα ἐμοῦ οὐκ ἐγένοντο (sic) πώποτε, εἰ μὴ καὶ μόνη αὐτὴ ἡ Δυστυχία. σωματοποιεῖ τὴν Δυστυχίαν. ἐκείνη πέμπει τὴν δυστυχίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. χωρὶς γοῦν αὐτῆς τῆς Δυστυχίας ἑτέρα τις γυνὴ οὐκ ἐγένετο ἐμοῦ δυστυχεστέρα. Flor. 59. ἐνταῦθα γὰρ προσωποποιεῖ τὴν Δυστυχίαν. Gu.

775. Οὕνεκ᾿] Τὸ οὕνεκα λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ χάριν ἀντὶ τοῦ ὅτι, ὡς τὸ, Οὕνεκα τὸν Χρύσην· ἀντὶ τοῦ χάριν, ὡς καὶ ἐνταῦθα. τὸ δὲ ἕνεκα ἀντὶ τοῦ ἕνεκα (an: οὕνεκα?) οὐ λαμβάνεται πώποτε. Flor. 59.

777. Στέργοιμ᾿ ἄν] Ἀγαπῴην ἂν, (ὑπομένοιμι, ὑπομένω.) ὁ ἂν σύνδεσμος ἐν τέλει λέξεων κεῖται, καὶ εὐκτικῇ φωνῇ συντάσσεται, ὁριστικῇ δὲ σημασίᾳ. Gu. καρτερῶ. Flor. 10. Τοὔμπαλιν,] Ἤγουν τὸ ἐναντίον τουτέστιν ἀνόσια (δοκῶ παθεῖν. δεξιὸν καὶ σύντομον ῥήτορος). Gu. ἤγουν ἐὰν δοκῶ παθεῖν ἀδίκως. Flor. 17. 59. 76. εἰ μὲν δοκῶ σοι παθεῖν δίκαια, ἔπαθον, ἵνα ὑπομενῶ τοῦτο· εἰ δὲ ἀδίκως δοκῶ σοι παθεῖν, σύ μοι γενοῦ βοηθός. Flor. 59.

778. Τιμωρὸς] Κολαστής. Flor. 6. 10. 21. βοηθὸς, (ἐκδικητὴς, κολαστής). Gu. Ἀνοσιωτάτου] Ἀδικωτάτου, ἀκολάστου. Flor. 6. 10. 21. 59. 76.

779. Τοὺς γῆς νέρθεν,] Κάτω, (ἔνερθεν. τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσεφόνην): Gu. διὰ τὸ ἄταφον αὐτὸν ἐᾶσαι φονεύσαντα. Flor. 10. 33. Τοὺς ἄνω] Τὸν Δία καὶ τοὺς λοιπούς. Gu. a m. sec. διὰ τὸν φίλιον καὶ ξένιον Δία. Flor. 10. τοὺς οὐρανίους, ἢ διὰ τὸν φίλον καὶ ξένιον Δία. Flor. 33.

780. Δείσας,] Φοβηθείς. δείδω τὸ φοβοῦμαι· καὶ δέδοικα καὶ δέδια τὸ αὐτό· δεδίττω δὲ τὸ φοβῶ ἕτερον. Gu.

781. s. Κοινῆς τρ.] Πολλάκις συγκοινωνήσας ἐμοὶ τραπέζης, ἀπολαύσας. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. πολλάκις φαγὼν καὶ πιὼν μετ᾿ ἐμοῦ, καὶ ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν φίλων μου πρῶτος ὑπάρχων. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. καὶ ἐν ἀριθμῷ, ἤγουν ἐν τάξει δεξιώσεως φίλων πρῶτος ταττόμενος δηλονότι τῶν ἐμῶν φίλων. Gu. Florr. iidem.† λείπει ἡ ἐν πρόθεσις, ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν ἐμῶν φίλων πολλάκις τῆς κοινῆς τραπέζης καὶ τῆς ξενίας τὰ πρῶτα πρῶτος λαχών. Flor. 59. εἰ γὰρ τοὺς ἅπαξ κεκοινωνηκότας ἁλῶν καὶ ἄρτου μετά τινος οὐκ ἔξεστιν κτεῖναι, πόσῳ μᾶλλον τοὺς πολλάκις τῆς αὐτῆς τυχόντας τραπέζης; καὶ τῆς ξενίας τὰ πρῶτα λαχὼν καὶ λαβὼν προμηθίαν, ὅ ἐστι χρήματα καὶ πᾶσαν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πρόνοιαν τῶν κατ᾿ ἐμὲ πραγμάτων. Flor. 25. 33. 59. ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν ἐμῶν φίλων πολλάκις τῆς κοινῆς τραπέζης καὶ τῆς ξενίας τὰ πρῶτα τυχών. Flor. 10. Πολλάκις] Ἀντὶ τοῦ πλειστάκις. καὶ ἅπαξ. (ἐν πολλοῖς καιροῖς.) Gu.

782. Ξενίας] Ὑποδοχῆς φιλικῆς, (φιλίας). ξενία ἡ ὑποδοχὴ καὶ κυβέρνησις ἡ εἰς τοὺς ξένους, καὶ ξενία ἡ ξενιτεία. Gu. Ἀριθμῷ] Τὸ ἀριθμῶ ἐπὶ τοῦ τάττω, τὸ μετρῶ ἐπὶ τοῦ σκοπῶ. Flor. 33. Πρῶτα] Ἔχων (ὤν). Gu.

Καὶ ἐν ἀριθμῷ] Ἤγουν ἐν τάξει δεξιώσεως φίλων πρῶτος ταττόμενος, δηλονότι τῶν ἐμῶν φίλων. cod. Paris. 896. *Fæhse.*

* Hæc a verbis τοὺς μὲν κάτω (pro quo est θεοὺς δηλονότι τοὺς μὲν κάτω θεοὺς, ὅτι) sunt etiam in Gu. e quo recepi οὔτε ante τοὺς κοινοὺς ἅλας.

† Quæ in Gu. exstant, præter verbum ἀπολαύσας, e Barocc. ed. etiam King, sed vitiosa, συγκοινώνησθί μοι — τάξει δόξιως, quæ fideliter repetiit Musgr.

783—788. Ἐπιτυχὼν δὲ, — καὶ ὁ νόμος ἐκείνων ὁ κρατῶν πάντων· νόμῳ γὰρ θεὸν ἴσμεν, τῷ σέβειν θεοῦ νόμους. τῷ γὰρ φυλάττειν τὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ νενομοθετημένα καὶ τὸ θεῖον νομίζομεν.

783. Τυχὼν] Φιλίων πραγμάτων καὶ ἑτέρων. Flor. 59. Προμηθίαν,] Ἰωνικόν, τὸ κοινὸν προμήθεια, ἀντὶ τοῦ ἐπιβουλήν. * (πρόνοιαν, κηδεμονίαν.) Gu. τὴν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πρόνοιαν καὶ ὠφέλειαν, ὅ ἐστι χρήματα. Flor. 10. οἱ δὲ πεζόγραφοι προμήθειαν γράφουσιν. Flor. 59.

784. Εἰ] Τὸ εἰ ἀντὶ τοῦ ἐπεί, σύνδεσμος συναπτικὸς ἀντὶ παρασυναπτικοῦ. Flor. 21.

785. Οὐκ ἠξίωσεν,] ἄξιον ἔκρινεν. ἀξιῶ τὸ καθικετεύω αἰτιατικῇ· ἀξιῶ τὸ ἄξιον κρίνω καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν καὶ ἀξιῶ τὸ τιμῶ, ὅθεν καὶ ἀπηξίωσεν. Gu. Ἀφῆκε] Ἔῤῥιψεν. Gu. Πόντιον.] Εἰς τὴν θάλασσαν. (θαλάσσιον.) Gu.

786. Ἴσως] Ἀντὶ τοῦ ἐπίσης, μὴ ἔχοντες παρὰ τινὸς τινὰ βοήθειαν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἀντὶ τοῦ ἐπίσης, (ὁμοίως, ἐξίσης.) ἴσως δὲ λέγει, ἐπεὶ ἔχει ἔτι τινὰ ἐλπίδα τιμωρήσασθαι. Gu.

787. Σθένουσι,] Ἰσχύουσιν, καὶ ὁ νόμος ἐκείνων, ἤγουν τῶν θεῶν, ὁ κρατῶν τῶν ἀνθρώπων δηλονότι, ἐξουσιάζων. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. δύνανται, ὥστε κολάσαι αὐτόν. Gu. a m. 2. Κρατῶν] Δυνάμενος, ἰσχύων. Gu. a m. 2.

788. s. Νόμῳ γὰρ] Διὰ τοῦ νόμου γὰρ τοὺς θεοὺς γινώσκομεν (ἤγουν διὰ νόμου καταλαμβάνομεν εἶναι θεούς,) καὶ ζῶμεν διὰ τοῦ νόμου τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα τάξαντες. τῶν νόμων ἐκ θεοῦ ὄντων τιμωμένων σώζεται καὶ ἡ εἰς ἐκεῖνον τιμή, μὴ τιμωμένων δὲ καταλύεται. Gu. ἐν νόμῳ γὰρ νομίζομεν ζῆν τοὺς θεούς, ἤγουν νομίμως καὶ δικαίως διεξάγειν καὶ διακυβερνᾷν (διακυβερνᾷν) τὰ πάντα. ὑπὸ τῶν θεῶν δὲ διεξαγόμεθα ἡμεῖς τάξαντες ἡμᾶς ζῆν δίκαια. ἡμεῖς δὲ ζῶμεν ἄδικα καίπερ ὡρισμένοι τὴν δικαιοσύνην κρατεῖν καὶ δίκαια ζῆν. Flor. 59. ὑπολαμβάνομεν τοὺς θεοὺς ζῆν ἐννόμως. ἢ οὕτως· διὰ τοῦ θεοῦ γινώσκομεν τοὺς θεούς, καὶ ζῶμεν ἄδικα. Flor. 25. θεὸν ἴσμεν τῷ σέβειν θεοῦ νόμους. τῷ γὰρ φυλάττειν τὰ ὑπὸ θεοῦ νενομοθετημένα εἶναι καὶ τὸ θεῖον νομίζομεν.† Flor. 10. 59. διπλῶς τοῦτο εἶπεν· ἢ ὅτι τοὺς θεοὺς ἐννόμως ἡγούμεθα καὶ νομίζομεν ζῆν, ἢ ὅτι ἐννόμως καὶ τοῖς νόμοις πειθόμενοι τοὺς θεοὺς σεβόμεθα. Flor. 10. 33. 59. Ὡρισμένοι.] Ὁρίσαντες, τάξαντες. (ὑπὸ τῶν θεῶν. διακρίνοντες. ἤγουν ὁρισθέντες καὶ προσταχθέντες. ὥσπερ γὰρ φαμὲν προσετάχθην τὰ καὶ τά, οὕτως ὡρίσθην δίκαια καὶ ἄδικα ὑπὸ τοῦ νόμου, ἵνα τὰ μὲν φεύγω, τὰ δὲ πράττω.) Gu.

Νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς] Διὰ τοῦ νόμου γὰρ τοὺς θεοὺς γινώσκομεν καὶ ζῶμεν, διὰ τοῦ νόμου τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα τάξαντες. ἴσως δὲ λέγει ἔχει καὶ τινὰ ἐλπίδα τιμωρήσεσθαι αὐτόν. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

790. s. Ὃς ἐς σ' ἀν.] Ὃς ὁ νόμος ἀνελθὼν εἰς σέ, ὡς σὺ ὑπάρχεις βασιλεύς, καὶ τὸ καταλῦσαι τὸν νόμον ἐν σοί ἐστιν καὶ τὸ συστῆσαι τοῦτον, εἰ διαφθήρεται (διαφθείρ. vel — φθερεῖται) καὶ μὴ δώσουσι δίκην, οἵτινες φονεύουσι τοὺς ξένους, ἢ τολμῶσι φέρειν, ἀντὶ τοῦ καταλύειν, τὰ ἱερά, ἤγουν τοὺς νόμους τῶν θεῶν, οὐ μὴ εἴπω, ὅτι ἐστί τι τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων δικαίως πραττόμενον, ἀλλὰ πάντα δηλονότι ἄδικα. Flor. 59.

* ἐπιβουλήν habet etiam King. fortasse e Barocc.

† Verba τῷ γὰρ φ. sunt etiam in Gu. a m. 2. sed scriptum est τὸ pro τῷ et ἤδειν pro εἶναι. Idem scholion mancum est in Florr. 10. 33. 59. τὸ γὰρ φυλάττειν τὰ ὑπὸ θεοῦ νομίζομεν. Etiam superiora θεὸν ἴσμεν — νόμους sunt in iisdem codd. bis, sed ibi τὸ σέβειν scriptum est. Iidem exhibent seqq. κακοσυνθέτως, κ. τ. λ. sed vitiose, δεῖ γὰρ οὕ. εἰπ. καὶ ζ. ἀδίκως τὰ δ. ὁρ. παρὰ τῶν θεῶν ἐν τοῖς πρ. τηρ. in quo παρὰ τῶν θεῶν fort. verum.

Ἀνελθὼν,] Ὡς λέγομεν ἀνῆλθε καὶ ἀνέδραμεν ὁ δεῖνα εἰς ὑπερέχον πρόσωπον, ἵνα λάβῃ ἐκδίκησιν, οὕτω λέγει καὶ τὸν νόμον ἐνταῦθα ἀνελθεῖν εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα. Gu. Διαφθαρήσεται,] Παραβαθήσεται. Gu. a m. 2.

791. Δίκην] Τιμωρίαν. Flor. 21. 56. 59.

792. Ἱερὰ τολμ. φέρ.] Ἤγουν ἱεροσυλεῖν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 33. 56. 76. Φέρειν,] Ἀντὶ τοῦ κλέπτειν. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. ἔχειν, κινεῖν, καταλύειν, κλέπτειν ἢ παρακινεῖν. Gu. a m. 2.

793. Ἴσον.] Δίκαιον, ὑγιὲς, βέβαιον. Gu. a m. 2. ἴδιον τοῖς ἐπειγομένοις εἴς τι δι' οἰκείαν ὠφέλειαν ἀπὸ τῶν μερικῶν τὰ καθόλου κρίνειν, ἢ ἀπὸ τῶν ὑπερεχόντων προσώπων ἢ πραγμάτων τὰ ἄλλα. Gu. a m. pr.

794. Ταῦτ' οὖν] Ἅπερ εἶπον, διανοηθεὶς ὅτι εἰσὶν αἰσχρὰ καὶ κακὰ τὰ παρ' ἐκείνου πραχθέντα. Flor. 6. 25. ταῦτ' οὖν, ἅπερ σοι λέγω, θέμενος ἐν αἰσχρῷ, ἤγουν ἐν αἰσχύνῃ, αἰδέσθητί με, τοῦ μὲν καὶ διὰ τὸν νόμον αὐτὸν, τοῦ δὲ καὶ διότι ὑπάρχω μὴ ἔχουσα τινὰ ἕτερον εἰς βοήθειαν. Flor. 59. ἅπερ λέγω, τὸ κτείνειν τοὺς ξένους καὶ τῶν θεῶν ἱερὰ κινεῖν. Gu. m. 2. Ἐν αἰσχρῷ θέμ.] Ἤγουν αἰσχυνθείς. Gu. m. 1.

795. Ἀποσταθεὶς] Τοῦτο ποιοῦσιν οἱ ζωγράφοι· ἡ αἴσθησις γὰρ ἀπρακτεῖ τῇ ἄκρᾳ ἐγγύτητι, ὡς τῷ λίαν πόῤῥω. Gu.

Ἀποσταθεὶς] Μακράν. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

796. Ἰδοῦ με, κἀνάθρ.] Θέασαι καὶ ἀνασκόπησον. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. πολλάκις θεώρησον καὶ ἐκ δευτέρου βλέψον καὶ ἀναλόγισαι. Gu. a m. sec.

797. Τύραννος] Δέσποινα. (βασιλίς. ἐλέου εἰσβολὴ, σύγκρισις ἀπὸ τοῦ μείζονος.) Gu. Σέθεν] Εἰμὶ δηλονότι, πρὸς ὃ ἀποδίδοται τὰ ἑξῆς. Flor. 6. 17. 21. 56. 59. 76.)

798. Εὔπαις] Πολλοὺς καὶ καλοὺς παῖδας ἔχουσα. Flor. 59. εὐπ. ὁ καλοὺς παῖδας ἔχων καὶ ὁ καλῶς ἔχων περὶ γένναν παίδων. Gu. Γραῦς,] Αἱ γὰρ γραῖαι οὐδὲ παιδοποιοῦσι. Flor. 59.

799. Ἔρημος,] Ἐστερημένη καλῶν (πάντων). Gu. Flor. 59. (qui om. καλῶν.)

800. Οἴμοι τάλαινα,] Παρεπιγραφὴ τὸ σχῆμα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. κρατοῦσα τὰ γόνατα τοῦ Ἀγαμέμνονος ᾔσθετο τοὺς πόδας κινοῦντα, ὥστε ἐκβαλεῖν τῶν χειρῶν αὐτῆς. Gu. Ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;] Τὸ ἐντελὲς, ποῦ μοι ὑπεξέρχῃ. Ὑπεξάγεις] Ἀπ' ἐμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐξάγεις. (κρυφίως μεταφέρεις, κινεῖς.) Gu. ἰδοῦσα τὸν Ἀγαμέμνονα ἐπὶ συννοίᾳ γενόμενον καὶ διχοστατοῦντα εἰς βοήθειαν αὐτῆς, ὡς φίλου ὄντος τοῖς Ἕλλησι τοῦ Πολυμήστορος, λέγει· ποῦ ὑπεκφέρεις τὸν πόδα, ἤγουν τὸν νοῦν σου, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαδίσεως τοῦ ποδὸς, διαλογιζομένου τοῦ ἀνδρὸς, ποίαν ἄρα ὁδὸν κρατήσῃ. ἢ οὕτως· ἐν συννοίᾳ τὸν Ἀγαμέμνονα γενόμενον καὶ ἐγερθέντα τῆς καθέδρας αὐτῆς διαλογίζεσθαι αὐτὸν περιπατοῦντα, οἷα εἰώθασιν οἱ ἐν διστάγμῃ ὄντες ποιεῖν. Flor. 59. τί με ποιεῖς ἐπὶ πολὺ ὀδύνειν; εἶπε δὲ τοῦτο, διότι εἶδεν ἐκεῖνον ὑποχωροῦντα. Flor. 33.

801. Πράξειν] Ἀνύσειν. Gu. Οὐδέν] Ὧν ἐβουλόμην, ἀπὸ τούτων, ὧν χρήζω. Gu.

803. Μοχθοῦμεν,] Κοπιῶμεν, (πονοῦμεν,) μετὰ μόχθου μανθάνομεν. μοχθῶ καὶ πονῶ περὶ τὸ πρᾶγμα μετὰ προθέσεως κοινὸν, χωρὶς προθέσεως ποιητικόν. ἐπιλαμβάνονται καὶ ἐνταῦθα τοῦ ποιητοῦ, βαρβάρῳ προσώπῳ ταῦτα λέγοντος. Gu. Μαστεύομεν,] Ζητοῦμεν. Gu. Flor. 10. 33.

804. Πειθὼ] Τὴν δὲ πειθὼ μανθάνειν ἀκριβῶς οὐ σπουδάζομεν, ἧς ἔδει

μᾶλλον τῶν ἄλλων τεχνῶν* ἀντιποιεῖσθαι, ἵνα ὑπάρχῃ, φησί, πείθειν εἰς ἅ τις βούλοιτο. εἰπὼν δὲ τὸ ποτὲ, οὐκ ἀεὶ αὐτῇ ἀνατίθησι τὴν τοῦ πείθειν δύναμιν. Πειθὼ τὴν τύραννον] Τὴν, ὥσπερ βασιλεὺς, ὑπάγουσαν πάντας πρὸς τὸ δουλοῦν ἑαυτῇ λόγοις ποικίλοις καὶ πιθανοῖς. Πειθὼ] Τὴν τὸ πείθειν ἐπιτηδεύουσαν τέχνην τῶν λόγων, τὴν μόνην ἐν τοῖς ἀνθρώποις δέσποιναν, ἤγουν τὴν ῥητορικήν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὴν καταπείθησιν, τὴν δύναμιν τοῦ πείθειν, τὴν ῥητορικήν· δι' αὐτῆς γὰρ τὸ πείθειν. Gu. a m. sec.

805. Εἰς τέλος] Μέχρι τέλους. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. εἰς τὸ ἄκρον, τελείως. Gu. a m. sec. Σπουδάζομεν,] Μετὰ σπουδῆς ἐργαζόμεθα καὶ μανθάνομεν. Gu.

806. Μισθοὺς] Πολλούς. Flor. 59. Διδόντες,] Τοῖς διδάσκουσι. Gu. Μανθάνειν,] Ὥστε. Gu. διδάσκεσθαι ταύτην εἰς ἄκρον. Flor. 59. ἀσκεῖν. Flor. 10. Ἵν' ᾖ ποτὲ] Ἵν' ὑπάρχῃ τὸ πείθειν εἰς ἅ τις βούλοιτο πράξειν καλῶς. Flor. 33.

807. Ἃ] Εἰς ἅτινα. (ὡς τὸ "ἢ ῥά κεν πείθοιο, ὅττι κεν εἴπω" παρ' Ὁμήρῳ μετὰ αἰτιατικῆς. πείθει χρυσὸς, δάκρυα, κάλλος καὶ λόγος.) Gu. Βούλοιτο,] Πείθειν δηλονότι, (θέλοι, ἐλπίσειεν.) Gu. Τυγχάνειν] Ὧν χρείαν ἔχει, (βούλοιτο). Gu.

808. Πῶς οὖν ἔτ'] Εἰς τὸ ἑξῆς (ἀπὸ τοῦ νῦν). Gu. Ἐλπίσαι πρ. κ.] Ἐλπίσειεν (θαῤῥήσειε) εὐτυχήσειν. Gu. Flor. 59. 76. ἀντὶ τοῦ εὐπραγήσειν ἐμέ. Flor. 59. 76. ἀπὸ τοῦ νῦν τίς ἐλπὶς ἐν ἐμοὶ εὐπραγήσειν, στερηθείσῃ τῶν τέκνων μου· ἐγὼ δὲ πορεύομαι δούλη ἐπὶ τοῖς αἰσχροῖς πράγμασι. Flor. 59. περὶ ἑαυτῆς λέγουσα σχηματίζει τὸν λόγον εἰς τρίτον πρόσωπον, συμπεραίνει δὲ πάλιν διὰ τῶν ἐπαγομένων εἰς πρῶτον. τοῦτο καὶ τοῖς λογογραφοῦσι σύνηθες. Gu. Flor. 25.

810. Ἐπ' αἰσχροῖς] Ἀπρεπέσι, (λυπηροῖς). Gu. Οἴχομαι] Φθείρομαι, (πορεύομαι). Gu.

811. Ὑπερθρώσκονθ'] Ἀνερχόμενον καὶ ὑπερπηδῶντα. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἀκμὴν δὲ καὶ τὸν καπνὸν τῆς πόλεως καυθείσης βλέπω ὑπερθρώσκοντα καὶ ὑπεράνω αὐτῆς πηδῶντα. Flor. 59.

812. Καὶ μὴν] Τοῦτο εἰς μεταπτώσεις ὑποθέσεων κεῖται. (προθεραπεία καὶ διόρθωσις.) Gu. Τοῦ λόγου] Γρ. ὁ λόγος. Gu. Κενὸν] Ἄκαιρος. (περισσὸν, μάταιον.) Gu. μάταιον, ἀδόκιμον. Flor. 59. μάταιος, ἀδόκιμος. Flor. 6. 9. 21. 56. κενὸν τοῦτο λέγει (Flor. λέγουσα) καί τοι γε μέγα (Flor. μεγάλα) δυνάμενον, συγκρίνουσα οἷς εἶπεν, ὅτι νόμῳ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα, καὶ τοῖς ἄλλοις. Flor. 25. Gu. a m. pr. ἤγουν ὁ λόγος ὅδε ἄκαιρός ἐστιν. Gu. a m. 2. Flor. 17. 59. 76. κενός. Flor. 59.

813. Κύπριν] Συνουσίαν, (ἀφροδίτην, μίξιν). Gu. μίξιν τῆς Κασάνδρας συνουσίας. Flor. 25. 33. 59. Κύπρ. προβ.] Οὐ μαστροπώδεις οἱ λόγοι, ἀλλ' ἀφαιρεθεῖσα τὸν τύχης ὄγκον εἰς πᾶν ὁτιοῦν καταβαίνει, καθομιλοῦσα τοῖς καιροῖς, καὶ λέγουσα τοιαῦτα, (ταῦτα 25. 59. Gu.) δι' ὧν ἔμελλε θηρᾶσθαι βοήθειαν. Flor. 25. 33. 59.†

814. Κοιμίζεται,] Εὐνάζεται. Gu. a m. 2. πᾶς κοιμώμενος καὶ κοιμίζεται, οὐ μὴν πᾶς ὁ κοιμιζόμενος καὶ κοιμᾶται. Gu. a m. pr.

815. Φοιβὰς,] Ἡ μάντις ἀπὸ τοῦ Φοῖβος ὁ Ἀπόλλων. Flor. 10. 25. Κασάνδραν] Ἡ Κασάνδρα πρώην Ἀλεξάνδρα ἐκαλεῖτο, ὡς καὶ Λυκόφρων φησὶν, ἐκλήθη δὲ Κασάνδρα παρὰ τῶν

* Vv. τῶν ἄλλων τ. sunt e Florr. 10. 25. 33. In v. ἀντιποιεῖσθαι desinit scholion Cod. 10. sed 25. 33. pergunt, ἵν' ᾗ ποτε πείθειν ἴδοι (l. ἃ ἴδοι) καὶ τὰ ἑξῆς· οὐκ ἀνατίθησι οὐδὲ τοῖς ῥήτορσι τοῦ πείθειν δύναμιν, ἀλλ' ὅτι δεῖ, καὶ ἐν οἷς, ἵνα ὑπάρχῃ, φησὶ, τὸ πείθειν εἰς ἅ τις βούλοιτο.

† Hæc notatio in Gu. ad v. 816. post ὡς ἐνταῦθα adscripta est.

Τρώων διὰ τὸ κάσιν καὶ ἀδελφὸν ἀνδρεῖον ἔχειν τὸν Ἕκτορα. Gu.

816. Ποῦ] Τοπικὸν, ποῦ εὕρις τὸν δεῖνα; καὶ αἰτίαν δηλοῦν (sic), ποῦ ἐστι τόδε δίκαιον, ἀντὶ τοῦ ἐν τίνι πράγματί ἐστι δίκαιον· καὶ ποῦ ἀντὶ τοῦ ἐν τίνι, ὡς ἐνταῦθα. Gu. Τὰς φίλας εὐφρόνας] Τὴν διὰ τῆς νυκτὸς γινομένην εὐφροσύνην, (Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.) ἢ τὰς ἐνηδόνους νύκτας. Gu. εὐφροσύνη δὲ ἡ νὺξ λέγεται. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὰς νυκτερινὰς προσφιλεῖς συνουσίας. Flor. 59. τὰς εὐφραντικὰς νύκτας διὰ τὸ ἐν αὐταῖς καλῶς φρονεῖν καὶ σκέπτεσθαι. Flor. 10. 21. 25.

817. Ἀσπασμάτων] Φιλημάτων. Gu.

818. Χάριν] Ἀντίχαριν, (ἀνταμοιβὴν, ἀντάλλαγμα). Gu. εὐεργεσίαν δώσει. Flor. 17. Κείνης δ' ἐγώ;] Τίνα δὲ χάριν ἕξω καὶ λάβω ἐγὼ ἐκείνης, εἰ μὴ νῦν βοηθήσεις μοι. Gu.

819. Σκότου] Τῆς νυκτός. Gu.

820. Μεγίστη] Πολλαὶ γὰρ δωρεαὶ γίνονται πρὸς τὸ μέρος τῆς γυναικὸς, ὅτε ὁ ἀνὴρ εἰς συνουσίαν αὐτῆς ἔλθῃ, καὶ εἰς γυναῖκα ἄξει. Flor. 59. Χάρις.] Ἀπ' ἀλλήλων δηλονότι. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. Gu.

821. Ἄκουε δὴ νῦν.] Λοιπόν. Flor. 56. Τὸν θαν. τόνδ' ὁρ.] Τὸν θανόντα τοῦτον, ὃν βλέπω, δράσας καλῶς, ἤγουν ἐκδικήσας, γυναικαδελφόν σου ὄντα καλῶς ποίησον. Flor. 59.

822. Κηδεστήν] Ἀγχίστην. Flor. 59. κηδεστὰς νῦν λέγομεν τοὺς πενθεροὺς, οἱ παλαιοὶ δὲ ἁπλῶς ἅπαντας τοὺς ἐξ ἐπιγαμβρίας συγγενεῖς. Gu. γαμβρόν. Flor. 10. κηδεστὴς μὴ μόνον ὁ πενθερὸς λέγεται, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐκ συμπενθερίας συγγενεῖς, ἤγουν οἱ ἀγχιστεῖς. κηδεσταὶ λέγονται κοινῷ ὀνόματι πάντες οἱ ἐξ ἀγχιστείας. Flor. 59.

823. Ἑνός μοι] Ὁ λόγος ἐμοῦ ἑνὸς ἔτι ἐνδεὴς (πράγματος ὑπάρχει). Gu. Ἐνδεής] Ἐλλειπής. Gu. Ἔτι.] Ἀκμήν. Gu. ἑνὸς πράγματος ἀκμὴν ἐστερημένος ὑπάρχει ὁ λόγος μου. Flor. 59.

Δράσεις.] Δηλονότι εὐεργετήσεις. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

826. Δαιδάλου] Ὃς καὶ τὰ εἴδωλα ἐποίει καὶ κινεῖσθαι καὶ λαλεῖν Flor. 10. ὁ Δαίδαλος ἀνὴρ ἦν ἀγαλματοποιός· ἐποίει δὲ ἀγάλματα ξύλινα, καὶ ἐκινοῦντο καὶ ἐλάλουν. Flor. 33. πῶς δὲ μέλλει γίνεσθαι τοῦτο. Gu. a m. sec. τὸν Δαίδαλον λέγουσι μεταμείβειν ἑαυτὸν εἰς ποικίλα εἴδη καὶ μορφὰς, καὶ ἀγάλματα ποιεῖν βαδίζοντα. ἔστι δὲ μῦθος, λέγεται δὲ οὕτως διὰ τὸ ποικίλας ὑπὲρ πάντας καὶ παρηλλαγμένας μορφὰς προσφέρειν τοῖς ἀγάλμασι, καὶ διὰ τὸ διαλελυμένους τοὺς πόδας τῶν ἀγαλμάτων ποιοῦντα, τῶν ἄλλων συνημμένους ποιούντων. Gu. a m. pr.

827. Ὡς πάνθ' ὁμαρτῇ] Ἵνα μου τὰ μέλη πάντα φωνὴν ἀφιέντα ἱκετεύσῃ σε. Flor. 10. 33.

828. Ἐπισκήπτοντα] Μεθ' ἱκεσίας ἐπάγοντα. (ἐπιφέροντα, προβαλλόμενα.) ἐπισκήπτει κεραυνός· καὶ ἐπισκήπτει ἀντὶ τοῦ μεθ' ἱκεσίας λέγει· καὶ ἐπισκήπτει ἀντὶ τοῦ μετὰ θειασμοῦ ὑποτίθησι. Gu.

830. s. Χεῖρα τιμωρὸν,] Βοηθόν. (βοήθειαν.) Gu.

831. Εἰ καὶ μηδέν ἐστιν,] Εἰ καὶ μηδὲν ὑπάρχοι ἡ γραῦς, ἡ ἱκετεύουσά σε, ἤγουν ἐγὼ δούλη οὖσα καὶ αἰχμάλωτος· ἀλλ' ὅμως βοήθησον αὐτὸ τὸ δίκαιον. (sic) ἀγαθοῦ γὰρ ἀνδρὸς τὸ ὑπουργεῖν καὶ τὸ ὑπηρετεῖν τῇ δίκῃ, ἤγουν τὸ πράττειν τὰ δίκαια — σωματοποιεῖ τὴν δίκην, ὡς θεός· (sic) — καὶ τὸ πράττειν κακῶς πάντοτε τοὺς κακοὺς καὶ μὴ ἐλεεῖν. Flor. 59. ἡ ἱκετεύουσά σε, ἀντὶ τοῦ, μὴ ὡς αἰχμάλωτον καὶ δούλην παρίδῃς. Flor. 10. 33. 59. Ἀλλ' ὅμως.] Ἀλλ' ὅμως δεῖ αὐτὴν παρὰ σοῦ ἐλεηθῆναι. (παράσχες διὰ τὸ δίκαιον.) Gu.

834. Δεινόν γε, θνητοῖς] Θαυμαστὸν πρᾶγμα ὑπάρχει, ὡς τὰ πάντα τά τε καλὰ καὶ τὰ κακὰ συνέρχονται τοῖς βροτοῖς, καὶ τὰς ἀνάγκας, ἤγουν τὴν

ἱμαρμένην αὐτὴν, διέταξαν οἱ νόμοι, — ὅπου γὰρ εἱμαρμένον, ἐκεῖ νόμος οὐκ ἔστι· — φίλους τιθέντες τοὺς πολεμιωτάτους, καὶ ἀνάπαλιν τοὺς φίλους ἐχθρούς. ὁ γὰρ Ἀγαμέμνων πρὸ τῆς τοιαύτης δυστυχίας τῆς Ἑκάβης, ἤγουν τοῦ φόνου τοῦ Πολυδώρου, ἐχθρὸς ἦν αὐτῇ, Ἑκάβῃ, ὡς αἰχμαλωτίσας αὐτήν· νῦν δὲ, καταλαβὼν ταύτην ἕτερον δεινὸν, καὶ εἰς βοήθειαν Ἀγαμέμνονα χρήζουσα, φαίνεται φίλος ταύτης ὁ πρώην ἐχθρὸς, ὁ δὲ Πολυμήστωρ, ὁ πρώην φίλος, μετὰ τὴν τοῦ Πολυδώρου σφαγὴν ἐχθρὸς ἐγένετο τῇ Ἑκάβῃ ὁ πρώην αὐτῇ φίλος. διὸ καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ συνέρχονται τοῖς ἀνθρώποις. Flor. 59. ἀντίπτωσις. καὶ αἱ ἀνάγκαι τοὺς νόμους διεμέρισαν, διορίζουσι, τάσσουσι, διέταξαν. Flor. 10. 17. 33. 56. 59. 76. ὤφειλεν εἶναι, αἱ ἀνάγκαι οὐκ ἀκολούθως τοῖς νόμοις πράττουσιν. Flor. 59. ὁ δὲ Δίδυμος· οὐ μᾶλλον ὤφειλεν εἰπεῖν, ὅτι τοὺς νόμους αἱ ἀνάγκαι διορίζουσιν· καὶ γὰρ ἀνάγκαι καὶ τῶν νόμων ἐπικρατέστεραι, οὐχ οἱ νόμοι τῶν ἀναγκῶν. καὶ νῦν οὖν τὸ ἐναντίον εἶπεν. Flor. 21. οἱ νόμοι τὰ ἑκούσια τιμωροῦνται, οὐ τὰ ἐξ ἀνάγκης δρώμενα, ὡς καὶ νῦν ἐξ ἀνάγκης φίλιον ποιεῖται. τὸν πολέμιον· ἐπικρατέστεραι γὰρ τοῦ νόμου αἱ ἀνάγκαι. Flor. 10. οὐκ ἔστι τι, ὅπερ οὐκ εὐμαρῶς ἔρχεται τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων. καὶ ἡ ἀνάγκη γὰρ αὐτὴ, ᾗ συνδέονται φίλοι ἢ συγγενεῖς, καταλύεται καὶ τρέπεται τοῖς νόμοις, καὶ ἡγούμεθα τὸν παρανομοῦντα φίλον πολέμιον, τὸν δὲ μὴ παρανομοῦντα καὶ ἀδικούμενον φίλον, εἰ καὶ πολέμιός ἐστι. τοῦτο λέγει ὁ Χορὸς προκαταλαμβάνων τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος λόγον, καὶ ἀποφαινόμενος, ὡς λίαν δικαίου ὄντος τοῦ πράγματος βοηθηθῆναι τὴν Ἑκάβην. Gu.

Δεινὸν] Χαλεπὸν καὶ ἄδικόν ἐστι λίαν τὸ μὴ πάσχειν τοὺς κακοὺς (add. κακῶς) καὶ τοὺς ἀγαθοὺς καλῶς. Flor. 33. μέγα πρᾶγμα ὑπάρχει. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. φοβερὸν, δυσνόητον, θαυμαστόν. Flor. 33.

Ἅπαντα] Κακά. Flor. 10. ἃ βούλονταί τε καὶ οὐ βούλονται, καλὰ, κακά. Gu. Συμπιτνεῖ,] Συμβαίνει, (συμπίπτει). Gu.

835. Τὰς ἀνάγκας] Τὰς ἀλύτους διαθέσεις. (ἐν ταῖς ἀνάγκαις. διὰ τῶν ἀναγκῶν.) Gu. Διώρισαν,] Ἀντὶ τοῦ διέστησαν. διορίζομαι τὸ διαβεβαιοῦμαι, τὸ διαμερίζω, ὡς ἐνταῦθα. (ἐχώρισαν τῶν ἄλλων ὧν διακελεύονται, μετήλλαξαν.) ὁρίζω τὸ προστάσσω, καὶ ὁρίζομαι κατὰ φιλοσόφους τὸ ὁρίσμον λέγω, οἷον τὸν ἄνθρωπον ζῶον λογικὸν, καὶ τὰ ἑξῆς. ἐξορίζω τὸ εἰς ἐξορίαν πέμπω. διορίζω τὸ διϊστῶ καὶ διαστέλλω, ὡς ἐνταῦθα· διορίζομαι τὸ προστάσσω καὶ διαβεβαιοῦμαι. ἀφορίζω τὸ μακρὰν πέμπω καὶ τὸ ἐκλέγομαι, καὶ τὸ ἀφορίσμους γράφω. Gu.

836. Τούς γε πολεμ.] Ἤγουν τοὺς πρὶν ἐχθρούς. Gu. διὰ τὸν Ἀγαμέμνονα. Flor. 59.

Ὁ Μενέλαος, ὃς ἦν ἐχθρὸς πρῶτον, νῦν φίλος διὰ τὴν ἀνάγκην· ὁ δὲ Πολυμήστωρ, ὃς ἦν φίλος μοὶ, ἀφ' οὗ ἐφόνευσεν τὸν υἱόν μου, ἐχθρός μοι ἐγένετο. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

837. Ἐχθροὺς] Πολυμήστορα. Flor. 10. Πρὶν] Δεδοκημένους. Flor. 10. Εὐμενεῖς,] Ἤγουν τοὺς φίλους. Flor. 17. 56. διὰ τὸν Πολυμήστορα. Flor. 59.

838. Τύχας] Δυστυχίας. Gu. Flor. 33.

839. Δι' οἴκτου,] Ἤγουν θέλω ἐλεῆσαί σε καὶ ἔχω κατ' οἶκτον. Flor. 59. ἤγουν ἐλεῶ. Gu.

840. Καὶ βούλομαι] Καὶ θέλω παρασχεῖν σοι τήνδε τὴν χάριν, ἤγουν τοῦ ἐκδικῆσαί σε, ἕνεκα τῶν θεῶν καὶ ἕνεκα τοῦ δικαίου αὐτοῦ εἰς τὸν ἀνόσιον ξένον, ἤγουν εἰς τὸν φόνον, ὃν ἔπραξεν ὁ Πολυμήστωρ, ἵνα φανείην, ὥστε ἔχειν καλῶς ἔν σοι, ἤγουν βοηθῆσαί σοι, καὶ ἵνα μὴ δόξω ἐν τῷ στρατῷ, ὅτι χάριν τῆς Κασάνδρας ἐπιβουλεύω τῷ Πολυμήστορι τοῦ φονεῦσαι αὐτόν. Flor. 59.

841. Δοῦναι δίκην,] Γρ. δίκην. βοή-

θεῖαν ἤγουν τιμωρίαν. cod. Paris. 896. *Fæhse.*

842. Εἴ πως] Καὶ θέλω, ὅπως, ἵνα. Flor. 59. φανερὸν μὲν ὂν τὸ πρᾶγμα, τίθεται ἀδιστάκτως τὸ ὅπως ἢ τὸ ἕνεκα, ἐλθὲ, ἵνα ποιήσωμαι τόδε· τὸ δὲ ἔχον δισταγμὸν, εἴτε μέλλον γενήσεσθαι, εἴτε καὶ μὴ, τίθεται εἴπως. Flor. 59. σκοπῶ, διανοοῦμαι, τίνι τρόπῳ. (κατὰ τίνα τρόπον.) Gu. Φανείη] Τὸ πρᾶγμα. Gu. δειχθείην τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ βοηθῆσαί σοι. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. εἴπως φανείη σοι τοιαύτη συμμαχία, ὥστε καὶ σοὶ καλῶς γενέσθαι, καὶ τοῖς Ἕλλησι μὴ δόξαι διὰ Κασσάνδραν τοῦτον τιμωρεῖσθαι. Flor. 10. 21. 33. Ἔχειν] Διακεῖσθαι. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

Φανείη γ' suprascr. τὸ πρᾶγμα. ὥστε σοί τ' ἔχειν καλῶς. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

843. Δόξαιμι] Νομισθείην. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

844. Βουλεῦσαι] Μελετῆσαι. Gu. τὸ ἐπιβουλεύω καὶ συμβουλεύω οἱ Ἀττικοὶ χωρὶς τῶν προθέσεων γράφουσι, βουλεύω λέγοντες μόνον, ὡς καὶ τὴν τροφὴν ἀντὶ τοῦ ἀνατροφήν. Flor. 59.

845. Ἔστιν] Ἔστι γὰρ μερὶς, ἐφ' ᾗ, ὅπου. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. Ἧ, ἔν τινι. Flor. 33. Ταραγμὸς] Δειλία. Flor. 56. Gu. Ἐμπέπτωκε] Ἐπῆλθε. Flor. 56. ἔπεσεν. Flor. 33. ὑπερβατὸν μέχρι καὶ τοῦ διαβληθήσομαι. Gu.

846. Φίλον] Προσφιλῆ. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. τὸ φιλεῖν καὶ ὁ φίλος διαφορεῖται (διφ—) παρὰ τοῖς ποιηταῖς· ἔστι γὰρ καὶ μακρὸν καὶ βραχὺ τὸ φίλος. Flor. 21.

847. Τὸν κατθανόντα] Τὸν Πολύδωρον. Gu. Florr. Εἰ δὲ σοὶ φίλος] Εἰ δὲ φίλος ὑπάρχει σοι ὁ Πολύδωρος, χωρὶς ὑπάρχει τῷ στρατῷ τοῦτο. μόνη σὺ ἔχεις αὐτὸν φίλον, στρατὸς δὲ οὔ. μᾶλλον τὸν Πολυμήστορα ἔχει τὸ κοινὸν φίλον. Flor. 59. τὸ εἰ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ πολλάκις. Flor. 17. εἰ δέ σοι φίλος Πολύδωρος, τοῦτο οὐ κοινὸν τῷ στρατῷ, ὡς συμπονῆσαί σοι. Flor. 25.

848. Ὅδ'] Ὁ υἱός σου. Flor. 10. ὁ κατθανών. Gu. Χωρὶς τοῦτο,] Κατ' ἰδίαν σοὶ μόνῃ τοῦτο. (ἰδίως, κεχωρισμένως ὑπάρχει, ἤγουν ἴδιον ὑπάρχει σοι τὸ ἀγαπᾷν τὸν υἱόν σου, καὶ οὐ κοινὴ πρὸς τὸν στρατὸν ἢ πρὸς τοῦτόν σοι φιλία.) Gu. χωρὶ ἀντὶ τοῦ ἄνευ, χωρὶς ἀντὶ τοῦ μακράν. Flor. 21. Κοινὸν] Δηλονότι εἴ ἐστι φίλος σοι, οὐκ ἔστι τῷ στρατῷ τῷ Ἑλληνικῷ. Flor. 21. εἴποιεν οἱ Ἕλληνες ἐμοί· εἰ δέ σοι φίλος Πολύδωρος, τοῦτο οὐ κοινὸν τῷ στρατῷ. καὶ ἄλλως ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος τῇ Ἑκάβῃ· εἴ σοι φίλος, ὡς υἱὸς, ὁ Πολύδωρος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῷ στρατῷ, ὡς συμπονῆσαί σοι. καὶ ἄλλως. εἰ δὲ ὅδε καὶ οὗτος ἔστι σοι φίλος, ἤγουν εἰ καὶ ἐγὼ φίλος σου εἰμὶ, ἀλλ' οὐ κοινὸν τοῦτο καὶ τῷ στρατῷ, ὡς εἶναι κἀκείνους φίλους σούς. Gu.

849. Φρόντιζε,] Γίνωσκε. (σκόπει.) Florr. Gu. σὺ δὲ, ὦ Ἑκάβη, φρόντιζε, ὡς ἔχεις με ταχὺ θέλοντα βοηθῆσαί σοι, βραδὺν δὲ, εἴπερ χάριν Κασάνδρας διαβληθήσομαι. Flor. 25. πρὸς ταῦτα σκόπει, ὡς ὅτι θέλοντα μὲν καὶ βουλόμενον καὶ ὀρεγόμενον ἔχεις ἐμὲ εἰς τὸ βοηθῆσαί σοι, καὶ ταχὺν αὖθις εἰς τὸ προσαρκέσαι σοι. εἰ δὲ διαβληθήσομαι καὶ κατηγορηθήσομαι ἐν τοῖς Ἀχαιοῖς, ὅτι τὸν υἱόν σου βοηθῶ, ἔχεις με βραδὺν εἰς βοήθειαν. Flor. 59.

850. Ξυμπονῆσαι,] Συγκοπιάσαι. Gu. Προσαρκέσαι,] Εἰς τὸ ἐπαρκέσαι ἤγουν εἰς τὸ βοηθῆσαι. Gu. Florr.

851. Βραδὺν] Ἀργὸν, ἀκίνητον, τουτέστιν οὐ βοηθοῦντά σοι, ἔχεις. Gu. Διαβληθήσομαι.] Προδοθήσομαι, (καταγνωσθήσομαι, εἰ μέλλω κατηγορηθῆναι, χάριν Κασάνδρας βοηθεῖν σοι.) διαβάλλω τὸ ψευδῆ κατηγορῶ, ὅθεν καὶ διαβολεὺς καὶ διάβολος· καὶ διαβάλλω τὸ ἁπλῶς κατηγορῶ, ὡς τὸ διαβάλουσα (sic) τὸν ἅγιον τὸν τῶν Χριστιανῶν πρεσβεύοντα. Gu.

852—849. Φεῦ. οὐκ ἔστι] Οὐκ ἐστί τις ἀπὸ τῶν θνητῶν, ὅστις ὑπάρχει

καταδούλωτος· "ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν," ἤγουν ὁ ἐπιθυμῶν χρημάτων δουλοῦται καὶ οὐ πράττει εἴ τι βούλεται, ἀλλ' ὅσον περὶ (παρὰ ?) τοῦ δεσπότου αὐτοῦ προσταχθῇ· καὶ λέγεται ἐκεῖνος δοῦλος χρημάτων διὰ γὰρ τὰ χρήματα ἐδουλώθη. ἢ τῆς τύχης ἐστὶ δοῦλος, ὡς καὶ ἡ Ἑκάβη, πρότερον δέσποινα οὖσα, ὕστερον ὑπὸ τῆς τύχης ἐγένετο δούλη. καὶ λέγεται τοῦτο δοῦλος τύχης, ὅστις κακοπραγεῖ. ἢ ἐστὶ δοῦλος τοῦ πλήθους, ὡς ὁ βασιλεύς. καὶ νῦν ὁ Ἀγαμέμνων βασιλεὺς ὢν ὅμως φοβεῖται τὸ πλῆθος τὸ βοηθῆσαι τὴν Ἑκάβην καὶ φονεῦσαι τὸν Πολυμήστορα· οὐ γὰρ δύναται βασιλεὺς πρᾶξαί τι, μὴ θέλοντος τοῦ κοινοῦ· ὁ γὰρ τύχων ἄνθρωπος ἕνα μόνον φοβεῖται, τὸν βασιλέα, ὁ δὲ βασιλεὺς οὐχ ἕνα μόνον, ἀλλὰ τὸ πλῆθος. Flor. 59. ἀπορήσασα ἡ Ἑκάβη τοῦ ζητουμένου καθόλου γνωματευομένη ποιεῖται τὸν λόγον, ὡς πάντες οἱ ἄνθρωποι δεδουλωνταί τισι καὶ οὐκ εἰσὶν ἐλεύθεροι, ὥστε πράττειν τὰ κατὰ βούλησιν. Gu.

853. Ἢ χρημάτων γὰρ] Τῆς εὐτυχίας εὐδαίμονος ἀνδρός· τῇ γὰρ εὐτυχίᾳ τῶν μειζόνων δουλεύομεν. οὕτως τινές. ἢ τῆς θείας γοῦν τύχης φησί, ἀλλὰ τῆς μοιρικῆς καὶ ἐν ἀνδράσιν ὁρῶμεν. δοῦλος τύχης ἐστὶν ὁ ἀπὸ τύχης ἀναγκαζόμενος δουλεύειν, οἷον τὰ χαρισμένα (leg. κεχαρ—) πράττεις τοῖς Ἕλλησιν.* Flor. 33. Δοῦλος] Πᾶς ἐστιν ἐκείνου τοῦ πράγματος, οὗ ἥττων ἐστί, καὶ πράττει τὰ ἀρέσκοντα ἐκείνῳ. Gu.

854. Πλῆθος πόλ.] Ὁ δῆμος κωλύει τὸ μὴ πράττειν ὃ βούλεται. Flor. 17. 59. 76. σχῆμα ζεῦγμα. Flor. 33. εἴργουσιν. ζεῦγμα· νόμος γὰρ ἦν μὴ καινοποιεῖν κοινὸν φίλον πόλεως δι' οἰκείαν ἔχθραν. Gu. a m. 2. Ἢ νόμων γραφαὶ] Νόμοι γεγραμμένοι. Gu. a m. pr. ἢ νόμων γράφαι κωλύουσιν αὐτὸν μὴ χρῆσθαι τοῖς κατὰ γνώμην τρόποις· θέλει γάρ τις ἵνα πορνεύσῃ ἢ κλέψῃ, ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς ὅσον ὁ νόμος περὶ τούτου διακελεύεται, φοβεῖται καὶ οὐ πράττει ὅσον βούλεται. Flor. 59.

855. Εἴργουσι χρῆσθαι] Κωλύουσι μὴ χρῆσθαι τοῖς τρόποις τοῖς ἑαυτοῦ (ἑαυτῶν. Gu.) δηλονότι κατὰ γνώμην, ἤγουν κατὰ θέλησιν. Gu. Flor. 59. 76. qui addunt: κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ. τοῦ μὴ δὲ καὶ ὄντος καὶ ἀπόντος σώζεται ὁ λόγος. Τρόποις,] Τοῖς θελήμασι, βουλεύμασι, τῇ τῆς ψυχῆς προαιρέσει. Gu. a m. 2.

856. Τῷ τ' ὄ. πλέον νέμεις,] Τῷ γε πλήθει, ἤγουν τὸ πλῆθος προτιμᾷς. Flor. 17. 59. Πλέον] Τῆς σῆς διαθέσεως. Gu. a m. pr. Πλ. νέμεις,] Τουτέστι τὰ προσφιλῆ καὶ κεχαρισμένα τοῖς Ἕλλησι πράσσεις, ἀντὶ τοῦ πλέον πίπτεις εἰς τὸ μέρος τῶν Ἑλλήνων ἢ εἰς ἐμέ. Gu. a m. 2. Νέμεις,] Δίδως. Flor. 59.

857. Ἐλεύθερον] Ἀπολελυμένον. Gu. ἀμέτοχον. Flor. 17.

858. Σύνισθι] Συνεπίστασο. (συγγίνωσκε.) Gu. συγγίνωσκε μὲν γὰρ τῷ μέλλοντι φονεῦσαι τοῦτον τὸν Πολυμήστορα, ἐὰν βουλεῦσαι (βουλεύσω) τι κακὸν περὶ αὐτοῦ, μηδὲν δὲ συνδράσῃς καὶ οὐ συμπράξεις σὺν ἐμοὶ εἰς τὸν φόνον αὐτοῦ. Flor. 59. Βουλεύσω] Ἐργάσωμαι. Gu. a m. 2. ἤγουν ἐὰν φονεύσω αὐτόν. Flor. 59.

859. Συνδράσῃς δὲ μή.] Διχῶς τοῦτο νοητέον, ἢ μὴ συνδράσῃς ἐμοὶ τῷ ἀποκτείναντι, ἤγουν κατὰ τοῦ ἀποκτείναντος τόνδε τὸν Πολύδωρον† δηλονότι, ἢ μὴ συνδράσῃς τῷ ἀποκτείναντι τόνδε. Flor. 21. ἢ ‡ τὸ ὑποτακτικὸν ἀπαγορευτικὸν ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ κατὰ Ἀττικούς, ἤγουν μὴ σύνδρασον. Gu. a m. 2. ἤγουν μὴ βοηθήσῃς. Gu. a m.

* Ultima τὰ κεχαρ. aliena sunt ab hoc loco et ad v. 856. pertinent.

† Hæc κατὰ τοῦ ἀποκτ. τόνδε ἤγουν τὸν Π. in Gu. suprascripta sunt.

‡ Sic liquido exaratum in cod. In eo hoc scholion in margine interiore scriptum est, id quod sequitur, inter lineas, utrum eadem an alia manu, non possum dignoscere. Fortasse cohærent ἤγουν μὴ βοηθήσῃς, ἢ τὸ ὑποτ.

2. *μηδὲ συμβοηθήσης ἐμοί.* Flor. 59. *τὸ μὴ κεῖται κατὰ περισσοτέραν ἐνέργειαν* (*ἐνάργειαν.* Gu.), *ὡς λέγομεν, κωλύει τὸν δεῖνα τοῦ μὴ ἱερατεύειν.* Flor. 25. Gu. qui addit: *καὶ τὸ μὴ μετὰ παρατατικοῦ προστακτικῶς συντάσσεται, μὴ τύπτε, καὶ μετὰ τοῦ τρίτου προσώπου τῶν ἑνικῶν καὶ τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἀορίστου* *, *μὴ ποιησάτω, μὴ ποιησάτωσαν, μετὰ δὲ τοῦ δευτέρου τῶν ἑνικῶν ὑποτακτικῶς μὴ ποιήσῃς, καὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ προσταγὴν δηλοῦντος.* Gu. a m. pr.

860. Θόρυβος,] Ταραχή. Gu. *ἕνεκεν τῆς δίκης, ἣν ἐκείνῳ ποιήσομεν.* Flor. 21. Ἐπικουρία,] Συνδρομή, *βοήθεια.* Gu. *βοήθεια* Πολυμήστορι. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. *φοβηθεῖσα ἡ* Ἑκάβη, *μήπως, ὅταν ἔμελλε φονεῦσαι αὐτὸν, ἀποτύχῃ τούτου, καὶ γίνεται θόρυβος, ἢ, ὅταν ἔμελλε φονεύειν αὐτὸν, λαλήσῃ καὶ γίνηται ὄχλησις, καὶ ἀκούσαντες οἱ* Ἕλληνες *ἔλθωσι καὶ οὐκ ἐάσωσι φονεῦσαι αὐτὸν, λέγει· ἐὰν δὲ πολλάκις, φονευομένου τοῦ* Πολυμήστορος, *φανῇ ἀπὸ τῶν* Ἀχαιῶν *τις θόρυβος ἢ βοήθεια, οἷα πείσεται, ἤγουν οἷα μέλλει παθεῖν παρ' ἐμοῦ, τοῦτο κώλυσον, μόνον μὴ δοκῶν διὰ τὴν ἐμὴν χάριν ποιῶν* (*ποιεῖν*) *τοῦτο, διὰ δὲ τὸ δίκαιον. εἰς τὰ ἄλλα, ἤγουν εἰς τὸν φόνον αὐτοῦ, θάρσει· πάντα ἐγὼ πράξω καλῶς, ἤγουν δύναμαι φονεῦσαι αὐτόν.* Flor. 59.

861. Πάσχοντος] *Τινὸς πράγματος γενομένου.* Flor. 17.

862. Εἶργε,] Κώλυε τοῦτο. Flor. 17. 59. 76. Δοκῶν] Φαινόμενος (*μὴ νομιζόμενος. εἴργειν*). Gu.

863. Τὰ δ' ἄλλα] Κατὰ τὰ ἄλλα. (*ἤγουν ὅπως φονευθῇ.*) Gu. *ἤγουν πῶς μέλλω φονεῦσαι αὐτόν.* Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Θάρσει] Ἤγουν *μεγάλην ἀφοβίαν ἔχε.* Gu. *θάῤῥος ἐξ ἐλπίδος ἀφοβία, θάρσος ἐκ μεγάλης ἐλπίδος ἀφοβία, θράσος ἡ ἀπερίσκεπτος* (*ὁρμὴ* add. Flor.). Gu. Flor. 25. *ἀπὸ τοῦ θέρω τὸ θερμαίνω ἐτυμολογεῖται τὸ θράσος, ὅπερ μετατιθέμενον γίνεται καὶ θράσος* (*θάρσος*). *καὶ θράσος μὲν ὁ ἀλόγιστος θυμὸς, θάρσος δὲ ὁ ἔλλογος ἐπὶ ψυχῆς.* Flor. 59.

864—867. a. Πῶς οὖν;] *Τί ἂν πράξεις, ὦ γραῖα; πότερα μετὰ ξίφους φονεύσεις αὐτὸν μετὰ* (leg. *ἢ μετὰ*) *φαρμάκων ἢ μετὰ βοηθείας τινός; τίς χεὶρ καὶ ποία δύναμις ἔσται μετὰ μοῦ* (sic leg. *μετὰ σοῦ*); *πόθεν ἔχεις τοὺς φίλους τοὺς μέλλοντας βοηθῆσαί σοι;* Flor. 59.

Πῶς οὖν; τί δρ.] Κατὰ *τίνα τρόπον ποιήσεις καλῶς.* † (*τὸ πῶς μὲν δηλοῖ τὸν τρόπον, τὸ δὲ τί τὸ πρᾶγμα.*) Gu.

865. Γραίᾳ,] Σὺ ἡ γεραιά, ἢ χειρὶ γεραιᾷ. Flor. 21. *ἐμφαντικὸν ἀδυναμίας.* Gu. Βάρβαρον] Ἐμφαντικὸν *δυνάμεως.* Gu.

866. Φαρμάκοισιν,] Μαγείαις (*γοητείαις*) *ἢ δηλητηρίοις· φάρμακα γὰρ καὶ αἱ μαγεῖαι.* Gu.

867. Συνέσται] Σύμμαχος ἔσται. Gu. Χείρ;] Δύναμις (*βοήθεια*). Gu. Πόθεν] Ἐκ *ποίας μηχανῆς καὶ ἀφορμῆς. αἰτίας.* Gu. a m. 2. Κτήσῃ] Ἕξεις. Gu.

868. Στέγαι] Αἱ σκηναί. Gu. Κεκεύθουσι] Κρύπτουσι. (*ἔστι δὲ τὸ κε ἀναδίπλωσις ποιητική, ὡς τὸ κεκάδονται.*) Gu. *κεύθουσι.* Flor. 33.

869. Τὰς αἰχμαλώτους] Ἐμφαντικὸν *ἀδυναμίας.* Gu. Ἑλλ. ἄγραν;] Ἤγουν *ἃς ἤγρευσαν ἀντὶ τοῦ ᾐχμαλώτευσαν οἱ* Ἕλληνες. ‡ Gu. Τὰς αἰχμ.—*ἄγραν;*] Ἐρωτηματικόν. Gu. a m. 2. Flor. 21.

870. Τὸν ἐμὸν φονέα] Οἰκειοῦται *τὸν τοῦ παιδὸς θάνατον.* Gu. Flor. 17.

* In cod. hæc sunt compendia *καὶ τῶν* 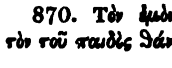

† Ex his glossis Gu. in cod. C. C. C. etiam, nisi fallor, repertis, King. hujus loci paraphrasin coagmentavit.

‡ Vitiose King. in paraphr. *ἃς ἠγρευσαντες ᾐχμ.*

. 76. Τιμωρήσομαι.] Φονεύσω. or. 59. τιμωρῶ, τὸ βοηθῶ γράφεται ποτὲ ἐνεργητικῶς, οὐ μὴν δὲ καὶ παθητικῶς· τὸ δὲ τιμωρῶ τὸ κολάζω παθητικῶς γράφεται καὶ ἐνεργητικῶς. or. 59.

871. Καὶ πῶς] Καὶ πῶς ἔσται ῆ γυναιξὶ κράτος τῶν ἀρσένων, ἤγουν ὶ πῶς αἱ γυναῖκες κρατήσουσιν ἢ νικήσουσι τοὺς ἄνδρας; Gu. καὶ πῶς ἔξει ταῖς γυναιξὶ κράτος καὶ δύναμις κατὰ τῶν ἀρσένων, ἤγουν αἱ γυναῖ- ; πῶς μέλλουσι φονεῦσαι ἄνδρα. Flor. ι. Κράτος,] Νίκη, κυρίευσις. Gu. a . 2.

872. Δεινὸν] Χαλεπὸν, (ἰσχυρόν). α. Σὺν δόλῳ] Μετὰ δόλου. Gu. ἰσμαχον.] Ἀκαταμάχητον. (δυσμάχητον, δυσκαταγώνιστον. Gu.

873. Δεινόν] (Ναί, ἀληθῆ λέγεις) ιλεπόν. Gu. Μέμφομαι] Ψέγω. καταγινώσκω καὶ φαῦλον ἡγοῦμαι· ἀσθενὲς γὰρ καὶ μαλακόν.) Gu. *

875. Καὶ Λῆμνον] Οἱ Πελασγοὶ ἤνας ἄλλοι στρατεύσαντες κατ' αὐτῶν, ὶ γυναῖκας εἰς Λῆμνον ἤγαγον καὶ ησάμενοι ἐπαιδοποίησαν. αἱ δὲ τὴν ικεῖον φωνὴν τοὺς παῖδας καὶ τὰ ἤθη ιδίδευσαν· οἳ καὶ διῆγον φίλοι τε ἀλλήλοις ὄντες καὶ ἀμυνόμενοι τοὺς ἀδικοῦντας, προκρίναντες καὶ ἄρχοντα ἐξ τῶν ἕνα. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες οἱ πέρες αὐτούς τε καὶ τὰς μητέρας ἵλον. ὅθεν φοβηθεῖσαι αἱ περιλειφθεῖσαι Λημνιάδες, μὴ καὶ αὗται τὰ ιαι πάθωσιν, ἀνεῖλον πάντας τοὺς ἄνδρας. ἐξ ἀμφοῖν οὖν ἡ παροιμία ἐλέχ- Λήμνια κακά, ἐξ ὧν τε οἱ ἄνδρες τὰ παίδων τὰς γυναῖκας ἀνεῖλον, καὶ ὧν αἱ γυναῖκες τοὺς ἄνδρας. Gu. ἄρδην] Παντελῶς, ὁμοῦ. Flor. 9. '. 21. 56. 59. 76. παντελῶς. ἐπὶ κοῦ κεῖται τὸ ἄρδην ἀεί ποτε. Gu. ξῴκισαν;] Ἐξοικισθῆναι ἐποίησαν, κισμένους ἐποίησαν. Gu.

876. Ἀλλ' ὡς γενέσθαι.] Ἀλλ' τε μὲν γενέσθαι τὴν τιμωρίαν τοῦ Πολυμήστορος, ἄφες τὸν περὶ τούτου λόγον. Flor. 59. διχῶς νοητέον τοῦτο· ἀλλ' ὡς χρὴ γενέσθαι, ἢ πῶς χρὴ γενέσθαι, μέθες τόνδε τὸν λόγον ἐμοί· ἢ ἀλλ' ὡς ἤγουν οὕτως γενέσθαι τοῦτο, ὡς ἐκεῖνο τῶν γυναικῶν. Flor. 21.

877. Πέμψον] Παράπεμψον, ὁδήγησον. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. Ἀσφαλῶς] Ἀνεμποδίστως. Florr. Gu. a m. pr. ἀφόβως. ἀκινδύνως. ἵνα μή τις τῶν Ἑλλήνων κωλύσῃ αὐτὴν αἰχμάλωτον οὖσαν. Gu. a m. sec. ὡς αἰχμάλωτος καὶ ὡς γυνή, ἀπρεπὲς ἦν διέρχεσθαι μέσον τοῦ στρατοῦ· ἐν γὰρ τῷ στρατῷ καὶ ἀκόλαστοι εἰσὶν ἄνδρες. καὶ φοβηθεῖσα, μή πως κρατήσῃ τις ταύτην, καὶ ἢ φθείρῃ — νέα γὰρ ἦν ἡ ἀποσταλθεῖσα — ἢ ἀλλοτρόπως ἐπηρεάζῃ, λέγει τὸν Ἀγαμέμνονα, ὡς ἐπιδώσῃ αὐτῇ τι σημεῖον βασιλικὸν εἰς τὸ διέρχεσθαι ταύτην μέσον τοῦ στρατοῦ ἀφόβως. Flor. 59.

880. Κείνης χρέος,] Διὰ χρέος καὶ χρείαν οὐκ ἔλασσον σήν, ἀντὶ τοῦ μᾶλλον σὴν παρὸ διὰ χρείαν ἐκείνης. Flor. 59. ἀντὶ τοῦ μᾶλλον, ἵν' ᾖ, διά σου μᾶλλον χρέος ἢ διὰ ἐκείνην. Flor. 33.

883. Ἐπίσχες,] Καρτέρησον, (ἀνάμεινον, κράτησον. κώλυσον.) Gu. καρτέρησον, ἀντὶ τοῦ ἀναβαλοῦ τὴν αὐτῆς ταφήν. Flor. 56. 59.

884. Πλησίον] Ἀλλήλων τιθέντες δηλονότι. Gu. Μιᾷ φλογί,] Καυθέντες. Gu.

885. Κρυφθῆτον] Οἱ Ἀττικοὶ ἐκρύφθην γράφουσιν, οἱ δὲ πεζόγραφοι ἐκρύβην· ἵνα οἱ δύο ἀδελφοὶ καυθῶσιν ἐν μιᾷ φλογὶ καὶ ταφῶσιν ἐν ἑνὶ τάφῳ. ἐν διπλῇ δὲ μερίμνῃ ὑπάρξουσι τῇ μητρί, ἤγουν δύο μερίμνας μέλλω ἔχειν, τοῦ τε Πολυδώρου καὶ τῆς Πολυξένης, εἰ καὶ ἐνὶ τάφῳ κρυφθῶσιν. Flor. 59.

887. Εἶχον] Ἠδυνάμην. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

888. Οὐ γὰρ — Θεὸς,] Διὰ μέσου. Gu. a m. 2. Οὐρίας] Εὐφόρους, ἐπιτηδείους (εὐδιεινούς). Gu. οὔριος

* King. καὶ φοβερόν ἐστιν· ἀλλὰ θῆλυ γένος, εἰ καὶ πολύ, οὐδὲν ἰσχύει.

ἄνεμος ἀπὸ τῆς οὐρᾶς, ἤγουν ὁ ἀπόπισθεν τοῦ καραβίου· ὅταν γὰρ ἔχῃ τὸν ἄνεμον ἀπὸ τῶν ὀπισθίων μερῶν, τότε ταχέως τρέχει, ὅτε δὲ ἀπὸ τῶν ἔμπροσθεν, οὐ δύναται πλεῦσαι. Flor. 59.

889. Ὁρῶντας] Ἐκδεχομένους, προσδεχομένους (βλέποντας). Gu. Ἥσυχον.] Γαληνὸν ἄνεμον. Flor. 10. 21. ἀνενέργητον. Gu. a m. 2.)

890. Γένοιτο] Γένοιτο δὲ σοὶ καλῶς, ὥστε φονεῦσαι τοῦτον. ὅπερ μέλλεις πρᾶξαι τὸ κοινὸν συμφέρον ἔνι τοῖς πᾶσιν καὶ ἰδίᾳ· ἀπὸ γὰρ τῆς τοιαύτης τιμωρίας μέλλουσι σωφρονισθῆναι οἱ φονεῖς καὶ οἱ ξένων πραγμάτων ἐρῶντες, καὶ κατὰ νόμους ἔνι τὸν μὲν κακὸν πάσχειν κακῶς, τὸν δὲ καλὸν εὐτυχεῖν. Flor. 59. Κοινὸν] Στεργόμενον παρὰ πάντων, ἀγαθόν. Gu.

891. Ἰδίᾳ θ' ἑκ.] Καὶ καθ' ἕκαστον πάντες καὶ ὁμοῦ πάντες τοῦτο ἀποδέχονται, τὸ τὸν κακὸν κολάζεσθαι, τὸν δὲ χρηστὸν εὐεργετεῖσθαι. Gu.

893. Πατρίς] Τὸ πατρὶς ἤγουν ἀπὸ τοῦ πατρὸς καλεῖται ἡ πατρίς. πῶς δὲ οὐ καλεῖται καὶ ἀπὸ τῆς μητρὸς ματρίς, ὡς πατρίς; καὶ φησὶν ὁ Θεσσαλονίκης (— νικεὺς), ὅτι ἀπὸ μὲν τοῦ πατρὸς ἔλαβε τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος, οὐκ ἐκλήθη δὲ καὶ ἀρσενικῶς ὁ πάτρος (sic) ἢ ἄλλο τι· ἀπὸ δὲ τῆς μητρὸς ἔλαβε τὴν κλίσιν, καὶ κλίνεται θηλυκῶς ἡ πατρίς. καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ πατρὸς ἔλαβε τὸ ὄνομα, ἀπὸ δὲ τῆς μητρὸς τὴν κλίσιν τῶν θηλυκῶν, καὶ διὰ τοῦτο σώζει ἐν ταυτῷ καὶ τῶν δύο. Flor. 59.

894. s. Ἀπορθήτων] Μία τῶν μὴ ἀλωθέντων ἀπὸ τῶν πολεμίων. Flor. 6. 21. 56. ἔλεγον πρὸ τῆς πορθήσεως τῆς Ἰλίου εἶναι ταύτην ἀπορθήτων (sic) ὡς θεόδμητος· ὁ γὰρ Ποσειδῶν καὶ ἕτεροι θεοὶ ἔκτισαν ταύτην, καὶ ἕνεκα τούτου ἐκάλουν αὐτὴν ἀπόρθητον. νῦν δὲ πορθηθεῖσα λέγει ὁ Χορός· ἀπὸ τοῦ νῦν, ὦ πατρὶς Ἰλιάς, οὐκέτι καὶ εἰς τὸ μετὰ ταῦτα κληθήσῃ πόλις τῶν ἀπορθήτων, ἀλλὰ δηλονότι τῶν πορθηθέντων· μέγα γὰρ νέφος καὶ πλῆθος τῶν Ἑλλήνων περιέκρυψε, καὶ ἠφάνισέ σε, πορθῆσαν καὶ σκυλεῦσαν ἐν δορὶ καὶ ἐν κοντῷ. Flor. 59. Λέξειν] Καταριθμήσῃ. Flor. 10. 21. οὐδαμῶς εἰς τὸ ἑξῆς ῥηθήσῃ (ὀνομασθήσῃ, κληθήσῃ). Gu.

896. Νέφος] Πλῆθος (ἀφανισμὸς, σκότος). Gu. Καλύπτει] (in marg. a m. 2. γρ. κρύπτει.) περικαλύπτει σε (περιέκρυψεν, ἐνεστὼς ἀντὶ παρῳχημένου). Gu. τὸ ἀμφὶ πρὸς τὸ καλύπτει (κρύπτει. Gu. ὅ ἐστι περικαλύπτει add. Flor. συναπτέον add. Gu.) Flor. 21. Gu. a m. 2.

897. Δορὶ δὴ δορὶ] Διπλασιάζει ἕνεκεν τῆς λύπης. Flor. 21. πολέμῳ. Gu. Πέρσαν.] Πορθῆσαι. Flor. 33. ἐπόρθησαν, ἀφανίσαι.) Gu.

898. Στεφάναν] Τὴν στεφάνην τῶν πύργων, ἣν οἱ πύργοι δηλονότι ποιοῦσι. Gu. a m. pr. Flor. 17. 59. 76. ἤγουν τοὺς προμαχῶνας καὶ προμαχίονας. τὸν κύκλον. Gu. a m. 2. τὸ κάλλος, τὴν ἐξοχὴν τοῦ τείχους. Flor. 10. 21. στέφανος λέγεται ὁ χρυσοῦς, ὃν φοροῦσιν αἱ γυναῖκες, στεφάνη δὲ θηλυκῶς τὰ τῶν πύργων προμαχιῶνα, ὥσπερ καὶ κάλαμος μὲν τὸ καλάμιον, καλάμη δὲ θηλυκῶς ὁ τοῦ σίτου κάλαμος. Flor. 59. Ἀπὸ — κέκαρσαι] Ἀπεκάρης, (ἀπεκόπης). Gu. ἀποτέτμησαι. Flor. 33. Καλλισθένης ἐν θ' τῶν Ἑλληνικῶν οὕτω γράφει. ἑάλω μὲν ἡ Τροία Θαργηλιῶνος μηνὸς ὡς μέντοι τῷ ἱστορικῷ (l. μηνὸς, ὡς μέν τινες τῶν ἱστορικῶν) ι' ἱσταμένου, ὡς δὲ ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα, ὀγδόῃ φθίνοντος. διορίζει γὰρ αὐτὸς τὴν ἅλωσιν, φάσκων συμβῆναι τότε τὴν κατάληψιν, ἡνίκα Νὺξ μὲν ἦν μέση, (leg. ἔην μέσση vel μεσάτη) λαμπρὰ δ' ἐπίστελλε (l. ἐπέτελλε) σελήνη.* μεσονύκτιος δὲ μόνον τῇ ὀγδόῃ φθίνοντος ἀνατέλλει. ἄλλη δ' οὐ συμφώνη (sic) μὲν Εὐριπίδῃ ὡς ἐμολε-

* Hæc eadem e cod. Fulv. Ursini protulit Jos. Scaliger de Emend. Temp. L. V. p. 378. ed. Genev. 1629. cf. Plut. Camill. 19. Quid verbis ἄλλη δ' οὐ — λέξεις faciam, non habeo.

ῆς δόξης. Λυσίμαχος δέ φησι
ς Ἀθήνησι βασιλεύοντος ἔτους
ϊαργηλιῶνος ἱσταμένου δωδε-
ιτ. 21.
ιἰθάλου] Καυστικοῦ, (μέ-
τοῦ πυρὸς ἀνερχομένου καπ-
τοῦ ἀπὸ αἰθάλης καὶ πυρὸς
ιαπνοῦ. Flor. 10. 21. 33.
:ηλῖδ'] Ῥύπον (in Gu. su-
-ῳ a sec. m.) Gu. a m. pr.
μελαντηρίῳ, ἀμαυρώσει. Gu.
ιίασμα, βάρος. Flor. 21.
ῆς αἴγλης. Flor. 59. ῥυπα-
ιελαίνοντος καπνοῦ. Flor.
33. Κέχρωσαι,] Κατὰ κέ-
τὶ τοῦ ἐχρώσθης ἢ μεμελά-
ρωματίσθης, κατεμολύνθης,
) Gu. κατεζοφώθης. Flor.

Ἐμβατεύσω.] Βαδίσω. (περι-
μβατεύω, τὸ περιπατῶ καὶ
, ὡς τὸ καρδίας ἐμβατεύων).
τῆς πόλεως ταῦτα φησὶν
ἀποκλαιομένη, ὅτι οὐκέτι
σω ἐλευθέρῳ ποδὶ, καθάπερ
, ἀγαλλομένη καὶ θάλλουσα.

ισονύκτιος] Ἀντὶ ἐπιῤῥήματος
ά τὸ μεσονύκτιον. et marg.
n. μεσονύκτιος Ἀττικόν· οὕτω
αὶ ὀλίγοις ἔτεσι καὶ ὀλιγοε-
πολλοῖς ἔτεσι καὶ πολυετὴς
Gu. Ἀπωλλύμαν,]' Ἐφθει-
αἰχμαλωτιζόμην. Flor. 56.
ν (sic. ἐφθάρην). Gu.
Ημος] Ὀπηνίκα. Gu. Ἐκ
Μετὰ τοῦς δείπνους. Gu.

. Κίδναται.] Κέχυται, (ἐπέρ-
αχέεται, ἐφαπλοῦται). Gu.
ζεται. Flor. 21. 59. Μολπᾶν]
. Flor. 17. τῶν εἰς τοὺς θεοὺς
lor. 59. τραγῳδιῶν. Flor.
ποιῶν] Χαρμοσύνων. Gu. a

Θυσιᾶν] Δωρικόν ἃς ἐποιεῖτο
εἰς ἐλευθερίαν. Gu. ἔθος ἦν
κλλαγῆς λοιμοῦ καὶ πολέμου
θεοῖς εὐχαριστήρια, καὶ θύειν
αὐτοῖς, καὶ ἐν χαρᾷ διάγειν, καὶ ᾄδειν παιᾶνας. τοῦτο δὴ καὶ οἱ Τρῶες ἐποίησαν νομίσαντες, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔφυγον καὶ τοῦ πολέμου ἔπαυσαν. λέγει γοῦν ὁ Χορός· ὁπηνίκα τοῦ πολέμου ἔπαυσαν, καὶ διεσκορπίσθη μετὰ τοὺς δείπνους ὁ ὕπνος ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς. μετὰ γὰρ τοῦ ἀρίστου ἔρχεται καὶ ὁ ὕπνος ἀπὸ τῆς ὑγρότητος τῶν βρωμάτων. καταπαύσας δὲ ὁ ἀνήρ μου ἀπὸ τῶν ὕμνων τῶν θεῶν καὶ τῶν χαροποιῶν θυσιῶν, ὧν τοῖς θεοῖς ἔθυον τοῦ πολέμου ἀπαλλαγέντες, ἔκειτο ἐν τοῖς θαλάμοις. Flor. 59.

907. Ἐν θαλάμοις] Ἐν τοῖς οἴκοις ἀμέριμνος. Flor. 17. 59. κοίταις. Flor. 21.

908. Ξυστὸν] Ἀκόντιον (τὸ δόρυ αὐτοῦ. ἀπὸ μέρους ἐδήλωσε τὰ ὅπλα ὅλα). Gu. ἀπὸ ἑνὸς πάντα δηλοῖ. Flor. 21. Ἐπὶ πασσάλῳ,] Ἔκειτο. (ἦν, ἢ ἔκειτο ἀπὸ κοινοῦ. ἀπηώρησεν.) Gu. ἐκρέμασεν. Flor. 21. εἰς Τένεδον γὰρ προσορμισθέντες καὶ ἔμφασιν (ἔμφανσιν) ποιήσαντες τῆς οἴκαδε ἐπανόδου, νυκτὸς ἐπῆλθον τοῖς Τρωσὶν, ἀπὸ χορῶν καὶ εὐωχίας οὖσιν διὰ τὴν καθίδρυσιν τοῦ δουρείου ἵππου. Flor. 10. 33.

910. Ἐμβεβῶτα.] Ἤγουν βαδίζοντα (ἀναστρεφόμενον, περιπατοῦντα) βαίνοντα. Flor. 17. περικυκλοῦντα. Flor. 59. ἐπιβαίνοντα. Flor. 6.

911. Πλόκαμον] Τὰς τρίχας. Flor. 59. τὴν ἐμὴν πλεξίδαν. Flor. 21. Ἀναδέτοις] Καὶ σήμερον οὕτως λέγεται ἀναδέτοις. Flor. 59. ἐγὼ δὲ ἐκαλλωπιζόμην τὸν πλόκαμον ἐν αἰτανίοις ἀναδέταις. εἰώθασι γὰρ αἱ γυναῖκες κατὰ τὴν νύκτα πλέκεσθαι, εἶτα βλέπειν εἰς τὸ κάτοπτρον, εἰ ὀρθίως κεῖται ἡ πλοκή. Flor. 59.

912. Μίτραισιν] Αἰτανίοις (ὑφάσμασι κεφαλοδεσμίοις, ἐκ μετάξης πλέγμασι). Gu. μίτρα λέγεται τὸ ἀειτάνιον (sic) μιτηρόν τι ὂν, καὶ συγκόπτεται τὸ η. μίτος δὲ λέγεται ἡ μία τοῦ χρυσαφίου, εἴτε τῆς μετάξης ἶρα. καὶ τὰ νῦν λεγόμενα βιτάρια ἰδιωτικῶς μιτάρια λέγονται, ὡς μετὰ τῶν μίτων πλεκόμενα. Flor. 59. Ἐῤῥυθμιζόμαν,]

Ἔπεττον, ἐκόσμουν. (ἐκαλλωπιζόμην, ἐκοσμούμην, διεχώριζον.) Gu.

913. Χρυσέων] Χρύσεα ἔνοπτρα λέγει διὰ τὸν κόσμον. ἔνοπτρον καὶ κάτοπτρον τὸ αὐτό· ἔσοπτρον δὲ τὸ φανάριον. Gu. κυκλοτερῶς ἀντὶ μολίβδου ἢ ξύλου εἶχε χρυσάφιον τὸ ἔνοπτρον. Flor. 59. κακόζηλον δὲ φαίνεται τοῦτο· οὐ γὰρ κατὰ τὴν νύκτα ὁρῶσιν αἱ γυναῖκες τὰ κάτοπτρα, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἡμέραν. ὅμως δὲ δεικνύει τὸ φιλήδονον, ὅπερ εἶχον. Flor. 59. διὰ τὸ ἀπίθανον τούτου καιροῦ. Flor. 10. διασυρτικῶς τῶν γυναικῶν τὸ καὶ μέσης νυκτὸς καλλωπίζεσθαι. Flor. 10.

914. Λεύσσουσ'] Βλέπουσα. Gu. Flor. 56. 59. Ἀτέρμονας] Κυκλοτερεῖς. (μὴ τέλος, ὡς κυκλοτερεῖς, ἐχούσας, ἀτελειώτους.) Gu. Αὐγάς,] Ὄψεις (λαμπηδόνας) ἐπὶ τοῦ βλεπομένου, οὐκ ἐπὶ τοῦ βλέποντος. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.

915. Ἐπιδέμνιος] Ἤγουν ἐπὶ τῇ κοίτῃ. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἐπὶ τοῖς στρώμασι. ἤγουν ἐπὶ κοίτην. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ τὸ, εἰς εὐνὴν, ἐκ παραλλήλου. Gu. a m. 2.

916. Ἀνὰ δὲ πόλιν] Ἀνὰ τὴν πόλιν δὲ ἔμολεν, ἤγουν ἐπῆλθε, κέλαδος, φωνὴ, ἦχος, θόρυβος. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐποίουν, κατέλαβεν ἀνὰ τὴν πόλιν κέλαδος καὶ θόρυβος· οἱ γὰρ ἔξω Ἕλληνες ἐλθόντες παρεκελεύοντο τοῖς ἐν τῷ δουρείῳ ἵππῳ Ἕλλησιν ἀνοῖξαι αὐτὰς (leg. αὐτοῖς) τὰς πύλας καὶ εἰσελθεῖν λέγοντες αὐτοὺς, πότε δὴ ποθήσαντες τὴν Ἰλιάδα σκοπιὰν ἐλεύσεσθαι (—σθε) εἰς τοὺς οἴκους. Flor. 59. ὅσα ῥήματα κίνησιν ἔχουσιν ἐμμέσως, μετὰ προθέσεων ποιοῦσι τὴν σύνταξιν· ἔρχεται εἰς τὸν τόπον, καὶ βαδίζει, καὶ κινεῖται, καὶ τὰ ὅμοια. Gu.

917. Κέλευσμα] Βοὴ τῶν Ἑλλήνων, φώνημα. Gu. a m. 2. προσφώνημα. Flor. 21. φωνή. 33.

919. Σκοπιὰν] Ἤγουν τὴν ἀκρόπολιν. (ἢ τὴν ὑψηλὴν Τροίαν. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον.) σκοπιὰς (sic) λέγεται ὁ ὑψηλὸς τόπος, εἰς ὃν ἱστάμενοι ἀποσκοπεύουσι περί τινων. Gu. Ἰλιάδα σκοπιὰν] Λέγει ἢ τὴν ἀκρόπολιν, ἢ, ὡς τῷ Ὁμήρῳ δοκεῖ, ἐπὶ ὑψηλοῦ τινος τρόπου (leg. τόπου) ἔκειτο τὸ κάστρον, καθὼς αὐτὸ τοῦτο δηλοῖ. σκοπιὰ δὲ λέγεται ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἐν ᾧ ἀνελθών τις σκοπεῖ τὰ κάτω. (ἐν ᾗ ἵσταταί τις ἰδεῖν μακράν. Flor. 17.) Flor. 59.

Πότε τὰν Ἰλιάδα σκοπιὰν] Τρωϊκήν. γρ. τήν. Gl. Τὴν ἀκρόπολιν. Σκοπιά ἐστι ὑψηλὸς τόπος, ἐν ᾧ ἵσταταί τις ἰδεῖν μακράν. cod. Paris. 896. *Faehse.*

Σκοπιάν.] Ἤγουν τὴν ἀκρόπολιν. σκοπιὰ ὑψηλὸς τόπος, ἐν ᾧ ἵσταταί τις ἰδεῖν μακράν. cod. Paris. 2648. *Faehse.*

921. Λέχη] Στρώματα. Gu. τὴν στρωμνήν. Flor. 59.

922. Δωρὶς] Λακεδαιμονία, (Μονεμβασιώτισσα). Gu. Αἱ Δωρίδες κόραι ἐρχόμεναι εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐνθουσιῶσαι μετὰ ἑνὸς μόνου χίτωνος ἤρχοντο. λιποῦσα δὲ καὶ καταλείψασα τὰ φίλια λέχη, ἤγουν τὴν στρωμνὴν αὐτὴν, ἐπεὶ ἀνεπαύετο (καλεῖ ταύτην οὕτως ἢ διὰ τὸ ἡδονικὸν τῆς μίξεως· ἐπάνω γὰρ ταύτης ἐσυνουσιάζετο·) καταλείψασα τὰ φίλια λέχη μονόπεπλος μονοχίτων μετὰ τοῦ ἐπικαμισοῦ (sic) μόνον ἔφυγον εἰς τὴν Ἄρτεμιν, ἤγουν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος· ἐν γὰρ καιρῷ σκυλεύσεως οὐ προστρέχομεν ἀλλαχόθι, εἰ μὴ ἐν τοῖς ναοῖς. τὸ αὐτὸ καὶ ἐκεῖναι φοβούμεναι προσέδραμον εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ὡς ὁ Πρίαμος καὶ οἱ ἕτεροι. ἢ ἄλλως. ὡς κόρη Δωρὶς μονοχίτων προσκαθίσασα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ὡς καὶ ὁ Πρίαμος καὶ οἱ ἕτεροι. ἢ ἄλλως. ὡς κόρη Δωρὶς μονοχίτων προσκαθίσασα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, οὕτως καὶ ἐγὼ ἔδραμον ἐν τοῖς ναοῖς. οὐκ ἤνυσα δὲ, ἤγουν οὐκ ἐτελείωσά τι, οὐχ εὗρον σωτηρίαν, ἀλλ' ἀπεσπάσθην τῶν ἐκεῖσε, ὡς αἰχμάλωτος. Flor. 59.

923. Προσίζουσ',] Ἱκέτις καθίζουσα. (προσκαθημένη.) προσκαθίσασα τῇ Ἀρτέμιδι, οὐκ ἤνυσα, φησὶ, τὸ ἐμὸν βούλημα, ὥστε μὴ ἁρπαγῆναι καὶ αἰχμα-

τισθῆναι. ἄγομαι δὲ θανόντα ἰδοῦσα ἀκοίταν τὸν ἐμὸν, ἤγουν τὸν ἄνδρα. λύεται δὲ τὸ προσίζουσα, οἷον, ἵζουσα ἐς τὴν Ἄρτεμιν, ἤγουν προσκαθημένη Ἀρτέμιδι. Gu.

924. Οὐκ ἤνυσ',] Οὐκ ἐτελείωσα, (οὐκ ἐτέλεσά τι τῆς εὐχῆς, οὐκ ἠδυνήθην σωθῆναι). Gu. ὡς καταφυγούσης τῆς εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ οὐδὲν ὠφελησάσης. Flor. 10. οὐκ εὐώδωσα, οὐκ ἐτελείωσα. Flor. 6. 9. 17. .. 56. 59. 76.

925. Ἄγομαι] Φέρομαι, ὡς αἰχμάλωτος. Gu.

927. Ἀποσκοποῦσα,] Μακρόθεν ὁρῶσα, (πόῤῥωθεν βλέπουσα). Gu. καὶ ἄπο καὶ μακρὰν σκοποῦσα, καὶ ἐπιτηροῦσα τὴν πόλιν. Flor. 59. ἐπεὶ καὶ πόῤῥωθεν Τροία ἑωρᾶτο καιομένη, οἷον ἀπὸ Χεῤῥονήσου. Flor. 21.

928. Νόστιμον] Τὸν τῆς ὑποστροφῆς (ὑποστρεπτικὸν πρὸς τὸν οἶκον). Gu. τὸν τῆς ὑποστροφῆς (hoc etiam Flor. 6. 17. 56. 59. 76.) παλινοστοῦντα, ἐπιστρέφοντα. Flor. 21. ὀπισθόρμητον (ὀπισθόρμ.). Flor. 33. πόδα, τὴν τρόπιν (Flor. τροπὴν) ἢ τὴν κώπην. Gu. Flor. 6.

929. Ὤρισεν] Ἀφώρισεν. (ἐχώρισεν, ὥρισεν.) Gu. διεχώρισεν. Flor. 33.

930. Ἀπεῖπον] Ἀπηγόρευσα, ἀπέκαμον ὑπὸ τοῦ ἄλγους (τοῖς κακοῖς ἢ ἀδυνακτήσει. θλίψει). Gu. ἀπὸ τοῦ νῦν δύναμαι λέγειν τι, δαμασθεῖσα τῇ θλίψει. Flor. 59.

931. Διοσκόροιν] Ἡ Λήδα συλλαβοῦσα ἐκ τοῦ Τυνδάρεω καὶ ἐκ τοῦ Διὸς, μεταβληθέντος εἰς κύκνον, ἐγέννησεν ὠὸν, ἀφ' οὗ ἐξῆλθεν ἥ τε Ἑλένη καὶ ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης. διὰ τοῦτο λέγονται Διόσκοροι οὗτοι, οἱονεὶ κοῦροι τοῦ Διός. κόρη λέγεται θηλυκῶς καὶ κούρη ποιητικῶς, κόρος δὲ ὁ υἱὸς οὐ λέγεται, ἀλλὰ κοῦρος. ἐκ τούτου λέγονται Διόσκουροι. Gu. a m. pr. συνεκδοτικῶς, διδοῦσα ἐν κατάρᾳ. (συνεκδ. καὶ καταρωμένη.) Flor. 59. Κάσιν,] ἀδελφὴν, (αὐταδελφήν). Gu.

932. Βούταν] Βουκόλον, βοτῆρα, ποιμενικόν (βοσκόν). Gu. Βούτας λέγεται ὁ Ἀλέξανδρος, ἐπεὶ εἰς τὰ ποίμνια τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἦν καὶ ἀνετρέφετο, μέχρις οὗ εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν ἦλθε· Ἰδαῖος δὲ διὰ τὴν Ἴδην τὸ ὄρος· πόλις γὰρ τῆς Τροίας ὑπὲρ τὸ ὄρος· αἰνόπαρις δὲ, διότι ἐπὶ κακῷ ἐξέφυγε καὶ παρέδραμε τὸν φόνον, ὃν ἔκριναν οἱ μάντεις θανατῶσαι αὐτόν. Flor. 59.

932 s. Κατάρᾳ διδοῦσα.] Οἱ μὴ δυνάμενοι τιμωρῆσαι τοὺς ἑαυτῶν ἐχθροὺς ὑποβάλλουσι κατάρᾳ αὐτούς. τὸ αὐτὸ καὶ ὁ Χορὸς λέγει· ἀπηγόρευσα αὐτῇ πολλῇ θλίψει, διδοῦσα ἐν κατάρᾳ, ἤγουν καταρωμένη, τὴν Ἑλένην, τὴν ἀδελφὴν τῶν Διοσκόρων, τοῦ τε Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους, τὸν Ἰδαῖόν τε βούταν, καὶ βουκόλον, τὸν αἰνόπαριν, ἤγουν τὸν Ἀλέξανδρον, διότι ἀπώλεσεν καὶ ἄπο καὶ μακρὰν ἔθηκεν ἐμὲ ἐκ τῆς πατρικῆς γῆς, καὶ ἐξῴκισεν, καὶ ἀποίκους ἐποίησεν ἡμᾶς, ὁ γάμος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ οὐ γάμος, ἀλλ' οἰζὺς καὶ συμφορὰ ἀλάστορός τινος δαίμονος. Flor. 59.

934. Ἀπώλεσε] Πρωθύστερον. (μετὰ ὀλέθρου ἐξέβαλλε.) Gu.

935. Ἐξῴκισε] Ἐξέβαλλεν, ἐξώρισεν. Gu. Γάμος, οὐ γάμος,] Γάμος μὲν διὰ τὸ συγκοιτασθῆναι καὶ ἔχειν αὐτήν· οὐ γάμος δὲ, διότι οὐκ ἦν ἔννομος, ἀλλ' ἑτέρου ἦν ἡ γυνή. Flor. 59.

936. Ἀλάστορος] Κακοποιοῦ δαίμονος (κακοῦ, παλαμναίου δαίμονός τινος.) Gu. Οἰζύς·] Τιμωρία καὶ ταλαιπωρία. Flor. 10. 21. 33.

937. Ἂν μήτε] Ἣν τινα τὴν Ἑλένην μὴ ὑποστρέψῃ ἡ θάλασσα πάλιν, καὶ εἰς τοὐπίσω, ἤγουν μὴ φέρῃ ταύτην εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς, μηδὲ καταλάβῃ εἰς τὸν πρῶτον (leg. πατρῷον) οἶκον αὐτῆς, ἤγουν μὴ ἴδῃ τοῦτον. Flor. 59. ἥντινα Ἑλένην μήτε πέλαγος ἀπενέγκαι, μήτε οἱ οἶκοι δέξονται αὐτοὺς οἱ Τρωϊκοί. Flor. 10. 33.

938. Πατρῷον] Τυνδάρεω. Flor. 10.

939. Φίλτατ'] Ἀπὸ τοῦ φίλος οὐ γίνεται φιλότερος, ἀλλὰ φίλτερος τὸ

συγκριτικὸν, καὶ φίλτατος τὸ ὑπερθετικόν. Gu.

941. Ἀρτίως] Οἱ Ἀττικοὶ ἄρτι ἀντὶ τοῦ νῦν λέγουσιν, ἀρτίως δὲ ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλίγου. ἰστέον δὲ, ὅτι, ὡς τὸ νῦν καὶ μακαριαῖον (sic) ἐστὶν, οἷον νῦν φθέγγομαι, καὶ πλατυκὸν, ὡς τὸ νῦν ἄρχει ὁ δεῖνα, τουτέστι τοῖς χρόνοις τούτοις, οὕτως ἐστὶ καὶ τὸ ἄρτι, οἷον ἄρτι φθέγγομαι, τουτέστι ταύτῃ τῇ ὥρᾳ, καὶ ἄρτι ἄρχει ὁ δεῖνα, τουτέστι τούτοις τοῖς χρόνοις. Gu.

942. Φεῦ.] Χαριζόμενος ὁ Πολυμήστωρ τῇ Ἑκάβῃ καὶ πεπλασμένως συλλυπούμενος αὐτὴν (f. αὐτῇ) ἰδὼν τήν τε Τροίαν καυθεῖσαν, τὴν Πολυξένην σφαγεῖσαν, τὸν Πρίαμον καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ φονευθέντας, ταύτην δὲ αἰχμάλωτον, ἀποκλαιόμενος λέγει· ἐν τοῖς ἀνθρώποις οὐδέν ἐστι πρᾶγμα πιστὸν καὶ βέβαιον, οὔτε ἡ εὐδοξία καὶ ἡ εὐδαιμονία ὑπάρχει βέβαιος, ἀλλὰ μεταφέρεται, οὔτε πάλιν τὸν καλοπραγοῦντα ἔσται μὴ κακοπραγήσειν· χθὲς γὰρ ἡ Ἑκάβη βασιλὶς ἦν μετὰ τῶν παίδων αὐτῆς, ἡ Τροία εὐτύχει, τὰ ἐκείνων πάντα εὐτυχῶς εἶχον· νῦν δὲ ἡ μὲν βασιλὶς δούλη, ἡ δὲ Τροία κατεστράφη. φύρουσι δὲ καὶ συγχέουσιν οἱ θεοὶ αὐτὰ, τὰ πράγματα τῶν ἀνθρώπων, πάλιν καὶ πρόσω, εἰς τὸ ὀπίσω καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἤγουν εἰς εὐδαιμονίαν καὶ δυστυχίαν, ἐντιθέντες καὶ τιθέμενοι καὶ ποιοῦντες εἰς τοὺς ἀνθρώπους ταραγμὸν καὶ σύγχυσιν, ὡς ὄντως ἐν ἀγνωσίᾳ σέβωμεν καὶ τιμῶμεν αὐτοὺς, ἤγουν τοὺς θεούς. ἀποβλέπων γὰρ ὁ Πολυμήστωρ τὰς θυσίας καὶ τιμὰς, ἃς ἡ Ἑκάβη πρὸς τοὺς θεοὺς ἐθουσίαζε (sic. leg. ἐθυσίαζε) καὶ ἐδίδου, μηδὲν ὠφελοῦσαν (— λούσας) αὐτὴν, λέγει, ὄντως (leg. ὡς ὄντως) ἐν ἀγνωσίᾳ ὄντες οἱ ἄνθρωποι σέβωμεν αὐτούς· καὶ γὰρ ὄφελος ἡ Ἑκάβη εὗρεν ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς θεοὺς θυσιῶν, ὧν ἐποίει. Flor. 59. Πιστὸν,] Βέβαιον, (μόνιμον.) Gu. βέβαιον καὶ ἑδραῖον. Flor. 10. 33. Εὐδοξία,] Ἡ δόξα. (εὐτυχία, εὐπραξία.) Gu.

944. Φύρουσι] Ἀναμιγνύουσιν αὐτὰ οἱ θεοὶ εἰς ὀπίσω καὶ ἔμπροσθεν, ἀντὶ τοῦ οὔτε κατὰ παρελθόντα πράγματα τάξιν φυλάττουσι τοῦ μέλλοντος, οὔτε εἰς τὰ μέλλοντα, ἀλλ' ἄτακτα ἐῶσι τὰ πράγματα, ἵνα σέβωμεν αὐτούς. τουτέστιν, οὔτε διηνεκῶς εὐτυχεῖ ἄνθρωπος, ἐάν ποτε τῶν καιρῶν εὐτυχῇ, οὔτε τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβῆναι ἐπίσταται, ἀλλ' ἄτακτα ἐῶσι τὰ πράγματα οἱ θεοὶ, ἵνα σέβωμεν αὐτοὺς τῇ ἀγνωσίᾳ. Flor. 10. 33. Φύρουσι] Ταράσσουσι. (μιγνύουσι, συγχέουσιν.) φύρω, τὸ συγχέω, φυρῶ δὲ τὸ μιγνύω ἄλευρον ὕδατι· ὅθεν καὶ φύραμα ἡ ζύμη. Gu. Πάλιν] Ὀπίσω, ἤγουν εἰς τὸ δυστυχὲς, καὶ πρόσω, ἤγουν εἰς τὸ εὐτυχές. (εἰς τοὐπίσω, ἀπὸ εὐδοξίας εἰς ἀδοξίαν. πρόσω, ἀπὸ ἀδοξίας εἰς εὐδοξίαν.) Gu.

945. Ταραγμὸν] Σύγχυσιν. Gu. m. pr. Ἐντιθέντες,] Ποιοῦντες. Gu. m. 2. Ἀγνωσίᾳ] Ἀγνοίᾳ τοῦ μέλλοντος. (τῇ ἀδηλίᾳ τῶν πραγμάτων τῶν μελλόντων.) Gu.

946. Ταῦτα] Τούτους τοὺς θρήνους. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἅπερ εἶπον. Gu. m. 2. ὁ λόγος ἐναντίος τοῖς ἄνω. εἴρηκε γὰρ, ὅτι φύρονται τὰ πράγματα οὕτω καὶ οὕτω, καὶ ποτὲ μὲν τοιαῦτα φαίνονται, ποτὲ δὲ τοιαῦτα. ἀλλὰ ἀπαγορεύει παντελῶς τὰ τῆς Ἑκάβης. Gu. m. pr.

947. Θρηνεῖν,] Ἀντὶ τοῦ μετὰ θρήνου λέγειν, ὥσπερ καὶ τὸ ἐξετραγῴδησεν ἀντὶ τοῦ μετὰ τραγῳδίας καὶ θρήνου διηγήσατο τὰ κατ' αὐτόν. ὁμοίως καὶ τὸ ἀπελαύσατο (leg. ἀπεκλαύσ.). γράφεται δὲ οὕτως ἐν τῇ πεζογραφίᾳ. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί ὄφελος μετὰ θρήνου λέγειν ταῦτα οὐδαμῶς ἀπὸ τῶν κακῶν προκόπτοντα εἰς τὸ ἔμπροσθεν. πότε γὰρ ἡ Ἑκάβη ἔμελλε πάλιν ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἀτυχίαν (εὐτυχίαν) αὐτῆς, ἢ πότε ἡ Τροία ἐπανορθωθῆναι ἀπὸ τῶν κακῶν τῶν ἐπελθόντων ἀρτίως τῇ Ἑκάβῃ καὶ τοῖς Τρωσίν; οὐδαμῶς εἰς τὸ μετὰ ταῦτα ἔσεταί τις ἐπανόρθωσις. Flor. 59. Προκόπτοντα] Ἀνύοντα, ὠφελοῦντα. Gu. m. pr. Flor. 59. προχωροῦντα, προβαίνοντα. Gu. m. 2. διακόπτοντα.

or. 10. Οὐδὲν] Ὠφέλιμον. Flor. ι. οὐδαμῶς. Gu. Εἰς πρόσθεν κ.] ς τὸ ἔμπροσθεν. τὸ δὲ ἔμπροσθεν τῶν ιῶν τὸ καλόν ἐστι. Gu. m. 2.

948. Ἀπουσίας,] Ἀποδημίας. (Gu.) ιρουσία, ἡ ἐπιδημία, ἀπουσία, ἡ ἀποιμία. ἐναντίον ἡ ἀπουσία τῇ παρουσίᾳ. lor. 59. 6. 9. 17. 21. 56. 76.

949. Σχές] Παῦου. Flor. 10. ἐπίσχες σεαυτήν. (ἐπίσχες. ὑπόμεινον.) u.

950. Ἀπών,] Προφασίζεται πλαττμενος. οὐκ ἐβούλετο γὰρ ὀφθῆναι τῇ κάβῃ, ἐπὶ ἀπέκτεινε τὸν Πολύδωρον. lor. 10. 33.

951. Ἤδη πόδ'] Ἤγουν οὔπω εἰσελθόντι μοι εἰς τὸν οἶκον. Gu. a m. . προϊόντι πρός σε. Flor. 10.

952. Ἐς ταυτὸν] Τῇ αὐτῇ ὥρᾳ. ἰς τὸ ἕν.) Gu. Συμπίπτει] Συναν. Gu. a m. pr. Flor. 33. καλαμβάνει, συνέρχεται. Gu. a m.

953. Μύθους,] Λόγους (ἀγγελίας). u.

954. Αἰσχύνομαι] Τῇ ἀληθείᾳ οὐ λει αὐτὸν ὁρᾷν μισοῦσα, ὡς φονεύσαν ι τὸν υἱὸν, προφασίζεται δὲ διὰ τὴν στυχίαν ἐρυθριᾷν. Flor. 10. 33. τοι οἱ στίχοι λέγονται ἐσχηματισμέ, οἵτινες τῷ μὲν φαινομένῳ κατ' ἀληθς ὁμιλοῦνται, τῷ δὲ νοουμένῳ λέγονι ἐσχηματισμένως. ἡ Ἑκάβη γοῦν μὲν φαινομένῳ πρὸς τὸν Πολυμήτορα διαλεγομένη ὡς αἰχμάλωτος λέ· αἰδοῦμαι προσβλέπειν σε, Πολυμῆορ, κατὰ πρόσωπον, τοιούτοις κειμένη κοῖς· αἰδὼς γὰρ καὶ ἐντροπὴ ἔχει ἐμὲ ἄρχουσαν ἐν τοιαύτῃ δυστυχίᾳ ἢ (leg. ν) πρώην οὖσαν βασιλίδα, καὶ αἰδὼς ει ἐμὲ, κατὰ κοινὸν βλέπειν, ᾧτινι θην εὐτυχοῦσα, ἤγουν σοι, καὶ οὐ ναμαι προσβλέπειν σε ἐν ὀρθοῖς ὀφθαλῖς. Flor. 59. τὸ αἰσχύνεσθαι ἐπὶ μεγάλοις αἰτιάμασιν ἐστὶν, τὸ αἰδεῖσθαι ἐν μικροῖς. Gu. Ἐναντίον,] Ἀντιπρόσωπον. (ἔμπροσθεν, ἄντικρυς.) Gu.

956. Ὤφθην] Ἐφάνην, ἐθεάθην. Gu. m. 2. Εὐτυχοῦσ'.] Ἐξέθλιβει (—βη) τὸ α καὶ τὸ ν, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ, βούλομ' ἐγὼ λαὸν, καὶ ὡς τὸ ἔσθ' ὅδε ἀντὶ τοῦ ἐστὶν ὅδε· πολλὰ γὰρ εὑρίσκονται ἐκθλιβόμενα στοιχεῖα. εἰ δὲ συντάξεις τοῦτο τυγχάνουσα εὐθεῖαν, σολοικοφανές ἐστι, καὶ ἀσυντακτικὸν παντελῶς. Flor. 21. 59. Αἰδώς μ' ἔχει,] Ἀγνοοῦντες μικροῦ πάντες* ἐνταῦθα τὴν σύνταξιν, σόλοικον ἡγοῦνται, λέγοντες, ὡς τυγχάνουσαν ἔδει εἰπεῖν πρὸς τὸ αἰδώς μ' ἔχει. τὸ δ' οὕτω συντάσσεται· ἐν τῷδε γὰρ τῷ πότμῳ καὶ τῇ τύχῃ, ἵνα καὶ ὅπου εἰμὶ νῦν τυγχάνουσα, αἰδώς μ' ἔχει ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς, ᾧτινι ἐφάνην εὐτυχοῦσα. ἢ τὸ τυγχάνουσα πρὸς τὸ αἰδὼς συντακτέον οὕτως· αἰδὼς γάρ ἔχει μ' ἐκείνου, ὅτῳ ὤφθην εὐτυχοῦσα, τυγχάνουσα ἡ αἰδὼς ἐν τῷδε τῷ πότμῳ, ὅπου εἰμὶ, τουτέστιν αἰδοῦμαι θεάσασθαί σε. ἡ δὲ αἰδὼς οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς δυστυχίας ἐστὶν, [ἐν] ᾗ νῦν πρόσκειμαι. ὃ δὴ καὶ κρεῖττον ἐστὶ τοῦ προτέρου. αἰδοῦμαι καὶ ἔχω αἰδῶ καὶ ἔχει με αἰδὼς ταὐτόν. Gu.

958. Ὀρθαῖς] Οὐκ ἀπεστραμμέναις. Gu. ἀτενέσιν. Flor. 10.

959. Αὐτὸ] Τὸ ῥηθέν. Flor. 10. ἤγουν ὅτι οὐ βλέπω σε εἰς πρόσωπον. (τὸ μὴ δύνασθαι βλέπειν σε.) Gu.

960. Αἴτιόν τι] Ὑπάρχει κατά τι. Flor. 59. Νόμος,] Ἡ φύσις. Flor. 10. τὴν ὑποψίαν αὐτοῦ περιελεῖν βούλεται· φυσικῷ νόμῳ αἱ γυναῖκες ἐνατενίζειν ἀνδράσι κωλύονται.† Flor. 33. ἐσχηματισμένως δὲ καὶ πεπλασμένως λέγει τοῦτον, ὡς φονέα τοῦ παιδὸς αὐτῆς Πολυμήστορ, αἰσχύνομαι προσβλέπειν σε κατὰ πρόσωπον· τὸν γὰρ φονέα τοῦ παιδὸς αὐτῆς πῶς ἔμελλε βλέπειν

* Gu. ἀγν. τινὲς ἐντ. Ex eodem paulo post ἵνα καὶ ante ὅπου, et post εὐτυχοῦσα. ἢ τυγχάνουσα πρὸς τὸ αἰδ. addidi. In fine ἐν om. Gu. et pro ὃ δὲ recte habet ὃ δή.

† Verba φυσικῷ — κωλύονται sunt etiam in Gu. a m. sec. In Flor. post νόμῳ interpungitur.

ἐν ὀφθαλμοῖς ὀρθοῖς; πεπλασμένως δὲ λέγει, ᾧτινι ὤφθην εὐτυχοῦσα, ἄλλως τε δὲ ὅτι καὶ ὁ νόμος κωλύει τοῦ μὴ ὁρᾶσθαι τοὺς ἄνδρας κατὰ πρόσωπον ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Flor. 59. νόμος, ἔθος. (ἢ ὥσπερ νενομισμένον ἐστί.) τὸ χρόνοις βεβαιωθὲν, ἢ στερχθὲν τῇ φύσει νόμον καλοῦσιν οἱ παλαιοί. Gu.

962. Καὶ θαῦμά γ' οὐδέν.] Τὰ τῆς Ἑκάβης συγγνώμῃ διδοὺς ὁ Πολυμήστωρ τὴν ἐπίδειξιν ποιεῖται πρὸς τὸ ἴδιον βούλημα. Gu.

963. Τί χρῆμ'] Διὰ τί (πρᾶγμα. κατὰ ποίαν αἰτίαν. Μὴ λάβῃς εἰς τὸ τί χρῆμα κατά, ὥς τινες, ἀλλ' ἔστιν αὕτη ἡ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ πόδα, οὕτω· τί χρῆμα τὸν ἐμὸν πόδα ἐξεπέμψω καὶ ἐξέβαλες τῶν δόμων, ἤγουν ὁ ἐμὸς ποῦς ἐκπεμφθεὶς ἐνταυθοῖ παρὰ σοῦ τί χρῆμα ἐξεπέμφθη, ἀντὶ τοῦ, τίς ὁ νοῦς τῆς τούτου πρὸς σὲ μετακλήσεως). Gu. Ἐπέμψω] Μετεκαλέσω (ἐξέβαλες, ἐκίνησας). Gu. Πόδα;] Ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον, συνεκδοχικῶς. Gu.

967. Ἐν ἀσφαλεῖ γάρ.] Ἀντὶ τοῦ ἀσφαλὴς ἡ μόνωσις. (ἡ στέρησις ἡμῶν, ἡ μόνωσις.) Gu.

Ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἥδ' ἐρημία.] Ἐν οὐδενὶ φόβῳ· δειλοὶ γὰρ οἱ βάρβαροι. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

969. Σημαίνειν] Δηλοῦν (προστάσσειν add. Gu.) τὸ σὸν βούλημα. Gu. a m. 2. Flor. 6. 17. 21. 56. 59. 76. Χρή,] Πρέπει· ὁ παρὼν ἀντὶ ἐνεστῶτος. Flor. 59.

970. Τί χρή] Ἀλλὰ χρὴ καὶ πρέπει σημαίνειν σὲ τί. τὸ τί ἀπὸ τοῦ ἑτέρου στίχου, καὶ ἔκτοτε στίζον (sic) αὐτὸ εἰς τὸ τί. Flor. 59. εἰ μὲν στίξεις εἰς τὸ σημαίνειν σε χρή, τὸ λοιπὸν ὁ Πολυμήστωρ ὅλον ἐν ἐρωτήσει· καὶ ἕτοιμός εἰμι ἐγὼ βοηθῆσαί σοι. εἰ δὲ στίξεις εἰς τὸ τί, τὸ λοιπὸν ἡ Ἑκάβη ἀπολύτως, ὅτι ἕτοιμός εἰμι βοηθῆσαί σοι. Flor. 25. Τί χρή] Καὶ διὰ τί κέκλημαι ὧδε. Gu. a m. 1. Τὸν εὖ πράσσοντα] Χρὴ γὰρ τὸν εὐπραγοῦντα, καὶ καλῶς ἔχοντα, ἐπαρκεῖν, καὶ βοηθεῖν, τοῖς φίλοις τοῖς μὴ πράσσουσιν εὖ, τοῖς κακοπραγοῦσιν ἤτοι τοῖς κακῶς ἔχουσιν, ὡς, καὶ καθὰ, ἕτοιμός εἰμι ἐγὼ ποιεῖν τοῦτο εἰς σέ. οἱ Ἀττικοὶ τὸ εὐπραγῶ σύνθετον ὂν λέγουσιν οὕτω διαλελυμένως, εὖ πράσσω. ὁμοίως καὶ τὸ κακοπραγῶ καὶ τὸ ἀγαθὸν πράσσω, ἤγουν τὸ καλοπραγῶ, ὡς δὲ τὴν σύνταξιν πάλιν συντάσσεται συνῃρημένως. Flor. 59.

971. Ὡς] Ὅτι, λίαν. Gu.

979. Καὶ δεῦρο γ'] Ἐμφαντικῶς ὁ καὶ τοῦ μὴ μόνον μεμνῆσθαι, ἀλλὰ καὶ πλέον τι διατίθεσθαι πρὸς αὐτήν. Gu. a m. 1. Κρύφιος] Ἕνεκεν τῶν Δαναῶν. Flor. 21.

980. Σῶς,] Ἀπὸ τοῦ σάος κατὰ συγκοπὴν γίνεται σῶς. τὸ δὲ σῶς Δωρικῶς σάος, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ω μέγα, καὶ ἐκβολῇ τοῦ ο σῶς. ἔτι δὲ καὶ σόος διὰ τοῦ ο μικροῦ; ἀφ' οὗ καὶ λαοσσόος Ἀθηνᾶ. τοῦτο δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ σάω σόος. Flor. 59.

982. Νυν] Τὸ νῦν ἀντὶ τοῦ δή παραπληρωματικῶς σύνδεσμός ἐστι, καὶ οἱ ἄλλοι δή, ῥά, νύ. ὅταν οὖν ἔχῃ ἔμπροσθεν αὐτοῦ φωνῆεν, ἐφελκυστικόν ἐστι τοῦ ν, ὅταν δὲ σύμφωνον, ἐκλείπει, ὡς τὸ οὕτω οὕτως, μέχρι μέχρις, καὶ τὰ ἕτερα. Flor. 59. Σῶσον] Διατήρησον. (σῶον καὶ ὑγιᾶ διαφύλαττε.) Gu. Τῶν πλησίον.] Πραγμάτων φίλου. (νόει δὲ τὸ τοῦ πλησίον ἀντὶ τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ, περὶ οὗ ἠρώτησε· πλησίον γὰρ αὐτοῦ ἦν, ἐπειδήπερ ἐν τοῖς οἴκοις αὐτοῦ κατείχετο.) Gu.

983. Ἥκιστα·] Οὐδαμῶς. (ἐλάχιστα τοῦ πλησίον ἐρῶ.) Gu. ἤγουν εἰς τὸν πλησίον ἐρῶ (sic), μηδὲ τοῦ παρόντος μοι καὶ ὠφεληθείην, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνον ἀπολέσαι μοι. (ἀπολαύσαιμι?) Flor. 33. ἢ στικτέον εἰς τὸ ἥκιστα ἵνα λέγῃ· οὐδαμῶς ἀπολαύσαιμι τοῦ παρόντος πλούτου μου, ὦ γύναι. οὐδαμῶς ἀπολαύσαιμι τοῦ παρόντος πλούτου, ὦ γύναι, ἤγουν τοῦ πλούτου τοῦ υἱοῦ σοῦ. Flor. 59. Παρόντος] Ἐμοὶ δηλονότι, ἤγουν ἰδίου. Flor. 10. 59.

988. Κατώρυχες.] Κεκρυμμένοι ἐν γῇ θησαυροὶ (κατορωρυγμένοι). Gu.

ϑησαυροί. κατώρυχες οἱ ϑησαυροί. παρηκολούϑησεν ἡ λέξις· ὀρύσσει γάρ τις ἐν γῆν καὶ εἰσάγει τὸν χρυσόν. Flor. 59.

Κατώρυχες] Ἤγουν παλαιοὶ ϑησαυροὶ κατορωρυγμένοι. cod. Paris. 648. *Fæhse.*

989. Ταῦτ' ἔσϑ', ἅ] Ἄνω εἰπὼν, ἃ χρῆμα ὃ κἀμὲ καὶ τέκνα εἰδέναι χρεών, ἐνταῦϑα λέγει, ταῦτά ἐστιν, ἃ βούλει παιδὶ τῷ σῷ δηλῶσαι; ἐξαπατῶν δῆϑεν τὴν Ἑκάβην, ὡς μηδαμῶς ἐκ τοῦ παιδὸς ἐκείνης ἰδιοποιούμενος. Gu. a m. 1.*

990. Εὐσεβὴς] Εἰρωνικῶς κατ' ἀντίφρασιν, τουτέστιν ἀσεβής. Gu. a m. 2.

991. Τῇδε] Οὕτως. (ἢ ἐν τῇδε καὶ αὐτῇ τῇ διανοίᾳ καὶ γνώμῃ.) Gu. αὐτῇ τῇ μερίδι. Flor. 6. 9. 17. 21. 29. 76. γνώμῃ. Flor. 10.

994. Ἰλίας] Οὐ μόνον Ἰλιὰς ἡ χωρική, ἀλλὰ καὶ Ἰλία. Gu. Στέγαι.] Οἱ ναοί. ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν στέγη γὰρ κυρίως ἡ τοῦ οἴκου σκέπη.

995. Ἐνταῦϑα] Προαρπάζει τὸν λόγον ὁ Πολυμήστωρ, ὡς φιλοχρυσότατος, λέγων· ἐνταῦϑα ὑπάρχει ὁ χρυσὸς, ἤγουν ἐκεῖ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀϑηνᾶς; τὸ δὲ (leg. τί δὲ) σημεῖόν ἐστιν εἰς τὸ ἐξευρεῖν τοῦτον; Flor. 59. οὐ λέγει ναί, ἀλλ' ἐρωτᾷ, εἰ ἐκεῖ ὁ χρυσός· τὸ πρόσωπον γὰρ τοῦ Πολυμήστορος ἐναγώνιον παραληφϑὲν ἐν τοῖς ἀμοιβαίοις τούτοις τοιοῦτον φαίνεται πανταχοῦ. Gu. a m. 1. Flor. 25.

996. Μέλαινα π.] Τὴν τύφλωσιν αὐτοῦ λέγει. Gu. a m. 2. Ὑπερτέλλουσ'] Ἀνεστηκυῖα (ὑπεράνω κειμένη, ὑπεράνω τῆς στέγης ἀνεστηκυῖα. ὑπερφαινομένη.) Gu.

999. Ποῦ δῆτα;] Ποῦ δῆτα φέρεις ταῦτα; ἔσωϑεν τῶν πέπλων, ἤγουν τοῦ πέπλου σου, ἢ κρύψασ' αὐτὰ ἔχεις; Flor. 59. Κρύψασ' ἔχεις;] Ἔκρυψας. (ἀλλαχοῦ.) Gu.

1000. Σκύλων] Λαφύρων ἤγουν αἰχμαλωτίδων. (τῶν ἐσκυλευμένων γυναικῶν ἐν τῷ πλήϑει.) Gu. ἐν ταῖς στέγαις, ἤγουν ἐν ταῖς καλυβίοις φυλάττονται ἐν τῷ πλήϑει τῶν χρουσῶν, σώζονται, φυλάττονται. Flor. 59.

1001. Ποῦ δ'; αἵδ'] Αἱ στέγαι δηλονότι. (εἰσὶν αἱ στέγαι τῶν αἰχμαλωτίδων.) Gu. αὗται γὰρ τῶν Ἀχαιῶν εἰσὶ σκηναί. ἢ στικτέον εἰς τὸ ποῦ δὲ ναύλοχοι καὶ τὰ ναύσταϑμα; ποῦ δὲ, φησὶν, αὗται; αὗται γάρ εἰσι τῶν Ἀχαιῶν σκηναί. Flor. 25. περίφρασις· τὰ ναύσταϑμά φησι. ποῦ δέ εἰσιν. αὗται γὰρ τῶν Ἀχαιῶν σκηναὶ οἱ λιμένες ἐξοχικοί, ἐν οἷς λοχῶνται καὶ ἵστανται αἱ νῆες αἱ ταῖς ναυσὶ ἱστάμεναι ϑύραι. Flor. 33.

1002. Ἴδιαι γυν.] Οὐκ εἰσὶν ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν Ἀχαιῶν τὰ χρήματα, ἀλλὰ εἰς τὰς σκηνὰς τῶν αἰχμαλωτίδων· ἰδίᾳ γὰρ καὶ χωρίς εἰσιν αἱ στέγαι τούτων τῶν γυναικῶν. Flor. 59. κεχωρισμέναι εἰσὶν, ἰδίως εἰσίν. Gu. a m. 2. τὸ ἴδιον στρέφεται πρὸς τὸ κοινὸν, τὸ δὲ οἰκεῖον πρὸς τὸ ἀλλότριον. Gu. a m. 1.

1003. Τἄνδον] Ἔνδον ἐπὶ ἠρεμίας, οἷον ἔνδον κάϑηται· ἔσω ἐπὶ κινήσεως, οἷον ἔσω ἔρχεται. εὕρηνται καὶ ἀνάπαλιν κείμενα. Gu. a m. pr. Πιστά,] Πεπληροφορημένα. (ἀσφαλῆ εἰσι, βέβαια.) Gu. Καρσένων ἐρ.] Τῶν ἀνδρῶν μοναξία. Flor. 59. λεῖψις ἀνδρῶν. Flor. 21. φοβούμενος ὁ Πολυμήστωρ λέγει τὰ ἔσωϑεν τῶν σκηνῶν πιστά, ἤγουν οὐκ εἰσί τινες Ἀχαιοί. ἢ οὐκ εἰσί τινες ἐχϑροί; ἐπετρώσκετο γὰρ ὑπὸ τοῦ φόνου. ἢ λέγει, μήπως ἴδωσιν οἱ Ἕλληνες τὰ χρήματα διδοῦσα (sic) ταῦτα ἐμὲ, καὶ σκανδαλισϑῶσι περὶ ἐμοῦ τί ὅτι βοηϑῶ σοι, καὶ ἔχω σε φίλαν. Flor. 59.

1005. Ἀλλ' ἕρπ' ἐς οἴκ.] Ἀλλ' εἴσελϑε ἐντὸς τῆς σκηνῆς· καὶ γὰρ οἱ Ἕλληνες ποϑοῦσιν ἀπὸ τοῦ νῦν λῦσαι τὸν πόδα τῶν νηῶν· ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν,

* Hujus scholii prior pars, ἄνω — λέγει, ad v. 987. altera ἐξαπατῶν, etc. ad v. 989. e Flor. 25. enotata est, media desunt.

ἤγουν τὰς νῆας. πούς δὲ νηός λέγει τὸ κάτωθεν τοῦ καταρτου τριγώνιον. Flor. 59.

1006. Λῦσαι] Τὸ λῦσαι ἐπὶ τῶν νηῶν λέγεται κυρίως· ἡ δὲ λέξις χρησιμωτάτη. Flor. 59. Πόδα·] Τὰ ἀπόγεια σχοινία. Flor. 10. Gu. a m. 2.

1007. Ὡς πράξας,] Ἵνα ποιήσας ἂν σε χρεία ὑπάρχει, πορεύσῃ πάλιν σὺν τοῖς παισὶν, ὅπου τὸν ἐμὸν υἱὸν κατῴκισας, ἤγουν εἰς τὸν Ἅιδην. Flor. 59.

1009—1014. Οὔπω δέδωκας,] Ἰδὼν ὁ Χορὸς τὸν Πολυμήστορα τὴν Ἑκάβην (sic) ἀκολουθοῦντα ἐντὸς τῆς σκηνῆς λέγει· ἀκμὴν οὐκ ἔδωκας δίκην ὑπὲρ τοῦ φόνου οὗ διεπράξω, ἀλλ' ἴσως καὶ τάχα δώσεις δίκην· καθά τις ἄνθρωπος ἐμπεσὼν εἰς ἄντλον ἀλίμενον καὶ χωρὶς λιμένος, ἤγουν εἰς μακρὰν θάλασσαν, ὥσπερ ἄνθρωπός τις χωρὶς νηὸς ἢ ἀρμένου τινὸς, εἰ μὴ μεθ' ἑνὸς σανιδίου, ἐμπέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ κλυδωνίζεται. ἐμπέσῃ ἤγουν ἀποστερηθῇ, [ἀποθάνῃ,] τῆς φίλης καρδίας, λέχριος καὶ πλάγιος, ἤγουν ἀποθάνῃ, ἀμέρσας καὶ στερηθεὶς τὸν βίοτον, ἤγουν τὴν ζωὴν αὐτοῦ. οὕτως καὶ ὁ Πολυμήστωρ εἰς τὸν χορὸν τῶν γυναικῶν χωρὶς βοηθοῦ τινος ἢ θεράποντος. τὸ γὰρ ὑπέγγυον, ἤγουν τὸ ὑπεσχημένον παρὰ τοῦ Πολυμήστορος, ὡς ἵνα τὸν Πολύδωρον φυλάττῃ, — ἐκεῖνος δὲ διεχειρίσατο τοῦτον — οὐ συμπιτνεῖ καὶ συμπίπτει τῇ δίκῃ καὶ τοῖς θεοῖς, οὐ δίκαιον φαίνεται. ὀλέθριον κακὸν ὑπάρχει, ὅπερ ἐποίησε, ἢ ὅπερ μέλλει παθεῖν. Flor. 59.

Οὔπω δέδωκας,] Δίδωσι δίκην ὁ τιμωρούμενος τὸν τιμωροῦντα, ὁ δὲ τιμωρῶν λαμβάνει. τὸ αὐτὸ καὶ ὁ Πολυμήστωρ ἔλαβε δίκην παρὰ τοῦ Πολυδώρου φονεύσας αὐτὸν, νῦν δὲ καὶ χρεωστῶν ταύτην, ἀποτίνει τῇ Ἑκάβῃ αὐτήν. Flor. 59. ἔδωκα δίκην καὶ ἔτισα τὸ αὐτό, ἀντὶ τοῦ ἐκολάσθην· ἔλαβον δίκην ἀντὶ τοῦ ἐκόλασα. Gu. a m. pr. Ἴσως] Ὄντως. (τάχα, ταχέως.) Δώσεις δίκην·] Ἀντὶ τοῦ τιμωρηθήσῃ. Gu. Flor. 10.

1010. Ἄντλον] Ὑπέραντλον ἀκάτιον(?) τὸ δεξάμενον τοσοῦτον ὕδωρ ἐν τῇ ἀντλίᾳ, ὥστε καλυφθῆναι ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐνζύχιον γενέσθαι. ἄντλον τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. λέγεται δὲ καὶ πᾶν ὕδωρ ἁπλῶς ἄντλον, ἅτε ἀντλεῖσθαι δυνάμενον, καὶ λέγεται ἐνταῦθα τὸ πέλαγος ἄντλον ἐν τούτοις· ἀλίμενόν τις ὡς ἄντλον ἐμπεσὼν λέχριος. Gu.

Ἐμπεσὼν] Ὥσπέρ τις εἰς πέλαγος ἀλίμενον ἐκπέσῃ τῆς φίλης ψυχῆς. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

1011. Λέχριος,] Πλάγιος. λέγουσιν, ὅτι, εἰ πλάγιος ἄκων πέσοι τις ἐν τῷ ὕδατι, καὶ εἰ εὐφυῶς οἶδε νήχεσθαι, ἀποπνίγεται. Gu. Καρδίας,] Οἱ παλαιοὶ τὴν καρδίαν ποτὲ μὲν ἐπὶ τῆς ψυχῆς ὅλης ἐκλαμβάνουσιν, ὡς ἐνταῦθα, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ νοὸς, ὡς τὸ "ἐγὼ καθεύδω, καὶ ἡ καρδία μου γρηγορεῖ" καὶ ἐπὶ μὲν τῆς ψυχῆς ἴσως διὰ τὸ εἶναι δοχεῖον τοῦ ἐμφύτου θερμοῦ, τοῦ συνδετικοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἐπὶ δὲ τοῦ νοὸς διὰ τὸ ψυχρὸν τοῦ ἐγκεφάλου, ἔνθα ὁ νοῦς, θάλπειν καὶ παρηγορεῖν τῇ οἰκείᾳ θερμότητι· τῇ εὐκρασίᾳ γὰρ ταύτης ἐκεῖνος ἔχει τὸ εὖ εἶναι. Gu.

1012. Ἀμέρσας] Γίνεται ἀπὸ τοῦ α καὶ τοῦ μή στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ὁρῶ τὸ βλέπω, καὶ τοῦ ὄσσος ὁ ὀφθαλμός. Gu. Flor. 25. ἀπολέσας, (ἀμαυρώσας, στερηθείς.) Gu. κόψας, ἀπολέσας. Flor. 10. Ὑπέγγυον] Ἐγγύτατον, τὸ οὐ πρὸ πολλοῦ γεγονός. (ὑπεύθυνον, φανερόν. et in marg. τὸ ὑπέγγυον καὶ ὑπεύθυνον τῇ δίκῃ, ἀντὶ τοῦ ἄξιον εὐθυνθῆναι ὑπὸ τῆς δίκης, καὶ τοῖς θεοῖς οὐ συμπιτνεῖ καὶ συνέρχεται, ἤγουν οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἀρέσκει.). Gu. τὸ ἑδραῖον. Flor. 33. βέβαιον. Flor. 10. τὸ γὰρ δίκῃ κατησφαλισμένον οὐδὲ παρὰ τοῖς θεοῖς ἄκυρον μένει, ἀλλὰ μᾶλλον μόνιμον καὶ βέβαιον. Flor. 10.

1013. Ξυμπιτνεῖ,] Συμφωνεῖ. (συνέρχεται, οὐ κρύπτεται.) Gu. ἀπόλλυται. Flor. 33. πίπτει. Flor. 10.

1014. Ὀλέθριον,] Καὶ πρόξενον

ὀλέθρου καὶ ἀπωλείας. Gu. λείπει τὸ εἰς, ἢ τοῦτο πρὸς τὸν Πολυμήστορά φησι, τὸ, ὦ ὀλέθριον κακόν. Flor. 25. ἔπραξας, ὦ Πολυμῆστορ, ἢ ὀλέθριον κακὸν μέλλεις λαβεῖν. Flor. 59.

1015. Ψεύσει σ' ὁδοῦ] Ἐλπὶς ταύτης τῆς ὁδοῦ ἀπατήσει σε εἰς ὀλέθριον κακόν. Flor. 33. ἀπατήσει σε ἡ ὑπόσχεσις αὕτη τῆς Ἑκάβης ἡ περὶ τοῦ χρυσοῦ, ἥτις ἀπάξει σε εἰς τὸν ᾅδην. Flor. 59. Ψεύσει] Ἀπατήσει, (ψευσθῆναι ποιήσει.) ψεύδομαι ἀντὶ τοῦ ψευδῆ λέγων ψεύδω ἀντὶ τοῦ ἀπατῶ, ὡς ἐνταῦθα. Gu. Ὑπήγαγε] Ἐφειλκύσατο, ἐνέβαλεν. Gu.

1016. Θανάσιμον] Θανάτου δεσπότην (θανατηφόρον). Gu.

1017. Ἀπολέμῳ] Γυναικείᾳ. (μὴ εἰδυῖα πόλεμον. δειλῇ, ἀνάνδρῳ.) Gu. ἀσθενεῖ. Flor. 33. ἀντὶ τοῦ ἀνάνδρος, τουτέστι παρὰ γυναικῶν φοραθήσῃ (φονευθήσῃ) καὶ οὐ παρ' ἀνδρῶν. Flor. 25.

1018. Ὤμοι τυφλ.] Κατὰ τὸ σεσιωπημένον ἐκτυφλούμενος ὁ Πολυμήστωρ κραυγάζει, ὕστερον δὲ πάντα ἐμφαίνει τὰ σιωπῇ πραχθέντα ἐντὸς εἰς αὐτόν. Gu.* Φέγγος] Τὴν ὀπτικὴν δύναμιν. Gu.

1019. Ἠκούσατ'] Δίσχοροί (an: δίχοροί?) εἰσι νῦν αἱ γυναῖκες αἱ οὖσαι μετὰ τῆς Ἑκάβης καὶ ἄλλαι οὖσαι ἔξω τῶν σκηνῶν. Flor. 21.

1021. Πέπρακται] Ἐπράχθη, Ἀττικῶς. Flor. 33. Καίνα] Παράδοξα ἢ νέα. Gu. Flor. 17. 59. 76.

1023. Βάλλων] Κρούων (παίων) χερμάσιν. βάλλει ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς τοξεύει, βάλλει δὲ κατασκοπὸν (κατὰ σκ.) ἀντὶ τοῦ εὐστόχως. ἰστέον δὲ, ὅτι ἐπὶ παντὸς πεμπομένου ἀμέσου ἀπὸ χειρὸς, ἢ ἐμμέσως ὀργάνῳ τινὶ τὸ βάλλειν λέγεται. Gu. Flor. 25. Ἀναῤῥήξω] Ἀνορύξω. Gu.

1024. Βαρείας] Βαρέως ἐμπιπτούσης. Ἰδοὺ βαρείας] Ὡς ἔοικεν, εὑρὼν ὁ Πολυμήστωρ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ξύλα καὶ πέτρας φέρει ταύτας κατὰ τῶν γυναικῶν ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ μανίας μὴ δυναμένου δρᾶσαί τι· λέγει γοῦν ὁ Χορός· ἰδοὺ, ἀπὸ τῆς βαρείας χειρὸς τοῦ Πολυμήστορος ἐξέρχεται βέλος. ὡς ἀπὸ τοῦ βέλους δὲ καταχρηστικῶς λέγει καὶ πέτρας καὶ ξύλα καὶ ἄλλ' ὅτι τὸ προστυχὸν ἐκεῖνον. Flor. 59. Ὁρμᾶται] Ὁρμᾷ, κινεῖται, ἐξέρχεται. Flor. 21. 59. ὁρμᾷ, πέμπεται. Gu.

1025. Βούλεσθ' ἐπεσπ.] Συμμαχήσωμεν. (ἐπεισέλθωμεν. ἐπεισπίπτειν τὸ μετὰ σφοδρᾶς ὁρμῆς εἰσέρχεσθαι.) Gu. Ἀκμὴ] Ἐπὶ παντὸς πράγματος κατὰ μικρὸν ηὐξημένου καὶ κατὰ μικρὸν λήγοντος τὸ μεσαίτατον, ὃ τὴν μεγάλην ἰσχὺν ἔχει, ἀκμὴ λέγεται, οἷον, ἐπὶ τῆς ἡλικίας τὸ μέσον, καὶ ἐπὶ τοῦ χειμῶνος τὸ μέσον, καὶ ἐπὶ τοῦ θέρους, καὶ ἐπὶ τοῦ νοσήματος. Gu. Flor. 25.

1027—1029. Ἄρασσε,] Κατάσπα. (κατάβαλλε, πλῆττε.) Gu. κατάβαλλε, σύντριβε. Flor. 17. 21. 56. 59. 76. κτυποῦ. Flor. 10. Φείδου] Τοῦ ἀράσσειν. μὴ ἔλεον λάμβανε. Gu. Ἐκβάλλων] Ἀνασπῶν. Flor. 17. 59. 76. Gu. εἰς γῆν ῥίπτων. Gu. τοῦτο ἡ Ἑκάβη ἐκτὸς ἑστῶσα τοῦ δόμου φησὶ πρὸς αὐτὸν ἐντὸς ὄντα. Gu.

1028. Οὐ γάρ ποτ'] Ἰστέον, ὡς οὐκ ἔμελλε θεάσασθαι τοὺς παῖδας διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ τῷ νῷ· νοῦς γὰρ ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει. Flor. 25. Ὄμμα] Φῶς. (τὴν ἴασιν, τὴν φωτιστικὴν δύναμιν. ὄψιν.) Gu. Λαμπρὸν] Φωτεινόν. Gu.

1032. Αὐτίκα] ὅσον οὔπω, μετὰ μικρόν. Gu. ἅμα. Flor. 10. Πάρος] Ἔξω ποιητικόν. (ἐκτός.) Gu.

1033. Παραφόρῳ.] Παράφορος κυρίως ὁ μαινόμενος ἀπὸ τοῦ παρατετραμμένας ἔχειν τὰς φρένας, καταχρηστικῶς καὶ ὁ τυφλός· οὐ γὰρ κατ' ἰσότητα περιπατεῖ, ἀλλὰ παραφόρως ἔνθεν κἀκεῖθεν. Flor. 59.

* Hæc in Flor. 25. adscripta sunt ad v. 1022. seq. sed ibi legitur: μετὰ τὸ σιωπημένον.

1035. Ἀρίσταις] ταῖς γενναιοτάταις, ταῖς ἀνδρείαις. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1035. s. Δίκην δέ μοι δίδωκε·] Τετιμώρηται ὑπ' ἐμοῦ. (ἔδωκε δίκην ὁ τιμωρούμενος, λαμβάνει δίκην ὁ τιμωρῶν.) Gu.

1036. Χωρεῖ] Ἔρχεται. (ὁρμᾷ, ἐκβαίνει.) Gu.

1037. Κάποστήσομαι] Ὑποχωρήσω. Gu.

1038. Ῥέοντι] Ῥέοντος. (πνέοντι. ἤγουν ὁρμῶντι ταχέως καθ' ἡμῶν καὶ ὀξέως κινουμένῳ δίκην ῥεύματος.) Flor. 25. Gu. ῥέει θυμὸν ὁ δεῖνα κοινὸν καὶ ῥέει ὁ δεῖνα τῷ θυμῷ, Ἀττικόν. (ῥέει ὁ ἀνὴρ τῷ θυμῷ ἀντὶ τοῦ θυμοῦται.) Gu. Δυσμαχωτάτῳ.] ἰσχυροτάτῳ. (δυσπολεμήτῳ.) Gu. τῷ δυσκαταπονήτῳ. Flor. 59.

1041. Βάσιν] Στάσιν, ἔρεισιν, κίνησιν. (πορείαν. Gu.) Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. Ὀρεστέρου] Ἀγρίου, ἐν τῷ ὄρει ὄντος. Flor. 59. οἱ παλαιοὶ πάντα τὰ ἄγρια θῆρας λέγουσιν. Gu.

1043. Ἐξαλλάξω,] Περιπατήσω. (πορευθῶ, ἐξαμείψω.) Gu. πορευθήσομαι. Flor. 33.

1044. Ἀνδροφόνους] Φονικάς. Flor. 10. Μάρψαι] Μάρπτω κυρίως ἐπὶ τῶν μετὰ θυμοῦ συλλαμβανόντων. Flor. 59. μὰρ ἡ χεὶρ κατὰ Δωριεῖς· ἐξ οὗ καὶ μάρπω τὸ καταλαμβάνω. Gu.

1046. Τάλαιναι,] Ἐπὶ κακοῦ νῦν τὸ τάλαιναι, καὶ οὐκ ἐπὶ ἐλέους. Flor. 21.

1047. Καὶ] Περισσός. Flor. 17. 59. 76. Gu. Με φυγᾷ πτ.] Δι' ἐμέ. (ὡς τὸ τί με φεύγεις τὸν γέροντα.) Gu.

1049. Ὀμμάτων] Ὄμμα τῶν βλεφάρων ὤφειλεν εἰπεῖν· ἐνήλλαξε δὲ τὰς πτώσεις. Flor. 59. Αἱματόεν] Αἱματηρόν. (τὸ νῦν ἐκ τῆς πληγῆς. ᾑμαγμένον.) Gu.

1050. Ἀκέσαιο, τυφλὸν,] Ἀντὶ τοῦ τυφλὸν καὶ ᾑμαγμένον ὄμμα θεραπεύσειας. τυφλὸν γὰρ φέγγος τὸ ὄμμα φησί, ἐπειδὴ φέγγος ἐπὶ σκότου οὐ λέγεται. Flor. 25. ἤγουν σκότος ἀπάξας. τυφλὸν φέγγος τὸ σκότος· κακῶς· φέγγος γὰρ ἐπὶ σκότου (—τους. 33.) οὐ λέγεται. Flor. 10. 33.

1051. Φέγγος ἀπ.] Εὐθεὶς φέγγος (εἰς τὸν ὀφθαλμόν). Gu. Ἀπαλλάξας.] Ἐλευθερώσας σκότους. (στερήσας, μεταστρέψας.) Gu. μεταποιήσας. Flor. 33.

1052. s. Ἆ ἆ.] Ἐπιφώνημα ἐφεκτικόν. (καθ' ἑαυτόν.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὸ ἆ ἆ (Flor. ὁ δὲ ἆ) κλητικὸν ἐπίῤῥημα, ἢ σχετλιαστικόν· ἴδιον δὲ τοῦτο ψυχῆς τεταραγμένης. Gu. a m. 2. Flor. 25. Κρυπτὰν,] Λαθραίαν. Flor. 10.

Βάσιν] Πορείαν, (βάδισιν). Gu. Αἰσθάνομαι] Νοῶ. (κατὰ Ἀττικοὺς αἰτιατικῇ, κατὰ δὲ κοινοὺς γενικῇ.) Gu. τὸ αἰσθάνομαι, τὸ λαμβάνω, ἐπὶ μὲν ἀψύχων αἰτιατικῇ συντάσσεται, ἐπὶ δὲ ἐμψύχων γενικῇ. Flor. 25.

1054. Ἐπάξας,] Κινήσας, (ὁρμήσας). Gu.

1055. s. Ἐμπλησθῶ,] Χορτάσω. Flor. 59. χορεσθῶ. Gu.

Θοίναν ἀγρ. θηρῶν τιθ.] Ποιῶν αὐτὰς θοίνην. Flor. 59. ὡς θὴρ ταῦτα καταθοινώμενος. Flor. 10.

1056. Ἀρνύμενος] Ἀποδιδούς. (ἀντιλαμβάνων, καταλλάσσων.) Gu. et in marg. a m. 2. λαμβάνων παρ' αὐτῶν. ἤγουν αὐτὰς τιμωρούμενος ἀνθ' ὧν εἰς ἐμὲ τοιαῦτα ἐτεχνάσαντο. Λώβαι,] βλάβην. Gu. ὕβριν. Flor. 10.

1057. Λύμας] Ἀπωλείας. Flor. 10. βλάβης. Gu. Ἀντίποιν'] Ἀντίτισιν. (ἀντίδικα.) Gu.

1059. Βάκχαις] Βάκχαι γυναῖκες ἦσαν μετὰ μέθης ἑορτάζουσαι τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου· ὅτι δὲ μεθύουσαι ἐκεῖναι ἠτάκτουν καὶ ἐμαίνοντο περὶ τὴν ἑορτήν, λέγει καὶ ταύτας Βάκχας. ὅτι δὲ οὐκ εἰς γέλωτα τὰ τούτων καὶ ἡδονήν, λέγει τοῦ Ἅιδου, ταῖς μαινομέναις ἐπὶ

φόνοις καὶ ὑπουργίᾳ τοῦ Ἅιδου. Gu. ταῖς μανικαῖς γυναιξί. Flor. 59. αἱ Βάκχαι τοῦ Διονύσου ἐνθουσιῶσαι περιεπάτουν ὡς μαινόμεναι, καὶ τὸν προστυχόντα ἐκεῖναις ἐκράτουν καὶ ἐκόλαζον. ἴσως δὲ καὶ ἠλευθεροῦτο. αἱ δὲ αἰχμαλωτίδες γυναῖκες Βάκχαι εἰσὶ τοῦ Ἅιδου θανατοῦντες εὐθύς. Flor. 59. Βάκχαις Ἅιδου εἶπε διὰ τὸ (τὰς) Τρῳάδας, διὰ τὸ εἶναι αὐτὰς φονικὰς καὶ ἀπηνεῖς. ἦσαν γὰρ καὶ ἕτεραι Βάκχαι, ἀλλὰ ᾄδουσαι ἐπὶ καλῷ καὶ ἐπὶ τέρψει τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἄλλως. διὰ τὸ εἶναι αὐτὰς αἰτίας θανάτου πικροῦ τῶν τέκνων αὐτοῦ καὶ ἀπωλείας καὶ εἰσαγωγῆς ᾅδου παρὰ καιρόν. Flor. 33. Διαμοιρᾶσαι,] Διασπαράξαι μεληδόν (Flor. 33.) τεμεῖν. Gu.

1060. Σφακτὰν κ.] σφαγὴν κυσί. Flor. 25. Φονίαν] Φονικήν. (ἐκ φόνου γεγονυῖαν. φόνευσιν.) Gu.

1061. Ἀνήμερον,] Ἀνελεῆ. Flor. 33. ἀπάνθρωπον. Flor. 10. ἀγρίαν. Gu.

1062. Κάμψω,] Καθίσω. (νεύσω, κλίνω.) Gu. πλησιάσω. Flor. 33. κλίνω τὸ γόνυ. Flor. 59.

1064. Λινόκροκον] Τὸ ἐκ λίνου (ὑφασμένον, τὸ ἄρμενον· κρόκη γὰρ τὸ ὑφάδιον). Gu. τὸ ἀπὸ λίνου τὴν κρόκην ἔχον δηλονότι καὶ τοὺς στήμονας. ἤγουν τὸ ἄρμενον. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

Φάρος] Ὕφασμα, ἤγουν τὸ ἄρμενον. (ἱμάτιον.) Gu. Στέλλων,] Ἐκτείνων ἐμαυτόν. (κινῶν ἐμαυτόν.) Gu.

1066. Φύλαξ,] Ὁ νῦν ὀφείλων φύλαξ εἶναι τῶν τέκνων. Flor. 10.

1067. Ὀλέθρ. κ.] Τὸν τόπον λέγει, ἔνθα ἐσφαγμένα ἔκειντο τὰ τέκνα αὐτοῦ. Gu. a m. pr. ἔνθα κεῖταί μου τὰ παιδία τεθνηκότα. Flor. 10.

1068. Δύσφορα] Δυσβάστακτα. (δυσφόρητα, βαρέα, δυσυπομόνητα, ἀνυπομόνητα εἰργάσατο ἡ Ἑκάβη.) Gu. Εἴργασται] Πεποίηκεν. (ἐπράχθησαν.) Gu.

1069. Τἀπιτίμια] Τὰ ἐπὶ τῆς τιμωρίας. Flor. 33. ἐπιτίμιον ἡ τιμωρία, ἐπιτιμία δὲ ἡ τιμή. Flor. 59.

1071. Αἶ, αἶ,] Προσφωνεῖ ὁ Πολυμήστωρ τοὺς Θρᾷκας καὶ τοὺς Ἕλληνας εἰς βοήθειαν αὐτοῦ. Flor. 59. Ἀκούσας τοῦ Χοροῦ τῶν ἀνδρῶν οὕτω φθεγγομένου πρὸς αὐτὸν, προσκαλεῖται τοὺς Θρᾷκας ὄντας γενναίους, ὡς αὐτὸς λέγει, λογχοφόρους αὐτοὺς ὀνομάσας Ἄρει τε κατόχους, ὅ ἐστι κατεχομένους ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ Ἄρεος, ὅ ἐστι τοῦ πολέμου. Flor. 33.

1072. Λογχοφόρον,] Δόρατι μαχόμενον. Flor. 10. 21. δορυφόρον, πολεμικόν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τοὺς ἀπελθόντας αὐτῷ δορυφόρους ἐπικαλεῖται, λογχηφόρους δὲ λέγει τοὺς δόρατα πολεμικὰ καὶ λόγχας φέροντας, ἤγουν τοὺς στρατιώτας. Flor. 25.

1073. Κάτοχον] Κατεχόμενον. Flor. 33. ἐνθουσιῶν ἐν τῷ Ἄρει. (τῷ πολέμῳ.) Gu.

1075. Ἀϋτῶ,] Μεγάλως φωνῶ πρὸς ὑμᾶς. Flor. 59. φωνῶ. (βοῶ.) Gu.

1076. Μόλετε, πρὸς θεῶν.] Παραγίνεσθε διὰ τὴν ἀγάπην τῶν θεῶν. (ἕνεκα. et in marg. ἐνταῦθα ἡ πρὸς κεῖται ἀντὶ τῆς παρὰ ἀντὶ τῆς ἐκ, καὶ ἡ ἐκ ἀντὶ τοῦ ἕνεκα κατὰ μετάληψιν.) Gu.

1077. Κλύει τις,] Ἀκούει τις, ἢ οὐκ ἀκούει, ἢ ακούει μὲν, οὐ δύναται δὲ βοηθῆσαι; Flor. 25. ἀκούει. (ἐπακούει. ἤγουν οὐδεὶς ἀκούει, ὥστε καὶ βοηθῆσαι.) Gu. Ἀρκέσει;] Ἐπαρκέσει, βοηθήσει. Gu. Μέλλετε;] Βραδύνετε. Gu.

1081. Ὤμοι] Ἕνεκεν τῆς λωβήσεως καὶ στερήσεως (ἀπωλείας. 10.) τῶν ὀφθαλμῶν. Flor. 10. 33.

1082. Ποῖ τράπωμαι;] Εἰς ποῖον μέρος (ποῦ) τράπωμαι. (ἔλθω) εἰς ποῖον μέρος ἵνα πορευθῶ. (ἐλεύσομαι.) Gu. τραπὸς (an ἀτραπὸς) λέγεται κυρίως τὸ παρὰ τῆς ὁδοῦ ἐκφερόμενον. Flor. 25.

1083. s. Αἰθέρ' ἀμπτ.] Ἀπορῶ γὰρ τί ποιήσω. πρὸς ἑαυτὸν ἀναλογίζεται. ἆρα πρὸς τὸν αἰθέρα πετάσας πρὸς τὸ

ὑψηλότερον οἴκημα, ἔνθα ὁ Ὠρίων, ὅς ἐστιν εἶδος ἄστρου, ἢ ὁ Σείριος αὐγάζουσιν, ἢ πρὸς ᾅδην μελανοχρῶτα ὁρμήσω, ὅ ἐστι τὸν σκοτασμόν. Flor. 33.

Αἰθέρα] Ἔθος τοῖς δυσφοροῦσι ταῦτα λέγειν. Flor. 25. Gu. ἔν τισι τὸ αἰθέρα περισσὸν καὶ οὐ φέρεται. Flor. 25. 33. Ἀμπτάμενος] Ἀναπετάσας. (ἀναπετασθείς.) Gu.

1084. s. Ὠρίων] Ἀπὸ τοῦ οὔρου γίνεται· λέγεται γὰρ, ὅτι οἱ θεοὶ οὐρήσαντες ἐπάνωθεν βοὸς δέρματος, ἐξέφυσεν αὐτὸς, καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ οὔρου ἐκλήθη Ὠρίων· διὸ καὶ ψιλοῦται Ὠρίων. λέγεται τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς λεγόμενον ἀροτρόπουν, συγκείμενον ἀπὸ ἄστρων ἑπτά. Σείριος δὲ λέγεται ὁ κύων. Σείριος] Ἡσίοδος Σείριος ὁ Ἥλιος· νῦν δὲ τὸ ὑπογένειον τοῦ κυνὸς Σείριον λέγει. Flor. 25. Gu. Ἡσίοδος ὁ Σείριος ὁ Ἥλιος· νῦν δὲ τὸ ὑπογένειον τοῦ κυνὸς φασὶν εἶναι ἀστέρα, ἀκολούθως τῷ Ὁμήρῳ. ὅλον δὲ τὸ ἄστρον κύων λέγεται, ὅπερ ἐκ πολλῶν ἀστέρων σύγκειται. οὐδὲν ὑπογένειον τοῦ κυνὸς ἀστὴρ Σείριος λέγεται. Flor. 10. 33.

1087. Μελανοχρῶτα] Τὸν ἀόρατον πλοῦν. Flor. 10. σκοτεινὸν, (μελανοσώματον.) Gu.

1088. Πορθμὸν] Διαφέρει πορθμὸς καὶ ἰσθμός. ἰσθμὸς μὲν γὰρ τόπος χέρσος μέσος δύο θαλασσῶν, πορθμὸς δὲ θάλασσα μέσον ξηρᾶς γῆς. Flor. 33. Ἀΐξω] Ὁρμήσω, πορευθῶ. Flor. 6. 9. 21. 56. 59.

1089. Σύγγνωσθ',] Συγγνωστὸν πρᾶγμα ὑπάρχει, ὅταν τις ἄνθρωπος ἐξαπαλλάξει καὶ ἐλευθερωθείη τὰ κακὰ πάθη τῆς ταλαίνης ζωῆς τὰ κρείσσονα καὶ τὰ ἐπικρατέστερα, ὑπάρχοντα, ἢ καὶ παρὸ φέρειν καὶ ὑπομένειν αὐτὰ, ἤγουν κρεῖττον ἔνι, ἵνα ἀποθάνῃ τις παρὸ ἵνα φέρῃ καὶ ὑπομένῃ τὰ κακὰ πάθη, ἅπερ οὐδὲν δύναται ἐκεῖνος καὶ βαστάζει εὐκόλως. λέγει δὲ τοῦτο διὰ τὸν Πολυμήστορα, ὅτι κρεῖττον ἔνι ἵνα ἀποθάνῃ παντελῶς παρὸ ἵνα βαστάζῃ τὴν τύφλωσιν καὶ τὴν σφαγὴν τῶν τέκνων αὐτοῦ. Flor. 59. συγγνώμης ἐστὶν ἄξιος ἀπαλλαγῆναι τῆς ζωῆς τὸν παθόντα δεινὰ κρείττονα, ὅ ἐστι μείζονα, παρὰ τὴν οἰκείαν δύναμιν. τοῦτο δὲ εἴρηκε διὰ τὴν Ἑκάβην, ἐπεὶ καὶ κρεῖττον ἦν αὐτὴ (κρεῖττον ἦν αὐτῇ) τῆς ζωῆς ἀπαλλαγῆναι, παρὸ παθεῖν τοιαῦτα δεινὰ καὶ τέρα δεινῶν. Flor. 33. εἰρωνευόμενος ὁ χρῆς ταῦτα φησὶ πρὸς τὸν Πολυμήστορα. Gu.

Σύγγνωσθ',] Συγγνώμης ἄξιον, ὅταν τις πάθῃ κακὰ κρείττονα ἢ φέρειν, ἐλευθερωθῆναι τῆς ταλαίνης ζωῆς. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

1090. Ζόης.] Ὡς πνέω πνοὴ, οὕτω καὶ ζέω ζοὴ χρείᾳ τοῦ μέτρου. Flor. 2. 25.

1091. Κραυγῆς ἀκ.] Ἀκούσας τῆς Πολυμήστορος κραυγῆς ὁ Ἀγαμέμνων παραγίνεται πρὸς τὴν σκηνὴν τῆς Ἑκάβης, ἔνθα ὁ Πολυμήστωρ ἐτυφλώθη, λέγων ταῦτα· ἐγὼ τῆς κραυγῆς ἀκούσας ἦλθον ἐνταῦθα· οὐ γὰρ σιωπῶν ἐφώνησεν. Flor. 33. καὶ ὁ Ἀγαμέμνων καθ' ὑπόκρισιν ταῦτα φησίν. Gu.

Ἥσυχως] Ἠρέμα. Gu.

Οὐ γὰρ ἥσυχος] Οὐ γὰρ ἥσυχος λέλακεν, ἤγουν ἤχησεν ἡ ἠχὼ, ἡ παῖς τῆς πέτρας τῆς ὀρεινῆς. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

1092. Λέλακ'] Ἤχησεν, (ἐφώνησεν.) Gu.

1093. Ἠχὼ,] Ἦχος ὁ κτύπος, ἠχὼ δὲ τὸ ἀπήχημα τὸ γινόμενον μετὰ τὸν ἦχον ἐν θόλοις καὶ σφαιρικοῖς ἄλλοις ἔνδον καὶ ἐν αἰγιαλοῖς, καὶ ἐν ὄρεσι διὰ τὴν αὐτὴν καὶ μίαν αἰτίαν, ἐμποδισμὸν δηλονότι τῆς πρόσω φορᾶς τῆς φωνῆς καὶ ἀναστροφὴν αὐτῆς. Gu. Διδοῦσα] Παρέχουσα. (ποιοῦσα, ἐμβάλλουσα.) Gu. Θόρυβον.] Ταραγμόν. (ταραχὴν καὶ ἔκπληξιν.) Gu.

1095. Φόβον παρέσχεν] Ἐθορύβησεν ἄν. Gu. Οὐ μέσως] Ἤγουν οὐκ ἐπιπολεως (l. ἐπιπολαίως,) ἀλλ' εἰς βάθος. (οὐ μετρίως, ἀλλὰ σφόδρα. οὐ συμμέτρως) Gu. Μέσως] Ὀλίγως. Flor. 10.

1098. Ἔα.] Ἐκπληκτικὸν, ὦ δύστηνε. ὑποκρίνεται ἀγνοεῖν, ἵνα κατὰ τὸ δίκαιον ὑπὲρ τῆς Ἑκάβης εἴπῃ, μὴ,

ποιηθεὶς, ὅτι προσομιλῆσαι αὐτῇ, δόξῃ αὐτῇ χαρίζεσθαι. "Εα] "Εξω τοῦ μέτρου τοῦ στίχου ἐστὶν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐστὶν εὑρεῖν. Flor. 21.

1099—1102. Αἱμάξας] Αἱματώσας, (κεντήσας). Gu. 'Εκάβη με] Η 'Εκάβη σὺν ταῖς αἰχμαλώτισι γυναιξὶν ἔφθειρεν. οὐκ ἀπώλεσε μικρῶς, ἀλλὰ μεγάλως, καὶ μεῖζον ἀπωλείας.

1103. 'Αλλὰ μειζόνως.] "Ηγουν ὑπὲρ ἐκεῖνα ἀπωλείας εἰργάσατό με διὰ τὸ ζῆν με τυφλόν. Gu. a m. sec.

1105. Τόλμαν,] Φοβερὰν πρᾶξιν. (θάρσος.) Gu. "Ετλης] 'Εποίησας. (ἐτόλμησας. μετὰ καρτερίας ἔπραξας.) Gu. 'Αμήχανον;] Κακομήχανον ἢ μεγίστην. (ἀνεπιχείρητον.) Gu. τὸ ἄδικον, πρὸς ἣν οὐκ ἔστι ἐκχανεῖν (sic), λύσιν εὑρεῖν. Flor. 10. 33.

1107. Σήμηνον] 'Οδήγησον. (δήλωσον, δεῖξον.) Gu.

1108. Διασπάσωμαι] Διαμερίσωμαι. (διασπαράξω, διαμερίσω, διαῤῥήξω.) Gu. Καθαιμάξω] Φονεύσω. Flor. 59.

1109. Οὗτος] "Ω φίλε. Flor. 59. 'Αττικὸν τὸ οὗτος, ὦ σὺ δηλονότι. Flor. 10. 21. Πάσχεις;] Ποιεῖς, (παράφορα λέγεις.) Gu.

1110. Μέθες μ' ἐφίεσαι] Φαίνεται, ὅτι ἐκράτει αὐτὸν χερσίν. Gu. Μαργῶσαν] 'Ασπατοῦσαν, μαινομένην. Gu.

1111. Τὸ βάρβαρον] Τὸ θυμῶδες. (τὴν βαρβαρότητα, τὸ ἄγριον, τὸ θυμικὸν, τὸ θρασὺ καὶ μανικὸν, ὃ ἔχουσι βάρβαροι.) Gu.

1113. Κρίνω] 'Ο 'Αγαμέμνων οὐ κατ' ἀληθῆ φιλίαν τῷ Πολυμήστορι διακείμενος οὐ μόνον οὐκ ἀμύνει αὐτῷ φανεὶς, ἀλλὰ καὶ ἐπιτιμᾷ ὡς δῆθεν ἀτακτοῦντι, καὶ μετὰ τὴν τοιαύτην συμφορὰν ἐξέτασιν καὶ κρίσιν ποιεῖται· ὁ Πολυμήστωρ δὲ ἀγνοῶν ὡς φίλον ἀληθῆ ἐπικαλεῖται τοῦτον. Gu.

1115. 'Εκάβης παῖς,] Δηλονότι γεννηθεὶς ἐξ αὐτῆς· ἦσαν γὰρ τῷ Πριάμῳ καὶ ἕτεροι παῖδες ἀπ' ἄλλων γυναικῶν. ἐλέγοντο γοῦν καὶ οὗτοι υἱοὶ τῆς 'Εκάβης. ἵνα γοῦν δόξῃ, ὅτι κατ' ἀλήθειαν ἦν ὁ Πολύδωρος παῖς αὐτῆς, λέγει παῖς τῆς 'Εκάβης· οὐ γὰρ ἠρκέσθη μόνον εἰς τὸ νεώτατος ἀπὸ τῶν ἑτέρων υἱῶν τοῦ Πριάμου, ἀλλὰ προσέθηκε τὸ παῖς. Flor. 59.

1117. "Υποπτος] 'Εν ὑποψίᾳ ὢν, ἀντὶ τοῦ ὑποπτεύων. Flor. 17. 59. 76. Gu. ἔμφοβος. Flor. 33. καραδοκητής. Flor. 10.

1119. 'Ως εὖ] Λίαν καλῶς (τοῦτο ἐποίησα). Gu. Σοφῇ προμ.] Καὶ κατὰ σοφὴν ἤγουν συνετὴν προμήθειαν. (προνοίᾳ, προβουλεύσει, προγνώσει, οἰκονομίᾳ.) Gu.

1121. Τροίαν] Τουτέστι τοὺς Τρῶας. (τὸν λαὸν τῆς Τροίας.) Gu. 'Αθροίσῃ,] Περισυνάξῃ. Gu. Κατοικίσῃ] Κατῳκισμένην ποιήσῃ. Gu.

1124. Τρίβειν] Καταφανίζουσι, καταθλίβουσι, διαφθείρουσιν. Flor. 21. 59.

1125. Λεηλατοῦντες·] Αἰχμαλωτίζοντες. Flor. 33. κουρσεύοντες, πορθοῦντες. Flor. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. Γείτοσιν δ' εἴη] Εἴη δὲ ἡμῖν, τοῖς γείτοσι τῶν Τρώων, κακὸν τοῦτο, τὸ καὶ αὖθις ἐκστρατεῦσαι τοὺς "Ελληνας, ἐν ᾧπερ κακῷ δηλονότι, ἤγουν τῇ ἐκστρατεύσει ἐκάμνομεν. Gu.

1126. 'Εκάμνομεν.] 'Εδυστυχοῦμεν. Flor. 59.

1133. Χειρὸς] Γυναῖκες. Flor. 10. ἀντὶ τοῦ γυναῖκες, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, ὡς τροικὴν (sic) κεφαλὴν ἀντὶ τοῦ ἄνδρα. Flor. 10. 33.

1135. 'Θάκουν,] 'Ο ἐνεστὼς ἀντὶ παρατατικοῦ, ὡς τὸ ἥκω. ἔθος δὲ τοῦτο τοῖς 'Αττικοῖς λαμβάνειν τὸν ἐνεστῶτα ἀντὶ παρεληλυθότος. ὡς δὴ θάκουν καὶ ἐκαθέζοντο παρ' ἐμοὶ τῷ φίλῳ αἱ κόραι τῶν Τρώων ἔχουσαι τὴν κερκίδα τῆς 'Ηδωνῆς χειρὸς, ἤγουν τῆς 'Ηδωνικῆς καὶ τῆς Μακεδονικῆς· μετὰ γὰρ τῶν κερκίδων ὑφαίνουσι τὰ πέπλα. συγκόπτεται τὸ 'Ηδωνικῆς καὶ γίνεται 'Ηδωνῆς. τοιοῦτον δέ ἐστιν ὡς τὸ ῥητορευόμενος ἀντὶ τοῦ ῥητορικῶς. Flor. 59. Κερκίδα] 'Αντὶ τοῦ ὕφασμα. (τὸ ὕφασμα, ἱμάτιον, πέπλον.) Gu. κερκίδα φησὶ τὸ

ἱμάτιον τὸ γενόμενον ἀπὸ Θρᾳκικῆς χειρός. ἀπὸ δὲ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον ὠνόμασεν. καὶ ἄλλως. κερκίδας Θρᾳκικὰς κατέχουσαι· Ἠδωνοὶ γὰρ οἱ Θρᾴκες. Flor. 21. εἶμα ἢ σιδηροῦν. Flor. 10. κερκίδα ἐνταῦθα τὸ ἱμάτιον τὸ γινόμενον ἐκ τῆς Θρᾳκικῆς χειρός. ἀπὸ δὲ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον ὠνόμασεν. ἄλλοι δὲ τὸ Θρᾳκικὸν ἀκόντιον. Flor. 10. Ἠδωνῆς,] Ἀντὶ τοῦ Μακεδονικῆς. (Θρᾳκικῆς· μέρος γὰρ ἡ Μακεδονία τῆς Θρᾴκης.) Gu.

1137. Κάμακα] Τὸν κόντον. (ἀκόντιον, σπάθην.) Gu.

1138. Διπτύχου στολ.] Διπλοῦ τοῦ ἐνδύματος, ἤγουν τῶν διπλῶν μου ὀμμάτων. Flor. 59. διπαλτίας. Flor. 10. τοῦ διπλοῦ ἐνδύματος ἢ τοῦ διστόμου ἀκοντίου. Flor. 21. διπλοῦ, ἤτοι τῆς κερκίδος καὶ τοῦ δόρατος. Flor. 33. ἐπὶ μὲν τοῦ δόρατος διστόμου, ἐπὶ δὲ τῆς χλαμύδος διπλῆς. Flor. 10. 21. γράφεται καὶ στοχίσματος, ἵν' ᾖ τῶν λογχῶν. εἰ δὲ στολίσματος, τοῦ ἱματίου λέγει, οὐκέτι δὲ ὅλως γράφεται. τὸ κάμακα Θρηϊκίαν θεώμεναι, ποιητικῶς ἀνὰ πρὸς τὸ ᾔνουν θ' ὑπ' αὐγὰς γυμνόν μ' ἔθηκαν διπτύχου στολῆς, ἵνα λείπῃ ὁ καί ἀντὶ τοῦ καὶ γυμνόν. καὶ ἄλλως. διπτ. στολ. τινὲς τῆς διπαλτίας, ἀλλ' οὐκ ἐᾷ τὸ κάμακα ἑνικόν. καὶ ἄλλως. στολίσματος καὶ ἀλλαχοῦ οὐκ ἐν κύκλῳ τοῖς Θεσσαλῶν στοχίσμασιν. (Bacch. 1194. οὐκ ἀγκυλωτοῖς Θεσσ. στοχάσμασιν.) ἐὰν δὲ στοχίσματα, λείπει ὁ καί, καὶ ἡ σύνταξις ᾔνουν θ' ὑπ' αὐγάς. Flor. 21.

1139. s. Ὅσαι δὲ] Ὅσαι δὲ τῶν γυναικῶν τὰ ἐμὰ τέκνα ὁρῶσαι ἐδόκουν ἐκπλήττεσθαι ἐν χερσὶν ἔπαλλον, ἤγουν ἔτυπτον, ἵνα ἀπογένωνται τοῦ πατρός. Flor. 33. Τοκάδες] Τετοκυῖαι. Flor. 10. γεννήτριαι (Flor. 33.) μητέρες. Gu. ἐκπαγλούμεναι, θαυμάζουσαι. (ἐκπληττόμεναι.) Gu.

1140. Ἔπαλλον,] Συνέστρεφον, ἐκίνουν. Gu. ἐκολάκευον. Flor. 59. ἀνεκύκλουν. Flor. 56. Ὡς πρόσω π.] Ἵνα γένοιτο πόῤῥω, μακρὰν ἐμοῦ τοῦ πατρός. Flor. 59. 76. ἀρχῶς τοῦτο, ἢ ὅτι ἐν ταῖς διαδοχαῖς γένοιτο βελτίους τοῦ πατρὸς ἐμοῦ, ἢ ὅτι ἵνα γένωνται μακρὰν τοῦ πατρὸς τοῦ σφάξαι αὐτούς. Flor. 21. πόῤῥωτάτω ἢ βελτίονα. Flor. 10.

1141. Ἀμείβουσαι] Διαδιδοῦσαι, ἀλλακτικῶς λαμβάνουσαι. Gu. μεταδιδοῦσαι. Flor. 10. ὡς εὐχερέστερα αὐταῖς. φησὶ πρὸς ἀναίρεσιν. Flor. 10. ἀνταλλαττόμεναι. ἐδίδου ἡ μία πρὸς τὴν ἑτέραν. Flor. 59.

1142. Πῶς δοκεῖς,] Θαυμαστῶς. (λίαν. πῶς ἂν εἴποις.) Gu.

1143. Πόθεν] Ἀπό τινος μέρους. Gu. Flor. 17. 59. 76.

1144. Κεντοῦσι] Σφάττουσι. Gu.

1145. Ξυναρπάσασαι,] Ὁμοῦ πᾶσαι ἁρπάσασαι. (ἁρπακτικῶς λαβοῦσαι) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1146. Καὶ κῶλα·] Ἤγουν τοὺς πόδας, τὴν κεφαλήν. Flor. 59. Ἀρκέσαι] Ἐπαρκέσαι, βοηθῆσαι. Gu.

1147. Ἐξανισταίην] Ἀντὶ τοῦ ἀνίσταιν. (ἐξανέστησα, ἀνήγειρα.) Gu.

1150. Τὸ λοίσθιον] Τὸ ἔσχατον, τὸ χείριστον. Flor. 59. τὸ ἔσχατον δὲ καὶ ὑστέρως ἐξειργάσαντο δεινῶς πῆμα καὶ βλάβος, ἤγουν τὴν τύφλωσίν μου πλέον τοῦ πήματος, ἤγουν τοῦ φόνου τῶν παίδων μου. Flor. 59.

1152. Πόρπας] Περόνας. (βελόνας· πόρπας κυρίως τὰς γλώσσας τῶν καμβαθηλειῶν φασί· νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὰς βελόνας λέγει.) Gu. περόνας, σουβλία. Flor. 59. μαχαιρίδια ἢ κομβία. πόρπη κυρίως τὰ περονίδια τὰ τοῖς θηλυκοῖς ἐντιθέμενα τοῖς μαντείοις (sic forsan ἱμαντίοις. *Fur.*). καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ διαπεῖρον καὶ διαπερονῶν. Flor. 33.

1154. Ἐκ δὲ πηδήσας] Ὑπερβατόν. Gu.

1158. Σπ. χάρ. τὴν σὴν,] Ἤγουν σπουδάζων χαρίσασθαί σοι. Gu.

1159. Ὡς δὲ μὴ] Ἵνα δὲ μὴ μακρολογῶ, ἐάν τις τῶν προτέρων κακῶς εἶπε τὰς γυναῖκας, ὑβρίσας αὐτάς· τίς δὲ (sic) ἢ μέλλει ὑβρίσαι, ταῦτα πάν-

μετὰ συντομῆς ἐγὼ λέξω, ὅ ἐστι, οὗτον οὐ τρέφει γένος οὔτε γῆ οὔτε λασσα. Flor. 33.

1160. Τῶν πρὶν] Τῶν πρὶν σοφῶν θρώπων. Gu. Εἴρηκεν κ.] Ἔψεξεν τί τοῦ ἐκακολόγησε, ὕβρισε. διαλύουσι τὸ κακωλογῶ, ὡς καὶ τὸ κακοπραγῶ. lor. 59.

1161. Λέγων] Κακῶς ἤγουν ὑβρίν. Flor. 59.

1162. Συντεμὼν] Συντόμως συλλαίν. (ἐν ὀλίγῳ συνάξας.) Gu.

1163. Οὔτε πόντος] Θάλασσα καὶ ῥ καὶ γυνὴ κακὸν τρίτον. Gu.

1164. Ὁ δ' ἀεὶ ξυντ. ἐπ.] Ὁ ξυνχὼν δὲ ἐπίσταται αἰεί. (ὁ ἐν μετουσίᾳ νόμενος, ὁ πεῖραν αὐτῶν εἰληφώς.) u. ὅστις ἐστὶν ὁ ξυντυχήσας, ἐκεῖνος νώσκει πῶς ἐστί. ὡς ἐξ ἀμάξης ἐδεξάν ὕβρεις τοῦ λόγου. Flor. 33. πίσταται,] Γινώσκει τὰ παρ' ἑαυτῶν. lor. 59. ταύτας. Gu.

1165—1168. Μηδὲν θρασύνου,] ηδὲν καὶ μηδαμῶς ἐπαίρου κατὰ τῶν ναικῶν, ὦ Πολυμῆστορ, μηδὲ τοῖς υτοῦ κακοῖς, ἤγουν ἕνεκα τῶν σῶν καν ἑνώσας πᾶν, τὸ πᾶν, γένος τὸ θῆλυ ς καὶ οὕτως μέμψῃ καὶ μέμψεσαι. δ' ἡμῶν γὰρ πολλαί εἰσιν ἐπαινεταί, λαι δὲ οὐκ ἐπαινεταί. ὁ δὲ Πολυμήσρ θυμούμενος κοινῷ λόγῳ πάντας ic) γυναῖκας οὐκ ἀγαθὰς καλεῖ. καὶ ε τῆς Ἑκάβης τὴν φρόνησιν· οὐκ εἰσῆν ἑαυτὴν τῷ ἀριθμῷ τῶν ἐπιφθόνων ὶ ζηλωτῶν γυναικῶν, εἰς δὲ τὸν ἀριθν τῶν κακῶν εἰσῆξεν αὐτήν. Flor. 9. Θρασύνου,] Ἀναισχύντως λέγε, άγου καθεστηκότων. Gu.

1166. Συνθεὶς] Ἀντὶ τοῦ παραθεὶς, γκρίνων. (συμπλέξας, συναγαγὼν, συνξας.) Gu. συναρμόσας. Flor. 33.

1167. Ἐπίφθονοι,] Ἐπαινεταί, ζηλωταί. (τίμαι, καλαί· τὸ γὰρ καλὸν ἐπίφθονον.) Gu. ἐπαινεταί, ζηλωταί· τὸ ὲρ ἐπαινετὸν καὶ ἐπίφθονον. Flor. 59. Τὸ πολλαὶ ἱκανὸν ἦν καὶ μόνον τετεισμένον ποιῆσαι τὸ γένος pro τὸν λόγον. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

1168. Εἰς ἀριθμὸν] Εἰς τὸν κατάλογον (τάξιν). Gu. Πεφύκαμεν.] Ὑπάρχομεν, ἐσμέν. Flor. 59. λέγουσιν ἐνταῦθα, ὅτι ὁ Εὐριπίδης ὑβρίζει τὰς γυναῖκας, τῷ φαινομένῳ μὲν διὰ τοῦ Πολυμήστορος· καὶ ἐκείνου γὰρ ἡ γυνὴ ἐμοιχεύθη· καὶ εὑρὼν ἀρτίως ἀφορμὴν λέγει. Flor. 59.

1169. ss. Ἀγάμ.] Ὦ Ἀγάμεμνον, οὐκ ἔπρεπέ ποτε τοῖς ἀνθρώποις ἰσχύειν καὶ δύνασθαι τὴν γλῶσσαν αὐτῶν περισσότερον τῶν πραγμάτων, ἤγουν οὐκ ἔπρεπε τοὺς ἀνθρώπους λέγειν ἄλλα, καὶ ποιεῖν ἄλλα. καὶ ὁ Πολυμήστωρ τῷ φαινομένῳ μὲν, κατεπείγοντος αὐτὸν τοῦ κακοῦ, λέγει, ὅτι διὰ τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος χάριν ἐφόνευσε τὸν Πολύδωρον· τὸ δὲ ἀληθὲς διὰ τὸν χρυσόν. Flor. 59.

1172. Σαθροὺς,] Ἀσθενεῖς. (ἀδυνάτους.) Gu.

1173. Εὖ λέγειν] Καλῶς ῥητορεύειν. (σεμνολογεῖν καὶ εὔλογα δεικνύναι.) Gu. καὶ μὴ δύνασθαί ποτε τὰ ἄδικα λέγειν εὖ λέγειν καὶ ὡς καλὰ εἰσαγαγεῖν. Flor. 59.

1174. Σοφοὶ] Ῥήτορες πανοῦργοι. Gu. πονηροὶ ῥήτορες. Flor. 59. Οἱ τάδ' ἠκριβωκότες,] Ἀκριβῶς μεμαθηκότες. (τεχνασάμενοι, εὑρόντες.) Gu. ἀκριβῶς ποιοῦντες, ἤγουν τὸ ψεύδεσθαι. Flor. 21. μετ' ἀκριβείας ἐπιστάμενοι πάντα, ἤγουν οἱ λέγοντες ἄλλα καὶ πράττοντες ἕτερα. Flor. 59. Τάδε] Τὰ ἄδικα δίκαια λέγειν, τὸ ποιεῖν τὰ κακὰ καλά. Gu.

1175. Ἀλλ' οὐ δύνανται] Ἐπεὶ οὐ δύνανται τελέως οἱ ῥήτορες ποιῆσαι τὸ δίκαιον ὁμολογουμένως ἄδικον. Gu. Διὰ τέλους] Κατὰ τὴν ψυχήν. Flor. 10. Εἶναι σοφοὶ,] Ὑπάρχειν πονηροί. Flor. 59. νικᾷ δηλονότι ἡ ἀλήθεια. Flor. 21.

1176. Κακῶς δ' ἀπώλ.] Φωραθέντων ὧν ποιοῦσιν. Gu. Οὔτις ἐξήλ. πω.] Καὶ οὔπω οὐδεὶς ἐξέφυγεν. (τὸ μὴ δοῦναι δίκην. τὴν κατάγνωσιν.) Gu. καὶ οὔπω οὐδεὶς ἐξέφυγε τοῦτο δηλονότι τὸ μὴ νικηθῆναι παρὰ τῆς ἀληθείας. Flor. 21.

1177. Καί μοι τὸ μὲν σὸν] Καὶ

ταῦτα μὲν εἶπον ἐν ὀλίγοις λόγοις πρός σε τὸν Ἀγαμέμνονα. πάσσαλος πασσάλῳ λύεται, ἠρεμουμένα ἐπὶ πασσάλῳ τὰ τόξα σου. Flor. 33. Τὸ σὸν] Ὁ πρὸς σὲ λόγος. Gu. Ὧδ'] Οὕτως. (ὡς ἔφην.) Gu. φροιμίοις ἔχει, ἐν προοιμίοις διάκειται. (ἤγουν ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν λόγων, οὓς μέλλω εἰπεῖν.) Gu.

1178. Ἀμείψομαι.] Ἀποκρινοῦμαι. (διαδέξομαι, ἤγουν ἀποκριθήσομαι.) Gu. ἀποκρινοῦμαι κατὰ διαδοχὴν αὐτὸν ἐν λόγοις. Flor. 59.

1179. Ἀχ. πόνον ἀπ. δ.] Ἀντιστροφὴ ἀντὶ τοῦ τοὺς Ἀχαιοὺς πόνου διπλοῦ. Gu. Διπλοῦν,] Ἀντὶ τοῦ δευτέρου. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1181. s. Ἀλλ', ὦ κάκιστε,] Ἀλλ' ὦ κάκιστε, πονηρότατε, πρῶτον μὲν καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν οὔποτε καὶ οὐδαμῶς γένοιτο ἂν τὸ βάρβαρον γένος φίλον καὶ προσφιλέστατον τοῖς Ἕλλησιν, ἤγουν ὁ Ἀγαμέμνων Ἕλλην, σὺ βάρβαρος πῶς μέλλετε φιλιωθῆναι; σεμνύνεται δὲ τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων, ὡς προτιμότερον πάντων τῶν βαρβάρων. Flor. 59. Πρῶτον,] Ἐν πρωτολογίᾳ, ἤγουν κατὰ πρώτην εἰσβολὴν τοῦ λόγου μου τοῦτό σοι λέγω. Gu.

1182. Τὸ βάρβαρον] Πρῶτον γὰρ ἠδίκησαν οἱ Φοίνικες τοὺς Ἕλληνας ἁρπάσαντες Ἰνὼ τὴν Ἰνάχου θυγατέρα τοῦ ποταμοῦ, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος· Ἕλληνες δὲ τιμωρούμενοι τοὺς βαρβάρους τὴν Μήδειαν καὶ τὴν Ἡσιόνην, καὶ πάλιν βάρβαροι Ἑλλήνων τὴν Ἑλένην. Flor. 10.

1173. Τίνα] Λειπὸν (sic pro λοιπὸν vel εἰπόν) τοίνυν. Flor. 21. καὶ διευποιίαν (l. διὰ ποίαν) χάριν σπουδάζων ἦσθα καὶ ὑπῆρχες πρόθυμος φονεῦσαι τὸν υἱόν μου. Flor. 59. λείπει τὸ χαρίσασθαι αὐτούς. Flor. 10.

1184. Πρόθυμος ἦσθα;] Πρὸς τὸ βοηθῆσαι τούτοις. (τὸν Πολύδωρον κτανεῖν.) Gu. πρὸς τὸ βοηθῆσαι τούτοις τὸ ἀποκτεῖναι τὸν ἐμὸν υἱόν. Flor. 21. Κηδεύσων] Ἐπιγαμβρεύσων, συγγενῆ ποιήσων. Gu.

1186. Βλαστήματα,] Τὰ χωράφια. Gu.

1187. Αὖθις;] Ἐκ δευτέρου. Flor. 59. Τίνα δοκεῖς] Καὶ ποῖον ἄνθρωπον νομίζεις καὶ καταπείσειν διὰ κατὰ (sic), καὶ διὰ ταῦτα, ἅπερ λέγεις. Flor. 59. Τάδε;] Εἰς. Gu.

1188. Ὁ χρυσός,] Ἤγουν ὀρεγόμενος σὺ ἐπαυρεῖν τὸν χρυσὸν ἐφόνευσας τὸν ἐμὸν παῖδα. Flor. 59. Εἰ βούλει] Οἱ Ἀττικοὶ βούλει γράφουσι παθητικῶς, οὐ μὴν δὲ βούλεαι ἐνεργητικῶς. καὶ ἐν τοῖς πεζογράφοις ἡ λέξις χρησιμωτάτη. Flor. 59.

1189. Κέρδη τὰ σά.] Καὶ ἡ σὴ τοῦ κέρδους ἐπιθυμία. (αἱ σαὶ πλεονεξίαι.) Gu.

1190. Ἐπεί] Εἰ δὲ μή. (εἰ οὐ τοῦτό ἐστιν.) Gu.

1191. Πέριξ] Κύκλῳ. Gu. περιεῖχε δὲ ἔτι ὁ πύργος ἀντὶ τοῦ τὸ τεῖχος. (περιετείχιζε, ἐφύλασσε.) Gu.

1192. Ἤνθει] Ἤκμαζεν. (ἐνίκα. τοῦτ' ἔστιν ὃ παρὰ μὲν τοῖς γραμματικοῖς μεταφορά, παρὰ δὲ τοῖς ῥήτορσι τροπή.) Gu.

1193—1195. Τί δ' οὐ τότ',] Τί δὲ καὶ διὰ τί οὐκ ἔκτεινας καὶ ἐφόνευσας τότε τρέφων τὸν παῖδα, καὶ ἔχων καὶ κρατῶν ἐν τοῖς δόμοις, εἴπερ καὶ ἐάνπερ ἐβουλήθης καὶ ἔθελες θέσθαι καὶ ποιῆσαι χάριν τῷδε καὶ τούτῳ τῷ Ἀγαμέμνονι, ἢ διὰ τί οὐκ ἦλθες ἄγων καὶ φέρων τὸν Πολύδωρον ζῶντα ἐν τοῖς Ἀργείοις. Flor. 59.

1196. Ἡνίχ' ἡμ. — φάει,] Οὐκέτι ἐζῶμεν. (ὑπήρχομεν.) Gu. Ἐν φάει,] Ἐν εὐτυχίᾳ, ἐν φωτί. Gu. ζωῇ. Flor. 33.

1197. Ἐσήμηνε] Ἀντὶ τοῦ ἐσημαίνετο. (ἐδείχθη. ἐσημάνθη· φανερὰ γὰρ ἡ Τροία καὶ ἐπίσημος ἐγίνετο καιομένη. et in marg. ἢ ὥσπερ φαμὲν τὸ μετέβαλε καὶ ἀπήλλαξεν, οὕτω καὶ τὸ ἐσήμηνεν ἀντὶ τοῦ ἐσημάνθη. λαμβάνοντες γὰρ ἔξωθεν τὸ ἑαυτὸ τοῦτο συνάγομεν. ἢ οὕτω· εἰποῦσα γὰρ ἡ Ἑκάβη τὸ, ἡνίχ' ἡμεῖς οὐκέτ' ἦμεν ἐν φάει, ἐπήγαγεν ἐφεξῆς τὸ, καπνῷ δ' ἐσήμην' ἄστυ πο-

ίων ὕπο, τουτέστι τὸ ἡμᾶς μηκέτι ι ἐν φάει ἐστήμηνε καὶ ἔδειξε τὸ ἄστυ ῷ καπνῷ ὑπὸ τῶν πολεμίων ὧν γὰρ ῶλις περὶ παραδίδοται, τούτων καὶ ιτυχία δήλη ἐντεῦθεν ἐστὶν εἰς οὐδὲν ήσασα.) Gu.

1198. Κατέκτας] Ἔκτεινας. (ἐφό-ας.) Gu. Μολόνθ'] Ἀναστρεφόμε- Gu. ἄγοντα. Flor. 33.

1199. Ὡς φανῇ κακός] Ἵνα καὶ δειχθῇς ἄπιστος. Flor. 59.

1200. Εἴπερ — φίλος,] Ἤγουν εἰ- ἐφίλεις τοὺς Ἀχαιούς. Gu. τὸ φίλος εται καὶ ἐπὶ τοῦ φιλοῦντος, ὡς ἐν- θα, καὶ ἐπὶ τοῦ φιλουμένου. Flor. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1201. Ὃν φῂς οὐ σόν,] Ἰστέον, ὅτι εῦθα ἡ Ἑκάβη διαβάλλει τὸν Πο- ήστορα· οὐ γὰρ ἐμνημόνευσεν οὗτος του, ὅτι περὶ τοῦ πῶς ἀπέκτεινε Πο- ωρον ἀπελογεῖτο. εὕρῃς δὲ καὶ ἕτερα εῦτα παρά τε Σοφοκλεῖ καὶ τοῖς ἄλ- :. μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ τοῦδε χάριν θεν, ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν τὸ τοὺς εὐερ- ας ἀμείβεσθαι ἀρίστου ἀνδρὸς ἔχο- , οὕτω κἀνταῦθα νοεῖν δεῖ. εἰ δὲ μὴ τοῦδε διὰ τὸν Ἀγαμέμνονα νοήσεις, ὡς εντες λέγουσιν, ἀλλὰ διὰ τὸν Πολύ- ον, οὐκ ἂν δόξῃ ἡ Ἑκάβη διαβάλ- σα· ἐρομένης γὰρ τοῦτον πρόσθεν αὐ- , χρυσὸς δὲ σῶς, ὃν ἦλθεν ἐκ Τροίας ν, ἀπεκρίνατο οὗτος σῶς, καὶ πά- δναίμην τοῦ παρόντος, ὦ γύναι. ς οὖν τούτους τοὺς λόγους φησὶ νῦν ὸ τοῦτο. Gu.

1202. s. Πενομένοις] Ἐν πενίᾳ ν. Gu. Ἀπεξενωμένοις·] Ἠλλο- ομένοις. Gu. καὶ ἐν ξένοις τόποις διά- σι. Flor. 59.

1204. Οὐδὲ νῦν πω] Οὐδέπω καὶ (ἀκμήν.) Gu. Flor. 59. καὶ ἀρ- ς. Flor. 59. Ἀπαλλάξαι] Ἐκ- λεῖν. (ἀπαγαγεῖν, ἐξελέσθαι τῆς χει- .) Gu. ἐκβαλεῖν, ἐλευθερῶσαι τουτον χρυσόν. Flor. 33. 59.

1205. Τολμᾷς,] Ὑπομένεις, ἀνέχῃ. ι. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. θέλεις. Gu. a m. sec. ὑπέ- μεινας. Flor. 33. Ἔχων] Περιφέ- ρων. Gu. Flor. 33. Καρτερεῖς] Ἰσ- χυρίζῃ. (φυλάσσεις. ἀπὸ τοῦ κράτος, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ κρατῶ τὸ ἐξουσιάζω.) Gu. καρτερεῖς δὲ ἰσχυρίζῃ ἔχων αὐτὸν ἀκμὴν ἐν τοῖς δόμοις. Flor. 59.

1206—1209. Καὶ μὴν] Καὶ μὴν τρέφων μὲν τὸν Πολύδωρον, ὡς καὶ κα- θὰ ἐχρῆν καὶ ἔπρεπε τρέφειν σε τὸν ἐμὸν παῖδα, σώσας τε, εἶχες ἂν καλὸν κλέος, ἤγουν ὑπῆρχες ἂν καλὸς φίλος· ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ οἱ ἀγαθοὶ φίλοι εἰσὶ σαφέσ- τατοι, ἤγουν ὅτε περικυκλώσωσί τινα τὰ κακά, τότε δεῖται τῆς παρὰ τῶν φίλων βοηθείας, ὅτε δὲ εὐτυχῇ, πάντες φίλοι εἰσὶ τοῦ εὐτυχοῦντος. Flor. 59.

Παῖδ'] Τὸ παῖδα πρὸς τὸ ἐμὸν σύν- απτε. Gu.

1207. Σώσας] Φυλάξας. σώζω τὸ φυλάσσω καὶ τὸ ῥύομαι. Gu.* Κα- λὸν] Μέγα. Flor. 33.

1208. Ἐν τοῖς κακοῖς] Ἐν ταῖς δυστυχίαις. Gu.

1209. Τὰ χρηστὰ] Αἱ εὐτυχίαι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Αὔθ' ἕκαστα] Καθ' αὐτὰ καὶ οἴκοθεν καὶ αὐθορμητικῶς. τὰ γὰρ καλὰ πράγ- ματα αὐτὰ ἐξ αὐτῶν ἔχει τοὺς φίλους. Gu.

1210. Εὐτύχει,] Καλῶς εἶχεν ἤγουν ἔζη. Flor. 59. ἔζη, εὐπορίαν εἶχε χρημάτων. Gu.

1213. Ὄνησις] Ὠφέλεια. (σοῦ τυ- φλωθέντος καὶ μὴ δυναμένου χρῆσθαι τῷ πλούτῳ.) Gu. ἐστερήθης δὲ καὶ τῆς ὠφελείας· ἐπεὶ τί ὠφέλειαν ἔμελλεν εὑρεῖν ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ τυφλὸς ὤν; Flor. 59.

1214. Πράσσεις ὧδε.] Οὕτως ἔχεις, κακῶς δηλονότι, ἤγουν δυστυχεῖς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1215. Εἰ τῷδ' ἀρκέσεις,] Βοηθή- σεις, κακὸς (legeb. κακῶς) φανῇ παρ' ἐμοῦ. Εἰ τῷδ' ἀρκ.] Τούτῳ τῷ Πο- λυμήστορι, ἐπαρκέσεις, βοηθήσεις. Flor. 6. 9. 10. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

* Hæc habet etiam King. haud dubie e Barocc.

1216. Οὔτ' εὐσεβῆ γὰρ,] Οὔτε γὰρ εἰς εὐσεβῆ ἄνδρα, οὔτε εἰς πιστὸν, ἐν οἷς πράγμασιν ἐχρῆν, οὔτε εἰς ὅσιον, οὐδ' εἰς δίκαιον ξένον δράσεις καλῶς. Gu. Εὐσεβῆ] Πρὸς τοὺς θεούς. Gu. Πιστὸν] Ἀσφαλῆ, ἤγουν οἷς προσῆκεν ἂν ἡ σὴ εὐποιΐα. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἐκείναις, ἤγουν τοῖς φίλοις. Gu. a m. sec. οἷς ἐχρῆν, πρέπει πράττειν τοῖς εὐσεβέσιν ἀνδράσιν. Gu. a m. sec. σε δρᾶσαι καλῶς. Flor. 33.

1218. Αὐτὸν δὲ χ.] Αὐτὸν δέ σε φήσομεν προσκεῖσθαι τοῖς κακοῖς. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. qui addunt: ἤγουν εἴπομεν εἶναι χαιρέκακον.

1219. Τοιοῦτον] Ἤγουν βασιλέα. Gu. ἤγουν βοηθοῦντα τοὺς κακούς. Flor. 59. ἐπαρκοῦντα τούτῳ δηλονότι. Flor. 21. 56.

1220. Φεῦ, φεῦ·] Θαυμαστικὸν τὸ φεῦ, οὐ θρηνητικόν· ἀκούσας γὰρ ὁ Χορὸς τὴν Ἑκάβην ὡς ὑπεραπολογησαμένην τῷ Πολυμήστορι δικαίως καὶ εἰς ἀληθὲς, ἐκεῖνον δὲ ὡς κατάδικον χρηματιζόμενον, καὶ τάχα διὰ τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος χάριν φονεῦσαι τὸν Πολύδωρον, λέγει, ὡς καὶ ὅτι τὰ χρηστὰ πράγματα ἤγουν τὰ ἀγαθὰ ἔργα ἐνδίδωσι καὶ παρέχουσιν ἀεὶ καὶ πάντοτε τοῖς βροτοῖς ἀφορμὰς χρηστῶν καὶ ἀγαθῶν λόγων. ἡ γὰρ Ἑκάβη δικαίως τὸν Πολυμήστορα φονεύσασα, ἀπολογεῖται καὶ δικαίως καὶ ὀρθῶς, καὶ φαίνεται τὸ δίκαιον ταύτης· ὁ δὲ Πολυμήστωρ ἀδίκως τὸν υἱὸν φονεύσας αὐτῆς ἀπολογεῖται καὶ ἀδίκως καὶ προσχηματισμένως, καὶ φαίνεται κατάδικος. Flor. 59. σημείωσαι, ὅτι ἐνταῦθα ἐκπληκτικόν ἐστι τὸ φεῦ καὶ οὐκ ἐξ ἀνάγκης θρηνῶδες. κεῖται δὲ φανερῶς ἐπὶ θαύματος. Gu. Ὡς τὰ χρ.] Ὁ ἀγαθὸν πράξας ἢ δι' ἔργου, ἢ διὰ λόγου ἐνδίδωσιν ἀεὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀφορμὰς τῶν πρὸς αὐτὸν ἐπαίνων. Gu.

1222—1224. Ἀχθεινὰ μὲν] Ἐπιβαρὲς πρᾶγμα ὑπάρχει ἐμοὶ τὸ κρίνειν τὰ ἀλλότρια κακά· ὅμως δὲ ἀνάγκη ὑπάρχει ποιῆσαι τοῦτο· καὶ γὰρ λαβόντα ἐμὲ εἰς τὰς χεῖρας πρᾶγμα, ἤγουν
τὴν κρίσιν αὐτὴν τῶν ἀμφοτέρ
ἀπώσασθαι καὶ ἀποδεῖξαι τὰ
τοῦτο, ἤγουν τὸ μὴ κρίνειν αὐτοὺς
ἀποδεξάμην τοῦτο, αἰσχύνην καὶ
φέρει. Flor. 59.

Ἀχθεινὰ] Ἀχθεινὸν, βαρὺ ὑπ
(φορτικὰ, φορτικόν.) Gu. ἄχθος
τα. Flor. 10. τὰ ἀχθεινὰ ἀν
ἀχθεινὸν, τὸ πληθυντικὸν ἀντὶ ἑνικ
καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὸ φίλα ἀντὶ
λον, ὡς τὸ " αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐ
λον φρεσὶ μαντεύεσθαι." (Il. α',
ubi leg. φίλα.) Flor. 59. K
Ἀμαρτήματα. Gu.

1223. Αἰσχύνην] Ἀτιμίαν. G
τροπήν. Flor. 59. Φέρει,] Ἐ
τὸ πρᾶγμα. Gu. Flor. 6. 9. 1
56. 59. 76.

1224. Πρᾶγμ'] Ὑπόθεσιν
Gu. Ἀπώσασθαι] Ἀποῤῥίψαι,
πέμψαι. Gu.

1225. Ἐμοὶ] Ἀπ' ἐμοῦ. Flo
Εἰδῇς,] Γνῷς τὴν ἐξ ἐμοῦ ἀπό
Gu. γνωρίσῃς. Flor. 33. 59.

1226. Οὔτ' οὖν] Τὸ οὖν παρ
Flor. 59. ἀργόν. Gu.

1228. Πρόσφορα] Συμφέροντα
μόδια.) Gu.

1229. s. Τάχ' οὖν] Παρὰ ὑμ
τοῖς βαρβάροις εὔκολόν ἐστι φονεύει
φίλους ὑμῶν προσδραμόντας ἐπὶ
ρίᾳ, ὑμῖν τοῖς Ἕλλησιν αἰσχρὸν κ
σαρὸν πρᾶγμα ὑπάρχει τόδε καὶ
Flor. 59.

1231. Πῶς οὖν] Ἐπεὶ ταῦθ'
ἔχει. Gu.

1232. Οὐκ ἂν δυναίμην.] Ι
μὴ ἀδικεῖν σέ. Gu. Τὰ μὴ κ
Τουτέστι τὰ κακὰ, ἤγουν τὰ ἄδικ
βλαπτικά. Gu. Flor. 59.

1233. Ἐτόλμας,] Ὑπέμεινες,
χου. (ἐπεχείρεις.) Gu. Τὰ μὴ φ
Ἐπὶ πάθους ἐνταῦθα, ἤγουν ὑπὸ
καὶ τὰ μὴ φιλούμενα ὑπὸ σοῦ.
Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59.
ἤγουν τὰ μὴ προσφιλέστατά σοι
φίλον ἦν ἐκείνῳ ἡ τύφλωσις αὐτοῦ
τῶν παίδων φόνος. Flor. 59.

1234. Ὡς ἔοιχ',] Ὁ Πολυμ

λέγει, ὡς φαίνεται, νικώμενος ὑπάρχω ὑπὸ γυναικὸς δούλης· ὁ γὰρ Ἀγαμέμνων εἶχε τὴν τῆς Ἑκάβης θυγατέρα παλλακίδα, ὡς δοκεῖ ὁ Πολυμήστωρ, ὅτι διὰ τὴν Κάσανδραν ἐβοήθησεν ὁ Ἀγαμέμνων τὴν Ἑκάβην. Flor. 59.

1235. Ὑφέξω — δίκην.] Δώσω, ἀποδώσω. δίδωμί σοι δίκην ἀντὶ τοῦ τιμωροῦμαι ὑπὸ σοῦ, λαμβάνω δὲ δίκας ἀπὸ σοῦ ἀντὶ τοῦ τιμωροῦμαι σε. Gu. Τοῖς κακίοσι] Ἀντὶ τοῦ τοῖς κακοῖς, ἤγουν τοῖς εὐτελέσι, τοῖς αἰχμαλώτοις. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 76. τοῖς χείροσιν ἐμοῦ. Gu.

1238. Τί δαί με;] Τί δὲ οὐχὶ δοκεῖς ἀλγεῖν καὶ λυπεῖσθαι ἐμὲ ἕνεκα τοῦ παιδὸς τοῦ παρὰ σοῦ φονευθέντος. τὸ δὲ διφθογγογραφούμενον δαί προτιθεμένου τοῦ τί πάντοτε διφθογγίζεται. Flor. 59.

1242. Ναυστολήσῃ] Πλεύσῃ. Flor. 38.

1243. Μὲν οὖν] Μᾶλλον μὲν οὖν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Καρχησίων.] Τῶν ἱστῶν, ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων μερῶν τῆς νηὸς, τῶν καταρτίων. Gu. καρχήσια τὰ ἄκρα τοῦ ἱστοῦ τοῦ κέρατος τῶν πλοίων, τῶν κεραταρίων τροχαλίων τοῦ ἱστοῦ. Flor. 21. καρχήσια τὰ καλλωπίσματα τῆς νηός. Flor. 59.

1247. Κύων γεν.] Ὅτι κύων ἐγένετο, καὶ Λυκόφρων φησί. Gu. οὐκ ἄπιστον δὲ περὶ τῆς Ἑκάβης κύων (sic) γενομένης. λέγεται γὰρ, ὅτι εἰς τὴν Ἔφεσον ἐγένετο λοιμικὸν νόσημα, ὥστε φθείρεσθαι τοὺς ἀνθρώπους. εὑρισκομένου δὲ ἐκεῖσε τοῦ Ἀπολλωνίου μάντεως ὄντος, ἀπῆλθε (leg. —θον) εἰς ἐκεῖνον λύσιν ζητοῦντες τοῦ λοιμοῦ. ὁ δὲ μετ' αὐτῶν ἀπελθὼν εἰς τὸ ἱπποδρόμιον εὗρον (leg. εὗρεν) ἄνδρα γέροντα ἐν τῇ ὁδῷ καθεζόμενον. ἐπιτάττοντος οὖν τοῦ Ἀπολλωνίου λιθάσαι τοῦτον, ἐλίθασαν. πρὸ τούτου δὲ ἐδείκνυον ὀφθαλμοὺς πυροειδεῖς καὶ ὄψεις πολλὰς πυρινούς. ἐπὶ τὴν αὔριον δὲ πάλιν προσάξει τοῦ μάντεως, ἤγειραν τοὺς λίθους ἀπὸ τούτου καὶ εὑρέθη κύων. ἔπαυσε τὸ λοιμικὸν νόσημα. Flor. 59. Δέργματα.] Ὀφθαλμοὺς, βλέμματα. (ὄμματα.) Gu. ὀφθαλμούς· ἐξ οὗ καὶ δράκων, ἐκ τοῦ δέρκω τὸ βλέπω. Flor. 10.

1248. Μετάστασιν;] Μεταλλαγήν. (μεταμόρφωσιν, ἀλλοίωσιν.) Gu.

1252. Θανοῦσα δ' ἢ ζῶσ'] Θανοῦσα ἢ ζῶσα. μετὰ θάνατον δὲ ἀμειφθήσομαι εἰς κύνα, ἢ ζῶσα ἐν τοιούτῳ εἴδει κυνίῳ τὸν ἐπικεκλωσμένον χρόνον τῆς ζωῆς ἐξανύσω καὶ ἐπιζητήσωμαι (leg. ἐπιζήσομαι). ἔστι μετὰ θάνατον (an: τουτέστι μετὰ θ.?) ἐξαλλαγήσομαι καὶ ἀμειφθήσομαι εἰς κύνειον εἶδος, ἢ ζῶσα, ὥστε τὸν ἐπίλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς μου κύων οὖσα ἐπιζῆσαι. Flor. 59. θανοῦσα ἐκπλήσω τὸν βίον εἰς τὸ θαλάττιον ὕδωρ καὶ μεταμειφθήσομαι εἰς τὸ κυνικὸν σχῆμα. Flor. 76. ἐνθάδε δὲ θανοῦσα ἐκπλήσω τὸν βίον, ἢ ζῶσα εἰς τέλος τοῦ εἱμαρμένου προκόψω, τουτέστι μετὰ θάνατον ἀμειφθήσομαι εἰς κύνα, ἢ ἐν τῷ κυνείῳ ἐθέλω πληρώσειν τὴν ζωήν μου, ἢ ζῶσα πάλιν θέλω μεταμορφωθῆναι εἰς ἄνθρωπον. ἐνθάδε ἐν τῇ μορφῇ τοῦ κυνὸς ζῶσα ἐκπληρώσω ἢ θανοῦσα, τουτέστιν ἀπαλλαγήσομαι τοῦ κύων εἶναι, ἢ σὺν αὐτῷ ἀποθανοῦμαι δηλονότι σὺν τῇ μορφῇ τοῦ κυνός. Flor. 6.

1253. Θανοῦσα·] Γενήσῃ κύων. Gu.

1258. Ἀπέπτυσ'·] Ἀπέῤῥιψα, καταφρονῶ. στικτέον εἰς τὸ ἀπέπτυσα. Gu. στίξον εἰς τὸ ἀπέπτυσα, ἤγουν ἀπεφρόντισα· εἶτα αὐτῷ σοι δίδωμι τοῦτο ἔχειν. ἤγουν ἀπέπτυσα τῶν παίδων καὶ τοῦ πλούτου καὶ πάντων, ἔπειτα ταῦτα σοὶ δίδωμι ἔχειν, ἤγουν αἱ μαντεῖαι σου ἐν σοὶ, οὐδὲ φροντίζω τῶν μαντειῶν σου. ἢ τὸ ἀπέπτυσα καταφρονῶ τῆς μαντείας σου. Flor. 59. οὐ πείθομαί σοι. Flor. 10.

1259. Οἰκουρὸς] Φύλαξ οἴκου ἤγουν κατοικοῦσα ἐν τῷ οἴκῳ. Gu. Πικρά.] Βαρεῖα, ἀλγεινή. Gu.

1260. Μήπω] Μηδαμῶς. Flor. 59. Πω ἀργόν. εἴθε μανείη. Gu.

Τοσόνδε] Ὡς ἀποκτείνειν τὴν ἐμὴν θυγατέρα.* Gu.

1262. Οὗτος] Τὸ ὦ οὗτος οὐ λέγει ὡς φίλον, ἀλλ' ὡς εἰώθαμεν καλεῖν τοὺς τυχόντας. Flor. 59. Κακῶν] Ἤγουν κολάσεων. Gu. Flor. 17. 56. 76.

1265. Ἐφέξετε] Ἐγκλείσετε. (κρατήσετε.) Gu. ἐπέχω τὸ κρατῶ, ὡς τὸ ἐπεῖχον τὴν γλῶσσαν. Flor. 59.

1266. Ἐγκλείετ'·] Γράφεται καὶ πιέζετε, ὡς πιεζόντων αὐτοῦ τῶν οἰκετῶν τὸ στόμα. Flor. 10. 21. ἢ ἐλέχθη τοῦτο ὑμῖν παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἢ ἐλέχθη παρ' ἐμοῦ τοῦτο. Gu.

Οὐχ ὅσον τάχος] Ἐστὶ δηλονότι. (λίαν συντόμως, ταχέως.)

1268. Θρασυστομεῖς;] Θρασυλογεῖς, φλυαρεῖς, ἀναισχυντεῖς, ἀπαιδεύτως λέγεις. Flor. 59.

1271. Πνοάς] Πνοὴ ὁ ἄνεμος καὶ πνοὴ ἡ ζωή. ὅθεν καὶ ἐκπνέει καὶ ἀναπνέει. καὶ πνοὴ ἡ ὀσμή, ἥτις καὶ ἀποφορὰ λέγεται, καὶ μετὰ τοῦ ἡδεῖα τίθεται, οἷον πνοὴ ἡδεῖα καὶ πνέει τὸ ῥόδον ἡδύ. πλὴν ἡ πνοή, εἰ καὶ σῶμα, ἀλλ' οὖν οὐχ ὁρᾶται καθ' ἑαυτήν· ὁρᾶται δὲ ἑτέρως (ἑτέροις?) σώμασι. Ἄλλως. ἐπεύχεται, ἐπειδὴ ἄτοπα ἤκουσε παρὰ τοῦ Πολυμήστορος. φησὶ γὰρ καὶ πρὸς τὴν Ἑκάβην, σὺ δὲ σπεύδουσα θάπτε καλῶς τοὺς παῖδας καὶ κατασκευάσοντας, καὶ πρὸς τὸν χορὸν φησίν, ἵνα εὐπροσώπως ἀναχωρήσῃ. Flor. 10. 25.†

1272. Πομπίμους] Ἐπιτηδείους παραπέμπειν. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 33. 56. 59. 76. ἀγωγούς, εὐφόρους.

1274. Ἔχοντα] Διακείμενα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἀφειμένοι] Ἀπαλλαγέντες. (ἐλευθερωθέντες. ἀπολελειμμένοι, ἐν ἀφέσει γενόμενοι.) Gu. λυτρωθέντες. Flor. 33.

1275. Ἴτε] Κανόνισον εἶμι τὸ πορεύομαι, καὶ ὁ παρατατικὸς ἦν, ἡ μετοχὴ ἰὼν ἰόντος, καὶ τὸ προστακτικὸν ἴθι, κατὰ συγκοπὴν ἴμεν, τὸ δεύτερον ἴτε. Flor. 25.

1277. Στερρά] Ἀπαραίτητος ὑπάρχει τῆς δουλείας δηλονότι, ἡ δουλεία τῶν δεσποτῶν. Flor. 59. ἕλκει ἡμᾶς. Flor. 33.

* Hæc verba King. scholio edito addidit.

† Flor. 21. πρὸς τὸν χορὸν ταῦτα. καλῶς καὶ νηπιακῶς καὶ εὐκαταστ. πρὸς τὸν χ. ταῦτά φησι, ἵνα εὐπρ. ἀναχ.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ἙΚΑΒΗΝ.

SUPPLEMENTUM SCHOLIORUM

IN

EURIPIDIS ORESTEM.

1. Ἔπος,] Λόγω. περισσὸν, Ἀττικῶς. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. Gu.

2. Οὐδὲ πάθος,] Πάθος λέγεται σωματικὸν νόσημα, οἷον λώβη καὶ ἕτερα, ὅσα ἀπὸ τοῦ σώματος ἀναδίδονται· συμφορὰ δὲ θεήλατος ἡ ἀπὸ θεοῦ πεμπομένη, οἷον λοιμικὸν νόσημα, λιμὸς καὶ ἐπιδρομὴ ὑετοῦ. οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν καὶ χαλεπὸν πρᾶγμα, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ θεήλατος καὶ ἐκ θεοῦ ἐλθοῦσα, ὅπερ οὐχ ὑφίσταται ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις. Flor. 59. Θεήλατος,] Ἀπὸ θεοῦ πεμπομένη. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. ἐκ θεοῦ παραγινομένη. Gu. a m. sec. ἀγνοοῦντες δέ· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ ληπτέον τὸ, οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινόν. διὰ τοῦτο εἰρηκὼς ἔπος καὶ πάθος πρὸς τὸ θηλυκὸν συνέταξε τὰ ἑξῆς, φάσκων, ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος. φαμὲν, ὅτι τὸ θηλυκὸν προτιμᾶται οὐδετέρου, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς αὐτὸν (l. αὐτὸ) ἐποίησε τὴν σύνταξιν. Flor. 33.

3. Ἄχθος] Ἄχθος ἐπὶ σώματος, ἄχος ἐπὶ ψυχῆς. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. βάρος. καὶ Ὅμηρος φησί· "τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν." (Il. ώ. 49.) Gu. a m. sec.

4. Μακάριος,] Εὐδαίμων διὰ τὴν τῶν θεῶν συνήθειαν. Gu. a m. sec. Κοὐκ ὀνειδ.] Καὶ οὐ λέγω ἄθλιος καὶ ταλάντατος, εἰς ὀνειδισμὸν προφέρουσα τὰς τύχας· ἀπὸ γὰρ τῶν συμβεβηκότων αὐτῷ ἄθλιος μᾶλλον ἦν καὶ ταλάντατος. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.

5. Διὸς πεφυκὼς.] Ζεὺς, Τάνταλος, Πέλοψ, οὗ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης· ἐκ τοῦ Ἀτρέως Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος· ἐκ τοῦ Θυέστου Ἀγλαὸς, Ὀρχόμενος, Κάλαος· ἐκ τοῦ Ἀγαμέμνονος Ἠλέκτρα, Χρυσόθεμις, Ἰφιγένεια, Ὀρέστης· ἐκ τοῦ Μενελάου μόνη ἡ Ἑρμιόνη. Gu. Ὡς λέγουσι,] Ἀπὸ τοῦ τάλας Τάνταλος ὠνόμασται, οἱονεὶ ταλάντατος· ἀθλιώτατα γὰρ πέπονθεν. Flor. 21.

6. Κορυφῆς — πέτρον,] Τὸν ὑπεράνω τῆς κορυφῆς δεδοικὼς (Gu. δεδιὼς) πέτρον. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. 1. Ὑπερτέλλοντα] Ὑπερκρεμάμενον, ἀναφαινόμενον. Gu. a m. 2. Δειμαίνων] Ἐκ τούτου παροιμία Ταντάλου φόβον φοβοῦμαι, ἔτι τε πρὸς τὴν ἑτέραν ἱστορίαν Ταντάλου δίψαν διψῶ. Gu. m. 2.

7. Ἀέρι ποτᾶται,] Κατὰ τὸν ἀέρα κρέμαται. (ἐξήπλωται, μετεωρίζεται, φέρεται ὥσπερ πτηνός.) Gu. Τίνει] Δίδωσι. (ἀνταποδίδωσι.) Gu.

9. Ἴσον,] Ὅρα ἐνταῦθα, ὅπως χρῆται ὁ ποιητὴς τὸ ἴσον τὸ ι ὡς βραχύ. οὐ γάρ ποτε ἐν τέλει στίχων πούς εὑρίσκε-

ται συγκείμενος ἐκ μακροῦ καὶ βραχέος, ἀλλὰ τοὐναντίον. Gu.

10. Ἀκόλαστον] Ἀπαίδευτον. (ἄσεμνον, ὑβριστικὸν, ἄτιμον, ἀνουθέτητον. κολάζω κατὰ Ἀττικοὺς τὸ νουθετῶ.) Gu. ἐξέδωκεν τὰ μυστήρια. Flor. 21. Αἰσχίστην] Κακίστην· οὐδὲν γὰρ ἀθυρογλώσσου φαυλότερον. Gu.

11. Γέννᾳ] Ἀντὶ τοῦ ἐγέννησε.* Flor. 59. 76. Gu.

12. Στέμματα] Βασιλείαν. (ἀπὸ συμβόλου τὸ κύριον.) Gu. Ξήνασα] Κατασκευάσασα. (προξενήσασα, ἐργουργήσασα.) Gu. Ἐπέκλωσεν] Εἱμαρμένον ἐποίησε. (κατεσκεύασε.) Gu. Θεὰ] Ἡ Μοῖρα, ἡ Κλωθώ. (ἡ τύχη.) Gu.

14. Θέσθαι] Ὥστε ποιῆσαι. (ποιήσασθαι.) Gu. Τί τἄῤῥητα] Ἀντὶ τοῦ εἰς μέτρον θεῖναι ἐμὲ παρθένον οὖσαν τὰ ἄῤῥητα, ἤτοι τὰ μὴ πρέποντα λέγεσθαι ὡς αἰσχρά. Τἄῤῥητα]· Τὰ μὴ πρέποντα λέγεσθαι, ὡς αἰσχρά. (ἢ ὡς ἄπειρα.) λέγει δὲ τὰ τῆς μοιχείας τοῦ Θυέστου. (μὴ δυνάμενα ῥηθῆναι διὰ τὸ πλῆθος, ἢ διὰ τὸ εἶναι δύσφημα. ἀναμ. ἐξαριθμῆσαι, καταλέξαι, εἰπεῖν, ἀναλαβεῖν καὶ διηγήσασθαι.) Gu.†

15. Ἔδαισε] Μετὰ τὸ ψωμισθῆναι τὰ τέκνα τὸν Θυέστην, ἐχρήσθη ἐν Πυθίᾳ ἐρωτῶν, πῶς τιμωρήσαιτο τὸν ἀδελφὸν, μιγῆναι τῇ θυγατρὶ Πελοπείᾳ καὶ τὸν ἐκ ταύτης γενόμενον δεινὰ κατεργάσασθαι τοὺς Ἀτρείδας Αἴγισθον. Flor. 10. 33. καὶ ἔθρεψεν αὐτὸν, ἐδείπνισε τὰ τέκνα αὐτοῦ καὶ αὐτὸν τὸν Θυέστην, ἔδωκεν αὐτῷ ἐστιᾶσαι τὰ ἑαυτοῦ τέκνα καὶ ἐστίασεν. Flor. 21.

16. Τὰς γὰρ ἐν μ.] Ἐν μέσῳ τύχας λέγει τὴν μίξιν τοῦ Θυέστου τὴν μετὰ τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς Πελοπείας, ἀφ' ἧς ἔτεκε τὸν Αἴγισθον τὸν μοιχὸν τῆς Κλυταιμνήστρας. Flor. 59. τὴν μοιχείαν Ἀερόπης αἰνίττεται, ἢ τὴν γυναῖκα Πλεισθένους, ὃν ἀνεῖλεν Θυέστης. Flor. 10.

18. Κρήσσης] Τὸ ἀρσενικὸν Κρής, καὶ κλίνεται Κρητός· τὰ γὰρ εἰς ης ὀξύτονα μονοσύλλαβα περιττοσυλλάβως κλινόμενα διὰ τοῦ τος, οἷον Κρής Κρητός, βλής βλητός, σής σητός. Flor. 21.

19. Θεοῖς στυγ.] Τὴν θεομίσητον. (διὰ τὸ πολλῶν κακῶν αἰτίαν γενέσθαι.) Gu.

21. Ἐπίσημον] Ἐπὶ σωφροσύνῃ. Ὅμηρος· "η δὴ (leg. ἡ δ' ἤτοι) τὸ πρὶν ἀναίνετο (leg. μὲν ἀν.) ἔργον ἀεικές· — φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθαῖσι." (Od. γ'. 265. sqq.) ἢ οὖν τὸ πρὸ τοῦ ἐπίσημον, ἢ νῦν διὰ τὴν μοιχείαν φανερόν. Flor. 33. διάδηλον διὰ τὸν φόνον. (ἔνδοξον, περιβόητον διὰ τὴν ἀνυπέρβλητον ὕστερον αὐτῆς κακίαν. ἐπίσημον καὶ ἐπὶ καλῷ καὶ ἐπὶ κακῷ, ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ κακῷ.) Gu.

22—24. Ὦ παρθένοι] Ὦ παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφυμεν ἐκ μιᾶς μητρὸς ἀνοσιωτάτης, ἡ Χρυσόθεμις καὶ ἡ Ἰφιγένεια καὶ ἐγὼ ἡ Ἠλέκτρα καὶ ἄρσην ὁ Ὀρέστης.

23. Χρυσόθεμις,] Καὶ ὁ Ὅμηρος (Il. ι'. 145.) "Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα." καὶ οὕτως Ἰφιάνασσαν μὲν τὴν Ἰφιγένειαν καλεῖ, Ἠλέκτραν δὲ τὴν Λαοδίκην διὰ τὸ πολυχρόνιον ἴσως τῆς παρθενίας, οἱονεὶ ἄλεκτρός τις οὖσα, ὡς αὐτὸς καὶ οὕτως φησίν· "ὦ παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος Ἠλέκτρα χρόνου." (infra v. 72.) Flor. 10. 33. 59. οὗτος ὁ ποιητὴς γ' λέγει θυγατέρας γεννηθῆναι τῷ Ἀγαμέμνονι· ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῷ β' δράματι τέσσαρας μετὰ τῆς Ἰφιανάσσης. Gu. ἱστοροῦσι τινὲς, ὡς ἡ Ἠλέκτρα πρῶτον μὲν ἐκαλεῖτο Ἰφιάνασσα, διὰ δὲ τὸ παραταθῆναι εἰς μακρὸν τὸν τῆς παρθενίας αὐτῆς καιρὸν καὶ ἄνανδρον μεῖναι μέχρι πολλοῦ, οὕτως ἐκλήθη, ὡς ἔστι συμβαλεῖν

* Pro ἐγέννησε. Flor. 17. ἐφύτευσε.

† Quæ uncis inclusa sunt, e Baroc. 74. etiam enotavit King. Reliqua habent etiam Florr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

τοῦτο ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας τοῦ ὀνόματος· ἀπὸ γὰρ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ λέκτρον ἡ κοίτη. Gu.

24. Ἀνοσιωτάτης,] Ἀδικωτάτης, μιαρωτάτης. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

25. Ἀπείρῳ] Κυκλοτερεῖ. (ἀδιεξοδεύτῳ, μὴ διεξόδους ἔχοντι κεφαλῆς καὶ χειρῶν.) Gu. ἄπειρον, ὃ οὐκ ἦν διαπερᾶσαι χερσὶν ἢ κεφαλῇ. Flor. 33. Περιβαλοῦσα] Περικαλύψασα, ἐνδύσασα, ὡς τὸ περίβαλε τὸν ἅγιον τοῖς δεσμοῖς. Gu. Ὑφάσματι] Ἱματίῳ. (χιτῶνι.) Gu. ἡ γὰρ Κλυταιμνήστρα χιτῶνα ὕφανεν οὔτε ταῖς χερσὶν οὔτε τῇ κεφαλῇ ἔνδυσιν (ἐκδ.) ἔχοντα, ὅπως μὴ Ἀγαμέμνων ἀμύνασθαι δύνηται τοὺς φονεύοντας. καλῶς δὲ εἶπεν, ἡ πόσιν· εἰ γὰρ εἶπε τὸν ἐμὸν πατέρα, δι' ἑαυτὴν ἐδόκει κατηγορεῖν τῆς μητρός. Αἰσχύλος δὲ φησὶν "ἀμήχανον τεύχημα καὶ δυσέκλυτον."

27. Οὐ καλόν] Οὐ γὰρ προσήκει παρθένον μοιχείας καὶ μιασμάτων ἀνόμων μεμνῆσθαι. Gu. Ἀσαφὲς] Ἄδηλον, (σκοτεινὸν, ἄῤῥητον). Gu.

28. Φοίβου δ' ἀδ.] Οὐ γὰρ πρέπει θεοῖς ἀδικία· ἀγαθῶν γὰρ δοτῆρες εἰσί. τοῦτο δὲ λέγει — θεῷ ὑπακούσαντα. Gu.* Τί δεῖ] Κατὰ τί ἀντὶ τοῦ οὐδέν. (πρέπει.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.) Κατηγορεῖ;] Κατηγορεῖ τὸ σκυλάκιον τὸ προελθὸν πρῶτον τῆς μητρὸς τὸν πατέρα ἀντὶ τοῦ δεικνύει ἐν ἑαυτῷ. κατηγορεῖν καὶ τὸ κατά τινος ἀγορεύειν. καὶ ἔχει τὴν σύνταξιν ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν, οἷον κατηγορῶ σου φόνον, κατηγορῶ σου ἀδικίαν. καὶ ἔστι μὲν ἡ τετελεσμένη σύνταξις αὐτοῦ αὕτη. ἔστι δ' ὅτι καὶ μετὰ γενικῆς μόνης λέγεται. τὸ τοιοῦτο δὲ καὶ ἐν ἄλλοις συμβαίνει πλείστοις, οἷον τὸ προσέχω ἐντελῶς μὲν λεγόμενον ἐν τῷ λόγῳ ἔχει καὶ τὸν νοῦν, οἷον προσέχω τὸν νοῦν τοῖς λεγομένοις· λέγεται δὲ καὶ προσέχω τοῖς λεγομένοις χωρὶς ἐκείνου. καὶ τὸ φθονῶ ἐντελῶς μὲν ἔχει τῆς συντάξεως ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν συντάσσεται, οἷον φθονῶ σοι τοῦδε. λέγεται δὲ καὶ φθονῶ σοι μόνον, καὶ ἔτι φθονῶ τῆς σῆς ἀρετῆς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

29. Σφ'] Σφὶν καὶ νὶν καὶ μὶν ἐπὶ ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν οὐχ εὑρίσκεται. Flor. 21.

30. Πρὸς οὐχ — φέρον.] Πρᾶγμα. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. οὐ γὰρ ἅπαντες ἀποδέχονται τοῦτο, ἀλλ' οἱ μὲν, οἱ δ' οὔ. Gu. a m. sec. Εὔκλειαν] Καλὴν φήμην. (τιμὴν, δόξαν.) Gu.

31. Οὐκ ἀπειθήσας] Οὐκ ἀπειθὴς γενόμενος, παρακούσας τῷ Ἀπόλλωνι. Flor. 59.

32. Οἷα δὴ γυνή,] Ὅσον δὲ δύνανται αἱ γυναῖκες εἰς φόνον πρᾶξαι, ὥσπερ ἀδύνατος ἡ γυναικεία φύσις μεταλαβεῖν φόνου. τοσοῦτον ἔπραξα, ὅσον ἂν γυνή τις ἐργάσηται συμβουλεύσασα, παραθαῤῥύνασα, ὑπομνήσασα τοῦ πατρός· οὐ γὰρ αὐτόχειρ γέγονε κἀκείνῳ εἰς τὸν φόνον τῆς μητρὸς, ἀλλὰ λόγοις παρώρμησε ἱσταμένη ἔξωθεν καὶ περισκοποῦσα. Flor. 59. ἐκοινώνησα καθὰ ἂν μετάσχοι γυνή. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

34. Ἐντεῦθεν] Μετὰ τὴν ματροκτονίαν. Flor. 59. ἐξ ἐκείνου. (ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης. ἐκ τούτου, μετὰ τὸ γενέσθαι τὸν φόνον.) Gu. Ἀγρίᾳ] Ἀγριότητος ποιητικῇ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἀφορήτῳ μεγάλῃ. Gu. m. sec. Συντακείς] Συμφθαρείς. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. συμπλακείς. Flor. 2. συγκολληθείς. Flor. 10.

35. Τλήμων] Ὁ δυστυχὴς παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ ὁ ὑπομονητικός. Flor. 10. Ὁδὲ] Ὅς. Gu.

36. Δὲ] Γάρ. Gu. Τροχηλατεῖ] Ταράσσει, ἐλαύνει. (κινεῖ δίκην τροχοῦ.) Gu. ἤγουν ποιεῖ κινεῖσθαι ὧδε καὶ

* Hoc scholion edidit etiam King. haud dubie e Baroc. 74. sed sine prioribus οὐ γὰρ — εἰσί.

ἐκεῖθεν δίκην τρόχου. Flor. 21. κοντισπείγει τρόχος γὰρ ὁ δρόμος. Flor. 10.

38. Εὐμενίδας,] Εὐμ. φησὶν αὐτὰς κατ' ἀντίφρασιν μᾶλλον γάρ εἰσι δυσμενίδες ἢ εὐμενίδες· τὴν γὰρ τῆς μανίας νόσον αὗται τοῖς ἀνθρώποις προσάγουσιν ἐπεκδικοῦσαι. Flor. 21. Ἐξαμιλλῶνται] Ταράσσουσιν, εἰς ἀγῶνα ἐμβάλλουσιν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. δίκην τῶν ἁμιλλωμένων κινεῖσθαι ποιοῦσιν. Gu. a m. 2. συνεχῶς φοβοῦνται. Flor. 10.

41. Διὰ δέρης] Τοῦ λαιμοῦ. (φάρυγγος.) Gu. τράχηλος καὶ αὐχὴν τὸ ὄπισθεν, δέρη καὶ δειρὴ τὸ ἔμπροσθεν. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

42. Οὐ λούτρ' ἔδ.] Οὐκ ἐκαθαρίσθη τῷ προσώπῳ, οὐκ ἐνίψατο, ἢ οὐκ ἐλούσατο· οἱ γὰρ Ἕλληνες συνεχῶς καὶ σχεδὸν καθ' ἡμέραν ἐλούοντο. Flor. 59. Χλανιδίων] Τῶν ἁπαλῶν σκεπασμάτων τῶν ἐπὶ τῆς κοίτης, ἱματίων. Gu.

43—45. Ὅταν μὲν σ.] Ὅταν μὲν κουφισθῇ τῆς μανίας, εἴσω τῶν στρωμάτων κρυβεὶς λυπεῖται, ἐξ οἵων ἄρα εἰς οἷα ἐμπέπτωκε λογιζόμενος, ὅταν δὲ τῇ μανίᾳ κάτοχος ᾖ, ἄνω καὶ κάτω φέρεται ἁλλόμενος (cod. ἁλλώμενος) καὶ οὐκ ἐν δεμνίοις κεῖται, ἀλλ' ἀποπηδᾷ μὲν δρομαῖος, ὥσπερ πῶλος ἀπαλλαγεὶς τοῦ ζυγοῦ. Gu.

Σῶμα] Κατὰ τό. Flor. 59. Κουφισθῇ] Ῥαϊσθῇ καὶ ἀπαλλαγῇ. Gu. ἐλαφρωθῇ ἀπὸ τῆς μανίας. Flor. 59.

44. Ἔμφρων] Γενόμενος. (δέον ἐμφρόνως εἰπεῖν, πρὸς τὸ Ὀρέστης ἔμφρων εἶπεν.) Gu. σῶας ἔχων τὰς φρένας. Flor. 59.

46. s. Ἔδοξε δ' Ἄργει] Ἔδοξε δὲ τῷ Ἄργει, ἤγουν τῷ λαῷ, μήτε δέχεσθαι ἡμᾶς ἐν ταῖς στέγαις καὶ ἐν τοῖς οἴκοις ματροκτονοῦντας καὶ φονεύσαντας τὴν μητέρα, μήτε δέχεσθαι ἐν πυρὶ ἤγουν ἐν ταῖς θυσίαις, μήτε προσλαλεῖν ἡμᾶς τινά. Flor. 59.

Ἔδοξε] Ἐκυρώθη. (ἐκρίθη, ἐστάθη. ἀρεστὸν ἐφάνη.) Gu.

47. Προσφωνεῖν] Χαιρετίζειν. (προσλαλεῖν. ἡμᾶς.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

48. Μητροκτονοῦντας·] Ἀντὶ τοῦ μητροκτονήσαντας. (τὴν μητέρα φονεύσαντας, κατ' ἀντιχρονισμόν.) Gu. Κυρία δ' ἥδ' ἡμ.] Ἐν ταύτῃ ἐστὶ τὸ κῦρος. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. κυρωθεῖσα, ὡρισμένη, τετυπωμένη. Gu. a m. sec. Ἡμέρα,] Ἤγουν ἡ σήμερον. Flor. 59.

49. Ἐν ᾗ διοίσει] Ἀντὶ τοῦ ἐξοίσει. (ἐξενέγκει, κομίσει. ἡ διὰ ἀντὶ τῆς ἐξ, ὡς τὸ διεγράψατέ με τῆς πολιτείας, ἤγουν ἔξω ἐβάλετε.) Gu.

51. Θήξαντ'] Ἀκονήσαντα τινά. (ἡμᾶς.) Gu.

54. Ἐκπληρῶν] Πλ. ἀντὶ τοῦ διανύσας κώπῃ. (ἐκτελῶν, διαπερῶν.) Gu.

56. Ἄλαισι] Πλάναις. Gu. Πλαγχθείς·] Πλανηθείς. Gu.

57. Εἰσιδὼν] Περισσὴ ἡ εἰς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

58. Μεθ' ἡμέραν] Ἀττικῶς· καθ' ἡμέραν καὶ εἰς ἡμέραν κοινῶς. Gu.

59. Ἐς πέτρων ἔ. β.] Λιθοβολήσει. ἡ εὐθεῖα ὁ πέτρος. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

60. Προὔπεμψεν] Ἔμπροσθεν ἔπεμψεν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. προαπέστειλεν. Gu. m. sec.

62. Παραψυχήν] Παραμυθίαν. (παρηγορίαν.) Gu.

67. Εἰσόδου,] Διέλευσιν, δίοδον, ὁδόν. Gu.

68. Τά γ' ἄλλα] Κατὰ τὰ ἄλλα γὰρ ἐπ' ἀσθενοῦς ῥώμης κρεμώμεθα, ἤγουν οὐδεὶς ἕτερος ἔστιν ὁ βοηθήσων ἡμᾶς, ἐὰν μὴ παρὰ τοῦ Μενελάου σωθῶμεν. Flor. 59.

70. Ἄπορον χρ.] Ἄπορον χρῆμα ὑπάρχει ὁ δόμος τῶν δυστυχῶν, ἤγουν τοὺς δυστυχοῦντας οὐδεὶς ἔστιν ὁ βοηθῶν αὐτούς. Flor. 59. ἤγουν οἱ δυστυχοῦντες ἀπυροῦσιν, ὅ τι καὶ δράσωσιν. Gu.

71. Ὦ παῖ Κλ.] Ἐξῶσα τῶν δόμων ἡ Ἑλένη κατέχει χοὰς καὶ βόστρυχον τῶν οἰκείων τριχῶν ἀποτετμημένον. Gu. *

72. Μακρὸν δὴ μ.] Ἔστιν δηλονότι, ἐξ ὅτου οὐκ οἶδα ὑμᾶς. παρασιώπησις. Flor. 21. ἥτις ἦσθα παρθένος ἐπὶ πολὺν χρόνον· διὰ γὰρ τοῦτο ἐκλήθης πολὺν χρόνον οὖσα παρθένος. Flor. 6.

73. Πῶς, ὦ τάλ.] Ἔχεις δηλονότι. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

75. Προσφθέγμασιν.] Προσφωνήμασι· κατὰ γὰρ τὴν πρὸς σὲ ὁμιλίαν οὐ μαίνομαι. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. ὁμιλίαις, προσλαλίαις. Gu. a m. 2. Σέθεν,] Ἀπὸ σοῦ, συνάπτεται δὲ πρὸς τὸ μαίνομαι. Gu. m. 2.

76. Ἐς Φοῖβον ἀναφ.] Εἰς Φοῖβον κρύπτει τὴν μοιχείαν αὐτῆς καὶ εἰς τὸν θεὸν ἀναφέρει τοῦτο. Flor. 59.

77. Καίτοι] Σημείωσαι, ὅτι τὸ καίτοι μετὰ μετοχῆς συντάσσεται, εἰ μὴ κατὰ στιγμὴν ᾖ. Gu.

79. Θεομανεῖ πότμῳ,] Φησὶ ἀντὶ τοῦ ὑπὸ εἱμαρμένης ἐλαθεῖσα. κρύπτει δὲ τὴν μοιχείαν ἄδηλον τινὸς ἀπολειφθῆναι θρήνου τοῦ μὴ εἰδέναι τὴν Κλυταιμνήστραν, ἢ τοῦ γνῶναι τὴν αἰτίαν τῆς μοιχείας ἢ τοῦ φόνου. Flor. 33.

80. Τύχας.] Τὰς δυστυχίας. Gu. ἡ τύχη μέση λέξις ἐστὶ καὶ ἐπὶ δυστυχίας λαμβανομένη καὶ ἐπὶ εὐτυχίας, ὡς καὶ ἡ ὀσμὴ καὶ ἐπὶ εὐωδίας λαμβάνεται καὶ ἐπὶ δυσωδίας. Flor. 59.

81. Ἄγε] Ἥτις ἢ ἄτινα. Gu. Παροῦσ'] Ἐπιδημοῦσα ἐνταῦθα. Flor. 59. Ὁρᾷς,] Ἀντὶ τοῦ ὁράσεις. ἀντιχρονία. Flor. 21.

83. Ἐγὼ μὲν ἄϋπνος,] Ἐγὼ μὲν μὴ καθεύδουσα [μὴ] παρεδρεύω ἕνεκα τοῦ μακρὸν ἐμπνεῖν τοῦτον, εἶτα δυσχεραίνουσα φησὶ τῷ ἀθλίῳ νεκρῷ, ἵν' ᾖ νεκρῷ ὄντι ἀθλίῳ καὶ βεβαίωσις τούτου, νεκρὸς γὰρ οὗτος. Ἄλλως. ἐγὼ μὲν ἄϋπνος θάσσω καὶ παρεδρεύουσα τῷ ἀθλίῳ νεκρῷ οὕνεκα σμικρᾶς πνοῆς, ὅ ἐστι ὅπως μὴ ἀποψύξας λάθῃ με, φυλάσσω. Flor. 33.

84. Οὕνεκα] Τὸ οὕνεκα λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ χάριν καὶ ἀντὶ τοῦ διότι. ἔνθα οὖν ἐνι ἀναγκαῖον πισεῖ τὸ ἕνεκα, γράφεται καὶ τὸ οὕνεκα, οὐ μὴν ἀνάπαλιν, ἔνθα γράφεται τὸ ἕνεκα (leg. οὕνεκα) ἵνα γραφῇ καὶ τὸ ἕνεκα. πῶς γὰρ μέλλει γραφεῖν (sic) εἰς τὸν Ὁμηρικὸν στίχον ἀντὶ τοῦ οὕνεκα τὸ ἕνεκα, τὸν λέγοντα, “οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησεν;” οὐ γὰρ λαμβάνεται καὶ τὸ ἕνεκα διπλῶς ἀντὶ τοῦ διότι καὶ ἀντὶ τοῦ οὕνεκα. Flor. 59. διότι μικρὰν εἶχε πνοὴν, ἐγγὺς ἐστι νεκροῦ. Gu.

85. Οὐχ ὀνειδίζω] Σιωπᾷ τὰ κακὰ τούτου, ἵνα μὴ δόξω αὐτῷ ὀνειδίζειν τὴν μητροκτονίαν, καὶ διὰ τῆς σιωπῆς τὸ μὲν πλῆθος τῶν κακῶν αὐτοῦ ἐσήμανεν, ἐμφαίνει δὲ, ὅτι σὺ μὲν ὠνείδισας αὐτὸν εἰποῦσα, μητρὸς ὅδε φονεὺς ἔφυ, ἐγὼ δὲ οὔ. Flor. 33. 59.

86. Σὺ δ' εἶ μακαρία,] Τινὲς στίζοντες εἰς τὸ πόσις τὸ ἑξῆς κομματικῶς ἐκφέρουσιν, ἀπατηθέντες ἐκ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος τοῦ σὺ δ' εἶ μακαρία, κἀνταῦθα ἕτερον προσλαμβάνοντες. φασὶ γὰρ οὕτω· σὺ δ' εἶ, ὦ Ἑλένη, μακαρία, καὶ ὁ σὸς πόσις μακάριός ἐστιν, εἶτα λέγουσι τὸ “ἥκετον ἐφ' ἡμᾶς ἀθλίως πεπραχότας” (sic) κομματικῶς. τὸ δὲ οὐκ ἔστι τοιοῦτον, ἀλλ' εἰποῦσα ἡ Ἠλέκτρα, σὺ δὲ, ὦ Ἑλένη, μακαρία εἶ, ὤφειλεν εἰπεῖν, καὶ ὁ σὸς πόσις μακάριός ἐστι· νῦν δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ καινοπρεπῶς ἐξήνεγκε, πρὸς μὲν τὴν Ἑλένην ὑπαρκτικῷ ῥήματι χρησάμενος ἐνικῷ τῷ εἶ, πρὸς δὲ τὸν Μενέλαον ἀντὶ τοῦ ἐστι τὸ ἥκετον εἰποῦσα, συμπεριλαμβάνουσα ἀμφοτέρους, Ἑλένην τε καὶ Μενέλαον. Gu.

87. Ἥκετον] Ἀπολύτως ἤλθετε πρὸς ἡμᾶς. τὸ ἐφ' ἡμᾶς ταχύτερον αὐτὸν ἐποίησεν ἁρπασόμενοι γὰρ ἤλθετε εἰς ἡμᾶς, φησίν. ἔοικε δὲ τὸ ἐπ' αὐταῖς Θήβαις. Flor. 33.

* Repetitum legitur hoc scholion ad vs. 96.

91. Ἔχει τάδ᾽,] Διάκειται. (ἃ λέγεις.) Gu. Ἀπείρηκ᾽] Ἐξητόνησα. (ἀπείρηκα, ἀπηγόρευσα, ἀπεῖπον, ἤγουν οὐ δύναμαι βαστάζειν ταῦτα.) Gu. Κακοῖς.] Ἐν ταῖς δυστυχίαις. Gu. οὕτως ἔχει ὁ Ὀρέστης, ὡς μηδὲν ἰσχύειν ὑπὸ τῶν κακῶν. Flor. 21.

92. Πιθοῖ᾽ ἂν] Ὡς τὸ, "ἦ ῥά τι πίθοιο, ὅττι κεν εἴπω;" (Il. ξ΄. 190.)

93. Ὡς ἄσχολος] Οὐ πεισθήσομαι, παρακαθημένη τἀδελφῷ, κἀνταῦθα οὐκ ἔχουσα ἄδειαν. ἐμμέριμνος εἰμὶ, μὴ ἄδειαν ἔχουσα. Gu. τὸ προσεδρία Ἰωνικὸν διὰ τὸ μέτρον· τὸ γὰρ δρι δίφθογγον γράφεται. Gu. Ἄσχολος] Σχολὴ λέγεται ἡ ἄδεια καὶ ἡ ἀργία· ἀσχολία δὲ τάχα ἡ οὐκ ἔχουσα σχολὴν καὶ ἄδειαν, ἀλλὰ ἔχουσα ἔργον τι. Flor. 59.

96. Χοὰς] Χοαὶ αἱ χεόμεναι τοῖς νεκροῖς σπονδαί. τάξις ἦν, ὅτε τις γυνὴ ἐλθοῦσα εὕρῃ συγγενῆ τινα ἴδιον τεθνηκότα, ἀποκόψαι τὰ ἄκρα τῆς κόμης καὶ πέμψαι ὡς θυσίας εἰς τὸ σῆμα τοῦ νεκροῦ. ταύτας οὖν ὁ Εὐριπίδης ἀπαρχὰς ὀνομάζει. Flor. 21.

98. Δεῖξαι γὰρ] Τὸ γὰρ ἀντὶ τοῦ ἀλλά. Flor. 59. περισσὸν τὸ γάρ. Flor. 33. Αἰσχύνομαι.] Πανούργως τὸν φόβον αἰσχύνην (Flor. αἰδὼ) ἐκάλεσεν. Gu. Flor. 59.

99. Τότε λιποῦσ᾽]. Μὴ φρονοῦσα τότε καλῶς, ὅτε ὑπῆρχες τοὺς οἴκους λιποῦσα. ὅτε ἠκολούθησας τῷ Πάριδι. Gu. οὐδαμῶς ἀνώμαλον τὸ τῆς Ἠλέκτρας ἦθος. Flor. 21. 59.

101. Αἰδὼς] Ἐντροπή. Flor. 59. Ἐς Μυκηναίους] Ἀργείους· ἐν γὰρ τῷ Ἄργει αἱ Μυκῆναι· μέσον τῶν Μυκηναίων φανῆναι, εἰς Μυκηναίους ἐλθεῖν. Gu. m. 2.

102. Δέδοικα] Μόλις ἐλεγχομένη τὸ ἀληθὲς λέγει. Flor. 59.

103. Δεινὸν γάρ·] Εἰς φόβον ἄγει τὴν Ἑλένην ἡ Ἠλέκτρα πλείονα. Flor. 59. Ἀναβοᾷ] Φημίζῃ καὶ κατὰ γλῶσσαν στρέφῃ. Gu.

104. Τὸν φόβον λύσ.] Διὰ τὸ τὸν φόβον λῦσαι. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

105. Οὐκ ἂν δυν.] Ἐσχηματισμένον. Gu.

106. Προσπόλους] Πρόσπολος ὁ δοῦλος, πρόπολος (Flor. πρόσπ.) δὲ χωρὶς τοῦ σ ὁ νεωκόρος· ἀμφίπολος δὲ ἡ κατὰ κύκλον περιστροφή.* προπαροξύνονται δὲ ταῦτα πάντα, ὡς μετὰ προθέσεως συντιθέμενα· τὸ δὲ δικασπόλος διὰ τὸ μὴ μετὰ προθέσεως συντεθεῖσθαι παροξύνεται. Flor. 21.

108. Ἕρπειν] Ἕρπειν κυρίως ἐπὶ ὄφεως. Flor. 21.

109. Τροφάς.] Ἀνθ᾽ ὧν ἀνετράφη ὑπ᾽ αὐτῆς ἀμοιβὴν διδοῦσα. καὶ μὴν οὐ μέλλει ἀπελθεῖν ἀλλαχόσε, καὶ ἔτι μεμπτὸν εἰς τὰς παρθένους, εἰ μὴ ἵνα δώσει τὰ τροφεῖα τῇ ἀναθρεψάσῃ αὐτήν. Flor. 59.

115. Οἰνωπὸν] Τὴν οἰνάνθην. (τὴν λευκὴν τρίχωσιν. τὸ καθαρὸν τοῦ οἴνου καὶ λαμπρόν.) Gu. Εἰς τρία διαιρεῖται ὁ οἶνος, εἰς τὸ ἄνθος, εἰς αὐτὸν τὸν οἶνον καὶ εἰς τὴν τρυγίαν. καὶ ἄνθος μὲν τὸ ἐπάνω τοῦ πίθου, ἤγουν τὸ πρῶτον, οἶνος δὲ τὸ μέσον, τρυγίας δὲ ἡ ὕλη ἤγουν τὸ κάτω. ὡσαύτως καὶ τὸ αἷμα εἰς τρία καὶ τὸ γάλα. καὶ τὸ μὲν καθαρώτερον τοῦ αἵματος ἀποτελεῖται εἰς τὸ ἧπαρ εἰς τὸ δεξιὸν μέρος, τὸ δὲ χνοωδέστατον εἰς τὴν χολιδόχον κύστιν, εἰς τὴν σπλῆνα δὲ ὁ τρυγίας. ὡσαύτως καὶ [εἰς] τὸ γάλα· τὸ μὲν καθαρώτερον καὶ λιπωδέστατον τὸ ἐπάνω, ὅπερ γίνεται βούτυρος, τὸ δὲ μέσον ὁ ὀῤῥὸς, τὸ δὲ κάτωθεν ὡς τρυγίας, ὅπερ ποιεῖ τὸν τυρόν. Flor. 59.

116. Ἐπ᾽ ἄκρου χώματος] Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τὸ ἄκρον τοῦ χώματος τὸ ἄκρον χῶμα λέγουσιν οἱ Ἀττικοί, ὡς ἐνταῦθα καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ· "καὶ

* Priora usque ad νεωκόρος sunt etiam in Baroc. 74. et Gu. a m. pr. sed in hoc supra v. δοῦλος manus sec. scripsit: ἀλλὰ καὶ ἡ δούλη. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἀμφίπολος.

γλῶτταν ἄκραν ῥινῶν θερίσας," (Aj. 238. sq.) ἤγουν τὸ ἄκρον τῆς γλώττης. Gu.

117. Δωρεῖται] Τὸ δωρεῖσθαι εἰ μὲν σημαίνει τὸ χαρίζεσθαι καὶ διδόναι ἁπλῶς, συντάσσεται πρὸς μὲν τὸ πρόσωπον δοτικῇ, πρὸς δὲ τὸ πρᾶγμα αἰτιατικῇ, οἷον δωροῦμαί σοι τόδε· ὅτε δὲ τὸ φιλοφρονεῖσθαι καὶ δεξιοῦσθαι, ὡς ἐνταῦθα, ἐναλλὰξ πρὸς μὲν τὸ πρόσωπον αἰτιατικῇ, πρὸς δὲ τὸ πρᾶγμα δοτικῇ, οἷον δωροῦμαί σε τῷδε. Gu. τιμᾷ σε. Flor. 59.

119. Ἄνωγε] Κέλευε. (παρακάλει, λέγε αὐτήν. ἀνώγω κυρίως τὸ προστάσσω.) Gu.

122. s. Ἃ δ' εἰς ἀδ.] Ἃ δὲ δωρήματα τῶν νερτέρων καιρὸς ὑπάρχει ἐκπονεῖν εἰς τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, ἅπαντα ὑπισχνοῦ. διὰ δὲ τοῦ ἐκπονεῖν ἐδήλωσεν, ὅτι μεγαλοπρεπῆ τινα, πέπλους, ἔμελλε κατασκευάσαι· ἦθος γὰρ εἶχεν τοῦτο ἐπὶ τοῖς τάφοις πέπλους ἐκτίθεσθαι. ὡς καὶ ἡ τοῦ Ὀδυσσέως Πηνελόπη τὸν ἱστὸν, ὃν ὕφαινε θέλουσα τοὺς μνηστῆρας ἐκφυγεῖν, ἐπὶ τὸν τοῦ Ὀδυσσέως ἔμελλε θεῖναι αὐτόν. (leg. τάφον) Flor. 59.

123. Νερτέρων] Τῶν κάτω, ἤγουν τῶν νεκρῶν. Gu. a m. pr. Νερτ. δωρ.] Ἃ δωροῦνται οἱ ζῶντες τοῖς νεκροῖς. Gu. a m. 2.

126—135. Ὦ φύσις,] Παρυπογράφεται τήν τε ἀναχώρησιν τῆς Ἑλένης καὶ τὴν Ἑρμιόνην ἀπερχομένην ἐν τῷ τάφῳ καὶ λέγει Ὦ φύσις. ἡ φύσις διχῶς λαμβάνεται καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ φαύλου· ἔχει τις φύσιν καλὴν, ὅστις ἐστὶν ἀγαθὸς, ἵμερος, πρᾶος, δίκαιος· ἔχει ἕτερος φύσιν κακὴν, ὁ κλέπτης, ὁ μοιχὸς, ὁ πόρνος, ὁ ἄδικος. τοῦτο ἡ Ἠλέκτρα λέγει ἐνταῦθα· ὦ φύσις, ὡς καὶ λίαν μέγα κακὸν ὑπάρχεις ἐν τοῖς ἀνθρώποις, τοῖς γε κακῶς τὴν φύσιν χρωμένοις ἀνθρώποις μέγα κακὸν ὑπάρχεις, σωτήριόν τε πρᾶγμα ὑπάρχεις τοῖς κεκτημένοις καλῶς αὐτήν. Flor. 59. πολλοὶ γὰρ τὸ κάλλος ἐπὶ σωτηρίαν ἑαυτῶν καὶ τῆς πατρίδος ἐχρήσαντο, ὧν ἐστιν εἷς ὁ Γανυμήδης παρὰ θεῷ ἀξιωθεὶς καὶ ἵππῳ ἀθανάτῳ κοσμήσας τὴν θρεψαμένην. καὶ Ἀμυμώνη δὲ διὰ τὸ ἴδιον κάλλος τὸ ἄνυδρον Ἄργος πολύυδρον ἐποίησε διὰ τῆς ἐπιμίξεως τοῦ Ποσειδῶνος. Flor. 21.

128. Εἴδετε] Οὐ κατ' ἐρώτησιν δὲ, ἀλλ' ἀποφαινομένη ταῦτα λέγει. Gu. a m. pr.* τὸ, παρὰ τοῦ παρ' ἄκρας, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀπέθριξε ταὐτόν ἐστι· τὸ γὰρ ἄκρας αἰτιατική ἐστιν, ἢ γενικὴν νοητέον, ἵν' ᾖ ἀπὸ τοῦ ἄκρου αὐτὰς ἔτεμε. Gu. a m. sec.

130. Θεοί σε μισ.] Λάθρα τοῦτο εἶπεν. Gu.

131—135. Ὦ τάλαιν' ἐγώ.] Ἰδοῦσα ἡ Ἠλέκτρα τὸν χορὸν τῶν Ἀργείων γυναικῶν ἐλθόντα ἐπισκέψασθαι τὸν Ὀρέστην, καὶ φοβηθεῖσα, μήπως ἐγερoῦσιν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὕπνου, διακόψασα τὸν λόγον, ὃν περὶ τῆς Ἑλένης ἔλεγε, μετὰ λύπης λέγει, ὢ τάλαιν' ἐγώ! αἱ φίλαι ξυνῳδοὶ ἤγουν αἱ συνθρηνοῦσαι μετ' ἐμοῦ αὖ καὶ πάλιν πάρεισι καὶ προσέρχονται, ὡς φαίνεται, ὅτι καὶ πρῶτον ἐκεῖ ὑπῆρχον. ἴσως ἠρεμοῦντα τὸν Ὀρέστην μεταστήσουσι καὶ διεγείρουσιν ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἀπό τε τῆς ὁμιλίας καὶ τοῦ κτύπου τῶν ποδῶν αὐτῶν· ἐπεὶ γὰρ πλῆθος ἦν, θόρυβον ἔμελλε ποιῆσαι εἰσερχόμενον· καὶ εἰ ἐγερoῦσιν αὐτὸν, ἐκτήξουσι τὸ ἐμὸν ὄμμα ἐν τοῖς δακρύοις. ἐπεὶ γὰρ ἔβλεπεν αὐτὸν δαιμονιζόμενον καὶ πάσχοντα, κλαίειν ἔμελλεν ὡς ἀδελφή. Flor. 59.

140. Ἀρβύλη] Εἶδος ὑποδήματος γυναικείου ἀπὸ τοῦ ἁρμόζειν καὶ βύειν τοὺς πόδας. Gu.

142. Ἀπόπρο] Ἰδοῦσα ταύτας ἡ Ἠλέκτρα ἐρχομένας πρὸς τὴν στρωμνὴν τοῦ Ὀρέστου λέγει πρὸς αὐτάς· ἄπο καὶ μακρὰν πρόβατε καὶ ἐξέλθετε ἐκεῖσε καὶ ἀπεκεῖ, ἤγουν ἀπὸ τῆς στρωμνῆς μακρὰν καθίσατε. Flor. 59. ἄπωθεν τῆς κοίτης ἐπιτείνατε εἰς τὸ ἔμπροσθεν τὴν πορείαν, ἄπωθεν κατ' ἐπίτασιν τῆς

* Ultima οὐ κατ' ἐρ. sunt etiam in Florr. 6. 9. 17. 11. 56. 59. 76.

εἰς τὸ ἔμπροσθεν πορείας. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. Μοι] *Χάριν ἐμοῦ.*

144. Ἰδοὺ] Ἦ *θέασαι, ἢ νῦν.* Gu.

145. Ἃ ἅ] Ἐπίῤῥημα *ἐφεκτικόν.* Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 76.

149. Κάταγε,] Ἀπὸ *μεταφορᾶς τῶν καταγομένων νεῶν εἰς τοὺς λιμένας.* Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. *κάτελθε καὶ σιαυτὴν φέρε.* Gu. a m. sec.

150. Λόγοι ἀπόδος] Ἀντὶ *τοῦ ἀπόκρεναι. (ἀπολογίαν.)* Gu.

152. Χρόνια] Χρονίως, *βραδέως. (μόλις. καὶ διὰ τοῦτο οὐ βούλομαι ὑμᾶς ὄχλον αὐτῷ παρασχούσας ἐξαναστῆσαι.)* Gu.

158. Ὀλεῖς,] Ἀπολεῖς *ἐμὲ (ἢ αὐτόν).* Gu. Εἰ *βλέφαρα κτ.*] Ἤγουν *ἐὰν διυπνίσῃς αὐτὸν, ἐὰν ἐξεγείρῃς τοῦ ὕπνου.* Flor. 33. 59.

159. Φερομένῳ *χάραν.*] Ἀντὶ *τοῦ φερόμενον ἐν χαρᾷ.* Flor. 21. *ἀντὶ τοῦ φέροντος. (καρπουμένῳ.)* Gu.

163. s. Ἀπόφονον,] Κακόφονον, *ὡς αἴτιον ἡμῖν συμφορῶν, τὸν μισητὸν καὶ μὴ ἄξιον ὄντα γενέσθαι, ἄτοπον.* Gu. a m. sec. *ὡς λέγομεν γάμος ἄγαμος, ὅταν τις οὐκ ἀγάγηται γυναῖκα ξένην, ἀλλὰ συγγένειαν ἔχουσαν μετ' αὐτοῦ, οὕτω καὶ φόνος ἀπόφονος, ἤγουν μισητός· οὐ γὰρ ἦν ὁ φόνος εἰς ἕτερον ἀλλότριον, ἀλλὰ εἰς τὴν αὐτοῦ μητέρα. καὶ ἄλλο δέ· ὅτι ὁ φόνος τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἐπὶ κακῷ ἐγένετο αὐτῷ· παράφρων γὰρ ἐγένετο ὁ Ὀρέστης καὶ εἰς ψῆφον ἦσαν θανάτου, καὶ κατὰ τοῦτο ἀπόφονος, ἤγουν μισητὸς κακὸς φόνος.* Flor. 59.

168. Θώϋξασ'] Ἀγρίως *(μεγάλως) βοήσασα.* Gu. Ἔβαλες] Ἤγουν *ἐξύπνισας αὐτὸν, εἰποῦσα τὸ ὦ τάλας.* Flor. 59.

170. Οὐκ *ἀφ' ἡμῶν,*] Μακράν. Flor. 59.

171. s. Πάλιν] Εἰς *τοὐπίσω.* Gu. a m. sec. Ἀνὰ] Σύναπτε *τὸ ἀνὰ πρὸς τὸ ἑλίξεις.* Gu. a m. sec. Πάλιν—ἑλίξεις.] Ἀναστρέψεις *τὸν σὸν πόδα. ἐκ παραλλήλου τὸ πάλιν καὶ τὸ ἀνά.* Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Μεθεμένα] Ἀποστᾶσα. *(ἀπολειφθεῖσα.)* Gu. *ἐάσασα, ἀποστᾶσα τοῦ κτύπου σῦ ποιεῖν.* Flor. 59.

176. Κατάπτερος] Ταχέως *ἀντὶ τοῦ ταχέως.* Gu.

179. Διοιχόμεθα,] Ἐφθάρμεθα. Gu.

182. Ἀνακέλαδον] Τὴν *εἰς ὕψος φωνήν. (μέγαν ἦχον.)* Gu.

185. Τί *δ' ἄλλο*] Εἶπας. Gu.

186. Πόθον] Ὄρεξιν. Flor. 59. Βορᾶς.] Τροφῆς. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

187. Πρόδηλος] Προφανής. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. Ἄρ'] Εἰ *ταῦθ' οὕτως ἔχει.* Gu. Ὁ *πότμος,*] Ἡ *τύχη τοῦ θανάτου δηλονότι.* Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

188. Ἐξέθυσ'] Ἐφόνευσεν. *(ἀπώλεσεν.)* Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

189. Ἀπόφονον] Οὐκ *ἄξιον ὄντα γενέσθαι. ἀπὸ φυγῆς ἄξιον φόνου.* Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. Δοὺς] Ἀντὶ *τοῦ συγχωρήσας καὶ κελεύσας τὸν τῆς μητρὸς φόνον ἐργάσασθαι, τὸν φόνον τῆς μητρὸς τὸν μέλεον, τὸν ἀπόφονον καὶ τὸν μισητὸν, τὸν ἐπὶ κακῷ γεγονότα.* Flor. 59.

190. Πατροφόνου] Τῆς *τὸν ἐμὸν πατέρα φονευσάσης.* Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

191. Δίκαια] Τὰ *κατὰ τὸν φόνον (δικαίως δοὺς τὸν φόνον, τὸ αἷμα.)* Gu. Καλῶς] Εὐπρεπῶς. Δ' *οὔ.*] Διότι *ὑπὸ τοῦ υἱοῦ. (οὐδὲ γὰρ ὑπὸ παιδὸς ἔδει θανεῖν αὐτήν.)* Gu.

192. Ἔκανες,] Ἐφόνευσας. *(τὸν πατέρα.)* Gu. Ἔθανες,] Ἀντὶ *τοῦ ἐθανάτωσας.* Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. *ἐθανατώθης ὑπὸ τῶν τέκνων.* Gu. a m. sec.

194. Ἀφ' *αἵματος.*] Ἀπὸ *αἰτίας τοῦ φόνου τοῦ σοῦ.* Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

195. Ἰσονέκυες.] Ἀντὶ τοῦ διὰ τὸν σὸν φόνον ἡμεῖς ἀπολώλαμεν. Ἰσονέκυες.] Ἴσοι νεκροῖς ἐσμὲν, ἀντὶ τοῦ ὅμοιοι νεκροῖς, τουτέστι νεκροῖς ἐοίκαμεν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

196. Οἴχεται] Ἐφθάρη, ἔφθαρται. Gu.

197. Βίου τὸ πλ. μ.] Ἀντὶ τοῦ καὶ τὸ πλέον μέρος τοῦ ἐμοῦ βίου, ἤγουν τῆς ἐμῆς ζωῆς ἔφθαρται. Gu.

198. Στοναχαῖσί τε κ. γ.] Λάμβανε τὸ, ἐν στοναχαῖσί τε καὶ γόοις, ἢ πρὸς τὸ, οἴχεται, ἢ πρὸς τὸ ἕλκω. Gu.

200. Ἄγαμος ἔπι δ' ἄτ.] Ἀντὶ τοῦ ἄτεκνος, ἐπὶ τούτῳ δὲ ἄτεκνος. (δέον ἀγάμως καὶ ἀτέκνως εἰπεῖν, ὁ δὲ πρὸς τὸ ἥτις εὐθεῖαν ἐξήνεγκεν.) Gu.

207. Ὦ πότνια λήθη] Λήθη ἤγουν τῶν κακῶν ὁ ὕπνος ὑπάρχει· ὅσας γὰρ ἂν λύπας ἔχῃ ἄνθρωπος, ὑπνώσει (leg. ὑπνώσας) λανθάνεται αὐτῶν. οὕτω καὶ ὁ Ὀρέστης ὑπνώσας ἐπελάθετο τῶν κακῶν ὧν εἶχεν, ἤγουν τῆς μανίας καὶ τοῦ φόνου τῆς μητρός. ὡς ἔοικε δὲ, κατεκλίθη ἐν οἵῳ τρόπῳ ἔφθασε δαιμονιζόμενος, εἶτα ἐλθὼν ἐν φρονήσει καὶ ἐξυπνίσας λέγει ἀπὸ ποίου τόπου καὶ πότε ἦλθον ἐνταῦθα· ἀμνημονῶ γὰρ ἀπολειφθεὶς τῶν πρὶν φρενῶν, ἤγουν στερηθεὶς τῶν μανιωδῶν καὶ ἐφθαρμένων φρενῶν, καὶ εἰς νοῦν ἐλθὼν ἀρτίως τῶν ὑγιῶν φρενῶν ἐγνώρισα ποῦ εἰμί. ἢ ἄλλως· ἀπολειφθεὶς τῶν πρότερον σώων φρενῶν καὶ μαινόμενος γεγονὼς ἀμνημονῶ ποῦ ἦλθον καὶ ποῦ εἰμί. Flor. 59. Κακῶν,] Τῶν ἀλγεινῶν, τῶν δυστυχιῶν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

209. Ποτ'] (Ἆρα ἢ) περισσόν. Gu. περισσόν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἦλθον] Ἐμπερίβολος. Flor. 33.

210. Ἀμνημονῶ] Ἐπιλανθάνομαι, τί πέπρακταί μοι ἐν τῇ νόσῳ τῆς μανίας. Gu.

212. Βούλει θίγω] Ὅμοιόν ἐστι, τῷ τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω, ὅ φησι Σοφοκλῆς. (Œd. T. 651.) Gu.

214. Πέλανος,] Σημαίνει δύο, τὸν σίελον, ὡς ἐνταῦθα, καὶ εἶδος θύματος, ἤτοι τὸν πλακοῦντα, ὡς Αἰσχύλος ἐν τρίτῳ φησίν. Gu. πέλανος προσηγορικὸν ὄνομα, ὁ ἀφρός· κατὰ παντὸς γὰρ ἀφροῦ λέγεται ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ πελάζειν ἄνω, ὡς κουφοτέρως· τὰ γὰρ κοῦφα τὰ ἄνω ζητοῦσι, ὡς τὸ ἀσκὸς ἀποσπόγγισον τὸν ἀφρώδη πέλανον· οἱ γὰρ δαιμονιζόμενοι καὶ ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν ἀφροὺς πέμπουσι, καὶ ἐκ τῶν ὀμμάτων δάκρυα, καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν λήμας· πλεονάζει γὰρ τὸ ὑγρὸν, καὶ μὴ ἔχον ἔξοδον ἐξέρχεται ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν· ἀπὸ γὰρ τῆς πλημμελείας τοῦ στομάχου πλεονάσαν τὸ ὑγρὸν, γίνονται αἱ ἀναθυμήσεις, καὶ μὴ ἔχον ἔξοδον τὸ πνεῦμα ἀνέρχεται τὰ ἄνω μέρη ζητοῦν ἔξοδον, καὶ μὴ εὑρίσκον ἀθροιζόμενον ἐκεῖσε σκοτίζει τὸν ἐγκέφαλον, καὶ τὰ μέλη σπαράσσει ζητοῦν ἔξοδον, καὶ οὕτω σκοτισθέντος τοῦ ἐγκεφάλου γίνεται παράφρων ὁ ἄνθρωπος, ἕως οὗ ἐκφορηθῇ τὸ πνεῦμα· οὕτω γὰρ εἰσέρχεται τὸ πνεῦμα καὶ ἐν τῇ γῇ καὶ σείει αὐτὴν, μὴ ἔχον τοῦ ἐξελθεῖν. Flor. 59.

224. Ἀνιαρὸν] (Καίπερ) ἀλγεινόν. (ἐφ' ὅσον γὰρ νοσῶν ἐν τῇ κλίνῃ κεῖται, φόβον ἑαυτῷ καὶ τοῖς ὁρῶσι παρέχει.) Gu. Τὸ κτῆμα,] Τὸ δέμνιον δηλονότι. Flor. 21.

226. Δυσάρεστον] Δυσκόλως ἀρεσκόμενον. Flor. 33. Ἀπορίας] Καὶ ἀσθενείας. Flor. 59. ἣν αὐτοῖς ἡ νόσος ἐμβάλλει. Gu. Flor. 59.

228. Μεταβολὴ] Ἡ μεταβολὴ τῶν ἴσων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 55. 59. 76. Πάντων] Πραγμάτων. Flor. 59.

230. Τὸ δοκεῖν,] Καλὸν δὲ τὸ διεγείρεσθαι τὴν ψυχὴν τῇ δόξῃ τῆς ὑγείας ἢ τοιούτου τινὸς, καὶ μὴ καταπίπτειν (μεταπίπτων Florr.) ἐν ταῖς νόσοις ἢ ἑτέροις τοιούτοις, κἂν μακρὰν ᾖ τῆς ἀληθείας ἡ δόξα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

236. Ὥρμισται] Ἡ ἀντὶ — τὰ σέλματα. (ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν· μέρος γὰρ τῶν νηῶν τὰ σέλματα add. Gu.)

237. s. Πῶς εἶπας; ἥκει φῶς] Ἡ-

τοι σωτηρία, — ἐχαρίσατο αὐτῷ; (ἤγουν ἔργα εὐχαριστίας ἄξια add. Gu. Florr.)

245. Διάφερε] Διάφορος ἔσο. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. διαφορὰν λάμβανε καὶ ἀποχὴν, ἔξω γενοῦ. Gu. a m. sec. ἀπέχου. Flor. 18. Τῶν κακῶν] Γυναικῶν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἔξεστι γάρ.] Ἐκδεδομένον ἐστί. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. αὐτεξούσιον ἡ ἀρετή. καὶ ὁ Ὅμηρος ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλοῦ. (l. ἐσθλός.) Flor. 10. 21. ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστί σοι. Flor. 18.

247. Ὄμμα σὸν ταράσσεται,] Ὁ δεῖγμα τοῦ μεταπεσεῖν σε αὖθις εἰς μανίαν. Gu.

248. Μετέθου] Ἔστι καὶ τὸ ἐναντίον, μετέθετό τις λύσσαν ἀντὶ τοῦ ἀπέθετο. Gu.

249. Ὦ μῆτερ,] Δοκεῖ τὸ εἴδωλον Ὀρέστῃ παριστάμενον. Flor. 33. Μὴ ’πίσει] Ἀπείλει. Gu. a m. pr. Flor. 21. μὴ ἐπίφερε. Gu. a m. 2. ἐπίβαλε. Flor. 18. ἐπιπέμψεις. Flor. 10.

253. Σάφα] Ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ σαφῶς. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. m. pr. Εἰδέναι.] Βλέπειν εἰπεῖν ἔμελλεν· ὅτι δὲ, ὃ βλέπει τις, γινώσκει, οὕτως ἐξήνεγκεν. Gu. m. sec.

254. Αἱ κυνώπιδες,] Αἱ ἄγριαι. (ἀναιδεῖς.) Gu.

255. Γοργῶπες,] Γοργώπιδες. (καταπληκτικαὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, καταπληκτικὰ ἔχουσαι ὄμματα.) Gu. Ἐνέρων] Νεκρῶν τῶν ἀδίκως θνησκόντων. Gu. Ἱέρειαι,] Φονεύτριαι. (ὑπουργαὶ, ὡς θανατοῦσαι.) Gu.

256. Μεθήσω] Ἀφήσω. Gu. Ἐμπλέξασα] Ἐμβαλοῦσα. Flor. 33.

257. Σχήσω] Ἐφέξω, κωλύσω. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. κρατήσω. Flor. 33.

260. Ἐπικουρίαν] Βοήθειαν. Gu. a m. sec.

261. Τὸ θεῖον] Τοὺς θεούς. (τὰς Ἐριννύας.) Gu. Δυσμενὲς] Ἐχθρόν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

262. Κερουλκὰ,] Τὰ ἐκ κεράτων κατεσκευασμένα καὶ ἑλκυόμενα. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 33. 56. 59. 76. τὰ διὰ τῶν κεράτων ἕλκοντα τὴν νευράν. (ἢ τὸ βέλος addit Flor.) Gu. m. pr. Flor. 21.

263. Ἐξαμύνασθαι] Ἀποσοβήσασθαι. Flor. 33. τιμωρήσασθαι. (μαχέσασθαι.) Gu.

268. Πτερωτ. γλυφ.] Τοὺς ἐπτερωμένους οἰστούς. Gu.

269. Ἐξακρίζετ’] Εἰς τὸν ἄκρον αἰθέρα τρέχετε. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. ἤγουν τῶν ἄκρων τοῦ ἀέρος ἐπιλαμβάνεσθε. Gu. m. 2.

270. Αἰτιᾶσθε] Αἴτια ἡγεῖσθε. Gu.

272. Ἠλάμεσθα] Ἐπτοήθημεν. (ἐκινήθημεν. ἐπλανήθημεν, ἠλαυνόμεθα.) Gu.

275. Αἰσχύνομαι] Καὶ ἐντρέπομαι. Flor. 59. Μεταδιδοὺς] Μετέχειν ἐνδούς. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. Gu.

277. Συντήκου] Ἐν σεαυτῇ φθείρου, διαῤῥέου.* (πάσχε, δαμάζου.) Gu.

278. Ἐπένευσας] Συνήνεσας. (κατένευσας, συνεβούλευσας.) Gu. καὶ συνήργησας. Flor. 59. Τάδε] Τὸ κτεῖναι τὴν μητέρα. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. m. pr. ἃ ἔπραξα. Gu. m. sec.

281. Οὔ.] Βοηθεῖ, ὡς τοῦ θεοῦ ὑποσχομένου βοηθήσειν. Flor. 10. οὐκ εὔφρανε δηλονότι. Gu.

283. Τὸ ων, εἰς τὸ ἐκτεῖναι σύναπτε εἰς τὴν σύνταξιν, πρὸς δὲ τὸ, ἰστόρων τὸν πατέρα. (leg. τὸ πατ.) Gu.

289. Ἀπιλλαδ,] Παῦσαι τῶν δακρύων. Flor. 10. εἰς τὸ μὴ κλαίειν μετάβηθι. Gu.

293. Νουθετεῖν] Παραμυθεῖσθαι. (παραινεῖν.) Gu. Φιλα.] Ἀντὶ τοῦ φίλως ἢ ὦ φίλη. Flor. 21.

* Διαῤῥέου etiam Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.

'τηρ] Πρεσβύτερον. Flor. 59. 76. Βλέφαρον] "Ομ- Εκταθεῖσα] Πρὸς τὴν κλί- ῖσα. Gu. λου.] (sic) Αἰολικὸν βαλῶ.

ρολιψις] Ἀφήσης, ἤγουν ης. Gu. m. pr. Flor. 6. 56. 59. 76. καταλείπεις ρήσασα τῆς νοσοκομίας ἐν ύειν μοι. Flor. 10.

ὐκ ἔστι·] Ἀντὶ τοῦ οὐ προ- Flor. 10. Αἱρήσομαι,] . Gu. Flor. 21. προκρίνω.

χει γὰρ ταυτόν·] Ἔξει ἐμὲ ἰ σὲ, ἤτοι κἀγὼ συντεθνήξω.

οξάζης] Φαίνεσαι νῦν. ἐκ τοῦ δοξάζειν ἡμᾶς τοὺς ἀ- λλαγμένους τῆς νόσου ἀμε- οὕτως γίνεται κάματος. ἵσταται γὰρ ἐκ τῆς νόσου τοῖς ἄρτι ληγούσης ἡ ταλαιπω- 18.

ἱματος] Σοὶ τῷ Ὀρέστῃ r. 33. Ἀπορία] Ἀσθένεια. ἀδυναμία. Flor. 18. ἀπό-

Ποτνιάδες] Κακομανοποιοί. ανοποιαί. Πότνια γὰρ χώ- νωτίας, ἔνθα μανεῖσαι αἱ ποι τὸν ἴδιον δεσπότην Γλαῦ- ξαν. Ἄλλως. Ποτνιάδας ἐρινύας ἀφ' ἱστορίας τοιαύ- ά ἐστι τόπος ἐν τῇ Βοιωτίᾳ· ἐκεῖ βοτάναι μανίαν ἐμποι- ὃν, ὡς λόγος ἐρεῖ, παραγενό- λαῦκος μετὰ τῶν ἵππων αὐ- τῶν βοτανῶν καὶ ἐμμανεῖ- ραν τὸν Γλαῦκον. Ἐπειδὴ ς αἴτιαι μανιῶν εἰσί, διὰ ς φησὶ Ποτνιάδας.* Flor. αι κατ' εὐφημισμὸν, μανο-

άκχευτον] Καὶ δυσβάκχευ- ιεύουσαι, ὡς ὁ Βάκχος, ἀλλὰ κακῶς. Flor. 21. Θύουσιν] Κλῆρον. Flor. 21.

315. Μελαγχρῶτες] Αἱ μέλαιναι χρῶτα ἔχουσαι. Flor. 21. μελανοσώματοι. Flor. 9. τοῦτο λέγει διὰ τὸ τοὺς μαινομένους μέλανας τὸ χρῶμα ποιεῖν. Gu.

317. Τινύμεναι δίκαν,] Αἵματος, ἤγουν λαμβάνουσαι δίκην φόνου, τουτέστι κολάζουσαι διὰ φόνον. (φόνου Florr.) Τινύμ. φόν.] Ἤγουν φονεύουσαι. Flor. 6. 9. 21. 56. 57. 76. Gu. m. pr.

321. Φοιταλέου·] Ὁρμητικῆς. (τῆς ποιούσης τοὺς μαινομένους ὁρμᾶν.) Gu. φοιτᾶν, ὅ ἐστι περιϊέναι. Flor. 21. Μόχθων.] Πόνων λέγω τῶν τῆς μητρὸς φόνου ἔργων. Gu.

322. Οἴων] Δι' οἵων, κακῶν δηλονότι, ἔρρεις ἑαυτὸν κτείνας, φθείρεις ἑαυτόν. Flor. 21. Ὀρεχθεὶς] Ἀγαπήσας. Flor. 33.

324. Δεξάμενος,] Ὁ οἰκῶν. Flor. 18. σύ. Gu. Ἀνὰ δάπεδον,] Κατὰ τὴν γῆν. (ἔδαφος. ἤγουν τὸ Ἀπόλλωνος οἴκημα τὸ καλούμενον Δελφούς.) Gu.

325. Λέγονται] Καλοῦνται, ᾄδονται. Gu. Μυχοὶ γᾶς.] Καταδύσεις, οἰκήσεις. (κοιλότητες.) Gu. καταδύσεις, θεμέλιοι. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

326—333. Ἰὼ Ζεῦ,] Φεῦ ὦ Ζεῦ. τίς ὁ ἀγὼν οὗτος ὁ φονικὸς ἔρχεται παρακινῶν σε τὸν ἄθλιον, ᾧτινι, ἤγουν σοὶ, δάκρυα δάκρυσι συμβάλλει καὶ συνάπτει τις τῶν ἐχθρῶν, κινῶν εἰς τοὺς δόμους τῶν φόνων τῆς σῆς μητρός. κατολοφύρομαι, λίαν θρηνῶ, σε δηλονότι.

326. Ἰὼ Ζεῦ,] Ὦ ἐπὶ ἀποστροφῇ (ἐπιαποστροφῇ uno verbo et sine ὦ Florr.) Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τοῦτο κατ' ἰδίαν ἀναπεφώνηται. (l. — πεφώνηται. Flor. 10.

327. Τίς ἔλεος,] Ἔσται σοὶ τῷ Ὀρέστῃ. Gu. m. sec. ἀντὶ τοῦ, πόθεν

* Ultima ἐπειδὴ, etc. e MS. C. C. C. enotaverat King.

ἂν γίνοιτο ἔλεος. Gu. m. pr. Ἀγὼν] κίνδυνος, νόσος, ἡ καταλαμβάνουσά σε μανία. Gu. m. 2.

328. Φόνιος] Φονικὸς, δαιμονιώδης. Gu.

329. Θοάζων] Παροξύνων. (κινῶν, ἐκμαίνων.) Gu. Ὧι, σοι. (ἢ τῷ ἀγῶνι.) Gu.

332. Ὅ σ' ἀναβακχευεί;] Ὅπερ τῆς μητρὸς ἀναβακχεύει σε, καὶ μαίνεσθαι ποιεῖ. ἢ ὅστις ἀλαστόρων ἀνακινεῖ τὸ αἷμα τῆς μητρός σου, μὴ ἐῶν αὐτὸ ἠρεμεῖν ἀτιμώρητον.

334. Οὐ μόνιμος] Οὐκ ἐν μονῇ ἐστὶν, ἤγουν οὐ μένει. Gu. m. pr. Flor. 17. 59. 76. στάσιμος. Gu. m. 2.

336. ss. Ἄλλως. Ἀνατινάξας δέ τις δαίμων, ἢ τις δαιμόνων αὐτὸν δηλονότι τὸν ὄλβον, ὥσπερ λαῖφος ἀκάτου θοῆς κατέκλυσεν ὥσπερ ἐν κύμασι πόντου λάβροις ὀλεθρίοις. τὸ δὲ δεινῶν πόνων διὰ μέσου, (ἀντὶ τοῦ Gu.) φεῦ ἕνεκα τῶν δεινῶν πόνων. — ἢ οὕτω κατέκλυσε δὲ αὐτόν τις δαίμων, ὥσπερ ἐν λάβροις ὀλεθρίοις κύμασι δεινῶν πόνων, ὥσπερ κατακλύζει λαῖφος ἀκάτου θοᾶς ἐς λάβροις ὀλεθρίοις κύμασι πόντου, ἀνατινάξας καὶ ἀνατρέψας τοῦτον. *

339. Τίνα γὰρ] Πρὸς τὸ κατολοφύρομαι ἀποδίδοται. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

340. Ἢ τὸν] Καταγόμενον. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

342—345. Καὶ μὴν βασιλεὺς] Τὸ δὲ ἑξῆς· καὶ μὴν ὁ βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει Μενέλαος ἄναξ, τῶν Τανταλιδῶν ἐξ αἵματος ὢν, πολλῇ δ' ἁβροσύνῃ δῆλος ὁρᾶσθαι τῶν Τανταλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν. †

343. Ἁβροσύνῃ] Διὰ τῆς πολλῆς δὲ ἁβροσύνης, ἤγουν τρυφερότητος. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. βασιλικῷ μεγέθει. τρυφῇ ἱματίων καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἀκολούθων. Gu. m. 2. τῇ τρυφῇ τοῦ βαδίσματος, ἤγουν τῆς ὄψεως. Flor. 21. πλουσιότητι. Flor. 33.

344. Δῆλος ὁρᾶσθαι,] Ὁρᾶται δῆλος ἐν πολλῇ ἁβροσύνῃ. Flor. 21.

346. Ὁρμήσας] Παρορμήσας, κινήσας. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἐλλιμενίσας. Gu. m. 2.

347. Εἰς γῆν Ἀσίαν,] Ἤγουν Ἀσιηνὴν, τὴν Τροίαν. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

348. Ὁμιλεῖς,] Συνδιάγεις. Gu. Florr. iidem.

349. Θεόθεν] Ἀπὸ τοῦ θεοῦ. Πράξας] Τελέσας. Ἅπερ εὔχου.] Δι' εὐχῆς ἐποιοῦ. Gu. Florr. iidem.

351. Καταστένω.] Στενάζω. Gu. θλίβομαι. Flor. 21.

352. Εἱλιχθεῖσαν] Περιληφθεῖσαν. (κυκλωθεῖσαν, συσχεθεῖσαν.) Gu.

358—360. Νηρέως προφήτης] Οὗτος Ἀνθηδόνιος — τοῖς Ἀργοναύταις. τὴν δὲ βοτάνην, ἧς ἐγεύσατο, φασί τινες ἀείζωον εἶναι. ‡

359. Ἐμφανῶς παρ.] Ὅς μοι πλησίον σταθεὶς τάδε εἶπεν ἐμφανῶς. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. φανερῶς (Flor. 56.) καὶ οὐ διά τινος φαντάσματος. Gu. m. sec. προδήλως. Flor. 21.

361. Λουτροῖσιν ἀλ.] Ἃ ἡ ἄλοχος ἔλουσεν αὐτόν (τουτέστιν ἐν λουτροῖς ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναικὸς ἀνῃρέθη.) Gu.

363. Ναυπλίας] Ναύπλιος λιμὴν ἀπὸ τούτου καὶ Ναυπλία χθών. (ἀπὸ Ναυπλίου τοῦ πατρὸς Παλαμήδους add. Florr.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

366. Περιβαλεῖν] Περιπτύξασθαι. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. περιπλακῆναι. Gu. m. sec. Flor. 33.

368. Ἀνόσιον φόνον.] Δέον δὲ εἰπεῖν εὐσεβῆ φόνον, κακοήθως ἀνόσιον καὶ ἀσεβῆ

* Ultima: ἢ οὕτω — τοῦτον e Gu. addidi.

† Hæc omiserunt King. et Musgr.

‡ Verba τὴν δὲ βοτ. — εἶναι e Gu. addidi. In eo desunt vv. ἀλλ' οὐκάγ. — ἐστὶν, ἦν ante ἁλιεὺς et καὶ ante παρ' Ὁμ. ex eodem adjeci. [vid. i. vol. Schol. ad h. v.]

' τὴν τιμωρίαν Κλυταιμνήσ-

]ά δεῖνα] Φοβερὰ, τὸν τῆς
ον. Gu. Ἔτλη] Ἐτόλμη-
ἱρησεν.) Gu. εἴργασται. δη-
ονηρὸς Μενέλαος, δέον εἰπεῖν,
ῷ πατρί. Flor. 10.
[στορεῖς,] Ζητεῖς. (ἐρευνᾷς,
ις.) Gu. ὁρᾷς οὐ γνωρίζων.

]άμὰ κακά.] Ἤγουν ἐμαυ-
ιακῶς ἔχοντα. Flor. 6. 9.
6. 59. 76. Gu. †
Πρωτόλεια] Σύνθετον ἀντὶ
ωτόλεια ἀντὶ τοῦ πρῶτα πάν-
21. πρὸ πάντων σὲ λιτανεύω.

Ω θεοί,] Ἰδὼν ὁ Μενέλαος
χῦτα σχετλιάζων φησί. Flor.

ὃ γ' εἶπας·] Ὅτι τίνα νερτέρων
Flor. 21. Οὐ γὰρ ζῶ] Οὐκ
ημαι τῶν ζώντων, εἰ μὴ μὲ-
τὸ φάος. Flor. 21.
]ὸ αὐχμηρὸν] Ἑρμηνεία ἐστὶ
ται. Gu.
ιχίζεται.] Μαστίζει. (ἀφα-
τεῖ εἰς μνήμην ἰόντα.) Gu.
lor. 21.
Δεινὸν] Χαλεπὸν, φοβερόν.
αῖς κ.] Τῶν γὰρ ἀΰπνων οἱ
ξηροί. Gu.
Λέγειν] Θέλει λέγειν, ἀντὶ
Gu. Flor. 6. 9. 17. 56.

Φειδόμεθα·] Συστελλόμεθα.
. φείδομαι τὸ ἐλεῶ, τὸ ἀκρι-
αι καὶ τὸ ὑποστέλλομαι, ὡς
Flor. 21.
Θεὸς,] Θεὸν καλεῖ τὴν λύπην
ἐρ τὰ πράγματα παρὰ τοῖς
εἶχον θεούς. Flor. 21.
Ἐξώγκουν] Τῷ χώματι ὑπέ-
'lor. 10.

397. Πυρᾷ;] Τῷ τάφῳ. (τῇ τοῦ σώματος αὐτῆς καύσει.) Gu.

398. Φυλ. ὀστ. ἀναίρ.] Ἤγουν πότε τὸ σῶμα ἀναλωθὲν ἡμεῖς τὰ ὀστᾶ λάβωμεν ἢ ἀναίρεσιν ἀντὶ τοῦ φθορὰν, ἤγουν σκοπῶν, μὴ τὰ ὀστᾶ φθαρῇ τῷ πυρί. Gu. Ἀναίρεσιν.] Ἤγουν ἀνακομιδὴν, ἀνάληψιν, συλλογήν. Gu.

399. Ὤρθευεν] Ἐπεμελεῖτο. Flor. 33. ἐνοσοκόμει. Flor. 10. ἐκυβέρνα. Gu.

401. Φαντασμάτων] Ἤγουν τίς φαντασία ποιεῖ σε νοσεῖν ταῦτα ἃ νοσεῖς; Flor. 21.

402. Ἔδοξ'] Ἐνόμισα — ὁμοίας νυκτί. (ἤγουν μελαίνας add. Gu. Florr.)

410. Φοῖβος] Οὐ τοῦτο βούλομαι εἰπεῖν δηλονότι, ἀλλ' ὁ Φοῖβος. Flor. 21.

413. Ἀμύνει] Ἐκδικεῖ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. συνεργεῖ. Flor. 33.

417. Αἷμα μητ.] Ἀντὶ τοῦ ἕνεκεν τοῦ αἵματος. Flor. 21.

418. Οὐ σοφὸς,] Εἰ δηλονότι, ἤγουν ἐπιτήδειος. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. πανοῦργος, ὡς σχηματίζεσθαι μὲν φιλίαν, τὰ τῶν ἐχθρῶν δὲ φρονεῖν. Gu. m. sec. Flor. 6.

419. Πατρὸς δὲ] Οἱ Ἀττικοὶ προπαροξυτονοῦσι μόνον τοῦτο, τιμωρία. τὸ δέ τις ἄμεινον βαρύνειν δή τις. Flor. 21.

420. Τὸ μέλλον] Μέλλει δὲ ὠφελήσειν δηλονότι. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὸ βραδυσμόν. Flor. 10. τὸ βραδύνειν. Gu. m. sec. Ἀπραξίᾳ] Ἀργίᾳ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 34. 56. 59. 76. ἀργὸν τὸ δῶρον, ματαία ἡ χάρις. Flor. 59.

423. Οὐδ' ἥγνισαι] Οὐκ ἐκαθάρθης εἰς τὸν φόνον, ὃν ἐποίησας, καθὼς ἐστι νόμος καθαίρεσθαι τοὺς φονεῖς τὰς χεῖρας τὰς ἐργασαμένας τὸν φόνον. Gu.

425. Ἐξαμιλλῶνται] Διώκουσιν,

a δέον δὲ — Κλυταιμν. om. Gu. qui sqq. sic scripta exhibet: [vid. i. vol. h. v.] ἴδει μὲν γὰρ — — γενομένην. ἴδει δὲ ὑπ' ἄλλου τοῦ, κ. τ. λ. Flor. 10. δέον εἰπεῖν εὐσεβῆ. nihil amplius.

Gu. est καλῶς, sed λ in litera scriptum est atramento, reliqua, i. e. totum rubrica.

ἐκβαλεῖν τῆς γῆς σπεύδουσι. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἀντὶ τοῦ φιλονεικοῦσιν ἐκβάλλειν σε ἐκ τῆς γῆς σπουδάζοντες. Flor. 21. ἐξελαύνουσι. Gu. m. 2. ἐκβάλλουσι. Flor. 34. ἀποπέμπουσι. Flor. 33.

428. Διὰ τριῶν] Ἀντὶ τοῦ διὰ πολλῶν· ἄλλως γὰρ νοεῖσθαι οὐ δύναται. Flor. 21.

430. Ὑβρίζουσ᾽,] Ἁμιλλῶνται. Flor. 21. Κλύει.] Ἐπακούει. (ὀνομάζεται ἢ ἀκούει.) Gu.

432. Ἔτι;] Εἰς τὸ μέλλον. Flor. 21.

434. Τὸ οἴσεται] Ἐνεργητικὴν ἔχον σημασίαν, καὶ ἀντὶ τοῦ κομίσει λαμβανόμενον, ἐνταῦθα παθητικὴν ἔχει καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξενεχθήσεται λαμβάνεται. Flor. 21.

437. Γῆς] Τῆς σῆς δηλονότι, ἤγουν τῆς πατρίδος σου. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ὑπερβαλὼν] Ὑπερβὰς (Gu.), παρελθών. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

442. Καταφυγὰς] Ἐλευθερίαν. Flor. 33.

443. Πράσσουσιν] Διακειμένοις. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. δείκνυσι διὰ τούτων ὁ ποιητὴς, ὅτι δεῖ που νοεῖσθαι τοὺς εὐτυχοῦντας τῶν δυστυχούντων αὐτῶν συγγενῶν. Flor. 6.

444. Μετάδος] Μετασχεῖν δός. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

445. Τὸ χρηστὸν] Τὴν εὐπραξίαν (εὐπραγίαν. 34. Gu.) Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. Gu. a pr. m. τὴν εὐδαιμονίαν. Gu. a m. 2.

446. Ἀντιλάζου] Τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι λέγεται, ὅταν τι διώκῃ καὶ ἀπαιτῇ καί τινος δεόμενον ἢ καὶ καθ᾽ ἕτερόν τινα τρόπον, τὸ δὲ ἀναδέχηται καὶ οὐκ ἀποστρέφηται. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

448. Ὄνομα] Οὐ γὰρ τὸ ὄνομα τὴν ἐνέργειαν παριστᾷ, ἀλλ᾽ ἡ ἐνέργεια τὸ ὄνομα· τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ πατρὸς καὶ ἀδελφοῦ καὶ μητρὸς καὶ παντὸς συγγενοῦς. Flor. 6. Φίλα.] Καὶ συγγενῆ. Flor. 10.

451. Ὁ Σπαρτιάτης] Οἰβάλου τοῦ Περιήρους παῖδες οὗτοι, Τυνδάρεως, Ἴκαρος, Ἄρνη, [καὶ Νῆθος], * καὶ ἐκ Νικοστράτης Ἱπποκόων. οὗτοι μετὰ θάνατον Οἰβάλου ἐστασίασαν περὶ τῆς ἀρχῆς. Ἴκαρος δὲ συνθέμενος μετὰ Ἱπποκόωντος ἐξελαύνει τὸν Τυνδάρεων τῆς Σπάρτης. ὁ δὲ οἰκεῖ ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰτωλίας, † καὶ γαμεῖ Λήδαν τὴν Θεστίου τοῦ Αἰτωλοῦ, ἐξ ἧς ἔσχε Κάστορα καὶ Πολυδεύκην καὶ Τιμάνδραν καὶ Κλυταιμνήστραν καὶ Ἑλένην. ὕστερον δὲ Ἡρακλῆς ἐπὶ τῷ φόνῳ τοῦ Οἰωνοῦ ‡ φονεύσας Ἱπποκόωντα ἅμα τοῖς παισὶ, καὶ καταγαγὼν τὸν Τυνδάρεων ἀπὸ Φρίξης καὶ Πέλλης, ἐγχειρίζει αὐτῷ τὴν ἀρχὴν τῆς Σπάρτης. ἐγάμει γὰρ Ἡρακλῆς Δηϊάνειραν τὴν Λήδας ἀδελφήν.

* καὶ Νῆθος addit MS. C. C. C. ap. King. quem alibi non memoratum inveni. Ex eodem est Οἰβάλου hic et infra pro Βάλου. Pro Ἴκαρος ibidem est Ἰκάριος, quod recepit King. sed Ἴκαρος etiam vocatur ab Eustathio ad Il. β΄. p. 293, 10. et in Schol. Ven. p. 77. v. 88. Pro Ἄρνη, ut habent etiam Eustath. et Schol. Ven. l. c, Apollod. III, 10, 3. Ἀφάρην. Mox MS. C. C. C. ἀποθανόντος δὲ τοῦ Οἰβάλλου, ἐστασίασαν περὶ τῆς ἀρχῆς οἱ παῖδες. Ἰκάριος δὲ συνθέμενος εἰς τὸν Ἱπποκόωντα, ἐξελ.

† MS. C. C. C. ὁ δὲ οἰκεῖ ἐν Λακεδαίμονι, ὅπου ἔφυγε, male, siquidem pulsus Tyndareus et Icarius φεύγουσι πρὸς Θέστιον, Apoll. III, 10, 5. τὸν τῶν Πλευρωνίων ἄρχοντα. Strabo X. p. 708. In sqq. Cod. recte ἐξ ἧς pro ἐξῆς. idem om. καὶ Τιμάνδραν, quam inter liberos Tyndarei memorat etiam Apoll. III, 10, 6.

‡ ἐπὶ τῷ φόνῳ τοῦ υἱωνοῦ om. MS. C. C. C. tum pro καταγαγὼν habet ἀπαγαγὼν, et omissis verbis ἀπὸ Φρίξης καὶ Πέλλης, ἐγχειρίσειν αὐτῷ. Pro υἱωνοῦ Meurs. Misc. Lac. IV, 8. 16. conj. Οἰωνοῦ, quod recepit Barn. recte. vid. Heyne ad Apoll. II, 7, 3. Φρίξα ap. Steph. Byz. est urbs Peloponnesi τῆς Ὀλυμπίας ἀπέχουσα στάδια λ. Φερεκύδης δὲ Ἀρκαδίας αὐτὴν γράφει. Pro Πέλλης fortasse verius est Πελλάνης. Paus. III, 1. p. 204. Hippocoon Τυνδάρεων ἠνάγκασεν ἀποχωρῆσαι δείσαντα, ὡς μὲν Λακεδαιμόνιοι φασὶν, ἐς Πελλάναν. quæ fortasse eadem urbs est ac τὰ Πελάνα Laconicæ ap. Strab. VIII. p. 593. Πελλήνης conj. Meursius l. c. quod recepit Barn. Pro τὴν Λήδας ἀδελφὴν rectius Barn. ἀδελφιδῆν.

457. Φιλήματ' ἐξέπλησε,] Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φιλημάτων εἰς ἐμὲ ἐπλήρωσε τὸν Ἀγαμέμνονος παῖδα.*

463. Φεύγων] Θεαθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. Flor. 6.

467. Πολυετὴς] Πολυχρόνιος ἤγουν μετὰ πολλὰ ἔτη, διὰ πολλοῦ χρόνου. Gu.

468. Ἄγετέ με·] Ὦ θεράποντες. Flor. 6. Gu. Δεξιὰν] Τιμιώτερος γὰρ ἦν ὁ Τυνδάρεως. Flor. 21.

472. Ἔα] Ἐπὶ ἐκπλήξεως. Gu. Florr.

478. Δράκων] Δράκοντα εἶπε τὸν Ὀρέστην, ὡς μητροκτόνον, ἐπεὶ καὶ αἱ ἔχιδναι κτείνουσι τὰς ἑαυτῶν μητέρας, τιτρώσκουσαι τὰς γαστέρας αὐτῶν, ὅτε εἰς φῶς προελθεῖν μέλλουσι. Gu.

474. Στίλβει] Ἀποπάλλει (πέμπει ἐκ τῶν ὀμμάτων). Gu.

479. Χρόνιος ὢν] Οὐ μόνον χρόνιος φαμὲν ἦλθον ἀντὶ τοῦ μετὰ χρόνον πολὺν, ἀλλὰ καὶ χρόνιος ἦν ἐν τῷδε τῷ τόπῳ ἀντὶ τοῦ (ἐπὶ Flor.) χρόνον πολύν. Gu. a m. sec. Flor. 21.

480. Τὸν ὁμόθεν] Τὸν ἀπὸ μιᾶς ῥίζης, ἤγουν τὸν κατὰ γένος προσήκοντα. Gu. m. pr. Flor. 9. 17. 21. 56. 76. ἤγουν τὸν ἐκ ταὐτοῦ γένους ἤτοι τὸν συγγενῆ. Gu. m. sec.

481. Πρότερον] Τιμιώτερον. Flor. 33. ὑπέρτερον, προτιμότερον, ἰσχυρότερον. ἀλλ' ἔστι καὶ τοῦτο. Ἑλληνικὸν τὸ μὴ εἶναι τινὰ ὑπέρτερον τῶν νόμων. Gu.

483. Κέκτησο] Ὑπολάμβανε. Flor. 21. Τοῦτ',] Τὸ ὑπείκειν (Florr. ὑπεῖκον) τῇ ἀνάγκῃ. Gu. Flor. 9. 21. 56. 59. 76. τὸ ὑπεῖκον τοῖς σοφοῖς. Flor. 17. 34.

484. Ὀργὴ γὰρ] Εἰκότως οὐ κτήσῃ. Gu. Ἅμα] Συνελθόντα. Gu. Σοφόν.] Φρόνιμον (σε ποιεῖ. ἀλλ' ἀνόητον, καὶ τὸν τοῦ προσήκοντος λόγον οὐ ποιούμενον· σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς τὸ τιμᾷν τοὺς προσήκοντας.). Gu.

485. Πρὸς τόνδε] Τὸν Μενέλαον. (ἢ τὸν Ὀρέστην. ἤγουν τί δεῖ πρὸς τοῦτον φονέα ὄντα ἀγωνίζεσθαι καὶ σπουδάζειν.) Gu.

487. Τούτου] Τοῦ Ὀρέστου. Gu. Flor. Ἀσυνετώτερος;] Ἀνοητότερος. Gu. Flor. 9. 17. 21. 56. 59. 76. μωρότερος. Flor. 33.

488. Ἐσκέψατο,] Ἐνόησε. Gu. Flor. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

489. Κοινὸν] Κοινὸς γὰρ νόμος Ἑλληνικὸς τὸ τὸν φονέα τῆς χώρας ἐκβάλλειν πρὸς ἑτέραν, ἄχρις ἂν ἐκεῖ κάθαρσιν ἔλαβε καὶ ἀπεπλύνθη τὸν φόνον. Gu.

491. Ὑπὲρ κάρα,] Ὑπεράνω τοῦ κάρα. Gu.

493. Αἵματος] Ἕνεκα τοῦ φόνου. Gu. m. pr. Flor. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τοῦ φόνου τοῦ πατρικοῦ. Gu. m. 2.

494. Ὁσίαν] Ἔννομον. Gu. δικαίαν. Flor. 56. πρέπουσαν. Flor. 21. Διώκοντ',] Ἐξερίζοντα. Gu. m. pr. Flor. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. κατηγοροῦντα. Gu. m. 2. Ἐκβαλεῖν] Ἀπώσασθαι. Gu. Flor. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

495. Τὸ σῶφρον] Τὸ μέτριον. Gu. m. pr. Flor. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. τὸ φρόνιμον. Gu. m. 2. Τῆς συμφορᾶς,] Τοῦ συμβεβηκότος. Gu. m. pr. Flor. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τῆς μανίας, τιμωρίας. Gu. m. 2.

496. Εἶχετ',] Ἦπτετο. Gu. m. pr. Flor. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. ἤγουν κατὰ τοὺς νόμους ἂν ἔπραττεν. Gu. m. 2. Εὐσεβής] Ἀσέβεια γὰρ τὸ μητροκτονεῖν, ὥσπερ εὐσέβεια τὸ ταύτην αἰδεῖσθαι. Gu.

507. Αἷμ' ἔχων κυρεῖ] Ἔγκλημα φόνου ὑπάρχει ἔχων ἤγουν ἔχει. Gu. m. pr. Flor. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

508. Φυγαῖσι] Ἀντὶ τοῦ φυγῇ ἤγουν ἐξορίᾳ. Gu. Ὡσιοῦν,] Ἐκαθαιρον. (ἐδικαίουν, ἐτίμων.) Gu. ἄξιον ἔκρινον. Flor. 33. Ἀνταποκτείνειν] (Ἐν τῷ) οὐχὶ δὲ τὸ ἀνταποκτείνειν. (οὐχ ὡσίουν.) Gu.

510. Τὸ λοίσθιον] Τὸ ἔσχατον μί-

* Hæc, Ἄλλως — παῖδα, neglexit King.

ασμα λαμβάνων διὰ τῶν χειρῶν, ἤγουν ἔσχατος φονεύων. Gu. Flor. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

523. Λόγοισι τοῖς ἐμοῖς] Οἷς νῦν κατὰ σοῦ χρῶμαι. Gu. ʼΟμοῤῥοθεῖ,] ʼΟμολογεῖ. (συνεισέρχεται. συνᾴδει καὶ ἀποφαίνει τούτους εὐλόγους.) Gu. ὁμολογεῖ, συνᾴδει, δηλονότι ὅτι ἐγώ φημί σε ἀδίκως πρᾶξαι. Flor. 21. 34. ἐπέρχεται, ὁμοφωνεῖ. Flor. 33.

524. Μητρὸς δίκας,] Τὰς ὑπὲρ τῆς μητρός. Gu. Flor. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

530. Σπ. χθονός.] Ἣν αὐτός σε κηδεύσας εἰς προῖκα ἔδωκα. Gu.

533. Μακάριος] Εὐγενὴς, πλούσιος, τίμιος πᾶσι καὶ πρὸς ἔσχατον γῆρας ἰών. Gu. Flor. 6. Πέφυκα] Γέγονα. Gu. Florr.

536. ʼΕπισήμους] Διαδήλους. (φοβερὰς, μεγάλας.) Gu. ʼΕκτήσατο.] ʼΑπὸ τούτων. Gu.

538. Ὅπου] ʼΑντὶ τοῦ ὁπότε, τοπικὸν ἀντὶ χρονικοῦ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐπειδὴ, ἢ ἐν ᾧ. Gu. m. sec.

540. Τιμωρῶν] Βοηθῶν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 59. 76. ἐκδικῶν, βοηθῶν. Flor. 56.

542. ʼΕκπλήσσει] ʼΕξίστησι. (μετὰ φόβου.) Gu. ἐξίστησι, ἐκβάλλει μετὰ φόβου. Flor. 6. 9. 10. 17. 21. 34. 56. 59. 76. Λόγου,] Λογισμοῦ. Gu.

543. Καθ' ὁδὸν εἶμι·] Κατὰ τάξιν (τοῦ λόγου) πορεύσομαι. (ἤγουν διηγήσομαι.) Gu. ἤγουν κατὰ μέρος λέξω. Flor. 21. τῷ λόγῳ προβαίνω. Flor. 10. Τρίχα.] Τὴν πολιάν. Gu. Flor. 33.

544. Δύο γὰρ ἀντίθες δυοῖν.] Παράθες. Gu. Flor. 6. 9. 17. 34. 56. 59. 76. τῷ πατρὶ τὸ σπέρμα, τῇ μητρὶ τὴν ἄρουραν. Flor. 10. 21. ἤγουν τὸν πατέρα καὶ τὸ σπέρμα, καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν γένναν. Flor. 6.

545. ʼΕφύτευσεν] ʼΕγέννησεν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Τίκτει] ʼΑντὶ τοῦ ἔτεκε. Gu. Florr iidem.

546. Ἄρουρα] Ἡ ἠροτριασμένη γῆ. χέρσος δὲ ἡ ἀνήροτος καὶ ἀνέργαστος. Gu. Flor. 6. 9. 17. 34. 56. 59. 76.

551. ʼΙδίοισιν] Κρυφίοις. (κεκρυμμένοις, λαθραίοις, ἑταιρικοῖς.) Gu. Σώφροσιν,] Νενομισμένοις. Gu. m. sec.

555. ʼΕπί] Αὕτη ἡ ἐπὶ λύπην σημαίνει, οἷον ἔπραξα ἓν αἰσχρὸν, καὶ οὐκ ἤρκει τοῦτο, ἀλλ' ἐπὶ τοῦτο (leg. τούτῳ) ἔπραξα καὶ ἄλλον (ἄλλα, an φόνον excidit?). Flor. 21. Ἔθυσα] ʼΕφόνευσα. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. Gu.

556. Τιμωρῶν] Βοηθῶν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

557. ʼΕφ' οἷς] Δι' ἅ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Πετρωθῆναι] Λίθοις βληθῆναι. Gu. m. pr. Florr. iidem. λιθασθῆναι. Gu. m. sec.

559. ʼΕς τόδ' ἧξ. θράσους,] Εἰς τὴν θρασύτητα ταύτην. (ἤγουν τῷ ἀποκτείνειν τοὺς ἀλόχους add. Florr.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

560. Ἄνδρας φον.] Λέγω εἰς τὸ φονεύειν τοὺς ἄνδρας. Gu. Florr. iidem. Καταφυγὰς π.] Ἵνα μὴ ὑπ' αὐτῶν φονευθεῖεν. Gu. m. sec. Flor. 6. ἐὰν μὴ ἀποκτείνουσιν αὐτάς. Flor. 21.

561. Ἔλεον] Ὡς σὺ φῇς, ὅτι χρὴ ποιεῖν. Flor. 21. Θηρώμεναι,] Λαμβάνουσαι. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 33. 56. 59. 76. ἀγρεύουσαι, ἕλκουσαι. Gu. m. sec.

562. Παρ' οὐδὲν] Κατ' οὐδὲν, ἐν οὐδενὸς μοίρᾳ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἐν ὀλίγῃ προφάσει. Flor. 10. ἤγουν οὐ μέγα νομίζουσι ἂν ἀποκτείνειν τοὺς πόσεις. Flor. 21. Ἦν ἂν] ʼΑντὶ τοῦ εἴη ἄν. Gu. Florr. iidem. ʼΟλλύναι] Φθείρειν. ibid. Πόσεις,] Τοὺς ἄνδρας. ibid.

563. ʼΕπίκλημ'] Ἔγκλημα.) κατηγόρημα, κατηγορίαν αὐτῶν.) Gu. Ὅ τι τύχοι] Διὰ τὴν τυχοῦσαν αἰτίαν. Gu.

Δεῖνα,] Χαλεπά. Gu. Flor. . 21. 34. 56. 59. 76. Κομ- [ετὰ τύφου προφέρεις. Gu. m. r. 6. μεγαλαυχεῖς. Flor. 21. iu. m. sec. Τόνδε τὸν νόμον,] ·οὺς ἄνδρας φονεύειν διά τινα Gu. m. sec. Flor. 6. Νό- ίξειν. Gu. m. pr. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. συνήθειαν. sec.

Μισῶν δὲ] Ἐνδίκως δὲ μισῶν ἐρα ἀπώλεσα. Gu. Flor.

Μεθ' ὅπλων] Μετὰ τοῦ στρα- ·ὰ στρατείας. ὁπλίτην.) Gu.

Πάσης ὑπὲρ γῆς Ἑ.] Ἡ γὰρ τῆς Ἑλένης πάσης τῆς Ἑλ- ἀτιμία. Gu. Στρατηλάτην,] δεύοντα. Gu.

Προὔδωκε,] Κατέλιπεν. Gu. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

] Ἐφύλαξεν. Gu. Florr.

Ἀκήρατον] Ἀμίαντον. Gu. m. r. iidem.

Ἐπεὶ δ' ἁμαρτοῦσα.] Ἀφ' οὗ ποιήσασα (διὰ τῆς μοιχείας .m. sec.) ἐνόησε. Gu. Flor. 6. 1. 56. 59. 76. Δίκην] Τιμω- ι. Florr. iidem.

Ὡς μὴ δίκην δ. π.] Ἤγουν τὸ τοῦ ἀνδρὸς κολασθείη. (κο- Gu.) Gu. Florr. iidem.

Ἐζημίωσε] Ἠδίκησε. Gu. idem. πρωθύστερον. Flor. 6.

Σιγῶν ἐπῄνουν,] Διὰ τὸ σιγᾷν Gu. Florr. iidem. πᾶς γὰρ ὁ ·ι κακὸν αὐτοῦ καὶ σιγᾷ δοκεῖ ·οῦτο. Flor. 21.

Ἀνεχόρευ'] Ἐτάρασσεν. (ἀνε- καὶ ἀνέτρεπεν, ἀνεκίνει, παρ-) Gu. παρεδίδου εἰς μανίαν. 1.

Φυτεύσας] Γεννήσας. Gu. Flor. 33. Κακὴν,] Κακό- Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56.

Ἐπεγάμει] Οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ ιν ἕτερον εἰς γάμον ἑαυτῆς ἦγεν. Gu. m. pr. Florr. iidem. καὶ εἰς γάμον ἐλάμβανεν. Flor. 59. ἤγουν οὐκ ἔλαβεν εἰς γάμους πόσιν ἐπὶ ἑτέρῳ πόσει καὶ γὰρ ἔζη ὁ ἀνὴρ αὐτῆς. Flor. 21. ἐμίγνυτο ἀπ' ἀνδρὸς εἰς ἄνδρα. Flor. 33.

583. Μένει] Καὶ ἀπόντι τῷ Ὀδυσσεῖ. Gu. Flor. 6. Ὑγιὲς] Ἀδιάφθορον. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἀμίαντον, ἄφθαρτον. Gu. m. sec. Εὐναστήριον.] Θάλαμος. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

584. Ἕδρας] Καθέδρας, κατασκηνώσεις. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.

585. Στόμα σαφές.] Ἀντὶ τοῦ χρησμοὺς ἀληθεστάτους. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Νέμει] Δίδωσιν. (παρέχει.) Gu. Florr. iidem.

589. Χρῆν] Πρέπον ἦν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.

590. Ἀξιόχρεως] Ἔντιμος. (ἀξιόπιστος, ἱκανὸς, ἄξιος, δυνατός.) Gu.

591. Φύγοι,] Ἀντὶ τοῦ καταφύγοι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. διὰ τούτου ἐκφοβεῖ αὐτόν. Flor. 21.

592. Ὁ κελεύσας] Ὁ προστάξας (τοῦτο ποιῆσαι ἤγουν φονεῦσαι). Gu.

593. s. Ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ,] Ἀλλ' ὅτι μὲν οὐ καλῶς πεποίηται (πέπρακται) ταῦτα, μὴ λέγε· καλῶς μὲν γὰρ δηλονότι πέπρακται· οὐκ εὐδαιμόνως δὲ ἤγουν εὐτυχῶς ἡμῖν τοῖς δράσασιν. (Οὐκ εὖ] Εἴργασται· ὑπὸ γὰρ ἄλλων ἔδει πεπρᾶχθαι.) Gu.

595. Εὖ καθεστᾶσιν] Καλῶς διάκεινται, καλῶς ἔχουσιν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

597. Τά τ' ἔνδον] Οὕτω κατὰ τὰ ἔνδον καὶ κατὰ τὰ ἐκτὸς εἰσὶ δυστυχεῖς. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76. Θύραζε] Ἔξω τῶν θυρῶν ἤγουν τῆς οἰκίας. Gu. m. sec.

698. s. Ἀεὶ γυναῖκες] Συμφορά ἐστιν ἀκούσιον σύμπτωμα. εὖ συμφωνεῖ δὲ ἐνταῦθα τῇ ἀγανακτήσει τοῦ χοροῦ τὸ τὰς γυναῖκας τοῖς ἰδίοις συμπτώμασι τοῖς ἀκουσίοις ἐμποδὼν καθίστασθαι

τοῖς ἀνδράσιν· τοῦτο γὰρ σχεδὸν τὰς γυναῖκας ἔξω αἰτίας ποιεῖ. ἄλλως τε οὐδὲ ἡ Κλυταιμνήστρα ἀκουσίῳ ἑαυτῆς συμπτώματι ἐμποδὼν τῷ ἀνδρὶ ἐγένετο, καὶ τὸ αἰεὶ δὲ οὐ καταλλήλως ἔχει πρὸς τὸ ἔφυσαν, δοκεῖ δὲ τὸ πᾶν οὕτως ἔχειν· αἱ γυναῖκες ἐγεννήθησαν ἐμποδὼν ἀεὶ εἶναι τοῖς ἀνδράσι δηλονότι· τοῦτο γὰρ συνυπακούεται ἀπὸ τοῦ ἐπαγομένου ἐπὶ ταῖς συμφοραῖσι τῶν ἀνδρῶν, ὥσπερ εἰ εἶπεν ἐπὶ τῷ κακῷ τῶν ἀνδρῶν, τουτέστι χάριν τῶν συμφορῶν τῶν ἀνδρῶν, ἐφ' ἃς αὐτοὺς δηλονότι αὗται ἐμβαλοῦσιν αὐτῶν, οὐχ ὥστε αὐτοῖς μετρίως ἐπιθέσθαι αὐτάς, ἀλλὰ πρὸς τὸ δυσκολώτατον. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 34. 59. 76.

Συμφοραῖς] Ταῖς αὐτῶν δυστυχίαις. συμφορὰ λέγεται πολλῶν πραγμάτων συνδρομή, φορὰ δὲ ἡ κίνησις. Gu. m. sec.

599. Ἔφυσαν] Φυσικῶς εἰσὶ διὰ τὴν χαυνότητα, ἐγεννήθησαν. Gu. Δυστυχέστατον.] Δυσκολώτατον. Gu. Flor. 25.

600. Θρασύνει,] Ἀναιδὴς φαίνῃ. Gu. Ὑποστέλλει] Ὑποπίπτεις, ὑποκλίνεις, ὑποτάσσῃ, ταπεινῇ, μετριάζῃ. Gu.* Λόγῳ,] Ὁμιλίᾳ, κατὰ τὸν λόγον. Gu.

601. Ἀμείβει] Ἀνταποκρίνῃ, ἀποκρίνῃ. Gu. Ἀλγῆσαι] Λυπηθῆναι. Gu.

602. Ἀνάψεις] Ἐγείρεις, παρακινήσεις, παρορμήσεις, ἀναπτερώσεις. Gu.† Ἐξιλθεῖν] Περισσὴ ἡ ἐξ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.

604. Κοσμήσων] Διὰ τῶν θυσιῶν καὶ τῶν ἀναθημάτων. θυσιάσων. Gu.

605. Ἔκκλητον] Ἤγουν εἰς τὴν συνάθροισιν τῶν Ἀργείων. (συνηθροισμένον, τὸν ἐκκλησιάζοντα. τὸν συνεδριάζοντα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.) Gu.

606. Ἀνασείσω] Παρακινήσω. (ἐφορμήσω, ἐπάξω.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76.

611. Τἀγαμέμνονος,] Ἃ ὁ Ἀγαμέμνων δῆθεν ἔπεμψεν. (ἃ δι' ἐκεῖνο ἑώρα.) Gu. ἃ περὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐφαντάζετο. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

612. Μισήσειαν] Εἴθε. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

613. Ἐνθάδ'] Ἤγουν ἐν τοῖς ἄνω (εἰς τοσοῦτον). Gu.‡ Καὶ γὰρ] Καὶ γὰρ πικρότατον ἦν μέχρις ὅτου ἐμίσγετο ὁ Αἴγισθος τῇ Κλυταιμνήστρᾳ καὶ ἐν αἰτίᾳ τῇ Ἠλέκτρᾳ κατηγορεῖν. Flor. 21. Πικρὸν,] Ἀντὶ τοῦ ἀλγεινόν. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76. αἰσχρὸν γὰρ ἦν ἐν τοῖς ἀνθρώποις μοιχὸν εἶναι τὴν τοῦ ἄνακτος ἄλοχον. Flor. 21.

614. Ὑφῆψε] Ἔκαυσεν, ἠφάνισε. Gu. Ἀνηφαίστῳ πυρί.] Τουτέστιν ἐν συμφορᾷ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τοῦτο γὰρ ἀνέτρεψε τὸν οἶκον τῶν ἐνοικούντων ἀθλίως φονευθέντων. Gu. m. sec. τὸ λέχος τοῦ Αἰγίσθου καλεῖ ἀνήφαιστον πῦρ, ὡς τῇ δυνάμει ἴσον κατεργασάμενον· ἀναλωτικώτερον γὰρ τῶν ἄλλων τὸ πῦρ. Flor. 59.

615. Πρός.] Πρὸς τῷ λέγειν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

616. Τοὐμὸν ἔχθος] Τὴν ἐμὴν ἔχθραν. (ὃ πρὸς αὐτοὺς ἔχω.) Gu. Ἐν ἀριθμῇ.] Ἐν ἀριθμῷ τάττεις. ἀξιοῖς λόγου. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. Κῆδος] Ἡ συγγένεια, ἡ λύπη καὶ ἡ φροντίς. Gu. κῆδος ἡ συγγένεια καὶ ἡ λύπη. σημαίνει δὲ καὶ ἄλλα, ὅτι γράφεται διὰ τοῦ η. Flor. 21.

617. Φόνον,] Κατὰ τὸν φόνον τὸν ἐναντίον τοῖς θεοῖς· οἱ γὰρ θεοὶ μισοῦσι αὐτὸν τοιαῦτα ποιήσαντα. Flor. 6. 21. Φόνον,] Εἰς. Gu. m. pr. Ἐναντίων] Ἐξεναντίας. Gu.

* ὑποκλίνῃ, ὑποπίπτῃς habet etiam Flor. 34. μετριάζεις, ταπεινῇ 6. 9. 17. 25. 56. 59. 76.

† ἀνακινήσεις habet Flor. 6. ἢ ἀνάξεις ἤγουν παρορμήσεις 21. ἀναπτερώσεις 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

‡ Florr. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76. ἢ ἐπὶ τοσοῦτον.

618. Καταφρονηθῆναι] Πεσεῖν ἢ κατά. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. Πέτρους,] Διὰ πέτρων. ἡ εἰθισμένη ὁ πέτρος Ἀττικῶς. Gu. Florr. iidem.

620. Ἴσθι,] Γίγνωσκε, δηλονότι ὅτι πάντα γενήσεται. Flor. 21. Δυσσεβεῖς] Τοὺς δυσσεβῶς λέγοντας. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. τὸν Ὀρέστην καὶ τὴν ἀδελφήν. Gu. m. sec.

621. Ἕλῃ,] Προκρίνῃ. Flor. 17. (— κρίνεις. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 76. — κρίνῃς. Flor. 59.) Παρώσας] Παρωσάμενος. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. παρωσάμην ἀντὶ τοῦ παρέδραμον, ἀπωσάμενος. Gu. m. pr. in marg. Florr. iidem et 34. ἀποπέμψας εἰς οὐδὲν λογισάμενος. Gu. m. sec.

622. Πρόσπολοι.] Δοῦλοι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

624. Γῆρας — τὸ σόν] Ὁ αὐτὸς μὲν αἰδοῦμαι, τὸ δὲ (αὐτὸς δὲ. Flor.) πρὸς τοὺς ἐμοὺς λόγους δυσχερῶς (χαλεπῶς. Flor.) ἔχει, καὶ οὐκ ἀκούειν ἐθέλει. Gu. m. sec. Flor. 6.

626. Διπλῆς — ὁδούς;] Βοηθῆσαι ἢ μή. Gu. Διπτύχους] Ἤγουν διπλᾶς· οἱ γὰρ ἀμφιβάλλοντες ἀμφιρρεπεῖς εἰσί, ζητοῦντες ὅπῃ ἂν τράπωνται. Gu.

627. Συννοούμενος,] Συλλογιζόμενος. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. σκεπτόμενος. Gu. m. sec.

629. Πέραινε] Πλήρου. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Τὴν δόκησιν,] Τὴν δόξαν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 25. 34. 56. 59. 76. τὸ σοὶ δόξαν, βούλημα. Gu. m. sec. τὴν δόξαν, τὴν βούλησιν τὴν σήν. Flor. 21.

631. Ἔστι δ' οὗ] Ἔστι γὰρ τόπος ὅπου. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. καιρὸς ἢ πρᾶγμά τι. Gu. m. sec.

633. Τὰ μακρὰ] Λακεδαιμόνιος ὁ Μενέλαος, Λακεδαιμόνιοι δὲ οὐχ ἥκιστα τῇ συντομίᾳ χαίρουσι. προσθεραπεύει (l. προθερ.) τοίνυν τὸν ἀκροατήν, ἵνα ἀναμείνῃ τὸ μὴ ἐκ τῶν λόγων ἀλύπως, ὅτι βραχυλογίαν ἄρχουσιν (sic) οἱ Λάκωνες. ἀνέχου οὖν, φησί, τῆς ἐμῆς μακρολογίας, ἐπεὶ τὰ μακρὰ καὶ σαφέστερα. Flor. 21. τὰ μεγάλα πράγματα πρόδηλα μᾶλλον καὶ σαφῆ ἀκοῦσαι εἰσὶ διὰ μακρῶν λόγων ἢ διὰ μακρῶν καὶ ἐκτεταμένων λόγων. 18 Abbat. Flor.

634. Σαφῆ] Εὔγνωστα. Gu. m. sec. Σαφῆ μᾶλλον] Ἀντὶ τοῦ σαφέστερα εἰς τὸ κλυεῖν. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

637. Οὐ χρήματ' εἶπον] (Ἀποδοῦναι ἐμοί) λέγω. Gu. Flor. 6. Χρήματα,] Λέγω. Gu.

638. Σώσῃς,] Φυλάξῃς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἅπερ μοι φίλτατ' ἐστί] Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ὅπερ φίλτατόν ἐστιν ἐμοὶ τῶν ἐμῶν. (δέον εἰπεῖν ἥπερ πρὸς τὸ ψυχήν, ἅπερ εἶπε πρὸς τὰ (l. τὸ) χρήματα.* οὐδὲν γὰρ ἀνθρώπῳ τιμιώτερον ψυχῆς.) Gu.

639. Ἀδικῶ;] Ἄδικον ζητῶ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἀδίκως αἰτῶ, μητροκτόνος γενόμενος. Gu. m. sec. Ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ] Ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τοῦδε τοῦ κακοῦ, ἤγουν ἕνεκα τῆσδε τῆς δυστυχίας. (ἀδικίας, τῆς μητροκτονίας.) add. Gu.†

640. Ἄδικόν τι] Τὸ βοηθῆσαί μοι κινδυνεύοντι. Gu.

641. Ἑλλάδ',] Τοὺς τὴν Ἑλλάδα οἰκοῦντας. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

642. Ἐξαμαρτών] Ἀδικηθείς. Gu. m. sec. Ἁμαρτίαν] Ἁρπαγήν. Gu. m. sec.

* In hoc etiam cod. Gu. secutus sum. In editis inverso ordine legitur: δέον εἰπ. πρὸς τὴν ψ. tum Ἀττικὸν, etc.

† In editis est ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ, ἤγουν ἕνεκα ταύτης τῆς δυστ. βοήθησόν μοι κινδυνεύοντι. ἄδικον δὲ εἶπεν, κ. τ. λ. Priora ἀντὶ τοῦ — δυστυχίας, ἤγουν ἀδικίας sunt etiam in Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. postrema ἄδικον — ποιοῦσι in Flor. 6.

643. Ἀδικίαν] Ἣν αὐτὴ ἠδίκησεν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Gu. m. sec. Ἰώμενος.] Ἰασόμενος. (θεραπεύων.) Gu.

644. Ἀνθ' ἑνὸς] Οὗπερ δέδωκέ σοι ὁ πατήρ. Flor. 6. οὗ ἔλαβες. Flor. 33.

645. Ἀπέδοτο] Ἀντὶ τοῦ ἐπώλεσεν (ἐπώλησεν) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ ἀπέδοτο ἀντὶ τοῦ ἀπέδωκε, ὅτε μὴ περιττὴ ἡ πρόθεσις. Flor. 6.

646. Ἐκπονῶν,] Κακοπαθῶν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

647. Ξυνάορον.] Σύζυγον. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76. γυναῖκα. Gu. m. 2. Flor. 34.

650. Σωτήριος] Ἀντὶ τοῦ σωτήρ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76. Μὴ δέκ' ἐκπ.] Οὐ δέκα ἔτη ἀνύσας. (πληρώσας, ὥσπερ ἐμὸς πατήρ.) Gu. Florr. iidem.

654. Φέρεσθαι,] Φέρειν, ἔχειν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 34. 56. 59. 76. χάριν σοι, φησὶν, ὁμολογήσω σωζόμενος μόνον παρὰ σοῦ, κἂν μὴ τῷ ὁμοίῳ τρόπῳ σώζῃς ἐμέ. Flor. 21. εἰς σωτηρίαν· οἱ γὰρ εὐδαιμονοῦντες πλέον δύνανται δουλεύεσθαι. Flor. 10.

655. Ψυχὴν δ' ἐμὴν δὸς] Ἤγουν διὰ τὸν πατέρα μου σῶσον τὴν ἐμὴν ζωήν. Gu. ὑπὲρ ἐκείνου πάσχοντας ἡμᾶς σῶσον. Flor. 6. ἤγουν ὠφέλειαν τοῦ ταλαιπώρου ἕνεκεν τῶν τοσούτων κακῶν πατρός. Flor. 21.

657. Οἶκον] Τὸ γένος. Flor. 21. Ὀρφανὸν] Ἔρημον. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. οὐ γὰρ Ἀγαμέμνονος ἔτ' ἂν καλοῖτο, ἀλλὰ τοῦ λαχόντος. Gu. m. 2.

658. Ἐρεῖς ἀδύνατον·] Βοηθῆσαί μοι διὰ τὴν τοῦ ἁμαρτήματος ὑπερβολήν. ἀλλὰ διὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι, διὰ τοῦτο ἀξιῶ· εἰ γὰρ ἦν δυνατὸν, οὐκ ἂν ἠξίωσά σε· ὁ γὰρ γνήσιος φίλος ἐν τοῖς μεγίστοις κακοῖς δείκνυται. Gu. Αὐτὸ τοῦτο,] Ἔστω δηλονότι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

659. Ἐν τοῖς κακοῖς] Ἤγουν ἐν ταῖς δυστυχίαις. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ὠφελεῖν.] Ἤγουν βοηθεῖν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 33. 34. 56. 59. 76.

660. Ὁ δαίμων] Ἡ τύχη. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

662. s. Φιλεῖν δάμαρτα] Ἀγαπῶ τὴν γυναῖκα — ἀλλ' ἀληθείᾳ λέγω. λείπει δὲ τὸ πρὸς ταύτης σε ὁρκῶ. τὸ δὲ ὢ μέλεος, ἠρέμα πρὸς ἑαυτὸν λέγει* ὢ ἄθλιος, εἰς οἷον κακὸν δηλονότι ἥκω.

665. Εἰς οἷον ἥκω·] Κακόν. (εἰς οἷον κακὸν ἥκω τὸ εἰς ἱκεσίαν προβάλλεσθαι τὴν Ἑλένην. et ab al. m. ὡς δεῖσθαι καὶ μὴ εἰσακούεσθαι.) Gu. Ταλαιπωρεῖν] Παραιτούμενον τὸ σώζεσθαι ὑπ' ἐκείνης. Gu. m. 2.

672. Θηρῶν,] Ἀντὶ τοῦ θηρώμενος, ἤγουν λαβεῖν ζητῶν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

675. Καταιδοῦμαι] Διὰ τιμῆς ἔχω. Flor. 33. ἀντὶ τοῦ αἰδοῦμαι. Gu. Σὸν κάρα,] Ἤγουν σέ.

676. Ξυμπονῆσαι] Σοὶ δηλονότι. Gu. Σοῖς κακοῖσι] Ἐπὶ ταῖς σαῖς δυστυχίαις. Gu.

678. Συνεκκομίζειν,] Συνδιαφέρειν, ὁμοῦ ὑπομένειν. (συνεκφέρειν καὶ ἀποτρέπειν, βαστάζειν, συμπονεῖν.) Gu. τὸν ἀδελφὸν συνελαφρύνειν, ἐπικουφίζειν, μαστίζειν. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

683. Ἀλκῇ] Βοηθείᾳ. Gu. m. pr. Λελειμμένων.] Τῶν ὑπολελειμμένων. (ὑπολειφθέντων.) Gu.

684. Ὑπερβαλοίμεθα] Ὑπερφέρωμεν καὶ κρείττονες αὐτοῦ γενοίμεθα διὰ τὸ μὴ ἔχειν δύναμιν, ὡς ἔφην. Gu. m. sec.

685. Μαλθακοῖς] Ταπεινοῖς, κολακευτικοῖς. Gu. πραέσι. Flor. 21.

686. Δυναίμεθ',] Ὑπερβαλέσθαι

* Flor. 6. addit: ἀναγκασθεὶς προβάλλειν γυναῖκα, ἧς καὶ μόνον τῇ μνήμῃ σχεδὸν ἀπηνθάνετο. (sic.)

νικῆσαι. Gu. λείπει πεῖσαι. Flor.

Προσήκομεν.] Περισσὴ ἡ πρός, οσερχόμεθα, ἐγγὺς ἐσμέν). Gu. πι- ἡ ἡ πρός ἀντὶ τοῦ ἥκομεν, ἤλθομεν. ›r. 6. 9. 17. 56. 59. 76. προσοι- ύμεθα, ὡς τάχα πείσομεν αὐτούς. ›r. 10.

587. s. Ἕλοι] Λάβοι (Flor. 17. 76.), κατορθώσοι. Gu. χειρώσει- . Flor. 10.

Ἀμαθὲς] Ἀπαίδευτον. (ἀνόητον, ρον.) Gu. Καὶ τὸ βούλεσθαι] μόνον τὸ ἐπιχειρεῖν. Gu. Flor. οὐ μόνον ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ βούλεσ- ι, ὅτι καὶ ἀδύνατον. Flor. 10. ἐνθυ- σθαι. Flor. 21.

688. Ἡβᾷ] Ἀκμάζῃ. (φλεγμαίνῃ, ιαίνηται.) Gu.

689. Ὅμοιος,] Λείπει τὸ πειρᾶσθαι ῆσαι αὐτὸν, τὸν ὄχλον, ἀλλ' ὅμως ›νοεῖται. Flor. 21. Ὥστε πῦρ] Οὔτε ρ τοῦτο κατασβέσαι ῥᾴδιον, οὔτε ῖνον τῆς ὀργῆς πεπαυκέναι. Baroc. . Gu.

690. Ἐντείνοντι] Μεγαλαυχοῦντι ὄχλῳ. Flor. 21. τὸ ἐντείνοντι καὶ χαλῶντι ἐκ μεταφορᾶς τῆς νηὸς ηται. Gu. m. sec.

691. Χαλῶν] Συγκαταβαίνων, ὑ- κλίνων. Gu. m. sec. ὑπενδιδούς. .or. 33. Ὑπείκοι,] Ὑποτάσσεται, ίδωσι. Gu. m. sec. Εὐλαβούμενος,] βούμενος. (αἰδούμενος καὶ θεραπεύων.) u. φοβούμενος, ὑποκλίνων ἑαυτὸν, οι ταπεινούμενος, ἀποστελλόμενος, εg. ὑποστ—) θεραπεύων. Flor. 6. 17. 21. 25. 34 56. 59. 76.

692. s. Ἐκπνεύσει·] Λήξει τῆς γῆς. Gu. m. pr. Florr. iidem. ίσει τῆς ὀργῆς, παυθῇ τοῦ θυμοῦ. u. m. sec.

Ἀνῇ πνοὰς,] Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ευμάτων. (ἀφήσῃ, καταλείψῃ.) Gu. ›ῇ. Flor. 6. 9. 17. 25. 56. 59. 76. λειώσῃ ὀργάς. Flor. 21.

694. s. Ἔνεστι δ' οἶκτος,] Ὁ δὲ τὶ τοῦ γὰρ, ἵν' ᾖ, ἔστι γὰρ τῷ δήμῳ ἐλεεῖν καὶ θυμοῦσθαι, [καὶ ἅπας δὲ φίλος τοιοῦτος.]

695. Καραδοκοῦντι] Καιροφυλακτοῦντι. (ἐκδεχομένῳ καὶ σκοποῦντι τὸν καιρὸν τοῦ οἴκτου καὶ τοῦ θυμοῦ. ἀναμένοντι.) Gu. Baroc. 74.* καιροφυλακτήματι, ἤγουν μετὰ περιφανείας προσδεχομένῳ. Flor. 21. ἐλπίζοντι. Flor. 10.

697. Τῷ λίαν] Ἤγουν μετριάζειν καὶ μὴ τῇ ὑπερβολῇ χρῆσθαι. (τὸ τῷ λιαν καὶ μέγα καὶ μικρὸν γράφε, μικρὸν μὲν οὕτω· πειράσομαι πεῖσαι καὶ τὸν Τυνδάρεω καὶ τὴν πόλιν τοῦτο τὸ λίαν χρῆσθαι σοὶ καλῶς· μέγα δὲ οὕτω· πειράσομαι πεῖσαι καὶ τὸν Τυνδάρεω καὶ τὴν πόλιν τίνι (sic) τῷ λίαν χρῆσθαι σοὶ καλῶς. οὐ γὰρ μόνον πεῖσω τὸν δεῖνα τάδε φαμὲν, ἀλλὰ καὶ πεῖσω τούτοις· ἡ γὰρ κατάπεισις, ἣν ἐκεῖνον πεῖσω, τοῖς πράγμασι γίνεται, εἰς ἃ αὐτὸν καταπείσω. εἰ δέ τις εἴποι, ὡς εἰ τὸ λίαν μικρὸν γράφεται, οὐκ ἀπαντᾷ πρὸς τὸ μέτρον, φαμὲν ὅτι οὐ μόνον τὰ δύο ἀμετάβολα ἐκτείνουσι παρὰ (—:' (π . v. Bast. Comm. Palæogr. p. 829. sq.) τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐσθ' ὅτε.) Gu. μετρίως, τῷ σφόδρα ἐνδείξασθαι τὴν πραότητα. Flor. 10.

699. Ἔβαψεν,] Ἑαυτὴν δηλονότι, ἤγουν ἐβαπτίσθη. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 33. 56. 59. 76.

700. Τὰς ἄγαν προθυμίας,] Τὰς ὑπερβολικὰς ὁρμάς. (τὰς ὑπὲρ τὸ δέον ἀλαζονείας.) Gu. τὰς ὑπὲρ τὸ δέον ὑπεροψίας ἤτοι ὑπερηφανείας. Flor. 10. 21.

701. Ἄλλως] Μάτην. Gu.

702. Σοφίᾳ,] Μεταχειρίσει διὰ λόγων (Flor. 6.), φρονήσει. Gu. Τῶν κρεισσόνων.] Τουτέστι τοῦ δήμου· κρείττων γάρ ἐστι νῦν, ὡς ἔφην, ἐμοῦ. Gu.

703. Ἀλκῇ] Ἰσχύι. (δυνάμει.) Gu. Δοξάζεις] Ὑπονοεῖς. Gu. ὑπολαμβάνεις. Flor. 33.

706. Οὐ γάρ ποτ' Ἄργους] Οὐ τῆς

* ἀναμένοντι non est in Barocc.

ἡμῶν ἀξίας ἐστὶ τὸ ὑποδραμεῖν τοὺς Ἀργείους, ἀνάγκη δ' ὅμως δουλεύειν τῇ κρατούσῃ τύχῃ· τοῦτο σοφῶν ἐστὶν ἀνδρῶν. Flor. 10. Ἄργους γαῖαν] Διὰ τὸ Ἄργος. Gu. Τὸ μαλθακὸν] Τὸ κολακικόν. Gu.

707. Προσηγόμεσθα·] Προσεφέρομεν αὐτούς. (προσήχθημεν, ἐφέρομεν.) Gu.

709. Ὦ πλὴν γυναικὸς] Ὦ κατὰ τὰ ἄλλα οὐδὲν ὢν, πλὴν τοῦ στρατηλατεῖν ἕνεκα γυναικός. Gu.

710. Κάκιστε] Κακοτροπώτατε. Gu.

711. Τὰ δ' Ἀγαμ.] Ἃ εἰς σὲ πεποιήκει. ἀριστεύματα. Gu.

712. Φροῦδ'·] Ἀφανῆ (ἐστιν). Gu.

713. Προδέδομαι,] Ἐγκαταλέλειμμαι. (ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων καὶ οὓς οὐκ ἂν ποτ' ηὔχουν ἐμὲ παριδεῖν.) Gu.

716. Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ] Ἀλλ' ἐάσω ταῦτα. (πρὸς τὸ ὄψιν — v. 718. — στίξον, ἵν' ᾖ τὸ γὰρ ἀργὸν, ἢ πρὸς τὸ πιστός συνάψον τὸ ἀλλά. ἵν' ᾖ τὸ εἰσορῶ γὰρ μέχρι τοῦ ὄψιν διὰ μέσου.) Gu. ἀλλ' ἐάσω ταῦτα· κατὰ δὲ τὸ σιωπώμενον οἶδεν τὸν Πυλάδην ἐρχόμενον. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

718. Ἡδεῖαν ὄψιν] Ἀποθετικῶς. Florr. ὄψις ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ βλεπομένου. Gu. Flor. 17. 21. 25. 34. 59. 76.

723. Πράσσεις,] Πάσχεις. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

726. Συγκατασκάπτοις] Συγκαταβάλλοις. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. διαφθείροις, συναναιροῖς. Gu. m. sec.

728. Εἰκότως,] Πρεπόντως. Flor. 17. 56. ἔχει. Gu.

729. Ταυτὸν] Ὅμοιον. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὸ ἴσον, ὥσπερ ἂν εἰ μὴ ἦλθε. Flor. 6..

731. Χρόνιος] Βραδέως ἦλθεν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. Ἐφωράθη] Ἐφάνη. Gu. m. pr. Florr. iidem et 34. κατελήφθη. Gu. m. sec.

733. Οὐκ ἐκεῖνος,] Ἤγουν ἐκείνην. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. τοῦτο λέγει διὰ τὸ ὑπείκειν αὐτὸν πάντα τῇ γυναικὶ καὶ πρὸς τὸ ἐκείνης φέρεσθαι βούλημα. (καὶ πρὸς τὸ δοκοῦν ἐκείνῃ φερ. Flor.) Gu. Flor. 6. διαβάλλει ὡς γυναικοκρατούμενον. Gu.

737. Μή μ' ἰδεῖν] Μὴ ἀνέχεσθαι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

741. Τὰς ἀρίστας] Κατ' εἰρωνείαν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

742. Ἴσως σοι] Ἴσως ἦλθε θυμούμενος κατὰ σοῦ ἕνεκα τῆς θυγατρός. Gu. m. pr. Θυμούμενος.] Ὀργιζόμενος. Gu. m. sec.

743. Αἰσθάνῃ·] Νοεῖς. (καλῶς ἐνόησας.) Gu.

744. Ἐτόλμησεν] Ἐκαρτέρησεν. Flor. 21.

745. Αἰχμητὴς] Πολεμιστής. (ἀνδρεῖος.) Gu.

746. Ἆρ' εἰ] Εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει. Gu. Ἀναγκαῖον] Ἀπαραίτητον, ἐπεὶ οὐκ ἔχεις τὸν βοηθήσοντα. Gu.

748. Διὰ φόβου ἔρχ.] Ἤγουν φοβοῦμαι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

752. Ἀγυιὰς] Ῥύμας. (ῥύμας, ὁδούς.) Gu. Τεύχεσιν πεφρ.] Ἀντὶ τοῦ ὡπλισμένοις (Flor. 59. 76. —μένας) ἀνδράσιν ὠχυρωμένας. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἠσφαλισμένας. Gu. m. sec.

758. Συνηράμην] Συνέπραξα. (συνεψηφάμην, ἐβοήθησα.) Gu.

765. Εἰς κοινὸν λέγειν χρή.] Ἤγουν βουλεύεσθαι χρή. (κοινολογεῖσθαι πρέπει. χρὴ λέγειν ἡμᾶς εἰς κοινὴν ὠφέλειαν.) Gu. εἰς κοινὴν βουλήν. Flor. 33.

766. Ἐλθὼν,] Ἀπελθών. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.

767. Πατρὶ τιμωρῶν] Ναί. (δίκαια) βοηθῶν. Gu. Μὴ λάζωσι] Σκόπει, πρόσεχε μὴ κατασχεθῇς. Gu. ἄσμενοι ἀντὶ τοῦ ἀσμένως ἤγουν ἡδέως. Gu. m.

pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. χαίροντες. Gu. m. sec. Flor. 10.

768. Ὑποπτήξας] Δειλιάσας. Flor. 33. καὶ ὑποσταλεὶς καὶ οὐκ εἰπών, ὡς ὑπὲρ τοῦ πατρὸς τοῦτ' ἔδρασα. ἀλλ' ἐν φόβῳ καὶ σιωπῇ θάνω; Gu. Δεινὸν τόδε.] Χαλεπὸν τοῦτο. Δεινὸν] Χαλεπόν. (τὸ μετὰ σιωπῆς τεθνάναι.) Gu.

769. Πῶς ἂν οὖν] Εἴπερ τὸ μὲν σιωπῶν δειλὸν (sic), τὸ δὲ λέγειν ἐπικίνδυνον. Gu.

770. Μολόντα] Ἀπελθόντα (εἰς τὴν ἐκκλησίαν.) Gu. Σωθῆναι κ.] Εὑρεῖν ἀπαλλαγὴν τῶν κ. Gu. m. sec. Κακῶν;] Ἀπὸ τῶν κινδύνων. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

772. Ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω;] Καὶ δῆτα ἀπέλθω. τὰ συμβουλευτικὰ μετὰ ὑποτακτικῶν (—τικοῦ Florr.) λέγονται. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. Ἴδε] Ἐν τῷ ἀπελθεῖν ἐκεῖσε. Gu. Florr. iidem et 21.

773. Καὶ τὸ πρᾶγμα] Ὃ μέλλω προβάλλεσθαι, λέγω τὸν τοῦ πατρὸς (δηλονότι add. Flor.) φόνον. Gu. m. sec. Flor. 6. Ἔνδικον] Ἔντιμον, ἤγουν δικαιώσει με, καὶ διὰ τοῦτο ἔννομον (ἔντιμον. Gu.) ἔσται μοι. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Τῷ δοκεῖν] Τῇ δόξῃ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὸ νομίζεσθαι καλῶς λέγειν. Flor. 6. φαίνεσθαι κἀκείνοις ἔνδικον, τοῖς πᾶσι τοῦτο καλόν. Gu.

774. Μᾶλλον ἢ μένων.] Φεύξῃ. κρεῖσσον γὰρ θανεῖν ἐκεῖσε ἢ ὧδε· τοῦτο γὰρ δειλία. Gu.

776. Ἀσχάλλων] Ἀγανακτῶν. (λυπούμενος. τὸ θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον πρὸς τὸ τίς ἄν γέ μ' οἰκτίσειε συνάπτεται, ἔπειμι δὲ ὁ Πυλάδης τὸν λόγον διὰ τοῦ μέγα γὰρ ηὐγένειά σου.) Gu. Πάντα] Πάντα ταῦτα προφανῆ εἰσι. Ἐν ὄμμασιν.] Ἐν τῷ φανερῷ, ἤγουν προφανῆ εἰσιν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. πρὸ τῶν ὀμμάτων εἰσὶ καὶ ἴσασιν αὐτὰ οἱ Ἕλληνες. Flor. 10. ἤγουν ἡ σὴ εὐγένεια καὶ ὁ τοῦ πατρὸς φόνος φανερὰ εἰσὶ τοῖς Ἀργείοις τῶν δικαστῶν. Gu. m. sec.

777. Ἄνανδρον] Ἀνάνδρων ἀνθρώπων, ἤγουν δειλῶν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τοῦτο δὲ ἔσται, εἰ ἐνταῦθα μένω. Gu. m. sec.

779. Δάκρυα γοῦν] Εὖ λέγεις· εἰ εἴπωμεν γάρ, εἰς δάκρυα τραπῆναι μέλλομεν. Gu. Γένοιτ' ἄν.] Αὐτῇ μαθούσῃ. Gu. Οὗτος οἰωνὸς μ.] (ἡ δακρύῤῥοια) σημεῖον κακοῦ μέγα. Gu. Flor. 21. qui addit τὰ δάκρυα δηλονότι.

780. Δηλαδή] Ἀντὶ τοῦ δῆλον δή, ὡς τὸ πότερα ἀντὶ τοῦ πότερον. (Gu. τὸ πότερον ἀ. τ. πότερα.) Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. δηλαδή, ἐπίῤῥημα βεβαιώσεως. Florr. iidem. ὁμολογουμένως. Gu. m. sec. Τῷ χρόνῳ] Διὰ τοῦ χρόνου, ἤγουν συντόμως πορευθῆναι. Flor. 6. διὰ τοῦ χρόνου. (τοῦ μὴ νῦν αὐτὴν γνῶναί τι.) Gu.

781. Πρόσαντες·] Ἐμπόδιον. (δύσκολον.) Gu. ἔστιν ἄντα ἐπίῤῥημα δηλοῦν τὸ ἐξεναντίας, ἀφ' οὗ τὸ πρόσαντες γράφεται καὶ τὸ ἄναντες καὶ τὸ κάταντες. Flor. 21. Τί τόδε] Τί ἐστι τόδε ὃ πάλιν λέγεις νέον; Τί τόδε] Τί ἐστι τὸ καινὸν τόδε, ὃ λέγεις. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

782. Κηδεύσω] Κυβερνήσω, δουλεύσω. Gu.

784. Εὐλαβοῦ] Φοβοῦ, (ὑποστέλλου). Gu. ὑποστέλλου ἤτοι πως φυλάσσου. Flor. 21. Τόδ' οὖν] Τὸ μετασχεῖν τῆς σῆς λύσσης ἐμέ. Gu. γενέσθω τοῦτο μετασχεῖν με τῆς σῆς ἀῤῥωστίας. Flor. 21.

785. Ὀκνήσεις;] Φοβηθήσῃ, δειλιάσεις. Flor. 6. 9. 17. 21. 33. 56. 59. 76.

786. Ἕρπε] Συγχειραγώγει μοι. Flor. 10. Οἴαξ] Αὐχένιον, ὁδηγέ. Flor. 33. Ἰθυντήρ. Flor. 10. πηδάλιον, κυβέρνησις τῆς πορείας. (ὁδηγός.) Gu. Φίλα γ' ἔχων] Βαδίζω, προσφιλεῖς ἔχων, ἀντὶ τοῦ ποιούμενος, ἐπι-

μελείας καὶ κυβερνήσεις. Gu.* Κηδεύματα] Ὑπηρετήματα. Flor. 21. Ἐπιγαμβρίαν. Flor. 33.

787. Πόρευσον] Ἆξον. (ὅδευσον, ἄγαγε.) Gu. ἔσω γὰρ ἦν τῆς πόλεως. Flor. 10. Τόδε;] Τὸ ἐκεῖ πορευθῆναι ὑπάρξῃ. Gu.

788. Τόγε δίκ.] Οὕτως ἀπελθεῖν πρὸς ἐκεῖνον καὶ ἱκετεῦσαι. Gu. τὸ τὸν πατέρα σου σῶσαί σε. Flor. 21.†

790. Ἔπειγε,] Ἤγουν ἐπίσπευδε σαυτὸν δηλονότι, τουτέστιν ἐπείγου. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. σπούδαζε, ἔλαυνε. Gu. m. 2. Πρόσθεν ἕλῃ.] Ἀντὶ τοῦ προλάβῃ. Gu.

791. Νωχελῆ] Δυσκίνητα. (ἀσθενῆ καὶ βραδεῖαν.) Gu. νωχελῆ, δυσκίνητα, μὴ δυνάμενα ἐκ τῆς νόσου κέλλειν (Flor. σκέλλει) καὶ τρέχειν (om. Flor.), ὅθεν καὶ σκέλος. Gu. m. 2. Flor. 10.

792. Δι' ἄστεος] Διὰ μέσης τῆς πόλεως. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Σμικρὰ] Ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. Gu. Φροντ. ὄχλου,] Μή με μέμψηται βαστάζοντά σε. Gu.

793. Ὀχήσω·] Βαστάσω. (πορεύσω.) Gu. ἐπιφορτίσθω. Gu. 33.

794. Ἐπαρκέσω;] Ὠφελήσω. Flor. 10. 21. τὸ ἐπαρκῶ εἰ μὲν συντάσσεται δοτικῇ, τὸ ἀρκῶ ἔχει τὴν δύναμιν, εἰ δὲ αἰτιατικῇ, τὸ ἐπί, ὡς κἀνταῦθα. Gu.

795. Τοῦτ' ἐκεῖνο] Ὑπάρχει τὸ ᾀδόμενον (ἔκπαλαι). ‡ Gu. τὸ Ἡσιόδειον. Flor. 21. Τὸ συγγενὲς] Ἔχετε δηλονότι. οὐ γὰρ δύναται τὸ κτᾶσθαι ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐπὶ τῶν συγγενῶν λαμβάνεσθαι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τουτέστιν, αὕτη ἐστὶν ἡ δύναμις ἐκείνου τοῦ ᾀδομένου λόγου τοῦ κτᾶσθ' ἑταίρους καὶ τὸ ἑξῆς· ἰδοὺ γὰρ, ἐγὼ μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν συγγενῶν παρορῶμαι, ὑπὸ φίλου δὲ βοηθοῦμαι καὶ περιέπομαι. κτᾶσθ' ἑταίρους. ἐπὶ τῶν ἔξωθεν προσγιγνομένων καὶ ὑπὸ ἐξουσίαν μὲν ὄντων τινί, ἢ ὥσπερ ὑπὸ ἐξουσίαν διὰ τὴν συμφωνίαν καὶ ὁμογνωμοσύνην, οὐχ ὥστε δὲ καὶ ἅπτεσθαι ἐξ ἀνάγκης αὐτοῦ καὶ ἐγγυτάτω εἶναι λέγεται τὸ κτῆμα καὶ τὸ κτᾶσθαι. συγγενεῖς δὲ, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ συγγενὲς, ὥσπερ τινὰ μέλη εἰσί· φύσει γὰρ προσήκουσι καὶ οὐκ ἔξωθεν προσγίνονται. εἰ δὴ τοῦτο, οὐ δύναται τὸ κτᾶσθαι πρὸς τὸ συγγενὲς τείνειν, ἀλλ' ἕτερον αὐτῷ δηλαδὴ δεῖ ῥῆμα συνυπακούειν ἀνάλογον. εἴη δ' ἂν τὸ ἔχειν ἀνάλογον· τοῦτο γὰρ λέγεται μὲν καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κτᾶσθαι καὶ ἐφ' ἑτέρων, λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ μερῶν, οἷον χειρὸς καὶ ποδός· λεγόμεθα γὰρ ἔχειν χεῖρα καὶ πόδα. κατὰ τοῦτο δὴ τὸ σημαινόμενον λέγοιτο ἄν τις καὶ συγγενεῖς ἔχειν κατὰ λόγον. Gu. m. sec.

796. Ὡς ἀνὴρ,] Τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτι. τὸ δὲ τρόποισι συνταχῇ ἀντὶ τοῦ συμφωνήσῃ, συμβιβασθῇ, δυσαποσπάστως συγκολληθῇ καὶ ἑνωθῇ κατὰ τὰ μέταλλα τὰ ὑπὸ πυρὸς ὁμοῦ τηκόμενα. Gu. m. sec. Συνταχῇ,] Συμβιβασθῇ. (συναρμοσθῇ, συνουσιωθῇ, συναναπληρωθῇ.) Gu. Θυραῖος] Ἀλλότριος. (ξένος καὶ οὐ συγγενής.) Gu.

797. Ὁμαίμων] Λέγεται καὶ ὁμαίμων τοῦ ὁμαιμόνος, καὶ ὁ ὅμαιμος τοῦ ὁμαίμου, ἀφ' οὗ ἐνταῦθα τὸ ὁμαιμόνων ἐπὶ γενικῆς τῶν πληθυντικῶν (τῶν πολλῶν Flor.) Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 56. 59. 76.

798. Ὁ μέγας ὄλβος,] Ὁ πολὺς πλοῦτος. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἡ εὐδαιμονία, ἡ λαμπρότης τῶν ἔργων. Gu. m. sec. Ἅ τ' ἀρετὰ] Καὶ ἡ ἀνδρεία· ἀπὸ τοῦ καθόλου τὸ μέρος. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 34. 56. 59. 76. εὐτυχία. Flor. 21.

799. Μέγα φρονοῦσ'] Ἡ ἔνδοξος. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 21. 25. 34. 56. 59. 76. ἐπηρμένως καὶ ὑψηλῶς. Flor. 33.

800. Παρὰ Σιμουντίοις ὀχ.] Καὶ

* In editis erat: βαδίζω, κυβερνήσεις, ἐπιμελείας καὶ κηδεύσεις ὑπὲρ σοῦ ποιούμενος.

† Flor. 10. tantum habet σεαυτὸν σῶσαι.

‡ Flor. 10. τὸ ἔκπαλαι διδομένον τί. Corr. ᾀδόμενον.

ρὰ τοῖς ῥεύμασι τοῦ ποταμοῦ τοῦ παρακειμένου τῷ Ἰλίῳ, τοῦ Σιμόεντος, ὅ ἐστι παρὰ τῇ Τροίᾳ. Gu. Flor. 6. 21. 56. 59. 76.

801. Πάλιν] Εἰς τοὐπίσω. (ἢ εἰς υχίαν.) Gu. Ἀνῆλθ'] Ἀνεπόδισεν. ς τὸ πρότερον ἀνέδραμεν, ἀνετράπη. *) u. Ἀτρείδαις] (Τοῦτο πρὸς τὸ ὄλς καὶ τὸ ἅ τ' ἀρετά συντάσσεται.) τὸ ῆς· ὁ μέγας ὄλβος καὶ ἡ ἀρετὴ τῶν τρειδῶν. Gu.

803. Ἀρνὸς] Ἡ Ἀερόπη γυνὴ ἦν ὁ Ἀτρέως, μήτηρ δὲ τοῦ Ἀγαμέμνος καὶ Μενελάου. γεννᾶται δὲ ἐν τῷ ιμνίῳ αὐτοῦ χρυσοῦς ἀρνὸς, καὶ περὶ σιλείας μετὰ Θυέστου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ὁ Ἀτρεὺς ἀμφισβητῶν, καὶ δι' ταν ἔχων δεῖξειν λέγειν, τίνι προσήκει βασιλεύειν, — καὶ γὰρ ἤλπιζεν εἰς ι χρυσοῦν ἄρνα· — ἡ Ἀερόπη μοιχευῖσα παρὰ τοῦ Θυέστου τοῦ ἀνδραδέλυ αὐτῆς κλέπτει τὸν ἄρνα, καὶ τῷ έστη δίδωσι τοῦτον. διὸ καὶ διαλαμίνεται παρὰ τοῦ Χοροῦ, καὶ κακίζει γινόμενον. Καὶ ἄλλως. Ὅμηρος ισί. "Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπε πολαρνι Θυέστῃ." Ἱστορία. Ἀτρεὺς ὁ ίλοπος βασιλεύων τοῦ Πελοποννήσου ξατο ποτὲ, ὅτι, ἐὰν κάλλιστον ἀρνίον νηθῇ ἐν τῷ ποιμνίῳ, τῇ Ἀρτέμιδι σαι τοῦτο. εὐθὺς δὲ ἐγεννήθη ἐν ῖ ποιμνίῳ χρυσοῦς ἀρνὸς, καὶ διὰ τὸ ἐραστον ἠμέλησε τῆς εὐχῆς. ὁ δὲ Ζεὺς ι Ἑρμῆν πέμπει πρὸς τὸν Ἀτρέα, ὅπως ήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν καὶ τὴν βασιλείαν ύστου κληρονομήσῃ. καὶ ποιήσας οὕτω ν βασιλείαν Θυέστου τοῦ ἀδελφοῦ ληρονόμησε. βασιλεύσας δὲ ἔτεκε τὸν γαμέμνονα καὶ Μενέλαον. μέλλων δέ τε τελευτᾷν Ἀτρεὺς τὴν βασιλείαν υέστῃ καταλιμπάνει, ὅπως ἀνδρωθέντι γαμέμνονι ἐπιδώσει αὐτῷ τὴν βασιείαν. ἔχοντες γὰρ, ὡς φασί τινες, Ἀτρεῖδαι τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο δέρος τοῦ χρυσομάλλου ἀρνίου, ὡς πατρικόν τι καὶ ἐξαίρετον σημεῖον ἐπιφέροντες, καὶ διὰ τὸ ψευσθῆναι εἰς τὴν θεὸν καὶ οὐ τελεῖν τὴν θυσίαν, ἀνέφερον πολλὰς συμφορὰς καὶ χαλεπὰς καὶ οἱ υἱοὶ καὶ οἱ ἔκγονοι εἴδοισαν (sic). Flor. 33.

805. Θοινάματα] Εὐωχήματα (εὐωχίαι). Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 33. 34. 56. 59. 76.

806. Σφάγια] Σφαγαί. σφάγια τὰ σφαζόμενα καὶ αἱ σφαγαί. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

807. Ὅθεν] Ἀφ' οὗ. (ἀπ' ἐκείνου τοῦ καιροῦ. τὸ ὅθεν ἢ ἀπ' ἐκείνου τοῦ καιροῦ ὡς ἐντὸς, ἢ ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας, τῆς βρώσεως τῶν τέκνων.) Gu. Φόνῳ] Ἐπὶ φόνῳ φόνος δι' αἵματος κατὰ διαδοχὴν ἐρχόμενος, φόνος φόνον διαδεχόμενος. Gu. Flor. 6. 9. 21. 33. 56. 59. 76.

808. Δι' αἵματος] Συγγενείας, φόνου. Gu. Οὐ προλείπει] Οὐ παύει. Gu. Flor. 6.

810. Τὸ καλὸν οὐ καλὸν,] Ὡς γέγονε. (τὸ δοκοῦν τῷ Ὀρέστῃ.) Gu. †

811. Πυριγενεῖ] Δραστηρίᾳ. (θρασείᾳ, φονικῇ, ἀπηνεῖ, ἀνημέρῳ.) Gu. λῃστρικῇ, θερμικῇ. Flor. 33. Τεμνεῖν] Λέγω τὸ διατεμεῖν. Παλάμᾳ] Χειρί. Gu. Florr.

812. Χρόα,] Σῶμα. (τὴν ὄψιν, τὴν κεφαλήν.) Gu. Μελάνδετον] Μέλανι αἵματι ὑγρῷ (l. ὑγρὸν, ut Florr.) ἤγουν ἡμαγμένον. ‡ (βεβαμμένον ἐξ αἵματος, ἢ τὸ σιδηροῦν· μέλας γὰρ ὁ σίδηρος.) Gu.

814. Τὸ δ' αὖ κακουργεῖν,] Τὸ κακότροπα (κακὰ) ἐργάζεσθαι (ὥσπερ ἡ Κλυταιμνήστρα). Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἀσέβεια μεγ.] Καὶ γὰρ οὐκ ἠλέησε τὴν μητέρα οἰκτρῶς παρακαλοῦσαν. Flor. 10.

815. Κακοφρόνων τ' ἀνδρ.] Αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸ οὐ καλόν, διὰ μέσου

* εἰς τοὐπίσω ἀνεπόδ. est etiam in Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἀνετράπη in Flor. 33.
† E Flor. 59. enotatum est: δοκοῦν τῷ Ὀρέστῃ, ἢ ὡς γέγονεν. In Gu. sequuntur ea, quae in editis leguntur: τὸ καλῶς δοκοῦν — Ὀρέστῃ.
‡ Idem scholion est in Florr. 6. 9. 21. 56. 59. 76. qui tamen μελάνδετον, non μελάνδετον habent.

ῥηθέντος τοῦ τὸ δ' αὖ κακουργεῖν καὶ τὸ ἑξῆς.* Gu. κακῶς διανοουμένων. Gu. κακῶς διατεχνουμένων. Flor. 10. τοῦ Αἰγίσθου. Gu. Flor. 6. Παράνοια.] Ἀγνωσία. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 21. 25. 34. 56. 59. 76. μωρία. Gu. m. sec.

816. Ἀμφὶ φόβῳ] Διὰ τὸν φόβον τοῦ θανάτου.

818. Οὐ τολμᾷς] Οὐ ποιεῖς. Gu. Flor. 6. 9. 21. 25. 56. 59. 76.

819 s. Μὴ, πατρῴαν τιμῶν χ.] Ὅρα ἵνα (μὴ χαριζόμενος τῷ πατρί). Gu. Ἐξανάψῃ] Ἐγείρῃς. (λάβῃς, ἀπενέγκῃ.) Gu.

824. Ἡ ματροκτόνον] Ἡ μητρὸς αἷμα (φόνον) διὰ τῆς χειρὸς ποιῆσαι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τινὲς μέχρι τοῦ θέσθαι λέγουσιν εἶναι τὸν στίχον, καὶ ἕτερον τὸ, οἷον ἔργον τελέσας· οἱ δὲ μέχρι τοῦ τελέσας στίχον ἵνα λέγουσιν. Flor. 59.

825. Τελέσας] Διαπραξάμενος.

826. Βεβάκχευται] Τετάρακται.† (ἠγρίωται, ἐξεμάνη, ἐταράχθη.) Gu.

827. Φόνῳ,] Διὰ τὸν φόνον. Gu.

828. Δρομάσι] Εὐκινήτοις (ταχείαις ‡). Gu. Δινεύων] Περισκοπούμενος. (περιδινούμενος. συστρέφων ἑαυτόν. et in marg. εἰώθασι γὰρ οἱ μαινόμενοι συστρέφειν τοὺς ὀφθαλμούς· ταραττομένων δὲ τούτων, ἀνάγκη καὶ τούτους στρέφεσθαι.) Gu. δινούμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς οἱ μαινόμενοι. Flor. 10. Βλεφάροις,] Ὄμμασι. Gu.

829. Μέλεος] Ἄθλιος. Gu. Florr.

831. Χρυσεοπηνήτων] Τῶν ἐκ χρυσοῦ καὶ μετάξης ὑφανθέντων (κατεσκευασμένων ἱματίων). Gu. § ἐκ χρυσοῦ ὑφανθέντων. ἴσως παρὰ τὸ πηνίον. Flor. 10.

832. Ὑπερτέλλοντα] Προκύπτοντα. (ἀναφαινόμενον, ἀνατεινόμενον.) Gu.‖

833. Σφάγιον] Θῦμα. Gu. Ἔθετο] Ἐποίησε. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

834. Ἀμοιβάν.] Εἰς (ἀντίποινα). Gu.

836. Θεομανεῖ] Τῇ ἐκ θεοῦ ἐργομένῃ. (ἐκ θείας ὀργῆς γενομένῃ.) Gu. Δαμείς;] Κατασχεθεὶς, δαμασθείς. Gu.

838. Τὸν προκείμενον] Τὸν ἐκκείμενον. Gu.

848. Ψήφῳ] Τῇ κρίσει, τῇ ἐκκλησίᾳ. Gu. Πελασγῶν] Τῶν Ἀργείων. Πελασγὸς γὰρ βασιλεὺς παλαιὸς Ἀργείων. Flor. 10. 33.

850. Προσῆλθεν] Εἰς πέρας ἐξέβη. Gu. Ἐλπὶς, ἣν] Ὁ φόβος, καθ' ὃ Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

853. Κάπεκύρωσαν] Ἐβεβαίωσαν. (ἀπεφήναντο, ἐψηφίσαντο.) Gu.

855. Ἀπορρῆξαι] Ἀποβαλεῖν. (βιαίως ἀφεῖναι.) Gu.

862. Ἄκραν] Τὸ ἀκρωτήριον. (τῆς πόλεως. εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ἔνθα ἦν καὶ τὸ λεγόμενον Ἡλιαία δικαστήριον.) Gu.

864. Ἀθροῖσαι] Συναγαγεῖν. Flor. 6.

865. Ἄθροισμα] Τὴν συναγωγήν. Gu.

867. Ἄγγελμα] Μήνυμα. Gu. Ἀνεπτέρωκε] Διήγειρε. ¶ (ἀνήγειρε, ἐκρύβησε.) Gu. ἀνέσεισεν. Flor. 33. Δαναϊδῶν] Τῶν ἀπὸ τοῦ Δαναοῦ καταγομένων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

868. Πέλας] Πλησίον. (τοῦ ἀθροίσματος.) Gu.

* Idem sch. e Baroc. 74. edidit King. sed annexum scholio ad v. 814. et truncatum: desunt enim omnia post ῥηθέντος. Pertinere vero hoc scholion ad v. 815. non ausim contendere: in Gu. inter vs. 814. et 815. a m. sec. scriptum est, praefixa stellula, * quam in apice litterae κ verbi κακοφρόνων mihi visus sum agnoscere.

† τετάρακται est etiam in editis.

‡ ταχείαις et περισκοπούμενος est etiam in editis.

§ In editis deest ὑφανθέντων, in Florr. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76. κατεσκευασμένων.

‖ In editis est ὑπερκύπτοντα, ὑπεραίροντα.

¶ διήγειρεν est etiam in editis.

869. Θανάσιμον] Θάνατον ἐπάγοντα. Gu.

870. Ἄλαστον] Ἀνέλαστον. Φάσμ᾽,] Ὄψιν. (θέαμα, θέαν.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

874. Κηδεύοντα] Ἐπιμελούμενον. (κυβερνῶντα, φροντίδος ἀξιοῦντα. δουλεύοντα.) Gu. κηδεύω τὸ τῆς προσηκούσης τοῖς νεκροῖς ἐπιμελείας καὶ κηδεμονίας ἀξιῶ, καὶ ἀπὸ τούτου τὸ κυβερνῶ. Flor. 21. Παιδαγωγίᾳ] Χειραγωγίᾳ, κυβερνήσει. * (θεραπείᾳ.) Gu.

875. Πλήρης] Πεπληρωμένος, πολύς. Flor. 6. ἀκέραιος. Gu. Ἀργ. ὄχλος,] Ἡ πληθὺς τῶν Ἀργείων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

876. Χρῄζει] Θέλει. Gu.

878. Μητροκτονοῦντα;] Μητροκτονήσαντα. Gu. Κἀπὶ τῷδε] Μετὰ τοῦτον. (ἢ μετ᾽ ἐκείνου. τῷ λόγῳ.) G .

879. Συνεπόρθει] Συγκατέστρεφε. Flor. 6.

880. Τοῖς δυναμένοις] Ὑποκάτω ὢν τῶν δυναμένων, τουτέστι πρὸς τὸ θέλημα ἐκείνων. Flor. 6.

881. Αἰγχόμυθα,] Αἴνιγμα, ἀμφιῤῥεπῆ, διπλοῦς λόγους. Gu. Ἐκπαγλούμενος,] Θαυμάζων. Gu.

882. Καλοῖς κακοὺς λ. ἐλ.] Ἑρμηνευτικὸν τοῦτο τοῦ αἰγχόμυθα. καλοῖς περὶ τοῦ πατρὸς, † κακοῖς δὲ περὶ τοῦ Ὀρέστου. Flor. 6.

883. Ἑλίσσων,] Συνείρων. (περιπλέκων, συνάπτων.) Gu. συστρέφων. Flor. 33.

885. Φαιδρωπὸν] Χαροπόν. ‡ (χαρίεν καὶ βοηθὸν, ἱλαρόν.) Gu. Ἐδίδου] Ἔστρεφε.

887. Πηδῶσι] Μεταβαίνουσιν. (ὀξέως add. Flor. 6.) Πηδ.] Ταχέως ὁρμῶσιν. Gu. Ὅδε] Ὁ εὐτυχής. Gu.

889. Ἐπὶ τῷδε] Μετὰ τοῦτον. (μετ᾽ ἐκεῖνον.) Gu. Διομήδης] Ὁμώνυμος τῷ ἐν τῇ Τροίᾳ. Gu.

891. Φυγῇ δὲ ζημιοῦντας] Ἔλεγε δὲ ἐξορίᾳ (κολάζοντας ὑμᾶς add. Gu. m. 2.) οὐ γὰρ δύναται τὸ Εἶα] Ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐνταῦθα λέγεσθαι. Εὐσεβεῖν.] Καθαροὺς εἶναι. (τὸ γὰρ Ὀρέστην καὶ Ἠλέκτραν λευσίμους γενέσθαι ἀσέβεια ἦν.) Gu.

894. Ἀθυρόγλωσσος,] Ἀκρατόστομος (λάλος, πολυλόγος). Κλεοφῶν οὗτοι γὰρ διὰ τὸ πάνθ᾽ ὃ νοήσωσιν ἐκφέρειν τῇ γλώττῃ, θύραν οὐ δοκοῦσιν ἐν ταῖς στόμασιν ἔχειν. Gu. ‖ Θράσει,] Τῇ ἀναισχυντίᾳ. Gu.

895. s. Οὐκ Ἀργεῖος,] Οὐ γνήσιος. οὗτος ὁ Κλέων ἦν τῷ Ἄργει γὰρ καταλεγόμενος Θρᾷξ ἦν τὸ ἀνέκαθεν. Flor. 6. Ἠναγκασμένος,] Κατ᾽ ἀνάγκην ἦν Ἀργεῖος (βεβιασμένος, νόθος πολίτης.) Gu.

896. Πίσυνος] Λεηλατῶν, πιστεύων. Flor. 6. 21.

897. Ἔτι] Σὺν τούτῳ. Gu. Ἀυτοὺς] Τοὺς πολίτας. Gu.

898. Ἡδὺς] Ὑπάρχων (ὢν) κατὰ τοὺς λόγους. Gu. Κακῶς,] Κακοτρόπως. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

899. Πείθη — μέγα·] Ἡ γὰρ τῶν λόγων αὐτοῦ ἡδονὴ εἰς πικρίαν καταντᾷ· ἓν γὰρ μόνον θηρᾶται, ὅπως κολακεύσῃ τὸ πλῆθος καὶ ἀποδεκτὸς αὐτῷ γίνηται, τοῦ δὲ λυσιτελοῦντος αὐτῷ οὐ φροντίζει. Gu.

900. s. Σὺν νῷ] Μετὰ γνώσεως. (γνώσει.) Gu. Βουλεύουσι] Συμβουλεύουσι. Gu. Κἂν μὴ παραυτίκ᾽,] Εἰσὶ χρήσιμοι. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. διὰ τὸ μὴ λέγειν ἡδέως τῷ πλήθει. Gu. Αὖθις] Ὕστερον. Flor. 6. εἰς τὸ μέλλον, εἰς τὸ μετὰ ταῦτα. Gu. Χρήσιμοι] Ἐπιτήδειοι εἰς χρείαν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. καὶ γὰρ οἱ τῶν ἰατρῶν παῖδες τοῖς μὲν νοσοῦσι βαρεῖς τὸ καταρ-

* χειραγωγίᾳ est etiam in editis, κυβερνήσει in Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

† τοῖς ὑπὲρ τοῦ πατρὸς supra καλοῖς scriptum habet Gu.

‡ χαροπὸν (Junt. Bas. χαρίεν.) est etiam in editis. Cod. χαρωπόν.

‖ Idem e Baroc. 74. adscripsit King. in quo desunt vv. λάλος, Κλεοφῶν, et pro οὗτοι legitur οἱ γὰρ πολυλόγοι, pro ταῖς στόμασιν vero τῷ στόματι.

χὰς φαίνονται, ἀλλ' ὕστερον πολλοῦ τινος ἄξιοι, δι' ὧν πρόσθεν ἐλύπησαν τὴν ὑγείαν παρέχοντες. Gu. m. sec.

902. Θεᾶσθαι] Ἐνταῦθα δὲ, ἤγουν ἐν τοῖς τοιούτοις, χρὴ τὸν προστάτην τῆς πόλεως ἰδόντα, τουτέστιν ἐγνωκότα, θεᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ σκέπτεσθαι, ἀκριβῶς σκοπεῖν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὸ θεᾶσθαι δ' ὧδε τοῦτο λέγει, ἀντὶ τοῦ σκοπεῖν οὕτω, ποῖός τις καθ' ἡδονὴν λέγει, καὶ ποῖος οὒ, καὶ τῷ μὲν πείθεσθαι, τὸν δὲ καθ' ἡδονὴν λέγοντα μισεῖν, ὡς κακῶν ἐσύστερον αἴτιον. οἱ δὲ λέγοντες τὸ θεᾶσθαι καὶ τὸ ἰδόντα ἐκ παραλλήλου, ὥσπερ τὸ ἐτύγχανεν ὢν, οὐ καλῶς λέγουσιν, ἔχει γὰρ οὕτω· χρὴ δὲ τὸν προστάτην καὶ ἰδόντα καὶ γνόντα καὶ ἀκούσαντα τούτους θεᾶσθαι καὶ σκοπεῖν ὧδε, ὡς ἔφαμεν. Gu. m. sec.

Θεᾶσθαι] Σκέπτεσθαι, ἀκριβῶς σκοπεῖν, ἐρευνᾷν. Gu. Ὧδε] Ἐνταῦθα, ἤγουν ἐν τοῖς τοιούτοις. οὕτως. Gu. Τὸν προστάτην] Τῆς πόλεως, τὸν δικαστὴν τῶν λόγων, τὸν ἄρχοντα. Gu.

903. Ἰδόντα·] Ἐγνωκότα, γνόντα καὶ ἀκούσαντα τούτους. Gu. Ὅμοιον γὰρ] Τὴν αὐτὴν κακίαν ἔχει ὅ τε τὰ μὴ καλὰ δημηγορῶν καὶ ὁ κυρῶν αὐτὰ, ἢ τὸν αὐτὸν ἐπαινῶν ὁ τὰ καλὰ δημηγορῶν καὶ ὁ κυρῶν αὐτά. Flor. 6. Τὸ χρῆμα] Τὸ πρᾶγμα. (τὸ συμβησόμενον.) ὅτι ἡ ἀτιμία τοῦ δημηγόρου ἀνέρχεται εἰς αὐτόν. Gu.

904. Τῷ τοὺς λόγ. λέγ.] Τῷ δημηγόρῳ. Gu. Τιμωμένῳ.] Τῷ τιμ. αὐτούς. (ἀποδεχομένῳ αὐτοὺς, ἢ τῷ ἄρχοντι, τῷ βασιλεῖ.) Gu.

906 s. Ὑπὸ δ' ἔτεινε] Ὑπέβαλε δὲ ὁ Τυνδάρεως λόγους τοιούτους λέγειν τῷ σφῶ κατακτείνοντι, ἤγουν τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ τῷ κτείνοντι ὑμᾶς, τουτέστι τῷ συμβουλεύοντι φονευθῆναι ὑμᾶς. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.*

909. Ἀνδρεῖος] Γενναῖος. (εὐγενὴς τῇ ψυχῇ, φρόνιμος. †) Gu.

911. s. Αὐτουργὸς,] Χειροτέχνης, ἢ γεωργὸς δι' ἑαυτὸν ἐργαζόμενος. Gu. m. sec. Ξυνετὸς] Φρόνιμος. (καὶ ἔμπειρος.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76. Ὁμόσε τοῖς λόγοις] Ὀρθὰ κατὰ τοὺς λόγους. Gu. m. pr. Florr. iidem. τοῖς αὐτοῦ ἢ τοῖς τῶν ἄλλων, εἰ κακοί εἰσιν. et in marg. τοῖς λόγοις ἢ τοῖς τῶν ἄλλων, οὕτω θέλων χωρεῖν ὁμόσε τοῖς τῶν ἄλλων λόγοις, ἤγουν ἐλέγχειν αὐτοὺς, ἐὰν ὦσιν ἄδικοι ἢ τοῖς ἑαυτοῦ, οὕτω· θέλων χωρεῖν ἐν τοῖς οἰκείοις λόγοις ὁμόσε τοῖς ἄλλοις, ἤγουν παῤῥησιάζεσθαι διὰ τῶν οἰκείων λόγων πρὸς τοὺς τὰ ἄδικα λέγοντας. Gu. m. sec.

913. Ἀκέραιος,] Ἁπλοῦς. ‡ (ἀπαλλακτὴς, ἄκακος.) Gu. Ἀνεπίληπτον] Γράφεται ἀνεπίπληκτον, ἤγουν ἀνεπιτίμητον, οὐκ ἄξιον ἐπιπλήξεως καὶ ὕβρεως. Gu. § Ἠσκηκὼς] Γυμνασάμενος. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76. μετελθών. Gu. m. 2.

915. Στεφανοῦν,] Τιμᾷν. Gu.

916. Ἄθεον] Ἀσεβῆ. Flor. 6.

917. s. Μήθ' ὁπλίζεσθαι] Καθὸ λέγεται τὸ ἀρνοῦμαι τὸ μὴ λαβεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρνούμενος λέγω — εἰ γὰρ μὴ ἦν ἀντὶ τούτου, ἐδήλου ἂν ὁ λόγος τὸ ὁμολογῶ λαβεῖν, ὅπερ ἡ συνήθεια οὐ βούλεται — οὕτω κἀνταῦθα τὸ ἀφήρει μὴ ὁπλίζεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀφαιροῦσα καθίστα. ἐπεὶ γὰρ τὸ μὴ ἀφαίρεσιν δηλοῖ καὶ ἄρνησιν καὶ τὰ τοιαῦτα, ἔστιν ὅτε μέλλοντες οἱ τοὺς λόγους συντιθέντες μετὰ τοῦτο λόγον ἐπάγειν προλαμβάνοντες τὸ

* Idem a vv. ἤγουν τῷ ἀνθρ. iterum est in Gu. a m. sec.

† φρόνιμος habet etiam Flor. 33.

‡ ἁπλοῦς est etiam in editis. Sequentis Sch. vv. ἀνεπιτίμ. sqq. sunt in Gu. a m. 2. ἀμίμητον a m. pr.

§ Idem est in C. C. C. sed sine ἀνεπιτίμητον, et reliquis sic scriptis: οὐκ ἄξιον ἐπιτιμᾶσθαι παρ' οὐδενός. E Flor. 33. enotata est gl. ad v. τὸν Ἀγαμέμνονος, βίαιον ἀπὸ τοῦ ἐναντίου, quæ quo pertineat, non video.

ἀρνοῦμαι τιθέασιν, ἢ τὸ ἀφῄρει ἤ τι τοιοῦτον, ὥσπερ προανακαφωνοῦντες τὴν αὐτοῦ δύναμιν. Gu. μήτε μετὰ ὅπλων κινεῖν τὴν χεῖρα τινὰ ἐκλιπόντα τὰ δώματα, μήτε στρατεύειν ἐκλιπόντα τὰ δώματα. Gu. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. Χέρα,] Ἄνδρα, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. Gu. Flor. 6.

918. Ἐκλιπόντα δώμ.] Κατ' ἀλλοδαπῆς, διὰ τὸ μὴ ἐκ γυναικὸς ἀναιρεῖσθαι. Flor. 10.

919. Τἄνδον] Τῶν οἴκων. Gu. Οἰκουρήματα] Τὰς ἔνδον οἰκουρὰς γυναῖκας. (τὰς γυναῖκας, οἴκου φυλάγματα.) Gu. Οἱ λελειμμένοι] Οἱ ἐναπολειφθέντες τῶν πραγμάτων ἐπιμεληταί. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸν Αἴγισθον. Gu. Flor. 6.

920. Ἀνδρῶν] Τῶν ἐν τοῖς πολέμοις ἐκστρατευόντων. Gu. Εὐνίδας] Τὰς εὐνάς. (κοίτας.) Gu. Λωβώμενοι.] Ὑβρίζοντες. (βλάπτοντες.) Gu.

923. Γῆν Ἰνάχου.] Ἴναχος ποταμὸς Ἄργους· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὸ Ἄργος Ἰνάχιον. εἴληφε δὲ τοὔνομα τοῦτο ὁ ποταμὸς ἀπὸ Ἰνάχου τινὸς πρώτου συνοικήσαντος (l. συνοικίσ.) Ἄργος. λέγεται γὰρ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τὸν ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος, ὄντων ἀνθρώπων ἐν ὄρεσι, παραλαβὼν οὗτος ἄνδρας τινὰς καὶ εἰς τὸ νῦν καλούμενον Ἄργος ἐλθὼν κατοικῆσαι, εὑρὼν ἅπαντα τὸν τόπον τοῦτον πλήρη ὕδατος καὶ καθάρας. ἐποίησε δὲ καί τινα πηγὴν ἐνταῦθα ἀναδοθῆναι, ἀφ' ἧς ὁ ποταμὸς ἐγεγόνει ἐπώνυμος τοῦ οἰκιστοῦ. Πελασγοὺς δὲ τοὺς Ἀργείους καλοῦσι ἀπὸ Πελασγοῦ τινος, μετὰ τὸν Ἴναχον πρώτου βασιλεύσαντος. ὕστερον δὲ καὶ Ἀργεῖοι ἐκλήθησαν ἀπὸ Ἄργου. Gu.

924. ss. Ἀμύνων,] Βοηθῶν. Ὅσιος,] Θεμιτός. (δίκαιος καὶ ἀνεύθυνος· ὃ γένοιτ' ἄν, εἰ ἐμοῦ καταψηφιεῖσθε.) Gu. Οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν] Τουτέστιν οὐ προλάβητε ἀλλήλους τῷ θανάτῳ, ὁ μὲν πρόσθεν, ὁ δ' ἔπειτα θνήσκων, ἀλλ' ἐμοῦ πάντες οἰχήσεσθε. ἐδήλωσε δὲ ἐνταῦθα τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κακοῦ, ὃ γένοιτ' ἄν, εἰ γυναιξὶν ὁ τῶν ἀνδρῶν φόνος ἀνεύθυνος ἔσται. Gu.

928. Τοὐναντίον δὲ] Ἐναντία δὲ διακείσεσθε, ἢ διακεῖσθαι πρέπον. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. δέον γὰρ τὴν κακίαν καθάπαξ ἀποτεμεῖν, ὑμεῖς ταύτην τῇ κατ' ἐμοῦ ψήφῳ αὐξήσετε. Gu. m. sec.

929. Προδοῦσα] Ἀπολύσασα, ἔκδοτα ποιήσασα. Gu. Λέκτρ' ἐμοῦ π.] Ἀντὶ τοῦ τὸν πατέρα. Flor. 6.

931. Ἀνεῖται,] Ἀπολέλυται. (καταλειφθήσεται, καταλιμπάνεται. *) ἢ ἀνεῖται ἀντὶ τοῦ δοθήσεται οὕτω, ἀνεῖται καὶ δοθήσεται νόμος ταῖς γυναιξὶ τοὺς ἰδίους ἄνδρας φονεύειν. Gu.

932. Τῆς γε τόλμης] Τῆς θρασύτητος ταύτης τοῦ φονεύειν τὰς γυναῖκας τοὺς ἄνδρας. Gu. Σπάνις] Ἔνδεια. (ἀποχή. οὐκ ἔτι πέρας ἡμῶν ἕξει ὁ θάνατος.) Gu. στέρησις. Flor. 10. οὐκ ἐπιλείψουσι αἱ τοιαῦτα ἐργασόμεναι. Flor. 6.

933. Ὅμιλον,] Καὶ τὴν συνάθροισιν. Flor. 59. τὴν ἐκκλησίαν. Flor. 6. στρατόν. Flor. 33. Εὖ] Εὔλογα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

934. Ὁ κακὸς] ὁ ἀθυρόγλωσσος. Gu. Flor. 6. Ἐν πλήθει] Χαριζόμενος. Gu.

936. Πετρουμένους] Λίθοις βαλλομένους. (λιθοβολουμένους add. Gu. m. 2.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

937. Αὐτόχειρι δὲ σφ.] Αὐτουργῷ, αὐτοχειρίᾳ. (διὰ τῶν οἰκείων χειρῶν add. Gu. m. 2.) Gu. Florr. iidem.

939. Πορεύει] Κομίζει. (φέρει, ἄγει ἐνταῦθα add. Gu. m. 2.) Gu. Florr. iidem. Ἐκκλήτων ἄπο] Ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας. (τῶν ἐκκλησιαζόντων.) Gu.

940. Σὺν δ' ὁμαρτοῦσιν] Συνακολουθοῦσι. Gu.

941. Οἰκτείροντες] Ἐλεοῦντες. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 59. 76.

* In Gu. ἀπολέλ. καταλειφθ. καταλιμπ. inter versus scripta sunt, reliqua continua serie in margine.

942. Πικρὸν] Ἀλγεινόν. Gu. Flor. 17. 21. 56. 59. 76. Πρόσοψις] Ὅραμα. Flor. 6. Ἀθλία.] Ἐλεεινή. Gu.

943. Εὐτρέπιζε] Ἑτοίμαζε. Gu. Βρόχον] Σχοινίον ἐπ' ἀγχόνῃ (— νης. Florr.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Δέρῃ,] Τῷ λαιμῷ. (τραχήλῳ add. Gu. m. 2.) Gu. Florr. iidem.

946. Καθίζων] Ὁ ἱστὰς, ὁ καθήμενος. Gu.

948. Ἄφθογγος] Ἄφωνος. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

950. Κατάρχομαι] Ἄρχομαι τὸ ἀρχὴν ποιοῦμαι καὶ τὸ ἀρχὴν λαμβάνω. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

951. Λευκὸν ὄνυχα] Ἀδολεσχία. Gu.

952. Ἄταν,] Δέον εἰπεῖν καὶ ἄταν, ἀσυνδέτως ἐξήνεγκεν. τὸ δὲ τιθεῖσα ἀπὸ κοινοῦ. Gu. Flor. 6.

953. Κτύπον τε κρ.] Τιθεῖσα καὶ κτύπον τε (om. Flor.) κεφαλῆς, ὃν ἐκληρώσατο κατὰ χθονὸς ἡ Περσέφασσα ἡ καλλίπαις, ἡ θεὰ τῶν καταχθονίων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76. Ὃν ἔλαχε] Ἐπειδὴ τὸ θρηνεῖν καὶ σπαράττειν τὸ πρόσωπον καὶ τύπτειν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς ποιεῖν εἰώθαμεν ἄνθρωποι. μυθεύονται δὲ τὴν Περσεφόνην ᾅδου βασιλεύειν σὺν Πλούτωνι· διὰ τοῦτο τὸ ἣν ἔλαχε λέγει. Gu.

954. Καλλίπαις] Ὁ καλοὺς παῖδας ἔχων, καὶ ἡ καλλίπαις ἐπὶ θηλυκοῦ. καλλίπαις καὶ ἡ καλὴ παῖς, ὡς ἐνταῦθα. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76. ἡ ἔχουσα καλὸν παῖδα τὸν Ἴναχον (leg. Ἴακχον *), ἢ ἡ οὖσα καλὴ παῖς τῆς Δήμητρος. Gu. m. 2.

955. Κυκλωπία,] Κύκλωπες — οὕτως ὠνομασμένοι. — ἰδίας γῆς, ἄλλοι ἄλλῃ ᾠκίσθησαν, οἱ πλείονες δὲ αὐτῶν ἐν τῇ Κουρήτιδι. ἦσαν δὲ ἄριστοι τεχνῖται πρὸς οἰκοδομίαν. † Ἄβαντος δὲ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀργείων υἱοὶ ἦσαν ἐξ Ἀγλαΐας — ἐστασίασαν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς τυραννίδος. φασὶ δὲ, — τῷ Δὲ κατασκευάσαι.

955. ss. Ἰαχείτω δὲ γᾶ Κυκλωπία,] Θρηνείτω δὲ ἡ γῆ ἡ Κυκλωπία, ἤγουν τὸ Ἄργος, τὰ πήματα τῶν οἴκων τῶν Ἀτρειδῶν. Gu.

956. Κούριμον,] Κουρεύσιμον, κουρικόν. Gu. ψαλίδιον. Flor. 21. 33.

957—959. Τῶν ἀτρειδῶν πήματ' οἴκ.] Τὸ Ἀτρειδῶν πρὸς τὸ στρατηλατῶν Ἑλλάδος ποτ' ὄντων σύναπτε, τὸ δὲ ἔλεος ἔλεος ὅδ' ἔρχεται τῶν θανουμένων ὕπερ διὰ μέσου λάμβανε. ἢ σύναπτε τὸ θανουμένων πρὸς τὸ στρατηλατῶν, οὐχ ὅτι Ὀρέστης καὶ Ἠλέκτρα, οἱ μέλλοντες ἀποθανεῖσθαι, στρατηλάται ἦσαν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὅτι ἡ τοῦ πατρὸς αὐτῶν τιμὴ αὐτῶν ἐστι. κρεῖττον δέ ἐστι τὸ πρῶτον. Gu. μὴ λάβῃς εἰς τὸ πήματα ἔξωθεν διά, ἀλλ' ἔστι πρὸς τὸ ἰαχείτω. Gu.

958—960. Ἔλεος,] Ἐλεεινότης ἥδε (Gu. ἤδη) ἔρχεται ἕνεκα τῶν μελλόντων τεθνήξεσθαι παίδων ὄντων τῶν (τῶν om. Gu. fort. τῶν ὄντων) ποτὲ στρατηλατῶν τῆς Ἑλλάδος. Gu. m. pr Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἤγουν ἡ ἐπιοῦσα ἡμῖν αὖθις συμφορὰ τοῦ θανάτου ἔλεον ἐγείρει παρ' ἁπάντων. Gu. m. 2.

961. Βέβακε] Ἀπῆλθεν, ἐῤῥύη. (ἐφθάρη add. Gu. m. sec.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Οἴχεται] Ἔφθαρται. Gu. Flor. 17.

* Similiter Flor. 10. ad v. Περσέφασσα, ἡ κόρη ἡ τὸν Ἴναχον γεννήσασα.

† ὠνομασμένοι — γῆς post ἰδίας — ἄλλῃ pro ἄλλους (Barn. King. ἀλλόσ') — οἱ ante πλείονες — πρὸς οἰκοδομίαν e Gu. recepi. In seqq. idem codex Ἄβαντι οὖν τῷ βασιλεῖ Ἄργους ἐξ Ἀγλαΐας ἦσαν υἱοὶ δύο, Πρ. καὶ Ἀκρ. οἳ μετὰ θ. τοῦ π. ἐστασίασαν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς ἀρχῆς, unde πρὸς ἀλλήλους addidi. Idem mox φασὶ pro φησί. Post ἐχρήσαντο Ἀργεῖοι pergit: μηκυνομένου δὲ τοῦ πολέμου, καὶ νῦν μὲν Ἀκρισίου, νῦν δὲ Προίτου πλέον ἔχοντος, συνθῆκαι πρὸς ἀμφοτέρους ἐγένοντο, Ἀκρίσιον μὲν ἄρχειν Ἄργους, Προῖτον δὲ Τίρυνθος. κἀπειδὴ ὑποψία ἦν πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἀτυχίστων οὐσῶν ὧν ἦρχον πόλεων, ἄμφω μετακαλεσάμενοι Κύκλωπας ἐκ τῆς Κουρήτιδος, τειχίζουσι δι' ἐκείνων τὰς πόλεις, καὶ διὰ τοῦτο Κυκλωπία γῆ ὠνομάσθη τὸ Ἄργος.

962. Μακαρίοις] Οἴκοις. ἢ μακαρίοις ἀντὶ τοῦ καλλίστοις πράγμασι καὶ δεχομένοις παρὰ πάντων μακαρισμόν. Gu. ἀνδράσι. Flor. 59.

963. Ζηλωτὸς] Μακαριστός. (ἐπίφθονος, θαυμαστὸς add. Gu. m. 2.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ὁ διὰ τὰ εὐτυχήματα ζηλούμενος οἶκος. Flor. 10.

964. Φθόνος] Νέμεσις. (ὀργή, μῖσος.) Gu. Νιν] Αὐτὸν, τὸν οἶκον, ἢ τὴν γένναν. Gu. Εἷλε,] Κατέβαλε, (e corr. fuerat κατέλαβε) καθεῖλε. Gu.

966. Πανδάκρυτα] Πάγκλαυστα διὰ τὰς συμφορὰς, αἷς ἀεὶ περιπίπτει. Gu.

967. Πολύπονα,] Πολυπαθῆ καὶ πολυσύμφορα. Gu.

969. Ἕτερα δ' ἕτ.] Ἐφ' ἑτέροις πήμασι. Gu. Ἀμείβεται] Κατὰ διαδοχὴν ἔρχεται. (ἐκ διαδοχῆς ἀπαντᾷ, ἢ ἀλληλεπάλληλα ἔρχεται.) Gu.

970. Ἐν χρόνῳ μακρῷ·] Διηνεκῶς. Flor. 21.

972—993. Μόλοιμι τὰν οὐρ.] Μόλοιμι καὶ ἀπέλθοιμι εἰς τὴν πέτραν τὴν μέσον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς χθονὸς τεταμένην ἐν αἰωρήμασι καὶ ἐν κρεμάσμασιν ἐν ἀλύσεσι χρυσέαισι φερομένην καὶ κινουμένην ἐν δίναισι καὶ συστροφαῖς, βῶλον καὶ λίθον ἐξ Ὀλύμπου, ἵνα ἀνὰ τῷ γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ βοήσω ἐν θρήνοις ἤτοι κλαύσω, ὃς ἔτεκε τοὺς γεννήτορας ἐμέθεν καὶ ἐμοῦ, ἤτοι τὸν Πέλοπα καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ, οἵτινες τὸ δίωγμα καὶ τῶν δρόμων (leg. τὸν δρόμον) τῶν πώλων καὶ τῶν ἵππων τοῦ Οἰνομάου ἢ τοῦ Πέλοπος τὸ πτηνὸν καὶ τὸ ταχὺ ἐν τεθριπποβάμονι στόλῳ καὶ πορείᾳ κατεῖδον καὶ ἐθεάσαντο ἄτας καὶ συμφορὰς τῶν οἰκείων δόμων, ἤγουν οἷστισιν ἡ πρὸς Οἰνόμαον διφρεία Πέλοπος μεγάλων συμφορῶν γεγένηται, ὅτε ὁ Πέλοψ ἐν ταῖς πελάγεσι διεδίφρευσε καὶ ἐκ δίφρου ἔῤῥιψε τὸν φόνον τοῦ Μυρτίλου δικὼν καὶ ῥίψας εἰς τὸ οἶδμα καὶ τὸ κῦμα τοῦ πόντου πρὸς ταῖς Γεραιστίαις πέτραις ταῖς λευκοκύμοσι καὶ ταῖς διὰ τῶν κυμάτων λευκαῖς γινομέναις, ἁρματεύσας καὶ ἐκ τοῦ ἅρματος ῥίψας ἐν ταῖς ἠϊόσι καὶ αἰγιαλοῖς τῶν ποντίων σάλων. ὅθεν ἤγουν ἀπὸ τῆς ῥίψεως ταύτης τὸ λόχευμα καὶ τὸ γέννημα τοῦ τόκου καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς Μαιάδος, ἤτοι ὁ Μυρτίλος ὁ Ἑρμοῦ παῖς, ἦλθεν ἀρὰ πολύστονος τοῖς ἐμοῖς δόμοις, ὁπότε τὸ χρυσόμαλλον ὀλοὸν καὶ ὀλέθριον τέρας τῆς ἀρνὸς ἐγένετο ἐν τοῖς ποιμνίοις τοῦ Ἀτρέως τοῦ ἱπποβότα, τουτέστιν ὁπότε ἡ χρυσόμαλλος οἷς ἐδόθη τῷ Ἀτρεῖ τέρας, ὡς ἄξιός ἐστι τῆς ἀρχῆς ἐγκρατὴς γεγενῆσθαι. Gu.

974. Αἰωρήμασι] Κρεμάθραις καὶ κρεμάσμασι. Gu. βαστάγμασι. Flor. 21.

975. Ἀλύσεσι χρ.] Τὸ ἀλύσεσι χρυσέαις ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ αἰωρήμασι. Gu. Φερομέναν] Κινουμένην, ἀγομένην. Gu. βασταζομένην. Flor. 21.

976. Δίναισι] Ἐν στροφαῖς. (συστροφαῖς add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τορνευτόν. Flor. 33. τὸ βῶλον καὶ τὸ πέτραν οὐκ ἔστιν ἐκ παραλλήλου, ἀλλ', ἐπειδὴ πέτραν εἶπεν, ἡ δὲ πέτρα ἐκ γῆς, αὕτη δὲ ἡ ἐπὶ Ταντάλου κρεμαμένη ἐξ οὐρανοῦ ἦν, διὰ τοῦτο εἴρηκε βῶλον ἐξ Ὀλύμπου. Gu.

977. Ἐν θρήνοισιν] Τουτέστι μετὰ θρήνου. Flor. 21. θρηνητικῶς διηγήσομαι, μεγάλως βοήσω, ἤτοι κλαύσω. Gu.

982. Τὸ πτανὸν] Μὴ λάβῃς εἰς τὸ πτανὸν ἔξωθεν τὸ διὰ, ἀλλ' ὥσπερ ἔφαμεν ἐν τῇ παραφράσει, οὕτω σύνταξι (sic). ἢ πρὸς τὸ βοήσω, οὕτω· ἀνὰ τῷ γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ βοήσω ἐν θρήνοις, ἤτοι μετὰ θρήνων διηγήσομαι τὸ πτανὸν δίωγμα, καὶ τὰ ἑξῆς, ἵν' ᾖ τὸ ὃς ἔτεκε μέχρι τοῦ ἄτας διὰ μέσου. Gu.

984. s. Πέλοψ ὅτε] Οἰνόμαος προέθηκε τῆς Ἱπποδαμείας, τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς, γάμον τῷ κατὰ τὴν ἱππικὴν αὐτῷ (leg. αὐτὸν) νικῆσαι δυνησομένῳ. ἰδοῦσα δὲ τὸν Πέλοπα ἡ Ἱπποδάμεια ἠγάπησε, καὶ μελλόντων ἀγωνίζεσθαι Πέλοπος καὶ Οἰνομάου, ὁ Μυρτίλος, ὃς ἦν ἡνίοχος τοῦ Οἰνομάου, ἐξ ὑποθήκης Ἱπποδαμείας ἐξέβαλεν ἀπὸ τῶν τροχῶν

τοῦ τεθρίππου τοὺς σιδηρέους δεσμοὺς, καὶ οὕτως ἡττήθη ὁ Οἰνόμαος. εἶτα συναπῆρε μετὰ τοῦ Πέλοπος ὁ Ἱπποδάμεια, καὶ ὁ Μυρτίλος οὗτος διαβληθεὶς παρὰ τῆς Ἱπποδαμείας, ὡς ἐρῶν αὐτῆς, ἢ δεδιότος τοῦ Πέλοπος, μὴ καὶ αὐτὸν τὰ ὅμοια δράσῃ τῷ πενθερῷ, ἢ μὴ ἐξείπῃ, ὡς αὐτὸς αὐτῷ αἴτιος τῆς νίκης ἐγένετο, συνελαύνων Πέλοπι παρὰ αἰγιαλοῖς ἐῤῥίφη ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν πλησίον Γεραιστοῦ, ἀκρωτηρίου Εὐβοίας, καὶ ἀποπνιγόμενος ηὔξατο Ἑρμῇ τῷ αὐτοῦ πατρὶ ἔριν ἐμβαλεῖν τῷ γένει Πέλοπος· ἥτις ἐγένετο ὕστερον Ἀτρεῖ καὶ Θυέστῃ περὶ τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ ἱστορία πᾶσα δεδήλωται πρόσθεν ἐν τῷ Χορῷ τῷ, ὁ μέγας ὄλβος. Gu. το Διεδίφρευσεν ἐν πελάγεσι] Καὶ τὸ δικὼν εἰς οἶδμα, καὶ τὸ ῥόσιν ἁρματεύσας ταυτὸ σημαίνουσι. διαδιφρεύω δὲ κυρίως τὸ δίφρον ἐλαύνω. Gu.

987. Λευκοκύμοσι] Αἷς προσκρουόμενα τὰ κύματα ἀφρὸν ἐμποιεῖ, ὃς ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ λευκός. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ταῖς λευκαῖς διὰ τῶν κυμάτων. Gu. m. 2. τὰ κύματα γὰρ προσπεπηγμένα τῷ ἄκρῳ ἀφρίζει. Flor. 10.

989. Ἁρματεύσας.] Δραμών. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. ἐκ τοῦ (Flor. ἀπὸ) ἅρματος ῥίψας. Gu. m. 2. Flor. 21.

993. Τὸ χρυσόμαλλον] Δέον χρυσομάλλου εἰπεῖν πρὸς τὸ ἀρνὸς, χρυσόμαλλον εἶπε πρὸς τὸ τέρας. Gu.

995. Λόχευμα] Τόκος. (τὸ γέννημα, ἤγουν ὁ Μυρτίλος.) Gu.

997—1009. Ὅθεν ἔρις] Ὅθεν, ἤγουν ἀπὸ τῆς ἀρνὸς ἔρις καὶ φιλονεικία ὑπῆρξεν Ἀτρεῖ καὶ Θυέστῃ. τότε ἐς μονόπωλον ἀῶ, ἤγουν ἐς μίαν ἡμέραν μετέβαλεν ὁ Ζεὺς τὴν πρὸς ἑσπέραν κέλευθον τοῦ οὐρανοῦ, προσαρμόσας τὸ πτερωτὸν καὶ ταχὺ ἅρμα τοῦ ἡλίου εἰς ὁδὸν ἄλλην, τουτέστι τὸν ἥλιον καὶ τὰς ἑπτὰ Πλειάδας, ἐξ ἀνατολῶν ἐς δύσιν ἀνατέλλοντας, ἐκ δύσεως εἰς ἀνατολὴν ἀνατεταλκέναι πεποίηκε, δεικνὺς τὴν τῶν γινομένων παρανομίαν τῇ τούτων μεταστροφῇ. καὶ ἐκ τῶνδε ἀμείβει καὶ ἐκ διαδοχῆς ἐπιφέρει καὶ τὰ ἐπώνυμα δεῖπνα τοῦ Θυέστου καὶ τὰ λέκτρα τῆς Κρήσσης Ἀερόπης τῆς δολίας ἐν δολίοις γάμοις, ἀμείβει θανάτους θανάτων, τουτέστιν ἀπὸ τούτων τῶν πραγμάτων καὶ ἀπ' ἐκείνου τοῦ καιροῦ συμφοραὶ καὶ θάνατοι οὐ λείπουσιν ὧν αἴτια τό τε φαγεῖν τὸν Θυέστην τοὺς αὐτοῦ παῖδας παρὰ Ἀτρέως σφαγέντας καὶ προτεθέντας ἐς δεῖπνον, καὶ τὴν τοῦ Ἀτρέως γυναῖκα Ἀερόπην τῷ Θυέστῃ μοιχεύεσθαι. εἰ μὴ γὰρ ἐκεῖνα συνέβη, οὐδὲ ταῦτ' ἐγεγόνει. τὰ πανύστατα δὲ τῶν οἴκων ἦλθεν ἐς ἐμὲ καὶ εἰς τὸν ἐμὸν πατέρα σὺν πολυπόνοις ἀνάγκαις, τουτέστι τὰ ὕστερα δυστυχήματα ὁ ἐμὸς πατὴρ καὶ ἐγὼ δεδυστυχήκαμεν. Gu.

1000. Προσαρμόσασα] Ἐναλλάξας, μεταβιβάσας. Gu.

1001. Μονόπωλον ἐς ἀῶ.] Εἰς ἡμέραν ἑνὸς δρόμου ἵππων, τουτέστιν εἰς ἡμέραν μίαν. (ἑνὶ πώλῳ τῷ Πηγάσῳ ἐποχουμένην. ἰστέον, ὅτι ὁ Πήγασος πτερωτὸς ἦν κατὰ Λυκόφρονα· "Ἠὼς μὲν—κραιπνοῖς ὑπερποτᾶτο Πηγάσου πτεροῖς." (v. 17.) et in marg. ἢ μονόπωλον ἀντὶ τοῦ μίαν ἐκληπτέον, ἵν' ᾖ τὸ μονόπωλον ἀντὶ τοῦ μονόκυκλον. ἢ μονόπωλον λέγει τὴν ἑνὶ πώλῳ ὀχουμένην τῷ Πηγάσῳ. ἐκ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἡμέραν μίαν ἐδήλωσεν. ἰστέον δὲ, ὅτι καὶ παρά τισιν ἐποχεῖσθαι δίφρῳ αὐτὴν λέγεται.) Gu.

1002. Δρόμημα] Δρόμον. (τὴν πορείαν.) Gu.

1008—1010. Τὰ πανύστατα] Τὰ ἔσχατα δὲ κακὰ εἰς ἐμὲ καὶ τὸν ἐμὸν πατέρα ἦλθεν ἐν ταῖς πολυπόνοις ἀνάγκαις τῶν δόμων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1008. Τὰ πανύστατα] Ὕστερα δυστυχήματα, ἔσχατα κακά. Gu.

1010. Πολυπόνοις] Καὶ πολλὴν λύπην ἐχούσαις. Flor. 59. Ἀνάγκαις.] Καὶ βίαις καὶ εὐναστείαις (sic) τῶν κακῶν. Flor. 59.

1011. Ἕρπει] Ἀντὶ τοῦ ἔρχεται. (μετά τινος κακοπαθείας βαδίζει.) Gu.

1012. Καταχυρωθείς,] Καταχρισθείς.*

1015. Κῶλον] Τὸν πόδα, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, ἤγουν τὸ σῶμα. Gu. Flor. 6. τὰ τῶν ποδῶν ἄρθρα. Flor. 33.

1016. Κηδεσίνῳ] Φροντιστικῷ, συγγενικῷ. Gu.

1017. Πρὸ τύμβου] Τουτέστι πρὸ τοῦ τυχεῖν σε τάφου βλέπουσά σε οὕτως ἀθλίως ἔχοντα καὶ μέλλοντα θανεῖσθαι στένω. ἢ τὸ πρὸ τύμβου ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν καὶ ἐγγὺς τοῦ τύμβου. Gu.

1020. Πανυστάτην προσόψιν] Ἐσχάτην θέαν. (οὐ γὰρ ᾤετο αὐτὸν αὖθις θεάσασθαι add. Gu. m. 2.) λέγεται δὲ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τῆς ὄψεως.

1022. Τὰ κρανθέντα;] Τὰ κυρωθέντα. (τὰ ψηφισθέντα, τὰ τελειωθέντα.) Gu.

1023. Τὰς παρεστώσας] Τὰς ἐνισταμένας ἡμῖν. Gu.

1026. Σὺ μή μ' ἀπόκτειν·] Διὰ τῶν λόγων σου. Gu. Ἅλις.] Ἀρκούντως. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. Ὑπ' Ἀργείας χερὸς] Ὑπὸ τῆς τῶν Ἀργείων δυναστείας. Gu. Florr. iidem.

1027. Τὰ παρόντα] Τὰς παρούσας λύπας. (ἤγουν τὸ κλάειν καὶ θορυβεῖν add. Gu.) Gu. Florr. iidem.

1028. Καὶ πότμου,] Καὶ τῆς δυστυχίας. (καὶ τῆς τύχης, ἤγουν τοῦ συμβάματος add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.

1029. Ἀώρου,] Τῆς ἔξω τοῦ ἁρμοδίου καιροῦ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 25. 56. 59. 76.

1030. Περιβάλῃς] Ἐμβάλῃς. Gu. Flor. 6. περιάψῃς. Flor. 33. Ἀνανδρίαν,] Δειλίαν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 33. 56. 59. 76.

1031. Εἰς δάκρυα] Θηλύνουσι γὰρ ταῦτα. Gu. Πορθμεύουσα] Μετακομίζουσα. (φέρουσα, διαβιβάζουσα add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76. παράγουσα. Flor. 33.

1032. Κακά·] Τὴν ἀπώλειαν. Gu. Flor. 6. 17. 59. 76.

1033. Οἰκτρὸν] Ἐλεούμενον πρᾶγμα (ἐλέους ἄξιον add. Gu. m. 2.) ἡ φιλουμένη ζωή. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1035. Θήγειν] (Supra scriptum est ι a m. 2.) ψαύειν, λαμβάνειν. Gu. θήγειν, ἀκονᾷν διὰ τοῦ η, ψαύειν δὲ διὰ τοῦ ι. Flor. 6.

1037. Ὕβρισμα θέμ.] Ὑβρίσας. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἀτιμήσας. Flor. 6. Ὕβρισμα] Ἀτιμίαν. Gu. m. 2. Θέμενος] Ποιούμενος. Flor. 6. Γόνον.] Σπέρμα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὴν γένναν, ἤγουν ἐμέ. Gu. m. 2.

1038. Ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχων] Τὸ ἔχω μετὰ ἐπιῤῥήματος συγκείμενον, εἰ μὲν γενικῇ συντάσσεται, τὸ ἐπίῤῥημα ἔχει τὴν δύναμιν, οἷον οὕτως ἔχω γνώμης, καὶ καλῶς ἔχω τῶν πραγμάτων· εἰ δὲ αἰτιατικῇ, τὸ ἔχω, οἷον ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχω, καὶ εἰ μὲν οὕτως εἶχον, ὦ ἄνδρες Ῥόδιοι, τὸ σῶμα. Gu.

1039. Αὐτόχειρι] Αὐτοχείρως εἰπεῖν ἔμελλε, πρὸς δὲ τὸ τρόπῳ ἐξήνεγκεν, ὥσπερ εἶπε καὶ τὸ κρεμαστούς· (v. 1035.) κρεμαστῶς γὰρ κἀκεῖ ὤφειλεν εἰπεῖν. Gu.

1040. Οὐδὲν σοῦ ξίφους λελ.] Οὐδαμῶς τοῦ σοῦ ξίφους δεήσομαι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. οὐκ ἀποστερήσομαι τοῦ σοῦ ξίφους, ἀλλ' αὐτόθεν ἐμαυτὴν κἀγὼ διαχειρίσομαι. Flor. 10. 33.

1041. Ἀμφιθεῖναι] Περιθεῖναι. (περιβαλεῖν add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. περιπλακῆναι. Flor. 33.

1042. Τέρπου] Τέρπου τέρψιν ματαίας ὠφελείας, εἰ τὸ περιβαλεῖν χέρα τοῖς πέλας βεβηκόσι θανάτου ὑπάρχει τέρψεως ποιητικόν (παρεκτικόν. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.)

1043. Βεβῶσιν] Ἐλθοῦσιν, ἑστῶσιν. Gu.

1044. Ὦ φίλτατ',] Ὦ ὁ ἔχων —

* Hoc scholion omisit King.

τῇ ψυχῇ αὐτῆς. (Flor. addit: ἀδελφῆς δ' ὄνομα ἔχειν ἔφη τὸν Ὀρέστην, ἤγουν αὐτὸ τὸ εἶναι ἀδελφὸν αὐτῆς· ἡ γὰρ τῆς ἀδελφότητος κλῆσις πρὸς ἀλλήλους ἀντιστρέφει.) Gu. Flor. 21.

1045. Τῆς σῆς ἀδελφῆς] Πρὸς τὸ ποθεινόν ἐστιν, οὐ πρὸς τὸ ὄνομα· οὐ γὰρ μόνον ποθεινός εἰμι τούτῳ λέγομεν, ἀλλὰ καὶ ποθεινός εἰμι τούτου, οὕτως ὦ Ὀρέστα, ὁ ἔχων ὄνομα ποθεινὸν τῆς σῆς ἀδελφῆς, ἤγουν ὁ ποθούμενος ὑπ' αὐτῆς. ἐρᾷ δὲ καὶ προϊὼν ὁμοίαν, ὦ παρθέν' ὄνομα ὁμιλίας ἐμῆς. ἢ τὸ ὄνομα πρὸς τὴν Ἠλέκτραν νοητέον. Gu.

1046. Ἔκ τοι με τήξεις] Ἐκτήξεις (ἐξ ὧν λέγεις, δαμάσεις καὶ καταβαλεῖς εἰς δειλίαν.) Gu. Flor. 6. Ἀμείψασθαι] Ἀντιδεξιώσασθαι, οἷον καὶ αὐτὸν ἀντιπεριβαλεῖν σε θέλω. Gu.*

1047. Φιλότητι χ.] Ἀφῇ φιλικῇ χειρῶν. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 76.

1048. Πρόσπτυγμα] Περίπλεγμα, φίλημα. Gu. φίλημα, περιπλοκή. Flor. 6.

1050. Ἄμφι] Ἀντὶ τοῦ ἐπί. καὶ χωρὶς δὲ αὐτῆς ὁ λόγος σώζεται. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1051. Ταυτὸν,] Τὸ αὐτὸ, ἤγουν ἕν. Gu. Florr. iidem et 25. Εἰ θέμις,] Εἰ δυνατόν. Gu.

1057. Οὐδ' ὄμμ' ἔδειξεν] Οὐδὲ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐφάνη. Gu.

1058. Μὴ σώζειν φίλους.] Τὸ μὴ περιττεύει. ὅτι ηὐλαβεῖτο καὶ παρῃτεῖτο ἀντειπεῖν μὴ σώζειν τοὺς φίλους· οἱ γὰρ γνήσιοι φίλοι καὶ πρὸς τὸ πλῆθος οὐ παραιτοῦνται κινδυνεύειν. ἢ τὸ πλῆθος ηὐλαβεῖτο πρὸς τὸ μὴ σώζειν τοὺς φίλους, ἢ εἰπεῖν εὐλαβεῖτο. τοῦ μὴ καὶ παρόντος καὶ ἀπόντος ὁ λόγος ὁμοίως σώζεται. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1061. Εὐγένειαν] Μεγαλοψυχίαν. Flor. 6. τὸ εὐτόλμως ἀποθανεῖν. Flor. 33.

1063. Ὅμοια πράσσειν] Παῖδ. (τουτέστιν αὐτόχειρα σφαγῆναι.) Gu. Τολμήμασιν.] Βουλεύμασιν. Gu. ἔργοις. Flor. 6.

1064. Βραβεὺς,] Ἐπιστάτης. κυρίως ὁ ἀγωνοθέτης λέγεται βραβεύς. (οἰκονόμος ἐκ τοῦ διδόναι ἡμῖν ξίφη.) Gu. †

1065. Κατθανόντοιν] Ἡμῶν ἀμφοτέρων ἀποθανόντων. Gu. Florr. Εὖ Περίστειλον] Κατὰ κόσμον τάξον (in Gu. fuit τάξιν, sed ι eraso duo puncta supra notata manserunt) καλῶς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. οἰκονόμησον, κόσμησον. Gu. m. 2. παραγγέλλει ἀποθανόντων περιστεῖλαι καὶ κηδεῦσαι τὸ ἑαυτῶν σῶμα σεμνῶς. Flor. 33. Δέμας,] Τὰ σώματα. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1066. Θάψον τι] Οὗτος ὁ στίχος ἐν ἀντιγράφοις οὐχ εὑρίσκεται. Gu. m. 2. Κοινῇ] Ὁμοῦ. Flor. 6.

1068. Ἐπίσχες] Ἐπίσχες· οὕτω τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει. ‡ Gu.

1069. Ἤλπισας.] Ὑπέλαβες. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1073. Ταῦτα] Ἃ μέλλεις παθεῖν. Gu. m. 2. Flor. 6.

1077. Δυσπότμου] Δυστυχοῦς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἐσφάλης,] Ἠστόχησας (ἀπέτυχες add. Gu. m. 2. Flor. 6.) Gu. Florr. iidem et 25.

1078. Κατηγγύησ'] Ἐμνήστευσα. (ὑπεσχόμην add. Gu. m. 2.) Gu. Florr. iidem et 34.

1079. Ἄλλο λέκτρον] Ἀντὶ τοῦ ἄλλην γυναῖκα. Gu. Florr. iidem.

1080. Κῆδος] Ἤγουν ἡ διὰ τοῦ γάμου συγγένεια ἡμῶν. Gu. Florr.

* ἀντιδεξιώσασθαι est etiam in Flor. 6. In 10. est gl. παραλαβεῖν vitiose pro περιβαλεῖν, quod ipsum est fragmentum ejus, quod in Junt. Basil. ad τί γὰρ αἰδ. adscriptum est: ἤγουν καὶ αὐτὸς περιβαλεῖν σε βούλομαι.

† κυρ. ὁ ἀγων. est etiam in editis. οἰκον. ἐπιστ. κυρ. ὁ ἀγων. λέγ. βραβεὺς in Baroc. 74. ἐπιστ. οἰκον. ἐκ τοῦ διδ. ἡ. ξ. in MS. C. C. C. Præterea διοικητὴς addit Baroc.

‡ Versus est Eurip. Phœn. 462.

iidem. τὸ διὰ τοῦ γάμου μὴ γαμηθείσης γὰρ αὐτῆς οὐκ ἔμελλε κῆδος εἶναι. Flor. 33.

1081. Ὦ ποθεινὸν ὄνομ'] Ἤγουν ᾧ ὁμιλεῖν καὶ συνεῖναι ποθῶ, ἤγουν Πυλάδη. Gu. m. 2.

1091. Ἐπῄνεσα,] Συγκατέθην. Flor. 6. 33.

1092. Τί γὰρ ἐρῶ] Ἤγουν τίνα εὐπρόσωπον ἀπολογίαν δώσω. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 59. 76.

1093. Ἀκρόπτολιν,] Μητρόπολιν. (ἐν γὰρ τῷ ἄκρῳ τῆς Φωκίδος κεῖται.) Gu.

1097. Εἰς κοινοὺς λόγους ἔλθ.] Ἤγουν δεῦρο κοινῶς βουλευσώμεθα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1099. Γάρ] Ἀργόν. ἔστι δὲ διὰ κάλλος λόγου. Gu.

1100. Ἀνάμεινον] Καρτέρησον. (εἰς ἀναμονὴν θές.) Gu. Ἀνάμ. φασγ. τομ.] Μήπω σφάξῃς σεαυτόν. Gu.

1102. Βραχύ.] Ὀλίγον ἀντὶ τοῦ οὐδέν. (οὐδαμῶς.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21.

1103. Μηδὲν τρέσῃς] Μηδαμῶς φοβηθῇς, ὡς, ὅτι. (ἀντὶ τοῦ γὰρ τὸ ὡς.) Gu.

1104. Λύπην] Διά. Gu. εἰς. Flor. 9. 17. 59. 76. εἰς ἐσομένην. Flor. 6. ὥστε λυπεῖν αὐτόν. Flor. 10. 21.

1105. Τὸ γάρ] Τὸ ἐξ ἐμοῦ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἔσται] Γενήσεται, ἀποβῇ. Flor. 59. Καλῶς.] Καὶ ὠφελίμως. Flor. 59. εὐκόλως, εὔκολον τοῦτο, εἰ μὴ καταλειφθῶμεν. Fl. 6. εἰ μὴ φωραθῶμεν. Gu.

1107. Ἀποσφραγίζεται.] Διὰ σφραγίδων ἀσφαλίζεται, ὡς ἤδη κληρονομήσουσα (Flor. — σασα) αὐτά. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 34. 56. 59. 76.

1108. Ἀλλ' οὐκέθ',] Ἀποσφραγίσεται. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1109. Καὶ πῶς;] Τίνα τρόπον φονεύσομεν αὐτήν, ἀπορῶ δηλονότι· ἔχει γὰρ βαρβάρους ἀκολούθους. (δούλους a m. 2. add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1110. Τίνας;] Ἐπὶ εὐτελισμοῦ. Gu. Florr. iidem. Τρέσαιμι] Φοβηθείην. Gu. Florr. iidem.

1111. Οἵους ἐνόπτρων] Τοιούτους ἔχει οἵους εἶναι δηλονότι ἐπιστάτας ἤγουν ἐπιτρόπους, τῶν ἐνόπτρων, ἀντὶ τοῦ (τῶν add. Florr.) καὶ τῶν μύρων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἐπιστάτας.] Ἐνόχους, οἰκονόμους, ἐπιτρόπους. Gu.

1112. Τρυφάς] Βλακείας. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. σπατάλας. Flor. 33.

1113. Σμικρὸν] Τοσούτους ἧκεν ἐκεῖθεν ἄγουσα. Gu. Flor. 6. πρὸς τὴν ταύτης αὐθάδειαν ὡς βραχὺ ταύτης ἡ Ἑλλάς ἐστι. Flor. 33.

1115. Τόδε] Τὸ φονεῦσαι τὴν Ἑλένην. Gu.

1116. Τιμωρούμενον] Ἀντὶ τοῦ τιμωρῶν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1117. Τὸ πρᾶγμα] Τὸν τρόπον τοῦ φόνου. (τὴν ἐκείνης σφαγήν, ὅπως ἔσται add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1118. Εἴσιμεν] Ἀντὶ ὑποτακτικοῦ ὁριστικόν. τὸ θέμα δὲ εἶμι τὸ πορεύομαι διὰ διφθόγγου γραφόμενον. τῶν πληθυντικῶν τὸ ἀόριστον (τὸ α πρόσωπον) ἴμεν διὰ τοῦ ι. τὰ γὰρ εἰς μι ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν καὶ παθητικῶν συντέλλονται. Flor. 21.

1119. Ἔχω] Ἀντὶ τοῦ νοῶ πᾶν τοῦτο ὃ εἶπας. Gu. Flor. 6. Τἀπίλοιπα] Τὰ ἐπίλοιπα, ἤγουν τὰ ἔμπροσθεν. (ἤγουν τί μετὰ τὸ εἰσιέναι γενήσεται.) Gu. Flor. 6. οἶδα μέχρι τούτου δι' ἃ πάσχομεν. Flor. 10.

1120. Γόους θησόμεθα] Ἀντὶ τοῦ θρηνήσωμεν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἃ πάσχομεν.] Διὰ τὰ ἡμέτερα δυστυχήματα. Flor. 6. διά. Gu.

1121. Ὥστ', ἐνδακρ.] (Αὐτὴν) ἔξωθεν δηλονότι. Gu. Κεχαρμένην.] Διὰ τὴν τῆς κληρονομίας ἐλπίδα. Gu. Flor. 6. ἤτοι εἴσω πληροῦ χάραν. (an: πλήρη χαρᾶς?) Flor. 10.

1122. Καὶ νῷν παρέσται] Καὶ ἡμεῖς

τὸ μὲν φαινόμενον πρὸς αὐτὴν δακρύσομεν, ὅτι πρὸς αὐτὴν ἐλεεινολογούμεθα, ἔνδον δὲ χαρὰν ἕξομεν διὰ τὸν αὐτῆς θάνατον. Gu.*

1123. Ἀγῶνα] Τοῦ αὐτῆς θανάτου. Gu. Flor. 6. τοῦ φόνου δηλονότι. Flor. 59. Ἀγωνιούμεθα;] Δραμούμεθα. Gu.

1124. Κρύπτα] Ἤγουν κεκρυμμένα. Gu.

1125. Πρόσθεν] Ἐνώπιον. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. πρὸ τοῦ θανεῖν ἐκείνην. Gu. m. 2.

1126. Ἐκκλῄσομεν] Ἐξαγαγόντες αὐτοὺς τῆς στέγης ἄλλον ἄλλοσε κλείσομεν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1128. Δηλοῖ] Ἄν, δηλώσει. Gu.

1130. Βελεύομαι.] Συμβελεύομαι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1132. Μεθεῖμεν,] Μεθίεμεν, ἐκινοῦμεν. (ἐνεβαλλόμεθα.) Gu. ἐμβαλεῖν ἐπεχειροῦμεν. Flor. 6. μεθίημι, τὸ α τῶν πληθυντικῶν μεθίεμεν, καὶ κατὰ μετάθεσιν τῶν γραμμάτων καὶ κρᾶσιν μεθεῖμεν. Flor. 21. Δυσκλεής] Ἄτιμος. (ἄδοξος add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76.

1135. Νύμφας] Ἀντὶ τοῦ γυναῖκας. Gu.

1138. Αἷμ' ἐπράξαμεν.] Φόνον διετελειώσαμεν. (εἰργασάμεθα, ἐξεχεάμεν add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76.

1140. Πεσῇ.] Δωρικόν. Gu. Flor. 6.

1142. Ποτ',] Ἄρα. Gu. Flor. 6.

1144. Μητέρα τ' ἐῶ] Μητέρα τε εἰπών, μεταμελόμενος καὶ ἐπιδιορθῶν ἑαυτὸν ἐπάγει, ἐῶ τοῦτο· οὐ γὰρ εὐπρεπὴς ἤγουν εὐπρόσωπον λέγειν, τουτέστιν ὥστε λέγειν αὐτὸ ἐμέ. (ἤγουν οὐ δεῖ ἀναμιμνήσκεσθαι ἐμὲ περὶ ταύτης add. Florr.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἐῶ] Παραλείπω· ἐνδίκως γὰρ ἀπόλωλε. Gu. m. 2. Flor. 6.

1147. Σπάσω] Σπάσομαι, ἤγουν λήψομαι, ἑλκύσω. (λάβω add. Gu. m. 2.) Gu. Fl. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Μέλαν.] Θανάτου πρᾶξιν. Gu.

1151. Καλῶς] Γενναίως. Gu. Flor. 6.

1157. Τά τ' εἰς Αἴγ.] Τὰ γινόμενα δηλονότι. Gu. Ἐξεῦρες] Ἐμηχανήσω. (ἐνόησας add. Gu. m. 2.)

1161. Βάρος] Τοῖς γὰρ τοιούτοις φίλοις βάρος, ὡς φησὶν ὁ ποιητής, καὶ τὸ ἐπαινεῖσθαι. Flor. 6.

1162. Πάντως] Ἐκ παντός. (ἀληθῶς add. Gu. a m. 2.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἐκπνέω ψυχὴν ἐμ.] Ἤγουν ἀποθνήσκων. (ἤγουν πρὸς θάνατον ἐρχόμενος, ἀποπνέων.) Gu.

1164. Προὔδοσαν,] Καὶ εἰς θάνατον παρέδωκαν. κατέλιπον. Gu.

1168. Καταισχυνῶ,] Ἀτιμάσω. Gu. Flor. 6.

1169. Παρασχὼν] Δοὺς, ὑπομείνας. Flor. 33.

1171. Ἑνὸς γὰρ] Ἢ τοῦ φονεῦσαι τὴν Ἑλένην, ἢ τοῦ πρῆσαι τοὺς οἴκους. Gu. ἤγουν εἰ ἐγκρατεῖς γενοίμεθα ἑνὸς, ἢ τοῦ φονεῦσαι, ἢ θανεῖν ἐλευθέρως, ἢ πρῆσαι τοὺς οἴκους. Flor. 6.

1172. Ἄελπτος] Ἀντὶ τοῦ ἀνελπίστως. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Παραπέσοι] Ἐπέλθοι ἡμῖν. Gu. Flor. iidem.

1174. Ὃ βούλομαι] Ὅπερ γὰρ βούλομαι καὶ θέλω, ἡδὺ καὶ εὐφραντὸν καὶ γλυκύ ἐστι, ὥστε τέρψαι τὴν σὴν φρένα ἀδαπάνως, καὶ πλουσίως καὶ ἀφθόνως διὰ τοῦ στόματος τοῖς πτηνοῖς καὶ ταχέσι μύθοις καὶ λόγοις. Flor. 59.

1175. Πτηνοῖσι μ.] Εὐτυχεστάτοις (ἐν ταχυτάτοις) λόγοις. Flor. 21. ταχυτάτοις. Gu.

1176. Ἐγώ, κασίγνητ',] Ἐγὼ, ὦ κασίγνητε καὶ ὦ ἀδελφὲ, δοκῶ καὶ λογίζομαι καὶ σοὶ καὶ τῷδε καὶ τούτῳ τῷ Πυλάδῃ, καὶ ἐκ τρίτου ἐν (del.) ἐμοὶ ἔχειν καὶ εἶναι αὐτὸ τοῦτο, ὅπερ εἴρηκας, σωτηρίαν καὶ ἀσφάλειαν. ἢ οὕτως. δοκῶ καὶ λογίζομαι παρέχειν καὶ διδόναι ἡμῖν αὐτὸ τοῦτο, ὅπερ λέ-

* In Flor. 6. sunt tantum verba ὅτι πρὸς αὐτὴν ἐλεεῖν.

γεις, καὶ σοὶ καὶ τῷδε τῷ Πυλάδῃ καὶ ἐμοὶ ἐκ τρίτου σωτηρίαν καὶ ἀσφάλειαν. Flor. 59.

1178. Πρόνοιαν] Τὸ σωθῆναι ἡμᾶς. (προμήθειαν add. Gu.) Gu. Flor. 6. Ἀλλὰ ποῦ τόδε;] Ἤγουν λέγε (om. Flor.), ἐν ποίᾳ μηχανῇ ἔσται αὕτη (om. Flor.) ἡ σωτηρία, ἣν λέγεις (om. Flor.). Gu. Flor. 6.

1179. Τὸ συνετὸν] Εἰπὲ δηλονότι τὴν φρόνησιν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὸ φρόνιμον (om. Flor.) καὶ συμβουλευτικὸν (βουλ. Gu.) καὶ ἐν ἀπόροις εὐμήχανον (μηχανικὸν Flor.). Gu. Flor. 6.

1181. Τὸ μέλλειν] Ἤγουν τὸ προσδοκᾷν. (ἐλπίζειν add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἡδονήν.] Εὐφροσύνην. Flor. 6.

1186. Κατασπείσουσα] Τὸ χοὰς κατασπείσουσα οὐ πρὸς τὸ τίνα ἐλπίδα ὑποβάλλεις ἀπεκρίθη, ἀλλὰ πρὸς τὸ τί δράσουσα. Gu. Μητρὸς] Τῆς Κλυταιμνήστρας, ἤγουν ἀπῆλθεν εἰς τὸν τάφον τῆς Κλυταιμνήστρας, ὅπως αὐτῇ σπείσῃ εὐμένειαν πρὸς Ἑλένην καὶ Μενέλαον ἔχειν. Gu. ἢ γράφεται ὑπὲρ μητρὸς τάφον, τουτέστιν ὑπὲρ μητρὸς αὐτῆς τῆς Ἑλένης τάφῳ τῆς Κλυταιμνήστρας. Flor. 6.

1188. Στείχῃ πάλιν.] Εἰς (om. Gu.) τοὐπίσω, ἤγουν ὅταν (om. Flor.) ἐπαναστρέψῃ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.*

1190. Δρᾷ,] Ἀπειλῇ δρᾷν. Gu. Flor. 6. 17. 56. 59. 76.

1191. Πᾶν γὰρ ἓν φίλον] Πάντες ἡμεῖς (τοῦτο γὰρ δηλοῦται διὰ τοῦ τόδε) ἓν φίλτρον ἐσμὲν, ἤγουν ὡς εἷς καταλεγόμεθα. Flor. 6. Τόδε·] Τὸ ἀποθανεῖν τὴν Ἑλένην. Gu.

1193. Σπάσαντα] Ἑλκύσαντα. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. λαβόντα (ἐπιφέρειν add. Flor.) Gu. m. 2. Flor. 33.

1194. Σώζῃ,] Ὑπισχνῆται σώζειν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Χρῄζων] Θέλων. Gu. Florr. iidem. Κόρην,] Τὴν θυγατέρα. Gu. Florr. iidem.

1197. Ὀξυθύμου φρονήματος,] Ἤγουν τοῦ φρονήματος. (ἤγουν τοῦ θυμοῦ.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1198. Κτείνῃ] Ἀπειλῇ κτείνειν. (ἤγουν τὸν σὸν θάνατον σπεύδῃ add. Gu.) Gu. Florr. iidem. Σφάζε] Ἐπιχείρει σφάζειν. Gu. Florr. iidem.

1199. Πολὺς παρῇ,] Σφοδρὸς ἔλθῃ. (τῇ ὀργῇ) Gu. Florr. iidem.

1200. Χρόνῳ μαλάξειν] Τῇ παρατάσει τοῦ χρόνου μαλαχθήσεσθαι τὴν καρδίαν. Gu. m. pr. Florr. iidem. Μαλάξειν] Καταπραΰναι. Gu. m. 2. Σπλάγχνον·] Ἡ πρὸς τὴν θυγατέρα φυσικὴ προσπάθεια. Gu. m. 2.

1202. Ἔπαλξιν·] Βοήθειαν. Ἔπαλξιν] Ὀχύρωμα, ἀσφάλειαν. Gu. Εἴρηται λόγος.] Ὃν εἰπεῖν ἐβουλόμην. Gu. Flor. 6.

1203. s. Ἄρσενας] Ἀντὶ τοῦ ἀῤῥενικάς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1204. Πρέπον,] Διαπρέπον. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. διαλάμπον. Gu. m. 2. Flor. 6.

1205. Ὡς] Λίαν, ὄντως. Gu. Ἔφυς.] Ὑπῆρξας, (Flor. 17. add. ἐγεννήθης.) ὑπάρχεις. (Flor. 6.) Gu.

1206. Ἁμαρτήσῃ] Ἀποτεύξῃ. Gu. m. 1. Flor. 6. 17. 56. 59. 76. ἀποτύχῃς. Gu. m. 2. Flor. 21. ἀστοχήσῃ. Flor. 6.

1207. Μακάριον λέχος;] Βίον μετὰ γυναικὸς, δι' ὃν ἴσῃ μακαριζόμενος. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1208. Εἰ γὰρ γένοιτο.] Συζῇν αὐτῇ. Gu. m. 2. Flor. 6.

1210. Τίνος χρόνου;] Διὰ πόσου χρόνου. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. κατά τινα (sic) χρόνον. Flor. 33.

1211. Ὡς τἄλλα γ' εἶπας,] Εἰπὲ δηλονότι, ἐπὶ τὰ ἄλλα γε εἶπας κάλλιστα, εἴπερ εὐτυχήσομεν, ἑλόντες σκύμνον ἀνοσίου πατρός. Gu. Flor. 6. 9.

* ὅταν ἐπάν. habet King. in par. post scholion editum.

17. 21. 56. 59. 76. Τἄλλα,] Τὸ θεῖναι τὸ ξίφος ἐν τῇ δέρῃ αὐτῆς. Gu.

1212. Σκύμνον] Τὸ γέννημα. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. εἶπε δὲ αὐτὴν οὕτως, ὡς παῖδα βασιλέως. Gu. m. 2.

1214. Αὐτὸ] (suprascr. ῷ m. 2.) εἰς. Gu. m. pr. (in marg. ἢ) τὸ τὸ (leg. ὁ) μικρὸν καὶ ὑποστικτέον εἰς τὸ αὐτό, οὕτω· τὸ γὰρ μῆκος αὐτοῦ τοῦ χρόνου συντρέχει καὶ συνέρχεται εἰς τὸ πλησίον αὐτὴν εἶναι. Gu. καὶ γὰρ ὁ χρόνος πολὺς διελθών, ἀφ' οὗ αὕτη πρὸς τὸν τῆς μητρὸς ἐπορεύθη τάφον, συντρέχει καὶ οἷον συμβάλλεται πρὸς τὸ αὐτὴν ἐλθεῖν νῦν. Flor. 33.

1215. Καλῶς] Ἔχει τὸ πρᾶγμα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1216. Μένουσα,] Περιμένουσα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Πόδα.] Ἀντὶ τοῦ τὴν ἐπέλευσιν. Gu. m. pr. Florr. iidem. τὴν ἄφιξιν τῆς παρθένου. Gu. m. 2.

1217. Φύλασσε] Ἐπιτήρει. Gu. Florr. iidem. Τελευτηθῇ] Πληρωθῇ. (τελεσθῇ add. Gu. m. 2. Flor. 6.) Gu. Florr. iidem.

1219. Φθῇ,] Προφθάσῃ. Gu. Florr. iidem. Γέγωνε] Βόησον. Gu. Florr.

1220. Λόγους πέμψ.] Λαλήσασα. Flor. 6.

1224. Ὦ δῶμα ναίων] Ἤγουν ὁ ἐν ᾅδῃ ὤν. (ἀποστροφὴ πρὸς Ἀγαμέμνονα add. Flor.) Gu. Flor. 6. Ὀρφναίας] Σκοτεινῆς, ὀρφανῆς τοῦ φωτὸς δηλονότι. Flor. 21. σκοτεινῆς ὄρφνης τινὸς διὰ τὸ ἔρημον εἶναι φωτός. Flor. 33.

1225. Καλεῖ] Ἐπικαλεῖται. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1226. Τοῖς δεομένοισι·] Ἡμῖν τοῖς χρῄζουσι. Gu. Florr. iidem.

1227. Προδέδομαι] Ἐγκαταλέλειμμαι. Gu. Florr. iidem.

1228. Ἑλὼν] Κατασχών. Gu. Florr. iidem.

1229. Συλλήπτωρ] Τοῦ ἔργου συνεργός. Gu. Florr. iidem et 25. 34.

1231. Οἵ σ' ἔθεν θν.] Ἀπέδωκε τοῦτο πρὸς τὸ παίδων. Gu.

1232. Ὦ συγγένεια] Τοῦ ἐμοῦ πατρός· προσῆκε γὰρ κατὰ τὸ γένος τῷ Ἀγαμέμνονι ὁ Στρόφιος, ὁ πατὴρ τοῦ Πυλάδου. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. qui præmittunt: ὦ συγγενεῖς τοῦ ἐμοῦ πατρός.

1234. Ἔκτεινα μητέρα] Ὁ λόγος πρὸς Ἀγαμέμνονα. Gu. Flor. 6. Ἠψάμην] Συνήνεσα. Gu.

1235. Ἐπεγκέλευσα] Τῇ μητρί. Gu. (qui habet ἐπεβούλευσα.) Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Κάπέλυσα] Ἠλευθέρωσα ὑμᾶς. Gu. Ὄκνου.] Φόβου. (δειλίας, ἣν εἴχετε μὴ κτεῖναι τὴν μητέρα.) Gu.

1236. Οὐδ' ἐγὼ προὔδωκά σε.] Ἀλλ' ὑπὲρ σοῦ τούτους ἐκίνησα. Gu.

1237. Ὀνείδη] Ἀκούων οὖν τάδε τὰ ὀνείδη, ἅ σοι παῖδες προφέρουσι, λέγοντες, ὡς διὰ σὲ πάσχουσι, βοήθησον αὐτοῖς. ἢ ὀνείδη λέγει, ἃ ἀκούουσιν αὐτοὶ παρὰ τῶν ἄλλων, μητροκτόνοι καλούμενοι. Gu.

1238. Κατασπένδω σε.] Δίαν ἐκτείνω σε. Gu. Flor. 6. καταβρέχω, καταχέω. Flor. 17. Οἴκτοισι] Οἰκτρότητι. (ὀδυρμοῖς add. Gu. m. 2.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1240. Ἀραί,] Αἱ εὐχαί. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1241. Πρόγονε] Τοῦ Ὀρέστου. Gu. Flor. 6. ἢ πρόγονον ἑαυτοῦ τὸν Δία λέγει, ἐπεὶ ἡ τούτου μήτηρ Ἀναξιβία ἐκ Διὸς κατήγετο, ἢ ὅτι ὁ Ζεὺς πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Gu. Δίκης σέβας,] Ὦ Δίκη. ἐπικαλεῖται δὲ αὐτήν, ὡς δικαίως πράξας. (Gu. πράξοντες.) Gu. Flor. 6.

1243. Εἷς ἀγών, δίκη μία,] Τουτέστιν ἓν ἀγώνισμα καὶ ἓν δίκαιον ποιούμεθα, ἢ ὁμοῦ ζῆν, ἢ ὁμοῦ θανεῖν· οὐ γὰρ ἀποθανόντος τινὸς ἐξ ἡμῶν οὐκ ἐθελήσει ὁ ἕτερος κοινωνῆσαι αὐτῷ τοῦ θανάτου, ἀλλ' ἢ πάντες ζησόμεθα, ἢ τεθνηξόμεθα πάντες. Gu.

1249. Ἀμαξήρη] Τὸν κατημαξευμένον, τὸν συνήθη. Gu. Flor. 6. Τρίβον] Ὁ τρίβος καὶ ὁ οἶμος Ἀττικῶς

'Ιωνικῶς Florr.). Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1250. 'Ες φρουρὰν] Εἰς τὸ φρουρεῖν καὶ τηρεῖν τὸν οἶκον. Flor. 21. ἀσφάλειαν. Flor. 6. φύλαξιν. Flor. 17.

1251. Τί δέ με (μοι)] Εἰ μὲν δοτικὴ, οὕτως· εἰς τί δὲ, ἤγουν εἰς ποῖον σκοπὸν, ἀπύεις ἐμοὶ, ἀντὶ τοῦ κελεύεις, τόδε τὸ χρέος, εἰ δὲ αἰτιατικὴ, οὕτως· εἰς τί τόδε τὸ χρέος, ἤγουν εἰς τίνα τήνδε τὴν χρείαν καλεῖς ἐμὲ, τουτέστι, τίς ἐστιν αὕτη ἡ χρεία, εἰς ἣν καλεῖς ἐμέ; Gu. Flor. 6. 17. 21. 56. 59. 76.

1259. Δόχμια] Πλαγίως. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76. Διάφερε] Παράφερε. (κίνει add. Gu.) Gu. Florr. iidem.

1260. 'Εκεῖθεν ἐνθάδ',] 'Απ' ἐκείνου τοῦ μέρους εἰς τοῦτο. ἐπὶ κινήσεως ἐνταῦθα τὸ ἐνθάδε. Gu. Σκοπιάν.] 'Αντὶ τοῦ φυλακήν. (ἐπιτήρησιν.) Gu.

1261. "Εχομεν] Οὕτω διακείμεθα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Θρεῖς.] Λέγεις. Gu. Florr. iidem.

1262. s. 'Ελίσσετε] Συστρέφετε ἀπανταχόσε τοὺς ὀφθαλμούς. Gu. Βλέφαρον] Τοὺς ὀφθαλμοὺς δηλονότι, ἤγουν περισκοπεῖσθε. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Βλ. κόραισι, δίδοτε] Τὸ βλέφαρον ἐνδίδοτε ταῖς κόραις, τουτέστι ταῖς ὀφθαλμοῖς πάντη ἤγουν πρὸς πᾶν (G. προπᾶν) μέρος διὰ τῶν βοστρύχων. Gu. Flor. 6. 17. 56. 59. 76.

1263. Τὸ διὰ βοστρύχων] Λέγει ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ κινεῖν τὴν κεφαλὴν ὧδε κἀκεῖσε. καὶ ἔστιν ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν· μέρος γὰρ τῆς κεφαλῆς οἱ βόστρυχοι. ἢ τὸ διὰ βοστρύχων λέγει,* ἐπειδὴ καθειμένον εἶχον τὸν πλόκαμον μέχρι τῶν παρειῶν, ἢ ὡς πενθοῦσαι τὸν 'Ορέστην, ἢ ὡς παρθένοι, ἐξ οὗ συνέβαινε τὰ πλάγια μὴ ὁρᾶν. δηλοῖ δὲ ἡ διά τὸ μέσον κατὰ τοῦτον τὸν λόγον.

1267. 'Εχθροῖς.] Τῷ Μενελάῳ καὶ τοῖς ἄλλοις. Gu.

1268. Κενὸς,] 'Εν ἐρημίᾳ ἀνθρώπων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

1270. Τὸ σὸν] Μέρος. (ἤγουν ἡ σὴ φυλακὴ βεβαία ἐστίν;) Gu. † "Ετι] 'Αντὶ τοῦ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀκμήν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1274. 'Ως] "Οτι. Gu.

1275. 'Ες ταυτὸν] 'Εμοί. Gu. Florr. Τῇδε] 'Ενταῦθα, ὅπου ἐγὼ εἰμί. Gu. m. 2.

1276. 'Ακοὰν] "Ακουσμα, βοήν. Gu. ἤγουν ἀκουστικὸν λόγον. Flor. 59.

1277. Τί μέλλεθ', οἱ κατ' οἶκον,] Πρὸς τοὺς περὶ τὸν 'Ορέστην φησί. Gu.

1278. Σφάγια] Τὰ θύματα, ἤγουν τὴν 'Ελένην. Gu. Φοινίσσειν;] Βάπτειν ἐν τῷ αἵματι. Gu. ὤφειλεν εἰπεῖν ἐκτελέσαι. Flor. 33.

1280. 'Ες τὸ κάλλος] 'Αφορῶντα δηλονότι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76. 'Εκκεκώφηται] 'Ανενέργητα ἔμειναν. Gu. m. pr. Florr. iidem. ἠμβλύνθη, ἐξησθένησε. Gu. m. 2. Flor. 6.

1283. s. Ποδὶ] Πορείᾳ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76. Βοηδρόμῳ] Βοηθῷ. (ταχυτάτῳ add. Gu. m. 2.) Gu. Florr. iidem. Προσμίξει,] Προσελεύσεται. Gu. m. pr. Florr. iidem. προσμίξει καὶ προσέλθει. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἢ διότι πρὸς τὸν φόνον οὗτοι βραδύνουσιν, ἢ διότι τὸν χορὸν εἶδεν ἀμελῶς πρὸς τὴν φυλακὴν ἔχοντα. Gu. m. 2.

1285. s. Σκέψασθε] Βέλτιον, καὶ ἀκριβῶς σκοπήσατε· οὐ γὰρ χρεία νῦν τοῦ καθέζεσθαι. βέλτιον δ' ἀκριβῶς σκοπῆσαι ἐκ διαδοχῆς πάντα περιβλεπομένην. ‡ Οὐχ ἕδρας ἀγών] Οὐχ ἀναπαύσεως καιρός. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76.

* Hæc verba, τὸ διὰ βοστρύχων λέγει — ἢ τὸ διὰ βοστρύχων λέγει, ut et ultima: δηλοῖ δὲ — τὸν λόγον e Gu. dedi, ex quo est etiam εἶχον pro ἔχουσι et τῶν ante παρειῶν. Idem vitiose καθήμενον pro καθειμένον.

† μέρος habent etiam Florr. omnes. Pro reliquis Flor. 6. ἡ φυλ. ἡ ὑπὸ σὲ βεβαία μένει, ἤγουν ὑπάρχει.

‡ Ultima, βέλτιον δ' — περιβλεπομένην, e Flor. 33. addidi.

1287. Ἀμείβω κέλ.] Διέρχομαι τοῖς ὄμμασιν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

1289. Ὄλλυμαι] Φθείρομαι. Gu.

1291. Κώκυμα] Ἡ μετὰ θρήνου βοή. Gu. bis. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

1292. Ἀίκαον] Διηνεκές. (ἀδιάλειπτον add. Gu.

1294. Παρὼν] Ἐν Ἄργει. Gu. Flor. 6.

1295. s. Καίνετε,] Τὸ ἑξῆς, καίνετε (φονεύετε Gu.) τὴν λειποπάτορα, ἤγουν τὴν λειπόγαμον, (λιποπ. λιπόγ. Gu.) ἤγουν τὴν καταλιποῦσαν τὸν ἑαυτῆς γάμον. Καίνετε] Σφάζετε, κεντεῖτε. (καινῆς γὰρ ἡ μάχαιρα add. Flor.) Gu. Flor. 6.

1296. Δίπτυχα,] Διπλᾶ διὰ τὴν ὀξύτητα. Gu. m. sec. ἀντὶ τοῦ δύο. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Δίστομα] Ἀντὶ τοῦ δύο στόματα ἑκάτερον ἔχοντα. Gu. m. pr. Florr. iidem.

1298. s. Λιποπάτορα,] Τὴν καταλιποῦσαν τὸν ἑαυτῆς πατέρα. Gu. Λιπόγαμον,] Τὴν καταλιποῦσαν τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα. Gu.

1300. Ἔκανεν] Αἰτία ἐγένετο φονευθῆναι αὐτούς. (ἐφόνευσεν.) Gu.

1301. Δορὶ] Ἐν τῷ πολέμῳ. Gu. Ποταμὸν] Τὸν Σιμόεντα. Gu.

1302. Συνέπεσε,] Συνῆλθον. Gu. συνεμίγησαν. Flor. 33.

1305. Τινὸς] Ἀνθρώπου. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1306. Εἰσπεσόντος] Εἰσελθόντος. Flor. 6. ἐκείνου. Gu.

1307. Φόνον] Τῆς μητρὸς αὐτῆς. Gu.

1309. Στείχει γὰρ εἰσπεσοῦσα] Στείχουσα γὰρ πίπτει εἰς βρόχους δικτύων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Δικτύων βρόχους] Εἰς σύλληψιν ἄφυκτον. Gu. Βρόχους.] Πνιγμονάς. Flor. 33.

1310. Ἢν ἀλῷ,] Ἐὰν κρατηθῇ. (ἀγρευθῇ add. Gu. Flor. 25. 34. 76.)

1312. Ἀδήλῳ] Ζοφώδει καὶ ἀφανεῖ χαρᾶς. Gu. m. 2.

1314. Οὐκ εἰδυῖα τἀξειργ.] Οὐ γινώσκουσα τὰ γεγενημένα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1316. Στέψασα,] Κοσμήσασα. (διὰ τοῦ τῆς μητρὸς πλοκάμου τιμήσασα.) Gu.* Χοάς;] Ἃς ἔθος τοῖς νεκροῖς πέμπεσθαι. Gu.

1317. Πρευμένειαν] Συμπάθειαν, ἱλασμὸν πατρὶ καὶ μητρί. Gu.

1318. s. Ἤντιν' ἐν δόμ. — βοήν.] Διὰ τὴν βοήν, ἥντινα ἤκουσα ἐν τοῖς δόμοις. (δέον εἰπεῖν πρὸς τὸ φόβος βοὴ ἥντινα κλύω, ἐπειδὴ τὸ ἥντινα προύθηκε, πρὸς τοῦτο καὶ βοὴν ἐπήγαγεν.)† Gu.

1320. Τί δέ;] Καινόν, εἰ ἤκουσας. Gu. Flor. 6. ἔστι ὃ λέγεις. Flor. 33.

1324. Ἄραρ'·] Ἥρμοζε, προσῆκε. (ἡρμόσθη, κεκύρωται, ἐκυρώθη add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 75. Ἀνάγκης — καθέσταμεν.] Ἤγουν ἀναγκαῖον καὶ ἀπαραίτητόν ἐστι τοῦτο. Gu. Flor. 6. Καθέσταμεν.] Ἐστάθημεν. ἢ ἀπὸ τοῦ καθεστήκαμεν κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ὑπάρχομεν. Gu.

1326. Ἱκέτης] Ἀντὶ τοῦ ἱκετικῶς. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1327. Οὐδὲν οἶδα μᾶλλον,] Οὐδὲν πλέον (ἢ πρότερον) οἶδα. Gu. Florr. iidem.

1329. Τὸ ἆρα] Ἐπὶ τοῖς τραγικοῖς συλλογιστικὸν ὂν καὶ προπαροξύνεται καὶ προπερισπᾶται κατὰ τὴν τοῦ μέτρου χρείαν. Flor. 21.

1330. Περὶ τοῦ γὰρ ἄλλου] Ἡ περὶ τοῦ σωθῆναι. Gu.

1331. Μετάσχες] Συμμετάσχες. Gu. m. pr. Flor. 17. 59. 76. μέτοχος γενοῦ, κοινώνησον. Flor. 6.

1332. Τῇ μέγ' ὀλβίᾳ,] Τῇ μεγάλως μακαρίᾳ, εὐδαίμονι, εἰρωνικῶς. Gu.

1336. Ἴθ' εἰς ἀγῶνα δεῦρ'·] Ἐσ-

* κοσμήσασα est etiam in editis. Cetera sunt etiam in Baroc. 74. ita, ut quæ ad χοὰς adscripsi, cum iis una serie cohæreant, ἃ ἔθος — πέμπεσθαι (sic).

† Quæ uncis inclusi, quippe secunda m. scripta, sunt etiam in editis.

χηματισμένον· τὸ γὰρ φαινόμενόν ἐστιν εἰς ἀγῶνα λόγων παρακλητικῶν, τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀγῶνα θανάτου. Gu.

1337. Τέρμα] Τέλος. Gu. Flor. 6. 17.

1338. Διώκω] Ἐλαύνω, (ἐμβάλλω, εἰσάγω, κινῶ.). Gu.

1339. Ὅσον γε τοὔτ' ἐμ'.] Ὅσον τὸ κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν. Gu.

1340. Ξιφήρεις,] Οἱ ξίφη βαστάζοντες. Flor. 6. Ἄγραν;] Θήραμα. Flor. 6.

1343. Ἔχεσθε·] Αὐτῆς. Gu.

1356. Ἔβα] Ἐπορεύθη. (ἦλθε add. Gu.) Gu. Florr.

1357. Νέμεσις] Ἡ δίκη (τιμωρία, ὀργὴ add. Gu.) Gu. Florr.

1359. Ὀλόμενον] Τὸν ἄξιον ἀπωλείας. (ἀπολεσθησόμενον, ὀλέθριον.) Gu.

1360. Ἄγαγε] Διότι ἥρπασε τὴν Ἑλένην. Flor. 6. Ἑλλάδα] Τοὺς τῆς Ἑλλάδος ἀνθρώπους. Gu. Flor. 5. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1361. s. Ἀλλὰ κτυπεῖ γὰρ] Ἀλλὰ σιγήσατε· κτυπεῖ γὰρ, ἤγουν ἠχεῖ, τὰ κλεῖθρα τῶν βασιλείων δόμων. Gu.

1364. Ἀργεῖον ξίφος] Οὗτος ὁ Φρὺξ εὐνοῦχος ὢν ἄλλου μὲν οἰκήματος ὑπερπηδήσας τὰ στέγη, ἐν ἄλλῳ δὲ ἐλθὼν, καὶ ἠσφαλισμένας εὑρὼν τὰς τούτου πύλας, τὰ τούτων κλεῖθρα συντρίψας ἐξῆλθεν. Gu. m. sec.

1366. Τέρεμνα] Στεγάσματα. τέρεμνον κυρίως τὸ ἄκρον. Gu.

1367. Δωρικάς τε τρ.] Τὰς κατὰ πολὺ γεγλυμμένας ἤτοι ποικίλας στέγας· τοιαῦται γὰρ αἱ τῶν Δωριέων. Gu. m. sec.

1369. Βαρβάροισι δρασμοῖς.] Βάρβαρος ὢν καὶ φυγεῖν θέλων, ποῦ, φησί, φύγω, ὦ ξέναι; τὸ δὲ αἶ αἶ ἐπιστένων λέγει.*

1377. Καλλίβωλον,] Εὔγειον, εὔκαρπον. Gu.

1378. Ἱερὸν,] Μέγα ἢ θεῖον. Gu. Flor. 6. διὰ τὸ τιμᾶσθαι ἐν αὐτῷ Δία καὶ Ἥραν. Gu.

1383. Καλλοσύνας] Ὡραιοτάτου, εὐμόρφου, τῆς εὐμορφίας. Gu.

1386. Περγάμων] Πέργαμον τὴν ἀκρόπολιν τῆς Τροίας ἔλεγον, ὥσπερ καὶ τὴν τῶν Θηβῶν Καδμείαν. φασὶ δὲ καὶ τὰ ὑψηλὰ τείχη πέργαμα. ἐπὰν οὖν τὸ περγάμων ἀντὶ ἀκροπόλεων νοήσῃς, γίνωσκε, ὅτι τὸ ἑνικὸν πληθυντικῶς ἐξηνέχθη. Gu.

1391. Αὖθ' ἕκαστα] Αὐτὰ ἕκαστα. (γεγυμνωμένα. τὰ συμβάντα.) Gu.

1393. Ἀρχὰν] Κατά. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἐπειδὴ περὶ τοῦ τῆς Ἑλένης θανάτου μέλλει εἰπεῖν, τοῦτό φησι. Gu. m. 2. Flor. 6.

1394. Αἶ, αἶ,] Διὰ μέσου. Gu.

1395. Ἀσιάδι] Τρωϊκῇ. Flor. 6.

1397. Αἴδα.] Ἀδολεσχεία τὸ σιδαρέοις ξίφεσι. Flor. 6.

1398. Ἦλθον] Ἐντεῦθεν ἄρχεται διηγεῖσθαι. Flor. 6.

1399. Λέοντες] Λέοντας αὐτοὺς λέγει διὰ τὸ πρὸς ἀγριότητα τραπῆναι. Gu. Flor. 6.

1401. Κακόμητας] Κακότροπος τὰς βουλάς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

1404. Ξυνετὸς] Φρόνιμος. Flor. 17. ἐπιστήμων. Gu. Flor. 6.

1407. Οἱ δὲ] Ἀντὶ τοῦ οἵτινες (οἳ δὴ add. Gu. m. 2.) Gu. Flor. 17.

1407. s. Ἔσω μολόντες] Ἔσω μολόντες πρὸς τοὺς θρόνους τῆς γυναικὸς, ἣν ἔγημεν ὁ τοξότης Πάρις. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1410. Πεφυρμένοι,] Ἀντὶ πεφυρμένον τουτέστι μεμιγμένον ἔχοντες τὸ ὄμμα τοῖς δακρύοις. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τεταραγμένοι. Flor. 25. 34. μεμολυσμένοι. Flor. 33. Ταπεινοί] Μετὰ ταπεινώσεως, ἐπιῤῥηματικῶς. Gu. m. pr. Florr. iidem. ἥσυχοι. Gu. m. 2.

1412. Ἄλλος] Λέγω. Gu. Florr. iidem. Πεφραγμένοι.] Ὡπλισμένοι.

* Hoc scholion deest in Barn. King. Musgr. In Junt. Basil. scholio ad v. 1376. adhæret, et legitur βαρβάροισι δρόμοις.

(ἠσφαλισμένοι add. Gu. m. 2.) Gu. Florr. iidem et 25. 33. 34.

1415. s. Δρομάδες] Ἀντὶ τοῦ δρομαίως. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. Ἀμφίπολοι] Ἀντὶ τοῦ πρόσπολοι. (Gu. add. m. 2. δοῦλοι, θεράποντες οἱ ἀμφ' ἐκείνην ἀναστρεφόμενοι. ἀμφίπολος οὐ μόνον ἡ δούλη, ἀλλὰ καὶ ὁ δοῦλος.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 25. 34. 56. 59. 76.

1417. Πεσὼν ἐν φόβῳ,] Φοβηθείς. Gu. m. 2.

1420. s. Ἀρκυστάταν] Ἀπὸ τοῦ ἄρκυς τὸ δίκτυον. (ἄφυκτον, ἀσφαλεστάτην, δικτυοειδῆ.) Gu. Μηχανὰν] Δολοφονίαν. Gu.

1423. Μητροφόντας δράκων] Ἤγουν ὁ Ὀρέστης ὁ τὴν μητέρα φονεύσας. (διὰ τὸ φονικόν.) Gu.

1427. Εὐπαγεῖ] Εὐκατασκευάστῳ, εὐπλόκῳ. Gu.

1429. Βαρβάροις νόμ.] Τοῦτο καὶ τὸ, Φρυγίοις νόμοις, ταὐτόν ἐστι. Gu.

1432. Νήματά θ' ἵ. π.] Τοῦτο διὰ μέσου. Gu. Ἵετο] Ὥρμα. (ἐπέμπετο.) Gu.

1433. Σκύλων Φρυγίων] Τῷ λίνῳ τῷ ὄντι δηλονότι ἀπὸ τῶν σκύλων τῶν Φρυγίων. Gu. m. pr.

1445. Πρόμαντις] Οὖσα δηλονότι. Gu. Ὧν ἤμελλεν] Πείσεσθαι. Gu.

1448. Οὐκ ἐκποδὼν ἴτε] Τουτέστιν οὐ μακρὰν ἀπέρχεσθε, ἀλλ' αἰεὶ ἀπαιδεύτως ἔχετε· τοῦτο γὰρ τὸ κακοί. ἔλεγε δὲ αὐταῖς τοῦτο, ὡς δῆθεν Ὀρέστου μυστήριον λέξοντος τῇ Ἑλένῃ, ἵνα, ἐκποδὼν ἀπελθόντων, μόνην (Bar. μόνον) συλλάβωσιν αὐτὴν, ὡς μηδενὸς αὐταῖς ἀνταίροντος. Baroc. 74. Gu. m. sec.* ἴω τὸ πορεύομαι. ὁ β ἀόριστος ἶον, ἶες, ἶε, καὶ τὸ προστακτικὸν ἴε, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν τοῦ ε εἰς θι καὶ τροπὴν, ἴθι ἴτω, ἴτον ἴτον, ἴτε ἴτωσαν· μεταπλασμὸς δέ ἐστι μετάθεσις καὶ σχηματισμὸς λήξεως καὶ λέξεως εἰς συγγενὲς τελικὸν τοῦ αὐτοῦ εἴτε ὀνόματος εἴτε ῥήματος· ὀνόματος μὲν, οἷον τῷ κλάδῳ τῷ κλαδί, τῷ δένδρῳ τῷ δένδρει, τὰ ὄσσα τὰ ὄσσε· ῥήματος δὲ, οἷον ἴε ἴθι, ἔθι ἔσο, κλῦε κλῦθι, τὰ πῖθι, ποιοίμην ποιοίην, καὶ ἕτερα. Gu. m. sec. Κακοί,] Ἤγουν δειλαί. (ἀπαίδευτοι ἐστί.) Gu.

1449. Ἐκλῇσι] Ἠσφάλισε. Gu. m. 2.

1450. Σταθμοῖσιν] Σταθμοὶ λέγονται καὶ αἱ παραστάδες. Gu. m. 2. Flor. 6.

1453. Διαρμόσας] Χωρίσας. (κλείσας, ἀσφαλίσας, διαστήσας ἢ διαχωρίσας.) Gu. Ἀπόπρο διστάσας] Ἄπωθεν κατ' ἐπίτασιν τῆς εἰς τὸ ἔμπροσθεν πορείας. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. γρ. ἄπο πρὸ, δηλούσης τῆς πρὸ τὸ ἐκτός. Gu. m. sec.

1455. Μᾶτερ] Τῶν θεῶν Ῥέα. Gu. m. 2.

1457. Φονίων παθέων,] Ἕνεκα τῶν φονικῶν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἀνόμων] Παρανόμων. Gu.

1458. Ἔλακον,] Εἶδον. (ἐθεασάμην.) Gu.

1460. Ἀμφὶ πορφυρέων] Τὸ ἀμφὶ πορφυρέων — ἄλλοσε δίνασεν. (ἢ τὸ ἀμφὶ πρὸς τὸ ἐν χερσὶν, ἵν' ᾖ τὸ ἀμφὶ καὶ τὸ ἐν ἐκ παραλλήλου. add. Gu.) Baroc. 74. Gu. m. 2. Ἀμφὶ] Ἀπό. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ὑπὸ σκότου] Ὑπὸ ἀφανείας. Gu. m. pr. Florr. iidem. σκοτασμοῦ. Flor. 33.

1461. Σπάσαντες] Σπασάμενοι. (περιλαβόντες add. Gu.) Gu. Florr. iidem.

1463. Δίνασεν] Ἔστρεψεν. Gu. m. pr. Florr. iidem. συνέστρεφεν. Gu. m. sec. Flor. 33. Παρὼν τύχοι.] Ἔτυχε παρών· ἀντὶ τοῦ παρείη. (παρῇ Flor. 33.) Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 33. 56. 59. 76.

1464. Ὀρέστεροι] Ὀρεινοί. Gu. m. pr. MS. C. C. C.† ἐν τῷ ὄρει ἀναστρεφόμενοι, ἄγριοι. Gu. m. sec.

* Dedi locum, ut in Gu. legitur. Apud King. ante hoc scholion leguntur ista ὡς ματαίως — φησὶ, quæ in Gu. sunt manu prima scripta.

† Quæ e Gu. et MS. C.C.C. enotavi, apud King. in paraphrasi cum verbis Euripidis intermixta leguntur.

1473. Ποδὶ] Τοῦ ποδός. Gu. m. 2. Χρυσεοσάνδαλον] Τὸ χρυσοῦν σανδάλιον φοροῦν. Gu. m. 2

1475. Δικὼν] Ἐμβαλών. Gu.

1477. Ἀνακλάσας] Ἀναστρέψας (ἀνακλίνας, ἀνανεύσας.) Gu.

1478. Παίειν] Ἐμβάλλειν. Gu. Flor. 6. 33.

1479. Λαιμὸν ἔσω] Ὥσπερ ἐστὶ τὸ Ἴλιον εἴσω ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ Ἴλιον, οὕτω καὶ τὸ λαιμὸν (sic) εἴσω ἀντὶ τοῦ εἰς τὸν λαιμόν. et in marg. τοῦ εἴσω ἀντὶ τῆς εἰς προθέσεως λαμβανομένου, ὡς καὶ τὸ ἀνάπαλιν εὕρηται· ὁ γὰρ ποιητὴς αὐτὸς τὴν εἰς πρόθεσιν ἐν τῷ τρίτῳ δράματι ἀντὶ τοῦ εἴσω λαμβάνων φησί, τόνδ' εἰσιδέξω τειχέων. (Phœn. 461.) Gu. m. sec. Μέλαν] Ἢ ὡς σιδηροῦν, ἢ ὡς παρεκτικὸν σκότους. Gu.

1480. Ποῦ δῆτ' ἦσαν ὥστε Ἀμύνειν βοηθεῖν αὐτῇ. Gu.

1481. Ἰαχῷ] Ἐν τῇ βοῇ τῆς Ἑλένης. et ab al. m. τῇ ἡμῶν μετὰ θρήνου. Gu.

1487. Ἀλίαστος,] Ἄφυκτος. (ἀνέμπληκτος, φοβερὸς, θαρσαλέος.) Gu. ἀθορύβητος, ἄφοβος. Flor. 21. ἀνδρεῖος, φοβερός. Flor. 2.

1489. Πριαμίσιν] Ταῖς τοῦ Πριάμου. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1490. Ἀκμὰς] Τὰς ὀξύτητας. Gu. Florr. iidem.

1492. Ἐγένοντο φρ.] Ἐμοὶ δηλονότι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. Ἄρεος ἀλκὰν] Κατὰ τὴν ἀλκὴν τοῦ πολέμου. Gu. m. pr.

1493. Ἑλλάδος] Ἑλληνικῆς αἰχμῆς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.

1495. Λισσόμενος] Ἐπικαλούμενος, ἱκετεύων ταχέως ἐπελθεῖν τὸν θάνατον διὰ τὴν προσοῦσαν ἐκ τραυμάτων δυσχέρειαν. Gu. m. sec.

1497. Ὑπὸ σκότον δ' ἐφ.] Ἤγουν ἵνα ὑπὸ τὸ σκότος γενώμεθα, τουτέστιν εἰς τὰ σκοτεινὰ μέρη τῶν οἴκων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1498. Ἔμελλον,] Πίπτειν. (πεσεῖν a 2. m. add. Gu.) Florr. iidem. Gu. Ἔκειντο.] Πεσόντες (πάλαι τεθνηκότες add. Gu. a m. 2.) Florr. iidem. Gu.

1499. Ἔμολε] Ἐπῆλθε. Flor. 33.

1500. Χαμαιπετεῖ] Τῷ χαμαὶ κειμένῳ τῆς μητρὸς, ἥτις ἡ τλήμων ἔτεκεν αὐτόν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τῷ χαμαὶ ταύτην πεπτωκέναι ποιήσαντι. Gu. m. sec. Flor. 6.

1502. Ἄθυρσοι δ' οἷα] Κλάδους κισσοῦ αἱ Βάκχαι καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος ἔφερον ἐν ταῖς χερσὶν, ὅτι, ὅτε ἡ μήτηρ αὐτοῦ Σεμέλη ἐκεραυνώθη, τοῦτον πρὸς βίαν ἀποκυήσασα, κισσὸς περιέλιξεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν δῆθεν, ὡς καὶ ἐν τῷ τρίτῳ δράματι οὗτός φησιν ἐν τῷ χορικῷ τῷ, Κάδμος ἔμολε. Gu. m. sec. σημείωσαι καὶ τὸ θύρσος πῶς ἐκλήθη νάρθηξ. θύρσος μὲν γὰρ τῷ φυτῷ τῷ ἁπαλῷ ὄνομα, παρόσον αὐτῷ ἐχρῶντο οἱ γεωργοὶ ἐν ταῖς αἱμασιαῖς τῶν λειμώνων καὶ τῶν κήπων καὶ τῶν ἐλαιοπέδων καὶ ἀμπελώνων. ὕστερον δὲ ἐκλήθησαν νάρθηκες, ὅτι ἐχρήσαντο αὐτοῖς οἱ τῶν παίδων ἀλεῖπται καὶ παιδοδιδάσκαλοι πρὸς τὸ πλήττειν τοὺς νέους. νάρθηξ γοῦν ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ νεαροὺς θήγειν, ἤτοι τοὺς νεαροὺς παῖδας ἀκονᾷν καὶ ὁρμᾷν πρὸς τὰ μαθήματα. Flor. 33.

1504. Τὰν Διὸς κόραν] Ἤγουν τὴν Ἑλένην. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

1505. Ἔτεινον.] Εἷλκον. Florr. iidem. Gu.

1507. Διαπρὸ] Διόλου. Gu. Florr. iidem.

1509. Φαρμάκοισιν,] Φάρμακα τὰ διὰ βοτανῶν καὶ τινῶν ἄλλων (ὑλῶν add. Flor. γινόμενα Gu.) κακουργήματα, μαγεῖαι δὲ τὰ δι' ἐπῳδῶν. Flor. 21. Gu.

1512. Τὰ δ' ὕστερον] Τὰ μέλλοντα γενέσθαι, πραχθέντα. Gu.

1513. Δραπέτην] Φυγάδα. Gu.

m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1515. Ἀνασχόμενος,] Ἀνασχὼν, ὑπομείνας. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1516. Ἀνόητον] Δέον ἀνοήτως εἰπεῖν, ὁ δὲ ἀνόητον πρὸς τὸ γάμον ἐξήνεγκεν. Gu. m. 2.

1518. Ἀμείβει] Διαδέχεται. Καινὸν] Παράδοξον, νεώτερον. Gu.

1520. Ἐπτοημένῳ ποδί.] Τεταραγμένῳ, συντόμῳ, ἐμφόβῳ. Gu. m. 2.

1522. Νόμοισι] Κατὰ συνήθειαν βαρβαρικήν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1523. Τάδ' ἐστὶν,] (Καὶ ταῦτα, ἅπερ ποιεῖς, ἤγουν add. Florr.) τὸ προσκυνεῖν, ἔνθα ἂν δηλονότι ἀπηλλάγης προσκυνῶν. MS. C. C. C. Gu. bis. Florr. iidem.

1524. Τοῖς σώφροσιν.] Τοῖς φρονίμοις. Gu. Florr. iidem.

1526. Ἀξιώτερος] Καὶ δικαιότερος. Flor. 59.

1527. Ἐνδίκως;] Ἀνάξια τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς τοῦ Ὀρέστου συμφορᾶς τὰ λεγόμενα. Flor. 33. Τυνδάρειος] Ἀντὶ τοῦ ἡ τοῦ Τυνδάρεω παῖς, ὅμοιον τῷ Λητώα κόρη. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1530. Οὐ γὰρ.] Οὐ γὰρ ἐνδίκως ἀπώλετο, ἥτις διελυμήνατο τοὺς (Gu. τὰ) ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος σὺν αὐτοῖς τοῖς Φρυξίν; Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Διελυμήνατο;] Ἔφθειρε. Flor. 6.

1531. Ὄμοσον,] Ὅτι ἐνδικώτατα διώλετο, ἢ ὅτι, ὅσα σου ἡ γλῶσσα λέγει, ταῦτα καὶ ἡ ψυχή σου. Gu.

1534. Ἀνταυγεῖ] Ἀποστίλβει. (ὑποφαίνει ἐμοὶ add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1540. Ἀφεῖσαι.] Ἠλευθέρωσαι. (ἀπολέλυσαι τούτου add. Gu) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

1541. Μεταβουλευσόμεσθα.] Μεταμελησόμεθα. Flor. 59. τὸ μεταβουλευσόμεσθα λέγει, ἢ ἂν ὁ Φρὺξ φανῇ κακὸς, ἢ ἀστειευόμενος. Gu.

1544. Τοῦ δὲ μὴ στῆσαι] Ἕνεκα δὲ τοῦ μὴ ἐγεῖραί σε κραυγὴν ἐξῆλθον τῶν δόμων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1546. Μενέλεων] Οἷον ὑποδέξασθαι τὴν πρὸς Μενέλεων μάχην, εἰς πόλεμον αὐτῷ καταστῆναι. Gu. m. 2.

1547. Γαυρούμενος·] Ἀλαζονευόμενος. Flor. 33.

1548. Εἰ γὰρ Ἀργείους] Εἰ γὰρ Ἀργείους λαβὼν ἄξει ἐπὶ τοῖσδε τοῖς δώμασιν, ἤγουν κατὰ τούτων τῶν δωμάτων. Gu.

1549. Διώκων,] Ζητῶν, ἀπαιτῶν (ἐγκαλῶν ἐμοί. διώκειν κυρίως τὸ εἰς δικαστήριον ἕλκειν.) Gu.

1551. Δάμαρτα,] Γυναῖκα. (πῶς λέγει τὴν δάμαρτα; οὐ γὰρ τέθνηκεν. ἢ δῆλον, ὅτι τὸ γενέσθαι ἄφαντον ταύτῃ ὅμοιον ἦν, ὥσπερ ἂν εἰ καὶ νεκρὰ ἐγεγόνει.) Gu.

1557. Προκηρύσσει] Προδήλως βοᾷ. (προμηνύει add. Gu. m. 2.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1558. Θοάζων] Τρέχων. (ὥσπερ βοῶν.) Gu. ἰδοὺ, φησὶν, ὁ ἀναπηδῶν καπνός. Gu. m. 2.

1559. Πυρώσοντες] Ἐμπυρίσοντες. (καύσοντες, πυρπολήσοντες.) Gu. *

1560. Φόνου.] Γράφεται πόνου. Flor. 6. in marg.

1561. Ἔχει] Παρέχει. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἐπιφέρει. Flor. 33.

1562. Ὅπα] Ὀπου. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1563. Δύναμις] Τῶν θεῶν. (ἡ φυγή.) Gu.

1564. Ἔπαισ'] Κατέβαλεν, ἠφάνισεν. Gu. Flor. 6. Ἔπαισε] Καὶ ἦλθε καὶ διέβησαν. Gu.

1568. Συμπεραίνοντες] Συνάπτοντες. Gu. m. 2. Flor. 6.

* In Baroc. καύσοντες, ἐμπυρίσοντες τοὺς οἴκους.

1569. Ὦ κατὰ στέγας] Τρόπος ἡ σύλληψις. Flor. 33.

1575. Κενὴν] Ματαίαν. (ψευδῆ· οὐ γὰρ πιστεύεται. add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Βάξιν,] Ἀγγελίαν. (βοὴν add. Gu.) Gu. Flor. 6. Φόβῳ σφαλεὶς] Ὑπὸ φόβου ἀπατηθείς. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1577. Τεχνάσματα] Μηχαναί. (ὑποβολαί, πανουργίαι.) Gu. Ταῦτα,] Τὰ γεγονότα. (ὅτι ἄφαντος ἡ Ἑλένη γέγονεν.) Gu.

1579. Ὠθεῖν] Ἀποπέμπειν. Flor. 33.

1580. Ῥυσώμεθ'] Ἤγουν ἐλευθερώσωμεν. Flor. 17. σώσωμεν. Flor. 6. Μιαιφόνων,] Ληστῶν. Gu.

1583. Τοὺς διολέσαντας] Φονεύσαντας. Flor. 6. διαφθείραντας. Flor. 17.

1585. Πεπύργωσαι] Πέφραξαι, καθώπλισαι, ἢ δίκην πύργου σεσόβησαι. Gu. m. 2. δίκην πύργου ὕψωσαι τῷ θράσει. Flor. 6.

1586. Ἢ] Εἰ δὲ μή. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Θριγκῷ] Λίθῳ. Flor. 33.

1587. Ῥήξας] Ἀναστάσας, τεμών. Gu. Γεῖσσα] Ἄκρα, στεφανώματα. Gu. m. 2. γεῖσσα κυρίως τὰ θεμέλια. ὅτι οὖν ἄκρα κάκεῖνα εἰσί, καταχρηστικῶς ἐνταῦθα τὸ γεῖσσα εἴληπται. Gu. m. 2. in marg. καὶ γεῖσσα τὸ αὐτὸ, ἤγουν τὸ προέχον τοῦ ὑπερθύρου. Flor. 59. καὶ θεμέλια. κυρίως δὲ τὸ κοινῶς στήθαιον. Flor. 59. Πόνον.] Τὸ ἔργον. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1588. Ἀραρε] Ἥρμοσται. Gu. m. pr. Flor. 59. Σῆς βοηδρόμου σπ.] Ἕνεκα τῆς σῆς ἐπὶ βοηθείᾳ σπουδῆς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.

1590. Τί χρῆμα;] Τί ἐστι τὸ πρᾶγμα. Gu. Σέλας,] Λαμπηδόνα, αὔγασμα. Gu.

1592. Ἐπίφρουρον] Ἤγουν πλησίον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν φυλαττόντων. Gu. m. pr. ἐπικείμενον καὶ φυλάσσων τὸν λαιμὸν τῆς ἐμῆς θυγατρός. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34.* ἐπίφρουρον δὲ ἤτοι ἐπικείμενον, παρόσον οἱ φρουροῦντες ἐπίκεινται τοῖς φρουρουμένοις. Flor. 33.

1597. Εἰ γὰρ] Εἴθε. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἄν ποτε. Flor. 33. Κλεφθεὶς] Ἀφαιρεθείς. Κλεφθεὶς] Ἀπατηθείς, ἀφαιρεθεὶς ταύτην. Gu. m. 2.

1598. Λέγεις τάδε.] Γέλωτος. Flor. 33.

1600. Παρακαλεῖς] Ἕλκεις ἡμᾶς. (ἄγεις.) Gu. παρακινεῖς. Flor. 33.

1601. Τὴν ἐλλ. μιάστορα] Τὴν καταισχύνασαν τοὺς Ἕλληνας. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1602. Ὅπως χώσω τάφῳ.] Ἤγουν ἐνταφιάσας χῶμα ἐπ' αὐτῷ ποιήσω. Gu. Florr. iidem.†

1605. Ὃν] Ἤγουν ἐμέ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Προὔδωκας] Ἐγκατέλιπες ὥστε θανεῖν. Gu. Florr. iidem et 25. 34.

1606. Τὸ πάρος αἷμα] Ὁ παρακείμενος φόνος τῆς μητρὸς τῆς σῆς δηλονότι. δηλοῦται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐπαγομένου. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὸ μητρὸς ἢ διὰ τὴν Κλυταιμνήστραν νόει, ἢ διὰ τὴν Ἑλένην τὴν μητέρα τῆς Ἑρμιόνης. Gu. m. 2. ‡

1607. Κάμοιμι] Παύσαιμι, ναρκήσαιμι. Gu. m. 2. ἀποναρκήσω. Flor. 33. Τὰς κακὰς] Γυναῖκας ἢ μητέρας. Gu. m. 2. ὁποία ἦν ἡ σὴ γυνή. Flor. 6.

1610. Ἀλλ' οὔτι] Οὐδαμῶς. Gu. Florr. omnes. Χαίρων,] Λέξεις. Gu. m. pr. Florr. omnes. ποιήσεις τοῦτο. Gu. m. sec.

1611. Ἀνάψομεν] Κατακαύσομεν. Flor. 6.

* Ex his in MS. C. C. C. sunt tantum hæc: ἐπικείμενον καὶ φυλ.

† Idem sch. edidit King. fort. e Baroc. sed legit ἐπ' αὐτήν.

‡ Utrumque scholion habet King. sed inverso ordine, et tamquam una manu scriptum. Etiam λέγει habet pro νόει.

1612. Πυρώσεις] Καύσεις, ἀφανίσεις, καταβαλεῖς. Gu. m. 2. *

1614. Τῶνδε] Ὧν εἰς Ἑλένην καὶ αὐτὴν ποιήσεις. Gu. Flor. 6.

1616. Νῦν] Δή. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἀνέχου] Ὑπόμενε. Gu. m. pr. Florr. iidem. Ἐνδίκως πράσσων] Δικαίως πάσχων. Gu. m. pr. Florr. iidem. δικαίως δυστυχῶν. Flor. 21.

1620. Σὺ δ' ἂν καλῶς;] Σὺ δ' ἀγνῶς ποιήσεις τὰς θυσίας μιαρὸς ὤν. †

1622. Προσπίτνω] Προσαγορεῦσαι (sic), χαιρετίσαι. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1625. Ἄπαιρε] Ἀπόστησον. Gu. m. 2. Ψευδὴς ἔφυς.] Ἤγουν ἠπατημένος. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1628. Πείθω τίνα;] Αὐτούς, ἢ ποίαν κατὰ πειθώ. Gu. m. 2. Τίνα;] Πράγματα. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Αἰτοῦ] Αἴτει, ἀξίου. Flor. 6. ζήτει. Flor. 33.

1631. Σοὶ σφάγιον ἐκόμ.] (Τὸ ἑξῆς add. Florr.) σοὶ σφάγιον ἐκόμισα ἐκ Φρυγῶν, πόνους ποιήσας μυρίους, ἤγουν σοὶ ἐκόμισα αὐτὴν ἐκ Φρυγῶν, πόνους ποιήσας μυρίους, σφάγιον γενήσεσθαι δηλονότι, τουτέστι σοὶ ἤγαγον αὐτὴν εἰς τὸ σφαγιάσαι. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.‡

1632. Πονήσας] Κοπιάσας. Flor. 17. Πλήν γ' εἰς ἐμέ.] Οὐχ ἐπόνησας§ δηλονότι, (οὐχ ἐποίησας). Gu. οὐδ' ἕνα πόνον. Flor. 33.

1633. Πέπονθα δεινά.] Χαλεπά. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1637. Κάταιθε] Κατάκαιε. Flor. 33.

1638. Ὦ γαῖα Δαναῶν,] Ὦ Δαναοί. Gu. m. 2.

1639. Βοηδρομήσετε;] Ταχέως ἐλεύσεσθε. Gu. m. 2. Flor. 6.

1640. Βιάζεται] Ἀναγκάζει. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1641. Αἷμα] Φόνον. Gu. Flor. iidem. Μυσαρὸν] Βδελυκτόν. Gu. m. pr. Flor. iidem et 25. 34. ἀνόσιον. Gu. m. 2.

1642. Λῆμα] Φρόνημα. Gu. m. pr. Florr. omnes. Τεθηγμένον.] Θρασύ. (ἐπηρμένον, ἠγριωμένον, et ab al. m. ἠκονημένον.) Gu. ||

1644. Ξιφήρης] Τὸ ξίφος φέρων. Flor. 33. Ἐφεδρεύεις] Παρακαθῆσαι. Gu. m. 2. Flor. 6. 33.

1645. Ἥκω] Καὶ ἦλθον. Flor. 17.

1647. Ἡμαρτες,] Ἀπέτυχες. Gu. Florr. omnes. Ὀργὴν] Ὀργὴν παυόμενος τῷ Μενέλεῳ, ἤγουν ὀργιζόμενος τῷ Μενελάῳ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1648. Ἐν αἰθέρος πτυχαῖς,] Ἐν τῇ τοῦ ἀέρος καλλόνῃ. Gu. m. pr. Florr. omnes.

1652. Οὖσαν] Θυγατέρα. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἄφθιτον] Ἀφθάρτως. (ἀθάνατον, ἄφθαρτον.) Gu.

1657. Εἰς ἓν] Εἰς τὸ μάχεσθαι δηλονότι ἀλλήλοις. Flor. 21. Συνήγαγον,] Ἤγουν συνέφερον. Flor. 17.

1658. Θανάτους τ' ἔθ.] Ἐν ἀμφοτέροις. Gu. m. 2. Flor. 6. Ἀπαντλοῖεν] Ἐκβάλοιεν, κενώσωσιν. Gu. m. 2.

1659. Ὕβρισμα] Τὴν ἀλαζονείαν. (ἁμαρτίας, μιάσματα, ἀδικίας.) Gu. Ἀφθόνου] Πολλοῦ, ἀναριθμήτου. Gu. m. 2. Πληρώματος.] Πλήθους. Ib.

1660. Ὧδ' ἔχει·] Οὕτω διάκειται. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

* ἀφαν. etiam Flor. 33. καταβ. 6.

† Praetuli scripturam cod. Gu. pro vulg. σὺ δ' ἂν θύσεις ἁγν. ὡς μὴ μιαρὸς ὤν. in quibus ὡς ex ultima syllaba v. praec. μὴ e prima seq. ortum videtur.

‡ Priora σοὶ ἐκόμισα αὐτὴν — γενήσεσθαι e MS. C. C. C. etiam enotavit King. et in paraphr. posuit.

§ οὐκ ἐπόνησας est etiam in editis.

|| Tria priora habet etiam Baroc. 74. ἠκονημένον. Flor. 33.

1661. Ὑπερβαλόντα] Διαβάντα. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 56. 76. ὑπερδραμόντα. Gu. m. 2. Flor. 6. διαβαίνοντα. Flor. 59.

1662. Ἐνιαυτοῦ κύκλον.] Ἐφ' ἵνα χρόνον. (κύκλον. Flor.) Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1664. Ἀζᾶσιν] Ἄζα μέρος Ἀρκαδίας, ἐξ οὗ τὸ ὅλον δηλοῖ. Gu. m. 2.

1666. Αἵματος μητροκτόνου] Ἕνεκα τοῦ φόνου τῆς μητρός. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἤγουν κρίσις σοι πρὸς τὰς θεὰς ἔσται (Gu. γένοιτο) καὶ ἀπολογία (Gu. ἀπολογῆσαι) περὶ τοῦ φόνου. Gu. m. 2. Flor. 6.

1667. Δίκης] Δικαιοσύνης, ἤγουν κρίσεως. Gu. m. 2. Βραβεῖς] Παροχεῖς. (θεοὺς γὰρ κριτὰς εἶχεν. add. Gu.) Gu. m. 2. Flor. 33.

1669. Διοίσουσ',] Ἐξάξουσιν. Διοίσουσ',] Ἀντὶ τοῦ ἐξάξουσιν. (ἐκκομίσουσιν.) Gu. Ἔνθα νικῆσαι] Ἐν τῇ ἀποφάσει τῆς κρίσεως τῶν θεῶν. Gu. m. 2. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Χρή.] Ἀπόκειται.

1671. Πέπρωται] Μεμοιραμένον ἐστί. Gu. m. 2.

1674. Δίκας Ἀχ.] Ἐξαιτοῦντι ἐμὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαιτοῦντι δίκας ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1676. Ὁ δ' ἐπιὼν] Ὁ ἐπελθών, ὁ μέλλων. Gu. m. 2. ὁ δὲ ἐπερχόμενος βίος εὐτυχῶς αὐτὸν δέξεται. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76. Μένε.] Ἤγουν προσκαρτέρει. Flor. 17.

1679. Φερνὰς] Προῖκας. Φερνὰς] Τὴν Σπάρτην λέγει, ἥτις εἰς προῖκα ἐδόθη αὐτῷ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. φερνή (καὶ προὶξ add. Gu.) τὰ ἀπὸ τῆς γυναικὸς πράγματα, ἕδνα δὲ τὰ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς τῇ γυναικὶ διδόμενα. Gu. m. 2. Flor. 21.

1680. s. Ἥτις — διήνυσεν.] Ἥτις ἀεὶ μυρίοις πόνοις διδοῦσά σε διήνυσε μέχρι τοῦ δεῦρο. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Δοῦσ' ἀεὶ δήν.] Ὧδε διόλου ἔφερε. Διήνυσε.] Ἐκόμισε, κατέστησε. σύνεστι δὲ τὸ ἀεὶ πρὸς τὸ διδοῦσα. Gu. m. 2. συνέγραψε. Flor. 33.

1681. Τὰ πρὸς πόλιν] [illegible]ντα δὲ πρὸς τὴν πόλιν ἐγὼ [illegible] χάριν αὐτοῦ καλῶς.* Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1682. Ἐξηνάγκασα.] Παρεκίνησα. Gu. m. 2.

1683. Μαντιῶ,] Μαντικέ. Gu. m. pr. Florr. omnes. Σῶν θεσπ.] Βαβαί. Gu. m. 2. Θεσπισμάτων] Μαντευμάτων ὧν μοι περὶ τοῦ τῆς μητρὸς φόνου ἐθέσπισας. Gu. m. pr. Flor. 6.

1684. Οὐ ψευδόμαντις] Οὐ ψευδῶς ἐνομίζου αὐτὸς διδόναι τοὺς χρησμούς, ἀλλ' ἀληθῶς. Gu. m. 2. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1687. Τελεῖται,] Τελεσθήσεται καὶ γενήσεται τὸ σὸν πρόσταγμα. Flor. 59. τελεσθήσεται ἡ φωνὴ ἐκείνη. Gu. m. 2.

1689. Καὶ λέκτρ' ἐπήνεσ',] Τὴν μετ' αὐτῆς συνοίκησιν ἐπαινῶ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1690. Ὦ Ζηνὸς] Ὦ Ἑλένη, παῖ τοῦ Διός, χαῖρε. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 56. 59. 76. Ζηλῶ] Εὐδαιμονίζω. Gu. m. 2.

1691. Ὄλβιον] Μακάριον. (εὐδαίμονα.) Gu. Δόμον.] Οἶκον, ἤγουν τὸν οὐρανόν. Gu. m. 2.

1693. Λέγοντος·] Προστάσσοντος. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1694. Ὄναιο] Ὠφελείας ἀπολαύσαις. (εἴθε ὠφεληθείης.) Gu. Florr. omnes.

1695. Οἷ] Ὅπου. Οἷ προστάσσομεν,] Μενέλαος μὲν εἰς Σπάρτην, Ὀρέστης δὲ εἰς τὸ Παῤῥάσιον δάπεδον. Gu. m. 2.

* In editis est tantum χάριν τοῦδε πονήσω καλῶς.

1696. Νείκους] Ἔριδος. Gu. m. 2. Flor. 6. ἤγουν παύσασθε τῆς φιλονεικίας. Flor. 17.

1697. Σπένδομαι συμφ. σαῖς,] Ἡ σπένδομαι σοὶ ἐν ταῖς συμφοραῖς καὶ συνελεύσεσι τοῦ Ἀπόλλωνος· ἢ σπένδομαι σοὶ ἐν συμφοραῖς καὶ συνελεύσεσιν, ἤγουν φιλιοῦμαι πρὸς σὲ καὶ συνέρχομαι· ἢ σπένδομαι καὶ ἵλεως γίνομαι ταῖς συμφοραῖς καὶ δυστυχίαις ταῖς σαῖς. Gu. m. 2. Σπένδομαι] Διαλλάττομαι. Gu. m. pr. Florr. omnes. Συμφοραῖς,] Ἐπὶ (συμβάμασι, συνελεύσεσιν ἢ ταῖς κατὰ σοῦ αἰτίαις.) Gu. ἤγουν ἐπὶ ταῖς ἐμαῖς δυστυχίαις. Flor. 59.

1698. Σοῖς,] Ἐπί. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. πείθομαι. Gu. m. 2. Θεσπίσμασι] Ἐντάλμασι. Flor. 6.

1701. Πελάσω,] Προσπελάσω. Flor. 17.

1702. Ἐξανύσας,] Διαπεράσας (διελθὼν, καταλαβὼν, διαβιβάσας.) Gu.

1705. Ἔντιμος] Ἤγουν ἣν ἀεὶ ναῦται θυσίαις τιμήσουσι σὺν Πολυδεύκει καὶ Κάστορι, ὡς ἔφορον πλοῦ. ἢ πρὸς τὸ ἀεὶ ὑποστικτέον, ἵνα λέγῃς οὕτω θεὸς ἔντιμος ἀνθρώποις ἐν σπονδαῖς. Gu. m. 2. ἔσται ἀεὶ θεὸς ὑπ' ἀνθρώπων ἔντιμος σπονδαῖς, ἤγουν ὑπ' ἀνθρώπων τιμωμένη διὰ σπονδῶν, ἤτοι θυσιῶν. Flor. 6. 9. 59. 76. Gu. m. pr.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΡΕΣΤΗΝ.

SUPPLEMENTUM SCHOLIORUM

IN

EURIPIDIS PHŒNISSAS.

1. ΤΗ'Ν ἐν ἄστροις] Τὴν ἐν τοῖς ζῳδίοις. (τὴν ἐν τοῖς ζῳδιακοῖς κύκλοις add. Gu. m. 2.) Gu. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἢ πρὸς τὸ, ἄστρα τὸ οὐρανοῦ, ἢ πρὸς τὸ ὁδόν. Gu. m. 2. Τέμνων] Διερχόμενος! (ὁδεύων add. Gu.) Florr. iidem et 33. Gu.

2. 'Εμβεβὼς] 'Επιβεβηκώς. Gu. m. pr. Florr. iidem. ἐποχούμενος. Gu. m. 2. Flor. 33. qui addit βαίνων. Δίφροις,] Δίφρῳ ἤγουν ἅρματι. Gu. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

3. Εἱλίσσων] Στρέφων, περιελαύνων, περιάγων. Flor. 33. διὰ συστροφῆς ποιῶν. Gu. m. 2.

4. Θήβαισι] Νῦν οὕτω καλουμέναις. Gu. m. 2.

5. 'Εφῆκας,] Ταῖς Θήβαις, ἤγουν ἐπάνω τῶν Θηβῶν ἀφῆκας. Gu. m. pr. Florr. iidem.

6. 'Εναλίαν χθ.] Τὴν τῆς Φοινίκης παραθαλασσίαν γῆν. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. θαλασσίαν, παραλίαν. Gu. m. 2.

7. "Ος παῖδα γήμας] 'Ο Κάδμος τὴν θυγατέρα εἰς γυναῖκα λαβών. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

8. 'Εξέφυσεν] "Εφυσεν, ἐγέννησεν. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 34. 56. 59. 76.

10. Κλῄζομαι.] Καλοῦμαι, εἰμί. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. φημίζομαι. Gu. m. 2. ὀνομάζομαι. Flor. 33.

14. Χρόνια] 'Αντὶ τοῦ ἐκ πολλοῦ (χρόνου add. Gu.) γήμας με. Flor. 33. Gu. m. 2.

16. Κοινωνίαν.] Συναυλίαν. (μετοχὴν Gu. m. 2.) Gu. Flor. 5. 6. 9. 21. 34. 56. 59. 76.

18. Τέκνων ἄλοκα] "Ηγουν παιδοποιὸν αὔλακα. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Δαιμόνων βίᾳ·] Κατὰ δυναστείαν τὴν πρὸς τοὺς θεούς. Gu. m. pr. Florr. iidem. ἄνευ θελήματος τῶν θεῶν. Gu. m. sec.

21. Βακχεῖον] Μέθην, ἐρωτομανίαν. et in marg. λέγεται βακχεῖον καὶ ὁ τοῦ Διονύσου ναὸς, καὶ τὸ μαντικὸν, ὡς τὸ, βακχεῖον κάρα. Gu. m. 2. ἔρωτα. Flor. 33.

22. 'Ημῖν] 'Ημῖν ἐσόμενον, χάριν ἡμῶν. Gu. m. 2. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

23. Τἀμπλάκημα,] Τὸ ἁμάρτημα. Gu. m. pr. Florr. iidem. Τὴν φάτιν,] Τὸν χρησμόν. Gu. m. pr. Flor. iidem. τὴν μαντείαν. Gu. m. 2. Flor. 33.

28. "Αλλως. 'Αμήχανον δὲ τὸ τοὺς βουκόλους βρέφος ἀνελέσθαι καὶ οὕτω λελωβημένον ῥητέον, ὅτι ἄγροικοι ὄντες τῇ

δεσποίνῃ χαριεῖσθαι ἐδόκουν· καὶ γὰρ τὸ εἶδος τοῦ παιδὸς καλὸν ἑώρων.* August. Taurin.

30. Τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον] Τὸν πόνον, ἤγουν τὸ ἔργον τῶν ἐμῶν ὠδίνων, τουτέστιν ὃν ἐγὼ ὠδινήσασα ἔτεκον. Gu. m. pr. Flor. 5. 59. 76.

31. Καὶ πόσιν πείθει] Πείθει τὸν ἄνδρα τεκεῖν αὐτὴν, καὶ ἀναπείθει λέγειν τοῖς ἔξω αὐτοῦ τέκνον εἶναι. Πῶς δὲ λελωβημένον αὐτὸν ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως ἐλάμβανεν; ὅτι οὐκ ἤθελε τοῖς ἔξω περὶ αὐτῆς δοῦναι ὑπόνοιαν, ὡς οὔσης στείρας, ἀλλ' ἵνα καὶ πίστιν μείζονα ἐνδείξηται, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἐμὸς παῖς, ἰδοὺ λελωβημένον αὐτὸν ἔχω· οὐκ ἂν γὰρ ξένον οὐκ ἀσινῆ ὄντα. † August. Taurin.

33. Γνούς,] Φωράσας ἀφ' ἑαυτοῦ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

39. Καί νιν κελεύει] Εἰ δὲ ληφθείη τὸ κελεύει ἀντὶ τοῦ προστακτικῶς ἔφη πρὸς αὐτὸν, σώζεται ὁ λόγος ἅπας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος. τὸ δὲ κελεύω πρὸς δοτικὴν μὲν συντάσσεται, ὥσπερ καὶ τὰ τούτου σημαινόμενα, οἷον τὸ προστάσσω καὶ τὸ ὁρίζω, ἐνταῦθα δὲ πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσεται, τῆς πρὸς ἔξωθεν λαμβανομένης. Flor. 21. Κελεύει Λ. τροχ.] Λέγων. Gu. m. pr. Τροχηλάτης,] Ὁ ἡνίοχος. Πολυφήτην δὲ τὸν κήρυκα τοῦτον Φερεκύδης Πολυποίτην φησί. Taurin.

40. Τυράννοις] Τοῖς βασιλεῦσιν, ἀντὶ τοῦ τῷ βασιλεῖ. (Gu. τοῖς βασιλείαις.) Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἐκποδὼν μεθίστασο·] Ὑποχώρει. Gu. m. pr. Florr. iidem. ἐκ τοῦ μέσου ὑποχώρει. Flor. 33.

45. Ἐπεζάρει] Ἐπέκειτο δίκην ζάρου, ὅ ἐστιν ὄρνεον ἁρπακτικόν· ἢ ἐπεβάρει κατὰ τροπὴν τοῦ β εἰς ζ. Gu. m. 2. τὸ ἐπεζάρει γράφεται καὶ ἐπεζάρει. παρήχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ζάρου. ἔστι δὲ ὁ ζάρος εἶδος ὀρνέου λίαν ἁρπακτικώτατον. Flor. 21. ἐπέκειτο βλάπτουσα. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐπεκάθητο, ἠφάνιζε. Gu. m. 2.

47. Κρέων τ' ἀδελφὸς] Σκόπει, ὡς ἐνταῦθα ἐστὶν ἡ ἀπόδοσις, καὶ μή σε εἰς πλάνην ὁ τε σύνδεσμος ἐμβάλλῃ. ἀλλ' εἰποῦσα ἄνω, ὡς δὲ ἠφάνιζε τὴν πόλιν ἁρπαγαῖσιν ἡ Σφίγξ, καὶ οὐκ ἦν ἐμὸς ἀνὴρ, ἐνταῦθα ἐπάγει τὴν ἀπόδοσιν οὕτω· καὶ ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς Κρέων τοὺς ἐμοὺς γάμους κηρύσσει, καὶ ὁ ἐμὸς παῖς τυγχάνει πως καὶ κατά τινα τρόπον μαθὼν τὸ αἴνιγμα· ὥστε, εἰ πρὸς τὸ τυγχάνει τέ, ἀλλὰ μὴ δέ ἦν, οὐδεμία ἂν ἦν δυσχέρεια. νῦν δὲ διὰ τὸ δέ πλανώμενοι τινὲς, καὶ μὴ δυνάμενοι συνδεῖν τὴν σύνταξιν, ἐκβάλλουσιν ἐξ ἀνάγκης ἐκεῖθεν τὸν σύνδεσμον. ἢ πρὸς τοῦ λέκτρα τὴν ἀπόδοσιν ποίησον, ἵν' ᾖ τὲ δὲ κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ποιοῦσιν εἰς τὰς ἀποδόσεις. Gu. m. 2.

51. Ἔπαθλα] Βραβεῖα τῆς εὑρέσεως τοῦ αἰνίγματος. Gu. m. 2.

58. Μαθὼν] Ἴσως παρὰ τοῦ Τειρεσίου. Gu. m. 2.

60. Χρυσηλάτοις] Περόναις ἐκ χρυσοῦ ἠλασμένου. (ἐλαθείσαις add. Gu. m. 2.) Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 21. 56. 59. 76. τινὲς φασὶν ἐξ ἰδίας κατάρας. Flor. 33.

61. Ἐπεὶ δὲ τέκνων] Ὅτε δὲ ἤβησαν οἱ παῖδες, — μηχανῆς εἰς τὸ λαθεῖν (δι' ὑπερβολὴν τοῦ πάθους add. Flor. 33.) Σκιάζεται,] Κατάσκιος γέγονε γενείοις δηλονότι. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 21. 56. 59. 76. κατάσκιος γίνεται, καλύπτεται ὑπὸ τῶν τριχῶν. Gu. m. 2. σκέπεται. Flor. 33.

64. Ζῶν δ' ἔστ'] Ἔστι δὲ ἐν οἴκοις ζῶν· παρὰ δὲ τοῦ συμβεβηκότος κακοῦ,

* Verba ἄγρoικoι — καὶ γὰρ e Taurin. addidi, qui ab initio etiam habet ἀπίθανον (i. e. ἀπίθανον) δὲ τοῦτο τὸ τοὺς β.

† Lacunas, quæ hic erant in Aug., explet Taurin. Dubito tamen de prioribus καὶ ἀναπ. λέγειν τοῖς ἔξω αὐτοῦ τ. εἶναι, ubi Taur. εἴη, Aug. καὶ ἀναπ. τὸν . . . αὐτοῦ τ. εἶναι. — ὡς οὔσης στείρας. Taur. καὶ οὔσ. στ. ὡς ex Aug. servavi . . οὐκ ἂν γὰρ — ὄντα suppeditavit idem Taur.

ἤγουν τῆς καθείρξεως, νοσῶν, ἤγουν μικροψυχῶν. C. C. C. Gu. m. pr. * Τῆς τύχης] Βαρέως ἐπικειμένης αὐτῷ. Gu. m. 2.

Νοσῶν,] Κάμνων. Gu. m. 2. Flor. 33.

67. Τελεσφόρους] Τελείας, τελειωτικάς. Gu. m. 2.

68. Κραίνωσιν,] Ἐκ παραλλήλου φησὶ τελεσφόρους τελειώσωσιν· ὤφειλε γὰρ ποιήσωσιν. Gu. m. pr. Florr. iidem.

69. Ξυμβάντ' ἔταξαν] Συμβιβασθέντες (ξυμφωνήσαντες). Gu. Florr. iidem.

71. Ἐτεοκλέα δὲ] Τὸν Ἐτεοκλέα δὲ κρατεῖν τῆς βασιλείας τῆς γῆς μένοντα. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 21. 59. 76.

72. Ἐνιαυτὸν ἀλλάσσοντ'·] Ἐπὶ χρόνον πληρούμενον καὶ διαδεχόμενον ἕτερον. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 21. 56. 59. 76. διαδεχόμενον τὴν βασιλείαν (τὴν ἀρχὴν διαδ. Gu.) κατ' ἐνιαυτόν. Flor. 21. Gu. m. 2.

73. Καθίζετ' ἀρχῆς,] Ἀντὶ τοῦ ἐκάθισε τῆς βασιλείας. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 21. 33. 56. 59. 76. Μεθίσταται θρόνων,] Παραχωρεῖ τῷ Πολυνείκῃ. Gu. m. 2.

74. Φυγάδα δ' ἀπωθεῖ] Ἐξόριστον ἀπωθεῖται ἤγουν ἀποπέμπει. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 21. 33. 56. 59. 76.

75. Κῆδος] Ἐπιγαμβρία. λείπει δὲ ὁ καί. Κῆδος] Συγγένειαν, ἐπιγαμβρείαν. ἔσχε γὰρ εἰς γυναῖκα τὴν τούτου θυγατέρα Ἀργείαν. Gu. m. 2. † Κῆδος Ἀδρ. λαβὼν,] Συγγενὴς γενόμενος τοῦ Ἀδράστου. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 21. 56. 59. 76.

76. Ἀσπίδ'] Συμμαχίαν. Gu. m. 2. Flor. 33.

78. Πατρῷ' ἀπαιτεῖ] Τὴν βασιλείαν τὴν πατρῴαν ἀπαιτεῖ, καὶ τὸ μέρος τὸ ἀνῆκον αὐτῷ τῆς χθονός. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D.

79. Τελευτῶσαν] Φιλικὸν (εἰρηναῖον). Gu. Florr. iidem.

81. Ἄγγελος.] Ὃς ἦν ὁ παιδαγωγός. Gu. m. 2.

83. Σῶσον ἡμᾶς,] Ῥῦσαι (ἐλευθέρωσον add. Gu. m. 2.) τῶν κινδύνων. Gu. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ξύμβασιν] Συμβίβασιν (ἕνωσιν). Gu.

84. Εἰ] Ἐπειδή. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

85. Τὸν αὐτὸν αἰεὶ] Τοῦτο λέγει ἀποδοῦσα πρὸς τὰς πολλὰς τοῦ Οἰδίποδος δυστυχίας. Gu. m. 2.

86. Θάλος] Κλάδος, βλάστημα. (θαλλὸς ὁ κλάδος, θάλος δὲ τὸ τούτου βάλστημα.) Gu.

91. Μὴ — φαντάζεται,] Τοῦτο τὸ μή ἀεί ποτε ὑποτάσσειν ἐνταῦθα δὲ τὸ φαντάζεται ἀνυπότακτον ἐξενήνεκται τῷ ποιητῇ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου. Gu. m. 2.

92. Φαῦλος,] Ὀλίγος. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. εὐτελής, μικρός. Gu. m. 2. ‡

95. s. Σπονδὰς δεῦρ' ἦλθον] Ὅτι ἦλθον φέρων σπονδὰς τῷ σῷ κασιγνήτῳ ἀπὸ τοῦδε ἐκεῖσε, καὶ παρ' ἐκείνου ὧδε. σπονδὰς τὰς ἐπὶ τῇ διαλλαγῇ ἀγγελίας. Gu. m. pr. Mosq. D. §

96. Ἐνθένδ' ἐκεῖσε,] Ἀπὸ τῶν ἐντεῦθεν, ἀπὸ τοῦ Ἐτεοκλέους εἰς τὸν Πολυνείκην. Gu. m. 2.

97. Ἀλλ' οὔτις] Οὐδεὶς ἀπὸ τῶν πολιτῶν χρίμπτεται, ἤγουν πλησιάζει. Gu. m. 1.

98. Ἐκπέρα] Ἀνάβαινε, διέρχου. Gu. m. 2.

99. Σκόπει δὲ π.] Σκόπει δὲ παρὰ τὰ πεδία καὶ παρὰ τὰς ῥοὰς τοῦ Ἰσμηνοῦ καὶ παρὰ τὸ νᾶμα τῆς Δίρκης, τὸ στράτευμα τῶν πολεμίων ὅσον ἐστίν. Δίρκη πηγὴ καὶ ποταμὸς παρὰ ταῖς

* Priora ἔστι δὲ ἐν ὁ. ζ. quæ sola sunt in Flor. 5. 6. 56. 59. 76. e Gu. addidi, sicut τοῦ ante συμβιβ. τῆς ante καθείρξ. et νοσῶν ἤγουν.

† Flor. 33. συγγένειαν. ὄνομα τῇ γαμηθείσῃ αὐτοῦ Ἀργεία.

‡ In Flor. 33. est ἀτελής, quod fuit τελής.

§ Ultima a v. σπονδὰς sunt etiam in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

Θήβαις. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. * Ἰσμηνοῦ.] Ἰσμήνης ὕστερον ἐκλήθη ἀπὸ Ἰσμήνης τῆς ὑπὸ Τυδέως αὐτόθι ἀναιρεθείσης, ὡς φασίν. Gu. m. 2.

100. Δίρκης τε νᾶμα,] Ἀμφίων καὶ Ζῆθος ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐκτεθέντες ἐν βουκολίοις τινὸς γυναικὸς Θηβαίας καλουμένης Δίρκης ἐτρέφοντο. μετὰ ταῦτα αὐτὴ ἡ Δίρκη ὀργισθεῖσα Ἀντιόπην ἔπεμψεν αὐτὴν εἰς τούτους ὑπὸ ταύρων ἀναιρήσεσθαι. οἱ δὲ γνόντες αὐτὴν μητέρα οὖσαν αὐτῶν, ταύτην μὲν εἴασαν. ἐλθοῦσαν δὲ Δίρκην ὑπὸ ταύρων διασπασθῆναι ἐποίησαν. ἐκλήθη οὖν ἀπ' αὐτῆς Δίρκη, ἀφ' ἧς ὁ Ἰσμηνὸς ποταμὸς ἔχει τὸ ὕδωρ, καὶ ὁμώνυμος ταύτῃ Δίρκῃ λεγόμενος. Gu. m. 2. †

101. Ὄρεγε νῦν ὄρ.] Ἡ δευτέρα ἐπαγωγὴ τοῦ ὄρεγε τὴν πολλὴν προθυμίαν τῆς κόρης ἐμφαίνει, ἣν εἶχεν ἰδεῖν τὸ στράτευμα. Gu. m. 2.

106. Χωρίζουσι] Ἀποχωρίζουσι, κατατάττουσι τὰς τάξεις, οἷον παρατάττουσιν ἀλλήλους εἰς πόλεμον. Aug. Taur. ‡ Λόχους.] Τὰ κοινῶς λεγόμενα ἀλλάγια (Gu. ἀλάγια). Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

108. Κατάχαλκον] Πάγχαλκον, πολύχαλκον, ἀσπίδων καὶ θωράκων καὶ κνημίδων καὶ κρανῶν πλῆρες. Gu. m. 2.

111. Ὅπλοις βρέμων.] Ἐμφαντικῶς, οἱονεὶ ἠχῶν, ἵνα σκηπτὸν ἀλληγορῇ τὸν πόλεμον ἢ κομπάζων. Taur. §

117. Ἀλλ' εἰσόρα] Ὅρα τὸν προχείρως ὁρώμενον ἡμῖν ἔμπροσθεν τῶν ἄλλων. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Τὸν πρῶτον] Τὸν ταξίαρχον. Gu. m. 2.

118. Ὁ λευκολόφας,] Ὁ λευκὸν τὸ ἐπανάστημα τῆς περικεφαλαίας ἔχων. Gu. m. 2.

119. Πρόπαρ] Ἀντὶ τῆς πρό. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ὃς ἀγεῖται στρατοῦ,] Ἤγουν ὃς στρατηγεῖται τοῦ στρατοῦ. Gu. m. 1. Florr. iidem.

121. Κουφίζων;] Κούφως αἴρων. Gu. m. 1. Florr. iidem. βαστάζων, ἀναφέρων. Gu. m. 2.

122. Τίς,] Τὸ μὲν τίς ζητεῖ τὸ ὄνομα, τὸ δὲ πόθεν τὸν τόπον. τίς ἐστιν ὤφειλεν· τὸ γὰρ τίς καὶ μόνον δῆλον ὅτι τὸ ὄνομα ζητεῖ, ὥστε τὸ ὀνομάζεται ἀδολεσχίαν ἔχει. C. C. C. Gu. m. 1.‖

125. Ἱππομέδων] Ὃς ἦν Ταλαοῦ υἱός, Ἀδράστου δὲ ἀδελφός. Gu. m. 2. Ἀριστάρχῳ τοῦ Ἰολάου, τοῦ Βίαντος, τοῦ Ἀμυθάονος, τοῦ Κρηθέως, τοῦ Ἕλληνος, τοῦ Διὸς παῖς, ¶ Ἱππομέδοντος Πολύδωρος ἢ Δημοφῶν. Taurin.

126. Γαῦρος,] Σοβαρός. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἀλαζών. Flor. 33.

130. s. Πρόσφορος ἀμ. γ.] Ὅμοιος, προσφέρων, προσοικὼς (l. προσε.) τῇ τῶν ἀνθρώπων γενέσει καὶ φύσει· ἀμέριοι γὰρ ἀπὸ τοῦ πρὸς ἡμέραν ζῆν. Ἄλλως. οὗτος, φησίν, ἀνήμερος καὶ θηριώδης φαίνεται, οὐκ ἐοικὼς ἀνθρώπῳ, ἀλλ' ἀνημέρῳ τινὶ γηγενεῖ. Taurin. Ἐξαμείβοντ'] Διερχόμενον. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. παρερχόμενον. Gu. m. 2.

132. Ἄλλος ἄλλος] Ἄλλῳ, φησί, τρόπῳ πεποίκιλται οὗτος, καὶ οὐχ ὥσπερ ἐκεῖνος. ἡ δὲ δευτέρα ἐπαγωγὴ τοῦ

* Δίρκη — Θήβαις sunt etiam in Gu. in marg. reliqua inter versus.

† Jam apparet, unde sua sumserit King. Ἀμφίων γὰρ καὶ Ζῆθος et αὐτὴ ἡ Δ. ὀργισθ. Ἀντ. ἔπ. αὐτοὺς εἰς τούτους ὑπὸ ταύρων ἀναιρεθήσεσθαι. quibus scholion antiquitus vulgatum interpolavit: nam Gu. eadem fere habet, quæ Barocc. 74. Idem scholion habebat Leid.

‡ Verba τὰς τάξεις, οἷον παρατ. desunt in Aug. Gu. ἀποχ. καὶ παρατ. τὰς τάξεις.

§ Hæc etiam legebantur in Aug. sed mutila et corrupta: ἐμφαντικῶς . . . . ἠχῶν, ἵνα σκοπῶν ἀλλ. τὸν πόλ. ἢ κομπ. ad quæ Valck. "quæ, si quis emendaverit, inter scholia poterunt reponi." Gu. etiam: ἠχῶν (σοβῶν. ἀλαζονευόμενος.)

‖ Ultima τίς ἐστιν ὤφ. prioribus addit Gu. Ea sola sunt in Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

¶ Leg. τοῦ Ταλαοῦ - - - τοῦ Κρηθέως, τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος. Talai filium nominasse quosdam narrat etiam Apollod. III. 6. 3. conf. Soph. Œd. C. 1383. conf. ad v. 150. ubi est Ἀντίμαχος.

ἄλλος ὡς ἂν ἐπιθαυμάζοντός γε. Taurin. Flor. 33.* Τρόπος.] Ἤγουν ἡ κατασκευὴ τῶν ὅπλων, ἡ διακόσμησις. Gu. m. 2.

133. Παῖς μὲν Οἰνέως] Οἰνέως τοῦ Πορθάονος τοῦ Ἀγήνορος τοῦ Ἄρεως καὶ Εὐρυμεδούσης τῆς Αἰτωλοῦ. οἱ δὲ τὸν Ἀγήνορα Πλευρῶνος τοῦ Ἐνδυμίωνος τοῦ Ἀεθλίου, τοῦ Διὸς καὶ Πρωτογενείας τῆς Δευκαλίωνος, μητρὸς δὲ Περιβοίας τῆς Ἱππονόου τοῦ Ἰοκλέους τοῦ Ἀστακοῦ, τοῦ Ἕρμου (sic) καὶ Ἀστάβης τῆς Πηνειοῦ.† Taurin.

135. Οὗτος ὁ τᾶς Πολυν.] Οὗτός ἐστιν, ὦ γέρον, ὃς ὁμόγαμος καὶ ἀνὴρ τυγχάνει τῆς ἀδελφῆς τῆς νύμφης τῆς Πολυνείκους, ἀντὶ ἧς (leg. ἀντὶ τοῦ ὃς) ἔχει τὴν ἀδελφὴν τῆς γυναικὸς Πολυνείκους, ὅς ἐστι σύγγαμβρος Πολυνείκους. Ἀργεία δὲ ἐλέγετο γυνὴ Πολυνείκους, ἀφ' ης Θέρσανδρος, Δηϊπύλη δὲ ἡ τοῦ Τυδέως, ἀφ' ἧς Διομήδης. Taurin. ‡

136. Αὐτοκασιγνήτας] Τῆς αὐτῆς ἀδελφῆς, τουτέστιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς τῆς αὐτῆς. ἀντὶ ὁ ἀνήρ. § Taur.

137. Ὁμόγαμον δὲ ἀντὶ τοῦ σύμβιον, παρὰ τὸ ὁμοῦ γὰρ ἐπίσης ἄνδρα τε καὶ γυναῖκα τῆς συνουσίας μετέχειν. ἐγάμει δὲ Δηϊπύλην, Τυδεὺς δὲ Ἀργείαν.‖

138. Ἀλλόχρως] Τινὲς δὲ ἀλλόχρωτά φασιν εἰρῆσθαι αὐτὸν διὰ τὸ λόγχην ἔχειν καὶ μὴ δόρυ. Flor. 33.

139. Σακεσφόροι] Ἀσπιδηφόροι. Gu. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

141. Αἰσθάνῃ] Γινώσκεις. Gu. Florr. iidem. Σαφῶς] Ἀληθῶς, ἀκριβῶς. Gu.

146. s. Καταβόστρυχος,] Δασύθριξ. Flor. 33. δασυτρίχος. Gu. m. 2. τοῖς βοστρύχοις, τοῖς πλοκάμοις κατάκομος, καὶ τοῖς ὄμμασι καταπληκτικός· τὸ γὰρ κατὰ πλήθους ἐμφαντικόν. Taurin. Γοργὸς] Καταπληκτικὸς ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς Γοργοῦς. Gu. m. 2.

148. Ὑστέρῳ] Ἀκολούθῳ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

150. Παρθενοπαῖος,] Ὡς μὲν Ἀντίμαχος Ἰάσονος φησὶ Ταλαοῦ, τοῦ Βίαντος, τοῦ Ἀμυθάονος, τοῦ Κρηθέως, τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος, τοῦ Διός, μητρὸς δὲ Λυσιμάχης τῆς Κερκυόνος τοῦ Ποσειδῶνος· ὡς δὲ Ἑλλάνικος, Μειλίωνος (Μειλανίωνος) τοῦ Ἀμφιδάμαντος, τοῦ Ἐπόχου, τοῦ Ἀργήπου, τοῦ Κηφέως, τοῦ Ποσειδῶνος, μητρὸς δὲ Ἀταλάντης (add. τῆς) Ἰάσου. Taurin.¶ Ἀταλάντης γόνος] Αὕτη ἐστὶν ἡ Ἰάσου μὲν παῖς,—Ἀρκὰς τῷ γένει.**—γυνή, Βοιωτική.

152. Ἱμένα,] Διατρίβουσα (ὁρμωμένη, πορευομένη). Gu. Mosq.

* Flor. τοῦ ἄλλος θαυμάζοντός ἐστι. Leg. τοῦ ἄλλος ὡς ἂν ἐπὶ θαυμ. ἐστι. Gu. m. 2. -- τοῦ ἄλλος πλείστου θαυμασμοῦ ἔμφασιν ἔχει.

† Alteram Agenoris genealogiam sequitur Apollod. I. 7, 6. 7. ex quo inter Πλευρ. et τοῦ Ἐνδ. excidisse videtur τοῦ Αἰτωλοῦ. Priorem qui præter hujus scholii auctorem secutus sit, non reperio.

‡ Ultima sunt etiam in Gu. m. 2. Ἀργεία μὲν ἐλέγετο ἡ γ. τοῦ Π. -- Δ. δὲ ἡ τοῦ Τ. qui hæc statim subjicit: ἔχων δὲ Ἄδραστος τὸν δοθέντα αὐτῷ χρησμὸν, ὡς λέοντα καὶ κάπρον ταῖς αὐτοῦ θυγατράσι συζεύξειν, ἐπὶ μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐξελθὼν εὗρε Τυδέα καὶ Πολυνείκην περὶ κοίτης μαχομένους πρὸ τῶν πυλῶν, καὶ νομίσας τούτους εἶναι τοὺς παρὰ τοῦ χρησμοῦ ἢ ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων, ἢ ἀπὸ τοῦ μάχεσθαι, ποιεῖται γαμβρούς.

§ Ultima ad v. ὁμόγαμος spectant.

‖ Simile Scholion habet August. Ἄδραστος εἶχε θυγατέρας δύο καὶ τὴν μὲν μίαν, τὴν Ἀργείαν, εἶχεν ὁ Πολυνείκης, τὴν δ' ἑτέραν ὁ Τυδεύς, ἤγουν τὴν Δηϊπύλην.

¶ Parthenopæum Talai f. commemorat Apoll. I. 9. 13. Paus. p. 156. cf. Schol. Soph. Œd. C. 1385. Itaque Ἰάσονος ex Ἰάσου a fine huc retractum suspicor. Quæ sequuntur ex Hellanico, etiam ab aliorum narrationibus abhorrent.

** Ἀρκὰς τῷ γένει e Taurin. addidi, qui αὕτη Ἰάσου μὲν θυγ. Μιλανιῶνος (sic) γυνή. Ἀ. τ. γ. ἔστι δὲ ἄλλης χοινίως θ. ἱστομένους γ. βοιωτική. Habet præterea aliud scholion: ταύτην Μιλανίων ἔγημε τῇ τέχνῃ τῶν μήλων. Gu. a m. 2. ἥτις ἦν Μαινάλου θυγάτηρ.

Θήβαις. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.* Ἰσμηνοῦ.] Ἰσμήνης ὕστερον ἐκλήθη ἀπὸ Ἰσμήνης τῆς ὑπὸ Τυδέως αὐτόθι ἀναιρεθείσης, ὡς φασίν. Gu. m. 2.

100. Δίρκης τε νᾶμα,] Ἀμφίων καὶ Ζῆθος ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐκτεθέντες ἐν βουκολίοις τινὸς γυναικὸς Θηβαίας καλουμένης Δίρκης ἐτρέφοντο. μετὰ ταῦτα αὐτὴ ἡ Δίρκη ὀργισθεῖσα Ἀντιόπην ἔπεμψεν αὐτὴν εἰς τούτους ὑπὸ ταύρων ἀναιρήσεσθαι. οἱ δὲ γνόντες αὐτὴν μητέρα οὖσαν αὐτῶν, ταύτην μὲν εἴασαν. ἐλθοῦσαν δὲ Δίρκην ὑπὸ ταύρων διασπασθῆναι ἐποίησαν. ἐκλήθη οὖν ἀπ' αὐτῆς Δίρκη, ἀφ' ἧς ὁ Ἰσμηνὸς ποταμὸς ἔχει τὸ ὕδωρ, καὶ ὁμώνυμος ταύτῃ Δίρκῃ λεγόμενος. Gu. m. 2. †

101. Ὄρεγε νῦν ὀρ.] Ἡ δευτέρα ἐπαγωγὴ τοῦ ὄρεγε τὴν πολλὴν προθυμίαν τῆς κόρης ἐμφαίνει, ἣν εἶχεν ἰδεῖν τὸ στράτευμα. Gu. m. 2.

106. Χωρίζουσι] Ἀποχωρίζου[...] κατατάττουσι τὰς τάξεις, οἷον πα[...]τάττουσιν ἀλλήλους εἰς πόλεμον. [...] Taur. ‡ Λόχους.] Τὰ κοινῶς [...]μενα ἀλλάγια (Gu. ἀλάγια). [...] 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. [...]

108. Κατάχαλκον] Πάν[...] πολύχαλκον, ἀσπίδων καὶ θω[...] κνημίδων καὶ κρανῶν πλήρες.

111. Ὅπλοις βρέμων.] [...]χῶς, οἱονεὶ ἠχῶν, ἵνα σκη[...]ρῇ τὸν πόλεμον ἢ κομπό[...]

117. Ἀλλ' εἰσορᾷ] Ὁ[...] ὁρώμενον ἡμῖν ἔμπροσθ[...] Gu. m. 1. Flor. [...] 59. 76. Τὸν πρῶτ[...] Gu. m. 2.

118. Ὁ λευκο[...] ἐπανάστημα τῆς [...] Gu. m. 2.

119. Πρόσπα[...] m. 1. Flor. [...]

Ὅς ἀγεῖται [...] γεῖται τοῦ [...] iidem.

121. [...] Gu. m. [...] ἀναφέρ[...]

12[...] μα, [...] φειλ[...] τὸ [...] δὲ [...] [...]χ[...] . 56. [...] . Κερα[...]ρῶς. πρ[...] αὐτῷ. G[...]

[...]ν] Πρὸς ἐκεῖ[...] 1. Flor. 5. [...]

[...]αποστροφὴ πρὸς [...] ἡ Νέμεσις. Gu. [...]

197. s. Μήποτ[...]σοντε τήνδε τὴν [...] δουλείαν τλαίην, [...] Gu. m. pr.

198. Ἔρνος,] [...] m. pr.

202. s. Ἐπει[...] Ἐπειδὴ εἰς κόρον [...] εἰσιδεῖν. Ἄλλως. [...]ψιν ἦλθες. Tau[...]ψιν] Ἀπόλαυσιν. [...] 5. 6. 9. 21. 56. [...]

203. Ταραγμὸ[...] στρατεύματος. Gu[...]

206. Ἀφορμὰ[...] m. 1. Flor. 5. 6 [...] Λόγων,] Ὑποθέσε[...]

* Δίρκη — Θήβ[...]

† Jam apparet, [...] Ἀντ. ἐπ. αὐτοὺς [...]gatum interpola[...] habebat Leid. [...] εἶθι δρόμον. Prior[...]

‡ Verba τὰς [...] habet etiam Flor. 33.

§ Hæc eti[...] e Gu. addidi: idem a[...] Ἵνα σκοπῶν ἀ[...] scholia poter[...] v. adscriptum est h[...] [...] scholio ad v. 175. adhæserat.

‖ Ultima [...] 59. 76.

¶ Leg. [...] sunt etiam in Flor. 33. minasse q[...] v. 150. u[...]

…] …ιόνος …ρῶν, ἀπὸ …ως ἐγγύς.

Ἀκάρπιστα οἱ … δὲ τὰ θαλάσσια …καρπα. ὥς που καὶ …ι ἡ θάλασσα. *

…σαντος,] Ἀπὸ τοῦ οὐρα-…πνεύσαντος. καλῶς δὲ [καὶ …νοῦ αὐτὸν λέγει πνεῖν, ἐπεὶ ὕψει κεῖται ἡ Σικελία. ἄλ-…σφοδρῶς καταπνεύσαντος ἐξ ὕ-…τὸ κάλλιστον ἑαυτοῦ πνεῦμα. …λιστον δέ φησιν αὐτὸν ἔχειν πνεῦμα. …οδρῶς καταπνεύσαντος ἐξ ὕψους τὸ κάλλιστον ἑαυτοῦ πνεῦμα, εἰ καὶ ἐναντίον τῷ χορῷ γέγονεν. ὅτι ἡδύς ἐστιν ὁ Ζέφυρος πνέων ὥρᾳ θέρους πρὸς εὐρωσ-…αὶ Ὅμηρος, (Od. δ'. 567.) … Ζεφύροιο λιγυπνείοντος ἀή-…σιν ἀναψύχειν ἀνθρώ-…λιστον φησίν, οὐ …, ἐναντίον γὰρ

†

…ειδ'] Ἐπιλεχθεῖσα πόλεως, ὡς καλλί-…ἄγαλμα τῷ Λοξίᾳ. ὡς μαινόμενον δὲ ἀπέδωκεν ἐκ …ὰρ ὁ χορός. Taur. Havn. ‡

Καδμείων] Ἦλθον—τοῦ Λαΐου ὁμογενεῖς ἤγουν add. Gu.) ἐπὶ τὴν …ν—MS. C.C.C. Gu. m. 1. ἐνταῦ-…α εἰς τὴν τῶν Καδμείων γῆν ἀποσταλεῖσα, εἰς τοὺς οἴκους τοῦ Λαΐου καὶ τούτου τοὺς παῖδας συγγενεῖς ὄντας τῶν κλεινῶν Ἀγηνοριδῶν· τῶν γὰρ Ἀγήνορος οἱ μὲν τὰς Θήβας ᾤκησαν, οἱ δὲ τὴν Φοινίκην, οἱ δὲ ἄλλην χώραν. Taur. Flor. 33. §

227. Ἀγάλμασι χρ.] Οἷον τρίποσι, στεφάνοις, δίσκοις καί τισιν ἑτέροις. ἀντὶ τοῦ οὐ τυχὸν δῶρον ἐπέμφθην. Gu. m. 2. Ἀγάλμ.] Ἀναθήμασι. Gu. m. 1. Χρυσοτεύκτοις] Ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένοις. Gu. m. 1.

231. Δεῦσαι] Λοῦσαι, (βρέξαι.) Gu.

232. Φοιβείαισι λατρείαις.] Ἐπὶ ταῖς τοῦ Φοίβου λατρείαις. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὸ Φοιβείαισι λατρείαις, ἢ πρὸς τὸ, δεῦσαι, συντακτέον, ἢ πρὸς τὸ, λάμπουσα. Gu. m. 2.

233. Πέτρα] Ἤγουν ἡ ἐν Παρνασῷ. Flor. 21.

* ἀτρύγετος — ἡ θάλ. dedi e Taur. et Havn. Vulgo ἀτρύγετον λέγεται. Pro ὥς που iidem codd. ἴσως. Valck. legendum suspicabatur: ὥς που καὶ Ὅμηρος πόντον ἀτρύγετον λέγει.

† Hæc e Taurin. et Havn. accesserunt. Quæ uncis inclusi, desunt in Taur. In seqq. κάλλιστον δέ φ. αὐτ. ἔχ. πν. sumsi ex Taur. εἰ καὶ et ἡδύς ἐστιν suppeditarunt Taur. et Havn. pro καὶ et ἡ δύσις. Illud conjectura assecutus erat Valck. hoc King. nisi quod is ἡδύς ἐστ' ὁ Ζ. Taurin. etiam ἐναντίος pro ἐναντίον. καὶ Ὅμ. est ex Havn. pro Ὅμ. Is in fine habet φησὶν αὐτὸν, οὐχ ἑαυτῷ κάλλ. Ceterum, quod Valck. suspic. hæc primitus sic scripta fuisse, Ἰστ. σφ. καταπν. Ἐν οὐρ.] Ἐξ ὕψους. Κάλλ.] Πνεῦμα, confirmatur Gu. in quo hæc interpretamenta supra voces illas adscripta sunt.

‡ Taur. ὥστε καλλιστεύματα καὶ ἀγάλματα. δὲ post σημαινόμενον om. Havn. Verba ὡς καλλίστ. — Λοξίᾳ habet etiam Flor. 33.

§ In Flor. hoc scholion cohæret cum altero ad v. 224. edito.

156. Μὴ σκοπῶσ'] Ἀντὶ τοῦ ἵνα μὴ σκοπήσωσι, τουτέστιν ἵνα μὴ προνοήσωνται οἱ θεοὶ τοῦ δικαίου. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

162. Ἀδράστῳ] Ἄδραστος υἱὸς Λυσιμάχης τῆς Κερκυόνος καὶ Ταλαοῦ τοῦ Ἀγήνορος, , τοῦ Καλυδῶνος, τοῦ Πλευρῶνος, τοῦ Μένου, τοῦ Ἐνδυμίωνος, τοῦ Ἀεθλίου, τοῦ Διός. Havn.

166. Ἀνεμώκεος] (Ταχείας) ἢ τῆς ἀνέμῳ κινουμένης νεφέλης· ἴσως γὰρ ἀνέμῳ κινεῖται. (κινοῦνται Havn.) Gu. Havn. *

169. Βάλοιμι χρ.] Περιέβαλον δὲ διὰ χρόνου. (ἢ εἰς τὸ χρόνῳ ὑποστικτέον.) Gu.

170. s. Ὡς ὅπλοισι] Ὡς εὐπρεπὴς, ὦ γέρον, ἐστὶν, ἤγουν εὔστολος ἐν ὅπλοις χρυσοῖς φλεγέθων ἤγουν λάμπων ὁμοίως ταῖς ἑωθιναῖς πρωϊναῖς ἀκτῖσι τοῦ ἡλίου. Gu. m. pr.

174. Ἔνσπονδος.] Φίλιος, εἰρηναῖος, εἰρηνικὸς, μετὰ εἰρήνης.

177. Σφάγια] Λέγει ἢ ἐσφαγμένα ἱερεῖα πρὸ αὐτοῦ ὄντα, δι' ὧν ἐμαντεύετο, ἢ, ἐπειδὴ μάντις ἦν, σημεῖα τῆς ἑαυτοῦ τέχνης γεγραμμένα ἱερεῖα εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἅρματος. κρείττων δὲ ἡ πρόσθεν ἔννοια. Gu. m. 2.

178. Λιπαροζώνου] Μεγαλοζώνου, τουτέστι τοῦ πλουσίου εἰς φαῦσιν. et ab al. m. τουτέστιν ἔχοντα πολλὰς ζώνας· τὸ γὰρ λιπαρὸν οὕτω δηλοῖ, ἤγουν πολυφώτου καὶ εὐπρεπεστάτου. Gu. m. 2. †

181. Ἀτρεμαῖα] Εἰκότως ἡσυχῇ καὶ σωφρόνως ἐλαύνει ὁ Ἀμφιάραος· οἶδε γὰρ ὡς μάντις τὰ ἀποβησόμενα, καὶ ὡς ἀποθανούμενος· καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐσόβει τοῖς ἵπποις, ὥσπερ οἱ ἄλλοι. ‡

185. Καπανεύς;] Μετὰ τοῦ Ἀδράστου ἑπτὰ λοχαγοὺς οὗτος ὁ ποιητὴς ἀριθμεῖ, ὁ δὲ Αἰσχύλος, ὅτι τοῦτον οὐκ ἀριθμεῖ, διὰ τοῦτο τὸν Ἐτέοκλον τοῖς ξ συναριθμεῖ. Gu. m. 2. Προσβάσεις] Τὰς εἰσβάσεις λέγει καὶ τὰς πύλας. ἄλλως. τὰς ἑπτὰ κλίμακας τῶν πύργων, δι' ὧν εἰς τὸ τεῖχος ἀνέρχονται. Flor. 33. Taur. Havn. § εἰσόδους (ἀναβάσεις, ἐξοχὰς, προβολὰς ἢ πύλας.) Gu. Τεκμαίρεται] Σκοπεῖ (σημειοῦται.) Gu.

187. s. Ἰὼ] Ἐπὶ ἀγανακτήσεως. Gu. m. pr. Νέμεσις] Τουτέστιν, ὦ θεὰ νεμεσῶσα καὶ τιμωροῦσα τοὺς ἀλαζόνας. Gu. m. 2. Flor. 33. ὦ δίκη (θυγάτηρ τῆς Νυκτός.) Gu. Βαρύβρομοι] Βαρύηχοι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

189. s. Κεραύνιόν τε φῶς αἰθ.] Ὦ κεραυνοῦ φῶς. προαναφωνεῖ τὰ συμβησόμενα αὐτῷ. Gu. m. 2. Flor. 33. Σύ τοι] Πρὸς ἐκεῖνον ἀποστρέφεται. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 56. 59. 76. ἀποστροφὴ πρὸς Καπανέα. Flor. 21. ὦ Νέμεσις. Gu. m. pr.

197. s. Μήποτε] Τὸ ἑξῆς· εἴθε μήποτε τήνδε τὴν δουλοσύνην, ἤγουν τὴν δουλείαν τλαίην, τουτέστιν ὑπομείναιμι. Gu. m. pr.

198. Ἔρνος,] Κλάδος, τέκνον. Gu. m. pr.

202. s. Ἐπεὶ πόθου — ἦλθες,] Ἐπειδὴ εἰς κόρον ἦλθες, ὧν ἔχρῃζες εἰσιδεῖν. Ἄλλως. ποθοῦσα γὰρ εἰς τέρψιν ἦλθες. Taur. Havn. || Τέρψιν] Ἀπόλαυσιν. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

203. Ταραγμὸς] Παρὰ τοῦ Ἀργείου στρατεύματος. Gu. m. 2.

206. Ἀφορμὰς] Προφάσεις. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Λόγων,] Ὑποθέσεων. Gu. m. 2.

* In Havn. sequitur τὸ ἑξῆς· ἀνεμώκεος εἶθε δρόμον. Priora τῆς — νεφέλης habet etiam Flor. 33.

† Priora μεγαλ. — φαῦσιν habet etiam Flor. 33.

‡ Ultima καὶ ὡς ἀποθανούμενος, κ. τ. λ. e Gu. addidi: idem antea habet οἶδε γὰρ ὡς μ. τὸ ἀποβησόμενον. Recte autem ad hunc v. adscriptum est hoc scholion in Havn. et Gu. quod in Junt. Bas. Barn. scholio ad v. 175. adhæserat.

§ Havn. ab initio articulum omittit.

|| Quæ post ἄλλως sequuntur, sunt etiam in Flor. 33.

208. Ὑγρὰς] Ἀληθές. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 33. 56. 59. 76.

211. Φοινίσσας ἀπὸ νάσου,] Οὐ νῆσος ἡ Φοίνισσα, ἀλλὰ παράλιος μόνον. ἀγνοοῦντες τοίνυν τινὲς, πῶς τοῦτο Εὐριπίδης φησὶ, νῆσον τὴν Φοίνισσαν ἀπατώμενοι λέγουσι. τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον ἔβαν ἀπὸ τῆς νήσου τῆς Τύρου. ἥδε νῆσος τῆς Φοινίσσης ἐστί. δῆλον δ' ἐντεῦθεν αὐτὸς γὰρ ὁ χορὸς τοῦτο παριστᾷ λέγων, Τύριον οἶδμα προλιποῦσα, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιφέρων, Φοινίσσας ἀπὸ νάσου. Gu.

213. Ἵνα] Ὅπου. Gu. m. 1. Ἵν'] Ὅπου, ἤγουν ἐν τοῖς οἰκήμασι. Flor. 33. Δειράσι] Τοῖς ἀκρωτηρίοις. (ἐξοχαῖς.) Gu. Νιφοβόλοις] Τοῖς χιονοβλήτοις. (τοῖς ὑπὸ χιόνος βαλλομένοις διὰ τὸ ὕψος.) Gu.

214. Παρνασοῦ] Τῶν Δελφῶν, ἀπὸ Παρνηθος βασιλέως, τοῦ ὄρους ἐγγύς. Gu. m. 2.

217. Ἀκαρπίστων] Ἀκάρπιστα οἱ μὲν τὰ πολύκαρπα, οἱ δὲ τὰ θαλάσσια πεδία, ὅ ἐστι τὰ ἄκαρπα. ὥς που καὶ ἀτρύγετος λέγεται ἡ θάλασσα. *

219. Ἱππεύσαντος,] Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ σφοδρῶς πνεύσαντος. καλῶς δὲ [καὶ τὸ] ἐξ οὐρανοῦ αὐτὸν λέγει πνεῖν, ἐπεὶ [καὶ] ἐν ὕψει κεῖται ἡ Σικελία. ἄλλως. † σφοδρῶς καταπνεύσαντος ἐξ ὕψους τὸ κάλλιστον ἑαυτοῦ πνεῦμα. κάλλιστον δέ φησιν αὐτὸν ἔχειν πνεῦμα. σφοδρῶς καταπνεύσαντος ἐξ ὕψους τὸ κάλλιστον ἑαυτοῦ πνεῦμα, εἰ καὶ ἐναντίον τῷ χορῷ γέγονεν. ὅτι ἡδύς ἐστιν ὁ Ζέφυρος πνέων ὥρᾳ θέρους πρὸς εὐρωστίαν. καὶ Ὅμηρος, (Od. δ. 567.) " Ἀλλ' αἰεὶ ζεφύροιο λιγυπνείοντος ἀήτας, Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους." τὸ φύσει οὖν κάλλιστον φησὶν, οὐ τὸ ἑαυταῖς κάλλιστον, ἐναντίον γὰρ ἦν.

221. Ἐκπροκριθεῖσ'] Ἐπιλεχθεῖσα ἐγὼ ἐκ τῆς ἐμῆς πόλεως, ὡς καλλίστευμά τι καὶ ἄγαλμα τῷ Λοξίᾳ. ὡς πρὸς τὸ σημαινόμενον δὲ ἀπέδωκεν ἐκ πολλῶν γὰρ ὁ χορός. Taur. Havn. ‡

223. Καδμείων] Ἦλθον—τοῦ Λαΐου (τοὺς ὁμογενεῖς ἤγουν add. Gu.) ἐπὶ τὴν πόλιν—MS. C.C. C. Gu. m. 1. ἐνταῦθα εἰς τὴν τῶν Καδμείων γῆν ἀποσταλεῖσα, εἰς τοὺς οἴκους τοῦ Λαΐου καὶ τούτου τοὺς παῖδας συγγενεῖς ὄντας τῶν κλεινῶν Ἀγηνοριδῶν τῶν γὰρ Ἀγήνορος οἱ μὲν τὰς Θήβας ᾤκησαν, οἱ δὲ τὴν Φοινίκην, οἱ δὲ ἄλλην χώραν. Taur. Flor. 33. §

227. Ἀγάλμασι χρ.] Οἷον τρίποσι, στεφάνοις, δίσκοις καί τισιν ἑτέροις. ἀντὶ τοῦ οὐ τυχὸν δῶρον ἐπέμφθην. Gu. m. 2. Ἀγάλμ.] Ἀναθήμασι. Gu. m. 1. Χρυσοτεύκτοις] Ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένοις. Gu. m. 1.

231. Δεῦσαι] Λοῦσαι, (βρέξαι.) Gu.

232. Φοιβείαισι λατρείαις.] Ἐπὶ ταῖς τοῦ Φοίβου λατρείαις. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὸ Φοιβείαισι λατρείαις, ἢ πρὸς τὸ, δεῦσαι, συντακτέον, ἢ πρὸς τὸ, λάμπουσα. Gu. m. 2.

233. Πέτρα] Ἤγουν ἡ ἐν Παρνασῷ. Flor. 21.

* ἀτρύγετος — ἡ θάλ. dedi e Taur. et Havn. Vulgo ἀτρύγετον λέγεται. Pro ὥς που iidem codd. ἴσον. Valck. legendum suspicabatur: ὥς που καὶ Ὅμηρος πόντον ἀτρύγετον λέγει.

† Hæc e Taurin. et Havn. accesserunt. Quæ uncis inclusi, desunt in Taur. In seqq. κάλλιστον δέ φ. αὐτ. ἔχ. πν. sumsi ex Taur. εἰ καὶ et ἡδύς ἐστιν suppeditarunt Taur. et Havn. pro καὶ et ἡ δύσις. Illud conjectura assecutus erat Valck. hoc King. nisi quod is ἡδύς ἐστ' ὁ Z. Taurin. etiam ἐναντίος pro ἐναντίον. καὶ Ὅμ. est ex Havn. pro Ὅμ. Is in fine habet φησὶν αὐτὸν, οὐχ ἑαυτῷ κάλλ. Ceterum, quod Valck. suspic. hæc primitus sic scripta fuisse, Ἱππ. σφ. καταπν. Ἐν οὐρ.] Ἐξ ὕψους. Καλλίσ.] Πνεῦμα, confirmatur Gu. in quo hæc interpretamenta supra voces illas adscripta sunt.

‡ Taur. ὥστε καλλιστεύματα καὶ ἀγάλματα. δὲ post σημαινόμενον om. Havn. Verba ὡς καλλίστ. — Λοξίᾳ habet etiam Flor. 33.

§ In Flor. hoc scholion cohæret cum altero ad v. 224. edito.

234. Σέλας] Ἐκ τῶν τόπων, ἐν οἷς βακχεύει ὁ Διόνυσος. Flor. 33.

235. Βακχείων] Ναῶν. Gu. m. pr.

240. Σκοπιάς θεῶν,] Πάλιν λέγει, ὃ δικόρυφον ἄνω εἶπε σέλας πυρός. σκοπιὰ δέ ἐστιν ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἐφ' οὗ ἀναβάς τις τὰ πόῤῥω διεστῶτα σκοπήσει καὶ κατοπτεύσει. Gu. m. 2.

241. Ἑλίσσων] Τοῦτο πρὸς τὸ χορὸς νοητέον, τὸ δὲ προλιποῦσα πρὸς τὴν τοῦ χοροῦ φύσιν. Gu. m. 2. ὁ Ἀπόλλων ὁ εἱλίσσων καὶ περιερχόμενος τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἡλίου κοινὰ μυστήρια, Flor. 33. Ἀθανάτας θεοῦ] Τῆς Ἀρτέμιδος. κοινὰ γάρ εἰσι τῆς Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος τὰ μυστήρια. Gu. m. 2.

243. Ἄφοβος,] Τοῦτο λέγει διὰ τὸ παρὰ πάντων τὰς τῶν θεῶν ἱερείας τιμᾶσθαι καὶ μηδένα κίνδυνον ὑποπτεύειν ποτέ. Gu. m. 2.

256. Ὧν μέτεστί μοι πόνων.] Τὸ, ὧν μέτεστί μοι, διπλῶς νοητέον, ἢ ὧν Θηβαίων τῶν πόνων καὶ τῶν δυστυχιῶν μέτεστί μοι ὡς συγγενεῖ, ἢ ἐπειδὴ ἄνωθεν ἔφη, ὡς, ἐάν τι πείσωνται Θηβαῖοι, τούτου κοινωνεῖ καὶ ἡ Φοίνισσα, νῦν ἐπιφέρει τοῦτο, ὧν πόνων καὶ δυστυχιῶν μέτεστί μοι, ἵν' ᾖ τὸ πόνων καὶ τὸ ὧν ἓν κατ' ἔννοιαν. Gu. m. 2.

259. Σχῆμα] Κατάστασις. Gu. m. 1.

260. Ἂν] Ἢν τὴν μάχην. Gu. m. 1. Τάχ'] Ἴσως. idem. Οἴσεται] Οἴσει. (γνώσεται, γνωρίσῃ.) idem.*

261. Παισὶν Οἰδ.] Κατὰ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος. Gu. m. 1.

264. Δειμαίνω] Δέδοικα. Gu. m. 1. Ἀλκὰν,] Ἰσχύν. id.

265. Τὸ θεόθεν,] Τὴν δικαιοσύνην. id. ἤγουν τὸ δίκαιον καὶ τὸ μετὰ θεῶν συμμαχίας ἐπιστρατεύεσθαί σε. Gu. m. 2.

268. Τὰ μὲν πυλωρῶν κλεῖθρα] Ἀντὶ τὸ αἱ πύλαι, ἃς οἱ πυλωροὶ φυλάσσουσιν. Gu. m. pr. ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγει μετὰ τὴν τῶν πυλῶν τῆς ἄστεως εἴσοδον. Gu. m. 2.

269. Εἰσεδέξαντο δι' εὐπετείας,] Ἤγουν εὐκόλως οἱ πυλωροὶ ἠνέῳξάν μοι τὰς πύλας, καὶ οὐκ ἐπέσχον πρὸς τὴν εἴσοδον. Gu. m. 2.

270. Ὃ] Ἤγουν τὸ εἰσελθεῖν. (ἤγουν τὸ τοὺς φύλακας εὐχερῶς καὶ εὐμαρῶς με ὑποδέξασθαι.) Gu.

272. Πανταχοῦ] Ἀντὶ τοῦ πανταχόσε, ἄξιον στρέφειν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ὦν,] Οὗ. (τοῦ φόβου, ἢ τῶν δικτύων.) Gu.

275. Τὰ πίστα] Ἤγουν τὴν αὔτωσιν τοῦ θάῤῥους. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Τοῦ θράσους] Εἰ καὶ θράσος ἐνεδειξάμην μόνος εἰς πολεμίων εἰσιὼν πόλιν, ἀλλ' ἐν χερσὶν ἔχων τὸ ξίφος, τὰ πιστὰ ἐμαυτῷ τοῦ θράσευς παρέξομαι, τουτέστι, πίστιν καὶ πληροφορίαν καὶ ἀσφάλειαν ἐμαυτῷ περιποιησαίμην, ἐντεῦθεν τὸν ἐπιόντα ἀμυνόμενος. οὐκ ἀρκεῖται δὲ εἰς τοῦτο· τί γὰρ ἂν ἐποίησε μόνος πρὸς πολλοὺς μαχόμενος; ἀλλ' εὗρεν ἑτέραν καταφυγὴν, τοὺς τῶν θεῶν βωμούς. Gu. m. 2.

277. Τολμῶσι,] Τολμηρὰ πράσσουσι. Gu. m. 2. Flor. 33.

278. Ἀμείβηται] Φέρηται. Gu. m. 1. Florr. iidem.

280. Ὑπόσπονδον μολεῖν.] Φιλικῶς, ὑπὸ ἀσφαλείᾳ σπονδῶν. Gu. m. pr. Florr. iidem.

281. Ἀλκή·] Βοήθεια. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἐγγὺς τῶν πυλῶν Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἵδρυται, καὶ οἱ καταφεύγοντες εἰς ἱερὰ σωτηρίας τυγχάνουσιν. ἀλκὴ δὲ καλεῖται ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ τὴν τῶν Φοινίκων γλῶσσαν. Gu. m. 2.

282. Κοὐκ ἔρημα δώματα.] Καὶ δώματα πάρεισιν οὐκ ἔρημα, ἀνθρώπων δηλονότι. Gu. m. pr.

283. Μεθῶ] Βάλω. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

288. Τὸ παῖδες ἐκ παίδων] Ἢ ὡς τῶν παίδων ἐκείνου ἀπόγονος, ἢ τὸ παῖδες ἀντὶ τοῦ ἀπόγονος μόνον νοητέον, τὸ δὲ ἐκ παίδων ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν ἄλλων ἐκεῖ οὐσῶν παρθένων, οὕτω ἔπεμψάν με

* Quæ in Gu. m. pr. scripta sunt, habet etiam King. in paraphr. e MS. C. C. C. Hoc semel dictum sufficiat. Vix enotassem ea, nisi eadem in Kingiana legerentur.

ἐνθάδε τῷ Φοίβῳ ἀκροθίνιον τοῦ πολέμου ἐκ τῶν παίδων. Gu. m. 2. Δό-ρος] Δαφυραγωγίας.* Δορὸς] Πολέμου. Gu. m. 1. Florr.

300. Ἕδρας] Ἕδρα κυρίως ἡ καθέδρα· ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ γονυπετῶν ἔοικε καθεζομένῳ, διὰ τοῦτο ἕδρας τὰς προσκυνήσεις λέγει. Gu. m. 2.

301. Τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα.] Κατὰ τὸν οἰκεῖον, τὸν ἐγχώριον, ἢ κατὰ τὸν πατρῷον νόμον. Gu. m. 2.

302. Ἔβας, ὦ χρόνῳ] Ἀναφώνημά ἐστιν ἐπὶ τοῖς χρονίως ὁρωμένοις ἀναβοώμενον. ἦλθες (ἀφίκου, ἐπορεύθης add. Gu.) ὦ Πολύνεικες, διὰ χρόνου εἰς τὴν πατρίδα. Gu. m. 2. Flor. 33.

303. Πρόδρομος,] (Sic), ἔμπροσθεν τῶν δόμων. Gu. m. 2.

306. s. Ὑπώροφα μέλλεις] Τὰ ἐστεγασμένα. Gu. m. 2. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὰς στέγας τῶν οἴκων. Flor. 33. Πεῤῥᾶν,] Διαβαίνειν. Gu. m. 2.

313. Χρόνῳ] Τὸ χρόνῳ καὶ τὸ μυρίαις ἐν ἀμέραις ἐκ παραλλήλου. Gu. m. 2.

316. Παρηΐδων τ' ὄρεγμα,] Τὸ ἄσπασμα τῆς παρειᾶς μου περίβαλε ταῖς σαῖς ὠλέναις. Aug. Flor. 33.† ἤγουν τὰς παρειὰς περιφραστικῶς. ὄρεγμα, δόσιν, ἔκτασιν. Gu. m. 2. πόρισον ὄρεγμα καὶ παροχὴν τῶν ἐμῶν παρειῶν, τουτέστι παράσχου ταῖς ἐμαῖς παρειαῖς. Flor. 21.

318. Σκιάζων] Περικαλύπτων. Gu. m. 2. Δέραν] Λέγω τράχηλον. idem.

320. Ἄελπτα κἀδόκ.] Ἀνέλπιστα καὶ ἀπροσδόκητα. ‡ (παρ' ἐλπίδας καὶ ἀπροσδοκήτως. ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.) Gu.

321—325. Τί φῶ σε;] Πῶς κατὰ πάντα ἐκπληρώσω τὴν ἡδονὴν λόγοις καὶ ἔργοις τῇδε κἀκεῖσε. πῶς περιχορεύουσα τέρψιν λάβω τὴν πολύστροφον ἡδονήν; Flor. 33.

323. Πολυέλικτον] Πολύτροπον, ποικίλην, πολύστροφον. Gu. m. 2.

329. Φυγὰς] Ἐξόριστος ἀποπεμφθεὶς (ἀποδιωχθεὶς Gu. m. 2.) ἀδελφοῦ ἀδικίᾳ (ὕβρει, ἀτιμίᾳ. Gu. m. 2.) MS. C. C. C. Gu. m. pr.

330. s. Ἦ ποθεινὸς] Ὄντως (βεβαιωτικόν. Ποθ. ὅτι οὐκ ἦσθα ἐνθάδε, ὑπῆρχες φ. add. Gu. m. 2.) ὄντως ποθούμενος καὶ ἐπιζητούμενος. MS. C. C. C. Gu. m. 1.

332. Ὅθεν ἐμάν τε] Ἀφ' οὗ σὺ ἔφυγες, ἐκειρόμην τὴν πεπολιωμένην κόμην, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ σοὶ ἐκειράμην ἀποβαλοῦσα ἐπὶ τῷ σῷ πάθει. πενθήρη κόμαν, ἀπενθία, ὅ ἐστι πολυπενθῆ κόμην. Ἢ ὅτι τὴν λευκόχροα κόμην ἐκειράμην εἰς τὰ σὰ πένθη, νομίζουσά σε τεθνηκέναι, ὅτε ἀπεδήμησας, ἵνα τὸ πλῆρες ᾖ εἰς ἅ, ἢ εἰς σὲ τὸν πολυπενθῆ. Aug. Taur. §

338. Ὁμοπτέρου,] Ὁμοδιαίτου, ὁμοκινήτου, ἤγουν ἀδελφικῆς, συγγενοῦς, καταχρηστικῶς ἀπὸ τῶν ὀρνέων. Gu. m. 2.

340. Πόθον ἀμφιδ.] Καίπερ πόθον ἔχων ὅμως ἀποθανεῖν ἐζήτει. Taurin.

341. Ξίφους] Ἢν τὸ ξίφος δηλονότι ποιεῖ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

342. Αὐτόχειρα] Αὐτουργόν. Gu. m. pr. Florr. iidem. et 5.

343. Τέραμνα] Τὰ ὑψηλὰ οἰκή-

* Hoc non ad δορὸς, sed ad ἀκροθίνιον spectare e scholio ad v. 289. ii. vol. p. 68. apparet.

† Flor. addit post ὠλέναις, ὅ ἐστι ἀγαπαστὰς (sic) περιεσπασάμενος, καὶ ἐκτενῶς ἀσπάζου τὴν σὴν μητέρα. ultima cum scholio edito Valck. ex Aug. ad v. 326. adscripsit. Sed pertinet ad v. 314. sq. ubi in Gu. gl. est supra ὠλέναισι, ὅ ἐστιν ἀγαπητῶς περιπτύσσου.

‡ King. dedit ἀνελπίστως καὶ ἀπροσδοκήτως. Ultima ὄν. ἀντὶ ἐπ. sunt etiam in Flor. 33.

§ Lacunam, quæ erat in Aug. post πάθει, explevi e Taurin. cujus tamen lectio vix ipsa sincera est. Valck. conj. ἐπὶ τῷ σῷ πάθει πολυπενθεῖ πενθήρη, ὅ ἐστι πολυπενθῆ κ. Pro ὅ ἐστι Taur. ἀντί. — νομίζουσά σε est a Valck. qui etiam ἀπεδήμησας recte conjecit. ἵνα τὸ πλῆρες sine ᾖ Aug. quod addit Taur. Ultima eleganter emendat Valck. ἐκεῖσε εἰς σὲ τὸν π.

ματα. (τὰ τέγη, τὰ ὀροφώματα. τέρμνα κυρίως τὰ ἄκρα.) Gu.

345. Σὺν ἀλαλαῖσι,] Σὺν ἀλαλαγμοῖς. (κλαυθμοῖς καὶ βοαῖς add. Gu. m. 2.)

347. Σὲ δ', ὦ τέκνον,] Σὲ δὲ, ὦ τέκνον, ἀκούω — καὶ ἀπ' ἀλλοτρίου γένους. τὰ δὲ ἄλαστα μητρὶ τάδε καὶ Λαΐῳ τῷ παλαιγενεῖ διὰ μέσου, ἤγουν * οὐκ εἰσὶ — τοῦ παλαιοῦ. MS. C. C. C. Gu. m. 1.

351. Ἄλαστα μητρὶ τᾷδε] Τουτέστιν οὐ μόνον ἡμῖν τοῖς ζῶσιν οὐ δυνατὸν ἐπιλαθέσθαι, ὧν ἐποίησας, μὴ παρ' ἡμῖν γήμας, ἀλλ' ἐν ἀλλοτρίοις τόποις, ἀλλὰ καὶ οἱ τεθνηκότες, εἴπερ αἴσθησις, ἴσασί τε ταῦτα, καὶ μέγιστα δυστυχήματα ἡμῖν τε καὶ σφίσιν αὐτοῖς λογιζόμενοι διαπιλοῦσιν. Gu. m. 2.

352. Τῷ παλαιγενεῖ,] Τῷ παλαιῷ, τῷ πάλαι ἤγουν πρὸ μακροῦ γεγονότι. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

353. Γάμων ἐπ. ἄτ.] Τὸ σὲ μὴ μετασχεῖν ὁμοφύλου γυναικός. † Τὸ δὲ ἐπακτὴν γάμων ἄτην, ἢ διὰ τὸ μὴ μετασχεῖν αὐτὸν ὁμοφύλου γυναικὸς, ἀλλ' ἑτερογενοῦς νοητέον, ἢ διότι συνέβαλλεν αὐτῷ οἱ τοιοῦτοι γάμοι κατὰ τῆς πατρίδος στρατεῦσαι καὶ τῆς ἐπ' αὐτῇ βλάβης κατέστησαν πρόξενοι. ἐπακτῶν δὲ γάμων ὀφείλων εἰπεῖν ἄτην, πρὸς τὸ ἄτην ἐπήνεγκεν Ἀττικῶς, ἐπακτὴν ἄτην εἰπὼν, ὥσπερ ὅταν λέγωμεν τὰ ἡμέτερα αὐτῶν, δέον εἰπεῖν τὰ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ ἕτερα μυρία τοιαῦτα. Gu. m. 2.

363. Κατεκώμασε] Μετὰ θορύβου ἐπῆλθε. Flor. 33. ἐπὶ κακῷ ἦλθε, μετὰ φθορᾶς εἰσῆλθε. Gu. m. 2.

371. Λόγοισι χαίρει,] Φλυαρεῖ. Gu. m. 2. ληροῖ. Flor. 33.

376. Καὶ σὴ πίστις,] Τὸ πρὸς σὲ θάῤῥος. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. πληροφορία. Gu. m. 2.

381. Ὄσσα] Κυρίως λέγονται τὰ περιέχοντα κοιλώματα τοὺς ὀφθαλμούς. Gu. m. 2. ὄσσος λέγεται ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὄμμα δὲ τὸ ἔξωθεν δέρμα τοῦ ὀφθαλμοῦ. Flor. 33.

393. Ἀτὰρ τί ταῦτα;] Τουτέστι τί ταῦτα φημί; οὕτω γὰρ τοῖς θεοῖς ἔδοξε. διὸ δεῖ φέρειν τὰ ἐξ ἐκείνων. Gu. m. 2.

396. Ἐνδεὶς] Ἐλλιπές. (ὧν βούλει ἐρωτῆσαι. ἀτελές.) Gu.

398. Τυχεῖν.] Ἀκοῦσαι, μαθεῖν. Flor. 33.

400. Ἔργῳ — λόγῳ.] Ἤγουν ὁ πειραθεὶς ἐπίσταται τοῦ λέγοντος μᾶλλον. Gu. m. 2.

401. Τίς ὁ τρόπος] Τί τὸ ποιοῦν αὐτὸ μέγιστον κακόν. Gu. m. 2.

405. Λυπρὸν,] Φύσις γὰρ τῷ φρονίμῳ μὴ μωραίνειν. Gu. m. 2. Συνασοφεῖν] Συμμωραίνειν, συναπαιδευτεῖν. Gu. m. 2.

406. Ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος] Διά. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἕνεκα. Flor. 33. τὴν γὰρ ζωὴν ἡμῶν καὶ τὸν βίον διὰ τούτου περιποιούμεθα καὶ πραγματευόμεθα. Gu. m. 2.

407. Αἱ δ' ἐλπίδες] Ἤγουν τὸ ἐλπίζειν ἐπαναστρέψαι εἰς τὴν οἰκείαν πατρίδα. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐλπίζουσιν οἱ φυγάδες εἰς τὴν ἑαυτῶν πατρίδα κατενεχθῆναι πάλιν. Gu. m. 2.

408. Καλοῖς βλέπουσι γ' ὄμμασιν,] Ἀεὶ ὑποτυποῦσι τὴν κάθοδον, τέλος δὲ αὐτῶν οὐχ ὁρᾶται. Gu. m. 2.

409. Οὐδ' ὁ χρόνος] Οὐκ ἀπεδείχθησαν ὑπὸ τοῦ χρόνου μάταιαι, ὡς μηδαμῶς προσέχειν αὐταῖς. Gu. m. 2.

410. Ἡδεῖαν] Ἡδίονα, τὸ ἁπλοῦν ἀντὶ συγκριτικοῦ, ὥσπερ καὶ τοὔμπαλιν εὕρηται. γίνεται ἡ τοιαύτη ἐναλλαγὴ καὶ χρῆσις καὶ ἐπὶ τοῖς ἁπλοῖς τε καὶ

* Hæc τὰ δὲ ἄλ. — ἤγουν e Gu. addidi, omissa a Kingio, ne species paraphraseos turbaretur.

† τὸ σὲ μὴ μ. Sic Taur. pro τὸ δέ. Sic constituto scholio omnis tollitur lacunæ suspicio. Valck. præcedentibus ad v. 351. jungebat, προγ. τάδε, τὸ μὴ μετ. ὁμ. γ.

κτητικοῖς, τοῖς μὲν ἀντὶ ἁπλῶν λαμβανομένοις, ὡς ἔχει τὸ παρθενικὴ καὶ τὸ ῥητορικὸς καὶ ἕτερα μυρία, τοῖς δὲ ἀντὶ κτητικῶν, ὡς ἔχει τὸ Σκύθην ἐς οἶμον ἤτοι Σκυθικὸν, καὶ τὸ γαλάτης ῥοῦς ἀντὶ τοῦ γαλατικός. ἢ τὸ ἡδεῖαν μὴ ἔστω ἀντὶ συγκριτικοῦ, ἀλλ' ἁπλοῦν, οὕτω· ἔχουσί τινα ἀφροδίτην καὶ ἡδονὴν τῶν προσόντων αὐταῖς κακῶν ἡδεῖαν καὶ εὐφραντὴν, τουτέστιν αἱ προσοῦσαι ταῖς ἐλπίσιν κακίαι — αἱ δέ εἰσι τὸ μὴ τάχιον ἀποκαθίστασθαι, ἀλλ' ἀεὶ μέλλειν — ἔχουσί τινα χάριν ἡ δέ ἐστι τὸ θέλγειν καὶ παράγειν τοὺς πάσχοντας καὶ μὴ ἐᾷν ἀπιστεῖν, ἀλλὰ προσδοκᾷν διδόναι τάχιστα τῶν πιεζόντων δεινῶν ἀπηλλάχθαι. Gu. m. 2.

412. Ἐπ' ἦμαρ] Στάσιν ἐνταῦθα δηλοῖ ἡ ἐπὶ, ὡς καὶ ἐν τῷ, ἀλλ' ἐπὶ γαίαν εἰσὶ δύω. Gu. m. 2. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἄν.] Τυχόν. Gu. m. 1. Florr. iidem.

413. Φίλοι δὲ π.] Τὸ φίλοι καὶ ξένοι ἐκ παραλλήλων, ὥσπερ καὶ τὸ ἑταῖρος καὶ φίλος. Gu. m. 2.

414. Οὐδὲν,] Οὐδαμῶς ὠφελοῦσι. Flor. 5.

415. Ἦρεν] Ὕψωσεν. Flor. 5. Gu. m. 2.

416. Ἔβοσκε] Ἔτρεφεν. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

417. Ἡ πατρὶς,] Συμπεραίνει ἐκ πάντων, ἡλίκον τὸ τῆς πατρίδος ἐστὶ φίλτρον. Gu. m. 2. Φίλτατον] Ἤγουν πάνυ φιλούμενον πρᾶγμα. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

418. Ὀνομάσαι] Δηλῶσαι διὰ λόγου. Gu. m. 2.

419. Ἐπίνοιαν] Σκοπόν. (νοῦν. πρόφασιν, ἀφορμὴν, λογισμὸν, σκοπὸν τῆς ἐκεῖσε ἀφίξεως.) Gu. Ἔσχεθες;] Εἶχες. Gu. m. pr. *

420. Χρησμόν τινα.] Ἀφ' ου δηλονότι δείκνυται, ὅτι ὁ Λοξίας με ἤγαγεν εἰς τὸ Ἄργος. Gu. m. pr.

421. Κατὰ Τί τοῦτ' (ὅπερ εἶπας.) Ἔχω] Δύναμαι. Μαθεῖν.] Νοῆσαι. Gu.

424. Ὁ δαίμων μ' ἐκ.] Τὸ εἱμαρμένον ἤγαγεν ἡμᾶς εἰς τοῦτο τῆς συντυχίας, καὶ Πρὸς τὴν τύχην, πρὸς τὸ συμβησόμενον. οὐκ ἐκ προνοίας μοι ἀπέβη ὁ γάμος, ἀλλ' αὐτομάτως ἐκ τῆς τύχης. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

425. Τίνι τρόπῳ] Πῶς. Gu. m. pr. Florr. iidem. Λέχος;] Τὴν συνοίκησιν μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου. Gu. Florr. iidem.

426. Εἰς παραστάδας.] Πύλας. (εἰς τὰ προπύλαια, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, ἤγουν τὰς πύλας.) Gu. †

427. Κοίτας ματεύων,] Πρὸς τῷ βασιλεῖ κοιμηθησόμενος, ἢ ὡς φυγὰς πλανώμενος. Taurin.

428. Ἦν ταῦτα,] Τοῦτο τὸ δεύτερον. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. καὶ ὅτι φυγὰς ἐπλανώμην, καὶ ὅτι κοίτας ἐζήτουν. Baroc. 74. Gu. m. 2. ‡

435. Εὐτυχεῖς] Διά τε πλούτου καὶ γυναικὸς ἀρίστης καὶ τέκνων γονῆς. Gu. m. 2. γάμοις, κατὰ τοὺς γάμους. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

436. Ἐς τόδ' ἡμέρας.] Μέχρι τοῦ παρόντος. Gu. m. 2. Flor. 33.

439. Πρόσθεν δ' ἐμέ.] Ἐπείπερ οὗτος εἶχε τὴν πρεσβυτέραν τῶν θυγατέρων. Gu. m. 2.

440. Ἄκροι] Προύχοντες, (ἔνδοξοι. ἔκκριτοι. πρῶτοι. ἄριστοι, ἐξέχοντες.) Gu. §

445. Εἰς σὲ τείνει] Εἰς σὲ ἀφορᾷ. (ἀνάκειται add. Gu.)

446. Ὁμογενεῖς φίλους,] (Τουτέστι διὰ διαλλαγῶν add. Gu.) ἐχθροὺς ὄν-

* Quæ hic et deinceps e Gu. m. pr. scripta enotavi, eadem dedit King. in paraphrasi, haud dubie e MS. C. C. C.

† Πύλας est etiam in Flor. τὰ προπύλ. in Baroc. 74.

‡ καὶ et φυγὰς desunt in Bar.

§ Duo priora sunt etiam in Baroc. 74.

τας τοὺς ὁμογενεῖς ἤτοι τοὺς ἀδελφοὺς (ποιήσασαν φίλους add. Gu.) Baroc. 74. Gu.

448. Ὑμνηθὲν,] Ἤγουν λεχθὲν, ᾀσθὲν, λόγιον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 56. 59. 76.

451. Μεθήκω,] Μετέρχομαι, ζητῶ. Gu. m. 2.

452. Λόγχην·] Φωσσάτον, στρατὸν λογχοφόρον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Πένης γὰρ] Καὶ γὰρ πένης ἀνὴρ οὐδαμῶς εὐγενής. (εὐτυχής. Flor.) Gu. m. 1. Florr. iidem.

457. Ἀρχέτω δέ τις;] Οὗτος ὁ Πολυνείκης (προηγείσθω add. Gu.).

458—460. Ὡς ἀμφὶ] Ὅτι ἐπέσχον, ἐμαυτὸν δηλονότι, τάσσων τοὺς πολίτας περὶ τὰ τείχη καὶ τὰς συντάξεις τῶν ταγμάτων, ὅπως ἀκούσαιμί σου τὰς κοινὰς βραβείας. Gu. m. pr.

Συνωρίδας] Τάξεις στρατευμάτων. λόχος κυρίως ἡ ἐνέδρα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ τάξις. ὁ δὲ λόχος διὰ πεζῶν ἀνδρῶν γίνεται. Gu. m. 2.

459. Τάσσων] Κοσμῶν. Gu. m. 2. Flor. 33.

460. Κοινὰς] Ἐμοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου. Gu. m. 2. Βραβείας,] Βραβεύω τὸ παρέχω, τὸ κρίνω, καὶ τὸ βραβεῖα καὶ γέρα δίδωμι. Gu. m. 2.

464. Δεινὸν ὄμμα] Ὀργίλον. Flor. 33.

465. Λαιμότμητον] Τὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τετμημένον. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

473. Ταῦτα] Ἤγουν τὴν διαλλαγήν. Gu. m. 2.

475. Σὸς πρόσθεν] Ἀντὶ τοῦ πρότερος γενέσθω (ἤγουν προηγείσθω add. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.).

479. Ἁπλοῦς] Ἀποίκιλος ὁ λόγος, ἤγουν ἡ ἀλήθεια λόγῳ χρῆται ἀποικίλῳ· οὐ γὰρ χρείαν ἔχει τοῦ ποικίλου. Gu. m. pr. * μονοειδής, οὐ ποικίλος, ἡρμοσμένος, ἀλλὰ ἀπανούργευτος καὶ ἀνεμπόδιστος. Gu. m. 2.

480. Δεῖ τ' ἄνδρ᾽] Σημείωσαι τὴν σύνταξιν, ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ, χρεὼ βουλῆς ἐμέ τε καὶ σέ. καὶ οὕτω μὲν λέγω αἰτιατικῶς νοήσας τὸ ἔνδικα· εὐθεῖαν δὲ λέγων οὕτω συντάξεις· καὶ ὡ ποικίλων ἑρμηνευμάτων δεῖται καὶ χρήζει τὰ ἔνδικα. πρὸς μὲν οὖν τὸ πρῶτον τἄνδικα γράψεις, πρὸς δὲ τὸ β' τ' ἔνδικα, κουφίζων τὴν ου (leg. αι) δίφθογγον, ὡς τὸ βούλομ' ἐγώ. ἔστι δὲ ὅμοιον τοῦτο καὶ τῷ παρ' Αἰσχύλῳ· "αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως." Τὸ αὐτὸ ἄλλως. οὕτως ἔδει εἰπεῖν, οὐ δεῖ τοῖς ἐνδίκως ποικίλων ἑρμηνευμάτων. νῦν δὲ τὰ ἔνδικα εἶπε. ἀποδίδοται οὖν αὕτη ἡ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ συναγόμενον· τὸ γὰρ οὐ δεῖ ποικίλων τὰ ἔνδικα ἑρμηνευμάτων τοῦτο συνάγει, οὐ δεῖ ποικίλως ἑρμηνεύειν τὰ ἔνδικα. ἔστι δὲ Ὁμηρικὴ σύνταξις, ὡς τὸ χρεὼ βουλῆς ἐμέ τε καὶ σέ, ἀντὶ τοῦ χρεία βουλεύσασθαι ἐμέ τε καὶ σέ. Gu. m. 2.

483. Προὐσκεψάμην,] Προσμηθευσάμην (ἀντὶ τοῦ προσκεψάμενος add. Gu. m. 2.). Gu. Flor. 5. 6. 9. 56. 59. 76. τουτέστι τῆς πατρικῆς περιουσίας πρόνοιαν ἐποιησάμην. Gu. m. 2. Flor. 6.

484. Τοὐμόν τι] Κατὰ τὸ (ἤγουν ἐμέ. ἀσύνδετον) Καὶ κατὰ τὸ Τοῦδε κατὰ τὸ συμφέρον (δηλονότι add. Florr.) θέλων τὰς κατάρας. Gu.

485. Ἐφθέγξατο] Κατηράσατο. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

488. Ἀνὰ μέρος;] Κατὰ διαδοχὴν, ἐκ μέρους. Gu. m. 2.

490. Ἃ γίγνεται.] Ἃ συμβαίνει τοῖς φίλοις εἰς ἔχθραν ἥκουσιν. Flor. 33.

491. Ὁρκίους τε δ. θ.] Καὶ θεοὺς εἰς ὅρκον προβαλόμενος. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἤγουν ἀσφαλεῖς ὅρκους ποιήσας. Gu. m. 2.

494. Τἀμαυτοῦ] Ἤγουν τὸν ὡρισ-

* King. e MS. C. C. C. enotavit ἤγουν — ἀποικίλῳ, quibus addit Valck. ex eodem cod. δεῖ ἀντὶ τοῦ δεῖται.

μένον χρόνον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

497. Ἀφεῖναι] Παραχωρῆσαι οἰκεῖν. Gu. m. 2.

499. Προσφέρειν πύργοισι] Τοιαῦτα γὰρ οἱ πορθοῦντες ποιεῖν εἰώθασιν. Gu. m. 2.

502. Πάντα πράσσων σὺν δίκῃ,] Ἤγουν ἐν οὐδενὶ ἀδικῶν. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

504. Οὐχὶ περιπλοκὰς] Ταῦτα ἕκαστα εἶπον, οὐ συστροφὰς συνάξας λόγων, ἀλλ' ἃ καὶ λογίοις καὶ ἀτέχνοις ὑπάρχειν δίκαια φαίνεται. περιπλοκὰς, μηχανάς. (ἤγουν δυσχερεῖς ὑποθέσεις.) Gu. m. 2.

510. Ἀμφίλεκτος] Ἀμφισβητήσιμος. (ἀμφοτέρωθεν λόγους δεχομένη.) Gu.

511. Νῦν δ' οὐθ' ὅμοιον] Ὃ λέγει, τοῦτό ἐστι· τὸ ἰσότητος ὄνομα παρὰ πάντων λέγεται, τὸ δὲ ἔργον αὐτῆς παρ' οὐδενί ἐστιν· ὃ γὰρ σὺ καλὸν νομίζεις, ἐμοὶ οὐ καλὸν φαίνεται. λέγει οὖν ταῦτα ὁ Ἐτεοκλῆς, ὡς, εἰ καὶ δοκεῖ σοι, ὦ Πολύνεικες, καλὸν τὸ ἐπίσης μετέχειν ἡμᾶς τῆς βασιλείας, ἀλλ' ἐγὼ τοῦτο κακὸν νομίζω. Gu. m. 2. καθ' ἑαυτοῦ λέγει τοὺς λόγους τούτους Ἐτεοκλῆς, εἰ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ λέγειν δοκεῖ. idem. Ὅμοιον — ἴσον] Τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἴσον ἐκ παραλλήλου. Gu. m. sec. Ὅμοιον] Σύμφωνον, τῆς αὐτῆς ἐχόμενον προαιρέσεως. idem.

512. Πλὴν ὀνόμασαι] Τουτέστι, λέγομεν μὲν, ὡς ἔστιν ἰσότης παρ' ἀνθρώποις, πράττομεν δὲ ταύτην οὐδαμῶς. Gu.

516. Τὴν θεῶν μεγ.] Τουτέστι βασιλεύειν κατὰ τοὺς θεοὺς, ἥπερ ἐστὶ μεγίστη τυραννὶς, οὐρανίων καὶ ὑποχθονίων ἄρχειν καὶ τῶν ἐν μέσῳ. πρέποντες δὲ εἰσὶν οὗτοι οἱ λόγοι ἀνδρὶ πλεονέκτῃ, καὶ οἷος ἦν ὁ Ἐτεοκλῆς.* Gu. m. 2.

518. Παρεῖναι] Ἀφεῖναι. (παραχωρῆσαι add. Gu. m. 2.) Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Σώζειν] Διατηρεῖν ἐμαυτῷ. Gu. Florr. iidem.

521. Σὺν ὅπλοις] Σὺν ὡπλισμένοις ἀνδράσιν. Gu. m. pr. Florr. iidem. Πορθοῦντα] Ἐπιχειροῦντα πορθεῖν. Gu. m. pr. Florr. iidem.

522. Τυχεῖν ἃ χρ.] Τὸ τυγχάνω καὶ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. καὶ γενικῇ μὲν ἀεὶ, αἰτιατικῇ δὲ ἅπαξ, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Σοφοκλέους.† Gu. m. 2.

523. Ὄνειδος,] Αἰσχύνης πρόξενον. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

524. Φόβῳ παρείην] Διὰ φόβον ἀφείην, συγχωρήσαιμι τὴν βασιλείαν τὴν ἐμὴν, ὥστε ἔχειν αὐτήν. Gu. m. pr. Florr. iidem.

525. Ὅπλοισι] Δι' ὅπλων, ἀντὶ τοῦ διὰ στρατευμάτων. Gu. m. pr. Florr. iidem.

528. Ἄλλως] Ἤγουν ἰδιώτης καὶ οὐκ ἄρχων. Gu. m. 2.

532. Πεδία πίμπλαθ' ἁρμάτων,] Πίμπλημι, ἐπίμπλην παρατατικὸς, πιμπλὰς πιμπλάντος μετοχὴ, πίμπλαθι προστακτικὸν, τὸ δεύτερον τῶν πληθυντικῶν πίμπλατε. Flor. 21.

537. Πικρόν.] Λυπηρὸν, ἐναντίον. Gu. m. 2.

539. Ἀλλ' ἡ 'μπειρία] Τὸ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ γάρ. Gu. m. 2.

542. Φιλοτιμίας,] Ἀντὶ τοῦ φιλονεικίας. (κενοδοξίας, πλεονεξίας. Gu. Μὴ σύ γ'] Ἐπιθύμει ταύτης. Gu. m. pr. Ἄδικος ἡ θ.] Αὕτη γὰρ πλεονεξίας ἐπιθυμία. Gu. m. 2.

546. Ἰσότητα] Δικαιοσύνην. Gu. m. 2.

548. Συνδεῖ] Συνάπτει. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἑνοῖ,‡ συναρμόττει. Gu. m. 2.

* Hæc ultima πρέποντες εἰσὶν - - - sine præcedentibus e Barocc. 74. dedit King.

† Respexit fortasse ad locum Soph. Œd. T. 598.

‡ Flor. 35. ἑνοῖ.

549. Τῷ Πλέονι] Τοῖς πολλὰ ἔχουσιν οἱ ὀλίγα κεκτημένοι φθονοῦσι. Gu. m. 2. τῷ πλεονέκτῃ δ' ἀεὶ ἐναντίον ἐστὶ τὸ μικρόν. Flor. 33.

550. Τοὔλασσον ἐχθρᾶς] Τὸ ἔλαττον ἐχθροῦ βίου ἄρχει, ἤγουν ἐπιστατεῖ, ἐξουσιάζει. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

553. Ἡλίου τε φῶς] Καὶ ἡ ἡμέρα. (ὀφθαλμὸς γὰρ αὐτῆς ἥλιος add. Gu.) Baroc. 74. Gu. m. pr.

554. Ἴσον] Ἐπίσης. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Τὸν ἐνιαύσιον] Κατὰ τὸν χρονιαῖον. ibid.

556. Δουλεύει βροτοῖς,] Εἰς τὸ δουλεύει — εἰς ὑπουργίαν * ἀνθρώπου — οὐκ ἔχουσι πλεονεξίαν πρὸς ἀλλήλους. (τὸ δὲ ἐξίσου, εἴτε οὕτως εἴτε ἐκείνως εἴπῃς, ἔξωθεν νοητέον add. Gu.) Baroc. 74. Gu. m. 2.

557. s. Ἔχων ἴσον,] Ἐὰν γράφεται ἔχειν, καὶ ἀπονέμειν, ἐὰν δὲ ἔχων, ἀπονέμων. Taur. Ἴσον] Τὸ ἥμισυ. Gu. m. 2.

559. Εὐδαίμονα τιμᾷς] Εὐδαίμονα κρίνεις, — καὶ ὅπως (αὐτὸς αὐτῆς ἡττᾶται, καὶ ὅπως αὐτὸς add. Gu.) αὐτὴν θαυμάζει, — τὸ περὶ αὐτὸν σέβας. MS. C. C. C. Gu. m. pr. Mosq. D.

560. Ὑπέρφευ,] Ἀντιστροφὴ ἡ ὑπέρ. Flor. 59. Τόδε,] Τὸ τιμᾶν τὴν τυραννίδα. Flor. 59.

561. Περιβλέπεσθαι τίμιον;] Τὸ περιβλέπεσθαι καὶ θαυμάζεσθαι τίμιον τοῦτο δηλοῖ, ἤγουν τὸ ἄρχειν. Ἄλλως. Ἐν ἤθει πευστικόν. μέγα νομίζεις τὸ περίβλεπτος εἶναι καὶ περιφανὴς παρὰ πᾶσιν; ἢ οὕτως. ἀλλὰ τὸ περιβλέπεσθαι τίμιον νενόμικας. κενὸν μὲν οὖν τοῦτο. † περιβλέπεσθαι, περίβλεπτον εἶναί τινα, ἤγουν περιφανῆ. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἤγουν τὸ περίβλεπτον εἶναί σε παρὰ πάντων σοι δοκεῖ τίμιον. Flor. 59. κενὸν μὲν οὖν, μᾶλλον μὲν οὖν μάταιον. Gu. m. pr.

562. Μοχθεῖν,] Κοπιᾶν. (ὁ γὰρ πολλῶν κτημάτων κύριος καὶ πολλοῦ κόπου κληρονομεῖ τὴν τούτων διοίκησιν.) Gu.

570. Ἐρεῖς τυραννεῖν;] Ἐὰν γὰρ τυραννεῖν θέλῃς, (εἰ δὲ τυραννεῖς Flor.) πολεμηθήσεται ἡ χώρα. (ἡ πόλις Flor.) Taur. Flor. 33.

581. Ἀναστήσεις] Ἀναθήσεις τοῖς θεοῖς. Flor. 59. ἀναστυλώσεις (vel ἀναστολ.) ἀνεγερεῖς. Gu. m. 2.

582. Πῶς δ' αὖ κατάρξει] Ἐπιστατήσεις. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. καταρχὴν ποιήσεις. Flor. 59. ἁγνὸν γὰρ δεῖ τὸν θύοντα εἶναι. σὺ δὲ οὐχ ἁγνὸς, καθελὼν πατρίδα. Gu. m. 2. Ἑλὼν] Παραστησάμενος τὴν πατρίδα τὴν σήν. Gu. m. pr.

583. Κεἰς σκῦλα γράψεις.] Καὶ ἐπιγραφὰς πῶς ἐπιγράψεις ταῖς ῥοαῖς τοῦ Ἰνάχου. ποταμὸς ἐν τῷ Ἄργει ὁ Ἴναχος. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἰν. ῥοαῖς,] Ἐν τῷ Ἄργει, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. Gu. m. 2.

584. Θήβας πυρ.] Ἆρα ἐπιγράψεις τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα; Gu. m. pr. Florr. iidem.

592. Ἐν τῷ μέσῳ] Ἐν τῷ μεταξύ. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 56. 76. τῶνδε, τῶν μετὰ σοῦ στρατευμάτων. Gu. m. 2. Flor. 21.

593. Τὸ λίαν μέθετον] Ἄφετε τὴν ὑπερβολὴν τῶν ὀρέξεων, καταλείψατε τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἐνστάσεως. Baroc. 74. Gu. m. 2. ‡ τὸ θυμοῦσθαι κατ' ἀλλήλων. Flor. 59.

595. Ἀπότροποι] Λυτήριοι, διῶκται, ἀποσοβηταί. Gu. m. 2.

598. Περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προθυμία·] Ἐκ τοῦ προθυμήσεσθαι, ὦ μῆτερ, διαλ-

* εἰς ὑπουργίαν. Sic Gu. pro εἰς ὑποζυγίαν Barocc. In fine Gu. etiam habet πρὸς ἄλληλα.

† In Flor. 33. hæc ad verba καὶ μέγ' ἥγησαι adscripta sunt sic: τὸ δὲ ἐν ἤθει πευστικῶς. μέγα — μὲν οὖν τοῦτο. τὸ γὰρ περιβλέπεσθαι τίμιον τὸ ἄρχειν δηλοῖ.

‡ Dedi scholion, ut in Gu. legitur. Barocc. om. ἄφετε et καταλείψ. et invertit ordinem.

λάσσειν ἡμᾶς, οὐ. πλ. τι γίν. ὀρ. γ. ἡμᾶς μὴ π. προθυμίαν γὰρ λέγει τὴν τῆς μητρός. οὐ γὰρ ἂν ξυμβῶμεν, φίλοι γενοίμεθα, εἰς φιλίαν ἔλθωμεν. Flor. 33.

602. Κομίζου] Διὰ δὲ τούτου δείκνυται ἔφιππον εἶναι τὸν Πολυνείκην· εἰ γὰρ ἦν πεζὸς, ἀπέρχου ἂν εἶπεν. Flor. 21.

605. Ἐς χεῖρας λεύσσεις] Δείκνυται αὐτῷ τὸ ξίφος. Flor. 59.

606. Δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος,] Ἐπειδὴ οἱ πλουτοῦντες μὲν δειλιῶσι διὰ τὴν ὑπάρχουσαν αὐτοῖς τύχην, οἱ δὲ πένητες ἀποκινδυνοῦσι, ἵνα τῆς πενίας ἀπαλλαγῶσι. διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν εὐδαιμονίαν αὐτῷ θεωρῶν τοῦτο φησί. Gu. m. 2.* Δειλὸν δὲ] Καὶ οὐ μέλλεις συνάραι πόλεμον, οἷα δειλός. Flor. 59.

607. Κἆτα σὺν π.] Ἐπεὶ οὖν κατὰ τὸν εὔλογον δειλὸν ὁ πλοῦτος, διὰ τί μετὰ πολλῶν πρὸς ἐμὲ ἀφίκου. καὶ ἔστι τὸ κἆτα συμπερασματικὸν, ἢ καὶ ἀποφηματικὸν λέγε ἐκφέρων κατ' ἐρώτησιν. Gu. m. 2.† Πρὸς τὸν οὐδὲν] Ὄντα, ἤγουν δειλόν. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76. τὸν ἄνανδρον ἐμὲ καὶ οὐ βουλόμενον μάχεσθαι. Gu. m. 2.

608. Ἀσφαλὴς] Ὁ ἀσφάλειαν ἔχων εἰς ἑαυτόν. οὐ δειλός εἰμι, ἀλλ' ἀσφαλής. Gu. m. 2.‡

609. Κομπὸς] Κομπηρὸς (εἶ add. Florr.), ἤγουν φλυαρός. (φλυαρεῖς Florr.) Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76. γαῦρος, σοβαρὸς, κομπαστὴς, ἀλαζονικός. Gu. m. 2. ἐπηρμένος. Flor. 59.

612. Τοῦ μέρους] Τοῦ σοῦ, ἤγουν τοῦ ἀνήκοντός σοι; Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76. ἤγουν τὸ ὅλον μέρος. Gu. m. 2. Ἀπαλλάσσου] Ἀπέρχου. Gu. m. pr. Florr.

613. Ὦ θεῶν] Τὸ ἑξῆς· ὦ θεῶν βωμοὶ πατρῷοι, κλύετέ μου. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76. Πατρῷοι,] Πατρικοὶ, οὓς οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐσέβοντο. Gu. m. 2.

615. Καὶ θεῶν τῶν λ[illegible]] Καὶ ὦ δώματα τῶν θεῶν τῶν [illegible]λων, τοῦ Ἀμφίονος καὶ Ζήθου. (Ἀπόλλωνος, Ἀρτέμιδος καὶ Ἡμέρας, ἢ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους.) Gu. §

616. Ἐξελῶν.] Ἡμᾶς ἐκ τῆς πατρίδος. Flor. 59. πορθήσων τὴν πατρίδα. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 21. 56. 76.

617. Ἀνακαλεῖ] Ἀντὶ τοῦ κάλει. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76. μεγάλως, ἐκ δευτέρου κάλει. Gu. m. 2.

618. Ἀνόσιος] Ἄδικος, ὡς οὐκ ἐμμείνας τοῖς ὅρκοις, οὓς ὤμοσας. Gu. m. 2.

619. Ἄμοιρον] Μέρος τῆς βασιλείας οὐκ ἔχοντα. Gu. m. 2. Flor. 33. ἤγουν μὴ τοῦ πατρῴου κλήρου τὸ μέρος ἔχοντα. Gu. m. 2.

621. Οὐ σὲ θέμιστον] Οὐ πρέπον. (δίκαιον. ὡς κατὰ τῆς αὐτὴν ἐχούσης πόλεως ἐστρατευκότι.) Gu. ||

622. Ἀνακάλει] Ἀναζήτει. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Λέρνης ὕδωρ.] Ἤγουν τὰς Μυκήνας· ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. Gu. m. 2.

625. Ἀλλὰ] Εἰ καὶ μὴ πατέρα δώσεις ἰδεῖν. Gu. m. 2.

626. Ἔχθιστος] Πάνυ μεμισημένος. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μισητὸς, ὡς κατ' αὐτῶν στρατεύσας. Gu. m. 2.

627. Ἀλλὰ] Κἄν. Gu. m. 1. Florr. iidem. εἰ καὶ μὴ ὁ πατὴρ καὶ αἱ ἀδελφαί μου· σὺ γὰρ εἰσορῶ. Gu. m. 2.

* Idem habet priora scholii editi παρέσεν — στερούμενοι.

† Verba ἔστι τὸ κἆτα — ἐρώτησιν etiam e Baroc. 74. enotavit [illegible] ubi legitur ἐπαρ. λέγεται κατ' ἐρ.

‡ Simile habet Flor. 33. οἷον ἄδηλός (l. οἷον οὐ δειλός) εἰμι, ἀλλ' εὔτολμος στρατηλάτης.

§ Sic hoc scholion legitur in Baroc. 74. καὶ ὦ δ. τῶν θ. τῶν λ. ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, ἢ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τοῦ Ζήθου. Flor. 59. ad λευκοπώλων adscriptum habet καταφημισμόν.

|| οὐ πρέπον, οὐ δίκ. τὸ ὀνομάζειν τὴν μητέρα e Baroc. 74. ed. King.

631. Ἀντιτάξομαι κτ. σε.] Ἐπὶ τῷ κτενεῖν σε. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76. εἰ μὲν τὸ κτανῶν βαρύνεις, ἀντιστρόφως συντάξεις κατά τινας λέγων ἀντιταχθεὶς κτενῶ σε· οὐ γὰρ ἄλλως ἔστιν εἰπεῖν· πρῶτον γὰρ ἀντετάχθη, εἶτα καὶ τὸν φόνον εἰργάσατ' ἄν. ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις ψυχρά. εἰ δὲ περισπάσεις, οὕτω πως εἴποις, ἀντιτάξομαι κτανῶν καὶ φονεύσων σέ, ὅπερ εἰς μέλλοντα. δεύτερον καινοίζεται. ἔνεστι δὲ καὶ τὴν βαρεῖαν μὴ ἐναλλάξαντα συντάξαι βεβιασμένως καὶ οἷον παρακεκινδυνευμένως, ὅπερ ἔστι κρεῖττον ἤσπερ φασὶν ἐναλλαγῆς ἕτεροι. ἐπειδὴ γὰρ τοῦ κτεῖναι αὐτὸν ἐπεθύμει, διὰ τοῦτο παρῳχημένως τοῦτο ἐξήνεγκε, παριστῶν ἣν ἔχει πρὸς τοῦτο ἐπιθυμίαν· οἱ γὰρ περί τι ἐρωτικῶς διακείμενοι, εἰ καὶ μὴ τὸν αὐτὸν (an: αὐτῶν) τελέσουσιν ἔρωτα, ἀλλ' ὥσπερ ποιήσαντες οὕτω διάκεινται. Gu. m. sec. Τοῦδ' ἔρως ἔχει.] Καὶ ἐγὼ τούτου ἐρῶ, τοῦ ἀντιτάξασθαι δηλονότι ἐπὶ τῷ κτενεῖν σε. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76. *

632. Αὐτὸ σημανεῖ.] Τὴν πρᾶξιν, ἣν ποιήσομεν, δηλώσει τὸ πρᾶγμα (ἡνίκα ἀντιταχθῶμεν ἀλλήλοις add. Gu.) Baroc. 74. Gu. m. 2.

633. Ἐῤῥέτω] Τὸ ἔῤῥω ἐνεργητικὸν ὂν ῥῆμα παθητικὴν σημασίαν ἔχει· οὐδὲ γὰρ ἀντὶ τοῦ φθείρω, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φθείρομαι κεῖται. καὶ τὸ ἐῤῥέτω ἀντὶ τοῦ φθειρέσθω. Flor. 21. Πρόπας δόμ.] Εἰ βούλει, ἡ πρὸ περισσή. Flor. 59.

634. Αἱματηρὸν] Ὥστε γενέσθαι. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. οὐκέτι ἀναίμακτον μενεῖ. Gu. m. 2. Flor. 33.

635. Μαρτύρομαι,] Μάρτυρας προβάλλομαι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

637. Ἀλλ' οὐχί] Ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ καί. Gu. m. 2. Flor. 33.

638. Τόνδε δ' αἰτιῶ·] Τὸ τῶνδε εἰ μὲν μέγα γράψεις, οὕτως εἴποις· μὴ αἰτιῶ καὶ αἴτιον ἡγοῦ, ὦ πόλις, ἐμὲ τῶνδε ὧν μέλλεις παθεῖν. εἰ δὲ μικρόν, οὕτως· μὴ αἰτιῶ ἐμὲ ὧν μέλλεις παθεῖν δηλονότι, τὸν δὲ αἰτιῶ. ἔστι δὲ ἀσύνδετον. Gu. m. 2. κἄν τί σοι συμβῇ, πόλις, κἂν πορθηθῇς. τοῦτο δὲ καλεῖται μαρτύριον. Flor. 33.

643. Οὔπω καθεύδεις,] Ἀλλὰ γρηγοροῦσιν, ἀπαγορεύουσιν, ἐκβέβληνται. Gu. m. 2.

647—665. Κάδμος] Ὁ Κάδμος ἦλθεν εἰς τήνδε τὴν γῆν ὁ Τύριος, — ἤγουν τῶν βακχικῶν (τῶν τῷ Εὐοῖ — ἔστι δὲ ὕμνος εἰς Διόνυσον — ᾀδουσῶν add. Florr.).

648. Ὦ] Ἤγουν οὗ χάριν. Gu. m. pr.

650. Δίκε,] Ἔῤῥιψεν, ἑαυτὴν δηλονότι, ἔπεσεν. Gu. m. pr. Τελεσφόρον] Τέλος φέροντα. (πεπληρωμένον, τέλειον.) Gu.

651. Οὗ κατῴκισεν] Οὗ οἰκεῖσθαι ἐποίησεν. (τοῦτο κατὰ σύνταξιν οὐ συνδεῖται τῷ προτέρῳ, ἀλλ' ἔστι κομματικόν, συναπτομένου τοῦ κατῴκησε πρὸς τὸ ὄπισθεν. ἢ πρὸς τὸ χρησμὸν στίξον, καὶ κομματικῶς, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ οὗ κατῴκησε, σύναψον τοῦτο πρὸς τό, πεδία μὲν τὸ θέσφατον, λέγων οὕτως· οὗ καὶ ὅπου κατῴκησεν ὁ Κάδμος, ἔχρησε τὸ θέσφατον καὶ ἡ μαντεία πεδία δόμων πυροφόρων, τουτέστι γῆν πίονα καὶ ἱκανὴν τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτῇ τρέφειν.) Gu. †

653. Πυρόφορα δόμων] Σιτοφόρα. (σιτοποιά. δι' ὧν οἱ δόμοι συνίστανται.) Gu.

654. Καλλιπόταμος] Ἡ καλὸν ποταμὸν ποιοῦσα τὸν Ἰσμηνόν. Gu. m. 2. ὁ Ἰσμηνός. Flor. 33.

656. Χλοηφόρους] Βοτανηφόρους. Gu. m. 1.

661. Ἑλικτὸς] Φύσιν ἔχων ἑλίσσεσθαι. ‡ (ἐστραμμένος ἐν κύκλῳ.) Gu.

* E MS. C. C. C. Piersius ed. Τοῦδ' ἀντὶ τοῦ κτενεῖν σε.
† A verbo σύναψον eadem e Barocc. 74. dedit King. In iis codex κατῴκισεν.
‡ Idem King. habet in paraphr. haud dubie e MS. C. C. C. Id quod etiam de iis valet, quæ deinceps e Gu. a m. pr. scripta enotata sunt.

662. Χλοηφόροις] Θάλλουσι. Gu. m. 2. Ἔρνεσι, κλάδοις. Gu. m. 1.

663. Κατασκίοισιν] Σκιεροῖς. Gu. m. 2. Ὀλβίσας] Μακάριον δείξας. (τιμήσας αὐτὸν διὰ τοῦ στέψαι.) Gu. καλλωπίσας. Flor. 33. Ἐνώτισεν,] Ἐσκέπασεν. (περιέστεψεν, κατὰ νώτων ἐκάλυψεν, νῶτα ἔδωκεν.) Gu.

668. Ὠμόφρων] Ἀπηνὴς, ἄγριος. Gu. m. 1. παρόσον οἱ φονεύοντες ὠμόφρονές εἰσίν. Flor. 33.

671. Πολυπλάνοις] Ταῖς πανταχοῦ περιαγομέναις. (ταῖς πανταχοῦ στρεφομέναις τῇ θέᾳ. Gu. m. 2.)

673. Κάδμος ὤλεσε] Ἔστιν ὅλον καὶ μέρος τὸ ὂν καὶ τὸ κρᾶτα. Gu. m. 2.

674. Ὀλεσίθηρος] Τοῦτο ἢ πρὸς τὸ ὠλένῃ συντακτέον, ἢ πρὸς τὸ Κάδμος. Gu. m. 2. *

676. Δίας ἀμάτορος] Ἀμήτωρ ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπειδὴ ἄνευ μίξεως τῆς πρὸς γυναικὸς (Flor. γυναῖκα) γέγονε τῷ Διὶ (ἐκ τῆς κεφαλῆς ἀναδοθεῖσα add. Flor.). ἤρισαν γὰρ πρὸς ἀλλήλους Ζεύς τε καὶ Ἥρα ἄνευ τῆς πρὸς ἀλλήλων (Flor. πρὸς ἑτέρου) μίξεως τεκεῖν. καὶ ἡ μὲν τὸν Ἥφαιστον ἔτεκεν, ὁ δὲ τὴν Ἀθηνᾶν. Gu. m. 2. Flor. 33.

677. Φραδαῖς] Βουλαῖς, τουτέστι κατὰ τὰς βουλάς. (ἐν γνώμαις.) Gu.

678. Γαπετεῖς] Εἰς τὴν γῆν πεσόντας, πεπτωκότας. ἐποίησε δὲ τὴν τοιαύτην αἰτιατικὴν πρὸς τὸ ὀδόντας. Gu. m. 2.

683. Ξυνῆψε] Τῇδε γῇ πάλιν ξυνῆψεν αὐτοὺς, ὅ ἐστιν ἡ αὐτὴ μήτηρ καὶ τάφος γέγονεν. Taur. τοῦτο λέγει διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς ἀναδοθῆναι. Gu. m. 2.

684. Ἔδευσε] Ἔβρεξεν ὁ φόνος. Gu. m. 2.

685. Ἅ νιν εὐηλίοισι] Ἥτις αὐτοὺς κατ' ἀρχὴν εἰς φῶς ἤγαγεν, ὡσεὶ ἔλεγεν, ἡ αὐτὴ μήτηρ καὶ τάφος. τὸ δὲ νίν πάλιν πρὸς τὴν ὄψιν ἀπέδωκεν. Taur.

689. Ἔπαφον,] Ἀπὸ γὰρ τῆς τοῦ Διὸς ἐπαφῆς πρὸς Ἰὼ Ἔπαφος ἐγένετο, ὃν νῦν ἐπιβοᾶται πρὸς ἀρωγὴν, ὡς πρόγονον. Gu. m. 2. ἐπεὶ ἀπὸ ταύτης γένους αἱ παρὰ Πολυνείκην. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἐπικαλ. σὲ — εἰς τὰς Θ. καὶ ταῖς παρ' ἡμῶν ἱκεσίαις ἐπίνευσον· καὶ γὰρ ὁ σὸς ἔκγονος Κάδμος ἔκτισε τὰς Θήβας. ἀπόγονος δὲ Ἐπάφου Κάδμος, ἐπεὶ Ἀγήνορός ἐστιν υἱὸς τοῦ Βήλου τοῦ Λιβύης, τοῦ Ἐπάφου, τῆς Ἰοῦς. Flor. 33. †

693. Σοί—ἔκγονοι] Πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, ὁ σὸς ἔκγονος Κάδμος, ‡ ὦ Ἔπαφε, τὰς Θήβας ἔκτισε ταύτας ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ αἱ διώνυμοι θεαὶ ᾤκησαν. Gu. m. 2.

694. Διώνυμοι θεαί] Τοῦτο ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς. χρὴ δὲ μὴ ὡς πληθυντικὸν ἄρθρον τὸ αι, ἀλλὰ Δωρικὸν περισπῶντας ἀναγινώσκειν, καὶ ἵνα σημαίνῃ τὸ ἔνθα. καὶ γίνεται ὁ λόγος τοιοῦτος· § ὁ σὸς ἔκγονος, ὦ Ἔπαφε, τὰς Θήβας ἔκτισεν ἐνταῦθα, ἔνθα ἡ Περσεφόνη καὶ ἡ Δήμητρα αἱ διώνυμοι θεαὶ ᾤκησαν· τὸ γὰρ κτίσαι ἀντὶ τοῦ οἰκῆσαι λέγεται (λέγει Flor.), ‖ ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ "ἐΰκτιτον Αἰπὺ" ἀντὶ τοῦ εὖ κατῳκημένον. πῶς δὲ αἱ θεαὶ αὗται οἰκισθῆναι (Taur. οἰκηθῆναι) ἐποίησαν τὰς Θήβας; οὕτως· τῆς γὰρ γῆς ἀναδιδούσης (Flor. Θήβας; ὅτι τῆς γ. ἀναδ.) τοὺς Σπαρτοὺς ἐκ τῶν τοῦ δράκοντος ὀδόντων, ὁ Κάδμος τοὺς μὲν ἀπεθέριζε, τοὺς δὲ εἶχε συνερ-

* King. e Barocc. 74. dedit: τοῦτο πρὸς τὸ Κάδμος σύναπτε.

† Eadem fere habent a vv. ὁ δὲ νοῦς Aug. et Taur. quæ Valck. separatim dedit: κατεγκαλούμεθά (καταχαλ. Taur.) σε, ὦ Ἔπαφε, ὡς Ἰοῦς καὶ Δ. γέν. εἴσελθε δὲ σωτὴρ εἰς τὰς Θ. καὶ ταῖς παρ' ἡμ. ἱκεσ. ἐπίνευσον· ὁ γὰρ σὸς ἔκγ. Κ. ἔκτ. τὰς Θ. ὅθεν δικαίως ἂν σώζοις αὐτάς. (Gu. supra κτίσαν m. 2. adscriptum habet: ὥστε εἰκότως ἂν ἀμύναις.)

‡ Similiter Aug. post vv. ὅθεν δικαίως ἂν σώζοις αὐτὰς pergit: τὸ οὖν πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑν. κεῖται· ἔδει γὰρ εἰπ. σὸς Κάδμος ἔκγ.

§ Hæc in solo Taur. sunt. Scholion Flor. a vv. ὁ σὸς ἔκγ. incipit.

‖ Verba ὁ σὸς ἔκγ. — οἰκῆσαι λέγεται habet etiam Aug. in scholio edito ad v. 701. a Valck. in quo tamen Δημήτηρ et λέγουσιν legitur.

γοὺς εἰς τὴν τῆς πόλεως κατασκευήν. ἐπεὶ οὖν πάντα τὰ (Taurin. ἐπεὶ οὖν καὶ αὐτὰ) ἐκ γῆς ἀναδιδόμενα τῆς Δήμητρος ἂν εἰκότως νομίζοιτο, διὰ τοῦτο καὶ τούτους ὥσπερ βλάστημά τι ἐκ γῆς ἀναδεδόσθαι τῷ Κάδμῳ φησὶ (Taur. φαμὲν) συνοικίσαντας αὐτῷ τὴν πόλιν. (ὅθεν εἰκότως ἔφη τὰς θεὰς ταύτας συνεκτικέναι τὴν πόλιν add. Taur.) τί δ' ἂν εἶεν οἱ ἀναδοθέντες ἐκ γῆς ἔνοπλοι; οἱ καρποὶ ἄντικρυς τῶν (F. ἀντ. γὰρ τούτων) φυομένων ἀφθόνως εὐμαρές ἐστι πολεμικοὺς ἄνδρας τρέφειν, καὶ συμμάχων ἔχειν πλῆθος, καὶ διὰ τὸ ἐπικουρεῖν καὶ παρέχειν τοῖς δεομένοις. ἢ τὸ ἔνοπλον δηλοῖ τὸ ἀσφαλὲς τοῦ καρποῦ καὶ οὔποτε τὴν πόλιν ἐπιλείψαντος. εἰκότως οὖν νομίζοιντο ἂν αἱ θεαὶ αὗται συνῳκηκέναι τὴν πόλιν, ἐπεὶ τὸ ἀναγκαιότατον τῶν ἐν ἀνθρώποις παρέσχον τὸν σῖτον. Taur. Flor. 33.

695. Φίλα] Πᾶσιν. Gu. m. 2.

696. Δαμάτηρ θεὰ,] Γῆ· ἐπ' αὐτῆς γὰρ οἰκοῦμεν καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς σπερμάτων ἀπολαύομεν. Gu. m. 2.

699. Ἐκτήσαντο] Τὸ δὲ ἐκτίσαντο ἀντὶ τοῦ ᾤκισαν· οὐ γὰρ κτίζει τις, ἐνταῦθα καὶ οἰκεῖ. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος ὀρείκτιτον σῦν* τὸν ἐν τῷ ὄρει οἰκοῦντα. κατῴκουν δὲ ἐν Θήβαις Δημήτηρ καὶ Περσεφόνη, ὡς μέν τινες φασὶ, διὰ τὸ δωρήσασθαι Θήβας Περσεφόνῃ τὸν Δία χάριτός τινος ἕνεκα προϋπαρξάσης αὐτῷ παρὰ τῆσδε· ὡς δὲ ὁ ἀληθὴς ἔχει λόγος, διὰ τὸ τὴν γῆν πυριφόρον (sic) εἶναι, διὰ τοῦτο ἐμυθεύσαντο Δημήτραν ἐνταῦθα οἰκεῖν, ἐξ ἀνάγκης δὲ καὶ τὴν αὐτῆς θυγατέρα Περσεφόνην. Gu. m. 2.

701. Πάντα δ' εὐπετῆ θεοῖς.] Ὥστε, ἐπεὶ καὶ αὗται τοῦ τῶν θεῶν γένους εἰσὶ, ῥᾷστον ἐστὶ σοὶ καὶ ταύταις βοήθειαν παρασχεῖν ἡμῖν. Gu. m. 2.

702. Κόμιζε] Δεῦρο παράπεμπε. Gu. m. pr. Florr. omnes.

711. Θηρώμενος.] Θηρῶν ἀντὶ τοῦ ζητῶν. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

713. Πολλῷ γὰρ] Πολλῷ μέτρῳ, ἤγουν κατὰ πολὺ μέτρον ἐλλιπεῖς † (ἢ καθὰ ἤλπιζον) τὰς φιλιώσεις. (τοῦ σῶσαι ἡμᾶς ἀλλήλους.) Gu.

717. Ταῦτα] Ἤγουν τὸ μεῖζον ἐκείνων φρονεῖν, ἢ τὰς Θήβας. Gu. m. 2. Ἀναρτήσαντ'] Ἀναθέντα. Gu. m. 2. Flor. 5. 6. 9. 21. 33. 56. 59. 76. Ἔχειν.] Τὰς ἐλπίδας εἰς τοὺς θεούς. Flor. 59.

720. Ἥκει τις] Ἡμέτερος παρ' Ἀργείων αἰχμαλωτισθεὶς καὶ πρὸς ἡμᾶς αὖθις ἐπανιών. Gu. m. 2. ἐλθὼν γὰρ ὡς κατάσκοπος ἐλήφθη ὑπ' αὐτῶν. Flor. 59.

721. Νεώτερον;] Παρ' ἃ ἴσμεν. Gu. m. 2. παραδοξότερον. Flor. 33.

723. Αὐτίκα] Οὐκ εἰς ἀναβολάς. Gu. m. 1. Florr. iidem. εὐθύς. Gu. m. 2. Flor. 59.

725. Μῶν νάζων] Ἆρα νηπιάζων οὐκ οἶδας τὰ πρέποντα ποιεῖν τῷ παρόντι καιρῷ; ἆρα νέα φρονῶν οὐ λογίζῃ ἃ πρέπει λογίζεσθαι; Gu. m. 2. Νάζων] Νέος ὤν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. νέος ὑπάρχων διανοῆσαι. Flor. 33. Ὁρᾷς — ὁρῷν;] Νοεῖς — νοεῖν. Gu. m. 1. Florr. iidem.

726. Ἐκτὸς τάφρων] Ἀντὶ τοῦ ἔξω. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἡ εὐθεῖα (Flor. ἤδε) ἡ τάφρος. Gu. m. 1. Florr. iidem. τάφροι τὰ κοινῶς λεγόμενα χαντάκια. Flor. 59.

727. Σμικρὸν] Ἀντὶ τοῦ ὀλίγον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἄφθονοι.] Πολλοί. Gu. m. 1. Florr. iidem.

729. Ἔχει τιν' ὄγκον] Μεγαλοπρέ-

* Sic perspicue codex, quum in Junt. Bas. legeretur inter ὃ ἔστιν ὅπου et ἱερὸν δὲ in scholio ad v. 694. τὸ δὲ ἐκτήσαντο ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν, ὡς τὸ ὀρικτῇ τοῦ συὸς παρὰ Πινδάρῳ ἀντὶ τοῦ ὀρεισοίκου. Ibi Barn. edidit ἐκτίσαντο — ὀρικτίτου συὸς ὀρεισοίκου. August. εἰς τὰ ὀρικτήτου σ. π. Π. ἀντὶ τοῦ ὄρει οἶκον. Valck. suspicabatur ὀρεισοίτου.

† Hæc sunt etiam in Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

ν, ἰσχύν. Gu. m. 1. Florr. omn. ῆθος ἰσχύος, ἐπειδήπερ Ἕλληνες οἱ ὄντες. Gu. m. 2.

30. Ταχ' αὐτῶν] Ἴσως ἐμπλήσω ἰδίου τοῦ αἵματος αὐτῶν. Gu. m. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. πλήσω] Κορέσω. Flor. 59.

31. Θέλοιμ' ἂν] Οὕτω γενήσεσ- Gu. m. 2. ἅπερ λέγεις, εἰ γενή- ει. Flor. 59.

32. Ὡς οὐ καθέξω] Ὅρα. Flor. εἰ γὰρ καὶ ἀποτρέπεις ἡμᾶς τῆς ου, ἀλλ' οὐχ ὑπακούσομαί σου, ' ἐξελθὼν μετὰ τοῦ στρατοῦ μα- μαι. Gu. m. 2.

33. Τὸ νικᾶν ἐστὶ] Πᾶσα νίκη εὐ- ία ἐστὶ, τουτέστι δι' εὐβουλίας γί- r ὥστε καὶ αὐτὸς θέλων νικῆσαι μετὰ θράσους μεταχειρίζου τὰ γματα, ἀλλ' εὐβουλίᾳ χρώμενος. m. 2.

34. Βούλει τράπωμαι] Τοῦτο μὲν ι, ἄλλα δὲ βουλεύσομαι. τὸ γὰρ ὁδὸς ἐστιν ἄλλο, ἢ ὁδοὶ βουλευμάτων. m. 2. βούλει ἵνα βαδίσω, ἀντὶ τοῦ λει ἵνα μεθόδους ἄλλας τινὰς δια- μαι. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 56. 59. 76.*

35. Εἰς ἅπαξ] Καθόλου. (παντε- .) Gu.

36. Ἐκ λόχου;] Εἰ ἐπέλθοιμεν, γενησόμεθα, ἢ καλὸν τοῦτο, ἤγουν νέδρας αὐτοὺς λάβοιμεν. Flor. 33. γράφεται καὶ δίφθογγον ἀντὶ τοῦ οὕτως· εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλ- μεν ἐκ λόχου, τί σοι δοκεῖ δηλονότι. ; ὁ οὐδὲν ἀπεκρίνατο Κρέων, ἀλλ' ον νοῦν ἐρωτᾷ. Gu. m. 2.

738. Τοῖς δὲ τολμῶσι] Εἴπερ οὗτοι ἀμερίμνως ἔχουσιν, οἱ δὲ γρηγοροῦ- ν τολμῶντες. Gu. m. 2.

741. Ἔκπληξις] Θόρυβος. (ταρα- τουτέστι ταραχὴν ποιήσεις, οὐ νίκην της δὲ χρεία. † καὶ γὰρ οἱ πολέμιοι ἐν ἑσπέρᾳ γρηγ[illegible], ἐν δὲ νυκτὶ οἱ πλείους αὐτῶν [illegible]δουσιν.) Gu.

743. Ἄπαν κάκιον] Τουτέστι δεύ- τερα πάντα τῆς εὐλόγου ἀσφαλείας. Gu. m. 1.

744. Τί δ', εἰ καθιππ.] Τί δέ σοι δοκεῖ, εἰ ἔφιπποι ὁρμήσαιμεν ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. δι' ἵππων καταδράμοιμεν. Gu. m. 2.

748. Πρόνοια] Προμήθεια. (φροντίς.) Gu. Σοφωτέρα;] Φρονιμωτέρα. Gu. m. 1.

749. Αὐτοῖς] Τοῖς Ἀργείοις, ἤγουν ὑπ' αὐτῶν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

751. Προσκεῖσθαι] Παρακαθῆσθαι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

752. Ἀπορίαν] Ἀμηχανίαν. (οὐκ ἐάσω εἰς τοιοῦτον καιρὸν ἐλθεῖν τὰ πράγ- ματα, ὡς ἀπορίαν γενέσθαι, τί δεῖ περὶ αὐτῶν πράττειν.) Gu.

753. Ἑλοῦ.] Ἔκλεξαι. Gu. m. 1. πρόκρινε, λάβε, ἔκλεξαι. Gu. m. 2.

759. Ἀμφότερον] Ἀμφότερα ἔστω, ἤγουν καὶ τὰ δύο ἔστων· στερηθὲν γὰρ τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου οὐδέν ἐστιν. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. πρόκρινε καὶ ἰσχυροὺς καὶ φρονίμους. Gu. m. 2.

760. Μολὼν,] Ἀπελθών. Gu. m. pr. Florr.

761. Λοχαγοὺς] Ταξιάρχους. Gu. m. pr. Florr. στρατηγούς. Gu. m. 2. ἡγεμόνας. Flor. 33. Λέγεις,] Συμ- βουλεύεις. Gu. m. pr. Florr.

762. Ἴσους ἴσοισι] Ἰσαρίθμους ἰσα- ρίθμοις. Gu. m. pr. Florr. Ἀντι- θείς.] Ἀντιτάξας. Gu. m. 1. Florr.

765. Καταργῶμεν χ.] Βραδύνωμεν τὴν κίνησιν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μὴ ἀργοὶ καὶ ἄπρακ- τοι ὦμεν. Gu. m. 2. περισσὸν τὸ κατά.

Præterea Taur. θέλεις βουλευσόμεθα (Gu. m. 2. θ. βουλεύσομαι) γνώμας, προφά- αἰτίας βουλευμάτων, e quibus προφ. αἰτ. βουλ. sunt etiam in Gu. m. 2. Tum r. 33. ὁδοὺς, βουλάς.

Man. pr. in marg. θόρυβος, ταραχὴ ἂν γίνοιτο οὕτως, οὐ νίκη· νικῆσαι δὲ χρεία ἐστί. ur. habet, εἰ δειπνοῦσιν αὐτοῖς ἐπέλθοιμεν, ἔκπληξις ἂν καὶ ταραχὴ γίνοιτο· οὐ μέντοι νί- ἐπιφέρει τὸ τοιοῦτον πρᾶγμα· δεῖ δὲ νικᾶν.

Flor. 33. Χέραι] Τὸ ἔργον, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. Gu. m. 2.

766. Λαβεῖν,] Κρατῆσαι. Flor. 59.

767. Ξυσταθέντα] Συστάδην μαχεσάμενον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. καὶ σύστασιν πολεμήσαντα, μαχησάμενον. Flor. 59. συμπαραταξάμενον. Gu. m. 2. Ἑλεῖν δορί,] Φονεῦσαι * διὰ τοῦ δουρός. ἑλεῖν δ. νικῆσαι διὰ τοῦ πολέμου. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

770. Τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ,] Εἰς τὸν πόλεμον κινδυνεύσω, τῆς εὐτυχίας (τῆς ἐλπιζομένης add. Gu. Florr.) † ἀποτύχω. Baroc. 74. Gu. ἐάν τι τῆς εὐτυχίας διαμάρτω καὶ ἀποτύχω, σοὶ χρὴ καὶ προσήκει μέλεσθαι καὶ φροντίζειν. Flor. 33.

771. Τὴν δόσιν] Τὴν ἔκδοσιν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὴν διὰ λόγου. Gu. m. 2. Ἐχέγγυον] Βεβαίαν. Gu. m. 2. ἐξ οὗ καὶ ἐγγυηταὶ οἱ εἰς ἀσφάλειαν παραλαμβανόμενοι. Flor. 59. τὴν τοῦ γάμου ἔκδοσιν ἀσφαλῆ ποιῶ. Flor. 33.

772. Τὴν πρόσθε,] Τὴν γεγονυῖαν πρόσθεν ἐμοῦ καὶ σοῦ. Gu. m. 2. ἣν ἐποίησα δηλονότι. Flor. 59. Ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς.] Ἐπὶ τῇ ἐμῇ ἐξόδῳ. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. πρὸς τῆς ἐμῆς ἐξόδου καὶ ἀποδημίας. Flor. 33.

774. Τρέφ' ἀξίως] Τρέφε αὐτὴν καὶ σοῦ ἀξίως καὶ διὰ τὴν ἐμὴν χάριν. Gu. m. 1.

775. Πατὴρ δ' ἐς αὐτὸν] Ἤγουν εἰς ἑαυτὸν ἀμαθὲς ἔργον ἐποίησεν· ἢ (πρὸ τοῦ μέμψιν παρ' ἄλλου λαβεῖν add. Gu.) — ἢ ὀφείλει αὐτὸς ἑαυτοῦ μωρίαν καταγνῶναι. ‡

778. Ἀργὸν,] Ἀνενέργητον. (ἐλλιπὲς, ἀτελές.) Gu.

782. Λαβόντα] Κομίσοντα. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Πέμψω] Μετακαλέσομαι. Flor. 33. Δεῦρο] Ὥστε ἀγαγεῖν. Flor. 59.

783. Ἡδὺς] Ἡδέως. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

785. Ἤδη] Πάλαι. Flor. 59. πρὸ ὀλίγου· ἤγουν ὅτι οὗτος ὁ μάντις τούτους ἐμέμψατο διὰ τὸ μὴ τὴν προσήκουσαν τιμὴν τῷ σφῶν πατρὶ διδόναι, οὔτε ἔξοδον ἐκ τοῦ οἴκου. Gu. m. 2.

789. Θνήσκειν] Θανατοῦσθαι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐπισκήπτω. Gu. m. 2. Φίλων] Συγγενῶν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

791. Ἐκφέρετε τεύχη,] Ἔξω φέρετε τὰ ὅπλα. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. § Πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα,] Ἤγουν τὰ ἐνδύματα τὰ πάνοπλα, τουτέστι τὰς πανοπλίας. Gu. m. 1. Florr. iidem. περιβλήματα, κράνος, θώρακα, ἀσπίδα, ξυστίδα, κνημίδας καὶ τἄλλα, ἤγουν τὰς πάντα τὸν ἄνθρωπον ὁπλιζούσας περιβολάς. ‖ Gu. m. 2.

793. Νικηφόρῳ.] Νίκην ἐπαγούσῃ. Σὺν δίκῃ λέγει χωρεῖν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἐπεὶ νομίζει αὐτὸς ἔχειν τὸ δίκαιον ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀμυνόμενος. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

794. Τῇ δ' εὐλαβείᾳ,] Τῇ συστολῇ, τῇ προμηθείᾳ. Gu. m. 2. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. φόβῳ. Flor. 33.

796. Ὦ πολύμοχθος Ἄρης,] Ὦ πολύμοχθε καὶ πολύπονε Ἄρη, τί ἄρα κατέχῃ ἐν φόνῳ καὶ θανάτῳ, ἤγουν φόνους καὶ θανάτους ποιεῖς, παράμουσος

* Vulgo φονεύσειν. Corr. Abresch. Anim. ad Æsch. p. 18.

† In Gu. a m. pr. sunt τῆς εὐτ. τ. ἐλπ. ἀπ. quæ eadem habent Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. reliqua a m. 2. In edd. tantum erat τῆς εὐτ. ἀποτύχω.

‡ Priora ἤγουν εἰς ἑαυτὸν — ἔμπλειον in Gu. sunt a m. 2. supra versum scripta, ultima ἢ ὀφ. a m. pr. in margine sic: ἤγουν ὀφ. Pro iis supra versum αὐτὸς ἑαυτοῦ καταγνοίη μωρίαν, quæ in sq. scholio edito leguntur: sed μωρίας pro μωρίαν.

§ In editis est τεύχη τὰς ἀσπίδας.

‖ In editis est ἀμφιβλήματα δὲ τὰ ἐνδύματα πάντα τὰ τὸν ἄνθρωπον ὁπλίζοντα. λέγω δὲ θώρακα, περικεφαλαίαν, κνημῖδα. οἱ δὲ γράφουσι τὰ σάγματα, pro quo Aug. οἱ δὲ γράφουσιν ἀγάλματα. Verba περιβλήμ. — τἄλλα sunt etiam in marg. cod. Leid.

καὶ ἐναντίως ταῖς ἑορταῖς τοῦ Διονύσου; Gu. m. 2.

798—802. Οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις.] Οὐκ ἐν ταῖς ὥραις, ἤτοι τῷ ἔαρι ἐκλυτοῦν ἐάσας τὸν πλόκαμον ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοις νεάνιδος, ἤγουν ἐπὶ ἐστεφανωμένῃ καὶ χορευούσῃ νεάνιδι, καθάπερ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, ᾄδεις ᾠδὴν κατὰ τὰ ἀπηχήματα τοῦ αὐλοῦ, ἐν ᾗ ᾠδῇ χαροποιοὶ ἡδοναὶ εἰσίν. ἀλλὰ ἐπὶ τὰς Θήβας ἐν φόνῳ ἀγαγὼν στρατὸν Ἀργείων σὺν ὁπλοφόροις ἀνδράσιν ἔμπροσθεν ἐκείνων χορεύεις καὶ μετὰ χοροῦ ᾄδεις κῶμον καὶ ᾠδὴν ἀναυλότατον, καὶ λύπης γέμοντα. Gu. m. 2.

798. Καλλιχόροις] Δέον καλλιχόρου εἰπεῖν πρὸς τὸ νεάνιδος, καλλιχόροις εἶπε πρὸς τὸ στεφάνοις ἔθει ποιητικῷ, ὡς καὶ κατωτέρω ἐρεῖ τὸ ψαλλίοις τετραβάμοσιν. Gu. m. 2. Καλλιχ. στεφ.] Ἤγουν ἐν τῇ συζεύξει. Flor. 59.

801. Ἐπιπνεύσας] Κινήσας. Flor. 33.

802. Κῶμον] Ὄρχησιν, ᾠδήν. κῶμος κυρίως ἡ μετὰ μέθης ᾠδή. Gu. m. 2.

803. Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ] Οὐδέ, ὥσπερ αἱ Βάκχαι, χορεύεις ὑπὸ τῷ θυρσομανεῖ Διονύσῳ μετὰ νεβρίδων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς χεύμασι τοῦ Ἰσμηνοῦ βαίνων θοάζεις καὶ θηριωδῶς ὁρμᾷς ἐν ἅρμασι καὶ χαλινοῖς τετραβαμόνων μωνύχων πώλων (πρὸς γὰρ τὸ ψαλλίοις τὸ τετραβάμοσιν εἶπεν) ἐν ἱππεύσεσι καὶ ἵππων καταδρομαῖς, ἐπαγαγὼν ἐπὶ τοῖς Θηβαίοις κατὰ τὰ λάϊνα λέγω τείχη Ἀργείους, θίασον καὶ χορὸν ἀσπίδας φέροντα, ἔνοπλον, ἐναντίον Θηβαίοις ἢ τῷ Διονύσου χορῷ, καὶ οὐ κλαδηφοροῦντα μετὰ νεβρίδων, ὥσπερ ἐκεῖνος, κοσμήσας τοῦτον ἐν χαλκῷ. Gu. m. 2. *

Θυρσομανεῖ] Τῷ θύρσοις καὶ κλάδοις κισσοῦ βακχεύοντι. Gu. m. 2. Δινεύεις,] Οὐδὲ χορεύεις, — ἀναστρέφων, τουτέστιν, οὐ νεβρίδας ἔχων καὶ θύρσους, ὥσπερ οἱ τοῦ Διονύσου χοροί, δινεύεις καὶ περιχορεύεις, ἀλλὰ ἅρμασι καὶ ἵπποις † ἐπιβαίνεις, ἅρμασι δὲ τοῖς τετραπόδεσι.—Aug. Taur.

814. Ὦ ζαθέων πετ.] Ὦ Κιθαιρών, ὄρος φύλλων ζαθέων θαυμαστῶν ἤγουν θείων, πολλὴν θήραν ἔχων, χιονῶδες ὄμμα Ἀρτέμιδος, ἤγουν ὃ ἐφορᾷ Ἄρτεμις, εἴθε μὴ ἔμελλες θρέψαι ποτὲ βρέφος τὸν Οἰδίποδα, τὸ Ἰοκάστης γέννημα, τὸν ἐκριφέντα ἐν σοὶ ἐν θανάτῳ, ἔκβολον καὶ ἐκβεβλημένον τῶν οἴκων, σεσημασμένον ἐν χρυσαῖς περόναις. Gu. m. 2.

815. Ὄμμα] Ἄλλως. ὦ ὄμμα τῶν ἄλλων ὀρῶν Κιθαιρὼν ὅραμα, ‡ ἤτοι διὰ τὸ ὑψηλὸν εἶναι καὶ πόῤῥωθεν τοῖς πᾶσι ὁρᾶσθαι, ἢ ὅτι ἄνωθεν ἦν πάντα καθορᾶν, ἢ ἁπλῶς ἐκπρεπέστερον χρῆμα αὐτὸ ἂν εἴη λέγων, λέγων τὸν Κιθαιρῶνα, ὥσπερ τὰ ἄλλα πάντα ὄρη τῇ Ἀρτέμιδι, § ὥσπερ ὀφθαλμὸς ἐν σώματι. λέγονται δὲ ἐνταῦθα ἱδρῦσθαι αἱ Μοῦσαι. Taur.

816. Προτεθέντα,] Τὸν ἐκτεθέντα τῷ θανάτῳ, ἤγουν τὸν ἔκδοτον εἰς θάνατον γενόμενον. (ἤγουν ἵνα θάνῃ.) Gu. ||

818. Χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον.] Νῦν φησὶ χρυσῷ διαπερονῆσθαι (διαπεπερονῆσθαι) τὰ σφυρὰ τοῦ Οἰδίποδος, ἄνω δὲ εἶπεν σφύρα σιδηρᾷ (l. σφυρῶν σιδηρᾶ). οὐκ ἐπὶ τῶν σφυρῶν λέγει τὸ χρυσοδέτοις περόναις, ἀλλὰ διὰ τὴν τύφλωσιν, καὶ ἐπίσημον αὐτὸν γε-

* Brevius Taurin. et Flor. 33. οἷον οὐ χορεύεις μετὰ κλάδων καὶ δερμάτων ἐλάφων, ἀλλὰ ἁρμάτων ἐπιβαίνων καὶ ἵππων τετραπόδων· παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἰσμηνοῦ ταῖς ἱππικαῖς χορείαις ἀνασκιρτᾷς, ἐπεγείρας καὶ παροξύνας τὴν γένναν τῶν Θηβαίων τοῖς Ἀργείοις, τὸν χορὸν τὸν φέροντα καὶ σείοντα τὰς ἀσπίδας ἐξ ἐναντίας κοσμήσας τῷ σιδήρῳ.

† Verba ἀναστρέφων — — ἀλλὰ ἅρμασι καὶ ἵπποις e Taur. accesserunt.

‡ Sic in proximo superiore scholio post ὄρη addit Taur. καί ἐστιν ὅραμα.

§ Deesse quædam videntur similia iis, quæ Gu. habet a m. 2. ὄμμα καὶ καλλίστευμα Ἀρτέμιδος, ὁ καλλιστεύων παρὰ τῇ θεᾷ, ὥσπερ ἐν σώματι ὄμμα.

|| In Barn. King. Valck. est Προτ. ἐκτεθέντα, quasi e Junt. Basil. petitum: sed ibi nihil ejusmodi exstat.

γονέναι· μᾶλλον δὲ ἐμφαίνει τὰ σφυρὰ τοῦ Οἰδίποδος διὰ τὰ παρακείμενα· ἐπάγει γὰρ βρέφος ἔκβολον οἴκων. οὐ τυφλὸς ἦν, ἡνίκα ἐκβέβληται. ἴσως οὖν διαφόρου οὔσης τῆς ἱστορίας οὕτω ἀμφοτέρω συγκατατίθεται. Taur. τὸ χρυσοδέτοις περόναις λέγει, ἢ ὅτι φέρεται λόγος ἢ σιδηρᾶς αὐτὰς εἶναι ἢ χρυσᾶς, ἢ ὅτι ὁμολογημένως σιδηραῖ ἦσαν, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος εἴρηται τῷ ποιητῇ, σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας. τιμῶν δὲ τοῦτον ὡς βασιλέα, οὕτω ταύτας καλεῖ. Gu. m. 2.

819. Τὸ παρθένιον πτερὸν] Πρὸς τὸ Σφιγγὸς συντακτέον, ἵν᾽ ᾖ τὸ πτερὸν τῆς παρθένου Σφιγγὸς, τὸ ὄρειον τέρας· ὃ μὴ ὤφειλε, κατὰ κοινοῦ, ἐλθεῖν πένθεα τῆς γῆς, τουτέστιν ἐπὶ πένθει καὶ δυστυχίᾳ Θηβῶν· ἥτις ἐν ᾠδαῖς ἀμουσοτάταις καὶ κακαῖς τοῖς τείχεσι πλησιάζουσα ἔφερεν ἐν ταῖς τετραβάμοσι χηλαῖς Θηβαῖον εἰς τὸ ἄβατον φῶς τοῦ αἰθέρος, ἤτοι εἰς ὕψος τὸ μὴ βατὸν τισὶν ἄλλοις, ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς μὴ ἀφικνουμένοις καὶ φθάνουσι πρὸς τὴν τούτου κατάληψιν· ἥντινα Σφίγγα ἐπιπέμπει τοῖς Θηβαίοις ὁ ὑποχθόνιος Ἅιδης. τοῦτο δέ φησι διὰ τὸ αὐτὴν θανάτους ἐπάγειν Θηβαίοις ἐκ τῶν αἰνιγμάτων. ἣν καὶ ὡς αἰτίαν τῶν παρόντων κακῶν ἀπεύχεται μὴ ἐλθεῖν· εἰ μὴ γὰρ τὰ ταύτης αἰνίγματα εὗρεν, οὔτε εἰς ἀθέμιτον γάμον τὸν τῆς μητρὸς ἀφίκετο, οὔτε τὰ νῦν συμβέβηκε, τυφλωθέντος ἐκείνου καὶ ἐπαρασαμένου τοῖς τέκνοις. Gu. m. 2.

819. Παρθένιον πτερὸν] Τὸ παρθένιον πτερὸν τῆς Σφιγγὸς, (ἤγουν τὸ πτερὸν τῆς παρθένου Σφιγγὸς add. Gu.) τουτέστιν ἡ ὑπόπτερος Σφίγξ, ἡ παρθένος, περιφραστικῶς. Baroc. 74. Gu. m. pr.

820. Ἀμουσοτάταισι] Κακαῖς, ἀσαφέσιν, ἀειδέσι (l. ἀηδέσι) διὰ τῶν (l. τὸ) φόνων αἰτίαν εἶναι. et in marg. τὸ ἀμουσοτάταις σὺν ᾠδαῖς ἢ πρὸς τὸ ἄνω, ἢ πρὸς τὸ κάτω σύναπτε. Gu. m. 2.

825—831. Δυσδαίμων δ᾽ ἔρις] Ἄλλη δὲ πάλιν ἔρις δυστυχὴς αὔξει κατὰ τὰ δώματα καὶ τὴν πόλιν τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος.* καὶ γὰρ ὃ μὴ καλὸν τῇ φύσει, οὐδέποτε ὑπάρχει καλόν, οὐδ᾽ οἱ μὴ ὄντες ἔννομοι παῖδες, καλοὶ εἰσὶ δηλονότι, ὡς ὁ Οἰδίπους, τὸ κακὸν γέννημα τῆς μητρὸς, τὸ μεμιασμένον σπέρμα τοῦ πατρός. ἡ δὲ Ἰοκάστη ἦλθε λέχος εἰς συγγενικόν. ἄλλη δὲ ἔρις καὶ φιλονεικία τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος ὁ νῦν λεγόμενος πόλεμος αὔξεται κατὰ τὰ δώματα καὶ κατὰ τὴν πόλιν· οὐ γάρ ποτε ἔφυ καλὸν, ὃ μὴ ἦν ἐν ἀρχῇ καλόν· τουτέστιν, ἐπειδὴ ἡ συνέλευσις τοῦ Λαΐου οὐ καλὸν ἦν, καὶ ἔτι μᾶλλον τοῦ Οἰδίποδος, διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀπ᾽ ἐκείνων καταγόμενοι οὐ καλοὶ ἦσαν, ἀλλὰ παράνομοι, ὅθεν καὶ τὰ παρόντα εἰς αὐτοὺς κατὰ ἐκ τοῦ μὴ εἶναι καθαροὺς συμβέβηκε· πρὸς τοῦτο γὰρ ἡ κατασκευή ἐστιν, ἐπήγαγε δὲ ἢ πρὸς μόνην τὴν τοῦ Οἰδίποδος παρανομίαν, ἢ τὴν Λαΐου, λέγων, οὐδ᾽ οἱ μὴ νόμιμοι παῖδες καλοὶ, ἀπὸ κοινοῦ λόχευμα τῇ μητρὶ, ὄντες μίασμα καὶ παρανομία τοῦ πατρός· ἡ δὲ μήτηρ εἰς τὸ υἱοῦ αὐτῆς λέχος ἦλθεν. Gu. m. 2.

829—831. Παῖδες ματρί] Κατὰ κοινοῦ τὸ οὐ καλὸν, τουτέστιν οὐ καλοὶ οἱ μὴ νόμιμοι παῖδες, οἷον Οἰδίπους παρὰ τὸν τῆς φύσεως νόμον συγγενόμενος τῇ μητρὶ, καὶ ἀνελὼν τὸν πατέρα. οὐ καλὸν οὖν, φησὶ, γέννημα, ἀλλὰ κατάρατον, παῖς τῆς τοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς ἐπιβαίνων εὐνῆς· συναίμονα γὰρ εἶπε τὸν πατέρα τοῦ παιδὸς, ἐπειδὴ ἐξ ἑνὸς αἵματος ὁ παῖς τῷ πατρί. δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐτεοκλέους ἡρμόσθαι ὁ λόγος, καὶ ἐροῦμεν οὕτως· οὐ καλὸν γέννημα οἱ μὴ νόμιμοι παῖδες τῇ μητρὶ, οἷον Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, ἐκ λέχους

* Gu. δυστ. δὲ ἔρ. ἄλλη αὔξ. cujus scripturam in sqq. secutus sum pro κατὰ τῶν παίδ. τοῦ Οἰδ. κατά τε τὰ δώμ. καὶ τὴν π. tum Junt. Bas. ὅπερ οὐκ ἔστι καλὸν, οὐδ. φύσει κ. ὑ. tum Gu. ἔννομοι pro νόμιμοι, et pergit: δηλονότι (quod addidi), μεμ. σπ. τοῦ πατρὸς ὄντες, τέκνα μητρὸς ὄντες, ἥτις εἰς συγγ. ἦλθε λέχος.

τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ ἀδελφοῦ ἐλθόντες εἰς φῶς, ἵν' ᾖ τὸ σύναιμον ἀντὶ ἀδελφοῦ, τὸ δὲ εἰς λέχος ἀντὶ ἐκ λέχους, λόχευμα δὲ τὸ γέννημα. Ἄλλως. οἵτινες παῖδες εἰσὶ τῇ μητρὶ λόχευμα, μίασμα δὲ τοῦ πατρὸς, διὰ τὸ δι' αὐτοὺς τετυφλωκέναι ἑαυτὸν, ἢ διότι ἑαυτὸν ἔκρυψε· πατρὸς δὲ, τοῦ καὶ συναίμονος, ἐκ λέχους ἦλθον. Taur.

818—833. Ἔτεκες] Ἐγέννησας ποτὲ, ὦ γῆ, ὡς ἔμαθον ἐν τοῖς οἴκοις ἀκοὴν βάρβαρον (ὡς γὰρ Φοίνιξ ὁ χορὸς, οἱ δὲ Φοίνικες βάρβαροι, βάρβαρον ἀκοὴν ἐδάην φησίν) ἐγέννησας οὖν τὴν ὀδοντοφυῆ γένναν, τουτέστι τοὺς ἐξ ὀδόντων φύντας καὶ γεννηθέντας Γίγαντας, τὴν ὑπάρχουσαν ἀπὸ δράκοντος θηριώδους, καὶ φοινικοῦν λόφον καὶ κεφαλὴν ἔχοντος. κάλλιστον οὖν ὄνειδος ταῖς Θήβαις ἦσαν οἱ Γίγαντες, ὄνειδος μὲν ὡς ἐξ ὀδόντων δράκοντος γεννηθέντες, κάλλιστον δὲ ὡς αὐτόχθονες καὶ ἀνδρεῖοι· ἀφ' ὧν Γιγάντων Θηβαῖοι κατήγοντο. εἰς τοὺς ὑμεναίους δὲ καὶ τοὺς γάμους τῆς Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης θυγατρὸς Ἁρμονίας, ἣν ἔγημε Κάδμος, ἦλθον οἱ θεοὶ, καὶ ἀνέστη τῆς πόλεως τὰ τείχη ἐν τῇ λύρᾳ τοῦ Ἀμφίονος, καὶ ὁ πύργος ἀνέστη ὑπὸ τῆς Ἀμφιονίας λύρας. ἔστι δὲ ἀμφότερα ταῦτα τὰ κῶλα ταυτοσήμαντα. ἀνέστη δὲ περὶ τὸ μέσον τῶν δύο ποταμῶν τῆς Δίρκης, ἤγουν οὓς ἡ Δίρκη ποιεῖ σχιζομένη, ἥτις καταῤῥέει εἰς τὸ πεδίον ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ ποταμοῦ. καὶ ἡ κερασφόρος Ἰὼ ἐγέννησε τοὺς βασιλέας τῶν Θηβαίων. μεταμειβομένη δὲ καὶ διαδεχομένη ἥδε ἡ πόλις μυριάδας ἑτέρας ἀγαθῶν ἐν μυρίοις ἀγαθοῖς, ἕστηκεν ἐπ' ἄκροις στεφάνοις Ἀρηΐοις καὶ πολεμικοῖς, τουτέστι πολλῶν ἀγαθῶν πειραθεῖσα τῆς τῶν Σπαρτῶν γέννας, τοῦ ἐλθεῖν τοὺς θεοὺς εἰς τοὺς τῆς Ἁρμονίας γάμους, τοῦ ἀναστῆναι τὰ τείχη ὑπὸ λύρας, τοῦ τὴν Ἰὼ προμήτορα ἔχειν, τούτων οὖν ἁπάντων εἰς πεῖραν ἰοῦσα κεκύκλωται νῦν ὑπὸ πολεμίων. Gu. m. 2.

836. Ὑμεναίους] Καὶ κατὰ τοῦτο, φησὶ, μακαρία ἡ πόλις, ὅτι γαμοῦντι τῷ Κάδμῳ τὴν Ἁρμονίαν συνῆλθον οἱ θεοί. Taur.

842. Ἰώ θ', ἁ κερόεσσα] Πρὸς ἅπασι τούτοις καὶ Ἰὼ ἔχουσιν οἱ Θηβαῖοι προμήτορα. Ἄλλως. καὶ ὦ Ἰὼ κερατοφόρε, ἥτις ἐγέννησε τοὺς βασιλεῖς τῶν Θηβαίων καὶ ἤνεγκε μυριάδας ἀγαθῶν ἀντὶ κακῶν. Taurin. *

846. s. Ἐπ' ἄκροις ἕστακ' Ἄρ. στ.] Ἤγουν ὑπὸ πολεμίων κεκύκλωται καὶ πρὸς κίνδυνόν ἐστι. τοιαύτην γὰρ ἔμφασιν ἔχει τὸ ἄκροις. ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐπ' ἄκρου τινὸς ἱστάμενοι πρὸς τὸ πεσεῖν ἕτοιμοί εἰσιν. Gu. m. 2.

848. Θύγατερ,] Ἰστέον, ὅτι Σοφοκλῆς ἐν τῷ τῆς Ἀντιγόνης δράματι υἱὸν εἶναι λέγει τὸν χειραγωγοῦντα τὸν Τειρεσίαν· ἐνταῦθα δὲ Εὐριπίδης θυγατέρα, ἥτις Μαντὼ ἐκαλεῖτο. Gu. m. 2.

849. Ἄστρον] Τουτέστι Ἑλίκη. Flor. 33.

850. s. Δεῦρ' ἐς τὸ λευρὸν] Ὧδε πρόβαινε εἰς τὸ ὁμαλὸν πεδίον τὸν πόδα τὸν ἐμὸν τιθεῖσα, ἤγουν ἐρείδουσα, ἀσφαλιζομένη. Gu. m. 1.† εἰς τὸ πλατὺ πεδίον καὶ ὁμαλὸν καὶ ἰσόπεδον τὸ ἴχνος τοὐμὸν τιθεῖσα πρόβαινε, καὶ μὴ εἰς κεκρυμμένην, ἵνα μὴ σφαλῶμεν τῆς οἰωνοσκοπίας. Taur. Ἴχνος τιθεῖσ' ἐμὸν,] Τὸν σὸν πόδα, ὅς ἐστιν ἴχνος ἐμόν· ἢ τιθεῖσα τὸ ἐμὸν ἴχνος ἀντὶ τοῦ ὁδηγοῦσά με· ἡ γὰρ σὴ ὁδήγησις τὸν ἐμὸν πόδα εἰς πορείαν ἄγει. Gu. m. 2.

852. Κλήρους] Τὰ λάχη ἤτοι τοὺς μισθοὺς τοὺς ἀπὸ κλήρου δοθέντας μοι, ἢ τὰς μαντικὰς ψήφους. Gu. m. 2.

853. Μαθὼν,] Νοήσας, σκεψάμενος. Gu. m. 1.

857. Ἐμὸν κάμνει γόνυ,] Ἀντὶ τοῦ οἱ ἐμοὶ πόδες κοπιῶσι. Gu. m. 1. Κάμνει] Ἀσθενεῖ. Flor. 33. πάσχει ἀπὸ τοῦ κόπου. Gu. m. 2.

* Quæ post Ἄλλως sequuntur, sunt etiam in Aug. sed sic scripta, καὶ ἡ Ἰὼ κερατοφόρος - - - et ἤνικε pro ἤνεγκε.

† Verba τὸν πόδα, κ. τ. λ. e MS. C. C. C. etiam enotavit King.

858. Πυκνὴν δὲ βαίνων] Συνεχῆ δὲ πορευόμενος πορείαν μόλις κινοῦμαι. ἀπὸ γὰρ τῶν Ἀθηνῶν ἐλθὼν, εἶτα οὕτω ἱκανῶς ἀναπαυσάμενος, καὶ ταύτην μετακληθεὶς ἔρχεται τὴν ὁδόν Gu. m. 1.* Ἤλυσιν] Ἐπέλευσιν, ὁδόν. Gu. m. 2. Περῶ.] Διέρχομαι, περιπατῶ. idem.

860. Ἐξόρμισον] (Supra —σον eadem m. scriptum —σαι) στῆσον. (ἐκόμισας, ἔστησας.) Gu.

862. Θυραίας δὲ ἀλλοτρίας, ὡς πρὸς τὰ ἕλκοντα ζῶα μὴ κοινωνούσης τοῦ ἑλκυσμοῦ· ἐὰν δ' ἐπὶ τῆς ἁμάξης μόνον ἁπλούστερον τῆς ἀλλοτρίας τῆς τῶν ζώων. Taurin. Ἀπήνη,] Καρροῦχα. Gu. m. 1. Florr. Φιλεῖ] Εἴωθε. Gu. m. 1. Ἔθος ἔχει. Flor. 33.

863. Εἶεν] Διηρημένως † ἀναγνωστέον. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα, τοῦ μὲν προτέρου λόγου ληκτικὸν, ἑτέρου δὲ ἀρκτικόν. Aug. ταῦτα μὲν οὕτως ὑπάρχουσι. Gu. m. 2. Πάρεσμεν·] Ἀντὶ τοῦ παραγεγόναμεν. Gu. m. 1.

868. Πόλεμος Εὐμόλπου δορὸς,] Εὔμολπος παῖς Ποσειδῶνος καὶ Χιόνος (l. Χιόνης) τῆς Βορέου καὶ Ὠρειθυίας θυγατρὸς Ἐρεχθέως· ὃς πολεμῶν τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τοῦ νεωτέρου Ἐρεχθέως ἐφονεύθη παρ' αὐτοῦ. ἕτεροι δὲ καὶ ἄλλοι δύο υἱοὶ παρ' αὐτοῦ Ἐρεχθέως ἀνηρέθειντο (sic) ἐν ἐκείνῳ τῷ πολέμῳ συμμαχοῦντες Εὐφόρβῳ Εὐμόλπῳ Φόρβας καὶ Ἰμμάραδος. τότε δὲ ἐπὶ τῇ εἰρήνῃ τὰ μυστήρια Δήμητρος ἐτέλεσαν. Taurin. ‡

869. Ἔθηκ'] Ἐμαντευσάμην αὐτοῖς νίκην. Gu. m. 2.

873. Κλύδωνι] Καὶ ταραχῇ καὶ ἐν μεγάλῃ ἀνάγκῃ. Flor. 59. ἤτοι ἐν ταραχῇ καὶ συγχύσει κακῶν. Flor. 33.

881. Νοσεῖ] Δυστυχεῖ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Πάλαι,] Ἐκ μακροῦ. Gu. m. 1. Florr. iidem.

882. Τεκνώθη] Τέκνον ἐσπείρεν. Gu. m. 2. ἐπαιδοποιήσε. Flor. 59. Βίᾳ θεῶν,] Παρὰ γνώμην καὶ προαίρεσιν. Gu. m. 2.

885. Κἀπίδειξις] Τῆς τοῦ Λαΐου παρακοῆς. ἐπέδειξαν γὰρ διὰ τούτου πᾶσιν, ὅτι τοιαῦθ' ἅπαντες πάσχουσιν οἱ θεοῖς ἀπειθοῦντες. Gu. m. 2.

886. Ἃ] Ἤγουν τὸ τεκνῶσαι τὸν Λάϊον, τὸ Οἰδίπουν γενέσθαι ἄνδρα τῆς οἰκείας μητρὸς καὶ τὸ μὴ τυφλὸν γενόμενον φαίνεσθαι. Gu. m. 2. Συγκαλύψαι] Κρύψαι. Gu. m. 1. Florr. § ἀφανίσαι. Gu. m. 2. Χρόνῳ] Διὰ τῆς παρατάσεως τοῦ χρόνου. Gu. m. 1. Florr.

887. Χρῄζοντες,] Θέλοντες. Gu. m. 1. Florr. Ὡς δὴ θ. Ὑπεκδ.] Καθὰ δὴ τὴν τῶν θεῶν ἀγανάκτησιν ἐκφευξόμενοι. Gu. m. 1. Florr. ὡς οὕτως ἂν τὴν τῶν θεῶν ὀργὴν καὶ τιμωρίαν φευξούμενοι· ὃν γὰρ ἐμίσουν ἐκεῖνοι, τοῦτον καὶ αὐτοὶ ὥσπερ μισοῦντες καὶ τοῖς θεοῖς ὥσπερ συμπράττοντες ἔνδον οἴκου κατέκλεισαν. Gu. m. 2.

888. Ἥμαρτον ἀμαθῶς·] Ἀπέτυχον (τοῦ οἰκείου σκοποῦ add. m. 2.) ἀνοήτως, ἤγουν δι' ἀγνωσίαν. Gu. m. 1. Florr. Γέρας] Τιμήν. Gu. m. 1. Florr.

892. Ἀγὼ] Μὴ λάβῃς εἰς τὸ ἃ ἔξωθεν τὸ διὰ, ὥσπερ τινὲς, ἀλλ' ἔστιν αὕτη ἡ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ, τί δρῶν, ὁποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη, ἐπειδὴ δρῶ σε φαμὲν καὶ λέγω σε τόδε, οὕτως· ἃ ἐγὼ τί οὐ δρῶν καὶ τί οὐ ποιῶν, ὁποῖα δὲ ἔπη οὐ λέγων, ἀντὶ τοῦ καὶ δι' ἔργου καὶ

* Verba συνεχῆ δὲ — κινοῦμαι habent etiam Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ultima e MS. C. C. C. dedit Barnes. sunt etiam in Leid. e quo Valck. post Ἀθηνῶν interseruit μόλις et pro ἔρχεται dedit ἔρχομαι. Flor. 33. συνεχῆ δὲ βάσιος, ὅ ἐστι τὸ μῆκος τοῦ ὁδοῦ μόγις περιπατῶ. ἀπὸ γὰρ τῶν Ἀθηναίων παραυτίκα ἔρχεται πρόσφατος, quæ a v. ἀπὸ γὰρ τῶν Ἀθ. sunt etiam in Aug. et Taur. nisi quod in hoc legitur ἀπὸ γὰρ τῶν Θηβαίων.

† Sic Schæfer. ad Dionys. de compos. p. 151. pro διηρημένως.

‡ In his Εὐφόρβῳ e prima syllaba vocis Εὐμόλπῳ et e nom. Φόρβας ortum videtur.

§ Hæc et quæ deinceps usque ad v. 887. e Gu. m. 1. enotata sunt, e MS. C. C. C. dedit etiam Piersius, neglecta a Kingio.

διὰ λόγου ταῦτα μεμφόμενος, δι' ἔργου μὲν, ὅτι καλοῦσι πολλάκις αὐτοῖς οὐχ ὑπήκουσα, (τὸ δὲ ἦν τὰ σφῶν ἔργα μισοῦντος) διὰ λόγου δὲ, ὅτι ὀνειδίζων οὐ πέπαυμαι, εἰς ἔχθος ἦλθον τοῖς παισὶ τοῦ Οἰδίπου. ἢ τὸ ἃ πρὸς τὸ ἦλθον συντακτέον, οὕτως· ἃ ἐγὼ ἦλθον εἰς ἔχθος τοῖς παισὶ τοῦ Οἰδίπου τί δρῶν, ὁποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη. ὥσπερ γὰρ φαμὲν, ἐπορεύθην ταύτην τὴν ὁδὸν ἐπ' εὐδαιμονίᾳ σῇ ἀντὶ τοῦ ἡ πόρευσίς μου εὐδαιμονίαν σοι ἤγαγεν, οὕτω καὶ τὸ ἃ ἦλθον εἰς ἔχθος, ἀντὶ τοῦ τὸ περὶ τούτων διεξιέναι με ἔχθος ἐμοὶ πρὸς τοὺς Οἰδίποδος παῖδας ἤγαγε. λάμβανε δὲ εἰς τὸ πρῶτον πρὸς τὸ τί δρῶν τὸ οὐ κατὰ συνεκδοχὴν ἀπὸ τοῦ οὐ λέγων. Gu. m. 2.

898. Συγκατασκάπτῃ] Συγκαταστρέφῃ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. συναφανίζῃ, διαφθαρήσῃ. Gu. m. 2.

899. Τις] Ὁ Κρέων. οὐκ ἠβούλετο δὲ εἰπεῖν τοὔνομα, ἵνα μὴ τοῦτον παρόντα λυπήσῃ. Gu. m. 2.

900. Ἐκεῖνο μὲν γὰρ] Ἔθος ποιητικὸν τὸ ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι. Ὅμηρος· (Od. κ'. 226.) Ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἱστόν. καὶ Μένανδρος· Ἐκ γειτόνων οἴκων γὰρ, ὦ τοιχωρύχε. * Ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν,] Καλὸν καὶ σωτήριον τῇ πόλει. Gu. m. 2.

901. Μηδένα πολίτην,] Προθύσειν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

902. Ὡς δαιμονῶντας] Καθὰ κακοδαίμονας ὄντας. Gu. m. 1. Florr. iidem. δυστυχίᾳ κατεχομένους. Flor. 33. Κἀνατρέψοντας] Ἀνατρέπειν τὸ τοὺς θεμελίους τῶν οἰκοδομημάτων ἄνω ποιεῖν, τὰ δὲ τείχη κάτω. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἀνάστατον ποιήσοντας. Gu. m. 2.

905. Ἀλλ'· οὐ γὰρ εἰπ.] Ἀλλ' ἐάσω· οὐκ ἔστι γὰρ οὔτε ἐμοὶ τοῦτο ἀσφαλὲς ἤγουν ἀνεμπόδιστον εἰς τὸ εἰπεῖν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

910. Ἐπίσχες] Ἤγουν καρτέρησον σαυτόν. ἐπίῤῥημα τοπικόν (ἤγουν ἔνθα ἵστασαι add. Florr.) Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ. Gu. m. 2. Μὴ 'πιλαμβάνου.] Μή μου ἅπτου. Μὴ 'πιλ.] Μὴ λαμβάνου μου, ἤγουν μὴ κάτεχε (κατάσχε Florr.) με. Gu. m. 1. Florr. iidem.

911. Ἡ τύχη σ',] Μέλλει γὰρ μετ' ὀλίγον ὁ παῖς αὐτοῦ ἀναιρήσειν ἑαυτόν. Gu. m. 2. Flor. 33. Taur.

913. Βούλει σὺ μέντοι, κοὐχὶ βουλήσῃ τάχα.] Ταχέως. τουτέστιν οὐκ ἀρέσει σοι ἡ ἀκοὴ, ἀλλ' εὐθέως μεταμεληθήσῃ ἐπὶ τῇ ἀκοῇ. ἄλλως. θέλεις, φησὶ, νῦν ἀκοῦσαι, ταχέως βουλήσῃ μὴ ἀκηκοέναι τὸ μέλλον σοι γενήσεσθαι. ἄλλως. νῦν μὲν ἀκοῦσαι ἐπείγῃ, ἐπειδὰν δὲ ἀκούσῃς ἅπαξ, οὐ μὴ θελήσεις πάλιν ἀκηκοέναι. Aug. Taur.† Τάχα,] Ἴσως, Gu. m. 1.

914. Καὶ πῶς] Οὐ βούλομαι. Flor. 59.

915. Σπουδὴν ἔχεις;] Σπουδάζεις ἀκοῦσαι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

916. Εἰς γὰρ τί μ' ἄλλο δεῖ] Ἢ ὑπὲρ τοῦ πατρίδα σῶσαι· ἢ εἰς τὸ ἀκοῦ-

* Recte monuit Valck. hanc annotationem ad v. 881. spectare; ad hunc locum tamen adscripta est etiam in Taur. qui habet: ἐκεῖνο γὰρ πρῶτον ἦν ἴαμα τῶν ἀπὸ Οἰδίπου μηδένα πολίτην, μηδὲ ἄνακτα εἶναι τῇδε τῇ πόλει, ὡς κακοδαιμονοῦντας. Ἄλλως. πρωτεῦον, αἱρετώτερον. ἔθος ποιητ. τούτου γὰρ ἄρχεσθαι. Ὅμηρος· οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπη ζόφος -- (Od. κ'. 190.) ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη. καὶ Μέν. ἐκ γειτόνων οἴκων γὰρ, τοιχώρυχε. Ex eo recepi ἐκ γ. οἴκ. γὰρ pro ἐκ γειτόνων γὰρ οἴκ. Bentl. emend. in Menan. p. 83. em. ἐκ γ. γὰρ οἴκων, quemadmodum in edit. vet. scholiorum, Valcken. quidem ignota (nam Junt. ut Basil. οἴκων) legi testabatur, probante Valck. In Aug. haec ad v. 898. adscripta sunt: ἔθος ποιητ. ἀπὸ τοῦ ὦ ἄρχεσθαι. Ὅμ. ὦ φίλοι ἐποιχόμενοι. καὶ Μεν. ἐκ γειτόνων ὦ τοιχώρυχε.

† Dedi scholion, ut in Taur. scriptum reperitur. In Aug. est: θέλεις φη. νῦν . . . . σαι τ. . . χέως β. μὴ ἀκηκοέναι τὸ μ. σοι γίνεσθαι. τουτ. οὐκ ἀρ. — — — ἀκοῇ. νῦν ἀκοῦσαι, κ. τ. λ.

858. Πυκνὴν δὲ βαίνων] πορευόμενος πορείαν μόλις κ[...] γὰρ τῶν Ἀθηνῶν ἐλθὼν, εἰ[...] νῶς ἀναπαυσάμενος, καὶ κληθεὶς ἔρχεται τὴν [...] 1.* Ἤλυσιν] Ἐπεὶ [...] m. 2. Πεζῶ.] Δίφ[...] idem.

860. Ἐξόρμισο[...] eadem m. scrip[...] (ἐκόμισας, ἔστησα[...]

862. Θυραῖ[...] πρὸς τὰ ἕλκοντ[...] τοῦ ἑλκυσμοῦ· [...] μόνον ἁπλοῦ[...] τῶν ζώων. [...] οὔχα. Gu. [...] ωθε. Gu.

863. F[...] στέον. ἔστ[...] λόγου [...] Aug. τ[...] m. 2. γεγόνε[...] 8[...] μολ[...] Χιό[...] γα[...] Ἀ[...]

[illegible] Ἀντ[...] καὶ [...] Ἀ[...] Ἐν ἤθει [...] Gu. m. 1. Florr. [...] Τὸ πρὸς [...] καὶ διὰ μέ-[...] ἔχω τοῦ ἱκε-[...] Gu. m. 2. [...] Ἀ μὴ δύναμαι [...] καὶ μὴ [...] Gu. m. 2. [...] εἰ δύναμαι παραφυ-[...] (ἢ ἀπαραίτη-[...] add. Flor.) Flor. 33. Taur.

939. Σίγα] Ὁ μὲν ἐζήτησε, τί αἰ-[...]; ὁ δὲ οὐ λέγει, τόδε σε αἰτῶ, ἀλλὰ σίγα ἀντὶ τοῦ σιγῇ σε αἰτῶ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μὴ [...] σωτηρίας ἀκούσασα καὶ ἄκοντος ἀφαιρήσεταί μου τὸν παῖδα καὶ πρὸς σφαγὰς ἑλκύσῃ. Gu. m. 2.

947. Φόνιον αἷμα] Τὸ ἀπὸ τῆς σφαγῆς. Gu. m. 1. τοῦ φόνου αἷμα. Flor. 33. Χεάσι] Ἐκχύσεις τὰς ἐπιχεομένας τοῖς νεκροῖς. Flor. 33. Taur.

948. Παλαιῶν] Ἤγουν πρὸ μακροῦ ἀρξαμένων. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

[...]γενεῖ] Τῷ ἐκ τῆς γῆς γε-[...]γουν τῷ ἰσχυρῷ. Gu. m. 2. [...]] Ἐκδικεῖν ζητεῖ. Gu. m. 1. [...] 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐκδι-[...] τιμωρίαν ἀπαιτεῖ. Flor. 59.

951. Χθὼν δ' ἀντὶ καρποῦ] Ἐπεί-[...]περ ἐκ γῆς καὶ Ἄρεος ὁ δράκων ἦν, οὐ μόνον Ἄρης ἐλυπεῖτο διὰ τὸν φόνον τοῦ παιδὸς, ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ. λέγει οὖν ὁ μάντις, ὡς, εἴπερ ἀντὶ τοῦ καρποῦ καὶ υἱοῦ αὐτῆς δράκοντος ἡ γῆ λάβῃ καρπὸν τὸν Μενοικέα — καρπὸς γὰρ γῆς καὶ ὁ Μενοικεὺς, ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθέντων Σπαρτῶν κατάγων τὸ γένος — καὶ αἷμα ἀντὶ αἵματος, ἵλεων αὐτὴν ἕξετε καὶ οὐκ ἔτι ὀργιζομένην. Gu. m. 2.*

952. s. Ἕξετ' εὐμενῆ γῆν,] Ἀντὶ τοῦ καρποῦ αὐτῆς, ἤγουν τῶν Γηγάντων, ἣν λάβῃ καρπὸν βρότειον, καὶ ἀντὶ τοῦ αἵματος αὐτῶν ἣν λάβῃ αἷμα βρότειον, ἕξετε εὐμενῆ αὐτὴν, ὥφειλεν [...] δὲ ἐπάγει πάλιν τὴν γῆν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

954. Ἐκ γένους δὲ δεῖ θανεῖν] Ἀνάγκη δὲ ἔστιν ἕνα τῶν ἐκ γένους τῶν Σπαρτῶν, ὃ ἐστι τοῦ δράκοντος, ἀποθανεῖν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Flor. 33. Taur.† Γένους] Τοῦ στόματος, ἤγουν τῶν ὀδόντων, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. Gu. m. 2.

957. Ἀκέραιος.] Καθαρὸς καὶ ἀνεπίληπτος καὶ ἀληθὴς ἀπόγονος τῶν Σπαρτῶν καὶ ἀπὸ μητρὸς καὶ ἀπὸ πατρὸς, οὐχὶ ἀπὸ πατρὸς μόνον ἢ μητρὸς ἀλλὰ καθ' ἑκάτερον ὁμοίως.‡

959. Σφαγὰς ἀπείργουσ',] Τὴν σφαγὴν αὐτοῦ κωλύει. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἤθεος] Παρθένος. Gu. m. 1. Florr. iidem ἄγαμος, καθαρὸς, ἀμόλυντος, μεμνηστευμένος Ἀντιγόνῃ. Gu. m. 2.

* Partem horum e Baroc. 74. jam dedit King. nimirum ἰσοδύτης — ἀλλὰ καὶ [...] γῆ, et καρπὸς γὰρ — τὸ γένος. In Gu. hæc sequuntur: φασὶ δὲ μαχομένων τῶν Σπαρ[τῶν] [...] ἀναιρεθῆναι τούτους, Χθόνιον, κ. τ. λ. quæ addere nolui ob scholion editum ad v. 956. (E. vol. p. 202.)

† In Aug. hoc sequitur post scholion ad v. 956. sic: ἀνάγκη εἶν, φησὶν, ἕνα, κ. τ. λ.

‡ Ultima καὶ ἀπὸ μητρ. — ὁμοίως e Flor. 33. addidi.

Συνουσίας. Gu. m.

...ναν] Σκοτοπωιόν. Gu.

...α,] Θάνατον. idem.

...λῶν,] Διὰ τοὺς ἀναιρεθέντας. idem.

Τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν] Τούτων τῶν ...τυχιῶν ἤγουν τοῦ * καταστρα... τὴν πόλιν, ἢ τὸν σὸν παῖδα ἀπο...εῖν, ἑλοῦ, ἤγουν πρόκρινε, ἐκλέξαι τὴν ἑτέραν· ἢ γὰρ τὸν σὸν παῖδα σῶσον καὶ ἄφες δηλονότι καταστραφῆναι τὴν πόλιν, ἢ τὴν πόλιν σῶσον, καὶ ἔασον φονευθῆναι τὸν σὸν παῖδα. Baroc. 74. Gu. m. 1.

968. Ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρ. τ.] Τὸ εἶδος ἀντὶ γένους· γένος γὰρ ἡ μαντικὴ, εἶδος δὲ ταύτης τὸ διὰ πυρὸς γνῶναι τὸ μέλλον. Gu. m. 1.

969. Μάταιος·] Ἄκαιρος. Gu. m. 1. Σημήνας;] Δείξας, μαντευσάμενος. Gu. m. 2.

974. Σχάσας;] Ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρεσσόντων. σχάσαι γὰρ τὸ κρατῆσαι τὴν τῶν κωπῶν εἰρεσίαν. Gu. m. 2. παύσας (ἐπισχὼν, χαλάσας.) Gu. Ἄφθογγον] Ἄφωνον. Gu. m. 2.

978. Προσθεῖναι] Ἐκθεῖναι, ἔκδοτον ποιῆσαι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Πᾶσιν γὰρ ἀνθ.] Ἤγουν πάντες—ἀμελῆ ζωὴν ζῶ, (ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀμελείας ἀνύω τὴν ζωὴν add. Gu. Flor.) — ἀμελεῖς καὶ φιλότεκνοι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosq. D.

982. Ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ,] Ἐγκαίρῳ, πρὸς τελευτὴν ἐπιτηδείῳ. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

985. Ἀκόλαστ'] Ἀζήτητα, τολμηρὰ, προπετῆ. † Flor. 33.

990. Ἦν δ' ὑστερήσῃς,] Ἀπολειφθῇς. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὕστερος φανῇς. (ἤγουν βραδύνῃς add. Gu.) Gu. m. 2. Flor. 33.

994. Περάσας,] Διαβάς. (διελθών.) Gu.

1003. Προσηγορήσων] Προσαγορεύσων, συνταξόμενος αὐτῇ, ἀποχαιρετίσων παρὰ τοῖς κοινοῖς. Gu. m. 1.‡

1013. Θεσφάτων ἐλεύθεροι,] Προτροπῆς χρησμῶν εἰς τὸ ἀποθανεῖν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. οὗτος γὰρ οὐκ ἐλεύθερος θεσφάτων, ἐπεὶ ὁ Τειρεσίας δεῖν εἶπε τοῦτον θανεῖν. ἐπιχείρημα ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος. Gu. m. 2.

1014. Κοὐκ εἰς ἀνάγκην δ. ἀφ.] Οὐκ ἀναγκαζόμενοι ὑπὸ θεῶν ὑπὲρ πατρίδος τεθνάναι, ὥσπερ ἐγώ. Gu. m. 2.

1017. Ἐγὼ δὲ πατ.] Εἰ γὰρ ἐξέλθω τῆς πόλεως ὥσπερ δειλὸς, αὐτὸς μὲν ἴσως σωθήσομαι, πατρὸς δὲ καὶ ἀδελφοῦ καὶ πόλεως προδότης γενήσομαι, ἀπολωλυίας αὐτῆς ὑπ' ἐχθρῶν, καὶ σὺν αὐτῇ κἀκείνων. Gu. m. 2.

1019. Κακὸς;] Δειλός. (καὶ τῶν οἰκείων προδότης.) Gu.

1027. Οὐκ αἰσχρὸν] Ἀλλὰ εὐπρεπὲς δηλονότι. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἀλλὰ καλὸν καὶ λυσιτελὲς, τίμιον. Gu. m. 2.

1029—1032. Εἰ γὰρ λαβὼν] Αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸ οὐκ αἰσχρὸν, τοῦτο δὲ κατὰ πρῶτον μὲν μερικῶς ἐξήνεγκε, ἔπειτα δὲ καθόλου, πρῶτον μὲν εἰς κοινὸν φέρει (sic) πατρίδι εἰπὼν, ἔπειτα δὲ κακῶν αἱ πόλεις ἐλασσόνων. ὁ

* Τοῦ e Gu. scripsi, quod etiam Valck. rescribendum monuerat, pro τό. Ex eodem cod. ἤγουν addidi ante πρόκρινε, et δηλονότι post ἄφες. Pro ἢ γὰρ τὸν σὸν π. idem habet ἤγουν τὸν σ. π. Brevius scholion erat in editis: ἀπὸ τῶν δ. δ. πρόκρ. τὴν ἑτ. ἢ τὸν παῖδα σῶσον, ἢ τὴν πόλιν. Aug. τούτων τῶν δύο πότμων ἵνα ἐπίλεξαι, ἢ τὴν τοῦ παιδὸς σωτηρίαν, ἢ τῆς πόλεως πότμον. Taur. τοῖν δυοῖν πότμοιν τὸν ἕτερον ἑλοῦ, ἢ τοῦ παιδὸς τεθνηκότος σῶσαι τὴν πόλιν, ἢ τῆς πόλεως καταστραφείσης σῶσαι μὲν τὸν υἱὸν, οὐ μὴν οὐδ' αὐτὸν σώσεις· μετ' οὐ πολὺ γὰρ καὶ αὐτὸς μετὰ τῆς πόλεως ἀπολεῖται.

† Ex his emendanda videntur, quæ Valck. ex Aug. vulgavit: τολμηρᾷ, προπετμητῇ, quæ ille cum voc. ἀπειλῇ ad ἰάσας adscripsit. In cod. vv. τολμ. πρ. erant ante ἤγουν τὰ μὴ ὄντ. et ἀπειλῇ post γίμοντα.

‡ Verba ἀποχαιρ. π. τοῖς κ. e MS. C. C. C. dedit King. in quibus legitur περὶ, emendatum, ut scriptum est in Gu., a Valck.

σαι τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως. Gu. m. 2.

921. Ἀπελθέτω νῦν θ.] Χωρισθήτω τῶν ἐμῶν μαντευμάτων. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

934. Οὐκέτ' αὐτός·] Ἀντὶ τοῦ, οὐκέτι μένει ὁ αὐτός Gu. m. 1. Ἐκνεύει] Ἐκκλίνει τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. Gu. m. 1. Πάλιν.] Εἰς τοὐπίσω. Gu. m. 2.

935. Οὐ γὰρ σῶν με δεῖ μ.] Αὕτη ἡ σύνταξις ὡς τὸ χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ. ἤγουν οὐ δεῖ ἀπὸ σοῦ με μαντεύσασθαι. Gu. m. 2. Μαντευμάτων.] Ἀκοῦσαι. Flor. 59.

936. Ἀπόλωλεν ἡ 'ληθεί',] Ἐν ἤθει τοῦτο λέγεται. Gu. m. 1. Florr.

937. Ὦ πρὸς σὲ γονάτων,] Τὸ πρὸς πρὸς τὸ γονάτων σύναπτε, εἰ καὶ διὰ μέσου τὸ σὲ εἴρηται, ἔμφασιν ἔχον τοῦ ἱκετεύων. Gu. m. 2.

938. Δυσφύλακτα] Ἃ μὴ δύναμαι φυλάξαι καὶ μὴ εἰπεῖν. Gu. m. 2. δυστήρητα, ἅπερ οὐ δύναμαι παραφυλάξασθαι καὶ μὴ εἰπεῖν. (ἢ ἀπαραίτητα, ἀσιώπητα add. Flor.) Flor. 33. Taur.

939. Σίγα·] Ὁ μὲν ἐζήτησε, τί αἰτεῖς; ὁ δὲ οὐ λέγει, τόδε σε αἰτῶ, ἀλλὰ σίγα ἀντὶ τοῦ σιγᾷν σε αἰτῶ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μὴ τῆς σωτηρίας ἀκούσασα καὶ ἄκοντος ἀφαιρήσεταί μου τὸν παῖδα καὶ πρὸς σφαγὰς ἑλκύσῃ. Gu. m. 2.

947. Φόνιον αἷμα] Τὸ ἀπὸ τῆς σφαγῆς. Gu. m. 1. τοῦ φόνου αἷμα. Flor. 33. Χοάς,] Ἐκχύσεις τὰς ἐπιχεομένας τοῖς νεκροῖς. Flor. 33. Taur.

948. Παλαιῶν] Ἤγουν πρὸ μακροῦ ἀρξαμένων. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

949. Γηγενεῖ] Τῷ ἐκ τῆς γῆς γεννηθέντι, ἤγουν τῷ ἰσχυρῷ. Gu. m. 2. Τιμωρεῖ] Ἐκδικεῖν ζητεῖ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐκδικεῖ, τιμωρίαν ἀπαιτεῖ. Flor. 59.

951. Χθὼν δ' ἀντὶ καρποῦ] Ἐπειδήπερ ἐκ γῆς καὶ Ἄρεος ὁ δράκων ἦν, οὐ μόνον Ἄρης ἐλυπεῖτο διὰ τὸν φόνον τοῦ παιδὸς, ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ. λέγει οὖν ὁ μάντις, ὡς, εἴπερ ἀντὶ τοῦ καρποῦ καὶ υἱοῦ αὐτῆς δράκοντος ἡ γῆ λάβῃ καρπὸν τὸν Μενοικέα — καρπὸς γὰρ γῆς καὶ ὁ Μενοικεὺς, ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθέντων Σπαρτῶν κατάγων τὸ γένος — καὶ αἷμα ἀντὶ αἵματος, ἵλεων αὐτὴν ἕξετε καὶ οὐκ ἔτι ὀργιζομένην. Gu. m. 2.*

952. s. Ἕξετ' εὐμενῆ γῆν,] Ἀντὶ τοῦ καρποῦ αὐτῆς, ἤγουν τῶν Γηγενῶν, ἣν λάβῃ καρπὸν βρότειον, καὶ ἀντὶ τοῦ αἵματος αὐτῶν ἣν λάβῃ αἷμα βρότειον, ἕξετε εὐμενῆ αὐτὴν, ὤφειλεν ὁ δὲ ἐπάγει πάλιν τὴν γῆν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

954. Ἐκ γένους δὲ δεῖ θανεῖν] Ἀνάγκη δὲ ἐστιν ἕνα τῶν ἐκ γένους τῶν Σπαρτῶν, ὅ ἐστι τοῦ δράκοντος, ἀποθανεῖν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Flor. 33. Taur.† Γένυος] Τοῦ στόματος, ἤγουν τῶν ὀδόντων, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. Gu. m. 2.

957. Ἀκέραιος,] Καθαρὸς καὶ ἀνεπίληπτος καὶ ἀληθὴς ἀπόγονος τῶν Σπαρτῶν καὶ ἀπὸ μητρὸς καὶ ἀπὸ πατρὸς, οὐχὶ ἀπὸ πατρὸς μόνον ἢ μητρὸς, ἀλλὰ καθ' ἑκάτερον ὁμοίως.‡

959. Σφαγὰς ἀπείργουσ',] Τὴν σφαγὴν αὐτοῦ κωλύει. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἤθεος] Παρθένος. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἄγαμος, καθαρὸς, ἀμόλυντος, μεμαντευμένος Ἀντιγόνῃ. Gu. m. 2.

* Partem horum e Baroc. 74. jam dedit King. nimirum ἐπειδήπερ — ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ, et καρπὸς γὰρ — τὸ γένος. In Gu. hæc sequuntur: φασὶ δὲ μαχομένων τῶν Σπαρτῶν, περιλειφθῆναι τούτους, Χθόνιον, κ. τ. λ. quæ addere nolui ob scholion editum ad v. 956. (ii. vol. p. 202.)

† In Aug. hoc sequitur post scholion ad v. 956. sic: ἀνάγκη οὖν, φασὶν, ἐκὼς, κ. τ. λ.

‡ Ultima καὶ ἀπὸ μητρ. — ὁμοίως e Flor. 33. addidi.

Εὐνῆς] Συνουσίας. Gu. m. rr. iidem.

. Μέλαιναν] Σκοτεινόν. Gu.

Κῆρα,] Θάνατον. idem.

-βαλὼν,] Διὰ τοὺς ἀναιρεθέντας γείους. idem.

. Τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν] Τούτων τῶν τυχίων ἤγουν τοῦ * καταστραφῆν πόλιν, ἢ τὸν σὸν παῖδα ἀπολοῦ, ἤγουν πρόκρινε, ἐκλέξαι τὴν ἢ γὰρ τὸν σὸν παῖδα σῶσον καὶ |λονότι καταστραφῆναι τὴν πόλιν, όλιν σῶσον, καὶ ἔασον φονευθῆναι παῖδα. Baroc. 74. Gu. m. 1.

. Ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρ. τ.] Τὸ ντί γένους· γένος γὰρ ἡ μαντική, ταύτης τὸ διὰ πυρὸς γνῶναι τὸ . Gu. m. 1.

. Μάταιος·] Ἄκαιρος. Gu. m. μήνας] Δείξας, μαντευσάμενος. ι. 2.

. Σχάσας;] Ἐκ μεταφορᾶς σόντων. σχάσαι γὰρ τὸ κρατῆτῶν κωπῶν εἰρεσίαν. Gu. m. σας (ἐπισχὼν, χαλάσας.) Gu. γον] Ἄφωνον. Gu. m. 2.

Προσθεῖναι] Ἐκθεῖναι, ἐκδοῆσαι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. ı. 59. 76. Πᾶσιν γὰρ ἀθ.] πάντες—ἀμελῆ ζωὴν ζῶ, (ἀντὶ τὰ ἀμελείας ἀνύω τὴν ζωὴν add. Flor.) — ἀμελεῖς καὶ φιλότεκι. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. ı. Mosq. D.

. Ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ,] ρῳ, πρὸς τελευτὴν ἐπιτηδείῳ. ι. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56.).

985. Ἀκόλαστ'] Ἀζήτητα, τολμηρὰ, προπετῆ. † Flor. 33.

990. Ἢν δ' ὑστερήσῃς,] Ἀπολειφθῇς. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὕστερος φανῇς. (ἤγουν βραδύνῃς add. Gu.) Gu. m. 2. Flor. 33.

994. Περάσας,] Διαβάς. (διελθών.) Gu.

1003. Προσηγορήσων] Προσαγορεύσων, συνταξόμενος αὐτῇ, ἀποχαιρετίσων παρὰ τοῖς κοινοῖς. Gu. m. 1.‡

1013. Θεσφάτων ἐλεύθεροι,] Προτροπῆς χρησμῶν εἰς τὸ ἀποθανεῖν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. οὗτος γὰρ οὐκ ἐλεύθερος θεσφάτων, ἐπεὶ ὁ Τειρεσίας δεῖν εἶπε τοῦτον θανεῖν. ἐπιχείρημα ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος. Gu. m. 2.

1014. Κοὐκ εἰς ἀνάγκην δ. ἀφ.] Οὐκ ἀναγκαζόμενοι ὑπὸ θεῶν ὑπὲρ πατρίδος τεθνάναι, ὥσπερ ἐγώ. Gu. m. 2.

1017. Ἐγὼ δὲ πατ.] Εἰ γὰρ ἐξέλθω τῆς πόλεως ὥσπερ δειλὸς, αὐτὸς μὲν ἴσως σωθήσομαι, πατρὸς δὲ καὶ ἀδελφοῦ καὶ πόλεως προδότης γενήσομαι, ἀπολωλυίας αὐτῆς ὑπ' ἐχθρῶν, καὶ σὺν αὐτῇ κἀκείνων. Gu. m. 2.

1019. Κακὸς;] Δειλός. (καὶ τῶν οἰκείων προδότης.) Gu.

1027. Οὐκ αἰσχρὸν] Ἀλλὰ εὐπρεπὲς δηλονότι. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἀλλὰ καλὸν καὶ λυσιτελὲς, τίμιον. Gu. m. 2.

1029—1032. Εἰ γὰρ λαβὼν] Αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸ οὐκ αἰσχρὸν, τοῦτο δὲ κατὰ πρῶτον μὲν μερικῶς ἐξήνεγκε, ἔπειτα δὲ καθόλου, πρῶτον μὲν εἰς κοινὸν φέρει (sic) πατρίδι εἰπὼν, ἔπειτα δὲ κακῶν αἱ πόλεις ἐλασσόνων. ὁ

ῦ e Gu. scripsi, quod etiam Valck. rescribendum monuerat, pro τό. Ex eod. ἤγουν addidi ante πρόκρινε, et δηλονότι post ἄφες. Pro ἢ γὰρ τὸν σὸν π. idem γουν τὸν σ. π. Brevius scholion erat in editis: ἀπὸ τῶν δ. δ. πρόκρ. τὴν ἑτ. ἢ ... σῶσον, ἢ τὴν πόλιν. Aug. τούτων τῶν δύο πότμων ἕνα ἐπίλεξαι, ἢ τὸν τοῦ παιδὸς ..., ἢ τῆς πόλεως πότμον. Taur. τοῖν δυοῖν πότμον τὸν ἕτερον ἑλοῦ, ἢ τοῦ παιδὸς τεθ... σῶσαι τὴν πόλιν, ἢ τῆς πόλεως καταστραφείσης σῶσαι μὲν τὸν υἱὸν, οὐ μὴν οὐδ' αὐτὸν μετ' οὐ πολὺ γὰρ καὶ αὐτὸς μετὰ τῆς πόλεως ἀπολεῖται.

ε his emendanda videntur, quæ Valck. ex Aug. vulgavit: τολμηρᾷ, προπετῆ, e cum voc. ἀπειλῇ ad ἰάσας adscripsit. In cod. vv. τολμ. πρ. erant ante ἤγουν ... et ἀπειλῇ post γίνεται.

rba ἀποχαιρ. π. τοῖς κ. e MS. C. C. C. dedit King. in quibus legitur περὶ, ıtum, ut scriptum est in Gu., a Valck.

δὲ νοῦς· ἐὰν ἕκαστός τις τῶν πολιτῶν ὡς δύναιτο εἰς καιρὸν βίου ὑπὲρ πατρίδος σπουδάζῃ, ὀλίγου τινὸς πειραθεῖσαι τότε αἱ πόλεις κακοῦ, εἰς ἃς ἡ τοιαύτη σπουδὴ γίνεται, εὐτυχεῖς ἂν εἰς τὸ ἑξῆς. ἐπεὶ δὲ τὸ συμφέρον τῆς πόλεως καὶ διὰ συμβουλῆς καὶ δι' ἔργου γίνεται, πρὸς μὲν τὸ διὰ συμβουλῆς ἔθηκε τὸ διέλθοι, πρὸς δὲ τὸ δι' ἔργου τὸ φέρει. λάμβανε δὲ τὸ εἰς κοινὸν πρὸς τὸ διέλθοι κατὰ συνεκδοχήν. Gu. m. 2.

1030. Διέλθοι] Μετέλθοι, γυμνάσαιτο, ἀσκήσαι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1033. Γᾶς λόχευμα,] Παρόσον ἐν ὄρεσι διατρίβουσα τὸ πρὶν καὶ μὴ φαινομένη ἐξαίφνης ἐπέστη τοῖς Θηβαίοις, διὰ τοῦτο ἔδοξεν οἷον ἐκ γῆς ἀναδοθῆναι. Flor. 33.

1034. Νερτέρου] Σκοτεινῆς. Flor. 33. νερτ. Ἐχ. γένν λέγει τὴν Σφίγγα, ὡς θανάτου αἰτίαν. Gu. m. 2. Ἐχίδνης,] Ἐκ Τυφῶνος γὰρ καὶ Ἐχίδνης ἡ Σφίγξ. Gu. m. 1.

1036. Τὸ πολύστονος καὶ τὰ ἑξῆς πρὸς τὸ ἔβης ἀποδίδοται, ἤγουν ἔβης πολύστονος, πολύμοχθος. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1038. Φοιτάσι] Μεμηνόσιν. Gu. m. 1. Florr. iidem. ὁρμητικοῖς. Gu. m. 2. Flor. 33.

1039. Χαλαῖσι] Νῦν ταῖς σιαγόσιν, οἱ δὲ τοῖς ὄνυξι, τὰ ὠμὰ κρέα ἁρπάζουσι καὶ σιτουμένοις. Flor. 33. Ὠμοσίτοις·] Θηριώδεσιν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1041. Πεδαίρουσα] Περισσὴ ἡ σύνθεσις τοῦ πέδι (Flor. πέδου), ἐπεὶ ἔχει τὸ ἐκ τόπων. ἔστιν οὖν τὸ πεδαίρουσα ἀντὶ τοῦ μεταίρουσα. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἀπὸ τοῦ πεδίου μετεωρίζουσα καὶ αἴρουσα εἰς ὕψος. Taur. *

1042. Ἀμφὶ μοῦσαν,] Ἡ ἀμφὶ ἀντὶ τῆς ἐπὶ, ἵν' ᾖ κακόλυρον μοῦσαν ἐπέφερες. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. †

1043. Ὀλομέναν τ' ἐρ.] Φθοροποιόν. ἐπειδὴ φθορᾶς αἰτία ἦν ἡ μοῦσα, διὰ τοῦτο Ἐριννὺν οὐλομένην αὐτὴν λέγει. Gu. m. 2. τοὺς γινομένους θρήνους διὰ τὰ αἰνίγματα. Gu. m. 2. Taur. ‡

1044. Ἔφερες, ἔφερες] Ἐπέφερες κακόλυρον μοῦσαν καὶ ἀξίαν ἀπωλείας Ἐριννὺν, λέγω λύπας τῇ πατρίδι. ἤγουν ταῖς Θ. Gu. m. 1. ἅ ποτε καὶ ἥτις ἔφερες ἔφερες τῇ πατρίδι ἤτοι ταῖς Θ. ἄχεα καὶ θλίψεις φόνια καὶ φονικὰ, πεδαίρουσα καὶ εἰς ὕψος ἐκ γῆς αἴρουσα νέους ἐκ τῶν Διρκαίων τόπων, ἤτοι τῶν Θηβῶν, περὶ μοῦσαν καὶ ᾠδὴν ἄλυρον καὶ κακόμουσον καὶ ἄλλην ποταπὴν (sic) Ἐριννὺν οὐλομένην καὶ φθοροποιόν. ἡ γὰρ σὴ μοῦσα, ἤτοι τὰ ἔμμετρα αἰνίγματα, ἄλυρος καὶ κακόμουσος ἦν καὶ Ἐριννὺς οὐλομένη δι' οὓς προὐξένει θανάτους. ὅστις ἐκ τῶν θεῶν ἦν καὶ ὑπῆρχεν ὁ ταῦτα πράξας, τὸ τοῖς Θηβαίοις λέγω ἐπελθεῖν τὴν Σφίγγα καὶ φθείρειν αὐτοὺς, (ἦν δὲ ὁ Ἄρης διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τοῦ δράκοντος) φόνιος ἦν. εἰκότως δὲ ὁ Ἄρης τοιοῦτος καλοῖτ' ἂν, καὶ δι' οὓς ποιεῖ φόνους καὶ διὰ τὰς τῆς Σφιγγὸς φονικὰς ἁρπαγάς. Gu. m. 2.

1045. Φόνια·] Ἐπὶ φόνοις. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1047. Ἰάλεμοι] Ἰάλεμοι δὲ καὶ θρῆνοι παρθένων ἐστέναζον ἐν τοῖς οἴκοις, ἰάλ. δὲ καὶ θρ. μητέρων, ἰήϊον καὶ θρηνητικὴν βοὴν, ἰήϊον μέλος, τουτέστιν ὁπότε ἡ Σφίγξ τοῖς Θηβαίοις ἐπεχωρίαζεν, ἐστέναζον μὲν αἱ μητέρες διὰ τοὺς σφετέρους παῖδας ἁρπαζομένους ὑπ' αὐτῆς, ἐστέναζον δέ αἱ παρθένοι, πατέρων αὐταῖς καὶ ἀδελφῶν καὶ ἑτέρων νέων, οὓς ἔμελλον συνοίκους κτήσεσθαι, ἀθλίως ὑπ' ἐκείνης ἀπολλυμένων. ἄλλος ἄλλον ἀνὰ τὴν πόλιν ἐπετότυζε (sic) καὶ ἐθρήνει ἐν διαδοχαῖς· διεδέχετο γὰρ ἄλλος ἄλλον ταῖς συμφοραῖς, νῦν μὲν ἐκείνου, νῦν δὲ ἐκείνου σπαραττομένου ταῖς ἁρπαγαῖς. ἦν δὲ καὶ ὑπῆρχε στεναγμὸς ὅμοιος βροντῇ καὶ ἰαχὴ καὶ θρηνώδης

* In Cod. hæc post vv. πρὸς τὸ ἔφερες (Schol. 1042. ii. vol. p. 217.) sequuntur: Ἄλλως. ἀπὸ τ. π.

† Aug. ἡ ἀμφὶ ἀντὶ τῆς πρὸς, προσέφερες.

‡ In Taur. est ἢ διὰ τοὺς γ. θρ. ἢ διὰ τὰ αἰν.

ἐκεῖ, ὁπότε ἀφανίσειε καὶ ἠφάνισε πολλῶν ἀνδρῶν τῆς πόλεως ἡ πτεροῦσσα καὶ πτερωμένη παρθενόμορφος Σφίγξ. Gu. m. 2.*

1048. Ἰάλεμοι δὲ παρθ.] Ἡ πρὸς τὸ παρθένων στικτέον, ἢ τὸ ἰάλεμοι πρὸς τὸ ἐστέναζον συντακτέον. καὶ μὴ ξενισθῇς ἀκούων τὸ ἐστέναζον ἰάλεμον· πολλὰ γὰρ τοιαῦτα παρὰ ποιηταῖς εὕρηται. Gu. m. 2.

1049. Ἐστέναζον] Ἀντὶ τοῦ ἐποίουν, ἐστιγμένον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1050. Ἰήϊον βοὰν,] Θρηνητικήν. ἀπὸ τοῦ ἰὼ τὸ φεῦ. τοῦτο ἐπὶ μὲν θρήνων ψιλοῦται, ἐπὶ δὲ παιώνων δασύνεται.) Gu. † ἢ θρηνητικὴν, ἢ λοξὴν, ἐστι καὶ τῷ Λοξίᾳ Ἀπόλλωνι τοιοῦτος ὕμνος ᾔδετο. καὶ τὸ αἴνιγμα τοιοῦτον ἦν. Flor. 33. ἀφανιστικήν. idem. παιώνιον φωνήν. παιὰν δέ ἐστιν ᾆσμα ᾀδόμενον ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ ἢ δεινῶν τινων. εἰ μὲν συνταχθῇ βοὴν ἰήϊον ἀντὶ τοῦ λοξὴν, συντακτέον οὕτως, διὰ τὴν βοὴν τὴν ἰήϊον εἰ δ' ἄλλως, ἄνευ προθέσεως. idem.

1052. Ἄλλος ἄλλον ἐπωτ.] Ἄλλος δ' ἄλλον ἐθρήνει, ἐσχετλίαζεν, ἀπὸ τοῦ στονοί. Gu. m. 1. Flor. 21. ‡

1058. Ἀποστολαῖς] Κατὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Πυθίου, ἤγουν ἣν ἀπέστειλεν αὐτὸν ὁ Πύθιος, τουτέστιν ὁ Ἀπόλλων. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1061. Τότε μὲν ἀσμένως,] Ἀντὶ τοῦ ἡδέως — δὲ τὸ συνάπτει ὁ αὐτὸς δὲ πάλιν, φησὶν, οὕτω καὶ λύπας αὐτὸς (αὐτοῖς) προσετρίψατο, γήμας τὴν μητέρα καὶ λύσας τοὺς περὶ Πολυνείκην ἐξ ἀνόμων γάμων οἳ νῦν διὰ (τὰς) τούτου ἀρὰς εἰς ἀγῶνα καὶ πόλεμον κατέστησαν. τὸ δὲ ὕστερον γινόμενον προανεφώνησεν· οὐ γὰρ εὐθὺς, ὡς ἐπεδήμησεν, ἄσμενοι αὐτὸν ἐδέξαντο, ἀλλ' ὅτ' ἔλυσε. λείπει δὲ τὸ ἦλθε. §

1062. Γάμους Δυσγάμους] Ἀθέσμους γάμους δυσγάμους. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. παρανόμους, αἰτίους συμφορῶν, κακούς. Gu. m. 2.

1066. Ἀμείβει] Κατὰ διαδοχὴν ἄγει (διαβιβάζει 59.) τὴν πόλιν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. διέρχεται. Gu. m. 2.

1067. Μυσαρὸν] Βδελυκτόν. Gu. m. 1. Florr. iidem. βδελυρὸν πολεμοῦσι γὰρ ἀλλήλοις. Gu. m. 2. αἴτιος ὁ Οἰδίπους φόνων γίνεται καταβαλὼν τὰ τέκνα κατάραις εἰς μυσαρὸν καὶ βδελυρὸν ἀγῶνα, ὃν ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἀλλήλους καταβαλεῖν σπεύδοντες. Gu. m. 2.

1075. Γενοίμεθ' ὧδε] Ἤγουν τοιούτων παίδων ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνιζομένων. Gu. m. 2.

1085. Διὰ μακροῦ] Χρόνου ἢ λόγου ἀκούσῃ. Gu. m. 2.

1090. Πολεμίων εἴργων β.] Ἃ οἱ πολέμιοι πέμπουσιν, ἀποσοβῶν, κωλύων ἐπ' αὐτὸν ἀφικνεῖσθαι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1097. Ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτήν] Ἤγουν εἰς ἰσχυρὸν πόλεμον κατέστησαν. οὐχὶ μέτριον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1100. Ὡς μέλει μοι καὶ τόδ',] Ὅτι διὰ φροντίδος ἐστί μοι καὶ τόδε, εἰ ὁρᾷ φῶς, ἤγουν εἰ ζῇ. φάος τὸ φῶς βραχὺ, καὶ Φάρος (Gu. φάος) ὄνομα τόπου. φάρος δὲ τὸ ἱμάτιον, ἐνίοτε μὲν μακρὸν, ἐνίοτε δὲ βραχὺ, ὡς τὸ καλὸν, τὸ ἶσον

* Paraphrasis ista m. 2. etiam in Bar. esse videtur; certe, quam ad antistrophen edit King. in Gu. eadem m. scripta est.

† Mutilum erat in editis. θρηνητ. βοήν. διὸ ἐπὶ μὲν θρ. etc. King. et Valck. θρ. β. διὸ omiserunt. Flor. 21. habet ἀπὸ τοῦ ἰὼ, ὃ σημαίνει τὸ φεῦ καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς η ἰήϊον.

‡ Verba ἐσχ. ἀπὸ τοῦ ἐν. King. etiam dedit e MS. C. C. C. In editis tantum erat ἄλλος ἄλλον ἐθρήνει.

§ Verba ὁ αὐτὸς δὲ πάλιν — ἦλθε e Taurin. accesserunt, in quo scholion editum est vv. διὰ τὸ λῦσαι τὸ αἴν. et post τὰ λοιπὰ, omissis ἀπὸ κ. δὲ τὸ συν. statim sequuntur illa: ὁ αὐτὸς δὲ, κ. τ. λ.

(sic), τὸ ἀνὴρ, τὸ ὕδωρ, τὸ ἀὴρ, τὸ ἄρης, ὡς δείκνυται ἐν τῷ Ἄρες Ἄρες βροτολοιγὲ, τὸ ὑμῶν καὶ ἕτερα. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1101. Συνωρίς] Ἡ δυάς. Ἐς τόδ' ἡμέρας] Εἰς ταύτην τὴν ἡμέραν, ἤγουν μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας. Gu. m. 1. Florr. iidem.*

1103. Ἀπεστήσασθε] Ἀπεδιώξατε. Gu. m. 1.

1105. Σεσωσμένης.] Ἐν ἀσφαλείᾳ οὔσης. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1106. Ὑπερθανὼν,] Γράφεται ὑπερβαλών. τὸ ὑπερβάλλειν γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ, ὥσπερ καὶ τὸ ὑπεραίρω. ἔστι δὲ τὸ ὑπερβὰς τῆς γῆς καὶ τὸ πύργων ἐπ' ἄκρων στὰς ταυτόν. Gu. m. 2.

1108. Λαιμῶν διῆκε,] Διεβίβασε διὰ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. διέπεμψε. Gu. m. 2. ἐνέβαλε. Flor. 33.

1109. Ἔνειμεν] Ἔταξεν ἄγων. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1110. Φύλακας] Ἐπιτηρητὰς καὶ ἀποσοβητὰς τῶν πολεμίων. Gu. m. 2.† διὰ τοῦτο ἑπτὰ ἔταξε στρατηγοὺς ταῖς ἑπτὰ πύλαις, ἑαυτὸν οὐ συγκατατάξας, ὅπως αὐτὸς περιέρχοιτο τὰς πύλας, τῷ νοσοῦντι μέρει συμμαχῶν· ἐπάγει γὰρ (v. 1179.) "ἐπειδὴ τάσδ' εἰσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας, ἄλλας ἐπῇξε παῖς σός." ‡

1111. Ἐφέδρους] Ἀντιπάλους, ἀγωνιστὰς ἐπικαθεζομένους ἀντιπάττεσθαι, εἰ ἐπικρατοίη τὸ ἀντίπαλον μέρος. ἔφεδρος γὰρ ὁ εὐτρεπισμένος, δύο τινῶν παλαιόντων, παλαίειν τῷ νικήσαντι.§

Ἑπτόντας μὲν ἑπτόταις] Ἐφ' ἑπτόταις. ἢ ἐπὶ ἀπὸ κοινοῦ. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1112. Ὁπλίτας] Πεζοὺς (ὡπλισμένους ἐπὶ τοῖς πεζοῖς add. Gu.).

1114. Δι' ὀλίγου·] Ἐγγύς. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. συντόμως, διὰ ταχέος. Gu. m. 2. Περγάμων τ'] Καὶ ἀπὸ τῶν τειχῶν τῶν ὑψηλῶν. Gu. m. pr. Florr. iidem.||

1116. Τευμησσὸν] Οἱ μὲν ὄρος Βοιωτῶν, οἱ δὲ, ὅτι ὄρος ἐν Ἄργει, ἐν ᾧ ὡπλίζοντο οἱ Ἀργεῖοι εὐτρεπιζόμενοι πρὸς πόλεμον. Taur.

1117. Δρόμῳ συνῆψεν] Ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἄστυ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μέχρι τῆς πόλεως ἔδραμεν. Gu. m. 2.

1122. Ὁ τῆς κυναγοῦ — ἔκγονος,] Ὁ υἱὸς τῆς κυνηγοῦ, ἤγουν τῆς Ἀταλάντης. Gu. m. 1. Florr. omnes.

1124. Κάπρον] Οὗτος ὁ κάπρος ἐλέγετο Καλυδώνιος, Καλυδὼν δὲ ὄρος Αἰτωλίας. ἱστορεῖται δὲ, ὡς τοῦτον τὸν κάπρον ἡ Ἄρτεμις ἐτόξευσε, Μελέαγρος δὲ τῷ συοκτόνῳ δόρατι περὶ τὸ μέτωπον πλήξας ἀνεῖλεν. Gu. m. 2.

1125. Χειρουμένην] Κρατοῦσαν, νικῶσαν. Gu. m. 2.

1128. Ὑβρισμέν',] Ὕβριν ἔχοντα καὶ ἀλαζονείαν, ἀλλ' ἔχων ὅπλα ἄσημα, ἤγουν μηδὲν ἐπίσημον ἔχοντα, σωφρόνως, ἤγουν ἐν καταστάσει ἀλαζονείας ἀπηλλαγμένη. Gu. m. 1. Flor 5. 6.

* Pro his Valck. dedit ex Aug. ζῇ ἡ δυὰς τῶν τ. μέχρι ταύτ. τ. ἡμ.

† In editis erat: Λοχαγίτας, λόχους, τάγματα, φύλακας. quæ Valck. ita em. λόχους, τάγματα. Λοχαγίτας, ταγμάτων φύλακας.

‡ Ultima: τῷ νοσ. μ. etc. in Taur. adjecta sunt. Versus Euripidis intactos reliqui, sed pro ἐπάγει cod. ἐπάγη. Ex eodem supra συγκατατάξας recepi pro κατατάξας. Pro ἑαυτὸν οὐ συγκ. Aug. καὶ ἑαυτὸν οὐ συγκατέλεξεν, quæ non intelligo, cur meliora vulgatis dicat Valck.

§ Verba ἔφεδρος γὰρ — νικήσαντι e Gu. addidi, in quo hæc verbis ἐπικαθεζ. — μέρος subjecta sunt. Eadem in MS. C. C. C. Barn. in Leid. Valck. repererunt. Singulari oscitantia in mendo ἐπὶ ρατείη Junt. Basil. Barn. King. Valck. Schütz. conspirant. ἐπικρατοίη Gu.

|| Taur. πέργ. τὰ ἀκρωτήρια· στέγη δὲ τὰ τείχη τῶν ὑψηλῶν, quod quid sit, nescio.

9. 21. 56. 59. 76. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀλαζονείαν τινά. ἴσως δὲ ὡς μάντις προειδὼς τὸ μέλλον οὐδὲν ἀλαζονικὸν ἐφρόνει. Taurin.

1129. Ὠγύγια δ' εἰς πυλώμαθ'] Ἐπεὶ παρὰ Ὠγύγου τοῦ Βοιωτοῦ τάφῳ ἔκειντο, καὶ οὐχ ὅτι Ὤγυγος αὐτὴν ἔκτισεν· οἱ γὰρ περὶ τὸν Ἀμφίονα ἔκτισαν τὰς Θήβας· ἢ ἀρχαίως (f. ἀρχαίων) ὡς αὐτῶν πρωτοκτίστων οὐσῶν τῇ πόλει. Taurin.

1131. Στικτοῖς] Πυκνοῖς. Gu. m. 1. Florr. Πανόπτης] Διὰ τὸ εἶναι ἄϋπνος. Gu. m. 2.

1133. Βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα] Ἰστέον — αἰτιατικαὶ οὖσαι, καὶ οὐχ, ὡς φασί τινες, οὐδέτεραι,* συντάσσοντες πρὸς τὸ, τὰ μὲν — τὰ δὲ, οὐ—τὰ κρύπτοντα. Baroc. 74. Gu. m. 2.

1139. Κρηναίαισι] Πύλαι καὶ αὗται Θηβῶν, ἴσως δὲ τῇ Δίρκῃ παρέκειντο, καὶ ἀπὸ ταύτης ὠνόμασαν (leg. ὠνομάσθησαν.) Taurin.

1142. Στρόφιγξιν] Ταῖς ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος ἱμᾶσι. Gu. m. 2.

1143. Πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν,] Τὸν ὀμφαλὸν, ὃ καλοῦσι τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος. Gu. m. 2. †

1149. Ὑπόνοιαν ἡμῖν] Μὴ λάβῃς ἔξωθεν εἰς πρόσθεσιν εἰς τὸ ὑπόνοιαν, ὥς τινές φασιν, ‡ ἀλλ' οὕτω λέγε· ἐπῆν δὲ καὶ ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἐν σιδηρονώτοις τύποις γίγας γηγενὴς, καὶ ἐκ τῆς γῆς γεννηθεὶς, φέρων ἐπὶ τοῖς ὤμοις ὅλην τὴν πόλιν, ὑπόνοιαν καὶ ὑποψίαν, οἷα πείσεται ἡ πόλις αὕτη· τουτέστι τὸ φέρειν ἐπὶ τοῖς ὤμοις τὴν πόλιν ὑπονοεῖν τοῖς ὁρῶσι παρεῖχε τὴν ἐσομένην τῇ πόλει καταστροφήν. τὸ δὲ ἐξαναστάσας βίᾳ μοχλοῖσι διὰ μέσου, δεικνύει καὶ ἑρμηνεύει τὸ πῶς αὐτὴν ἐν τοῖς ὤμοις ἔφερε. τὸ δὲ σιδηρονώτοις τύποις ἀντὶ τοῦ ἐν σιδηροῖς τύποις ἐπὶ τῶν νώτων τῆς ἀσπίδος ἐνετετύπωτο. Gu. m: 2.

1153. Ἀργείων αὐχῶν·] Ἐν γὰρ τῇ ὕδρᾳ Ἀργεῖοι ἐσεμηνύοντο. Gu. m. 2.

1154. s. Δράκοντες] Ἤγουν αἱ ἔχιδναι καὶ αἱ κεφαλαὶ τῆς ὕδρας. δράκοντας εἶπεν ἀντὶ εἴδους εἶδος παραλαμβάνων. Gu. m. 2.§ Παρῆν δ' ἐκ.] Παρῆν δὲ ἐμοὶ ἡ ὄψις ἑκάστου τούτων. Gu. m. 1. et 2. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1156. Ξύνθημα] Σημεῖόν τι ἴδιον ἐπιγιγνώσκουσιν ἀπὸ τὸ τοὺς οἰκείους μὴ φονεύειν. λέγει δὲ τὸ κηρυκεῖον. ταῦτα δέ φησι εἶδον ἀκριβῶς πρὸς ἕκαστον αὐτῶν κήρυξ ἀποστελλόμενος ταξιαρχῶν. Taur. γνώρισμα τῶν πολεμίων, σημεῖον ἴδιον, ὅπως τοὺς ἰδίους μὴ φονεύωσι. Gu. m. 2.

1157. Μεσαγκύλοις] Τοῖς ἀκοντίοις, —ἔχειν ἐγγλυφὴν, εἰς ὃ ἐμβάλλοντες τὸν δάκτυλον τὸν δεύτερον καὶ τοὺς δυοῖν ἑκατέρωθεν κατέχοντες ταχτικώτερον ῥίπτουσιν οἱ πολέμιοι.||

1158. Ἑκηβόλοις,] Μακρὰν βαλλούσαις. Gu. m. 1. Florr. omnes.

1160. Ἔκλαγξε] Ἐφώνησε, ἤχησε. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μεγάλως ἐβόησε. Gu. m. 2.

1162. Ἄρδην] Ὁμοῦ. Gu. m. 2.

1165. Πολλοὶ δ' ἔπιπτον] Πολλοὶ δὲ — ἐοικότας. ἢ καὶ οὕτως, ἵν' ᾖ τοῦτο ὅμοιον τῷ ἄνω, καὶ εἶδες ἂν Ἀργείους ἐξ ἡμῶν ἐκπεπτωκότας, τουτέστιν ἐξ ἡμῶν ἀφῃρημένους τὸ ζῆν.¶ Baroc. 74. Gu. m. 2.

* καὶ οὐχ — οὐδέτεραι e Gu. addidi, qui omittit etiam δὲ post συντάσσοντες. Ita non opus est, neque cum Kingio in fine post κρύπτοντα addere ἀμαθῶς, neque cum Valck. scribere οἱ συνάπτουσι — ἐκφέρουσι.

† In editis erat tantum κατὰ τὸ μέσ. τῆς ἀσπ.

‡ Sic in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76. adscriptum est εἰς.

§ Ex Aug. hoc scholion dedit Valck. ὕδρα ὄφις ἦν ἔχουσα κεφαλὰς ρ. καὶ ἄλλως. ἀπὸ τῆς ὕδρας ἐξήρχοντο κεφαλαὶ πολλαί, αἱ κεφαλαὶ τῆς ὕδρας ἐχιδνώδεις. αἱ ἔχιδναι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς ὕδρας ἐξήρχοντο. δράκοντας δὲ εἶπεν, εἶδος ἀντὶ εἴδους παραλαμβάνων.

|| Ultima ἐγγλυφὴν, εἰς ὃ — πολέμιοι e Taur. addidi.

¶ Ultima ἢ καὶ οὕτως, κ. τ. λ. e Gu. accesserunt, qui etiam ab initio πολλοὶ Ἀργείων et κυβιστῆρσιν pro κυβιστητῆρσιν, ut Bar.

1167. Κυβιστητῆρας] Ἀπὸ τοῦ κύβη ἡ κεφαλή. Flor. 59. δίκην κολυμβητῶν χερσὶ καὶ ποσὶ παλλομένους. Gu. m. 2.

1168. Ἔδευον] Κάθυγρον ἐποίουν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Βρέχον. Gu. m. 2.

1171. Ἀπάλλαν,] Ἐργαλεῖον μοχλευτικόν. Gu. m. 2. Flor. 33. Κατασκάψω] Καταβάλω, καταστρέψω. Gu. m. 1.

1175. Ῥαφὰς] Ἁρμογὰς, ἁρμονίας. Gu. m. 1.

1176. Οἰνωπὸν] Πυῤῥὰν, αἰθηρὰν, τὴν πυρώδη καὶ ἐρυθρὰν, οἷος ὁ οἶνος. Gu. m. 2.

1178. Κόρῃ.] Θυγατρί. Gu. m. 2.

1182. Αἰτωλίσιν] Αἰτωλὶς λόγχη, ᾗ οἱ Αἰτωλοὶ χρῶνται. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Εἰς ἄκρον στόμα π.] Εἰς τὰς ἐπάλξεις. Gu. m. 1. Florr. iidem. εἰς τοὺς τῶν τειχέων ὀδόντας, ἔνθα ἵστανται οἱ ἄνδρες. Gu. m. 2.

1184. Ἀλλά νιν] Ἤγουν αὐτούς. Gu. m. 1. Flor. 33. 59.

1187. Νοσοῦν.] Τὸ μέρος τοῦ κινδυνεύειν παύσαντες. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ποιήσαντες ἄφοβον. Flor. 59.

1188. Ὡς ἐμαίν.] Ὅτι μανικῶς ὥρμα. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1193. Πετρούμενος] Λίθοις βαλλόμενος. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1194. Ἀνεῖρφ',] Ἀνέβαινε, ἀνήρχετο. Florr. iidem. Εἰλίξας δέμας,] Συστείλας τὸ σῶμα. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1196. Ὑπερβαίνοντα] Ἀπὸ τοῦ νῦν μέλλοντα ἐπιβῆναι τῶν τειχῶν. Gu. m. 2. Γεῖσα] Τὰ λεγόμενα στηθαῖα. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1197. Ἐκτύπησε] Ἦχον ἐποίησεν. Gu. m. 1. Florr. iidem. πεσόντος τοῦ κεραυνοῦ. Gu. m. 2.

1200. Κόμαι μὲν] Ὡς κοῦφαι. Gu. m. 2. Εἰς Ὄλυμπον,] Εἰς οὐρανὸν ἀνεπέμποντο. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. εἰς ὕψος. Gu. m. 2. Αἷμα δὲ] Ὡς γεώδες. Gu. m. 2.

1201. Κῶλα,] Οἱ πόδες. Gu. m. 1. Florr. omn. καὶ τἄλλα μέρη. Gu. m. 2. χεῖρες καὶ κῶλα εἰπὼν ἐπάγει ἑλίσσετο, πρὸς τὸ προσεχῶς οὐδέτερον ἀποδιδοὺς, ἢ πραγματικὴν ποιούμενος τὴν σύνταξιν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1202. Ἔμπυρος] Πεπυρακτωμένος. Gu. m. 1. Florr. ἡμίεφθος, κεκαυμένος, κεκεραυνωμένος. Gu. m. 2.

1204. Καθεῖσαν] Καθίεω, καθιῶ, ὁ μέλλων καθιέσω, ὁ ἀόριστος καθίεσα, καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν καθεῖσα καθεῖσας καθεῖσαν. ὅτι δὲ οὕτως ἔχει, μαρτυρεῖ καὶ τὸ καθεῖσαν καὶ ἀφεῖσαν καὶ παρεῖσαν, τρίτα τῶν πληθυντικῶν ὄντα. ἃ πειρώμενοί τινες ἐκ τοῦ παρατατικοῦ κανονίζειν, λέγοντες ἵημι, καὶ ὁ παρατατικὸς ἵην, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἵεσαν, καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶσαν, δοκοῦσι μὲν ἀληθές τι λέγειν, ἐξελέγχονται δὲ τῇ σημασίᾳ. παρεῖσαν γὰρ ἀντὶ τοῦ κατέλειψαν, οὐ κατελίμπανον, τὸ μὲν παρατατικὸν, τὸ δὲ κατέλειψαν ἀόριστον ὄν. πρὸς δὲ, καὶ ὃ νῦν Εὐριπίδης φησὶ, μέγα τεκμήριον τοῦ ὅτι εἰς ἀόριστον δεῖ κανονίζεσθαι. Gu. m. 2. ἕω τὸ κάθημαι, ἤγουν τὸ καθῆσθαι ποιῶ, ὁ μέλλων ἕσω, ὁ ἀόριστος εἶσα. ἔστι δὲ ἓν τῶν τὸ ι προσλαμβανομένων ἐπὶ τῶν παρῳχημένων, καὶ μετὰ τῆς κατὰ καθεῖσιν. Flor. 21. ἀναπαύσασθαι ἐποίησεν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1205. Οἱ δ' αὖ παρ' ἡμῶν] Οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου μέρους, ἤγουν οἱ ἡμέτεροι. Gu. m. 2. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Δεξιὸν] Ἀγαθόν. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἐπιτήδειον, κάλλιστον. Gu. m. 2. Τέρας] Σημεῖον. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1206. Ἐξήλαυνον] Ἐκ τῆς πόλεως ἢ ἐκ τῆς τάφρου. Gu. m. 2.

1207. Κεἰς μέσ' Ἀργείων ὅπλα] Εἰς

μέσους τοὺς Ἀργείους, ἤγουν εἰς τὸ μέσον τῶν Ἀργείων. Gu. m. 1. Florr. iidem. *εἰς μέσας παρατάξεις.* Gu. m. 2.*

1215. *Καλὸν τὸ νικᾷν*] *Καλόν ἐστι νικῆσαι ἡμᾶς τοὺς πολεμίους· ἐὰν δὲ ἔχωσιν οἱ θεοὶ κρείττονα γνώμην, διαλλάξαι λέγω πρὸς ἀλλήλους τοὺς ἀδελφοὺς, εἴην ἂν εὐτυχὴς ἐγὼ, ἤγουν, τοῦτο κάλλιστον καὶ εὐτυχία τῆς πόλεώς ἐστι καὶ ἄμεινον τοῦ νικᾷν.* Gu. m. 2.

1224. *Ἔα τὰ λοιπὰ,*] *Μὴ ζήτει τὰ μετὰ ταῦτα, ἀλλ' ἐνταῦθα στῆθι.* Gu. m. 2. *Τὰ λοιπὰ,*] *Τὰ ἐπίλοιπα, τὰ ἔμπροσθεν.* Gu. m. 2. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1225. *Εἰς ὕποπτον*] *Ὑποψίαν τινὸς κακοῦ.* Gu. m. 2. *ἔμφοβον.* Flor. 33. *Ἐατέον.*] *Ἄξιόν ἐστιν ἐᾶσαι.* Gu. m. 2. *καταλειπτέον.* Flor. 59.

1227. *Καὶ τἀπίλ.*] *Ἤγουν εἰ εὐτυχῶ εἰς τὸ μετὰ ταῦτα, ὅσον τὸ κατ' ἐκείνους. λέγει δὲ τοῦτο, ὑπόνοιαν ἔχουσα, μὴ δέδοκταί σφισι πολεμεῖν πρὸς ἀλλήλους. ἀξιοῖ οὖν μαθεῖν, ὅντινα σκοπὸν ἔχουσιν.* Gu. m. 2.

1229. *Στέγεις*] *Φυλάττεις, ἐκ μεταφορᾶς τῆς στέγης.* Gu. m. 2. *στέγω οὐ μόνον τὸ ὑπομένω, ἀλλὰ καὶ τὸ φέρω, ὡς ἐνταῦθα.* Flor. 21. *Ὑπὸ σκότῳ.*] *Κρυφίως.* Gu. m. 2. *τῇ κρυφιότητι.* Flor. 59. †

1239. *Σῖγα*] *Ἔχειν, ἤγουν σιγᾷν.* Gu. m. 1.

1241. *Δαναῶν τ' ἀριστεῖς,*] *Ἐπ' ἀνδραγαθίαις λάμψαντες.* Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1243. *Μήθ' ἡμῶν ὕπερ.*] *Μήτε ὑπὲρ ἐμοῦ, ἤγουν ἕνεκα ἐμοῦ.* Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1244. *Τόνδε κίνδ. μεθ.*] *Πάντας ἐκβαλὼν τοῦ κοινοῦ κινδύνου καὶ πολέμου.* Gu. m. 2. *Τόνδε κίνδ.*] *Τὸ μάχεσθαι ἀμφότερα τὰ στρατεύματα.* Gu. m. 2. *τὸ φονεύεσθαι ἡμᾶς.* Flor. 59.

1247. *Τῷδε παραδ. πόλιν.*] *Ἄδειαν δώσω τῷδε κατέχειν τὴν πόλιν.* Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ‡

1249. *Νείσεσθε,*] *Πορεύεσθε, ἀπελεύσεσθε.* Gu. m. 1. §

1250. *Ἅλις,*] *Ἀρκούντως ἔχει.* Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1255. *Ἐπὶ τοῖσδε*] *Τοῖς λόγοις.* Gu. m. 2. *τοῖς ὁμολογουμένοις.* Flor. 33. *Ἐσπείσαντο,*] *Συνθήκας ἐποιήσαντο, εἰς φιλίαν ἦλθον, σπονδὰς ἐποίησαν ἀμφότερα τὰ στρατεύματα.* Gu. m. 2.

1257. *Ἔκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις*] (*Ἐξ ἐκείνου δὲ ἔκρυπτον τὸ σῶμα, ἀντὶ τοῦ τὰ σώματα, ὅπλοις χαλκοῖς* add. Gu. Florr.) *περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ ὡπλίζοντο.* MS. C. C. C. Gu. m. 1. Florr. ||

1258. *Νεανίαι.*] *Ἀντὶ τοῦ — ἡ θυγάτηρ.* (*οὕτω καὶ οἱ νεανίαι* add. Gu.) MS. C. C. C. Gu. m. 1.

1259. *Ἐκόσμουν,*] *Ὥπλιζον αὐτούς.* Gu. m. 1.

1260. *Ἄκροι.*] *Προὔχοντες, ἔνδοξοι.* Gu. m. 1. *οἱ ἔκκριτοι, ἔξοχοι.* Gu. m. 2.

1261. *Λαμπρὼ,*] *Χαροποί.* Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *Χρῶμά τ' οὐκ ἤλλ.*] *Ἐδειλίασαν.* Gu. m. 2.

1262. *Μαργῶντε*] *Μαινόμενοι, ἐπιθυμοῦντες.* Gu. m. 2.

1272. *Ἡ δυοῖν*] *Πραγμάτων ὁρισμοὺς, δηλώσεις.* Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. *δύο πραγμάτων γνωρίσματα.* Gu. m. 2.

1273. *Καὶ τὰ τῶν ἡσσωμένων.*] *Ἐνήλλαξε τὸ σχῆμα· εἰ γὰρ πρὸς τὸ σημεῖον ἀπεδίδου, κατὰ γενικὴν ἂν καὶ τοῦτο προὔφερεν. ὁ δὲ, ἀφεὶς τὴν ἀπόδο-*

* In editis tantum: *ἐν μέσῃ τῇ παρατάξει.*

† In editis nihil nisi: *καὶ καλύπτεις ἐν ἀφανείᾳ.*

‡ King. dedit: *ἡττηθεὶς δὲ δώσω τῷδε κατ. τὴν π.*

§ In editis erat tantum *πορεύεσθε.* Utrumque inter scholia dedit King. sed rectius *πορεύσεσθε.* In Gu. syllabæ ε a m. 2. suprascriptum est σε i. e. *πορεύσεσθε.*

|| In editis erat: *ἐξ ἐκείνου τὸ σῶμα καθώπλιζον.*

1167. Κυβιστητῆρας] Ἀπὸ τοῦ κύβη ἡ κεφαλή. Flor. 59. δίκην κολυμβητῶν χερσὶ καὶ ποσὶ παλλομένους. Gu. m. 2.

1168. Ἔδευον] Κάθυγρον ἐποίουν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἔβρεχον. Gu. m. 2.

1171. Δικέλλαν,] Ἐργαλεῖον μ[illegible] λευτικόν. Gu. m. 2. Flor. 33. [illegible] τασκάψω] Καταβάλω, κατα[illegible] [illegible] Gu. m. 1.

1175. Ῥαφὰς] Ἁρμο[illegible] [illegible] προ-[illegible]ίας. Gu. m. 1. [illegible] ἐν

1176. Οἰνωπὸν] Γ[illegible] [illegible], οὐδὲ τὴν πυρώδη καὶ ἐρυ[illegible] [illegible] τέρψε-

Gu. m. 2. [illegible] σοι τὰ

1178. Κόρη.] [illegible] τέρψεσιν

2. [illegible] Gu. m. 2.

1182. Αἰτ[illegible] [illegible] τῆς τύχης. Gu. ἢ οἱ Αἰτωλοὶ [illegible] 21. 56. 59. 76. 5. 6. 9. 2[illegible] [illegible] Gu. m. 2. Flor. 33. στόμα π[illegible] [illegible] Gu. m. 2. 1. Flor [illegible] Πα[illegible]ία. ὀδόντα [illegible] Flor 33.

m. 2 [illegible] Ἐκκλίνοντας. [illegible] 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56.

G[illegible] [illegible] ἐκφερομένους. Gu. [illegible] ἐκπίπτοντας, ἐκ με-[illegible] τῶν κολυμβώντων (sic). Flor. 33.

1283. Τίν', ὦ τεκοῦσα] Τίνα, ὦ μῆτερ, καὶ [illegible] ἑτέραν συμφορὰν ἐμοὶ τῇ [illegible] ἀπαγγέλλεις· τὸ γὰρ φίλοις ἀντὶ τοῦ [illegible]. ἢ φίλοις ἀντὶ τοῦ περὶ φίλων [illegible] Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. τὸ [illegible] ἁπλῶς νοητέον· ἢ τοῖς φίλοις, ἤ-[illegible] ἐμοὶ τῇ φίλῃ σοι θυγατρί, ἢ τοῖς [illegible] ἤτοι Ἐτεοκλεῖ καὶ Πολυνείκει, [illegible] ἐμοὶ καὶ σοὶ προσφιλέσιν, ἵν' ᾖ οὕ-[illegible] τίνα, ὦ μῆτερ, ἔκπληξιν τοῖς φί-[illegible] τῷ Ἐτεοκλεῖ λέγω καὶ Πολυνεί-[illegible] νέαν καὶ νεωστὶ φανεῖσαν ἀϋτεῖς καὶ βοᾷς, τουτέστι τί νέον λέγεις περὶ τῶν φίλων, ὃ πᾶς τις ἀκούσας ἐκπλαγήσεται. Gu. m. 2.

1200. Ἔρρει] Φθείρεται. Gu. m. [illegible] m. 2. [illegible] ἐφθάρη. Gu. m. 2. [illegible] 1293. Προσπιτνοῦσα] Προσπίπτουσα καὶ δεομένη. Gu. m. 1. Florr. 21. [illegible] 2

1295. Ἔπειγε,] Σαυτὴν, ἤγουν ἐπείγου. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Φθάσον] Καταλάβε. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1296. Πρὸ λόγχης,] Πρὸ τῆς μάχης. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1299. Φρίκα,] Φόβῳ. φεῦ, ἐπίφοβον φρένα ἔχω ἐν φόβῳ. Gu. m. 2.

1303. Δίδυμα τέκεα,] Δέον δὲ εἰπεῖν, ποῖον τῶν διδύμων τεκέων, δίδυμα τέκεα εἶπεν ὀρθόπτωτον. λάβε οὖν τὸ διὰ σαρκα ἐμὴν ἔλεος ἔρχεται τῆς δειλαίας μητρὸς διὰ μέσου, καὶ σύνταξον πρὸς τὸ ἄνω οὕτως· ἐπίφοβον φρένα ἔχω, ποῖος τῶν ἀδελφῶν θανατώσει τὸν ἕτερον. Gu. m. 2.

1315. Δορὶ παλλόμεναι,] Πολέμῳ ἐνθουσιῶσαι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1316. Πέσεα] Πτώματα διὰ τῆς μάχης ὅσον οὔπω ᾐχμαγμένα ποιήσουσα. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1325. Φάος] Ἡ ἡμέρα ἡ παροῦσα. Gu. a m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Τὸ μέλλον.] Τὸ ἀποβησόμενον. Gu. Florr. iidem. συμβήσεσθαι, ἤγουν ὅσον οὔπω γνωσόμεθα, πῶς ἐκβήσεται αὐτοῖς τὸ μονομαχεῖον. Gu. m. 2. †

1326. Ἄποτμος ἄπ.] Ὁ φόνος τῶν ἀδελφῶν οὐκ ἐν εἰωθότι πολέμῳ γινόμενος οὐκ ἔστιν εὐτυχής, ἀλλὰ δυστυχὴς ὡς ἐξ Ἐριννύων συμβεβηκὼς, ἃς ἐπήγαγεν Οἰδίπους διὰ τὰς ἀράς. Gu. m. 2. Ἄποτμος] Διὰ τὸ ἀσυνήθως γεγονέναι. Gu. m. 2.

1328. Συννεφῆ] Σκυθρωπόν. Gu. m. 2. Flor. 33.

1331. Στένω Δακρύσας,] Στενάξω, θρηνήσω μετὰ δακρύων. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Πι-

• Hæc e Gu. accesserunt.

† King. in paraphr. e Baroc. ἡ παροῦσα ἡμέρα δηλώσει τὸ μέλλον συμβήσεσθαι τούτοις. quod idem est in margine interiore Gu. a m. 2. quum reliqua sint inter versus adscripta. μονομαχεῖον hic, quod in edito scholio erat μονομάχιον. Inde ortum, quod in Aug. legebatur μοναχεῖον.

ἔχει τὸ
ι. *
τί
. 1.
λείας.
Gu. m.
ανάτου εἶναι
αι διὰ τοῦ Ἀχέ-
ἐν μέσῳ τοῦ θανά-
Flor. 33. Ἀχέρων
ᾅδη ἀπὸ τοῦ ἄχη ῥέειν.
. Ἀχέρων ποταμὸς ἐν ᾅδη
α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ
ω. Flor. 21.

1335. Ἑλὼν] Ἀναλόμενος, βαστά-
σας. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21.
56. 76.

1347. Ἀγαπάζων] Τιμῶν, φιλοφρο-
νούμενος. Gu. m. 2.

1349. Ἀλλ' οἴχεται] Πάλαι, πρὸ
καινῆς ὥρας. Gu. m. 1. Flor. 5. 6.
9. 21. 56. 59. 76.

1350. Δοκῶ] Νομίζω. Gu. m. 1.
Florr. Ἀγῶνα] Ἤγουν τὴν μονομα-
χίαν. Gu. m. 1. Florr. κίνδυνον. Gu.
m. 2. Ψυχῆς,] Ζωῆς, αἵματος. Gu.
m. 2.

1351. Ἤδη πεπρᾶχθαι] Τὸ παρὰ
τοῖς καινοῖς, ἕως ἄρτι τελειῶσθαι (leg.
τετελ. . .) ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Οἰδί-
ποδος. Gu. m. 1. Florr. Ἤδη] Ἄρ-
τι. Gu. m. 2. Πεπρᾶχθαι] Δηνύσ-
θαι. Gu. m. 2.

1352. Οἴμοι, τὸ μὲν σημ.] Ἰδὼν
τὸν ἄγγελον κατηφῆ ἐρχόμενον ἦλθεν εἰς
ὑπόνοιαν τοῦ κακοῦ καὶ ἀπῴμωξεν, εἶτα
ἐπάγει καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ᾤμωξε,
καί φησιν· ἰδοὺ, τὸ σημεῖον τίθει ὁρῶ,
κατηφὲς ὄμμα καὶ πρόσωπον ἀγγέλου
ἐρχομένου (Gu. ἐρχόμενον), ὃς πᾶν ἀγ-
γελεῖ τὸ πραχθέν. ‡ Gu. m. 1. Flor.
6. 59. 76.

1358. Πρὸς πεπραγμ.] Τοῦ Με-
νοικέως. Flor. 33.

1359. Οὐκέτ' εἰσί] Οὐδαμῶς εἰσὶν
ἐν φωτὶ, ἤγουν ἀφανίσθησαν. Gu. m. 1.
Florr.

1360. Μεγάλα μοι θρ.] Συμφορὰς
λέγεις μεγάλας ἐπ' ἐμοὶ καὶ τῇ πόλει.
Gu. m. 1. Florr.

1366. Εἰ καὶ — εἰδείης] Γνωρί-
σαις, τί ἐρεῖς δηλονότι; Gu. m. 1.
Florr. ἔτι μᾶλλον βοήσῃ τοῦτο. Gu.
m. 2.

1369. Ἀνάγετε] Ἀνεγείρετε, ἄνω
ἄγετε τοὺς κτύπους τοὺς ἐκ τῶν λευκο-
πηχῶν χειρῶν γινομένους. Flor. 33.

1374. Ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ'] Ὁ γὰρ
φόνος ἀγώνισμα καὶ οἷον κατόρθωμα ἦν
τῶν Οἰδίποδος ἀρῶν. Gu. m. 2.

1376. Οὐ μακρὰν γὰρ] Οὐ μακρὰν
γάρ εἰσι (οὐ μ. ἧς Mosq.) τοῦ τόπου
δηλονότι, ἔνθα ἐγένετο ἡ νίκη, (οἱ περίβο-
λοι τῶν τειχῶν, ἔνθα ἦσθα add. Gu.
Flor.). Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21.
56. 59. 76.

1377. Ὥστ' οὐχ ἅπ.] Ὥστε μὴ εἰ-
δέναι σε πάντα τὰ πραττόμενα. Gu.
m. 1. Florr. iidem.

1379. Νεανίαι,] Ἀντὶ τοῦ οἱ παῖδες.
Gu. m. 1.

1385. Ἀντῆρη] Ἐξ ἐναντίας ὁρ-
μῶσαν. Gu. m. 2.

1386. Αἴσχιστον] Παροιμία. Gu.
m. 1. Florr. iidem.

1387. Χρυσάσπιδος,] Πολεμικῆς.
Flor. 59.

1389. Ἡμῖν] Ἐμοί. Gu. Καλλί-
νικον] Νικηφόρον. Gu.

1392. Ἐπεὶ δ' ἀφείθη, πυρσὸς] Πρὶν
εὑρεθῆναι — σάλπιγξ κέκληται. ἐν δὲ
τοῖς Ἐτεοκλέους χρόνοις καὶ λαμπάσι
καὶ σάλπιγξιν ἐχρῶντο. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ
πρόσθεν εἰρημένου τῷ ποιητῇ· (v. 1118.)
παιδὶ δὲ καὶ σάλπιγγες ἐκελάδουν ὁμοῦ.
Gu. m. 2. §

1395. Θήγοντες] Ἀκονοῦντες. (sic)
Gu. m. 1.

* In editis erat tantum ξίφος, κλ. τῶν κτλ. Totum in MS. C. C. C. ut in Gu. legi suspicor, etsi ex eo vv. ἀντὶ τοῦ περιέχει tantum dedit Piersius.

† King. e Baroc. dedit: δι' ἀπώλ. Ἀχ. γὰρ π. ἐν ᾅ. ἀντὶ τοῦ διὰ θ.

‡ τὸ πραχθὲν ad τὸ ἐρχόμενον adscriptum est etiam in editis.

§ King. dederat ἐχρῶντο, σημεῖον et ἐν μάχαις omiserat post ἀθέως. (vid. ii. vol. ad

σιν ταύτην, καὶ τὰ τῶν ἡττωμένων, φησὶν, ἔχει, ὃ ταυτὸ δύναται τῷ καὶ τῶν ἡττωμένων ἔχει σημεῖον. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1274. Σοφοὺς] Ἐπιτηδείους, ἐπαγωγούς. Gu. m. 1. πιθανούς. Gu. m. 2.

1277. Καὶ τἄθλα δεινὰ,] Εὕρηται γὰρ οὐδετέρως τὸ ἄθλον, ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου· εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν, καὶ τὰ ἑξῆς. Gu. m. 2.

1280. Οὐκ ἐν χορείαις,] Οὐ προχωρεῖ καὶ ἔρχεταί σοι κατάστασις ἐν χορείαις καὶ πανηγύρεσι δαιμόνων, οὐδὲ ἐν παρθενεύμασι καὶ παρθενικαῖς τέρψεσιν, ἤγουν.* Gu. οὐκ εἰς τοῦτό σοι τὰ παρόντα καθέστηκεν. — καὶ τέρψεσιν ἐστί σοι νῦν. Baroc. 74. Gu. m. 2.

1281. Δαιμόνων] Τῆς τύχης. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τῆς εἱμαρμένης. Gu. m. 2. Flor. 33. Κατάστασις·] Παῤῥησία. Gu. m. 2. παρουσία. Flor. 33.

1283. Ἐκνεύοντε,] Ἐκκλίνοντας. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὁρμῶντας, ἐκφερομένους. Gu. m. 2. ὁρμήσαντας, ἐκπίπτοντας, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κολυμβούντων (sic). Flor. 33.

1285. Τίν', ὦ τεκοῦσα] Τίνα, ὦ μῆτερ, καὶ νῦν ἑτέραν συμφορὰν ἐμοὶ τῇ φίλῃ ἀπαγγέλλεις· τὸ γὰρ φίλοις ἀντὶ τοῦ φίλῃ. ἢ φίλοις ἀντὶ τοῦ περὶ φίλων ἡμῶν, Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. τὸ φίλοις διπλῶς νοητέον· ἢ τοῖς φίλοις, ἤγουν ἐμοὶ τῇ φίλῃ σοι θυγατρὶ, ἢ τοῖς φίλοις, ἤτοι Ἐτεοκλεῖ καὶ Πολυνείκει, τοῖς ἐμοὶ καὶ σοὶ προσφιλέσιν, ἵν' ᾖ οὕτως· τίνα, ὦ μῆτερ, ἔκπληξιν τοῖς φίλοις, τῷ Ἐτεοκλεῖ λέγω καὶ Πολυνείκει, νέαν καὶ νεωστὶ φανεῖσαν ἀΰτεῖς καὶ βοᾷς, τουτέστι τί νέον λέγεις περὶ τῶν φίλων, ὃ πᾶς τις ἀκούσας ἐκπλαγήσεται. Gu. m. 2.

1287. Ἔῤῥει] Φθείρεται. Gu. m. 1. Florr. ἐφθάρη. Gu. m. 2.

1293. Προσπιτνοῦσα] Προσπίπτουσα καὶ δεομένη. Gu. m. 1. Florr.

1295. Ἔπειγε,] Σαυτὴν, ἤγουν ἐπείγου. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Φθάσω] Καταλάβω. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1296. Πρὸ λόγχης,] Πρὸ τῆς μάχης. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1299. Φρίκα,] Φόβῳ. φεῦ, ἐπίφοβον φρένα ἔχω ἐν φόβῳ. Gu. m. 2.

1303. Δίδυμα τέκεα,] Δίαι δὲ εἰπεῖν, ποῖον τῶν διδύμων τεκέων, δίδυμα τέκεα εἶπεν ὀρθόπτωτον. λάβε οὖν τὸ διὰ σάρκα ἐμὴν ἔλεος ἔρχεται τῆς δειλαίας μητρὸς διὰ μέσου, καὶ σύνταξον πρὸς τὸ ἄνω οὕτως· ἐπίφοβον φρένα ἔχω, πότερος τῶν ἀδελφῶν θανατώσει τὸν ἕτερον. Gu. m. 2.

1315. Δορὶ παλλόμενοι,] Πολέμῳ ἐνθουσιῶσαι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1316. Πέσεα] Πτώματα διὰ τῆς μάχης ὅσον οὔπω ἡμαγμένα ποιήσουσι. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1325. Φάος] Ἡ ἡμέρα ἡ παροῦσα. Gu. a m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Τὸ μέλλον.] Τὸ ἀποβησόμενον. Gu. Florr. iidem. συμβήσεσθαι, ἤγουν ὅσον οὔπω γνωσόμεθα, πῶς ἐκβήσεται αὐτοῖς τὸ μονομαχεῖν. Gu. m. 2. †

1326. Ἄποτμος ἄπ.] Ὁ φόνος τῶν ἀδελφῶν οὐκ ἐν εἰωθότι πολέμῳ γινόμενος οὐκ ἔστιν εὐτυχὴς, ἀλλὰ δυστυχὴς ὡς ἐξ Ἐριννύων συμβεβηκὼς, ἃς ἐπήγαγεν Οἰδίπους διὰ τὰς ἀράς. Gu. m. 2. Ἄποτμος] Διὰ τὸ ἀσυνήθως γεγονέναι. Gu. m. 2.

1328. Συννεφῆ] Σκυθρωπόν. Gu. m. 2. Flor. 33.

1331. Στένω Δακρύσας,] Στενάζω, θρηνήσω μετὰ δακρύων. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Πι-

* Hæc e Gu. accesserunt.

† King. in paraphr. e Baroc. ἡ παροῦσα ἡμέρα δηλώσει τὸ μέλλον συμβήσεσθαι τούτοις. quod idem est in margine interiore Gu. a m. 2. quum reliqua sint inter versus adscripta. μονομαχιῶν hic, quod in edito scholio erat μονομάχιον. Inde ortum, quod in Aug. le[illegible]χῶν.

νέφος] Ἀντὶ τοῦ περιέχει τὸ ῶν πολεμίων. Gu. m. 1.*

Δι' Ἀχέροντος ἰέναι;] Ἀντὶ νάτου ἔρχεσθαι. Gu. m. 1. τοῦ θανάτου, δι' ἀπωλείας. ὰρ ποταμὸς ἐν ᾅδου. Gu. m. ι ἐν μέσῳ τοῦ θανάτου εἶναι τι διαπέμπεσθαι διὰ τοῦ Ἀχέ- πόλιν, καὶ ἐν μέσῳ τοῦ θανά- ν εἶναι. Flor. 33. Ἀχέρων ἐν τῷ ᾅδῃ ἀπὸ τοῦ ἄχῃ ῥέειν. 1. Ἀχέρων ποταμὸς ἐν ᾅδῃ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ lor. 21.

Ἑλὼν] Ἀνελόμενος, βαστά- m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21.

Ἀγαπάζων] Τιμῶν, φιλοφρο- Gu. m. 2.

Ἀλλ' οἴχεται] Πάλαι, πρὸ ιας. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 5. 59. 76.

Δοκῶ] Νομίζω. Gu. m. 1.

Ἀγῶνα] Ἤγουν τὴν μονομα- . m. 1. Florr. κίνδυνον. Gu.

ὐχῆς,] Ζωῆς, αἵματος. Gu.

Ἤδη πεπρᾶχθαι] Τὸ παρὰ ;, ἕως ἄρτι τελειῶσθαι (leg. .) ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Οἰδί- u. m. 1. Florr. Ἤδη] Ἄρ- a. 2. Πεπρᾶχθαι] Διηνύσ- m. 2.

Οἴμοι, τὸ μὲν σημ.] Ἰδὼν ων κατηφῆ ἐρχόμενον ἦλθεν εἰς οῦ κακοῦ καὶ ἀπῴμωξεν, εἶτα αὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ᾤμωξε, ν ἰδού, τὸ σημεῖον τίδε ὁρῶ, ὄμμα καὶ πρόσωπον ἀγγέλου (Gu. ἐρχόμενον), ὃς πᾶν ἀγ- ραχθέν. ‡ Gu. m. 1. Flor. 6.

Πρὸς πεπραγμ.] Τοῦ Με- Flor. 33.

1359. Οἴκοι δ' αἰεὶ] Οὐδαμῶς εἰσὶν ἐν φωτί, ... Gu. m. 1. Florr.

1360. Μεγάλα μοι θρ.] Συμφορὰς λέγεις μεγάλας ἐπ' ἐμοὶ καὶ τῇ πόλει. Gu. m. 1. Florr.

1366. Εἰ καὶ — εἰδείης] Γνωρίσαις, τί ἐρεῖς δηλονότι; Gu. m. 1. Florr. ἔτι μᾶλλον βοήσῃ τοῦτο. Gu. m. 2.

1369. Ἀνάγετε] Ἀνεγείρετε, ἄνω ἄγετε τοὺς κτύπους τοὺς ἐκ τῶν λευκοπηχῶν χειρῶν γινομένους. Flor. 33.

1374. Ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ'] Ὁ γὰρ φόνος ἀγώνισμα καὶ οἷον κατόρθωμα ἦν τῶν Οἰδίποδος ἀρῶν. Gu. m. 2.

1376. Οὐ μακρὰν γὰρ] Οὐ μακρὰν γάρ εἰσι (οὐ μ. ἧς Mosq.) τοῦ τόπου δηλονότι, ἔνθα ἐγένετο ἡ νίκη, (οἱ περίβολοι τῶν τειχῶν, ἔνθα ἦσθα add. Gu. Flor.). Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1377. Πῶς' οὐχ ἅπ.] Ὥστε μὴ εἰδέναι σε πάντα τὰ πραττόμενα. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1379. Νεανίαι,] Ἀντὶ τοῦ οἱ παῖδες. Gu. m. 1.

1385. Ἀντήρη] Ἐξ ἐναντίας ὁρμῶσαν. Gu. m. 2.

1386. Αἴσχιστον] Παροιμία. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1387. Χρυσάσπιδος,] Πολυνείκης. Flor. 59.

1389. Ἡμῶν] Ἐμοί. Gu. Καλλίνικον] Νικηφόρον. Gu.

1392. Ἐπεὶ δ' ἀφείθη, πυρσὸς] Πρὶν εὑρεθῆναι — σάλπιγξ κέκληται. ἐν δὲ τοῖς Ἐτεοκλέους χρόνοις καὶ λαμπάσι καὶ σάλπιγξιν ἐχρῶντο. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ πρόσθεν εἰρημένου τῷ ποιητῇ· (v. 1118.) παιᾶν δὲ καὶ σάλπιγγες ἐκελάδουν ὁμοῦ. Gu. m. 2. §

1395. Θήγοντες] Ἀκονοῦντες. (sic) Gu. m. 1.

litis erat tantum νέφος, πλ. τῶν πολ. Totum in MS. C. C. C. ut in Gu. or, etsi ex eo vv. ἀντὶ τοῦ περιέχει tantum dedit Piersius.

. e Baroc. dedit: δι' ἀπώλ. Ἀχ. γὰρ π. ἐν ᾅ. ἀντὶ τοῦ διὰ θ.

αχθὲν ad τὸ δρώμενον adscriptum est etiam in editis.

§. dederat ἐχρῶντο, σημεῖον et ἐν μάχαις omiserat post ἀθλοις. (vid. ii. vol. ad

1397. Ὑφίζανον] Συνεστέλλοντο ὑπὸ ταῖς ἀσπίσιν. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὑπεκάθηντο, ἐκρύπτοντο. Gu. m. 2.

1398. Ἐξολ. μάτην.] Ἐκφεύγοι (ἐκπίπτοι m. 2.) μηδὲν ἀνύουσα. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1399. Ὑπερσχὸν] Ὑπερφανέν. Gu. m. pr.

1400. Λόγχην ἐνώμα] Τὴν αἰχμὴν τὴν ἑαυτοῦ ἐκίνει κατὰ τοῦ στόματος, προλαβεῖν θέλων, πρὶν καλυφθῆναι δηλονότι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1402. Ἀργὸν] Ἀνενέργητον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1405. Μεταψαίρων,] Ἐν σιωπῇ καὶ ἡσυχίᾳ, μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς νηός. Flor. 59.

1406. Ἴχνους ὑπόδρομον,] Τὸν ὑποκάτω τῆς πορείας τοῦ ποδός. Gu. m. 2.* Ὑπόδρομον,] Ἤτοι ὑποδεδραμηκότα καὶ ὑποβεβηκότα τῷ ποδὶ τὸν λίθον, κοινῶς. Ἐτεοκλῆς τὸ κῶλον ἔξω τῆς ἀσπίδος τίθησι. Flor. 33.

1407. Ἀπήντησεν δορί,] Ἦλθεν, ἢ συνήντησεν. Gu. m. 2.

1412. Πολυνείκους βίᾳ] Περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ τῷ Πολυνείκει. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1414. Ἄκρον δόρυ.] Τὸ ἔχον τὸν σίδηρον. Gu. m. 2.

1415. Ἤκων] Ὅμηρος· δῶσω δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. (Od. φ', 340.) Gu. m. 2. Ἐπὶ σκέλος] Ἀνὰ πόδα, ὄπισθεν, ὀπίσω τὸν πόδα ἐκίνησεν. Gu. m. 2.

1417. Ἄκοντα] Τὸ δόρυ. Gu. m. 2. μέσον τὸν ἄκοντα τοῦ Πολυνείκους ἀπέκοψε τῷ λίθῳ. Flor. 33. Ἄρης] Ἴσος δὲ ὁ πόλεμος ἦν αὐτοῖς, μηδενὸς ἔχοντος δόρυ, ἀλλ' ἀπεστερημένων τὰς χεῖρας τοῦ δόρατος. Flor. 33.

1420. Ἐς ταυτὸν] Εἰς ἕν. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἐγγὺς ἀλλήλων. Gu. m. 2. Συμβαλόντε] Συνάψαντες. Gu. m. 1. Florr. iidem. συῤῥήξαντες. Gu. m. 2.

1421. Ἀμφιβάντε] Συστάντες. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἐπιβάντες. Gu. m. 2.

1422. Καί πως νοήσας] Ἐνθυμηθείς. Gu. m. 2.

1423. Σόφισμα] Τὸ Θετταλὸν σόφισμα, ἢ ἀντὶ τοῦ ὃ ποιοῦσιν οἱ Θετταλοὶ πρὸς πόλεμον, ἢ ἐπειδὴ καὶ οἱ Θετταλοὶ πανοῦργοι. ἦν δὲ καὶ ὃ Ἐτεοκλῆς ἐποίησε πρὸς τὸν Πολυνείκην πανουργίαν (leg. —γία) καὶ οἷον Θετταλικὸν σόφισμα. Gu. m. 2.† Ὁμιλίᾳ χθονός.] Συνελεύσει. Flor. 33. ἐπιθυμίᾳ τῆς βασιλείας. Gu. m. 2. κλίσει, πλησιασμῷ πρὸς τὴν γῆν. Gu. m. 1.

1427. Προβὰς δὲ κῶλον] Προβιβάσας τὸν πόδα. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. προελθὼν κατὰ τὸν πόδα. Gu. m. 2.

1428. Ἔγχος,] Ἀντὶ τοῦ τὸ ξίφος. Gu. m. 1. Florr. iidem. σπάθην. Gu. m. 2. Σφονδ. τ' ἐνήρμ.] Μέχρι τοῦ νώτου διεπέρασεν. Gu. m. 2.

1429. Κάμψας] Κλίνας. Gu. m. 1. Νηδὺν] Γαστέρα. ibid.

1430. Αἱματηραῖς] Ἀπὸ τοῦ αἵματος σταζούσαις. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Σταγόσι]

h. l.) Emendavit Valck. e Leid. quocum conspirat Gu. Iidem codd. Ἰταλικοὺς pro ταλικοὺς et Τυρσηνοὶ pro Τυρσηνίς. In Aug. hoc scholion erat: πρὸ γὰρ τῆς εὑρέσεως τῆς σάλπιγγος, ἐν ταῖς μάχαις κἂν τοῖς μονομάχοις δὲν (leg. κἂν τοῖς μονομαχίοις δὲ) ἐν μέσῳ τις λαμπάδα καιομένην ἔῤῥιπτε, σημεῖον τοῦ κατάρξασθαι τῆς μάχης. τούτῳ οὖν τῷ σημείῳ ἀντὶ σάλπιγγος κἀπὶ τὸν περὶ Ἐτεοκλέα χρόνον ἐχρῶντο. Valck. em. κατὰ τὸν π. Ἐ. χ. ἢ vel, quod præfert, κἀπὶ τῶν π. Ἐ. χρόνων ἢ.

* In editis erat Ἴχν. ὑπόδρ.] μεταφορικῶς (Aug. περιφραστικῶς) τὸ ἴχνος. ὑπόδρομον δὲ ἔξω ὑποδεδραμηκός. μεταφορικῶς vereor, ne e gl. μεταφέρων, ad μεταψαίρων adscripta, ortum sit.

† In ed. Schützіana post scholion Aug. hoc legitur, tanquam ex eodem codice petitum: λέγεται ὅταν ποιῇ τις ἑαυτὸν εἶναι ἀσθενῆ, ὄντα ἰσχυρὸν, ἢ ὄντα πλούσιον, καὶ ποιῇ ἑαυτὸν πτωχόν. quod unde sumptum sit, ignoro.

u. m. 2. Πιτνεῖ.] Πίπτει, πτει. Gu. m. 1.

Ἔσφηλε·] Σφαλῆναι ἐποίη- m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 6. ἢ σφαγῆναι add. Gu. m.

Σώζων σίδ.] Κατέχων, ἢ οὐκ ῥίψας τὴν σπάθην. Gu. m. ῳ] Χαλεπῷ, ἐσχάτῳ. Gu.

Κοῦ διώρισαν κρ.] Τίνος ἦν εχώρισαν, ἤτοι εἰς ἀμφίβολον κατέστησαν. Gu. m. 2. ἤ- ἐγνώσθη, τίς ἦν ὁ νικήσας.

Προσπιτνεῖ.] Προσέρχεται. 1. Florr. omnes. καταλαμ- u. m. 2.

s. Καὶ προθυμίᾳ ποδὸς] Ἤ- σὺν σπουδῇ. Gu. m. 1. Flor. 21. 56. 59. 76. ἔσπευδε Flor.) γὰρ (αὐτοὺς add. ταλαβεῖν ἔτι ἐμπνέοντας. Gu. or. 21.

Καιρίους] Θανατηφόρους. 2. Σφαγὰς,] Πληγάς. Gu. lor. 5. 6. 9. 21. 56. 59.

Ὑστέρα] Βραδεῖα. Gu. m. 2. ;] Βοηθός. Gu. m. 1. τουτ- δουσα ὑμᾶς ἀπαλλάξαι τῆς τέρισα. Gu. m. 2.

Παρασπίζουσα] Συμπονοῦσα ωνιζομένη αὐτῇ πρὸς τὸ κλαί- m. 2. *

Γηροβοσκοί] Οἷον ὀφείλοντες ἣν μητέρα θρέψαι καὶ προδόν- γάμους τῆς ἀδελφῆς, τουτέσ- ιοστολίσαντές με. Flor. 33.

Προδόντ'] Ἀπολύσαντες. Gu. lor. 5. 6. 9. 21. 56. 59.

Δύστλητον] Δυστυχές. Gu.

1453. Ὑγρὰν] Διὰ τὴν ἐκ τῆς πληγῆς ἀσθένειαν. Gu. m. 2. λυγρὰ (sic) ἡ χεὶρ διὰ τὸ αἷμα. ἐπιθεὶς τῷ προσώπῳ τὴν ᾑματωμένην χεῖρα. Flor. 33.

1456. Ἔμπνους,] Ζῶν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1460. Φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ',] Κύκλος τὸ σχῆμα. Gu. m. 2.

1463. Παρηγορεῖτον,] Καὶ τοὺς πολίτας τοῦ κατ' ἐμοῦ (ἐμὲ Gu.) μίσους παύσατε. (παραμυθεῖσθε, παρασπίσασθε, † ἵνα τύχω τοῦ θάπτεσθαι εἰς τὴν πατρίδα add. Flor.) Gu. m. 2. Flor. 33. Παρηγορεῖτον,] Παραπείθετε. Flor. 33.

1465. Ξυνάρμοσον] Κάλυψον. ‡ Ξυνάρμοσον] Τοὺς ὀφθαλμοὺς κάλυψον, λαβοῦσα τοὺς περιβάλλοντας τὸ ὄμμα ὑμένας. Gu. m. 2.

1467. Περιβάλλει] Περιλαμβάνει. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. περικαλύπτει. Gu. m. 2. περικλείει. Flor. 33.

1470. Ὑπερπαθήσασ',] Λίαν κατασεισθεῖσα τῷ πάθει. Gu. m. 2. λίαν ὀδυνηθεῖσα. Flor. 33.

1471. Δεινὰ,] Χαλεπά. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. εἰς ἑαυτὴν add. Gu. m. 2. αὐχένος ἀντὶ τοῦ λαιμοῦ αὐτῆς. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1474. Ἀνῆξε] Ὥρμησεν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1475. Ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα] Βουλόμενοι τινὲς ἀποδοῦναι ταύτην τὴν αἰτιατικὴν τὸ ὡς ἀντὶ τῆς εἰς φασί, — ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν λογοποιῶν. (φησὶ γὰρ Ἀριστείδης ἐν Κίμωνι πρὸς Πλάτωνα. λέγων (T. II. p. 154. ed. Jebb.) καὶ ὅλως περὶ τούτους τὰ πλεῖστα διατρίβεις, ὡς μίαν οὖσαν ταύτην τῇ πόλει σωτηρίαν, εἰ τὰ τῶν φυ-

pertinere videntur, quæ in Gu. m. 2. inter versus 1447. et 1448. adscripta ἀδελφῶν δηλονότι· τὸ γὰρ κλαίειν ὑπὲρ ἐκείνων ὑπερασπισμὸς ἦν παρασπίσαντι.

us Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. συγκάλυψον.

λάκων εὔθυνοῦ (leg. εὐθηνοῖ)· ὅπερ ἀγνοοῦντες τινὲς τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς λέγουσιν add. Gu.) Gu. m. 2. Ἡμεῖς μὲν,] Ὡρμήσαμεν, ἀνέστημεν λέγοντες. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1478. Οὐδαμοῦ] Ἐν οὐδενὶ μέρει. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. οὐκ ἐν ἑνί. Gu. m. 2.

1482. Κἄφθημεν] Ἐφθάσαμεν ταχέως τὸν Ἀργείων στρατόν. Gu. m. 2. Τεύχεσι] Ὅπλοις. Gu. m. 1. διὰ τῶν ἁρμάτων. Gu. m. 2. Πεφραγμένον] Ἠσφαλισμένον. Gu. m. 1. καθωπλισμένον. Gu. m. 2.

1488. Ἀσπίδας] Ἀντὶ τοῦ ὅπλα. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. καταχρηστικῶς add. Gu. m. 2. Συλῶντες] Σκυλεύοντες. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἀφαιροῦντες, ἀντὶ τοῦ συλήσαντες, κουρσεύσαντες (sic). Gu. m. 2.

1489. Ἐπέμπομεν.] Καὶ ἐφέρομεν, ἐκομίζομεν. Gu. m. 2.

1491. Νεκροὺς φέρουσιν] Τὸ νεκροὺς πρὸς τὸ φίλους σύναψον οὕτω· φέρουσι τοὺς θανόντας νεκροὺς φίλους, ὥστε οἰκτίσαι αὐτούς· τουτέστιν, ἐπεὶ ὁ Πολυνείκης καὶ ὁ Ἐτεοκλῆς βασιλεῖς ἦσαν Καδμείων, φίλοι ἦσαν αὐτοῖς, ὥστε καὶ ἀποθανόντες νεκροὶ φίλοι εἰσίν. (ἢ τὸ νεκροὺς φίλους ἀντὶ τοὺς, ὅτε ἀπέθανον, φίλους γενομένους· ζῶντες μὲν γὰρ διΐσταντο, τῷ δὲ θανάτῳ συνῆλθον ἀλλήλοις. οὕτως, εἰ συνάψεις τὸ νεκροὺς πρὸς τὸ φίλους, ἐρεῖς· εἰ δὲ μὴ συνάψεις, οὕτω· φέρουσι τοὺς θανόντας νεκρούς, ὥστε τοὺς φίλους αὐτῶν οἰκτίσαι καὶ ἐλεῆσαι αὐτοὺς ἀθλίως ἀπολωλότας. add. Gu.) Baroc. 74. Gu. m. 2.

1498. Σκοτίαν] Σκοτεινήν. Gu. m. 2.

1499. Οὐ προκαλυπτομένα] Οὐκ ἔμπροσθεν τῆς παρειᾶς τῆς πλησίον τῶν βοστρύχων οὔσης σκεπομένη, τρυφῶσα λέγω· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἁβρά· ἤγουν οὐκ ἐπανθεῖ τῷ προσώπῳ μου αἰδὼς, ὡς παρθένου. ὅτι δέ ἐστι τοῦτο, δηλοῖ καὶ αὖθις λέγουσα, οὐδὲ αἰδουμένη ὑπὸ παρθενίας φέρομαι τὸν ὑποκάτω τῶν βλεφάρων, ἤτοι τὸν ἐν ταῖς παρειαῖς, γινόμενον φοίνικα, τὸ ἐρύθημα λέγω τοῦ προσώπου, ὅπερ αἱ παρθένοι πάσχουσιν, ἡνίκα αἰδοῦνται, βάκχη οὖσα, οὐ Διονύσου, ἀλλὰ νεκρῶν· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖναι ἄνετον τὴν κόμην ἔχουσαι προπορεύονται τοῦ θεοῦ, οὕτω καὶ ἐγὼ ὑπάρχω πολύστονον ἀγεμόνευμα τοῖς νεκροῖς, τουτέστι προπορεύομαι τῶν ἀδελφῶν ἐν ὀδυρμοῖς, ῥίψασα τὰ κρήδεμνα καὶ τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ σκεπάσματα, ἀνεῖσα καὶ ἀποπέμψασα τὴν ἀνθηρὰν στολίδα τῆς τρυφῆς, ἤγουν τὸν κόσμον, ᾧ κοσμοῦνται ἐν τῇ κεφαλῇ αἱ παρθένοι τρυφῆς ἕνεκα. Gu. m. 2.

1500. Ἁβρὰ] Τὰ τρυφερά. Gu. m. 1. τρυφῶσα, οὖσα. Gu. m. 2.

1503. Αἰδουμένα,] Γράφεται καὶ αἰδομένα διὰ τὸ μέτρον. οὐ γράφεται δὲ ἀπὸ τοῦ αἰδουμένα κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ υ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ αἴδομαι θέματος παρὰ τοῖς ποιηταῖς γραφομένου. Flor. 21. Βάκχα νεκύων,] Βακχικὴν μανίαν μαινομένη, ἣν δὲ οἱ νεκροὶ παρέχουσιν, οὐχ ὁ Διόνυσος. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76.* ὑπουργὸς, θεραπευτὶς οὖσα. Gu. m. 2.

1504. Κράδεμνα] Τὸ δεσμοῦν τὴν κεφαλήν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. φακιόλια. Gu. m. 2. τὰ περικαλύμματα, τὸ κεφαλοδέσμιον. Flor. 59. κεφαλοδεσμούς. Flor. 33. Δικοῦσα] Καταβαλοῦσα. Flor. 59.

1505. Ἀνεῖσα] Ἐάσασα. Gu. Flor. 59. Χλιδᾶς] Τρυφῆς. Χλιδᾶς] Τῆς σπατάλης. Flor. 59.

1506. Ἀγεμόνευμα] Κατὰ κοινοῦ τὸ φέρομαι· ταύτῃ ἐξορμῶ, ἡγεμονεύουσα καὶ ἐξάρχουσα θρήνων τοῖς νεκροῖς. Aug.† ὁδηγήτρια, προοδοποιὸς οὖσα, προηγήτρια. Gu. m. 2.

* Flor. 59. β. μ. μ. οὐχ ὡς αἱ βάκχαι τοῦ Διον. ἀλλ' ἣν οἱ ν. π.

† Legebatur in cod. ταύτην ἐξ. ἡγεμονεύουσαν καὶ ἐξάρχουσαν.

1511. Κραιθείς] Τελειωθείς· κραίνω γὰρ τὸ τελειῶ. Flor. 59.

1518. Χάρμα τ' Ἐρ.] Λέγω ἡδονὴν τῆς παρακολουθούσης ἐπ' ἐκδικήσει τῶν παρανομιῶν δυνάμεως. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1519. Πρόπαν] Παντελῶς. Gu. m. 1. διόλου, τελείως. idem. m. 2.

1521. Μέλος ἔγνω,] Μέλος δὲ λέγει διὰ τὴν ἔμμετρον αὐτοῦ ἐμμέλειαν. et supra ἀοιδοῦ, τῆς ἐμμέτρως (Gu. ἐμμέτρου) προφερέσης τὸ αἴνιγμα (Flor. τὰ αἰνίγματα. tum αὐτῆς δηλονότι add. Gu.). Gu. m. 1. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1522. Σῶμα φονεύσας.] Ἀντὶ τοῦ αὐτὴν περιφραστικῶς. λέγεται δὲ ἀντιστρόφως, ἀντὶ τοῦ, ὅτι γνοὺς τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς ἐφόνευσας αὐτήν. MS. C. C. C. Gu. m. 1.*

1530. Τίς ἄρ' ὄρνις] Τίς ἄρα ὄρνις ἐστερημένη τῆς μητρὸς, ἑζομένη καὶ καθημένη ἐν τοῖς κλάδοις τῆς δρυὸς ἢ ἐν τοῖς κλάδοις τῆς ἐλάτης τοῖς εἰς ἄκρον κομῶσιν, ἐστὶν ἐν τοῖς οἰκείοις ἄχεσι συνῳδὸς καὶ συνθρηνήτρια τοῖς ἐμοῖς ὀδυρμοῖς. (λαμβάνων δὲ κατὰ συνεκδοχὴν τὸ κλάδοις καὶ εἰς τὸ δρυὸς, καὶ εἰς τὸ ἐλάτης, εἰς μὲν τὸ δρυὸς γυμνὸν τίθει, εἰς δὲ τὸ ἐλάτης μετὰ τοῦ ἀκροκόμοις.) ἥτις ἐν τοῖσδε τοῖς νεκροῖς κλαίω ἐν αἰάγμασι καὶ θρήνοις αἴλινον καὶ κλαυθμὸν, (τοῦτο κομματικὸν οὕτω.) διαβιβάσουσα μονάδα καὶ μεμονωμένον αἰῶνα, ἅτε πάντας τοὺς ἐμοὺς ἀπολέσασα ἰαχήσω καὶ θρηνήσω τὸν ἀεὶ χρόνον ἐν δάκρυσιν ἐκ τῶν ἐμῶν ὀμμάτων καταφερομένοις. Gu. m. 2.

1534. s. Συνῳδός;] Συνθρηνήτρια ἐμοί. Gu. m. 2. Αἴλινον] Κλαυθμὸν, θρῆνον. Gu. m. 2.

1535. s. Ἃ] Τινὲς δὲ τὸ ἃ ἀντὶ τοῦ ἥτις φασίν. Flor. 33. Ἃ τοῖσδε προκλαίω,] Οὐδεμία δηλονότι. † Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1540—1545. Τίν' ἐπὶ πρῶτον] Ἐπὶ τίνα πρῶτον βαλῶ ἀπαρχὰς θρήνου ἐν σπαραγμοῖς ἀπὸ τῆς ἐμῆς χαίτης, τουτέστι τίνα πρῶτον θρηνήσω, τὰς τρίχας σπαράττουσα καὶ πρὸς αὐτὸν ῥίπτουσα; παρὰ τοῖς διδύμοις μαστοῖς τῆς μητρὸς τοῦ γάλακτος; — ἐντεῦθεν γὰρ τέθραμμαι ἡ τάλαινα· — ἢ πρὸς τὰ οὐλόμενα καὶ ἐφθαρμένα αἰκίσματα τῶν δισσῶν ἀδελφῶν; Gu. m. 2.

1543. Γάλακτος παρὰ μαστοῖς,] Τοῖς τὸ ἀναθρέψαν με γάλα ἐκβλύσασι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1550. Ἀέριον σκότον] Φυσικῶς γὰρ ὁ ἀὴρ σκοτεινός· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἡλίου φωτίζεται. Flor. 59.

1551. Ἕλκεις μακρόπουν] Διαβιβάζεις πολυχρόνιον, ἤγουν παρατείνεις τὴν ζωὴν, φιλοψυχεῖς. Gu. m. 2. Flor. 33. ‡

1554. Ἰαύων;] Διατρίβων. Gu. m. 1. περιφέρων. Flor. 33.

1559. Αἰθέρος εἴδ.] Ὥσπερ γὰρ οἱ ἐν τῷ ἀέρι τύποι οὐκ ἔχουσι σύστασιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ ὄψει καταλαμβάνονται, καὶ οἱ ἐν ᾅδου νεκροὶ ὄνομα μόνον εἰσί; καὶ τὰ ὄναρ θεάματα τοῖς ἀνθρώποις νῦν τυγχάνει φαντάσματα, οὕτω καὶ Οἰδίπους τῷ πλήθει καὶ μεγέθει τῶν συμφορῶν ἀπειρηκὼς οὐδὲν ἄμεινον τούτων πάντων διάκειται. Ἄλλως. τρία εἰσὶν ἀνυπόστατα, εἴδωλον, νεκρὸς, καὶ ὄνειρον. ἐκ τούτων γοῦν τῶν τριῶν ἡγήσατο αὐτὸν ἵνα ὁ Οἰδίπους. Gu. m. 2.

1564. Παρὰ βάκτροις] Παρὰ τῇ σῇ βακτηρίᾳ. Gu. m. 1. §

1565. s. Θεραπεύμασιν] Κατὰ θεραπείαν, ἤγουν ὑπουργίαν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἐμόχθει,] Ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ μοχθοῦσα ὡδήγει, ἐν δὲ τῷ παρὰ βάκτροις

* Priora ἀντὶ τοῦ ἀ. π. e Gu. addidi, ex quo scripsi etiam λέγεται δὲ ἀντ. pro λέγει ἀντ. et γνοὺς pro ἔγνως.

† Indicat, locutionem τίς συνῳδὸς ἔσται idem valere atque οὐδεμία σ. ἔ.

‡ Ultima παρ. καὶ παρατ. κ. τ. λ. sunt etiam in Aug.

§ Verbo βακτηρίᾳ a m. 2. suprascriptum est ὁδηγίαις οἶον.

ἐμόχθει ἀντὶ τοῦ ἐκοπία μόνον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1568. Τάδε] Διά. Gu. m. 1.

1571. Οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν,] Λέγω, οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπὶ χάρμασιν ἔλιπον τὸ φάος, ἤγουν οὐκ ἄτιμος καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπονείδιστος ὁ τούτων θάνατος γέγονεν, ἀλλ' ὁ σὸς ἀλάστωρ ἔβη καὶ ἦλθεν ἐπὶ τοὺς σοὺς παῖδας ἐν ὀδύναις, βρίθων ἐν ξίφεσι καὶ πυρὶ καὶ σχετλίαις μάχαις. δείκνυσι δὲ ἐντεῦθεν, ὅτι, εἰ καὶ γενναίως πάνυ καὶ ὑπὲρ φύσιν ὀλώλασιν, ἀλλὰ μεγίστην ὅσην ἐμοὶ τὴν ὀδύνην ἐντεῦθεν προὐξένησαν. Gu. m. 2.

Οὐκ ἐπ' ὀνείδ.] Οὐ δι' ὄνειδος, ἤγουν οὐχ ἵνα ὀνειδίσω, οὐδ' ἐπὶ χαρᾷ διακειμένη, ἤγουν χαίρουσα. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἐπὶ χάρμασιν,] Ἐχθρῶν ἔλιπον φάος· γενναίως γὰρ ὑπὲρ τῆς βασιλείας ἀλλήλους ἐφόνευσαν. Gu. m. 2.

1572. Ἀλάστωρ,] Ὁ παρακολουθῶν σοι κακοποιὸς δαίμων. Gu. m. 1. ἡ σὴ δυστυχία, ὁ κακοδαίμων ὁ ἀκολουθῶν σοι ἀεί. Gu. m. 2.

1573. Ξίφεσιν βρίθων,] Κατὰ φόνον βαρὺς ὤν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1574. Καὶ πυρί,] Καὶ κατὰ πῦρ καὶ κατὰ (τὰς add. Flor.) ἀθλίας μάχας. Gu. m. 1. Florr. iidem. Πυρί,] Ἀφανισμῷ, διὰ τὸ καυστικὸν τοῦ πολέμου. Gu. m. 2.

1576. Τί τάδε κατ.] Λείπει ἡ διά· διὰ τί τάδε καταστένεις, ἐπειδὴ ἄδηλος ὁ σὸς θρῆνος· πολλὰ γὰρ τὰ περιέχοντά σε κακά. φανέρωσον, διὰ τί ταῦτα στένεις· διὰ τὴν τύφλωσιν ἢ διὰ τὸν τῆς μητρὸς γάμον; ὁ δὲ εἶπεν, οὐ διὰ ταῦτα θρηνῶ, ἀλλὰ διὰ τὰ τέκνα.* διὰ τί τούτους στενάζεις τοὺς στεναγμοὺς (ἀπερίμετρους add. Flor.); Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Τάδε] Τὴν τύφλωσιν ἢ τὸν τῆς μητρὸς γάμον. Gu. m. 2.

1577. Τέκνα.] Στενάζω δηλονότι. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1577. ss. Δι' ὀδύνας ἂν ἔβ.] Διὰ περιωδυνίας, ἤγουν μεγάλης ὀδύνης ἦλθες ἄν, εἰ βλέπων εἰς τὸ ἅρμα τοῦ ἡλίου τὸ τέθριππον, ἐπεσκόπεις ταῖς ἀκτῖσι τοῦ σοῦ ὄμματος τὰ σώματα τῶνδε τῶν νεκρῶν, τουτέστιν εἰ τὴν τοῦ ὁρᾷν δύναμιν ἔχων ἔβλεπες εἰς τάδε τὰ σώματα τῶν νεκρῶν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1581. Τῶν μὲν ἐμῶν] Ἐγὼ γὰρ κατηρασάμην θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε τοὺς ἐμοὺς παῖδας. †

1585. Ἱκέτις ἱκέταν] Ἱκέτις αὐτὴ οὖσα ‡ ἱκέτην — προτείνουσα τὸν μαστόν.

1587. Λωτοτρόφον] Λωτὸν οὐ μόνον τὸ γλυκυκάλαμον, ἀλλὰ καὶ πόα τις ἡ ἰδιωτικῶς λεγομένη τριφύλλιον. Gu. m. 2. ἀνθηρόν. Flor. 59. Λείμακα,] Λειμῶνα. Λόγχαις] Μαχεσάμενα ἀπὸ κοινοῦ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1588. Κοινὸν ἐνυάλιον,] Ὃν πρὸς ἄλληλα δηλονότι ἐμαχέσαντο τὰ τέκνα πόλεμον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1591. Ψυχρὰν λοιβάν,] Σχόντας φόνον. Flor. 33.

1593. Χαλκόκροτον] Ἐκ χαλκοῦ κατασκευασθέν, τὸ κρουόμενον παρὰ χαλκοῦ. Gu. m. 2.

* Ita Valck. hunc locum ex Aug. restituit pro δι' ὀδύνας ἐπίδηλος ὁ σὸς θρῆνος· πολλὰ γὰρ τὰ περ. σε κ. διὰ τί ταῦτα στεν. διὰ τὴν τύφλωσιν; διὰ τὸν τῆς μητρὸς γάμον. εἶπεν, οὐ διὰ ταῦτα θρηνῶ. λείπει δὲ ἡ διά, διὰ τί τάδε καταστένεις: Gu. a m. 2. ad τάδε, τὴν τύφλωσιν ἢ τὸν τῆς μ. γ. unde ἢ addidi.

† γὰρ — τόδε — ἐμοὺς addidi et τῷ ante θηκτῷ delevi auctoritate cod. Gu. γὰρ et ἐμοὺς addit etiam Flor. 33. sed τῷ retinet. Gu. addit a m. 2. οἶδα γὰρ τὸν διὰ τὰς ἐμὰς ἀρὰς συμβάντα αὐτοῖς φόνον.

‡ Addidi, quæ præfigit Aug. sic scripta: ἱκέτις ἱκέτ' ἄν. ἱκέτης αὐτη οὖσα. Mendum editt. antiq. αἰρομένην καὶ μετεωρίζουσαν correxit King. Gu. a m. 2. τὸν μαστὸν ἱκέτην φερομένη καὶ βαστάζουσα καὶ κουφίζουσα καὶ προτείνουσα, ἵνα οἱ παῖδες, κ. τ. λ.

Σαρκὸς] Τῆς ἑαυτῆς. Gu.
Ἐβαψεν,] Ἐνέβαλεν. Gu.
or. 5. 6. 9. 21. 56. 59.
ρὶ τέκν.] Παρὰ τοῖς. Gu.

Τελευτᾷ.] Εἰς πέρας ἄγει,
ργεῖ. Gu. m. 2.
Βίος.] Ὁ ἐπίλοιπος. Gu.
lor. 5. 6. 9. 21. 56. 59.

Οἴκτων μὲν] Θρήνων μὲν ἀπὸ
γετε, ὅτι καιρὸς ταφῆς. Gu.

Ἀρχὰς τῆσδε γῆς] Ἐπειδὴ
ισε τῷ ἐμῷ παιδὶ Αἵμονι Ἀν-
δωκεν ἐμοὶ τὴν βασιλείαν φυ-
μέχρις ἂν, πληρωθέντων τῶν
ἵμων λαβὼν ταύτην ὡς προῖ-
σὺν Ἀντιγόνῃ ταύτης τῆς χώ-
. m. 2.

Οὔκουν σ' ἐάσω] Οὐκέτι οὖν
Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9.
59. 76.

Σαφῶς] Φανερῶς. Gu. m.
ῶς. Gu. m. 2. Οὐ μὴ πο-
παραλλήλου τὸ οὐ καὶ τὸ μή.
1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56.

. Εὖ πράξειν] Εὐτυχήσειν.
1. Florr. iidem.
. Ἐκκομίζου] Ἔξω παρα-
Gu. m. 1. Florr. iidem.
Ἐφ' ὕβρει. Gu. m. 1. Florr.

. Πέμπει] Ἤγουν ἐξέπεμψε,
χερσὶν ἄλλων. Gu. m. 1.
6. 9. 21. 56. 59. 76.
. Ἄβυσσα] Ἀχανῆ. Gu. m.
:. iidem. βυσσὸς ὁ βυθὸς, βύσ-
ὸ κόκκινον βάμμα. Gu. m.

. Ἀλλὰ δουλεῦσαι] Ἀλλὰ
εῦσαί μοι ἔδωκε πρὸς δεσπότην
ιβον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6.
56. 59. 76.
. Ἀρὰς παραλαβὼν] Τὸ γὰρ
ν με παρὰ πατρὸς λαβὼν, πα-
ὑπ' ἐκείνου σπαρεὶς, καὶ διὰ
ς Κιθαιρῶνα ῥιφεὶς ἐπ' απω-
λείᾳ, παρέδωκα τοῖς παισὶν, ἅτε πε-
πρωμένου, μηδένα τῶν ἐκ Λαΐου εὐτυχῆ
γενέσθαι· ὥστε, τούτου ὄντος, κατηρα-
σάμην αὐτὸς τοῖς παισὶν, ὑπὸ τοῦ προσ-
όντος μοι κακοῦ δαίμονος εἰς τοῦτο συν-
ελαθείς. Gu. m. 2.

1630. Ἐμηχανησάμην.] Δέον εἰ-
πεῖν μηχανήσασθαι, ὁ δὲ ἐμηχανησά-
μην εἶπεν, ὅτι γεγόνασιν. Gu. m. 1.

1636. Ἄρδην] Παντελῶς. (διόλου
add. Gu. m. 2.) Ἄρδην] Ἀφανισ-
τικῶς. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21.
56. 59. 76.

1638. Ἑλίξας] Περιστρέψας, πε-
ριθείς. Gu. m. 2.

1639. Κακὸς] Δειλὸς, ἀγεννής.
Gu. m. 2. Εὐγενὲς] Γενναῖον, ἀν-
δρεῖον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21.
56. 59. 76. τὴν οὖσαν ἐμοί ποτε γεν-
ναιότητα. Gu. m. 2.

1640. Προδοίην,] Ἀπολέσαιμι. Gu.
m. 1. Florr. iidem.

1651. Τὴν ἐπιοῦσαν] Τὴν ἐπελευ-
σομένην. Gu. m. 1. τὴν ἐλευσομένην.
Florr.

1659. Θεσμοποιεῖς,] Θεσμὸς καὶ
νόμος διαφέρει. θεσμὸς ἀπὸ τοῦ τίθημι·
νόμος δὲ ὁ ἐκ πολλῶν συγγεγραμμένος.
Flor. 59.

1661. Ὃς ἐπείθου τάδε.] Τοῦτο
οὕτω συντακτέον· ἄφρονα ὑπάρχουσι
ταῦτα, καὶ σὺ μῶρος, ὃς τούτοις δηλον-
ότι ἐπείθου. ἀγνοοῦντες δέ τινες τὴν
σύνταξιν, αἰτιατικῇ ἐνταῦθα τὸ πείθεσ-
θαι συντάσσεσθαι λέγουσιν. ἢ οὕτω· καὶ
σὺ, ὃς ἐπείθου ἐκείνῳ δηλονότι τάδε.
πείθομαι γὰρ τῷ δεῖνι τάδε φαμὲν,
καὶ πείθω τὸν δεῖνα τάδε. Gu. m. 2.

1662. Πῶς;] Εἰμὶ μωρός; Gu.
m. 2. Ἐκτελεῖν;] Πληροῦν. Gu. m.
2.

1667. Οὔκουν ἔδωκεν.] Οὐκοῦν παρ-
έσχε τῷ θανάτῳ δηλονότι (τοῦτο γάρ
ἐστι τὸ τύχῃ) τὴν κατ' αὐτὸν εὐτυχίαν
καὶ ζωὴν, τουτέστι περιὼν τε καὶ εὐτυ-
χῶν τέθνηκεν οὕτως ἀθλίως. τούτου οὖν
μηδὲν πλέον αὐτὸς ζήτει, μηδὲ τιμωροῦ
θανόντα. Gu. m. 2.

1668. Καὶ τῷ τάφῳ] Ἤγουν ἐν

τῷ τάφου μὴ τυχεῖν τιμωρηθήτω. Gu. m. 2.

1675. Μεθήσομαι] Ἀπολειφθήσομαι, ἀποστῶ. Gu. m. 2.

1676. Ἔκριν' ὁ δαίμων,] Ἐκύρωσεν ὁ θεός. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Δοκεῖ.] Ἀρεστὰ φαίνεται. Gu. m. 1. ἀρέσκει. Gu. m. 2.

1677. Κέκριται,] Ἐπειδὴ γὰρ τὴν πατρίδα πορθῶν τέθνηκεν, αὕτη ἡ δυστυχία οὐ ποιεῖ τοῦτον ταφῆς ἀνάξιον. Gu. m. 2.

1679. Ναὶ πρὸς σὲ] Τοῦτο οὕτω συντάσσεται· ναί, ὦ Κρέον, ταφήτω, ἱκετεύω σε πρὸς τῆσδε τῆς μητρός, τουτέστι δι' αὐτήν, εἰσακουσθῆναι δέομαι παρακαλοῦσά σε. οὕτω τὸ μὲν ἱκετεύω ἔξωθεν πρὸς τὸ σὲ ληπτέον, τὸ δὲ πρὸς πρὸς τὸ μητρὸς ὑπερβατῶς συναπτέον. Gu. m. 2.

1680. Μάταια μοχθεῖς,] Ματαίως, ἀκαίρως ζητοῦσα τάδε κοπιᾷς· οὐ γὰρ ἂν τύχοις. Gu. m. 2. μάταια μοχθεῖς τάδε καὶ ταῦτα· οὐ γὰρ ἂν τύχοις τοῦ τοιούτου. οὕτω τὸ τάδε πρὸς τὸ μοχθεῖς, οὐ πρὸς τὸ τύχης (sic) συντακτέον, ἢ καὶ πρὸς τὸ τύχης, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο εὕρηται. Gu. m. 2.

1681. Σὺ δ' ἀλλὰ] Σὺ δὲ ἔα με κἂν θερμὰ ὕδατα περιβαλεῖν τῷ νεκρῷ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. εἰ καὶ μὴ θάψαι ἐᾷς. Gu. m. 2.

1683. Ἀλλὰ] Εἰ καὶ μὴ ἐάσεις λοῦσαι τοῦτον. Gu. m. 2. Τελαμῶνας] Διαζώματα. Flor. 33.

1685. Προσπτύξομαι.] Φιλήσω. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1686. Οὐκ εἰς γάμους σοὺς] Τουτέστιν, ἐπειδὴ νύμφη μέλλεις γενέσθαι, οὐ δεῖ σε δακρύειν καὶ συμφορὰν ἔχειν καὶ λύπην, ἀλλὰ μᾶλλον χαίρειν, ἵνα μὴ κακὸς οἰωνὸς δόξῃς τῷ γήμαντι. Gu. m. 2.

1689. Νὺξ ἄρ' ἐκείνη δ. μ' ἕ. μ.] Ὥσπερ γὰρ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες τοὺς οἰκείους ἄνδρας, πρὶν εἰς μίξιν ἐλθεῖν, ἀπέκτειναν, κατὰ ταὐτὰ δὲ καὶ αὐτὴ πρὸς τὸν σὸν παῖδα διατεθήσομαι. Gu. m. 2.

1690. Ἐξωνειδίσεν;] Ὀνειδιστικῶς καὶ ἀπειλητικῶς ἐξεῖπεν. Gu. m. 2.

1691. Ἴστω σίδηρος,] Δι' οὗ ἐμὲ φόνον ποιῆσαι ὤμοσα, εἰ μὴ ἐν ἐκείνῳ βάψω αὐτό. Gu. m. 2.

1694. Γενναιότης σοι,] Ὅτι μὲν συμπονεῖς τῷ πατρὶ δυστυχοῦντι, καὶ οὐκ ἀπολείπεις, γενναῖον ἔργον ποιεῖς, ἐπὶ δὲ, ἐξόν σοι μετὰ τοὐμοῦ παιδὸς βασιλεύειν, συναφθεῖσα αὐτῷ, σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις, τοῦτο σαφὴς εὐήθεια. Gu. m. 2.

1695. Καὶ ξυνθανοῦμαι] Οὐ μόνον ἕψομαι αὐτῷ. Gu. m. 2.

1697. Ὦ θύγατερ,] Ὦ θύγατερ,— οὐ θέλω δὲ σε τοῦτο ποιῆσαι. (τοῦτο γὰρ συνυπακούεται. add. Flor. MS. C. C. C. Gu. m. 1.) Flor. 21.

1699. Μένε] Πρόσμενε. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Στέρξω] Ἀγαπήσω. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1701. Πεσὼν] Πεσὼν κείσομαι ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ὅπου μοι μοῖρα καὶ πεπρωμένον ἐστὶ πεσεῖν.*

1703. Ἐν ἦμάρ μ' ὤ.] Ἡ γὰρ ἡμέρα, ἐν ᾗ εὐδαίμων ἔδοξα, εὑρὼν τὰ Σφιγγὸς αἰνίγματα, αὕτη με ἀπολώλεκε, ἀρχὴ τῶν κακῶν γενομένη· οὐ γὰρ ἂν συνῆλθον μητρὶ καὶ τἄλλα τῶν κακῶν συμβεβήκει, μὴ τῶν αἰνιγμάτων ὑπ' ἐμοῦ διασαφηθέντων. Gu. m. 2.

1710. Οἰκτρὰ] Ἐλέους ἀξία. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59.

1711. Πτῶμα,] Τὸ σῶμα. Gu. m. 1.

1712. Ἐκτάδην] Ἐκτεταμένως. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59.

1713. Πρόσθες] Ἐπίθες. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59.

* Verba καὶ πεπρ. ἐ. π. e Gu. addidi, in quo manu 2. scripta sunt. Pro iis Flor. 59. post μοῖρα addit διετάξατο, ἐκυρώσατο.

1715. Ὦ φίλα] Τὸ φίλα διπλῶς νοητέον, ἢ φίλα ἐμοὶ τῷ πατρὶ, ἢ φίλα ἀλλήλοις· ἑκάτερος γὰρ τὸν ἑκατέρου θάνατον ἐσπούδαζεν, ἵνα τῆς βασιλείας κρατήσῃ. Gu. m. 2.

1717. Χρησμὸς,] Ἦν γὰρ χρησμῳδοθὲν * ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀποθανεῖν, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπάγει. Gu. m. 2. Περαίνεται,] Πληροῦται. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 21. 56.

1718. Ἀλλ' ἢ] Ὁ ἀλλά περισσός. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 21. 56.

1719. Ἀλώμενον.] Πλανώμενον. Gu. m. 1. Flor. 59.

1723. Κοινοῦσθαι] Κοινωνὸς εἶναι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. κοινὴν ποιεῖσθαι. Flor. 59. μετέχειν. et in marg. σημείωσαι ἐνταῦθα τὸ κοινοῦσθαι ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν ἀντὶ τοῦ κοινωνεῖν λαμβανόμενον· ἀεὶ γὰρ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν εὑρίσκεται, ἀντὶ τοῦ κοινοποιεῖν ὄν. Gu. m. 2.

1724. Ἴθ' εἰς φυγὰν] Διὰ μὲν τοῦ, ἐγώ σφε θάψω, (v. 1671.) σπέρματα τῇ Σοφοκλέους Ἀντιγόνῃ παρέσχε, διὰ δὲ τοῦ φεύγειν τῷ ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίποδι. ὡς βούλονται γὰρ, οἰκονομοῦσι τὰ δράματα. †

1725. Ὄρεγε] Ἔκτεινε. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. Φίλαν,] Τὴν φίλαν μοι. iidem.

1726. Πομπίμαν] Ὁδηγόν. Gu. m. 1. προπεμπτικὴν, παραπέμπουσαν. Gu. m. 2.

1730. Γενόμεσθα,] Ἰωνικῶς ἀναύξητα. Flor. 21. Ἄθλιαι] Ἀθλία ὑπάρχω ἐγώ. Flor. 59.

1732. Πόθι γεραιὸν] Ποῦ γεροντικὸν πόδα θήσω; Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. ἐρωτηματικόν. Gu. m. 2.

1734. Βᾶθί μοι,] Ἑπόμενος ἐμοί. Flor. 21.

1740. Τί τλάς,] Τί λέγεις τοῦτο τὸ τλάς; οὐ γάρ ἐστι Δίκη ἡ ἐφορῶσα τἀνθρώπινα καὶ τοὺς κακίστους τιμωρουμένη· εἰ γὰρ ἦν, οὐκ ἂν ἀτίμως αὐτὸς ἐξηλαύνου τῆς πατρίδος. ἢ κατ' ἐρώτησιν λέγε. Gu. m. 2.

1741. Ἀμείβεται] Κολάζει, τιμωρεῖται. Flor. 59. Ἀσυνεσίας] Κακοηθείας, ἀφροσύνας. Gu. m. 2.

1746. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος;] Τὸ γὰρ ἐπικεῖσθαι Θηβαίοις πάλαι τὴν Σφίγγα ὄνειδος αὐτοῖς παρὰ πάντων ἐγίνετο. Gu. m. 2.

1752. Ἀπόπρο γ.] Ἄπωθεν κατ' ἐπίτασιν τοῦ μήκους· (τὸ γὰρ ἀπὸ ἐπίτασιν σημαίνει. add. Flor.) Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56.

1753. Ἀπαρθένευτα] Οὐ κατὰ παρθένους· αὗται γὰρ οἰκουροῦσιν. Gu. m. 2.

1754. Τὸ χρήσιμον] Τὸ γενναῖον, συνετόν. Gu. m. 2. ‡

1761. Πρὸς ἥλικας φάν. σάς.] Ἵνα ταύτας προσείπῃς. Gu. m. 2.

1762. Ἅλις ὀδυρμ.] Οὐ φανήσομαι, ἵνα μὴ ὀδυρμὸν ἐγείρω. ἀρκούντως γὰρ περὶ ἐμὲ ἐθρήνησαν. Gu. m. 2.

1765. s. Ἴθ' ἀλλὰ βρ.] Ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ὄρεσιν ἴθι, ὅπου ὁ Βρόμιος σηκὸς τῶν Μαινάδων ἐστὶν, τουτέστιν εἰς ὃν αἱ Μαινάδες βακχεύουσιν, ὃς ἐστὶν ἄβατος τοῖς πολλοῖς, ὡς ἱερὸς, ἢ ὡς ἐν ὄρεσιν ὤν. Gu. m. 2. Βρόμιος] Καὶ ὁ τοῦ Διονύσου, ἐν ᾧ βρόμοι καὶ ἦχοι παρὰ τῶν Βακχῶν γίνονται. τὸ δὲ τι τοιαύτην ἔμφασιν ἔχει, ὅτι καὶ ἄλλοι σηκοί εἰσιν ἐκεῖ τῶν θεῶν. Gu. m. 2.

1767—1780. Καδμείαν ᾧ νεβρίδα.] Στολισαμένη ἐγώ ποτε καὶ ἐνδυ-

* Leg. χρησμῳδηθὲν vel χρησμοδοτηθέν.

† Hæc ὡς βούλ. κ. τ. λ. ex Aug. et Gu. accesserunt, sed Aug. οἰκονομῆσαι. quare obscura hæc videbantur Valck. Etsi fieri non poterat, ut Antigone et sepeliret Polynicen et patrem in exsilium sequeretur, Sophocles tamen in duabus fabulis Antigonen et hoc et illud facientem inducit; poëtæ enim, prout libet, fabularum argumentum constituunt. Paulo ante τῇ—Ἀντιγόνῃ est ex Aug. et Gu. pro τῆς—Ἀντιγόνης.

‡ Flor. 59. τὸ γενναῖον τοῦ λογισμοῦ φρενῶν τῶν σῶν λίαν ὑπάρχει συνετὸν εὑρετικὸν ἡ ἀνάγκη.

θεῖον νεβρίδα Καδμείαν, ἤγουν ἣν αἱ Καδμεῖαι Βάκχαι φοροῦσιν, ἀνὰ τοῖς ὄρεσιν ἐχόρευσα ἱερὸν θίασον τῆς Σεμέλης, διδοῦσα εἰς θεοὺς χάριν ἀχάριστον, τουτέστιν ἀκάρπωτον, ἀκερδῆ, ἄπρακτον· τιμῶσα γὰρ ἐκείνους καὶ εὐχομένη τοῖς ἐμοῖς πᾶσι τὰ βέλτιστα οὐδὲν ἤνυσα. τὸ δὲ ση ἀντὶ τοῦ φεῦ. Gu. m. 2.

1768. Στολιδωσαμένα] Στολὶς στολίδος τὸ ἔνδυμα, καὶ ἀπὸ τούτου στολιδόω στολιδῶ τὸ στέλλω καὶ κοσμῶ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. ἐνδυσαμένη, στειλαμένη, κοσμησαμένη, ἐνδυθεῖσα. Gu. m. 2.

1773. Κράτη κατ.] Ἀντὶ τοῦ ἐκ μόνος τῆς Σφιγγὸς περιγενόμενος. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56.

1777. Ὦ μέγα σεμνὰ] Ἰδὼν χορὸς, ὅτι οὐ πεπόρθηνται αἱ Θῆβαι, ἀλλὰ καὶ τὸν τῶν Ἀργείων στρατὸν ἡττηθέντα τῶν Θηβαίων, τοῦτο φησίν. Gu. m. 2. ὁ χορὸς ἐκ προσώπου τοῦ ποιητοῦ. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΦΟΙΝΙΣΣΑΣ ΣΧΟΛΙΩΝ.

SUPPLEMENTUM SCHOLIORUM

IN

EURIPIDIS MEDEAM.

2. ΚΥΑΝΕ'ΑΣ] Μέλανας. παρελθοῦσα Βόσφορον (sic). Flor. 10. Συμπληγάδας,] Τὰς συνδραμόντας πέτρας. καθ᾽ ὃν γὰρ ἄν τις καιρὸν εἰς τὰ δεξιὰ ἐγκλίνας φαντάζεται τὰς πέτρας συναγομένας, ὅταν δὲ κατὰ τὸ μέσον εὐθυπορεῖ, διϊστάμενα. καὶ ἔμπαλιν κατὰ τὰ ἀριστερὰ διαλλάξας, συντρεχούσας, τὰς παρ᾽ Ὁμήρῳ Πλάκτας,* αἳ εἰσὶν ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Πόντου στεναὶ κατὰ τὸ διάστημα, δι᾽ ὧν ἔρευσις (leg. εἰσρεῖ) ἡ θάλασσα ἀπὸ τοῦ Πόντου εἰς τὸν Ἑλλήσποντον. Flor. 10.

6. Μετῆλθον] Ἐκόμισαν. Flor. 10.

9. Οὐδ᾽ ἂν κτανεῖν πείσασα] Νέον τὸν Πελίαν ποιῆσαι ἐκ γέροντος, εἰ σφάξουσιν αὐτόν. καὶ τοῦτο ἔπεισε γοητείᾳ κριὸν αἰτήσασα, ὃν πάλιν ἀνεζώωσεν. Flor. 10.

12. Φυγῇ] Τῇ ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας. Flor. 10.

14. Ἥπερ] Ὄντως. Flor. 10.

16. Φίλτατα.] Προσφιλῆ. Flor. 10.

21. Βοᾷ] Μαρτυρεῖ. Flor. 10.

29. Ἀκούει] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀκούει, ὡς οὐδὲ ταῦτα. † τὸ δὲ δέρην, ἐὰν μὲν μετὰ τοῦ ι, ὀξυτόνως δειρήν, εἰ δὲ χωρὶς τοῦ ι, δέρην.

33. Ἀτιμάσας ἔχει.] Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε. τὸ γὰρ ἔχει ἐκ περισσοῦ. ‡ καὶ Σοφοκλῆς· παῖδας γάρ, οὓς ἔφυσ᾽, ἀναλώσας ἔχει. (Fragm. Brunck. p. 695.) καὶ πάλιν εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχει.

38. Βαρεῖα] Βαρυνομένη λύπῃ. Flor. 10.

44. Καλλίνικον] Τὸν στέφανον. Flor. 10.

50. Θροουμένη] Ταρασσομένη. Flor. 10.

55. Ἐς τοῦτ᾽] Εἰς τοσοῦτον. Flor. 10.

56. Ὥσθ᾽ ἵμερός μ᾽ ὑπῆλθε] Τὸ σχῆμα — ἐξεταζομένους καὶ μηδενὶ τῶν ἀνθρώπων θαῤῥοῦντας ἀπαγγεῖλαι τὰ δυστυχήματα, ἢ διὰ φόβον δεσποτῶν, ἢ διά τινα χρείαν συμφέρουσαν τοῖς πράγμασιν. § οὗτοι — θεοῖς ἄλλοις διηγοῦνται.

68. Θάσσουσι,] Καθέζονται. Flor. 10.

77. 8. Καινὸν — νέον παλαιῷ,] Τῷ διὰ τὸν Πελίου θάνατον ἐκβεβλῆσθαι Θετταλίας ὑπὸ Ἀκάστου τοῦ παιδὸς Πελίου, ἢ τῷ καταλειφθῆναι αὐτὴν ὑπὸ Ἰάσονος, ὃ καὶ μᾶλλον. νέον δὲ τὸ ἐκβληθῆναι τῆς Κορίνθου. τὸ δὲ ἐξηντλη-

* Sic Cod. Sed verum est Πλαγκτὰς, ut Od. μ', 61. ψ', 327.
† Hæc ἀντὶ τοῦ — ταῦτα e Flor. 10. adjeci.
‡ τὸ γὰρ ἔ. ἐκ περ. ex eodem cod. accesserunt.
§ Verba καὶ μηδενὶ — τοῖς πράγμασιν e Florr. 6. 15. addita sunt.

κέναι ἀντὶ τοῦ πεπαῦσθαι· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις ἀντλούντων. *

87. Εἰ τούσδε] Ἐπεί. Flor. 10.

106. Νέφος οἰμωγῆς,] Τὸ σύστημα τῆς οἰμωγῆς αὔξεσθαι μέλλει. Flor. 10.

110. Αἲ αἴ,] Κατὰ τὴν ὑπόθεσιν εἰσῆλθον οἱ παῖδες, ἡ δὲ πρεσβύτης (sic) οὖσα ἔπαθεν (leg. ἔπαθον) ἐπιστενάζει. Flor. 10.

116. Τί δὲ σοὶ παῖδες] Ἡσύχως λέγει. Flor. 10. Ἀμπλακίας.] Ἁμαρτίας. idem.

119. Λήματα,] Φρονήματα. idem.

139. Φροῦδα γὰρ] Τάδε τὰ οἰκήματα λέγει. †

143. Παραθαλπομένα] Εὐφραινομένη. Flor. 10.

157. Κείνῳ τόδε] Τουτέστιν ἐκείνῳ τόδε τὸ ἁμάρτημα μὴ λογίζου, καὶ δι' ἐλπίδος ἔχε τοὺς θεοὺς ἀπαιτήσειν αὐτὸν τιμωρίαν. ‡ σὺ, φησὶ, μὴ χαλέπαινε, μηδὲ θυμοῦ. σὺν δίκῃ δὲ, ἀντὶ τοῦ σὺν τῷ δικαίῳ, ἐπεξελεύσεται.

165. Διακναιομένους.] Κεκαμμένους, ἀφανισμένους (sic). Flor. 10.

167. Ἀπενάσθην] Ἀπῳκίσθην. Flor. 10.

175. Αὐδαθέντων] Αὐδηθησομένων. Flor. 10.

176. Ὀμφὰν,] Παραίνεσιν. Flor. 2.

178. Λῆμα,] Ἔπαρμα, ὁρμή. Flor. 10. Φρενῶν] Διανοίας. Flor. 10.

184. Κακῶσαι] Κακὸν ποιῆσαι. Flor. 10.

185. Τοὺς εἴσω] Ἑαυτὴν ἢ τοὺς παῖδας. Flor. 10.

218. Σεμνοὺς γεγῶτας,] Πολλοὶ — φαινόμενοι καὶ ἐπιπολάζοντες ὀχληροὶ καὶ ἐπαχθεῖς ἔδοξαν εἶναι. ἔνιοι δ' αὐτῶν ἡσύχιον βίον ἑλόμενοι, καὶ παρόντες μὲν, οὐδενὶ δὲ πελάζοντες εὐτελεῖς ἐνομίσθησαν καὶ νωθροί· ῥαθυμίαν γὰρ τὴν νωθρότητα λέγει. καὶ νῦν δὲ τὸ σεμνὸν ἀντὶ τοῦ ὑπερήφανον, ὡς καὶ ἐν Ἱππολύτῳ (ver. 92.) μισεῖ (sic) τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μὴ πᾶσι φίλον· γεγῶτας δὲ δοκοῦντας εἶναι. §

230. Ἦν] Ἐλπίς. Flor. 10.

243. Ἐκπονουμέναισιν] Ὑπομενούσαις. Flor. 10.

246. Ἔνδον] Κατὰ τὸν οἶκον. Flor. 10.

247. Ἄσην] Ῥύπον. Flor. 10.

249. Μίαν ψυχὴν] Τὴν τοῦ ἀνδρός. Flor. 10.

258. Λελησμένη,] Αἰχμαλωτισθεῖσα. Flor. 10. λαφυραγωγηθεῖσα. Flor. 2.

269. Ἐκτίσῃ] Τιμωρήσῃ. Flor. 10.

278. Τερμόνων] Τῶν τελευταίων τόπων. Flor. 10.

280. Κάλων,] Μηχανήν. Flor. 10.

285. Ἀνήκεστον] Ἀθεράπευτον. Flor. 10.

291. ss. Δράσειν τι] Κακοποιήσειν. καὶ τὸ μαλθακισθέντα δὲ ἀντὶ τοῦ ἀμελῶς προσενεχθέντα, ἢ μαλακισθέντα τοῖς σοῖς λόγοις. ||

292. Ἀπέχθεσθαι,] Ἐχθρωδῶς διακεῖσθαι. Flor. 2.

* Hoc scholion, quod in edd. ad v. 75. παλαιὰ καινῶν adscriptum est, ut ad hunc versum referrem, movit me codd. Florr. 6. 10. 15. auctoritas. Itaque scripsi τῷ διὰ τὸν Π. θ. — — τῷ καταλ. pro τό.

† γὰρ ipsius esse grammatici, ut ad ver. 56. οὐρανὸν γὰρ λέγει νῦν τὸν ἀέρα., conf. ad 66. 119. 125. 175. etc. monuit Elmsl. Mus. Crit. n. V. p. 9. A verbis οὐκ εἰσὶ δόμοι novi scholii initium feci.

‡ Vulgo novum scholion exordiuntur, μὴ λίαν τάκου] σὺ, φησὶ, μὴ χ. At χαλέπαινε, θυμοῦ interpretamenta sunt vocis χαράσσου.

§ Verba καὶ ἐπιπολάζοντες — δοκ. εἶναι e Flor. 6. 15. addidi.

|| In Junt. et Basil. hæc καὶ τὸ μαλ. — λόγοις scholio ad ver. 284. post ἀποκρύπτειν subjecta legebantur; huc transtulit Barn. quumque in antiquis edd. scriptum esset καὶ τὸ μαλθαχθέντα ἀ. τοῦ ἀμ. πρ. ἢ μαλθακισθέντα τοῖς λόγοις, dedit καὶ τὸ μαλθακισθέντα ἀ. τοῦ ἀμ. πρ. ἢ μαλθαχθέντα τοῖς λ. Ego codd. Florr. 6. 15. secutus sum.

Μαλθακισθέντα] Τοῖς σοῖς παλυνθέντα. Flor. 10.

Ἔβλαψε δόξα,] Ἀντὶ τοῦ, ἡ βλάπτει με. σὺ γὰρ νομίζων ν, φησὶν, * ἀπιλαύνεις με δε-

Κοινωνῶ] Μεταλαμβάνω. Flor.

Θατέρου τρόπου] Ἀπαιδεύτοις· ἑρου τρόπου ἀντὶ τοῦ ἐξηλλαγ- ντείας, ὅ ἐστι φαρμακὶς παρὰ ιδεύτοις καὶ ἀμαθέσι νομίζον- υχαία,] Μωρά. Θατέρου τρ.] . Flor. 10.

Προσάντης·] Ἐναντία, βαρεῖα.).

Σιωπηλὸς] Ὁ κρύπτων τὴν ὀρ- ῖόν τε διὰ τὸ ἀπρόσοπτον. Flor.

Ἄρηρε,] Τετύπηται. Flor.

Ὄχλον] Ὄχλησιν. Flor. 10.
Ἀφορμὴν] Ἔξοδον. Flor.

Λῆμα] Φρόνημα. Flor. 10.
ἰέφυκε. idem. Τυραννικὸν] νές. idem.

Πρόσαντες·] Ἐναντίον. Flor.

Ἢ πεφύκαμεν] Ἢ μηχανῇ ἐν. ἐν ποίᾳ; ἐν τῇ τῶν φαρμά- ιστον φησὶ φαρμάκοις, etc. 15.

Ἐχεγγύους] Ἀσφαλεῖς. Flor.

Ῥύσεται] Φυλάξει ἢ σώσει με. 15.

λλ' εἶα, φείδου] Ἄγε κρύπτου. .

Τοῖς Σισυφείοις,] Τοῖς Κορίν- Σισύφου προπάτορος. λέγει δὲ τι καὶ τῇ τούτου θυγατρὶ Flor. 10.

Ἀμηχανώταται,] Ἀφυεῖς. .

426. Ἀγήτωρ] Ἡγεμών. Flor. 10.

431. Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκ.] Ἐπιχειρεῖ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἰπεῖν κατ' ἀλλήλους παραπτώματα. Flor. 10.

432. Μαινομένᾳ κρ.] Μανίαν ἐχούσῃ τοῦ ἔρωτος. Flor. 6.

439. Οὐδ' ἔτ' αἰδως] Παρὰ τὰ Ἡσιόδου (ἔργ. 198. sqq.) λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένη καὶ αἰδὼς καὶ νέμεσις, Flor. 6. 15.

444. Μόχθων] Διὰ μόχθους τῶν λέκτρων. Flor. 10.

445. Βασίλεια] Ἡ Γλαύκη. Flor. 10.

450. Κρεισσόνων] Ἐμοῦ τοῦ κρατοῦντος σοῦ. Flor. 10.

452. Οὐδὲν πρ.] Φροντίς ὧν λέγεις κατ' ἐμοῦ. Flor. 10.

460. Τῶνδε] Ὧν λέγεις κατ' ἐμέ. Flor. 10. Οὐκ ἀπειρηκὼς] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπαρνούμενος τοὺς φίλους. Flor. 6.

461. Τὸ σόν] Τὸ κατὰ σέ. Flor. 10.

482. Ἀνέσχον] Ἀνέδειξα. Flor. 10.

496. Ἐλαμβάνου,] Παρακαλῶν. Flor. 10.

497. Κεχρώσμεθα] Παρεκλήθημεν. Flor. 10. ἐμολύνθη (sic.) Flor. 15.

499. Κοινώσομαι,] Διαλεχθῶ. Flor. 10.

501. Αἰσχίων φανεῖ·] Οὐδὲν ἔχων ἀποκρίνεσθαι. Flor. 10.

506. Οἴκοθεν φίλοις] Συγγενέσι. Flor. 10.

516. Κίβδηλος] Ῥυπαρός. Flor 10.

518. Κακὸν] Ἀντὶ τοῦ ἀσθενῆ πρὸς τὸ λέγειν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων ῥήτορα καὶ δεινὸν εἰπεῖν. Flor. 6. ἀντὶ τοῦ ἐπιτήδειον εἰς τὸ λέγειν. Flor. 2.

526. Πυργοῖς] Μεγαλύνεις. Flor.

ınt. et Basil. erat σὺ γὰρ νομίζων με φησὶν * ἀπελ. με δεδ. Flor. 6. 15. σὺ γὰρ φησὶ ἀπελ. με δεδ. με, sine lacunæ nota. Barn. pro φησὶ scripsit σοφήν.

10. Χάριν,] Τὸ πρὸς σὲ (σοῦ?) συνθῆναί μοι. Flor. 10.

527. Ναυκληρίας] Ἀποδημίας. Flor. 10.

533. Ὅπη γὰρ οὖν ὤνησας] Ἔνθα γάρ φησιν, ὠφέλησας, οὐ κακῶς ἔχει, ὅτι ὠφέλησας.* ὅθεν μεθίημι τὰς ἀποδείξεις τοῦ μηδὲν ὠφελῆσθαι παρὰ σοῦ τοῦ πράγματος οὐ καλῶς ἔχοντος. [αἰσχρῶ παρακρύπτειν πανουργεῖ, τολμᾷ.] †

538. Νόμοις τε χρῆσθαι,] Ἐπιλαμβάνονται τοῦ ἐπιχειρήματος· ἔδει γὰρ αὐτὸν ταῦτα λέγοντα ποιεῖν μηδὲν ἄδικον. πρὸς γὰρ τὸν λέγοντα, ὅτι νόμοις ἐπίστασαι χρῆσθαι, εἴποι ἄν τις εἰκότως· ἀλλὰ σὺ οὐκ ἐπίστασαι νόμοις χρῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὅρκους παραβέβηκας καὶ τὰς δεξιὰς, καὶ τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα προδέδωκας, ὅπως τὴν τοῦ τυράννου θυγατέρα λάβῃς. τοῦτο δὲ ἕνεκα φιλοδοξίας. καὶ γὰρ ὅτι ἔλεγεν, ἤκουσα, ὅπως σοι ἐπαρκέσω, καταμωκώμενος ἔλεγεν. ἥκιστα οὖν ἔδει νῦν τὰ τῶν νόμων παραλαμβάνειν, μέλλοντα πρόσωπον τοιοῦτον εἰσάγειν παραβεβηκὸς τοὺς νόμους. Ἢ οὕτως. μὴ βίᾳ πράττειν, ἀλλὰ νόμοις χρῆσθαι, μὴ πρὸς χάριν κειμένοις, ἀλλ' ἴσοις καὶ δικαίοις, τουτέστιν μὴ τὸ κεχαρισμένον τοῖς δυνατοῖς ἔχουσιν, ἀλλὰ τὸ πᾶσι. Ἄλλως· τὸ χάριν γράφεται· θράσει ἐπιλαμβάνονται δὲ τοῦ χωρίου τούτου· εἴποι γάρ τις· ἀλλὰ σὺ οὐκ ἐπίστασαι νόμοις χρῆσθαι, ὅρκους καὶ δεξιὰς παραβαίνων. Flor. 6. 15.

543. Μήτ' Ὀρφέως] Οὔτε τοῦ πλούτου, φησὶν, οὐδὲν ὄφελος, οὔτε τῆς θειοτάτης σοφίας, εἰ μὴ καὶ διαβόητοι εἶεν καὶ ἐπισημότατοι οἱ ταῦτα κεκτημένοι, ὅτι πρὸς τὴν δόξαν ἅπαντα δεῖ πράττειν, καὶ μήτε πλουτοῦντα κρύπτειν τὸν πλοῦτον, μήτε τοὺς ἐλλογίμους τὴν ἀρετήν. Flor. 6. 15.

552. Πολλὰς ἐφέλκων] Πολλὰ γὰρ ἐφέλκεται κακὰ ἡ φυγὴ σὺν αὐτῇ. Ἀμηχάνους, δὲ διὰ τὸ ἐκβεβλῆσθαι τῆς πατρίδος. Flor. 6. 10. 15.

555. Οὐχ, ᾗ σὺ κνίζῃ,] Οὐχ ᾧ τρόπῳ σὺ λυπουμένη νομίζεις, ὅτι τὸ μὲν σὸν μισῶν λέχος, ἐκείνης δὲ ἐρῶν, ἔγημα αὐτήν. Flor. 6. 15.

557. Οὐδ' εἰς ἅμ. πολ. σπουδὴν ἔχ.] Οὐ σπουδάζων πλείονα τέκνα σχεῖν. Flor. 10.

563. Σπείρας] Συνάψας. Flor. 10. ‡

564. Εἰς ταυτὸ] Εἰς τὴν αὐτὴν αὐτοῖς τύχην προάξειμι. Flor. 10.

566. Ἐμοί τε λύει] Καὶ ἐμοὶ, φησὶ, λυσιτελεῖ τὸ διὰ τῶν μελλόντων ἐκ ταύτης ἔσεσθαί μοι παίδων ὠφελῆσαι τοὺς ἐκ σοῦ· κοινωνοὶ γὰρ ἔσονται τῆς βασιλείας. Flor. 6. 15.

569. s. Ὀρθουμένης εὐνῆς,] Ἀντὶ τοῦ ὑγιοῦς οὔσης, ὀρθῶς προχωρούσης, ἢ ὀρθῆς καὶ ἀμεταβλήτου οὔσης. ὑμεῖς συγκαθευδούσαι τοῖς ἀνδράσι εὐδαιμονίαν ἔχειν νομίζετε. Flor. 6. 15.

579. Ἦ πολλὰ πολλοῖς] Οὕτως δὴ, φησὶν, ἐγὼ κατὰ πολλὰ πολλῶν διαφέρω ἀνθρώπων καὶ ἀνόμοιός εἰμι, ἐπεὶ οὐχ, ὥσπερ ἄν ἕτεροι, τοὺς ἀδίκους καὶ δεινοὺς ἐν τῷ λέγειν ἀποδέχομαι, ἀλλ' ἡγοῦμαι τοσούτῳ μᾶλλον ζημίαν μείζονα ἕξειν, ὅσῳ περ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἀληθὲς περιῶνται διακρούεσθαι. Flor. 6. 10. 15.

582. s. Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν.] Διὰ γὰρ τῆς γλώττης τὰ ἄδικα αὐχῶν παρακρύπτειν, πανουργεῖν τολμᾷ. Flor. 6. 15.

585. Κτενεῖ] Εἷς λόγος σε τιμωρεῖται καὶ ἐνὶ λόγῳ ἁλίσκῃ. Flor. 10. Ἐκτενεῖ σε ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖ σε, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πιπτόντων καὶ ἐκτεινομένων εἰς τὸ ἔδαφος ἀθλητῶν ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων. Flor. 2.

601. Φαινέσθω ποτὲ,] Ὡς νῦν εὔχηκας μή μοι, κακὴν εὐχήν. Flor. 10.

* Florr. 6. 15. ἢ ὅτι οὐκ ὠφιλ. et in fine τοῦ πράγματος οὐκ ἄλλως ἔχοντος.
† Vid. ad ver. 582.
‡ Glossa ad συναρτήσας ver. 563. potius spectare videtur.

Αποστροφή,] Οἶκος, ἀνάπαυ-. 10.

Οὐ κρινοῦμαι] Ἀντὶ τοῦ οὐκ καὶ περὶ τῶν τοιούτων οὐδὲν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀκριβολογήσομαί ἑκάστου σαφῶς. πολλὰ μὲν α λέγειν πρὸς σὲ, * μαθήσῃ τὰ πολλά.

Αρέσκει] Ἀρκέσει. Flor. 10.

Εξώπιος.] Ἀπὸ τοῦ ὢψ ὀπὸς, ὡς. Flor. 2.

Αἰγεῦ, ποθεν] Λέγουσι τὸν γράφειν οὕτως· "καὶ γάρ τιν' ὃν λύσιν μαθεῖν Σοῦ· Πυθίαν ', ἣν ἔχρησέ μοι Φοίβου πρό- μβαλεῖν ἀμηχανῶ. Σοὶ δ' εἰς λῶν γ' ἂν ἤλπιζον μαθεῖν. †

οφώτερα] Ὑπερβαίνουσα τοὺς τὸ γνῶναι. Flor. 10.

Γρίβων τὰ τοιάδε.] Εἰς τὰ περιτετριμμένος, ἐντριβὴς ὢν αὐτα λέγειν, ‡ τουτέστι τοὺς

ιστου] Ἀπιστῶν ταῦτα λέγει.

ἴτω] Ἐῤῥέτω. Flor. 10.

υγγνωστὰ] Συγγνώμην εἶχες · δικαίως γὰρ λυπεῖ. Flor.

Εκ τῆσδε μὲν γῆς] Ἴσως ἵνα ἡ τὸν Ἰάσονα, ἢ ἐπεὶ ἀπήει ία. Flor. 10.

Εμοί τε γὰρ] Ταῦτα ἔνιοι τῷ ι τῇ Μηδείᾳ προσνέμουσι.

Αναψόμεσθα] Κρεμάσομεν.

ήνδε μὴ φύγειν χθόνα.] γρά- ειν μὴ, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ ὡς δὴ παραιτησαμένους τὴν φυγήν. τιθέασι γὰρ τὸ δῆθεν ἀντὶ τοῦ ὡς δή. §

815. Ἴτω] Πρὸς τὴν θεράπαιναν φησι. Flor. 10.

823. Ἀποφερβόμενοι.] Τρέφοντες. Flor. 10.

830. Ξανθὰν] Εὐανθῆ. Flor. 10.

836. Ἐπιβαλλομέναν] Περιτιθεμένην. Flor. 10.

868. s. Ἐγὼ δ' — ἐλοιδόρησα·] Ἐγὼ ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἐπετίμησα. ||

875. Πάσχω,] Κακοπαθεῖν βούλομαι. Flor. 10.

897. Ἄρ', ὦ τέκν',] Διὰ τὴν κοινὴν ἀπάντων τύχην λέγει ταῦτα. Flor. 10.

900. Χρόνῳ] Μόλις. Flor. 10.

923. Δράσω τάδ',] Θαῤῥήσω σοι. Flor. 10.

972. Νῦν ἐλπίδ.] Ἀντὶ τοῦ οὐκέτι μοι ἐλπίδες τοῦ σώζεσθαι τοὺς παῖδας. Flor. 6. 15.

982. Ἔρκος,] Ὄλεθρον. Flor. 10.

987. Κηδεμὼν] Κηδεστά. Flor. 2.

998. Ἀφεῖνται] Συγκεχώρηνται τοῖς τέκνοις ἐνταῦθα μεῖναι. Flor. 10.

1004. Ξυνῳδὰ] Σύμφωνα. Flor. 10.

1010. Ἐμηχανησάμην.] Πέμπουσα τὰ δῶρα τῇ Γλαύκῃ. Flor. 10.

1024. Αὐθαδίας·] Ἀπονοίας. Flor. 10.

1025. Ἄλλως] Ματαίως. Flor. 10.

1026. Κατεξάνθην] Κατετάκην. Flor. 10.

1040. Χαιρέτω βουλεύματα.] Δεῖ τὸ σφάξαι τὰ τέκνα. καὶ ἐῤῥέτω, φησὶν,

ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀκριβ. — δίκαια λ. πρὸς σὲ e Florr. 6. 15. addidi.
ronis locum dedi, ut emendavit Valck. ad Phœn. 709. nisi quod ver. 4. Porsono ad Med. 666. scripsi pro ἄρ' Valck. Legebatur ver. 2. τοῦ πρίν· er. 3. 4. συμβ. ἀμηχάνως οἶδ' εἰς λόγους. μολεῖν γὰρ ἂ. μ. v. 3. Flor. 6. 15. abent pro συμβαλεῖν et non interpungunt post λόγους.
scripturam codd. Flor. 6. 15. pro ἐντρ. ὢν, παρατετριμμένως τοῦ τὰ τοιαῦτα λ. δῆθεν μὴ pro δῆθεν δὴ et vv. παραιτησ. — τοῦ ὡς δὴ addidi e Flor. 6. 15. inua serie legebatur: ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ ὡς δή. ἐνταῦθα μένειν, κ. τ. λ. in quibus σιωπῶντα ex iisdem codd. recepi.
medio scholio seq. οὖσαν φίλαν et ὑποκρίνεται δὲ νῦν legebantur.

ὁ ἐπὶ τῷ σφάξαι με * τὰ τέκνα κρατήσας λογισμός.

1054. Ἐκεῖ] Ἐν Ἀθήναις. Flor. 10.

1127. Ἠκισμένη.] Μαστιζομένη. αἰκίζω τὸ μαστίζω. Flor. 2.

1137. Ἐσπεῖσθαι] Φιλιοῦσθαι. Flor. 2.

1154. Πάντα·] Τὸ εἶναι ὧδε τοὺς παῖδας. Flor. 10.

1156. Ἠμπίσχετο·] Περιεβάλλετο. Flor. 10.

1158. Σχηματίζεται] Καλλωπίζει. Flor. 10.

1161. Ἁβρὸν] Ἔνδοξον. Flor. 10.

1170. Ἀνωλόλυξε,] Ἀντὶ τοῦ ηὔξατο, μετ' εὐχῆς ἐβόησε. Flor. 6. 10. Πρίν γ' ὁρᾷ,] Ἀντὶ τοῦ ἕως ἐθεάσατο, καὶ τὰ ἑξῆς. Flor. 6.

1182. Ἐπεστρατεύετο.] Ἐπέκειτο. Flor. 10.

1183. Πλόκος] Στέφανος. idem.

1184. Νᾶμα] Ῥύσις. idem. Παμφάγου] Φθαρτικοῦ. idem.

1189. Ἀραρότως] Ἀσφαλῶς. idem.

1190. Σύνδεσμα] Συμπλοκὰς, συνδέσεις. idem.

1204. Κυνεῖ,] Καταφιλεῖ δὲ προσφωνῶν. Flor. 10.

1215. Ἀπέστη,] (sic) ἠμίφλεκτος. Flor. 10. Καὶ μεθῆχ'] Καὶ ὕστερον ὑπὸ ὀδύνης ἀπέθανεν. idem.

1241. Κακισθῇς] Μαλακισθῇς. Flor. 10.

1264. Φόνος] Τῶν παίδων, Ἀμείβεται,] Διαδέχεται τὸν χόλον. Flor. 10.

1273. Δοκεῖ] Καλόν. Flor. 10.

1275. Ἀρκύων] Δικτύων. Idem. Ξίφους, ἀφύκτου θανάτου. idem.

1276. s. Πέτρος] Πετρίνη. idem. Σίδαρος,] Σιδηρᾶ. idem.

1278. Ἄροτον] Σπόρον, γόνον. Flor. 10.

1287. Δεινόν;] Μᾶλλον τοῦ χεῖρα ἐπιβαλεῖν τοῖς τέκνοις. Flor. 10.

1289. Ἔρεξας] Εἰργάσω μέχρι παιδοκτονίας χρήσασα. Flor. 10.

1297. Μητρῷον] Τὸν τῆς μητρὸς φόνον εἰσπράσσοντες αὐτοὺς, ἀντὶ τοῦ δίκην ἀπαιτοῦντες ὑπὲρ οὗ εἰργάσατο φόνου ἡ τούτων μήτηρ. †

1306. Παῖδες τεθν.] Τὸ ἑξῆς παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χειρί. ‡

1311. Χαλᾶτε κλῇδας] Ῥίψατε τοὺς μοχλοὺς, λύσατε τὴν ἁρμονίαν τῶν θυρῶν. Flor. 6. 10.

1312. Ἐκλύεθ' ἁρμοὺς,] Λείπει ὁ καί, καὶ τὸ ἴδω ἀπὸ κοινοῦ. Flor. 6.

1313. καὶ Τήνδε τίσομαι] Φησί. διπλοῦν δὲ κακὸν ἢ τὸν θάνατόν φησι τῶν δύο τέκνων, ἢ τὴν Μήδειαν. Flor. 6. §

1334. Παρ' ἀνδρὶ τῷδε,] Δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ (leg. ἐμοί)· ἑαυτὸν γὰρ δείκνυσι. Flor. 6. 10.

1336. Ἑλληνὶς γυνή] Διασύρει τὸ βάρβαρον γένος. οὐκ ἄν, φησί, τοῦτό τις τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν εἴρασεν. Flor. 6. 10.

1337. Ἔτλη] Ποιεῖν. Flor. 10.

1352. Διάξειν βίοτον,] Βιώσειν. Flor. 10.

1354. Ἄτιμον] (sic) ἀντὶ τοῦ ἄνευ αἰτίας. ἢ γράφεται καὶ ἀνατί, ἤτοι ἀτιμωρητὶ καὶ ἄνευ ἄτης. || Flor. 6.

1358. Κοινωνὸς] Συγκοινωνεῖς μου τῇ ἀτυχίᾳ. Flor. 6.

1363. Νεοδμῆτες] Νεωστὶ γεγονότες, ἢ οἱ νεωστὶ δαμασθέντες. Flor. 6.

* Sic, ut edidi, Florr. 6. 15.

† In editis hoc scholion cum superiore in unum coaluerat; (vid. ii. vol. v. 1297.) separatum ab illo in Flor. 6.

‡ Quæ hic sequebantur in editis, ἄνω ἐπὶ τοῦ πύργου ἑστῶσα ταῦτα λέγει, auctoritate Florr. 6. 10. ad ver. 1314. retuli.

§ Hoc scholion in cod. cum scholio ad ver. 1339. cohæret, (vid. vol. ii. h. l.) ibique statim verba ὑπειληφὼς γεγονέναι subsequitur.

|| In Barnes. et Musg. hoc scholion est: ἀνατεὶ, ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης. γράφεται δὲ καὶ ἀνατὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀντιγόνῃ, quo carent Junt. et Basil.

1368. Οἴδ᾽ εἰσίν, οἴμοι,] Μεταξὺ εἰς ὑπόμνησιν ἐλθὼν τῶν τέκνων Ἰάσων ὠδύρατο καὶ φησὶν ὤμοι. Flor. 6.

1371. Βάξιν] Νῦν εἴρηκε τὴν ὁμιλίαν. Flor. 6. 10.

1400. Χρωτὸς] Σώματος. Flor. 10.

1401. Μάτην ἔπος ἔῤῥ.] Μάτην εἶπας τοῦτο. Flor. 6. 10.

1406. Τάδε] Τὰ παιδία. Flor. 10. Κἀπιθοάζω,] Ἐπιφθέγγομαι. Flor. 10.

1412. Πολλῶν ταμ.] Ταῦτα ὡς ἀπὸ τοῦ χοροῦ ἐστι λεγόμενα. Flor 6.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΗΔΕΙΑΝ.

NOTÆ AD SCHOLIA

IN PRIORIBUS DUOBUS HUJUS OPERIS VOLUMINIBUS EDITA.

EX EDITIONE MATTHIÆI.

SUPPLEMENTUM NOTARUM

AD

SCHOLIA IN HECUBAM.

NUMERI SCHOLIORUM LINEAS RESPICIUNT, NISI UBI PAR. AFFIXUM EST, ET VERBA QUIBUS UNCUS ( ]) SUBJICITUR SUNT EX EDITIONE MATTHIÆI.

P. 5. l. 4. *αὐτῆς τήν τε σφαγὴν αὐτοῦ*] Basil. *αὐτῆς. τὴν δὲ σφ. αὐτοῦ.* Junt. *τήν τε σφ.*

Ibid. l. 8. *τὸ ἥκω — λέγουσιν. ῥέπει δὲ τοῦτο*] Gu. tantum *ἥκω ἀντὶ τοῦ ἦλθον. πρέπει γὰρ τοῦτο.*

P. 7. l. 1. *ἐκφωνουμένου τοῦ ι, καὶ τρεπομένου τοῦ α εἰς η.*] *Ἐκφων. τοῦ αι εἰς η.* Gu.

P. 8. l. 1. *πέντε·*] *ε΄.* Gu.

Ibid. *ὡς τὸ — ζῇ* om. Gu.

Ibid. l. 2. *ὡς τὸ — ἐστί* om. Gu.

Ibid. Pro *τὸν παρόντα — ζωῆς* Gu. *τὴν ζωὴν τινὸς ἑκάστου, ὁποῖον φασὶ καὶ ἐνταῦθα.*

Ibid. *τὴν περιουσίαν*] Gu. addit *τὴν καθόλου ζωήν.*

Ibid. l. 3. *πρὸς τὸ ζῆν συντελούσας τροφάς.*] Gu. *πρὸς τὸ ζῆν τεινούσας τροφὰς, ὁποῖον εἶναι μᾶλλον εἰπεῖν ἐνταῦθα.* His de suo addidit Barnes. *καὶ δὴ καὶ τὸ γένος ἀνθρώπειον, — τὸ δὲ βιὸς βαρυτονούμενον τὸ τόξον σημαίνει.*

P. 9. l. 2. *δεύτερον προοίμιον. Τὸ γῆς*] Hæc verba *δ. πρ.* omis. King. et Musgr.

P. 10. l. 1. *τῆς γενικῆς*] *Γενικῆς* pro *κτητικῆς* est e Guelph. Flor. 18. 56. 59. 76. nisi quod Florr. utrumque conjungunt *γενικῆς καὶ κτητικῆς.* Iidem cum Gu. om. *μόνης τῆς* et pro *ἵν' ᾖ κ. ἔχον* legunt *ἵνα κ. ἔχῃ.*

Ibid. l. 8. *παλιρρ. — δρόμοις* desunt in Basil. add. King. *ἤγουν δρόμοις* gl. est in Gu. supra *διαύλοις* scripta.

P. 11. l. 2. *ὄπισθεν ἑαυτοῦ πρῶτον καὶ δεύτερον, τέταρτον δὲ τὸ ἔχον ὄπισθεν πρῶτον καὶ δεύτερον καὶ τρίτον. εἰσὶ δὲ ταῦτα*] Verba *ἑαυτοῦ* et *τέταρτον δὲ — τρίτον* e cod. Gu. accessere.

P. 14. l. 7. *γὰρ*] *Γὰρ* Gu. *δὲ* ed. Basil. Mox ed. Bas. *ἀφανίζειν τὸ καὶ βλάπτειν,* in quibus *τὸ* om. Gu.

P. 16. l. 2—4. *καὶ τὸ μὲν λαμβάνω γίνεται ἀπὸ τοῦ ἕλω τὸ λαμβάνω, καὶ τοῦ ἄγω ἄξω, ὃ δηλοῖ τὸ φέρω, καὶ τροπῇ τοῦ διπλοῦ εἰς διπλοῦν, ἐλάζω καὶ λάζω. τὸ δὲ ὑβρίζω ἀπὸ τοῦ*

ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ ξίω· ἔστι δὲ Αἰολικόν.] Verba καὶ τὸ μὲν λαμβάνω — λάζω sunt etiam in Flor. 6. 25. nisi quod in 6. ἐλάζω καὶ λάζω, in 25. tantum ἐλάζω καὶ desunt. Ex iisdem verba τὸ δὲ ὕβρ. — Αἰολικὸν desumta sunt, quum in editis schol. tantum esset, τὸ δὲ ὑβρίζειν ἀπὸ τοῦ λίαν ξίειν.

P. 17. l. 2. τῶδε τιθεὶς] Musgr. συντιθείς. Gu. συντιθείς.

Ibid. l. 4. Par. ἁρμονικῶν] Leg. ἁρμονιῶν.

P. 19. l. 1. ἀντιφράξεως] Gu. ἀντιφράσεως.

Ibid. l. 2. οἱ ἄνθρωποι καθιδρύοντες] Gu. καθιδρ. οἱ ἄνθρ.

Ibid. l. 4. τῆς γ. — ὄν. om. Gu.

Ibid. Schol. 71. Post hoc scholion in Flor. 59. subjicitur hujusmodi figura:

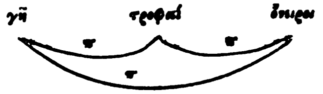

P. 19. l. 5. οὐκ εἶπε τοῦ ὄντος, ἀλλὰ τοῦ] Gu. om. τοῦ.

Ibid. l. 6. Gu. ὁ γὰρ ἡβ. τοῦτο καὶ λέγει, τὸ σύζ. δηλον. τὸν π.

Ibid. l. 7. χθόνιοι καὶ ἐπιχθ.] Καὶ deest in King. et Musgr.

P. 20. l. 2. ἀνακτίσασθαι] Leg. — κτήσασθαι.

Ibid. l. 5. εἶχεν ἄγκυρα,] In cod. Guelph. præmissa sunt ista: ὃς καὶ ἄγκυρα ὢν μόνος τῶν ἐμῶν εἶχεν τὴν χιονώδη Θρᾴκην κατοικεῖ· τοιαύτη γὰρ ἡ Θρᾴκη διὰ τὸ εἶναι βόρειος καὶ ὑψηλοτέρα· τουτέστι τιλ. κ. τ. λ.

Ibid. l. 6. δ'] Sic Gu. Vulgo δή.

Ibid. δὴ αὐτῶν] Legendum esse putabam δ' αὐτῶν, quod postea in cod. Paris. 2648. reperi. *False.*

Ibid. l. 8. ταυτὸν Gu. pro ταυτά.

Ibid. l. 9. εἰσὶ τὸ γ] Εἰσὶ τό τι γ. Gu.

Ibid. l. 10. ἄφυκτος,] Gu. ἀφύκτως φρίσσει.

Ibid. l. 12. Verba: τὸ ταρβεῖν — εἶναι om. Gu.

P. 22. l. 2. Par. ἐλθεῖν ἐμοί.] His addidit King.: ἐζήτει δέ, — παρακαλῶ. dubito, an e codice.

P. 22. l. 3. κουφίζουσα] Idem scholion a vv. πρὸς εἰ (sic) est in Gu. qui pro κουφίζουσα habet ἐλαφρύνουσα.

P. 23. l. 2. περιστὴ] Sic Gu. Fl. 59. (qui tantum habet: ἡ πρὸ πρόσθεως περιστὴ καὶ ἐν π. λ.) pro περιοῦσα.

Ibid. l. 3. ἄγουν τῷ δόρατι, τουτέστι τῷ πολέμῳ] Gu. ἤγουν τοῦ δόρατος. τῷ ξίφει, ἤγουν τῷ δόρ. τουτέστι τῷ πολέμῳ.

P. 24. l. 1. ἀπερίπτως in Gu. ab alia m. suprascriptum est. In eodem desunt vv. σχέδια δὲ κατὰ — ναῦς.

Ibid. l. 4. ἐπιρρυδεύσας σχοινίοις τὰ λαίφη, στηριζομένας, ὡς ἤδη πλεύσεσθαι. δὲ τὶ] Verba σχοιν. τὰ λαίφη in King. et Musgr. exciderunt. Sqq. στηριζομένας — ἔστι δὲ e Guelph. addidi, e quo etiam postea dedi οὐ γὰρ πᾶσα ἡ ν. et δ' ἂν αὐτὴ φ. pro αὐτὴ Idem ἐμπίπτοντες pro ἐπιπίπτοντες.

P. 25. l. 2. ἤγουν τῆς μαντικῆς βάκχης, ἤγουν τῆς Κασάνδρας.] Sic Gu. Vulgo τῆς μαντ. Κ. Mox idem, sed ab alia manu, τὸ δὲ βάκχην λέγει — — — ὑπὸ θεοῦ γιγνόμενον.

Ibid. l. 4. Barn. de suo, ut videtur, addidit: καὶ ὁ Λυκόφρων — βακχῶν στόμα.

P. 25. l. 5. τιμῶν, etc.] Usque ad ἀνέχοισιν sunt etiam in Gu.

Ibid. l. 8. πρωτοτυχῆς] Basil. προσοχῆς. Junt. προσαχῆς, ubi ευ in α abiit.

P. 26. l. 4. ὥστε — λαβεῖν] Sic. Guelph. pro ἵνα — λάβωσιν. Ex eodem ultima cesserunt καὶ μὴ ἐᾶσαι ταύτην ὑπὸ τούτων καταταχθῆναι. (post ἀώρους.)

Ibid. l. 7. αὖ τὴν] Sic Gu. Vulgo αὐτήν. Idem mox μεγάλα pro μεγάλως. Ex dem addidi (in fine) vv. ἀλλὰ προθύμως τελέσαι.

Ibid. l. 8. σκοπῷ βουλήματι] Ultimum addit Flor. 17. βουλῇ Gu.

Ibid. συνέτρεχον, συνήρχοντο, συνεφώνουν.] Primum est in Florr. 10. 33. alterum in 2. 56. 59. 76. Pro ultimo in Gu. est, sed ab alia m. συνεχώρουν.

P. 27. l. 1. τιμᾷν στεφανῶσαι καὶ κοσμεῖν] Hæc στεφ. κ. κ. e Gu. accesserunt, in ibus hæc et seqq. alia manu, quam præc. τιμᾷν, scripta sunt. Idem στεφανουμένων ἐστεφ.

Ibid. l. 5. Barn. add. σοφιστής, — λέγεται.

Ibid. l. 8. τῷ λέγων. ὁ τῷ δήμῳ κεχαρισμένα λέγων.] Ultima ὁ τῷ δ. κ. τ. λ. sunt e ld. Gu. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. in his subjicitur τὸ εὔνοιαν ἐπισπᾶσθαι παρ' τῶν.

P. 28. l. 4. Par. Quæ leguntur a vv. ἡ γὰρ αἱ λιταὶ, eadem fere habet Guelph. ad 147. seqq. ἡ γὰρ διακωλύουσι καὶ ἐμποδίζουσι σὲ αἱ παρακλήσεις τοῦ εἶναί σε ὀρφανὴν τῆς λίας παιδὸς, ἢ ἀπόκειταί σοι θεάσασθαι τὴν παρθένον θυγατέρα προπετῆ καὶ ἔμπροσθεν μένην τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως καὶ φοινισσομένην καὶ βαπτομένην ἐν νασμῷ καὶ ἐν ῥεύσει ιλαναυγεῖ καὶ σκοτεινῷ τοῦ αἵματος τοῦ ἐκ τῆς χρυσοφόρου δειρῆς ἤγουν τοῦ χρυσᾶ φοροῦντος τραχήλου.

P. 28. l. 2. πρὸς τὸ πῶλον] Sic Gu. Vulgo πρὸς τὸ πάθος.

Ibid. l. 4. Verba φύσεως ἢ desunt in Gu. Idem om. seqq. μαστὸς καὶ — ἐσθίεσθαι.

P. 29. l. 8. ἰθυφαλικόν·] Junt. Basil. φαλικόν.

P. 30. l. 1. καὶ τίνα θεῶν] Θεῶν add. e Guelph. in quo desunt seqq. οὕτω δὲ κ. λ.

P. 34. l. 1. οἷς κατασχεθεῖσαι] Gu. ab al. m. tantum οἷς κατεσχέθην.

P. 34. Schol. 187. In Gu. tantum leguntur posteriora hoc modo : ἢ τὸ γύναι κλητικὴ ι τ. Π. ν. — ἢ δοτική. Ex eo accesserunt vv. ἀντὶ τοῦ ὦ θύγατερ, (post νηπίου) desunt item ultima κρεῖττον δὲ, etc.

P. 36. l. 1. Par. Verba ὡς σκύμνον — λαιμὸν sunt etiam in Gu.

P. 36. l. 5. ἵν' ἡ λεοντώδη εἴπη δὲ τὸ μόσχον διὰ τὸ νέον] Sic etiam Guelph. Vulgo ἵν' ἡ οντώδη σκύμνον, διὰ τὸ νέον, etc. E Guelph. etiam τὸ μόσχον et τὸ σκότῳ pro τῷ σκ. di. In fine idem ταυτόν.

P. 37. l. 3. ἤγουν τὸ — γράψεις — δέον δὲ ἐκήρυξεν εἶπεν ἐκήρυσσεν] Sic etiam Guelph. Basil. desunt verba καὶ δίκην κ. — δέον δὲ ἐκήρυξεν. Idem paulo ante ἐκήρυσε pro ὕρισε, γράψεις pro γράφεις et ἀλλὰ καὶ ἡ ξυντ. καὶ ἡ νῦν ξύμβ. Ex eodem δέον δὲ ἐκήξεν εἰπεῖν, ἐκήρυσεν dedi pro vulg. ἐκήρυσσεν — ἐκήρυξεν, et ἡ ω μέγα — ἢ ο μικρὸν, ubi lgo duplex ἢ deest.

P. 39. l. 3. Par. ἔγωγε ὁ Νεοπτόλεμος,] Ἔγωγε del. King.

Ibid. Par. ποιήσεις] Vulgo ποιήσης.

P. 39. l. 6. τῆς ἐπιούσης ἡμέρας.] King. et Musg. τῆς ἐπ. ἐλπίδος, ut est in Arisph. exemplaribus.

P. 40. l. 2. μὴ λάβῃς] Sic Junt. Aug. c. et Gu. λάβῃ Basil. ex quo editores male cerunt λάβε.

P. 41. l. 1. *δάκρυα ἦν· ἔκλαιε γὰρ, ἐπειδὴ τὸν περὶ ψυχῆς ἔτρεχεν.*] Gu. *δ. ἦσαν. ἔκλαιε γὰρ, ἐπ. τὸν π. ψ. ἔθειν*, in quibus *τὸν* male om. King. et Musg. quum in Basil. etiam exstaret.

Ibid. l. 2. Verba *ἀπέθανον — πράγματα* bis habet Gu. primum hoc loco a manu sec. deinde ad v. 243. a m. prima, et ibi quidem pro *θαυμαζομένη — πράγματα* legit *ἰδοῦσα καὶ τοιοῦτον· ἡ Ἑλένη δὲ μᾶλλον εἰκότως.*

Ibid. l. 4. *ῥανίδες — φόβος*] Sic etiam August. b. c. apud Herm. Præf. p. ix. Simile est in Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. et Gu. qui pro *ῥανίδες, δάκρυα* habent *σταλαγμοὶ δακρύων*, et *αἴτιος φόνου φόβος.*

P. 42. l. 2. *νῦν δὴ*] Sic Gu. *νῦν δὲ* King. et Musg.

P. 43. l. 3. Hæc verba *τί δὴ σόφ. — παῖδα* inter scholia, quæ vero ad v. 251.—259. adscripta sunt, *ἀτὰρ τί — βουλεύσασθαι* ad paraphrasin retulit Musg.

P. 44. l. 2. *ἀφορᾷ* pro *ἐφορᾷ.*

P. 45. l. 2. *τάφῳ προσφάγματα*] Gu. *θῦμα ἤγουν πρόσφ. ἤγουν σφ.* Florr. etiam *ἤγουν σφ.* pro *ἤ.*

P. 46. l. 3. *τὸ κτάνητε.*] Τὸ *μὴ κτάνητε* King. Musg. *μὴ* Junt. Basil. hic omittunt, Guelph. etiam ante *ἀποσπάσῃς* omittit.

Ibid. l. 4. In Guelph. vv. *καὶ ἄρχοντας* pro glossa vv. *τοὺς κρατοῦντας* supra scripta sunt. Idem pro *πρὸς τὸ δίκ.* habet *ἐπὶ τὸ δ.*

Ibid. l. 7. *ἡ γὰρ εὐτυχία*] King. Musg. *ἡ μὲν εὐτ.* In seqq. post *χρόνον* Gu. addit *τὸ ἦν*, et pro *ἐστι* legit *εἰσι.*

Ibid. l. 10. *ἀπτομένη τοῦ γενείου τοῦτο φησί.*] Hæc desunt in Basil. addidit King. et exstant in Mosq. D. et Gu. cui etiam *τοῦ γενείου* [quod in Matth.] pro *τῶν γενείων* debetur. Hic omittit vv. *ἀπὸ μ. τὸ πᾶν.* et habet *γένεια δὲ λέγεται αἱ κ. τ. σ. τρ.* In seqq. King. Musg. *αἱ ἐν τῇ σιαγόνι τρ.* ut Gu.

P. 47. l. [illegible] Schol. 290. Hoc scholion recte ad v. 291. refert Guelph. quum in editis v. 290. adscriptum sit.

P. 49. l. 4. *λογικὸν*] Sic Guelph. vulgo *λογιστικόν.* Idem cod. mox *τὸν ἐγκ.* pro *τὸ ἐγκ.*

Ibid. l. 5. *αὐτοκράτορα ἔχει*] Guelph. *αὐτοκράτορος ἐπέχει.*

Ibid. l. 6. *τὸ θέλον τι*] Sic Guelph. vulgo *τὸν θέλοντα.*

Ibid. *τὸ μνείαν ἔχον τινὸς*] Sic Guelph. et Junt. nisi quod hæc om. *τινός.* Basil. *τὸ μνείαν ἔχον.* Musg. *τὸν μν. ἔχοντα.*

Ibid. l. 8. *μνήμην αὐτὴν, καὶ ὑπήκοον οὐ μόνον τὸ ὑπακοῦόν τινος, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπακούουσιν αὐτὴν*] Hæc etiam vv. *καὶ ὑπήκοον — αὐτὴν* e Guelph. accesserunt.

P. 51. l. 1. *σύναπτε*] Guelph. *συνάπτεται.*

Ibid. l. 4. *ἐπὶ ἀριθμήσεως·*] Guelph. *ἐπὶ ἀπαριθμήσεως.*

P. 52. l. 2. Par. *εἴ μου*] Barn. Musg. *ἐκ μου.* Equidem *εἰ* delendum puto.

Ibid. l. 3. Par. *ἐλευθέριαί σου, καὶ νύμφαι*] Musg. inseruit *καὶ πρεσβῦται.*

P. 52. l. 1. Schol. 320. *ἤγουν ἡ τιμὴ — ἄξιος ἦν περιών.*] King. et Musg. inter scholia posuerunt, (inter Par. in ed. Matth.) sed ita: *διὰ μακροῦ γὰρ χρόνου ἡ τιμὴ ἡ διὰ τοῦ τύμβου· ἤγουν ἡ τιμὴ*, etc. Idem scholion est in Gu., sed *ἡ τιμὴ ἡ διὰ τοῦ τύμβου* a man. pr. *διὰ μακροῦ χρόνου* sine *γὰρ* a m. sec. *ἤγουν ἡ τιμὴ — αὐξανομένη* desunt, *ὁ γὰρ ὁρῶν — περιὼν* sunt a m. sec. et legitur *ὁ γὰρ ὁρῶν τοῦτον τιμῆς ἀξιούμενον* recte.

Ibid. l. 5. *ἀποκρινομένου ἄκουέ μου*] Gu. *ἀποκρ. μου ἄκουσον.*

Ibid. l. 7. *ἧσσον εἶθεν καὶ*] Σ·θεν καὶ e Guelph. recepi.

P. 52. l. 10. οἱ] Guelph. αἱ.

Ibid. l. 11. αἱ ἄνδρας ἔχουσαι γυναῖκες] Sic Junt. Basil. Guelph. nisi quod hic αἱ omittit. In Barn. King. et Musg. γυναῖκες deest. Seqq. desunt in Junt. Basil. sed exstant etiam in Mosq. D. et Guelph.

P. 53. l. 1. νυμφίων] Mosq. D. νύμφαι, pro quo Beck. conj. νυμφίοι.

Ibid. ἀντὶ τοῦ] Ἀντὶ τῶν ἀ. Mosq. D. Guelph.

Ibid. l. 7. ἵν' ᾖ κρεῖττον ἦν μηκέτι εἶναι] Sic Guelph. Aug. C. apud Herm. Præf. p. x. Vulgo ἵν' ᾖ κρεῖττον μὴ εἶναι σέ.

Ibid. l. 9. εἶτα ἐπάγει πεφυκέναι, ἤγουν ὥστε εἰς ὕπαρξιν ἐλθεῖν· δι' οὗ ὥσπερ ἐπανορθοῖ τὸν λόγον, ἵνα δείξῃ τὸ ὑπὸ τῆς δουλείας κακὸν εἰς ὕπαρξιν ἐλθεῖν, οὐ μέντοι — κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν. γράφεται καὶ πέφυκ' ἀεὶ, τὸ δοῦλον λίαν πέφυκε κακὸν ἀεί.] Verba δι' οὗ — ἐλθεῖν sunt etiam in Guelph. Aug. C. apud Herm. Præf. p. x. seq. et Mosq. D. in hoc tamen pro ὥσπερ est οὕτως, et ἵνα δηλοῖ pro ἵνα δείξῃ, tum τὸ ὑπὸ δουλείαν κακόν. Aug. pro δ' οὗ legit διὸ et τῆς ante δουλείας omittit. In Basil. exciderunt illa; ibidem est οὐ μέν τινος κακόν. In Junt. οὐ μέν τοινος. Contra King. et Musg. omiserunt prius ἤγουν εἰς ὕπ. ἐλθ. et quæ sequuntur: γράφεται καὶ, etc.

P. 54. l. 6. γόννος·] Sic Junt. Basil. Guelph. γόνους Barn. King. Musg.

Ibid. l. 7. ἄλλον] Male King. Musg. ἄλληλον.

Ibid. l. 9. κατηγορίᾳ τινὶ,] Guelph. κατηγ. τινὸς, καὶ ἀπὸ τ.

P. 55. l. 5. ἐνεστῶτι ἐν τῷ] Ἐν τῷ est e cod. Guelph.

Ibid. l. 7. αἱ δὲ συναικ. — ὁμόγνιον desunt in Guelph.

P. 56. l. 4. Par. Πρῶτα μὲν ἀντὶ τοῦ πρῶτον, ὡς τὸ πότερα ἀντὶ τοῦ πότερον.] Flor. . 9. 21. 56. 59. 76. Gu.

P. 56. l. 1. Verba φησὶν — ἱκεσίαν desunt in Junt. Basil. addidit King. exstant tiam in Guelph. ex quo φησὶν pro vulg. φῆ, Δία ἤγουν ὃν pro διὰ ὃν et ἐκπέφευγας pro ιπέφυγας recepi.

Ibid. l. 4. μὴ λάβῃς] Sic Gu. Vulgo μὴ λάζει.

P. 57. l. 1. Par. τινῶν καὶ ἀπηνῶν] Excidisse videtur ὑμῶν (post τινῶν). Musg. in araph. om. καί.

P. 57. l. 3. Κερκίσιν,] Ἀντὶ τοῦ ταῖς ἱστουργίαις. (ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. κερκίδες κυρίως ργανά τινα, δι' ὧν συνέχονται τὰ ὑφάσματα, ἃ αἱ γυναῖκες ἰδιωτικὰς σαγίτας καλοῦσι. κερκίδες γὰρ αἷς συντιθέασι τὴν κρόκην τῷ στήμονι.] Baroc. 74. Gu. *

P. 58. l. 5. Par. Verba ὅστις γὰρ — τιθεμένη sunt etiam in Gu. a m. pr. ex quo σπερ δηλονότι scripsi pro δηλονότι, ὥσπερ.

P. 58. l. 2. σύναπτε πρὸς] Sic Gu. pro παρά.

Ibid. l. 3. ὁ χορὸς add. King. et est in Guelph.

Ibid. l. 4. εἰρημένους μάλα] Μάλα e Guelph. addidi. Basil. εἰρημένους. γενναῖον, φησὶ . Junt. εἰρημένους γενναῖον, φησί. In Gu. verba μεγάλως — παύεται aliud scholion er se constituunt; quæ autem sequuntur καὶ δῆλος — ἄλλως, in eodem desunt.

P. 59. l. 1. καὶ τὸ τῆς εὐγενείας] E Gu. addidi τὸ ante τῆς εὐγ. et τότε scripsi pro οὕτω.

Ibid. l. 5. κεκαλλιεπημένα] Junt. Basil. καλλιεπημένα.

* Tria scholia dedit King. credo, quia in Barocc. tribus manibus exarata erant, ut in u. Ex hoc συνέχονται dedi pro συνέχοντα. Idem pro ὑφάσματα habet ὑφαινόμενα et om. erba ἃ — καλοῦσι. Mosq. D. om. τὸ πᾶν. κερκίδες — καλοῦσι, et cum Gu. legit κερκίδες γάρ. lem τὴν κρόκον.

P. 41. l. 1. δάκρυα ἦν· ἔκλαιε γὰρ, ἐπειδὴ ἔκλαιε γὰρ, ἐπ. τὸν π. ψ. ἴδοιεν, in quibus Basil. etiam exstaret. In King. et Musg. τὸ κ- ...ων neglexit King.

Ibid. l. 2. Verba ἀπέθανον — πρᾶγμα sec. deinde ad v. 243. a m. prima, e' ἰδοῦσα καὶ τοιοῦτον· ἡ Ἑλένη δὲ μᾶλλον ... καὶ τό γε π. Barn. et Musg. καὶ ... servata esse.

Ibid. l. 4. φανεῖσα — φόβος] Sic etiam est in Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 7 ...] Voci βιαίως in Gu. a m. sec. δακρύων, et αἴτιος φόνου φόβος. ... π. βιαστικῶς ἀποσπασθεῖσα (sic pro ἀπ-

P. 42. l. 2. νῦν δὴ] Sic Gu. ...πασθεῖσα Gu.

P. 43. l. 3. Hæc verba τί 259. adscripta sunt, ἀτὰρ τί ... ἑαυτῆς, om. παιδίον.

P. 44. l. 2. ἀφορᾷ pro ἐν ... King. Musg. tanquam e Baroc. 74. de-

P. 45. l. 2. τάφῳ προ- ... Junt. et Basil. Idem habet Gu. sed hoc ordine: ἥγουν σφ. pro ἤ. ... Gu.

P. 46. l. 3. τὸ κατὰ Guelph. etiam ante ... King. Musg. αἶσχος καὶ κάλλος, i. e. αἶσχος

Ibid. l. 4. In G... ad καὶ desunt et scholion incipit ab his verbis: τὸ sunt. Idem pro ... πρὸς τὸν τῆς θαλ. ἄν. φησὶν ὁ χορὸς αὔρα. deinde omit-

Ibid. l. 7. ἡ ... τὸ ἦν, et pro ἐν ...] Sic Gu. pro ἐκφερομένη πνοῇ, in quibus πνοῇ addidit

Ibid. l. 10 ... verba: τὸ αὔρα — μέτρον ἄστ. exstant in ...] Ἄστ male omisit Musg. Totum ἄστυ, etc. omisit King. betur. H... (in quo desunt vv. πρὸς τὴν. — ἀφίξ.) ἤτοι τῆς Πελοποννησια-seqq. Kir... habet Φθιάδος.

P. 47 ...] Sic recte King. pro κατάσχεσις. vid. Hephæst. p. 66. editis v... in fin. add. γράφει.

P. ...] Sic recte Junt. Basil. Gu. Male Musg. ὦ δέ.

τὸ ἐγ ... τάλαιναν] Junt. Basil. πεμπομένην. Τάλαιναν] Θεῷ. Corr.

It ... King.

I ... In Gu. π. τὸ ἦ (om. δὲ) — διαζ. priori loco scripta sunt a m. pr. su- ... altero loco a m. sec. Ceterum particula γ', quam post ... et Junt. ac Basil. et Gu. carent; pro τὸ πρὸ τῆς Δω. Gu. τὸ ... fort. τὸ πρὸ τοῦ.

P. 69. l. 1. ... Verba ἢ πορείας — δίκας repetuntur in Junt. Basil. cum ... ἀλλ' αὐτῇ] Ἡ πορ. τὴν Δῆλον deest; tum ἔνθα καὶ ὁ πρωτογόνος ... κλ. post τῆς δίας sequitur ποντίστιν εἰς τὴν Δῆλον.

Ibid. l. 1. Schol. ἐλθεῖν] Gu. συνελθεῖν. mox ἐν γῇ pro τῇ γῇ.

P. 69. l. 4. λαβόντα αὐτὴν] Pron. addidi e Gu. sicut mox ὡς τινὲς μὲν φασὶν (post ... Idem habet ἀναδοθῆναι — ὡς τινὲς δὲ — κινουμένην — ἐν ᾗ ἀφίκ.

Ibid. l. 7. ὡς ... συνέλαβε τὸ ἐμβρυον ἐξήγαγε.] Verba ὡς ἐμ. — ἐξήγ. in Junt. et Basil. desunt. addidit King.; eadem habet Gu.

Ibid. l. 9. γεννηθέντες. φασὶ δὲ ὡς ἡ Ἄρτεμις προεξῆλθε τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ πρὸς τὸν ... Αὐτοὶ ἐμαιώσατο] Φασὶ δὲ — ἐμαιώσ. e Gu. accesserunt. Quæ sequuntur in editis, Gu. secutus, ad suum quodque locum retuli, ne, quæ ad idem argumentum spectant, disjungerentur.

ὠδῖνος τῆς δίκης] Gu. et Flor. 56. 76. ad v. 460. εἰς
æ hic sequuntur. Florr. addunt etiam καὶ ἐνδόξου.
ματον,] King. dedit δίμετρον, καταληκτικόν. τὸ δ' δίμετρον
εἰ δὲ βούλει, διπενθημιμερὲς καὶ χοριάμβου, recte. Idem mox

ρα ἕνεκα — καλεῖ sunt etiam in Gu. a m. pr.
τὰς παρθένους τῇ Ἀθηνᾷ πέπλον ἔχοντα] Turpi errore in King. et
τῇ Ἀθ. π. ἔχ. exciderunt. κατὰ τῶν Γίγ. et Παναθ. ἣν ἑορτὴ e Gu.
odex habet ὕφαινον γὰρ — τέσσαρας ἡμέρας — ὁ πέπλος τῇ θεῷ. Ex
πόλεως recepi pro πρὸς τοὺς π.
. δούλη om. Gu. qui præterea: ἢ τὸ κοιλ. ἀντί.
ἐπάχθη, εἰ καὶ μήπω ἐπέβη τοῦ τόπου, οὐ δουλεύειν ἔμελλεν.] Εἰ καὶ μήπω —
Gu. sumta sunt. In seqq. idem cod. ἢ, ὡς ἔφαμεν, ἐκτὸς νοητ. et εὑρίσκετο.
καταλιπ. — Τροίας in paraphr. transtulit King. reliqua omisit.
bid. l. 6. πορθήσαντες] Gu. πεπορθηκότες. Quæ post φησὶ sequuntur in editis, ad
481 adscripsi.

Ibid. l. 8. Verba οὐκ ἀπέθανον. τοῦτο om. Junt. Basil. addidit King. habet etiam Gu. Ceterum vv. τὸ δὲ θ. — φονεῦσαί με in editis scholio ad v. 479 adhærebant. Vid. not. 7.

P. 73. l. 2. ἀντιστρόφως λέγεται ἀντὶ τοῦ ἀλλαξαμένη ἅδην τῶν θαλάμων, ἤτοι ἀντὶ τοῦ τῶν θαλάμων, (ante τουτέστι)] Hæc omisit King. Musg. Verba ἤτοι — θαλάμων e Gu. Florr. 6. 9. 21. 34. 56. 59. 76. addidi; sed Florr. habent ἤγουν ἀντὶ τῶν θαλ.

Ibid. l. 4. προσφερόμενον] Leg. προφερόμενον.

Ibid. l. 8. οὕτως ἀθλίως] Sic Gu. qui etiam ἐν γῇ κειμένην διακειμ.

P. 74. l. 2. Par. καὶ κῆδεσθαι αὐτῶν] Hæc e Gu. addidi, (post θεούς.)

Ibid. l. 6. ss. Par. καὶ διὰ τοῦτο, etc.] Gu. καὶ διὰ τοῦτο — ὡς ταχίως παρέλθοι διὰ τὸ ὀλίγον τοῦ λοιποῦ βίου inter lineas, et post γέρων μέν εἰμ' statim subjicit: καὶ εἰ συμβ. μοι δυστ. ταχ. παρ. διὰ τὸ τοῦ γήρως ὀλιγοχρόνιον· ὅμως δ' οὖν, εἰ καὶ γέρων εἰμὶ, καὶ ταχίως παρέλθοι ἡ ἐπιλθοῦσά μοι δυστυχία διὰ τὸ ὀλίγον ἔτι εἶναι τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς, εὔχ. θ. πρὸ τῆς δυστ. ἢ τὸ γ. μ. εἰμ. νέοι διὰ τί, etc. Ex eo τὸ λοιπὸν pro τὸ λεῖπον recepi. In marg. interiore est: γέρων μέν εἰμι φιλόζωος· ἀλλ' ὅμως καίπερ φιλῶν τὸ ζῆν θάνοιμι πρίν.

P. 74. l. 2. τὸ δοκοῦντας] Τὸ e Gu. addidi.

P. 75. l. 2. τὸ ἐα ἢ ἀντὶ τοῦ ἄφες, ἢ ἐπὶ ἐκπλήξεως λάμβανε.] Sic Gu. a m. pr. sed a m. 2. τὸ ἔα ἢ ἐκπληκτικὸν ἀντὶ τοῦ φεῦ, ἢ ἀντὶ τοῦ ἄφες προστακτικὸν ῥῆμα.

P. 76. l. 6. Par. Verba τουτέστι — φονεύοντες habet etiam Gu. ad v. 514. nisi quod ἤγουν δεινῶς τουτέστιν ἀπ. ἐφ. ὡς ἐ. κτείνοντες legit.

P. 76. l. 6. παῖς, τοῦ Ἀχιλλέως] Flor. 10. ante hoc scholion habet αἴτημα σχηματικόν· παῖς γὰρ τοῦ Ἀχ. Pro ἀπῆλθον Hermann. ad Hec. p. 64. em. ἀνῆλθον.

P. 77. l. 4. Par. Ἑλλήνων (τὸ δὲ πᾶς καὶ τὸ πλήρης κατ' ἐπίτασιν λέγεται.)] Verba parenthesi inclusa sunt etiam in Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.

Ibid. l. 8. Par. κρατήσοντες] Sic Junt. κρατήσαντες Bas.

P. 77. l. 4. εἴπῃ] λέγῃ Gu.

P. 78. Schol. ad ver. 527. Χοάς. χοὴ λέγεται ἐπὶ ὑγρῶν, μέλιτος, ἐλαίου καὶ ἀλεύρου καὶ τῶν ἑτέρων, θυσία δὲ ἐπὶ σφαγῆς ζώων.] Hoc scholion neglexit King. et Musg. Idem est in Flor. 59. sed ita: ἐπὶ τῶν ὑγρῶν, οἴνου, μέλιτος, ἐλαίου, θυσ. etc. recte.

P. 60. l. 1. ἐνίοτε δὲ τὸ] Sic recte Junt. Basil. et Gu. In King. et Musg. τὸ neglectum est.

Ibid. l. 2. παρὰ τὸ πῦρ — πῦρ ἅπτεται.] Hoc scholion neglexit King.

P. 61. l. 3. Par. τῆς δρυὸς,] Vulgo τοῦ δρ.

P. 61. l. 3. ἀποκτεῖναι] Gu. ἀποκτιννύναι.

P. 62. l. 5. Par. μὴ σύ γε πάθῃς] Junt. Basil. καὶ σύ γε π. Barn. et Musg. καὶ σύ γε μὴ π. Sed γε indicat, ipsa Euripidis verba servata esse.

P. 63. l. 1. βιαίως ἐκκρουομένη, βιαστικῶς διωκομένη.] Voci βιαίως in Gu. a m. sec. suprascriptum est ἀστικόν: ab eadem m. sunt vv. βιαστικῶς ἀποπεμπομένη (sic pro διωκομένη).

P. 64. l. 4. Par. περιπλεκομένη] Περιπτυσσομένη Gu.

P. 64. l. 5. Gu. ταῦτα pro ν. mox τοῖς ἑαυτῆς, om. παισίν.

P. 66. Schol. 433. Hoc schol. quod King. Musg. tanquam e Baroc. 74. demum petitum ediderunt, est jam in Junt. et Basil. Idem habet Gu. sed hoc ordine: τὸ τήκεσθαι κυρίως χιόνος λέγεται. Gu.

P. 66. l. 4. αἰσχρὸς καὶ καλὸς,] King. Musg. αἶσχρος καὶ κάλλος, i. e. αἰσχ. κ. κ.

Ibid. l. 6. In Gu. priora usque ad καὶ desunt et scholion incipit ab his verbis: τὸ εἶδος τοῦ χοροῦ ἐνταῦθα στάσιμον· πρὸς τὸν τῆς θαλ. ἄν. φησὶν ὁ χορὸς αὔρα. deinde omittit δὲ et verba φησὶ δὲ ταῦτα ὁ χ.

Ibid. l. 9. φερομένη ἐκπνοὴ] Sic Gu. pro ἐκφερομένη πνοὴ, in quibus πνοὴ addidit King. In eodem desunt verba: τὸ αὔρα — μέτρον ἄτι.

Ibid. l. 12. μέτρον ἄτι.] Ἄτι male omisit Musg. Totum ἄτις, etc. omisit King.

P. 67. l. 4. Par. Gu. (in quo desunt vv. πρὸς τίν. — ἀφίξ.) ἤτοι τῆς Πελοποννησιακῆς et mox pro Θετταλικῆς habet Φθιάδος.

P. 67. l. 1. κατὰ σχέσιν] Sic recte King. pro κατάσχεσις. vid. Hephæst. p. 66. mox leg. ἀνταποδόσει et in fin. add. γράφει.

P. 68. l. 1. ᾧ δὴ] Sic recte Junt. Basil. Gu. Male Musg. ᾧ δέ.

Ibid. l. 5. πεμπομέναν τάλαιναν·] Junt. Basil. πεμπομέναν. Τάλαιναν] Ἰδε. Corr. King.

Ibid. l. 7. In Gu. vv. τὸ ἢ (om. δὲ) — διαζ. priori loco scripta sunt a m. pr. superiora εὐ πρὸς — διὰ μέσου altero loco a m. sec. Ceterum particula γ', quam post νᾶσον inseruit King., et Junt. ac Basil. et Gu. carent; pro τὸ πρὸ τῆς Δωρ. Gu. τὸ πρὸς τὸ Δωρ. fort. τὸ πρὸ τοῦ.

P. 69. l. 1. ss. Par. Verba ἢ πορεύσεις — δίας repetuntur in Junt. Basil. cum varietate quadam: ἀλιήρει κώπῃ] Ἢ πορ. τὴν Δῆλον deest; tum ἔνθα καὶ ὁ πρωτογόνος φοῖνιξ ἱερ. ἀνεβλάστησε κλ. post τῆς δίας sequitur τουτέστιν εἰς τὴν Δῆλον.

Ibid. l. 1. Schol. ἐλθεῖν] Gu. συνελθεῖν. mox ἐν γῇ pro τῇ γῇ.

P. 69. l. 4. λαβόντα αὐτὴν] Pron. addidi e Gu. sicut mox ὥς τινὲς μὲν φασὶν (post νῆσος). Idem habet ἀναδοθεῖσαν — ὥς τινὲς δε — κινουμένην — ἐν ᾗ ἀφικ.

Ibid. l. 7. οἷς ἐρειδομένη εὐκόλως τὸ ἔμβρυον ἐξήγαγε.] Verba οἷς ἐρ. — ἐξήγ. in Junt. et Basil. desunt. addidit King.; eadem habet Gu.

Ibid. l. 9. γεννηθέντες. φασὶ δὲ ὡς ἡ Ἄρτεμις προεξέθορε τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ πρὸς τὸν τούτου τόκον Λητὼ ἐμαιώσατο] Φασὶ δὲ — ἐμαιώσ. e Gu. accesserunt. Quæ sequuntur in editis, Gu. secutus, ad suum quodque locum retuli, ne, quæ ad idem argumentum spectant, disjungerentur.

P. 70. l. 1. Par. εἰς τιμὴν τῆς ὠδῖνος τῆς ἰδίας] Gu. et Flor. 56. 76. ad v. 460. εἰς τιμὴν τῆς γέννας τῆς ἰδίας, et, quæ hic sequuntur. Florr. addunt etiam καὶ ἐνδόξου.

P. 71. l. 1. δίμετρον ἀκατάληκτον,] King. dedit δίμετρον, καταληκτικόν. τὸ δ' δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου δ' εἰ δὲ βούλει, διποδιαίου καὶ χοριάμβου, recte. Idem mox ἔχων pro σχῶν.

P. 71. l. 3. Par. Verba ἔνεκα — καλεῖ sunt etiam in Gu. a m. pr.

P. 71. l. 5. ὑφαίνουσας παρθένους τῇ Ἀθηνᾷ πέπλον ἔχοντα] Turpi errore in King. et Musg. τὰς παρθ. τῇ Ἀθ. π. ἔχ. exciderunt. κατὰ τῶν Γίγ. et Παναθ. ἐν ἑορτῇ e Gu. recepi. Idem codex habet ὕφαινον γὰρ — τέσσαρας ἡμέρας — ὁ πέπλος τῇ θεῷ. Ex eodem πρὸς τὸ πώλους recepi pro πρὸς τοὺς π.

P. 72. l. 2. δούλη om. Gu. qui præterea: ἢ τὸ κυκλ. ἀντί.

Ibid. l. 3. ἐτάχθη, εἰ καὶ μήπω ἐτέθη τοῦ τόπου, οὐ δουλεύων ἔμελλεν.] Εἰ καὶ μήπω — ἔμελλεν e Gu. sumta sunt. In seqq. idem cod. ἢ, ὡς ἔφαμεν, ἐκτὸς νοητ. et εὑρίσκετο. Ultima καταλιπ. — Τροίας in paraphr. transtulit King. reliqua omisit.

Ibid. l. 6. τεθνήσαντες] Gu. τεθνηκότες. Quæ post φησὶ sequuntur in editis, ad v. 481 adscripsi.

Ibid. l. 8. Verba οὐκ ἀπέθανον. τοῦτο om. Junt. Basil. addidit King. habet etiam Gu. Ceterum vv. τὸ δὲ θ. — φονεῦσαί με in editis scholio ad v. 479 adhærebant. Vid. not. 7.

P. 73. l. 2. ἀντιστρόφως λέγεται ἀντὶ τοῦ ἀλλαξαμένη αἴδην τῶν θαλάμων, ἤτοι ἀντὶ τοῦ τῶν θαλάμων, (ante τουτέστι)] Hæc omisit King. Musg. Verba ἤτοι — θαλάμων e Gu. Florr. 6. 9. 21. 34. 56. 59. 76. addidi; sed Florr. habent ἤγουν ἀντὶ τῶν θαλ.

Ibid. l. 4. προσφερόμενον] Leg. προφερόμενον.

Ibid. l. 8. οὕτως ἀθλίως] Sic Gu. qui etiam ἐν γῇ κειμένην διακειμ.

P. 74. l. 2. Par. καὶ κῆδεσθαι αὐτῶν] Hæc e Gu. addidi, (post θεοῖς.)

Ibid. l. 6. ss. Par. καὶ διὰ τοῦτο, etc.] Gu. καὶ διὰ τοῦτο — ὡς ταχέως παρέλθοι διὰ τὸ ὀλίγον τοῦ λοιποῦ βίου inter lineas, et post γέρων μέν εἰμ' statim subjicit: καὶ εἰ συμβ. μοι δυστ. ταχ. παρ. διὰ τὸ τοῦ γήρως ὀλιγοχρόνιον· ὅμως δ' οὖν, εἰ καὶ γέρων εἰμὶ, καὶ ταχέως παρέλθοι ἡ ἐπιλθοῦσά μοι δυστυχία διὰ τὸ ὀλίγον ἔτι εἶναι τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς, εὔχ. θ. πρὸ τῆς δυστ. ἢ τὸ γ. μ. εἰμ. νέου διά τι, etc. Ex eo τὸ λοιπὸν pro τὸ λοιπὸν recepi. In marg. interiore est: γέρων μέν εἰμι φιλόζωος· ἀλλ' ὅμως καίπερ φιλῶν τὸ ζῆν θάνοιμι πρίν.

P. 74. l. 2. τὸ δοκοῦντας] Τὸ e Gu. addidi.

P. 75. l. 2. τὸ ἴα ἢ ἀντὶ τοῦ ἄφες, ἢ ἐπὶ ἐκπλήξεως λάμβανε.] Sic Gu. a m. pr. sed a m. 2. τὸ ἴα ἢ ἐκπληκτικὸν ἀντὶ τοῦ φεῦ, ἢ ἀντὶ τοῦ ἄφες προστακτικὸν ῥῆμα.

P. 76. l. 6. Par. Verba τουτέστι — φονεύοντες habet etiam Gu. ad v. 514. nisi quod ἤγουν δεινῶς τουτέστιν ἀπ. ἐφ. ὡς ἐ. κτείνοντες legit.

P. 76. l. 6. πῶς, τοῦ Ἀχιλλέως] Flor. 10. ante hoc scholion habet αἴτημα σχηματικόν· πῶς γὰρ τοῦ Ἀχ. Pro ἀπῆλθον Hermann. ad Hec. p. 64. em. ἀνῆλθον.

P. 77. l. 4. Par. Ἑλλήνων (τὸ δὲ πᾶς καὶ τὸ πλῆρες κατ' ἐπίτασιν λέγεται.)] Verba parenthesi inclusa sunt etiam in Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.

Ibid. l. 8. Par. κρατήσοντες] Sic Junt. κρατήσαντες Bas.

P. 77. l. 4. εἴπῃ] Λέγῃ Gu.

P. 78. Schol. ad ver. 527. Χοὰς. χοὴ λέγεται ἐπὶ ὑγρῶν, μέλιτος, ἐλαίου καὶ ἀλεύρου καὶ τῶν ἑτέρων, θυσία δὲ ἐπὶ σφαγῆς ζώων.] Hoc scholion neglexit King. et Musg. Idem est in Flor. 59. sed ita: ἐπὶ τῶν ὑγρῶν, οἴνου, μέλιτος, ἐλαίου, θυσ. etc. recte.

P. 78. l. 8. προβάτων, βοῶν] Βοῶν e Gu. addidi; ex eodem est ταὐτὸ pro ταὐτά. Ceterum hoc scholion in Junt. et Basil. ad v. 533. relatum est.

Ibid. l. 9. προστάσσει, παραδηλοῖ] Utrumque habent Flor. 17. 59.

Ibid. l. 11. διοικονομοῦντος] Imo Διὸς οἰκονομοῦντος.

Ibid. l. 14. ἐμοῦ,] Legitur ἐμὴ, ut in schol. Flor. Mox μὴ in διὰ τὸ μὴ τὰς αὐτὰς εἶναι delendum videtur.

P. 79. l. 1. Par. θελκτηρίους, — δαίμονας.] Verba θελκτ. τὰς πραΰνούσας — δαίμονας pro scholio ad hunc ver. (533.) habet etiam Gu. male tamen legit καλούσας pro κηλούσας.

P. 79. l. 5. εἰ μὲν πρωτοτύπου] Leg. εἰ μὲν πρώτου. Mox προσώπου Junt. Male King. πρόσωπα.

Ibid. l. 10. ἐπ' ἐκείνων] Gu. ἐπ' ἐκείνῳ et mox τελέσαι pro πληρῶσαι. omittit etiam vv. ἣν ηὔξατο.

P. 80. l. 1. ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ τὰ οὐλοὰ, ἤγουν τὰ ὀλέθρια ξίφη κεῖσθαι.] Flor. 59. ἀπὸ τοῦ κ. ἐν αὐτῇ τὸ ὀλοὸν καὶ τὸ ὀλέθριον.

Ibid. l. 2. καὶ μὴ ὑπό τινος κατεχόμενος καὶ ὁ μὴ] Verba ὑπό τ. κ. καὶ ὁ μὴ e Gu. addidi, in quo priora ἐλεύθερος — ἐλευθέριος a pr. m. scripta sunt, seqq. πρὸς θεῶν — ἔδειξεν a m. sec. media ἡ δὲ σύνταξις οὕτω desunt.

Ibid. l. 3. φιδωλίας,] Sic Gu. Vulgo φειδωλείας. Idem scholion usque ad ἐλευθέριος est in Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

Ibid. l. 4. οὕτω τὸ] Sic Gu. qui etiam ἐλεύθερον.

Ibid. l. 9. E Gu. addidi διὰ τὸ ἄσημον (post ἐπιβόησαν) et (post ἐχρήσατο) ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸ εἶπεν. Præterea vero in eo vv. καὶ ἐπὶ μὲν — εἶπεν superiori scholio adhærent.

P. 81. Schol. ad ver. 553. Flor. 59. ὑστέραν ὄπα, οὕτερ καὶ μέγ. ἦν κρ. αὐτοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος. ὑστέραν ὄπα τὴν τοῦ βασιλέως φωνήν· τέλος γὰρ — βασιλεῦσι. Quæ sequuntur, sunt etiam in Gu. a m. pr. sic: Ἤκουσαν. οὕτως ὤφειλεν· οἱ δὲ ἐπ. ἦκ. ὑστάτω δ. οὐπ. καὶ μέγ. ἦν κρ. τάχιστα μεθῆκαν. Seqq. ὁ δὲ ἀντιστρ. — μεθῆκαν sunt a secunda m. inter lineas adscr. Tum a m. pr. ἔστι δὲ, etc.

P. 81. l. 3. In Gu. nihil est nisi: ὑστέραν ὄπα, βασιλικὴν, μεθ' ἣν οὐδενὶ ἄλλῳ λέγειν ἔξεστιν, ἢ ὑστέραν· βουλόμενος γὰρ, etc. quæ in editis post ἄλλως sequuntur.

Ibid. ὕστερον] King. Musg. ὑστέραν. Gu. ὕστατον.

Ibid. Schol. ad ver. 553. Ultimum hoc scholion est etiam in Flor. 59. nisi quod post ὤφειλεν omittit εἰπεῖν, tum verba ὁ δὲ ἀντιστρ. — μεθῆκαν, quæ etiam in Gu. ab alia m. appicta sunt. Pro ἔστι δὲ ὁ σχ. in Flor. et Gu. est, quod supra legimus: ἔ. δὲ ὁ σχ. οὐ. οὐ π. ἀλλ' Ἀττ. καὶ σ. τοῖς ῥ.

P. 81. l. 13. τούτῳ φιλανθρώπως ἐχρώμην εἰς τήνδε τὴν ἡμέραν,] In Dem. legitur τούτῳ πάνυ φιλ. ἐκεχρήμην ἐγὼ, καὶ ἀηδὲς ἐμοὶ καὶ τούτῳ γέγονεν εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην οὐδέν.

P. 82. l. 1. κατὰ συνεκδοχήν.] Gu. κατὰ ἀντιστροφήν.

Ibid. l. 2. πνεύματος] King. Musg. αἵματος.

Ibid. l. 3. πνεῦμα] Sic Gu. Vulgo τὸ αἷμα. In eo incipit scholion a vv. διαῤῥοαὶ αἱ φλέβες, ἐν αἷς et omnia habet usque ad πνεῦμα δὲ ὀλίγον. Additum est aliud scholion ab al. m. πν. διαῤῥ. τὰς ἀρτηρίας καὶ φλέβας. διαφέρει δὲ ἀρτ. φλ. ταύτῃ, τῷ τὴν μὲν ἀρτ. ὀλίγον αἷμα ἔχ. πνεῦμα δὲ πολὺ, τὴν δὲ φλ. τὸ ἐναντίον τὸ μὲν αἷμα πολὺ, τὸ δὲ πν. ὀλ. πρὸς σύγκρισιν τοῦ ἐν τῇ ἀρτηρίᾳ ὑποκάτω κεῖται τῆς φλεβὸς, ἡ δὲ φλὲψ ἐπάνω τῆς ἀρτηρίας. εἰπὼν δὲ πνεύματος διαῤῥοὰς, ἔδειξεν, ὅτι αἱ φλέβες καὶ αἱ ἀρτηρίαι ἐτμήθησαν.

P. 82. l. 7. ἀπέσχοντο τοῦ τἀληθὲς εἰπεῖν] Εἰπεῖν om. King. Musg. Iidem male ἀπέχοντο τοῦ ἀληθές.

P. 83. l. 2. ἦ μὴν] King. Musg. ἡμῖν.

Ibid. l. 4. εὐσχημόνως] Sic King. Musg. εὐσχήμως Junt. Basil.

Ibid. l. 5. καὶ κρύπτειν ἐκεῖνα, ἃ χρεὼν ἐστι κρύπτειν τὰ ὄμματα τῶν ἀρσένων.] Hæc omnia usque ad ἀρσένων in Gu. desunt, addita, nisi fallor, a bono Arsenio. In seqq. γὰρ om. Gu.

Ibid. l. 7. τις ὁτιοῦν] 'Οτιοῦν e Gu. accessit.

P. 84. l. 1. μαρτύριον] Sic Gu. Vulgo μάρτυς δέ.

Ibid. l. 2. οὐδὲν γὰρ] Sic Gu. ut in Soph. Vulgo οὐ δὲ γάρ.

Ibid. Αἰσχύλος est in Gu. et sic corr. King. pro ἄλλος. πάλιν Porson. Add. ad Eur. Hec. p. 102. ed. Lips. (v. 1161. p. 166. huj. ed.) ut clare legitur in Cantabr. et Gu.

Ibid. l. 3. 'Ερατοσθένης φησὶ — νενίκηκα.] In Gu. nihil ex his aliud legitur, nisi hæc: φυλλοβ. — νενίκηκα. et pro seqq. ἐφυλλ. etc. habet ἔθος γὰρ πάλαι τὸ τοὺς ἀριστέας φυλλοβολεῖν.

P. 85. l. 5. Par. Hæc verba καὶ νῦν — δηλονότι sunt etiam in Gu.

P. 85. l. 6. πορεύσῃ] Gu. πορεύσῃ, qui addit: εἶσι γάρ ἐστι καὶ κατὰ συγκοπὴν * οἱ δέ. Ultima βέλτιον δὲ, etc. desunt.

P. 86. l. 3. ταῦτα δὲ φησὶ, θαυμάζουσα τὴν Πολυξένην] Hæc paraphrasis est etiam in Gu. (ut in ed. Matth.)

Ibid. Ἆρ', οἱ τεκόντες] Seqq. usque ad ἐν δευτέρῳ τίθεσθαι sunt etiam in Gu.

P. 88. Schol. 608. Gu. in quo vv. βάπτειν — ὑγρὸν a seqq. disjuncta sunt, om. δὲ τοῦτο post ὅμοιον et pro οἴνου habet ὕδατος.

P. 88. l. 4. εἰποῦσα] Gu. εἰπὼν, et mox τῆς μνηστείας μὴ τετελεσμένης.

Ibid. l. 8. ποιήσω. ταῦτα] Junt. et Basil. inter hæc inserunt πόθεν.

P. 89. l. 1. τό τι τοῦ κόσμου] Sic Junt et Basil. nisi quod hæc κόσμου. Male King. Musg. τὸ δὲ κόσμον, etc.

Ibid. l. 4. ποιεῖν] Sic Junt. Gu. ποιοῦν Basil. Barn. King. Musg.

Ibid. l. 6. ἵνα δὲ] Sic Gu. Vulgo δή.

Ibid. l. 7. αἰχμαλώτιδες οὖσαι] Οὖσαι e Gu. addidi.

Ibid. l. 8. ἔχει] Sic Gu. Vulg. ἔχων.

Ibid. l. 9. προτέραν] King. προτέρων, errore operarum, quem repetiit Musg.

P. 90. l. 1. εὐδαίμονες ὄντες] Ὄντες e Gu. addidi.

Ibid. l. 3. ἐν πολιτικῇ] Sic Gu. Vulgo πολλῇ.

Ibid. l. 9. μέντοι] King. Musg. μέν.

P. 91. l. 5. ἐξ ἐπιτρίτου] 'Εξ ἐπιτρίτου δ'. King. Musg.

Ibid. l. 9. δίμετρον βραχυκατάληκτον.] Vulgo δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου, δι' ἰάμβου καὶ συλλαβῆς· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς ἐκ δύο ἀναπαίστων καὶ ἰάμβου· εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ζ, κ. τ. λ. Correxit King. ad Battierii, nisi fallor, mentem.

Ibid. εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς ἐκ δύο ἀναπαίστων καὶ ἰάμβου καὶ συλλαβῆς.] Vulgo: καὶ ἰάμβου. εἰ δὲ βούλει.

P. 92. Schol. 638. Gu. καὶ διὰ τοῦτο Σιμουντὶς ἡ ἐκεῖσε γῆ κέκληται.

P. 92. l. 4. σὺν ἄλλοις θεοῖς om. Gu.

Ibid. l. 5. ἐπιγράψασα,] Γεγραφυῖα Gu. Idem mox ἐπὶ et περὶ om.

Ibid. l. 6. αἱ δὲ] Sic Gu. Vulgo αἳ δή.

P. 92. l. 8. τῇ μᾶλλον ὡραίᾳ] Τῇ μᾶλλον ὥρᾳ λαμπούσῃ Gu. King. Musg.

Ibid. πρὸς χάριν] Sic Gu. qui etiam τὸ μὴ δόξαι. Vulgo τὴν χάριν.

Ibid. l. 9. εἰκότως] King. Musg. ἀπεικότως.

Ibid. l. 11. διδοικὼς,] Δεδιὼς Gu.

Ibid. l. 12. παρὰ τὴν Ἴδην, ὡς ἀνεπιφθόνως καὶ χάριτος ἔξω διαάσαντα. ἀπελθοῦσαι οὖν] Verba παρὰ τὴν Ἴδην — ἀπελθοῦσαι οὖν om. Junt. et Basil. Addidit King. e Barocc. sed ita scripsit: ὡς ἀνεπιφθονήσεως καὶ χ. ἔ. ἐπιδικάζοντα. Quod dedi, est in Gu.

P. 93. l. 1. τῇ κάλλει νικώσῃ τὸ μῆλον] Gu. τὴν κάλλει νικῶσαν τῷ μήλῳ.

Ibid. l. 2. εἰ πρὸς ταύτην, καὶ μὴ πρὸς ἐκείνην, νύσσῃ] Sic Gu. Vulgo εἰ μὴ πρὸς ἐκείνην καὶ μὴ πρὸς ταύτην, νύσσῃ.

Ibid. l. 3. αὐτοῦ μὴ στερηθεῖσα] Gu. om. αὐτοῦ μὴ στερηθεῖσα. King. dedit αὐτῷ, μὴ στερ. Mox Gu. ἐν πολέμοις et πολεμικὸς γάρ. Ex eodem addidi δὲ post Ἀφροδίτη.

Ibid. l. 5. 7. τὴν Ἑλένην King. Pro ἀκολουθῆσαι Gu. ἀκολουθήσειν.

Ibid. l. 8. κατασκευάσαντος — κατηγορικῶς ἐκεῖνος,] Κατασκευασάντος Gu. e quo κατηγορικῶς ἐκείνοις recepi pro κατ. ἐκεῖ. Idem mox ἀπῆλθεν αὖθις εἰς Ἴλ.

P. 94. l. 1. γινομένην·] King. κινομένων. Musg. κινουμένων. quorum prius vitio typothetarum, alterum ex emendatione vitii ortum videtur.

Ibid. l. 4. ἰαμβικὸν] Sic recte King. Vulgo ἰωνικόν.

Ibid. l. 8. καὶ ἰάμβου] Sic recte King. Vulgo διιάμβου.

Ibid. l. 9. ἰθυφαλλικὸν ἤτοι] Ἤτοι addidit King.

P. 95. l. 4. Par. μηνύματα.] Μηνύματα recte Junt. Gu. pro gl. King. Musg. μνήματα Basil.

P. 95. l. 2. τῶν Ἑλλήνων οὐκ ὀλίγαι] Gu. τῶν Ἑλληνίδων οὐκ ὀλίγαι.

Ibid. l. 3. ἡ μὲν ὡς ἀποθανόντος τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐν Τροίᾳ,] Sic Gu. Vulgo deest ὡς bis, et αὐτοῦ ἐν Τροίᾳ.

Ibid. l. 4. Λακεδαιμονίᾳ.] Λακεδαίμονι Gu.

P. 95. Schol. 659. Ultima: οὐδεὶς μᾶλλον — στέφανοι sunt etiam in Gu. a m. sec. priora ibidem inter lineas a m. pr. cum hac varietate: οὐδεὶς μ. αὐτ. στέφ. λάβω. — ἄνωθεν pro ἄνω.

P. 96. l. 4. τὸ μαντικὸν, τὸ ἐνθουσιαστικὸν κάρα,] Τὸ μαντικὸν e Gu. addidi, in quo desunt ultima: τὸ ὅλον, etc. In his lacuna esse videtur post κεφαλὴν, fortasse sic explenda: κεφαλήν. ἢ τὴν κεφαλὴν τῆς μ. Κ. φ. Ceterum in Junt. et Basil. hoc scholion sequitur demum post paraphrasin v. 675—681.

P. 97. l. 3. Par. τὴν ζῶσαν — ἀλλ' ἄθρησαι. Leg. ἄθρησον, ut in schol. ad v. 795. Fæhse.

P. 97. l. 1. μαντικῆς] Sic Gu. Vulgo μανικῆς.

P. 98. l. 2. παλαιῶν ἀντιγράφων] Ἀντιγράφων addidit King. In loco Pindari Junt. Basil. πολυπφίλω, Junt. sine ι subscripto, ut et οὐρανῷ, recte.

Ibid. l. 7. ἀρτίως καὶ νεωστὶ ἕτερα μαθοῦσα κακὰ, ἢ τελεία οὖσα εἰς μάθησιν.] Ultima ἢ — μαθ. e Gu. accesserunt, in quo vv. ἀρτίως καὶ νεωστὶ ἕτ. — μάθησιν inter lineas scripta sunt. Idem scholion est in marg. ab eadem manu. e quo scripsi ἀρτίως ἀντὶ τοῦ νεωστὶ, καὶ ἀρτ. pro vulg. ἀρτ. νεωστί. In eo desunt ultima ἢ τελεία, etc.

P. 99. l. 4. πρώτης ex emend. King. Vulgo δευτέρας.

Ibid. l. 7. δ'] Sic recte King. Vulgo δέ.

P. 100. l. 3. Vulgo μέτρον ἔχομεν. Emendavit Barnes.

P. 100. Schol. 689. Hæc inde a μέρῳ μὲν sunt etiam in Flor. 33. qui post προφάσει

addit πρός τινος. καταλάβει δὲ δ' ᾖ — — post ἀπιλῶν σε autem εἶτε ὥστε διαφέρει πότμος καὶ μόρος. πότμος μὲν γάρ ἐστι τὸ αἴτιον.

P. 101. l. 3. τὸ β' ὅμοιον ἑφθημιμερὲς,] King. ὑπερκατάληκτον pro ἑφθημιμερὲς.

Ibid. l. 5. τὸ ς' ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερὲς,] King. τὸ ς' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν.

Ibid. l. 8. τὴν ἐνύπνιον] Τὴν Gu. Vulgo τὸ ἐνύπνιον.

P. 102. l. 1. τοῦ ἐνύπνιον.] 'Ενύπνιον Gu. Vulgo ἐνυπνίου.

P. 102. l. 2. Par. περαιτέρω, μείζονα,] Junt. Basil. περαιτέρω. Ὦ μείζονα θαυμ. King. Musg. deleverunt περαιτέρω. Sed hoc est haud dubie gl. v. πέρα. Ὦ ex ultima syllaba præcedentis verbi adhæsit.

P. 102. l. 2. Schol. ad v. 699. ed. Matth. τὸ ἂν — διὰ μέσου. In editis hoc scholion cum superiori ad v. 696. cohæret: τὸ ἂν δὲ, etc. in Gu. sejunctum.

Ibid. l. 4. ἀκατάληκτον,] King. καταληκτικόν.

Ibid. ἐκ παίωνος α'] Ita edidit King. Vulgo ἐκ παίωνος δ'.

Ibid. l. 6. ἐφορῶσα θεὸς] Θεὸς e Gu. addidi, ut et sequens τοὺς ante αὐτούς.

P. 103. l. 3. Par. 'Εκάβη, διὰ τί βραδύνεις — εἴ τι τῶν πραχθέντων καλῶς ἐστι.] Hæc omnia desunt in Junt. Basil. Barn. Addidit King. non e codice, ut opinor, sed e glossis suprascriptis et scholiis editis a se concinnata, quod e comparatis scholiis, imprimis Guelpherbytanis, patebit.

P. 103. l. 1. προτέρου.] Sic Gu. qui τοῦ omittit. Vulgo πρώτου.

Ibid. Schol. 714. Eadem sunt in Gu. a m. pr.

P. 103. l. 3. συστηματικαὶ] Sic emend. Barn. Junt. Basil. συστικαί.

Ibid. ρπη'.] King. et Musg. ρσθ'.

Ibid. l. 4. ρϛζ'] King. Musg. ρλή. Quid seqq. sibi velint, non assequor.

P. 104. l. 1. μέλλω σε ἀποστελεῖν.] Sic Gu. Vulgo μέλλων.

Ibid. ἦτοι] Sic Gu. Junt. Basil. ἡ. Barn. ἢ. King. ἤγουν.

Ibid. l. 4. νοητέον, καὶ οὐχ ὡς ἐκεῖσε, ὡς οἴονταί τινες.] Καὶ οὐχ — τινες e Gu. addidi. Ex eodem mox scripsi λυπεῖ pro vulg. λυπῇ, et supra τὰ πρὸς τὴν ταφήν.

Ibid. l. 9. τί δράσω ἐγὼ ἡ 'Εκάβη. ἐγκύψασα] Ante hæc verba in Flor. 33. leguntur ista: ταῦτα πρὸς ἑαυτὴν λέγει ἡ 'Εκάβη, τὸ δὲ δύστηνος πρὸς τὸν Πολύδωρον ἀποτείνεται, ὡς καὶ τοῦ (leg. τὸ) μέχρι τοῦ οὐδέν τι τούτων ὧν σὺ δοξάζεις, ἄναξ (v. 747.) ἐγκρύψασα (sic) διαλέγεται, κ. τ. λ.

P. 105. l. 3. λέγουσα γὰρ ἐγὼ] 'Εγὼ addidi e Gu. ex quo etiam paulo ante scripsi λέγειν οὕτω pro οὕτω λέγ.

Ibid. l. 5. στίζουσι μὲν πρὸς] Μὲν et paulo post ἠρέμα addidi (post ἑαυτὴν, l. 6.) e Gu.

Ibid. l. 8. Schol. 727. Idem est in Gu. cum hac varietate: ἆρα προσπίσω (sic) — βοηθεῖν αὐτῇ δεήσεται, ἢ φέρει — τρέψασα τὸν (sic etiam King.) σὸν νῶτον — τρέψασα πρ.

P. 106. l. 5. ἑαυτὴν μὲν μεμφομένη, ὡς οὐ τἀληθῆ περὶ ἐκείνου ὑπολαμβάνουσαν, ἐκεῖνον δὲ τῆς αἰτίας ἀπολύουσα.] Μὲν e Gu. recepi, e quo etiam μεμφομένη (quod jam habet Barnes.) οὐ τἀληθῆ et ἀπολύουσα scripsi. Pro διαπορεῖν (l. 4.) King. male διαφορεῖν.

P. 107. l. 1. Schol. 733. Hæc usque ad φρένας sunt etiam in Flor. 10. sic: καὶ ἢ ὁ λόγος ἅπας περὶ 'Αγ. ἢ εἰς τὸ μ. κ. τ. λ.

P. 108. l. 2. Par. οὐκ ἔσιν] King. Musg. οὐκ ἔστιν, quod Gu. suprascriptum habet.

P. 108. l. 3. Par. παρὰ] Junt. πασὶ, e quo Basil. fecit πᾶς ὁ, Barn. πᾶς ὁ, King. παρά. παρὰ a m. pr. suprascr. habet Gu. et a sec. m. in paraphrasi hujus v.

P. 108. l. 3. πικρότατον] Priora πικρότατον — γενόμενον in Gu. a m. sec. scripta sunt in margine; posteriora a m. pr. inter lineas.

P. 109. l. 4. ἀθλία Ἑκάβη, ἣ] Hæc e Gu. (post Ὦ τλῆμον) addidi. Vulgo nihil nisi ὦ ὕπομον.

P. 111. Schol. 783. Hoc scholion bis est in Junt. et Basil.

P. 114. l. 2. Par. Ἀκαρπωθήσεται,] Sic Gu. Flor. 6. 17. 56. 59. 76. qui priora ista habent, cum explic. ἀτιμασθήσεται, ἀπολεῖται. Vulgo εἰ οὐ καρπωθήσεται.

P. 114. l. 5. ἀρχομένην] Ἀρχομένην Gu. prout ed. King. Vulgo ἀρχομένων.

P. 115. l. 1. Par. Hæc ὡς ζωγρ. — περίεισιν habet etiam Flor. 33. Aliud scholion in eodem et 10. ὡς ζωγρ. πόῤῥωτέρω στὰς κατανοεῖ τὰς εἰκόνας, εἰ καλῶς γέγραπται τὸ ζώδιον, οὕτω καὶ σύ.

P. 115. l. 2. λέγειν,] Leg. λέγων.

Ibid. l. 3. Codd. Flor. 10. 33. sic: ἰδοὺ βαρυτόνως ῥῆμα, ὀξυτόνως ἐπίῤῥημα.

Ibid. l. 4. κοινοῦ, ἵν' οὕτως ᾖ] Hæc ἵν' — ᾖ e Gu. addidi.

Ibid. l. 9. οἱ δὲ πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, κ. τ. λ.] Gu. brevius: οἱ δὲ πρὸς τὸν Ἀ. τί στ. λ. οὐ καλῶς λέγουσιν. Idem antea ἀκριβῆ pro ἀκριβῶς.

Ibid. Schol. ad ver. 800. Ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα] Ποῦ μεταφέρεις τὸν πόδα σου. τί ἐντελλὲς, ποῦ μοι ὑπεξέρχῃ. ἐδιχοστάτει γὰρ αὐτῇ ἐπικουρεῖν ὁ Ἀγαμέμνων, διὰ τὸ φίλον εἶναι τὸν Πολυμήστορα· οὐ γὰρ συνεμάχησε τοῖς Τρωσὶ, χαριζόμενος τοῖς Ἕλλησι.] Verba τὸ ἐντελλὲς — Πολυμήστορα sunt etiam in Flor. 33. qui om. μοι post ποῦ, et addit ὁ ante Ἀγαμ. Ultima οὐ γὰρ — Ἕλλησι habet 10. sed priora sic: οὐκ ἤθελεν γὰρ αὐτῇ ἐπικουρεῖν Ἀγαμέμνων διὰ τὸ φίλον εἶναι τῷ Πολυμήστορι. Totum ἐδιχοστάτει — Ἕλλησι Flor. 59. qui etiam ὁ Ἀγαμ. Idem etiam habet ποῦ μεταφέρεις τὸν πόδα, om. σου, et addit ἤγουν τὸν νοῦν. Longius abit Gu. ἐνταῦθα δείκνυται, ὡς ἀκούσας Ἀγαμέμνων ἀπὸ τῆς Ἑκάβης τῶν περὶ τοῦ βοηθῆσαι αὐτῇ δεήσεων, ἀποχωρεῖ ἀπ' αὐτῆς, διὰ τὸ φίλον, κ. τ. λ.

P. 116. Schol. ad ver. 802. Florr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. κοπιῶμεν, διὰ μόχθου μανθάνομεν, ὡς ἐνδέχεται, ζητοῦμεν, κ. τ. λ. omissis vv. ἰσχυρὰν οὖσαν. Verba ζητοῦμεν — διδόντες sine ἰσχ. οὐ. habent etiam 10. 33. qui subjiciunt: ὤφειλεν ὁ ἄνθρωπος τὸν βίον αὐτοῦ ὅλον διδόναι καὶ μανθάνειν ἃ μὴ θέλει πράττειν.

P. 117. l. 2. ὡς ὄνομα γὰρ] γὰρ om. Gu.

P. 118. l. 3. Par. παῖς, — τὸ ποῦ κατὰ κοινοῦ,] Τὸ ποῦ κατὰ κοινοῦ om. King. et Musg. quippè hæc omnia ad paraphrasin referentes.

P. 118. l. 1. Ultima, ἴσως δὲ λέγει, κ. τ. λ. e C. C. C. addidit King. In Gu. ad v. 786. adscripta sunt.

Ibid. Schol. 820. φίλτρον — οὕτω λέγεται καὶ λύτρον ἡ ἐλευθερία καὶ λύτρον, ὃ, κ. τ. λ. Gu.] In C. C. C. legitur tantum: οὕτω λέγεται καὶ τὸ λύτρον, ὃ δίδ. Paulo ante Gu. πᾶ μοι τὰ φ.

Ibid. l. 4. Τὸν Δαίδαλον φασὶ ποιεῖν εἴδωλα, καὶ μετὰ τὸ πληροῦν αὐτὰ, ποιεῖν ταῦτα κινεῖσθαι καὶ φθέγγεσθαι. περὶ τῶν Δαιδάλου ἔργων] Hæc (Τὸν — φθέγγ.) e Gu. accesserunt, qui om. περὶ τῶν Δ. ἔργων, et post ὅτι addit δέ. In ver. Euripidis idem γηραιὰ et tertium ver. omittit: in eo nihil nisi ὅδ' in ὧδ' mutavi.

Ibid. l. 7. Fragmentum Cratini intactum reliqui, quum nec de sensu, priorum certe, nec de metro constaret. Barnes. conj. καὶ Κρατῖνος ἐν Θρᾴτταις Πανὶ, κ. τ. λ.

λάλον νευρόσπαστον (ἀνθρωπίσκον) τίνα ποτὲ χ. ἢ ξυλ. καὶ χρυσίον προσῆν; Οὐδαμῶς ξύλ. ἰκ. ἀλλὰ χ. ὢν ἀπίδρα. Πότερον Δαιδ. ἦν ἤ τις ἔκλεψεν αὐτόν; quod receperunt King. et Musg. Hermanno, quem de hoc fragmento consului, scriptum esse videtur metro Eupolideo, quod explicaverit in Handb. d. Metrik § 370. ita tamen, ut in priore parte pro – ᴗ – ᴗ | – ᴗ ᴗ – | hi numeri nonnunquam sint: – ᴗ ᴗ – | ᴗ̄ – ᴗ –, quales in Priapeo etiam metro occurrant. Sic vero emendat: – ᴗ ᴗ – ᴗ πάνυ καλὸν δεῦρο βάστασόν τινα. || *B.* πότερα χαλκοῦν ἢ ξύλινον; *A.* καὶ μὴ χρυσίον προσῆ. || *B.* οὐδαμῶς ξύλινός γ' ἐκεῖνος ᴗ̄ – ᴗ̄ – ᴗ – || ἀλλὰ χαλκοῦς ὢν ἀπίδρα. *A.* πότερα Δαιδάλειος ἦν, || ἤ τις ἔκλεψεν αὐτόν; – – ᴗ̄ – ᴗ̄ – ᴗ –. Si Πανὶ rectum sit, de patera vel simili re sermonem esse suspicatur.

P. 119. l. 1. Par. τέχναις [τοῦ ἀγαλματοποιοῦ] Δαιδάλου, ἢ [δυνάμει καὶ θελήματι] τινὸς — παντοίους λόγους, [παρακινοῦντάς σε εἰς βοήθειαν.] ὦ δέσποτα, κ. τ. λ.] Uncis inclusa e Flor. 59. accesserunt, qui hæc tantum habet a vv. εἴθε γένοιτό μοι. Præterea pro ἐν τοῖς βραχ. — ποδῶν habet εἰς πάντα μου τὰ μέλη, tum ὁμοῦ ἅψαιντο, et προφασιζόμενα pro ἐντελλόμενα.

P. 119. l. 5. περιετίθει ἑαυτῷ καὶ ἵπτατο.] Hæc ἑαυτῷ καὶ ἵπτατο e Gu. addidi, qui etiam ante οὗτος δὲ ὁ Δ. et paulo post om. τοῦ ante ταύρου.

P. 121. l. 2. Par. ἱκεσίαν χεῖρα] King. in paraphr. τὴν παρακλητικὴν χ. quod in Gu. scriptum est supra v. ἱκεσίαν. Idem mox θέλω. Vulgo θέλων.

P. 121. l. 1. τιθέντες διὰ τούτων τοὺς φίλους ἐχθρούς, καὶ τὸ ἀνάπαλιν — ἀμαθεῖς. Ἄλλως. Δεινόν γε θνητοῖς. μεταλλακτέον τὰς πτώσεις. ἔστι γάρ, καὶ αἱ ἀνάγκαι τοὺς νόμους διώρισαν. ὁ δὲ νοῦς· δεινόν, ὅτι πάντα συνέρχεται τὰ κακὰ κατὰ ταυτὸν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ αἱ ἀνάγκαι τὰ νενομισμένα τοῖς ἀνθρώποις μετήλλαξαν. ἐδέδοκτο γὰρ πολέμιον εἶναι τῇ Ἑκάβῃ τὸν Ἀγαμέμνονα, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη τὸν νενομισμένον τῇ Ἑκάβῃ μετήλλαξεν.] Verba διὰ τούτων — ἀνάπαλιν, quæ leguntur in Junt. Basil. Barn. MS. Gu. exciderunt in ed. King. et, quæ illam nimis fideliter sequitur, Musg. Eædem in vitio λήγουσι pro λέγουσι conspirant. Mox ἐναλλάσσοντες pro ἀλλάσσοντες e Gu. dedi. In fine Gu. pro ἀμαθεῖς habet, quantum conjicere potui (nam litteræ fere evanuerunt) οὐκ εὖ λέγουσι. quod nimis lene visum Arsenio. Sequentia desunt in Gu. In iis verba μεταλλακτέον — ὁ δὲ νοῦς, tum ἐδέδοκτο — μετήλλαξεν, omiserunt King. et Musg. reliquis in paraphrasin conjectis.

P. 122. l. 3. γάρ τι πρᾶγμα φησί,] Πρᾶγμα addit Gu. qui om. φησί. Supra idem: λείπει τὸ τί, ἵν' ᾖ, etc.

P. 123. l. 3. Par. τοῖς Ἕλλησιν,] Hic excidisse videntur ea, quæ ad v. 856. habet Flor. 10. (vid. viii. vol. Suppl. Schol. ad h. l.) τὰ κεχαρισμένα ποιῶς τοῖς Ἕλλησιν.

Ibid. l. 6. Par. ἡ κακοήθεια,] Leg. ἡ καὶ βοήθεια King. ἡ συνδρομή, quod in Gu. supra ἐπικουρία scriptum est.

P. 123. l. 2. γὰρ παρ'] Γὰρ add. King. Idem τάξεις pro vulg. πράξεις, ταῦτα γίνεσθαι pro πάντα γίν. quæ omnia confirmantur cod. Gu. Sic etiam in seqq. cod. τῷ τὴν μὲν τύχην, King. τῷ μὲν τὴν τύχην: tum cod. ὅταν γίνηται τι μηδενὸς ἄλλου μηδενὸς ἐνεργοῦντος King. ὅταν γίν. τι μηδενὸς ἄλλου μηδαμῶς ἐνεργ. Ultima δοῦλος δὲ — εὐτυχίᾳ desunt in Gu.

P. 124. l. 5. ἀπόγονοι.] Gu. παῖδες.

Ibid. l. 6. ἔσχε] Sic Junt. Basil. Gu. εἶχε King. Musg.

Ibid. l. 9. ἡ χώρα] Sic Gu. King. vitiose χωρίς. Junt. Bas. ἀπ' αὐτοῦ Αἴγ. Mox e Gu. dedi διαγινομένου pro διαγνωμένου et ὁ Αἴγ.

P. 124. l. 11. ὁ δὲ Δαναὸς φοβηθεὶς] King. Musg. addunt ἔτι πλέον φοβ. In τὸ ἔτιβ. articulus est e Gu.

P. 125. l. 1. Par. χαλεπὸν] King. in paraphr. et hic et ad seq. v. φοβερόν.

Ibid. l. 4. Par. γενέσθαι] King. in paraphr. add. ἡ τιμωρία, et ἐμοὶ ante ἄφες.

P. 125. l. 2. κατεπαγγυλάμενος τῷ Αἰγύπτῳ,] Sic Gu. At Junt. Basil. κατεπαγγειλάμενος. King. Musg. κατεπαγγειλαμένου τοῦ Αἰγύπτου.

Ibid. l. 3. πρὸ τῆς μίξεως τῆς πρὸς αὐτοὺς,] Gu. πρὸ τοῦ μιγῆναι τούτους αὐταῖς, prout edidit King. E Gu. recepi τωησάσαις pro τωσούσαις.

Ibid. l. 4. αἱ μὲν οὖν ἄλλαι τὸ τοῦ πατρὸς τηρήσασαι] Gu. αἱ μὲν οὖν πᾶσαι τὸ τοῦ π. τηρήσασαι. Hoc recepi pro vulg. ἔχουσαι.

P. 125. l. 6. οὗτος δὲ σωθεὶς] Gu. οὗτος σωθεὶς τῶν ἀδελφῶν ἀμύντωρ ἐγένετο, καὶ φονεύσας τὸν Δαναὸν σὺν ταῖς θυγατράσι τῆς Ἄργους βασιλείας ἐκράτησεν ἅμα τῇ Ὑπ. Idem seqq. καὶ γίνεται — Ἰόλαος omittit.

Ibid. l. 15. παροιμίαν Gu. Vulgo παροιμία.

Ibid. Schol. 876. τὸ ἔθος, ὀργισθεῖσα] Ὀργισθεῖσα e Gu. addidi, in quo hoc scholion sequitur alterum, quod scholio vulgato subjeci. Idem mox δυσοσμίαν pro δυσωδίαν et τοὺς αὐτῶν ἄνδρας pro τοὺς ἑαυτῶν ἄ. quod recepi. Paulo ante in Musg. est καταφρονῆσθαι pro καταφρονήσασαι, errore operarum: nam in King. vera lectio est. Simile scholion est in Flor. 59. αἱ Λήμνιαι μὴ τιμῶντες (sic) τὴν Ἀφροδίτην, καθὰ καὶ αἱ ἄλλαι γυναῖκες, ὀργισθεῖσα ἡ θεὰ δέδωκεν αὐταῖς δυσωδίαν εἴς τε τὴν αἰδῶ καὶ εἰς τὸ στόμα. ἦσαν τοίνυν μισούμεναι παρὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν. ἐκεῖναι δὲ αὐταῖς μὴ συγκατακοίμενοι μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, ἐμίσησαν αὐτοὺς καὶ ἀπέκτειναν. et in 33. ἔθος ἦν τοῖς Λημνίοις κατ' ἔτος θύειν τῇ Ἀφροδίτῃ. παριδόντες οὖν τὸ τοιοῦτον ἐτήσιον ἔθος, σχεῖν οὐ μνήμην ἑκόντων αὐτῆς. αὕτη οὖν ὀργισθεῖσα ἐπέβαλε ταῖς γυναιξὶν αὐτῶν δυσωδίαν, δι' ἣν οἱ ἄνδρες αὐτὰς ἀπεστρέφοντο. αἱ δὲ ὀργισθεῖσαι ἀνεῖλον τοὺς ἑαυτῶν ὁμευνέτας. μόνη δὲ Ὑψιπύλη ἔσωσε τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα Θόαντα. τούτου οὖν ἀναμιμνήσκουσα τὸν Ἀγαμέμνονα ἡ Ἑκάβη, δηλοῖ, ὅτι οἷόν ἐστι δυσκατόρθωτον τὸ τοὺς ἄνδρας ὑπὸ γυναικῶν φονεῦσαι. Seqq. ὁ δὲ Δίδυμος, κ. τ. λ. desunt in Gu. sed pro iis est plenius scholion, quod subjeci. Ad scholion vulg. prope accedit aliud in Flor. 33. sed ita, ut in nonnullis cum Gu. conspiret: οἱ Πελασγοὶ ταῖς Ἀθήναις ἐπιθέμενοί ποτε, πολλοὺς τῶν ἐξ Ἀθηνῶν ἁρπάσαντες ἤγαγον εἰς Λῆμνον, ἐν αἷς ἔτι καὶ γυναῖκας ἥρπασαν, αἷς πολλάκις (sic) χρησάμενοι ἐπαιδοποίησαν. αἱ δὲ τοὺς παῖδας τὴν πάτριον φωνὴν καὶ τὰ ἤθη ἐδίδαξαν· οἳ καὶ βήσαντες (leg. ἡβήσαντες) συνήρχοντο ἀλλήλοις καὶ φίλοι ἦσαν, καὶ τοὺς ἀδικοῦντας αὐτοὺς ἠμύνοντο. καὶ εἴ τις ἔτυπτέ τινα αὐτῶν, ἐβοήθουν ἅπαντες, καὶ τέλος ἄρχοντας ἰδίους ποιήσαντες ἐπέστησαν· ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες οἱ πατέρες αὐτούς τε καὶ τὰς μητέρας τὰς Ἀττικάς, τουτέστι πάντα, ἀνεῖλον. μετὰ δὲ ταῦτα αἱ Λημναῖαι γυναῖκες τοὺς σὺν Θόαντι πάντας ἀπέκτειναν, κ. τ. λ. Alterutrum in codice suo etiam invenisse videtur King. nam habet ἐπαιδοποίησαν pro ἔσχον παῖδας, et τὴν πατρῴαν φωνήν. Ego τὴν πάτριον φωνὴν dedi pro τὴν τῶν πατέρων φ.

P. 126. Par. l. 5. ἐν μιᾷ φλογί] King. in paraphr. dedit διὰ μιᾶς φλογός.

P. 127. Par. l. 4. καὶ ἐνὶ ἑκάστῳ καὶ πόλει καταθύμιον τόδε·] King. in paraphr. καὶ ἐνὶ γὰρ ἑκάστῳ καὶ πόλει ἀγαθὸν τόδε.

P. 127. l. 2. μὴ λάβῃς εἰς τὸ χεῖρος] Εἰς τὸ χεῖρος e Gu. addidi.

Ibid. Schol. 890. Idem scholion est in Flor. 21. 33. cum hac diversitate: παθῆναι 21. pro ταραχθῆναι. — λυμαινόμενος. — ὁμογενής. Iidem præmittunt hæc: γίνεται δ' εὖ πως, ὃ σὺ βούλῃ δρᾶσαι τῷ Πολυμήστορι.

P. 128. Par. l. 5. πορθηθεῖσαν] Legebatur πορθεῖσαν.

P. 128. l. 9. ἐκ παίωνος τρίτου] Ἐκ παίωνος King. debetur. Vulgo καὶ π.

P. 129. l. 3. τὸ θ′] King. add. ἀντισπαστικὸν δίμ.

Ibid. Schol 898. ἤγουν ἀφηρέθης] Ἀφηρέθης (post ἤγουν) e Gu. addidi, ex quo στέφανον pro στεφάνων dedi et δὲ adjeci post ἀποκέκαρσαι.

P. 130. l. 4. οὐχ οἷός τι ἦν εἴσω γενέσθαι] Sic Junt. Basil. Male King. Musg. οὐχ οἷόν τι ἦν γενέσθαι. Gu. οὐχ οἷός τι ἦν ἔνδον γενέσθαι. In fine Gu. οἵ τινες ἀφικόμενοι.

Ibid. l. 11. ὑπῆρχεν,] Sic Gu. prout jam distinxit King. In Junt. Basil. Barn. inepte scrib. συναπτέον. Τὸ δὲ ξ. δ′ ἐπὶ π. διὰ μέσου.) λάμβανε. Gu. et King. etiam ἔκειτο pro κεῖται. Ultima καὶ μὴ, ὥσπερ, etc. desunt in Gu. quæ vero King. addidit τὸ δὲ ἀκόντιον, etc. in Gu. ad v. seq. adscripta sunt.

P. 130. l. 14. βαίνει.] Βαίνει Gu. pro vulg. βαίνειν. Ex eodem addidi καὶ ante Φιλόστρ. et τοῖς ante Ἡρωϊκοῖς. Ultima ἐμβιβῶντα χρὴ γρ. ibidem desunt.

P. 131. l. 2. Par. καὶ αἰτανίοις] King. καὶ ταῖς ταινίαις. Sed αἰτανίοις etiam in Gu. scriptum est supra μίτραισιν, et legitur in Flor. 59.

P. 131. l. 7. ἐπιωνικὸν] King. παιωνικόν.

P. 132. l. 2. ἀποδόσεσι καὶ ἐπαναλήψεσι] Gu. ἀποδόσεσι et om. καὶ ἐπαναλήψεσι.

Ibid. l. 3. εἰ μὴ νῦν.] Similiter Gu. voci ἤξετ' v. 920. suprascriptum habet, εἰ μὴ νῦν πορθήσετε.

Ibid. l. 4. παραγενήσεσθε εἰς τὰ οἰκεῖα.] Verius esset εἰς τὰ οἰκία. Paulo ante Junt. Basil. παραγίνησθε. Corr. Barn.

Ibid. l. 5. πόρπας] Πόρπας Gu. et Junt. ἐπόρπας Basil. ex quo Barn. fecit ἐπιπορπίδας.

Ibid. l. 7. ὤρων] Ὤρων Junt. Basil. ὡρῶν Barn. King. Musg. ὅρων, *de finibus* legebat Valck. ad Herod. V. 87. p. 415, 75. ὤρων ab ὦρος, *annales*, et nostro et Athenæo restituit Schweigh. ad Athen. T. IV. p. 645. seqq. Mox Junt. Basil. στρατίαν. Barn. King. Musg. στρατείαν. sed recte στρατιὰν scribit Valck. ad Herod. l. c.

P. 133. l. 1. Par. παραγενήσεσθε] Sic recte Barn. King. Nam Junt. παραγενήσεσθαι, Basil. παραγενήσασθαι.

P. 133. l. 7. διὸ καὶ ἡμᾶς τὰς ἀχίτωνας] Barn. King. Musg. διὸ γυμνὰς καὶ τὰς ἀχίτ. fortasse vere. Locus Anacr. in Fischeri edit. est, p. 404.

P. 134. l. 2. Verba ἰστέον — τῇ ἐννοίᾳ in Gu. scholio ad v. 932. seq. κατάρχει διδοῦσα adhærent: τὴν μετοχὴν ταύτην εἶναι. ἰστέον δὲ, etc.

Ibid. l. 4. ἐπιωνικὸν] Barn. King. Musg. παιωνικὸν pro ἐπιωνικόν. King. et Musg. omiserunt τρίτου ἤ. (post ἐπιτρίτου, l. 6.)

P. 135. Schol. 932. Τῶν ψυχρῶν om. Gu. Idem addit, quæ in fine scholii ad v. 925. leguntur: ἰστέον δὲ, κ. τ. λ.

P. 135. l. 7. οὔτε, ἐὰν] Ἐὰν Gu. Vulgo ἄν. Vitiosam scripturam Junt. et Basil. γνωματευόμενος et mox καθιστῶντες jam correxit Barnes. Verba τὸ δὲ, ἀλλὰ ταῦτα, etc. nullis aliis interpositis, statim cum ἡμῖν συμφέροντα conjungit Gu. quod recte fieri, vel δὲ illud ostendit; intermedia αἱ περίοδοι — κορωνὶς prorsus omittit, ego in fine totius scholii posui.

P. 136. l. 2. ταῦτα μὲν] Μὲν e Gu. addidi. Ex eodem adjeci ὡς post οὐχ et (post συναπτέον, l. 3.) totam sententiam συνάπτοντες τὸ ταῦτα πρὸς τὸ κακῶν, καὶ οὕτω συντάσσοντες. τὸ ἀληθὲς τῆς συντάξεως οὕτως ἔχει. tum οὐδὲν καὶ οὐδ. προκόπτοντα καὶ προχ.

τουτέστιν οὐχ ὑπερβαίνοντα (hoc quidem e scholio his tantum verbis τουτέστιν — μεταβαλλόμενα constante, quod ibid. in marg. ad v. 947. adscriptum est, pro vulg. ὑπερβαίνει.) καὶ μεταβαλλόμ. — τὸ γὰρ (vulgo δὲ) μεταβ. τινὰ (vulgo τι ἀεί).

P. 139. l. 4. Par. ἴσον δι' ἐκεῖνον,] In Flor. 10. gl. ἴσον τὸ κατ' ἐκεῖνον.

P. 140. l. 3. Par. φύλαττε δὴ αὐτὸν] Sic Junt. δι' αὐτὸν Basil. e quo King. fecit δ' αὐτόν. Hoc scholion etiam Gu. habet, sed mutilum in fine: χρῶνται δὲ τὸ (sic, ut Basil. τῷ recte Junt.) νυ μόνοι οἱ ποιηταὶ καὶ λογοποιοί. Reliqua desunt, et statim sequitur: scholion νέοι δέ.

P. 142. l. 4. Par. στίγαι, αἷς] Αἷς. Sic Flor. 10. 25. 33. in quibus idem scholion legitur, in his tantum ab edito discrepans: τὸ στίγαις ἀναφορητικόν ἐστι. 33. — ταῖσδε ταῖς στ. 10. 25. — ἐρωτᾷ, ποῦ (δὲ add. 33.) αὗται αἱ στίγαι, αἷς (33. καὶ αἷς) λέγεις ἔχειν τὸν χρ.; 10. 25. 33. Media desunt. — πρὸς ὃ ἤδε ἐπάγει. 10. 25. In 33. τὸν χρυσόν· οὐ τὰς ναῶ (sic) στίγας εἶπεν. ἴδιαι γάρ. — ἴδιαι γὰρ γυν. αἰχμ. αἱ (om. 33.) στίγαι. 10. 25. 33.

P. 142. l. 6. πράττω γὰρ] Sic Gu. Vulgo πρ. καί.

Ibid. Schol. 1009. Rectius Flor. 10. 21. τοῦτο ἠρέμα λέγει, ἵνα μὴ ὑποψίαν αὐτῷ δῷ ὧν μέλλει πάσχειν. et 25. ἐπελθόντος τοῦ Πολυμήστορος σὺν τῇ Ἑκάβῃ ἔνδον τοῦ οἴκου λέγει ταῦτα ὁ χορὸς καθ' ἑαυτὸν, ἵνα μὴ ὑποψίαν αὐτῷ διδῷ ὧν μέλλει τυγχάνειν. e quibus priora usque ad καθ' ἑαυτὸν sunt etiam in Gu. a m. pr. sed ἀπελθόντος recte pro ἐπελθόντος.

P. 143. l. 5. Par. ἄντλον δὲ λέγει τὸ πέλαγος, καὶ ἀλίμενον τὸ λιμένα μὴ ἔχον.] Hæc verba: ἄντλον — ἔχον in Junt. et Basil. leguntur in scholio ad v. 1012. post verba καὶ τοὺς θεοὺς ἐχθροὺς ἔχει. King. et Musg. prorsus neglexerunt.

P. 143. l. 5. ἐκ παίωνος δ' καὶ ἰάμβου. οὕτω δὲ χρὴ γράφειν τὰ κῶλα, ὡς ὑφ' ἡμῶν διῃρέθη, ἵν' ἔχωμεν γνῶναι, τίνος εἰσὶ [μέτρου] — τὸ ϛ' [ὅμοιον] καθαρὸν] Μέτρου recte King. pro μέτρα. Idem totam hanc ῥῆσιν, οὕτω δὲ — μέτρου, ad finem scholii rejecit. In verbis τὸ ϛ' ὅμοιον καθ. voc. ὅμοιον seclusit.

Ibid. l. 10. ἀκατάληκτον,] Καταληκτὸν King.

P. 144. l. 1. Par. λιμένα, στερηθήσῃ] King. inseruit ἐμπεσὼν, tum dedit στερηθήσῃς. In seqq. scripsi — τῆσδε τῆς ὁδοῦ, ἤ, ἐλπὶς, ἐπήγαγεν. Vulgo ὁδοῦ· ἡ ἐλπίς.

P. 145. l. 8. τὸ γὰρ ὑπέγγυον καὶ] Καὶ pro ὃν scripsi e Gu. qui tertium tantum scholion τοῦτο διπλῶς — — habet. Ex eodem in fine (post καὶ κακόν.) addidi: λέγει δὲ τοῦτο διὰ τὸν τοῦ Πολυδώρου φόνον.

Ibid. l. 11. ἀΐδην τὸν θανάσιμον ἀπατήσει σε.] Verba ἀπατήσει σε desunt in Gu. unde τὸν addidi ante θανάσιμον.

P. 146. Schol. 1018. Hoc scholion in Junt. Basil. Barn. ad v. 1039. ὤ μοι ἐγὼ rejectum est. Corr. King.

P. 147. Schol. 1033. τυφλῷ ποδὶ — τετυφλῶσθαι αὐτὸν, παρατετραμμένῳ καὶ ἀτάκτως περιπατοῦντι, ἤγουν μανικῷ.] Hujus scholii verba priora τυφλῷ ποδὶ — ὁδηγουμένου habent etiam Florr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. in vitiosa etiam scriptura ὑποβλεπόντων pro ὑπὸ βλ. cum Junt. Basil. consentientes; nam ὑπὸ βλ. jam Barn. dedit. Pro ὁδηγουμένου King. ὁδηγούμενον. Seqq. ὥσπερ γὰρ — τυφλοὶ in Gu. cum voc. μανικῷ præmissa scholion per se constituunt. Verba παραφερομένῳ — τετυφλῶσθαι αὐτὸν sunt in Flor. 33. 10. (nisi quod in hoc ἀλλὰ σφαλλομένῳ omissa sunt) et Gu. qui voce παραφερομένῳ caret. Omnes hi ἀλλὰ σφαλλομένῳ pro eo, quod in Junt. Basil. et Barn. est, ἀλλὰ τετυφλω-

μένῳ, et sic jam King. Ultima παραπεπραμμένῳ — μακρῷ e Gu. adjeci, in quo cum præcc. cohærent.

P. 148. l. 8. τὸ α' μονόμετρον χοριαμβικόν. τὸ β' [ὅμοιον δίμετρον καταληκτικόν· εἰ δὲ βούλει,] — τὸ η' [ὅμοιον ἐκ παίωνος τρίτου α', καὶ ἐπιτρίτου ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ ἰάμβου· εἰ δὲ βούλει,] ἀντισπαστικόν] Quæ uncis inclusi, delevit King. Sic etiam mox τὸ η' ἀντισπ. deletis ὅμοιον — βούλει.

Ibid. l. 15. ἐκ παίωνος α'] Sic King. Vulgo: ἐκ παίωνος τρίτου α'.

Ibid. l. 20. ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου.] Non ausus sum mutare scripturam Junt. et Basil. Sed King. ed. — ὑπερκατάληκτον· ἐκ παίωνος γ' ἀντὶ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς ἀδιαφόρου.

P. 149. l. 2. Par. Θηρὸς ὀρειοῦ; (ὥσπερ τὰ θηρία τέσσαρσι ποσὶ χρῶνται πρὸς βάδισιν, οὕτω καὶ αὐτὸς χερσὶ καὶ ποσὶ χρήσομαι. δέον δὲ εἰπεῖν καὶ κατ' ἴχνος, ἀσυνδέτως εἶπε.)] Quæ parentheseos signis circumscripsi, in Gu. a m. 2. adscripta sunt ad v. 1041. Ex iis ver. δέον δέ — εἶπε om. King. quippe ad paraphrasin hæc omnia referens.

P. 149. l. 5. ἐξ ἐπιτρίτου δ' καὶ διςπονδείου·] Διςπονδείου. Ita King. pro σπονδείου. Eodem præeunte paulo post scripsi ἐξ ἐπιτρίτων δ' δύο καὶ ἀναπαίστου pro ἐξ ἐπιτρίτου δ' δύο καὶ ἀναπαίστων. tum τὸ κβ' — — ἐξ ἀντισπάστου pro ἀντισπάστων.

P. 150. Schol. 1048. Hoc scholion, quod exstat etiam in Gu. a m. pr. omisit King.

P. 151. l. 3. Par. ἀντίκτισιν] 'Αντιδίκησιν King.

P. 151. l. 6. Seqq. τοῦ φέρομαι — ὀρείαν in Gu. sunt a m. pr. nisi] quod ibi ver. ἤγουν ταῖς μαιν. — ὑπουργίᾳ τοῦ "Αιδου ante hæc τοῦ φέρ. scripta sunt. Ibidem in marg. man. sec. scripta sunt, quæ sequuntur, ἐπιδήπερ, κ. τ. λ. sed pro διμερίσαντο ibi est διεμοίρησαν, tum ἔμελλον ἂν ῥ. Ex eo εἶπε post πρῶτον et τὸ δὲ ἀνήμερον recepi.

P. 152. l. 1. Par. Hæc a ver. ὑπνώει γὰρ sunt etiam in Flor. 25. sed paulo melius: ὑπνν. γὰρ αὐτὰς ῥ. τοῖς κ. τὰ τέκνα αὐτοῦ μετὰ τὸ σφάξαι αὐτὰ τὴν φονικὴν καὶ ἀπ. ἐνωχ. κ. ὀρ. ἀπ. Similiter 10. ὑπνώει δὲ, ὡς μετὰ τὴν σφαγὴν εἰς ὄρος ῥιφθήσονται οἱ παῖδες αὐτοῦ. quibus satis firmatur recepta lectio μετὰ τὸ σφάξαι, pro quo King. μετὰ τοῦ σφάξαι.

P. 152. l. 1. ὀρεινὰν pro ὀρείαν. Matth.

P. 153. Schol. 1064. In Gu. priora καθὰ — φύλαξ m. pr. scripta sunt; præcedunt, quæ in edito sequuntur, πᾶ βῶ ἐπι. — λαῖφος, m. sec. scripta: in iis ὅπως καὶ ὅσπερ e cod. recepi. Reliqua desunt, ut omnia, quibus stupor aliorum interpretum notatur, ab Arsenio addita esse videntur.

P. 153. l. 3. Par. καὶ σοὶ τῷ πράξαντι δηλονότι αἰσχρὰ,] Legendum videtur καὶ τῷ πράξαντι, σοὶ δηλονότι, αἰσχρά. quod in Gu. supra verbum δράσαντι a m. sec. scriptum est. In marg. ibidem est a pr. m. καὶ δράσαντι σοὶ δηλονότι αἰσχρὰ et quæ hic sequuntur.

P. 153. l. 6. καὶ οὔτε κακὸς οὔτε καλὸς ἦν·] Hæc e Gu. addidi, (post γὰρ ἦν) in quo hoc scholion m. sec. scriptum est. Idem mox ὀλίθριον καλεῖ pro λέγει ὀλ. et θεὶς pro τιθείς.

P. 154. l. 4. τὸ β' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος [μονόμετρον] τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἐπιτρίτου α' καὶ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος.] Μονόμετρον om. King. et pro τρίμετρον dedit δίμετρον. In Junt. et Basil. post ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος repetita sunt, quæ præcesserant: μονόμετρον τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἐπιτρίτου α', ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ ἀμφιβραχέος.

P. 154. l. 7. τὸ δ' ἰαμβικὸν πενθημιμερές. τὸ ε' ὅμοιον. τὸ ς' ἰαμβικόν] Sic recte King. Vulgo τὸ ε' ὅμοιον τῷ ς' ἰαμβικόν.

Ibid. l. 9. τὸ η' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος ἡμιόλιον, εἰ δὲ βούλει, παιωνικόν.] King ed. τὸ η' παιωνικὸν ἡμιόλιον.

Ibid. l. 10. ὅμοιον τῷ ς', τοῦ γ' ποδὸς ἀναπαίστου.] Τοῦ γ' ποδὸς ἀναπαίστου om. King.

Ibid. l. 11. τὸ ι' ἰαμβικὸν μονόμετρον. τὸ ια' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ιβ' δίμετρον ἀκατάληκτον.] King. τὸ ιβ' ἰαμβικὸν δίμ. ἀκ.

P. 155. l. 1. Par. Verba εἰς τὸν αἰθέρα — ᾖδον in Gu. a m. 2. ad v. 1083. adscripta sunt.

P. 156. l. 4. Gu. τὴν Ἀχιλλεωτιάδα λ. — τὸ τοῦ προηγούμενον τοῦ ἐς· οὐδὲν γὰρ ἄλλο δηλοῖ, κ. τ. λ.

P. 157. l. 2. Par. εἰδείημεν,] Rectius Gu. ᾔδειμεν.

P. 157. l. 3. τυφλωθέντα, καὶ τὰ μέγιστα δυσχεραίνοντα] Verba: καὶ τὰ μέγ. δυσχ. e Gu. addidi. King. in paraphrasi hæc habet, nescio unde: ὅταν πάθῃ τις μείζονα κακὰ παρὸ δύναται φέρειν καὶ ὑπομένειν, συγγνώμης ἄξιόν ἐστιν ἐλευθερωθῆναι ἐκεῖνον τῆς ταλαιπώρου ταύτης καὶ ἐπωδύνου ζωῆς.

Ibid. l. 8. βοῆς γὰρ] Γὰρ e Gu. addidi, qui præterea habet ἐν ὄρεσι.

P. 158. Schol. 1096. — σχῆμα. ἀκούσας τῆς φωνῆς σου, ὦ Ἀγάμεμνον, ἠσθάνθην, βλέπεις ἅτινα πανθάνομεν;] Verba ἀκούσας — πανθάνομεν om. King. et Musg.

P. 159. l. 8. Par. πανθάνεις.] Sic recte Junt. Barn. μανθάνεις Basil. πάσχεις King. Idem post Ἐκάβης addit διακεχωρισμένως.

P. 160. l. 6. Par. κινήσωμεν] King. κινεῖν, quo diu Gu. a m. pr. scriptum est supra αἴρειν, addito κινήσωμεν a m. sec. King. post Τρώων addidit etiam στόλον.

P. 160. l. 1. ἤγουν ἡ αὐτεξουσιότης,] King. ἀντὶ τοῦ ἡ αὐτεξ. nescio unde.

Ibid. l. 4. ἢ εἰ] Sic Gu. prout corr. King. Vulgo deest εἰ.

Ibid. l. 5. ἢ ἑτέραν τινὰ] Τινὰ addidi e Gu.

P. 161. l. 1. Par. ὑπάρξει.] Sic Barn. em. scripturam Junt. et Basil. ὑπάξει.

P. 161. l. 1. οὔτε ταὐτὸ.] Sic Gu. Vulgo οὐ ταὐτό. Paulo ante ἐσήμανεν ex eodem est. Vulgo ἐσήμανεν.

Ibid. l. 3. κεῖται κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν.] Pro κεῖται Gu. λέγεται, et ἄδειαν pro ἐξουσίαν.

Ibid. l. 5. ἀριστερῶν] Gu. ἀριστερᾶς.

P. 162. l. 1. ὡς δὴ παρὰ φίλῳ, καὶ ἔχουσαι ἤγουν κρατοῦσαι] Sic Gu. Vulgo ὡς δὲ παρὰ φ. κρατοῦσαι. Idem mox ὕφασμα τῆς Ἠδωνικῆς χειρὸς ἀντὶ τοῦ τῆς Μακεδονικῆς, ἐπήνουν λεύσσουσαι ὑπὸ τὰς αὐγ. Ultima τὸ δὲ χεῖρες, κ. τ. λ. ab alia manu adscripta sunt.

P. 163. l. 3. Par. Hæc καλῶς δὲ — ἀνιῷτο sunt etiam in Flor. 10. nisi quod habet ἵνα θεωρῶν ὁ πατὴρ μᾶλλον ὀδυνῷτο. At 33. πρῶτον κεντοῦσι παῖδας, πρῶτον ἀποκτείνουσι τοὺς παῖδας, ἵνα θεῶν ὁ πατὴρ ἀνιῷτο.

P. 168. Schol. 1165. In Gu. priora: μετριοφροσύνη — δεῖξιν manu secunda, sequentia manu prima scripta sunt. Ex iis recepi ποιεῖ τὸν λόγον pro ποιεῖται τὸν λ.

P. 175. l. 1. ἀκατασκεύαστα ταῦτα.] Junt. Bas. ἀκατάσκευα τὰ ταῦτα. Correxit Barnes.

P. 176. l. 6. οὔτε συνέβη γὰρ ξένον καὶ φίλον, οὔτε πιστόν, οὐχ ὅσιον καὶ δίκαιον δράσας εὖ, ἤγουν εὐεργετήσας οἰστισιν ἔπραττεν ἡ τὴ ὑπαιτα δηλονότι.] Pro his King. εὖ γὰρ δράσας

ἐς ἄνδρα ξένον, οὔτε εὐσεβῆ, οὔτε πιστὸν, οὔτε ὅσιον, οὔτε δίκαιον φανέντα ἡμῖν, οἷς ἐχρῆν πιστὸν φανῆναι.

P. 177. l. 4. Par. φονεῦσαι — κατέχῃς] Vulgo φονεύσειν — κατέχεις. Correxit Barnes.

P. 178. l. 5. ἐσολοίκισαν φάσκοντες] Φάσκοντες, quod King. etiam habet, e Gu. addidi, sicut antea ἡ ante αἰτία. Idem omittit verba ὅπερ — ἀμαθίας. In initio scholii legebatur δούλου γυν. Correxit Barn. et sic est in Gu.

P. 179. l. 5. καὶ λιθοβολήσαντες ἐκείνην ἐποίησαν κολωνὸν, ὕστερον δὲ τοὺς λίθους ἀπὸ αὐτῆς ἐκβαλόντες εὗρον ἐκείνην σκύλλαν ἔχουσαν ὀφθαλμοὺς ὡς πυρός.] Verba ἐποίησαν κολωνὸν, (ὕστερον) δὲ — ἐκείνην (σκύλλαν) ἔχουσαν — πυρὸς e Flor. 59. addidi.

Ibid. l. 6. τοῦτο οὕτω νοητέον, — τυγχάνουσαν ἁλμάτων] Νοητέον. Sic Gu. Vulgo νοεῖται. Idem mox τυγχάνουσαν pro — σα, et ἀλόμενος pro ἁλώμενος, pro quo ἀλλόμενος iam restituit Barnes.

P. 180. l. 3. ἦ ἀνήρ τις ἦν ἐν Θρᾴκῃ μάντις] Ἦν et μάντις e Gu. adscivi.

Ibid. l. 6. οὐδέ τι φάρμακον Θρῄσσαις ἐν σανίσιν,] Legebatur οὐδέτι φαρμάθρης σανίσι. Emendavit Barnes. In loco Baccharum deerat τὸ ante μανιῶδες, quod etiam supplevit Barn.

Ibid. l. 11. οὗτος λέγων,] Λέγων addidi e Gu. qui statim post habet ἔφη καὶ Πυθ.

P. 181. l. 8. ὑπὸ πελέκεως αὐτὸν] Αὐτὸν e Gu. addidi.

Ibid. l. 12. ἀπέκτεινε, ὡς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ δευτέρου δράματος ἱστόρηται.] Hæc verba: ὡς ἐν — ἱστόρηται suppeditavit Gu. Idem paulo ante ἱμάτιον κατασκευάζει ἔχον ἐξόδους, sed μὴ sub linea additum.

Ibid. οἱ νεώτεροι — ἐξάρας' ἄνω.] Hoc scholion King. superiori ad v. 1129. continuavit, (Matth. ad ver. 1261.) quum in Junt. Basil. Barn. verbis μήπω μὴν — ἄνω disjunctum sit. Idem est in Flor. 10. sed omiss. δυσπνήσας — τοὺς πόνους. habet etiam προσέθεσαν καὶ τὸ πέλ. ἐξαρ. ἄνω.

SUPPLEMENTUM NOTARUM

AD

SCHOLIA IN ORESTEM.

NUMERI SCHOLIORUM LINEAS RESPICIUNT, NISI UBI PAR. AFFIXUM EST, ET VERBA QUIBUS UNCUS ( ]) SUBJICITUR SUNT EX EDITIONE MATTHIÆI.

P. 193. l. 4. *διὰ τοῦτο αὕτη ἡ Ἠλέκτρα*] *Ἡ Ἠλέκτρα* om. Gu. *αὕτη* delevit King.

P. 194. l. 2. *οὐκ ἔστιν — διὰ τὸν Ὀρέστην.*] Hujus scholii priora tantum verba habent Flor. 10. 33. *οὐκ ἔστι δεινὸν οὔτε ἀκοῇ οὔτε θέᾳ. ἔστι οὕτω δεινὸν, ὅπερ οὐχ ὑφίσταται τῶν ἀνθρώπων φύσις.*

Ibid. l. 6. *ἐξήνεγκεν ἤγουν εἴρηκεν.*] Verba *ἤγουν εἴρηκεν* desunt in Gu. Omisit etiam King. Ex eodem Gu. mox recepi *πάθος* pro *πάθη*.

Ibid. l. 7. *ὅτι, ἐὰν*] Gu. *ὅτι, ὅταν εὕρ.*

Ibid. l. 10. *κειμένου γὰρ*] *Γὰρ*, quod addidit King. habet etiam Gu. Idem habet paulo ante cum Junt. et Basil. *συμβαίνει δὲ*, pro quo in King. et Musg. male legitur *συμβαίνειν*. Post *ἐπὶ τῶν θηλυκῶν καὶ οὐδετέρων* Gu. addit: *ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτο πολλάκις γίνεται.* Præterea in Gu. primo loco leguntur verba *ἵνα δὲ μὴ καθ' ἕκαστον — ὡς εἰς πρᾶγμα*, deinde *ἐπειδὴ δὲ ἡ τοῦ π. — ὑπέκειτο* a m. sec. King. totum in duo scholia descripsit: *ἐπειδὴ — θλίψεις.* deinde (post scholion sequens *τὸ δεινὸν ὄνομα*, etc. quod non legitur in Gu.) *ὧδ' εἰπεῖν ἔπος διὰ τοῦτο ἔφη — ὡς πρᾶγμα*, om. *εἰς*.

P. 194. Schol. ad ver. 1. *Ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,*] *Ὡς ἐν συντόμῳ εἰπεῖν, οὐκ ἔστι δεινὸν, οὔτε βάρος,* (leg. *πάθος*) *οὔτε συμφορὰ, ἧς οὐκ ἂν τὸ βάρος ἡ τῶν βροτῶν φύσις ἀπενέγκαιτο. εἰς θηλυκὸν δὲ ἐξ οὐδετέρου τὸν λόγον ἀπέδωκεν, ἐπειδὴ προτιμᾶται τοῦ οὐδετέρου τὸ θηλυκόν.* *

Ibid. l. 17. *δὴ*] Sic Gu. qui paulo post habet *ἤγουν τῆς ἀκολ. τῆς ἀδ.*

P. 195. l. 1. *ἀφανίζεται*] Sic Gu. Junt. *ἀφανήσεται* Basil. quod retinuit King.

Ibid. l. 2. *πάθος λ. σ. ἤγουν πληγὴν* e Gu. recepi. Junt. Basil. Barn. *πάθη λ. σ. τὴν πλ.* King. *πάθη λ. σ. ἤγουν πλ.*

P. 196. l. 5. *τὸ ὡς λέγουσιν —— παροργᾷ.*] Hoc scholion in Junt. Basil. Barn. in iis, quæ ad v. 4. adscripta sunt, inter *ὁ ποτὲ μακάριος — αἰκίζεσθαι* et *ἐπαινεῖταί τις* legitur. Huc transtulit King. una cum eo, quod præcedit, *καλῶς τὸ ὡς λέγουσι*, etc.

* Hoc scholion omiserunt King. et Musg. In eo pro *ἀπενέγκαιτο* legendum suspicor *ὑπενέγκαιτο*.

P. 196. l. 9. μισταδούς.] Sic dedi e Gu. pro vulg. μισταδιδοὺς, unde paulo ante γλῶσσαν pro γλῶτταν. Ex eodem paulo post est μ. τοῦ πώγ. καὶ διψῶντα pro διψῶν et αὐτὸν post πατάξων. Pro ἐπιχειρήσῃ — ἀφίσταται idem habet ἐπιχειρήσει — ἀφίστασθαι.

P. 197. l. 10. μεταλαμβάνουσιν αὐτῆς.] Sic Gu. prout edid. King. pro καταλαμβάνουσιν αὐτήν. Idem mox ἔχων pro ἔχειν.

P. 198. l. 1. ἐπὶ] Junt. Basil. Barn. ἐπεί. Corr. King.

Ibid. l. 6. Εὐρυσθιμίσσης] Sic Junt. Basil. Εὐρυσθανάσσης Barn. Εὐρυανάσσης rectius King. apud quem mendose scriptum est Εὐρυνάσσης, quod ne ipsum quidem correxit Musg. Vid. ad v. 5. Tzetz. ad Lycophr. 52.

Ibid. l. 10. προξενήσασα] Barn. King. Musg. προξενίσασα.

P. 199. l. 2. Par. Verba ὡς ὑπὲρ — στρατεύσας sub v. κλεινὸς, ὡς ἀθλ. — μοιχίαν sub vv. εἰ δὴ κλεινὸς in Gu. a m. sec. scripta sunt. Reliqua desunt.

P. 199. l. 3. ἀμεταχίνητα καὶ] Καὶ e Gu. addidi, in quo tantum sunt verba τρεῖς εἰσὶ Μ. — τίθησιν, quæ statim sequitur scholion Barocc.

Ibid. l. 9. ἀρχῆς.] Sic Gu. Vulgo ἀρχῶν.

P. 200. l. 3. ὑπερπαθήσασα, quod ediderunt Barn. King. Musg., habet etiam Junt. ὑπερπατήσασα Basil.

P. 203. l. 1. οἱ δὲ — νοοῦσιν e Gu. addidi, quum in Junt. Basil. Barn. esset εἴρηκεν. Ἄλλως. αἰδ. Eadem verba haud dubie e Baroc. addidit etiam King. Paulo ante παράλειψιν est a Barn. prout habet Gu. Junt. Basil. παράληψιν. In seqq. τὸ δὲ ἔξαμ. εἶπεν e Gu. scripsi pro εἶπε δὲ τὸ ἔξαμ.

Ibid. l. 8. ἄκαυστα] Sic Flor. 59. pro ἄταφα. In eo utrumque scholion conjunctum est: κάθαρσιν ἁγνείαν ἔλεγον οἱ Ἕλληνες τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ σώματος τὴν διὰ πυρὸς καῦσιν καὶ φθορὰν τούτου· πάντα γὰρ, κ. τ. λ.

P. 205. l. 4. εὑρόντες πρώτου] Πρώτου Gu. King. πρῶτον.

Ibid. l. 8. αἰτίαν] Ἢ τὴν ἀξίαν.

Ibid. Schol. 57. Hoc scholion est etiam in Flor. 33. unde recepi τινὲς ante τῶν ὑποκρ. (Cod. ποιοῦσι τινὲς τῶν ὑποκρ. προϊεῖσ. τὴν Ἑλένην.) μεθ' ἡμέραν — ῥητῶς pro ἀῤῥήτως — συντελεῖται pro ἐκτελ. προειστορευόμενα in eodem deest.

P. 206. Schol. 71. Similia habet Flor. 59. θέλουσα ἵνα λυπήσῃ τὴν Ἠλέκτραν ἡ Ἑλένη ὑπομιμνήσκει αὐτὴν τοῦ τῆς μητρὸς πρότερον ὀνόματος. ἀήθως δὲ πάνυ πρὸς ἀλλήλας βλέπουσι, καὶ οὔτε ἀσπάζονται ἀλλήλας, οὔτε προσφωνοῦσιν. ὀνειδίζουσα αὐτὴν λέγει ὡς μητροφόντας.

P. 207. l. 6. εἴρηται] Junt. Basil. Barn. εὕρηται. Corr. King.

P. 208. l. 3. σύ τε.] Sic Gu. Vulgo σύ γε. Ex eodem in fine addidi τὸ, ἔστι δὲ τὸ ὅδε.

P. 209. l. 4. χιάζεται] Flor. 33. σχίζεται ὁ στίχος.

Ibid. l. 13. ἀπολογίαν] Sic Flor. 33. Vulgo ἀπώλειαν. Significare videtur, uno nomine Agamemnonis Electram factum excusare, cui amor patris causam dederit.

P. 210. l. 7. ἤγουν] Ἤγουν pro ἤτοι scripsi e Gu. Idem ab initio πληθυντικῶς addit, quod adjecit etiam King. sed omittit πᾶσα.

Ibid. Schol. 93. Gu. ἐστερημένη, τουτέστι λίαν ἀσχολ. et προσεδρείᾳ. Ibidem alia manus huic scholio adscripsit τοῦ Ὀρέστου· αὐτοῦ που γὰρ ἦν καθημένη ἐγγὺς καὶ προσβλέ (προσβλέπουσα) τὸν Ὀρέστην. Sequentia προεδρία, κ. τ. λ. ibidem sunt a m.

sec. in quibus pro πρώτη καθέδρα legitur πρωτοκαθεδρία, et in fine post ἀσχολία additur δφ' h. e. διφθόγγῳ προεδρία.

P. 212. l. 1. Par. ἱμάς.] Junt. Basil. ἡμᾶς. Corr. Barnes.

P. 213. l. 1. Par. Μυκηναίους; τουτέστι, τίς ἐστιν ἡ αἰδὼς, ἣν αἰδῆ τοὺς Μυκηναίους;] Ultima τουτέστι — Μυκ. e Gu. Flor. 59. 76. accesserunt.

P. 213. l. 1. διαθέσεως, ἀντὶ τοῦ καταβοᾷ.] Flor. 21. 59. in quibus simile est scholion, ἀντὶ τοῦ καταβοᾶσαι. rectius, opinor.

P. 214. l. 1. τὸν λεπτότατον οἶνον ἢ ἄχνην λέγει,] Vulgo τὸν λεπτότατον οἶνον λέγει, ἢ ἄχνην λέγει. Quod dedi, est in Gu. qui etiam post λεπτότατον addit τόνδε. Sed ἢ delendum videtur.

P. 216. l. 4. πεποίηκεν,] Sic Gu. Vulgo πεποιηκέναι λέγει.

Ibid. l. 6. εὐλόγως. τὸ δὲ ἔστιν ἡ πάλαι γυνὴ ἢ κατὰ μορφὴν νοητέον, ἤγουν ἡ αὐτή ἐστι καὶ νῦν, ἥτις καὶ πρὸ τοῦ τὰς τρίχας ἀποκόψαι, καὶ οὐδ' ὁτιοῦν ἠλάττωται τὸ κάλλος αὐτῆς, ἢ κατὰ προαίρεσιν, ὅτι ἡ αὐτή ἐστι καὶ νῦν, ἥτις καὶ πρώην, καὶ οὐδὲν ὑπὸ τῶν κακῶν σεσωφρόνισται.] Hæc omnia a τὸ δὲ ἔστιν ἡ π. γ. King. et Musg. disjuncta infra posuerunt. In iis e Gu. scripsi ἤγουν ἡ αὐτή ἐστι καὶ νῦν pro ἢ αὐτὴ, tum ὅτι ἡ αὐτή ἐστι pro ἔτι αὐτή ἐστι, denique πρώην, καὶ οὐδὲν ὑπὸ τῶν κακῶν σεσ. pro πρώην ἤτοι οὐ σεσ.

P. 218. l. 5. συνάπτεται pro σύναπτε Gu. in quo hoc unum schol. legitur a m. pr. Idem bis σῖγα, σῖγα habet pro σίγα σίγα, tum μετὰ σιγῆς bis; in fine omittit γυναικείου.

P. 219. l. 3. τὸ β' ἰαμβικὸν] Vulgo ἴαμβον.

Ibid. l. 5. τὸ ϛ' ὅμοιον δίμετρον ὑπερκατάληκτον — ἐλάττονος. (τὸ ϛ' διΐαμβον.)] Hæc verba τὸ ϛ' ὅμ. δίμ. ὑπερκ. e Barocc. 74. addidit King. omissis verbis τὸ ϛ' διΐαμβον.

Ibid. l. 9. ἔχει διΐαμβον.] Hæc quoque addidit King., nescio an ex eodem libro.

P. 220. l. 1. τοῦ χοροῦ.] Τὸν χορὸν King. sed jung. τὸ δὲ ἰδοὺ πείθομαι τοῦ χ.

P. 222. Schol. 148. Duo scholia sunt in Gu. juxta se posita ab eadem manu: alterum longius cum edito conspirat, sed pro ἄλλοι δὲ τὴν ὑπὸ ὀρ. κ. τ. λ. tantum habet: ἄλλοι δὲ ὄροφον λέγουσι λεπτόν τινα κάλ. alterum brevius habet tantum verba: μὴ δυν. ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἀκούεσθαι ἢ καὶ τὴν ὑπὸ ὀρόφου καὶ λεπτοῦ καλάμου γινομένην, ᾧ χρῶνται εἰς ὀροφὰς ἄνθρωποι. E priori τὴν ante γινομένην ὑπὸ ὀρόφου recepi. Tum legit: μέμνηται δὲ καὶ Ὅμηρος τοῦ ὀρόφου λέγων· λαχν. In fine διὰ τὴν ἀσθ. est in cod. Vulgo δι' ἀσθένειαν.

P. 224. Schol. 162. καὶ στίζοντες ἐνταῦθα, ἀμαθεῖς.] Gu. οὐ καλῶς ποιοῦσι. Ex eodem sumsi paulo post ὁ δὲ ante ἄδικος, et ἂν post ἄρτιος. Quæ post ἄρτιος ἂν ἦν ὁ λ. sequuntur, ibidem desunt. μὴ ante ἄξιον γενέσθαι add. King.

P. 225. l. 13. Gu. Κροῖσος βασιλεὺς Ἅλυν ποταμὸν διαβὰς, deinde τοῦτο δὲ εἶπε παντ. ἄγν. — ἀδίκου pro ἀντιδίκου — τὴν οἰκείαν τοσοῦτον, ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ ἑαλωκὼς εἰς πῦρ ἐμβιβλῆσθαι, unde τοσοῦτον assumsi, (post οἰκείαν, lin. ult.)

P. 226. l. 4. τῷ πρὸς] Sic corr. King. Vulg. τῷ μετὰ τὴν πρός.

Ibid. l. 8. Φερεκράτειον, ἐξ ἀντισπάστου [ἐπιτρίτου β' καὶ ἰάμβου]. τὸ δ' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. [τὸ δ' ἰαμβικὸν] ὅμοιον τῷ β'.] King. edidit Φερεκράτειον, [ἐξ ἀντισπάστου καὶ κρητικοῦ· ἐνταῦθα δὲ τὸ κρητικὸν ἔχει τετρασύλλαβον.] Verba ἐπιτρίτου β' καὶ ἰάμβου haud dubie e superioribus repetita sunt. Statim post legebatur: τὸ γ' ἑφθημιμερές. τὸ δ' ἰαμβικὸν ὅμοιον τῷ β'. Corr. King.

P. 226. l. 10. ἀκατάληπτον,] King. καταληπτικόν.

Ibid. lin. penult. ὑποτάσσει ὁριστικόν. λέγει νῦν, ὡς ἀμφίβολον εἰπούσης οἶα ἔπαισ'] Verba λέγει νῦν — ἔπαισε delevit King. Nec ego, quid illa sibi velint, assequor.

P. 227. l. 7. ἐκ παιώνων πρώτων δύο, τοῦ β'] Vulgo τοῦ α' πεντάβρ. sed haud dubie — νόνιον ἐστι pæonem πεντάβραχυν vocat.

Ibid. l. 8. τῷ β' καὶ γ'.] Τῷ β' addidit King.

Ibid. l. 12. ἐκ παίωνος α' ἀντὶ ἰωνικοῦ, διτροχαίου] Vulgo καὶ παίωνος α' ἀντὶ ἰων. δ' τροχαίου. Corr. King. qui etiam paulo post pro διπλῆς dedit διπλῇ, Barnesium secutus.

P. 228. l. 1. τὸν ἀέρα.] Quæ hic in Junt. Basil. Barn. leguntur, omisit King; recte, modo infra posuisset ad ver. 175. ubi in Junt. Basil. repetuntur et emendatius: nam hic legebatur ἡ γῆ pro ἡ νὺξ et ὑγρὰν pro ὑγρά.

Ibid. l. 7. γῆς — ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν νυκτὶ — διὰ τοῦτο τοῦτο φησίν.] Γῆς sic Gu. Vulgo γῆν. In fine vulgo ἐπειδὴ νυκτὶ et διὰ τοῦτο φησίν. Quod dedi, est in eodem codice.

P. 230. l. 1. Par. 'Απόλλων, πατροφόνου μητρὸς αἷμα δοὺς, οἷον ἐνδοὺς ἡμῖν, κελεύσας τὸν τῆς μητρὸς φόνον ἐργάσασθαι. τὸ δὲ ἑξῆς μέλλον ἀποδοὺς αἷμα,] Verba: πατροφόνου — τὸ δὲ ἑξῆς om. King. reliqua in paraphrasi posuit.

P. 231. l. 10. ἔχει δέ τι] Τι e Gu. addidi, ut paulo post σίθεν καὶ ante σοῦ, et τῆς ante μητροκτονίας. Idem codex in fine habet καὶ μηκέτ' εἶναι καθεκτόν.

P. 232. l. 8. ἅτε καὶ ἥτις] Junt. Bas. etc. ἅτε. Gu. ἥτις. Utrumque conjunxi, interponendo καί.

P. 234. l. 2. Par. πόντε edidit King. quod confirmatur scholio Flor. ad ver. 207.

P. 234. l. 1. οἱ γὰρ] Γὰρ addidi e Gu. sicut paulo post καὶ ὁ ante 'Ορέστης, et θεὸν post δυστυχοῦσι.

Ibid. l. 4. τὴν Λητὼ] King. dedit τὴν λήθην.

Ibid. l. 14. μέλλοντος, καὶ οὐ κουφίζω] Καὶ οὐ κουφίζω e Gu. addidi.

Ibid. lin. ult. Schol. 214. In Gu. in quo tantum pars prior scholii usque ad ὑπὸ τοῦ ἀφροῦ legitur, hic addita sunt verba, quæ in editis paulo post exstant, ὃ ἐστι λευκάναι. Ἄλλως, quod King. hic posuit, in cod. non apparet.

P. 235. l. 2. Par. ἰδοὺ — λέγεις,] Hæc etiam habet Gu. a m. pr. quibus adscripsit secunda, ὃ συμβουλεύεις μοι, ἢ τὸ ὑπούργημα.

P. 235. l. 5. ἀπαρίσκομαι, ἀπαρνοῦμαι.] Hæc addidit King. haud scio an e Baroc. 74.

Ibid. l. 10. ταῖς κόραις,] Junt. Bas. τὰς κόρας. Corr. Barn.

P. 236. l. 3. τῶν καιρῶν] An: τὸν καιρόν?

P. 238. l. 2. Par. καλῶς,] 'Επὶ καλῷ ἡμῶν. Gu. Florr.

Ibid. l. 3. Par. ἔχω] Διάκειμαι. Gu.

Ibid. l. 3. Par. 'Ο Μενέλαος] Ἄρτι add. Gu.

P. 240. l. 4. Par. ἀλλὰ καὶ κατὰ νοῦν ἀεὶ] 'Αεὶ e Gu. addidi.

P. 240. lin. ult. Κλυταιμνήστρη λείπουσ'] Legebatur Κλυταιμνήστρα λιποῦσ'. Correxit Barn. qui monet, hos versus non reperiri in Homeri carminibus, sed videri ad Od. λ', 438. pertinere. In Hesiodi Fragm. Basil. σφὴν ἔβαλε, Junt. σφιν ἔβαλε.

P. 241. l. 8. ὅτι ἀκρίτως] King. MS. ἀκρίτως. Itaque ne Basileensem quidem consuluit, in qua idem legitur, ut in Junt. At Barn. dederat ἀκρίτους. In seqq.

παρεγχημένου, quod etiam King. pro οἰχομένου dedit e MS., est e Gu. in quo legitur etiam ἀμήχανον pro ἀδύνατον, sicut in MS. Kingii. Mox Gu. τὰς ἐχούσας δε.

P. 242. l. 2. ἐξυπηρετοῦνται αὐτοῖς·] Flor. 10. ὑπηρετοῦσιν αὐτῷ.

P. 243. l. 6. καὶ τὰ παρ' ἀνθρώποις τόξα, ὥσπερεὶ δῶρα] Vulgo τὰ παρ' αὐτοῦ τόξα, ὥσπερεὶ τόξα ἐκείνου. Quod dedi, est in Gu. in quo, quod primo scriptum fuerat, (ὥσπερεὶ) τόξα, ab eadem manu correctum est δῶρα.

Ibid. l. 8. μανικοῖς] Sic Gu. prout ed. King. Vulgo μανιάσι. Gu. etiam paulo infra ἀπονδύτως λέγε κεχωρισμένα, quod fortasse verius. Ex eodem sumsi καὶ inter μανιάσι et μανίαις.

P. 245. l. 1. 'Αριστοφάνης καὶ Στράττις ἐν ἀνθρωπορραίστῃ· καὶ τῶν — λέγων. καὶ ἐν ἄλλοις παίζων φησί· τὰ τοῦ γαλῆν ὁρῶ, τοῦ τοῦ πρὸς θεῶν, γαλῆν γαληνά. καὶ Σαννυρίων] Aristophanis locus est Ran. 305. seq. Strattidis fabula laudatur etiam ab Athenæo III. p. 127. D. ubi Schweigh. ex nostro loco pro ἀνθρωπορέστῃ dedit ἀνθρωπορραίστης. In ejus fr. versu tertio scribendum videtur 'Ορέστης et Κινύρου. Bergl. ad Arist. l. c. citat 'Ορέστην et om. τὸν ante Κινύρου. Alterum Strattidis locum sic pleniorem exhibet Schol. ad Aristoph. l. c. — τοῦ τοῦ, πρὸς θεῶν, τοῦ τοῦ γαλῆν; Γαλήν', ἐγὼ δ' ᾤμην σε γαλῆν λέγειν ὁρῶ. quæ recepit King. Ibidem locus Sannyrionis etiam affertur: τίς ἂν γ. (pro quo hic legebatur τί ἂν.) εἰς ὀπ. γενήσομαι; tum ἀνακράγοιτ' ἂν οὗτος εἰσιδών.

P. 249. l. 3. ἐμὸς] 'Εμοὶ θάνατος. Gu.

Ibid. l. 6. τὸ χρή.] Ἀνεπτίον add. Gu.

P. 250. l. 9. κακόσχημον,] Καινόσχημον Gu.

Ibid. εἰ καὶ ληρῶν om. Gu.

Ibid. l. 10. ἑτέρως] 'Ετέρα Gu.

Ibid. l. 17. ἐκ παιώνων δ' δύο.] Junt. Basil. Barn. ἐκ παιώνων δὲ β'. e quo feci ἐκ παιώνων δ' δύο. King. ἐκ π. δ' καὶ β'.

Ibid. l. 18. δίμετρον.] King. τρίμετρον.

Ibid. l. 19. τὸ ι' καὶ τὸ ε' μὲν πάντα ὅμοια.] King. τὸ ι' καὶ τὸ γ' κατὰ πάντα ὅμοια. τὸ ε' ὅμοιον τῷ δ'. Recte.

P. 251. l. 1. Par. βροτοῖς. ἔστι δὲ κακόσχημον εἰς ὑπερβολήν· ἄλλως γὰρ ἤρξατο, καὶ ἄλλως ἀπέδωκεν.] Ultima: ἔστι δὲ — ἀπέδωκεν omis. King.

Ibid. Schol. 311. Gu. in quo dubites, ad δρομάδες an ad πτεροφόροι hæc explicatio pertineat, αἱ παντ. τρέχουσαι, ἢ αἱ πανταχοῦ τρέχειν ποιοῦσαι τοὺς μαινομένους.

Ibid. l. 7. τὸ δὲ ιγ'] Lacunam, quæ hic est, King. obliteravit delendo ιγ'. Fortasse sic ea explenda sit: τὸ δὲ τῆς ἀντ. — χοριάμβου. τὸ ιγ' ἐξ ἐπιτρίτου γ' καὶ α', καὶ συλλαβῆς.

Ibid. l. 15. βοτανῶν] Junt. Basil. βοτάνων. Barn. King. Musg. βοτάνων.

P. 252. l. 1. Par. λυπηρὸν, εἰς ὃν] Εἰς ὃν e Gu. addidi, in quo hæc explicatio, ut pleræque aliæ hujus paraphraseos, pro glossa scripta est. Sic mox κατ' εὐφημισμὸν, etc. in quibus ordinem vulgatum κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ ἀληθῆ ex eodem libro mutavi.

P. 253. l. 8. ὦ τάλας] Sic Junt. sicut paulo post ἐπιθυμήσας. Basil. ὁ τάλας — ἐπιθύμησας. Prius jam dederat Barnes. utrumque King. e conjectura.

P. 254. l. 3. τὸ μέσον — ἀνατολῆς, καὶ ἐκεῖ αὐτοὺς συναντῆσαι, ὅθεν ὀμφαλὸς] Τὸ μέσον, ut res flagitabat, recepi e Gu. pro τὸ τέλος. In eo cod. priora ὀμφαλός — οἰκουμένης desunt, sequentia autem sic leguntur: βουλόμενος ὁ Ζεὺς τὸ μέσον τῆς γῆς μαθεῖν, δύο ἴσους ἰσοταχεῖς εἰληφὼς ἀφῆκε τὸν μὲν ἐξ ἀνατολῆς, τὸν δὲ ἐκ δυσμῶν. συνηντήθησαν οὖν

εἰς Δελφοὺς, ἔνθα τὸ τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστι μαντεῖον· ἔθεν καὶ εἰς τούτους κατασκευάσαντι χρυσοῦς ἀετοὺς δύο ἀνέθεσαν ἐκεῖ εἰς ὑπόμνημα τῶν πρόσθεν ἀετῶν.

P. 255. l. 3. δόμοι] Sic recte Junt. δόμων Basil. quod retinuerunt Barn. King. et Musg.

P. 256. l. 3. Locus Aristoph. est Pac. 37. ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία Τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας, prout edidit King.

Ibid. l. 4. τίς δὲ — ὁ σὲ ἀναβακχεύει.] Hoc scholion in Junt. Basil. adscriptum est ad v. ὅ σ' ἀναβακχ. quare King. illud post scholion Συμβάλλει — ὁλκάδας posuit. Idem est in Gu. sed pro ὃς δάκρυα ibi est: ἤτοι ἄγουν σοὶ δάκρυα δ. συνάπτει τις ἀπὸ τῶν ἐ. πορ. εἰς τοὺς δόμους, etc.

P. 257. l. 10. ἀνατινάξας δὲ καὶ ταράξας αὐτόν τις] Καὶ ταράξας e Cod. Gu. recepi, e quo etiam ordinem vulgatum vv. τις αὐτὸν immutavi; ex eodem est paulo post ὥσπερ ante λαῖφος et ultima ἢ οὕτω — ἀνατρέψας τοῦτον.

P. 259. l. 2. δι' ὧν δοκεῖ αὐτὸν ἐπαινεῖν, διὰ τούτων λυπεῖ, ἀναμιμνήσκουσα τῶν ἀπολλυμένων ἐν Τροίᾳ.] Hæc cum præcedentibus jungit Gu. δι' ὧν δ. — ἀπολλυμένων εἰς Τροίαν. ἐχρήσατο δὲ τῷ ἀπηρτ. ἀριθμῷ· αἱ νῆες γὰρ τῶν Ἑλλ. χίλιαι πρὸς ταῖς ϛ' πῶς (ϛ πζ') ἦσαν. E scholio ad v. 350. hæc tantum exstant in Gu. οὐ πρὸς Σπ. ἀνήχθη, ἀλλὰ πρότερον εἰς Ἄργος, ἐξελάσων Ὀρ.

P. 260. l. 3. καταμάγουλον] Gu. κατωμάγουλον. Idem addit, quæ partim vel evanuerunt vel erasa sunt, ὁ αὐτὸς δὲ λέγεται καὶ ξ. . . Ab initio habet ἀκρωτ. ἐστιν ὁ Μαλέας περὶ Α.

Ibid. l. 8. εἰπών] Sic Gu. εἰπεῖν Junt. Basil. εἶπεν Barn. King. Musg.

P. 261. l. 15. εὐτυχοῦντας, σώους καὶ ὑγιεῖς habet etiam Flor. 21. sed addit: ἐν τούτῳ γὰρ μόνῳ ἐνόμιζον αὐτοὺς εὐτυχεῖν.

P. 262. l. 10. τοὺς ὑπερέχοντας,] Gu. τοὺς ὑπάρχοντας. Idem omittit ναντίον, quod paulo post addunt Junt. Basil. Barn. post. ἀφ. στόματος. Ex eodem ordinem verborum immutavi in seqq. quum vulgo legeretur ἢ τὸ ἀφ. στόμ. ἀντὶ τοῦ καταξάρον ναντίον ὑπὸ τῆς ν.

P. 263. l. 4. ἀντίθετο] Sic Gu. Vulgo ἀνατίθεται. In hoc cod. post hoc scholion statim sequitur: πρωτόλυα δὲ κυρίως, ut in Junt. Basil. Barn. quod, Kingium secutus, supra posui.

P. 264. l. 5. Par. ἠφάνισται,] Ὑπερβολικῶς addit Gu. quod solum habent Florr. Verba: τὸ δὲ ἕν. — ἐμὲ non habet Gu.

P. 265. Schol. 390. Ἡ σύνεσις, ἀντὶ τοῦ ἡ συνείδησις, ὅτι σύνοιδα ἐμαυτῷ δηλονότι πεποιηκὼς δεινά. — ἐγκαλοῦσί τινες· τῆς μητρὸς φόνου. Σύνοιδα δεινὰ εἰργασμένος, καὶ σύνοιδα ἐμαυτῷ δεινὰ εἰργασμένῳ.] King. hæc ita ordinavit: ὅτι σύνοιδα δ. εἰργ.] ἐγκαλοῦσι — φόνου. tum τοῦτο ἐμφ. ἔχ. — ἀσάφειαν, post μετὰ γὰρ τὴν μ. (ad ver. 391. fin.) — ἐδάμαζεν. σύνοιδα — εἰργασμένῳ. 401. Σοφόν τοι] διὰ τὸ μὴ — εἰρηκέναι. Ἄλλως. ἐπεὶ αὐτὸς — ὡς ἑξῆς λέγει. Ego ordinem Junt. Basil. servavi, nisi quod vv. σύνοιδα — εἰργασμένῳ versui 390. adscripsi, ad quem referuntur in Gu.

Ibid. l. 6. Hoc scholion in edit. ad vv. ἡ σύνεσις ver. 390. (Matth. ad ver. 391.) refertur in Gu. rectius ad vv. σοφόν τοι. Ex eo τὸ ante σύνεσις recepi.

Ibid. l. 8. ἀσάφειαν] Vulgo, ἀσαφίαν.

P. 266. l. 3. Par. ἐκδικήσεις τοῦ φόνου] Τοῦ φόνου e Gu. addidi.

Ibid. Schol. 395. Brevius Flor. 10. κακοήθως καὶ τοῦτο ἐξετάζει, ἵνα εἴπηται, ὡς χρόνιον ἐστὶ καὶ ἰάσιμον τὸ νόσημα.

P. 267. l. 3. βούλεσθαι προτείνειν αὐτόν.] Αὐτὸν addunt Gu. Florr. 6.9. 17. 21. 56. 59. 76.

Ibid. l. 6. ἐκκλείων] Ἐκλύων Gu.

P. 269. l. 11. ἐπειδὴ] Sic Gu. Vulgo ἐπεὶ δὲ δ.

P. 270. l. 3. ἔχουσι] Ἔχουσι Barn. King. Musg. ἐχόντων Junt. Bas.

P. 271. l. 6. λίαν ταχίως] Ταχίως e Gu. accessit.

Ibid. Schol. 417. Gu. ἀληθὴς μὲν, ὡς οὐδὲν κατ' ἐμοῦ λέγων ψευδῶς· ἀληθεύεις γὰρ διὰ τὸν φόνον λέγων ἀμύνεσθαι τὰς Ἐριννύας ἐμέ. Idem in fine post λύπην addit: εἴπερ σοφὸς ἦσθα κακός (fors. καὶ οὐ κακός).

P. 272. l. 3. ἀφίξεται τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰ δὲ ἐχθαίροντας,] Barn. King. Musg. ἀφίκηται et ἐχθραίνοντας pro ἐχθραίροντας quod erat in Junt. et Basil.

Ibid. Schol. 426. In Gu. hoc scholion post sequens adscriptum est, sed aliis verbis: ἡ τοῦ Παλαμήδους ἱστορία πλατυκώτερον καὶ ἀκριβέστερον οὕτως ἔχει· Ναυπλίου — Παλαμήδης· ὃς ἀπ. εἰς Τρ. μέγ. ὢν. τὸν Ἑ. λαόν· λιμώττοντας γὰρ παρεμυθήσατο, γράμματ' ἐξευρὼν καὶ κύβους καὶ ἄλλά τα (sic. an: καὶ τὰ ἄλλα) παίγνια, ἐν οἷς σφᾶς αὐτοὺς τρέποντες διέφερον τὴν ἔνδειαν, ὥστε διὰ ταῦτα τὸν Παλαμήδην μέγα σχεῖν ὄνομα. Φθονήσαντες δὲ τούτῳ οἱ περὶ Ὀδ. καὶ Διομ. καὶ Ἀγ. τοιόνδε σκ. κατ' αὐτοῦ· λαβόντες — φονεύουσι, θερ. δὲ Παλ. πείθουσι τά τε χρήματα καὶ τὴν συσκευασθεῖσαν ταύτην γραφὴν ὑπὸ τὴν κλ. θ. Π. αὐτοὶ δὲ παρ. εἰς τὸ στρατόπεδον προδ. κατ. τοῦ ἥρ. καὶ φωρ. ταῦτα κατὰ τὴν σκηνὴν διετείνοντο. εὑρεθέντων δὲ τῶν χρήματων καὶ τῆς γραφῆς ὑπὸ τὴν κλ. λίθ. ῥον. Π. δς ὅτε ἔθνησκεν ἔφη· χαῖρ' ἀλήθεια κυδρή· προέθανες γὰρ ἐμοῦ. Ναύπλιος — βασιλεῦσιν, ἀπῆλθεν ἄπρακτος. καὶ πρότερον μὲν περιπλέων τὰ Ἑλληνικὰ χωρία παρεσκεύασε τὰς τῶν Ἑλλήνων γυναῖκας ἑτέροις ἁρμόσασθαι, ὡς ἐκείνων ἀπολωλότων· ἔπειτα δὲ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἀκούσας ἐπάνοδον, ἧψε φρυκτωρίας περὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας, ἃ Καφηρεὺς καὶ Ξυλόφαγος καλεῖται, ὅπου προσπελάσαντες ἐν τῷ δοκεῖν λιμένα εἶναι διεφθάρησαν.

Ibid. l. 14. ἐπὶ σοφίᾳ] Sic Gu. Vulgo ἐν σοφίᾳ. Idem codex ab initio habet ὃς εἰς Τρ. μετὰ τῶν Ἑλλ. στρατεύσας — ὡς οὐδείς πω τῶν πώποτε γ.

P. 273. l. 4. Par. τοῦ φόνου, ἤγουν οὐ μετεῖχον, οὐκ ἐκοινώνουν·] Ἤγουν — ἐκοινώνουν e Gu. et Florr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. addidi.

P. 273. l. 19. ἄλλοι δὲ ἄλλοις. — Ἑλλήνων, καὶ φρυκτωρίας καὶ σταθμοὺς καὶ ψήφους καὶ ἀστρολογίας. (ἀστραγάλους?)] Gu. ἄλλοι δὲ ἄλλα, fortasse rectius, ut suppleas εὑρηκέναι αὐτὸν φασίν. Ultima καὶ φρυκτωρίας — e Gu. addidi.

Ibid. lin. penult. σοι.] Siç Gu. prout jam edidit Barn.

P. 275. l. 2. Par. λιθοβολιστικῷ.] Λιθοβολησίμῳ. Gu. Florr. octo.

P. 277. l. 6. Par. προφέρων] Leg. περιφέρων.

P. 277. l. 4. διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. (Il. κ', 298.) Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φιλημάτων εἰς ἐμὲ ἐτέλεσεν τὸν Ἀγαμέμνονος παῖδα.] Hæc, Ἄλλως — παῖδα, neglexit King.

P. 279. l. 2. Par. ὁμότιμον] Ὁμόκοιτον Gu.

Ibid. l. 4. Par. τὸ μέλλον, περὶ ἑαυτοῦ.] Περὶ ἑαυτοῦ om. King. quo deleto, sensus omnis perit.

Ibid. Schol. 474. Flor. 21. στιλβείω δὲ στιλβῶ τὸ ξίφος, ἀντὶ τοῦ στίλβον ποιῶ.

P. 280. l. 2. Par. Flor. 6. διὰ τί οὐ προσφθέγξομαι.

Ibid. ὑπάρχει (υἱὸς add. Gu.), τοιοῦτος (ἤγουν φονεὺς add. Gu.)

P. 280. Schol. 479. Totum hoc post ἄλλως scriptum est in Gu. a m. pr. in

margine. Ex eo ἤθη scripsi pro ἔθη, quomodo etiam habet glossa interlinearis: τὰ βαρβάρων ἤθη μεμάθηκας.

P. 280. l. 6. ἀεὶ, ἤτοι Ἑλληνικὸν ὑπάρχει, τὸν ἀπὸ τοῦ ὁμοίου γένους τιμᾶν δέλου.] Ἤτοι — διέλου om. Gu.

Ibid. l. 8. ἑλληνικὸν ὂν] Ὂν om. Gu. in quo hoc scholion est a m. sec.

Ibid. l. 11. τὴν μετ' αὐτῶν συνοίκησίν τε καὶ συνουσίαν.] Gu. tantum τὴν μετ' αὐτῶν συνουσίαν.

Ibid. l. 14. πάντες (ἐξ)] Ἐξ omittit item Gu. sicut paulo post οἱ ante θεοί. (Sic etiam versum laudat Stob. Ecl. Phys. VIII. p. 127. ed. H. Grot.) Idem ἐγὼ γοῦν pro eo, quod vulgo legitur, ἔγωγ' οὖν.

Ibid. l. 19. ἀμαθεῖς τὰ μάλιστα.] Gu. οὐ καλῶς λέγουσιν.

Ibid. οἷον ἡ] Οἷον, quod King. e MS. C. C. C. addidit, est etiam in Gu. qui in fine etiam habet ὃ τὰ γιγνόμενα δύναται, quod King. ex eodem cod. enotavit. Ceterum hoc scholion in Gu. a m. pr. scriptum est.

P. 281. l. 4. Ultima καὶ τιμῶμεν, κ. τ. λ. e cod. C. C. C. addidit King. qui fortasse totum ex illo codice expressit: habet quidem ἀνάγκη ἐστιν pro ἀν. ὅ ἐστιν — δηλοῖ κατά τε τὴν κρίσιν καὶ τῶν νόμων τῶν σοφῶν.

Ibid. l. 5. πάντα τὰ] Leg. ἃ.

Ibid. l. 6. δουλοῖ] Barn. editio culpa operarum δηλοῖ, quod retinens King. cum Musg. addit: forte, δουλοῖ. at sic jam Junt. Basil.

Ibid. l. 14. Recte Valck. ad Hipp. 240. em. μαλθ. κοιτὶς, quod recepit Brunck. Fr. Soph. p. 694. LXXXIV. In altero versu Brunck. θήγετ', i. e. θήγεται, quod nunc vix quisquam verum putaverit. Leg. θήγει, σὺν τάχει δ' ἀμβλ. θήγει pro θήγεται, de quo usu vid. Brunck. ad Soph. Œd. Col. 74. ad Eurip. Orest. 296. Bacch. 1041. Erfurdt. ad Soph. Œd. Tyr. 153.

P. 283. l. 2. Par. νῦν δὲ εἰς — εἰς παράδειγμα.] Gu. ultima tantum habet, eaque scripta super v. 500. καθ' ὑπόθεσιν ταῦτα λέγει, τὸν τυχόντα προτιθεὶς εἰς παράδειγμα. Sic etiam Florr. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

Ibid. Schol. 497. Verba εἰς τὴν αὐτὴν ἁμ. κ. τ. λ. quæ in Junt. Basil. Barn. cum verbis ὡς νόμοις πειθ. una serie continuantur, recte King. pro scholio ad v. 497. retulit.

P. 285. l. 6. εἷς] Junt. Basil. εἰς et paulo ante in loco Homeri ὤρεστο. Corr. Barnes.

P. 186. l. 6. παραβαθέντι.] Sic jam ediderat Barn. pro παραβάντι, et sic Gu. in quo hoc scholion est a m. sec. sed desinit in vv. τῶν ἴσων.

P. 288. l. 2. διὰ τοῦ ι post Σπαρτιᾶτις addunt MS. C. C. C. apud King. et Gu. Iidem bis σπάρτον, κόσμει ἂν ἔλαχες σπάρτον. ἄγε in fine om. Gu.

P. 290. Schol. 547. MS. C. C. C. apud King. ἄνευ δὲ μητρὸς πῶς, κάθαρμ' Εὐρ. Eustath. ad Od. δ', p. 1498. 57. οὐκ εἴωθε σχηματίζειν πατρωνυμίαν ὁ ποιητὴς ἐκ μητέρων, ἀλλ' ἐκ πατέρων — — — ὅπερ Εὐριπίδης ἐκλαλῆσαι θελήσας καὶ τὴν Ὁμηρικὴν σκιαγραφίαν ἐκφανέστερον χρῶσαι, ἐν οἷς φησιν· ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ ἂν γένοιτ' ἄν, περιεσυρίχθη θεατρικῶς, ἀκούσας τὸ ᾀδόμενον τὸ ἄνευ δὲ μητρὸς, ὦ κάθαρμ' Εὐριπίδη;

P. 290. l. 6. δέον δὲ τῆς ὑποστάσης γονὰς εἰπεῖν, τροφὰς εἶπεν.] Sic Gu. Vulgo δέον δὲ τῆς ὑποστ. τροφὰς εἰπεῖν, γονὰς εἶπεν. E Gu. dedi etiam μείζ. τῆς μ. pro μείζ. μητρός.

?. 291. l. 4. Τροίας.] Gu. addit, καὶ οὐκ ἤδειτο.

?. 294. l. 2. καὶ ante οὕτω e Gu. addidi; idem jam habet King. In Gu. et rr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. pro ἀμίσθωτος est ἀμίσθωτος.

?. 295. l. 2. Par. ῥύσηταί με,] Junt. ῥυσητί με. Basil. ῥύση τί με. Correxit :nes.

?. 296. l. 2. ἤτοι.] Gu. ἤγουν.

bid. l. 5. ἐφ' οἷς ἔχει.] Sic Gu. Vulgo ἐφ' οἷς ἂν ἔχει.

bid. l. 7. ὅτι] Sic Gu. prout jam edidit King. Ante erat ὅ, τι.

?. 297. l. 3. Par. κατὰ τοῦ καὶ τῆς σῆς ἀδελφῆς, — ἀεὶ πέμπουσα μύθους εἰς τὸ οὖς, ιν ψιθύρους λόγους πέμπουσα ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον, ἤγουν ἐχθρωδέστερον, βλέπουσας νόσοι.] Verba ἢ κατὰ — ἐπιόντι e MS. C. C. C. addidit King. e quibus vv. κατὰ τικούσης in Gu. sunt a pr. m. ἄγριον καὶ χαλ. ἐπ. a sec. m. pro glossa supra pta. King. omisit etiam vv. ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον, ἤγουν, et δηλονότι. ἀεὶ — δηλονότι ıntur etiam in Gu. et Florr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

?. 297. l. 10. σε post φονεῦσαι e Gu. addidi, præeunte Kingio. Tum pro καὶ οὐ . dedi καλὸν π. ex eodem cod. qui legit: θήσομαι δὲ ἤγουν ποιήσω αὐτὸ, τουτέστι τὸ ῦσαί σε, καλὸν πάρεργον τῶν πόνων.

bid. l. 11. πόνων, ὧν] Ὧν e conjectura addidi, sensu, ut videbatur, postulante.

?. 298. l. 9. ἠγρίωσεν] Ex em. Barn. Vulgo ἐζώγρησεν.

?. 299. l. 4. ἀναλωτικόν] Sic Gu. prout edidit Barn. Flor. 59. etiam ἀναλωτικὸν γὰρ τὸ πῦρ. Supra in cod. τῷ deest ante ἀνηφαίστῳ. Debebat saltem esse τό.

bid. Schol. 619. Ad hanc genealogiam cf. Paus. III. 1. a quo duo tantum Les filii commemorantur Μύλης καὶ νεώτερος Πολυκάων. Quod deinde in scholio est καζόμενον ἐργασάμενος — ὀνόματιν, ita Paus. extulit: οὗτος τὸ ὕδωρ τὸ λιμνάζον ἐν τῷ ῳ διώρυχι κατήγαγεν ἐπὶ θάλασσαν. ἀπορρύεντος δὲ (ἦν γὰρ δὴ τὸ λοιπὸν ποταμοῦ α) ὀνόμασεν Εὐρώταν. Noster locus haud dubie corruptus est. Excidisse etiam :tur nomen Taygetes, quæ Lacedæmonis mater fuit.

?. 300. l. 2. Par. στρέφεις, τὸν σὸν πόδα] Τὸν σὸν πόδα e Gu. recepi, qui antea λεῖς. In eo vv. διττὰς ὁδοὺς ἐρχ. κ. τ. λ. disjuncta ab his, aliud scholion constiıt, in quo deest in fine ἔχων.

?. 300. l. 8. προσθέσθαι.] Sic emend. vulgatum προθέσθαι. Gu. (in quo hæc t a m. sec. seqq. post ἄλλως a m. pr.) προσίεσθαι. Idem τίνι μᾶλλον βοηθήσαιμι. seqq. λέγει, ut edid. King. pro λέγειν, præbet Gu. qui etiam transponit τύχην ἐνθα λέγει προσδοκωμένην.

?. 303. l. 12. ἔβαλε] Ἔβαλε recte Gu. ἔβαλλε Junt. Basil. Barn. ἔλαβε King. cio errore operarum, an e MS. C. C. C. e quo totum scholion dedit. Idem mox ῇ ἐπιτυχίᾳ, quod habet etiam Gu.

bid. l. 16. μεταπέμπεται οἴκοθεν τὴν θυγατέρα Ἰφιγένειαν,] Verba μεταπέμπεται — ατέρα, quæ deerant in Junt. Basil. Barn., King. e MS. C. C. C., ego e Gu. idi, omisso οὖν, quod MS. C. C. C. post μεταπέμπ. habebat. Paulo ante αὐτῇ t θυσάτω, additum a Kingio, habet etiam Gu. idem ante ἐξιλάσκεσθαι pro ἐξιασθαι.

bid. l. 20. ἥτις ἀμ. τοὺς Ἑλλ. e MS. C. C. C. et Gu. accesserunt. In fine olii κεκλοφότος omittit MS. C. C. C. Simile scholion est in Flor. 59. Ἱστορία. ιῖς, τόπος ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ὁ Ἀγαμέμνων ἀπόπλους ἐγένετο, ὅτι κατὰ τῆς Τροίας ἐστρά-

τισιν. ἐν αὐτῇ οὖν τῇ ῥηθείσῃ Αὐλίδι τῆς Βοιωτίας τοξεύων ὁ Ἀγαμέμνων ἐλάφους ἐκαυχήσατο, ὡς οὐδὲ ἡ Ἄρτεμις οὕτως· τοξικὴ γὰρ ἡ θεὸς καὶ τοξικῆς ἔφορος. καθὸ καὶ ἡ θεὸς ὀργισθεῖσα τῆς αὐτῶν ὁδοῦ ἄγνοιαν ἐποιήσατο· διὸ καὶ ἐν πολλῇ φροντίδι ὁ Ἀγαμέμνων ἦν. φωνήσας οὖν τοὺς μάντεις, ἠρώτα τούτους, πόθεν ἡ ἄγνοια. οἱ δὲ ἐκ τῆς καυχήσεως ἀπεφήναντο τὴν ὀργὴν τῆς θεοῦ, καὶ οὐκ ἄλλως λυθῆναι ταύτην, εἰ μὴ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Ἰφιγένειαν θύσει. ὁ δὲ λαβὼν αὐτὴν θύειν ὥρμησεν. ἡ δὲ θεὸς ἐλεήσασα αὐτὴν μὲν ἥρπασεν, ἀντ' αὐτῆς δὲ παρέσχεν ἔλαφον, αὐτὴν δὲ περὶ τοὺς ἐν Ταύρῳ Σκύθας ἀπήγαγεν, ἔνθα αὐτὴ τοπλέον ἐτιμᾶτο, οἳ καὶ ἱέρειαν κατέστησαν, ἵνα ξενοκτονεῖν διδαχθῇ καὶ ἀνθρώπους θύειν ἐκεῖσε. μέμνηται δὲ καὶ ταύτης τῆς ἱστορίας ὁ θεῖος Γρηγόριος ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ὀνειδίζων τὴν θεὸν, καὶ φησὶν οὕτως· τί γὰρ ὄφελος τῆς ἀντιδόσεως, εἰ σώζει παρθένον, ἵνα ξενοκτονεῖν διδαχθῇ ἀπανθρωπίαν μαθοῦσα φιλανθρωπίας ἀντίδοσιν; Et cod. 21. περὶ Ἰφιγενείας λέγει, ἣν κατέκτεινεν ὁ αὐτῆς πατὴρ, ἤγουν Ἀγαμέμνων, ὅτι εἰς Τροίαν ἔπλει κωλυόμενος ἐν τῇ Αὐλίδι νήσῳ παρὰ τοῦ Φοίβου ἐκεῖθεν ἐξελθεῖν, εἰ μὴ σφάξει τὴν Ἰφιγένειαν. τοῦτο δ' ἐγένετο διὰ τὸ τοξεῦσαι αὐτόν τινα ἔλαφον καὶ καυχήσασθαι, μηδὲ τὴν Ἄρτεμιν οὕτως βάλλειν.

P. 305. l. 2. τουτέστι δύνασαι.] In Junt. Basil. Barn. hæc cum superiori scholio cohærent: γίνηται, τουτέστι πλέον. Disjunxit King.

Ibid. l. 10. κατ' οὐδέν] Κατ' e Gu. addidi.

P. 306. l. 10. τοῦτο] Leg. τούτου.

P. 307. l. 2. οἰχήσεται, ὡς οὐ διάδοχον σχοῦσα·] Ὡς οὐ διαδ. σχ. e Gu. addidi, e quo etiam est initio δεῖ ante παλαιπωρεῖν, μόνου pro μόνον. Paulo post idem: ὑπὲρ τοῦ οἴκου παντὸς, τουτέστι τοῦ γένους παντὸς ἡμῶν. In fine Junt. Basil. Barn. ἢ αὐτὴ ἡ κατ. King. ἡ αὐτὴ ἡ κατ. Gu. ἢ αὕτη ἡ κ. quod recepi.

Ibid. l. 8. ἐστὶν ὁ δεῖνα θανὼν λέγεται.] Sic King. et Gu. Vulgo: ἐστιν ὁ δεῖνα λέγεται καὶ θανών. Ceterum hæc συνυπακούεται (δὲ deest) ἐπ. in Gu. a m. pr: in marg. scripta sunt, præcedentia eadem manu inter lineas.

Ibid. l. 16. ἰάσεις Gu. recepi pro ἰάσῃς. In hoc autem cod. verba κατὰ ἀντίθεσιν — συμφορὰς inter lineas manu pr. scripta sunt, reliqua in marg. m. sec.

P. 308. l. 5. εἰ μὴ γὰρ ἐξ ἀλλήλων οἱ συγγενεῖς βοηθοῖντο, τίς ἂν ἄλλην ἔξωθεν ἐλπίσοι βοήθειαν; τὸ δὲ θνήσκοντα καὶ κτείνοντα τοὺς ἐναντίους σαφήνεια ἐστὶ τοῦ οὕτω.] Εἰ μὴ γὰρ — βοηθοῖντο e Gu. recepi pro εἰ μὲν γὰρ — βοηθεῖν (King. βοηθοῖεν). Idem mox τίς ἂν ἄλλως ἔξ. ἐλπίσῃ β. Verba: τὸ δὲ θν. — οὕτω om. King. In Junt. Basil. Barn. hæc ita continuantur: σαφήνειά ἐστι τοῦ οὕτω (comma ponit Junt.) θνήσκοντα. In Gu. priora τοῦτο μερικῶς — οὕτω manus secunda scripsit in marg. reliqua καὶ ὡς τιθν. in quibus κτεινοῦντα pro κτανοῦντα, manus prima inter versus. King. e glossis MSS. hanc paraphrasin concinnavit: Ὀρέστ', ἐγὼ αἰδοῦμαί σε καὶ συμπονῆσαί σοι ἐπὶ ταῖς δυστυχίαις θέλω. καὶ χρὴ γὰρ οὕτω συνδιαφέρειν ἐμὲ τὰ τοῦ ἀδελφοῦ κακὰ, ἣν διδῷ ὁ θεὸς δύναμιν, καὶ φόβον ἔχοντα τεθνήξεσθαι καὶ ἐλπίδα ἔχοντα ἀποκτείνειν τοὺς ἐναντίους· τὸ δὲ δύνασθαι τοῦτο ποιεῖν παρὰ θεῶν θέλω τυχεῖν.

P. 309. l. 3. Par. ὑπερισχύσαιμεν e Gu. scripsi pro ὑπερισχύσομεν.

Ibid. οὕτω λέγει.] Sic Gu. Vulgo οὕτω τοῦτο λέγει. Paulo post Junt. Basil. ει δυνάμεθα, quod jam correxit Barn. adstipulante Gu.

P. 309. l. 2. ἀλωμένων] Junt. Basil. ἀλωμένων, Barn. King. Musg. ἀνηλωμένων, fortasse recte.

Ibid. Schol. 687. In Junt. Basil. Barn. hoc scholion adscriptum est ad ver. 683. σμικρᾷ σὺν ἀλκῇ. Huc retulit King. ductus MS. C. C. C. quocum consentit Gu. Idem primus ἐνέργειαν, prout etiam in Gu. legitur, dedit pro εὐέργειαν.

P. 310. l. 1. Par. ὅμοιον τὸ ζητεῖν] Τὸ ζητεῖν e Gu. addidi, qui præterea paulo post habet ὥστι pro ὥσπερ.

P. 310. l. 5. εἴξεις] Junt. Basil. ἥξεις. Corr. Barn. Quæ præcedunt, καὶ ἅπας δὲ φίλος τοιοῦτος, omisit King.

P. 311. l. 7. τὸ κατέχειν κάτ. τὸ ἱστ.] Sic Gu. prout edidit King. Antea erat τὸ κάταθεν τοῦ ἱστίου.

Ibid. ὕφαλος Gu. quod jam Barn. dedit. Junt. Basil. ἴφαλος. In Gu. hoc scholion est a m. sec.

P. 313. l. 5. ὡς ἀμαθεῖς om. Gu.

P. 314. l. 2. τὸ] Sic Gu. ut jam edidit King. pro τοῖς. In Gu. hæc τὸ ναυτ. — γαλ. ναυτ. scripsit man. sec. superiora πιστὸς — ναυτίλων m. pr. E seq. scholio βέβαιος pro glossa cum altera ἀσφαλὴς supra v. πιστὸς scriptum est in Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. et in Gu. a m. pr. Verba τῆς ὁρωμένης ἐκ ζ. τοῖς ναυτίλοις γαλ. in Gu. a m. sec. Ex eo ναυτίλοις pro ναυτικοῖς recepi.

Ibid. Schol. 720. Hoc scholion in Gu. est a m. sec. cum hac varietate: ἐπιφέρει αὐτίκα λέγων. — αὐτὸς σαφῶς, quod recepi pro αὐτίκα σ. — λέγει δὲ, ὅτι, ubi vulgo deest δέ. — ὅθεν σπεύσας ἀφίγμην — καὶ ὅσον δύναμαι, quod recepi pro ὅσῳ.

P. 315. l. 2. προβαίνειν δηλονότι.] Δηλονότι e Gu. addidi, in quo priora ista usque ad ἁρμοδίως sunt a m. pr.

Ibid. Schol. 733. Flor. 10. hæc sola verba habet: κωμῳδεῖται ὁ στίχος διὰ τὴν πρᾳότητα.

P. 317. l. 3. Par. ὃν δηλονότι] Δηλονότι e Gu. addidi. ἀμφ' ἡμῶν in Fl. 33. explicatur καθ' ἡμῶν.

P. 318. l. 2. Gu. Fl. 59. ἀργὸν τὸ νῦν ἀντὶ τοῦ λοιπόν. quo spectat paraphrasis, quæ seq.

Ibid. l. 5. δηλονότι, ἤγουν] Ἤγουν e Gu. addidi, in quo hæc ποιήσας δηλ. ἤγουν ἐξ. bis leguntur a m. pr. in marg. et a m. sec. inter versus.

Ibid. l. 6. ἡμαρτηκότι] Sic Flor. 21. pro ὄντι. In seqq. pro ἴδιον legendum suspicor κοινόν.

P. 319. l. 1. Par. κοινὸν] Sic Gu. pro κρίσιν, sicut paulo ante ἀποβλέπον pro ἀποβλέπων.

Ibid. l. 3. Φωκεῦσιν.] Quæ hic in editis sequuntur: ὁ δὲ νοῦς· δυνήσονταί σε φον. omisi, quia mox ad ver. 763. recurrunt.

P. 321. l. 3. λόγον τὸν] Τόν. Sic Gu. τῷ Junt. Basil. Barn. Omisit King. Paulo ante Gu. ἐνέγκοιεν pro ἔξειν.

P. 322. Par. l. 3. κἂν ἀποθάνῃς, — ὑπὲρ — τοῦ παῤῥησιασάμενος.] Gu. ἐὰν ἀποθ. κατὰ τὴν ἐκκλ. κάλλιον ἔσῃ, ὡς καὶ πρὸς θάν. ὁρμ. καὶ ὑπὲρ τοῦ δικ. παῤῥ. unde ὑπὲρ recepi pro μετά.

P. 323. l. 3. Par. καὶ τίς ἄν γε μ' οἰκτίσειε,] ἀντὶ τοῦ οἰκτίσαιτο. τὸ ἑξῆς, καὶ τίς ἄν γε μ' οἰκτίσαιτο θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον, ἤγουν τοῦ ἐμοῦ πατρός. τὸ μέγα γὰρ ἠνγίνιά σου διὰ μέσου κεῖται.] Hæc (ἀντὶ τοῦ οἰκ) e Gu. addidi, in quo est etiam οἰκτίσαιτο, ut in Florr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. e quibus ultima τὸ μέγα, κ. τ. λ. addidi.

P. 323. l. 1. τὴν δειλίαν ἀντὶ τοῦ τὴν ὑποψίαν] E Gu. addidi τὴν δειλίαν et correxi ὑποψίαν pro ὑπεροψίαν, ut jam conjecit King.

Ibid. l. 2. ἀπίλθω] Sic Gu. (pro ἀπελθὼν Junt. Basil.), in quo verba οὕτως, εἰ ἐκεῖ

ἀπ. pro glossa scripta sunt supra τῷδε. Seqq. ibidem sunt in marg. etiam a m. sec. In Junt. Basil. Barn. vv. τοῦτον τὸν τρόπον, κ. τ. λ. præcedentibus continuantur. King. τοῦτον τὸν τρ. ad superius scholion retulit et scripsit τῷδε.) ἀντὶ τοῦ οὕτως.

P. 324. l. 1. ἔπραξα, — ἀσχάλλων — πατρός.] In Junt. Basil. Barn. his subjungebatur: καὶ τίς ἂν με οἰκτίσειε διὰ τὸν τοῦ πατρὸς ἀσχάλλων θάνατον.

Ibid. l. 4. δακρύειν] Δακρύειν e conj. scripsi pro δάκρυον.

Ibid. l. 7. ἐκ προοιμίων δακρύοις καὶ e Gu. scripsi. Vulgo ἐν προοιμίοις λόγοις ἐκ. sine δακρύοις καί.

P. 325. l. 3. ξύλινον μόρον — καὶ ἕτερα μυρία τοιαῦτα παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις εὑρήσεις.] Vulgo μυρία ἐστὶ τοιαῦτα παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ τοῖς λογογράφοις. Quod dedi, est in Gu. King. edidit ξύλ. δόλον ἐξευρόντες, ἐν π. κ. ut vulgo editur Batrachom. 115. sed et ibi Oxon. A. B. Vind. 241. Lips. Vratisl. Schol. Soph. Antig. 100. μόρον habent, et hic Junt. Basil. Gu.

Ibid. l. 8. ποιήσῃ,] Sic recte Gu. in quo hoc scholion cum superiore ad ver. 779. cohæret: — λογογράφοις εὑρήσεις. τὸ δὲ τῷ χρ. δὲ κ. τοῦτο λέγει. Vulgo ποιήσει.

P. 326. l. 3. ἀνθρώπῳ] Sic Gu. pro ἀνθρώπων, quod etiam sine codicis auctoritate corrigendum erat.

Ibid. l. 6. ἀγνῷ.] Junt. Basil. ἀγνῷ. Barn. King. ἀγνείῳ (imo ἀγνειῷ). Sic etiam in fine scholii ἀγνοῦ Junt. Bas. ἀγνειοῦ Barn. King. Forma tamen ὁ ἀγνὸς occurrit in schol. Flor. 33. ad v. 803. et in edito ad v. 995.

Ibid. l. 11. ἐκ παιώνων δύο α' καὶ β' καὶ συλλαβῆς.] Ita e Baroc. 74. edidit King. Ante erat ἐκ παιώνων δ', ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου. Paulo ante διτροχαίου pro διτρόχου est etiam ex emend. Kingii.

P. 327. l. 4. πενθημιμερές. [ἐνταῦθα δὲ καὶ δάκτυλον ἔχει τὸν α' πόδα.] τὸ η' ὅμοιον ἑφθημιμερές. εἰ δὲ ἐν τοῖς κώλοις ἀναρμόστως οἱ πόδες κεῖνται, οὐ θαῦμα· τοῦ αὐτοῦ γὰρ μέτρου εἰσὶν ἀμφότεροι, ὅ τε δάκτυλος καὶ ὁ ἀνάπαιστος.] King. hæc transposuit: — πενθημιμερές. εἰ δὲ ἐν τοῖς κώλοις — καὶ ὁ ἀνάπαιστος. τὸ η' ὅμοιον ἑφθημιμερές. ἐνταῦθα δὲ καὶ δάκτυλον ἔχει τὸν α' πόδα. Mihi ultima spuria esse videntur: scripsisset, puto, metricus: ἔχει δὲ καὶ ἐνταῦθα δάκτ. τὸν α' π.

P. 328. l. 10. τὸν ἀμφιμήτριον ἀδελφὸν αὐτῶν] MS. C. C. C. τὸν ἐπὶ μητρὶ ἀδ. teste Kingio. Gu. cum editis consentit et addit αὐτῶν, quod recepi. Idem paulo post ἐπὶ τοῦ πατρὸς αὐτῶν φθ. pro αὐτόν.

Ibid. l. 15. μήνιδι Ἑρμ. — Πέλοψ e MS. C. C. C. et Gu. addidi. Paulo ante uterque codex συνέθεντο οὖν, ὡς, εἴ τις. tum δείξῃ Junt. Basil. Barn. δείξοι King. δείξει Gu. In seqq. τῷ ἀνδραδέλφῳ exhibent C. C. C. et Gu. Vulgo τῷ ἀδελφῷ.

P. 329. l. 4. τὴν συμφορὰν] Τὴν συμφορὰν add. C. C. C. et Gu. hic etiam habet καὶ δυσχ. pro ἀλλὰ δυσχ. Mox iidem τὴν γυναῖκα addunt ante Ἀερόπην. — εἰς θάλασσαν Gu. — καὶ Κάλλιον κτείνας ἀνέθηκε τῷ π. Gu. In fine uterque codex post τὴν ἐναντίαν addit ὁδόν.

P. 330. l. 9. οἱ ἀνελόντες — πεφονευκέναι.] Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 21. 25. 34. 56. 59. 76. οἱ φόνον ἐργασάμενοι καὶ δικαίως οἰόμενοι τοῦτο ποιῆσαι, τῷ ἡλίῳ τὸ ξίφος ἐδείκνυον ἡμαγμένον. Gu. a m. sec. ἔθος τοῖς οἰομένοις δικαίως φονεῦσαι τινά, τῷ ἡλίῳ τὸ ξίφος δεικνύναι, σύμβολον τοῦ δικαίως πεφονευκέναι τοῦτο ποιούμενοι. quod statim sequuntur illa μελάνδετον δέ. vid. ad v. 812.

Ibid. l. 12. Μελάνδετον] In Junt. Basil. legebatur. μελάντερον.

P. 334. l. 2. Par. πρὸς τὸν] Τὸν e Gu. addidi, in quo hæc est glossa verbi Ἀργεῖον τὸν τῶν Ἀργείων.

P. 335. l. 3. Par. σεβασμία] Junt. Basil. σεβασμένα. Correxit Barn. et sic Gu.

P. 335. l. 8. Ὅμοιον] Vulgo ὅμοιος. sed ὅμοιον Gu. In fine Junt. Bas. ἄκουσον λόγους, δυστ. λόγ. ἥκω φ. σου. Correxit Barn. et sic Gu.

P. 336. l. 2. ἔχουσαν, ὡς] Ὡς Gu. pro ἣ Junt. Basil. Barn. Omisit King. In fine mendosum ὑπίσχωμεν Junt. Bas. correxit Barn. Sed Gu. ὑπέσχωμεν ἄν. An ὑποσχομένων ἄν?

P. 337. l. 2. Ultima γενναῖον δὲ ὑπάρχ. sunt etiam in Gu. sine interpretatione præcedente. Reliqua omnia (vid. Par. l. 2.) ibidem pro glossis supra adscripta sunt, nisi quod v. πυλῶν suprascriptum est τῆς πόλεως, et v. πυθέσθαι μαθεῖν, ut in Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

P. 338. Schol. 862. Hæc sic exponit Gu. Δίκας, ἐν κρίσει ἀπολογίας τοῦ φόνου τῶν υἱέων. μετὰ θάνατον τῶν υἱέων ἧκεν εἰς Ἄργος Αἴγυπτος τιμωρησόμενος Δαναόν. καὶ ὃς μαθὼν ἐξῆλθε μετὰ τῶν Ἀργείων εἰς μάχην. ἀλλὰ Λυγγεὺς ὁ υἱὸς Αἰγύπτου ὁ μόνος ἀποφυγὼν τὸν θάνατον πείθει λόγοις τόν τε πατέρα Αἴγυπτον καὶ Δαναὸν θεῖον καταλῦσαι τὴν μάχην καὶ εἰς κρίσιν ἐλθεῖν. καθιστῶσιν οὖν δικαστὰς αὐτοῖς Αἰγυπτίων καὶ Ἀργείων ἀρίστους. γέγονε δὲ ἡ δίκη παρὰ τὴν ἀκρόπολιν, ἔνθα καὶ πρῶτον Ἴναχος κατελθὼν ἐξ ὄρους μετά τινων ἀνδρῶν ᾤκισε τὸ πεδίον. ὁ δὲ τόπος ἐξ ἐκείνου Ἡλιαία καλεῖται, ἐν ᾧ Ἀργεῖοι ἐποίουν τὰς δίκας. Ἁλιαία Cod. Aug. apud Valck. ad Phœn. p. 609. Vulgo Ἁλιδιάς.

P. 339. l. 7. ὄχθον] Junt. Basil. ὄχλον.

Ibid. l. 9. τὸν δὲ] Junt. Basil. addit Ὀρέστην, pro quo Barn. King. scripserunt Πυλάδην. Neutrum est in Gu. sed supra φίλῳ scriptum τῷ Ὀρέστῃ, qui fons fortasse erroris. Pro ἴσα ἀδελφῷ Gu. ἴσα ὥστε ἀδελφόν.

P. 342. l. 1. ἐθορύβησαν.] (Gu. ἐθορυβήθησαν et add.) μετὰ ταραχῆς ἤχησαν.

Ibid. l. 6. Δελφῶν] Palmerius Exercit. em. Διονύλτου.

P. 343. l. 3. ἐκ Θρᾴκης ὄντων.] In Gu. his adhærent ea, quæ in editis leguntur: καὶ Ἀριστοφάνης· φιλοτιμότεραι, κ. τ. λ.

P. 344. l. 5. σύμφορος. τῷ τοὺς λόγους δὲ λέγοντι, — καὶ τιμωμένῳ.] King. sic dedit: — σύμφορος. Τιμωμένῳ] Τουτέστι τῷ προϊσταμένῳ — πόλεως, καὶ τιμωμένῳ. fortasse recte.

P. 345. l. 2. γὰρ περὶ, Gu. (om. περὶ C. C. C.)

P. 346. l. 7. διαφθείρουσι βλάπτοντες τὰς λελωβημένας.] Τὰς λελωβημένας spurium videtur, ortum e gl. λωβώμενοι, βλάπτοντες. Paulo ante διαφθείρουσι scripsi pro διαφθείρουσιν.

P. 347. l. 2. Ἔκβασος,] Heyne ad Apollod. II. 1. 2. em. Ἴασος.

Ibid. l. 11. εἰς] Εἰς et paulo post τουτέστι τοσοῦτόν σε ἔλξουσι συντ. — τουτέστιν οὐκ ἂν ἀρκοίη τι sunt in Gu. qui hoc scholion habet a vv. φθάνω τὸ προλαμβάνω. Sic jam edidit King. In seqq. ἔλξει, sc. ὁ θάνατος, ex eodem cod. recepi.

P. 349. l. 4. ἐσκιπασμένον pro ἐστεγασμένον recepi e Flor. 10. Etiam 33. habet κατεσκεπασμένον, Gu. συγκεκαλυμμένον (ut Flor. 6.) ἐσκιπασμένον.

P. 350. l. 4. τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν.] King. em. ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς ob lectionem τὰν αἰμ. ἄτ.

Ibid. l. 16. Ἴακχον] Junt. Basil. Ἴαχνον. Barn. Ἴακχνον. voluit Ἴακχον, quod conjecit King. De diversa scriptura nominis Ἱπποβόοντος (sic Junt. Basil.) et Ἱππομέδοντος (sic Barn. King.) vid. Creuzer Symbol. u. Mythol. IV. p 377. not. 51.

P. 353. l. 1. ξυρῷ] Sic Gu. ξηρῷ C. C. C. quod em. King.

Ibid. l. 3. Vitium ed. Basil. παραγινόμενην non emendavit Barn. King. totum omisit.

P. 354. l. 4. ἀγέλη] Quæ hic post ἀγέλη sequuntur, desunt in Gu. E prioribus King. a verbis ἀφ' ἑτέρας κτ. (sic omisso δὲ) novi scholii initium fecit, ad verba παιδὸς ἐραστοῦ ἱμερ. ἔθνη pertinentis: male. Aperte enim constructionem, οἴκοις ζηλωτὸς ὤν, φθόνος νιν εἷλε explicant. Melior explicatio sequitur post οὕτω δὲ χρὴ, ut diversorum auctorum scholia hic confusa esse suspicer. King. omisit οὕτω δὲ χρὴ et ὡς ante καλῶς.

Ibid. l. 11. μέσον καὶ] Καὶ addidit King. sed uncis inclusum.

Ibid. l. 14. ἀπωδυράμενη] Barnes. King. ἀποδυραμένη. Sic rectius interpretatus esset auctor scholii; an ita interpretatus sit, dubito.

P. 355. l. 5. εἰσὶ — εἴδη e Baroc. 74. addidit King.

Ibid. l. 10. ἰαμβικὸν.] Vulgo ἰωνικόν. Emendavit King. qui etiam e Baroc. 74. addidit τὸ γ' ἰωνικὸν — ὑπερκατάληκτον.

Ibid. l. 22. τῷ ια'.] Sic King. Vulgo τῷ ι'.

Ibid. lin. ult. τῷ κδ'. τὸ κθ'. Sic King. Vulgo τῷ κθ'. δακτυλ.

P. 356. l. 1. Par. δὲ, quod King. addidit, est in Gu.

P. 356. l. 2. King. em. ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Ibid. lin. ult. ἔχων τὰ] Quid his verbis faciam, non habeo. Barn. King. τὰ Μυρτίλου. Gu. verbis τὸ κτ. μὲν δίωγμ. κ. suprascriptum habet κατὰ τὸν ταχύτατον δρόμον τῶν ἵππων.

P. 359. l. 2. Par. τοῦ υἱοῦ τῆς Μαίας ἤγουν Ἑρμοῦ, ἤγουν ὃ ἐποίησεν ὁ Ἑρμῆς, λέγω τὸ λόχισμα τὸ χρυσόμαλλον τοῦ ἀρνὸς, ἀντὶ τοῦ ὁ τόκος τοῦ ἀρνὸς τοῦ χρυσομάλλου.] Junt. Bas. τοῦ υἱοῦ τῆς Μαίας Ἑρμοῦ, λέγω τὸ λόχισμα. καὶ ὁ τόκος (vid. schol. Gu. v. 995. vii'. vol.) τὸ χρυσόμαλλον ἀρνόν. ὅθεν. Quod dedi est in Gu. quamvis nec ipsum vitii expers. Barn. jam emendaverat το χρυσόμαλλον τῆς ἀρνός. Ex eodem cod. dedi supra τὸν γινόμενον pro τικτόμενον — διὰ τεσσάρων ἵππ. pro διὰ τῶν ἵππων — κατὰ τοῦ πελάγους pro κατὰ τὸ πέλαγος. Pergit codex: δικὼν αὐτὸν εἰς τὸ κῦμα τοῦ πόντου, ἁρματεύσας ἤγουν δραμὼν πρὸς ταῖς ἠϊόσι τῶν ποντίων σάλων ταῖς τοῦ Γεραιστοῦ ταῖς λευκοκύμοσι, unde ἁρμ. ἤγουν δρ. recepi.

P. 360. l. 5. δύσιος] Add. πορευομένος.

P. 361. Schol. 1004. Flor. 10. ἀπὸ τούτων ἡ ἑξῆς τούτων κατὰ διαδοχὴν θανάτους ἐπαλλήλους ἐπήγαγε τῷ γένει ὁ Ζεὺς χάριν Ἑρμοῦ. Forsan τοῦ ante τῆς χάριτος delendum, ut sit ἀντὶ τῆς χάριτος, ἧς παρέσχετο (Ζεὺς) ἢ μᾶλλον ὁ Ἑρμῆς.

P. 362. l. 1. Par. ἐπήγαγε δηλονότι, (οὐ γὰρ ἁρμόζει ἐνταῦθα τὸ κατὰ διαδοχὴν ἐπήγαγε,) καὶ τὰ λέκτρα] Οὐ γὰρ — ἐπήγαγε e Gu. addidi. unde etiam paulo ante ἐπήγαγε pro ἐποίησε scripsi. Sic vero codex Gu. cum Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.: ἅρμα τοῦ ἡλίου μετέβαλε, μεθαρμ. τὴν πορείαν τοῦ οὐρ. τὴν πρὸς τὸ ἑσπέρ. μέρος εἰς ἡμέραν μίαν, καὶ τὸν δρ. τῆς ἑπταπ. Πλ. ὁ Ζεὺς μετέβαλεν εἰς ὁδὸν ἄλλην. καὶ ἀπὸ τῶνδε. In seqq. pro ἐν δολίοις γάμοις habet δολίων γάμων.

Ibid. Schol. 1009. Sic Junt. Bas. reliqq.

P. 363. l. 4. παρασυνεζευγμένος.] Sic Gu. in quo hæ glossæ sunt a m. pr.

Ibid. Schol. 1016. Παράσειρος.] Συνδεδεμένος. μετ' αὐτοῦ πορευόμενος. παράσειρος κυρίως ἅρματος ἑπόμενος ἵππος, Gu.] Ultima, παράσ. κυρίως —, dedit etiam King. haud dubie e cod.

P. 366. l. 2. Par. ἐπιπυθέσθαι] Barn. King. ἐπιπυθέσθαι. Equidem scriptum fuisse suspicor προστρίψῃ καὶ ἐπιπυθέσθαι. Iidem mox ἐμβρίσῃ μοι.

P. 368. l. 2. Par. Ultima πάλι τὰ προσφθ. sunt etiam in Gu. a m. pr. τὸ ἐν προσφ. ab eadem m. scripta supra vv. φίλον προστ. l.

Ibid. l. 5. Par. In Gu., credo etiam in Baroc., hæ glossæ sunt supra adscriptæ: οἱ δὲ εἶπον πρὸς τοὺς Ἀργείους m. 2. (hoc est etiam in Flor. 6.) — σπουδάζων m. pr. (hoc etiam in editis) ὁ κακόπροπος m. pr. (hoc etiam in editis) ὁ τὸν ἱμ. π. ἐγκ. m. 1.

Ibid. Schol. 1051. τὰ ἐκ κίδρου — καταπανάζων λέγει δὲ ἡ Ἠλέκτρα] Hæc sunt in editis præter τῶν κεδρῶν. In Gu. desunt priora τὰ ἐκ κ. κ. et γὰρ post ἐκ. King. e Baroc. enotavit tantum λέγει ἡ Ἠλ. κ. τ. λ. omisso δέ. In Gu. hæc omnia cohærent; ex eodem recepi σφαγέντος — διαχρήσατο, quæ in Baroc. desunt.

P. 369. l. 3. Par. βασιλέα.] Τῶν Ἀργείων δηλονότι add. Gu.

Ibid. l. 5. Par. ἀποθανούμεθα.] Ἤγουν ἀποθανούμεθα add. Gu.

P. 369. l. 5. αὐτῷ] Χάριν add. Gu.

P. 371. l. 2. Pro εἰ μὴ ἄρα, etc. Flor. 33. in quo idem scholion est: εἰ μὴ ἐκεῖνος (l. ἐκεῖνοι) ἐνθυμούμενος λέγει, ὅτι, Στροφίου μεταλλάξαντος, ἔξεστιν αὐτοῦ (leg. αὐτῷ) κατελθεῖν.

P. 372. l. 2. Par. ἀπολειφθείς, ἀπέστης, ἤγουν οὐ συνῆκας τὰ ἐμὰ βουλεύματα. Gu.

P. 372. l. 1. ἐμά.] Sic Gu. Vulgo ἐμοί. Ex eodem cod. recepi τὸ ante τιθέναι, quod King. etiam habet, τῶν ante προσώπων, — αἴτια pro αἰτία, — ἐφ' ᾧ ἀναπ. pro ἐφ' οὗ.

P. 373. l. 1. Ὕαμος ὁ Λυκώρειν] Sic Barnes. e Paus. X. 6. p. 811. Junt. Bas. Ἰωνος (Flor. 38. Ἴαμος) ὁ λυκώρας (sic Flor. 33.). Paulo post Ὑάμπολιν scribendum videtur.

Ibid. Schol. 1092. ἡ κατασκευὴ — ἀπολείπομαί σε.] Idem scholion dedit King. nulla cod. mentione facta.

P. 374. l. 5. Φημῖνον, ὃν] Barnes. Φημονόην, ἥν. recte. Flor. 33. Σφημῖνον ἥν. Paulo post in Junt. Basil. ut in Flor. legebatur μισιπέμψαντο ἐξ ἀγροῦ, et ὃ deerat ante κατοστήσατο. Utrumque emendavit Barn. Flor. 33. pro Μιλάνθιον habet Λευκάνθιον, tum ὁ Ξούθου ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἰωνίας αὐτ. καὶ πολ. εὑρ. πολίτας.

P. 375. Schol. 1107. τῶν ἡμετέρων, τὰ δὲ ἀποσφραγίζει. γράφεται καὶ ἀποσφαλίζεται.] King. edidit: — τῶν ἡμετέρων, τὰ δὲ ἀποσφαλίζεται. Scribendum saltem erat ἀπασφαλίζεται. . Ab initio Junt. Basil. κληρονομήσας. Corr. Barn.

P. 376. l. 5. οὕτω, φησὶν, — Εὐρώτας.] In editis hoc scholion cum schol. ad v. 1109. cohæret, (Matth. ad ver. 1113.) quasi hoc eodem pertineat. τρυφηλότερον est a Barn. pro τρυφηλότεροι.

P. 377. l. 2. Par. τούτων] Gu. τούτων.

P. 377. l. 3. Gu. προθύμους sine οἵους εἰκὸς εἶναι.

P. 378. l. 2. Par. ἔνδοθεν] Sic Gu. in quo hæc, quæ post καὶ ἡμῶν sequuntur, scripta sunt manu prima. Vulgo ἔσωθεν, Barn. ἔνδοθεν. In Junt. et Basil. etiam χαρὰν (Bas. χαρᾶν) ἔχει, quod correxit Barn. E Gu. etiam paulo ante scripsi ἐκείνῃ pro κείνῃ et post διαχειρίσεως pro διαχειρήσεως. Supra erat ἐκεὶ τὸ μᾶλλον αὐτὴν ἄν.

P. 379. l. 2. ὃν (ὅπερ Gu.) συμβολικῶς (καὶ συνεστηκαμένως add. Gu.)

Ibid. Schol. ad ver. 1130. Ἀπέκτειν'] Αἰτία ἐγένετο φονευθῆναι αὐτούς. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

Ibid. l. 7. θρηνήσουσι] Barn. θρηνοῦσι. In eodem, ut in Gu. continuari hæc sus-

picor: τὸ δὲ ἀν. π. quamvis King. novi scholii initium fecerit πῦρ τ' ἀνάψ. ἀντὶ τοῦ θ. εὐχὴ, ὕμνος μετὰ θρήνου est etiam in Flor. 6.

P. 380. l. 1. καινὰ κυρίως τὰ] Κυρίως τὰ e Gu. addidi.

Ibid. Schol. 1139. Flor. 10. ἔρχῃ, ἵνα ἀντὶ μητροφόντου 'Ελ. φονεὺς ἔσῃ.

P. 381. l. 6. Par. τὸ πλῆθος ἀντὶ] 'Αντὶ scripsi e cod. Flor. 33. qui post φίλοι addit etiam καὶ προκρίνων. Vulgo αὐτό. Sequentia ἵνα — τῶν πολλῶν non leguntur in cod.

P. 381. l. 5. ἀσύνετον δέ τι] Δέ τι addidi e Gu. in quo totum scholion legitur a pr. m. Ex eodem paulo post dedi θέλει pro θέλων — ἐλογίσαντο pro ἐλόγιστο et in fine addidi καὶ τοῖς ὁμοίοις.

P. 382. Schol. ad ver. 1159. Δίδως πολεμίων τιμωρίαν,] 'Υπαβάλλεις πῶς δεῖ (Flor. δὴ) τοὺς ἐχθροὺς τιμωρήσασθαι. Gu. Flor. 6. Τιμωρίαν,] 'Αντὶ τοῦ δίδον τιμωρίας. (αἰλαστιν add. Gu. m. 2.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

Ibid. Schol. ad ver. 1160. 'Εκποδὼν εἶ,] Μακρὰν ἠλλοτρίωσαι. Flor. 6.

P. 383. l. 2. Par. ἂν ἀνδρείως] Imo ἀνάνδρως. Flor. 10. ad κατασχυνῶ ver. 1168. adscriptum habet: ἀνάνδρως ἀποθανούμενος μηδὲν γενναῖον δράσας τοῦ φονεύσαι καὶ μὴ φονεύεσθαι.

P. 385. l. 2. Par. ῎Ακουε,] 'Ορέστα. Καὶ σὺ,] ῏Ω Πυλάδη. Gu. Δεῦρο,] ῏Ωδε. Gu. Τὸν νοῦν ἔχε,] Τετραμμένον. Gu. E talibus gl. King. paraphrasin hujus loci concinnavit.

Ibid. l. 3. Par. Οἶδ' ἂν,] Οἶδα τὴν 'Ερμιόνην, ἣν ἀνέθρεψεν ἡ μήτηρ ἡ ἐμή. Gu. Habet etiam King in paraphr. e MS. C. C. C. ut videtur.

P. 387. l. 1. Par. βοήθειαν] Θεραπείαν add. Gu.

P. 388. Schol. 1209. Hoc in Junt. Bas. cum scholio ad v. 1207. ᾧ ζῶν cohæret.

P. 389. l. 2. τῷ] Suspicor in cod. αὐτῷ scriptum fuisse ut in Gu. αὐτό (ῷ superscr.).

Ibid. Schol. ad ver. 1214. Μῆκος] ῎Ηγουν ἡ παράτασις. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

Ibid. lin. ult. ἡ ante ὁ om. Gu.

P. 390. Schol. 1232. Gu. hæc habet: κατά τινας γὰρ ἡ μήτηρ Στροφίου Κυδραγόρα ἀδελφὴ ἦν 'Αγαμέμνονος. ἔνιοι δὲ φασὶν, 'Αναξιβίαν τὴν 'Αγαμέμνονος ἀδελφὴν Στρόφιος ἔγημεν ὁ Πυλάδου πατήρ. ἡ συγγένειαν λέγει, ἐπεὶ ὁ Στροφίου πατὴρ Κρεῖσος 'Ατρέως θυγατέρα ἔγημε τὴν Κυδραγόραν. Florr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. verbis supra adscriptis subjiciunt: ὁ Στρόφιος 'Αναξιβίαν ἔγημε τὴν τοῦ 'Αγαμέμνονος ἀδελφὴν, ἐξ ἧς ὁ Πυλάδης. Fl. 10. autem habet: κατά τινας γὰρ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Κυδραγόρα ἀδελφὴ ἦν 'Αγαμέμνονος, ὡς φησὶ Κράτης.

P. 394. l. 3. Par. φοβοῦμαι, — καθ' ἡμᾶς (ἡμῶν).] In Gu. hæ sunt singulæ glossæ: ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι a m. pr. — ἐπὶ δόμ. — δόμασιν a m. pr. — ἕτερα a m. 2. ἐπὶ a m. pr. οἷς σύνισμεν a m. 2. ἐργάσηται a m. pr. καθ' ἡμῶν m. 2. Itaque in seqq. singulas glossas adscripsi, ut in Gu. leguntur.

P. 394. l. 7. Verba ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος seclusit King.

Ibid. τρίμετρον] King. δίμετρον.

P. 395. l. 7. φαινόλις.] Sic Barn. correxit vulgatum φαινόλης.

P. 396. l. 4. Par. εἰ] Sic Junt. εἰς Basil. et Gu. Hic etiam in fine φανεῖ τοῖς ἐχθροῖς, ἤγουν δείξει, μηνύσει.

P. 396. l. 1. ἡ μὲν add. Barn.

Ibid. ἐκτός.] Sic Barn. King. Vulgo ἐκτός.

P. 396. l. 7. στροφῆς, Μυκηνίδος] King. add. ἧς ἡ ἀρχὴ, Μυκ. κ. τ. λ.

P. 397. l. 6. ἀγρότης τις ἄρα ἀνὴρ ἴδε, ὃν λέγεις δηλονότι, πολεῖ ἀμφὶ τὸ σὸν μέλαθρον, ἤγουν ἔρχεται ἐπὶ τὸ σὸν μέλαθρον.] Hunc locum e Gu. dedi. Vulgo ἀόριστόν ἐστιν, οἷον ἀγρότης τις. ὁ δὲ ὃν λέγει δηλ. πολεῖται, ἤγουν ἔρχεται, etc. Codex etiam ἤγουν ἀγρ. omittit ἔρχεται et habet ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ σὸν μ. Idem fuisse videtur in MS. C. C. C. ex quo King. in paraphr. post ea, quæ e textu et scholio edito dedit, adjecit πολεῖ ἀμφὶ τὸ σὸν μέλαθρον ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ σὸν μ. Ceterum in Gu. hæc verba a superioribus sejuncta sunt, et, nisi fallor, alia manu scripta.

P. 398. l. 7. κεῖται.] Scribendum videtur σύγκειται et versu seq. κεῖται καὶ διεπόνδειον pro σύγκειται.

Ibid. l. 10. ἐν ἡσυχίᾳ, ἤγουν ἐν ἀταραξίᾳ,] E C. C. C. edid. King. ὡς ἡσυχία ἤγουν ἀταραξία ἐστίν. In Gu. ἐν ἀταρ. — ὄχλει, tum αἷμα — σφαγῆς inter lineas etiam scripta sunt m. sec.

P. 399. l. 2. ἅμα τῷ.] Vulgo ἅμα τό. Paulo ante αὐτὴν dedit Barn. pro αὐτῶν, quod habent Junt. Basil. Supra pro βλέψαντες Flor. 10. habet ἐμβλέψαντες.

P. 400. l. 3. Par. περισκοπεῖσθε.] Συστρέψετε ἑαυτὰς add. Gu.

P. 400. Schol. ad ver. 1290. Χεῖρ' ἔξουσιν ἐν φ.] Ἤγουν ἤδη τοῦ φόνου ἀπάρχονται.] Sic Gu. φθείρομαι et ἤδη — ἀπάρχονται dedit etiam King. in paraphr. haud dubie e MS. C. C. C. quamvis nihil monuit.

P. 403. Schol. ad ver. 1303. Σιδαρέοισι βέλεσιν,] Διὰ σιδηρῶν βελῶν. Gu. Fere omnia in paraphr. habet etiam King.

P. 404. l. 3. Par. ἐκυρώθη et τῷ Ἄργει sunt etiam in Gu.

P. 405. l. 10. βοᾷ (προσπεσὼν βοᾷ ὑπὲρ αὐτοῦ) μὴ θανεῖν αὐτὸς, — θάνω.] Sic. Gu. Baroc. ὑπὲρ ἑαυτοῦ βοᾷ μὴ θ. αὐτὸν, etc.

P. 407. Schol. 1343. ὁ τῆς Ἑλένης· ἤγουν (σκοπεῖτε, φησὶ, Baroc.) μὴ κλαίουσα ἡ Ἑρμιόνη διὰ τὴν μητέρα ἀκουσθήσεται τοῖς Ἀργείοις, οἱ δὲ θρηνήσαντες εἰς τάχος (ταχὺ Bar.) ἐνταῦθα ἔλθωσιν. Baroc. 74. Gu.] King. hoc scholion ad v. 1343. ἴσχεσθ', ἴσχεσθε retulit: in Gu. recte versui 1349. adscriptum est. E glossis Gu. Ὅπως, ὁρᾶτε m. pr. — ὁ τῆς Ἑλένης — Δεινὸν, μέγαν. King. paraphrasin hujus loci concinnavit, addito MS. C. C. C.

P. 408. l. 4. Par. τοῦτον] Leg. τοῦτο.

P. 408. l. 3. τὸ ἴδω Gu. Ἴδωμι Bar.

Ibid. l. 4. πληθυντικῶς ἐνταῦθα Gu. Om. ἐνταῦθα Bar.

Ibid. l. 7. παίωνος δ'] Junt. Basil. παίωνος α'. Correxit King. Idem δύο addidit post ἐκ παιώνων β' et versus finem scripsit ἐξ ἐπιτρίτου δ' pro ἐξ ἐπ. α'.

P. 411. l. 3. τὸ ι' (τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές. τὸ ια') παιωνικὸν δίμετρον] Τρο — ια'. addidit King.

Ibid. l. 5. ὑποδεδέσθαι] Sic Gu. Vulgo ὑποδεῖσθαι.

Ibid. l. 7. περάμενα] Leg. περάματα.

P. 412. l. 1. Par. καὶ ὑπὲρ τὰς Δωρικὰς τριγλύφας.] Hæc non sunt e Baroc. sed e MS. C. C. C. in paraphr. a Kingio enotata.

P. 412. l. 1. καθὸ ἀπείρατοι] Leg. ἀπείρατος.

Ibid. Schol. 1368. Ex his in Gu. primo loco sunt ultima: φροῦδα (sic) γῆ τῆς Ἰλίου, τουτέστιν — πατρὶς, tum βαρβάροις δε. δῆλός ἐστιν ἡ γῆ τῶν Ἀργείων, οἷον βάρβαρος ὢν — ἐθάς. tum inter versus: ἢ τὸ βαρβάροισι δρασμοῖς συναπτέον τῷ πᾶ φύγω, ἵν' ᾖ βάρβαρος ὢν καὶ θέλων φεύγειν ποῖ φύγω, ὦ ξένοι;

P. 414. l. 21. διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῷ τέλει καταπλεῖδα King.

P. 415. Schol. ad ver. 1380. Priora habet etiam Flor. 6. sed pro τουτέστιν ἀποπ. φ. τρ. dat οὕτω λεπτὸν ἠχεῖ θρήνημα.

P. 416. l. 2. Par. Hæc, φεῦ — ἰαλέμων, sunt etiam in Gu.

P. 416. l. 2. ὄμμα δὲ λέγει τῆς Ἑλένης] Τῆς Ἑλένης addidi e Gu. in quo non totum scholion, sed hæc ejus verba: ὄμμα λέγει — ὀνομάσας, tum ultima, σκόρπιον λέγει καὶ οὐ παῖδα, τὸ ὀλέθριον — ἐγεννήθη.

Ibid. l. 10. Ἑλένης] Σύναπτε add. Gu.

Ibid. l. 17. ξεστῶν] Gu. ξυστῶν.

P. 417. l. 5. ὦ καλλιφεγγὲς Ἴλιον, ὥς μ' ἀπώλεσας, Καὶ τοῦδ' Ἀπόλλων οὕτως εἰ κλῄζῃ βροτοῖς.] Ex Macrob. Saturn. I, 17. edid. Barn. ὦ καλλιφ. Ἥλι', ὥς μ' ἀπώλ. ὅθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμφανῶς κλήσει βροτός. rectius Porson ad Or. 584. ἐκ τοῦδ' Ἀπόλλων ἐμφανῶς κλῄζει βροτοῖς. In Junt. Basil. inter εἰ et κλήζῃ lacunæ indicium est.

Ibid. l. 20. Δαρδανίδου Gu. Δαρδανία Bar.

P. 418. l. 6. τὸ ἀρχὰν θανάτου — ἐν Ἀσιάδι φωνῇ.] In Gu. hæc duo sunt scholia: τὸ ἀρχὰν θ. — ταυτόν ἐστι in margine interiore scriptum, τὴν ἀρχ. τοῦ θ. — φωνῇ in exteriore, quorum cohæret illud ad v. 1397. τὸ δὲ τῶν οὕτω deest.

P. 419. l. 13. τῆς βαρβάρου χώρας,] King. conj. τῶν βαρβάρων χώρα. male. Quod editur, habet etiam Gu.

Ibid. l. 18. παῖς. κακόβουλος] Legendum videtur: κακομήτις δὲ, κακόβουλος.

P. 420. lin. ult. Gu. φθυρέσθαι, οὕτω προνοούμενος τῆς ἡσυχίας ἐπὶ κακῷ.

P. 422. l. 7. ἐγίνετο] Ἐγίνετο Gu.

Ibid. l. 13. ἵστασθαι] Καὶ πρὸς τὸ θάλπος αὔραν αὐτῇ μηχανᾶσθαι add. Gu.

P. 423. l. 1. Par. συνηθείᾳ] King. bis συνήθει.

P. 423. l. 5. τὸ ιε' ἀντισπαστικὸν, κ. τ. λ.] King. ita edidit: τὸ ιε' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ ις' ὅμοιον, [βραχυκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου.] τὸ ιζ' [ὅμοιον. τὸ ιη' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ τριῶν χορείων καὶ ἰάμβου. τὸ ιθ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον] ἐξ ἐπιτρίτου α' καὶ ἰάμβου.

P. 424. lin. ult. σκῦλον τοιοῦτο (τι νῆμα add. Gu.) λαβοῦν, (καὶ πέπλους ἐκ τοιούτου ὑφαίνειν add. Gu.)

P. 425. l. 3. Par. τοὺς ἐμοὺς λόγους.] Sic Gu. C. C. C. τοὺς λόγους ἐμούς.

P. 426. Schol. ad ver. 428. Κακοὶ Φρύγες, λέγων μετὰ ἐπιπλήξεως κακοὶ Φρύγες, ὡς ματαίως δῆθεν ἐν δειλίᾳ γινομένων τῶν περὶ τὴν Ἑλένην Φρυγῶν, τοῦτο φησί. Gu. m. pr. Baroc. 74.] Apud King. priora, λέγων (pro quo conjicit λέγω) μετὰ ἐπιπλ. in paraphr. e MS. C. C. C. una cum scholio, ὁ δὲ συνεργὸς — ἵεμενον, enotata sunt. λέγων μετὰ ἐπιπλήξεως, ἤγουν μακρὰν ἄπιτε sunt etiam in Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. sed in Gu. ea quæ dedi, in margine, ἤγουν μ. ἄπ. inter versus scripta sunt.

P. 428. l. 4. συντυγχάνουσι.] Hic aliud scholion incipit, cum superiore a compilatore, conjunctum vocula δέ.

P. 430. l. 6. ἡ Ἑλένη — περίζεται.] Hæc ver. 1473. adscripsit Matth.

P. 431. l. 2. Par. King. e C. C. C. παισῖν. an ποσῖν?

P. 431. l. 1. τὸν πόδα ἤγουν τὸν δρόμον (αὐτῆς. τὸ γυναικεῖον ὑπόδημα δὲ τὸν πόδα αὐτῆς, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν.) προβὰς, προφθάσας. Gu. Baroc. 74.] Confusa et mutila hæc sunt in Bar. certe ut King. edidit: τὸ γυν. ὑπόδ. ἤγουν τὸν πόδα καὶ τὸν δρ. προφθάσας, ἀπὸ μέρους.

Ibid l. 5. βοηθήσοντες] Sic Barn. quum in Junt. Basil. esset καθήσοντες.

P. 432. l. 1. Par. ἀπ'] Gu. ἐπ', sed ubi eadem, βαυβάσαντες — οἴκων, inter lineas scripta sunt, habet ἀπό.

P. 433. l. 2. ἀπὸ τοῦ ἐγκυκλιάσθαι.] Gu. ἀπὸ τοῦ ἐπεγκυκλίζεσθαι, et mox κατὰ τὸ μέσον pro κατὰ μέσου. King. μετὰ μ. vitio fortasse operarum.

Ibid. l. 5. ὃν οὐκ ἔστι] Sic Gu. pro ὃ οὐκ ἔχει Junt. Basil. quod Barn. mutavit in ὃ οὐκ ἔχων. Pro εἰς φυγὴν τρέψαι idem codex ἐκφυγεῖν καὶ τρέψαι, e quibus illud propius ad aliorum grammaticorum explicationem accedit, ut Etym. M. p. 63. 22. ἐν αὐτῷ ἄν τις ἐκκλίνοι. conf. Hesych. Apollon.

Ibid. l. 6. μεγάλης] Gu. addit ὃ τετέλεσται.

Ibid. l. 15. ἀμφορεὺς] Add. πρός.

P. 438. l. 3. Par. ὑπὸ τῆς — φρενῶν] Flor. 33. τῆς φρενὸς ἴσως ὑπὸ δειλίας τὰ ἴνδον ὑποκρίνεσθαι τοῖς λόγοις, ἕτερα, κ. τ. λ. Florr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. διὰ δειλίαν χαρίζῃ τῇ γλώσσῃ, ἤγουν χαριτογλωττίζεις.

P. 439. l. 4. ἂν ἐγκαλῶ,] King. ἂν ἂν ἐγὼ καλῶς ἐγκαλῶ.

P. 440. l. 12. εἰπεῖν, ἐξὸν εἶπε] 'Οξὸν εἶπε e Gu. addidi, in quo mox est σύνεστιν, quod pro σύνεστι esse, indicat accentus.

P. 441. l. 5. ἔλαιον — κατηγορεῖν.] An: λέγειν κυρίως ἔλαιον ἄλλους ἐπὶ τὸ κατηγορεῖν?

Ibid. l. 6. φόβου,] Leg. φόνου.

P. 442. l. 2. λέγω] Gu. λέγει.

Ibid. l. 3. μεγάζοντο] Gu. ἐγγάζονται.

Ibid. l 15. μετεωρίζεται — κρύψας.] Μετεωρίζεται, etc. ad ver. 1555. spectant, ad quem adscripta sunt etiam in Flor. 33. qui legit μερίζεται δὲ τῇ γνώμῃ ὁ χ.

P. 443. l. 10. ἤγουν φθὲς — δύναμις.] King. his statim subjicit scholion ad v. 1563 διὰ δαιμόνων κακοῦ. quod recte sejunctum est in Gu.

Ibid. l. 11. δυστυχήσαντες] Νῦν add. Gu.

Ibid. l. 12. κινδυνεύουσι] Κινδυνεύσουσι. Gu.

P. 444. Schol. 1562. In Gu. tantum est φθάσ. δεῦρ.

Ibid. Schol. 1564. ἔρχονται, ἐὰν ἔλθῃ ὁ Μενέλαος.] Ultima ἐὰν ἔλθῃ ὁ Μεν. omisit King. nec ego, quid ea sibi velint, assequor.

Ibid. l. 12. ταχίως] Excidit ἐρχόμενον. Certe ταχίως ἐρχόμενον glossa est in Gu. Florr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

P. 445. l. 4. τόδε] Leg. τό.

Ibid. l. 13. πλάσεσθαι.] Leg. πλάσασθαι.

Ibid. lin ult. τοῦ 'Ορέστου, φησὶ, φονεύσαντος ὃ κρύψαντες, ἵνα μὴ τρέψῃ,] Sic Flor. 33. Vulgo: τοῦ 'Ορ. φήσαντος ἢ φονεύσαντος, ἵνα με τρέ. etc.

P. 446. Schol. 1582. In Junt. Basil. haec adduntur, ταύτης ἀμφότεροι, ex initio seq. scholii repetita.

Ibid. lin. ult. Gu. οἱ ἔσω. — εἶχον οὕτω λέγονται.

P. 447. l. 1. κτήματι e Bar. enotavit King.

Ibid. l. 2. αἱ στεφάναι recte Barn. pro αἱ φάναι.

Ibid. Schol. 1590. Flor. 33. ἀναστρέφομενον ἐκ τῆς οἰκίας καὶ τὸν 'Ορέστην ἐπαρθέντα τὸ ξίφος τῷ τῆς 'Ερμ. αὐχ.

P. 447. l. 7. Πυργηρουμένους, ἐνόπλους,] In Baroc. ante ἐνόπλους legitur στεφανουμένους, e seqq. temere repetitum.

P. 449. lin. ult. ὄντως καὶ τὸ (Πυλάδη add. Gu.) κοινωνεῖν (αὐτῷ δηλονότι add. Gu.) τοῦδε τοῦ φόνου, (ἤγουν add. Gu.)

P. 450. Schol. 1619. Flor. 33. ab initio ὡς om. tum legit: — βασιλεύοντες ἴσως καὶ

οὐκ ἐναγὴς ἅψῃ (Junt. Bas. Barn. King. ἅψῃς) τῶν χ. πῶς ἔχ. (φησὶ om.) θ. πῶς; καὶ πῶς φησὶν οὐκ εὐσεβὴς ἐναγὴς ἰόντα χ. ἅ. ἤ. θ. θεοῖς.

P. 450. l. 4. ἔχῃς,] Seqq. novum scholium, apud Matth. faciunt ad voc. ἐπισφάξας.

Ibid. l. 9. παρελάμβανον] Gu. παραλαμβάνοντα.

Ibid. l. 13. τὸ πρὸ δορὸς καὶ πρὸς τὸ θίγοις ἂν χερνίβων καὶ πρὸς τὸ κατασβάλλεις σφάγια ῥητέον. τοῦτο δὲ λέγει ὁ Μενέλαος πρὸς τὸν Ὀρέστην εἰρωνευόμενος, δεικνὺς, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι βασιλεῖς, ὁπηνίκ' ἂν πολεμεῖν δέῃ, πρῶτον θύουσι τοῖς θεοῖς, σὺ δὲ ἄρξας τῆσδε τῆς γῆς, ἡνίκα χρεία τούτου παρίσταται, πῶς ἅψῃ θυμάτων ἀκάθαρτος ὤν; Gu. m. sec. Baroc. 74.] Bar. ab initio utrumque πρὸς omittit; tum legit ῥητέον, ὅτι ὁ Μεν. λέγει ταῦτα πρὸς τὸν Ὀρ. — ὁπηνίκα ἂν π. δέοι. — ἡνίκα τούτου χρεία ᾖ.

P. 451. l. 8. κακαί] Ἤγουν add. Gu.

P. 452. Schol. 1638. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. κατὰ τοῦτο καὶ ὑμνουμένη πόλις παρ' Ὁμήρῳ, ἡ καλῶς ἔχουσα δηλονότι ἕνεκα τῆς οἰκήσεως.

P. 453. l. 2. τινὲς τρέχουσιν.] Τρέχουσιν deest in C. C. C. Addit King. forte, τελέουσιν.

P. 454. l. 2. ἐν γὰρ τῷ μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ κατηστερῶσθαι] Sic Gu. m. 2. in eo litteræ ῶ suprascripta est ί, sicut Bar. legit κατηστερίσθαι. Baroc. ab initio etiam habet ἐν ταῖς κοιλότησι τοῦ οὐρανοῦ et om. γάρ.

Ibid. l. 8. ἐπιφαίνεσθαι.] Flor. 33. addit: Πολέμων δὲ καὶ ἐν τῷδε τῷ πρὸς Ἀλεξανδρίδην τὴν μὲν τῶν δυοῖν ἀστέρων ἐπιφάνειαν τῶν Διοσκούρων ἀνομολογεῖσθαι, τὴν δὲ τῶν λεγομένων ζοβείρων.

Ibid. Schol. 1656. Ἐπεὶ θεοὶ] Ἐπεὶ οἱ θεοὶ, — αὐτὴν ἔδωκαν. Gu. m. pr. Bar. 74. Τῷ τῆσδε καλλιστεύματι] Τῇ ὡραιότητι ταύτης. Καλλιστεύματι] Λέγω τῷ — τῶν ἀνθρώπων. Gu. m. pr. Bar. 74.] King. utrumque scholion Barocc. in unum conjunxit; in Gu. perspicua nota separata sunt.

P. 455. l. 4. Καλλιστεύματι] Ὡρᾳ. καλλίστευμα οὐ μόνον τὸ κάλλος, ἀλλὰ καὶ τὸ καλλιστεῖον. Gu. m. 2.] Perverse C. C. C. καλλ. οὐ μόνον τὸ ὥρα, κάλλος, etc.

Ibid. Schol. 1658. Gu. et Baroc. 74. sic: ἐπειδὴ ζῆν νιν ἄφθιτον χρεὼν εἶπε, ἐπάγει τὴν αἰτίαν τούτου, λέγων αὐτὴν αἰτίαν γενέσθαι τοῦ τῆς ἐν γῇ ἁμαρτίας κουφισμοῦ. ἔχει δὲ οὕτως· φασὶ τὴν γῆν βαρυνομένην τῷ τῶν ἀνθρώπων πλήθει, καὶ τὰ μιάσματα τούτων οὐ φέρουσαν, ἀξιῶσαι τὸν Δία κουφίσαι αὐτῆς (Bar. αὐτῇ) τὸ βάρος· κα τὸν, δεξάμενον τὴν αἴτησιν, συγκρ. τόν τε Θ. πόλ. καὶ τὸν Τρωϊκὸν, ἵνα τῶν πολεμούντων ἀναιρεθέντων κουφισμὸς γένηται. ἐνταῦθα δὲ ὁ Εὐριπίδης (μόνου add. B.) τοῦ Τρωϊκοῦ μέμνηται, καὶ διὰ τούτου (τοῦτο Bar.) φησὶ γενέσθαι τὸν τῆς γῆς κουφισμόν.

P. 456. l. 8. Gu. et MS. C. C. C. nihil habent, nisi: πόλις ἢ χώρα Ἀρκαδίας ἀπὸ Παῤῥασίου τοῦ Πελασγοῦ ὀνομασθεῖσα.

Ibid. l. 15. Hæc, Ἀσκληπ. — ἐτῶν, in Gu. annotationem per se efficiunt.

Ibid. l. 20. ἐπιχωρίαν Κυλλήνην,] Κυλλήνην addit Flor. 33., quod addi jam jussit Heyne ad Apoll. III. 8, 1. pag. 660. (ed. 1783.)

Ibid. l. 22. αὐτῷ Barn. pro αὐτοῦ. Paulo post Flor. 33. ἀφ' οὗ, Παρθένια pro Παρθῖνα, et Ὀρχιλόχης pro Ἀρχιλ.

Ibid. lin. ult. Ἔλατον, Ἀφείδαντα,] Vulgo Ἐλάτην, Ἀρείσαντα. Pro hoc Ἀφείδαντα recte habet Flor. 33. vid. Paus. VIII. 4. Apoll. III. 9, 1. Idem Ἔλαστον pro Ἐλάτην, unde Ἔλατον rescripsi e Paus. et Apoll. Pro Ἀζανίαν King. Ἀξανίαν, addito: "Forte, Ἀζανίαν." at hoc ipsum legitur in Junt. Basil. Barn. Ἀζαδίαν, Flor. 33.

P. 457. l. 11. τὸν Τάλων] Sic Meursius de Areop. c. 10. Thes. Græv. T. V. p. 2115. D. pro Τάνταλον. Bar. King. ἀδελφιδοῦν Τάλων.

P. 457. lin. antepenult. δύσεως.] Gu. δὶς a m. pr. δύσεως, ὑφίξεις a m. 2. sine γέγραπται.

Ibid. Schol. 1667. μετὰ τὸ πληρῶσαι, κ. τ. λ.] Sic Gu. Florr. omnes. In Gu. hoc scholion ad v. 1662. adscriptum est.

P. 458. l. 9. τὴν Ἑρμιόνην — πέπρωταί σοι γῆμαι, ἤγουν εἰς γυναῖκα λαβεῖν.] Baroc. habet πέπρ. σοι εἰς γυν. λαβεῖν.

P. 459. l. 4. ἑαυτὸν δὲ κτείνει μαχαίρᾳ. ὁ δὲ τούτων ἱερεὺς κατορύσσει] Recte P. Leopardus Emend. XX. 9. monente Barn. em. αὐτὸν δὲ κτείνει Μαχαιρεὺς, ὁ τούτων ἱερεὺς, καὶ κατορύσσει, etc. Vid. Strab. p. 645. A. Eustath. p. 1479. et Pausan. X. 24. p. 858. Pro καὶ ἱερῷ forsan legendum καὶ ἱερῶν, ut conjecit etiam Sturz ad Pherec. Fr. p. 227.

Ibid. l. 6. συνεβιβ. est etiam in Gu. m. pr.

P. 460. l. 2. οὐχὶ σὺ] Add. εἶς vel εἴης.

Ibid. l. 4. Ὀρέστης παρ' αὐτοῦ τὰς] Sic liquido Gu. quod conjecit King. quum in Bar. esset τά.

Ibid. l. 9. προστάττεις,] Sic recte hic quoque Gu. pro προστάττειν Bar. Mox Gu. δοξάζειν. Bar. οὐχ ὡς ἐφάμην συμβαίνει, ἀλλ' ὡς ἀληθές.

Ibid. l. 14. Gu. μνηστ. a m. pr. ὑπ. πρ. γ. m. 2. tum in marg. ὃ ἐστιν — γάμον, quod in edito scholio legebatur.

Ibid. Schol. 1693. Ex his ultima tantum habet Flor. 21. ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὡς εἰ ἐκφωνηθείη ἐνταῦθα ἡ τοῦ ὑπ. μετ. ἐξ ἀν. προστεθήσεται καὶ σύνδεσμος, καὶ ῥηθήσεται οὕτως· εὐγ. δὲ ἂν καὶ ἀπ' εὐγ. γημ. ὄναιο.

Ibid. lin. ult. ἀσύνδετον] Gu. ἀσύνδετον.

P. 461. l. 1. εὐγενὴς δὲ ὢν] Σὺ add. Gu. m. 2.

Ibid. l. 2. συνυπακούεται, καὶ ἔχει] Forte, συνυπ. τὸ καὶ, καὶ ἔχ.

Ibid. lin. antepenult. Verba: τοῦ διατ. δὲ — ἀνατάλ. e Baroc. 74. addidit King.

P. 462. Schol. 1700. Rectius Flor. 33. τοῦτο φησὶ διὰ τὸ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐνεστηκέναι τὰ Πελοποννησιακά· πρεσβευομένοις γὰρ Λακεδαιμονίοις περὶ εἰρήνης οὐκ ἐπείσθησαν Ἀθηναῖοι. Vid. schol. ad ver. 361. 763. 894.

P. 462. l. 4. θυγατέρα] Τῆς add. Gu.

Ibid. l. 5. αὕτη δὲ θεὰ] Αὕτη δὲ τὸ θεὰ ed. King.

P. 463. l. 1. ὁ χορὸς βοηθὸς — εἰς εὐθυμίαν κατήντησεν.] In Gu. a m. 2., sed diversis locis, sunt prima, ὁ χορὸς — δράματι, et extrema, τοῦτο — κατήντησεν.

Ibid. l. 7. πάθος] Sic Gu. Flor. 6. pro πάθη, pro quo King. conj. πάθη. Ultima a vv. πρὸς διάφορα, etc. in Gu. a præcedentibus sejuncta sunt, et, quod in initiis novorum scholiorum fieri solet, litera π minio picta.

Ibid. l. 9. εἰς εὐφροσύνην] Καὶ ἀναβίωσιν. καὶ ὁμοίως add. Gu.

Ibid. l. ult. Διονύσου] Marg. γρ. Διονυσίου.

SUPPLEMENTUM NOTARUM

AD

SCHOLIA IN PHŒNISSAS.

NUMERI SCHOLIORUM LINEAS RESPICIUNT, NISI UBI PAG. AFFIXUM EST, ET VERBA QUIBUS UNCUS ( ]) SUBJICITUR SUNT EX EDITIONE MATTHIÆI.

P. 9. l. 2. ἀκατάληπτα πζ΄,] Sic King. Valck. pro ρῑβ΄ Junt. et Basil. Barn. dederat ρβ΄.

Ibid. l. 6. δεσποίνης] Sic cod. August. et Havn. pro δεσπότῃ, quod sine τύχας habet Junt. Basil. Ex Medea, ut tunc edebatur, v. 57. Barn. dedit Μηδείας τύχας, quem secuti sunt King. et Valck. Paulo ante παράγειν pro παρέχειν dedi ex Havn. et Taur. quorum prior etiam ὡς om. ante καὶ ἐν Μηδ. In versu Eur. Taur. ὡς ἔμ-ἐπῆλθε (hoc etiam Havn.) μοι γῆ τε κοῦρ.

Ibid. l. 9. Ἠλέκτρα.] Sic Junt. Basil. cod. August. ἐν Τροίᾳ ex edita Electra dedit King. quem sequitur Valck. Præcedentia sic habet August. et Havn. ὅτι μὴ προσέταξεν Εὐριπίδης τοὺς δύο τούτους στίχους, ὁ Εὐριπίδης, ὅτι μὴ προσέταξεν (Havn. Taur. προέτ.) Ἠλέκτραν (Taur. Ἠλέκτρα) ὁ Σοφοκλῆς. Versui Soph. τὸ præfigunt Havn. et Taur. τὸ δ᾽ στρ. μὴ delendum esse, recte monuit Valck.

Ibid. l. 12. ἄστρα.] Sic cod. August. Havn. ut in Arato editur. Junt. Basil. δύο περιστ. οἴκους. ζωδίων δὲ ὁ κύκλον ἐπικλείουσιν. Ex Arato em. Barn. Aug. et Havn. αὐτὰρ ἑκάστῃ ἴση μ. — περιτ. ἄστρα. ζωδίου δὲ ἑκύκλον ἐπίκλησιν καλέουσιν. Verba ὅτι γὰρ — κύκλου neglexerunt Barn. et King.

P. 10. l. 3. καὶ ἐν Βάκχαις] Hæc olim lecta fuisse Bacch. 731. suspicatur Valck. At ibi suppleri non potest σύν.

Ibid. l. 4. καὶ ἐστὶν] Havn. ἔστι δέ.

Ibid. l. 5. Verba τέσσαρες — Φαίθων leguntur etiam in Gu. m. 2. ut recte Valck. conjecerit, vv. ἄλλοι δὲ — Φαίθων e cod. Cantabr. suppleta esse. ἴδιοι δὲ — Φαίθων non habet Havn. et pro ἴδιος δὲ legit ἔνθα ἐστί. Sed Gu. τέσσαρές εἰσιν οἱ Ἡλίου παῖδες, οὕτω καλούμενοι, Χρ. κ. τ. λ.

Ibid. l. 10. Ἐπειδὴ — ἥλιος] Minus recte ad v. 1. hoc scholion adscripsit Valck. [quod Matth. ad v. 3.]

P. 10. l. 11. εὐδαιμονίας] August. Taur. εὐτυχίας. Havn. τὴν πρώτην εὐτυχίαν ἀτυχίαν. In eodem seqq. καὶ μὴν, etc. cum præcedd. ita, ut edidi, juncta erant; in editis novum scholium constituunt. Quæ post πάθους ἔχουσιν sequuntur, om. August.

Ibid. l. 12. Ἁρμονικὸν] August. Ἁρμονίας (sic etiam Havn.) γ. ἐν ᾧ θεοὶ ἐπενέθεσαν. Paulo post ἐξ οὗ καὶ ἐν.

Ibid. l. 19. Secundum ver. ex Hom. supplevit Barn.

Ibid. l. 23. ἀπονοίαν] Ἀπονοίαν ex emend. Valck. pro αἰτίαν. et sic Taurin.

Ibid. l. ult. αὕτη] Leg. αὐτή.

P. 11. l. 2. Ἀντιόπης τῆς Βήλου] Cod. Taur. Ἀντ. τοῦ Βήλου. Paulo ante καὶ Βήλως om. Havn. et habet Ἀγήν. δὲ καὶ Ἀντ. sicut ex Aug. edidit Valck. Ante deerat δέ.

Ibid. l. 3. Φοίνικος καὶ Τηλέφης] Sic em. Barn. pro Φοινίκης καὶ Τηλέφου. Τηλέφης etiam August. et Φοίνικος καὶ Τηλέφης Taur. si recte conjecturam facio ex eo, quod nihil ad h. l. ex illo cod. enotavit doctiss. Peyron. Verba ἀφ᾽ οὗ οἱ Φοίνικες Valck. add. ex Aug. habet etiam Havn. Pro Πείρως Aug. et Havn. Πεῖσις.

Ibid. l. 4. Εὐρώπην, Φοίνικη. ἵνα δὲ ἀντὶ Ἁρμονίας Ἠλέκτραν γῆμαι αὐτὸν φάσι.] Taur. εὐρώπην. ἵνα δὲ αὐτὰς ἁρμονίας ἠλέκτραν αὐτὸν φασὶ γῆμαι Κύπριδος Ἁρμονίαν. Ἔφορος δὲ ἠλέκτρας τῆς Ἄτλαντος et cet. quæ leguntur infra ad v. 7.

Ibid. l. 6. Θάσον,] Gu. βάσσον, et paulo post καὶ ἵππου κληθείη ἡ θάλασσα πατρῷον. Pro Φινία leg. Φοίνικα.

Ibid. l. 15. Ἀγήνορος παῖδες] Aug. Taur. Havn. ἦσαν γὰρ Ἀγήνορος (Ἀγήνορος Taur. Havn.) κοῦροι Κίλ. In seqq. καὶ Κιλ. pro ἡ Κιλ. suppeditavit idem codex, Havn. et Taur. qui ἀφ᾽ οὗ καὶ κιλικία κιλ.

Ibid. l. 19. Δέρκυλλος,] August. Δέρκυλος δὲ Θηβαίου τινὸς Δράκοντος Ἄρεως Θηβαίου φησὶν εἶναι τὴν Ἁρμονίαν θυγατέρα, quocum consentit Havn. et Taurin. nisi quod hic δὲ ponit post Ἄρεως. Valck. scriptum fuisse suspicatur: Δερ. μὲν, Θηβ. τινὸς, Δράκοντος, Ἄρεως υἱοῦ, βασ. δὲ Θηβαίων. cf. Palæph. c. 6. Paulo post August. Ἐφ. δὲ Ἠλέκτραν τὴν Ἄτλαντος αὐτὴν εἶναι. Vulgatam tuetur Taurin. qui hanc particulam ad v. 5. adscriptam habet. Valck. comparat Steph. Byz. v. Δάρδανος. — Tum Havn. λέγουσι. Κάδμου δὲ περιπλέοντος. — Mox August. et Havn. Δημαγόρας δὲ καὶ, prob. Valck., et ἔνθα συγγ. Διῒ ἠτίκτωσιν (Taur. Havn. ἐτίκτωσιν) pro ἔτεκεν. Valck. mavult ἔνθα συγγινομένην Διῒ τεκεῖν. Pro Ἠμαθίαν cum Valck. leg. Ἠετίωνα. vid. ad v. 1145. — τὸν δὲ Κ. παραπλέοντα. Havn. περιπλέοντα. — πρωνείᾳ δέ. Havn. καὶ πρω. — Ultima ἵνα — γεγαμηκέναι addidit King. ex iis, quæ in Junt. Basil. Barn. post scholion ad v. 10. subjiciuntur, sed emendatis ἵνα Ἁρμονίαν τὴν Ἠλέκτραν αὐτὸν (Barn. αὐτὴν), οὐ τὴν Ἄτλαντος λέγ. γεγαμηκέναι. Pejus etiam Taurin. qui post scholion ad v. 8. ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ addit: ἐκ δὲ τοῦδε λέγει. ἵνα Ἁρμονίαν-τὴν Ἠλέκτρας αὐτὸν λέγει (λέγουσι) τῆς Ἄτλαντος γεγαμηκέναι.

Ibid. l. 17. τοῦτον — γεννήσει αὐτοῦ.] Hæc in editis scholio ad v. 6. post καὶ Θάσον subjuncta sunt: (ad ver. 10. Matth.) huc transferenda esse monuit Valck. In Gu. supra n. Πολύδωρον m. sec. scriptum est οὗτος καὶ Πίναξ ἐκαλεῖτο; in Taur. post καὶ Θάσον legitur: Πολύδωρον ἐξέφυσι. τοῦτον οἱ ποιηταὶ, κ. τ. λ. unde origo erroris apparet.

Ibid. l. 18. γυναικολογήσαντα — Ἰοκάστην.] Hæc quoque in editis ad v. 6. (ad ver. 10. Matth.) statim post proximum superius scholion adscripta erant. In Aug. proxime sequebantur, quæ ad v. 12. relata sunt. Ex eo cod. recepi γυναικολογήσαντα pro γυναικολογήσας et εἰς. nam in Junt. Basil. est ἐκτρέχει Κρέοντα, quibus πρὸς interseruit Barn. Præterea codex ἀνατρέχει εἰς τοὺς (sequebantur litterarum quidam ductus ob-

scuri) καὶ Ἰοκάστης, quæ Valck. sic explet: εἰς τοὺς γονεῖς Κρέοντος καὶ Ἰοκ. vel εἰς τοὺς περὶ Κρέοντα καὶ Ἰοκάστην. Sed latet vox γηγενεῖς. Sic enim Taurin. ἀνατρέχει εἰς τοὺς γηγενεῖς Κρέοντα καὶ Ἰοκάστην.

P. 12. l. 2. Pro οἱ παλαιότεροι August. οἱ παλαιοὶ, Taur. καὶ παλαιότεροι. Pro hoc scholio in Gu. legitur: οὐ μόνον Ἰοκάστην ταύτην καλοῦσιν, ἀλλὰ καὶ Ἐπικάστην, ὡς ἔχει τὸ Ὁμηρικόν. μητ.

P. 13. l. 1. Εὐρυγάνην.] Taur. Εὐρυγόνην. Idem mox Αἰγύπτιος δὲ, August. Αἴγυπτος. Verum hujus vel grammatici vel historici nomen, puto etiam Mestoris, ipsum Valck. latebat. Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 274. pro Αἰγύπτιος legendum suspicabatur Ægis vel Ægias, cujus cum Dercyllo meminit Clem. Alex. Strom. I. p. 321. Pro Μάστωρ Taur. μυστήριον. vere!

Ibid. l. 5. In cod. erat τῆς οὐ παιδ. . . . . τὴν αἰτίαν, quod emend. Valck. dubitans tamen, an scriptum fuisset τῆς οὐ παιδογονίας propter ἰσόκωλον, egregie, si hunc locum e sophista aliquo, ut videtur, sumsit gramm. Gu. ἐλθὼν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς ἀπαιδίας.

P. 14. l. 1. κατὰ ζῆλον Ὁμ. et συντέταχεν Leid. et Gu.

Ibid. l. 3. σχιστοὺς λιμένας pro ἔχεις τοὺς λιμένας ex August. cod. restituit Valck. Accedunt Flor. 33. et Taurin. qui tamen habent σχ. λειμῶνας, quod rejicere non ausim. Ut Aug. φησὶ, σχ. λιμ. Ἀφροδίτης φασὶν, sic Taur. φησὶ σχ. λειμῶνας Ἀφρ. καλεῖ. An: Ἑρμ. ὁ φυσ., φασὶν, σχ. λ. Ἀφρ. καλεῖ? Mox Junt. Bas. Εὐρ. δὲ ταυτὸ τοῦτο φάσκων. Aug. Εὐρ. δὲ αὐτὸν τοῦτον φάσκων. Taur. Εὐρ. δὲ ταὐτὸν τούτῳ φ. quod recepi. Ultima sic legebantur in Aug. καὶ τεχνικῶς ταῖς μετ.

Ibid. l. 6. μεταφορικῶς δὲ λέγει, αὔλακα μὴ σπεῖρε ἀπὸ τῆς ἀρουμένης γῆς· μὴ συνέρχου τῇ γυναικί.] Junt. Basil. Barn. King. hæc habent: Ἄλλως. μεταφορικῶς, μὴ σπεῖρε τὴν ἄλοκα, ἀπὸ τῆς ἀρουμένης γῆς.

Ibid. l. 8. Verba ἐκ τοῦ εἶν. εἰς ἡδ. τραπ. et εἰς εὐωχίαν ex Aug. addidit Valck. Eadem esse videntur in Taurin. Mox Aug. ὁ δὲ ὑπ. τὸν χρησμὸν εἶναι ψεῦδος.

Ibid. l. 12. Aug. ὅτι πᾶς λιμὸς ἱερός ἐστι τῇ Ἥρᾳ. Verba καὶ λελαβημένον δὲ ad v. 28. spectare monuit Valck. l. 15. Aug. ἀνείλαντο. l. 16. Vett. αὐτῶν.

Ibid. lin. penult. Quod King. recte conjecerat, καλεῖ λειμῶνα pro καλειμῶνα, præbuerunt Leid. et Gu. Iidem mox ἀλσώδεις — θεοῖς pro ἀλώδεις — θεαῖς Barocc.

Ibid. l. 14. Ad hunc versum (25. ad v. δίδωσι) relatum est in Gu. quod King. ad v. Κιθαιρῶνος λέπας adscripserat. Ex eodem cod. accesserunt etiam ultima ὡς ἂν — ἀναιρεθείη.

P. 15. l. 2. μῦσος.] Sic Aug. Olim μῖσος.

Ibid. l. 5. μηδενὸς ἀντιλεγομένου βρέφος λελωβημένον.] Βρέφος λελωβημένον accesserunt e Taur. e quo est etiam ἐκφεύξεσθαι pro ἐκφεύξεται. Idem codex antea εἰ δὲ διατρήσει αὐτοῦ κέντρα τὰ πόδε τὸν ἐστηριγμένον. Pro κέντροις, quæ Valck. est emendatio, Aug. καὶ τρεῖς.

Ibid. l. 6. εἰς θάλασσαν ἐκβληθῆναι εἰς λάρνακα, καὶ προσοκείλαντα τῇ Σικυῶνι ὑπὸ τοῦ Πολύβου ἀνατραφῆναι. Ἔνιοι δὲ καὶ φασὶν αὐτὸν εἶναι παῖδα.] Ἐκβληθῆναι εἰς λάρνακα etiam suppeditavit Taurin. In Aug. lacunam esse vidit Valck. eamque explebat v. ῥιφέντα. In seqq. August. ἔνιοι δὲ φασὶν αὐτὸν εἶναι παῖδα, ubi lacunam suspicatus Valck. legebat ἔ. δὲ φ. νόθον αὐτὸν εἶναι παῖδα Πολύβου. Nostra lectio est e Taurin. in quo si pro αὐτὸν legatur αὐτοῦ, nempe Πολύβου, nihil desideres.

Ibid. l. 11. λύσαντα] Sic Taur. λύσαντος Aug. Ex eodem est τοὺς ante τῆς πατροκτονίας. Paulo post Taur. τινὲς δὲ τὴν μητέρα αὐτοῦ φασὶν ἀνῃρῆσθαι. ὑπ' ante αὐτοῦ est e conj. Valck.

P. 15. l. 15. θυγατέρα δὲ Οὐκαλέγοντος,] Aug. θυγατέρα Εὐπαλάμονος, Taur. θυγ. δὲ οὐκ ἂν λέγοντος, quo egregie firmatur emend. Valck. Οὐκαλέγοντος. Mox idem codex οἱ πλεῖστοι.

P. 16. l. 2. In Gu. glossa supra Ἑλλὰς adscripta: ἐκ Μερόπης παραλαβοῦσα ὄνομα πρώτης καλεσάσης.

Ibid. l. 3. Τύραννος καὶ αὐτὸς ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς Βοιωτίας. Οἱ δὲ τῆς Κορίνθου φασὶ βασιλέα.] Ἐν ἑτέρῳ μ. et φασὶ e Taurinensi accesserunt.

Ibid. l. 6. In Barocc. sunt tantum priora, ἐπιβουκόλους — ἐμποχέω, in Leid. et Gu. totum scholion. E Gu. scripsi τοὺς τῶν ἵππων βοσκοὺς, καὶ τὸ βουκόλους, quum καὶ deesset in Barocc. Pro ἐμποχέω idem codex οἰνοχοεῖν. Ultima pleniora sunt in Gu. ἔλαβον δὲ οἱ βουκόλοι τὸ βρέφος ὑπὸ τῆς δεσποίνης αὐτῶν παραγγελθέντες, ὥστε εἶναι αὐτῇ ἀγαγεῖν παιδίον ἐκτεθὲν παρὰ τῆς μητρός· ἄπαιδος γὰρ ἦν τοσοῦτο, καὶ διὰ τοῦτο φοβουμένη, μὴ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀτιμασθείη γεγονότος πρὸς ἄλλην. ἐποίησε δὲ πιθανὸν τοῦ βρέφους τὸ λελωβημένον εἶναι καὶ οὐχ ὑγιές.

P. 17. l. 6. Sic cum editis Gu. εἰ δὲ dederat King. ποιῇ, quod King. edidit, est etiam in Gu. ποιεῖν Junt. Basil. Barn.

Ibid. Schol. 31. ὑπέβαλεν. — ὅπου γε ἐκτίθεμεν καὶ τὰ ἐξ ἡμῶν γεγεννημένα. — καὶ τὸ ἐκθέσθαι δὲ τοῦτο, οὐκ ἀπεγνώκει.] Ab initio ὑπέβαλεν Taur. et mox ὑπέβαλε τὸ παιδίον. Tum Junt. Basil. Barn. King. ὅπου γε καὶ ἐκτίθεμεν τάχα ἐξ ἡμ. γεν. Nostra lectio est in August. et Taur. Pro ἀποστρέψασθαι Aug. ἀποστρέψεσθαι et διὰ τὸ παροῦσαν, denique καὶ τὸ ἐκθ. δὲ τοῦτο, om. διά.

P. 18. l. 5. ὅτι οὐκ εἴη — νόθος, [μὴ κατὰ τοὺς φυσικοὺς παῖδας ἀγαπώμενος,] ὁ — ἡλικιωτῶν [εἰς ἱερὸν αὐτῷ ἐλθόντες καὶ] ὀνειδίσαντες, — ἵνα τροφεῖα ἀποδῷ τῷ Ἀπόλλωνι.] Quæ uncis inclusi, addita sunt e Gu. a Kinglo haud dubie e Barocc. Præterea Gu. ab in. ὅτι οὐκ ἔστι, omissis γνήσιος, ἀλλὰ νόθος, quæ omittit etiam Leid. ὅτι οὐκ ἦν Aug. Taur. τοὺς ante φυσικοὺς non habet King. Leid. μὴ κατὰ τοὺς γνησίους π. ἀγ. ὑπ' αὐτοῦ. — Tum Junt. Basil. ὁ μαθὼν παρὰ τ. Aug. Taur. ὃ μαθ. π. τ. Gu. ὁ παρ' ἄλλου τοῦτο μαθὼν, om. τῶν ἡλικιωτῶν. Tum Aug. Taur. ὅτι νόθος εἴη ὀνειδισάντων. Ultima ἵνα δὲ, κ. τ. λ. desunt in Gu. — ὅτι, quod ante εἰς Πυθῶ habet Aug., omittit Taur. tum uterque ἐξεληλυθέναι. — ἀποδῷ Taur. pro vulg. δῷ. τῷ Ἀπ. om. Aug. τὸν Ἀπόλλωνα add. Taur.

Ibid. Schol. 36. "Quæ Kingius aliunde dederat, in Aug. cod. deerant." Valck. At nihil King. nisi vv. ἔστειχε πρὸς τὸ δῶμα τοῦ Φοίβου præfixit; hæc autem ipsa V. e Baroc. dedit. Secutus essem King. nisi hæc ἤτοι τότε — φυλάττειν ἑαυτὸν in Gu. deessent, unde apparet, diversorum enarratorum has annotationes esse. In his Taur. ὀνείρων ταραξάντων αὐτὸν, tum ὑπώπτευσεν.

Ibid. l. 12. Ex his ζητῶν est a m. pr. in Gu. reliqua a sec. et τοῦ παιδὸς pro τῶν παίδων.

Ibid. l. 14. οὕτω δὲ καλεῖται [ἐν Φωκίδι], ἐπειδὴ σχίζει] Οὕτω δὲ καλεῖται. Sic Aug. Vulgo οὕτως κ. Seq. vulgo ἐν Φωκίσιν. Taur. ἐν Φωκίδι. omittit August. quod verum puto. οὕτω δὲ καλεῖται sc. ἡ ὁδός. Alioqui addendum est ἡ ἐν Φ. cum Valck. ἐπειδὴ σχίζει Taurin. ἐπεὶ σχίζει Aug. ἐπεὶ διασχ. Junt. reliqq.

Ibid. lin. antepenult. ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο μηδὲν ἀποκρινόμενος.] Taurin. hæc habet: ἔστειχε μὴ φθεγγόμενος, ἢ ὅτι τέλος λοιπὸν εἶχε καὶ ἐδεδοίκει μή ποτε ἄλλος τὴν ἀρχὴν διαδέξηται. quæ non intelligo.

P. 19. l. 2. τῆς ὁδοῦ.] Taurin. addit: χηλὴ διὰ τὸ ὥσπερ κεχηνέναι τοὺς ὄνυχας.

P. 19. l. 3. ἀποστικτίον, κ. τ. λ.] Sic hæc in August. cod. item Taurin. juncta erant. In primo scholio pro ἔμελλε γὰρ — ἀμφοτέρων Taur. ἔμαθεν δὲ — ἀμφοτέρων. In secundo idem codex καὶ τὰ ἐκτὸς τῶν παθῶν. τὰ deerat in Aug. In ultimo ὕβρεις om. Aug. et Taur. ille habet etiam τοῖς διαπληκτισμοῖς, quod non displicebat Valck. Mihi distinguendum videtur κακῶν; τὰς παρ. δ. τοὺς διαπληκτισμοὺς οὐ λέγω. Tandem Taur. ἐν συντόμῳ, ὅτι παῖς παντ. κτίνει.

Ibid. Schol. 44. In Gu. hoc scholion est: Διὰ τί Οἰδίπους μετὰ τὸ ἀποκτεῖναι Λάϊον οὐκ ἦλθεν εἰς Πυθίαν, ἀπορεῦσι τινές. καὶ φαμὲν, ὅτι, ἐπεὶ αὐτῷ συνῆδει φόνον εἰργασμένῳ, οὐκ ᾤετο τὸν Ἀπόλλωνα ἀνελεῖν αὐτῷ. διὰ τοῦτο λαβὼν τοὺς ἵππους ἀπῆλθεν εἰς Κόρινθον παρὰ Πολύβῳ, εἰπὼν οὕτω· Πόλυβε, θρεπτήρια τάδε ἵππους τοι δίδωμι δουμενίων ἐλάσας, ὥς φησιν Ἀντίμαχος. καθαρθεὶς δὲ ἐκεῖσε, αὖθις ἀπῆλθε καὶ παρὰ τὸν Πύθιον, καὶ λαβὼν χρησμὸν, ὅτι ἐπὶ φθορᾷ καὶ συμπλοκῇ μητρὸς ἐτέχθη, ἔγνω φυγεῖν τοὺς δῆθεν δοκοῦντας αὐτῷ πατέρας, καὶ καταλαμβάνει Θήβας. κηρύξαντος δὲ Κρέοντος, ὡς, ὅστις τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα εὕρῃ, τούτῳ συνάψειν τὴν ἀδελφὴν, Οἰδίπους εὑρὼν ἐγάμησε τὴν μητέρα δι' ἄγνοιαν. μέμφονται δέ τινες τῷ Κρέοντι, ὡς τὸν τυχόντα εἰς τὸν τῆς ἀδελφῆς γάμον καλοῦντι διὰ τοῦ κηρύγματος· ἀγνοοῦντες ὡς ὁ τοιοῦτον κατορθώσας ἀγῶνα μείζων τῶν ἄλλων εἶναι κατὰ τὸν Πίνδαρον· ὁ μέγας κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει - - - (His quædam prorsus evanuerunt. Proxima littera post λαμβάνει est ἀ, tum in seq. linea agnoscere mihi videor vocem πάλιν. Scriptum itaque fuisse videtur: ἀπορεῦσι δέ τινες πάλιν, πῶς οὐδὲ πεποίηνται τοῦ βασιλέως αὐτῶν τεθνεῶτος Θηβαῖοι. λεκτέον οὖν, ὅτι παραχρῆμα μὲν οὐκ ἐζήτησαν, ἐν Δελφοῖς εἶναι νομίζοντες, ὕστερον δὲ εἰς Δελφοὺς ἀφιγμένοι καὶ πολλὰ καμόντες, ἐπεὶ οὐκ ἠδύναντο . . . . . (Supple e Kingio: εὑρεῖν, οὐδενὸς παραγενομένου τῷ φόνῳ) . . . φασαν (ἔφασαν) ὑπὸ λῃστῶν ἀναιρεῖσθαι αὐτόν. His, in Barocc. etiam inventis, qui quidem cum Gu. plerumque conspirat, Kingius editum scholion interpolavit. Hoc ego ita exhibui, ut in Junt. Basil. scriptum reperitur, ejectis etiam iis, quæ Valck. e Kingianis servavit, uncis tantum inclusa: ὕστερον δὲ — τῷ φόνῳ, καί.

Ibid. l. 10. εἵμαρτο γὰρ καὶ] Sic Junt. Basil. Barn. King. εἵμαρτο γοῦν αὐτῷ καὶ Valck. nescio unde; ex August. non credo: nam Taurin. qui cum Aug. in plerisque concinit, a vulgata non recedit. Paulo ante Valck. αὐτῷ μιν. ubi editt. αὐτῷ. Superius etiam Junt. Basil. Barn. οὐκ ᾤετο τῷ θεῷ. Corr. King. Mox ἐν λύθῃ recte Junt. ἐν λήθῃ Basil. Barn. qui ἐν Θήβᾳ conjiciebat, hoc pro Θηβαΐδι dictum accipiens. — θρεπτήρια ταῦτα est ex em. Barn. Vulgo. θρ. τάδε.

Ibid. l. 17. χρήσειν pro χρῆσαι ex Aug. ut antea εἰσῆλθεν pro ἦλθεν, recepit Valck. χρήσειν etiam Taurin. de εἰσῆλθεν nihil notatum est. Paulo post Aug. καθαρθεὶς τοῦ φόνου (Taur. καθαρθεὶς τῶν φόνων) πάλιν ἐπὶ τοῦ γνῶναι τοὺς γονεῖς ἐπανῆκε (Taur. ἐπανῆλθε) πρὸς τὸν θ.

P. 20. l. 2. λέγουσιν] Λέγουσι Valck. ex Aug. addidit. Quæ Barn. huic scholio præfixerat ἐπίκειτο, ἐπιβάρει, καὶ (e Cantabr. cod. putabat Valck.) infra pleniora leguntur. Taur. hæc præmittit: ἐπιζάρει. ἐξήταζε τοὺς ἐν τῇ πόλει ἀφαρπάσαι. Ζῶον ὄρνεόν ἐστιν, κ. τ. λ. Pro Σωκράτης Taur. ὡς Κράτης. De Socrate Historico vid. Valck. ad h. l. et Voss. de Hist. Gr. pr. 328.

Ibid. l. 5. εἰς ἐκκλησίαν] Aug. εἰς ἔλος. Mox δυσαίνιγμα habent Aug. et Taur. pro μυσαίνιγμα, e quo Barn. fecit διὰ τὸ λῦσαι τὸ αἴν. — λόγιον γάρ. Aug. Taur. λογικὸν γάρ. Junt. Basil. reliqq. λόγος γὰρ, tum Aug. πρὶν αὐτοὺς τῆς Σφ. λῦσαι χρ. Taur. πρὶν ἂν τοὺς τῆς Σφ. λύσῃ χρ. Ultima ὁπότε δὲ, κ. τ. λ. ex Aug. adjecit Valck. qui codex hoc cum seq. scholio ita conjungit: βούλοιτο καὶ ὑπερέκειτο κακοποιοῦσα.

P. 20. l. 10. σὺν ταῖς.] Sic Aug. Taur. pro σὺν αὐταῖς. Mox Aug. tantum μεμβλῆσθαι εἰς Σφίγγα.

Ibid. lin. ult. λέγουσι δὲ καὶ] Sic Gu. λέγοντες Θηγ. Baroc. Ab initio etiam Gu. ἱστοροῦσι ταύτην παρθ.

P. 21. l. 2. τὰ λύτρα τὰ ἐμὰ δηλονότι, ἀντὶ τοῦ ἐμὰ,] Sic Gu. τὰ λ. τὰ ἐμαυτῆς, ἐμὰ δηλονότι, εἰς γ. Leid. Tum Gu. πόνου pro πόνῳ, sicut in textu inter μάθω et μάθῃ variatur.

Ibid. l. 3. ἀνοήτως — καλῶν] Sic Aug. Taur. Vulgo ἀνόητον — καλῶν. Ante κατεσπεύγουσα ex Aug. ἡ inseruit Valck. — Mox τῷ ἀγῶνι Aug. Taur. pro τοῦ ἀγῶνος, qui etiam ἐγχωρίσαντα habent. In versibus Pindari δὲ om. iidem codd. ut et scholion Gu. in nota ad v. 43. adscriptum.

Ibid. l. 8. δεῖται] Sic Taurin. δεῖ August. Post Σφὶγξ Taurin. ἄλλως. τὸ αἴ. 'Ασκλ. οὕτως ἀναγράφεται· ἔστι δίπουν, κ. τ. λ. tum sequitur totum carmen, quod supra T. I. in Argum. Gu. Phœn. dedi, (vid. nostr. ed. ii. vol. p. i.) sed magna cum diversitate lectionis. In ultimis defectus in August. nullum indicium apparebat, nec in Taurin.

P. 22. l. 4. Taur. Φράστος καὶ Λαίοντος. Verba ἐξ ἧς γίνονται — τὴν Περίφαντος desunt in Aug. Mox Taur. ἐπεὶ δὲ ὁ ἐν. παρηλ — post quæ deest integrum folium mala manu avulsum. Ante 'Αντιγόνη in editis legebatur 'Ισμήνη, non in August. Delevit Valck. Paulo post Aug. υἱοὶ δὲ αὐτοῦ καὶ αὐτῆς et γαμοῦ Οἰδίπους 'Αστυμέδουσαν. Sed 'Αστυμ. Schol. Hom. Il. Υ, 376. Eustath. p. 369. 40.

Ibid. lin. ult. ᾗ (Gu. ἣν) ἔγημεν ἐμὲ τὴν μητέρα.] Mosq. ἣν ἔγημεν ἐγὼ, τὴν μητέρα.

P. 23. l. 4. δουλοτέρα ex em. Barn. Antea erat δοῦλον.

Ibid. l. 14. τοῦ οἴκου] Τοῦ om. Gu. qui etiam paulo ante vitiose habet καὶ πολλῆς δαπανώμενον μηχ.

Ibid. lin. ult. ἤτοι ἢ] "Η om. Valck. errore amanuensis, unde factum etiam videtur, ut hoc scholion, tanquam e Bar. petitum, signis † distingueretur, quod jam in Junt. et Basil. exstabat.

P. 24. Schol. 64. νοσῶν,] Τί ἥμαρτεν — Χρυσίππου.] In editis hoc scholion præcedenti adnectebatur sic: πρὸς δὲ τί ἡμ. ὁ Οἰδ. quod sic scriptum erat: Πρὸς δὲ. τί ἡμ. Mox Junt. Basil. τὸ καλὸν pro τὸ κακόν.

Ibid. Schol. 65. In Gu. hoc scholion cum superiore ad v. 62. arcte cohæret. Is om. τοῦ ante οἴκου, pro ἄκοντα habet ἄκοντι, denique κατηράσατο, quod recepi pro κατηρᾶτο.

Ibid. l. 11. Aug. ὅτι Λαΐῳ πολλὰ συνέβη διὰ Πέλοπος ἀράς. Inter hoc et seq. scholion Aug. inserit ἄλλως.

Ibid. lin. ult. Aug. ἀλλήλους ὑπεχώρησαν tum ἐπαιῦτο pro ἐπεφέρετο. Valck. malit ἀπεφέρετο. μὲν post Φερεκ. ex Aug. assumsi, qui om. γὰρ et τὸν Πολυν.

P. 25. l. 3. αὐτὸν] Sic Aug. quod jam Barn. dederat pro vulg. αὐτῷ. Pro συγχωρ. Aug. παραχωρῆσαι.

Ibid. l. 5. Aug. τὸν δὲ λαβ. τὸν χιτ. τὸν ὅρμον 'Αρμ. ἀ. ε. "Α. κρίναντας δὲ τοὺς τὴν βασιλ. Οἰδίποδος παραχωρῆσαι. e quibus παραχωρῆσαι pro (Οἰδίποδος) του χωρ. rec. Valck. Neutrum verum videtur. Suspicor: τὸν δὲ --- κρίναντα ἀντὶ τοῦ μέρους τὴν βασιλείαν Οἰδ. συγχωρῆσαι.

Ibid. l. 7. Vulgo: ὧν τὸν μὲν ὅρμ. 'Αφροδίτῃ, τὸν δὲ χιτῶνα 'Αθηνᾷ ἔχαρ. quod e Basil. fluxit: nam Junt. 'Αφροδίτη — 'Αθηνᾶ sine ι subscr. et sic leg. vidit Wessel. ad

Diod. Sic. T. I. p. 309, 62. αὐτῇ Valck. ex Aug. addidit. Statim post Junt. Basil. ᾧ καὶ διὰ. Barn. Piers. King. ᾧ καὶ διὰ. τὴν θυγατέρα *Ἀδρ. Ἀργείων. ἃ καὶ διὰ. Aug. quod rec. Valck. Tum Aug. ὁ. Εὐρ. ταῖς δὲ Ἀργείαις ἐχρήσατο et Φερεκύδους.

P. 25. l. 9. Τὸν νεώτερον] Ὁ μὲν Εὐριπίδης — εἶδεν ἐν Οἰδίποδι] In editis hoc superiori scholio οὗτος ὁ τόπος — Ἑλλανίκου adnexum est. Dijungit Aug.

Ibid. lin. penult. ἐπὶ τῆς βασιλείας.] Junt. Bas. ἐπὶ τὴν βασιλείαν. Valck. ἐπὶ τῆς βασιλείας, fortasse e cod. Aug. Edebatur etiam Ζεὺς δ' ὑψίζυγος. Deinde Aug. καὶ κυβ. περιφέρει τοὺς οἴακας. Taur. ὁ κυβ. περιφ. τοὺς οἴ.

P. 26. l. 2. μεταγαγὼν Gu. King. ediderat μετάγων.

P. 27. l. 1. ἀντὶ τοῦ ἀκρωρείας.] Hæc ex Aug. addidit Valck. Gu. πύλας, supra quod manus secunda scripsit: πύλας, πτύχας, ἐξοχάς.

Ibid. l. 3. ἀνάγει] Ἀνάγει Junt. Basil. Barn. King. ἀνάγει primus Valck. et sic Gu.

P. 28. l. 1. Par. δηλονότι, ἤγουν] Ἤγουν add. Gu. qui hæc usque ad ἀνέμωνον habet a manu prima; cetera paraphraseos editæ, ut plerumque, e glossis supra scriptis conflata sunt.

P. 28. l. 1. ἕνεκα τοῦ θεάτρου] Junt. Basil. Barn. King. ἕνεκα τοῦ θεατοῦ. Correxit Valck. ex Aug. cod. quocum conspirat Taur. Is mox τῆς Ὁμ. στιχοποιΐας, (Taur. Ὁμ. τυχοποιΐας) et inferius παιδαγωγίᾳ δὲ τρ.

Ibid. l. 5. Εὐδοκίμητος ἄν] Junt. Basil. εὐδοκιμὴς ἄν. Nostrum est a Barn. sed verius Valck. εὖ δοκῇ κηται ἡ τῆς Ἀ. ἱ. Taurin. εὐδοκιμῆσαι ἡ τῆς Ἀ. ἱ. Omittit hæc Aug. sequentia autem ita scripta exhibet: καλῶς φησὶ τὴν β. παρθενίαν εὖ γ. φ. ἀ. ἰ. δ. τ. γ. σ. κ. φ. τ. οὐκ ἀσκόπως, etc. Taur. εὖ γυν. φυλ. ἀλλ' ἐρημίαν παραφ. om. intermediis. In fine pro μέλλεσθαι π. εὐτ. habet ἀμελεῖσθαι εὐταξίαν. Taur. ἀμελ. παιῶν εὐτ. unde Valck. conj. οὐ δεῖν τὴν τῆς κόρ. ἀμελεῖσθαι εὐτ.

Ibid. Schol. 88. Sic Valck. hoc scholion e cod. Aug. emendavit. Ante legebatur: διῆρες τὸ δίστεγον ὑπ. ὡς μόνον μονῆρες, δύο διῆρες, ἀπὸ τοῦ δὶς καὶ δύο οὐσ. τῆς ἐρ. κατασκ. δὲ κἂν ὄροφον ᾖ, κἂν πολύστεγον, οὐ. λέγ. εἰ δὲ διῆρες καὶ διηρὲς καὶ ὑπαιθρον. Ex his tantum τὸ δίστεγον ὑπερῷον retinui, pro quo V. τὸ διστ. τῶν ὑπερῴων. Cum Aug. congruere videtur Taur. e quo nihil ad h. l. enotatum est. In Gu. hoc scholion est a m. 2. τὸ διηρμένον τῶν ἄλλων, ὡς ὑπερκείμενον, ἢ τὸ διαφόρον (sic) καὶ δίστεγον. e quibus διηρμένον verum videtur.

P. 29. l. 5. οἰκονομικῶς — ἐπιγνώσκειν ἅπαντας.] In vett. edd. hoc scholion superiori ad v. 91. (Matth. ad v. 96.) ταῦτα — ἀλλ' ὕστερον adnexum est οἰκεῖν. δὲ ὁ π.; novum hic ordiuntur Aug. et Taur. etiam Gu. m. 2. qui tamen servat δέ.

Ibid. l. 6. φαντάζεται] Ἀντὶ τοῦ φαίνεται. Ὀρεστικόν, κ. τ. λ.] Hæc Ἀντ' — φ. e Gu. addidi. King. huic scholio adjecit εἰδὼς ἀντὶ τοῦ γιγνώσκων, quæ ad v. 93. pertinent.

Ibid. Schol. 93. In Gu. a m. pr. Mosq. D. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. est: τοὶ δὲ ἔλθῃ ψόγος ὡς ἀνάσση, ἤγουν ἀναλόγως πρὸς τὸ ἀξίωμα τὸ σόν.

P. 30. l. 2. ἐκεῖθεν est e Taur. pro ἐκεῖσε.

Ibid. Schol. 98. In Junt. Basil. Barn. hæc statim sequebantur post illa ad v. 94. adscripta, διὰ δὲ τοῦ κ. Sejunxit King. Mihi illa omnia v. 91. ταῦτα καταμ. — ὕστερον, v. 94. οἰκεῖν. δὲ — ἅπαντας et ista ex ejusdem grammatici, qui non singula verba, sed universum rei tractationem spectaret, notationibus sumta, reliqua diversorum esse enarratorum videntur, quæ librarii deinde ad suum quæque versum refer-

rent. Hinc in Aug. Gu. desunt h. l. priora διὰ δὲ — κλίμακα. Ex Aug. Valck. recepit βασιλείων pro βασιλέων, quod etiam est in Gu. At Flor. 33. βασιλείων, qui præterea λιλαθότερον et post βασιλείων addit ἀπὸ τῆς κέδρινης .:λίμακος, ab initio autem hæc: νοητέον ἔξωθεν τὸ λειπόν.

P. 30. l. 4. ὅθεν καὶ Ἰσμήνιος ὁ Ἀπόλλων, ὅτι ἐν αὐτῷ τιμᾶται.] Taur. ὅθεν Ἰσμήνιος ἄλλως τιμᾶται.

Ibid. Schol. 100. Hoc scholion habent etiam Taurin. et Flor. 33. deest in Aug. Pro ἐν τοῖς βουκόλοις rectius puto ἐν τοῖς βουκολίοις, quod est in schol. Gu. — ἐπὶ τῷ — διαστ. e Taur. recepi, qui etiam paulo ante ἐκεῖθ. ὑπὲρ τῆς μητρός. Paulo post τὴν δὲ Δίρκην ἐπὶ τῶν ταύρων δ. Taurin. cum Junt. Basil. Barn. ὑπὸ est a Kingio. Ultima καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ ποταμὸς absunt a Taur. eaque rectius abesse judicat Valck. Ego καὶ ἡ κρήνη καὶ ὁ π. recepi e Flor. qui habet καὶ ἡ κρήνη.

P. 31. l. 5. Gu. a m. 2. Ἐπάνω.] Ἀναβιβάζων, ἀναφέρων. ὁ δὲ μετ. ἀπὸ τ. ἡ. οὕτως γὰρ κατὰ μικρὸν εἰς τὸ ὑψηλότερον ἀνάγεται. Taur. ὄρεγε μοι. Ἄλλως. ἐκτ. τὴν π. σ. χ. ἐμοὶ (hoc verum videtur, quamvis Gu. etiam habeat τῇ ἐμῇ χειρὶ δηλονότι τῇ νέᾳ.) τῇ νέᾳ ἅμα προσαν. Ἄλλως. ἐπὶ τῇ νέᾳ ὄρεγε τὴν γεραιάν σου χεῖρα. ἐπανατέλλων, προφαίνων καὶ προβαίνων καὶ προαναφαίνων. Ἄλλως. ἐπανάγων. ἀπὸ τοῦ ἡλ. ἡ μετ. καὶ γὰρ, κ. τ. λ.

Ibid. l. 10. τὸ β' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, Γλυκώνειον] Sic King. dedit pro τὸ β' ἀντ. δίμ. ἀκ. ἐξ ἀντισπ. καὶ διϊ. τὸ γ' ἀναπ. διμ. γλυκώνειον βραχ.

P. 32. l. 2. Par. Gu. m. pr. Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. οὔτι γὰρ φαύλως, ἤγουν οὐδαμῶς γὰρ φαύλως, ἤγουν εὐτελῶς μικροπρεπῶς (ἦλθεν add. Gu.) εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα.

P. 32. l. 2. πότνια παῖ Λατοῦς καὶ τοξότης (leg. τοξότις) Ἄρτεμις.] Hæc ex Aug. addidit Valck. ὡς παρθ. Aug. Taur. Gu. a m. 2. pro ὦ παρθ. Utrumque conjunxit King. ἢ ὡς παρθ. bene: nam ἢ ante ἐπειδὴ omissum in ant. edd. Gu. etiam agnoscit, King. e Bar. sumsit. August. tantum ὡς παρθένος δὲ τὴν Ἄ. καλεῖ. reliquorum vice habebat sequentia: ἢ θαυμάζουσα τὸ φῶς τὴν Ἑκάτην καλεῖ· ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ σελήνῃ, quorum priora ἢ — καλεῖ sunt etiam in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. præmissis his: ἡ τοξότης Ἄρτεμις τὴν παρθένον καλεῖ, (quæ ex ultimis scholii August. verbis et primis editi depravata videntur) ultima ἡ αὐτὴ γὰρ, etc. in Flor. 33. Taurinensis cum vulgatis conspirat. — ὅτι καὶ καιρὸν εἶχε scripsi e Gu.

Ibid. l. 6. Ἡ β' αὕτη στροφὴ] Sic King. pro ἡ β' ἀντιστροφή.

Ibid. l. 11. Istis (τῇ ὑπερβολῇ, κ. τ. λ.) hæc præfigebat Aug. τὸ δεινὸν ἀέρα . . . διὰ τὸ πλῆθος αὐτῶν. Ἄλλως. τῇ ὑπερβ. Saniora Taurin. τῷ δεινὸν ἀστράπτειν διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὅπλων. οἰκονομικῶς δὲ καὶ τοῦτο, ἅμα τε ἵνα ἀποδειχθῇ τὸ πλῆθος αὐτῶν.

P. 33. l. 1. Par. Gu. a m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἆρα αἱ πύλαι ταῖς κλείθροις ἡρμόσθησαν, καὶ τὰ χαλκόδετα ἔμβολα ἡρμόσθη τοῖς λιθίνοις ἔργοις τοῦ τείχους τοῦ Ἀμφίονος, post quæ in Florr. statim sequuntur, quæ in nota ad v. 113. adscripsi, τὰς σιδηροῖς τ. sejuncta in Gu. Etiam in Junt. Bas. Barn. Taurin., in quo idem scholion legitur, post λαϊνέῳ τείχει statim sequuntur hæc: ὀργάνοις δὲ τοῖς ἔργ. — ἀντὶ τοῦ ἔργον (vid. ad v. 114.) καὶ ἔμβολα οἱ μὲν τοὺς κ. οἱ δὲ τοὺς στρ. Aliter Flor. 33. καλῶς συνηρμόσθησαν ταῖς κλείθροις. χρὴ γὰρ νοῆσαι καὶ ὑπακοῦσαι τοῦτο ἔξωθεν, ἢ καὶ αὐτὸ περὶ τὸ οὐδέτερον, ὃ προσεχέστερον ἦν, ἐπήνεγκε τὸ ἥρμοσται ἑνικόν.

P. 33. l. 3. ἀναβαλεῖν] Vulgo ἀνακαλεῖν. Emend. Valck. ex Aug. quocum con-

spirat Taurin. Iidem paulo ante στρεφίων pro στροφίων. Mox Taur. μὴ βάθει ἡρμοσμένα, et καθέτας pro καθέτους.

P. 33. l. 6. χαλκᾶ πέταλα] Sic Aug. Taur. Vulgo χαλκοπέταλα.

Ibid. ταύτην ἐπάνω [τῆς θύρας] ἐστᾶσιν] Aug. ταύτην δὲ τὴν ἐπάνω τῆς θύρας. ex quo Valck. conj. ταύτην δὲ τὴν γανωτὴν θύραν ἐστ. Taurin. nihil juvat, qui mendosius etiam habet ἔστησιν.

Ibid. l. 8. ἐκάλυπτε τὰς πύλας,] Sic Aug. Taur. Vulgo καλύπτει τὴν θύραν, Paulo post ex Aug. post πολεμίων Valck. inseruit μὲν, post τὰς πύλας autem οὔσας μεγάλας, quod utrumque firmat Taur.

Ibid. l. 13. αὐτὸ καθιέντες καὶ] Taur. ἀντικαθιέντες καί. Pro his brevius scholion habent Gu. m. pr. Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὰς σιδηροῖς πετάλοις ἐνδεδυμένας διέλου πύλας λέγει, ἃς μετεώρους οὔσας διὰ μηχανημάτων τινῶν καθιᾶσιν ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν τῆς πόλεως (ἃς νῦν καταράκτας φασὶν add. Florr.)— Seqq. ὁ δὲ νοῦς — τείχεσιν deerant in Aug. E Taurin. nihil enotatum est. Fl. 33. καὶ τὰ χαλκόδετα ἔμβολα, ἤτοι αἱ στρόφιγγες, ἡρμόσθησαν καὶ ταῦτα τοῖς λιθίνοις ὀργάνοις τοῦ τείχους τοῦ Ἀμφίονος. λέγει δὲ ὄργανα λίθινα τὰ κοιλώματα, εἰς ἃ αἱ στρόφιγγες ἐναρμόζονται. ταῦτα γὰρ ὡς ἀληθῶς ὄργανα τῆς στρόφιγγος· εἰ γὰρ μὴ ταῦτα εἶεν, οὐκ ἄν ποτε ἐλιχθῶσιν ἐκεῖναι. τινὲς δὲ τὸ ὄργανον ἀντὶ τοῦ ἔργον, ὡς καὶ Σοφοκλῆς, ξουθὰ μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον.

Ibid. l. 18. μουσικῶς] Junt. Bas. μουσικοῖς. Leid. Gu. μουσικῶς. μουσικῇ est a Barnesio. Mox ὁ οἰκοδόμησε. primus ed. Valck. nihil monito lectore; deerat articulus. Gu. ὁ δομησάμενος. In medio scholio Valck. legendum videbatur διὰ τῆς αὐτοῦ μουσ. In fine καὶ addidit e Leid. quod etiam est in Gu. ἔσω καὶ οἱ τῆς λ. τ. Sequens scholion cum hoc ita connectit Leid. et Gu. ὄργανα (δὲ add. Gu.) λέγει τὰ ἔργα, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμ. ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους· ξουθοῦ, etc. Sophoclis fragm. e Polyido omisit Brunck.

Ibid. l. 24. καθέτους,] Taurin. καθέτας.

Ibid. l. 26. τινὲς — τοῦ οὐδοῦ.] Hæc sunt etiam in Gu. a m. 2. οἱ μὲν στροφεῖς παρὰ τὸ ἐμβ. post quæ statim subjiciuntur: οἱ δὲ καθέτους, διά τινος μηχανήματος καθιέμενα καὶ ἀνελκόμενα. χαλκόδετα δὲ διὰ τὸ δεδ. καὶ ἠσφαλῆσθαι (sic) χαλκῷ, quæ infra sequuntur. Mox περιεσφηκοῦνται e Taur. recepi pro παρασφ.

P. 34. l. 4. Ultima συνάμα δὲ, etc. accesserunt e Leid. et Gu. in quo est κατεσκεύαζε, non κατεσκευάζετο.

Ibid. Schol. 124. Hæc ex Aug. sic dedit Valck. οἱ νεώτ. τὴν αὐτ. M. κ. Ἄ. φασι. Μυκηναῖος οὖν ἐστιν, οἰκ. δὲ π. τ. Λ. τὴν ἐν Μυκήνῃ π. ἢ ἔστι τὴν ἐν Ἄργει.

P. 34. l. 12. οὗτος Ἱππομέδων ἄναξ — νάματα τῆς Λέρνης.] Hæc e Leid. etiam edidit Valck. Pro Λέρνης Mosq. Δέρκης. Idem supra vv. ὄνομ. Μυκ. μὲν omittit.

P. 35. Schol. ad ver. 126. in ed. Matth. Ἒ ἒ ὡς γαῦρος] Ἐπηρμένος — αὐθάδεις τῆς ψυχῆς. Ἄλλως. Αἶ, αἶ ὡς γαῦρος, ὡς φοβερὸς εἰσιδεῖν, ἀστεροπὸς ἐν γραφαῖσι, γίγαντι γηγενέτᾳ παραπλήσιος, οὐχὶ πρόσφορος ἁμερίῳ γέννᾳ, οὐχ ὅμοιος ἀνθρωπίνῃ γενεᾷ, ἀλλ' ἀνημέρῳ τινὶ καὶ θηριώδει.] Sic Junt. Bas. Interpolavit King. omissis ἀστερ. ἐν γρ. et e seq. scholio post παραπλήσιος intersertis ἀστεροειδὴς τὸ σῶμα καὶ τὴν ἐσθῆτα γρ. Secutus tamen sum King. in duobus scholiis, αἶ αἶ ὡς γαῦρος — ἁμερίῳ γέννᾳ et οὐχ ὅμ. — θηριώδει jungendis.

P. 35. l. 2. ἡ πέμπτη αὕτη στροφὴ — παίωνος β' καὶ συλλαβῆς.] Ita King. edidit. Vulgo ἐξ ἰωνικοῦ β' καὶ συλλαβῆς.

Ibid. l. 9. πρὸς τὸ φοβερὸν αὐτῶν] Valck. conjecturam πρὸς τὸ φοβ. αὐτῶν pro αὐτῷ confirmat Taurin.

Ibid. lin. penult. οὐδὲ] Sic Gu. pro οὐδείς.

P. 36. Schol. 134. Gu. m. pr. Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἄρα δ' Αἰτ. (τὸ ὅπλα præponit Gu.) ἀντὶ τοῦ σκευὴν ὅπλων Αἰτωλικήν. ἐν στέρνοις, ἐν ὅλῳ τῷ σώματι.

P. 36. l. 8. Ἡ ἕκτη αὕτη στροφὴ] Vulgo ἡ ς' ἀντιστροφή. Corr. Barnes. Mox τὸ γὰρ δ' δέμ. est a Kingio; deerat δ'.

P. 37. l. 9. Taurin. καθάπερ καὶ τὴν ἀσπίδα, ὥστε καὶ τὸν δεξιὸν — ἀριστερόν. Priora ista deerant in Aug. Tum Taurin. ἄλλως. καλῶς εἶπεν αὐτὸν μιξ. οἱ γὰρ Αἰτ. πάντες καὶ ὅπλοις ὁπλίζουσιν, ὡς Ἕλληνες, ἄκοντ. Qui hæc duntaxat habet Aug. dat καλῶς γὰρ αὐτὸν φησὶ μιξ. οἱ γὰρ Αἰτ. πάντες καὶ ὅ. ὁπλίζονται, κ. τ. λ. e quibus ὡς Ἕλληνες in vulg. inserendum videtur. A verbis ἴσως γὰρ τότε, quæ etiam deerant in Aug., haud dubie novum scholion incipit, in quo Taur. ἐν ταῖς Θ. χερσί.

Ibid. lin. penult. Gu. ἐξ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. ὡς μὲν γὰρ β. ἀκόντιον ἔφερεν, ὡς δὲ Ἕλλην, ἀσπίδα, ὅστε δὲ, κ. τ. λ.

P. 38. l. 3. ἠξιώθη.] ὡς ἔφη Leid. et ἠξίωται Gu.

Ibid. l. 4. Ἀμφίονα *] Asteriscum, lacunæ indicem, habet jam Junt. et Basil. In Taurin. nulla est lacunæ nota, sed post Ἀμφίονα statim sequitur de Atalanta: ταύτην Μιλανίων, etc. In Gu. et Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. hoc scholion est: περὶ τὸ μνῆμα τὸ τοῦ Ζήθου καὶ τοῦ Ἀμφίονος· εἷς γὰρ ἦν ἀμφοτέρων τάφος.

Ibid. l. 10. παρεχόντων e Taur. recepi pro παραλιπόντων. Idem ab initio γεγονότος, et om. καὶ ante ἅμα.

P. 39. l. 8. Quod e Leid. scholion enotavit Valck. idem habet Gu. εἰκότως Ἄρτεμιν — ἔφθαρται Μιλανίωνι. καὶ ὀργῆς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος —.

P. 40. l. 2. μὴ τὸ δίκαιον] Sic Taurin. et Gu. pro τοῦτο δίκ. In fine Taur. addit ἡμᾶς τὸν θεὸν φοβουμένους.

Ibid. l. 5. τὸ τῆς μοίρας ὄνομα ὂν τῶν μέσων.] Sic Gu. et Flor. 33. in quibus hæc sunt tantum a κακομοιρίᾳ. Vulgo: τὸ τῆς μοίρας ὂν τὸ μέσον. Paulo ante κακομοιρίᾳ jam Junt. et Basil. quod ipsum restituit V. qui Barnesianam vel Kingianam tantum inspexerat. In versu Homerico δειὰ scribendum fuisse, per se quisque videt. Quæ hunc sequuntur, ita exhibet Gu. τὸ διπλοῦν τοῦ τὴν προθυμίαν τῆς κόρης παρεστῆ, ἣν εἶχεν ἰδεῖν τὸν ἀδελφόν.

Ibid. l. 8. ἐκ παίωνος δ'] Sic King. Vulgo ἐκ παίωνος δευτέρου.

Ibid. l. 12. Κρεσφόντῃ Meursius em. pro Κλεοφόντῃ. Propius ad verum accedit Flor. 33. Κρεσφῶντι. Taur. ἐν Κρεοφάντῃ.

Ibid. lin. ult. θυσί..] Sic em. Valck. pro οὐσίαν. Taur. εἰς πάτριουσίαν, et paulo ante κακῶς π. οἱ περὶ τὸν Ἀμφίονα οἱ Σπαρτιᾶται.

P. 41. l. 2. Par. In Gu. desunt intermedia ὁρῶ — τρόπον, quæ Kingius de suo addidisse videtur. Post Ἀδράστῳ etiam πλησίον addunt Gu. et Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. post quod in Florr. statim sequitur: τὸ γὰρ παρέστηκε, etc. Ultima χαρακτῆρα, etc. in scholiis dedit etiam Valck. ad v. 168. e C. C. C. et ad eum v. sunt in Mosq. D.

P. 41. l. 1. Taurin. ἔχει αὐτὴν παῖδας ἐξαλαλκομενίος (i. e. ἐξ Ἀλαλκομενίας) δέσποτα, ξάνθην, ἀργείον, θυγατέρας δὲ κιόνην, κλυτίαν, etc. Χιόνην est a Barn. pro Κιόνην. Mox pro ἐν τῇ ἐπιγραφῇ Ἀτλαντίδος Valck. conj. ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀτλαντίδι vel Ἀτλαντιάδι.

Ibid. l. 4. θυγατέρας δὲ τρεῖς, Πιλοπίαν,] Hoc nomen Flor. 33. et Taurin. suppeditaverunt, qui tamen defectum in nominibus puerorum non explent: Taur. habet ἀρχίνορα, μετ. Ἀρχιγόραν. Ὠγυγίαν debetur Barn. pro Ὠγυῖαν. Taur. ὠγύαν. Fl. αὐγυίαν.

Ibid. l. 5. ἐκ Φιλόττου] Φιλόττου egregia emendatio est Valck. Philottum, Niobes

maritum, commemorat Parthenius c. 33. Paulo ante Taur. καὶ δίκα om. et post Σισύλῳ cum Flor. addit: ὃς ἀνῃρέθη ἐν κυνηγεσίῳ ὑπὸ ἄρκτου. In Gu. hoc est scholion, idemque in Leid. teste Valcken. Νιόβη παίδων θηλειῶν ἓξ καὶ ἀῤῥένων τοσούτων καταστᾶσα μήτηρ, διότι πρὸς Λητὼ ἐμεγαλαυχήσατο, εὐδαιμονεστέραν ἐκείνης ἑαυτὴν εἶναι λέγουσα, (δύο ἐχούσης παῖδας addit Leid.) ὑπὸ τῶν ὕστερον Λητοῖ παίδων, Ἀρτέμιδός τε καὶ Ἀπόλλωνος (ὑπὸ τῶν παίδων Λητοῦς Ἀπ. καὶ Ἀρτ. Leid.) βέλεσι τρωθέντα τὰ τέκνα ἀπώλεσε, καὶ Ζεὺς θρηνοῦσαν οἰκτείρας εἰς λίθον μετάγει. φασὶ δὲ τὰ μὲν τῶν ἀῤῥένων ὀνόματα Ἀλκομενία (sic), Φηρέα, Εὔδωρον, Λύσιππον, Ξάνθον, Ἀργεῖον, τὰ δὲ τῶν θηλειῶν Κιόνην, Κλυτίαν, Μελίαν, Αὔρην, Λαμίππην, (Leid. Αἴρην, Λαμιύπην) Πελοπίαν. ἄλλοι δὲ φασὶν, ὧν καὶ Εὐριπίδης, ὡς ἑπτὰ θηλείας καὶ ἑπτὰ ἄῤῥενας ἔτεκεν. Hujus priora usque ad μετάγει, et postrema ἄλλοι δὲ φ. in contextu, reliqua in nota 24. dedit Valcken. Idem simile schol. Aug. cod. affert not. 29. λέγεται, ὅτι ἡ Νιόβη εἶχε παῖδας ἓξ ἄῤῥενας καὶ θηλείας, ἐξ ὧν τοὺς ἄῤῥενας ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων, τὰς δὲ θηλείας ἡ Ἄρτεμις, ὅτι ἐκαυχήσατο ἔχειν πολύπαιδας καὶ καλλίπαιδας ὑπὲρ τὴν Λητὼ τὴν αὐτῶν μητέρα τὰς θυγατέρας. καὶ ἅπαντας ἐτάφησεν ἡ μήτηρ Νιόβη εἰς ἓν μνημεῖον. et addit: ultima, si quis ita velit, corriget; modo forma recentior ταφῆσαι relinquatur intacta.

P. 41. lin. penult. εἰς] Sic August. et Gu. pro ὡς.

P. 42. l. 1. Par. Εἶθε. ἐξήνυσα τοῖς ποσὶν ἦγεν] Ἐξήνυσα et ἦγον e Gu. addidi. Prius necessarium erat ob seq. περιέβαλον. Glossa etiam est in Gu. a m. pr. ἐξανύσαιμι ἀντὶ τοῦ ἐξήνυσα, et a m. 2. additum ἐδυνήθην τελέσαι.

Ibid. l. 4. Par. Ἥξει εἰς — προσφιλῶς τῇ γῇ.] In Gu. sunt tantum ultima: ζῶν δὲ ἐν, κ. τ. λ. Reliqua pro glossis inter versus scripta sunt, præter ἠσφαλισμένος σπ. φιλικὸς, quod e C. C. C. enotatum a Piersio habet Valck.

P. 42. Schol. 165. εἴθε δρόμον — φυγάδα μέλεον ὡς ἴδω.] Hoc scholion omisit King. In Havn. est δίερη διὰ χρόνου. αὕτη ἡ σύντ. om. γὰρ et δὲ, e quibus δὲ om. etiam Valck. Tum cod. ἐὰν μὴ ἔγκειται τὸ ἐδαφιῶ τὸ ὡς ἴδω. ἐὰν κεῖται, εὐ συντ.

P. 42. l. 7. καταληκτικὸν] Sic King. Vulgo inepte ἀκατάληκτον. Paulo post vulgo: τὸ γ' — — — — ἤτοι τριβραχέων. Omisit King. γ' interseruit Valck. ἤτοι γ' τριβρ.

P. 42. Schol. 171. Hoc quoque scholion om. King. recepta tamen ex eo voce ἐσθήμασι in paraphr. v. 170.

P. 43. l. 3. Par. Ὦ Σελήνη — εἰς ὄρθον ἄγει.] In Gu. tantum sunt λίαν ἡσ. — ἄγει. Verba χρυσ. καὶ καθ. pro glossis scripta sunt supra λιπαροζ. Ἀελίου saltem in Ἡλίου mutare debuerat King.

P. 43. l. 1. Τὸν Ὁμηρικὸν δὲ Μενέλαον μιμεῖται Εὐριπίδης,] Havn. τὸν Ἑλληνικὸν μιμεῖται ὁ Εὐρ. Μεν.

Ibid. Schol. 173. Hoc scholion dedit King. fortasse e Barocc. In Junt. Bas. Bern. non legitur.

Ibid. Schol. 175. Havn. λ. τὸ ἅρμα λέγει διὰ τοὺς ζ. pro φησὶ, tum reliqua omittit.

Ibid. l. 5. ἱερεῖα] Ἱερεῖα pro ἱερὰ Aug. Taur. Havn. αἱ ante σπονδαὶ add. Valck. et id ipsum habet Havn. qui etiam vv. ὧν τὸ αἷμα — γίνεται ἢ omittit.

Ibid. l. 7. Ὅτι ἐν τῷ ἅρματι — μαντεύηται δι' αὐτῶν,] In Gu. hoc scholion annexum est verbis paraphraseos ad v. 173 — 177. προσφιλῶς τῇ γῇ. ὅτι δὲ ἐν τῷ ἅρματι αὐτοῦ ἐφ. ὁ Ἀμφ. tum ὅτι δοκεῖ cum Cant. et Leid. pro quo Valck. dedit ὅτ. ἐδόκει. denique σφάξῃ καὶ μαντεύσηται.

P. 43. l. 10. Φιλαιμάτου] Τὸ ἐπίθετον] Articulum addunt Aug. Gu. et Havn. hic paulo post ἐπὶ σφάγια. tum οἱ μὲν γράφουσι γῆν φιλαίματον, οἱ δὲ τὸ σ. φιλαίματα λέγ. Aug. οἱ δὲ γρ. τοῖς φιλαιμάτου, οἱ δὲ τὸ τέλ. φιλαιμάτοιο. Gu. τὸ ἐκ. τῆς γ. ἐπὶ τὰ σφ. μ. οἱ δὲ γρ. γῆς φιλαιμάτοιο. sic Barnes. jam dederat pro φιλαιμάτιον. Post λέγουσιν in Havn. sequitur: ὁ νοῦς ἅτινα ῥοαὶ φιλαίματοι εἰσὶ τῆς γῆς. ἡδομένη ἐπὶ τῶν σφαγίων, ἢ αἱ εἰωθυῖαι δι' αἱμάτων γίνεσθαι. ἄλλως. τὰ σφάγια τῶν ἱερείων αὐτῷ τῷ Ἀμφιαράῳ ἢ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν μάντιν, ἢ πολεμικῶν φίλα, καὶ αἱ ῥύσεις τῶν αἱμάτων προσφιλεῖς εἶναι αὐτῷ ἐπὶ τῆς γῆς. Priora sunt etiam in Gu. a m. 2. et Flor. 33. ἅτινα σφάγια ῥ. φ. εἰσὶ τῆς γῆς, ἡδομένης (ἡδόμεναι Flor.) ἐπὶ τῷ σφαγίῳ.

P. 44. l. 3. πρὸς τὰς ἡλικιακὰς ὑποστάσεις] Hæc ex Aug. (et Taur.) recepit Valck. pro πρὸς τὰς ἡλ. μεταστάσεις. Havn. πρὸς τὰς ἡλ. κατακλίσεις. Paulo ante pro θυγατέρα Aug. et Taur. φασὶν ὅτι θυγάτηρ, quod recepit Valck. — γίνεται ex Aug. Taur. Havn. accessit. Ab initio versus Hesiodei ante Valck. legebatur Θείαν τ'.

Ibid. lin. ult. παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν] Vulgo παιων. τρίμετρον ἀκ. tum ἐκ π. δ. καὶ βραχίος. Corr. King.

P. 45. l. 7. Ἀργείου] Sic Havn. pro Ἄργου. vid. Paus. II. p. 150.

Ibid. l. 8. τῆς Ἴφιος, τοῦ Ἀλέκτορος.] Sic Taur. pro Ἰφίτου ἀλέκτορος, quod habent Aug. Havn. Valck. em. Ἴφιδος τοῦ Ἀλ.

P. 46. l. 2. Par. κομίζοις] Legebatur νομίζεις. Barn. κομίζεις. King. κομίζοις.

P. 46. l. 2. Ἡ δωδεκάτη αὕτη στροφὴ] Junt. Basil. rursus ἡ ιβ' ἀντιστροφή. Paulo post ἐκ παίων. β' καὶ ἰων. King. dedit pro ἐκ π. β'. ἀντὶ ἰων. Tum King. τὸ β' παιωνικὸν ἰμ. non assentiente Valck. qui, primus quidem pes, inquit, pæon quartus est βαρύβρομοι, sed Ionici vice positus.

Ibid. l. 6. διϊάμβου, ἀντισπάστου] Ἀντισπάστου interseruit King, an e cod. dubito. Mox post τὸ ι' — βραχυκατάληκτον delevit voces ἐκ χοριάμβου. Post τὸ ζ' King. et Valck. interseruerunt χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.

Ibid. l. 12. Post βραχυκατάληκτον legebatur ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαίστου, εἰ δὲ β' δακ. πενθ. quæ King. post vv. τὸ ια' χοριαμβικὸν transposuit. Paulo ante Valck. legendum videbatur: τὸ θ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι Φαλαίκειον, ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου β', ἰάμβου καὶ συλλαβῆς.

Ibid. lin. ult. Μεγαλ. — ὑπερήφ.] In Gu. his manus secunda adscripsit ὑπὲρ ἄνθρωπον. Ibidem aliæ glossæ sunt: ὑπερηφανίαν, μεγαλαυχίαν, μεγαλοφροσύνην, κενοδοξίαν. In iis, quæ dedi, Mosq. ἀλαζ. καὶ ὑπερηφανίαν.

P. 47. l. 1. Par. οὗτος ἐστιν — τῇδε τῇ γῇ δηλονότι.] Sumtum esse hoc scholion (schol. ad ἴδ' ἐστὶν, v. 192. dedit Matth.) e MS. C. C. C. ex eo conjicio, quod King. illud habet in paraphr. Verba ἤγουν τῆς Ἀμ. ἥτις — ὠνομάσθη ad voc. Ἀμυμωνίας v. 195. adscripta leguntur in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

P. 47. l. 4. ἔνθα τὴν τρίαιναν ἔπηξεν est ex Aug. Taur. Havn. pro τρ. ὀρθὴν ἔστησεν. κατ' ἐκεῖνον τὸν τόπον ex Aug. recepit Valck. pro κατ' ἐκεῖνο· sed pro καὶ εὐθὺς ἀνέβλυσεν, ὃ καὶ Havn. ὅπου καὶ πηγὴ ἀνεδόθη, ἐξ ἧς. Idem verba ἣν δὲ καὶ — Ἀργεῖοι εἰσὶν omittit, in quibus vett. edd. κρήνη Λέρνη. ἐν ex Aug. interseruit Valck. Sed quæ in hoc scholio mutat vel omittit Havn. in alio retinet: Ἀμυμώνῃ τῇ ἡρωΐνῃ μέλλων Ποσειδῶν συγγίνεσθαι, ὀρθὴν ἐπίδειξε τὴν τρίαιναν. καὶ εὐθὺς κατ' ἐκεῖνον τὸν τόπον ὕδατα ἀνέβλησεν (sic). ὃ καὶ γέγονε κρήνη αὐτόθεν ὁμωνύμως τῇ Ἀμυμώνῃ. ἣν καὶ ἑτέρα κρήνη

ἀμφότεραι δὲ τοῦ Ἄργους εἰσί. Denique vocibus Πολυδ. et Ἀμυμ. Havn. interserit καί.

P. 47. l. 9. Ἀμυμώνης τῆς Δαναοῦ] Sic Gu. In Baroc. erat τῆς Κάδμου. Gu. habet tantum quæ a verbis Ἀμυμ. τῆς Δ. incipiunt.

Ibid. lin. ult. Schol. 194. Οὐκ ἔστιν, κ. τ. λ.] Cod. Taur. et Havn. hæc ab initio addunt: λείπει τὸ ἐπαγγέλλεται. ὁ νοῦς (οὗτος add. Taur.) ἐστιν· οὗτος ἐστὶν ὁ τὰς Θήβας δορὶ καὶ πολέμῳ παραδώσειν (ἐπαπειλούμενος add. Havn.) αἰχμαλώτους ταῖς Μυκηναίων καὶ Ἀργείων (Μυκηναίαις καὶ ταῖς Ἀργείαις Taur.) γυναιξὶν (ἀπειλεῖ add. Taur.), ἀποκαταστήσειν τε ἐν Λέρνῃ καὶ τῇ Ἀμυμώνῃ τῇ γινομένῃ ἐκ τῆς (τοῦ add. Taur.) Ποσειδῶνος τριαίνης ἐπαγγυλόμενος (sic Havn. ἐπαγγιλόμενος Taur.) αὐτὰς ὥστε ὑδρεύεσθαι ἐκ τούτου δούλας γινομένας. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· οὐκ ἔστιν, etc. In edito scholio Havn. διὰ γὰρ τὴν μίξιν τοῦ Πος. tum τὸν Ὀμ. Ἕκτορα omisso δὲ denique φέροις Μισηΐδος. Seqq. ad v. 195. Ποσειδωνίοις adscripta sunt, sicut in Flor. 33.: in Havn. τινὲς οὕτω· λείπει ὁ καί· εἰσὶ γὰρ τὰ κτ. (in Flor. τινὲς λέγουσι καὶ Ἀμυμωνίοις· εἰσὶ γὰρ τὰ κτ.) et in fine addit ὕδασι, quod recepi.

P. 49. l. 4. τὰ βασίλεια· ἵν' ᾖ ὁ νοῦς·] Verba ἵν' ᾖ ὁ νοῦς om. Valck. nimirum quia King. hæc omiserat, quippe qui priora ἐπεὶ γὰρ — βασίλεια in parenthesi, reliqua in scholiis posuit. Uterque antea εἰσῆλθε τὴν πόλιν, haud dubie quia tale quid sive in Baroc. sive in MS. C. C. C. legerat, quod suppeditant Gu. a m. pr. Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. πλῆθος γὰρ γυναικῶν ἔρχεται πρὸς τοὺς βασιλικοὺς δόμους, ἐπεὶ ταραγμὸς εἰσῆλθε τὴν πόλιν. Quæ sequuntur: λέγει δὲ τὰς — ἐλθούσας in Gu. m. 2. sunt inter lineas scripta.

P. 50. l. 4. ὥστε πῶς] Sic King. haud dubie e cod. nam sic etiam Leid. et Gu. in quibus idem scholion legitur. Vulgo ὥσπερ ἐμ. Valck. tamen ὥστε deleri malebat, ut in seq. scholio scribitur.

Ibid. l. 8. Ἄλλως. Τοῦτο τὸ μέλος — πάροδον λέγῃ — καλεῖται τὸ ᾆσμα. — ὡς τὸ σῖγα σῖγα λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης [τιθεῖτε]. Ἴδει δὲ, φασὶν, ἀπὸ συμπολιτίδων, ἢ συγγενίδων τῆς Ἰοκάστης εἶναι τὸν χορὸν, αἵτινες ἔμελλον παραμυθήσασθαι αὐτὴν ἐπὶ [τοῖς συμβᾶσιν.] ἐπίτηδες οὐκ εἰσὶν ἐγχώριαι αἱ τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ ξέναι καὶ ἱερόδουλαι, ὅπως ἐν τοῖς ἑξῆς ἀδεῶς ἀντιλέγοιεν] τὴν πρὸς] Hujus scholii priorem partem τοῦτο τὸ μ. — τιθεῖτε (vid. p. 52. l. 13.) dedit Valck. p. 799. alteram ἴδει — ὑπ' αὐτοῦ; om. King. In eo ex Havn. recepi λέγῃ pro λέγει, et τὸ ᾆσμα addidi post καλεῖται. (cod. λέγεται) ut et alterum σῖγα. Præterea habet τοῦτο τὸ μέρος — πρὸς τὴν ὑπόθ. ἀνῆκεν — πάροδος δὲ λέγεται et om. τιθεῖτε. —In his constituendis secutus sum cod. Havn. in quo desunt τοῖς συμβᾶσιν — ἀντιλέγοιεν. Ex eodem post τῆς Ἰοκάστης addidi εἶναι τὸν χορὸν, ubi Taur. τὸν χορὸν εἶναι, et versus finem παρρησιαζόμενος scripsi pro παρρησιασάμενος. Idem ab initio ἀπὸ πολιτίδων ἢ συγγενῶν et in fine om. ὑπ' αὐτοῦ. In verbis seclusis Taur. αἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ ξένοι καὶ ἱερόδημοι. Præterea aliud scholion habent Taur. et Havn. sed e superiore excerptum a recentissimo litteratore: ὁ χορὸς ἐκ Φοινισσῶν. ἐπειδὴ οἱ Ἀγηνορίδαι ποιήσαντες τὴν Φοινίκην νῆσον ἐκρατήσαν καὶ αἰχμαλώτους ἔλαβον τὰς γυναῖκας τοῦ χοροῦ ἐπιλέκτους ἔπεμψαν τῷ Ἀπόλλωνι· πρὸ δὲ τῆς πομπῆς εὐθὺς συνήχθη κατ' αὐτῶν πόλεμος. διὰ δὲ τῶν Θηβῶν ἀποστείλαντες ἠξίωσαν τοὺς Θηβαίους συγγενεῖς ὄντας ἐκπέμψαι τῷ θεῷ εἰς Δελφούς. λέγει οὖν ταῦτα ὁ χορὸς τῷ Πολυνείκει.

Ibid. lin. antepenult. δίμετρον] Vulgo τρίμετρον. Emend. King. Eidem paulo post debetur ἐκ παίωνος τετ. καὶ τρίτου pro ἐκ π. τετ. ἐπιτρίτου. Post ἀναπαιστικὸν

ἐφθημ. delevit ἐκ χορείου καὶ δακτύλου (edd. vett. ἐκ χ. δακτύλου) improbante Valck. Pro iis, quæ paulo post e Baroc. 74. interserta sunt, edd. vett. τὸ η′ ὅμοιον.

P. 51. l. 8. τῷ γ′.] Ante King. legebatur τῷ ιγ′.

Ibid. l. 11. διὰ τὸ ἐκ βρ. ἀρχ. — βραχυκαταλήκτου addidit King.

Ibid. l. 15. τῷ α′. τὸ κς′ ὅμοιον τῷ γ′.] τῷ α′ — τῷ γ′ King. pro τῷ γ′ — τῷ β′.

Ibid. lin. antepenult. ἰων. δίμετρον et ἐκ διτροχαίου est a Kingio pro ἰων. τρίμετρον — καὶ τροχαίου. tum λα′ ὅμ. ἐκ διση. pro ἐκ σπονδείου.

P. 52. l. 8. ἔναντον] Sic King. pro ἐναντίον, uti mox etiam τὸν δ′ καὶ τὸν β′ πόδα pro τὸν δ′ καὶ τὸν ζ′ π.

P. 53. l. 1. τῆς ἅλω.] Havn. Gu. ἅλωνος. Tum Havn. κατεχρ. δὲ οὕτως λέγ. αἱ ἀπ.

Ibid. l. 5. ἵνα εἰς Δελφοὺς ἀποσταλῶσι δι' Ἐτεοκλέους] Sic Aug. et Havn. Vulgo ἵνα δι' αὐτοῦ τοῦ Ἐτ. εἰς Δ. ἀποσταλ. Valck. conj. ἵνα δι' αὐτοῦ εἰς Δ. ἀπ. In seqq. πόθεν ἐληλ. αὗται, πιπ. Havn. vulgatam servat. Idem scholion est in Flor. 33. qui ab initio habet: ἀλλ' ἐπ. ἡ Φοίνιξ. παραλόγως κατεχρ.

Ibid. Schol. 213. Recte Valck. em. ὅπου — ταχθήσομαι.

Ibid. l. 9. ταῦτα διὰ μακρῶν λόγων] Διὰ μακρῶν λ. est e Taurin. et Havn. pro τῶν μ. λ. Ante King. edebatur: καὶ τὸ κατιν. ἀντὶ τοῦ κατασκευάσομαι. καὶ τὸ om. Havn. κατασκευασθήσομαι em. H. Steph. App. de Dial. Att. p. 145. Havn. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ κατισκευασθήσομαι. Idem om. ἐν ante ἰάμβοις. Tum ἐγὼ δὲ οὕτως οἶμαι εἶναι Havn. e quibus εἶναι recepi pro ἐστίν. Havn. et Taur. post Παρνασσὸν addunt τῇ ἐλάτῃ πλεύσασα.

P. 54. l. 1. πλεύσασαι] Sic conj. Valck. quod confirmat Havn. ἐκπλεύσασα exhibens. Vulgo: πλεῦσαι. Idem codex ab initio: διαπορεῦται πῶς λέγει et om. εἰς Δελφούς.

Ibid. λοιπὸν] Sic Taur. quod conj. Valck. pro λιπόν. Idem antea ἐλάτῃ πλεύσασα διπλώτῳ, quod etiam Havn. habet, sed omisso λοιπόν. Mox idem et Taur. τὴν τοῦ Ζεφυρον. Havn. etiam αὐταῖς pro αὐτὰς, Taur. οὐρίαν pro οὐρίᾳ (Havn. ὄρια).

Ibid. l. 5. πνέων ἀντιβαίνει τοῖς ἀπὸ ἀνατολῆς ἐπὶ τὰ δυτικὰ πλέουσι,] Havn. πνέων ἀντιπνέει τὴν ἀπὸ ἀνατολῶν ἐπὶ τὰ δυτικὰ ἐρχομένην. Seqq. ὃ ἐστιν em. Valck. pro ὅς ἐστιν. et sic Gu. qui habet verba τὴν αἰτίαν usque ad Ἑλλάδα, et in iis οὐρίως — ἀντιδίδωσι — τοῖς ἀπ' ἀνατολῶν ἐπὶ τὰ δυτ. ἐρχομένην, ita ut vix dubitem, quin λοιπὸν sit vel ejus, qui diversorum enarratorum scholia conglutinaverit, vel e v. λιποῦσα ortum.

Ibid. l. 7. δυτικά.] Hic ante Kingium, etiam in Taur. et Havn. inserta legebantur, quæ ad v. 217. adscripsimus. Post πεδίων Havn. et Taur. addunt τῆς Σικελίας. Sequitur in Havn. οἱ δὲ Ἰόνιον πόντον ἀκούουσι τὸ, etc. et Ἰονίαν pro Ἰωνίαν.

Ibid. l. 8. ἔτη κζ′, ἵν' ᾖ· ἐλάτῃ πλεύσασα] Sic hæc conjungunt Taurin. et Havn. pro ἔτη κζ′. ἐλάτῃ. ἔτι. ἐλάτῃ πλ. Uterque etiam κς′ pro κζ′.

P. 55. l. 1. κύκλῳ κεχυμένων] Sic August. et, si recte conjicio, Taur. pro χεομένων. Havn. ἢ κύκλῳ χεομένων. gl. Gu. κύκλῳ περιῤῥεομένων. Mox Aug. ἐπεὶ ζεύγνυσιν αἰγεῖ δεκ. ὀχ. τρ. quod ortum est e scriptura Havn. Taur. ἐπεὶ πεζεύουσιν αἱ νῆες δ. ὀ. τ. quod verum videtur. Pro οὕτω καὶ Ἴων λ. idem cod. ὡς καὶ Ἴ. λ.

Ibid. l. 3. Δελφινοφόρον πεδίον πόντου διαμειψάμεναι.] Junt. Bas. δελφινοφόρον. Havn. δελφήνηρον. Taur. δελφίνορον. Emendavit Barn. Tum vett. edd. πῶς διαμ. Quod Valck. restituit πόντου, est in Taur. Havn. Aug.

P. 56. l. 5. Σικελίαν δὲ φασὶν εἶναι μικρὰν νῆσον μεταξὺ Χαλκίδος καὶ Αὐλίδος.] King. Σικελίαν οἱ μὲν φ. nulla alia, puto, de causa, nisi ut hoc scholion sejungeretur ab eo, quod ad v. 215. adscriptum est ἐλάτᾳ πλεύσασα — τῆς Σικελίας, quocum in Junt. Basil. Barn. cohæret. Havn. Σικελία δέ ἐστι μικρὰ νῆσος μετ. Αὐλ. καὶ Χ. tum εἴρηκε pro εἰρῆσθαι. — Αἰσχύλον αὐτῷ ἕπεσθαι. Locus Æschyli est Prom. 845. seq.

Ibid. l. 6. πάντα πόντον 'Ιόνιον λέγεσθαι, ἐν ἀλωμένη περιῆλθεν] Πόντον pro τόπον dedi ex Havn. περιῆλθεν pro ἐπῆλθεν ex eodem et Taurin. Paulo post Havn. ὁ δὲ Κράτης φησὶ πανταχόθεν αὐτοῦ δηλοῦντος τὴν ὦ. (αὐτοῦ sc. τοῦ Ζεφύρου.) Taur. φασὶν ἀντιδηλοῦν τὴν ὦ.

P. 57. l. 1. Par. ἀναθήματα.] Quæ apud King. et Valck. sequuntur, ea partim e glossis in MS. C. C. C. supra scriptis conflata esse videntur; in Gu. certe non est continua paraphrasis, sed singulæ glossæ usque ad v. 236. Alia ex editis interseruit King. ut ea, quæ ad v. 229. pertinent.

P. 57. l. 6. συγγενοῦς ἡμῖν. "Αλλως. ἐπὶ τοὺς ὁμογενεῖς] Sic hæc distinguit Taurin. Vulgo continua serie συγγενοῦς ἡμῖν, ἐπὶ τοὺς ὁμογ. Ab his verbis ἐπὶ τοὺς ὁμ. incipit etiam hoc scholion in Flor. 33. Seqq. 'Αγήνορος — τιμφθεῖσα desunt in Havn. Pro ἐπὶ Α. οὖν φησιν ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πύργους Flor. tantum habet ἐπὶ τοὺς πύργους. Pro ὅ ἐστιν εἰς Θήβας. Flor. et Havn. ἤ ἐστι τὰς Θ. tum ἢ πύργους φασὶ (hoc om. Havn.) τοὺς υἱοὺς (Οἰδίποδος add. Flor.) 'Ετεοκλέα καὶ Πολυνείκην. (ἢ τοὺς πολίτας add. Flor.) Gu. nota supra πύργους adscripta: ἢ τὸν 'Ετεοκλέα καὶ τὸν Πολυνείκην πύργους καλεῖ, ἢ τὰς Θήβας ἀπὸ μέρους καλεῖ.

P. 58. l. 2. ἐτάχθην γεν. e Cantabr. ut e Piersii ed. apparet, addidit Barn. Idem est in Gu. a m. pr. post quod sequitur a m. 2. ἢ γενήσομαι, ἢ ὠνομάσθην καὶ ἐτιμήθην. Valck. conjecturam καὶ δούλη pro ἡ δούλη firmant Taur. et Havn.

Ibid. Schol. ad ver. 229. ed. Matth. Prius scholion in edd. cum scholio ad v. 228. ἐτάχθην γεν. coaluerat. In altero (Par. l. 1.) Flor. 33. λ. οὖν, φ. λούσασθαι ἐπὶ τῷ τ. K. ὕ. Havn. λ. οὖν φασιν ἐν. μὲ τῷ ὕδ. τ. K. tum Flor. et Havn. τὴν ἑαυτῆς κόμην. Flor. περὶ θεοῖς λατρεύω.

P. 58. l. 6. παρὰ τῷ τρίποδι recepi e Flor. 33. Taur. Havn. pro ἐν τῷ τρίποδι. Eodem alludit cod. Aug. περὶ τῆς πατρίδος. φθέγγεσθαι quatuor codd. pro φθέγξεσθαι. Flor. habet tantum τὰς ἱερόδ. παραλεύεσθαι μ. φασι θ. φθ. π. τ. τρ. Aug. εἰς ἣν λέγεται τὰς ἱεροδούλας παρθ. λ. μ. θεσπίσια φθ. π. τ. π. Havn. εἰς ἣν λούουσι τὰς ἱερόδ. παρθ. μέλλ. θ. φθ. π. τῷ τρ.

Ibid. l. 7. περὶ τοῦ τρίποδος.] Gu. παρὰ τοῦ τρίπ. An puellas vaticinia a Pythia in tripode sedente accepta cecinisse significat? Certe περὶ corruptum e παρά. Supra Gu. παρ' ἧς ἱλ. αἱ ἱερόδουλοι παρθ. et ἤτοι μάντ. non ἢ τὸ μάντ. In seqq. καὶ λέγειν δυναμένους τὰ τῶν ἄλλων ἀγνοούμενα καὶ διασαφεῖν e Gu. addidi (post μαντικούς).

Ibid. l. 12. εἰσὶ τῶν παρθένων.] Εἰσὶ cum Aug. habent Taur. Gu. Havn. pro ἐστί. Ab initio ἢ addiderunt King. et Valck. nescio unde. αὐτὴν om. Gu. qui aliud etiam scholion habet: παρθένων γὰρ τρυφὴ τὸ λούεσθαι. ἢ παρθένιον χλιδὰν λέγει τὰς κόμας.

Ibid. lin. penult. καὶ ὥσπερ ἐξ αὐτοῦ ἐπιμερίζεσθαι τὸ πῦρ.] In edd. huic scholio e seqq. adhæsit ὑπὲρ ἄκρων. Supra pro ἐπείπερ ἐν ἀμφ. Havn. ὅτι ἀμφ. tum καὶ ἡλίου pro καὶ 'Απόλλωνος — ἐν ἑκατέρῳ — ἀνάγκη pro τούτου χάριν. — ἀναπτόμενον pro ἀπτόμ. denique δοκεῖ δὲ τοῖς κ. ἐκ δύο ἀναδ. τὸ ἐπίπεδον πῦρ, ὥσπερ καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπιμ. ἐν σκοπιλόν. Quod scholion e Leid. descripsit Valck. idem est in Gu. a m. 2. δικόρυφος

(ὧν add. Leid.) Παρνασὸς ἐν μὲν τῇ μιᾷ κορυφῇ Ἀρτέμιδος ἱερὸν καὶ Ἀπόλλωνος εἶχε, τῇ δὲ θατέρᾳ Διονύσου καὶ (Leid. ἡ) Σεμέλης. ὅθεν καὶ δικόρυφον εἶπας καλεῖ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτοῖς ἀναπτομένου πυρὸς εἰς τὴν τῶν (om. Leid.) θεῶν θυσίαν ἐνομάσας. Cum hoc cohaeret, quod ad sequens scholion dabimus.

P. 59. l. 3. Gu. a m. 2. οἰνάνθη ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν βοτρύων λέγεται. οἰνάδος οὖν βότρυν νεοτεῖον ἐνταῦθα, τὸν ἐξ οἰνάνθης καὶ ἐκ πρώτης ἐκφύσεως ὕστερον βότρυν γενόμενον. —In scholio edito ἔκφυσις est a Kingio pro ἔκρυσις. Idem reposuit V. D. in Misc. Obss. III. p. 109. et habet Havn. qui antea βαστάζεις pro ἀποστάζεις et οἰνάνθας τῷ Διονύσῳ καθ' ἑκάστην αὐτὴν ἐκτίματ. Qui hinc redorditur Aug. cod. οἰνάνθη γάρ ἐστι ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφ.

Ibid. l. 4. Verba οἰνάνθας — ἄμπελος aliena esse monuit Valck. Sed vid. scholion Gu. cit. in nota ad 236—238. In iis τὸν ἐξ οἰν. β. scripsi ex Havn. et Taur. Deerat præpositio. Scholion Gu. et Leid. φασὶ (δὲ καὶ add. Gu.), ὅτι ἄμπελος ἦν ἐν τῷ τοῦ Διονύσου ἱερῷ, ἥτις καθ' ἡμέραν ἑκάστην ἔφερε βότρυν, ἐξ οὗ (Leid. ὅθεν) ἡ σπονδὴ τῷ Διονύσῳ ἐγίνετο. ἐδηλοῦτο δὲ ἐντεῦθεν, ὅτι Διόνυσος πρῶτος ἐχαρίσατο (τοῖς add. Leid.) ἀνθρώποις τὴν ἄμπελον, Ἰκαρίῳ δοὺς πρώτῳ, ὥσπερ καὶ Δημήτηρ τὸν σῖτον, καὶ Ἀθηνᾶ τὴν ἐλαίαν, καὶ ἕτεροι τῶν θεῶν ἕτερα.

Ibid. l. 5. In versibus Sophocleis τις ab initio om. Havn. Pro Εὐβοίας Havn. Taur. Εὐβοήσασα, tum monstrum lectionis habet Taur. τῆδοβάκοσχρος βότρυς. Verum credo vidisse Valcken. quem sequitur Brunckius, in Fragm. Soph. p. 619. edens, γῆς Εὐβοΐας. — πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω. Taur. πρῶτα μὲν λαβραδίῳ κτλ. Havn. πρ. μὲν λαβρᾶς ἐκκεκλιμάτωται. κεκλημάτωται est a Barn. — ἐνανθὴς δέμας est e Taur. et Havn. pro εὐάνθης· δέμας οἰνάνθης, quod Br. dedit, est e Barn. conjectura. Indidem recepi ὄμφ. τύπον pro ὄμφ. τρόπον. — καὶ κλίνεταί γε, quod. conj. Valck. est in iisdem codd. — δείλη est a Barn. δέλη Junt. Basil. δίλη Taur. Havn. qui etiam πᾶσι pro πᾶσα et in ὀπώρα καλῶς cum editis consentiunt. κάνακίρναται pro κάνακιρνᾶται legendum monuit Porson. ad Eurip. Med. v. 1. p. 388. b. Lips.

Ibid. Schol. 236. Οἶνα θ' ἃ] Ἥτις καθ' ἑκάστην ἡμέραν στάζεις οἶνον δηλονότι τὸν ἀεὶ καρποφορούμενον. add. Gu.

P. 60. Schol. 239. Gu. has glossas habet a m. pr. ζάθεα] ἄγαν θεῖα. δράκοντος] τοῦ δελφῖνος, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων. (Hoc etiam e Cantabr. enotavit Barn. In Havn. hoc est scholion: ὑπὸ τὸν Παρνασσὸν δείκνυταί τι σπήλαιον τοῦ δράκοντος. vel, ut Flor. 33. habet: τοῦ δελφῶνος (sic) — ὑπὸ τὸν Παρνασσὸν δείκνυται τὸ σπήλαιον, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων.) οὔρειαι] ὄρειναί. θεῶν] τοῦ θεοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. νιφοβ. τ' ὄρος ἱερὸν] καὶ τὸ χιονόβλητον ὄρος ἱερόν. τὸν Παρνασὸν πάλιν λέγει. (Hoc est etiam in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.) ἑλίσσων] ἀντὶ τοῦ ἑλισσόμενος, στρεφόμενος. (et Flor. iidem.) ἀθανάτας θεοῦ] τῆς Ἀρτέμιδος. παρὰ] κατά. γύαλα] τόπους, ναούς. (et Florr. iidem.) μεσόμφαλα] τοὺς κατὰ τὸ μέσον τῆς γῆς. Δίρκαν] ἀντὶ τοῦ τὰς Θήβας. quæ apposui, ut confirmarem, quod supra dixi, Kingii paraphrasin e glossis MS. C. C. C. concinnatam videri. Sed ad ver. 234—238. continua est etiam paraphrasis in Gu. εἴθε καταλιποῦσα τὴν Δίρκην, τουτέστι τὰς Θήβας, γενοίμην τῆς ἀθανάτου θεοῦ, ἤγουν τῆς Ἀρτέμιδος χορὸς ἑλισσόμενος, ἤγουν στρεφόμενος, ἄφοβος κατὰ τοὺς ναοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος τοὺς κατὰ τὸ μέσον τῆς γῆς.

Ibid. l. 3. λέγουσι δὲ] Καὶ add. Gu.

Ibid. l. 5. Διλφίνης,] Διλφὶν Gu.

Ibid. ἔσχε,] Εσχηκε Gu.

Ibid. l. 6. τὸ κατοπτευτήριον, ut optime conj. Valck. recepi ex Havn. ὅθεν κα-

τουτ. e Taur. et Havn. King. dederat: ὅτι ἐν Παρν. tum pro τὸν Δίλφιν Havn. τὸν Δελφῖνα.

P. 60. l. 8. γὰρ] Sic Havn. pro δέ. Is etiam antea τινὲς δὲ στίζουσιν et mox περισσῶς.

P. 61. l. 1. συγκείμεναι.] Sic Gu. pro συγκειμένων. In superiore schol. idem cod. male μεσόμφαλα δὲ κυρ. αἱ τ. ὁ. κ.

Ibid. l. 3. ἰὼ Παρνάσσου ὄρος] Ἰώ. Sic Flor. 33. Taurin. Havn. pro τί. Ex Taurin. Havn. recepi etiam ὡς τὸ καταυφ. ὄρος ἀμφ. pro ὡς τὸ κατ. ἄντρον ἀμφ. Iidem etiam καὶ ὦ θεῖον ἄντρον pro θεῖά τε ἄντρα. Ad finem verba καὶ δεύτερον et φησὶ om. Havn.

P. 62. Schol. 251. In Mosq. D. hæc tantum leguntur: τὸ εἴ τι ἀόρ. — πεζῷ λόγῳ, in quibus πολὺ habet pro πολλή.

Ibid. Schol. 253. Hoc scholion unde sumserit Valck., ignoro. In Junt. Basil. Barn. King. non legitur.

Ibid. Schol. 254. s. τουτέστιν οἱ ἐκ Θηβῶν—Κερασφόρον καλεῖ. σκόπει δέ· ἀπὸ Ἰοῦς Ἔπαφος, οὗ Λιβύη, ἧς Βῆλος, — καὶ Πολυνείκης.] Sic hæc conjungit cod. Gu. quem sequi malui, quam incertam auctoritatem Kingii. Is enim scholion finit verbis κερασφόρον καλεῖ, omissis verbis σκόπει δέ. tum novum scholion, tanquam e Bar. petitum, addit: λέγεται — καὶ Ἰοῦς, (quod in Gu. est a m. pr. et in MS. C. C. C. exstare videtur) et cum hoc continuo ordine jungit ἀπὸ Ἰοῦς Ἐπ. κ. τ. λ.

P. 63. l. 3. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. ἀμφὶ γὰρ πόλιν τὸ νέφος] Hæc (τὸ δὲ — πόλιν) addidi ex Havn. qui caret verbis οἰκεῖον δὲ, etc. In Junt. Bas. Barn. hoc scholion ad 248. refertur, huc in Havn. King. Valck.

Ibid. Schol. 260. Havn. τοῖς παισὶν Οἰδίποδος (sic etiam Junt. Bas.) ὁ Ἄρης ταχέως πορ. ἄμεινον γὰρ οὕτως. omissis verbis δὲ τὸ εἴσεται ἑ. τ. ἑρμ. ubi οἴσεται pro εἴσεται ex Aug. scripsit Valck.

P. 64. Schol. 265. Havn. τὸ δίκ. καὶ παρὰ τὴν τῶν θεῶν συμμ. ἀεὶ προϊστάμενον, καὶ τοῖς δικαίοις ἐπιξιοῦσι σοι ἐρχομένων. ex quo legendum conj. καὶ τοῖς δικαίως ἐπιξιοῦσι συνερχομένην.

Ibid. Schol. 268. Aug. et Havn. sic: τὰ μὲν θυρώματα ἐπιτετρ. τοῖς θυρωροῖς. δι' εὐπιστίας,] Διὰ (hoc om. Havn.) τὴν εὐμάρειαν καὶ τὸ εὐχερῶς με ὑποδέξασθαι τοὺς φυλ. ὑπ. μὴ δόλος (τις add. Havn.) ἐστίν. Etiam Taur. θυρώματα et θυρωροῖς, quæ pro antiquioribus habet Valck.

P. 65. Schol. 271. s. οὐκ ἀφῶσιν ἄτρωτον. Ἄλλως. οἱ μὲν γράφουσιν οὐκ ἐφρῶσιν. οἱ οὖν ὑποκεῖται — ταύτην τὴν χρῆσιν φησίν.] Hæc (οὐ ἀρῶσιν ἐφρῶσιν.) suppeditavit Havn. in quibus leg. οὔ με φρῶσιν annotavit Niebuhr. Ex eodem codice in fine addidi φησὶν, nec sic tamen locum integrum esse existimans. Paulo ante idem περὶ μονοσυλλάβου ῥητέον ῥῆμα.

P. 66. l. 1. Ἀνόητον φασὶ τῷ ξίφει πιστεύειν,] Vulgo ἀνόητον τὴν χρῆσιν φασὶ τῷ ξ. π. Pro τὴν χρῆσιν Valck. conjiciebat τὴν τήρησιν. Sed melius illa absunt a Taurin. et Havn. e scholio edito ad v. 271. repetita. Præterea Havn. ἀνοήτως δέ φησι τῷ ξ. π. φησὶ etiam Taur. Mox delevi δὲ in εἰ δὲ καί. Verba ἀναγκασθεὶς sine γὰρ usque ad δύσερις εἶναι sunt etiam in marg. Gu. In hoc scholio, quod finitur voce ἐπορίσατο, desinit codex Havn. hac addita nota: τέλος τῆς ἐξηγήσεως τοῦ δράματος τῶν Φοινισσῶν.

Ibid. l. 8. ἤγουν τὴν πίστιν — τοῦ θαρρεῖν.] Recte hoc scholion a præcedente separavit Valck. quod monstrant etiam Aug. Havn. Taur.

Ibid. l. 9. Ἢ κτύπον. ἀποφαντικῶς, ὄντως κινὸν τὸν ψόφον ὑφορώμεθα.] Sic dedi e Gu. et Aug. pro τὸν κτύπον οὖν φησὶν ἀποφατικῶς, ὄντα, ἤγουν τὸν κ. ψ. ὑφ. Aug. tamen et Taur. τὸν κτύπον repetunt: ἢ κτύπον.] τὸν κτ. ἀποφ. Taur. ἀποφαντικὸν ὄντως. Pos-

sis etiam cum Valck. scribere ἀποφ. ἥγουν ὄντως. κενὸν τὸν ψ. hoc ordine Gu. ἀναφωνικῶς ad significationem vocis ἦ declarandam spectat.

P. 66. lin. ult. ἐπ' αὐτοὺς ἰδίως,] Sic Taur. ex quo errore librarii orta Aug. cod. lectio ἐπ' ἀντιδίως. Ex hoc Valck. suspicabatur ἐπ' αὐτοὺς, ἐάν τι δέοι. Sed fortasse εἰ δέοι ipsum ex ἰδίως ortum est; omittit certe Taurin.

P. 67. l. 4. συνθήσεσθαι] Συνθήσεσθαι ex Aug. recepit Valck. pro συνθῆναι. E Taurin. nihil enotatum. Seqq. ἐσχάρα δὲ, κ. τ. λ. in Junt. Basil. cum superioribus cohærent; sejunxit King. omisso δέ. Aug. ἐσχάρα μὲν γὰρ κυρ. In his ἐναγίζουσι dat Taur. pro quo in Aug. erat ἀναγίζουσι. Vulgo σφαγιάζουσι.

Ibid. l. 9. ἱερακὸς φησὶ τεθαῤῥηκέναι. ἀσθενοῦς δὲ ψυχῆς τεκμήριον·] Φησὶ, quod ante ψυχῆς legebatur, cum Aug. omittit Taur. in fine post εἴδωλον hæc subjiciebantur in Aug. ἀλλὰ τοῦ χοροῦ πρὸς τὰς βασιλείας εἰδ * * * οἰκῶν. quæ paulo emendatiora exhibet Taur. ἄλλως. τοὺς τοῦ χοροῦ πρὸ τῶν βασιλείων εἰδὼς εἶναι. quæ varia lectio esse videtur verborum τὰς ἀπὸ τοῦ χοροῦ ἱερακάς.

Ibid. l. 11. ὃ καὶ ἄμεινον,] Ὃ ex Aug. addidit Valck. idem est in Gu. In hoc εἰς τὸ κουλεὸν est a pr. m. reliqua a sec.

Ibid. Schol. 285. Gu. sic habet: ἢ — λέγων, ὡς οὐ καθόν. Ἑλλ. ὁμίλ. — φωνῆς, ἔγνω, κ. τ. λ.

P. 68. l. 5. ἐν τοσούτῳ οἱ Ἀργεῖοι ἐπὶ τὴν πόλιν ἐστράτευσαν.] Ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν edidit Valck. πέμψειν πρὶν ἰδεῖν Barn. Junt. Basil. ἐστράτευσαν et om. πρίν. Vix tamen hæc sincera. An: μέλλων δὲ πέμψειν εἶδον τοὺς Ἀργ. ἐπεστρ. ut ultima ἐν τοσούτῳ, etc. variam tantum lectionem verborum ἐν τῷδ' ἐστράτ. Ἀ. contineant. Cod. Gu. ad ἐν τῷδ', ἐν τοσούτῳ (ἐν τῷ μέλλειν πέμψαι). Flor. 33. ἀντὶ τοῦ μέλλοντος πέμπειν με. σύνηθες δὲ τῷ Εὐριπίδῃ τὸ σχῆμα. unde conjicias etiam: ἢ οὕτως· ἐν τῷ μέλλειν πέμψαι leg. πέμπειν με — ἐν τοσούτῳ.

Ibid. l. 9. ἠπατημένους χαίρειν] Χαίρειν addidi e Gu. sicut antea ὡς ante ἀληθῶς, et paulo post πρὸς τὴν ἐπαν. τὸ ἐν τῷδε scripsi pro τὴν ἐν τῷδε.

Ibid. l. 14. ἐπεὶ φανείη.] Sic Gu. pro ἐπιφάνη. Paulo ante idem τοῦτο οὖν ἀκοῦσαι θα γ. pro ὡς καὶ ἐντ. γίγ. Libanii duo loca priora, indicante Valck. sunt T. II. p. 270. D. et 271. A. ed. Morell. Priorem in Reiskii editione non reperi; alter est T. I. p. 535. seq. In eo τεταγμένων est etiam in Gu. τεταμένων hic e Leid. Valck. ut in Libanio Reisk. e duobus codd.

P. 69. l. 1. τὴν δόξαν] Sic Gu. pro τῆς δόξης, ut in Epist. 251. ed. Wolfii. Paulo ante Gu. ἐκεῖ τε καὶ σοὶ φίλτ. e quibus τε recepi.

Ibid. l. 11. δίμετρον] Sic King. pro τρίμετρον, nescio an e cod.

Ibid. l. 12. τὸ ι' et καὶ βακχείου addidit King.

Ibid. lin. antepenult. τὸ θ' . . .] King. ad h. l. scholia hic de metro manca sunt; ego igitur optimum cod. secutus sum.

P. 70. Schol. 308. Οἱ τούτων, κ. τ. λ.] Priora ista ex Aug. addidit Valck. Eadem sunt in Taurin. qui ab initio οἱ τούτων pro οἱ τούτου. Post πῶς, Valck. lacunæ signa posuit. Taur. πῶς ὅτι οὐδέν. εἰπουσῶν est a Valck. Codex εἰποῦσα. Ad finem Taur. ὥστε σημῆναι, ὅτι. et ἐμφαίνουσαι pro καὶ ἐμφαίνειν. In scholio edito Aug. εἰ γὰρ Ἑλλ. ἐλ. ἀλλ' οὐ . . . . τὴν πάτρ. ἔσωζον ἀπήχ. τῆς Φ. καὶ Σ. Ἑλένης ἀπαιτούσης· καὶ γὰρ χ. αὐτ. ἐν γλ. τί με παρῆτ' Λάκωνος ὁρμᾶσθαι λόγος. Taur. προσηγορεῖ Δ. ὁρμᾶσθαι λ.

P. 70. l. 13. νη'.] Ita King pro νι'.

Ibid. l. 16. ἰαμβικὸν] Ita King. pro ἰωνικόν. sicut infra τὸ θ' ἰαμβικὸν pro ἰων.

P. 70. lin. penult. Versum Homericum addidit King. uncis inclusum, fort. e Barocc.

P. 71. l. 2. τῷ α'] Olim τῷ ια'. Corr. King. In Valck. ed. errore operarum nota 42. ad præcedens ἀκατάληκτον relata est.

Ibid. l. 3. ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ διιάμβου.] Vulgo ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου γ', ἢ καὶ ἐκ παίωνος δ', etc. illa ἐξ ἀντ. — ἢ καὶ delevit King. utpote e nota ad colon ιθ' repetita.

Ibid. l. 11. ἀντισπάστου καὶ διιάμβου.] Sic King. correxit pro ἀντισπαστικοῦ καὶ ἰάμβου. Idem mox post ἀντισπάστου interseruit πεντασυλλάβου. et ad τὸ κζ' post ἀκατάληκτον delevit εἰς δισύλλαβον.

Ibid. l. 19. Verba ἐκ παίωνος τρίτου — καταληκτικὸν e Barocc. 74. interseruit King. et delevit quod sequebatur post κρητικοῦ; τὸ λδ' ὅμοιον.

P. 72. l. 4. ἀκατάληκτον,] Sic King. correxit vulgatum καταληκτικόν.

P. 73. l. 2. ἀπὸ] Μεταφορᾶς add. Gu.

Ibid. l. 5. ἔστι τὸ ἀμφίβαλλε] Aug. ἀμφιβάλου, unde conj. Valck. τουτέστιν ἀμφιβαλοῦ. Μαστὸν] ἀπὸ μέρους, τὸ στῆθος τῆς μ. 'Ωλέναισι] ταῖς σαῖς χερσί. Mihi nihil nisi δὲ addendum videtur. ἔστι δὲ τὸ ἀμφ. μ. ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. gl. Gu. τὸ σὸν στῆθος ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν.

P. 74. l. 3. ὅτι μικρὸν ὕστερον ἐξυρῆσθαι αὐτήν φησι διὰ τὸ πένθος.] Aug. ὡς μικρὸν ὕστερον φησὶν αὐτὴν ἐξυρῆσθαι διὰ τὸ πάθος. Taur. ὡς μικρόν· ὕστερον δέ φησι ἑαυτὴν ἐξυρῆσθαι διὰ τὸ πένθος. Hinc Valck. recepisse se dicit ἐξυρῆσθαι pro ἐξυρεῖσθαι, quod tolerarant Barn. et King.

P. 75. Schol. 328. Gu. m. 2. τὴν γὰρ τοῦ υἱοῦ ἀποδημίαν οἴεται ἐρημίαν τοῦ πατρῴου οἴκου. Pro παντὸς οἴκου Barn. King. Valck. τοῦ πατρὸς οἴκου.

P. 76. l. 1. Par. ἀφ' οὗ, — σκότια τρύχη διαδέχομαι.] Gu. ἀμ. ἐνδυμάτων λευκῶν, ἀλλάσσω δὲ ἀντὶ τοῦ ἤλλαξα ταῦτα τὰ τριχηνὰ (τρίχινα) ἐνδύματα τὰ δυσόρφναια, τὰ σκότια, ἐκ παραλλήλου ἀντὶ τοῦ μέλανα. quæ e MS. Cantabr. primus Barn. cum præcedentibus dedit, King. ad v. 348. ἀμείβομαι seorsum posuit. Eadem singula singulis verbis suprascripta sunt; supra τρίχη (sic cod.) m. 2. rectius ῥάκη. King. paraphrasin Junt. Basil. recepit, nisi quod ea ἀνείμων habet pro ἀμέτοχος. Taurin. ἄπεπλος φαρ. ἀντὶ ἀμέτοχος ἄπεπλος διὰ λευκῶν φαρέων οὖσα τὰ δυσόρφν. καὶ σκ. τρ. διαδ.

P. 77. l. 1. πρὸς τὸ] Sic Taur. pro ἀντὶ τοῦ, ut conj. Valck. Idem codex antea pro ῥερυπωμένα habet ἐρητρωμένα.

Ibid. l. 4. 'Ασπίνας,] συζυγίας.] Ζεύγους συγγενικοῦ haud dubie e Cantabr. addidit Barn. qui reliqua ex eo cod. petita omisit. King. addit tantum ζεύγους. συγγενικοῦ sequenti scholio ad ἱμερτὸν adjecit Valck. Hoc etiam scholion e Cant. primus protulit Barn.

Ibid. lin. ult. Ἄλλως. ὤρμησε μὲν] Ἄλλως. ὥρμησε, quod Valck. dedit pro ἀλλ' ὥρμησε, habet Taur. e quo μὲν adjeci.

P. 78. Schol. 343. Valck. hoc tanquam ex Aug. petitum dedit sic: ἄλλως. καὶ ἐπὶ ἀγχ. ὥρμ. τὰς ὑπὲρ τέρεμνα καὶ εἰς τὰ ὑψηλότερα. τέρεμνα δὲ λέγει τὰ ὀροφήματα.

Ibid. l. 4. κατὰ τῶν] Sic emend. Valck. pro μετὰ τῶν τ. Pro ultimis Gu. m. 2. μετέγνω γὰρ τοῖς παισὶ καταρασάμενος· τοῦτο γὰρ καὶ τοῦ χωρισμοῦ αἴτιον γέγονεν.

P. 79. l. 2. ὥστε ἔλεγε μέγιστα δυστυχήματα ἐμοῦ τε καὶ τῶν σῶν προγόνων.] In his secutus sum cod. August. Vulgo post διὰ μέσου in scholio ad v. 350. statim sequitur: ὥστε ἔλεγε δυστυχήματα ἐ. τε καὶ τ. σ. πρ.

P. 80. Schol. ad v. 354. Ἐγὼ δ' οὔτι σοί] Ἐγὼ δέ σοι οὐδαμῶς ἐν ταῖς γάμοις — λουτρῶν γαμικῶν.] Priorem hujus scholii partem usque ad εὐτυχεῖ King. in paraphrasi posuit, reliqua in notis, adscitis in paraphrasi iis, quæ infra ad v. 357. ex editis leguntur.

Ibid. l. 3. μετὰ λαμπάδων Taur. et Gu. prout King. etiam dedit haud dubie e cod. MS. pro μετὰ λαμπάδος, quod frustra defendit Valck.

Ibid. Schol. 357. Ἀνυμέναια δ' Ἰσμ. ἐκηδ. ἐπιγάμβρευσε δὲ τῷ Ἄργει ὁ Ἰσμηνός, — ἐπείμψας ὁ Ἰσμηνὸς οὐ συνήσθη ἐπὶ τῇ πρὸς τὸν Ἄδραστον ἐπιγαμβρείᾳ· οὐ γὰρ ἔδεξατο τὰ παρ' αὐτοῦ λουτρά.] Hujus scholii priora usque ad ἐκπέμψας in paraphrasi, reliqua in notis posuit King. ὁ δὲ Ἰσμηνὸς, ut Junt. Basil. Barn. habent. Ego codicem Taurin. secutus sum, qui hæc conjungit, δὲ om. Ex eodem est ἐπιγαμβρείᾳ pro ἐπιγαμίᾳ.

Ibid. lin. penult. οἱ νυμφίοι τὸ παλαιὸν e Taurin. recepi pro οἱ παλαιοί.

P. 81. l. 1. Ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅτι ἔγημέ τις,] Gu. εἰωθὸς ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅτε ἐγήματο. Idem mox ἀπολούεσθαι cum Leid. ὑπολούεσθαι edidit King. Paulo post King. ἵνα κατὰ ῥοῦν τὰ πρὸς τὸν βίον αὐτοῖς δοκῇ (non δοθῇ, ut ait Valck.). Leid. χωρῇ Gu. χωρῇ.

Ibid. l. 4. ἐτέρωθι, διὰ τοῦτο] Διὰ τοῦτο e Leid. et Gu. scripsi, ubi apud King. erat tantum τό. Tum Gu. ὅτι δὲ οὐ μετεῖδ. Baroc. ὅτι δὲ οὐ μετεῖδ.

P. 82. Schol. 360. Taur. ἐσιγάσθη ἀντὶ οὐκ ἀνυμνήθη, ἢ ἀντὶ ἐσιωπήθησαν, γράφε ἐσιγάθησαν.

Ibid. l. 6. ὁ ex Aug. recepi pro ὡς. Idem om. ὅλ. τάδε ἀντὶ τοῦ τῶνδε, tum habet ὡς ἐν τῷ διά τ' ἔντ. denique εἴτις ποτε ἄρα ἐστίν.

Ibid. l. 8. γὰρ κακῶν τούτων] Γὰρ addidi et τούτων pro κώμων scripsi ex Aug. et Taur. tum in fine κατέσκηψεν pro ἔσκηψαν.

Ibid. l. 9. ἢ θαυμαστόν.] Ἢ ex Aug. interseruit Valck. dubito, an recte; neque enim diversa sunt hæc duo, ut e seqq. patet. Gu. a m. pr. habet θαυμαστὸν, a sec. m. τίμιον, et μέγα εἰς τὸ θέλξαι αὐτάς. Flor. 33. δεινὸν, τυραννικόν. Seqq. ἐν ἤθει — καθέστηκε sunt etiam in Gu. m. 2. et καίτοι τῶν γ. — αἱ γυν. In fine ἔχουσιν pro παρέχουσιν, et καίτοι τῶν γονῶν pro καὶ τὸ τῶν γ. ex Aug. recepit Valck. Hoc est etiam in Gu.

Ibid. lin. penult. πρὸς τὸ τικτεῖν] Sic Gu. pro πρὸ τοῦ τικτεῖν. Mox idem ἀλλ' αἰδὼ μεῖζον — ἴδοις pro ἴδῃς — καταφρ. παίδων — ἀλλὰ τοιοῦτόν ἐστιν αὐταῖς τὸ φιλότεκνον.

P. 83. l. 5. ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου καὶ τρίτου καὶ σπονδείου.] Sic dedit King. pro ἐξ ἐπιτρίτου α' ἐκ τρίτου γ' σπονδείου.

Ibid. l. 8. τὸ ις' δακτυλικὸν πενθημιμερὲς· εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν.] Junt. Basil. Barn. τὸ ια' δακτ. δίμετρον καταληκτικόν. τὸ ις' δακτυλικὸν ὅμοιον. Correxit King. e Barocc. 74. qui tamen δίμετρον ἴσους pro δίμοιρον. Idem statim post corr. vulg. τὸ ιζ' ἀντισπαστικὸν ἀκατάληκτον.

Ibid. l. 15. καὶ ἄνοιαν] Καὶ ἄγνοιαν Aug. et Taur. Corr. Valck. Idem in fine συγγ. ἐμαυτῷ dedit pro ἐμαυτόν. κοινὸν (ante ἔρωτα) e Taur. addidi.

Ibid. lin. penult. ὁ ante τῆς πατρ. deest in Junt. Basil. Barn. King. Addidit Valck.

Ibid. μαρτυρεῖ καὶ Ὅμηρος λέγων, οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων.] Gu. μαρτ. δὲ καὶ Ὅ. λ. οὐδὲν γλ. ἧς π. οὐδὲν οὐδὲ τοκ. In Barn. deerat prius οὐδὲν et οὐδὲ τοκήων.

P. 84. Schol. 374. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ξίφος ἠρμένον ἔχουσαν. Quod post hæc proxime sequebatur τῇδε κάκιστε, monente Valck. et cod. Gu. ad κακλῶν v. 375. retuli.

P. 85. l. 7. γίνοιντο·] Sic Gu. pro γίνονται.

P. 85. l. 8. ἀντὶ τοῦ διὰ μακροῦ χρόνου.] Διὰ e Gu. et Florr. addidi.

Ibid. l. 9. γυμνασίων, ἐν οἷς ἀνετράφην.] Ἐν οἷς ἀνετρ. e Gu. et Florr. accesserunt.

Ibid. Schol. 381. Aug. et Taur. δι' ὄσσων.] πεποίηται (Taur. ποιητικὴ) ἡ φράσις (Taur. ἡ περίφρασις) ἐκ παραλλήλου· τὸ αὐτὸ γὰρ σημαίνει (Taur. add. ὡς τὸ ποδάνιπτρα ποδῶν· ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ σημαίνει) τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχω (Taur. ἔχων) δακρύοντας. Gu. ποιητ. ἡ περίφρ. ἐκ παρ. τὸ αὐτὸ τὸ δι' ὄσσων ὄμμα, ὡς τὸ ποδ. ποδ.

P. 86. l. 3. τουτέστι λύπῃ] Τουτέστι addidi et ἀπόστασιν scripsi pro ὑπόστασιν e Gu.

Ibid. Schol. 383. In editis priora tantum sunt: τὸ ξυρ. — τόνῳ. ἀκὴν (quod recepit Matth.) em. Valck. pro ἀκμήν.

Ibid. l. 7. κείρομαι] Sic Aug. et Taur. Vulgo κέκαρμαι.

P. 87. Schol. 395. Hoc scholion primus edidit King. Quia etiam in Gu. est, fidenter adscripsi e Barocc. petitum esse. Idem de scholio ad v. 405. dictum esto. In ant. edd. hæc legebantur: δίδωκα, φησί, μή πως ἔρωμαι ἃ χρῄζω καὶ δάκω σου τὴν φρένα, ὅμως ἐπιθυμῶ σε ἐρέσθαι, κἂν λυπῶ σε. quod est etiam in Taur. et Flor. 33. nisi quod hi habent δέδ. μὴ ὅπως ἐρ. Flor. εἰ καὶ λ. σε. et addit: λυπεῖ δὲ δι' ὧν ἐξετάζει τὰ περὶ τῆς φυγῆς.

P. 88. l. 7. λέγειν τι τὰ δέοντα,] E Gu. addidi τι et scripsi νοήσει — ἥξει. Ad finem idem cod. ὁ πάντ' ἀπολ. λ. ὑπερβ.

P. 89. Schol. 404. Aug. et Taur. inverso ordine: γράφουσί (om. A.) τινες, τὰς (A. τὰ) τῶν πολ. κρατοῦσι (A. κρατεῖοι) γὰρ οἱ πολ. τοῦτο δὲ ὡς 'Αθ. ὁ π. εἶπε· κἂν μὴ φυγὰς ὤν τις, ὁμ. φ. τὰς τῶν κρ. ἀμαθίας. unde ἀμαθίας pro vulg. ἁμαρτίας recepit Valck. In Gu. priora τοῦτο ὡς 'Αθ. ὢν (sic) ὁ π. εἶπε et posteriora locis discreta sunt, et legit κἂν μὴ φυγὰς εἴη τις.

P. 90. l. 1. Par. Aug. inter τοῦ et ἐπιβήσεσθαι habet χρῆναι ἀπολάβειν (ἀπολαύειν.) non item Taur. Gu. Flor. 33. tantum habent: (vid. Schol.) παροιμία· αἱ δ' ἐλπ. β. τοὺς κενοὺς βροτῶν. unde βροτῶν recepi pro βροτούς.

P. 90. l. 3. ἐπὶ μισθὸς πλέω,] MSS. πλέω τις hic et in fine scholii, quod King. correxit τις πλέω. Sed additum videtur a grammatico. Indidem ortum τῆς, quod in Arist. Pace 698. inter ἐπὶ et ῥιπὸς ante Brunckium legebatur. Mox Gu. κέρδους ἕνεκα χάριν.

P. 91. l. 1. Par. οὔσας κενὰς, ἤγουν ματαίας.] Κενὰς ἤγουν e Gu. addidi.

Ibid. δυστυχίας.] Sic Gu. pro συμφοράς.

Ibid. ἀπὸ ποίου δὲ τρόπου ἐτρέφου πρὸ τοῦ διὰ τοῦ γάμου εὑρεῖν ζωάρκειαν.] Sic Gu. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. pro ἀπὸ π. δὲ τ. ἐτρ. πρὸ τοῦ γάμου.

P. 91. l. 1. καλὰ — βραδύνουσι δέ.] Sic Taur. nisi quod τιθέμενα habet Aug. τιθέμεναι βραδύνουσιν, sine δέ. Gu. a m. 2. μάλλα (sic) πρὸ ὀφθ. τίθενται, βραδύνουσι δέ. In seqq. pro τιθέασι Taur. ἔχουσι.

Ibid. l. 4. 'Ηδονὴν ἡδεῖαν ἔχουσιν, ἀλλὰ βλαβερὰν] In Taur. erat ἡδ. ἡδ. ἔχουσιν. Ἄλλως. βλαβερὰν, ex quo feci ἀλλὰ βλ. Similiter Valck. corr. ἔχουσι, βλαβερὰν δέ. Idem post ἡδεῖαν interserendum putabat μέν.

Ibid. l. 7. εὔχου εὐτυχεῖν] Hæc etiam habet Gu. At Aug. Flor. 32. εὔχου σοι (Flor. σὺ) πράττειν καλῶς (καλῶς om. Flor.)· τὰ γὰρ τῶν φίλων οὐδέν ἐστιν (ἐὰν σὺ δυστυχῇς add. Aug.). Valck. pro εὔχου σοὶ conj. εὔχου σε. Librarius, qui Flor. cod. scripsit, ante oculos habuisse videtur, εὔχου εὖ πράττειν.

P. 92. l. 1. ἀνδρὸς γὰρ] Γὰρ est grammatici hunc versum ad nostrum explicandum adscribentis. Delevit Valck. quia in Aug. deerat. Sequentia miro modo confusa

sunt in Aug. ἣ τάχα πρὸ τοῦ γάμου δυστυχῶν, ὑπὸ τῶν ξένων, γάμους δὲ καὶ τῆς δυσ. ἀπ. ὑπὸ τῶν φίλων ἠλεμεῖτο, i. e. ἠμελεῖτο.

P. 92. l. 6. τοῦ γάμου recte om. Taur. Probabiliter Valck. om. seqq. θηρὸς ὁ Ἄδραστος, ἴσως δὲ καὶ διὰ τὸ γένος συν. in quibus διὰ τὸν χρησμὸν θηρὸς jungo. ἔλεγε ἐλέσθαι est e Taur. pro Ἑλέσθαι ἐλ.

Ibid. Schol. 420. Aug. in his φησὶ πιστεύσ. τῷ θ. τὸν Ἄδρ. (quem genuinum verborum ordinem dicit Valck.) δυστ. τοιαῦτα. tum ἀρείου . . pro Ἀρίονος, unde Ἀρίωνος scripsi. vid. Valck. ad h. l. denique πρὸς οὓς ἐρριφέν, ἐκδ. πρὸς ε. τάξιν ὁ θ. τὴν θυγατέρα.

Ibid. lin. penult. ἡ μὲν τὴν αἰτίαν — ὁ δὲ τὴν αἰτίαν — ἐκεῖσε ἤγαγεν.] Aug. τὴν μὲν αἰτ. — αὐτὸν ἐρωτᾷ — καταμ. ἔλεγεν. (sic etiam Taur.) Tum Taur. μὴ (sine δὲ) γὰρ — γάμου ἔνθεν παρέμ. In fine Aug. ἐκεῖσε ἤγαγεν ἡμᾶς. Taur. ἐκ. ἡμᾶς ἤγ. Denique in utroque cod. Ἄλλως, τὸ εἱμαρμ. quæ ad v. 424. adscripsi.

P. 93. l. 1. Par. ἔχρησεν ὁ θεὸς ἐνῶσαι, κ. τ. λ.] Hoc est in Kingii paraphr. (ut schol. dedit Matth. ad v. κάπρῳ v. 422.) ἔχρησε habet etiam Gu. a m. pr. ἐνῶσαι a sec. tum supra παίδων γάμους ἀντὶ τοῦ τὰς θυγατέρας εἰς γάμον.

P. 93. l. 3. κουράων δὲ γάμους.] Sic Aug. Taur. Barocc. 74. Gu. nisi quod hic κουράωνι γ. Junt. Basil. κούρα δὲ γαμβρεῖν. Barn. κούρα μὲν γαμβρεῖν, quod retinuit Valck. ζεῦξαι Aug. quod cum Valck. prætulissem, nisi reliquorum codd. et edd. vett. consensus adversaretur. οὓς κεν ἴδῃς e Gu. recepi pro ἴδοις. Ultimo v. ἡμετέρου (ὑμετέρου Junt. Basil.) στείχοντας codd. omnes et edd. pro quo recte Valck. ἀμοῦ στείχοντας. Seqq. sic leguntur in Baroc. 74. et Gu. καὶ οἱ μὲν λ. ὡς ἀπὸ τῶν ἀσπίδων συνέβαλλεν (συνέβαλεν Baroc.) ὁ Ἄδραστος. Τυδεὺς μὲν γὰρ τὸν Καλυδώνιον κάπρον εἶχεν ἐπίσημον, Πολυνείκης δὲ τὴν Σφίγγα, λέοντος στῆθος καὶ πόδας ἔχουσαν. οἱ δὲ, ὡς κρύους γενομένου κατέφυγον εἰς τὸ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, καὶ δορὰς εὑρόντες λέοντος καὶ συὸς, (τινῶν add. Gu.) ἀναθήματα κυνηγετῶν, Τυδεὺς μὲν τὴν κάπρου, Πολυνείκης δὲ τὴν λέοντος εἰληφότες ἐνεδύθησαν. καὶ εἰς Ἄργος ἔπειτ' ἐλθόντες τοῦ κήδους τοῦ Ἀδράστου ἔτυχον. (τὸν χρησμὸν συμβαλόντες — leg. συμβαλόντος — add. Gu.) κρεῖττον δέ ἐστι τοῦτο, ὅτι εὑρὼν αὐτοὺς Ἄδραστος ἐν προθύροις μαχομένους (περὶ κοίτης add. Gu.), ὃ καὶ Εὐριπίδης φησὶν ἐνταῦθα, ἀπεικάσας τούτους θηρσὶ τὰς θυγατέρας ἔδωκεν· εἰ γὰρ ἦν τι τοιοῦτον ἂν ἀνωτέρω εἰρήκαμεν, ἐδήλωσεν ἂν Εὐριπίδης. γέγραπται δὲ (καὶ add. Bar.) αὕτη ἡ ἱστορία ὄπισθεν.

Ibid. l. 12. ἐποιήσαντο] In cod. Aug. legebatur tantum ἐπο . . . quod supplevit Valck. In fine καὶ τὴν μὲν Δ. ἔσχεν ὁ Πολυνείκης, τὴν δὲ Ἀ. ὁ Τυδεύς.

P. 94. l. 1. τέκνα Ἀγρίου] Ἀγρίου recte Taur. pro quo in Aug. Ἀσίου. Ἀλκάθουν καὶ Λυκωπέα est e Valck. corr. Aug. Ἀλκάν . . . καὶ Λευκίππην. Taur. Ἄκανθον καὶ Λευκ. Verbis Τυδεὺς οὗτος Valck. præposuit Ἄλλως. Simile scholion est in Baroc. 74. et Gu. m. 2. ὃς (Gu. ὃν), φασὶ, διά τινα φόνον συγγενικὸν ἔφυγε τῆς πατρίδος.

P. 95. l. 2. κατακλίσεως.] Sic Aug. Flor. 33. et Gu. pro κατοικήσεως. In fine Flor. addit καὶ ὥσπερ θηρία ἐν ὕλῃ (an αὐλῇ?) ἰσχυρῶς καὶ καρτερικῶς ἐκοιμήθησαν.

P. 96. l. 1. ἀκολουθῆσαι add. King. haud dubie e Baroc. nam idem est in Gu.

Ibid. l. 3. ἀναγκαίαν δέ·] Δὲ Valck. addidit ex Aug. qui mox habet δίων πολίμων. Flor. 33. sequentia tantum habet: οὐκ ἐνεχώρει (sic) γὰρ ἄ. γ. χωρὶς π. et post ὁ λόγος addit: καὶ λυπροῦ δὲ διότι πολεμῆσαι κατὰ τῆς πατρίδος οὐκ ἤθελεν, ὅμως ἀναγκαζόμενος.

Ibid. lin. ult. ἀφίστασθαι ταύτης.] Ταύτης e Gu. recepi pro τῆς βασιλείας. In προθεῖ τὴν βασιλείαν Junt. Basil. Gu. Taur. consentiunt. Valck. ex Aug. recepit

π. τὴν πόλιν. Præterea Aug. Flor. 33. γρ. τικοῦσιν et pro ἐκὼν πρόσθε Flor. ἐκπρόσθεν.

P. 97. l. 2. πάλαι — ὁ στίχος.] Flor. 33. Taur. ἐρῶ οὖν ῥῆμα πάλαι μὲν ὑμνηθὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ. Aug. ἐρῶ μὲν ῥ. πάλαι ὑ. tum Flor. et Aug. παρ' Ὁμήρῳ (pro παρῳμιώδης) δὲ ὁ στίχος. In seqq. Flor. 33. καὶ ὁ ῥ. δεῖται χρημ.

P. 98. l. 1. καὶ ὁ Ῥήτωρ·] Demosth. Olynth. I. p. 15, 2. Reisk.

Ibid. l. 4. ἐπάγει dedi pro ἐπείγει e Gu. qui bis hæc habet, ὅτι ἀδικοῦντα ἐπιστάμενος ἑαυτὸν ἐπ. τὴν κρ. semel inter versus 453. 54. tum in marg. ad v. 457. ἀρχέτω δέ τις λ. Idem bis φεύγων pro ἐκφεύγων. Ad v. 457. adscripta sunt etiam in Flor. 33. in quo hæc præfiguntur: ἑαυτὸν ὀργιζόμενος ἐνέφηνεν οὐκ εἰπὼν λέγεται (leg. λεγέτω) οὗτος, ἀλλὰ λεγέτω τις. κάλλιστα δὲ πέν.

P. 99. Schol. 460. Taur. ἐκ. δικαιότερα λέγων. Fortasse δι' ὧν ἑκάτερος αὐτῶν ἐδίκαιοι δικαιότερα λέγων.

P. 100. Schol. 463. In Gu. priora οἱ μετὰ βρ. γιν. scripta sunt m. sec. et additum καὶ ἐπισκέψεως. seqq. μετὰ ἀν. λέγ. m. pr. Taur. hæc habet: οὐ μετ' ἐπισκέψεως καὶ μὴ σπουδάζοντες λόγοι πάνυ δυνάνουσι σοφόν.

Ibid. Schol. 464. στῆσον, κατάπαυσον, ἄνες·] Hæc ex Aug. et Taur. addidi, (ab initio scholii) in quibus Aug. καὶ παῦσον. Quæ ad ἐπίσχες v. 462. leguntur κατάπαυσον, ἄνες, ad vocem σχάσον explicandam pertinere, monuit Valck. Hinc in editis scholion ad v. 462. cum isto in unum coaluit. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. παῦσον, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐρεσσόντων καὶ παυομένων τῆς εἰρεσίας. Priora παῦσον — ἐρεσσόντων habet etiam Gu. a m. pr. a sec. autem χαλάσον, στῆσον.

P. 102. l. 3. Ἐτεοκλέους legitur etiam in Gu. Deleri illud volebat Valck. Ceterum in Gu. verba διὰ τοῦτο προστίθησι (sic sine δὲ cod. et προσέφη) ad v. 477. adscripta sunt.

Ibid. Schol. 477. Gu. τοῦτο θεραπευτικὸν κατὰ τοῦ Ἐτεοκλέους.

Ibid. Schol. 478. Gu. tantum, ἐξυτόνως, ὡς τὸ κολ. ποιητ. καὶ τὰ ἑμ.

Ibid. lin. ult. γράφεται, — ἡ ἀλήθεια· ἔχει γὰρ αὐτὰ τὰ ἀληθῆ ἀφ' ἑαυτῶν τὸ εὔκαιρον. ἄδικα γὰρ, ἀντὶ τοῦ ἔξωθεν.] Junt. Basil. δεῖ τὰ ἄδιχ. E seqq. Aug. ultima tantum habet ἄδικα ἀντὶ τοῦ τὰ δίκαια. Taur. omnia, quæ sequuntur, usque ad τὰ ἀληθῆ ἐφ' ἑαυτοῦ (sic) τὸ εὔκαιρον. tum ἄδικα γὰρ ἀντὶ δίκαια. τὸ δὲ χ διὰ τῶν δασειῶν.

P. 103. l. 4. Pro εὐποχ. Taur. καὶ εὐτυχίαν. In Gu. εὐκαιρίαν est a m. pr. εὐποτοχίαν a sec. his additis: ἰσχὺν, τουτέστιν οἴκοθεν ἰσχύουσι καὶ οὐκ ἐκ ποικιλίας λόγων.

P. 104. l. 2. ἔξω] Sic Aug. Gu. pro ἀπό. Præterea Aug. τῶν πατρῴων δόμων. In fine τουτέστι τῆς ἐμῆς πατρίδος e Gu. addidi. In secundo scholio ὁ Οἰδίπους εἰς ἡμᾶς et ἐκὼν addidit King. quæ confirmantur Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. m. pr. θέλων ἐκφ. ἡμᾶς δηλονότι τὰς κατάρας, ἃς ὁ Οἰδίπους εἰς ἡμᾶς ἐφθ. ποτὲ, ἐξ. ἐκὼν (ἐγὼ add. Florr.) ἔξω τῆσδε τῆς χθονός. Taurin. ἃς Οἰδίποδος ἐφθέγξατο.

Ibid. l. 4. ἐρωμένην ἔχων,] Ἐξὸν καθεῖδεν addidit Barn. ex Eustathio ad Il. β', p. 179, 12. seqq. ἀντὶ τοῦ ἔχ. Valck. ex Aug. Supra alterum λαβόντα non erat in Aug. neque in Gu. hic etiam in vv. ἀντὶ τοῦ λαβόντα αὐτὸν ἐμὲ subsistit.

P. 105. l. 1. Par. λαβόντα.] Taur. λαβὼν, minus solœce.

P. 105. l. 2. συγκαταθεὶς,] Legebatur συγκατατεθεὶς etiam in Gu. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

P. 106. l. 1. Par. Gu. ἅτινα ἐπιχειρήσω δρᾷν μὴ τυχὼν (m. 2. ἐπιτυχὼν) τοῦ δικαίου. Sic et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Aliter Taur. Flor. 33. ἅτινα πειράσομαι δρᾷν μὴ κυρήσας τῆς δίκης. Aug. ἅτινα πειρ. δρ. τὰ ἀπὸ τῆς δίκης.

P. 106. l. 1. διὰ πεπηγμένων] Valck. "Coalescant in διαπεπηγμένων." vix recte.

Ibid. Schol. 504. Taur. τῆς δίκης. "Αλλως. καὶ λύεται ἡ εἰς, etc.

P. 106. l. 4. ἀναγκαιότατα] Aug. ἀναγκαιότερα. Gu. ἀναγκαιωδέστερα.

Ibid. l. 6. ἀνοήτοις] 'Ιδιώταις add. Gu.

Ibid. διακρῖναι.] Sic Taur. et Gu. pro διακριθῆναι Aug.

P. 107. l. 3. ἡ μία ἀντ. scripsi ex eo, quod in Taur. est, καὶ μὴ μία ἀντ.

Ibid. Schol. 507. Taur. δοκεῖς μοι συν. λ. καὶ εἰ μὴ "Ε. εἰμὶ et in fine δοκεῖς λ. pro δοκεῖ, quod bis habet Aug. Post μετέβη δὲ deesse εἰς πληθυντικὸν suspicabatur Valck. Quæ post καὶ ἄλλως sequuntur, habet etiam Gu. sed χώραν pro χθόνα.

Ibid. Schol. 509. In Aug. et Taur. hæc leguntur: Εἰ πᾶσι ταὐτὸ καλόν.] "Ωστε, εἴ σοι (εἴτε σοι Aug. εἴγε em. Valck.) τοῦτο τὸ (om. Aug.) δίκαιον φαίνεται, ἀλλ' οὐ (Aug. ἀλλ' οὔτ'. Valck. em. ἀλλ' οὔ γ') ἐμοί. Seqq. ad vv. οὔτ' ἴσον βροτοῖς v. 510. adscripta sunt in Aug. Taur. Gu. m. 2. quibus Aug. præfigit οὐδὲν ἴσον μέχρ. Taur. οὐδὲν οὐδὲ ἴσον μέχρι ὀν. In iis Aug. ἅπαντες "Ελλ. — πάντες ὁμ. προφ. Mox. Gu. περὶ τὴν δόξαν, sine τούτου. Pro αὐτὸν φάσκοντες Aug. ἀποφάσκοντες, quod genuinum videbatur Valck. καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἄ. Gu. Aug. καὶ ἐπὶ πάντων ἄ.

P. 108. l. 1. Νῦν δὲ οὔτε — ἤγουν ὅμοιον μὲν ὄνομα καὶ ἴσον] Hoc ordine MS. C. C. C. Mosq. et Gu. sed Barocc. ὁμ. μὲν καὶ ἴσον ὄνομά ἐστι. Mosq. ἤγουν om. et paulo post habet πλεῖον.

Ibid. lin. penult. κατορθῶσαί μοι] Sic Gu. Vulgo κατορθῶσαί με, quod est a Barnesio. Junt. Basil. ἐπὶ τῷ κατορθώσαιμι τὴν θ. τ. Præterea Gu. ἐπὶ τὸ κατ. et ab initio εἰς οὐρανούς. In seqq. ἀνδρὶ πλ. est ex Aug. et Gu. pro οἱ λ. πρὸς πλεονέξ. λ. Paulo post idem codex κρατῆσαι pro κατακρατῆσαι.

P. 109. l. 2. πρὸς ἀνατολὰς, καὶ ἄστρων] Taur. πρὸς τὰς ἀν. καὶ τῶν ἄστρων.

Ibid. l. 4. φησὶν om. Aug. et Taur. Mox Aug. τῷ πρεσβυτέρῳ χρ. Taur. τῷ τοῦ πρεσβύτου. Pro ᾧ μᾶλλον ἐπίβ. ἡ ἀ. Aug. ὧν μᾶλλον ἡ ἀρχή. ἢ πλεονεκτεῖν sine φησὶν Gu. Aug. ἢ πλεονέκτην φησί. Vulgo εἰ πλεονεκτεῖν φησίν. Tum Aug. πρὸς ὃν ῥητ. — βουλομένου, quod pro βουλομένῳ jam dedit Valck., habet Gu.

P. 110. l. 4. ἀπώλειαν νομίζει,] Sic Gu. Mosq. pro ἀπολέσαι ν. Valck. vel ἀπώλεσε ν. Kingii. Quod post ὤφειλεν addidit King. εἰπεῖν, deest etiam in Gu. sed hic præfigit: ἀνανδρία γὰρ ὑπάρχει ἐκείνῳ, ὅστις ἀπολέσας — δοὺς ὠφ. Mosq. τὴν δοτικὴν pro τὴν δωρεὰν, et ὅταν δηλ. δώσει τὸ πλέον.

P. 111. l. 6. ἅπερ σίδηρος βίᾳ.] Ex Aug. ὥσπερ σιδ. βίᾳ ed. Valck. His præfixum in Aug. πάντα γὰρ ὁ λόγος κατορθοῖ. quod supra jam fuit in editis.

Ibid. lin. ult. ἐκτὸς τῆς βασιλείας,] Gu. m. pr. χωρὶς τοῦ ἄρχειν.

P. 112. l. 1. Par. οὐ χρὴ — τῷ δικαίῳ.] Huic scholio (sic in Matth. ad v. οὐ-εὖ λέγειν.) Taur. præfigit: Μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις κ.] 'Επὶ τοῖς ἔργοις τοῖς μὴ καλοῖς. ὁ νοῦς· sequitur scholion August. post εἶναι, "Αλλως. οὐ δεῖ τὰ φ. κ. τ. λ.

P. 112. Schol. 530. Taur. νῦν ἄρχειν, ἀλλὰ παραχωρήσω. "Αλλως. ἄλλῳ δὲ παραχωρήσω καὶ δουλεύσω.

Ibid. l. 6. ἤγουν (K. ἤτοι) τὰ μὴ καλὰ ἔργα πειρᾶσθαι καλύπτειν κεκαλλωπισμένοις λόγοις.] King. dedit — λόγοις οὐκ ἀγαθὸν, ἀλλὰ πικρὸν, ὅ ἐστιν ἀλγ.

P. 113. l. 1. τουτέστι — λέγοντας.] Hoc scholion in Gu. recte a schol. ad v. 536.

(Matth. ad ver. 537.) οὐ δεῖ — πράξεις disjunctum est, quod King. cum eo continuaverat. Idem de seq. valet.

P. 114. lin. ult. εἰ καὶ ἀλ. τ. quod pro monachi cujusdam emblemate habet Valck. desunt in Gu. et Mosq. Ex iisdem et Leid. paulo post recepi τὸ τοιοῦτο pro τοῦτο.

P. 115. Schol. 542. His præfigit Taur. φιλοτιμία, ἡ σπουδὴ, ἡ ἐπιθυμία περὶ τὰ ἄδικα καὶ τὰ δίκαια, quæ habet etiam Flor. 33. φιλοτ. ἡ σπ. π. τὰ ἄδ. καὶ ἐπιθυμία π. τὰ δίκαια.

Ibid. l. 3. ἐπιλείπουσιν.] Gu. ἐπίλειπε.

Ibid. l. 5. ἐς σὺ ἐρεῖς] Gu. ἄγων σὺ ἐρ. sed inter ἐ et σὺ sec. m. scripsit ἐς.

Ibid. l. 9. γὰρ recepi pro οὖν e Gu.

P. 116. l. 3. ἐξ ὧν] Sic Gu. ἔτι King.

P. 118. l. 2. Aug. Ἄλλως. τί αὐτὴν τὴν τυρ. εὐδαίμονα νομίζεις, ἀδικίαν οὖσαν, ἴδε, φησὶ, δυσδαίμονα. Taur. Ἄλλως. τί τὴν τυρ. αὐτὴν τὴν τυρ. εὐδαίμονα ἀδικίαν φησὶ τὴν εὐδαίμονα ἀδικίαν.

Ibid. l. 4. ἀποστρέψῃ. Διὰ μέσου δὲ μετὰ σχετλιασμοῦ τὸ ὑπέρφευ ἀναπεφώνηται.] Hæc διὰ μέσου — ἀναπεφώνηται, hoc loco posita in Junt. Basil. post scholion ad v. 560. ὑπέρφευ. ὑπεράγαν exhibet Aug. vitiose: διὰ μέσου σχετλιασμοῦ τὸ ὑπεράγαν ἀναπεφ. Rectius Taur. ὑπέρφευ, ὑπεράγαν διὰ μέσου. μετὰ δὲ σχετλιασμοῦ τὸ ὑπέρφευ ἀναπεφ.

P. 120. l. 2. Par. Paulo aliter Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. m. pr. ἤγουν ἂν (Gu. ἐάν) σε ἐρωτάσω, δύο ἅμα λ. προβαλομένη, οὕτως· ἄγε εἰπὲ, πότερον θέλ. βασ. ἢ σῶσ. τὴν π. ἐρ. βασ. εἰ δὲ νικάσω σε οὕτως, καὶ ἡ ἰσχ. τῶν Ἀργ. ἔλθῃ τὴν ἰσχὺν τῶν Κ. (καὶ add. Florr.) θιάσῃ μὲν φθ. τὸ ἄ. τόδε τῶν Θ. θιάσῃ δὲ π. π. αἰχμαλώτιδας παρὰ ἀνδρῶν πολ. σὺν βίᾳ αἰχμαλ. (τί ἐρεῖς δηλονότι add. Flor.)

P. 120. l. 1. εἰ οὖν ἐκ. τὰ ἀρχ., quæ jam dederat Barn., om. King. Mox Gu. οὐδὲν χρησιμεύον. Leid. οὐ. χρησιμεῦον. Verba ὀνόματι δηλονότι μόνον λέγεται exciderunt in Musg. (post πλέον λέγεται.) Leid. ὀνόματι μόνῳ δηλ. λέγ.

P. 121. l. 3. Verba ἀντὶ τοῦ βούλονται et καὶ χρείαν ἔχουσι ex Aug. interseruit Valck. καὶ χρ. ἔχ. habet etiam Flor. 33. tum τοῦ παρέχειν. παρασχεῖν est jam in Junt. Basil.

P. 122. l. 2. Gu. συλλογιστικὸς — ὁ ἄρα — ἀποφηματικός.

Ibid. l. 3. φιλόνικος erat etiam in editis. In Gu. hoc manu pr. reliqua secunda scripta sunt.

Ibid. l. 5. Τοιούτους γὰρ χρὴ τοὺς διαλλακτὰς εἶναι,] Sic Gu. In Bar. deerat χρὴ, pro quo δεῖ post διαλλακτὰς e conj. interjecit King. Gu. etiam in fine ἀγριαίνοντιν.

Ibid. l. 8. περιήψατο ex em. Valck. pro παρήψατο.

P. 124. l. 2. Verba τουτέστι — ᾄδεσθαι e Baroc. 74. add. King. Eadem sunt in Gu. addito insuper μὰ, μὴ νικ. π. ᾄ. In eo εἶθε μήτ. ἄν, ὦ (sic) τέκνον, γίν. σοι λαβ. ὑπὸ sunt a m. pr. ὑπὸ τῶν Ἐ. — ᾄδ. a m. sec.

Ibid. l. 3. ἀντὶ τοῦ, ὄνειδος. λόγῳ μὲν παραινεῖ αὐτῷ, τῇ δ' ἀληθείᾳ ἐπεύχεται] Ἀντ. τ. ὄν. In Aug. legebatur νομισμος, e quo Valck. fecit ὄνομά σοι εἴη. Nostrum est in Taur. om. σοι εἴη. Ex eodem sunt vv. λόγῳ — ἀληθείᾳ. Pro ἐπεύχεται probabiliter Valck. ἀπεύχεται.

P. 125. l. 3. ὁ κακὴν] Sic Gu. pro Bar. ὦ κακ. Idem mox ἐπεῖπε δὲ οὕτω, et ὥσπερ, εἰ καὶ, quod recepi pro ὥσπερ καί.

P. 126. l. 1. μήτε ταῦτα ἔχειν, ἦτοι] Taurin. ταῦτα ἔχων κἀκεῖνων ον. In fine Aug. τὸ γὰρ ἐν μ. π. οὐ φησὶ πρὸ τοῦ ἀφ. etc. Valckenærio legendum videbatur τὸ γὰρ ἐν μ. πεσεῖν ἐστι τό. Ego conjeceram: τοῦτο γὰρ τὸ ἐν μέσῳ πεσεῖν φησὶ, τουτέστι πρὸ τοῦ ἀφ.

P. 126. l. 6. Ultima ὅμοιον δέ ἐστι ante Valcken. post scholion ad ἀμαθίαι δυοῖν legebantur. August. præterea: μίθιτον λίαν (leg. τὸ λίαν) φιλονεικεῖν. Ἄλλως. Μίθ. τὸ λίαν ἀντὶ τοῦ θυμικὸν, etc.

P. 127. l. 5. γίνονται.] Aug. Taur. γίνεται. Post sequens scholion Aug. subjicit: ἄλλως. ὅταν δ' αὐτὸ τὸ κακὸν τῆς ἀμαθίας ἔλθητε ἀμφότεροι, δεινὸν κακόν.

Ibid. l. 7. ἔλθητε] Sic Gu. ἔλθοιτε Bar.

P. 130. l. 2. ὡς τίμπος, ὡς καρπός. κόμπος γὰρ λόγος, κομπὸς δὲ ὁ κομπαστής. ὁ δὲ, κ. τ. λ.] Aug. ὡς πόμπος. Taur. ὡς κόμπος. Vulgatum tuetur Etym. M. p. 527, 46. et Gu. Mox Taur. ὡς τις καρπὸς, λάλος, κομπὸς, etc. Locum dedi e Gu.

P. 131. l. 2. Par. ὦ βωμοὶ — παραγίνου.] King. e MS. C. C. C.

P. 131. l. 5. Barocc. 74. et Gu. m. 1. τὸ ἐξ. ἐξελ. ὦ θεοὶ, τῆς πατρ. σὺν ἀδικίᾳ, ἤγουν ἀδίκως.

P. 132. l. 4. μὴ δυνασθῶ addidit Valck. nescio unde. Est tamen etiam in Gu. a m. pr. additis a m. 2. κάμνε, μὴ περὶ τούτου ἀγανάκτει, θορυβοῦ. In seqq. μετακαλέσαι ex Aug. dedit Valck. pro vulg. καλέσειν. In seq. scholio ἀποδέχομαι dedit Valck. ex Aug. pro ἐπαινῶ, et συναγαγεῖν pro ἀγαγεῖν.

P. 133. l. 1. εἰ καὶ ἡμεῖς] Sic Gu. King. om. εἰ. Præterea Gu. aliud habet m. 2. ὅτι θελήσασα ἡμᾶς καταλλάξαι οὐκ ἠδυνήθης.

Ibi . l. 3. κλέεις πᾶσα] Πᾶσα add. e Taur.

P. 134. l. 4. ἐν ἤθει τοῦτο· ἐπεὶ εἶπε χαῖρε, χαρᾶς, φησὶν, ἄξια πάσχω, εἶπεν. ὁ δὲ λόγος ἐν εἰρωνείᾳ μετὰ ἤθους.] In editis erant tantum hæc: ἐν ἤθει. ἄξ. χ. π. εἶπεν. Reliqua e Taur. et Flor. 33. addidi. Taur. etiam post τοῦτο addit Ἰοκάστη, tum ἐπεὶ αὐτὴν εἶπε χ. χαρ. οὖν ἄξ. π. ε. om. φησί.

P. 135. l. 2. ἀντὶ τοῦ — ἀπολεῖσθε scripsi e Flor. 33. pro ὅτι — ἀπόλλυσθε. Idem cod. ἀττικῶς pro ἀποφαντικῶς.

Ibid. ἤγουν τὰς ἀρὰς, ἃς ὑμῖν ἠράσατο. — εἴποις, — γίνοιτο, — παύσεσθε. — Ἐριννύων.] Baroc. 74. Gu. m. 2. Conjunxi auctoritate cod. Gu. quæ King. in tria discerpsit: σπεύδοντες — παύσετε. τὰς ἀρ. — ἠράσατο. Ἐριννῦς — Ἐριννύων. E Gu. etiam recepi εἰ δὲ κ. ἐρ. εἴποις pro εἴπῃς; σπουδάσετε pro σπουδάσεται, τοῦτο δ' ἂν γίνοιτο pro τ. δ' ἂν γίνηται, παύσεσθε pro παύσετε. Pro φθορὰς Gu. συμφοράς.

P. 137. l. 1. ἐν τοῖς προπυλαίοις — ὀξὺ λήγων.] Plura scholia, ut videtur, commiscet Flor. 33. ἀγυιεῦ, τὸν Ἀγυιέα πρὸ τῶν πυλῶν ἵστησαν. κίων δὲ οὗτος ἦν εἰς ὀξὺ λήγων. ἐπεὶ πρὸ τῶν πυλῶν ἵστησαν ἀγάλματα Ἀπόλλωνος ὡς ἀλεξικάκου καὶ φύλακος τῶν ὁδῶν, διὰ τοῦτο Ἀγυιεύς. Ἀγυιεῦ Ἄπολλον ὁ ἐν ταῖς ἀγυιαῖς προπύλαιος ἱδρυμένος ἀλεξίκακος φύλαξ τῶν ὁδῶν, ὅτι τὸν Ἀγ. πρὸ τῶν ὁδῶν ἵστησαν, κίων δὲ ἦν οὗτος εἰς ὀξὺ λήγων. Media κίων — τοῦτο Ἀγυιεὺς sunt etiam in Aug. et Taur. nisi quod ille δὲ post κίων om. Tum uterque οὗτός ἐστιν εἰς ὀ. καταλήγων, et post ἀλεξικάκου interponit δεσπότου, denique διὰ γὰρ τοῦτο Ἀγ.

P. 138. l. 1. πρεφανῆς.] Sic Gu. et Leid. προσφιλεῖς Barocc.

Ibid. l. 7. ἠθάδ' e Schol. Aristoph. Ran. 1256. scripsit Barn. pro ἐνθάδ'. Aberrationes codicum omnes nihil attinet commemorare. Seq. v. εὖτ' ἂν ἵκηαι pro ἔστ' ἂν cum Aug. Taur.

Ibid. l. 10. ἑκάτερθε, περίτροχον] Περίτροχον scripsi ex Aug. et Taur. pro περίδρομον. Vid. Valck. Versu proximo superiore lectionem Junt. Basil. confirmatam etiam cod. Taur. et, quod suspicor, Aug. restitui τὴν, ἢ κεν ε. Barn. primus edidit: ἢ κεν δὴ νῦν. Sequens versus mendo laborare videtur: Aug. τήνδε σοι ἡγεμόνος περ-

τρέπτου κ. Taur. τήνδε σὺ ἡγεμόνος γε περ. κ. Barn. ed. τήνδε σὺ ἡγεμόνα σχῶν ἀτρέπτου κ.

P. 138. l. 15. ἐπ' ἀνθρώπους.] Sic Taur. Schol. Arist. quo proxime accedunt Junt. Basil. ἐπ' ἀνθρώπων. ἐν ἀνθρώποις ex Aug. ed. Valck.

Ibid. l. 16. Ταῦτα ἀκούσας — ἐκλήθη.] Παρ' οὗ ἀγ. βοῦν, ἡγεμόνα ταύτην ὁδοῦ π. ex Aug. edidit Valck. pro καὶ ἀγ. βοῦν καὶ ἡγ. ταύτην τῆς ὁδ. Ego nihil nisi παρ' οὗ inde assumsi. Rem hoc modo narrat scholion Guelph. Εὐρώπης ἁρπασθείσης ὑπὸ Διὸς ταύρου γιγνόμενος καὶ ἀπαχθείσης εἰς Δίκτιον (leg. Δικταῖον) ἄντρον τῆς Κρήτης, Ἀγήνωρ ὁ ταύτης πατὴρ ἀγνοῶν τὸ συμβὰν ἔπεμψε τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς κατὰ ζήτησιν. ἄλλων οὖν ἄλλοσέ πη ἰόντων, Κάδμος ἐλθὼν εἰς τὸν Πύθιον, αἰτεῖται μαντεῖον περὶ τῆς ἀδελφῆς. καὶ ὃς αὐτῷ μὲν οὐδὲν περὶ τούτου ἔχρησεν, ἐξελθόντα δὲ ἕπεσθαι βοΐ, καὶ ὅπη ἂν ἐκείνη αὐτομάτως καὶ μηδενὸς δαμάσαντος πέσῃται, πόλιν ἀνεγείρειν ἐκεῖ. ἀκούσας οὖν Κάδμος ἀφίκετο ἐς τὸ βουκόλιον τοῦ Πελάγοντος, ἀφ' οὗ πριάμενος βοῦν, καὶ ἡγεμόνα ταύτην τῆς ὁδοῦ ποιησάμενος, ἔνθα πέπτωκεν αὕτη, κτίζει τὰς Θήβας, ὁμωνύμους τῶν Αἰγυπτίων Θηβῶν· Αἰγύπτιος γὰρ ἦν τὸ ἀνέκαθεν Κάδμος. ἀπὸ δὲ τῆς βοὸς ταύτης καὶ ἡ Βοιωτία τοὔνομα ἔσχε.

P. 139. l. 1. Par. οὗ χάριν — ὁ χρησμὸς ἔχρησε,] Sic Gu. et haud dubie Barocc. 74. Florr. omnes. Junt. Basil. Barn. ὅπου οἰκεῖσθαι ἐποίησε πεδία τὰ σιτ. Quod post γεγονὸς addunt πτῶμα Junt. Basil. Barn. deest in marg. Gu. in quo continua hæc exhibentur, sed inter versus eadem manu scriptum est μὴ ὑπό τινος πληγῆς γεγονὸς πτῶμα. Hinc error natus.

P. 139. l. 6. τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν στροφῆς κ', καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα.] Vulgo: τὰ κῶλα δὲ τῆς μονοστροφῆς τοσαῦτα. Emendavit King.

Ibid. l. 13. τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον] Vulgo τροχ. ἑφθημιμερὲς δίμ. ἀκ. Vocem e versu præcedente repetitam delevit King.

Ibid. l. 18. τὸν δὲ δεύτερον ἐπίτριτον τρίτον.] Vett. tantum τὸν β' ἐπίτριτον. E Barocc. 74. supplevit King.

Ibid. l. 25. τὸ μέντοι — παράγραφος.] Hæc etiam K. supplevit e Barocc. 74. In vett. nihil erat, nisi τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς παράγραφος.

P. 140. l. 5. ἔβαλε τὸ σῶμα scripsit Valck. pro ἐβάλλετο σῶμα, vel, quod King. ed. ἐβάλλετο τὸ σῶμα. Aug. πέσημα τὸ πτῶμα ἀπὸ τοῦ παρ. Ἄλλως. ἀδάμ. ἀντὶ τοῦ αὐτ. ἐβάλετο πτῶμα ἐπὶ τὴν γῆν.

Ibid. lin. penult. ὅπου — τὴν πόλιν.] Ex Aug. Valck. edidit.

P. 141. l. 4. προσυπακουστέον ex Aug. addidit Valck. Gu. a m. pr. supra ἔχρησεν habet γενέσθαι δηλονότι. Taurin. πεδία δὲ τὸ θέσφατον ἔχρησε πυροφόρῳ ἔσεσθαι προσυπακούεσθαι.

Ibid. l. 6. τὰς γύας τῆς Δίρκης. Δίρκη δὲ ποταμὸς Θήβης, ὁμώνυμος τῇ πηγῇ. Ἄλλως. Τῆς δὲ πόλεως κτισθείσης, — ἐμφαίνει δέ τινα ποταμὸν ὑπὸ τῆς Δίρκης ἀποτελεῖσθαι ὁμωνύμως καλούμενον.] Aug. hæc tantum habet: ἐμφαίνει δέ τινα ὑπὸ τῆς Δ. ὁμωνύμως καλούμενος, pro quo Valck. conj. ἐμφ. τινὰ ποταμὸν τῇ πηγῇ τῆς Δ. ὁμωνύμως καλούμενον. Taur. ἐμφ. δέ τινα ποταμὸν ἀπὸ τῆς Δ. ἀποτελεῖσθαι ἀφ' οὗ ποταμηδὸν ῥεούσης ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Δίρκης ὁμων. καλούμενος. e quibus recepi, quæ sensu non carere videbantur.

P. 142. l. 8. Schol. ad ver. 660. ed. Matth. Κισσὸς ὃν περιστ.] Ὁ πανταχόθεν αὐτὸν περισκέψας·] Sic locum e cod. Aug. emendavi. Vulgo post ἔτικτε statim sequuntur hæc: κισσὸς δὲ παντ. ὁ. περισκέψαι. Aug. etiam σκέψας pro περισκ.

P. 142. l. 11. Gu. a m. 2. τῶν Κ. βασιλείων παρ. ἐξέμβλωσεν αὐτὸν ἡ μήτηρ καταπληχθεῖσα, κισσὸς δὲ περὶ τοὺς κ. φὺς ἔτι βρέφος ὄντα κατὰ τοῦ νώτου περιειλίξεν, ὅπως μὴ αἰθερίῳ ἐν μηδενὶ τὸ βρέφος διαφθαρῇ, om. vv. ἱστορεῖ Μνασέας. Pro ἐκάλυψεν αὐτὸν Aug. et Taur. ἐκ. αὐτοὺς, ille etiam in fine addit κισσῷ, quod recepit Valck. mihi alienum videtur. περικιόνιος emendatio est Valck. pro περικιόνος.

P. 143. l. 2. Γάμους, διὰ τοῦ γάμου, ὃν ὁ Ζεὺς αὐτὴν ἔγημεν. Baroc. 74. Gu. m. 1. Ζεὺς ἤρα Σεμέλης, κ. τ. λ.] King. hæc una serie conjunxit, et dedit ἡ Σ. διὰ τοῦ γ. ὃν ὁ Ζεὺς αὐτ. ἐγ. In seqq. Gu. πρὸς ἔρωτος ἀμοιβήν.

Ibid. l. 8. τοῦ θεοῦ] Sic Gu. Leid. πρὸς τιμὴν τοῦ κισσοῦ King. Mox idem εὖ οἷ, εὖ αὖ· υἱός. Gu. εὖ οἷ· οἷ εὖ· υἱός. Emendavit Valck.

P. 144. l. 1. ὁ ὑπό τινων] Sic Gu. m. 1. Ὑπό τινος MS. C. C. C.

Ibid. l. 3. Aug. τῆς παραδόξου θυσίας pro σωτηρίας et post τέλος ita pergit: ἀλλ. αὐτὸν τὸν Δ. ἐνώτισεν. ἐνώτισε γὰρ ὁ κισσὸς τό τε βακχεύειν καὶ χορεύειν τὰς Θ. ἄρτιον (αἴτιον) καὶ λέγειν εὖ οἷ, εὖ ἄν.

Ibid. l. 5. ὁ κισσὸς δηλονότι, ὃν ταῖς χερσὶ φέρουσαι Βάκχαι εἰς τιμὴν Διονύσου χορεύουσι. τὸ χόρευμα] Hæc (ὁ κισσὸς — χορεύουσι.) e Gu. addidi.

Ibid. l. 6. Gu. a m. 2. ἤγουν ταῖς Βάκχαις ταῖς βοώσαις εὖ οἷ, ἤγουν εὖ καὶ καλῶς ἔστω οἱ καὶ αὐτῷ τῷ Διονύσῳ.

Ibid. l. 7. δεινὸς ἦν δράκων,] Valck. ex Aug. ὑπῆρχε. Ex eodem est ἔνθα ab initio et ὑδρεύσασθαι pro ὑδρεῦσαι. Illud habet etiam Taur. Flor. 33. et Gu. a m. 2. supra φύλαξ, πρὸς τὸ μηδένα ἐκ τῆς πηγῆς ὑδρεύσασθαι. Ex Aug. est etiam in seq. scholio ἀντὶ τοῦ ὑπὸ βασ. pro ἀντὶ τοῦ βασ.

Ibid. lin. ult. ἐν αὐτοῖς.] Sic Taur. et Gu. qui hæc tantum suprascripta habet a m. 2., διὰ τὸ ἄνθεα εἶναι ἐν αὐτοῖς. In Aug. lacuna erat post ἐν, quam Valck. explevit voc. αὐτῇ. Præterea Gu. habet: παραφύονται γὰρ ταῖς πηγαῖς πόαι. ἢ δ᾽ ποιοῦσιν ἀναφύεσθαι πόας.

P. 145. l. 4. Φερεκύδης] Sic Valck. pro Φερεκράτης.

P. 146. l. 1. ἀξίου θηρὸς pro ἄξιος θὴρ ex Aug. dedit et ὁ τὸν θ. ἀλ. addidit Valck. Conspirat Gu. m. 2.

Ibid. l. 3. πυσθεὶς] Sic Taur. quum in Aug. tantum esset πεια - - - - pro quo Valck. suspicabatur πυθαρχῶν. Taur. confirmat etiam Valck. emendationes ταῖς ὑποθήκαις pro ταῖς ὑπὸ θή - - - et ἐκ μητρὸς οὐ γεν. pro ἐκ μ. γεν.

Ibid. l. 9. Οὐδαῖος exciderat in edd. Barn. Piersii, King. Χθόνιος om. Aug. pro eo Taur. χθονός. Mox Aug. mendose κατὰ δέ τινας μαγόραν καὶ Κρέων. Post Κρέων Taur. addit ἀφ᾽ οὗ γέγονεν.

P. 147. l. 1. αὐτοὺς] Sic Taur. pro αὐτῷ. Melius tamen abfuerit, et om. Aug. qui etiam διακολουθήσαντας pro διὰ τὸ ἀκ. ut mox διεσπάρθαι pro διὰ. τὸ ἐσ. Idem Taur. in fine ἐκ διαφ. γεν. πεντήκοντα τὸν ἀρ. In Aug. ultima ἐκ διαφ. γ. etc. desunt.

Ibid. l. 4. In Gu. vv. ἀπὸ τῆς ὀρ. τὸ ὀρ. sunt a m. pr. ὁπλοφόρους ἄνδρας τοὺς Γίγαντας a m. 2.

P. 148. l. 1. Par. ἤνωσεν αὐτὴν τῇ προσφιλεῖ] King. (post αὐτὴν) add. ἤγουν πάνοπλον ὄψιν ἀνδρῶν, sed uncis inclusa, utpote de suo. In edd. est ἥνωται αὐτῇ τῇ πρ. emendavit K. e scholio ad v. 669. ubi hæc recurrunt.

P. 148. l. 1. πάνοπλον ὄψιν] Πάνοπλον ὄψ. scripsi et γενόμενος post φόνος addidi e Gu. qui nil præter ista habet, αὐτὴν δὲ — κατήνεγκε. — Quæ deinde ad v.

ἐπιτύψει annotata sunt in edd. ἤγουν τῇ προσφιλεῖ γῇ, ea supra jam dedimus ad v. 664—693.

P. 148. l. 4. λαμπραῖς, ἡλιώδεσιν.] Quæ his præfiguntur apud King. ταῖς εὐκύκλοις ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζομέναις, exstantia etiam in Gu. a m. pr. ea supra jam adscripsimus ad ver. 664—693.

Ibid. lin. ult. ὦ Ἔπαφε,] Sic edidi e Flor. 33. pro ὁ Ἐπάφου. Idem sic pergit: νῦν καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν ἔκτισεν ἐν τούτῳ τῷ τ. unde ἐν recepi, (ante τούτῳ, lin. ead.) addit et λέγεται post ἀνακαλουστήρια. In Gu. et Florr. 5. 6. 9. 56. 59. 76. vv. ἀνακαλ. γὰρ ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὥς φησιν Ἐφορίων (sic) ἐδόθησαν αἱ Θῆβαι τῇ Περσεφόνῃ ad v. 698. referuntur, præfixis etiam in Gu. ἐκτήσαντο, τὴν κτῆσιν ἔσχον. In fr. Euphorionis, v. 3. Junt. Basil. ἐγγαμιστήν. Taur. ἐγγαμιστῇ. Flor. γαμιστῇ. Barn. dedit ἐς γαμιστήν. Valck. ἐς γαμέτην, idem tamen sic scriptum fuisse existimans: ἐν γαμέτην, ut jungeretur ὅτι πρῶτον ἐνεστωτήσασθαι ἔμελλεν γαμέτην. In versibus Euph. desinit Flor. In seqq. schol. Aug. quod separatim dedit Valck. γρ. σῷ νιν ἐκγ. κτ. ἵν' ᾖ, τῷ σῷ ἐκγόνῳ Ἔπαφος τῷ Κ. ἔκτισαν, quod non diversum esse ab edito, e Taur. apparet, qui illud suo loco exhibet et Ἔπαφε legit. Felicissima conjectura Valck. restituit τὴν ἀρχαίαν γραφὴν pro τὴν ἀρχὴν, egregie illa confirmata cod. Taur. qui τὴν γραφὴν habet. Pro ἐπ' ἀρχ. Salmas. ad Herodis Att. Inscr. p. 232. corr. πρὸ ἀρχ. Valck. ἕως ἄρχοντος. Alterutrum necessarium, nisi error est ejus, qui hæc ex antiquorum grammaticorum notatis concinnavit. Post legebatur: τῷ ι ἀντὶ τοῦ η, καὶ τὸ ο ἀντὶ τοῦ ω ἔγραφον. ἔγραφον οὖν, etc. Corr. Salmasius et Valck.

P. 149. l. 4. Par. λιταῖς.] Τὸ δὲ ἰὼ διὰ μέσου add. Gu.

P. 149. l. 10. διὰ τὸ Φοίνικα ἀπ' Ἰοῦς κατάγειν.] Sic Taur. pro διὰ τὴν Φ. Ἰοῦς κ. quod Valck. jam conjectura assecutus erat. Sed præterea cum V. legendum τὸ γένος κατάγειν.

P. 150. l. 2. Par. ἡ διὰ [ἡ] γῆ — τροφὸς, [ἐκτίσαντο καὶ κατῴκισαν, ἡ] Quæ uncis inclusi, desunt in Gu.

P. 150. l. 8. τὸ ᾗ — νερτέρα.] Ex Aug. addidit Valck. ἢ ὅτι δύο οὖσαι ἐν ὀνόματι χρῶνται· ἑκατέρα γὰρ Δημήτηρ καλεῖται, ἡ μὲν πρεσβυτέρα, ἡ δὲ νερτέρα. tum alia quæ e Taur. et Flor. infra exhibui.

P. 151. l. 9. πέμπει τὰς πυρσοφόρους — τοῦ φωτὸς ἐμφαίνοντος] Quod Valck. addendum censuit ad lacunam in Aug. explendam, φωτὸς, suppeditavit Taur. idem tamen cum Aug. ἐμφαίνοντες retinens. Ex eodem accessit τὰς ante πυρσοφ. θ.

P. 152. l. 2. βοηθῆσαι τῇδε χώρᾳ. ἢ οὕτως, ἄμυνε τᾷδε γᾷ ἀντὶ τοῦ ἀμείβετε. ὡς καὶ Θουκυδίδης· ἀξιοῦντα ταῖς ὁμοίαις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι. Τουτέστιν οἶδεν εὐχαριστεῖν ταῖς θεαῖς ἡ χώρα, εἰ εὐεργετήσουσιν αὐτήν. Γράφεται καὶ Ἀμύνεται τᾷδε γᾷ, ὅ ἐστιν ἱκανή ἐστιν ἡ πόλις ἀμείψασθαι ταῖς εὐεργεσίαις.] Aug. Taur. Dedi scholion e Taur. quum in Aug. lacunæ essent. Post ἢ οὕτως nonnulla deesse vidit Valck. Idem pro ἀμύνετε, quod est in Aug. legendum vidit ἀμείβεται. Taur. ἀμείβετε. Neque tamen omnia persanata sunt. Locus Thuc. est I. 42. in. In seqq. Aug. οἶδα εὐχ. ταῖς θ. τὴν χώραν. et ἀμύνετ . . . δὲ γῇ, pro quo Valck. conj. ἀμύνεται δὲ γᾷ.

Ibid. l. 6. Χαίρει] Ἀντὶ τοῦ ἀπέρχου. Χωρῶ, τὸ δέχομαι] Hæc ἀντ. τ. ἀπ. e Gu. accesserunt; ut et τὸ ante ἐγχωρεῖν. χωρῶ καὶ τὸ ἔρχ. deerant in MS. C. C. C. et Baroc. addidit Valck. e Leid. quocum conspirat Gu. Pro ἐπαναστρέφει Bar. ἐπάνω στρ.

P. 153. l. 3. ἤγουν ἴδια ἐμοῦ, τουτέστι περὶ ἐμοῦ ἰδίως] Sic Gu. E Bar. King. dedit

τουτέστιν ἐμοῦ ἴδια καὶ κ. Mosq. οἰκεῖα ἤγουν ἐν ἰδίᾳ ἐμοῦ, τουτέστιν περὶ τῶν ἐμοῦ ἰδίων καὶ κοινὰ τῆς χθ. ἤγουν ἐμοῦ καὶ περὶ πάσης χθ.

P. 154. Schol. 715. ἤγουν τὴν τούτων — πολιορκῆσαι.] King. dedit tantum: τούτων — ποιῆσαι. Seqq. e Leid. addidit Valck. quæ eadem sunt in Gu. In eodem ab initio sunt hæc, ἤγουν τὴν, et deest ποιῆσαι.

Ibid. Schol. 717. καὶ ἔστιν — αὖθις.] Notam interpolavit Barn. addito alio Homeri versu Od. τ'. 129. ἀλλά νύ που καὶ ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται· καὶ 'Αλλ' ἤτοι, etc.

P. 155. Schol. 720. ἴσως κατάσκοποις ληφθεὶς, νύκτωρ σταλείς.] August. ἴσ. κατ. πεμφθεὶς, νυκτὸς ληφθεὶς, quod recepit Valck. Consentire videtur Taur.

P. 155. l. 5. πᾶσαν τὴν πόλιν — καθ' ὅλον καὶ μέρος.] Τὴν om. Gu. et habet καθ' ὅλον pro καθόλου Bar.

P. 156. l. 5. ἀπέδωκεν] Gu. ἀποδέδωκεν.

P. 157. l. 2. Par. εἰ συμπλακείημεν — σωθῆναι.] Hæc καλόν σοι — σωθῆναι sunt e MS. C. C. C. et Gu. a m. pr. In editis leguntur tantum εἰ συμπλ. — λόχου (quæ desunt in Gu.). His statim annexa sunt λείπει τὸ περιεσόμεθα. quæ cum Valck. ad sequens scholion retuli.

P. 157. l. 1. ἐκείνους] Τοὺς ἄνδρας add. Gu.

Ibid. l. 6. ἐν παντὶ τὸ νικᾷν γίνεται εὐβουλίας· — βούλει ἕτερον μῦθον μαθεῖν γνῶναι; — περὶ τοῦ νικᾷν σκόπησον, — ἴσον ἐν εὐβουλίᾳ καὶ συνέσει.] In Aug. erat ab initio, ἐν παντὶ τοῦ .... κἂν γε εὐβουλίας. Litterarum ductus assecutum esse Valcken. monstrat Taur. nisi quod ἐστιν habet pro γίνεται. Idem explet lacunam, quæ in Aug. in his ἐστὶ τὸ νικᾷν ... ἕτερον. Alia lacuna est in Aug. in verbis οὐ καθίξεις παρ .... τὸ νικᾷν, ubi Taur. habet quod edidi, quod tamen dubito, an verum sit. In fine Aug. tantum ἴσον ἐν συνέσει.

P. 158. l. 1. ὡς — αὐτόχρημα.] Hæc addidit Barn. haud dubie e MS. C. C. C. Eadem in Gu. a m. pr. scholio edito subjecta sunt.

Ibid. l. 3. εἰ νυκτὸς αὐτοῖς ἐπέλθωμεν,] Taur. εἰ νύκτωρ αὐ. ἐπέλθοιμεν.

Ibid. l. 5. ἐστὶ νυκτὸς] Sic perspicue Gu. King. inepte ἐστὶν ἐκτός. quod ne Valck. quidem offendit. Paulo post non intelligo, quid sibi voluerit Valck. ad ἀποτυχόντι monens, "positum pro ἀποτυχόντος." Mosq. D. supra scripta habet hæc: καὶ καλὸν δοκεῖ (hoc etiam Gu.) ὅπερ (leg. εἴπερ) ἀποτυχὼν δυνατὸς ἔσῃ πάλιν δεῦρο σωθῆναι. Ibi Gu. τῆς κατ' ἐκείνων ἐγχειρήσεως pro τοῦ — — ἐγχειρήμ.

Ibid. l. 9. κατ' ἐκείνων Gu. quomodo scribendum esse pro κατ' ἐκεῖνον King. suspicabatur Valck.

Ibid. l. 11. εὐτρεπίσασθαι.] Felici conjectura sic vulg. εὐ τρέπεσθαι emendavit Valck. auxilio cod. August. qui εὐτρεπίζεσθαι. Taur. aperte εὐτρεπίσασθαι. Paulo ante Junt. Bas. τοῖς προσπεπτ., quod ex Aug. correxit Valck.

P. 159. l. 1. Verba καὶ "Ομ. ex August. addidit Valck.

Ibid. l. 2. ἀλλὰ τὸ μὲν νυκτὸς] Τὸ μὲν ν. pro μὴ ν. et προσβαλεῖν pro προσβάλλειν sunt e Gu.

Ibid. l. 4. οὐ δεῖ] Sic ex Aug. rescripsit Valck. pro καὶ δεῖ. et sic Taur. qui paulo ante τοῦτο φησὶ καὶ συντ. et paulo post ante πέρᾳν addit φεύγοντες. In fine legebatur: τῇ κρήνῃ, βαθὺς, πλατύς. Gu. et Florr. Βαθὺς,] 'Αντὶ τοῦ πλατύς.

Ibid. l. 7. Cod. καὶ μάλλιστα ἐπειγομένου.

Ibid. lin. antepenult. Aug. post χεῖρον. ὁ νοῦς· πᾶν ἑαυτὸν φυλαττόμενον τοῦ φυλάττειν ἀκριβῶς χεῖρόν ἐστιν. ὅ ἐστι, φύλαττε σεαυτόν· πᾶν γὰρ ἑαυτὸν φυλαττό ... αὐτὸν ἐστιν

τοῦ φυλάττεσθαι καλῶς. In prioribus conspirat Taur. sed om. σαυτὸν et pergit: τοῦ γὰρ φυλάττεσθαι καλῶς πᾶν ἐπιὸν ἀσθενέστερόν ἐστι.

P. 160. l. 6. ἐπινόησει et περὶ e Gu. scripsi pro ἐνόησει et πρός.

Ibid. l. 10. γράφει etiam Gu. perspicue, ut non scripturæ compendio deceptus King. ita ediderit. πρὸς τὸ ὄπισθεν, verbum quod præcessit interpretatur Valck.

Ibid. Schol. 754. Aug. πότερον, φησὶ, κρίνω τοὺς ἑπτὰ τῶν λόγχων (sic) ἄρχειν, ἢ διὰ μονοστίχου δοκός· ὅ ἐστιν, εἰς·πρὸς ἕνα, ὡς ἑπτὰ πρὸς τοὺς ἑπτά.

P. 161. l. 4. Par. φρονίμους ἄλλως] Ἄλλως om. MS. C. C. C. ἀλλ' ὡς Mosq. D.

P. 161. l. 5. Ἀμύνων τυχέων,] Ὥστε βοηθεῖν — ἀναβαίνειν ἀνὰ τὰ τείχη. τοῦτο ἔστι τὸ βοηθεῖν — φυλακῆς, ὅπως μὴ γίνωνται. Οὕτω λέγε, καὶ μὴ λάμβανε τὸ εἰς ἔξωθεν. ἢ οὐ λαμβάνων ἔξωθεν πρόσθεσιν, ἀλλὰ τὸ ἀμύνειν —] Baroc. 74. Gu. m. 2. Dedi scholion, ut in Gu. legitur; nam quod King. edidit, dubito an non interpolatum sit. Is duo fecit: ὥστε β. — ἀνὰ τείχη. (ἀνὰ τὰ τείχη Gu.) tum: τὸ ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις, τοῦτό ἐστι τὸ βοηθεῖν τῇ πόλει εἰς τὰς προσαμβάσεις καὶ ἀναβ. τῶν τειχ. · In his dedit ὅπως ἐκπλείωνται μὴ γίνωνται. Pro ἐκπλ. Valck. ἐκλεῖξαι, sed addens: "forte tamen scripserat, ὅπως μὴ κινῶνται id est κίνδυνοι γίνωνται· ut ad binas interpretationes quis adposuerit: ἐκλεῖξαι, elige harum quam volueris". Gu. nihil habet, nisi ὅπως μὴ γίνωνται sc. αἱ προσαμβ. Mox King. οὕτω λέγε καὶ λάβῃς τὸ εἰς ἔξωθεν, ἢ λαμβάνων ἔξωθεν πρόσθ. ἀλλὰ καὶ τὸ ἀμ.

Ibid. Schol. 755. In Gu. a m. pr. sunt hæ glossæ: ἐκλεξάμενος ἐκείνους (a m. 2. add. τοὺς στρατηγοὺς) ἰσχυρότατοι εἰσίν.

P. 162. l. 1. μετὰ τῶν Aug. et Taur. pro μετ' αὐτῶν.

P. 163. l. 2. Gu. πιφ. τὸ ὄνομα αὐτῶν εἰπ. τῇ πόλει. et in fine omittit αὐτοῦ. Rectius ibi, ut in Barocc. hoc scholion ad v. 763. refertur, omisso δέ.

Ibid. l. 3. ἀργία.] Sic recte Gu. Florr. Edebatur ἀργεία. In seqq. Gu. οὐκ ἐφ. ἕκαστον κατ' ὄνομα λέγειν τοῦ πολ. ἐπ.

Ibid. Schol. 766. In Taur. hæc ad v. 768. adscripta sunt: Πάτρ. πρόσθ.] Ταῦτα κατ' εὐχὴν ἐγένετο. καὶ γένοιτό μοι, etc. In sequenti scholio ἀντίπαλον est etiam in editis, in Gu. hoc a prima manu, reliqua a sec.

P. 165. l. 4. γένηται,] Γενήσεται King. Valck. γεγένηται Taur.

Ibid. l. 6. παραλέλειπται Valck. scripsit ex Aug. pro περιλέλειπται, quod Taur. etiam servat. Gu. etiam a m. 2. ἐν μόνον παραλέλειπται τὸ π. τοῦ μ. ἀκ. π. τούτων.

P. 166. Schol. 781. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosq. D. ἐμ. τὴν αὐτὴν αὐτῷ ἐπωνυμίαν ἔχοντα.

P. 166. l. 8. μαντικὴν ὥστε μέμψασθαί μοι ἔχειν.] Barn. edidit ὥστε μέμψ. μοι καὶ μομφὴν ἔχειν. Gu. ὥστε μομφὴν ἔχειν ἐμοί, ἤγουν ὥστε μέμφεσθαι ἐμοί. e quibus ultima ἤγουν, κ. τ. λ. e Bar. 74. scholio ad v. 784. præfixit King.

Ibid. lin. ult. τὸ μέμφομαι — αἰτιατικῇ.] King. hoc scholion ad v. 785. retulit. [Matth. ad ver. 784. ad v. ἐμεμψάμην.)

P. 167. Schol. 786. ἐντέλλομαι, — προστάττω.] Ἐντέλλομαι est etiam in editis. Taur. addit: τὸ δὲ ἐπιτακτέον ἀπὸ κοινοῦ.

P. 167. l. 4. Gu. ἐὰν ἡ ἐμὴ δύν. κρατήσῃ καὶ νικήσῃ. Fl. 33. ἐὰν ἡ ἐμὴ δ. κρ. καὶ φονεύσῃ τὸν Πολυνείκην. Taur. ἐὰν ἡ ἐμὴ δύν. φονεύσῃ καὶ νικήσῃ τὸν Πολ.

Ibid. Schol. 789. Florr. 33. διὰ τούτων προαναφωνεῖ τὰ κατὰ τὸν ἀδελφόν.

P. 168. l. 1. Par. αἴτια. Sic Gu. αἴτιος Junt. Basil.

P. 168. Schol. 793. Gu. m. 2. ὑπὲρ γὰρ τῆς πατρίδος παρατασσόμεθα. καὶ Ὅμ. ὡ οἷ. κ. τ. λ.

P. 168. l. 4. Δῦμός τε Φόβος τε.] Aug. Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος τε, quod recepit Valck. lectum Il. Υ. 440. Suspecta mihi est hæc lectio propter additum τε. In fine ἱμβάλῃ, quod conjecit Valck., legitur in Taur.

Ibid. l. 8. ὦ πολύμοχθε Ἄρες. Ἀττικὴ δὲ ἐστιν ἡ κλίσις.] Aug. ὦ πολύμοχθε ἄρ' Ἀττική ἐστιν ἡ λέξις. Valck. conjic. ἀλλ' Ἀττ. ἐστιν ἡ λ. vel simile quid. Quod dedi, est in Taur. qui ἄρες, et Florr. qui Ἄρης habent; hi addunt etiam ὦ πολλῶν καμάτων μεστὲ Ἄρης.

Ibid. lin. antepenult. τὸ ις' καὶ τὸ ις' ἴαμβα τῷ α'. τὸ ιζ'. ἐφθημιμερές.] Legebatur τὸ ι' καὶ τὰ λοιπὰ ἴαμβα τῷ α'. τὸ ιζ' ἐφθ. Quæ interjecta sunt, e Baroc. 74. addidit King.

P. 169. l. 2. Taur. — — μοῦσαν ἔχων ἐναντίως· τουτέστι — ἀσύμφωνος, ὡς καί, ex oculis librarii ad eadem verba secundi scholii aberrantibus.

Ibid. ἔχων ἐκείνῳ. ὁ μὲν γὰρ χαρᾶς αἴτιος, σὺ δὲ λύπης καὶ φόνου. τουτέστι ταῖς τοῦ Βρομίου ἑορταῖς ἀσύμφωνος. Ἄλλως. ἀσύμφωνος, ὡς καὶ τὴν ἄνωθεν παρέχουσαν φωνὴν σὺ σπονδὸς, ἀλλὰ ἀλλότριος.] Verba ἐκείνῳ — φόνου e Gu. addidi. In eo desunt verba τουτέστι ταῖς τοῦ Βρ. l. ἀσύμφ. et in fine ἀλλὰ ἀλλότριος. Idem φωνὴν perspicue, prout conj. Valck. pro φησίν.

Ibid. l. 5. ἀντὶ τοῦ ὡραίας ἀκμαίας, ὥραν ἐχούσης γάμου.] Ut edidi, est in Taur. pro Aug. ὡραίως (Valck. ὡραίαις), ἀκμαίαις, ὥρ. ἐχούσαις γάμων. In fine Aug. καὶ ὁ τούτου χωρ. ἀλλ' ἐπιπολέμου ἑρᾷς· quæ recte emendata esse a Valck. monstrat Taur. nisi quod ἐπὶ πολέμους habet pro ἐπὶ πόλεμον.

Ibid. l. 16. γλυκύτητος γέμοντα,] Sic Gu. pro γλυκύ τι γ. quod dedit King. et paulo post κλάδους κισσοῦ, non κλάδους καὶ κισσούς, quod legitur in Barocc. E Gu. addidi etiam supra αὐτῶν ante βόστρυχον, et in seqq. μικροῦ post ἐλάφου, ὡς νεβρὸν post δορκάδα, εὐφρονα post ὑποκρινόμενοι. Conf. scholion editum ad 803. νεβρίδων.

Ibid. l. 20. ἀναπίσας] Aug. ἐπαναπείσας. Indidem est ἡ κατὰ pro ἡ κατά.

P. 170. l. 2. χορείας.] Sic Taur. quod conjectura assecutus erat Valck. quum in Aug. scriptum esset χορο * * * Flor. χορείαις. In fine ποιητικοὶ εἰρ. est etiam e Taur. pro ποιητικὴν εἰρ. Aug. vel ποιητικὴν εἰρήνην Flor. In Taur. scholio præmissa sunt ista: οὐδ' ἐπὶ καλλιστεφάνοις ὡραίας νεάνιδος ἀπλώσας τὸν βόστρυχον κατὰ πνεύματος τοῦ λωτοῦ.

Ibid. l. 4. ὦ Ἄρες.] Sic Taur. pro ὦ Ἄραβις, quod miror non correxisse Valck. Paulo post Taur. ἄτοπον τοῦ τὸν Ἀργ. στρ. παρεξιέναι κατὰ τοῦ τῶν Θ. αἱ. unde alterum τοῦ adscivi.

Ibid. l. 7. τῷ αἵματι τῆς Θήβης,] Aug. Taur. ἐν τῷ αἵμ. τῆς Θήβας. Ex iisdem accessit Ὅμηρος. Tum Aug. addit αἷμ. εἰς ἀγ. φίλον, Taur. αἷμ. εἰς ἀγ. φίλον τίνει. Gu. ἐπὶ φόνον a m. 1. supra quod sec. scripsit: ἢ ἐπὶ τῷ αἵματι καὶ τῷ γένει τῆς Θήβας· ὅτι δὲ αἷμα τὸ γένος, καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ· αἵμ. εἰς ἀγ.

P. 171. Schol. 802. Aug. κῶμον ἀναυλότατον et om. ἀπὸ τοῦ αὐλὸς et in fine habet σάλπ. γάρ ἐ. ὁ πολέμιος αὐλός. In editis hoc scholion cum priore junctum erat: πόλεμον. ἄναυλον δὲ, etc. Sic paulo post in editis ἡ δὲ περὶ, etc. ubi in Aug. et Taur. novum scholion incipit.

P. 171. l. 6. ἡ ὑπὸ] Forte, ἢ ἡ ὑπό.

P. 171. l. 6. In editis nihil erat, nisi ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς σῆς, σὺν Θ. Δ. Reliqua ex Aug. addidit Valck.

Ibid. l. 9. πεπλίλου αὐτὸ] Αὐτὸ e Taurin. additum.

P. 172. l. 9. ἰδὲ — περόνταις,] Sic Aug. Vulgo ἰδοὺ μὲν οὐκ. εἰ καὶ χαρίεν πε.

Ibid. l. 10. Aug. ἐπιστ. ἐπιστέμψας, παρεξ. τοὺς Θ. καὶ ἰξελ. αὐτοὺς στήσας τοὺς Θηβαίους.

P. 173. l. 2. περιλυφθέντες] Sic Taur. παραλυφθέντες Aug. Gu. a m. 2. hoc scholion habet: οἱ περιλυφθέντες ἐκ τῶν σπαρτῶν Γιγάντων, ὡς Αἰσχύλος φησίν, ἦσαν οὗτοι· Χθόνιος, Οὐδαῖος, Πέλωρος (Πέλωρ), Ὑπερήνωρ, Ἐχίων, ὃς ἔγημεν Ἀγαυὴν τὴν τοῦ Κάδμου θυγατέρα, ἐξ ἧς παῖς Πενθεύς, οὐ ἔκλαυσε, οὐ Μενοικεύς, οὐ Κρέων καὶ Ἰοκάστη. quod infra ad ver. 956. in editis exstat, in nonnullis aliter scriptum.

Ibid. l. 7. συνθεισσώτης] E Taur. hoc recepi pro συνθέασιν. Idem codex post οἱ χαλκῷ κοσμήσας addit οἱ κατὰ τείχη. non male, modo additum esset ἀλλὰ κατ' ὄρη. Ultima κατὰ τὰ λάϊνα τείχη suspecta mihi sunt.

P. 174. l. 2. Par. ὄντως — ὑπομεμνημένων] Operæ pretium non erat, alteram paraphrasin Gu. m. 2. adscribere, quæ non nisi in paucis ab ista discrepabat, exhibens τάδε τὰ δυστυχήματα pro ταύτας τὰς βλάβας.

Ibid. ἧτις] Vulgo εἴτις.

P. 174. l. 6. Priora ὦ νέπος — — — πεπλάλων ex Aug. addidit Valck. Eadem sunt in Taur. sed paulo emendatius scripta. Nam νέπος πεπλάλων in Aug. deerat ante τὸ σέμφ. ὦ. et pro ἱερὸς ΚιΘ. erat νέπος ΚιΘ. Taur. addit etiam: Ἄλλως. ζαθέων, μεγ. etc. Quæ post hoc scholion sequuntur apud Valck. e MS. C. C. C. petita, ἄγαν θείων δένδρων πεπληρωμένον, quum jam in paraphrasi lecta sint, omisi, sicut etiam quæ ad ver. 815. χιονοτρόφον annotata sunt.

P. 175. l. 2. Par. περιεκτικόν, τῶν χιόνων φυλακτικόν,] Sic Gu. et King. nisi quod Gu. παρεκτικόν. Junt. Basil. ἀγγ. περιεκτικὸν τῶν χιόνων καὶ φυλ. Mosq. τῶν χιόνων παρεκτικόν.

P. 175. l. 6. τὸν — ἐπίσημον.] Sic Valck. em. scripturam codicis ἐπώνυμον τοῦτ' ἔστι διά, etc. Taur. habet τοῦ διὰ τὰς πτ. — — — εἶπε γὰρ ἦδε σφ. σπ. κ. διατ. μέσον. Simile scholion e Cantabrig. dederat Piersius, omissum a Kingio: δι' ὧν δηλονότι ἐπέφλασεν ἑαυτόν· αὗται γὰρ ἦσαν χρυσόδετοι. quod idem est in Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. et in Mosq. D. In Gu. et Mosq. hæc præmittuntur: τὸν διάδηλον ταῖς χρυσοδέτοις περόναις.

Ibid. l. 9. μηδὲ ἡ Σφὶγξ] Sic Barnes. corr. vulgatum οὐδὲ ἡ σφίγξ. Adstipulatur Aug. e quo Valck. etiam dedit ἡ ἀρχὴ pro ἀρχὴ et διὰ γὰρ τὸ εὕρημα pro διὰ τὸ εὑρ. γάρ. Pro ἐπιληλοθέναι Taur. ἐληλυθέναι.

P. 176. l. 5. ὄρη, οὔρειον] Οὔρειον ex Aug. addidit Valck. In Taur. deest, ut in editis. Ad finem πτερὸν οὔρειον δὲ ex Aug. dedit Valck. pro τέρας δέ. Satis erat πτερὸν δέ, in quod inciderat etiam King. Ceterum in Aug. primo loco leguntur hæc: Πτ. οὐρ. τὴν Σφίγγα, ἐπειδὴ πτ. — — σῶμα. tum ἢ ἄγριον, ἴσως ἐστὶ ἐν ΚιΘ. — — τῆς χθονός. Taur. ordinem vulgatum servat. Gu. a m. pr. supra τέρας, τὸ ξένως καὶ παρὰ φύσιν διαπλάσιως ζῶον (quæ eadem sunt in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.) et a m. 2. supra πτερόν, ἢ ὡς διαιτωμένης ἐν Κιθαιρῶνι τῆς Σφιγγός, οὔρειον, ὀρεινόν, ἄγριον λέγει.

Ibid. l. 9. Verba ᾠδὴν καλέσ. — ἐλέγετο sunt etiam in Gu. m. 2. in margine

scripta, omissis tamen illis καὶ εὐρέθημεν. In fine Aug. μὴ εὑρ. γὰρ λῦσαι τὸ αἴν. καταθ. ὑπ' αὐτῆς.

P. 177. l. 5. ἱστορεῖται,] Ex Aug. ἱστόρηται edidit Valck. et mox ἐπὶ τῆς γῆς pro ἐπὶ γῆς. Pro πρῶτον ἄνω διαστ. in Junt. et Basil. legebatur ἃ ἄνω διαστ. "Non intellectam litteram deinceps omiserunt, numeri compendium." Valck.

Ibid. l. 10. τὸ πρῶτον οὐ περιττόν ἐστιν.] Hæc e Taurin. adjeci, (ante οὐ γὰρ) e quo etiam in seqq. pro μὴ ἔλθῃ κακῶς scripsi μὴ ἔφυ κ. Præterea ille habet ὥσπερ ἀντὶ τὴν ἀρχήν. Tum Aug. et Taur. τοῦτο δὲ διὰ τὸν ΟΔ. pro κατὰ τὸν ΟΔ. quamvis κατὰ eodem sensu nonnumquam usurpari monuerit Valck. ἐπαινέσομεν pro ἐπαινέσωμεν est ex Aug. qui in fine ὅ ἐστι καλὸν, Taur. εἰ ἔστι καλόν.

P. 178. l. 8. νοῦς] King. ὁ νοῦς. Articulum om. Gu.

P. 179. l. 1. συντακτέον,] Aug. et Taur. συνακτέον. Paulo post Aug. ἐπέχθεσα. τάσσεται δὲ τὸ τρ. καὶ ἐπὶ τοῦ γυν. ἢ περὶ τοῦ αὐξ. καὶ ἀναδ.

Ibid. l. 6. τὸ pro τοὺς scripsi et εἰς ante φθὰς γαμ. inserui e Gu.

P. 180. l. 5. Sic emendavit Valck. scripturam cod. ἐπεὶ οἱ ξένοι οἱ δ. ά.

P. 181. l. 2. E lectione cod. Aug. συνελόντι δὲ φασὶ φράσας συντόμως Valck. legendum suspicatur: συνελόντι δὲ, φησὶ, φράσαι, deleto συντόμως. Fortasse nihil nisi εἰ δὲ δεῖ, φησὶ, φράσαι συντόμως. nam hæc notata grammaticorum alii aliis verbis concepisse videntur. Idem codex paulo post ἀνδραγαθ. καὶ νίκας συνάπτ. et intermedia omittit usque ad τοσαῦτα πλεονεκτ. ubi Taur. ἢ δὴ τοσ. πλ. Tum Aug. καὶ ἄλλας ἄλλως ἀμ. Valck. legendum suspicatur καὶ ἄλλα ἄλλως ἀμ. vel ἄλλας ἄλλως sc. εὐτυχίας. ἐπὶ ξυροῦ pro ἐπὶ ξηροῦ Junt. Basil. Aug. recte habet Taur. In seq. scholio Taur. διαδεξαμένη pro δεξαμένη.

P. 182. l. 1. Μαντώ — Τειρεσίου.] Aug. addit: καὶ πρὸς ἐκείνην λέγει τοὺς Τειρεσίας. in quibus post τοὺς excidisse videtur λόγους. Taur. hæc addit: Πείσανδρος ἱστορεῖ, ὅτι Ζάνθη (vel Ξάνθη) Τειρεσίας ἐποίησε παῖδας γ', Φαινόνφιρ, σκιάδην, χλῶριν, μαντώ.

P. 183. l. 1. Par. σου χειρί.] Addidit Valck. ὡς ἔλαβον τὰς μαντείας τῶν ὀρνίθων νοήσας σκεψάμενος, ἐν τῷ θρόνῳ τῷ ἱερῷ ὅπου μαντεύομαι. quæ infra ad suum locum v. 853. e Gu. adponentur. In superioribus pro ἵνα μὴ προσπίσωμεν legendum suspicor ἵνα μὴ προσπταίσωμεν, quod est in Gu. m. 1. v. 851. supra σφαλῶμεν adscriptum.

P. 183. Schol. 854. Priora erant in editis sic scripta: οἱ δὲ θᾶκοι τόπος Θ. ἔστι ἐμ. ὁ Τ. Sequentia sic exhibet Gu. a m. 2. θῶκος ὁ ἱερὸς σκίμπους, ἐν ᾧ καθ. ὁ Τειρ. ἐμ.

P. 184. l. 2. ὥστε ἐξορμίσαι] In cod. erat ὡς τὸ ἐξόρμισαι. Corr. Valck.

Ibid. l. 4. κινοῦντος αὐτὸ] Αὐτὸ e Gu. addidi.

P. 185. l. 2. ἀναλάμβανε] In cod. erat λάμβανε.

P. 186. l. 3. πρεῦχοντος e Taur. scripsi pro πρεῦχοντα, ad quod supplendum esset τὸν τοῦ Εὐμόλπου πόλεμον. Idem cod. τετράσι γυναιξ. Aug. corrupte τετράδι γυναῖς et om. πρεῦχ. In seqq. post Ἐρεχθέως μὲν γὰρ Barn. interseruerat Κέκροψ ὁ β. οὗ Π. nullis codd. addicentibus.

P. 187. l. 2. Par. Ἀγαθὸν σημεῖον ἐδεξάμην καὶ σημεῖον] Hæc verba ἀγ. σημ. ἐδ. καὶ addidit Barn. haud dubie e MS. C. C. C. petita: nam eadem habet Gu. a m. 1. nec quidquam præterea, nisi μαντείαν τοῦ καὶ ἡμᾶς νικῆσαι a m. 2. Aliud scholion ex Aug. Valck. σημεῖον ἔθέμην τοῦ καὶ ἡμᾶς νικῆσαι τὰ νικηφόρα σου στέφη. Idem habet Flor. 33. his subjunctis: καὶ στεφάνους ἔχειν ἐν τοῖς πολέμοις, ἵνα οἱ νικῶντες ἀναδῶνται. Hoc quidem, sicut sequens a Kingio editum, omitti poterat, quum ad verbum pæne in paraphrasi insit.

P. 187. l. 7. Ἀθηνᾶ] Bar. 74. Gu. m. 2. Valck. Ἀθηνᾶς. Paulo ante Bar. ἀμυνομένους.

Ibid. l. 11. Aug. ἵνα οἱ νικ. ἀναδύωνται ἢ ἀναδίδωνται. Taur. ἀναδίδονται. Flor. ἀναδίδωνται. v. not. seq. Inde recepi οἱ ante νικῶντες.

P. 188. l. 4. ἀντὶ τοῦ ἐξεφαύλισα. τὸ ἑξῆς· ἕνεκα μὲν τοῦ Ἐτεοκλέους κλείσας τὸ στόμα τοὺς χρησμοὺς ἐπέσχον· νοσεῖ γὰρ ἥδε γῆ, τουτέστι νοσεῖ ἡ πόλις, ἐξ οὗ ὁ Λάϊος ἐγεννήθη καὶ ὁ Οἰδίπους ἔφυ, καὶ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν τύφλωσις ἐγίνετο αὐτῷ. διαφθορὰν δὲ εἶπε τὴν τύφλωσιν.] Hæc a v. τὸ ἑξῆς e Taur. accesserunt.

P. 189. Schol. 884. Aug. nil nisi ᾑμαγμέναι καὶ πεπρισμέναι τῶν ὀφθ. τυφλ. Quæ Barn. addidit διαφθοραὶ αἱματώδεις, ad hunc modum leguntur in Gu. et Florr. ἐξ οὗ ἐγ. αἱ διαφθ. τῶν ὀμμάτων τοῦ Οἰδ. αἱ αἱματώδεις. Taur. ἀφ' οὗ καὶ αἱ αἱματώδεις τῶν ὀφθ. διαφθοραί.

P. 190. l. 1. παραλογισμὸς ἢ ex Aug. interseruit Valck.

Ibid. l. 4. μέλλοντες] Vulgo μέλλοντος. Corr. King. prout legitur in Taur. Aug. μέλλοντας, in quo seqq. sic leguntur: μ. ἐκ τούτων θεῶν ἔρισιν ὑπερβαίνειν (Taur. κρίσιν ὑπερβῆναι). Ex eo στήσειν οἰόμενοι — — τοὺς θεοὺς Valck. recepit pro οἰόμ. στήσ. — — τοῖς θεοῖς. Tum Aug. περιτρέχοντας. Taur. περιτρέχοντες.

Ibid. l. 9. οὔτι περιελθεῖν που] Sic Taur. et Gu. qui hanc particulam οὔτι — — συγχ. supra v. οὔτ' ἐξ. scriptam habet. Aug. παρελθεῖν. In fine προσηντίμαστο suppeditavit etiam Taur. pro προσητίμασιν, pro quo Valck. conjiciebat προσητίμασαν.

P. 193. l. 4. τῶν Οἰδιποδαγόνων,] Valck. em. τῶν Οἰδίποδος ἐκγόνων.

Ibid. Schol. 903. ἐπικρατέστερόν ἐστι τὸ κακὸν τοῦ ἀγαθοῦ, (καὶ Ὅμηρος — Il. α'. 756. — ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ)] Verba ἐπικρατ. τὸ κακόν. Ὅμ. — νικᾷ scholion per se constituunt in Aug. sicut ediderunt King. et Valck. In Gu. ἐπικρατέστερον est a m. pr. καὶ Ὅμ. αἰεὶ (sic) τὰ χερ. νικ. a m. 2.

P. 194. l. 2. Par. τὴν δυστυχίαν,] Diversa hic inter se confusa videntur. Certe Gu. a m. pr. et Florr. supra τὴν τύχην habent τὸ σύμβαμα, τὸν κλῆρον et Gu. a m. 2. τὴν δυστυχίαν ταύτην. In seqq. etiam φάρμακον explicatur adscripto θεραπείαν.

P. 195. l. 5. ἐρώτησιν ἔκφερε] Ἔκφερε e Gu. addidi.

Ibid. Schol. 916. Hæc a v. ἢ περὶ τὸ σ. erant etiam in editis; reliqua ex Aug. adjecit Valck. In Taur. sic ea leguntur: ἀντὶ οὐδὲν μᾶλλον δεῖ πλείονα σπ. ἔχ. ἢ περὶ τὸ σώζ. ἔχ. τὴν π. κακὸς γάρ, φησί, οἰωνὸς ἡμῖν καὶ σύμβολον οὐκ ἀγαθὸν τὸ μὴ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀμύνειν. Ἄλλως. ἢ περὶ τὸ σώζειν π. Ὅμ. κ. τ. λ.

P. 196. l. 7. τὸ κεχωρίσθαι μόνον,] Leid. τὸ κεχωρισμένον et paulo post διάστ. μακρὸν ἢ βρ. om. ὅτι.

β. Ibid. Schol. 923. Melius Aug. om. τὴν διήγησιν et ἤτοι. γεννικὸν pro γενικὸν dedit Valck. Cum Aug. conspirat Flor. 33. qui hoc scholion ad v. 927. σφάξαι Μεν. adscriptum habet.

P. 197. Schol. 925. In Mosq. D. hæc ad v. 917. adscripta sunt.

P. 198. Schol. 932. In Junt. et Basil. erant tantum σοὶ μόνῳ κακά.

Ibid. Schol. 933. In Mosq. sunt tantum verba ὅτι ὡς θέλω — ἐρῶ.

P. 199. l. 6. τῆς σεβασμίου σου τριχὸς,] Sic Gu. et Florr. King. e cod. dederat σεβασμίου σου ὄστρυχος. e quo Valck. fecit σεσεβασμένου σου βοστρύχου. In Taur. superiora subjiciuntur post scholion ad v. 936. Τειρεσίας φησί. οὕτως δὲ ἡ γραφὴ διὰ τὸ μέτρον. Ὦ πρὸς σὲ γον. ὦ Τειρ. προσπ. σοι κατὰ τῶν γον. σου καὶ τῆς τιμ. τρ.

P. 200. Schol. 942. post φονευθῆναι δηλονότι et supra ἀποκτείνεις pro ἀποκτείνων

suppeditavit Gu. Operæ pretium non erat addere paraphrasin Junt. et Bas. τῶν ἄλλοις ἔσται διὰ φροντίδος, τὸ κτανεῖν δηλονότι, ὑπ' ἐμοῦ δὲ λεχθήσεται.

P. 200. l. 4. Flor. ἐμβάλλεταί τινα ἀπ. καὶ εἰς γῆν τεθέντα.

Ibid. l. 5. λείπει ἡ κατὰ, κατὰ Κάδμου. ὁ δὲ νοῦς· διὰ τὴν παλαιὰν μῆνιν τοῦ Ἄρεως τὴν κατὰ τοῦ Κάδμου·] Τὴν κατὰ τοῦ Κάδμου. Vulgo καὶ τοῦ Κάδμου· Taur. τὴν κατὰ τοῦ Κάδμου. Secutus sum Gu. in quo hæc διὰ τὴν παλ. τοῦ Ἄρεως μῆνιν τὴν κατὰ τοῦ Κάδμ. supra v. Κάδμου manu sec. scripta sunt. Priora transposui, quum vulgo legeretur: λείπει ἡ κατά. ὁ δὲ νοῦς· κατὰ Κ. Paulo post scripsi ἤμυναν pro ἤμυνεν tum propter sequens ἔμειναν, tum ob scholion in Florr. exstans: ἕνεκα τῶν μνησικακιῶν τοῦ Ἄρεος τῶν παλαιῶν τῶν ἐκ τοῦ Κάδμου ἤγουν τῶν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Κάδμου, ὅς, ἤγουν ὁ Ἄρης, ἐκδικεῖν ζητεῖ τῷ γηγενεῖ δράκοντι τὸν φόνον ἐν τοῖς Σπαρτοῖς δηλονότι, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ δράκοντος γεγονότες, οὐκ ἤμυναν αὐτῷ, ἀλλ' ἔμειναν φίλοι τοῦ Κάδμου καὶ σὺν αὐτῷ ἔκτισαν τὴν πόλιν. Desunt in iis, ut in Aug., verba οὔτε τοῖς ἀδελφοῖς, quæ unde orta sint, ex isto schollo Flor. 33. et Taur. intelligitur, ad v. γηγενεῖ δράκοντι adscripto: διὰ τοῦτο, (διὰ τί Taur.) φησὶν, ἐμήνιεν ὁ Ἄρης τοῖς Σπαρτοῖς, ὅτι οὐκ (οὐδὲ T.) ἐβοήθησαν αὐτῷ τῷ δράκοντι μετὰ ταῦτα, οἱ δὲ (οὐδὲ T.) ἐτιμώρησαν τοῖς ἀδελφοῖς, ἀλλ' ἔμειναν τοῦ Κάδμου φίλοι. αὐτοὶ γοῦν καὶ συνέκτισαν αὐτῷ τὴν πόλιν. In seqq. Junt. Basil. ὁ δὲ Ἐ. καὶ θυγ. Κ. ἐγ. Aug. ὁ δὲ Ἐ. τὴν θυγ. Κ. Utrumque conjunxit Valck. sed in articulo Aug. mihi latere videtur nomen Ἀγαυὴν, et leg. ὁ δὲ Ἐ. καὶ Ἀγαυὴν, θυγ. Κ. ἐγ.

P. 201. l. 2. Par. μηνίματα] Sic recte Junt. μνήματα Basil.

P. 201. l. 4. ἀλλαχοῦ δὲ φησὶ ταῦτα ὑπὸ Διονύσου πεπονθέναι τὴν πόλιν. Ζητοῦσι δέ τινες, εἰ μὲν ὠργίσθη ἡ γῆ καὶ ὁ Ἄρης διὰ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος, διὰ τί πάλιν κελεύει ὁ μάντις ἀπ' ἐκείνου τοῦ γένους σφαγῆναι. πρὸς τοῦτο ῥητέον, ὅτι ἡ γῆ ἀνέδωκε τοὺς Σπαρτοὺς πρὸς τὸ ἐκδικῆσαι τὸν φόνον τοῦ δράκοντος, οὗτοι δὲ οὐκ ἐξεδίκησαν, ἀλλὰ τοῖς Θηβαίοις ἐκοινώνησαν· καὶ γὰρ Ἐχίων, εἷς ὢν τῶν Σπαρτῶν, ἔγημεν Ἀγαυὴν τὴν θυγατέρα Κάδμου. διὰ τοῦτο οὖν κελεύει ὁ μάντις ἐκ τοῦ γένους σφαγῆναι τινὰ, ἵνα τιμωρίαν παράσχωσι τῆς προδοσίας.] Aug. ἀλλαχοῦ δὲ τὰ ὑπὸ Διον. πεμφθῆναι. Taur. ἀλλαχοῦ δὲ φησὶ τὰ ὑπὲρ Διον. πεπονθέναι τὴν πόλιν. Quæ sequuntur e Taur. addidi. Quæ ex Aug. subjecit Valck. (vid. l. 5.) ὁ μὲν Ἄρης, — γένος τοῦ Κάδμου. utpote nullius pretii, ipso Valck. judice, omittenda judicavi.

Ibid. l. 9. ἐλυπεῖτο γὰρ] Ante ἐλυπεῖτο γὰρ Valck. ex Aug. hæc interseruit: Χθ. δ. ἀντὶ κ. τοῦ δράκοντος ἢ τῶν γηγενῶν· καρπὸν δὲ πάλιν τὸν Μενοικέα, quibus hæc subdit Taur. ἐὰν ἡ γῆ ἀντὶ αἵματος τοῦ δράκοντος ἕτερον αἷμα λάβῃ, ἔσται τότε εὐμενὴς ὑμῖν. ἐλυπεῖτο δὲ ἡ γῆ, ὅτι γηγενεῖς ἦσαν. δεξαμένη οὖν τὸ αἷμα ἀντὶ αἵματος, ὅ ἐστι καρπὸν ἀντὶ καρποῦ ἰδίου τοῦ φονευθέντος τοῦ ἀπὸ τοῦ δράκοντος.

P. 202. l. 4. χρυσαῖς περικεφαλαίαις κεκοσμημένους· οὕτω γὰρ ἀνεδέθησαν· ἢ ἀπὸ μέρους τῆς πήληκος πᾶσαν τὴν ὅπλισιν δεῖ νοεῖν.] Verba χρυσαῖς — ἀνεδέθησαν sunt etiam in Taur. et Flor. 33. Aliud e Baroc. 74. dedit King. τοὺς μετὰ χρυσῆς περικεφαλαίας ἀναδεθέντας γίγαντας. Ultima ἀπὸ μέρους — νοεῖν habet Gu. a m. 1.

P. 203. l. 3. Gu. hic et supra ad v. 805. ὄχλασος. Is codex post Κρέων καὶ Ἰοκάστη ita pergit: οὗ Μενοικεὺς ὁ νῦν σφαγησόμενος. καλῶς δὲ εἶπε τὸ βρότειον, ἐπειδὴ ὁ μὲν Μενοικεὺς ἐξ ἀνθρώπων ἦν, ὁ δράκων δὲ θεῖός τις, ὡς ἐξ Ἄρεος. Aug. ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Κάδμου πρὸς τοὺς Σπαρτοὺς παραλειφθῆναι πέντε μόνους, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα Αἰσχύλος λέγει, Οὐδ. Ὑπ. Ἀγήνωρ, Ἐχ. Χθ. ἐξ ἑνὸς οὖν τούτων κατήγετο ὁ πατὴρ τοῦ Μενοικέως ὁ Κρέων. Eadem sunt in Flor. 33. nisi quod is λέγεται ἐν τῇ μ. — — — περιλειφθῆναι. ἐξ ἑνὸς οὖν τ. κατ. καὶ ὁ π. τοῦ Μ. ὧν καὶ τὰ ὀν. Αἰ. λ. — — — Ἀγήνωρ — — in

fine repetuntur verba ἐξ ἐμῆς οὖν, κ. τ. λ. In Taur. priora tantum leguntur: λέγεται δὲ ἐν τῷ μ. — — περιλειφθῆναι πέντε. — ἐξ ἑ. οὖν τ. κατήγαγεν ὁ π. τοῦ Μ. Κρ.

P. 204. l. 5. λόγῳ δεύτερον.] Sic Gu. pro λόγου δευτέρου.

P. 205. l. 1. Par. Puto παύεται, ut Gu. qui verba ἐπαχθεὶς et ἐκείνοις — παύεται a m. pr. supra adscripta habet, ut paulo post κρύπτων (om. τὸ ἀληθὲς) καὶ μὴ διαλ. — δωρεὰν in margine. Pro ψευδῆ δὲ — συμπαθείας Gu. a m. pr. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ψ. δὲ λ. τοῖς χρ. αὐτῷ, ἤγουν τοῖς μαντευομένοις, ὑπ' οἴκτου ἀναπειθόμενος δηλονότι, Flor. 33. et Taur. ψ. λ. ὑπὸ τῆς ἐλεημοσύνης τούτοις μαντευομένοις.

P. 206. l. 7. King. addidit τουτέστι δηλοῖ. haud dubie e Baroc. vel C. C. C. nam Gu. etiam a m. pr. et Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. δῆλον τὸ πρᾶγμα, τουτέστι δῆλοι (sic). Hoc Valck. præposuit: τουτέστι δῆλοι, ἢ λείπει τὸ πρ. δ. τὸ πρ. nescio unde. In scholio Aug. προθῦναι scripsi pro προσθῦναι, quamvis hoc poëtæ sit.

P. 207. l. 4. ὅμοιον τῷ] Τῷ scripsi e Gu. et Florr.

Ibid. Schol. 981. In Gu. priora ἐπ. μεγ. λ. sunt a m. pr. supra quæ scripsit m. 2. ἐπαινετέον λέγων, ὡς σωτὴρ ἔσομαι τῆς πατρίδος, εἰ προείμην τὸν παῖδα. Taur. μή μ' εὐλ. ὡς δόξαν μέλλοντα ἔχειν τὸν υἱὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως διδωκότα.

P. 208. l. 7. λήσεται] Sic Taur. pro λήσῃ. Aug. ὅπ. τ. π. παρασκευαζομένων λήσεται φ.

Ibid. Schol. 995. Cod. αἰτωλεὺς et ἐπὶ σκοπῆς. Emendavit Valck. ut urbs sub episcopatu Naupacti, tum temporis Bontiza dicta, designaretur.

P. 209. l. 2. εἰς τὴν — Δρυινούπολιν, εἰς τὸν τόπον, ἔνθα ἵδρυται ἡ σεμνὴ Δωδώνη. Θεσπρωτοὶ ἔθνος πλησίον τῆς Δωδώνης χώρας· τοῦτο, κ. τ. λ.] Ita hæc in Gu. leguntur, priora a m. pr., reliqua, uncis inclusa, a m. 2. Verba εἰς τὴν τῶν Θ. γῆν Valck. jam e Leid. addidit. In Δρυινούπολιν codd. consentiunt cum Flor. 59. qui εἰς τὸ ἔδαφος τὴν Δρυινούπολιν, sed margo Leid. veram nominis formam 'Αδριανούπολιν præbet: inde vulgare ejus ætatis nomen prava loquendi consuetudine factum esse dicas. Quæ sequuntur εἰς τὸν τόπ. — Δωδώνη King. jam e MS. C. C. C. in paraphrasi dedit.

Ibid. l. 5. θεμέλια] Sequebantur continuo ordine hæc: φύλαγμά μοι γεν. κ. τ. λ. quæ ad v. 997. referenda erant.

P. 210. l. 1. Par. Gu. a m. 2. ἡ σὴ ἀ. σε τύχῃ.

Ibid. l. 2. Par. πρὸς — ζωήν.] In Gu. duæ sunt paraphrases hujus loci, altera m. pr. altera sec. scripta: prior est etiam in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. πρὸς τὴν σὴν ἀδελφὴν ἀπελθὼν, τὴν 'Ιοκάστην λέγω, ἥς πρῶτα τὸν μαστὸν εἵλκυσα (m. 2. ἥστινος πρῶτον εἰ. τὸν μ.) τῆς ἐμῆς μητρὸς στερηθεὶς καὶ ὀρφανὸς γενόμενος, χωρισθεὶς ἐκείνης (m. 2. στερ. τῆς μ. καὶ χωρ. ὀρφ.) συνταξόμενος (Gu. —άμενος) αὐτῇ, ἀπελεύσομαι καὶ διατηρήσω τὴν ἐμαυτοῦ ζωήν. (m. 2. προσηγορήσων καὶ χαιρετίσων αὐτὴν ἀπελ. καὶ σώσω τὸν βίον, τουτέστι μετὰ τὸ προσειπεῖν ἐκείνην φευξοῦμαι καὶ σωθήσομαι.) Seqq. ἐναντίως δὲ loco discreta sunt ab istis et m. 2. scripta: eadem sunt in Taur.

P. 210. Schol. 998. Scholion Taur. incipit a vv. αὐτὸς, φησὶ, ὁ δαίμων, ὅ ἐστιν ὁ Ζεὺς, παρων. Quæ ante ὁ ἐπ. θ. in Aug. legebantur, omisit Valck. in notam rejecta. Pro χρησμῷ δηλώσας Taur. Flor. χρησμῳδήσας. In fine Taur. σοὶ δέει σε σταλ. Aug. ὅπου δέοι (sic et Flor.) σταλ. σε σωθῆναι. σοὶ vel σὲ om. Flor.

Ibid. Schol. 999. Taur. et Flor. 33. ad πορεύσω, σὺν σοὶ ἀποστ. ἀποστ. (Taur. tantum ἀποστείλω) εἴπω (Flor. εἴπῃ) δ' ἄν τις, ἕως οὗ ἀποστείλῃς (Flor. —στείλῃ) τὸν χρυσὸν, πόθεν ἕξω (Taur. ἕξει) τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια.

P. 210. l. 6. ἀνέθρεψε] "Αλλως et ἀνέθρεψε pro ἔθρεψε sunt e Taur.

P. 211. l. 3. Par. ἀποστερῶν με] Καὶ τὴν πόλιν addidit Barn. sed qui scholion scripsit, junxisse videtur: ὅς μ' ἐκκ. πόλιν, ἀποστ. τ.

P. 211. l. 2. In Gu. etiam voci βίον suprascriptum est m. 2. τὴν πόλιν. Idem supra vv. ἐξεῦλον φόβον ver. 1003. habet: οὐ γὰρ, ὡς ὁ πατὴρ προσέταξεν, οὕτως ἐποίησα.

P. 213. l. 4. Par. τὸν αἴτιον τοῦ ἐμοῦ φόνου, (Ἄρη δὲ φόνιον, ἐπειδὴ οὗτος φονεὺς τῶν Σπαρτῶν, δράκοντα καταστήσας αὐτόθι φύλακα τῆς κρήνης, ἐξ οὗ τῶν ὀδόντων οἱ Σπαρτοί)] Quæ uncis inclusa sunt, omisit King. quippe paraphrasi non idonea. Ante parenthesin Junt. Basil. Barn. τὸν Ἥ. φ. τὸν αἴτ. τοῦ ἐμοῦ φ. Ἄρη δὲ φόν. King. Valck. μὲ τὸν μετ' ἄ. Z. τὸν Ἥλιον καὶ τὸν Ἄρη, τὸν αἴτιον τοῦ ἐ. φ. ὅστις ἀναδ. Pro ἐπειδὴ οὗτος φ. τῶν Σπ. rectius Aug. e quo scholion ad v. 1020. (1027.) apposuit Valck. ὁ γὰρ Ἄρη(ς) αἴτιος τῶν Σπ. δρακ. καταστ.

P. 214. l. 7. ἱδρύσατο,] Κατέστησε add. Gu.

Ibid. Schol. 1023. Taur. κατεστήσατο. (quod pertinet ad ἱδρύσατο.] ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ οὐκ ἄπτιμι ἔξω χθονὸς, ἀλλ' ἄπειμι θάνατον τῶν ἐξεπάλξεων ἄκρων. an θαν. ζητῶν ἐξ ἐπ.

P. 214. l. 10. ἐξ ἐπάλξεων.] Τῶν τειχῶν add. Gu.

P. 215. l. 1. Par. ἐλευθερώσων. εἰ γὰρ ἕκαστος ὃ κατὰ δύναμιν εἶχεν ἀγαθὸν εἰσέφερε τῇ πατρίδι, ἐκτὸς ἂν ἦσαν πάσαι κακοῦ αἱ πόλεις.] Aug. Taur. hæc habent: λείπω ὁ δὲ διὰ θανάτου μου δῶρον τῇ πόλει παρέξω οὐκ αἰσχρόν. Seqq. sunt etiam in Aug. sed ibi legitur μετὰ δύναμιν et ἐκτὸς ἦσ. ἂν κακ. αἱ πόλεις πᾶσαι.

Ibid. l. 3. Par. μέσον πάντων,] Sic Gu. m. 1. Florr. pro μέσον, πάντως. Idem in Gu. eadem m. scripsit supra ἐς κοινόν.

P. 215. l. 4. νομὴν] Sic Gu. Leid. Florr. pro νομόν.

Ibid. Ἤλθες — σίνησιν] In Gu. duæ paraphrases sunt a pr. m. et a sec. In illa est: — — Σφίγξ, γένν. τῆς γῆς καὶ τῆς κατ. Ἐχ. in altera: — — Σφ. λόχευμα καὶ γέννημα τῆς γῆς τῶν Θ. ἐντ. γὰρ ἐγεννήθη, καὶ τῆς νερτέρου καὶ τῆς ἐν νεκροῖς Ἐχ. Tum m. 1. πολλῶν στ. αἰτ. πολλῶν μόχθων αἰτία, ἐκ θηρίου καὶ γυναικὸς συντεθειμένη, ζώου ξένης καὶ παρὰ φύσιν διαπλάσεως πολέμιον. quæ statim sequitur ἥτις ποτὲ ἐκ τῶν τ. Eadem paraphr. est in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. m. sec. θανάτου γὰρ αἰτία εἶ, μιξοπ. καὶ τὸ ἥμισυ παρθένου ἔχουσα, δάϊον καὶ ἀφανιστικὸν τέρας, δάϊον μὲν ὡς ἀφανιστικὸν, τέρας δὲ ὡς πρόσωπον μὲν παρθένου ἔχουσα, χεῖρας δὲ καὶ πόδας καὶ στῆθος λέοντος, πτερὰ δὲ ὄρνιθος, οὐραῖον δὲ δράκοντος, σὺ οὖν, ὦ Σφίγξ, ἦλθες, ἦλθες ἐν φοιτάσι καὶ μανικοῖς πτεροῖς, καὶ ἐν χηλαῖς καὶ ὄνυξιν ὠμοσίτοις καὶ φονικοῖς ἐπὶ ἁρπαγῇ τῶν Καδμείων, πολύφθορος, πολύστονος, ἤτοι πολλὰς φθορὰς καὶ στεναγμοὺς ποιοῦσα ἐνταῦθα διὰ τῆς ἁρπαγῆς.

Ibid. l. 5. ἐξηγήσατο.] Junt. Basil. ἐξήγησιν. Barn. ἐξηγεῖτο. Valck. ἐξηγήσατο.

Ibid. l. 11. οἰκτίσασθαι τὸν θάνατον] Valck. ex Aug. οἰκτ. διὰ τὸν θάν. "lamentari Chorus debuerat, atque adeo spectatores ad commiserationem movere propter mortem Menœcei." Vix opus. Paulo post εὐψυχίαν est a Barn. pro εὐτυχίαν Junt. Basil. Illud etiam in Taur. esse videtur. Denique ἀλλὰ τὰ Taur. pro ἀλλά τε, quod etiam sine codice corrigendum erat.

Ibid. Schol. 1030. Taur. εἰς μέσον φέρει, τουτέστι διεξῆλθε καὶ μεταχειρίζεται.

P. 216. l. 10. τὸ ς' τροχ. — τετάρτου dedi, ut in codice legebantur, sed King. legendum monet: τὸ ς' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτων τετάρτων δύο καὶ συλλαβῆς. τὸ ζ' ὅμοιον ἐξ ἀντισπάστων πρώτου καὶ τετάρτου καὶ συλλαβῆς, quod recepit Valck.

P. 217. l. 6. παίωνος τετάρτου.] Lege π. πρώτου. King.

P. 217. l. 11. θρήνοις,] Sic Valck. ex Aug. dedit pro ὕμνοις. Taur. ᾖδον τὸν θρῆνον.

P. 218. l. 2. Gu. et Florr. οὐδὲ μὴν ἐφ.

P. 219. l. 3. MS. ἐναντοία λέγειν. Multo facilius est pravam integrare pronuntiationem, quam defectum supplere. Socrates apud Schol. ad v. 45. Sphinga mulierem fuisse tradit fatidicam, δυσγνώστα μαντευομένην, ἅπερ ἀγνοοῦντες οἱ Θηβαῖοι καὶ ἐναντίως αὐτοῖς χρώμενοι ἀπώλλοντο. Valck.

P. 220. l. 1. ss. Par. χρόνῳ δὲ ὕστερον — ἀμείβει δὲ καὶ διέρχεται (τὴν πόλιν add. Bar.) δι' αἱμάτων — καὶ ἀδελφοκτόνον, τουτέστι καταρασάμενος τοῖς παισὶ — δι' οὗ πολὺς φόνος γίνεται καὶ κινδυνεύουσιν ὑπ' ἀλλήλων καὶ αὐτοὶ φονευθῆναι ἀγάμεθα, ἀγάμεθα καὶ θαυμάζομεν — ὑπὲρ τῆς πατρῴας γῆς, λιπὼν μὲν καὶ καταλείψας τῷ αὐτοῦ πατρὶ Κρέοντι γόους, (ἀπαραμύθητα γὰρ στενάξεται δι' αὐτὸν) θήσων δὲ τὰ ἑπτάπυργα (ἑπτάπυλα Gu.) κλεῖθρα τῆς γῆς καλλίνικα, τουτέστι τὴν ἑπτὰ πύργους (πύλας Gu.) ἔχουσαν πόλιν τῶν Θηβαίων νικῆσαι ποιήσων, ὡς ἔφη ὁ μάντις. γενοίμεθα, γενοίμεθα καὶ ὑπάρξαιμεν — ἐκόντας διδόναι. γενοίμεθα, ὦ Παλλὰς καὶ Ἀθηνᾶ, ἥτις κατειργάσω καὶ διεπράξω αἷμα καὶ φόνον λιθόβολον καὶ διὰ λίθου βολῆς — τοῦ δράκοντος φόνον. ὅθεν καὶ ἀφ' ἧς αἰτίας, λέγω δὴ τῆς τοῦ δράκοντος ἀπωλείας, ἐπέσσυτο καὶ ὥρμησεν (ὥρμητο Gu.) εἰς τήνδε τὴν γῆν τις δαιμόνων ἄτη καὶ βλάβη ἐν ἁρπαγαῖς· τουτέστιν ὀργισθεὶς ὁ Ἄρης ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τοῦ δράκοντος, ἐπήγαγε τὴν Σφίγγα Θηβαίοις (ταύτην γὰρ ἄτην δαιμόνων λέγει add. Baroc.). Baroc. 74. Gu. m. 2.] Paraphrasin istam dedi maxime, ut in Gu. legitur. τουτέστι καταρ. τοῖς π. Barocc. καταρ. γὰρ τοῖς π. Post ἀγάμεθα, ἀγ. ante καὶ θαυμ. omittit sive King. sive MS. utrumque inepte. Paulo post pro στενάξεται Bar. στενάζει. — ὡς ὑπὲρ τῆς αὐτῶν π. Bar. om. αὐτῶν. — διεπράξω. Bar. ἔπραξας. — λέγω δή. Bar. λ. δέ. In editis manca est paraphrasis: μετὰ χρόνον δὲ ὁ ἄθλιος Οἰδίπους εἰς τήνδε τὴν γῆν τῶν Θηβαίων ταῖς τοῦ Ἀπόλλωνος παραπομπαῖς ἦλθε.

P. 220. l. 1. King. ἐπὶ τῷ ἀν. δὲ Σφ. Gu. hæc exhibet, ut Valck. emendavit, fortasse e Leid. nisi quod Gu. τὴν ante Σφ. omittit. Pro φονεύσει codex habere videtur φονεύσειν.

Ibid. Schol. 1057. Huic scholio ista præmittit Taur. ἀντὶ ἀπὸ Πυθίου ὁ ἥλιος (an: ὁ ἄθλιος? Paulum certe discrepant in Gu. ἄθλιος et αἴλιος) ἀπεσταλμένος. κατὰ χρησμὸν γὰρ τούτου ἦλθεν εἰς Θήβας Οἰδίπους ὁ τλάμων. πυνθανόμενος γὰρ Οἰδίποδι, κ. τ. λ. Aug. præmittit ταῖς τοῦ Ἀπόλλωνος πομπαῖς, quæ recepit Valck.

P. 221. l. 6. ἤλλαξε, δευτέρῳ φόνῳ] Δευτέρῳ φόνῳ addit Taur. Etiam Aug. βῳ (i. e. δευτέρῳ) φόνῳ ἐμβ.

P. 222. Schol. 1069. Alia quoque præbebat Aug. cod. μετέβησαν ἐπὶ . . . ὑπακουστέον φόνον ἐκείνου (Taur. μετ. ἐπὶ τὸν Μενοικέως φόνον. Valck. corr. ἐπὶ τὸν ἑκούσιον φόνον ἐ.) θαυμ. φησὶ, καὶ ἐκπεπλήγμεθα τὸν παῖδα ἀνταλλαττόμενον ἐκ. θ. τὴν εὔκλ. quæ eadem sunt in Taur. Sequenti scholio præfigit Aug. προσυπακουστέον τὸ ἐκεῖνον.

P. 223. l. 3. πεποίηκας.] Ita pergit cod. Aug. προνοίᾳ γὰρ Ἀθηνᾶς ἀνεῖλεν ὁ Κάδμος, ὡς ἀνώτερον (677.) Παλλάδος φρ. velut novum scholion sequuntur vulgata: δοκεῖ Ἀθ. in quo διὸ, quod deerat, et ἐπιγέγραπτο pro ἐπιγέγραπται recepit Valck.

Ibid. l. 5. Ἀθάνας,] In Junt. et Basil. est: Ὄγκας νηὸς, τουτέστιν Ἀθηνᾶς. Quod dedimus, est e Barn. emendatione, et sic Aug. Ὄγκας νηὸς, ὅ ἐστιν Ἀθηνᾶς, relicto inter Κάδμος et βοῦν spatio litteris 24 capiendis idoneo. Gu. ὄγκας ὁ νηὸς ὅδ' ἐστιν Ἀθήνης (Ἀθήνης etiam Taur.) ὅν ποτε Κ. δειματό, κ. τ. λ. Ceterum Gu. a m. 2. Ἀθηνᾶ συνέπραξε Κάδμῳ τὸν τοῦ δράκοντος φόνον· διὸ καὶ ἱδρύσατο ταύτῃ ἐν Θήβαις ἱερὸν, ἐπιγράψας

αὐτῇ τάδε· Ὄγκας — Θήβας. Ὄγκαν δὲ τῇ τῶν Φοινίκων διαλέκτῳ προσηγόρευσε. Vers. 2. Θήβης Taur. pro Θήβας.

P. 226. l. 1. αἱ ἑπτάπυλοι σκέπαι τῆς πόλεως.] Aug. horum loco: σκέπει δὲ τῆς πόλεως αἱ ἑπτάπυργοι (leg. οἱ ἑπτὰ πύργοι), τὰ τείχη.

Ibid. l. 5. ἦλθεν] Δὲ οἱ περίβολοι, ἀντὶ τοῦ οἱ ἐν τοῖς περιβόλοις, τουτέστιν add. Gu. Flor. Mosq. D.

Ibid. l. 7. εἰς αὐτὴν τὴν τοῦ πολέμου ἀξύνησιν, κ. τ. λ.] In editis erat: εἰς αὐτὴν ἦλθε τοῦ πολέμου τὴν σφοδρότητα. et sic Taur. nisi quod εἰσὶ pro ἦλθε. Tum in Taur. Ἄλλως. εἰς αὐτὴ ἀκμ. τοῦ πολέμου ἦλθεν.

P. 227. l. 6. Taur. τ. πύργους ἐπ' ἐκ. om. ἃ. Gu. m. 1. κυκλούμενοι, πολιορκούμενοι, quibus m. 2. adscripsit ὑπ' ἐκείνων, quod verum puto.

Ibid. l. 10. ταξιάρχους] Ταξιάρχας Gu.

P. 228. l. 6. παλαίσειν.] Valck. addidit scholion Aug. ἐπικαθεζομένους ἄλλους ἐπιέσουν, ὅπως βοηθήσωσι τοῖς ἀσθενεστέροις. quo carere poteramus.

Ibid. l. 9. Τευμησσὸς, — πλέον ἑκατὸν σταδίους — καταλιπόντα.] Aug. Τελμησσὸς ὄνομα τόπος Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ τὴν ἐν τῷ Τελμ. χώραν παρακ. ἐπεὶ πῶς ὁρ. ἀλ. πλ. ἑκ. στ. τοῦ Τελμ. ἀφ. τῶν Θ. Eodem ordine Taur. sed Τευμησσοῦ ἀφεστηκ. Inde Valck. τὴν recepit ante τῷ Τευμ. Pro καταλιπόντα Taur. καταλείποντα. Fort. ἐκλείποντα (sic Taur. in textu) ἀλλ' ἤδη καταλ. Simile ex Aug. dedit. Valck. Τελμ. τόπος ὁρεινὸς, ἀπέχων τῶν Θηβῶν ἑκατὸν σταδίους. λέγει οὖν οὐχ ὅτι Τελμησσὸν κατέλιπον, (πολὺ γὰρ ἀφίστανται) ἀλλ' ὅτι τὴν χώραν τὴν παρατείνουσαν τοῦ Τελμησσοῦ μέχρι Θηβῶν. aliud King. e MS. C. C. C. ὄρος Βοιωτίας, ἀντὶ τοῦ τὸν παρὰ τῷ Τελμησσῷ τόπον, τὸν ἀφορῶντα πρὸς τὸν Τελμησσόν. quod idem est in Gu. a m. 1. et Mosq. D. sed ii τὸν omittunt ante παρὰ, et Mosq. παρὰ τὸν Τελμησσόν.

P. 229. l. 5. καινῶς] Sic recte Gu. pro κοινῶς.

Ibid. l. 8. λοιμοῦ] Λιμοῦ Barocc. Gu. Aug. sed recte Valck. λοιμοῦ e cod. Leid. Hom. ad Il. α', 473. conf. schol. Flor. ad v. 1050. (viii. vol. p. 485.) Superiori scholio, in quo habet ὕμνος φ. λεγόμενος, Aug. hæc addit: οἱ μὲν εὐχόμενοι σωθῆναι, καὶ ἐπὶ ἀφέσει λιμοῦ ᾀδόμενοι, in quibus oculi imperiti librarii ab altero ad alterum scholion aberrarunt; Flor. 33. οἱ μὲν εὐχ. σωθ. οἱ δὲ σαλπίζοντες, τουτέστιν εὐχαὶ καὶ εὐφημίαι. In seq. scholio inepte ad explicationem vocis ἐκελάδουν referebatur, quod ad παιᾶν pertinebat.

P. 230. l. 3. ἔφριξε μάχη φθισίβροτος ἐγχείησι.] Verba καὶ ἔφριξε — ἐγχείησι e Gu. et Mosq. addidi, in quibus M. φθεισίβροτος ἐγχίεσιν.

Ibid. l. 9. σημεῖον ἔχει] Σημεῖον addit Taur.

Ibid. l. 11. ὀργιζομένη Οἰνεῖ] Baroc. ὀργιζομένην οἰονεὶ Θ. Gu. etiam οἰονεί. Corr. Valck.

Ibid. l. 14. ὅθεν ἔσχουσιν αὐτῶν ἡ προσηγορία.] Hæc Valck. ex Aug. addidit. Taur. — πυλῶν. λέγεται δὲ Θηβῶν ἀπὸ Προίτου τοῦ ἄρχοντος, ὃς ἐξ Ἄργους φυγὼν ᾤκησεν ἐν Θήβαις. Pro illo aliud scholion e MS. C. C. C. dedit King. quod idem est in Gu. a m. 1. et Flor. 56. 59. 76. ἐκβληθεὶς, φασὶν, ὁ Προῖτος ὑπὸ Ἀκρισίου εἰς τὰς Θήβας ἦλθε, καὶ αὐτόθι ᾤκησε πλησίον τούτων τῶν πυλῶν, αἳ δὴ καὶ Προιτίδες ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν.

Ibid. Schol. 1126. Aug. et Taur. σφαγὴν ἕτοιμα εἶχεν ἐν τῷ ἀ. Gu. etiam σφαγὰς ἕτ. εἶχεν ἐν τῷ ἀ. et in fine μαντεύσαιτο.

P. 231. l. 1. Τοιαῦθ' — κύκλῳ.] Hi versus ante Barnes. sic legebantur: τοίαν ὁ μάντις ἀσπίδ' ἔχων πάγχαλκον ἔρπει, σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ. In Taur. sic scripti sunt:

τοίων δ' ὁ μάντις ἀσπίδων ἔγκυκλον ἔχων πάγχαλκον ἔρπει, σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κ. in quibus ἔρπει fortassis non contemnendum.

P. 231. l. 7. ἀνεφγμένους καὶ βλέποντας κεκτημένον,] Verba καὶ βλ. κεκτ. e Gu. accesserunt, qui præterea habet σὺν τῇ ἀνατολῇ et ἠνεφγμένους.

Ibid. l. 14. κατεστιγμένα, ποικίλα] Hæc et paulo post καταστίκτους e Taur. scripsi pro κατεστιγμένος, ποικίλος — κατάστικτος. Valck. conjic. τοῖς γὰρ ὀφθαλμοῖς κατάστικτον γρ. In Aug. præfixa erant hæc: ὁ πανόπτης κύων, ὃς ἐφύλασσε τὴν ἰὼ, ἅπας γὰρ ὀφθαλμὸς ἦν. in Taur. πεποιημένους (leg. πεποικιλμένους, ut Flor. 59.), ἐγγεγραμμένους.

Ibid. l. 16. δὲ τοῖς] Sic Taur. pro δὲ τά. Idem mox οἷς μὲν ἐξαγρ. οἷς δὲ, etc.

Ibid. lin. ult. ἀνατολὴ καὶ ἐπιτολὴ — οὐ διαχωρίζοντας, ὡς — θαυμάζειν τὴν γραφήν.] Τὴν γραφήν. Sic Valck. em. scripturam cod. τὴν τροφήν. Paulo ante Taurin. διαχωρίζοντας, recte: dicit, ἐπιτολαῖς idem esse quod ἀνατολαῖς, ut apud Hesiodum et Aratum vox occurrat, ut Πληϊάδων δ' — — ἐπιτελλομενάων, non utrumque inter se distinguendum, quod paulo ante monitum erat. Idem cod. τοῦ λεπτῶς pro τῷ. Præterea cod. καὶ τὴν τρόφ. ὥστε et in fine παρῆν ἀδεῶς καὶ λεπτότερον (hoc tamen incertum propter compendium scripturæ) θαυμάσεις τὴν γρ.

P. 232. l. 7. ἰδίως ex Aug. addidit Valck. et ejusdem cod. auctoritate totum hoc post scholion Aug. τουτέστιν — ἐκάμμυον posuit. Pro ἅμα δηλῶν ὅτι δύο ἐγ. Aug. ἅμα δὲ λβ. ἐγ. Taur. ἅμα δηλονότι δύο ἐγ. Verba γράφει δὲ οὕτως om. Aug. pro iis Taur. γράφουσι δὲ οὕτ. Tum Aug. om. Πυθὼ et habet Κρίσσος — Ἐραυθαλία — τοῦ δὲ γίνεται Ἄργος — ᾧ δὴ ὀφθαλμ. ἐν. Valck. conj. ᾧ Ἥ. ἀ. τ. ἐν τῷ ἐν. ᾧ δὴ τὸν ὕ. Quidni: ᾧ δὴ Ἥ. ἀ. τ. ἐν τῷ ἰ. καὶ τὸν ὕ. Pro ὑφίσταται φύλ. (in Junt. Bas. ὑφ. καὶ φ. καὶ om. Aug.) recte Valck. legendum monet ἐφίστησι.

Ibid. l. 13. ἐν τῷ πρώτῳ] Legebatur ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ, qui error natus erat e scriptura πρω. Veram lectionem ex Aug. restituit Valck. Taur. ἐν τῷ Αἰτου κύκλῳ. Paulo post in Junt. Basil. erat ὁ δὲ τὸν * ποιήσας. defectum supplet Aug. αἴγιμ᾽. Taur. αἴγιμον.

Ibid. l. 15. φυλακὴν δ' ἔχειν] Aug. et Taur. φυλακὴ δ' ἔχειν (Taur. ἴσχειν ἔμπεδος αἰεί. quod verum videtur. Paulo ante Aug. πίπτει ἐπὶ βλεφάρων. Taur. οἱ ὕπνος ἐπιβλεφάρωσι. Etiam Junt. Basil. βλεφάρωσι.

Ibid. l. 17. Cod. λέγει ἐγγεγράπτῳ φησὶν ἐν τῇ ἀ. τ. Ἰ. ἔχων. Legendum videtur: Πανόπτην τὸν Ἄργον κύνα λέγει. ut supra in scholio edito. ἐγγέγραπται, φησὶν, ἐν τῇ ἀ. In fine Valck. ἐκ addidit ante κελεύσεως.

P. 233. Schol. 1134. Simillimum scholion est in Aug. et Taur. ὥστε παρῆν ὕστερον τὴν ἀσπίδα οὕτως ἐγγεγραμμένην ὁρᾶν (Taur. ὥστε π. ὁρ. τὴν ἀσπ. ὕστ. οὕ. ἐγγ.) ἀποθανόντος Ἱππομέδοντος τοῦ αὐτὴν (Aug. αὐτὸς) βαστάζοντος.

Ibid. Schol. 1135. σὺν τοῖς παισὶ Valck. addidit ex Aug. qui sic: αἱ Ὁμολωΐδες ἀπὸ Ὁμολωΐως τοῦ Ἀ. τοὺς γὰρ π. Ἀμφίονας φησὶ σὺν τοῖς παισὶν ἅμα καὶ Κάδμῳ, τ. τ. π. In Junt. Basil. erat φασὶ * ἅμα Κ. In seqq. Aug. Ἀριστ. δὲ φ. οὕτως κληθ. διὰ πλησίον εἶναι τοῦ . . . . . . κατὰ δὲ τοὺς ψευδολογεῖν βουλομένους ἀπὸ μιᾶς τῆς Ν. θυγατρὸς Ὁμ. Lacunam ita explet Taur. εἶναι τοῦ Ὁμολώου ἥρωος, οὕτω τὴν ἐπίκλησιν ἔχουσι· κατὰ δὲ τοὺς ψ. β. ἀ. μ. τῶν Ν. θυγατέρων Ὁμ.

P. 233. lin. ult. τὸν πυρσὸν pro τὸ πελτὸν dedit Barn. Aug. Τυδεὺς λέοντος.] Τυδεὺς ἦν γεγραμμένος τῇ μὲν λαιᾷ τὸ δέρμα, τῇ δὲ δεξιᾷ τὸ πῦρ ἔχων. In primis cum editis conspirat Taur. in ult. τῇ δὲ δ. τὸ πῦρ ἔχων cum Aug. Pergit Aug. ἔχων, ἀντὶ (Valck.

em. ὃ ἀντὶ) δόρατος εἶχεν. Ὡς Τιτὰν, ὅπερ ἐδέξαντο τινὲς ἀπὸ τοῦ ἑξῆς, ἀλλ' ὡ τὸ χρῆμα Τιτὰν Προμηθεύς. τὸ ὡς προστακτέον τοῦ Τιτάν. εἷς καὶ οὗτος (οὗτος) ὁ Προμηθεὺς γέγονε πάντων τῶν θεῶν. (Flor. 33. τὸ δὲ ὡς πρὸς Τιτάν. ὁ γὰρ Προμηθεὺς εἷς γέγονε τῶν Τιτάνων θεῶν. unde corrigendum schol. Aug.) Taur. post ἔχων. Τιτὰν Προμηθεύς. τὸ ὡς προστακτέον (leg. προτ.) τοῦ Τιτὰν, ὡς ὁ Προμηθεὺς ὁ ἀπὸ τῶν Τιτάνων. τὸ δὲ Τιτὰν Προμηθεὺς οὕτως ἐξεδέξαντο τινὲς ἀντὶ δόρατος εἶχεν ὡς Τιτὰν, ὅπερ ἐξεδέξαντό τινες ἀπὸ τοῦ ἑξῆς, ἀλλ' αὐτὸ χρῆμα Τιτὰν Προμηθεύς. In his duo scholia confusa videntur, alterum ὁ ὡς προστακτέον τοῦ Τ. ὡς ὁ Προμ. ὁ ἀπὸ τῶν Τ. alterum huic oppositum, non jungendum esse ὡς Τιτὰν Προμ. sed Tydeum esse ipsum et verum Promethea, ἀλλ' αὐτόχρημα Τ. Προμ.

P. 234. l. 10. τὸν τῶν Π. scripsi e Taur. pro τούτων τῶν Π. Paulo post Πότνια ὦ π. Β. Taur. ποτνία Aug.

Ibid. l. 14. εὐστρόφως Gu. pro εὐστρόφῳ Leid.

Ibid. l. 17. Gu. hæc sola habet a m. 2. τοσοῦτο γὰρ ἦσαν φοβ. κατὰ τὴν γρ. ὡς δ. σκ.

Ibid. l. 18. δρόμου ἐν τῇ γραφῇ κυκλουμένων] Aug. τοῦ δρ. ἐν τῷ κυκλουμένῳ. Quod dedi, est in Taur. qui tamen vitiose κικαυμένων αὐτ. τ. τρ. Ex eodem dedi ὡς νεμ. τὸν βαστ. τὸ ὅπλ. καὶ τὰς ἡν. αὐτ. ὑπὸ τὸν πόρπ. κατέχ. quod conjectura jam assecutus erat Valck. pro ὡς νεμ. τῶν ὅπλ. καὶ τῆς ἡνίας αὐτῶν τὸν βαστ. ὑπὸ τὸν πόρπ. κατ. Præterea idem cod. τῇ ὅπ. τοῦ ὅπλ. αὐτὴν κατ.

P. 235. l. 6. βαστάζεται Taur. pro βασανίζεται Aug. Antea pro τοῦ ὀμφαλοῦ Aug. τοῦ ὀφθαλμοῦ, sicut Taur. ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν κοίλωμα. Emendavit Valck. qui etiam in fine dedit κατὰ τὴν γρ. pro καὶ τὴν γρ.

Ibid. l. 13. οὐκ ἔλαττον τοῦ Ἄρεος, τοῦ θεοῦ δηλονότι.] Baroc. οὐκ ἔλ. τοῦ θεοῦ τοῦ Ἄρεος.

Ibid. l. 17. Aug. Γάργαρον, Ἡετ. ὃν καὶ ἠετιωνὰν ὠνόμασαν. Etiam Taur. ἠείων. Emendavit Valck. Paulo post Taur. Ἠλίκτρας πύλ. pro Ἠλεκτριάδας π. Aug. ὠνόμασαι, quod Valck. dedit pro ὠνόμασαν, — τῆς Θήβης pro τὰς Θ. Tandem Aug. ἀπὸ ἠλίκτας μιᾶς τῆς ἀμφιόνος θυγατρός. Valck. conjicit μιᾶς τῶν Ἀ. θυγατέρων, et hoc ipsum est in Taur. conf. ad v. 1135. Aliud scholion e Barocc. dedit King. φασὶν Ἠλίκτραν τὴν Ἄτλαντος καὶ Ἡσιόνης θυγατέρα τρεῖς παῖδας κτήσασθαι, Δάρδανον, Ἠετίωνα, Ἁρμονίαν, ἣν ἔγημε Κάδμος, ἥτις ἀπὸ τῆς μητρὸς τὰς πύλας ἐκάλεσεν Ἠλίκτρας. quod idem est in Gu. a m. 2.

P. 236. l. 1. ἐν δὲ — χρυσεόνωτον δὲ τὴν πολυτελὴ, σιδηρόνωτον δὲ τὴν ἰσχ. ἀσπ.] Aug. ἐν δὲ τῇ Ἀντ. ἐπιχρυσὸν νῶτον ἀσπίδα τὰν Καπ. et mox τὴν πολυτελῆ pro τὸν πολ.

Ibid. l. 4. ἐπὶ τῷ σιδηρῷ ν. Leid. et Gu. ut King. conjecerat pro ἐπὶ τῷ σ. νώτῳ, C. C. C.

Ibid. l. 6. ἐπίκειτο] Ἐπίκειτο et ἐπὶ τῆς ἀ. Gu. pro ὑπέκειτο et ὑπὸ τῆς ἀσπίδος. Illud reponendum vidit Valck. hoc etiam Aug suppeditabat.

Ibid. l. 9. Verba ἢ τῷ ἐκ. ἐχρ. ἀορ. ex Aug. vulgatis interjecit Valck. ultima voce ἀρίστως emendata.

Ibid. l. 12. Gu. a m. 1. supra ἐχίδναις, κεφαλαῖς ὄφιλε, λέγει δέ. tum in marg. ἑκατὸν ἀντὶ τοῦ πλείσταις. (ἀντὶ τοῦ πλείσταις κεφαλαῖς. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.) ἐχίδναις, ὅλον ἀντὶ μέρους τιθείς· ἐχιδνώδεις γὰρ ἦσαν. Verbo ὄφιλεν Leid. addit ὑπτῶν.

Ibid. l. 14. Λέρνῃ ἦν.] Τῇ πηγῇ τῇ ἐν τῷ Ἄργει add. Florr.

P. 236. lin. ult. προσιόντα e Gu. scripsi pro προάγουσαν, ut mox ἴφιςιν pro ἴφιςιν. Post Gu. ἐγέγρ. δὲ καὶ ἡ π.

P. 237. l. 4. Valck. conj. Ἄδραστος βασ. ὢν τοῦ Ἀ. ἴφιςι παράδ. καὶ Ἀργεῖα αὐχήματα, μαινόμενος ἀναρπάζειν τὰς Θ. simul tamen monens, illud μαινόμενος ἀναρπ. poëtam potius decere, quam grammaticum. Taur. καὶ, quod inter παράδοξα et αὐχ. habet Aug. om. et plene habet ἐναρπάζοντα, quum in Aug. esset ἐναρπάζοντ. . . Paulo post Taur. καὶ πάλιν βλαστούσας ἐκίλ. et in fine ἐκπλ. καταγραφουσῶν pro καταγραφούσαις, et ἀνήρπαζον pro πανήρπαζον.

Ibid. lin. ult. εἰς γνώρισιν ex emend. Valck. pro εἰ γινώσκουσιν. Flor. 59. annotat ὅπερ εἶχον εἰς γνωριμότητα. Corruptius etiam Aug. σύνθ. ἀντὶ τοῦ σημεῖον ἴδιον ὑπὸ μὴ τοῦ ἰδίους φον.

P. 238. Schol. 1161. In editis nihil erat, nisi ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρίων κατὰ μικρὸν (ξανθέντων addidit Barn.) τῇ ἐργασίᾳ. Eadem sunt in Flor. 33. qui τῆς ἐργασίας ἐξικνουμένων. Aug. τῇ ἐργασίᾳ ἐξικνουμένων, e quo Valck. fecit τῇ ἐργ. ξαινομένων. Priora ex Aug. addidit Valck. Gu. habet tantum αἱματωθῆναι, διαφθαρῆναι, κατὰ μικρὸν ἀφανισθῆναι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐρίων. Itaque in scholio Aug. scribendum suspicor, πρὶν κατὰ μικρὸν πληγαῖς αἱμ.

P. 238. l. 8. ῥοαῖς Junt. Basil. ῥοὰς dedit Barn. ex Euripidis loco.

Ibid. l. 10. μετεώρῳ Gu. μετηόρῳ e C. C. C. dedit Piersius. Mosq. μετεώρῳ κιν. διεγηγερμένοι ὥστε ἐπιτίθεσθαι.

Ibid. lin. ult. ὄνομ. — σφενδόνῃ ex Aug. addidit Valck. quibus ego adjeci πεζοὶ e Taur. Is codex etiam ὀνόματα et χρώμενοι. In editis nihil erat, nisi οἱ σφ. ἢ οἱ τοξ.

P. 239. Schol. 1167. Mosq. D. gl. κατὰ κεφαλῆς πίπτοντας.

P. 240. l. 1. ἐπιτρέπουσιν,] Sic recte Aug. et MS. C. C. C. pro ἐν ἐπιτρέπειν Junt. vel ἐπεπιτρέπειν Basil. Totum scholion e MS. C. C. C. primus edere sibi visus est Barnes. Pro μέγ. ἐκτυφήσομαι Aug. ἐκτυφώσομαι, Taur. ἐκταφήσομαι, ille etiam μὰ τὸν Δ. Pro ἐξετύφην Aug. ἐξετύφχν, Taur. ἐξετύφου.

Ibid. l. 3. Aug. ἀνεβόησε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, πῦρ καὶ δίκελλαν αἰτῶν.

Ibid. l. 8. Junt. Bas. δυναμένῳ et ἐμβαίνων. Correxit Barn.

Ibid. l. 9. ἐν εἴπει — τοῦ οἰκοδομήματος.] Valck. corr. ἐν εἴπει λᾶαν, τοῦτο γ. λ. λίθον ὄντα τ. τ. Taur. post τὰ ἄκρα τῶν ἐπάλξεων, quæ et in illo codice et in Aug. post οἰκοδομήματος sequuntur, addit: λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ χειρῶν ἡ λέξις. ἁμαξοπληθῆ γεῖσα δυναμένην πληρῶσαι ἅμαξαν. In hac adnotatione desinit MS. Taur. nam quæ ad v. 1175. notata sunt, in illo codice ad v. 1165. sunt adscripta. Aliud scholion est in Gu. m. 1. et Mosq. ἐξέχουσαν πέτραν ἀπὸ τῶν προμαχεώνων, ut Gu. προμαχίων, ut Mosq. Lege προμαχεώνων, quod jam supra legitur in paraphr. ad v. 1173. — 1179.

P. 241. l. 1. Par. ἤγουν τὴν οὐ πρὸ μακροῦ τὰς ξανθὰς] Sic Gu. King. dedit οὐ πρὸ μικροῦ τὰς μακρὰς τρίχας. sed ad v. 1192. ubi idem scholion e Baroc. dedit, sic ut nos edidimus.

P. 241. l. 1. Taur. πόρ. τὰς κρᾶτας εἶπεν ἢ τὰ κράτα. Valck. conjicit: τὸν κρᾶτα εἶπεν, ἢ τὸ κρᾶτα. Vulgatam veram puto: κρᾶτα enim pro feminino habitum esse, monstrat scholion Gu. a m. 2. ad ξανθὸν adscriptum, τὴν ξανθὴν Ἀττικῶς, ὥσπερ θεὸς ἀντὶ τοῦ θεά· In seqq. Junt. Basil. ἀναστρέψαι, quod correxit Barn. ad Eurip. Fr. Archel. p. 519. Taur. τὸ τὸν κρᾶτα ἀναστρέψαι θέλω (Aug. θέλων.) — κρατὸς

συντεμόντων — τύπτου τὰ αὐτοῦ κάρα. Aug. ἀμφίβολον — καὶ οἷον τύπτει τὰ αὐτοῦ κρᾶτα.

P. 241. l. 10. οὐδὲ κομίσαι — τὴν μητέρα.] Quod his scholion subjecit Valck. e MS. C. C. C. idem jam dederat in paraphrasi cum Kingio. Hic tantum omisit τῇ ψυχῇ. Quod in fine legitur, ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Μαίναλον, est etiam in Gu.

Ibid. l. 13. τῇ ἀπὸ — ὡς φιλοκύνηγος δὲ — ἐπὶ τοῦ γυνή.] Φιλοκύνηγος e Flor. dedi pro φιλοκάρηνος. Ab initio Aug. τῇ (Valck. ἡ. quidni τῇ?) ἀπὸ μ. ὄρη — ἐν ἐρημίᾳ. Sequentia sic em. Valck. τὸ δὲ κόρη ἀδιαφόρως τ. καὶ ἐπὶ τοῦ γυνή.

P. 242. l. 4. τὸ ἀκοντίῳ] Hæc e Gu. et Mosq. recepi pro τῷ ἀκ. Mosq. etiam mox μόνον τὸ ἀκ. quod recepi.

Ibid. l. 8. εἴ τις οὖν] Οὖν etiam e Gu. et Mosq. addidi; Gu. præterea habet δὲ et ἀνάγκη ἔχει. Mosq. ἐπάγει αὐτό. Idem paulo ante τῆς μὲν οὖν λόγχ. om. γάρ. Mihi eo loco οὖν delendum videtur, et leg. τῆς μὲν γὰρ λόγχης.

Ibid. l. 10. τῶν ἐπάλξεων τὰ — φυγάδας γινομένους.] In editis tantum erat: τῶν ἐπάλξεων τὰ ἄκρα. ὥστε καταλεῖψαι τὰς ἐπάλξεις φυγάδας γινομένους ἡμᾶς. Gu. a m. 1. et Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. hæc habent: ὥστε λιπεῖν τοὺς ἐν τοῖς τείχεσι τὰ ἐρειπιὰς τῶν ἐπάλξεων, ἤγουν τὰ μετέωρα τῶν τειχῶν, φυγάδας, γινομένους δηλονότι, ἤγουν φυγόντας.

P. 243. l. 13. Περίαμβασεις.] Τὰς ἀναβάσεις.] Junt. Basil. ἀμβάσεις] πρὸς τὰς ἀναβ. Corr. Barnes.

P. 244. l. 2. Ἀττικόν] Sic C. C. C. et Gu. ποιητικὸν Baroc.

Ibid. l. 8. ξεστὰς] Sic Gu. et Florr. pro ξυστάς.

Ibid. l. 11. περιφραστικῶς δὲ ἐνήλατα, — βάθρα τῆς κλίμακος.] Aug. καὶ ἀνάλλεται pro quo Valck. legendum suspicatur ἐμβάλλεται. Gu. a m. 2. hæc habet: ἐνήλατα τὰ σκέλη τῆς κλίμακος, ἔνθα αἱ βαθμίδες πήγνυνται προσηλούμεναι.

Ibid. l. 15. ὡς ὁ τροχὸς — τιμωρίαν ἐν ᾅδου.] Gu. m. 2. τροχὸς Ἰξ. περὶ ὃν ἀναστρέφεται καθ' ᾅδην ταρταρωθεὶς ὑπὸ Διός. nihil amplius.

P. 245. l. 1. Valck. corr. εἰς εὐρ. et post ὕβρεσι interjecit τὴν, tum παρεικοίμησιν pro παρεικοίμησιν. Tandem pro προτίστησιν restitui vult προσίδησιν vel προσίστηξιν.

Ibid. l. 7. Scribendum ὄρυγμα γὰρ ποιήσας e Schol. Lucian. T. I. p. 216. (T. II. p. 17. Bip.) Valck. Mox idem scholion ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἠλέησεν αὐτὸν, καὶ λαβὼν ἰδίῳ ἱερῷ, etc. In nostro Valck. pro * βῶν conj. καθαίρων.

246. l. 1. Par. τὰς μὲν οὖν — φροντίδος ἐστίν.] In Gu. a m. 1. et Florr. 59. 76. sunt tantum hæc: τὰς μὲν οὖν κατ. — ἡμέρας. reliqua in Gu. pro glossis supra versum scripta: κατὰ τὸ ἐπίλ. ἤγ. τὸ ἔμπρ. tum διὰ φροντίδος ἐστιν.

P. 246. l. 10. Gu. ἄνθρωπος ἀποσ. ἵππον, καὶ ἵππ. ἀπεμ. ἄνθρωπον. et paulo ante ἀποσπώτατον, quemadmodum pro ἀτυπώτατον jam edidit Valck. Idem monuit, hos alibi sic scriptum legi: ἵππος ἐρεύγεται ἄνδρα, βροτὸς δ' ἀποπέρδεται ἵππον.

P. 247. l. 2. Par. καλῶς ἡμῖν — μέλλουσι δράσειν.] Paraphrasis e glossis singulis conflata videtur, quæ eædem sunt in Gu. a m. 1. καλῶς — τῆς τύχης. τὸν κίνδυνον (supra πέφευγε adscriptum) φαίνεται. παρανομιῶν. τοῦ οἰκείου. ὅσον μὲν τὸ πρὸς τὴν πόλιν, τὸ εἰς ἑαυτόν. λυπηρῶς ἀλγεινῶς. ὡς — διήγηται. τί — δράσειν.

P. 247. l. 3. ἄντυξ ἡ — ἀπὸ ἁρμάτων.] Mosq. ἄντ. δὲ ἀντ. ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ τῶν ἁρμάτων. e quibus δὲ et ἁπλῶς recipiendum puto.

Ibid. l. 6. καὶ παρὰ — Ποτνιεῦ.] Ποτνιεῦ Valck. ex Aug. addidit, in quo est ἐν Γ.

ποιεῖ. Idem ejecit καὶ ab initio. Versus Æschyli in Aug. sic scripti erant: ἐφ' ἅρματι γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῷ νεκροὶ, ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι. Hoc Valck. mutavit in ἐμπεφυρμένοι. Possis etiam ἐμπεπλεγμένοι.

P. 247. Schol. 1211. In editis tantum erat: σωρηδὸν ἀλλήλοις ἐπέκειντο. Gu. a m. 2. σωρηδὸν ἔπιπτον, ἤγουν ἐκ τούτου εἰς ἕνα σωρὸν συνήγοντο, σωρηδὸν ἀλλήλοις ἐπέκειντο, ἀνεμ. ἀλλεπ. ἐπ.

P. 248. l. 4. ἀντὶ τοῦ — ὑποψίαν εἶπας.] Gu. a m. 1. τὸ ἀεὶ ἀντὶ τοῦ ἕως, ἤγουν ἕως γὰρ τοῦ δεῦρο εὐτυχεῖς. quorum ultima ἕως γὰρ, etc. e MS. C. C. C. petita, et cum verbis μὴ περ. π. quæ in Gu. sunt a m. 2. in paraphrasin contulit King. Priora τὸ ἀεὶ ἀ. τοῦ ἕως sunt etiam in Mosq. D. In scholio edito legendum puto, ἐπεὶ καλῶς πρ.

P. 249. Schol. 1228. 'Υπασπιστοῦ,] 'Ασπιδηφόρου, ἤγουν ἐμοῦ.] In editis est: ὑπασπ. ἀντὶ τοῦ ἀσπιδηφόρου. ἔρημος καὶ μεμονωμένος ἐστὶ ἐμοῦ τοῦ ὑπασπιστοῦ ὁ σὸς παῖς.

P. 250. l. 4. Par. ὁποῖον μὴ ὤφελον εἰπεῖν] Omisi, quod King. præterea dedit ex Baroc. 74. habet etiam Gu. a m. pr. οἷον λόγον μήποτε ὤφελον ἐκεῖνοι δηλονότι εἰπεῖν.

P. 251. l. 3. Par. ἐκβαλὼν τὸν θάνατον μόνος συγκροτήσω τῷ ἀδελφῷ μου μάχην.] King. in paraphr. dedit: ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐκβαλὼν κίνδυνον ὑμῶν, μόνος συγκρ. alterum omisit. In Gu. nihil est, nisi ἐκβαλῶν a m. 1. suprascriptum v. μεθεὶς, et a 2. m. ἀφεὶς.

P. 251. l. 1. ἀπὸ τοῦ — ταῦτα λέγων. Aug. τῶν ἀπὸ τῆς γῆς τῆς 'Ελλάδος στρατηγοί.] MS. C. C. C. Gu. m. 1. Quæ dehinc tanquam e MS. C. C. C. petita adscripsi, King. cum iis quæ editiones scholiorum præbebant, in unam paraphrasin conjunxit.

Ibid. l. 2. τὴν ζωὴν ὑμῶν προδίδοτι.] Pro his Valck. ex Aug. dedit ἐκποιεῖτε, quod cur alteri præferendum sit, non video. Ex eodem paulo post est εἰς κίνδ. ἐκδίδοτι, quod est etiam in Gu. a m. 2. pro ἐνδίδ.

P. 253. l. 1. Legebatur: — στρατηγοὶ, ἢ τοὺς ἄλλους βασ. καὶ τὰ στρατ. νοοῦσιν ἐμμ. ταῖς ῥ. ὑπ' ἀμφ. Media ex Aug. interseruit, et ἀκούουσιν pro νοοῦσιν scripsit Valck.

P. 253. Schol. 1256. Gu. a m. 1. et Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὰ πρὸς τοὺς ὅ. ἐπιτ. συνάψαντες ὅρκους ἐποίησαν, ὥστε ἐμμένειν αὐτοῖς τοὺς στρατηλάτας.

P. 254. l. 2. Par. ἄλλος δὲ τῶν φίλων, ἤγουν ἀπὸ τῶν φίλων, διὰ λόγων εἰς θάρσος, ἤγουν εἰς ἀνδρείαν, ἐμβάλλοντες πρὸς αὐτοὺς ἔλεγον.] "Ηγουν ἀπὸ τῶν φ. et ἤγουν εἰς ἀνδρείαν e Gu. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. interjeci; ex iisdem dedi ἐμβάλλ. πρὸς αὐτ. ἔλ. pro προβάλλοντες προσηύδων ταῦτα. Iidem etiam θάρσος.

P. 254. l. 3. ἢ εὔκλειαν, λόγον καὶ φήμην καταλεῖψαι τῆς πατρίδος.] Aug. ἢ ἀντὶ τῆς εὐκλείας λ. κ. φ. καταλεῖψαι τῇ πατρίδι. unde Valck. scripsit: ἢ ἀντὶ τοῦ εὐκλείας λ. κ. φ. κ. τῇ πατρίδι. Vix opus. Gu. a m. pr. καὶ δοῦναι τῷ "Αργει εὐκλεᾶ λόγον, ἀντὶ τοῦ φήμην, ἣν ἄλλοι δηλονότι φημίσουσιν ἐπὶ τῷ "Αργει.

Ibid. lin. ult. τοῦτον] Gu. τοῦτο.

P. 255. l. 2. νῦν δὲ κρατεῖς εἶπε, — ἐνεστῶσαν θεὶς·] Sic Gu. Deerat κρατεῖς et θεὶς.

Ibid. l. 5. Gu. et Florr. ὁλοκαυτωμάτων, et post ἀναφερομένας subjiciunt: ἀφ' ὧν ἐσημειοῦντο οἱ μάντεις, ἐσκόπουν.

Ibid. l. 7. ἢ τὰς ὀξύτητας τὰς ἐμπύρους, ἤτοι τοὺς ὀβελίσκους τοὺς πεπυρακτωμένους· καὶ γὰρ τῷ πυρὶ ἔθος ἐστὶν ἄνωθεν ἐπιφέρεσθαι.] Verba ἢ τὰς ὀξύτ. κ. τ. λ. ex Aug. addidit Valck. qui codex ita habebat: τὰς ἀναδόσεις, τῆς φλογὸς τὰ ἄκρα. "Αλλως. τὰς τῆς φλογὸς ἀναδ. κ. τ. λ. Pro ὀβελίσκους habebat βελίσκους.

P. 256. l. 4. ἀκοντίσω ex Aug. restituit Valck. pro ἀκοντίζω. Idem recte in verbis

Soph. τὰς μαλλοδέτους κύστεις, *vesicas lana revinctas*, legendum monuit. Nihil tamen mutat Brunck. p. 645.

P. 256. l. 5. ἐναντίων καὶ] Sic Aug. Vulgo deest καί. Idem pro ἔχ. χ. ἀφ. habet εἰς τὴν χολὴν ἀφ. Post χολὴν sequebantur hæc: ἢ ἐναντίως (leg. ἐναντίαν, ὡς) πρὸς τὸ πῦρ· ξηρὸν γὰρ τοῦτο. quæ in editis scholion sequens habet.

Ibid. l. 10. ἄκραν πιλαμπάδα] Τὸ ἀκρ. Recte hic novi scholii initium facit Aug. qui hæc sic exhibet: ἄ. π. λ.] Τουτέστι τὸ ἄ. τ. π. ἐπιόπτου, ὃ καλ. κ.

Ibid. l. 12. τὴν οὐρὰν, κ. τ. λ.] Hoc scholion habent etiam Aug. Leid. Gu. Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Aug. ἦν γὰρ καὶ ἡ δι' αὐτῆς μαντεία, tum πυρὸς δυσχ. ἐδήλου πολέμου Gu. et Florr. τὴν οὐ. τ. ι. ἦν, φασὶν, ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἐπιθεῖν· κἂν μὲν ἐκάμπτετο, δυσχ. αἰνιγ. ἐδήλου τοῦ πολ. hoc recepi pro σημαίνει δυσχ. πολ. melius Valck. etiam visum. Mox κάτω νεύουσα Leid. Florr. κ. νεύουσαν Aug. Gu. κατανεύουσα Junt. Bas. e quo Barn. fecit κατανεύουσα. Pro νίκην Aug. εὐφήμει νίκην. Verba οἱ δὲ ἀκρ. λαμπ. seqq. desunt in Gu. et Florr. In iis μαντικὸν ex Aug. interjecit Valck. In fine Aug. hæc addit: Ἄλλως. τὴν παρὰ τῶν ἐναντίων δηλοῦσαν. τὸ δὲ ἑξῆς· μάντεις et quæ sequuntur supra usque ad ἐνόμιζον, tum post ἐνόμιζον, τὸ ἄκρον τῆς λαμπάδος, ἡ δύο πραγμάτων ὅρους ἔχει μὲν (leg. ἔχει· εἰ μὲν) ὀξὺ τὸ πῦρ ἔρχεται, νίκην δηλοῖ, εἰ δ' εἰς πλατὺν (leg. πλάγιον), ἧτταν.

Ibid. lin. ult. οἱ μάντεις om. Gu. tum habet εἰλοῦντες πιμελῇ εἰς πῦρ ἀνετίθεσαν. Baroc. περιειλ. πιμελῆς ἐπεὶ πῦρ ἐπιτ. ἐπὶ corr. King.

P. 257. l. 11. Junt. Basil. ἢ ἐπάγ. δύναται. Correxit Barn. sed quum in Aug. esset, τῶν ἐπφδόντων ἀνδρῶν ἡ ἐπάδουσα δύναται εἰς φ. αὐτ. ἀγ., Valck. corrigendum censuit ἢ ἃ ἐπῳδ. δύνασαι.

P. 258. lin. ult. καὶ παρθενεύειν] Sic Leid. et Gu. pro τὸ παρθενεύειν King. Mox etiam παρθενεύματα sine articulo edidit Valck. e Leid. Pro τῆς ἐν π. διαγωγῆς Gu. τῶν ἐν π. διαγωγῶν.

P. 259. l. 5. νοῦς, ἔξιθι ἀπὸ τῶν οἴκων, ὦ τέκνον, οὐ γὰρ ἐν χορείαις καὶ παρθενῶσιν ἡ παροῦσα τύχη προβαίνει σοι,] Valck. ἔξελθε τῶν οἰκείων et om. ὦ τέκνον, ac προβαίνει συ nescio unde. Nostrum est in Junt. Basil.

P. 260. l. 3. καὶ ἡ Ἀντιγόνη οὐκ ἰδοῦσα] Sic perspicue Gu. King. ἴδοι τά. Correxit jam Valck. Idem codex mox ὑπερβολῇ, quemadmodum pro ὑπερβολὴν Baroc. scribendum vidit King. Tum Gu. ταῦτα παρὰ τῶν ἀλ. ἀκ. mendose, et ὁπότε τι παρὰ δόξαν ἐξ. ἀκ.

Ibid. l. 11. δηλονότι] Sic Gu. pro δὴ Leid.

P. 261. l. 3. In scholiis ipsis hæc posuit King. [Τὸ ι' ἀντισπαστικὸν — ἐκ τριῶν χορείων.] Sed in nota ad h. v. "Scholia, inquit, de metro hujus versiculi et partim sequentis in optimo codice desunt, ex eo quod hæc verba (τριῶν χορείων) bis venirent; unde librarius minus cautus in posteriora verba oculos injecit, et intermedia excidebant." Unde igitur petita dicas, quæ in textu leguntur? e codice, opinor: at deesse scholia narrat K. Ipse ita locum supplet: τὸ ι' παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δύο κρητικῶν. τὸ ς' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δύο χορείων καὶ πυῤῥιχίου διὰ τὴν ἀδιάφορον, quæ omittenda erant ei, qui veterum tantummodo annotationes exhibere statuerat.

P. 262. l. 2. Par. et Schol. 1308. Ἰώ μοι πόνων,] Φεῦ μοι — πότερον αἱμάξει;] Baroc. 74. Gu. m. 2. Hujus scholii priorem partem, φεῦ μοι τῶν π. π. — συγγινωσκω ψ. in paraphrasi, reliqua inter scholia posuit King. Secutus est Valck. In Gu. omnia cohærent.

P. 262. l. 3. Ultima πόντιον ἄρα, etc. ex Aug. addidit Valck. deleto tamen εἶπεν, quod verbis πρὸς τὸν νοητὸν (sic codex) adhæserat. Pro νῦν οὐδὲ rectius esset νῦν δὲ οὐ.

Ibid. l. 6. πόντιος ἄρα — διὰ μέσου.] Hæc tamquam e Baroc. 74. petita dederunt King. et Valck. at erant etiam in Junt. Basil. Barn. cum levi varietate: legebatur enim: ὁμοφ. γὰρ σώματα τοῖς ἀδ. καὶ αἱ ψ. tum deerat οὖν post θέλουσι, denique ὡς εἰ ἔλεγεν pro ἔλεγον. Ultima tantum τὸ δὲ ἰώ μοι π. etc. e Baroc. et Gu. ubi totum hoc est a m. pr. accesserunt.

P. 263. l. 6. In Gu. a m. pr. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. δὴ ἡ γῆ Δωρικῶς, ἀφ' οὗ Δημήτηρ, ἤγουν γῆ μήτηρ.

Ibid. ἀντὶ τοῦ φεῦ φεῦ. ἡ δᾶ συλλαβὴ — Ἄλλως. οἱ μὲν ἐν] Sic Aug. pro φεῦ γῆ. Quæ post ἄλλως sequuntur, habet etiam Flor. 33. cum Aug. Idem postea omittit οἱ δὲ, quod inter φεῦ δᾶ et ὡς ἐν παρ. legebatur. Ex August. ultima vox emendata est a Valck. quum legeretur παρὰ τὸ τὸ ὕδ. π. ἅμα. Flor. πηδή. γίνεται δὲ πηδὴ [γ] παρὰ τὸ πηδᾶν, καὶ δημήτηρ [γ] παρὰ τὸ γῆ. Verba τινὲς δὲ — πηγὴ leguntur etiam in Gu. a m. 2. Verissimum fortasse, quod Flor. 33. habet: ἐπίρρημα βαρβάρων θρήνων.

P. 264. l. 3. αἱμάξουσι] Sic Aug. pro αἱμάζουσι. tum idem codex: πίσεα οὖν ἀντὶ τοῦ πισήματα σώματα, ἤγουν πτώματα.

Ibid. l. 5. φωνῇ] Sic Aug. pro φησί. idem in fine δακρύουσα θρηνήσω. Verba τὴν ἐπὶ τοῖς ν. σὺν στ. προσφ. β. sunt etiam in Gu. a m. 2.

P. 266. l. 1. Valck ex Aug. addidit τὸ αὐτὸ, quod alias cum ἐκ παραλλ. jungi non solet. Idem mox ἴσον οὐδέπω.

Ibid. l. 6. φιλόπατρις] Aug. φιλόπολις, quod prætulit Valck. Paulo post idem codex τοῦ παιδὸς ἢ τῆς π. pro καὶ τῆς π. quemadmodum legendum vidit King. Extrema εἰς τὸ λυπεῖν, κ. τ. λ. ex Aug. addidit Valck. sed addito διὰ ante πένθος.

P. 267. l. 7. ἐπιμελουμένην τῶν νεκρῶν] Sic Aug. pro μελλομένην τοῖς ν. Gu. m. 1. et Florr. νεκρῶν ἐπιμελουμένην ἤγουν νεκροῖς ἁρμοδίαν.

P. 268. l. 1. Par. θρηνεῖ δὲ — τιμὰς διδόντα τοῖς ἀποθανοῦσι. ἤγουν διὰ τοῦ διδόναι τιμὰς τοῖς ἀποθανοῦσι.] Verba ἀντὶ τοῦ — θρηνοῦσιν King. bis dedit, e Baroc. 74. in paraphrasi, ubi om. ἐμῷ, et e MS. C. C. C. in scholiis, ubi om. οἱ ante ἐν τῷ ἐ. Pro ἐπὶ θρόνῳ Gu. et Florr. ἐπὶ θρήνῳ. Ultima ἤγουν διὰ τοῦ δ. e Gu. et Florr. sumta, in quibus διὰ τοῦ e Florr. scribere malui, quam διὰ τὸ δ. e Gu.

P. 268. l. 4. ὑπὲρ] Sic Gu. quomodo legendum vidit King. pro ὑπό.

Ibid. lin. ult. κατακρημνίσαντος] Sic Valck. ex Aug. correxit vulgatum κατακρημνίσας. Gu. etiam a m. 2. ὡς τοῦ M. περὶ τὸν σηκὸν (hoc rectius), ἔνθα ἦν ὁ δρ. ἔσω τῶν τειχῶν κατακρημνίσαντος ἑαυτόν.

P. 269. l. 3. Par. ἀπῆλθεν — ἀπερχομένη.] In Gu. priori versui suprascripta sunt tantum ἀπῆλθεν et ἡ supra σή. In altero ver. King. habet ἀπῆλθεν post Ἀντιγόνη, et ὁδοιπορείᾳ.

P. 269. Schol. 1339. Præfigebantur in MS. ἐκκομίσῃ δὴ μόνα, quod quid sibi velit, intelligitur e Gu. in quo a m. 2. ἐκκομίσῃ, δημοσιεύσῃ, ἐνταφιάσῃ, δημόσια θάψῃ. Quod sequebatur in editis: εὐσεβεῖν] Τιμᾷν τὸν χθόνιον θεὸν, supra jam adfuit.

P. 270. l. 2. συντυχίαν ἁπλῶς] Ἁπλῶς e Gu. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

Ibid. lin. ult. μετὰ τοῦ φιλεῖν] Sic Gu. pro μετὰ φιλεῖν, quod King. de-

dit e MS. C. C. C. Valck. conj. ἐν τῷ φιλεῖν. Ceterum hoc scholion μονομαχῶ, ὅταν μ. κ. τ. λ. in Gu. hoc signo .·. quod ubique ad finem scholii appictum est, i. e. asterisco, a superiore separatur. Hinc Ἄλλως addidi.

P. 272. l. 10. ἄν αὐτοῦ τις] Αὐτοῦ τις. Sic perspicue Gu. ut conjecit Valck. pro αὐτόν τις. Sic supra cod. ἀριστὸς φασιν. pro ἀριστὸς et paulo post ἐνν. δὲ οὐκ ἐν εὐπρεπεία, ubi δὲ et ἐν om. C. C. C. ultimum conjectura assecutus erat King.

Ibid. Schol. 1357. Pro θρην. δὲ τὸ ἦ. Aug. καὶ τὸ ἦθος διὰ τὸ μέγα φέρειν τὸ κακόν. Leg. τὸ ὦ τάλας δηόν. βοᾷ διὰ τὸ μέγα φέρειν τὸ κακόν. θρην. δὲ τὸ ἦ. Flor. 33. τὸ τάλας φησὶν, ἐπεὶ καὶ πρότερον εἶπεν ὦ τάλας, τουτέστι καὶ δὶς τὸ αὐτὸ βοᾷ διὰ τὸ μεγάλα φέρειν κακά. In Gu. supra vv. μεγ. γὰρ φ. κ. ista scripta sunt: διὰ τὸ μεγ. φ. κακά.

P. 273. Schol. 1358. Gu. a m. pr. et Florr. ἐπὶ ταῖς ἄλλαις βλάβαις ταῖς γινομέναις λέγεις φέρειν ἕτερα κακὰ μεγάλα. τί δέ ἐστιν ὃ λέγεις;

P. 273. l. 6. τὸ τάδε ἢ πρὸς τὸ εἰσηκούσαντι, ἢ πρὸς τὸ δώματα, τὸ δὲ παίδων πρὸς τὸ Οἰδίπου.] Baroc. 74. Gu. m. 2. In Baroc. deerat prius ἢ, et pro τὸ δὲ παίδων erat ἢ.

Ibid. l. 10. καὶ ἤκουσαν,] Puto: καὶ, ἤκουσαν ἄν. Certe Gu. a m. 2. suprascriptum habet καὶ εἰσήκουσαν. et in marg. a m. pr. ἤκουσαν ἄν, εἴ φρον. ἐτύγχ. ἤγουν εἰ αἴσθησιν εἶχον.

P. 274. l. 7. τί λέγεις;] Barn. addidit, ἢ τριτάλας γίνου δηλονότι, ex ingenio, ut videtur.

P. 276. l. 1. Par. πρὸ τῶν πυλῶν] Articulum addidi e Gu. qui hæc habet a m. pr.

P. 276. l. 2. κορωνίς.] Aug. addit: λείπει γὰρ ἡ διά. et præterea habet διὰ τὸ αἴνιγμα τ. Σ. Gu. a m. pr. ὦ τλ. Ἰ. οἷον τέλος τῆς ζωῆς καὶ τῶν σῶν γ. ὑπέμ. καὶ οἵως δηλονότι αἰνιγμοὺς, ἤγουν οἷα αἰνίγματα τῆς Σφ. ὑπέμεινας; et a m. 2. οἷον τέλος τῆς ζωῆς ἔσχες διὰ τόν τε σὸν παράνομον γάμον, καὶ τὰ Σφιγγὸς αἰνίγματα, ἃ Οἰδίπους εὑρὼν ξυνεγίνετό σοι;

Ibid. l. 5. Ista, οὐ μάτην ἄρα — αἱ ἀραὶ, alio loco legebantur in cod. huc retulit Valck.

Ibid. lin. ult. μακρὰ γὰρ εἰσι. Ἄλλως. τειχέων περιπτυχαὶ περιφραστικῶς τὰ τείχη, ἐκ τοῦ οἷον περιπτύσσεσθαι καὶ κυκλοῦν τὴν πόλιν· περιλαμβάνονται γὰρ αἱ πόλεις τοῖς τείχεσι.] Hæc a v. ἄλλως, hic loco non suo collocata ratus, post finem scholii rejecit Valck., nimia cod. Aug. optimi scilicet, reverentia ductus. At diversa a prioribus hic proditur sententia. Idem e cod. dedit: καλῶς οὖν καὶ διὰ π. ἀ. e quibus καὶ servavi. Sunt hæc etiam in Gu. sic scripta: διὰ πεθ. ἀ. κ. τ. λ. πρῶτον om. Aug. Paulo post Valck. e cod. καθὸ ἐνικ. κ. τοὺς Ἀ. δηλ. pro ὡς ἐνικ. δηλ. τοὺς Ἀργ. Hoc est etiam in Gu. ὡς ἐνικ. κοινῇ τοὺς Ἀ. sine δηλαδή. Tum Aug. πόθεν δὲ οἶμαί σε εἰδέναι· οὐ μακρὰν γὰρ εἰσὶ τὰ τείχη, omissis, quæ sequuntur.

P. 277. l. 5. ὡς εἰς ἀγῶνα,] Γράφεται μονομάχου τ' ἀλκὴν δ. προῆλθον εἰς τὸ μέσον, ὡς εἰς ἀγῶνα δορὸς καὶ ἀλκὴν μονομαχίου.] Præfixi scholio edito, quod in Flor. 33. ei præfixum legitur, King. autem ad sequens scholion e Baroc. retulit. Deest in Gu. quippe qui μονομάχου τ' ἀ. δ. in textu habet.

Ibid. l. 6. Pro ἤγουν Gu. καί. Barocc. utrumque conjungit, ἤγουν καὶ εἰς μ.

Ibid. lin. ult. ἢ εἰς τὸ κλίμα τοῦ Ἄργους.] Sic Valck. vulg. em. εἰς τὴν κλίμακα τοῦ Ἀ. prob. Bast. Comm. Palæogr. p. 821. In cod. legebatur etiam: ὡς ἀργείοις δὲ τ. ἀ. ἔρχεται καὶ πατρῷα θεὰ ἥρα. Gu. habet a m. 2. διὰ τοῦ ναὸς, ὡς ἐνταῦθα τιμωμένης τῆς Ἥρας.

P. 278. l. 2. ἀντιπαράταξιν.] Sic Gu. et Florr. Piersius dedit παράταξιν.

Ibid. l. 4. ὅση τῆς τύχης] Τῆς τύχης e conjectura Kingii, quam confirmat Flor. 33. Ex eodem recepi ἡ συμφορὰ pro ἣν συμφ. Idem mox τουτέστι σύμφωνα τῇ κατ' αὐτ. οἱ

ante ἐκτὸς excidit apud Valck. In Flor. sequebantur hæc: οἱ τῆς τύχης αὐτοῦ διὰ τὴν τύχην, τουτέστι διὰ τὴν δυστυχίαν, ὁπόση αὐτοῖς περιέσται. Leg. οἱ δὲ τῆς τ. αὐτ. διὰ τὴν τ.

P. 279. l. 2. τύχης, ἡλίκη] 'Ηλίκη. Sic e conjectura dedi pro ἡ δίκη. Sed præterea scribendum videtur: λ. γὰρ τὸ ἕνεκεν. ἕνεκεν τ. τ.

Ibid. l. 4. Hæc quid sibi vellent, exputare nequibat Valck. Fortasse leg. ὑπὸ τῶν λεγομένων ὑπ' αὐτοῦ τ. δ. αὐτοῦ τὸ μ. ἰδ. In seq. dedi τῆς δυστυχίας pro αὐτῆς δυστ.

P. 280. l. 6. 'Αρχώνδας] Sic Valck. pro 'Αρχίδας. vid. Schol. Soph. Aj. 14. Suidas sub κώδων.

P. 282. l. 1. Gu. m. 1. Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 76. Mosq. D. πυρφόροι ἦσαν (οἱ add. Mosq.) ἱερεῖ τοῦ "Αρεος ἑκατέρας στρατιᾶς προηγούμενοι μετὰ λαμπάδων, ἃς ἀφ. εἰς τὸ μεταίχμιον ἀνεχ. ἀκίνδ. ἅμα δὲ τῷ ῥιφῆναι τὰς λαμπάδας συνέβαλλον (—ἔβαλον Mosq.) τὴν μάχην αἱ στρατιαί. διεσώζοντο δὲ οἱ πυρφόροι, ὡς ἱερεῖ τοῦ "Αρεος, εἰ καὶ πάντες ἀπώλοντο· ὅθεν παροιμία ἐπὶ (Gu. ἐστὶ) τῶν ἀπολλυμένων δι' ὅλου στρατευμάτων, οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη. (οὐδὲ πυρφόροι ἐσώθησαν Mosq.) Hæc a v. ἅμα δὲ τῷ ῥ. vulgatis substituit King. sed edidit ῥιφθῆναι et post πάντες addidit οἱ ἄλλοι, quod merito ridet Valcken. Indidem μετὰ λαμπάδων, ἃς recepit King. pro μ. λαμπάδος, ἥν.

P. 283. Schol. 1396. Pro his Gu. a m. 2. ista habet: τὸ θήγοντες τὴν ἀγρίαν γένυν καὶ τὸ ἀφρῷ διάβροχοι γενυάδας πρὸς τὸ κάπροι, οὕτως· συνῆψαν δὲ ἀλλήλοις οὕτως, ὥσπερ κάπροι τὰ καὶ τὰ ποιοῦντες.

Ibid. l. 8. ἴδοι] Edebatur ἴδῃ. Gu. gl. m. 1. et Florr. ἀντὶ τοῦ ἴδοι. m. 2. ἔμαθεν, εἶδεν.

P. 284. l. 2. Valck. em. πρὶν ἐκ. αἰσθ. τῆς βολῆς (MS. βουλῆς) μεταδοῦναι. Mihi verius videtur καταδῦναι. Sed ista talia digna non sunt, quæ curatius exigantur, inquit Valck.

Ibid. l. 8. δι' ἐκείνων perspicue Gu. δι' deerat in Baroc. sicut paulo post δέ.

P. 285. l. 3. τὸ ψαύω.] Legendum videtur τὸ ψαίρω, ut Florr. qui ab initio, omisso μετακινῶν, habent μεταφέρων τῷ π. κατὰ τὸ λιλ. quod etiam habet Aug. et rectius videtur. Paulo post Aug. ὅταν μὴ πολὺς ὁ ἄνεμος πνέῃ.

Ibid. Schol. 1411. In Gu. verba τῇ τοῦ ἔργ. περιχαρείᾳ (sic Gu. et Leid. pro περιχαρίᾳ King.) — πληγῇ sunt a m. 2. καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ὁδ. — ὑμνούμενα a m. prim. Ex eodem τὸ ante ἐν τῷδε τῷ μ. et ἐν ante τῇ συμβάσῃ addidi.

P. 286. l. 1. Par. ἀντὶ τοῦ ἀπέδωκεν ἡδονὰς] Sic Gu. m. 1. King. e C. C. C. dedit: καὶ ἔδωκεν ἡδονήν. ἡδονὴν in Gu. adscriptum est m. 2.

P. 286. l. 3. εἰς τὰ στέρνα βιαίως τὸ δόρυ καθῆκε.] Hoc est etiam in Gu. et Aug. ubi βιαίως recte pro βίᾳ ὡς. In editis paraphrasi versus 1414. adhæsit.

Ibid. l. 4. Schol. 1414. ἀπεκλάσθη — θώρακα· τὸ ἑαυτοῦ δὲ δόρυ ἀπέκλασεν, τῇ σφοδρᾷ ῥύμῃ τρώσας.] Hæc (τὸ ἑαυτ. — τρωσ.) non tantum in Aug. sed in editis etiam sevocem θώρακα, quæ ad paraphrasin retulit King.

P. 287. l. 3. Par. στρέψας.] A m. 2. additum λαβών.

P. 287. l. 3. In editis tantum erat: ἀμφ. ἀπιστ. τὰς χεῖρας τοῦ δόρατος.

Ibid. lin. ult. παροιμία, — σόφισμα,] Hæc ex Aug. præposuit Valck.

P. 288. l. 3. Εὐξάμενοι em. Barn. pro εὑράμενοι, et sic Aug. Mox καταιβασίῳ 'Απ. Valck. quum Aug. haberet καταβασίῳ. Vulgo καταιβίῳ. Post legendum videtur cum Valck. ἐπὶ τῷ τὸν Π. σοφίσασθαι ὁ 'Ετεοκλῆς τὸ Θ. π. σ.

Ibid. l. 8. Aug. πολλοὶ γὰρ εἰσὶν, ἀλλ' ἄπιστοι Θεσσαλοῖς. et in versu Aristoph.

πᾶσα πλείστων. Ante alterum Aristoph. versum ἐν Νεφέλαις ex Aug. addidit Valck. Paulo post idem codex ἐκ συντυχίας — — Θετταλικὴν, unde καὶ recepi.

P. 289. l. 15. Aug. εὐριθής. Gu. m. 2. εὐριθείς. idem pro κατὰ τὴν πλευρὰν habet εὐμαρῶς. In Aug. post τρόπη hæc sequebantur: τουτέστι τὸ σόφισμα ἐναλλὰξ ὡς (leg. τοῦτ' ἐστὶ τὸ σοφ., ὡς ἐναλλὰξ) τοὺς πόδας τιθέμενοι (leg. —μενος) καὶ τὸ ἀριστερὸν εἰς τὸ ἔμπροσθεν φέρων, ὡς εἶναι πλάγιον καὶ μὴ βλάπτεσθαι τὰ κοῖλα τῆς γαστρὸς, ἐξ ἐναντίας ἱσταμένος, ὅ ἐστι πᾶσαν τὴν λαγόνα φυλάττων περὶ τὴν λεγόμενα. (an: περὶ τὰ λεγ. κοῖλα?)

P. 292. l. 2. ὑστέρα — παραγίγνεται] In codice Aug. ante hæc legebantur: βουδρόμος, βοηθός. ἴδε καιρόν. ἄλλως· ἡ γὰρ ἔξοδος, etc. Flor. 33. post τελευτῆς addit: ἐξ ἴσου γὰρ ἡ λύπη ἐπὶ τέκνων οὐχ ἧσσον (sic) ἐπὶ τῷ ἀδικοῦντι. Leg. καὶ οὐχ ἧσσον vel οὐχ ἧσσον δὲ ἐπὶ τ. ἀ.

Ibid. l. 4. Gu. ἀνακαλοῦσα. conf. scholion ad v. 1449.

P. 298. l. 1. ἡμῶν.] 'Ημᾶς ἐπιόντας add. Gu. m. 2.

Ibid. l. 11. In editis legebatur: ὁ κατὰ τὴν πόλιν πόλεμος. οἱ ἀγῶνες, κ. τ. λ. Illud servavi, quum in Aug. esset ὁ πόλ. κατὰ τὴν π.

P. 299. l. 4. σχηματισμός.] Sic Barocc. et Gu. pro σχηματισμένος MS. C. C. C.

P. 300. l. 1. Par. οἴκοις ἐν] 'Εν addidi e Gu. in quo a m. 1. adscriptum est, ἐνὶ a sec.

P. 300. l. 1. Aug. 'Αντ. ὀδυρομένη φησὶν, οὐ π. τ. π. οὐδὲ γὰρ τὴν πρέπ. παρθενίαν αἰδῶ ἀν. ἐξ. καὶ ἀναβακχεύω. Hinc articulum ante πρέπουσαν adscivit, ante στολὴν omisit Valck. In Gu. vv. 'Αντιγ. τραγῳδεῖ sola in interiore margine m. 2. adscripta sunt.

Ibid. l. 4. ἀπέρχομαι, κ. τ. λ] Aug. ἀπ. καὶ θρήνων τοῖς ν. οὐ γὰρ τοῦ τρυφᾶν καιρός. et paulo post ἀπρ. εἰσβέβληκα καὶ οὐ π. τίνι γὰρ ἀπολογίζεται. Paulo ante περιβαλλόμενον recepi e Gu. in quo hæc ad v. 1505. adscripta sunt.

P. 301. lin. penult. ἀντὶ τοῦ εὐδιεινοῦ·] Articulum ex Aug. addidit Valck. Ex eodem τοὐπὶ ante βλεφάροις, effictum a Valck. e scriptura codicis τοῦτο, et οὐ ante τὴν ὑπὸ βλ. recepi.

P. 302. l. 1. βλεφάροις] Scribendum videtur βλεφάρων vel ἐπὶ βλεφάροις. Aug. οὐδὲ ὑπ' αἰδουμένη τὸ ὑπὲρ τοῖς βλεφάροις φοινίκιον ἐρ. προσώπου. Valck.

Ibid. l. 3. στολὴν] Junt. Basil. στολῆς. Emend. Barn.

P. 303. l. 1. Par. ἐγίνου ἄρα — τουτέστι φιλόνεικος.] Rectius Gu. m. 1. ἐγίνου ἄρα αὐτὸ ὃ ἐπωνομάσθης, ἤγουν φιλόνεικος, ἐριστικός. Junt. Basil. ὃ ἐπωνόμασας. Barn. ἐπωνόμασαι, nostrum King.

P. 303. l. 2. Cod. ψιλοῦνται καὶ περισπῶνται — βαρύνονται.

Ibid. l. 4. διελθοῦσα] Aug. προελθοῦσα. Ex eo Valck. ante φιλονεικία inseruit φιλονεικία.

P. 304. l. 1. Par. στοναχὴν] Hoc addidit King. haud dubie e cod. namsic Gu. in quo hæc a vv. τίνα δὲ στ. τρ. leguntur a m. 2.

Ibid. l. 2. Par. τάδε τὰ τρία σώματα, κ. τ. λ.] Gu. τὰ τρία σ. τάδε. et om. λέγει. Tum ἡδονὴν λέγει τῆς 'Ερ. ἣ παντελῶς ὤλεσε τὸν δόμον τοῦ Οἰδ.

P. 304. l. 2. πρὸς ἀναστρεπτέον] Cod. προσαναστρεπτέον, quod emendavit Valck. ut dixerit Gramm. πρὸς per ἀναστροφὴν postpositum esse.

Ibid. l. 6. ἀνακαλέσω,] Aug. ἀναβοήσω, et deerant sequentia.

P. 305. l. 1. Par. τῆς κατάρας τοῦ] Junt. Bas. τῆς κατά ῥαστοῦ.

P. 305. l. 1. Par. Ἐρινὺς παντελῶς ἄλλοι τὴν δίκην τοῦ Οἰδίποδος,] Gu. addit: τότε ἄλλοι — δυνάμει δὲ, οὐκ ἐνεργείᾳ — ὅτι ὦ π. ἔγν. τὸ αἴν. τῆς Σφ. τῆς ἀοιδοῦ τῆς ἀγρίας τῆς δυσ-ξυνέτου. et δηλονότι addit post γινόμενος. Post φονέας in codice sequuntur ea, quæ ad v. 1522. adscripsi.

P. 305. l. 1. μουσικὴν,] Aug. μουσικὸν συνηγμένον. Flor. 59. μοῦσα γὰρ καὶ ὁ θρῆνος, ὡς τὸ ἀοιδὴ τὸ μέλος καὶ ὁ ὕμνος.

Ibid. l. 4. ἀπὸ τοῦ στίχου στόνος πεποιηκὸν] Πεποιηκὸν e Gu. pro πεποιηκῶς. Ex eodem locum aliter distinxi, quum King. dedisset — — ἀπὸ τοῦ στίχου· στόνος πεποιη.

Ibid. l. 6. περιχαρῆ τῆς Ἐρινύος,] Scripserat fortasse: περιχάρειαν τῆς Ἐρ. Desunt hæc in Aug. Valck.

P. 306. l. 1. δυσξύνετον] Aug. δυσήνυτον i. e. δυσσύνοπτον et mox διὰ γὰρ τούτου σ. ἐπὶ τούτοις εἴρ.

Ibid. l. 7. Οἰδίποδος τὸ αἴνιγμα] Τὸ αἴν. e Gu. addidi, in quo solum hoc est, φασὶ γὰρ, etc.

Ibid. l. 16. Τὸ δ'] Sic King. quum in codice esset εἰ δὲ βούλει.

P. 307. l. 15. πολύ. τὸ λα' . . . . .] Versum, cujus descriptio hic desideratur, King. vocat Cleomachium ex Ionico majore et molosso, i. e. Ionicum dimetrum catalecticum. Sequentem lacunam ita explevit King. — ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου τρίτου καὶ συλλαβῆς. τὸ λγ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον Γλυκώνειον ἐξ ἀντ.

P. 308. l. 1. ἀμερίου,] Sic ex Aug. cod. Valck. pro vulg. ἀνθρωπίου. Sed antea etiam λύπης in λύπας mutandum erat.

P. 309. l. 1. Par. ἄρα] Frustra King. conj. καθά.

P. 309. Schol. 1533. In Gu. et Mosq. quamvis in textu μονομάτορος legitur, est tamen gl. μητρὸς μεμονωμένη, στερηθεῖσα τῆς μητρός.

P. 310. l. 2. Hæc ἄπερ — ἀναβοῶ ex Aug. addidit Valck. In editis post scholion μόναδ' αἰ. — ἔρημον. legebatur ἡ δὲ πρὸ, quod King. male mutavit in πρὸς, ut in contextu legebatur.

P. 311. l. 2. Par. τὰς ἀξίας ἀπωλείας] Gu. m. 1. τὰς ἀποτροπαίους καὶ ἀξίας ἀπω-λείας, quod idem est in Mosq. D.

P. 311. l. 1. βάλλω] Imo βάλω, ut Gu. qui similem paraphrasin habet a m. 1. cujus singulæ partes inter versus pro glossis adscriptæ sunt.

Ibid. τὰς χαῖρας] Valck. em. τῆς χαίτης. Idem paulo post παλαιοῖς dedit pro πολεμίοις. Simile scholion est in Gu. a m. 2. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις τὰς κόμας ἀπο-κείρεσθαι.

P. 312. l. 3. Par. ἀνόως] Sic King. et sic Gu. a m. 1. Vulgo αἴθῃ.

P. 312. lin. ult. αὐτὸ τὸ τοῦ οὐρανοῦ ὕψος,] Hoc ordine Gu. pro αὐτὸ τοῦ οὐ. τὸ ὕ. Priora ἀὴρ λέγ. — παρατεινομένην Barn. jam dedit e MS. C. C. C. Eadem cum seqq. quæ King. addidit, sunt etiam in Mosq. D. A. vv. αἰρεῦδις hæc exstabant etiam in Leid.

P. 316. l. 1. Par. ἀπέθανον, λέγε.] Sic Gu. m. 1. MS. C. C. C. primo loco habet λέγε.

P. 317. l. 3. μειζόνως ἂν ἀλγυνήθης, εἰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ὁρῶντας καθαρῶς τούτους κειμένους νεκρούς. τὸ γὰρ ἐπινόμας ἀντὶ τοῦ διέκρινας καὶ ἐπεσκόπους.] Valck. ex Aug. præposuit: ἡ ἀνὰ, ἵν' ᾖ, δι' ὀδύνας ἀνέβης. Gu. a m. 2. μεγάλην περιωδυνίαν ἴσχεις, ἤτοι μειζόνως ἂν ὠδυνήθης. nihil amplius.

P. 320. l. 2. Unde τύχην fluxerit, non assequor. Paulo post scribendum suspicor

ἐκθῦσα δ' εὗρε λοιβὴν, τουτέστιν αἵματι πέφυρμ. Supra in cod. erat: καταχεομένοις δὲ τί εὗρεν.

P. 320. l. 6. Κοινὸν τὸ εὗρε· ὁ δὲ λόγος ἀσύνδετος·] Sic Valck. dedit ex Aug. pro ἀσύνετος et paulo post ὥσπερ αἷμα τῶν pro ἤπερ αἱμάτων φον. Pro Ἅιδου in eodem erat τάφου, voce ᾅδου suprascripta.

Ibid. l. 9. ἥντινα λοιβὴν τοῦ αἵματος] Valck. ex Aug. dedit ἐξ αἵματος, de eodem codice addens, "mox pro προεξένει præbuit προεξένησε." At sic jam Junt. Basil. προεξένει mendum est Barnesianæ et King.

P. 321. l. 7. Gu. Sic post νεκρόν· ψυχρὸν γὰρ οἱ νεκροὶ τοῦ ἐν α. Θ. ἐκλ. τῷ Θ. In eo hæc omnia (a εὗρε δὲ τὰ [sic Matth.] τέκνα, l. 1.) uno tenore continuantur.

P. 321. lin. ult. βουλομένη αὐτοὺς καταπαῦσαι τῆς μάχης καὶ αὐτὴ κατέπαυσεν ἐπὶ λύπῃ δηλονότι.] In Aug. præcedebant: ἔπεμψεν ἐπὶ δὲ τῶν τέκνων τῷ πένθει. ἐπεὶ βουλομένη ἁ. κ. τῆς λύπης καὶ ἁ. κ. ἐπὶ τῷ εἴδῃ δηλον. Spectant hæc ad lectionem Aug. ἔπαυσ'.

P. 322. Schol. ad ver. 1598. 'Υπῆρξεν] 'Αντὶ τοῦ ἦρξεν, ἤγουν ἐπεστάτησεν, ἐξουσίασε κατὰ τῶν δόμων τοῦ Οἰδίποδος. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosq. D.

P. 322. l. 6. ἀκήδευτον ἐαθῆναι] 'Εαθῆναι est e conj. Valck. pro καθῆναι. Aug. ἐκπεμφθῆναι λέγει.

Ibid. lin. ult. φονὰς ex Aug. inseruit Valck.

P. 325. l. 1. ἐπιτηδείου Valck. haud dubie e Leid. in quo hæc legi monuit. Sic etiam Gu. pro ἐπιτηδείας· Ex iisdem ποιῶν ante πωίματα accessit.

P. 327. l. 3. ἔμοιον τῷ] Τῷ. Sic Gu. pro τοῦτο. Sub finem οὖν post ἴσως et τὸ inter συνδέσμου et ὄντι e Leid. addidit Valck. quæ eadem sunt in Gu.

P. 328. l. 2. Par. Leg. μὴ θέλειν τὰ ἐμὰ γόνατα χρώζειν, ἤτοι ἅπτ. τῶν ἐμῶν γον.

P. 331. l. 1. τῆς 'Ιοκ. καὶ τῶν π. ἁ. addidit Valck. haud dubie e Leid. nam sunt etiam in Gu. a m. 1.

P. 334. l. 4. Par. ἐκπληκτικὰ] King. ἐκπληκτήρια. Gu. καταπληκτικά. Post δεσμὸν in Gu. m. 2. subjecit: δέσμους, περιβολὰς, ταινίας, ῥάκη, ἐπιδέσμους.

P. 334. l. 2. Χυτὴν δ' ἐπὶ γαῖαν ἔχειν. ἔστι δὲ ὑγρὰ ἡ νεοσκαφὴς γῆ.] Rectius Gu. a m. pr. cum Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὁ. λεπτὴν, ἣν Ὅμ. χυτὴν λέγει. supra quæ in Gu. m. 2. adscripta sunt: πρὸς ἀντιδ. τῆς ἐριβ.

Ibid. l. 3. Flor. 33. λείπει ὁ καί· ναὶ πρός σε καὶ τῆς μητρὸς 'Ιοκ.

Ibid. Junt. Basil. 'Αριστ. καὶ ἐς τἀπ. ἀπ. ἐξ 'Α. King. καὶ 'Αριστ. ἐς τἀπ. Flor. 33. ἢ τῶν ἀποῤῥήτων ἀπεσ. ἐξ Αἰγ. Aug. 'Αριστ. ἢ μ' ἀπόῤῥ. quod Valck. correxit ita, ut in Arist. editur. Præterea post verba Arist. Flor. 33. addit: ἢ τῶν ἀπράκτων, τῶν ἀποκεκρυμμένων.

Ibid. l. 6. Gu. Florr. ἀπηγόρευσεν, ἵν' ᾖ τῶν ἀπηγ. ὑπὸ τῆς π.

Ibid. lin. ult. De voce ἐπιδέσμους agit Bernard. ad Theophan. Nonn. T. I. p. 101. laudante Boissonadio in notis MSS.

P. 335. Schol. 1686. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. οὐ μὴ κτήσῃ (ζητήσῃς Flor. 59.) συμφορὰν εἰς τὸν σὸν γάμον διὰ τῶν θρήνων.

P. 336. l. 1. Par. ἀντὶ τοῦ προθυμῇ ἀνιθῆναι τούτου τοῦ γάμου;] MS. C. C. C. Gu. m. 1. King. dedit τί δὲ προθ. et τοῦ αὐτοῦ τοῦ γάμου. In Gu. m. 2. supra τί δ' scriptum est παρέλκει, quod ad ἐκ in ἐκπροθ. pertinere puto.

P. 336. l. 2. ἀπολείπεται,] Sic plane Gu. in quo hæc tantum sunt, παρόντος — ἀπο-

λεῖται. Vulgo ἀπολείπεται, quod eodem modo jam emendavit Valck. Ultima, ὡς οἱ Αἰγ. π. ex Aug. addidit Valck.

P. 336. l. 3. γινωσκέτω τοῦτο ὁ σίδηρος καὶ τὸ ξίφος, ὃ ὅρκον ἐγὼ ποιῶ.] Flor. 59. γιν. τοῦτο τὸ ξ. ὃ ποιῶν ὅρκον ἐγὼ ἔχω.

P. 337. l. 2. προσεικατίον] Leg. προσεικατίον.

Ibid. ἔχω] Add. εἰ.

Ibid. l. 3. τὸ ἑξῆς ex Aug. interseruit Valck. quo facto prius τὸ mutandum erat in τῷ. Vulgo συναπτέον δὲ τὸ, ἀλλ' εἰ γαμ. τίς σε τ. ὅ. θ. π. Videntur autem hæc duo diversa esse scholia.

Ibid. l. 5. Junt. Bas. ἐν ἤ. μ' ὤλβισεν ἡ δ' ἀπώλ. ἡδ' debetur Barnesio, ὤλβισ' Kingio. Aug. ἐν δ' ἀπ. quod ortum e vulg. ἐν δ' ἀπ.

P. 338. l. 5. Gu. a m. 2. τὸ οὐ πρὸς τὸ ἀ. συν. οὐκ αἰσχρὰ ὑπάρχει τῇ θυγατρὶ τῇ σωφρονούσῃ, ἀλλὰ γενναία καὶ ἀξία ἐπαίνου. In proximis πρὸς γενικῆς ἐστι καὶ κ. Valck. dedit pro προσγεννητικ. . . καὶ κοσμίας.

P. 339. l. 3. παραινεῖ] Sic Valck. pro παρεῖναι. Idem mox τὸ ante δρᾶμα et ἡ Ἀντιγόνη ante τὸν Πολυν. ex Aug. addidit. In fine Aug. πλεονάζουσα δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ εἴδει ὁ Εὐρ. Quæ ab οὐ τηρεῖ sequuntur, in Gu. a m. 2. ad v. 1760. adscripta sunt.

Ibid. lin. ult. δή.] Sic Aug. et Gu. pro δέ.

P. 340. l. 2. τετράπολις] Sic Barn. pro τετράπυλος.

P. 341. l. 3. ἐξειργάσμεθα] Ἐξειργάσμεθα Aug. pro ἐξειργασάμεθα. E præcedentibus Gu. a m. 2. hæc habet: διχῶς καὶ πληθυντικῶς καὶ ἑνικῶς, δηλονότι δέξεται ἐμέ. Aliud est ab eadem m. Κολ. ὑψηλὸς τόπος, ἐν ᾧ ἦν ἱερὸν Ποσειδῶνος· ἐκεῖ γὰρ ἦν αὐτοῦ τὰ ἱπποστάσια. Flor. 59. ὑποχεῖον γὰρ τοῖς ἵπποις ἔνθα ἦν τὰ ἱπποστάσια τοῦ Ποσειδῶνος. quæ duo videntur esse scholia sic distinguenda: ἱερὸς Κολ.] ἔνθα ἦν τὰ ἱππ. τοῦ Π. ἱππίου] ἐπωχεῖτο γὰρ τοῖς ἵπποις.

P. 342. l. 2. τί, φησὶν, ἀεὶ λέγεις, ὅτι δεινὰ πλῆς;] Valck. ex Aug. edidit: τί φησὶν, ἃ λέγεις, δεινὰ πλάς.

P. 344. l. 5. πρότερον] Laud. Mosq. πρότερα. sed versus finem Mosq. ut Gu. πρότερον. Ab initio καὶ om. Mosq.

Ibid. l. 6. Διὰ τὸ] Quia in Aug. legebatur διατί μν. π. Valck. dedit διὰ τί τὸ μν. π. — σοφίας. Mox pro ἐπεῖχε Aug. ἐπίσχες et πλέον ἡ μνήμη pro πλείων ἡ λύπη, ex quo conj. Valck. ἐπεὶ οὐδὲν πλέον ἡ λύπη γίνεται, *quoniam ejus rei mentio nihil juvat.* In fine edita habebant παράλειπε τὰ εὐτ. Ex Aug. παράλειπε λέγων dedit V. Gu. a m. 2. ἀποχώρει, πέπαυσο καὶ παράλειπε αὐδῶν καὶ λέγων τὰ ἔμπροσθεν εὐτ. δυστ. παρ. unde ἔμπροσθεν addidi. Post. λέγων τά.

P. 345. l. 3. μαντευμάτων·] Cod. Aug. μαντευμάτευσιων. in quo Valck. latere videbatur μαντευμάτων ἢ μάντεων. Sed nihil aliud esse videtur, nisi duplex lectio confusa μαντευμάτων μαντεύσεων.

P. 346. l. 1. Par. Gu. a m. 1. φεῦ θαυμ. ἤγουν ἕνεκα τοῦ χρησίμου τῶν φρενῶν, e quibus posteriora, ἕνεκα, κ. τ. λ. sunt etiam in Flor. 5. 6. 9. 21. 56.

P. 346. l. 5. φρόνιμος] Sic Valck. ex Aug. pro φρονίμη.

P. 347. l. 3. ἐξιόντας] Sic Valck. pro ἐξιόντες. Aug. Δεῖ. συμβ. αὐτοῦ τοῦτο παῦσαι διὰ ἐρανίσωσιν αὐτήν. οὐδὲ γὰρ λαμβάνουσα ἀξιόντες ἐφόδια. An λαμβάνουσιν ἐξιόντες? In hoc versu desinit cod. Aug.

Ibid. l. 4. δυστυχίαν] Gu. εὐτυχίαν.

P. 347. l. 6. ἵνα προσιδέῃ καὶ] Προσιδέῃ καὶ e Gu. addidi. Idem mox om. τῶν καινῶν et pro εἰς Ἀθήνας habet εἰς εὐθηνίας, quod verum puto.

Ibid. lin. ult. λιτὴ γὰρ βώμιος ἡ ἐν τῷ βωμῷ γινομένη.] Sic Gu. m. 1. Ultima λιτὴ γὰρ β. sunt etiam in MS. C. C. C. (qui γινόμενος) et Flor. 6. 9. 21. 56. Priora habent etiam Junt. Basil. σὺ δὲ ἄπελθε ἀμφὶ τὰς βωμίους λιτὰς, ἤτοι εἰς τὰς λ. τῶν β. τουτέστιν εἰς τὸ πρ. ἐν τοῖς β.

P. 348. l. 3. Par. εἰς τὸν ναὸν — ἤτοι Θηβαϊκὴν, νεβρίδα.] Legebatur νευρίδα etiam in Gu. in quo hæc sunt a m. pr. Idem codex et Mosq. pro στολ. καὶ ἐνδ. habet στυλαμένη, et οὐκ ἔχουσαν pro μὴ ἔχ. Ab initio Mosq. ἐκεῖνον, om. δηλονότι, tum idem et Gu. om. ᾧ ἀντὶ τοῦ et habet Καδμ. νεβρίδα, ἤγουν Θηβ. tum om. καὶ χορόν.

P. 349. l. 4. ἐνδυσαμένη ex em. Valck. pro λυσαμένη. Paulo post e Gu. dedi αἱ Θηβαῖαι pro οἱ Θηβαῖοι et ad finem ex eodem καὶ inserui inter χάριν et ἀμοιβήν. Ibidem legitur — — οὐκ ἔσχον, ἐπεὶ τοιαῦτα πέπονθα. Sunt vero in eo hæc tantum a m. 2. ἐπιχωρίαν — φορεῖν et ἧς χάριν καὶ ἀμ. — πέπονθα.

P. 350. l. 6. δράκοντος,] Aug. in quo hæc Phœnissis præfixa statim post argumenta librarius vetus collocavit, δρακαίνης, quod recepit V.

SUPPLEMENTUM NOTARUM

AD

SCHOLIA IN MEDEAM.

NUMERI SCHOLIORUM LINEAS RESPICIUNT, NISI UBI PAR. AFFIXUM EST, ET VERBA QUIBUS UNCUS ( ]) SUBJICITUR SUNT EX EDITIONE MATTHIÆI.

P. 363. l. 3. In Junt. et Basil. erat οὐκ ὄφιλον (Basil. ὤφιλον et mox ὤφιλες) — κοτισσάμενος. Corr. Barnes.

P. 364. l. 5. ὣς ὄφιλεν] Sic Junt. ὡς ὤφιλεν Basil. ὡς ὄφ. Barnes. Musg.

P. 366. l. 3. Παρμενίσκος] Vid. Heyne ad Apollod. I. 9. 28. p. 233. (ed. 1783.) Conf. infra ad 275. De Parmenisco vid. Vossium de Hist. Gr. p. 313.

P. 368. l. 1. ὑπὸ Κυμαίων] Sic Etym. M. p. 39, 15. qui verba ἰδίως — λέγεσθαι habet. Suid. in v. τύραννος, ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ τοὺς τυράννους φησὶ τὸ πρότερον αἰσυμνήτας καλεῖσθαι. Sequentia explevit Barn. nam in Junt. et Basil. legebantur tantum hæc: αἰσυμνῆται δὲ κριταὶ θ΄. τοὺς ἄρχοντας τ. ἀ. Versus est Od. θ΄, 258. " Quæ tanquam de Creontis, regis Corinthi, filia dicta accepit Schol. de Erechthei videtur dixisse Clitodemus, Κρέουσαν καλεῖσθαι, γήμ. δὲ Ξ." Kœn. ad Greg. p. 10. ed Schæf. v. Phanodemi, etc. Fragm. ed. Siebelis, p. 31.

P. 370. l. 4. Schol. ad ver. 35. ed. Matth. Οἶον,] λείπει, κ. τ. λ.] In Musg. est κηρύξας ἔχω. οἶον λείπει, ut in Basil. Paulo melius Junt. et Barn. ἔχω οἶον λ. In Junt. Basil. ex Homericis verbis Od. ι΄, 34. hæc tantum legebantur, οὐδὲν γλύκιον. Reliqua supplevit Barnes.

P. 371. l. 5. Τύραννον,] τὸν Κρέοντα φησί.] Junt. Barn. τυράννους, τὸν Κρ. φ. Barn. Musg. τύραννον. Elmsley in Mus. Crit. Cantabr. N. V. p. 4. " repone τύραννον δὲ τὸν Κρέοντα φ. Verba sunt a superioribus male divulsa, quod sæpissime huic grammatico accidit."

P. 376. l. 1. προσποιούμενος] Junt. Basil. προσποιουμένῳ. Correxit Barnes.

Ibid. l. 5. τῷ Κορινθίῳ] Junt. Basil. τῶν Κορινθίων.

P. 378. l. 1. ὀπυίῃ.] Junt. Basil. ὀπύγῃ. Barn. ὀπυίοι ex Homeri exemplaribus, quæ mihi ex h. l. potius corrigenda videntur.

P. 380. l. 1. ἡμᾶς.] Leg. ὑμᾶς.

P. 382. l. 1. ἀφιεῖσ᾽ ἀλγηδόνι.] Intactam reliqui lectionem Junt. Basil. quam Barn.

in ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι mutavit, quo factum est, ut, quid nunc legeretur, non quid antiquus enarrator legisse videretur, hic invenirent. Mox verba ταῦτα λέγ. ἐπὶ. κ. τ. λ. aliud scholion constituunt; quare addidi ἄλλως.

P. 383. l. 7. Fortasse: ἴδιον, φησὶ, πάντας ἀνθρώπους τῆς συμμετρίας ἐπιθυμεῖν, καὶ μηδένα μηδενὸς ὑπερέχειν.

P. 384. l. 8. καὶ τῇ τροφορᾷ μόνῃ] Barnes. dedit: καὶ τῇ τῶν προσφορᾷ μόνῃ. quod fideliter repetiit Musg.

P. 385. l. 3. In his etiam nonnulla transposita esse suspicor, sic fortasse sananda: — περικρίνει. ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ ἀσφαλέστερον. Εἰ μὴ μεγάλως,] Ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ ἐν μεγάλῃ καὶ ὑπερβαλλούσῃ εὐτυχίᾳ.

Ibid. l. 5. Excidisse videntur nonnulla inter ἀνθρώπους et τῇ ἀρχαίᾳ μετ. Tum pro πίσει ταύτης scribendum videtur ἐκπέσει τ.

P. 386. l. 2. οὖσα, τουτέστιν ἐπὶ τοῦ πολέμου,] Verba τουτ. ἐπὶ τοῦ πολ. sunt in Flor. 6. 15. Paulo ante Junt. Bas. ἐρωθύρην. Barn. recte ὀρσοθύρην, et sic Flor. 15. Vide Od. χ', 132. 333. Flor. 6. ὀρθοθύρην. In fine Flor. 15. ἐπὶ τῶν μελάθρων.

P. 392. l. 3. λέγεσθαι ἠκούσατε,] Barnes. interseruit ὡς ante ἠκούσατε.

P. 393. l. 3. Ἰάσονα ἑτέρᾳ] Ἑτέρᾳ e Flor. 6. 15. addidi. Δὲ in continuatione sententiæ alio membro interpellatæ solenne in grammaticis. καὶ οὕτως est pro καὶ ὡς, ut prisci loquuntur. Sic οὐδὲ οὕτως in scholiis ad v. 275.

P. 394. l. 6. ὀνομάζει αὐτόν.] Junt. Basil. ὀνομάζειν αὐτόν. quod quum in ὀνομάζει mutare deberet Barn. postea etiam dedit Δικαιογένης δὲ — ὀνομάζειν. De Timachida glossographo vid. Schweigh. Ind. Auct. ad Athen. Corruptus locus noster videtur Sturzio ad Pherec. Fr. p. 122. (ubi falso dixi in Comm. de Pherec. Fragm. in Wolfii Litter. Anal. II. locum Schol. Apollon. Rh. IV. 228. omissum esse.) Et sane si διὰ τοῦ ζ' scriptum esset, significaretur, eum locis pluribus libri VII. a Pherecyde nominatum esse.

P. 396. l. 2. προσκαλεῖσθαι] Imo προσκαλεσαμένης. Paulo ante legebatur τὰ ἐξῆς τοῦ χοροῦ προσάψαι. (Matth. τὰ δὲ ἐξῆς τῷ χορῷ προσάψαι). In fine ἐπεκαλέσατο scripsi pro ἀπεκ.

P. 398. l. 2. προσελθεῖν,] Leg. προελθεῖν.

Ibid. l. 4. ὑπὸ τοῦ μόχθου,] Legendum videtur ὑπὲρ τοῦ μ. ut hoc dicat gramm., χάριν bis sumendum esse, μόχθου χάριν ἐπιδώσω σοι τήνδε χάριν.

P. 399. Schol. 195. Flor. 10. θαλίαις Διὸς καὶ σεσημείωται.

Ibid. Schol. ad ver. 202. ed. Matth. Καίτοι τάδε μὲν] Τὴν λύπην — τέρψιν ἔχει.] Vulgo hoc scholion ad v. 198. στυγίους δὲ βροτῶν refertur.

P. 400. Schol. 214. Ultima νύχιον δὲ λέγει — πεφευγέναι sensu carent. Extrema intelligerem, si sic scripta essent: ἡ Θέμις δὲ αὐτὴν, φησὶ, διὰ νυκτὸς πεφευγέναι ἐποίησεν.

P. 400. lin. penult. δι' ἁλὸς ἁλμυρᾶς Matth.

Ibid. lin. ult. ἐπὶ τὴν ἁλμυρὰν τοῦ πόντου κλῇδα Idem.

P. 403. l. 1. ἢ νοουμένους] Junt. Basil. ἢν νοουμ. Barn. Musg. ἐννοουμένους. Est hæc alia explicatio verborum σεμνοὺς γεγῶτας ὀμμάτων ἄπο, i. e. σεμνοὺς νοουμένους ἀπὸ τῆς τῶν ὀφθ. pro superbis habitos esse propter conjectum oculorum et vultum.

P. 405. l. 5. οἷ, πρὶν pro ἢ πρὶν et ὑπ' αὐτοῦ pro ὑπ' αὐτῶν dedi e Flor. 6. 15.

Ibid. l. 8. χαίρειν,] Imo χωρεῖν.

P. 406. l. 4. φερνήν·] Junt. Basil. φωνήν. Correxit Barnes.

P. 407. l. 4. τούτου,] Sic Flor. 6. 15. pro τοῦτο.

P. 407. l. 6. τρόπους,] Sic Heath. pro τόπους.

P. 410. l. 2. εὐδαιμονεστέρους recepi e Flor. 6. 15. pro ἀδυνατωτέρους, quod Barn. mutavit in εὐξυνετωτέρους. ex iisdem supra ἀδελφὸν pro ἀδελφούς.

Ibid. l. 6. ταῖς δὲ Κορινθίαις οὐ βουλομέναις] Barn. Musg. dederunt τὰς δὲ Κορινθίας οὐ βουλομένας. Non ausus sum imitari, quamvis nec ego, quid illi dativi sibi velint, assequar. Sed tuentur eos Flor. 6. 15. nec intelligi potest, quomodo locus tam expeditus, accusativis in dativos mutatis, tantopere depravari potuerit.

P. 411. l. 5. ἐναντιοῦται τούτῳ] Τούτῳ addit Flor. 15. pro quo 6. τούτων. Paulo post pro καθιεῖν scribendum suspicor καθίεσαι. καθιεῖν e praec. ἀκολουθεῖν et seq. φροντιεῖν ortum videtur.

P. 412. l. 1. ἐφ' ἡμᾶς,] Sic Flor. 6. 10. 15. pro πρὸς ὑμᾶς, ut Junt. Basil. vel πρὸς ἡμᾶς, ut Barn. Musg. Paulo post pro τοῦ ἀρτίμονος Flor. 10. τὸ ἄρμενον. Puto τὸν ἀρτίμονα.

P. 413. l. 1. ἀπάγεις.] Flor. 10. pro gl. ἐπεύγεις, quod pro ἀπάγεις mendose scriptum videtur.

P. 414. l. 5. οὐχ ὡς τῷ ὄντι ἀργῶν ὄντων τῶν σοφῶν. προφανὴς γάρ ἐστιν, ὅτι μέγιστος πόνος περὶ τὴν φιλοσοφίαν ἐστὶ καὶ σπουδή.] Ἐστὶ καὶ σπουδὴ e Florr. 6. 15. addidi. Iidem paulo post: ἔθηκαν. Ἄλλως. πολλῶν δ. male: respondent sibi, οὐχ ὡς (Junt. Basil. Barn. ὡς οὐχ ὡς. Musg. ὡς οὐχ) τῷ ὄντι ἀργῶν ὄ. τῶν σοφῶν, ἀλλ' ὡς πολλ. δ. *non quo revera pigri sint sapientes, sed quod multi falso ita existimant.* Supra pro προφανὴς dedi προφανής. et paulo inferius πρὸς τῷ δοξ. ἀ. ἔ. pro πρὸς τὸ δ. ἀ. ἔ.

P. 415. l. 1. Schol. ad ver. 300. ed. Matth. Σκαιοῖσι] Ὁ σοφὸς, κ. τ. λ.] Vulgo continuantur haec: — βλάπτεσθαι σκαιοῖσι, ὁ σοφὸς, κ. τ. λ.

Ibid. l. 5. ὃς οὐ πρὸς σοφοῦ.] Sic Florr. 6. 15. Vulgo ὃ οὐ πρὸς σ. Sed praecedentia ἀλλ' ἐπὶ τῇ τῶν, etc. vix sana. Saltem τῇ delendum.

P. 416. l. 3. δὲ καὶ ἀνόητος,] Barn. ἀνόητος. et delevit καί. Sed hoc apud grammaticos saepe significat *id est.*

P. 418. lin. ult. λέγεται δὲ καὶ σιωπηρός.] Sic Flor. 6. 15. pro λέγει δὲ σιωπῆλος.

P. 419. l. 6. ὑπὸ τῆς τύχης, καὶ παραστῇ ἡ τύχη πρὸς τὸ ἱερῷ.] Καὶ παραστῇ ἡ τ. πρὸς τὸ ἱ. addit Flor. 6. qui etiam ὑπὸ τῆς τύχης pro ὑπὸ ταῖς τύχαις. Paulo post pro ἐξέστη τῆς ἐλπ. Flor. 6. 15. habent ἐψεύσθη τῆς ἐ.

P. 420. l. 3. Flor. 6. 15. ἐφ' οἷς ἔχω. Ἄλλως. οὐκ ἐν στάσει. male; cohaerent enim ἐγὼ γάρ εἰμι ἐν πόνοις οὖσα, ἀλλ' οὐκ ἐν στ. κ. e quibus haec verbis poëtae, κοὐ πόνων κεχρήμεθα, respondent. Illud vero ἄλλως libenter inter verba ἐν κακοῖς τυγχάνεις et ἐπεὶ δὲ εἶπεν ὁ Κρ. ponerem, ubi ad verbum fere repetuntur, quae praecesserant. Certe quae ibi leguntur, ex integriore codice sumta esse videntur. In iis verba φησὶ, ποίων πόνων exciderunt in edit. Musg. Ibidem Barn. et Musg. ἄλλους πόνους ἀναδέχεσθαι πόνοις ἐφ' οἷς ἔχω. Mihi potius alterutrum πόνους delendum videtur.

P. 421. lin. ult. αὐτῇ] Αὐτῇ est a Barn. Junt. et Basil. αὐτήν. Paulo ante πρέπῃ scripsi pro πρέπει.

P. 423. l. 3. ταὐτὰ] Sic Barn. Musg. pro ταῦτα, ut etiam paulo post οὐ ταὐτὰ τὰ πρ. ἀλλὰ καλλ. Iidem tamen in seq. post Ἄλλως, ubi eadem recurrunt, reliquerunt ταῦτα. Ab initio Musg. κακῶς ἔχων, errore, puto, operarum; nam Barn. ἔχει servat.

P. 425. l. 6. ἰχυρὰν] Sic Junt. Bas. Barn. ἰσχυρὰν Musg. ὀχυρὰν Flor. 6. 10. 15.

P. 426. l. 2. αὐτὸ τὸ ἔμφυτον] Ἔμφυτον. Sic Flor. 6. 15. pro τὸ αἴτιον. Leg. ἔχει ἂν αὐτὸ τὸ ἔμφ.

P. 428. l. 7. Flor. 6. 15. ἐπιψόγους φαίνεσθαι. ut supra ad v. 411.

Ibid. l. 11. καθ' ἡμῶν,] Sic Flor. 6. 15. pro καθ' ἡμᾶς. Ex iisdem paulo post ἐμπνεύσουσι dedi pro ἐμποδίσουσι, ὡς ἄπιστοι post ἐν οἷς πράγμασι διαβεβλήμεθα, et in fine παύσονται pro παύσουσι.

P. 429. l. 4. καὶ] Legendum videtur ἢ.

P. 433. l. 1. κρατούντων.] Legebatur Κρατούντων. κρατεῖ γὰρ, etc. Correxit Barn.

P. 435. l. 4. οὐ θράσος ἐστὶ κακῶς φίλους δράσαντα ἐναντίον βλέπειν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀναίδεια. τινὲς δὲ ἐπιλαμβάνονται Εὐριπίδου, ὡς κακῶς εἰρηκότος] Verba οὐ θράσος ἐστὶ — — ἀλλὰ μᾶλλον ἀναίδεια — — εἰρηκότος e Flor. 6. 13. addidi. Iidem paulo post οἱ παλαιοὶ suppeditarunt pro οἱ ἀγαθοί.

P. 436. l. 2. πρῶται δὲ εὐεργεσίαι] Εὐεργεσίαι addunt Flor. 6. 15.

P. 437. l. 1. καὶ Εὔβουλος Διονύσῳ, Εὐριπίδου δ'] Flor. 6. 15. Εὔβ. ἐν Διονυσίῳ Εὐριπίδου δ' ἐσ. quod recepi, pro Εὔβουλος ἐν δ' ἔσωσας. sed pro Διονυσίῳ scripsi Διονύσῳ. vid. Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 442. ed. Harl. Præcedentia ad mentem Porsoni ad Med. 476. correxi, ἐκ τῶν σίγμα τῶν Εὐρ. Eubuli Fr. prius itá corr. Markl. ex Diog. L. IV. 29. Suid. v. εἶσῃ· καὶ, ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ' ἕξει μοι χάριν. Florr. καὶ παρθενικὴ ἕξεις μοι χ. Tum pro ἀγγελοῦσι Por. l. c. em. ἐγγελῶσι. Pro τὰ σίγμα συλλέξαντες Barn. τὰ σίγματ' ἀλλέξαντες. Musg. τὰ σίγματα συλλέξαντες. E Florr. nihil enotatum est.

Ibid. lin. ult. ἐὰν δὲ φόβου γράφεται,] Γράφεται Florr. 6. 15. pro γάρ. De γράφεται et γὰρ confusis vid. Bast. Comment. Palæogr. p. 803. Scriptum invenisse videtur grammaticus, πάντα δ' ἐξεῖλον φόβῳ ἀντὶ τοῦ ἐπόρθησα.

P. 440. l. 2. συστοιχία emendatio est Barnes. pro δυστοιχία. Florr. 6. 15. δυστυχία.

Δ

Idem in Fr. Eupolidis pro πυράμου habent πυρανί et in fine ἰαμβεῖα δύο. Equidem in his tenebris nihil dispicio.

P. 441. l. 3. ἰσχύειν πλέον· τοῦτο γὰρ λείπει.] Πλέον addidi, et λείπει pro ἐστὶν scripsi e Florr. 6. 15. qui præterea pro τῶν ἄλλων habent μᾶλλον. Iisdem ab initio debetur ὑπὸ τῆς 'Αφρ. pro ἀπὸ τ. 'Α.

P. 442. l. 3. οὗτος, λέγω δὲ] Junt. Basil. ὁ λόγος οὕτως. λέγῃ δέ. Barn. ὁ λόγος οὗτος (et sic Flor. 6. 15.) λέγει δέ. Florr. λέγω δέ.

Ibid. l. 7. διαδύεσθαι] Junt. διαδύνεται. Nostrum habet jam Basil. Ego neutrum intelligo.

P. 449. l. 1. ἐπὶ τῷ] Legebatur ἐπὶ τό.

Ibid. l. 4. Flor. 6. 15. τουτέστιν ἡ ἐμὴ μέχρι γήρως συμβίωσις ἀδοξίαν σοι προσετρίβετο.

P. 450. l. 4. Flor. 6. 15. φανῆναι pro εἶναι. Iidem hoc scholion post schol. ad v. 600. habent, ut Junt. Bas.

Ibid. l. 7. λυπουμένη] Pro λυπουμένους Flor. 6. 15. et in fine περιληλ. τὸν τῆς Γλ. pro περιλ. κατὰ τῆς Γλ.

P. 451. l. 4. ποιοῦσα] Sic Florr. 6. 15. quod melius convenit verbo γαμοῦσα, quam vulgatum ποιήσασα, ἄρα in his verbis haud scio an e seq. v. huc aberraverit. Iidem mox λέγει pro ἔλεγε et μετέτρεψε pro μετέστρεψε.

P. 451. l. 9. ἐπιξενοῦσθαι] Sic Florr. 6. 15. pro ἐπιξενοῦσθαι, et mox ἀνανεύοντα pro ἀντανεῦντα. In versibus Eubuli corruptis iidem pro οὕτως Ἑλλάδος habent οὐ τὴν Ἑλλάδα.

P. 452. l. 2. ὀνήσιμα. μέμνηται] Μέμνηται addunt Florr. 6. 15.

Ibid. l. 3. ἀφιστηκὼς est ex em. Barn. pro ἐφιστηκώς. Idem post τῆς κόρης ἂν addidit: οὕτως ἴφη προνώπιος ἀντὶ τοῦ προσνώπιος.

P. 455. l. 1. Pro ἀπαύστους Flor. 6. 15. ἀκορέστους.

Ibid. l. 2. ἐν τῷ εἶναι ἀπόλεμος. Σιβιζοῦσα δὲ προκρίνουσα, προτιμῶσα.] Ἀπόλεμος — προκρίνουσα Flor. 6. 15. pro ἀπτόλ. — προκρίνασα. Iidem mox σιβίζ. τὰς εὐνὰς τὰς ἀπολίμους. Ex iisdem καὶ μὴ ἐάσω recepi pro καὶ ἐάσω.

P. 457. l. 1. Scripturam Junt. et Basil. ὡς ὁ. γλ. γῆς π. ἢ δὲ τοιούτων correxit Barn.

P. 458. l. 3. λέγεται e Flor. 6. 15. recepi pro γίνεται. Ad ὥσπερ παραπλαρώματι χρ. τῇ λέξει Valcken. adscripsit in marg. exempli Barnes. T. H. (Hemsterh.) ad Lucian. T. I. p. 99.

P. 459. l. 4. τῆς γῆς καὶ τῆς] Γῆς καὶ τῆς add. Flor. 6.

Ibid. l. 8. καὶ σημείωσαι.] Flor. 6. 15. καὶ σεσημείωται. Paulo ante legendum videtur: Εὐρ. ἐπὶ τόπου τάσσει.

P. 460. l. 2. ὁ ἀεθλεὺς e Florr. 6. 15. dedi, quum deesset articulus. Mox in Junt. Basil. legebatur, ὁ. τὸν προὔχ. πολιῶνα, quod etiam Florr. habent. Tzetzes ad Lycophr. 494. ὁ. τὸν προὔχ. πολάονα, φέρτατε λαῶν. unde Ægius interpolavit scripturam Apoll. I. 15. 6. ubi libri dant ὁ. τὸν πρ. πόδα, μέγα φέρτατε λαῶν, ut habet Plutarch. Thes. 3. Hoc ipsum h. l. dedit Barn. recte. nam πολάονα nihil est, et πολιῶνα, vocab. proprium, interpretandi causa aliquis ad πόδα adscripsit. E duabus lectionibus πόδα et πολιῶνα tertia concinnata est πολάονα, quæ metro melius convenire videretur. μέγα φέρτατε λ. in Florr. etiam legi videtur pro φίλτατε λ. certe nihil ex iis ad editionem Musg. quæ μέγα φέρτατε λ. habet, enotatum est. — V. 2. μὴ λύσῃς Plut. Apollod. Tzetz. λῦσαι e loco Eurip. irrepsisse videtur. Mox Plut. πρὶν δῆμον Ἀθηνῶν εἰσαφικέσθαι. Apollod. Tzetz. πρὶν ἐς ἄκρον Ἀθηναίων ἀφίκηαι. Mox ἀσκοῦ οὖν Barn. pro αὐτοῦ οὖν et ἐπιβῆναι τῆς πατρίδος pro ἀπαβῆναι.

P. 461. l. 3. καὶ πιεσεῖ Δρύοπην ἐπ' ἀσκὸν, κἄπὶ γαστρὶ γαστέρα μηρούς τε μηροῖς προσβαλεῖν,] Flor. 6. 15. δρύοπην ἐπ' ἀσκὸν κἄπὶ γαστρὶ γαστέρα προσβάλλειν μηρούς τε μηροῖς. προσβάλλειν transposui, mutatum in προσβαλεῖν. Sed fortasse προσβάλλειν additamentum est Scholiastæ. Fragm. apud Liebelium est p. 210. Senariorum fragmenta in vulgata lectione jam detexit Jacobs Animadv. ad Anal. I. 1. p. 169.

P. 463. l. 1. ὅτι καὶ ἐν Πελιάσιν ἐστὶν, ὧν ἀρχὴ, Μήδεια πρὸς μὲν δώμασιν τυραννικοῖς.] Legebatur: ὅτι καὶ ἐν πολιάσι ἐστὶν, ὧν ἄρχει Μήδεια πρὸς μ. δ. τ. Et ἐν Πελιάσιν quidem Florr. 6. 15. et sic citat Valck. Diatr. p. 200. B. ubi reliqua emendat.

P. 464. l. 1. ἡ δ' Ἀσίη τι] Flor. 6. 15. ὁ δ' Ἀσίη. Ante hoc scholion Barnes. inseruit ad v. 708. (703.) Πρὸς τοῦ,] Πρὸς τίνος; quod in Junt. et Basil. non legitur.

P. 466. l. 1. ὡς ἐγὼ αὐτὸς] Junt. Basil. ὡς ἑαυτός σε. Correxit Barn. cujus correctionem firmare videntur Florr. e quibus nihil enotatum est, nisi περὶ τὸν Κρέοντα, quum in Musg. esset περὶ τὸν Κρέοντα.

Ibid. l. 4. πρόῃ.] Sic Junt. Basil. quod non video cur mutaverit Barn. in προῆς.

A προΐεσθαι enim conj. scribi solet πρόωμαι, πρόῃ, πρόηται. vid. Gramm. Gr. §. 208. 2. Flor. 6. 15. πρόῃ.

P. 466. l. 5. ἐμπεπλεγμένος,] Junt. Bas. ἐμπεπλησμένος. Corr. Barnesius. In seq. turbatum est nonnihil. Legendum videtur: ἄγουσι δὲ ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας ἄγ. τὸ δὲ ἑξῆς· τούτ. ἄγ. οὐ μαθῆς ἄν, ἐν ὅρκοις ζυγείς. ὁ νοῦς, κ. τ. λ. In his μαθόντα habent Junt. Basil. μαθοῦσαν Flor. 6. 15. μαθῆς ἄν Barn. sicut in textu etiam dedit, quod etsi in Euripide ipso aperte falsum est, in scholiaste verum esse videtur. Sequebatur: τούτοις δὲ τοῖς ζυγοῖς ἄγ. Quod dedi, est in Flor. 6. 15. qui antea etiam habent τούτοις δὲ ὅρκοις ἑνικῶς.

P. 467. l. 2. εἰ δὲ διὰ λόγων] Sic Florr. 6. 15. pro καὶ διὰ λ.

Ibid. l. 6. διὰ τῶν κηρύκων Florr. 6. 15. pro διὰ τῶν κηρυγμάτων, sicut mox, ἐπὶ τῆς φιλίας pro ἀντὶ τοῦ τῆς φιλίας, et in fine τὴν διά, ἵν ᾖ διὰ τὰ ἴσα. ubi deerant vv. ἵν' ᾖ.

P. 472. l. 3. Flor. 6. 15. ἐδυστυχοῦν (sic). οὐκ ἔχ.

P. 473. l. 2. ῥηθήσεσθαι.] Sic Flor. 6. 15. pro ῥηθῆναι. Mox legendum suspicor: ἔστι γὰρ ἀηδῆ μὲν εἰς ἀκοήν, deleto ἐλθεῖν, quod e v. 773. fortasse huc irrepsit.

P. 476. l. 1. ἐκπονήσαντας] Sic Flor. 6. cum Junt. Bas. Barnes. Musg. dederunt ἐκοίνωσας.

Ibid. l. 3. οἰστῶν] Sic Flor. 6. 15. pro ὄντων, quod miror tamdiu tolerasse editores. Paulo post iidem βασιλέως θυγ. ἐστὶ, quod recepi pro ἦν.

P. 477. l. 4. νῦν τοὺς] Sic Flor. 6. 15. pro αὐτούς. In fine Barnes. operarum, puto, errore ὑποδέξεσθαι, quod fideliter repetiit Musg. (Matth. ὑποδέξασθαι.)

P. 479. l. 6. βιοτεύουσι λαμπροτάτῃ] Λαμπροτάτῃ. Sic Florr. 6. 15. pro τῇ. Iidem βιοτεύουσι pro βιοτεύειν, et supra καθαρ. τοῖς τῆς θείας ψ. ὀφθ.

P. 480. l. 5. ἀρχεῖ τὰ Π.] Sic Flor. 6. 15. pro ἀρχῇ, quod etiam sine codd. corrigere debuerant Barn. et Musg.

Ibid. l. 12. Ἀφροδίτην ἀεὶ καὶ] Ἀεὶ additum e Flor. 6. e quo etiam paulo post scripsi: ἀεὶ δὲ ἔρωτας pro τοὺς δὲ ἔρ. et post περιτίθενται addidi οὕτω.

P. 481. l. 7. κυμίνη] Sic Flor. 6. 15. quemadmodum Barn. corr. vulgatum κυμίνους. Iidem paulo post: τῶν προτέρων δὲ διαζευκτικῶν συνδέσμων τῷ ἢ — — ἐξ. προστιθέον, i. e. προσθετέον.

Ibid. l. 12. εἰκῇ e conjectura scripsi. Junt. Basil. εἰκεῖ. Barn. Musg. ἐκεῖ, Flor. 6. ἔχει. Ex hoc codice deinde scripsi αἰνίξηται pro ἐνδείξηται, τὴν ὑπερβ. pro καὶ ὑπερβ.

Ibid. lin. ult. ὑποδεχομένη,] Sic Flor. 6. 15. pro ἐπιδεχ. In Flor. 10. simile scholion est: ἡ τὴν ἐκπ. δεχομένη, οὐκ αὐτὴ ἐκπέμπουσα ἡ χώρα.

P. 482. Schol. 847. δράσῃς Barn. pro δράσεις. Paulo ante τὴν τῶν τ. habet Flor. 6. pro τῶν τ. et in fine δρᾶσαι σε χρὴ pro δρᾶσαι σ' ἐχρῆν. εἰ τοῦτο est ex emend. Barn. pro εἰς τοῦτο.

P. 484. l. 1. παρεσκεύασεν.] Sic pro παρασκευάσαι scripsi e Flor. 6. Idem supra σε τῶν πάντων πεῖσαι.

Ibid. l. 2. προσλήψῃ, σχήσεις.] Barn. dedit: προσλήψῃ, Σχήσεις] Παύσεις.

P. 486. l. 2. κελευούσης] Flor. 6. κελευούσῃ.

Ibid. l. 4. τῆς πρότερον ἡμῶν φιλίας,] Flor. 6. τῆς προτέρας ἡμῶν συνηθείας.

P. 488. l. 4. ψυχῇ κακόν. λέγει δὲ τὸν τῶν παίδων φόνον. ἀπὸ δὲ τούτου φαίνεται τὸ μὴ

κατὰ προαίρεσιν αὐτὴν ὁρμᾷν ἐπὶ τὸν φόνον,] Verba λέγει δὲ τὸν — — — ἐπὶ τὸν φόνον e Flor. 6. accesserunt, leviter mutata: scriptum enim erat λέγει δὲ τούτων παίδων φ. Verba τὴν ἐμ. ψ. post πεπέραγμαι transponenda videntur.

P. 489. l. 5. παρεγχωρεῖ] Flor. 6. παραχωρεῖ.

P. 490. l. 3. ἀναγκάζεται ταῦτα] Ταῦτα e Flor. 6. adjeci.

Ibid. l. 5. διαλλασσομένη,] Est emend. Barn. pro διαλλασσομένης.

Ibid. l. 7. παῖδας ὠφιλῆσαι, τοῦτον ὡς] Interpunctionem e Flor. 6. 15. mutavi, pro ὠφιλῆσαι τοῦτον, ὡς. Ita αὐτὸν et τοῦτον e more optimorum scriptorum (vid. Gramm. Gr. §. 467. 2.) in παραλλήλῳ posita sunt. Codd. etiam ἐκφαίνων et ὠφιλήσων. In seqq. legebatur ἀλλὰ γάμοις χρωμένου. Correxit Barnes. Florr. 6. χρωμένου, 15. χρωμένοις habent.

P. 491. l. 2. εἴρηκε] Sic Flor. 6. 15. pro εἶπε. Cod. 6. etiam paulo ante ἐμπεριεχομένων καὶ περιπεπουμένων γ. ἑαυτῶν, οἷον ἄ. χρωμένου γ.

Ibid. l. 6. αὐτὸν] Sic Florr. 6. 15. pro αὐτοῦ.

P. 492. l. 1. ἵνα καὶ ταῦτα.] Ταῦτα additum e Flor. 6. et mox οὐ γὰρ ante οἰκεῖον ex eodem et 15. Pro μηδὲ κλαίοντας. Cod. 6. μηδὲ μέλλοντας. Mox pro ἐκφέρεσθαι scripsi ἐκφέρεται, nim. poëta.

P. 493. l. 1. καὶ ἕτοιμον] Sic Flor. 6. 15. pro ὡς ἕτοιμον.

P. 494. l. 3. τὴν σὴν γυναῖκα] Σὴν addunt Flor. 6. 15.

P. 495. l. 1. ταῦτα] Flor 6. 15. πάντα.

P. 496. l. 2. φερνὴ ἡ προίξ.] Legebatur φερνήτης) ἡ προίξ. Corr. Barn. Flor. 6. 15. φερνή τις ἐστιν ἡ προίξ. Paulo post legebatur ἀποκομίζεται, quod correxit Barn.

P. 497. l. 2. νυμφίον ἐπὶ τῆς Γλαύκης] Additum legebatur καὶ, νυμφίον καὶ ἐπὶ τῆς Γλ. quod auctoritate Florr. 6. 15. delevi.

P. 498. l. 1. ἀπελαθῆναι.] Sic Flor. 6. 15. pro ἀπεκτεῖναι. Iidem δὲ addunt post καὶ τοῦτο. In seq. scholio Heath. μηδὲ ἐκ. recte.

P. 499. Schol. 979. τὸ ἑξῆς· αὐγὰ καὶ χάρις ἀμβρόσιος πέπλων πείσει περιθέσθαι χροῒ χρυσοτεύκτον στέφανον.] Legebatur παραθήσεται. recte Flor. 6. περιθήσεται. at proximo superiore scholio Flor. 15. παραθήσεται, ubi Junt. Bas. περιθήσεται. Initio scholii legebatur αὐτὰ πέπλων] τὸ ἑξῆς αὐτὰ χάρις. quod idem est in Florr. 6. 15. Correxit Barn. χρυσοτεύκτον pro χρυσότ. est e Florr. iisdem.

P. 500. l. 2. νυμφοκοσμήσει οὖν] Οὖν pro δὲ recepi e Florr. 6. 15.

Ibid. l. 4. Γινόμενι Florr. 6. 15. pro γινόμενα. Ex iisdem in superiore scholio articulum ante Ἰάσονα addidi.

Ibid. lin. ult. τὴν ζωὴν] Sic Florr. 6. 15. pro τῇ βιοτῇ. Vitium ortum videtur e varia lect. βιοτάν γρ. βιοτᾷ. Elmsley Mus. Crit. Cant. V. p. 33. in schol. legendum suspicatur βιοτᾷ δὲ α. ἀντὶ τοῦ τῇ βιοτῇ τοῖς παισὶν, et inde conficit, in Eurip. leg. ὄλεθρον βιοτᾷ et in antistr. τὰ delendum. In Euripide verum eum vidisse existimo, præsertim quum ὄλεθρον habeant Flor. 2. et Victor. τὰ autem cum Lasc. omittant Florr. tres. Sed ineptissimus sit grammaticus, qui hanc explicationem addendam judicet: βιοτᾷ δὲ ἀντὶ τοῦ τῇ βιοτῇ. In nostra lectione vis esse videtur in articulo, et grammaticus ὀλ. βιοτ. προσάγ. accepisse pro τὴν ζωὴν ἀπολλύεις.

P. 501. l. 2. ἵνα φονεύσῃς τὰ τέκνα σου.] Hæc e Flor. 6. 15. recepi pro ἵ. φονεύσῃ τέκνα σου. Iidem τί δὲ πρὸς τ. Μ. servant pro τὸ δὲ πρ. τ. Μ. quod Barn. invexit. Sed totum scholion corruptum videtur. Initio Junt. Bas. καὶ τοῦτο πρὸς Ἰ. οὐ ποτιόνι. δὲ addunt Flor. 6. 15.

P. 501. l. 3. μοίρας τῇ Γλαύκῃ,] Τῇ Γλαύκῃ additum e Flor. 6. 15. qui sub finem ὑπ' ἀγνοίας habent.

Ibid. l. 6. ἀντὶ τῆς ἐπὶ,] Sic Flor. 6. 15. pro ἀντὶ τοῦ ἐπί. Iidem sequentia sic exhibent: ἀντὶ τῆς ἐπί. καὶ τὸ σόν μοι, τουτέστι σε. δὲ καὶ ἐπὶ σοί, καὶ ἄλγος ἔχω. μεθ. δὲ καὶ ἐπὶ τὸ σὸν ἄ. et denique λέγει δὲ ἡμαρτηκέναι τοῦ 'Ι.

P. 502. l. 2. ἐννοοῦσα τὸν] Τόν. Sic Flor. 6. 15. pro τί. Ex iisdem recepi δι' αὐτὸ pro δι' αὐτὸν, et post φόνον addidi τοῖς παισίν. Paulo post iidem ἐφ' οἷς ἀπήγγελλε pro ἐπήγγ.

Ibid. l. 6. ὅτι] Sic correxit Barn. vulgatum ὄντι. Emendationem confirmant Florr. 6. 15. Ex iisdem paulo post recepi λείπει δὲ τὸ ἐδ. pro τὸ δὲ τὸ ἐδ. et ὑπό τι γὰρ τῆς ἐμ. α. pro ὑπότε γὰρ τῆς ἐμ. α. pro quo Heath. ὑπότε διὰ τῆς ἀ. Iidem mox ἀγνοίας — — — πρου. ἢ. καταγινώσκουσα, et in fine ὅτι φυγὰς αὐτὸς ἐμ. γίν. Pro προπιτείας scripsi προπίτειαν.

P. 503. l. 7. τὸ ὅσον] Imo ὅσον τὸ ἐπὶ τ. τ.

Ibid. l. 9. ὑπὸ] Leg. ὑπέρ.

P. 504. l. 2. πέμψω] Sic Barn. pro πέμψει. Mihi etiam vv. ἀλλοτρίους μου γενομ. ab hoc loco aliena videntur.

P. 506. l. 1. 'Αρτοπώλισιν,] Junt. Basil. ἀρτὸς πώλεσιν. Flor. 15. ἀρτοπώλισι. Flor. 6. ἀρτοπώλιδι. Correxit Barn. prout hic idem locus citatur a Gramm. apud Bekker. Anecd. p. 328, 25. In Aristoph. legitur διαπαντὸς, ὦ δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἀεὶ, nisi quod Kuster. ἀγ. ἡμεῖς ἀεὶ, Gramm. Bekk. l. c. διαπ. ὦ πότνι' ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Conf. Toup. ad Suid. T. III. p. 12. seq. Florr. addunt: δηλοῖ καὶ τὸ τιμῶσαι· ἄγειν γὰ τὸ τιμᾶν φασίν.

Ibid. l. 3. καὐτοῖς κατευχομένοις] Flor. 6. κἀφυτοῖς καταχθονίοις. Quid illud κἀφυτοῖς s. καὐτοῖς i. e. καὶ αὐτοῖς sibi velit, non assequor. Fors. κἀν τοῖς.

Ibid. l. 5. ἀτενιζόντων] Sic. Flor. 6. 15. pro ἀνατενιζόντων.

Ibid. l. 8. λυπήσω] Sic Florr. 6. 15. pro νικήσω. Idem paulo post ἐργαζομένην μὲν τὸν θάνατον τοῖς φ. et ad finem ὑπὲρ τοῦ λυπῆσαι 'Ιάσονα.

P. 507. l. 6. ἀναζωπυροῦσα] Flor. 6. 15. ἀναζωπυρήσασα. Sed legendum τὸν κατὰ 'Ι. θυμόν. Tum pro ἐκπιεσοῦσα iidem codd. ἐμπιεσοῦσα — — — ἱμαστὴν pro ἱαστήν.

P. 508. l. 1. φονεύουσαν τούτους λυπῆσαι τοῦτον.] Λυπῆσαι τοῦτον addidi e Flor. 6. 15. Vulg. φον. τούτους μόνον. Heath. ἐχθρὸν pro ἐξόν. Ante τὸν π. ἐμοὶ πολ. e mea, ἐμαυτὴν ex Heathii conjectura scripsi pro τῶν π. ἐμὸν πολ.

Ibid. l. 3. ᾧτινι pro ὅτῳ, et paulo post τοιαύτας θυσίας pro τοιαύταις θυσίαις recepi e Florr. 6. 15.

P. 509. l. 2. καταχθονίους θεούς.] Θεοὺς addidi e Florr. ex iisdemque ad finem ἐμῶν interserui in vv. ὑπὸ τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν.

P. 510. l. 3. ὡς εἰκὸς, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς] 'Επὶ τῆς κεφαλῆς e Flor. 6. accesserunt.

P. 512. l. 3. ἁμιλλωμένη] Sic Florr. 6. 15. pro λογιζομένη.

Ibid. l. 8. καλὸν, εἴτε λυπηρὸν] Εἴτε λυπ. suppeditarunt Florr.

P. 513. l. 4. θῶμεν haud dubitanter scripsi pro δῶμεν, ut et mox εὔξ. τοῖς θεοῖς pro εὔξ. τοὺς θεούς. προῆλθον οἱ παῖδες est e Florr.

Ibid. Schol. ad ver. 1086. Καὶ φημὶ] Τούτων μία οὖσα καὶ αὐτή. Flor. 10.

P. 514. l. 1. Flor. 6. 15. ἀποφ. τι περὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ibid. ἐπιμελείᾳ συνεχεῖ] Sic Florr. quum vulgo legeretur nihil nisi συνεχεῖ.

P. 516. Schol. ad ver. 1120. Τύχην,] Τὴν τοῦ πράγματος ἀπόβασιν. Flor. 10.

P. 517. l. 2. ἐξίστησας] Sic Flor. 6. Vulgo ἐξίστησας. Mox idem κατ' ἐρώτησιν προσακτίον τὸν λόγον.

P. 518. l. 3. ἀντιστάγειν pro προσάγειν est e Flor. 6. qui mox etiam ἠδικῆσθαι pro ἀδικεῖσθαι.

Ibid. lin. ult. παρὰ σοῦ] Sic Flor. 6. pro ὑπὸ σοῦ. Idem mox διαβιβλῆσθαι pro διαλελύσθαι.

P. 519. l. 4. συναπῆλθον] Sic Flor. 6. pro συνῆλθον. Idem mox εἰς στέγας pro τίκνα, quod jam e conj. reposuit Barn.

P. 520. l. 3. τοῦ θυμοῦ] Sic Flor. 6. Vulgo deest articulus. Ex eodem in sequenti scholio καὶ ante τοῦ θυμοῦ inserui.

Ibid. l. 6. ἐπὶ] Sic Flor. 10. pro ἔτι.

P. 521. l. 4. ἐν τῷ κατόπτρῳ] Sic e Flor. 6. dedi pro αὐτῷ κατ. Idem antea εἰκὼ pro μορφήν. Quæ sequuntur ἄψυχον οὖν εἰκὼ — φαινομένην Barnes. post superiora φαινομένην μορφὴν transposuit.

P. 522. l. 1. σωθῆναι] Sic Flor. 6. pro αἰσθῆναι, et præterea χόλον τοιοῦτον, ηὖξ. σ. Ex eodem in initio recepi τοὺς et οἱ ante ἄνθρωποι, tum λοιπὸν τὸ σῶμα pro λιπὼν τὸ σ. Idem ἐπιστρέφουσαν pro ἐκστρέφουσαν.

Ibid. l. 2. δείματα, τουτέστι τὴν τῶν] Sic Flor. 6. pro δείματα οἱ μὲν τῶν ἀ. et in fine ἀνατιθοῦσαι.

Ibid. l. 6. ἡ δὲ est ex emend. Barnes. pro οἱ δέ.

P. 523. l. 1. ἵππος * ταχέως] Intercidisse videntur nonnulla, ut —— ἵππος, ἀνακουφίζων ἑαυτοῦ τὸν πόδα, ἵνα ταχ. ἀφίκ. In fine κῶλον οὖν ἐκτλ. e Flor. 6. dedi pro ἔκπλ. δέ. Ex eodem in initio addidi ὡς, ὡς καὶ ταχ.

Ibid. lin. ult. τὸ γινόμενον αὐτῇ est e Flor. 6. pro τὸ γινόμ.

P. 524. l. 3. λείπει τὸ πᾶσι,] Sic Flor. 6. pro διὰ τὸ π. qui etiam habet σφόδρα δ' ἐπίγνωστος ἦν, πρὶν τῷ τιμ.

P. 525. l. 2. κῦδος ἐπ' ἀλλότριον,] Flor. 6. κάλλος et ἐπαλλότριον una voce. E Pindaro addidi κραδίᾳ, ἐπ' ἀλλότριον autem non ausus sum mutare in ἀμφ' ἀλλ. quod in Pindaro legitur.

Ibid. l. 4. Flor. 6. δοτικὴ δὲ ἀντὶ γενικῆς γράφεται. Inde delevi τοῦ ante γεν., quod Barn. in τῆς mutavit.

Ibid. l. 5. Flor. 6. τὸ περὶ ταύτης π. et ἀπέστρεψεν.

P. 526. l. 1. ὠμογέροντα, τὸν πλησίον] Ὠμογέροντα e Flor. 6. addidi.

Ibid. l. 7. Flor. 6. οἷον συμφορᾷ ὄντες ποθεινοὶ πρὸς δάκρυα καὶ τύμβον κεῖνται. Ex eo recepi ποθήσεις pro ποθήσει. δακρῦσαι pro δακρύσει jam Barn. correxit.

P. 527. l. 2. τὸ οὖν λόγου ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ λόγου] Verba ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ λόγου e Flor. 6. addidi, e quo etiam supra scripsi ἀρτίως pro ἀρτίου. et mox ἂν σοι ἀπήγγ. quod jam dedit Musg. pro ἂν ἀπήγγ. tum δέδρακας pro δέδρακε, καταληψομένην autem pro καταληψομένους e conj. Heathii.

P. 528. l. 5. ὑπέθεντο] Sic Flor. 6. pro παρέθεντο. In ver. Pind. Junt. Basil. ἀλλὰ τί προφέρομεν ἐπαμφυὰν —— νέου θνητοῖς. Flor. προσφ. ἐπ' ἐμφυὰν — νέον θνατοῖς.

P. 531. l. 1. ἀγούσῃ] Sic Flor. 6. pro ἀλούσῃ Junt. Basil. quod Barn. mutavit in ἀλοῦσαν.

Ibid. δρωμένων] Imo δρομέων. In seqq. Flor. 6. δυσχεροῦς β. καὶ πρ. ἀτόπου.

P. 533. l. 2. καὶ ὅτι πάντ' ἐφορᾷ καὶ] Πάντ' ἐφ. καὶ addidi e Flor. 6. qui omittit verba ὡς πρόγ. Μηδ. Paulo ante Heath. θεοῦ δὲ μόνου τοῦτο. recte.

P. 534. Schol. 1255. Μηδείας omittit Flor. 6. Leg. videtur τὴν φον. τὴν τάλαιναν Ἐρ. τῶν ἀλ. Ἐριννὺν δέ φησι τὴν Μ. δαίμ. et in fine τὴν τάλαιναν ποιοῦσαν.

P. 535. l. 1. πάθη.] Sic Flor. 6. pro τέκνα.

Ibid. l. 3. κακῶς] Sic Flor. 6. pro σαφῶς.

Ibid. l. 5. οἱ φόνοι] Flor. 6. οἱ πόνοι et in fine πίπτουσ' ἄχη. Supra παρὰ τῶν θ. pro περὶ τῶν θεῶν, et προσπίπτοντα pro προσπίπτον dederunt Barn. et Musg. quod confirmare videtur Flor. nam nihil varietatis ex eo enotatum. Pro τούτοις σύμφ. legendum suspicor, τουτέστι σύμφωνα. Ultima scholii corrupta esse videntur. In iis Junt. Basil. πιτνοῦντ' ἄχη.

P. 537. l. 1. πρὸς ἀλλήλας κατ' ἐρώτησιν·] Κατ' ἐρώτησιν addit Flor. 6. et sic supra etiam legendum puto pro πρὸς ἐρώτ.

P. 538. l. 1. μανεῖσα et paulo post αὐτὴν recte Barn. adstipulante Flor. 6. pro μανεῖσαν — αὐτήν. In seqq. Flor. αὐτόχ. τῶν δισσῶν παίδων γεν. pro τῶν δύο π.

P. 540. l. 2. Flor. 6. 10. δεῖ γὰρ ἑαυτὴν ἢ ἀναστῆναι, omissis intermediis.

P. 542. l. 1. ἐπὶ τοῦ πύργου] Flor. 10. εἰς τὸν πύργον. Vid. ad v. 1306.

P. 543. l. 1. ἀντὶ τοῦ] Τοῦ addidit Barn.

Ibid. l. 3. δρακοντίνοις] Sic Junt. Basil. Flor. 6. 10. δρακοντείοις Barn. Musg.

P. 544. l. 1. ὡς * * Ἄψυρτον,] Leg. ὡς Εὐριπίδης, Ἄψ. Barn. dedit Ἄψ. τὸν ἀδελφὸν παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ τὸν βωμὸν ἀνεῖλεν, ὡς ἔνιοι.

P. 547. l. 1. ἀπώλεσθε.] Flor. 6. ἀπολώλατε.

Ibid. l. 2. ἐκείνη,] Junt. Basil. ἐκείνῃ. Post ἢ e conj. addidi ante οὐδὲν ἧδ.

P. 548. l. 3. καὶ τὰς τελετάς.] Flor. 6. καὶ τὰς ἑορτάς.

Ibid. l. 8. καταδαρθέντα] Junt. Basil. καταδραθέντα. Emendavit Barn.

Ibid. lin. ult. Νεόφρων δὲ ξενικώτατον· ἀγχόνῃ γὰρ τελευτῆσαι· τὴν γὰρ Μήδειαν παράγει πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν·] Junt. Basil. Νεόφρων ξενικώτως τὴν παράγραφος (Basil. παράγραφον) πρὸς αὐτ. εἰπ. unde Barn. fecit: Ν. ξενικῶς μετὰ τὴν παράγραφον εἰσφέρει τὴν Μηδ. πρὸς α. εἰπ. Quod dedi, est in Flor. 6.

P. 549. l. 1. Τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίστῳ μόρῳ φέρεις, Βρόχον τὸν ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρῃ. Τοία σε μοῖρα τῶν κακῶν ἔργων μένει. Διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἐφημέρους Θεῶν ὕπερθε μήποτ' αἴρεσθαι βροτούς.] Reliqui locum, ut in Junt. Basil. Flor. 6. legebatur. V. 1. Edd. αὐτεχθίστῳ μόρῳ φέρεις. Flor. αὐτὸς ἐχθίστῳ μ. φ. Barn. αὐτὸς ἐχθίω μόρον φέρεις, mediam vocis ἐχθίω syllabam brevem esse ratus. V. 2. Junt. Basil. βροτὸν ἀγχ. ἐπισπ. ἔρῃ. Flor. βρόχῳ τὸν ἀγχ. ἐπισπ. δέρην. Barn. βρόχειον ἀγχ. ἐπισπ. δέρην. V. 3. Junt. Basil. τοῖα τε μ. Flor. τοιά σε μ. Barn. τοία σε μ. V. 4. Barn. διδάξεις δέ τ' ἄ. μ. ἐ. V. 5. Junt. Flor. μήποθ' αἰρεῖσθαι. Flor. etiam βροτοῖς. Basil. μήποτ' αἰρεῖσθαι. Recepi Barn. μήποτ' αἴρεσθαι. Fortasse totum locum sic refingas: — — μόρῳ θανεῖ· (φέρεις ex ἔρῃ versus sequentis ortum videtur) βρόχον γὰρ ἀγχ. ἐπισπάσας (vid. Hipp. 768.) δέρῃ (τοία σε μ. τῶν κ. ἔ. μ.) ἄλλους διδάξεις μυρ. ἐφημ. κ. τ. λ.

FINIS NOTARUM AD SCHOLIA.

INDEX

AD

SUPPLEMENTUM SCHOLIORUM.

A

'ΑΓΩ'Ν et ἀγωνία cum derivativis, Hec. 314. p. 341.
'Αγύρτης historia, Orest. 803. p. 433.
"Αζα, regio Arcadiæ, ibid. 1664. p. 455.
'Αθυρόγλωττος, ibid. 894. p. 435.
Αἶ, αἶ Bacchis debetur, Hec. 679. p. 370.
Αἰνόπαρις, Paris quare ita dictus, ibid. 932. p. 391.
Αἰσθάνομαι bifarie construitur, ibid. 1052. p. 398.
'Αΐω et ἀκούω Attice construuntur cum accusativo, communiter genitivo, ibid. 574. p. 560.
Αἰὼν, *tempus* et *vita*, ibid. 743. p. 376.
'Ακμὴ, De h. v. usu, ibid. 1025. p. 397.
'Ακολασία, λαχνία, ibid. 605. p. 363.
"Ακρον χῶμα apud Atticos pro τὸ ἄκρον τοῦ χώματος, Orest. 116. p. 414.
'Αλάστωρ unde, ibid. 680. p. 371.
'Αλίαστος unde, ibid. 83. p. 321.
'Αλκὴ, Minerva ita dicta, et unde, Phœn. 281. p. 464.
'Αμαρτάνειν cum genitivo, Hec. 592. p. 562.
"Αμειρσας unde, ibid. 1012. p. 396.
'Αμήτωρ, 'Αθηνᾶ quare ita dicta, Phœn. 676. p. 473.
"Αμμος et ψάμαθος quo differunt, Hec. 693. p. 372.
"Αμπυξ quid, ibid. 463. p. 352.
'Αμύνω et ἀμύνομαι, De h. v. signif. et construct. ibid. 157. p. 328.
'Αμφίπολος quid, Orest. 106. p. 414.
"Αν. De usu apud Atticos, Hec. 359. p. 344.
Ανηφαίστῳ πυρὶ, Orest. 614. p. 426.
'Αντιχρονία, figura, Hec. 717. p. 373.
'Αντλον pro ὕδωρ, ibid. 1010. p. 396.
'Απείρων, κυκλοτερεῖ, Orest. 25. p. 411.
'Απόφονος, ibid. 163. p. 416.
'Απώλεια σημαίνει δύο, Hec. 21. p. 317.
"Αρα, ibid. 509. p. 356.
'Αργεία, uxor Polynicis, Phœn. 135. p. 46.
"Αργος quomodo πολύυδρον factum, Orest. 126. p. 415.
'Αρνὸς χρυσοῦς μῦθος, ibid. 803. p. 433.
"Αῤῥητος triplicem habet significationem, Hec. 705. p. 372.
"Αρτι pro νῦν apud Atticos, ibid. 941. p. 392.
'Αρτίως Attice ponitur loco, πρὸ ὀλίγου, ibid. 941. p. 394.
"Αρχω et ἄρχομαι, ibid. 759. p. 377.
'Αστερία, Latonæ soror, Jovem fugiens præcipitat se in mare et fit insula, sub nomine, 'Ορτυγία, ibid. 457. p. 352.
'Αστυάναξ? 'Αρχάλλων, Orest. 776. p. 431.
'Ατὰρ et δή. De constructione, Hec. 258. p. 336.
Αὐδή. De h. v. usu et composit. ibid. 193. p. 331.
'Αχέρων unde derivatum, Phœn. 1332. p. 4.
'Αχὶς unde, Hec. 105. p. 324.
'Αὼς quare μονόπωλος dicta, Orest. 1001. p. 440.
Achilles, ubi et quomodo a Paride interfectus, Hec. 91. p. 322. et ibid. 388. p. 347.
Adjectiva. Pro adjectivis dialecti communis in α desinentibus, Attici ea in ος adhibent, et vice versa, pro iis in ος, adjectivis in α utuntur, ibid. 296. p. 340.
Adjectiva pro adverbiis apud Atticos, ibid. 902. p. 389.
Agamemnon ante cædem ab uxore tunica inextricabili involutus, Orest. 25. p. 411.

B

Βάκχαι et Διόνυσος quare ramos hederæ in manibus ferebant, Orest. 1502. p. 451.
Βάκχων descriptio, Hec. 1059. p. 398.
Βαλιὸς ἐτυμολογεῖται, ibid. 88. p. 322.
Βραβεὺς quid, Orest. 1064. p. 442.
Βωμὸς et ἐσχάρα quomodo differunt, Hec. 23. p. 317.
post Bellum finitum, vel aliquid tale, mos veteribus Diis sacrificare, ibid. 906. p. 389.

Γ

Γεῖσσα, ἄκρα, Orest. 1587. p. 453.
Γεῖσσα proprie τὰ θιμίλια, ibid.
Γραῖα ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ ῥῶ, τὸ φθείρω, Hec. 323, p. 342.
Γυναῖκας quare maledicit Euripides, ibid. 1168. p. 403.
Γυναῖκες εἰώθασι κατὰ τὴν νύκτα πλέκεσθαι, ibid. 911. p. 389.

Δ

Δαίδαλος, Hec. 826. p. 382.
Δάμαρ unde petitum, ibid. 491. p. 354.
Δάφνη primum in Delo nascitur εἰς παραμυθίαν Latonæ, ibid. 457. p. 352.
Δειρὴ quid, et de quibus usurpatum, ibid. 151. p. 328.
Δεσπόσυνος quid, ibid. 98. p. 323.
Δὴ et ἀτάρ. De constructione, ibid. 258. p. 336.
Δηϊπύλη, uxor Diomedis, Phœn. 135. p. 461.
Δῆλος unde nomen derivat, ibid. 457. p. 352.
Διάβολος unde, ibid. 851. p. 384.
Δίαυλον et δίαυλος. De signif. et diff. h. v. ibid. 29. p. 317.
Διόσκοροι, ibid. 931. p. 891.
Δίρκης historia, Phœn. 100. p. 460.
Δίψαν διψῶ, proverbium a Tantalo deductum, Orest. 6. p. 409.
Δοξάζειν τρία σημαίνει, Hec. 747. p. 376.
Δύνασαι κοινὸν, δύνῃ Ἀττικὸν, ibid. 253. p. 336.
Δύνῃ. De formatione, ibid.
Δωρεῖσθαι. De constructione, Orest. 117. p. 415.

E

Εἴδωλον quid, p. 315. initio.
Ἔλαβον δίκην pro ἐκόλασα, Hec. 1009. p. 396.
Ἔμπροσθεν de tempore præterito apud Atticos, Hec. 512. p. 356.
Ἔνοπτρον καὶ κάτοπτρον τὸ αὐτὸ, ibid. 913. p. 390.
Ἐξ pro ἔξω, ibid. 4. p. 316.
Ἔρις τῶν τριῶν θεῶν, ibid. 640. p. 368.
Ἔπαφος, unde nomen, Phœn. 689. p. 473.
Ἐπίζειν. De h. v. usu vario, Hec. 581. p. 361.
Ἐπί. De constructione, ibid. 522. p. 357.
Ἐπιβαίνειν construitur cum genitivo et dativo, ibid. 108. p. 324.
Ἐπισκήπτειν quid, ibid. 828. p. 382.
Ἐπιτίμιον et ἐπιτιμία, quo differunt, ibid. 1069. p. 399.
Ἔσοπτρον τὸ φανάριον, ibid. 913. p. 390.
Ἑστία quid, ibid. 22. p. 317.
Εὖ πράσσω, etc. Attice pro εὐπραγῶ, etc. ibid. 970. p. 394.
Εὐμόλπου historia, Phœn. 868. p. 480.
Ἔχω. De h. v. constructione, Orest. 1038. p. 441.
Euripides a Scholiaste perstrictus, ibid. 1527. p. 452.

Z

Ζάρος quid, Phœn. 45. p. 458.
Ζεὺς solus deorum δαίμων non vocatur, Hec. 161. p. 329.
Ζεὺς ἱκέσιος, etc. ibid. 345. p. 343.

H

Ἡδυλόγος et ἠδύλογος, etc. Quomodo differunt, Hec. 131. p. 326.
Ἠλέκτρα, nom. propr. unde petitum, Orest. 23. p. 410.
Ἠλέκτρα primum Ἰφιάνασσα vocata, ibid.
Ἦχος et ἠχὴ quomodo differunt, Hec. 1093. p. 400.

Θ

Θαυμάζω, τὸ ἐκπλήττομαι καὶ τὸ ἐπαινῶ, Hec. 330. p. 342.
Θεσπιῳδὸς unde, ibid. 671. p. 370.
Θήβαις quare habitare fabulantur Ceres et Persephone, Phœn. 699. p. 474.
Θράσος a θέρω, Hec. 863. p. 386.
Θύννος, et θύρσος unde, ibid. 261. p. 336.
Θύρσοι quare νάρθηκες dicti, Orest. 1502. p. 451.
Θύρσος unde, ibid.
Θύω τρία σημαίνει, Hec. 261. p. 337.

I

Ἴδαι δύο, μία ἐν Τροίᾳ, καὶ ἑτέρα ἐν Κρήτῃ, Hec. 629. p. 367.
τὸ Ἴδιον opponitur τῷ κοινὸν, τὸ δὲ οἰκεῖον τῷ ἀλλότριον, ibid. 1002. p. 395.
Ἰνάχου historia, Orest. 923. p. 437.
Ἰσμηνὸς ποταμὸς unde aquam derivat, Phœn. 100. p. 460.
Ἱστορῶ, usus diversus h. v. apud tragicos et oratores, Hec. 236. p. 334.
Ἴω, πορεύομαι. De h. v. conjugatione, Orest. 1448. p. 450.

K

Κάδμου progenitores, Phœn. 689. p. 473.
Καθίσαι. De variis huj. verb. partibus formandis, ibid. 1204. p. 488.
Κάκυνσις et κάκωσις, quomodo differunt, Hec. 251. p. 336.
Κάλαμος et καλάμη quo differunt, ibid. 898. p. 388.
Καλλίσταις, Orest. 954. p. 438.
Καρχήσια quid, Hec. 1243. p. 407.
Κασάνδρα olim Ἀλεξάνδρα vocata, ibid. 815. p. 381.
Κατηγορῶ σου φόνον, et similia, Orest. 28. p. 411.
Κενοτάφια facere mos apud Græcos, Hec. 91. p. 322.
Κεφαλαιὸς quid, Orest. 262. p. 418.
Κηδεστὴς quid, Hec. 822. p. 382.
Κῆλον. De var. h. v. signif. Orest. 616. p. 426.
Κισσὸς, Hec. 398. p. 347.
Κολάζω apud Atticos pro νουθετῶ, Orest. 10. p. 410.
Κόμης ἀπαρχαὶ quid, ibid. 96. p. 414.
Κόρη. De h. v. usu et derivat. Hec. 222. p. 333.
Κόρρη, ἡ παρειὰ, ibid.
Κρατεῖν cum genit. et accus. ibid. 282. p. 339.
Κρείσσων non uno gaudet sensu, ibid. 606. p. 364.
Κρόκη, ibid. 466. p. 353.
Κτίσαι pro οἰκῆσαι, Phœn. 694. p. 473.
Κύκλωπες qui et unde orti, Orest. 955. p. 438.
Κυρίω, κυρέω, quo differunt, Hec. 215. p. 333.
Κῶμος, Phœn. 802. p. 477.
Κώπη ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰς ὤπας, Hec. 455. p. 351.

Λ

Λάζυμαι et λάζω. De h. v. formatione, Hec. 64. p. 320.
Λαιμῶν ἔσω, et similia, Orest. 1479. p. 451.
Λάτρις. De h. v. sensu et derivatione, Hec. 607. p. 364.
Λέκτρα a λήγω, ibid. 632. p. 367.
Λίμνη pro θάλασσα ponere poëtarum est, et pariter θάλασσα pro λίμνη, Hec. 446. p. 351.
Λινόκροκος quid, ibid. 1064. p. 399.
Λόχος quid, Phœn. 458. p. 468.
Λύμη, ἡ βλάβη, Hec. 213. p. 332.
Λώβη, ἡ ὕβρις, ibid.
Λωτὸς δύο σημαίνει, Phœn. 1587. p. 496.

M

Μαζὸς καταχρηστικῶς ἐπὶ θήλεος, Hec. 141. p. 327.
Μὰρ, Dorice pro χεὶρ, unde μάρπτω, comprehendo, ibid. 1044. p. 398.
Μαστὸς ἐπὶ γυναικὸς, μαζὸς ἐπὶ ἀνδρὸς, ibid. 141. p. 327.
Μάχεσθαι, Attice cum dat. communiter genit. construitur, ibid. 404. p. 348.
Μεθεῖμεν, de formatione, Orest. 1132. p. 444.
Μεσάγκυλα, Phœn. 1157. p. 487.
Μετὰ pro εἰς, Hec. 510. p. 356.
Μεταπλασμὸς, Orest. 1448. p. 450.
Μηνύειν quid apud poëtas, et quid apud prosæ orationis scriptores, Hec. 192. p. 331.
Μίτρα, μίτος, quid, ibid. 912. p. 389.
Μονοχίτων epithetum puellis Lacedæmoniis datum, ibid. 922. p. 390.
Μόσχος quid, ibid. 205. p. 332.
Μῶν ἐτυμολογεῖται, ibid. 670. p. 370.
Myrtilus a Pelope interfectus, Orest. 984. p. 439.

N

Ναὸς et βωμὸς, quomodo differunt, Hec. 143. p. 327.
Ναύπλιος λιμὴν, Orest. 363. p. 420.
Νήνεμος unde ortum et quid significat, Hec. 531. p. 357.
Νιν pro masculino et fœminino, ibid. 265. p. 337.
Νόμος pro ᾠδὴ, ibid. 679. p. 370.
Νῷν, ibid. 982. p. 394.
Νωχελὴς, δυσκίνητος, Orest. 791. p. 432.

O

Ὀδὸς pro ἀφορμὴ, Hec. 281. p. 338.
Ὀδύρῃ. De quantitate, ibid. 728. p. 374.
Οἰβάλου παῖδες, Orest. 451. p. 422.

Οἶδμα ab οἰδέομαι, Hec. 26. p. 317.
Οἰκτρὸς et ἄθλιος, quo differunt, Hec. 417. p. 349.
Οἰνεὺς, ejus progenitores, Phœn. 133. p. 461.
Οἰνόμαος in cursu a Pelope victus, Orest. 984. p. 439.
Οἶνος εἰς τρία διαιρεῖται, ibid. 115. p. 414.
Ὀπίσω apud Atticos de tempore futuro, Hec. 512. p. 356.
Ὁρίζειν et composita explicantur, ibid. 835. p. 383.
Ὁρίσματα pro τείχη, ibid. 16. p. 316.
Ὀρρωδῶ unde, ibid. 756. p. 377.
Ὀρφανός. De variis h. v. significationibus, ibid. 147. p. 328.
Ὄρω, et similia. De format. ibid. 200. p. 331.
Ὅσον οὐκ ἤδη, phrasis explicata, ibid. 140. p. 327.
Ὄσσα, quid proprie significat, Phœn. 381. p. 466.
Ὄσσος et ὄμμα, quo differunt, ibid. 381. p. 466.
Οὐδὲν apud Atticos pro οὐ, Hec. 253. p. 336.
Οὗτος Attice pro ὦ σὺ, ibid. 1109. p. 401.

Π

Πανοδύρτος, Hec. 212. p. 332.
Παρακαλεῖν, καθικετεύειν, ibid. 585. p. 361.
Παράφορος, ibid. 1033. p. 397.
Παρειὰ κοινὸν, παρειαὶ ποιητικὸν, ibid. 274. p. 338.
Παρθενοπαῖος, de ejus progenitoribus diversa historia, Phœn. 150. p. 461.
Πατρὶς unde derivationem et declinationem sumsit, Hec. 893. p. 388.
Πέλανος σημαίνει δύο, Orest. 214. p. 417.
Πελασγὸς, rex antiquus Argivorum, Orest. 848. p. 434.
Πέρα et πέραν, Hec. 705. p. 373.
Περᾶν dicitur et de mari et terra, ibid. 659. p. 369.
Πέργαμα, ὑψηλὰ τείχη, Orest. 1368. p. 449.
Πίμπλημι. De hoc verbo, Phœn. 532. p. 469.
Πνοὴ τρία σημαίνει, Hec. 1271. p. 408.
Πορθμὸς καὶ ἰσθμὸς διαφέρει, ibid. 1088. p. 400.
Πόρπη quid, ibid. 1152. p. 402.
Πότνια χώρα Βοιωτίας, i. Orest. 312. p. 419.
Ποῦ, Hec. 816. p. 382.
Ποὺς νηὸς quid, ibid. 1005. p. 396.
Πρευμενὴς unde et quid significat, ibid. 536. p. 358.
Πρόπαρ ἀντὶ πρὸ, Phœn. 119. p. 460.
Πρεσβύτης et πρεσβυτὴς, quomodo differunt, Hec. 149. p. 328.
Πρὸς θεῶν, formula explicata, ibid. 1076. p. 399.
Πρόσπολος et πρόπολος quomodo differunt, Orest. 106. p. 414.
Πρωτόλεια pro πρῶτα πάντων, ibid. 376. p. 421.
Positiva pro comparativis, Phœn. 410. p. 466.
Præsens pro futuro, Hec. 161. p. 329.
Præsentibus Attici frequenter pro præteritis temporibus utuntur, ibid. 1135. p. 401.

Ρ

Ῥεῖν θυμὸν communiter, ῥεῖν τῷ θυμῷ Attice, Hec. 1038. p. 398.
Ῥῶ. Derivativa a h. v. ibid.
Ῥῶ πέντε σημαίνει, ibid. 323. p. 342.

Σ

Σκίπων ἐτυμολογεῖται, Hec. 65. p. 320.
Στέρημι, verbum Æolicum, ibid. 621. p. 365.
Στέφανος et στεφάνη quomodo differunt, ibid. 898. p. 388.
Στρατιὰ et στρατεία quomodo differunt, ibid. 132. p. 326.
Σύνοδος et ἐκκλησία quomodo differunt, ibid. 106. p. 324.
Σφὰξ quid, ibid. 569. p. 360.
Σχολὴ τρία σημαίνει, ibid. 718. p. 373.
Σῶς. De variis h. v. formis, ibid. 980. p. 394.
Socratis opinio, mortuorum animas apud inferos vivere, ibid. 317. p. 341.
Somni causa secundum veteres, ibid. 906. p. 389.
Supplices, quare diversas corporis partes attingunt, ibid. 740. p. 375.

Τ

Τειρεσίου θυγάτηρ Μαντὼ ἐκαλεῖτο, Phœn. 848. p. 479.
Τί et τίς, Hec. 751. p. 376.
Τιμὴ, *honos* et *pretium*, ibid. 309. p. 341.
Τιμωρεῖν et τιμωρεῖσθαι, De h. v. contr. et signif. ibid. 737. p. 375.
Τλήμων diverse significat diversis, Orest. 35. p. 411.
Τολμᾶν quid communiter, et quid apud poëtas, Hec. 739. p. 375.
Τοῦ pro τῆς apud Atticos, ibid. 370. p. 345.

Τρέφου pro φυλάσσου, Hec. 232. p. 334.
Τροία, quando capta, ibid. 898. p. 388.
Τυνδάρεως, ejus historia, Orest. 451. p. 422.
Τυχεῖν cum accusativo, Phoen. 522. p. 469.
Terrae divisio apud veteres, Hec. 479. p. 353.
Tragici. Mos iis non in conspectu theatri personas interficere, ibid. 481. p. 354.
Tria mala, ibid. 1163. p. 403.

Υ

Ὑμὴν, ὑμέναιος, et ὕμνος. De h. v. signif. Hec. 416. p. 349.
Ὕμνος pro φήμη, ibid.
Ὑπὸ apud Atticos construitur cum dativo, communiter cum genitivo, ibid. 752. p. 376.
Ὑπὸ pro ἐντὸς, ibid.
Ὑπὸ pro κάτω, ibid.
Ὑπὸ pro λάθρα, ibid. 4.
Ulysses ut speculator venit in Trojam, ibid. 240. p. 335. Ab Helena detectus, ibid.

Φ

Φειδόμαι τρία σημαίνει, Orest. 388. p. 421.
Φερνὴ et ἕδνα quomodo differunt, ibid. 1679. p. 455.
Φερτὸς, φορητὸς, et φορυτὸς, Hec. 156. p. 328.
Φόβον φοβοῦμαι, proverbium a Tantalo deductum, Orest. 5. p. 409.
Φρίσσει idem cum ταρβεῖ, Hec. 84. p. 321.
Φροῦδος. De h. v. deriv. et format. ibid. 159. p. 329.
Φρυγία καὶ Τροία ἡ αὐτὴ κατὰ νεώτερους, ibid. 764. p. 377.
Φύρω. De h. v. signif. ibid. 944. p. 392.
Φύσις οὐσίας διαφέρει, ibid. 596. p. 562.
a Fontibus et fluviis veteres locorum nomina designant, ibid. 645. p. 368.

Χ

Χεῖλος et χηλὴ unde, Hec. 88. . 322.
Χέρσος et ἄρουρα, quo differunt, Orest. 546. p. 424.
Χορὸς διαιρεῖται εἰς τρία, Hec. 97. p. 322.

Ψ

Ψῆφος ὁ, et ψῆφος ἡ, quomodo differunt, Hec. 259. p. 337.

Ω

Ὠρίων unde nomen deducit, Hec. 1084. p. 400.
Ὡς et εἰς ἐκ παραλλήλου, ibid. 620. 365.
Ὡς pro ὅτι, Orest. 796. p. 432.
— ώτερος et — ώτατος, regulae ad haec spectantes, Hec. 579. p. 360.

FINIS INDICIS AD SCHOLIA.

NOTÆ BARNESII INCURIA BECKIO ADSCRIPTÆ.

PRIOR NUMERUS VERSUM, POSTERIOR NOTÆ ORDINEM INDICAT.

Hecuba.

V. 1, 2. v. 4. v. 7, 2. v. 8, 2. v. 23, 2. v. 55, 2. v. 85, 1. v. 111, 1. v. 140, 3. v. 142, 1. v. 147, 2. v. 161, 3. v. 162, 2. v. 178, 1. v. 199, 1. v. 219, 2 verba tria priora. v. 225, 2 ab initio ad: est longa, l. 3. v. 232 ab initio ad: sequentem, l. 2. v. 263, 2 ab initio ad: τείνων retineo. v. 306. v. 327. v. 355, 2. v. 359. v. 399, 2. v. 457, 1. v. 467, 1. v. 509, 2. v. 512, 1. v. 554. v. 579, 2. v. 617, 1. v. 621, 1. v. 625, 2. v. 631, 2. v. 673, 2. v. 679, 2. v. 680, 1. v. 682, 2. v. 691 posteriores tres lineæ. v. 702, 2. v. 728, 2. v. 751, 1. v. 827, 2. v. 846, 2. v. 852, 2. v. 861, 1. v. 868, 3. v. 874. v. 878, 2. v. 885, 2. v. 898, 1. v. 900, 2. v. 903. v. 910, 2. v. 942. v. 978. v. 1038, 2. v. 1089. v. 1090, 2 ab initio usque ad: Καρπὸν—μεταξύ. p. 157. col. prim. v. 1098, 2. v. 1133, 2. v. 1135, 1. v. 1182, 1. v. 1197, 2. v. 1201. v. 1247, 2.

Orestes.

V. 18, 2. v. 29, 2. v. 51, 2. v. 94, 2. v. 103, 1. v. 107, 1. v. 119, 1. v. 124. v. 128, 2. 140, 2. v. 147, 2. v. 163, 1. v. 181, 1. v. 182, 1. v. 186, 1. v. 189, 1. v. 191, 1. v. 207. v. 217, 2. v. 218, 2. v. 245, 2. v. 269, 1. v. 271, 2. v. 278, 1. v. 293. v. 317, 1. v. 329, 1. v. 330, 2. v. 331, 2. v. 341, 1. v. 356, 1. v. 372, 2. v. 401, 2. v. 404, 2. v. 447. v. 549, 1. v. 583, 1. v. 590, 1. v. 599, 2. v. 606, 2. v. 618, 1. v. 679, 1. v. 692, 1. v. 703. v. 738, 2. v. 739, 2. v. 740, 1. v. 742, 1. v. 747, 2. v. 748, 2. v. 751, 2. v. 753, 1. v. 754, 2. v. 773, 2. v. 776, 2. v. 793, 2. v. 839, 1. v, 850, 1. v. 876. v. 914, 2. v. 932. v. 950, 2. v. 954, 2. v. 955, 2. v. 1016. v. 1018, 2. v. 1036, 2. v. 1154, 1. v. 1160, 2. v. 1168, 2. v. 1199, 1. v. 1256, 1. v. 1269, 2. p. 397. col. sec. per errorem pro 1268. v. 1269, 1. v. 1311. v. 1320, 1. v. 1324, 2. v. 1353, 1. v. 1354, 1. v. 1384, 1. v. 1405, 1. v. 1464, 1. v. 1507, 2. v. 1512, 2. v. 1541, 1. v. 1544, 1. v. 1550, 1. v. 1579, 1. v. 1586, 2. v. 1588, 1. v. 1604, 2. v. 1615, 2. v. 1707, 1. v. 1708, 1.

Phœnissæ.

V. 30, 2. v. 57. v. 71, 1. v. 119, 2. v. 130, 2. v. 139. v. 143, 1. v. 165, 1. v. 177, 2. v. 184. v. 194, 2 et 3. v. 205, 2. v. 254, 2. v. 261. v. 337, 2. v. 352, 1.

Præter hæc Hippol. v. 382, 4 Valck. deest. Alcest. 644, 1, quæ Monkii est, Musgravii videmus adscriptam; in Iphig. Taur. v. 412, 2. Markl. pro Seidl. irrepsit, et ultimæ Baccharum notæ Beckii nomen deest.

Excudebant Andreas et Joannes M. Duncan,
Academiæ Glasguensis Typographi.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

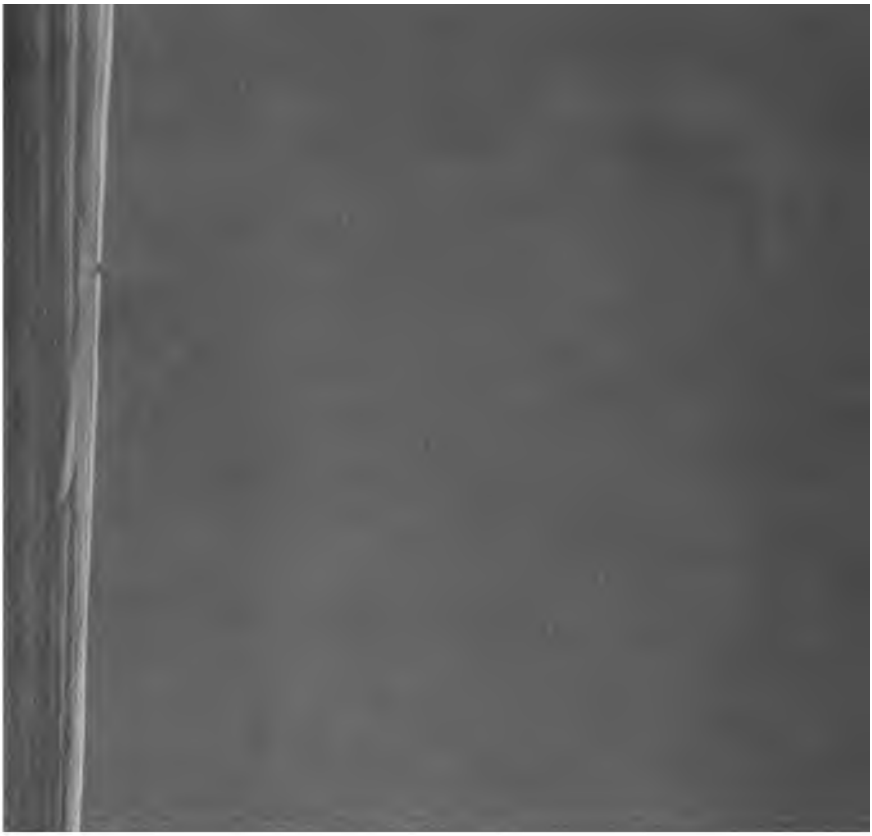

LENOX LIBRAR

AUCTOR PRETIOSA FAC

Bancroft Collect
Purchased in 18